

سوینگ مہراج شپریسنگ وٹشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبہ بھنڈار

چوویسواں بھاگ

تتکرا

- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱
- ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ لچھمن سنگھ بلونت سنگھ تلونڈی ضلعے خاں جرنیل سنگھ شاہ والا نچھتر سنگھ شاہ والا کرتار کور رٹول
سُرجیت کور مناواں مختیار سنگھ کامل والا واڑا پہو ونڈ ۱۲
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سادھو سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ ارجن سنگھ بستی خلیل تیج کور ولور بستی تیگا سنگھ والی فروزپور ۱۴
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہربنس کور دے اتم سسکار سمیں مگلا رُکنا فروزپور ۱۵
- ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ رام سنگھ گرچرن کور شہر سمپورن سنگھ پھروزشاہ سُلکھن سنگھ مُونگلا رُکنا گردپ سنگھ توت رمیش
چند فروزپور شہر جوگندر سنگھ بستی خلیل سردول سنگھ بالس چندر فروزپور چھاؤنی ۱۷
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہرجندر کور پرسن کور دھرم جیت کور مایا کور، شیخ ۲۰
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہرجند سنگھ تارا سنگھ دھن کور چک فتح سنگھ جاگیر سنگھ برے بختاور سنگھ خیالی والا
سادھو سنگھ گامی والا پریم کور روپ کور خیالی والا سردارا سنگھ چھازلا مل سنگھ اکال گڑ کرنیل سنگھ ملوکا، بررائے پر ۲۳
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ اقبال سنگھ، راج سنگھ، کیرپال سنگھ، گردیو کور، جوگندر کور گولیوال، عجیب سنگھ فریدکوٹ ۲۵
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ کھیم سنگھ، مادھو سنگھ بٹھنڈہ نچھتر سنگھ سُرجیت سنگھ اقبال سنگھ بٹھنڈہ کوٹکپورا ۲۸

۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سُہاوا سینگہ بِن سینگہ جسونت سینگہ راجیانا سُرجیت کور چن کور ماڑی مُستپہا گرنام سینگہ غالب رن سینگہ بسنت کور سہال سر پنج گرائی ۳۰

۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ناظر سینگہ ہرجیت کور پورن سینگہ سُداگر سینگہ مہندر سینگہ پریتم سینگہ مستری پریتم سینگہ اندر سینگہ ناتھیوال بسنت کور پتوپیرا گلزار سینگہ سرُپ سینگہ ڈڈی مُکند سینگہ مراز ناتھیوال ۳۲

۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ کپور سینگہ ہردیال کور رتن چند گردپ سینگہ موگا گرتیج سینگہ گھل کلان مل سینگہ رزی وال کیہر سینگہ، موکے ۳۴

۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ گردیال سینگہ رامووالا، اوتار سینگہ رامووالا، تار سینگہ غازی آنا، نرین سینگہ، نہال سینگہ والا کرتار سینگہ چڑک، مہندر کور چڑک، نرین کور دیدارے والا، دلپ سینگہ بدنی، بگڑ سینگہ برگاڑی، کرتار سینگہ رامووالا ۳۷

۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سیٹل سینگہ میلہ سینگہ دھٹا سینگہ ڈگرُو ہرنس سینگہ سُرجیت سینگہ ندھاں والا گرچن سینگہ گردیال سینگہ سدا سینگہ والا نند سینگہ تھمن والا گہنا سینگہ کلاش ڈگرُو ۳۹

۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ بغیچا سینگہ فتح گرہ پنج تور اندر سینگہ قادر والا سوہن سینگہ چند سینگہ شاہ بکر ۴۰

۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۰ دربار نواسی سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۴۲

پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۴

۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ آتما سینگہ، فوجا سینگہ، دربارا سینگہ، پیارا سینگہ، جیون سینگہ، درشن سینگہ، کیشن سینگہ ملووال،

گردیال سینگہ مینیا، پریتم کور، جاگیر کور مینیا، گلزار سینگہ رُوپووال، ملووال امرتسر ۵۹

- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ سُرجن سینگہ، مہندر سینگہ، پریم سینگہ، اجیت سینگہ، چن سینگہ، جسونت سینگہ کرتار، چرن سینگہ، چن سینگہ مانگا سرکے، کیسر سینگہ میسم پورا، جاگیر سینگہ مینیا مانگا سرکے امرتسر ۶۱
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ بخشیش سینگہ، کرنیل سینگہ، سورن سینگہ، اجیت سینگہ، سمپورن کور، کرم سینگہ، مہندر سینگہ کادراہاد، گرچن سینگہ، اجیت کور بابووال، مٹا سینگہ بل، امراؤ سینگہ بل، جوگندر کور ملووال کادراہاد گرداس پُر ۶۳
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سینگہ، پریم سینگہ دھنتو، بلونت سینگہ، ٹھاکر سینگہ، گردت سینگہ نظام پُر، چن کور ملک پُر، اندر کور، سرمکھ سینگہ ترن تارن، چرنجیت کور دیوانا ضلع حصار نظام پُر امرتسر ۶۵
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ ہرجیت سینگہ، گرانام سینگہ، پشورا سینگہ، ہرنام کور، جوگندر کور، نرین سینگہ ویرکا، رتن کور، گردیال سینگہ، ہرنس کور مودھل، گندن سینگہ پنڈوری، ہزارا سینگہ جیٹھو ننگل، آشا چند کانگڑا، جگدیش کور امرتسر، صورت سینگہ گلوالی، ویرکا ۶۷
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ سُرین سینگہ، تیجا سینگہ، دلپ سینگہ، سنتوکھ سینگہ، گلزار سینگہ، جرنیل سینگہ، سورن سینگہ، سُرین سینگہ، ترلوک سینگہ جنڈیالا گرو، شنکارا سینگہ پکھو کے، دلپ سینگہ ٹانگرا بنتی دھارڑ، جوگندر کور دھارڑ، ہرنس کور ٹھہیاں، امر کور بندالا، جوگندر کور دھنتو بندالا جنڈیالا گرو ۷۲
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ اتم سینگہ چن سینگہ ویرو وال سوہن سینگہ رام پُر جرنیل سینگہ سرلی خرد اوتار سینگہ ایکل گڈا اُجاگر سینگہ کھڈور صاحب ویرو وال امرتسر ۷۴
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ اودھم سینگہ، گلزار سینگہ، بلونت سینگہ، مختیار سینگہ، دھرم پیر جلالا باد، فوجا سینگہ، بھجن سینگہ، مہندر سینگہ، شنکارا سینگہ، سُچا سینگہ، ترسیم سینگہ بھلائی پُر، مہندر سینگہ لاٹ، تیجا سینگہ، رچھپال سینگہ سٹھیلا، گرچن سینگہ، دربارا سینگہ پیرومان رات نور جلالا باد ۷۷

۱۴ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ شۇكەدىو راج پىرېم سىنگە جاگىر كۆر كرم سىنگە پىيار كۆر گرچىن سىنگە سردارا سىنگە گرۇمكە سىنگە پۇرن سىنگە ناظر سىنگە
 تارا سىنگە سۇرن سىنگە پىرېم سىنگە درشن سىنگە سادھۇ سىنگە كرنىل سىنگە پىر كۆر گىزا سىنگە منگل سىنگە جندر سىنگە پىرېم سىنگە پىرى سىنگە ھىردىپ
 سىنگە دىيال سىنگە كۇندن سىنگە ايشر كۆر كۇلا، كشمىر كۆر تىخت چك تصوير كۆر سرجا كرم سىنگە بھلائى پۇر سۇرن سىنگە فتح آباد كۇلا امرتسر ۸۰
 ۱۴ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ نرىن سىنگە گرنام سىنگە كنگ كۇندن سىنگە مال چك سوېن سىنگە مال چك مېندر سىنگە سۇرن سىنگە بائھ كنگ امرتسر ۸۲
 ۱۵ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ مۇسا سىنگە دارا سىنگە كرنىل سىنگە مكن سىنگە نۇرنگاباد كرنىل كۆر شفى پۇر عىب كۆر بائھ آتما سىنگە پى
 ھىرىنس كۆر بائھ نۇرنگاباد امرتسر ۸۵

۱۶ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ تىرپت سىنگە، سوېن سىنگە، سنتا سىنگە، سۇرن سىنگە، كرتار كۆر ترن تارن، دلىپ سىنگە، دىيال سىنگە، سنت
 كۆر ترن تارن، سنتا سىنگە، سىرۇمكە سىنگە ئكە پىندورى كۇلە ۸۷

۱۶ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ دىدار سىنگە بھگونت سىنگە جوگىندر سىنگە جئا تىجا سىنگە پۇرن سىنگە چىن سىنگە نرىجن سىنگە انوكھ سىنگە
 موېن سىنگە پىرا نند دلىپ سىنگە سىجن سىنگە رتن سىنگە كرتار سىنگە چىمبل جئا امرتسر ۸۹

۱۷ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ دربارا سىنگە ورىا گرچىن سىنگە ارچن سىنگە پۇرن سىنگە أسما فۇجا سىنگە سىربالى اجىت سىنگە چوبلا صاحب
 كۇپال سىنگە مۇندا پىند درشن سىنگە درگاہ پۇر گرنام كۆر چھوئا چوبلا خۇرد رۇژ سىنگە دھن ورىا ۹۱

۱۷ آسۇ شەنشاھى سىمىت ۱۰ مكن سىنگە جوژا بلى سىنگە كىرو دلىپ سىنگە سۇرجن سىنگە نۇرپۇر كىشو رام سىربالى كرمى برنالە جوژا امرتسر ۹۴

۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ منی رام سیدھو، ملکہا سینگہ، سُمند سینگہ ماڑی مُیگھا، ہرینس کور نارلا، درشن سینگہ لاکھنا، قابل سینگہ، جیتو باسرکے، گپال سینگہ، لچھمن سینگہ بھورے، ویرو ماڑی کبوکے سیدھواں امرتسر ۹۶

۱۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ موتا سینگہ، دلپ سینگہ، پرتاپ سینگہ، پھمن سینگہ، سُرچیت کور، سیوا سینگہ، پیرو، شام سینگہ، سبج سینگہ کلسی، گلاب کور ڈل، گنڈا سینگہ درازکے، امریک کور ڈلیری، گرمکھ سینگہ ڈلیری کلسی امرتسر ۹۹

۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سینگہ، مختیار سینگہ، گربخش سینگہ، کرم سینگہ، جاگیر سینگہ، چن سینگہ، بھجن کور گگوہوا، کرتار سینگہ، پرتاپ کور بھوجیاں، سیوی ٹھٹھا، ویرو بگھیاری، جاگیر سینگہ صبرا، گگوہوا امرتسر ۱۰۱

۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ پورن سینگہ، ہری سینگہ، مہندر سینگہ، بچن سینگہ، گردپ کور سوہل، سُرچیت کور، گردپ سینگہ بھروہال، چرن کور بھسے، وریام سینگہ ملیاں، ویرو ماڑی کبوکی، راج کور کھر سوہل امرتسر ۱۰۲

۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ نرین سینگہ، اجیت سینگہ، سورن سینگہ، ہرنام سینگہ گمان پُر بھاگ سینگہ ماہل، کرم سینگہ، گرمیز کور میاٹر، جگموہن سینگہ، آس کور بوپارائے، اوتار سینگہ کاؤنکے، مہندر سینگہ بوپارائے، بھاگ سینگہ مہاوا، سما سینگہ مودے چھندو گرچن کور دھنئے، گمان پُر ۱۰۴

۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ چرن سینگہ، گردت سینگہ، دلپ سینگہ، تارا سینگہ مانا والا، سُرندر سینگہ بھلر، ہزارا سینگہ چھینے جسترال، منگل سینگہ، تارو سینگہ سانرگڑا، سنتا سینگہ جاگیر کور، درشن کور لیلیاں مانا والا امرتسر ۱۰۵

۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ مہر سینگہ بھانش کیدار ناتھ دے نوت چنڈی گڑھ ۱۰۷

۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ بھکت سینگہ، جوگندر سینگہ، ہریت سینگہ، سُرندر سینگہ، چمن لال اٹارسی، منگل سینگہ بھوپال، اٹارسی مدھ پردیش ۱۰۹

- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سینگھ ٹوپن رام پارومل، ودھیا مل، پورن مل کُوڑا مل سدن مل اٹارسی، مانہ سینگھ جبل پُر، ارجن سینگھ ڈرگ، گرْمکھ سینگھ بھلئی اٹارسی مدھ پردیش ۱۱۳
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۱۱۶
- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۰ رنجیت کور، امرجیت سینگھ، جاگیر کور، سُرجیت سینگھ، ہربھجن سینگھ، پریتم سینگھ، گرمیت سینگھ، جگجیت سینگھ، وریام سینگھ، ستپیر سینگھ، جگمیل سینگھ، امر سینگھ، ملکھا سینگھ، دلپ سینگھ، سنتوکھ سینگھ، ٹھاکر سینگھ، کرتار سینگھ، سروپ سینگھ، چن سینگھ، بھگوتی، ننتی، ہرجیت سینگھ، پال سینگھ، سورن کور، تریت کور، جوگندر کور گردھارا سینگھ، پریم سینگھ، کشمیر سینگھ، جاگیر سینگھ، پیارا سینگھ، رتن سینگھ، دلپ سینگھ، پریتم سینگھ، پریتم سینگھ، سُلکھن سینگھ، بھان سینگھ، ایشر سینگھ، جرنیل سینگھ، ہربنس سینگھ، جوگا سینگھ، وریام کور، کشمیر سینگھ، آسا سینگھ، پریتو، بنتی جیٹھووال، پرم جیت کور رنجیت باغ گرداس پُر ہربھجن سینگھ دربار دا جیٹھووال امرتسر ۱۲۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۰ ہرجیت سینگھ دے سریر چھٹن نوت بالی چک امرتسر ۱۳۳
- ۱۲ کتک شہنشاہی سمت ۱۰ برازیل تون آئے پھازران دی بینتی تے جیٹھووال امرتسر ۱۳۵
- ۲۷ کتک شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سینگھ، پریتم سینگھ، رتن سینگھ، جرنیل سینگھ، کشمیر سینگھ، پریتم سینگھ، سُلکھن سینگھ، جاگیر سینگھ، آسا سینگھ، جوگا سینگھ، دربار نواسی سیواداران نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۰
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۲
- ۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں رام لپلا گراؤنڈ دلی ۱۵۴

۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ پنجویں وِشو دھرم سمیلن سمیں سٹیج تے راملیلا گراؤنڈ دلی ۱۵۴

۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۷

۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ، جاگیر سنگھ سوہل، پرسن کور فتح ننگل، درشن سنگھ نیشالا، کرم سنگھ نیشالا ڈڈواں گرداس پُر ۱۵۸

۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ شوہن گرداس پُر ۱۶۰

۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۶۳

۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ مُنشا سنگھ میلہ سنگھ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ پیاری دلپ سنگھ دیدار سنگھ سنتا سنگھ ہزارا سنگھ مُنشا سنگھ

آسا سنگھ بلاکا سنگھ پیارا سنگھ روہل کور کرتار کور مکھن سنگھ بھاگ سنگھ درشن کور ورسا سنگھ مہندر کور ہرنام کور بابویر گرداس پُر ۱۶۶

۲۴ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سنگھ مہنگا سنگھ جرنیل سنگھ بیبی دیواں بیبی گوررام کور چتر کور گرمیج سنگھ سدا چرن سنگھ

درشن سنگھ اجیت سنگھ راج سنگھ ہم رازپُر چھندو مدے پُر دیو اچا پنڈ گرمیز کور کٹھیالی سدا گرداس پُر ۱۶۸

۲۴ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ گیان سنگھ چتر سنگھ اتر سنگھ لکھا سنگھ ہردیپ سنگھ ترلوک سنگھ بٹن سنگھ اوگرا چرن سنگھ انتور

سنسار سنگھ ہم رازپُر چرن سنگھ سنتوکھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو اتار سنگھ سکول پریتو انتور اوگرا گرداس پُر ۱۷۰

۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ مختیار سنگھ میا جسونت سنگھ جیے بوڑ سنگھ مہندر کور وزیرپُر گربخش سنگھ رتن کور نشہرا میا گرداس پُر ۱۷۲

۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ شانتی دیوی بہیم پُر پرکاش کور پٹی سالووال چن سنگھ بھاڑے چک کشلیا دیوی دیو راج بہیم پُر

بہیم پُر گرداس پُر ۱۷۴

- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ اجیت سنگھ، گرچرن سنگھ کتووال، چرن سنگھ، جوند سنگھ درگی، گیان دیئی نواں پنڈ کتووال گرداس پُر ۱۷۵
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ، مہندر سنگھ، بھجن سنگھ، سورن سنگھ، بلکار سنگھ، سروپ سنگھ، باوا سنگھ بری جن کلونی دینانگر ۱۷۷
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ منگل سنگھ، گلزار سنگھ، سما سنگھ پھٹو پُر، جوگندر سنگھ، دیال سنگھ، سُرندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گرمیت کور رسول پُر، جسبیر سنگھ، سوہن سنگھ بھولے کے، ترلوک سنگھ اٹھوال پھٹو پُر گرداس پُر ۱۷۹
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ سُرچیت سنگھ، دلپ سنگھ، حکم سنگھ، اجیت سنگھ، جسونت سنگھ فیض پُر، چرن سنگھ سنیٹیا، کانشی رام سنیٹیا، سُرچیت کور شکار ماچھیا پنڈ فیض پُر گرداس پُر ۱۸۰
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ اجیت سنگھ، سیٹل سنگھ بردو جھنڈے، ہرینس سنگھ تارا گرھ، نواں پنڈ کرتار کور پنج گرائنٹینیا، دھن کور، تیج کور کھپرے، بیبی دیپو کوٹلی، بہان سنگھ بٹالا شہر وکھے ۱۸۲
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ورسا سنگھ، اوتار سنگھ ماڑی پنوا، موہن سنگھ قادیاں، چندن سنگھ ٹھیکری والا، رام لبھایا سری ہر گوبند پُرا، سری ہر گوبند پُر شہر گرداس پُر ۱۸۵
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۷
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ اندر سنگھ دے اتم سسکار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۳
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ رنجیت سنگھ کلسیاں والے دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۹۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ رتن سنگھ سکھندر سنگھ ۲۵ بی بی جاگیر سنگھ، اجیر سنگھ سجاول پُر، ٹھاکر سنگھ پدم پُر گنگا نگر ۱۹۸

۲۲ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ بی بی مانہ سینگھ، تارا سینگھ، ترلوک سینگھ، ۲۵ بی بی گنگا نگر ملکیت سینگھ بنوالی پرکاش

سینگھ ۲۵ بی بی منگتا، ۲۱ بی بی سرجیت سینگھ بنوالی، گردیال سینگھ، پری کنیڈا ۲۵ بی بی ۲۰۱

۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دوپہر نوں چھتی دیگاں چاولاں دیاں بناؤن سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۳

پہر صدی چودھویں دا لباس پا کے دوبارہ وبار ہویا ۲۰۵

۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۷

۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۴۰

۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۵۲

۳۰ پوه شہنشاہی سمت ۱۰ لوہڑی والی رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۵۷

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۵۸

۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دی نیہہ رکھن سمیں سویرے ساڈھے ۱۰ وجے دھیر پُر دلی-۹ ۲۶۴

۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات دے سمے دھیر پُر دلی-۹ ۲۷۹

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ بلوندر سینگھ درشن سینگھ اوتار سینگھ رتن سینگھ مایا دیوی سُرندر کور درشن سینگھ ہریجن سینگھ چندہ سینگھ پورن سینگھ گرچرن سینگھ بھجن سینگھ

گرمیز سینگھ صورت سینگھ کرتار سینگھ زلدا سینگھ سورن سینگھ کلوکڑی گوالیئر رتن سینگھ ونور پُر موہن سینگھ دلی ترلوک سینگھ ہری پُر دھیر پُر دلی ۹ ۲۸۲

۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ۲۸۳

۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ سیوا سنگھ دوندرا سنگھ رجندر سنگھ ہرنس سنگھ گڑگاؤں آسا سنگھ کھانگ گڑگاؤں ۲۸۶

۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار دھیرپڑ دلی ۲۸۸

۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر سنگھ، گرچن سنگھ نیشالا، وشوا متر گردپ سنگھ پری دیوی ہنس راج ملکہ راج میرٹھ میرٹھ چھاؤنی ۲۹۸

۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ اقبال سنگھ، شکنتلا دیوی، منگلا دیوی زیباہاد یو پی ۳۰۲

پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۶

۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سنگھ دے سریر چھٹن نوت نیشال گرداس پڑ ۳۱۰

۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ سلکھنی نیشالا گرداس پڑ ۳۱۷

۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ آہم پڑ والے دی شادی نوت ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۹

۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ سیوا کرن آئی سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۳۲۳

۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ بلکار سنگھ تے بیبی پرو دی شادی سمیں ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۲۵

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ کیرپا سنگھ ستونت کور گرچن سنگھ محل سنگھ گردت سنگھ امرت کور مہو شاشتری نگر کان پڑ ۳۳۰

۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ، ملوک سنگھ پوکھڑ ۳۳۳

۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بہگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۳۳۵

۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر سنگت نوت رات سے دھیرپڑ دلی- ۹ ۳۴۴

- ۳۰ بھگن شہنشاہی سمت ۱۰ شام پنج وجے نیویارک ہوائی اڈے تے امریکہ وکھے ۳۴۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گِرہ ہر سنگت نوت رات نوں ٹرائٹو آئیٹیو ۳۱ کیتھ اے وی ای کنیڈا ۳۵۶
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ کنیڈا رجندر سنگھ رات نوں ۱۴۰ اُنٹیویو ہمنلٹن شہر ۳۶۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سنگھ، جگجیت سنگھ، گردیال سنگھ، لال سنگھ رپورٹون ایوینیو ایلموڈ مینیٹوبا وئی پیگ کنیڈا ۳۶۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوچن سنگھ دے گِرہ وئی پیگ کنیڈا ۳۷۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گِرہ ۴۱۶ شیر بڑک سٹریٹ وئی پیگ مینیٹوبا کنیڈا ۳۸۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ پریمی دے گِرہ ۱۵-۴۰ کیٹ سٹریٹ وئی پیگ مینیٹوبا کنیڈا ۳۸۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سنگھ، جگجیت سنگھ دے گِرہ ۴۹۴ رپورٹن ایوینیو ایلموڈ مینیٹوبا وئی پیگ کنیڈا ۳۹۰
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُکھندر سنگھ دے گِرہ ۱۷۲۵ پیرل سٹریٹ وکٹوریا کنیڈا ۳۹۴
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ہرہجن سنگھ دے گِرہ بی سی ۰ کنیڈا ۳۹۸
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ چوبان دے گِرہ ۴۰۶۴ سیڈر ہل کروٹس روڈ وکٹوریا کنیڈا ۴۰۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ پیپی امر کور دے گِرہ وینکوور کنیڈا ۴۰۹
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ رجندر سنگھ دے گِرہ ولیم لیک لسنگٹن سب ڈویزن مکان نمبر ۲۴۲۴ کنیڈا ۴۱۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجیت سنگھ دے گِرہ رات نوں ۴۷۱۶ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۲۳

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجیت سنگھ دے گِرہ رات ویلے ۴۷۱۶ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۳۰
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گُرجین سنگھ دھامی دے گِرہ ۴۶۱۹ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۳۳
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ تکھر دے گِرہ ۵۰۰۸-۲ پارک ایوینیو ٹیرس کنیڈا ۴۴۰
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سنگھ دے گِرہ وئی پیگ کنیڈا ۴۴۵
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گِرہ ڈیٹرائٹ ۲۲۱ پھارچون یو ایس اے ۴۵۰
- ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گِرہ ۴۰ پریوری اے وی ای بورنسے لنڈن نمبر ۸ انگلینڈ ۴۵۷
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گِرہ ۳۲ کرانورن روڈ لنڈن ن ۱۰ مُسرل ہل ۴۶۰
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گِرہ ۹ گڈون ویل روڈ مُسول ہل ن ۱۰ لنڈن ۴۶۵
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نہئے سنگھ دے گِرہ ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن ن ۱۰ لنڈن ۴۶۸
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گِرہ ۳۰ بلپھور روڈ ساؤتھ حال میڈل ایکس لنڈن ۴۷۱
- ۱۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گِرہ ۸۲ رینلاگھ روڈ ساؤتھ حال میڈل ایکس انگلینڈ ۴۷۳
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر کور دے گِرہ ۲۳ اے ہیلے واک موسیلی پرمنگوم ۱۳ لنڈن ۴۷۶
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گِرہ ۶۵ کیرنس سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن ۴۸۲
- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش رام دے گِرہ ۱۰۳ رالگھ سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن ۴۸۶

- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ ۶۷ کیرنز سٹریٹ والسال سٹاف اینگلیئنڈ ۴۸۸
- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیرتھ سنگھ دے گرہ ن ۱۸ پول روڈ ٹریچ ٹیلیپورڈ شرپ شر لندن ۴۹۱
- ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ درشن سنگھ دے گرہ ۲۵ ہولی روڈ تھورٹن لوجھ ہڈیرس پھیلڈ لندن ۴۹۵
- ۱۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہربھجن کور دے گرہ ن ۲ باسل سٹریٹ ہڈرج پھیلڈ لندن ۴۹۸
- ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ ۱۱۱ سٹریٹ اوڈری ۵ روڈ بارہنگ ایس ایکس لندن ۵۰۰
- ۱۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ منجیت کور دے گرہ گڈ وینج ولے ن ۱۰ اینگلیئنڈ ۵۰۴
- ۱۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ۴۰ پریٹری اوپینو ہیرنسے لندن - ۸ ۵۰۵
- ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنیک سنگھ دے گرہ ۵۰۸
- ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ ۷۸ مسول پل روڈ لندن ن- ۱۸ ۵۱۰
- ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نرہے سنگھ دے گرہ ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن ن ۱۰ لندن ۵۱۲
- ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ۳۹ ٹڈور روڈ ساؤتھ حال مڈایکس لندن ۵۱۴
- ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ ۳۰ بالپھور روڈ ساؤتھ حال لندن ۵۲۰
- ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ ۳۸ رنلے روڈ ساؤتھ حال لندن ۵۲۴
- ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار نیڑے نرنکاری کلونی ودیش یاترا تو واپس پُجن تے دھیر پُر کینگروے کیمپ دلی ۵۳۴

- ۲۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھولا رانی دے گرہ سائیدا محلہ گلی نمبر ۶ لدھیانہ ۵۴۳
- ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رڑکا گرمیز سنگھ دے گرہ جالندھر دواہا سنگت نوت ۵۴۶
- ۲۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار ودیش ٹور تون واپس پُجن تے جیٹھووال ۵۴۸
- ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۵۵۴
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۵۵۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار کلا ہر سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۵۶۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت جنڈیالا گرو امرتسر ۵۶۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ رات نوں بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۶۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۷۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لاٹ صاحب دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۷۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترسیم سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۸۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فوجا سنگھ دے گھر رات نوں کھیتاں وچ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۸۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۵۸۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو رام دے گرہ کلا امرتسر ۵۸۸

- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۹۰
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہردیپ سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۹۱
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۵۹۲
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مسّا سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۹۳
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۹۵
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۵۹۶
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہیرے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۵۹۷
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چپلا سنگھ دے گِرہ وزارت جوڈ جموں ۵۶۸
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گِرہ نانک نگر جموں ۶۰۲
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۰۳
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھمن سنگھ دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۰۴
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پپی رام کور دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۰۴
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ باز سنگھ دے گِرہ شکتی نگر جموں ۶۰۶
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۶۰۸

- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۶۰۹
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۶۱۱
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی لچھی دے گِرہ سیڑ جموں ۶۱۳
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنس کور دے گِرہ سیڑ جموں ۶۱۵
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھی دیوی دے گِرہ سیڑ جموں ۶۱۵
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گِرہ مکھووالی جموں ۶۱۶
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۶۱۷
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش چند دے گِرہ مکھووالی جموں ۶۱۸
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گِرہ مکھووالی جموں ۶۱۹
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دؤلت رام دے گِرہ کوٹلی جموں ۶۲۰
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گِرہ سیئی کلا جموں ۶۲۲
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۲۵
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گوہڑا رام دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۰
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھتو رام دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۱

- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن داس دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۳
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۴
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فقیر سنگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۵
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گِرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۶
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ میوارام دے گِرہ گوکلے چک جموں ۶۳۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گِرہ کوٹھے نہال پُر سمبل جموں ۶۳۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ نانک چند دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گِرہ جیوڑیاں جموں ۶۴۲
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرا رام دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چند پرکاش دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلو رام دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہری سنگھ دے گِرہ سیئی خُرد جموں ۶۴۹

- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام چند دے گرہ نکووال جموں ۶۵۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۶۵۲
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی کلا جموں ۶۵۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۵۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۵۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۵۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال دے گرہ سیئی کلاں کلوئے جموں ۶۵۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلونت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پری دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنوں رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۶
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۷

- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھائی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۳
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۶۷۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رمیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی باؤ رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۳

- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۸۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۸۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرُمکھ سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۸۶
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کِرپال سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۸۷
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کِرپال سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۰
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۱
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پچن سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۲
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۳
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مان کور دے گِرہ ستواری اشوک نگر جموں ۶۹۴
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بَشن سنگھ دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۵
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فرنگی رام دے گِرہ تریوا جموں ۶۹۶
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجو دیوی دے گِرہ سیئنی کلاں جموں ۶۹۸
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گِرہ نانگا کیمپ جموں ۶۹۹
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن چند دے گِرہ نانگا کیمپ جموں ۶۹۹

- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان چند دے گرہ نانگا کیمپ جموں ۷۰۰
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رسال سنگھ دے گرہ گہاہ پوت کیمپ جموں ۷۰۲
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۷۰۳
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۷۰۳
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۷۰۴
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ برینس سنگھ دے نوٹ دڑ جموں ۷۰۵
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۶
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۶
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۸
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھوجو رام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۹
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رولو رام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۱۰
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گرہ مؤسے چک جموں ۷۱۱
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۲

۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شَرین سنگھ، سورن سنگھ، دلپ سنگھ، تیجا سنگھ، گلزار سنگھ، سنتوکھ سنگھ، جرنیل سنگھ، شَرین سنگھ دے گرہ جدیلا گرو امرتسر ۷۲۱

- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دربار نواسی سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شادیاں دے سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۷۵۴
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۷۷۳
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُبھاگ وتی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۷۷۷
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۷۸۱
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہرجیت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۷۹۰
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ سُرندر سنگھ کرنال والے دے نوت جیٹھووال امرتسر ۷۹۲
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر کپورتھلا ۷۹۵
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ۷۹۹
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر کپورتھلا ۸۰۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ ڈھلواں کپورتھلا ۸۰۳
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرن کور دے گرہ ڈھلواں کپورتھلا ۸۰۷
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ ڈھلواں کپورتھلا ۸۰۸

- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گِرہ ڈھلوان کپورتھلا ۸۰۹
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گِرہ بہتو چگ کپورتھلا ۸۱۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ دؤلت سنگھ دے گِرہ کپورتھلا ۸۱۲
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۸۱۶
- ۰۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار ہر سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۸۳۲
- ۰۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کپہر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۸۳۴
- ۰۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ ماہل امرتسر ۸۳۵
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سنگھ دے گِرہ طلے امرتسر ۸۴۰
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گِرہ ماناں والا امرتسر ۸۴۲
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گِرہ ماناں والا امرتسر ۸۴۴
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گِرہ سارنگڑا امرتسر ۸۴۵
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کارج سنگھ دے گِرہ سارنگڑا امرتسر ۸۴۷
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی گرچن کور، بیبی چھندو دے گِرہ دھنویئے امرتسر ۸۴۹
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گِرہ کاؤکے امرتسر ۸۵۰

- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جگموہن سنگھ دے گِرہ بویارائے امرتسر ۸۵۲
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گِرہ بویارائے امرتسر ۸۵۵
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرین سنگھ دے گِرہ گمان پُر امرتسر ۸۵۷
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گِرہ گمان پُر امرتسر ۸۵۹
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گِرہ گمان پُر امرتسر ۸۶۲
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گِرہ بھوجیاں امرتسر ۸۶۳
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۸۶۶
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ وریام سنگھ دے گِرہ ملیاں امرتسر ۸۶۷
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۶۹
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرجخش سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۷۰
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۷۲
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاکیر سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۷۳
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۷۴
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گِرہ گگوبؤا امرتسر ۸۷۶

- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گِرہ جھانکے امرتسر ۸۷۸
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گنڈا سنگھ دے گِرہ دراجکے امرتسر ۸۸۰
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ملکھا سنگھ سمند سنگھ ماڑی امرتسر ۸۸۱
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ رگھبیر سنگھ دے گِرہ ڈلیری امرتسر ۸۸۴
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پیر سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۸۸۵
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بے بے منی دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۸۸۷
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موتا سنگھ، دلپ سنگھ، رنجیت سنگھ، پھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ، گلاب کور ڈل کلسیاں ۸۸۹
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سجن سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۸۹۱
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منی رام دے گِرہ سیدھم امرتسر ۸۹۲
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گِرہ باسرکے امرتسر ۸۹۴
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جیتو دے گِرہ باسرکے امرتسر ۸۹۵
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گِرہ سگا امرتسر ۸۹۶
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کیشو رام دے گِرہ جنڈوکی سرہالی امرتسر ۸۹۸
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گِرہ چمیل امرتسر ۹۰۰

- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۹۰۲
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۹۰۳
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ زرنجن سنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۹۰۴
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ انوکھ سنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۹۰۴
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۹۰۵
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گِرہ رات نوں جٹا امرتسر ۹۰۵
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۹۰۸
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربارا سنگھ دے گِرہ وریاں امرتسر ۹۱۰
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سوَرن سنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۹۱۲
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترپت سنگھ دے گِرہ پنڈوری امرتسر ۹۱۲
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۹۱۴
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۹۱۶
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مسّا سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۹۱۷
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گِرہ نؤرنگاباد امرتسر ۹۱۸

- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب کور دے گیرہ باٹھ امرتسر ۹۱۹
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پھنو دے گیرہ باٹھ امرتسر ۹۲۱
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گیرہ باٹھ امرتسر ۹۲۲
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گندن سنگھ دے گیرہ مال چک امرتسر ۹۲۳
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۹۲۴
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرین سنگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۹۲۶
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۲۷
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۲۸
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ، سورن سنگھ کلا امرتسر ۹۲۹
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۳۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرمکھ سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۳۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۳۲
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اتم سنگھ دے گیرہ ویرو وال امرتسر ۹۳۴
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گیرہ رام پُر امرتسر ۹۳۶

- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سینگھ دے گرہ ایکلگڈا امرتسر ۹۳۷
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بوٹا سینگھ سُرگ واسی اینکلگڈا امرتسر ۹۳۹
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت کور دے گرہ دھارڑ امرتسر ۹۴۰
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ شفی پُر امرتسر ۹۴۱
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سینگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۳
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بڈھا سینگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۴
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کریا سینگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۶
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سینگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۷
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سینگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۷
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سنتو دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۹
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ شگارا سینگھ دے گرہ پکھو کے امرتسر ۹۵۰
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دے گرہ ٹھہیاں امرتسر ۹۵۱
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۳
- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سُرین سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۴

- ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت جنڈیالا نوت جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۶
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۸
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۹
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۶۰
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ مؤدھل امرتسر ۹۶۲
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۴
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنام کور دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۵
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۷
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۸
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گرہ روپووالی امرتسر ۹۷۰
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، پچن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۳
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۶
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۷
- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ میتیاں کھاراں امرتسر ۹۷۸

۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرا سینگھ، سرمکھ سینگھ نظام پُر امرتسر ۹۷۹

۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سینگھ دے گرہ، ٹھاکر سینگھ، کرتار سینگھ، جسونت سینگھ، بلونت سینگھ، اندر کور بوبنڑ نظام پُر امرتسر ۹۸۰

۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربار نواسی دلپ سینگھ، رتن سینگھ، کشمیر سینگھ، سلکھن سینگھ، پریم سینگھ، بھجن سینگھ،

ایشر سینگھ، جوگا سینگھ، بہان سینگھ جیٹھووال امرتسر ۹۸۳

پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات جیٹھووال امرتسر ۹۸۴

۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سینگھ دے گرہ بیراں امرتسر ۹۹۰

۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۹۹۶

۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ڈھسی تے شام نوں آدی گرداس پُر ۹۹۸

۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت بابو پُر گرداس پُر ۹۹۹

۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۰۰۳

۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن سینگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۰۰۴

۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھنی، ویرو دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۰۰۵

۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اوگرا ہر سنگت نوت اوگرا گرداس پُر ۱۰۰۶

۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سورگواسی کرم سینگھ دے نوت نیا شالا گرداس پُر ۱۰۰۸

- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گِرہ بھوملی گرداس پُر ۱۰۰۹
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گہنا سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی گرچن کور کلا نوت جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۲
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گِرہ بنکا لدھیانہ ۱۰۱۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن سنگھ دے گِرہ رجووال لدھیانہ ۱۰۱۵
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اُجاگر سنگھ دے گِرہ مہون لدھیانہ ۱۰۱۷
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جرنیل سنگھ دے گِرہ مہون لدھیانہ ۱۰۲۱
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردشن سنگھ دے گِرہ رام سروپ، سکھ رام داس، کرشن کمار، دیوی دیال سرہند لدھیانہ ۱۰۲۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردشن سنگھ دے گِرہ سرہند لدھیانہ ۱۰۲۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گِرہ روئی لدھیانہ ۱۰۲۷
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ، جسونت سنگھ، پریم سنگھ، شمشیر سنگھ، راج سنگھ، کرنیل سنگھ، اندر سنگھ برہنس پُرا لدھیانہ ۱۰۲۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نچھتر سنگھ دے گِرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۰
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گجن سنگھ دے گِرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۳
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گِرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۴

- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام کور دے گیرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۶
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سری رام دے گیرہ مقصودڑا لدھیانہ ۱۰۳۸
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرینس سنگھ، جگدیس سنگھ، درشن سنگھ دے گیرہ اجنودھ لدھیانہ ۱۰۳۹
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرونٹ کور دے گیرہ ساہنیوال لدھیانہ ۱۰۴۱
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گیرہ نت لدھیانہ ۱۰۴۲
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بگا سنگھ دے گیرہ شملہ پری لدھیانہ ۱۰۴۴
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہریجن سنگھ دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۵
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۶
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گلڈیپ کور دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۷
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پھولا رانی دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۸
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرینس کور دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۹
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گیرہ شملہ پری لدھیانہ ۱۰۴۹
- ۲۶ آسُو س ۱۱ کور دے گیرہ سنگو وال لدھیانہ ۱۰۵۲
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرینس سنگھ دے گیرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۴

- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مدن سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۷
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۷
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نرویر سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۸
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سینگھ دے گِرہ جدی لدھیانہ ۱۰۵۹
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سرجن سینگھ دے گِرہ جدی لدھیانہ ۱۰۶۰
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نرنجن سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۲
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچرن سینگھ دے گِرہ سراہا نگر لدھیانہ ۱۰۶۴
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب سینگھ دے گِرہ گڑے لدھیانہ ۱۰۶۵
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سینگھ دے گِرہ مستاق گنج لدھیانہ ۱۰۶۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سوتری دیوی دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سینگھ دے گِرہ چندہ سینگھ کالونی لدھیانہ ۱۰۶۸
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مکھڑ سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۹
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سینگھ دے گِرہ لدھیانہ شہر ۱۰۷۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سینگھ دے گِرہ سنیت لدھیانہ ۱۰۷۱

- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگھ دے گِرہ جھٹ لدھیانہ ۱۰۷۲
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سینگھ دے گِرہ بھنپوڑ لدھیانہ ۱۰۷۳
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگھ جوگندر سینگھ داکھا لدھیانہ ۱۰۷۵
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سینگھ دے گِرہ منڈیانی لدھیانہ ۱۰۷۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناہر سینگھ دے گِرہ رقبہ لدھیانہ ۱۰۷۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سینگھ دے گِرہ بڈھیل لدھیانہ ۱۰۷۹
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال کور دے گِرہ بوپا رائے لدھیانہ ۱۰۸۰
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سینگھ دے گِرہ ملاں پُر لدھیانہ ۱۰۸۳
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پاکھر سینگھ دے گِرہ موہی لدھیانہ ۱۰۸۵
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ دھنا سینگھ دے گِرہ ڈھیہ پئی لدھیانہ ۱۰۸۷
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہری سینگھ دے گِرہ میہا سینگھ والا لدھیانہ ۱۰۸۹
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سینگھ دے گِرہ گجر وال لدھیانہ ۱۰۹۲
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سینگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۴
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سینگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۷

- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سینگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سینگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۹
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سروں سینگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۱۰۱
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سینگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۱۰۲
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناہر سینگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۴
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ خوشیا سینگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۵
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچرن سینگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۶
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سینگھ دے گرہ شاہ پُر لدھیانہ ۱۱۰۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سینگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۱۱۱۰
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بہان سینگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۱۱۱۲
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سینگھ دے گرہ شاہ جہان پُر لدھیانہ ۱۱۱۳
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سینگھ دے گرہ کالسا لدھیانہ ۱۱۱۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نہال کور دے گرہ کامل پُر لدھیانہ ۱۱۲۰
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱۱ میہر سینگھ دے گرہ جگراؤں لدھیانہ ۱۱۲۰

- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۲
- ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار دیوالی دی رات جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۸
- ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت کور دے گرہ پہو ونڈ واڑا فروزپڑ ۱۱۲۹
- ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۱۱۳۱
- ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلو کے فروزپڑ ۱۱۳۴
- ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فروزپڑ ۱۱۳۶
- ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بغیچا سنگھ دے گرہ فتح گرہ فروزپڑ ۱۱۳۷
- ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ اندر سنگھ دے گرہ قادر والا فروزپڑ ۱۱۴۱
- ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ مل سنگھ دے گرہ رچیوالا فروزپڑ ۱۱۴۴
- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ غالب رن سنگھ والا فروزپڑ ۱۱۴۶
- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرتیج سنگھ دے گرہ گھل کلا فروزپڑ ۱۱۴۹
- ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سپتل سنگھ دے گرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۱۵۱
- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جگدیش دے گرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۱۵۴
- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۱۵۵

- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۱۵۶
- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گیان سنگھ گہنا سنگھ دے گرہ ڈگرُو فریدکوٹ ۱۱۵۷
- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سُندر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۱۱۵۷
- ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ والی فروزپُر ۱۱۵۸
- ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۱۱۶۱
- ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی گیٹ فروزپُر ۱۱۶۲
- ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سردول سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۱۱۶۵
- ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ برہم گماریاں دے آشرم وچ فروزپُر ۱۱۶۶
- ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گردپ سنگھ دے گرہ ٹوتان والا فروزپُر ۱۱۷۰
- ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سُلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا مُونگلا فروزپُر ۱۱۷۱
- ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سمپورن سنگھ دے گرہ چک ندھانا فروزپُر ۱۱۷۳
- ۲۷ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ، اقبال سنگھ، راج سنگھ عجیب سنگھ، نچھتر سنگھ دے نوٹ فریدکوٹ ۱۱۷۵
- ۲۷ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کہیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا فریدکوٹ ۱۱۷۹
- ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ مکھڑ سنگھ دے گرہ برگاڑی فریدکوٹ ۱۱۸۳

- ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گرہ واندرا فریدکوٹ ۱۱۸۵
- ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ستنام سنگھ دے گرہ دہری خانہ فریدکوٹ ۱۱۸۷
- ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۱۱۸۸
- ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بسنت کور دے گرہ سماں سر بٹھنڈہ ۱۱۹۰
- ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا فریدکوٹ ۱۱۹۱
- ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۴
- ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۸
- ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۹
- ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت کور دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۲۰۰
- ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا فریدکوٹ ۱۲۰۱
- ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۲۰۴
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت کور دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۲۰۶
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیپور سنگھ دے گرہ موگا فریدکوٹ ۱۲۰۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۲

- ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ آتما سینگھ ملووال دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۷
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار پیارو جیٹھووال والی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۹
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی نرنجن کور جلالاباد نتھو والی کھوپی امرتسر ۱۲۲۰
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی داتو دے نوٹ رام پُر امرتسر ۱۲۲۳
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سینگھ دے گرہ نانک نگر جموں ۱۲۲۶
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اتم جیت سینگھ دے گرہ نانک نگر جموں ۱۲۳۱
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ باگو دیوی دے نوٹ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۲
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سینگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۳
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۰
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پھمن سینگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۴
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھائی دیوی دے گرہ جموں ۱۲۳۵
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اوم پرکاش امبارائے اکھنور جموں ۱۲۳۶
- ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سومناتھ دے گرہ امبارائے اکھنور جموں ۱۲۳۸
- ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جیون سینگھ دے گرہ جھماں اکھنور جموں ۱۲۳۹

- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ جہاں تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۰
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جیون سنگھ دے نوٹ جہاں تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۱
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ امبارائے تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۳
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ امبارائے تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۴
- ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن لال دے گرہ بمبھڑوا تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۴
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شورام دے گرہ اکھنور جموں ۱۲۴۷
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ باری رام دے گرہ دیئی پُر تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۹
- ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گلدیپ راج دے گرہ مٹھی تحصیل اکھنور جموں ۱۲۵۱
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۱۲۵۵
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سدھرو دیوی دمانا نوٹ جیوڑیاں جموں ۱۲۵۵
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ یشپال رجوال جیوڑیاں جموں ۱۲۵۶
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رتن سنگھ دے گرہ ہمی پُر کونا جموں ۱۲۵۸
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۱۲۵۸
- ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچنو دیوی سروال جموں ۱۲۵۹

- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرہات سنگھ دے گِرہ ہمی پُر کونا جموں ۱۲۶۰
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کروڑ سنگھ دے گِرہ ہمی پُر کونا جموں ۱۲۶۲
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۲۶۳
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۲۶۶
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرتاپ سنگھ دے گِرہ دڑ جموں ۱۲۶۸
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ حیات محمد دے گِرہ سروٹ تحصیل اکھنور جموں ۱۲۶۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۱۲۷۲
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گِرہ کوٹھے نہال سنگھ سمبل جموں ۱۲۷۴
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گِرہ کیر پنڈ جموں ۱۲۷۵
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۲۷۸
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۲۸۳
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گِرہ سئی کلاں جموں ۱۲۸۳
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند منوال کیمپ سئی کلاں جموں ۱۲۸۴
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہا سنگھ دے گِرہ دھنگالی جموں ۱۲۸۵

- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گیرہ اندر وڑدیاں بی دھنگالی کیمپ جموں ۱۲۸۷
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گیرہ رات نوں دھنگالی جموں ۱۲۸۸
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گوڑا رام دے گیرہ سئی خُرد جموں ۱۲۸۹
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۰
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کرشنا دیوی دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۰
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیو دیوی دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۲
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۲
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بشن سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۳
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۴
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۴
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۵
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچنو دیوی دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۵
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۶
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بلیر سنگھ انگریز سنگھ دے گیرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۷

- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سینگھ دے گِرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۸
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بابو رام دے گِرہ دیوان گڑھ جموں ۱۳۰۰
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۱
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سینگھ دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۳
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سینگھ دے گِرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۴
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سینگھ دے گِرہ دروازے اندر وڑدیاں سیڑ جموں ۱۳۰۵
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سینگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۳۰۶
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سینگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۳۰۷
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سینگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۳۰۸
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سینگھ، سنتوکھ سینگھ، سوہن سینگھ، جگدیش سینگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۱۳۰۹
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرِ بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۱
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلباغ سینگھ دے نوٹ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۸
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرِ بھگت دوار نہال بائی بٹالا دے نوٹ پرلوک سدھارن اُپرانت جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۰

- ۲۱ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ دربار نواسی نہنگ سنگھ، پریم سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ ایشر سنگھ، بہان سنگھ، کشمیر سنگھ، جوگا سنگھ، جاگیر سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۱
- ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۴
- ۲۷ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۴۷
- ۲۸ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۰
- ۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ لوہڑی والی رات جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۴
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۶
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال درشن سنگھ دسانجھ جالندھر ۱۳۶۸
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ سوڈھیاں دے نوت دسانجھ جالندھر ۱۳۶۹
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بتالا امرتسر ۱۳۷۲
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷۵
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷۶
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۳۷۷
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرچیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۳۷۸

- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گِرہ تارا چک گرداس پُر ۱۳۸۰
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ورسا سنگھ دے گِرہ سِری ہر گوبند پُر گرداس پُر ۱۳۸۱
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گِرہ ماڑی پنونا گرداس پُر ۱۳۸۲
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ رندھیر سنگھ دے گِرہ ماڑی پنونا گرداس پُر ۱۳۸۴
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گِرہ قادیاں گرداس پُر ۱۳۸۵
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گِرہ ٹھیکری گرداس پُر ۱۳۸۶
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گِرہ بھوملی گرداس پُر ۱۳۸۷
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھچندر سنگھ دے گِرہ مانے پُر گرداس پُر ۱۳۸۸
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہردیپ کور دے گِرہ پھٹونگل گرداس پُر ۱۳۹۱
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گِرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۳۹۲
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گِرہ سوہل گرداس پُر ۱۳۹۴
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گِرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۶
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھنی دے گِرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۷
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہربنس کور دے گِرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۸

- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گُرمکھ سینگہ دے گیرہ شوہن گرداس پُر ۱۴۰۰
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سینگہ دے گیرہ جیو جلائی گرداس پُر ۱۴۰۱
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سینگہ دے گیرہ شوہن گرداس پُر ۱۴۰۲
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دیپو دے گیرہ دوست پُر گرداس پُر ۱۴۰۴
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن سینگہ دے گیرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۴۰۵
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سینگہ دے گیرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۴۰۸
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۰۹
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سینگہ دے نوٹ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۰۹
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتا سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۰
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۱
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۲
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۳
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ آسا سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۴
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سینگہ دے گیرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۴

- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سینگہ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۴۱۵
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سینگہ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۴۱۶
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ میلہ سینگہ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۱۴۲۲
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنی دے گرہ آندھی گرداس پُر ۱۴۲۳
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گربخش سینگہ دے گرہ نشہرا گرداس پُر ۱۴۲۴
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اتر سینگہ، چتر سینگہ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۵
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان سینگہ، ترلوک سینگہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۶
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سینگہ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۷
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سینگہ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۸
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہردیپ سینگہ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۹
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سینگہ دے گرہ میان گرداس پُر ۱۴۳۰
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سینگہ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۱
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سینگہ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۵
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سینگہ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۷

- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجن سینگہ دے گرہ سِمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۸
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سینگہ دے گرہ سِمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۹
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گیانو دے گرہ سِمل سکول گرداس پُر ۱۴۴۰
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سینگہ دے گرہ سِمل سکول گرداس پُر ۱۴۴۱
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سینگہ مراج پُر تحصیل پیرا نگر ڈاک خانہ پنو کوٹ کٹھوا جموں کشمیر ۱۴۴۳
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سینگہ دے گرہ اتور گرداس پُر ۱۴۴۴
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بچن سینگہ دے گرہ پہاڑو چک گرداس پُر ۱۴۴۷
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگہ، سورن سینگہ، بھجن سینگہ، لال سینگہ، باوا سینگہ، بلکار سینگہ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۱۴۴۹
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سینگہ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سینگہ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۱۴۵۳
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ لال چندا تے شانتی دیوی دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۴۵۴
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بلدیو سینگہ کرشنا رانی بھیم پُر گرداس پُر ۱۴۵۵
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سینگہ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۱۴۵۶
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ جوند سینگہ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۴۵۸

- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوندر سنگھ دے گیرہ رنجیت باغ گرداس پُر ۱۴۵۹
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سروپ سنگھ دے گیرہ سکھ شاہ فقیر دے نال گرداس پُر ۱۴۶۱
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے نوت نیا شالہ گرداس پُر ۱۴۶۹
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ سُندر سنگھ دے گیرہ روسے گرداس پُر ۱۴۷۰
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ دھرتا سنگھ دے گیرہ کلانور گرداس پُر ۱۴۷۲
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سنگھ دے گیرہ رسول پُر گرداس پُر ۱۴۷۴
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گیرہ پھٹو پُر گرداس پُر ۱۴۷۶
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گیرہ پھٹو پُر گرداس پُر ۱۴۷۷
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اٹھوال گرداس پُر ۱۴۷۸
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گیرہ شکار ماچھیاں گرداس پُر ۱۴۷۹
- ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ کاشی رام دے گیرہ سنپیا گرداس پُر ۱۴۸۰
- ۳۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مانگے سنگت دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۳
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نور جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۵
- ۰۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی دربارا سنگھ دے سسکار سمیں ملووال امرتسر ۱۴۹۲

- ۰۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جسوٲت سینگھ دے نوٲ جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۶
- ۰۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بخشیش سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۷
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چن سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۹
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۹
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سوٲن سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۰
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۱
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۱
- ۰۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۲
- ۰۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پیارو جیٹھووال نوٲ سنٲوگھ سینگھ، امر سینگھ، دلپ سینگھ، پیارا سینگھ، جیٹھووال جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۳
- ۰۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سینگھ دے گرہ، ہزارا سینگھ پھتو چک، گیان سینگھ سُرخ پُر دے نوٲ ڈھلوان کپورتھلا ۱۵۰۵
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سینگھ دے گرہ ڈھلوان کپورتھلا ۱۵۰۸
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ دوٲت سینگھ، گردیال سینگھ، کرتار سینگھ، امر کور، منجیت کور نور پُر، کرتار کور ماہی جیت پُر دے نوٲ کپورتھلا ۱۵۱۰
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت سینگھ دے گرہ پھیالی کپورتھلا ۱۵۱۱
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سینگھ دے گرہ کھیہرا کپورتھلا ۱۵۱۳

- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ، پھمن سنگھ، اجیت سنگھ، اوتار سنگھ احمدپڑ کیورتھلا ۱۵۱۵
- ۱۱ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ لالا سنگھ، اجیت کور، بردیال سنگھ، نکیند سنگھ جاندھر مل سنگھ، پال سنگھ للیان، سورن سنگھ بامنیانوت بیران جاندھر ۱۵۱۷
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن کور دے نوت ہیر جاندھر ۱۵۲۰
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش کور دے گرہ سٹڑا جاندھر ۱۵۲۱
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ ہیر جاندھر ۱۵۲۲
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ، گرانام سنگھ، مہندر کور نوت جنڈیالا جاندھر ۱۵۲۳
- ۱۲ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ چیا کلا، پریم سنگھ مہندر کھیڑا جاندھر ۱۵۲۴
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیج سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۱۵۲۷
- ۱۳ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ کپر سنگھ، دلپ کور، درشن سنگھ، سرجیت سنگھ، گیجو، چہو، بھجن کور، گرداور سنگھ، جوگندر سنگھ، اودھم کور، ہری پڑ بھجن کور رڑکا جاندھر ۱۵۲۸
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ بنت سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۱۵۳۳
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ نوان پنڈ جاندھر ۱۵۳۴
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جاندھر ۱۵۳۶
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گرہ جج جاندھر ۱۵۳۷

- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ حضورا سنگھ، نچھتر کور گرایا جالندھر ۱۵۳۹
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دے اتم سسکار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۱
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں جالندھر ۱۵۴۲
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ملکھا سنگھ، محل گیلا پریتم کور سیلا خرد ہوشیارپور ۱۵۴۷
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گریال سنگھ دے گرہ سکرولی ہوشیارپور ۱۵۴۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت سنگھ، نصیب کور ڈوڈا رانا ہوشیارپور ۱۵۵۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، منشا سنگھ، چرن کور، گردپ کور پھرا لا جالندھر ۱۵۵۳
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت سنگھ دے گرہ ہردوپھرا لا جالندھر ۱۵۵۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن کور دے گرہ ہردوپھرا لا جالندھر ۱۵۵۸
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت کور دے گرہ آدم پور ہربھجن سنگھ، سگوال جرنیل سنگھ چلوٹا ہوشیارپور ۱۵۵۹
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سرندر سنگھ سرائیں امریک سنگھ میلہ سنگھ، بیرم پور ملہار سنگھ، خردا ترسیم سنگھ، کندھالا شیخ گردیو کور دے نوت روپووالا ہوشیارپور ۱۵۶۲
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ خیال سنگھ کلیاں دھنا سنگھ کرا لا گرمیت کور دسوبا ہوشیارپور ۱۵۶۴
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ وطن سنگھ دے گرہ سرین پور ہوشیارپور ۱۵۶۶

- ۱۸ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۵۶۹
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۵۷۰
- ۱۹ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگل سنگھ، گیان چند تے آتم چند تلواڑا گالہڑیاں ہوشیار پُر ۱۵۷۱
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ مکیریاں محلہ بانیاں مکان نمبر ۴۴ ہوشیار پُر ۱۵۷۳
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈواں ہوشیار پُر ۱۵۷۴
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ سومراج سنگھ دے گرہ کوٹلہ ہوشیار پُر ۱۵۷۵
- ۲۰ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ، میانی منشی رام، فتح گڑھ جوگندر سنگھ دے نوٹ سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۵۷۸
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ صورت سنگھ، سنت سنگھ دے گرہ ڈالا کپورتھلا ۱۵۸۰
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر کپورتھلا ۱۵۸۳
- ۲۱ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ جنڈیالا نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۸۶
- ۲۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۸۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دوندر سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۵۸۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۹۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موتا سنگھ شام سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ پھمن دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۰۶

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ رنجیت سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرجیت کور دے نوٹ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیرا سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سجن سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پھمن سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ منی رام دے گِرہ سیدھواں امرتسر ۱۶۱۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار رات دے سمیں (کوٹھی اتے وِسر ام دھام تے) جیٹھووال ۱۶۵۸
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ دے گِرہ لدھیانہ ۱۶۲۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جوگندر سنگھ بگا دے گِرہ لدھیانہ ۱۶۲۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گرہیج کور دے گِرہ کپرو سنگرور ۱۶۲۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مادھا سنگھ، امرجیت کور، بلجیت سنگھ دلجیت سنگھ دے گِرہ دھوری شہر سنگرور ۱۶۲۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام سنگھ دے گِرہ برنالہ سنگرور ۱۶۲۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہربنس سنگھ دے گِرہ سنگرور شہر سنگرور ۱۶۲۸
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرندر کور دے گِرہ چھوٹا کھو ماجرہ سنگرور ۱۶۳۰

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلپ کور دے گره سنام سنگرور ۱۶۳۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سردارا سنگھ دے گره چھاجلا سنگرور ۱۶۳۲
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرجیت سنگھ دے گره چھاجلا سنگرور ۱۶۳۴
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ دے گره کھانگ سنگرور ۱۶۳۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موہن سنگھ دے گره ناہہ شہر ۱۶۳۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بلونت سنگھ دے گره پٹیالہ ۱۶۳۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ راج سنگھ دے گره پٹیالہ ۱۶۴۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ستندر پال دے گره ۱۰۱ ڈی، پٹیالہ ۱۶۴۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام کور دے گره پٹیالہ ۱۶۴۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بکرم جیت سنگھ دے گره پٹیالہ ۱۶۴۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اشوک کمار دے گره پٹیالہ ۱۶۴۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیارا سنگھ دے گره راج پُرا پٹیالہ ۱۶۴۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ کرتار سنگھ دے گره راج پُرا پٹیالہ ۱۶۵۰
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ، سرین سنگھ، بنتا سنگھ، کالا سنگھ دے گره کلسانی کوروکشیتر ۱۶۵۱

- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہربنس سنگھ دے گرہ سمپورن سنگھ، لکھا سنگھ ٹھیکری، سلوندر سنگھ قومی فارم، رندھیر سنگھ برنایا،
 موہن سنگھ گڑھی لانگری، سداگر سنگھ بھٹہ ماجرہ پیر سنگھ جیت نگر دے نوٹ ٹھیکری کوروشیت ۱۶۵۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر کوروشیت ۱۶۵۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بہان سنگھ ٹھاکر سنگھ سوہن سنگھ پریم سنگھ جگتار سنگھ نانک پُر زرنجن سنگھ
 گرمیز سنگھ تھانیسر نانک پُر کرنال ۱۶۵۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ترلوک سنگھ، گرچرن سنگھ، چندہ سنگھ، برہجن سنگھ، رلدا سنگھ، مہندر سنگھ، اوتار سنگھ، گربلندر
 سنگھ، مہنگا سنگھ، بہجن سنگھ، گردرشن سنگھ سرہند، مل سنگھ فریداباد دھیر پُر دلی ۱۶۶۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار پورن سنگھ، سروپ سنگھ، سُرندر کور، مہندر کور، رتن سنگھ، کرتار سنگھ، سری ناتھ داس دھیر پُر دلی ۱۶۶۲
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مہندر سنگھ سورن جیت کور دے گرہ یو-۱۵ گرین پارک ایکس ٹینشن دلی ۱۶۶۴
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۶۶۶
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہربنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۶۷۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ، جیٹھا سنگھ، پیر سنگھ بٹھلانا مانک پُر کلر امبالہ ۱۶۷۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنت سنگھ دے گرہ مانک پُر کلر روپڑ ۱۶۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہزارا سنگھ دے گرہ چوئی کلا روپڑ ۱۶۷۶

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ نرمل سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۱۶۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہرچرن سنگھ دے گِرہ چنڈی گڑھ ۱۶۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سورگ واسی کرم سنگھ دے نوٹ چنڈی گڑھ ۱۶۷۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ امر چند دے گِرہ چنڈی گڑھ ۱۶۸۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ نتھا سنگھ جاگیر سنگھ بنا سنگھ کرنیل سنگھ نصیب کور بڑیسیڑی چنڈی گڑھ ۱۶۸۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مہندر سنگھ دے گِرہ بڑیسیڑی چنڈی گڑھ ۱۶۸۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرچیت سنگھ دے گِرہ گھڑواں روپڑ ۱۶۸۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ دے گِرہ گھڑواں روپڑ ۱۶۸۷
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سیوا سنگھ دے گِرہ زڑکی روپڑ ۱۶۸۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہربھجن سنگھ دے گِرہ شیخ پُر روپڑ ۱۶۸۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ میہر سنگھ دے گِرہ شیخ پُر روپڑ ۱۶۹۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بچن سنگھ دے گِرہ دھیان پُر روپڑ ۱۶۹۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لچھمن سنگھ، دے گِرہ دھنوری روپڑ ۱۶۹۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ درشن سنگھ دے گِرہ دھنوری روپڑ ۱۶۹۶

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اجیت سنگھ دے گِرہ گوسلان روپڑ ۱۶۹۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ رنگیل پُر روپڑ ۱۶۹۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پریتم سنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۷۰۳
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرجیت سنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۷۰۵

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان دی جے

* پہلی بہادروں شہنشاہی سمت دس ہر بہکت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

بہادروں کہے ناردا بنا بھائی توں تیری آئی بھرجائی، گنگا بھجی واپو داہیا۔ گوداوری دیندی پھرے دُبائی، کوک کوک سُنائییا۔ سُرستی
 نیناں نیر وِبائی، نیترو رو رہی وکھائییا۔ جمناکہ میرا ماہی، گل پلّو واسطہ پائییا۔ سُرستی کہے میں اشارہ دیواں اک گوسائیں، بن اشارے
 اکھ اُٹھائییا۔ چارے اِکٹھیاں ہو کے کہن بن رسنا دیئے سُنائی، سوہنا رنگ درڑائییا۔ راوی اپنے چُک کے بھجے بوٹے کابھی، کائنات نوں رہی
 وکھائییا۔ اُٹھو ویکھو نیتر کھولو کی رُت جگت وچ آئی، جُگتی سمجھ کھئے نہ پائییا۔ کھلے کیس وکھاوے حوّا مائی، آدم دوویں ہتھ اُٹھائییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائییا۔ بہادروں کہے ناردا کی کہندی تیری بھابی، بھابو کی
 جنائییا۔ کی دھار اس دی دواہی، دوہری کھیل کھلائییا۔ کچھ آواز سُن لے ایس دی وچوں ناہی، کی دھنن ناد درڑائییا۔ کی ایس دا رُپ
 رنگ ریکھ جگت والا پنجابی، پنجان تتان نال وڈیائییا۔ کی ایس دے کول کوئی لیکھا بغدادی، جو نانک آیا سمجھائییا۔ کی ایس دا پیار
 حقیقی تے مجازی، کی مُحبّت رہی درڑائییا۔ ذرا نگاہ مار شتابی، بن نیناں نین اُٹھائییا۔ اوہ ویکھ کی سِتار کہے اگئی ربابی، ربّی نور نور
 جنائییا۔ جس دی کھیل سب توں سادی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔
 بہادروں کہے ناردا کی کہندی تیری بھابو، بھيو کی کھلائییا۔ گنگا کہے میں کوک کے کہاں اوہ شیر شیر جس نوں تتان والا رُپ دتا سی تابو،

جس دی تابیا وچ دو جہان نظری آئیآ۔ جس دی خوشی وچ ہوئی باغ باغو، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ جس دا گھر گھر جگنا چراغو، چراگاہاں کرے رُشنائیآ۔ سندیسہ دیوے دُنیادارو دُنیا کوڑی تیاگو، ترے گُن اتیتا کی جنائیآ۔ اٹھ اٹھ سارے ستگر شبد دوارے بھاگو، بھجو واپو داہیا۔ اوہ ماہی محبوب تکنا تکو دیس ماجھو، مجلس بھگتاں نال رکھائیآ۔ جس دا اک اک رواجو، رسم قسم نال دے بدلایا۔ چرنی ڈھیہہ جاؤ شاہ نوابو، تخت نواسیو تختاں دا لیکھا دیو مُکائیآ۔ آ جاؤ وقت سہنجنا بن جاؤ ہنس کاگو، کاگو ہنس بنایا۔ ڈرمت میل دھووے داغو، پت پت پت آپ اکھوئیآ۔ جس دی اکو اک امدادو، دوسر لوڑ رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ بہادروں کہے ناردا کی سندیسہ دیوے تیری بھرجائی، بھاگاں بھری کی درڑائیآ۔ گنگا کہے میں دین آئی ڈہائی، دو جہاناں دیاں سنائیآ۔ جمنا سُرستی گوداوری نال ملائی، گرہ اکو رنگ رنگائیآ۔ اشارہ دتا راوی ٹوں وی بھجنا چائیں چائیں، اپنا پینڈا پندھ مُکائیآ۔ ارجن دا لیکھا دسنا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر ملے وڈیائیآ۔ بھڑی ساڈیاں پنجاں دیاں کھڑیاں باہیں، کوک کوک سنائیآ۔ ساڈا امرت جل کیسے دی میٹ سکے نہ چھاپی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھاپی، اکو تیرا ڈھولا گائیآ۔ کریا کر ہر گوسائیں، مہربان تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ نارد کہے بہادروں میری بھابو لے کے آگئی پاتی، پترکا سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ نہ لکھی قلم دواتی، شاہی رنگ نہ کھئے وٹائیآ۔ اس دا جھگڑا دے نہ کاغذاتی، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے سمجھائیآ۔ ایہہ کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھيو ابھیدا رہی جنائیآ۔ اٹھو ویکھو کھیل کھلاپاتی، کی پت پرمیشور اپنا حکم ورتائیآ۔ جس کوڑ نشانہ میٹنا کلجگ کاتی، کالکھ ٹکے دے دھوئیآ۔ اوہ ویس وٹائے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیآ۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ذاتی، اذاتی رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ ساچی دیوے نام سوغاتی، وست امل اٹل ورتائیآ۔ میں اُس دی چرن دھوڑ نہاتی، اشنان اور نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھيو آپ چکائیآ۔ نارد کہے بہادروں میری بھابو دا سن لے چن، کی ڈھولے رہی گائیآ۔ ایہہ کپندی سب دا ماہی اکو سجن، محبوب نور الایہیا۔ جس دے نام نگارے گھر گھر اندر وجن، گرہ گرہ کرے شنوئیآ۔ اوہ بھگتاں بھگتی دھار آیا سدن، سندیسے آپ سنائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، بھڑ

باہوں باہر کڈھائیا۔ کوڑ کِریا میٹ کے حدن، حدوڈ اکو اک وکھائیا۔ جتھے دِپک جوتی اکو جگن، نؤر نؤر نؤر کر رُسنائیا۔ جن بھگت
 سہیلے لبھن، دوْجا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے تت سریر نہیں کوئی بدن، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ اوہ اک سندیسہ دیوے اکو سناوے
 بچن، سندیسہ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے بہادروں میری
 بہابی دی سُن لے خبر، بے خبراں کی جنائیا۔ پرہہ دا حکم اکما زبر، ظالماں ظلم دئے مٹائیا۔ جو آشا رکھی محمد نے وژن لگیاں وچ قبر، مقبرہ
 کی سُنائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار نے سب دا توڑنا صبر، صبوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جس مانو ذاتی اک بناؤنا ٹبر، گنہہ اکو اک
 وکھائیا۔ میری ڈہائی وے اوہ پاؤن لگا غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ ستگر شبد دی پوری ہووے سدھر، صدمے وچ دسے لوکائیا۔ میں اُس
 دی آواز سنی جس دا گیت انوکھا تے ڈھن سنی مدھر، خوشی خوشی نال جنائیا۔ جس نے بھگتاں دا کرنا قدر، قدرت دا قادر نؤر
 الاہیا۔ مینوں ایوں جا پیدا سال بسالا سرشتی نے پھرنا اُس دے مگر، پچھے بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ بہادروں کہے نارد تیری بہابو بڑی چلاک، میرے انتر آئی حیرانی۔ نارد کہے بہادروں ذرا کھول
 کے ویکھ لے تاک، ہتھ رکھ کے اپنی اُتے پیشانی۔ ایہہ روپ نہیں کوئی مٹی خاک، تتاں والی نہیں جوانی۔ ایہہ اک اک دی ذات، ایہدا نؤر
 نؤر نؤرانی۔ ایہدی اگلی سمجھن والی بات، اکھراں والی نہیں کہانی۔ جھٹ گنگا بولی سُنو میتھوں حالات، حالت دیاں جنائیا۔ جیہڑا لیکھا
 لیکھا نہیں نال قلم دوات، جس دی کاغذ دئے نہ کوئی گواہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کھیل کرنا اپنی بہانت، بہہ بہانتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 آہ ویکھو بنا اکھراں تون پترکا پات، پڑھ کے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ آیا لوک مات، متا ستگر شبد نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا رنگ آپ وکھائیا۔ گنگا کہے نارد تون کیوں مینوں کہا بہابی، سچ دے سُنائیا۔ میں بنی نہیں
 کیسے دی باندی، بندنا وچ سپس نہ کیسے نوائیا۔ میں کیسے دا کچھ نہیں پیندی کھاندی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کیسے دے گرہ مندر نہیں
 جاندی، گھرانے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیسے دی ردھی کدے نہیں ہانڈی، جگت واسنا نہ کھئے جنائیا۔ میں ونجارن بنی نہیں رُپے سونے چاندی،
 سوریہ چندرما میری دین گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک اک اکھوائیا۔ گنگا کہے

ناردا مینوں کیوں کہہا بھرجائی، کی تیری وڈیائیا۔ مینوں بھید دے کھلائی، تینوں سچ رہی سُنائییا۔ تُوں چار جُگ دا پاندھی راہی، میں وی
 جُگ چوکڑی بھجّان واہو داہیا۔ میں اکو منگ منگائی، دوسری ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ جے میرا دیور بننا مینوں دس دے کیوں گوہند نے کہا
 لیکھا مکے میرا ڈھائی، ڈھئے کی چٹرائیا۔ سوہنیا اج پہلی بھادروں توں دوا دے گواہی، شہادت اکھراں نال بھگتائییا۔ نہیں تے اپنے منہ تے لا
 لے سیاہی، لعنت دیا ماریا مکھ جانا بھوئییا۔ میں اچے تک کوٹن جُگ نہ کیسے نال منگی تے نہ کیسے نال ویاہی، نیترا اکھ نہ کھئے ملائییا۔
 مینوں ایوں دسدا تینوں کلجگ نے کر دتا شوڈائی، پچھلیاں جُگاں وچ تُوں ایہہ چن نہ دتا سُنائییا۔ ہُن تیرے گل وچ میں پالینی بھاہی،
 ایہہ بھاہی پھاسی یسُوہ والی لیکھا رہی سمجھائییا۔ اُس نے دوویں ہتھ چُک کے دتی دُہائی، واحد اللہ تیری اوٹ تکائییا۔ نالے کہا مُریدو
 ٹھاڈے مُرشد دا مُرشد جس ویلے آیا دُھر دا ماہی، محبوب نُوں الاہیا۔ اوہ بڑا ہووے گا وڈا دائی، اپنا داؤ نہ کیسے سمجھائییا۔ اپنی کھیل
 کھیلی جائیگا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک
 گوسائیا۔ گنگا کہے ناردا میں آد جُگاد کواری، کیسے کنور نال نہ کدے پرنائیا۔ میرا جُگ چوکڑی اکو شنگاری، ویس اوہس نہ رُوپ وکھائییا۔
 میری دھار سدا ٹھنڈی ٹھاری، اگنی تے نہ کھئے تپائییا۔ میں بھجّی جاواں وارو واری، اگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ نہ میں پُرکھ نہ میں ناری، تن
 وجود نہ کھئے جنائییا۔ شنکر میری پاوے ساری، جٹا جُوٹ جس دی دئے گواہیا۔ میں اک دی پُوچا کراں تے بنان پُجاری، اک اک توں
 سیس نوائیا۔ جُگ جُگ جس دی کھیل نیاری، نت نت ویکھاں چائیں چائیا۔ تُوں اٹھکے نگاہ ماریں، بن نیناں نین تکائییا۔ اوہ کل کلکی
 اوتاری، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس توں پیغمبران کہا امام اماما سب دا سکداری، محبوب اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے چرن کول پنہاری،
 جُگ جُگ سیس نوائیا۔ اُس دے در تے دیواں بہاری، دھوڑی خاک خاک رمائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائییا۔ نارد کہے گنگا بے شک میرا نہیں کوئی بہرا، بھابی تینوں لیا بنائییا۔ مسخری کرنا میری ادا، میرے پرہ
 نے دتی وڈیائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی ساہمنے لئے بُلّا، راوی اپنے نال رکھائییا۔ میں اک سندیسہ دیواں سُنّا، جو ڈھولا دُھر درگاہیا۔
 تُساں سُننا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائییا۔ نالے اپنیاں اٹھاوو بانہ، بہیاں دیو وکھائییا۔ رسنا بولو اکو ناں، جو ناؤں زینکارا دیاں سُنائییا۔

ساریاں کہو ساڈا پچھے پچھا رہیا نہ تھاں، تھان تھنتر نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا پتا ماں، مات پت اک اکھوئیا۔ جس دی چرن سرن سرنا، چرن کول وڈیائیا۔ نی کملیو نین کھولو تہاٹوں اوہ صاحب دیاں وکھا، جس وکھرے وکھرے روپ دھارن کر کے اوتار پیغمبر گرو دتے بنائیا۔ اُس نے مینوں سکھیا دتی سکھا، سہج نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا بہابو اکھیا ہویا کی، مینوں دے جنائیا۔ ٹوں اگوں کہنا سی جی، ست سچ نال سنائیا۔ آگے واسطے دھرم دی بن دی لہ، لائن اک وکھائیا۔ ستجگ دی رکھدے نینہ، دھرم دھار وڈیائیا۔ جھگڑا مکدا جگت سپن، حصے ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ گنگا کہے نارد ا میں کی دساں تیرا رشتہ، رشتیداری کی جنائیا۔ آہ ویکھ لے سندیسہ لے کے گیا جبرائیل فرشتہ، میکائیل اسرائیل اسرافیل اپنے نال ملائیا۔ کی حال دسے گزشتہ، ماضی کی سمجھائیا۔ ویکھ لے کڈھ کے بہ گیا نقشہ، خاکہ زمیں اسمان سمجھائیا۔ نی کملیو میرے محبوب نے سب دا حال کرنا خستہ، خسارا تکنا تھاوں تھائیا۔ وے میری ڈبائی انت اکو رہنا بھگت دوارا وسدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ ویکھیو نسدا، بھجے واہو داہیا۔ اندھیرا ہونا رین اندھیری مس دا، نوری چند نہ کھئے چمکایا۔ جھگڑا پینا ہتھو ہتھ دا، جگت کھنڈیاں خاک ملائیا۔ جھٹ نارد بولیا گنگا گنگوتریے ایہو لہنا سی جو گوہند ستھر یار دا گھندا، آسن کنڈیاں اُتے لائیا۔ اُس ویلے نیتر وسدا سی پت دا، ٹہنیاں کوک کوک سنائیا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ ہسدا، تالیاں رہیا وجائیا۔ نالے تیر انیالے کسدا، بنا چلے رہیا اٹھایا۔ اوہ وقت آؤنا گوہند شبد آگے جٹ دا، جو جٹا جوٹاں خاک ملائیا۔ ویکھیو میرا ڈھٹیا کس بدھ جاندا ٹپدا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر وقت سہنجنا ہونا پرمیشور پت دا، پترکا پچھلی دئے گواہیا۔ ایہ مائس پیاسا ہونا پیو پت دی رت دا، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت بھروسہ رکھے کوئی نہ یت دا، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا کی ہویا جے بھابی دتا آگھ، اکھراں نال اکھر بدلایا۔ مینوں شروع توں پرہو نے بنایا گستاخ، شرارت اکو اک درڑایا۔ میں اک گل آکھی سی گوہند توں جس ویلے سکھی بنائی پہلی وساکھ، اک ست پنچ چھ نال ملائیا۔ کیوں خبر آگئی گئی بھاکھ، کیسے بے خبر نے دتی سنائیا۔ میں سکھیا مول نہ

واج، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ پھیر سنی آگئی بات، کیسے اندروں دتی سُنائیا۔ ناردا اٹھ ویکھ لے کلجگ اندھیری رات، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھائیا۔ کیسے ملے نہ امرت بوند سوانت، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی خالی کلس رسیاں وکھائیا۔ نالے شبدی دھار بن اکھراں لکھیا
 پات، جس نوں پترکا کہے لوکائیا۔ اُس وچ ایس ویلے دا حالات، جو حالت دے لوکائیا۔ ناردا کہے گنگا نہ پہلی نہ دوجی نہ تیجی نہ چوٹھی
 دے جماعت، پنجویں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نی تسیں پنجے دھاراں پھرو وچ کائنات، بھجّو واہو داہیا۔ ذرا نگاہ مارو جہات، بن اکھاں اکھ
 ملائیا۔ کس دا کس نال جُڑیا نات، کون کون کس دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پڑا آپ اٹھائیا۔ گنگا کہے ناردا چھڈ دیئے جگت والی کہانی، دیور بھابی مات پت بھین بھائی کی چٹرائیا۔ آک شبد تے اک گائیے بانی، جو
 بان انیالا تیر چلائییا۔ سانوں پتہ نہیں ساڈا کدھر گیا امرت رس ٹھنڈا پانی، کلجگ آگنی اگ دتی تپائییا۔ ساڈے وچ نہاؤن والیاں نوں آتما
 پرماٹما ملے کیسے نہ بانی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ ایہہ پچھلی کتھا پُرانی، پُران اٹھاراں چار لکھ ستاراں ہزار سلوک دین گواہیا۔ آگے
 کھیل تکیئے مہانی، کی مہا بے پرواہیا۔ جس دا رُپ رنگ ریکھ بے پہچانی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس دی اکو ستگر شبد شبد
 دے نشانی، نشانے دین دُنی بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ناردا
 کہے گنگا چھڈ دیئے پچھلی کتھا، کتھنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو اک تکیئے جس دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حُکم ورتائیا۔ اکھئے ہو کے
 اُس نوں ٹیک دیئے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جیہڑا بھگتاں دے ستھر لٹھا، بھگتی اپنی سیج بنائیا۔ اوہ دیوے آگئی وتھا، وست
 امولک اک ورتائیا۔ کیوں اُس دے وچ سرب سمرتھا، سمرتھ پُرکھ نوں الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ناردا کہے گنگا کیوں بھادروں ہو گیا چپ، خاموشی وچ سمائییا۔ گنگا کہے ناردا ایہدی بڑی کرڑی دھپ،
 سب نوں رہی ستائیا۔ بھاردوں کہے متروں مینوں دسدا جگت اندھیرا گھپ، ساچا نوں نہ کھئے چمکائییا۔ ست سچ گیا چھپ، پردہ سکے نہ
 کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا پيو پت، پتا پوت نہ کھئے وڈیائییا۔ اپرادھی ہو گئے ست، مٹیا نین نین شرمائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی اچت، ہر کرتا
 دھردرگاہیا۔ جو اپنی بدلن والا زت، رُڑی ویکھ کوڑ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ دے لٹ، لُٹیرا کلجگ بھجّے واہو داہیا۔ سب دا ناٹہ رہیا

ٹٹ، ٹٹیاں سکے نہ کھئے ملائیا۔ سرِشٹی بھاگ رہے نکھٹ، بھاگ مند دے لوکائیا۔ اوہ تک لے دوستا مؤسیٰ عیسیٰ محمد دی دھار رہی
 جٹ، جھگڑا لہندی دشا وکھائیا۔ جھٹ گنگا نے انگل رکھ لئی اپنے بلہاں اُتے بٹ، پھر ٹھوڈی اُتے ٹکائیا۔ نارد بھڑ کے زور دی گٹ،
 ہلونا دتا وکھائیا۔ بہادروں ہس کے کہے کچھ میتھوں اگا لو پُچھ، سہج نال سمجھائیا۔ اوہ ویکھو سجن سجن نال رہے رُس، رشیا اشارے
 نال درڑائیا۔ مینوں ایوں جاپدا میرے اگلے سمیں آؤن توں پہلاں ہونا کچھ دا کچھ، قسم نال دیاں سمجھائیا۔ کیسے دا ہتھ کیسے دی داہڑی
 تے کیسے دی ہونی مچھ، مُشکل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ پرہہ دا حُکم ورتنا ٹچھ، ٹچھ ماتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ بہادروں کہے ناردا ہور سُن لے پیشینگوئی، پچھم ول دھیان لگائیا۔ جس نوں
 دُنیا دار سمجھے نہ کوئی، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ پھرنی فرش اُتے دروہی، عرش دا مالک ویکھے چائیں چائیا۔ جگت جگت ملے نہ
 ڈھوئی، جگیا سُو چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہ اشارہ دتا کبیر نے لوئی، لوئن دوہاں ہتھان نال دبائیا۔ کھلیے اوہ ویکھ لے کلجگ دا انت صدی
 چوڈھویں بنا قصائی توں قسم نال دُنیا جانی کوہی، چھترے بکرے سارے دین گواہیا۔ ایہو جہی ہونی جیہڑی پچھے کدی نہیں ہوئی، ہوکا
 دے کے کاہن کرشن رہیا سُنائیا۔ کائنات شرع دے دو دھڑ وچ جانی پروئی، پنڈتاں دے تھان کلجگ پروہت بن کے سب نوں تھان تھان
 جگت گرہ نچھتر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے
 ناردا مینوں کہا بہار دواج، سپتس رکھیاں وچوں جنائیا۔ سو میں دسن لگا آج، عاجز ہو کے پرہہ نوں سیس جھکائیا۔ میرے صاحب تیری
 کرنی تیرا کاج، کرتے پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت دین دُنیا دا ڈبن والا جہاز، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ کیوں کلجگ نے کوڑی کِریا دا چلایا
 رواج، رسم موہ ممتا والی رکھائیا۔ گوبند دا اڈدا دے کیسے نہ باز، بازاں والا کی اپنا بھیو چھپائیا۔ جس نے شبدي دھار دی توہیں سا جنا لئی
 ساج، ساجن بنے دھر دا ماہیا۔ اُس دے حُکم وچ حُکم دی پینی بہاج، سرِشٹی درِشٹی بھجے واہو داہیا۔ دین دُنیا لنگڑی لولھی دے
 اپاہج، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جو اشارہ کیتا حضرت محمد نے علی اپنے داماد، دم آخری سواس نال سُنائیا۔ میرا امام اماما نور الہ صدی
 چوڈھویں اپنے حُکم دی حُکم کرے امداد، دوسر لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جس آؤنا اوتاراں پیغمبران گروآں توں بعد، بانگ ازاں اپنا حُکم سُنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے میں دساں بات بھلی، پریم نال سمجھائیا۔ جس ویلے سواسے چھڈن لگا علی، اللہ اک دھیان رکھائیا۔ میری شہادت تیری بلی، بلدھاری تیری بے پرواہیا۔ گوبند دی دھار جس سپس سہاؤنا تلی، جگت طلب نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں سچ دوارا پروردگارا اکو بیٹھا ملی، مالک خالق تیری وڈ وڈیائیا۔ اوہ ویکھ لے تیرے حُکم دی صدی چوڈھویں لنگھدی چلی، بھجے واہو داہیا۔ تیرے حُکم توں بنا جائے نہ ٹھلھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مینوں ایوں دسدا جس ویلے ہر بہگت دوار وچ جن بہگتاں وجائی ٹلی، ٹال مٹول دے سارے لیکھے ختم کرائیا۔ اکو یار رہنا تے اکو رہنی یار دی گلی، گلوکڑی اکو نال پائیا۔ اُس ویلے محمد دی اُمت ہونی پھلی، اتم پھل پھل تیری بھیت کرائیا۔ میرا دُلڈل نہیں پھرنا وچ دلی، دلدار تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں واحد مالک نُور نُورانہ تیری دھار اگلی، کلمہ کائنات بدلایا۔ سب دی انتر انتر جائے سلی، سلل تیرا حُکم بے پرواہیا۔ پھرنی دروہی جلی تھلی، مہیٹل دین دُبائیا۔ چراغاں وچ رہنی نہیں تیل دی پلی، ساڈے مقبرے روون مارن دھاپیا۔ تیرا ویس ہونا اچھل اچھلی، ول چھلدھاری تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ بہادروں کہے ناردا سارے مل کے کہیئے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی راوی دی لئیے صلاح، مشورہ اکو اک بنائیا۔ پھیر اک دُو جے دے بنیئے گواہ، شہادت دیئے بھگتائیا۔ پھیر اکو پیار مُحبت وچ بنائیے ملاح، بیڑا اکو کندھ ٹکائیا۔ پھیر بہگتاں نوں دیئے سنا، سُنہیڑا چائیں چائیا۔ گُرمکھو سب دا اکو پتا اکو ماں، پُرکھ اکال نُور الاہیا۔ اکو ایشٹ لینا منا، سپس جگدیش اک جھکائیا۔ اکو ڈھولا لینا گا، جو دسیا گوبند ماہیا۔ اکو مؤلا لینا منا، جو منسا پُور کرائیا۔ اکو قوُل اقرار لہنا نہیا، جو وعدے نال سمجھائیا۔ اکو سب نے کرنی دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اکو سب دا حق خُدا، خالق خلق نُور الاہیا۔ جو کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ سارے اوسے توں ہوئیے فدا، اپنا آپ مٹایا۔ جس نے مارگ کرنا سِدھا، ست سچ سمجھائیا۔ جن بہگتاں ملن دی بنا کے بدھا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بہادروں کہے ناردا سارے مل کے پائیے گدھا، تارُی بن ہتھیاں ہتھ وچائیا۔ آہ ویکھ لے میں اُس دی سرنی ڈگا، نو نو سپس جھکائیا۔ پیار مُحبت دے وچ بھجا، پریم وچ سائیا۔ میں پچھلے ستجگ دا گجھا، اوسے دا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ بنائیا۔ نارد کہے بہادروں مترا میریا، سجن سن لے میت۔ میرے اندر چاؤ گھنیریا، دساں ساچی ریت۔ پہلوں پچھلیاں ڈھاہ لے ڈھیریاں، جھگڑا مکا دے مندر مسیت۔ شرع دیاں چھڈ دے گھنن گھیریاں، مسلیاں والی نہیں کوئی ریت۔ ہن کرناں پینیاں دلیریاں، حوصلہ کرنا چیت۔ مینوں ایں جاپدا لہندیوں چلنیاں بنیریاں، جس سب دی پٹھی کرنی نیت۔ سمنڈراں وچ پینیاں گھنن گھیریاں، ساگراں مارنی چیک۔ شاہ سلطانا ڈھاہنیاں ڈھیریاں، کلجگ اتم سماں رہیا اڈیک۔ حضرت نوح نے ڈوبنیاں بیڑیاں، جس نون خدا نے دتی حق توفیق۔ اوہ ویکھ سب دیاں جڑاں دسن اکھڑیاں، صدی چوڈھویں ویلا نزدیک۔ پتہ نہیں پچنیاں کیہڑیاں کیہڑیاں، کس دا لیکھا جانے لاشریک۔ اٹھ ویکھ لے تن وجوداں کھڑیاں، نگاہ مار لے نال باریک۔ پرہ دیاں جگ جگ دھاراں کیہڑیاں، جو کھیلے کھیل ہست کیٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک صاحب انڈیٹھ۔ نارد کہے گنگا میں پچھلا بولیا دتا چھڈ، چھڈی جگت لوکائیا۔ آپاں ہو جائے اڈ، وکھرا وکھرا گرہ سہائیا۔ جھٹ بہادروں لیکھا بیٹھا کڈھ، پورب رہیا وکھائیا۔ نگاہ مارو پرہ دھرم نشانہ رہیا گڈ، گاڈ ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ خوشیاں وچ لڈاوے لڈ، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جس دے حکم نال کلجگ کوڑ کوڑیارا جاوے بھج، بھجے واہو داہیا۔ ستجگ ساچا جاوے سچ، ساجن مل کے وچ ودھائیا۔ سارے مل کے بینتی کریئے اج، بہادروں رہیا سنائیا۔ نarda تون بول جیکارا گج، گنگا گوداوری جمنا سُرستی راوی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن کول بہیئے سچ، سجن دینی مان وڈیائیا۔ تون سانوں لوک مات لینا لبھ، ویکھنا تھاون تھائیا۔ تون نور الاہی اکٹا رب، یامین تیری سرنائیا۔ جن بھکت سہیلے اپنے در تے سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ تینوں ویکھدے رہے جگ چوڑی کد، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ اپنی کلجگ اگنی ویکھ لے آگ، اگلا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے نی گنگا نہ کوئی دیور نہ کوئی بہابی، جگت ناطہ نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھ نگاہ مار شتابی، شرع تون باہر ویکھ وکھائیا۔ اک جلوہ جوت نور جلوہ گر آفتابی، جس نون رو سس سپس نوائیا۔ جہدی صورت سب تون وکھری سادی، صدقے واری گھول گھائیا۔ جس دا حکم پُرانا ماضی، قدیم دا چلیا آئیا۔ جس دے حکم وچ نام کلمے شرع نمازی، جگت جگت وڈیائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبران دین

مذہب دی دتی آراضی، رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ نوابی، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میلا آپ ملائیا۔ گنگا کہے ناردا ساڈی جگت والی نہیں گاتھا، دین دُنی سمجھائیا۔ ساڈا سنساریاں والا نہیں
 ساتھا، جتے تے مر جائیا۔ ساڈا مالک اک رگھوناتھا، جس نوں رگھوپت سیس نوئیا۔ جو سدا اناتھ اناتھا، نیناں دئے وڈیائیا۔ اُس دے
 چرن ٹیکئے ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نے سَتجگ تریتا دواپرچلایا راتھا، رتھواہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس دا اکو سمرن اکو
 پوجا اکو پاٹھا، نام کلمہ اک دِرڑائیا۔ اکو مندر مسجد شودوالا ماٹھا، چرچاں گروڈواریاں اکو رنگ وکھائیا۔ اکو ست سرُپ دے تیرتھ تاٹا،
 گنگا گوداوری جمنا سُستی جس دے نو نو لاگے پائیا۔ اکو امرت رس نِجھر سرور دیوے باٹا، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جس جگ جگ
 میٹیاں واٹاں، کلجگ اتھ لہنا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، وست اگم نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی سہج سُکھدائیا۔ نارد کہے بہادروں کچھ بھگتاں دیئے دس، دہ دِشا دھیان لگائیا۔ جھٹ گنگا بولی ہس، نیتر
 لوچن نین نین بگسائیا۔ گوداوری آئی نس، کوک کوک سُنائیا۔ جھٹ میں گوبند دے لئے چرن جھس، ہتھ تلیاں ہیٹھ رکھائیا۔ پر اوہنے
 میتوں نہیں کہا بس، مست ہو کے بیٹھا سیج ہنڈھائیا۔ میرے اندر آیا رس، روم روم وجی ودھائیا۔ میں خوشیاں وچ گیا جس، ڈھولے
 صفت صلاحیا۔ جھٹ گوبند نے میرے ہتھ اُتے ہتھ دتا رکھ، اپنی تلی ہیٹھ ٹپکائیا۔ نال اشارہ دتا کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، کی کرنی کار
 کمائیا۔ جس ویلے ست دھرم دا بُرج گیا ڈھٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ مان رہنا نہیں اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نیتر نیناں نیر
 وہائیا۔ گوداوری اُس ویلے آؤنا اُس تھ، جو میتوں اپنی گود ٹپکائیا۔ اُلٹی گیڑنی لٹھ، نو ست بھوائیا۔ ٹہاڈا سب دا کرنا اکٹھ، اکو در
 وکھائیا۔ جوت نور جگاؤنا لٹ لٹ، ظہور اپنا اک چمکائیا۔ دین دُنی نے اُس نوں کہنا جٹ، جٹا جوٹ سمجھ کئے نہ پائیا۔ جس شرع دی
 میٹنی وٹ، وٹنے بھگتاں نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ جھٹ نارد کہے
 گنگا میتوں سمجھیں نہ دیور چھوٹا، میری آؤ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا پاٹا نہ ویکھیں لنگوٹا، لنگوٹی جگت نہ کئے بندھائیا۔ میں جگ چوکری
 ویکھے کوٹی کوٹا، کوٹن کوٹ چوکریاں خوشی بنائیا۔ میں کیسے مائی نے جمیا نہیں پُت نہ اُس دا آگے ہویا کوئی پوتا، پُت پوترے بنت نہ کئے

بنائیا۔ میں سیج نہیں کوئی سوتا، جگت سنگھاسن نہ کھئے وچھائیا۔ میں ہسّیا نہیں کدے روتا، نیتر نیناں نہ نیر وپائیا۔ میں ہتھ نہ پھڑی
 گڑوی نہ پھڑیا لوٹا، شرع وچ کدے نہ آئیا۔ میں اکو نور نور دی جوتا، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ نارد کہے گنگا کجھ مینوں دس گاؤن، گاوت گاوت خوشی بنائیا۔ نی تیری ٹھنڈی دھارا
 پون، پانیاں وچ سمائیا۔ ایس ویلے اٹھ کے نگاہ مار لے پرہو دے بھگت کون، اوتار پیغمبران گرواں نال ملائیا۔ کس نام کلمے دی اچی
 دھون، کون گرتھ شاستر دئے وڈیائیا۔ کون جگت کوڑ کوڑیاں دلدر آوے لاہن، پت پت پت بنائیا۔ کون نام ندھانے آوے پرچاؤن، پرچہ
 زمیں اسمان وکھائیا۔ کون سچکھنڈ دوار آئے بہاؤن، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ کون وچھڑے آئے ملاؤن، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ جھٹ گنگا
 لگی سمجھاؤن، سمجھ سہج سہج سمجھائیا۔ نارد اویہ پرم پُرکھ پرماتما جیہڑا رُسیاں نوں آیا مناؤن، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ اک رنگائیا۔ گنگا کہے نارد اویہ سُن لے میری گل، ہتھ کٹاں اُتے ٹکائیا۔ توں
 نیتر میٹ لے پل، پلکان دے پچھے ویکھ ڈھر دا ماہیا۔ پھیر نگاہ مار لے بلکہ دوارے راجے بل، باؤن کی سمجھائیا۔ جس دا حکم سدا اٹل،
 نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کی سُنہڑے دیوے گھل، شبدی شبید جنائیا۔ ذرا اُس دے ول چل، جو نہچل بیٹھا ڈھر دا ماہیا۔ جس
 کھیل کھیلنا کلجگ کل، کل کلکی اک اکھوائیا۔ اُس دا دوارا لئیے مل، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ اُس دا بھانا لئیے جھل، جو اپنی جھلک رہیا
 وکھائیا۔ نارد کہے گنگا پتہ نہیں اوہدا کیہڑا ہونا چھل، ول چھل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ کی کھیل کرے جل، سمند ساگر ویکھن نین اٹھائیا۔
 کی لیکھا جانے تھل، مارو ریت اکھ گھلائییا۔ کی دھرنی دا دیوے پھل، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،
 ڈھر مالک بے پرواہیا۔ بہادروں کہے پرہو میری نمسکار تیرے چرن، چرنودک دینا جام پیائیا۔ جھگڑا میٹنا ورن برن، در ساچے منگ
 منگائیا۔ توں مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا ڈھولا سارے اکو پڑھن، دین دنی دینا سمجھائیا۔ تیری منزل رہبر محبوب تیرے
 پیارے چڑھن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نرگن دھار تیرا درشن کرن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دینی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے بخشنی ساچی سرن،
 سرنگت رکھائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول دے ہرن پھرن، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ تیرے سچ دوارے وڑن، پورب پندھ مکائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ بہادروں کہے پرہو میں منگتا، بہاگ ہین جگ مند۔ میل ملا دے ساچی سنگتا، اگیان اندھیر مٹا دے اندھ۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، خوشی کرا دے بند بند۔ لیکھا چکا دے بھکھ ننگ دا، ہرجن چمکا لے اپنے چند۔ لہنا دینا پورا کر دے ہنگ برہم دا، آون جاون مٹا دے پنڈھ۔ ساڈا نشانہ تیرے دھرم دا، مہربان لگا لے انگ۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کلجگ کرم دا، آتم دھار بخش اند۔ لہنا پورا کر دے جنم دا، جن بھگتاں تیرا گایا چھند۔ وقت ڈھیلا رہے نہ بہرم دا، بہانڈا بہرم ڈھاہ دے کندھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در دروازہ غریب نوازا اکو تیرا لیا منگ۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ واڑا پہوونڈ، لچھمن سنگھ بلونت سنگھ تلونڈی جلی خان،

جرتیل سنگھ شاہ والا، نچھتر سنگھ شاہ والا، کرتار کور رٹول، سرجیت کور مناواں، مختیار سنگھ کامل والا *

پنج تت کہن تیری سرن سرنائی گئے لاگ، لگ ماتر جگ کھیتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دنی دے مالک ساڈا جگدا رہے چراغ، چراگاہاں تیری ہووے رُشنائیا۔ زرگن داتے پُرکھ بدھاتے ساڈی بوجھا آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول دے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظری آئیا۔ ہنس روپ بنا دے کاگ، سوہنگ ہنسلمانک موتی چوک چکائیا۔ ڈرمت میل دھو دے داغ، پنت پُنت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انتر انتشکرن اُچا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا نہ ڈسے ناگ، ترے گن اتیتے ہونا آپ سہائیا۔ سچ سوامی بنا دھر دا کنت سہاگ، کنت کنتوہل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن تیری سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، جگت مان نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا جان لے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ نال ملاتیا۔ اک دوارے ہویا اکٹھ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ پچھلا پنڈھ مکایا ٹھ، آگے مارگ اک

دِرڑائیا۔ من منسا اُٹی گِیڑ دے لٹھ، منوآ اُٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ کوڑی کِریا کر دے بھٹھ، کھیڑا کایا گڑھ سُہائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر
 مسجد شو دوالے مٹھ، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج
 تت کہن پرہہ اسیں تیرے بھگت سُہیلے، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میلے میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اپنے دسنے کھیل
 نویلے، نِج گھر پردہ دینا چُکائیا۔ کِریا کرنی سجن سُہیلے، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دین دُنی توں کر کے ویلے، رنگ اپنا دینا رنگائیا۔ اِکو گھر
 سمجھا دے گرو گُر چیلے، چیلَا گُر اک وڈیائیا۔ دِپک جوت جگا دے بن تیلے، باقی کھلا پاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے چرن کول نمستے، نو مو سیس جھکائیا۔ سانوں پا
 لے اپنے رستے، رہبر ہو کے دیا کھائیا۔ تیرا کھیل تکیئے ہسدے ہسدے، ہستی ویکھئے بے پرواہیا۔ جھگڑے میٹ دے رین اندھیری مس
 دے، زرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ امرت دھار بخش دے ساچے رس دے، امیوں رس آپ چوائیا۔ مُکھ بھرے ہون صفت صلاحی تیرے
 جس دے، ڈھولے گائے چائیں چائیا۔ کھیل تکیئے تیرے رو سس دے، سوریہ چند نال ملائیا۔ چرن کول سدا رہیئے وسدے، دھرنی
 دھول دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کِریا
 کر پُرکھ سمرتھ، ہر کرتے اوٹ تکائیا۔ کوڑی کِریا ساڈی متھ، مستک دھوڑ دے رمائیا۔ نام اگئی جھولی پا دے وتھ، اتوٹ اٹت آپ
 ورتائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم سب کجھ تیرے ہتھ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ سگل وسورے جان لتھ، نِج نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ لیکھا پورا کر
 دے جو آشا رکھی رام بیٹے دسترھ، تریتا جُگ دئے گواہیا۔ تُوں گہر گمبھیر الکھنا الکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم میٹ
 دے رتھ، رتھواہی بن کے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری زرگن زرویر نراکار نرنکار سب کجھ تیرے ہتھ، ہتھو ہتھ لہنا دینا کلجگ انت کنت
 بھگونت دینا چُکائیا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ بستی تیغا سنگھ والی، سادھو سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ

ارجن سنگھ بستی خلیل، تیج کور ولور *

پنج تت کہن پرہ جگ جگ ہندی رہی راکھ، مٹی خاک وچ سمائیا۔ ساڈے انتشکرن اندر آئی اتم بھاگھ، بھاگھیا دے کے دیئے
جنائیا۔ سچ سوامی تیرا سدا منگیئے ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ سانوں رکھنا دے کر ہاتھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا نرگن
تیری گائیے گاتھ، سوخم ڈھولا اگم اتھاپیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا سرب کلا سمراتھ، پت پتوتنا نور الاہیا۔ اسیں غریب ناناے اناٹھا اناٹھ،
دین ہو کے منگ منگائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھ، دھوڑی تیرے چرناں خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی دین دنی اڈدی دھوڑ، چاروں کٹ کٹ ڈھائیا۔ ساڈا نانا
جڑیا کور، کور کٹب دے لوکائیا۔ اسیں مورکھ ہوئے موڑھ، تتوت نہ کھئے چٹرائیا۔ کریا ندھان سچ بخش دے اپنی دھوڑ، ٹکے مستک
خاک رمائیا۔ ڈھر دا نام رنگ چاڑھ دے گوڑھ، ایتھ اوتھ اتر کدے نہ جائیا۔ لکھ چوراسی کٹ دے جوڑ، جنم جنم نہ کھئے بھوایا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی تیرے آگے عرضوئی،
بینتی وچ سیس نوائیا۔ سانوں ملے کتے نہ ڈھوئی، چارے کہانی بھجیئے واہو داہیا۔ ساڈا متر سہیلا بنیا نہ کوئی، اوتار پیغمبر گرو پلا گئے
چھڈائیا۔ ڈرمت میل کیسے نہ دھوئی، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ آتم پر ماتم تیرے نال پروئی، پاربرہم برہم تیرے وچ سمائیا۔ انت تیرے آگے
ساڈی دروہی، رو رو کے نیتر نیناں نیر وہائیا، ساڈی پت پت پریشور گئی کھوہی، خلق دے خالق دینی سرنائیا۔ اسیں پنج تت تیرے
حکم دے گروہی، اپ تیج وئے پرتھی آکاش سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
چکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھ لے انت اخیر، آخر دیئے جنائیا۔ سانوں اشارہ دے کے گئے اوتار پیغمبر گرو پیر، پرا پسنتی مدھم
بیکھری توں باہر جنائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا پورا کرے بے نظیر، نرگن نور نور الاہیا۔ جس دی نظر نہ آوے تصویر، ترے گن اتینا ڈھر دا
ماہیا۔ سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبران توں باہر سنائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا جس ویلے شرع توڑے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

ٹھاڈی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ حقیر، دین دُنی اکو رنگ وکھائیا۔ روداس دا لیکھے لا کسیر، کور
 ککرم دا پندھ مُکائیا۔ مہربان ہووے گنی گہیر، گہر گور اپنا بھیو چُکائیا۔ ٹہانوں اتم دیوے دھیر، دھیرج نال سمجھائیا۔ جنم مرن دی
 کٹ کے بھیڑ، آپ اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پنج تت
 کہن پرہ تون مالک بے پرواہ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ ساڈی منّت اک دُعا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ انت تیرے وچ جائیے سما، سمپت
 ہووے خلق خُدائیا۔ ستگر شبد ساڈا گواہ، شہادت اوتار پیغمبر گرو بُھگتائیا۔ وشن برہما شیو نال ملا، سگلا سنگ سنگ وکھائیا۔
 پھیر لوک مات نہ جائیے آ، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی جوت لینا ملا، اتم سنگ تتاں پار کرائیا۔ بن رسنا تون
 تیرا ڈھولا گائیے واہ واہ، واپگر تیری وڈ وڈیائیا۔ تون نور نورانہ اک اراہ، عالمین اک اکھوائیا۔ رام راماکاہن کاہنا رہیا اکھوا، آخر تیری
 اوٹ تکائیا۔ در ٹھانڈے سیس دیئے جھکا، سیس جگدیش تیرے بھیٹ کرائیا۔ اسیں پنج تت تیرے بھگت سہیلے تون مالک اکم اتھاہ،
 اگڑے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا ہڈ ماس ناڑی چمڑا اپنے لیکھے لا، چم درستی آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سانوں تیرے ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا ایکنکار اکو اک جنائیا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ مغلان رُکنا ضلع فروزپور ہرنس کور دے اتم سسکار سمیں *

آتما کہے میں پُجی سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میری صاحب تون نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جن
 بھگتو تسیں میرے دھرم دھار دا پروار، بنس سربنس سوہنا نظری آئیا۔ کریا کیتی آپ زرنکار، زرویر پُرکھ دتی وڈیائیا۔ گوبند دا لہنا دینا
 لیکھا دتا نوار، پوربلا پورب جھولی پائیا۔ میں چھڈ جگت سنسار، بھجیا واہو داہیا۔ پنج تت جگت دا ادھار، دین دُنی رنگ رنگائیا۔
 میری سب تون جے جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سوہنا دوس دہاڑا دین دُنی جگت شنچروار، بہادروں تون نو رنگ رنگائیا۔ میں
 خوشیاں دے کراں اظہار، صفتاں دے ڈھولے گائیا۔ دھن بھاگ میرا وقت سہنجنا کیتا آپ زرنکار، فُدرت دے مالک دیا کھائیا۔ میرا لیکھا

پورا کیتا نردھن پائی سار، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا خوشیاں والا ہوئے سسکار، اگنی آگ نال وڈیائیا۔ میری مڑھی دا پُکارے دھوواں
 دھار، پون پوناں وچ سمائیا۔ سندیسہ دیوے میرا لیکھا زمیں اسمانا باہر، ترے گن دا سنگ رہیا نہ رائیا۔ مینوں کوئی رووے نہ زارو زار،
 بچے پردھ بال نیتر نیناں نیر وبائیا۔ میں خوشی نال اپنے گھر دی مہکدی مہکدی چھڈی گلزار، چنتا جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آتما کہے میں دساں اپنی ونڈ، اندج جیرج اُتہج سینج چارے
 کھانیاں دتیاں تجائیا۔ میں تج کے کھنڈ برہمنڈ، پُریاں لوآں گگن گگنتران پندھ مُکائیا۔ میں پُجی درگاہ ساچی سچکھنڈ، جتھے ستگر شبد دئے
 وڈیائیا۔ میں سدا سہاگن سلکھن سنگھ نہ سمجھے آپ نوں رنڈ، جگت وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا صاحب سوامی میرے گرہ میرے بچیاں
 نوں پاؤن آیا ٹھنڈ، سُکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جس دی پیار مُحبّت والی دھرم دھار والی گنڈھ، دو جہان نہ کھئے کھلائییا۔ سب نے اکو ڈھولا
 گاؤنا تُوں میرا میں تیرا چھنڈ، سوہنگ راگ اکم اتھاپیا۔ جس دے نال لکھ چوڑاسی مکے پندھ، جگت جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرے
 پیار وچ ڈھولے گاؤن میرے فرزند، اقبال دلباغ آپا سنگ بنائیا۔ میں اُس پرہہ دا نوری بناں چند، جس دی دو جہان رُشنائییا۔ میرا میل ملیا
 جس دا کھیل پُری اند، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میں رُوپ ست سروپ ہویا برہم ہنگ، آتما پرمتا وچ مل کے وجی ودھائیا۔ جگت
 جہان دی منزل گیا لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبد شبدی دھار سوایا اُتے پلنگ، جس دا پاوا چوڑا باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔
 میرا لہنا دینا جگت دین دُنی دا مُکا سنگ، سکے سنگی مل کے وجی ودھائیا۔ سارے خوشیاں وچ پرہو کولوں منگو خوشی والی منگ،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ صاحب سلطانا سری بھگوانا جن بھگتاں ایسے طرح چاڑھیں اپنا رنگ، رنگت اپنی نال رنگائیا۔ جس دے
 چرناں وچ جمن سُرستی گوداوری بہی گنگ، گنگوتری بھجے واہو داہیا۔ اوہ میرے لیکھے لاوے سریر دے تت پنج، پنچم دا میلا میلے
 سہج سُبھائیا۔ جن بھکتو میرے ولوں کریو کوئی نہ رنج، غمی چنتا نہ کھئے رکھائیا۔ دھن بھاگ گُرمکھ گُرسکھ آتما کہے میری خوشی دی چڑھے
 اچ جنج، لاڑا دھر دا لیا بنائیا۔ نیتر نیر وھاوے کوئی نہ انجھ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا وقت سہنجنا نہ کوئی سویر نہ سنجھ، گھڑی پل
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس ویلے میرا سسکار ہووے ارمہ، جیکارے آگی دینے لگائیا۔ میرا صاحب دین دیال سدا بخشنڈ، رحمت رحیم رحمان

آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبہ دھار
ستگر ایتھے اوتھے دو جہاناں سنگ، سگلا سنگی بھرنگی اپنی دیا کھائیا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت دس فروزپُر چھاؤنی رام سنگھ گرچرن کور فروزپُر شہر، سمپورن سنگھ فروزشاہ، سلکھن سنگھ
مُغلاں رُکنا،

گردپ سنگھ توت، رمیش چند فروزپُر شہر، جُگندر سنگھ بستی خلیل، سردول سنگھ بال سچندر *
پنج تت کہن پرہہ ساڈے میت سبجنا، سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ چرن دھوڑ کراؤنا اکھا مجنا، دُرمت میل دو جہان رہن کچھ
نہ پائیا۔ کایا ماٹی ٹھیکر اتم سب دا بھجنا، تن وجود حق محبوب لوک مات رہن نہ پائیا۔ تیرا نام نگارہ ایکنکارا اکو وجنا، دو جہاناں کرے
شنوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا پڑدا کجنا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے پرکاش دا اکو دیپک جگنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اندھ
اندھیر دینا مٹائیا۔ لوک مات مہربان ہو کے لبھنا، کھوجنا تھائوں تھائیا۔ اسپں آسا رکھی سبناں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رہے سنائیا۔
ساڈے نور الابی ربتا، یامبین تیری وڈیائیا۔ دھر دے گوپال مورت مدنا، مد سؤدن تیری سرنائیا۔ ساڈی پچھلی میٹ دے حدنا، حدود
نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا لیکھے لے بدنا، بدیاں دا پندھ مکائیا۔ تیری سرن سرنائے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف لینا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اپنے لیکھے لینا لا، وکھرا جز نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن دھار بننا ملاح، سرگن
بیڑا آپ اٹھائیا۔ ساڈے واپگرؤ نوری اللہ، رام رام تیری دُہائیا۔ نوری مالک حق خُدا، خادم ہو کے سپس جھکائیا۔ بھگت ادھارنا تیری
ادا، ادب نال منگ منگائیا۔ پورب وعدہ پور کرا، کرنی دے کرتے ہونا سہائیا۔ تیرا نور ظہور ہووے رُشنا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ اندھ
اندھیرا دینا گوا، کوڑ کوڑیار دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیری اوٹ لئی تکا، آسرا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہو اسپں تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔

گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ آگادھی دُھر دے پنڈتے، بن اکھراں اکھڑ دے درڑائیا۔ جھگڑے میٹ دے
 کوڑے من دے، منسا اپنے نام وچ سمائیا۔ پرکاش دے دے توری چند دے، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ کھیل ویکھیئے تیرے اکم دے، اکم
 اگمڑے پڑدا دینا اٹھائیا۔ اسیں پیارے پریم تیری دھار برہم دے، پاربرہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ساڈے لہنے مکاؤنے کایا ماٹی چم دے، چم
 درشتی دینی بدلائیا۔ ونجارے ہوئیے تیرے دم دے، سواس سواس تیرا نام دھئیائیا۔ جھگڑے مٹا دے چنتا غم دے، غم خوار ہونا سہائیا۔
 اسیں پھیر رہیئے نہ جم دے، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری
 ودیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا تیرے چرن کول جائے لگ، مہربان مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ سانوں ہنس بنا لے کگ، دُرم
 میل دھوائیا۔ تُوں صاحب سورا سربگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ اسیں کلجگ جیو الپگ، تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں درشن دینا اُپر شاہ
 رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا ساڑے نہ آگ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ اکو پرسیئے تیرے پگ، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔
 کیرپا کر دے سوامی جھب، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈے نور الہی رب، یامین تیرے ہتھ ودیائیا۔ سانوں چوراسی وچوں کڈھ، جم
 کی پھاسی دے ترائیا۔ ساڈے لیکھے لے ماس ناڑی ہڈ، رکت بوند تیری بھیٹ چڑھائیا۔ دروبی لوک مات جائیں نہ چھڈ، سچکھنڈ میلا
 میلنا چائیں چائیا۔ تیرا دھرم دا دھرم نشانہ دیئے گڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس
 رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی آسا کردے پوری، پورن برہم دے جنائیا۔ تیرا درشن تکیئے توری، نور نورانہ نظری آئیا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ
 اُتے کوہ طوری، تریا توں پرے پڑدا لہیا۔ کلجگ اتم ساڈی تک مجبوری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیری منزل ہوئی دوری، دور دراڈا پندھ
 نہ کھئے مکائیا۔ اسیں درشن کرنا چاہندے حضوری، حضرتان دے حضرت تیری اوٹ تکائیا۔ بنا بھگتاں توں تیری کرے نہ کھئے مشہوری،
 مشورے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی پوریلے جنم دی دے دے مزدوری، در تیرے منگ منگائیا۔ ساڈی شرع نہیں کوئی کوڑی، کور کٹمب
 دتے تجائیا۔ تیرے چرن دی مستک لائیے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ اپنی خُماری دے دے مستی والی گوڑھی، دو جہان اُتر کدے نہ
 جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی آسا تک لے ترسنا،

ترکھا تیرے چرن کول ٹکائیا۔ ساڈا لیکھا پُچھ لے کولوں شو برہما وِشنا، وشو دے مالک دھیان لگائیا۔ لہنا تک لے جو سندیسہ دے کے
 گیا راما کرشنا، کاہن گھنٹیا اک درڑائیا۔ کلجگ انت تیری کیریا بن منوا کیسے نہیں ٹکنا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ دین دُنی نے شرع دے
 ہٹ وچ وکنا، انت قیمت کھئے نہ پائیا۔ انتشکرن کیسے نہ جتنا، ممتا موہ لوہہ ہلکائیا۔ تن وجود اندر کوڑی کیریا کر کر پٹنا، سانتک ست نہ
 کھئے رکھائیا۔ آم سیج سہنجنی کیسے نہ لٹنا، دھونیاں جگت خاک رمائیا۔ نور نورانہ شاہ شہانہ سری بھگوانا کیسے نہ دسنا، نیج نیتر لوچن نین
 اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میل ملا دھر دے پتتا، پت پرمیشور گود نہ کیسے اٹھائیا۔ بنا صاحب سلطان بھگتاں کارج نہ کیسے نچھٹنا، سر سر ہتھ نہ
 کھئے ٹکائیا۔ کروٹ وچ اپنی بدل لے پٹھنا، سمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ساچے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی اکو اک الکھ، الکھ اگوچر دیئے سُنائیا۔ سانوں درشن دے پرتکھ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔
 کلجگ کوڑی کیریا وچوں رکھ، رکھک ہونا تھاؤں تھائیا۔ اسپں تیرا وچھایا ستھ، ستھر یارڑے سیج لینی ہنڈھائیا۔ نیج نیتر کھول دے
 اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ دین دُنی توں ہوئے وکھ، وکھرا گھر دینا وکھائیا۔ جتھے تیری جوت جوتی جاتے جگے لٹ لٹ، نور نورانے
 ڈگمگائیا۔ شبداگئی مار سٹ، دُھن انادی ناد جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کردے جھٹ، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ تیری سرن
 سرنائی بن قدماں توں جائیے ڈھٹھ، پھڑ باہوں لینا اٹھائیا۔ نگاہ مار لے اسپں سنگی بنے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بدھ نال
 رلائییا۔ جگت جہان دی منزل جائیے ٹپ، ٹاپوآں دا پینڈا رہے نہ رائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے دینا ٹپ، آگے اپنا حکم سُنائیا۔ سانوں کرنا پئے
 کوئی نہ تپ، جگت تپسیا نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں پرمیشور سوامی پت، پاربرہم پرہ دینی دیا کھائیا۔ سانوں آؤنا پئے پھیر نہ وت، وطنان دے
 مالک بے وطنان اپنے گھر وسائیا۔ نرگن دھار جوڑ لے اپنا نت، سرگن ہو کے دیئے سُنائیا۔ لیکھا رہے نہ ساڈا رت، رتن امولک ہیرے
 اپنے لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دینی وڈیائیا۔ پنج تت کہن ساڈے آد زرنجنا، آد
 پُرکھ تیری سرنائیا۔ دُھر داتے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیج نیتر نام دا پا کے انجنا، لوچن نین دینا کھلائییا۔ اکو تیرا سُنئیے
 ندنا، نادی دُھن دینی درڑائیا۔ ٹوں گوپال مورت مدنا، ست سروپ سوہیا پائیا۔ تیرا دیپک جوتی اکو جگنا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ سانوں

اپنے گرہ وچ سدنا، صدقے واری گھول گھائیا۔ اسان تیرا دوارا لنگھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈا بھاگ ہونے نہ مندنا، مند بھاگاں دینی وڈیائیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے وچ وورہنڈنا، برہمانڈ دا پندھ چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈنا، اُتہج سینج نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سوامی اکو بخش اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اسیں پنج تت تیرے بھگت سہیلے ساڈی منظور کر لے بندنا، بندگی وچ سارے سیس نوائیا۔ پھیر سماں کدے نہیں لبھنا، جُگ چوڑی بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو در دوارا بخشنا پدنا، گرہ اکے وچ رکھائیا۔

* ۱۰ * بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ ہرجندر کور پرسن کور دھرجیت کور مایا کور *

پنج تت کہن سو پُرکھ نرنجن ساڈے مہربان، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ایکنکار دینا دان، آد نرنجن دیا کمائیا۔ ابناشی کرتے ہونا مہربان، سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ پاربرہم برہم ہونا نگاہبان، پن نیناں نین تکائیا۔ ستگر شبد اپنے گرہ کریں پروان، پت پرمیشور تیری آس رکھائیا۔ اسیں اپ تیج وائے پرتھی آکاش جگت نشان، دین دُنی روپ وکھائیا۔ ترے گن مایا ساڈا بنیا ودھان، جگت ترسنا نال رلائییا۔ نو دوار ویکھ دگان، نو رس جگت جگت ہلکائیا۔ آتم درسی نوجوان، گرہ مندر پڑدا دینا چُکائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، نرویر پُرکھ اکم اتھاپیا۔ اسیں عاجز ہو کے منگیئے دان، غریب نائیاں جھولی ڈاپیا۔ تیرے بالک بال نادان، بالی بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ کرتے پُرکھ ساڈی بینتی کریں پروان، پاربرہم آسا آسا پور کرائیا۔ جن بھگت بھگتی دھار وچوں پہچان، ستگر شبد نال وڈیائیا۔ پن اکھراں توں نراکھ دھار دے گیان، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا دے پین کھان، بوند سوانتی ناہی کول ٹپکائیا۔ تیرے شبد دی شبد سنیئے دھنکان، انحد نادى ناد دینا وجائیا۔ جوتی جوت تیرا تکیئے روپ مہان، پن رنگ ریکھ سوہبا پائیا۔ ساڈے آد جگادی برہم برہمادی ست سروپی ساچے کاہن، رحمت رحیم رحمان دینی کمائیا۔ تیرے چرن کول تت ناناے بنا سیس توں سیس جھکان، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ ساڈا کایا کعبہ پوتر کر مکان، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سوامی ہونا

سہائیا۔ پنج تہ کہن پرہو سادا سہا دے مندر، تن وجود محبوب تیری وجہ ودھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی گندر، کایا گٹیا ویکھ وکھائیا۔
 بجر کپاٹ توڑ دے جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ منوآ دہ دیش اٹھ نہ دھاپے بندر، نو نو دا پنڈھ مکائیا۔ پرکاش دے دے بنا سورہ
 چندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈے انگن، گرہ مندر ہویے رُشنائیا۔ اسپن تہ وچارے ایکنکارے تیرا در آئے منگن، مانگت
 ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ٹوں صاحب سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے چاڑھ دے رنگن، رنگ رنگیلے اپنا رنگ
 رنگائیا۔ لیکھے لالے تہ پنجن، پنچم دینی مان وڈیائیا۔ پنڈھ رہے نہ دین دُنی جگت برہمنڈن، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مُکا دے
 جیرج انڈن، اُتہج سینج روپ نہ کھئے بنائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اپنی چرن دھوڑ بخش دے چندن، ٹکے
 خاکی خاک رمائیا۔ سچ دوار بخش اندن، اند اند وچوں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تہ کہن پرہ سادے انتش بخش دے نور، نور نورانے دیا کھائیا۔ تیرا ویکھیے سچ ظہور، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔
 سانوں شبد سنا دے اپنی اگئی نور، تریا دا بھیو رہے نہ رائیا۔ ساڈی آسا منسا پور، ترسنا کوڑ جگت چکائیا۔ تیرا درشن کریئے حاضر
 حضور، حضراتاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ تیرے شکرانے وچ ہوئیے مشکور، شکریا کہہ کے سپس نوئیا۔ ساڈے اندرون توڑنا گڑھ
 غرور، عُربت دینی مٹائیا۔ منسا من نہ پائے فتور، فتویٰ پنجاں دینا تھاون تھائیا۔ ساڈی بینتی کر منظور، در تیرے منگ منگائیا۔ پورب
 پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ اسپن چاکر تیرے مزدور، جگ جگ سیو
 کھائیا۔ سانوں بخش دے نام سرور، سُرتی شبد نال ملایا۔ تیرا پیار کریئے مشہور، مُحببتاں وچ وڈیائیا۔ تیرا پنڈھ رہے نہ دور، نیرن نیرا
 اندرون نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ ملے وڈیائیا۔ پنج تہ کہن پرہ سادا انتشکرن
 کھول دے پڑدا، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ تیرا گرہ مندر تکیئے ساچے گڑھ دا، سچ دوارا سوہبا پائیا۔ جتھے سورہ نہ کدے ڈبدا نہ کدے
 چڑھدا، تہت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھے وچ کوئی نہ ڈردا، بھو سپس نہ کھئے جنائیا۔ آتم دھار نہ جنے نہ مردا، مر جیوت روپ نہ کھئے
 درسائیا۔ تیرا کھیل تکیئے نرائن نر دا، نر ہر دینی مان وڈیائیا۔ پڑدا لاہ دے نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچا اک وکھائیا۔ لہنا رہے نہ

جل تھل دا، مہیئل پندھ دینا مُکائیا۔ لیکھا پورا کر دے کلجگ کل دا، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ تیرا وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پل دا، پلکاں دے پچھے ملنا ساچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندروں کھول دے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ لیکھے لالے تن خاکی، وجودُ محبوب تیرے چرن ٹُکائیا۔ منوآ من رہے نہ عاقی، منسا کوڑ دینی مٹائیا۔ اپنی دھار بنا لے جاتی، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار جوڑ لے ناتی، در تیرے پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل سدا بہُبھاتی، بدھ اپنی دے سمجھائیا۔ ساڈی رہے کوئی نہ ذاتی، جوتی جاتے تیرے وچ سہائیا۔ تیرا تکیئے کھیل اِکاتی، ایکنکار دینا وکھائیا۔ ساڈا لہنا مُکا دے لوک ماتی، تن وجود رہے کُرائیا۔ پنج تت کہن پرہ سائوں دے دے اتم شانتی، ست وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسپں بھگت سُہیلے تیرے مت، متر پیارے دینی وڈیائیا۔ نرگن سرگن کرنا پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ٹھگوری رہے کوئی نہ چت، چیتن سُرتی دینی کرائیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نرگن ملنا ساچے ماہیا۔ ٹوں آد جُگادی پت، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ ساڈی سُنھجی کر دے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈی پوُجا رہے نہ پتھر اِٹ، پاہن سپس نہ کھئے نوایا۔ سُرتی شبد وچ سترگر جائے ٹُک، ٹُک ٹُکی تیرے نال رکھائیا۔ تیری سیجا جائے لٹ، سچ سینگھاسن لینا سٹایا۔ ساڈا لہنا دینا اتم لینا نجھ، کوک کوک سُنائیا۔ کروٹ دھار بدل لے پٹھ، سٹمکھ ساچے سوہیا پائیا۔ ساڈی اندروں منزل ویکھ لے سوا گٹھ، دُھر دا بن کے پاندھی راہیا۔ تینوں کھوجدے کوئن کوئی کت، کیتے دھیان لگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ٹوں سدا وسنا ساڈے وچ، وچلا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھے لالے بڈ ماس ناڑی چام، چم درِشٹی دے بدلایا۔ ٹوں مالک خالق اگتی رام، رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ اندھ اندھیرا میٹ دے شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جلوہ گر اگم امام، عملان توں رہت تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پیغمبران توں باہر پڑھائیا۔ تیرا نام اِکو سنتنام، نام ست ست سمجھائیا۔ امرت دھار تیرا جام، گوبند دیونہارا ماہیا۔ ٹوں آد جُگادی شہنشاہ شاہ پاتشاہ اِک سُلطان، سِری بھگوان اِک اکھوائیا۔ ساڈے اُتے ہونا مہربان، مہر نظر نظر تکائیا۔ ساڈا کر دینا کلیان، کائنات

وچ لیکھا رہے نہ رائیا۔ پنج تت کہن اسپن نہ زمیں رہیئے نہ اسمان، اسم تیرے وچ سمائیا۔ جتھے بھگت آتما کریں پروان، اوتھے تتاں لیکھا لینا لگائیا۔ ساڈی بندنا ڈنڈاوت سجدیاں والی پرنام، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی نوجوان، جو بن وتے سری بھگوتے دھر دے کتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ہررائے پُر ہرچند سنگھ تارا سنگھ دھن کور چک فتح سنگھ، جاگیر سنگھ برے، بختاور سنگھ خیالی والا،

سادھو سنگھ گامی والا، پریم کور روپ کور خیالی والا، سردارا سنگھ چھاجلا، مل سنگھ اکال گر، کرئیل سنگھ ملوکا *
 پنج تت کہن پرہو ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ تون کریا ندھان نرگن زرویر نراکارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ سچ سوامی انترجامی ساڈی پا سارا، مہاسارنھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کور کریا ساڈے اندروں میٹ اندھیارا، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ ساچے شبد ناد دی دے دھنکارا، انحد نادى ناد شنوائیا۔ امرت رس دے دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا تکیئے سچ دوارا، سچکھنڈ نواسی ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن ست سچ دی دے خُماری، نام ندھان رس پیائیا۔ آد جگادی تیرے نال رہے یاری، برہم برہمادی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساڈا لیکھ رہے نہ کھئے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ تون زرویر ساڈا بن ادھاری، ادر دا لیکھا دے مکائیا۔ ست سچ بخش چرن پریتی یاری، پریم ہو کے دیا کمائیا۔ منوآ من نہ کرے غداری، منسا کور نہ کھئے ہلکائیا۔ ستگر شبد شبد دی دے اڈاری، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا درس کریئے اپاری، اپرپیر تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سائوں اکو دے دے رس، رستہ ہر جگدیش جنائیا۔ اسپن تیرے

ہوئے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ اندروں میٹ رین اندھیری مس، جوتی نؤر کر رُشنائیا۔ شبدی دھار گائے جس، رسنا جہوا نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جگت جہان پینڈا مکے نس، بھجیئے واہو داہیا۔ تیر انیالا مار کس، انیالا آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرے میت، مٹر پیارے دیئے جنائیا۔ تون پردے وسنا
 چیت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ کیرپا کر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ کایا کردے ٹھانڈھی سیت، اگنی اگ اگ
 بھجھائیا۔ تون میرا میں تیرا گائے گیت، گوبند ڈھولا اک شنوائیا۔ ساڈا جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ کوڑ ککرم تے
 مار دے لیک، لائن عین دے سمجھائیا۔ خالق مالک تیرے وچ حق توفیق، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیری
 کردے رہے اڈیک، پروردگار سانجھے یار ہونا سہائیا۔ ستگر شبد شبد کرے تصدیق، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ ساڈا لہنا مکا دے ہست
 کیٹ، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ مٹھے کوڑے کر دے ریٹھ، رس نام رام بھرائیا۔ کروٹ وچ بدل لے پیٹھ، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ ایک چاڑھ
 دے رنگ مجیٹھ، دتیا بھاؤ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ پنج تت
 کہن پرہہ پرم پُرکھ ساڈے سجنا، مٹرا تیری بے پرواہیا۔ ٹدھ بن پڑدا کیسے نہ کجنا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنا، ڈرمت
 میل دھوائیا۔ نام انادی سنا دے ندنا، انحد اپنا راگ درڑائیا۔ بن تیری کیرپا دیپک جوت کدے نہ جگنا، جوتی جوت نہ ڈگمگائیا۔ تون
 گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن اک اکھوائیا۔ ست ستوادی چاڑھ دے رنگنا، رنگت اکو اک جنائیا۔ تیرا دوارا اکو سب نے منگنا، مانگت
 ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون دین دیال درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتر نام ندھان پا دے انجنا، لوچن نین نج کر رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن رکھ لے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا ویکھ حساب، نراکھر
 دھار دھیان لگائیا۔ تون مٹر پیارا اک احباب، محبوب نؤر الاہیا۔ ساڈے مالک حق جناب، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی ست دی
 ساچنا ساچ، سچ سچ دے وڈیائیا۔ مائس جنم دا پورا کرنا کاج، کرنی کرتے اپنے رنگ رنگائیا۔ تینوں کہیئے گرو مہاراج، پاربرہم تیری اوٹ
 تکائیا۔ ساڈی بینتی سن اگمی آواز، در تیرے رہے سنائیا۔ ساڈا پورن کر دے کاج، کرتے پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ مہربانا اپنے سنت بنا لے

سادھ، سادھنا اک سمجھائیا۔ بنا رسنا توں تینوں لئیے ارادھ، پون سواس نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹوں آد جگادی لیکھا جانہارا وچ برہما، پرم پُرقھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کہائیا۔ پنج تت کہن پرہ سادھے دُھر دے ٹھاگرا، سوامی گہر گمبھیر۔ نگاہ مار لے کایا گاگرا، لیکھا تک لے شاہ فقیر۔ ساڈا نرم کرم کر اُجاگرا، لہنا رہے نہ جگت کیر۔ در اپنے دے دے آدرا، پنجاں تتاں بخش دے دھیر۔ ٹوں سؤرپیر بہادرا، تیرا لیکھا انت آخیر۔ ٹوں کرتا کریم قادرا، قُدرت دا مالک بے نظیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی بدل دے تقدیر۔ پنج تت کہن سادھے مہربان محبُوبا، محبان پیدو تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں دس دے اپنی اک حدوُدا، حد جگت نہ کھئے جنائیا۔ تیرا تکیئے عالیشان عروُجا، عرش فرش تیری وجے ودھائیا۔ سانوں وکھا دے اپنی منزل حق مقصُودا، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ کوڑ کِریا کر دے نیست و نابوُدا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انہو بھیو کھلا دے گوُجھا، پردہ پردہ نشیں دینا اُٹھائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت دس فریدکوٹ شہر اقبال سنگھ، راج سنگھ، کریپال سنگھ، گردیو کور، جگندر کور گولیوال، عجیب سنگھ فریدکوٹ *

پنج تت کہن پرہ سادیاں آسا ہون پنیاں، پاربرہم پت پرمیشور دینی مان وڈیائیا۔ ٹوں مالک خالق آد جگادی گن گنیا، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی تیریاں کتھا کہانیاں سُنیاں، اکھراں نال اکھڑ وجدی رہی ودھائیا۔ لہنا دینا تکیا رکھیاں مُنیاں، اوتار پیغمبراں گرواں سنگ بنائیا۔ ہن لیکھے پورے کر دے جن بھگتاں جنہاں سپس رکھیاں چُتیاں، دستاراں نال وڈیائیا۔ ہر گھٹ اندر تیریاں اُچن دُھنیاں، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچا سنگ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ سادھی اتھم رکھنی لاج، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اسیں لنگرے لوہے بیوئے اپاہج، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ سادھی نوں

ساجنا لئیں ساج، ساجن میت اپنی دیا کھائیا۔ مائس جنم دا پورا کریں کاج، کرنی کرتے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا دینا سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے داسی داس، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ ساڈے گرہ کر پرکاش، گھر مندر ہوئے رُشنائیا۔ جگت ترسنا نہ رہے پیاس، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ وشیاں توں باہر اپنا دے وشواس، وشو دے مالک ہو سہائیا۔ ساڈا لیکھا ہتھ نہ رہے شنکر گیلاش، کل دھاری سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اسیں آتما نال سدا چلیئے تیرے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ساڈا رُپ اپ تیج وائے رہے نہ پرتھی آکاش، آکاشاں توں پرے تیرے وچ سہائیا۔ جوت دی دھار وچ پائے اگئی راس، رستہ صاحب دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کرپا کریں آپ نرنکار، نرویر دیا کھائیا۔ سانوں لے کے جانا سچ دوار، سچکھنڈ ساچے وچ ٹکائیا۔ جتھے تتاں دا نہیں کوئی ادھار، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ چوراسی ونڈ نہ کوئی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا میلا ہوئے جگدیش اپر اپار، اپرمپر سوامی دینی وڈیائیا۔ در ٹھانڈے بھچھیا دینی انت ہوئے بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے دو چار، چوتھے جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرنا باہر، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی جگت ہووے نہ ونڈ، حصہ دین دُنی نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر آئیے نہ جیرج انڈ، اُتبھج سینج نہ بنت بنائیا۔ ناتا رہے نہ نوکھنڈ، نو نو دا پنڈھ مکائیا۔ تیرے در کوک کے پائے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں پاؤنی ٹھنڈ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ آتم دھار اپنے نال لے گنڈھ، ناتا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ نرگن دھار بخشنا اند، اند اند وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرا رُپ ہوئے اپار، اپرمپر دینی مان وڈیائیا۔ چھڈیئے جگت سنسار، ناتا دین دُنی ٹڑائیا۔ توں کرنا حق پیار، پریم پریم دینا سمجھائیا۔ پھڑ باہوں کڈھنا باہر، پن ہتھان ہتھ چھہائیا۔ لے جانا سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے آتما اوتھے بھگتاں دے تت تیرا رُپ ہون نرنکار، نرویر تیرے وچ سہائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں عرض دتی گزار، نو نو سیس جھکائیا۔ پریم پُرکھ پرماتم پاؤنی سار، پارپرہم تیری

اوٹ تکائیا۔ تُوں واحد پروردگار، یامینِ نُوں اہیہا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا ہونے نہ دوجی وار، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو بخشنا سچا گھر
 بار، گرہ مندر تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ اکو سُنئیے شبد سچّی دھنکار، انحد نادى ناد دینا سُنائیا۔ اکو جوت ہووے اُجیار، تُوں تُوں رانے
 تیرا نُوں نظری آئیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی پاؤنی سار، مہاسار تھی تڈھہ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا بننا آپ ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ چار جگ دے بھگت
 بناؤنے گواہ، کبیر روداسا نال ملائیا۔ جو دیونہار سچ صلاح، صفت صفت نال وڈیائیا۔ جنہاں دا بھیو کھلایا نال قلم شاہ، کاغذاں رنگ
 رنگائیا۔ صوفی منگدے رہے دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اتم کہہ کے گئے حق خُدا، خود مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ تُوں تتاں نالوں آتما
 رُوخ نالوں بُت کردا رہوں جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ مڑھیاں گوراں وچ دتے دفنا، مقبریاں وچ ٹکائیا۔ سڑ سڑ ہندے رہے سواہ، دین
 دُنی بھجے واپو داہیا۔ انت کنت بھگونت واسطہ رہے پا، نو نو سیس رہے جھکائیا۔ پنج تت کہن پرہہو ساڈا نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں،
 ساک سجن سین نہ کھئے اکھوائیا۔ جو ساڈھے تِن ہتھہ سیاں دتی تھان، تھنتر جگت رنگ رنگائیا۔ ایہہ وی تیرے چرن کول دیئے ٹکا، اپنی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسیں چاہندے سچکھنڈ جائے نال چا، چاؤ گھنیرا دینا بنائیا۔ ستگر شبد پھڑا دے بانہہ، پلُو اپنے نال بندھائیا۔ اسیں
 بھگت سہیلے پنج تت تیرا ڈھولا گاؤندے ناں، ناؤں نرنکار تیرا وڈیائیا۔ ساڈا پینڈا مُکا دے تھل اسگاہ، دو جہان رہن نہ پائیا۔ نرگن دھار
 سانوں آتما پرماٹما اپنے وچ رلا، وکھرا جُز نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں نوری اللہ اک خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ ساڈی قبول کر دُعا، دئے جوڑ
 واسطہ پائیا۔ لہنا دینا آد جگادی برہم برہمادی دے مُکا، مُکمل اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے اک اکیلے ایکنکار دینی ٹھنڈی چھان، اگنی تت تت نہ لاگے رائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت دس کوٹ کپورا شہر کہیم سنگھ مادھو سنگھ بٹھنڈا نچتر سنگھ سرجیت سنگھ اقبال سنگھ بٹھنڈا *
 پنج تت کہن پرہ کھیل ویکھ لے بھگتاں تن کا، تتوت دھیان لگائیا۔ نرگن نرور نراکار نرکار پھیر لے منکا، منسا منسا وچ سائیا۔
 ہرجن میت بنا لے اپنے جن کا، آپے ہو جنیدی مائیا۔ ناد راگ سُننا پئے نہ جگت کُن کا، انحد نادى دُهن دینی اُچائیا۔ لالچ لوہہ رہے نہ
 دهن کا، نام بھنڈارا دینا بھرائیا۔ جھگڑا میٹنا خوشی غم کا، گرہ مندر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھیو کھلاؤنا اپنے برہم کا، پاربرہم دینی وڈیائیا۔ اتم
 لیکھا رہے نہ جم کا، جم پھاس دینی کٹائیا۔ تیرا مارگ اکو نظری آوے دھرم کا، دھرم دی دھار دینا درڑائیا۔ سہارا بخش دے اپنی سرن کا،
 سرنگت اک اکھوائیا۔ پت پرمیشور کرتا کرنی کرن کا، قُدرت قادر نور الاہیا۔ مارگ دس دے کایا مندر اندر اپنے گرہ وڑن کا، نو دوار دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ ڈھولا سمجھا دے ٹوں میرا میں تیرا پڑھن کا، نراکھڑ اکھڑ وچوں پرگٹائیا۔ ناتا توڑ دے جگت واشنا ورن برن کا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا وسا دے گھر، گرہ مندر ملے
 وڈیائیا۔ اکو اک درسا دے در، دہ دشا دا پنڈھ مکائیا۔ تیرا نور ظہور تکیئے نرائن نر، نرگن دینی مان وڈیائیا۔ کریا ندھان کریا کر،
 مہربان محبوب اپنا پڑدا دے کھلائییا۔ سچ سوامی انترجامی اپنی کریا دا دے دے ور، کریا ندھ ہونا سہائیا۔ نرہو بھے چکا دے ڈر، سر
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت دھار نہا دے آگے سر، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا
 ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ دے دے ساچا نام ندھان، نراکھڑ اکھڑ سمجھائیا۔ ٹوں مالک خالق سری بھگوان،
 بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی نرگن سرگن نگاہبان، بن نیتر لوچن نیناں ویکھ وکھائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری اوٹ
 تکائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا لکھ چوراسی رہے نہ وچ جہان، اندج جیرج اُتُبھج سیج ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ تیرا درشن کریئے نوجوان، دوسر نظر
 کھئے نہ آئیا۔ جے بھگتاں آتما کری پروان، پرم پُرکھ اپنے وچ سائیا۔ سانوں تتاں نوں دے دے دان، داتے دانی خالی جھولی دے بھرائیا۔ اسیں
 نو سو چرانوے چوٹری جگ پچھوں تینوں لگے سناؤن، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش ساڈا میلا تیرے نال ہووے
 بھگوان، تتاں وچ پھیر تت نہ کدے ملاییا۔ سچکھنڈ دوار وساؤنا حق مکان، حقیقت دے مالک دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیری منزل جائیے چڑھ، جگت دوار نہ کھئے چٹرائیا۔
 سانوں اپنے گرہ کھڑ، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ تیرے دوارے جائیے وڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا نرگن دھار پھڑیا لڑ، سرگن لیکھا دینا
 مُکائیا۔ ساڈا جھگڑا پھیر رہے نہ گور مڑھ، پون مسان نہ کوئی چٹرائیا۔ ساڈا نواں گھاڑن لینا گھڑ، دُھر دی بنت لینی بنائیا۔ اسپں تیرا
 پنجائ تتاں والا بھگتاں والا دھڑ، جس وچ تیرا آتما جھٹ لنگھائیا۔ جے اُس اُتے کِرپا دتی کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں منگدے تیرا گرہ، استھان بھومکا دوجی نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جتھے آد جگادی نرگن دھار رہے، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آسن لائیا۔ جتھے اِکو نرگن دھار دا اِکو تیرا امرت دھار وہن وہے، جل
 پانی نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے چرن کول کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گرو گئے بہ، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جتھے ایکنکار نرگن دھار تیری شکتی
 شوئے، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں بے پرواہ اگم اتھاہ اک اِکلا نرہے، بھو سب تُوں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر دینی وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اپنا گھر وکھا سہنجنا، سچکھنڈ ساچا نظری آئیا۔ تُوں آد پُرکھ نرنجنا،
 نُور نُورانہ نُور رُشنائیا۔ جگ چوکڑی درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگراں پار کرائیا۔ تیرے پیار دا کریئے مجنا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ جے
 تُوں آتما دا بنیں سجننا، کیوں بھگتاں دے تتاں لوک مات رُلائیا۔ بُن تینوں سچکھنڈ دوار پئیگا سدنا، سدا دُھر دا شبد جنائیا۔ لیکھے لاؤنا
 پئیگا بھگت سہیلا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں نُور الاہی ربتا، یامبین بے پرواہ اکھوائیا۔ اسان تیرے دیپک وچ دیپک ہو
 کے جگنا، جوتی جاتے تیرے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار نرگن دھار آپے سدنا، بن رسنا جہوا بتی دند دُھر دا شبد شبد کر شنوائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ پنج گرائی سہاوا سنگھ بٹن سنگھ جسونت سنگھ راجیانا سرجیت کور چن کور ماڑی مُستفا
گرنام سنگھ غالب رن سنگھ بسنت کور سماں سر *

پنج تت کہن پرہ ساڈی دھار تک ادھ مچی، دُور ڈراڈے دھیان لگائیا۔ اپنی منزل پندھ مکا دے اچی، مُسافراں سفر رہے نہ
رائیا۔ اپنی کھیل پرگٹا دے سُچی، سنجم سچ دھرم سمجھائیا۔ نرگن دھار تیرے نال رہے رُچی، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ تُوں مالک اکم اتھاہ، اتھاہ دینی وڈیائیا۔ تُوں
سوامی بے پرواہ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ سائوں مارگ دے دے اکو راہ، رہبر ہو کے بھیو کھلائییا۔ پنجاں تتان بن ملاح، بیڑا آتم نال
ترائیا۔ سائوں سچکھنڈ جان دا چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ آگے سکے نہ کھئے اٹکا، پاندھیان پندھ دینا مکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ،
پرہ پُرکھ تیری سرنائیا۔ اسیں اکو دھیان دے تیرا ناں، دُوجا ڈھولا گیت نہ کھئے سنائیا۔ تُوں آد جگادی پتا ماں، پرہ پُرکھ تیری سرنائیا۔
کلجگ انت سری بھگونت پکڑی بانہ، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ ستگر دھار سیس دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی آگ نہ لاکے رائیا۔ تیرا سہنجنا
تکئیے سچ دوار گراں، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے اکو دیپ جوت ہووے رُشنا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اُس دے
وچ جائیے سما، سماپت ہووے پچھلی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا کر لے آپ ملاپ، تتوت رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی دُھر دا باپ، پت پریشور
تیری اوٹ تکائیا۔ آتم دھار پرما تم تیرا جاپ، جگ جیون داتے تیرا ڈھولا گائیا۔ کوٹ جنم دے دُرمت میل دھو دے پاپ، پت پُنت
کرائیا۔ لہنا دینا رہے نہ لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول لیکھا دینا مکائیا۔ اسیں پنج تت تیری بنیئے ذات، اپ تیج وائے پرتھی آکاش
تیرے وچ سمائیا۔ ساڈی میٹ اندھیری رات، نُور نُورانے کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ
وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں سوہیئے تیرے چرن، دُوسر در نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، ذات اذاتی ڈیرہ
ڈھاپیا۔ تُوں مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ ساڈا جگت جہان نہ ہووے مرن، مر جیوت تیرے وچ سمائیا۔ ساڈا شبدي دھار

ہووے پرن، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دینا درڑائیا۔ سانوں بنھنا اپنے لڑن، پلّو گنڈھ نہ کھئے کھلائیآ۔ سانوں سچکھنڈ دوارے
 دسدے چڑھن، بھجیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک میل ملائیآ۔ پنج تت
 کہن پرہ ساڈا نرگن دھار کر لے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساڈا لیکھا تک گرو گریچلا، سرت شبد توں باہر ونڈ ونڈائیآ۔ توں آد
 جگاد مالک اکیلا، ایکنکار نور الاہیا۔ نرگن دھار سجن سہیلا، ستگر شبد بے پرواہیا۔ ساڈا آون جاون دھرم رائے کٹ دے جیلا، لکھ
 چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ سانوں دس دے دھام نویلا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر
 دا ور، تھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پنج تت کہن پرہ سانوں دے دے اگما مان، نمانیاں دے وڈیائیآ۔ بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری
 سرنائیآ۔ ساڈا مکے آون جان، جونی گریہ نہ کھئے بھوائیا۔ اسیں ویکھیئے تیرا دھرم نشان، سچ دوار دینا جنائیآ۔ تیرا نام امرت رس ہووے پین
 کھان، دوجی ترسن نہ کھئے رکھائیآ۔ شبد ناد دینی دھنکان، بن کٹاں راگ سنائیآ۔ انتر جوت ویکھیئے مہان، نور نورانے نظری آئیآ۔ سانوں
 وساؤنا سچکھنڈ سچ مکان، جتھے مقبرہ مڑھی گور نظر کھئے نہ آئیآ۔ ساڈا تیرے اُتے اک ایمان، دوجا دھرم ایشٹ دریشٹ وچ نہ کھئے سمائیآ۔
 ۳۱
 توں کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ اسیں بالک تیرے آنجان، نئے ہو کے سیس جھکائیآ۔ سچکھنڈ نواسی حکم دے فرمان،
 سندیسہ دھردرگاہیا۔ تیرا ستگر شبد سانوں کرے پروان، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیآ۔ ساڈا ناتا تھے جگت جہان، دو جہاناں پندھ مکائیآ۔
 ساڈے تت تیرے وچ مل جان، جوتی جوت وچ ملائیآ۔ توں سمرتھ پُرکھ سرگن نرگن شہنشاہ نور الاہی تینوں جھکدے زمیں اسمان، پُری
 لوء برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ نو لاگن پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی ساچی ریتی نرگن دھار بخش اک دھیان، بن نیتر لوچن نیناں نین نال ملائیآ۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ناٹھیوال ناظر سینگہ ہرجیت کور پورن سینگہ سوڈاگر سینگہ مہندر سینگہ پریم سینگہ مستری

پریم سینگہ اندر سینگہ ناٹھیوال بنست کور پتوہیرا، گلزار سینگہ سروپ سینگہ ڈھڈی، مکند سینگہ مرز *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا سرگن دھار دینا سودھی، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں تیرے پیار دی اکو ملے چوگی، دوچار رس نہ کھئے وکھائیا۔ اسیں جگت جگیا سو نہیں جوگی، تیشراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوں مالک خالق دھر سنجوگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ آتم رس تیرا رہے بھوگی، بہسڑ تیرے رنگ سہائیا۔ ٹوں تن سریرا حق حقیقت نال سودھی، سو صاحب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے انتشکرن، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیری منگدے اکو دھوڑی چرن، خاکی خاک دینی رمائیا۔ اکو ڈھولا تیرا چاہندے پڑھن، نراکھر دھار صفت صلاحیا۔ اسیں لکھ چوراسی چاہندے نہیں سڑن، جنم مرن روپ نہ کھئے بدلایا۔ ٹوں آد جگاد گھاڑن گھڑن، گھڑن بہنہار تیری وڈیایا۔ سانوں اپنے بنہ لے لڑن، پلو سکے نہ کھئے ٹڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ اک سمجھایا۔ پنج تت کہن پرہہ کرپا کر ابناشی اچتے، پارہہم پرہہ دیا کھائیا۔ سرگن دھار تیرے سٹے، پتت پتت دینے بنائیا۔ ساڈی شہنجنی کر دے رتے، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ سانوں دھرتی اتوں لے جا اسماناں اُتے، سچکھنڈ اپنے وچ سہائیا۔ ساڈی آشا دو جہان کدے نہ رُکے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آتما نال ساڈے پینڈے جان مکے، بھگتی دھار تیرے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں پُجیئے تیرے دربار، تتاں وچ تت نہ کھئے ملائیا۔ آتما نال سانوں دینا ادھار، ادر دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اپ تیج وئے پرتھی آکاش دی پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کرپا کر ایکنکار، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈا ناتا رہے نہ روپ رنگ ریکھ نال سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اسیں چاہندے سچکھنڈ پُجیئے تیرے دربار، درگاہ ساچی پندھ مکائیا۔ جوتی جاتے پاؤنی سار، پُرکھ بدھاتے ویکھنا چائیں چائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکدار، حکمران اک اکھوائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں تت کہن اسیں ہوئے تیرے بھکھار، بھکھکاں جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگتی دھار تیرے سبجَن، بھگون دینی مان وڈیائیا۔ جس ویلے ساڈے کایا ماٹی بھانڈے بھجَن، ناتا جگت جُگ ٹڑائیا۔ تون زِرگن دھار آتما آویں سَدن، سَتگر شبد شبد سنگ بنائیا۔ اُس ویلے ساڈا لیکھے لاؤنا بدن، بندیخانیاں باہر کڈھائیا۔ اسیں گُرمکھ ہیرے تیرے رتن، اموک اپنہ لینے بنائیا۔ سانوں کرنا پئے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تیری اوٹ تکائیا۔ آتما نال سانوں لے کے جانا اپنہ وطن، ماٹی خاک جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ تون پُرکھ اکال سدا سمرتھن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھن، جگت ادھار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر گرہ اک وسائیا۔ پنج تت کہن پرہہ وسنا تیرے گھر، گرہ مندر خوشی بنائیا۔ تون مالک نرائن نر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرپا ندھان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے پر، پراپسنتی مدھم بیکھری دا پندھ دینا مکھائیا۔ تیرا بھانا رہے جر، نو نو سیس جھکائیا۔ تون شرع دی میٹنی شر، شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے جائے تر، تارنہار تیری بے پرواہیا۔ جگت جہان وچوں زندگی دھار جائے مر، مر جیوت روپ بدلایا۔ سچکھنڈ دوار کھلا رکھنا در، در دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرا شکر مناواں گے۔ سرگن ہو کے ڈھولے گاواں گے۔ زِرگن تیرا رنگ رنگاواں گے۔ تیری ناد انادی سُن دُھن، دُھن آتمک راگ دِرڑاواں گے۔ تون مالک ہونا کُل، کُل مالک تیرا راہ تکاواں گے۔ تون سچ سوامی صلح کُل، صاحب اکو ویکھ وکھاواں گے۔ جے لوک مات گئے بھل، ابھل تیرے آگے واسطہ پاواں گے۔ جے آتما دھار تیری کُل، اسیں پنج تت تیرے رنگ سماواں گے۔ ساڈا بوٹا کدے نہ جاوے ہل، پھل بھگتی والا تیرے در توں پاواں گے۔ ساڈا رس جائے نہ ڈلھ، انرس تیرا رس چکھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناواں گے۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈی تن وجود مٹی، جگت جہان جُگ جُگ نظری آئیا۔ ساڈے دوارے بن دے رہے پتھر اٹیں، جگت نشان وڈیائیا۔ ساڈی آشا تیرے چرن کول لٹی، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ اتم سانوں دھرنی دھرت دھول اُتے نہ سٹیں، زِرگن دھار اپنی گود ٹکائیا۔ ساڈی جنم کرم دی ریکھ کرنی چٹی، دُرمت میل دھوائیا۔ اسیں کوئی ہاپے والی سدا نہیں رہنی ٹپی، سو پُرکھ زرنجن تیرے وچ سمائیا۔ ساڈی

دھار درگاہ ساچی ہووے لئی، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ ساڈا لہنا دینا انت نُچھی، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کدی نہ دیویں پٹھی، کروٹ لوک مات نہ کدے بدلائیا۔ تیری چرن پریتی ساٹوں لگے مٹھی، انرس دینا چکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈے کول باون دھار پُرانی چٹھی، بل دوارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے تیرے منگدے آن، پنج تت کریں پروان، درگاہ ساچی سچکھنڈ آتم دھار نال میلنا چائیں چائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت دس موگے شہر کیپور سنگھ ہردیال کور رتن چند گردپ سنگھ موگا،

گرتیج سنگھ گھل کلاں، مل سنگھ رچیوال، کیہر سنگھ *

پنج تت کہن پرہہ ساچا چاڑھ اپنا رنگ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ نرگن دھار بخش دے سنگ، سگلے سنگی بہ رنگی اپنی دیا کھائیا۔ در ٹھانڈے ایکنکار منگیئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ ننگ، سانتک ست ست ورتائیا۔ امرت دھار وبا دے نجھر گنگ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ پنج وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اپنے وچ سمائیا۔ دوس زین تیرے نام دا وجے مردنگ، ناد انادی دُھن دینی شنوائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ اسپن تت وچارے پنج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سیس نوائیا۔ ٹوں ساڈی چنتا جگت میٹ دے رنج، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے سؤرے سربگی، ہر کرتے ڈھردرگاہیا۔ ساڈے انتشکرن بُجھا دے آگی، امرت میگھ نام برسائیا۔ اسپن تیری دھار بنیئے نہ جگت الپگی، مہربان دینی وڈیائیا۔ ساڈے انتر اپنا درس دینا اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھابھیا۔ تیری دسم دواری دی دھار ویکھیئے بگی، بگے آسو ویکھنا چائیں چائیا۔ ٹوں نور الاہی ربی، آد پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرا میلا ہندا سببی، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے اشارے دے کے گئے پیغمبر رسول نبی، کلمہ کائنات جنائیا۔ ٹوں امام اماما کھیل کرائی چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ ساڈی آشا تیرے چرناں ہیٹھاں دبی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ اسپن

جگت پیار وچ تیرے در دے ہونے لہی، لوبہ موہ وکار ہنکار دینا تجائیا۔ ساڈی دھار تیرے نال رہے بدھی، بندنا وچ در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سانوں لوک مات وچوں کڈھیں، دھرنی دھرت دھول دھول کائنات دا پندھ مکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے کھیل اپار، اپرمپر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ جگ جگ جنمے مرے وچ سنسار، سنساری بہنداری سنگھاری ویکھدے رہے چائیں چائیا۔ لہنا دینا تکدے رہے نال پیغمبر گر اوتار، ستجگ تیریتا دواپر کلجگ نت نت پندھ مکائیا۔ چوراسی وچ پھردے رہے وارو وار، اندج جیرج اُنہج سینج چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا سُن دے رہے شبدا دھنکار، اکھڑ اکھڑاں نال پڑھائیا۔ سندیسے دتے نرگن دھار، اوتری تیرا بھیو چکائیا۔ دھن بھاگ تون پائی سار، مہاسارتھی تیرے چرن کول سیس نوائیا۔ تون لہنا دینا پورب قرض دے اُتار، مقروض ساڈے ہتھ پھڑائیا۔ اسیں چاہندے جتھے آتما دی پیج دتی سوار، دتی مان وڈیائیا۔ پنج تت بھگتاں تن جائے تیرے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ رُوپ ہوئیے تیرا جوت تورا اُجیار، تورا تیرے وچ سائیا۔ ایہہ بینتی کیتی نو نو چار پچھوں پہلی وار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی چولی تک سریر، سرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ تون شہنشاہ گئی گہیر، گہر گور تیری بے پرواہیا۔ سانوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج نظر کئے نہ آئیا۔ ساڈے اوڈھن بستر ویکھ چیر، چری وچھنے رہے گر لائیا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ ساڈا نیتر وگے نیر، ہنجهو ہار رہے بنائیا۔ تون داتا بے نظیر، مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈی منزل تک اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرا اکو نظری آئیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے مالک حق حضور، حاضر ہو کے دیا کمائیا۔ بینتی کر منظور، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ اگلا پندھ رہے نہ دور، پینڈا دین دنی مکائیا۔ جو اشارہ کیتا موسیٰ اُتے کوہ طور، سو لہنا ساڈی جھولی پائیا۔ جو ہس کے کہا منصور، سولی چڑھدیاں دتا سنائیا۔ اسیں مورکھ مگدھ موڑھ، مت ہین در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈا تت رہے نہ کور، کورئی کیریا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اسیں چاہندے سچکھنڈ اندر بنا تیرے چرن تون چرنا لائے دھور، بنا مستک تون مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ پنج

تت کہن پرہہ ساڈا جگت تھے ناتا، چوڑاسی بندھن رہے نہ رائیا۔ تُوں پرم پُرکھ بدھاتا، دیونہار گوسائیا۔ نِرگن پتا ماتا، پُرکھ اکال اکھوائیا۔
 جے آتم دھار تیری ذاتا، جوتی جاتے رنگ رنگائیا۔ اتم ساڈی پُچھ واتا، جن بھگتاں تن رہے کُرائیا۔ تُوں سب تون وڈا داتا، دیونہار
 گوسائیا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتا، ساچا چند نُوں کر رُشنائیا۔ اسیں ویکھنا چاہندے سچکھنڈ تیرا احاطہ، جتھے سُوْرہ چند نہ کھئے
 رُشنائیا۔ بنا رسنا جہوا تون ہووے گاتھا، بنا اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ تیرا نُوں ظہور نظر آوے پُرکھ سمراتھا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پنج تت کہن
 پرہہ اسیں تیرا منگدے ساتھا، سگلا سنگ دینا نبھائیا۔ تُوں مالک ناتھ اناتھا، دیناں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچا سنگ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے مِتر میت، جگت بھگت کہے لوکائیا۔ نِرگن دھار بخش
 دے پریت، پریتم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تیرا گائیے گیت، گوبند ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ ساڈی پوتر کرنی نیت، پنت پُنت بنائیا۔ پُرکھ اکالے
 وسنا چیت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ کایا کعبہ وکھاؤنا حق مسیت، مندر اکو اک رُشنائیا۔ تیرا درس کریئے ترے گن اتیت، ترے بھون
 دھنی دینی وڈیائیا۔ اسیں بھگت سہیلے نہ ویکھیں ہست کیت، اوچاں نیچاں اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا بھانا لگے میٹھ، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ ساڈا
 تن کوڑا نہ ہووے ریٹھ، امرت رس دینا بھرائیا۔ تیرا دھام سہنجنا تکیئے انڈیٹھ، سچکھنڈ ویکھیئے چائیں چائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سانوں کدے
 نہ دیویں پیٹھ، کروٹ جگت نہ کدے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وسائیا۔ پنج
 تت کہن پرہہ تُوں داتا بے پرواہو، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تیرا کھیل تھل اسگاہو، جل تھل مہیئل ڈیرہ لائیا۔ سانوں تیرے ویکھن دا چاؤ،
 چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ شبدي دھار پھڑ لے باہوں، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ ساڈا اتم کریں نیاؤں، عدل انصاف اک جنائیا۔ پھڑ کے ہنس
 بنائیں کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماؤں، پرم پُرکھ تیری گود اکو نظری آئیا۔ تیرے نام دا لیکھا سبني
 تھائوں، تھان تھنتر دینی مان وڈیائیا۔ اکو چاؤنا ساچا ناؤں، نر نرنکار اک اکھوائیا۔ سدا کہندے رہیئے واہو واہو، واہ واہ تیری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے میت دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں آد جُگاد
 تھکے ماندے، جُگ جُگ بھجے واہو داہیا۔ مائس دیہی تیرے ڈھولے گاندے، شبدي شبد ناد شنوائیا۔ تیرا نیناں راہ تکاندے، چاروں

کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ گل پلُو واسطہ پاؤندے، نو نو سیس جھکائیا۔ کوٹن وار گھولی گھول آپا آپ گھاؤندے، گھولی گھول گھائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں کوک کوک سناؤندے، سوپلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو ابھید گھلائیآ۔ پنج تت کہن پرہہ کھول دے دُھر دا بھیو، ابھید دینا جنائیا۔ تُوں سب دا دیوی دیو، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ تُوں وسیں نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ ساچے نام دا دیویں میو، امیوں رس چکھائیا۔ ساڈی منظور کر لے سیو، سیوک سیوا چرن ٹیکائیا۔ صفتاں گائے رسنا جہو، جہوا ہر گن گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا آد انت پائے کھئے نہ بہیت، ابھید اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ رامووالا گردیال سنگھ، اوتار سنگھ رامووالا، تارا سنگھ غازیانا،

نرائن سنگھ نہال سنگھ والا، کرتار سنگھ چڑک، مہندر کور چڑک، نرین کور دیدارے والا،

دلپ سنگھ بدنی، بگڑ سنگھ برگاڑی، کرتار سنگھ رامووالا *

پنج تت کہن پرہہ جگ جگ تکیاں تیریاں کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سینج بھجے واہو داہیا۔ پرم پُرکھ پرماتم شبد انادی سُنیاں بانیاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے رہیاں گائیا۔ چار جگ دے شاستر گرنتھ تیری مہا والیاں کہانیاں، سنگر شبد شبد شنوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتہ نہاتے پانیاں، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھجے واہو داہیا۔ سُکھاسن جگت سہنجھنیاں سیجاں مانیاں، من ممتا نال ملائیا۔ کھیل کھیلے بن بن راجے رانیاں، شاہ حقیراں روپ درسائیا۔ تُوں کریا ندھ سوامی شاہ پاتشاہ سری بھگوانیا، ہر بھگون تیری بے پرواہیا۔ ساڈیاں انت ویکھ نشانیاں، نشانے اوتاراں پیغمبران نال ملائیا۔ ہرہوں دے تیر چلدے رہے کانیاں، جو وچھوڑے وچ گھائل کردے رہے تھاو تھائیا۔ ساڈیاں منزلاں اتم کر آسانیاں، اصل دے مالک وصل اپنا اک جنائیا۔ تُوں آد جگادی ہر گھٹ جان جانیاں، جانہار تُوں

الاہیا - ساڈے تن وجود وینہدے رہے کھانیاں، مٹی خاک وچ ملائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانیاں، نرگن نرویر نراکار نرکار تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ ساڈیاں مُشکلاں کر آسانیاں، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈیاں منزلاں تک رُوحنیاں، رُوح بُت نال ملائیا۔ تُوں مالک زمیں
 اسمانیاں، لوک پرلوک وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ پنج
 تت کہن پرہ ساڈا لیکھا لینا تک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ حقیقت ویکھ لے حق، ہر کرتے دھردرگاہیا۔ تُوں مالک واحد یک، نور نورانہ
 نور الاہیا۔ اسیں تیرے ستھر گئے لتھ، یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ سانوں اکو دے دے وتھ،
 دوچی منگ نہ کھئے منگائیا۔ جس ویلے ساڈا بُرج جاوے ڈھٹھ، ناتا آتم دھار ٹڑائیا۔ اسیں بینتی کریئے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من
 مت بدھ نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے سچکھنڈ جائے تھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ تھر گھر دوار ایکنکار تیری سرنائی جائے ڈھٹھ،
 اپنا آپ تیری بھیٹ کرائیا۔ پھیر نہ آئیے وت، بے وطن اپنے وطن لینا ٹکائیا۔ ساڈا ناتا جڑے نہ بوند رکت نت، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔
 ساڈے لیکھے لاؤنے نرگن دھار تت، تتو تت تیرے وچ سمائیا۔ تُوں صاحب سوامی پریشور پت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تُوں کرنیاں اپنیاں مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔
 ساڈا مٹ جائے کوڑ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ اک وکھاؤنا سانوں سنجھ سویرا، بن شمع دیپ کر رُشنائیا۔ تیرا ویکھیئے دھرم دوارے
 ڈیرہ، درگاہ ساچی پڑدا دینا لاہیا۔ جتھے اکو راگ تُوں میرا میں تیرا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن جوت تیرا نور نورانہ کدے نہ ہوئے
 اندھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ تت کہن تُوں ستگر صاحب اسیں بنا سریر توں تیرا چیرا، وکھ وکھ روپ تیرے وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انت کنت بھگونت
 ساڈا کرنا حق نیڑا، عدل انصاف جگت جہان آپ کھائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈگرو سیتل سنگھ میلا سنگھ دھٹا سنگھ ڈگرو، ہرنس سنگھ سُرجیت سنگھ ندھاں والا،

گرچن سنگھ گردیال سنگھ سدا سنگھ والا، نند سنگھ تھمن والا گہنا سنگھ کلاش *

پنج تت کہن پرہہ سانوں اپنے بنا لے پتر، پتا پوت گود اٹھائیا۔ اسیں تیرا کرے شکر، شکرانے وچ سیس نوایا۔ یرگن دھار یراکار
نرور ہو کے اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی تک لے تڑپدی بنا ٹکر، ٹکڑے ٹکڑے کر لوکائیا۔ غریب نہانیاں کوچھیاں
کلیاں چُک لے کچھڑ، بھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دین دیا لے اسیں تیرے پیار دے بھکھڑ، پرم پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا دین دنی دا تک
لے دکھڑ، دکھی ہو کے رہے سُنائیا۔ اُلٹا پھیر ہوئے نہ رُکھڑ، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ ساڈا بیہو چُکا دے دتر، دُتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ پنج تت کہن سانوں بخش دے چرن کول سہارا،
سہانک نائک تیری اوٹ تکائیا۔ تیری دھوڑی لائے مستک چھارا، شرع دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا گائے نام جیکارا، جے جے تیرا نام سُنائیا۔
ساچی شبد دی دے دھنکارا، انحد نادی ناد درڑائیا۔ امرت رس بخش دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت کر اُجیارا،
کھلاپاتی ڈگمگائیا۔ ساڈا تیرے چرن کول اک اشارہ، ین نیناں رہے لگائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سیکدارا، پروردگار نور الاہیا۔ سانوں بخش
دے سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ وچ سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری لہنا دینا مُکائیا۔ پھیر آئے نہ دوجی
وارا، جنم جنم نہ کھئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ
تیرے چرن کول ہووے اکو ترسنا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جو اشارہ دتا برہما شو وشنا، ین رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جو آشا رکھ کے
گیا راما کرشنا، کاہن گھنٹیا نین تکائیا۔ جو نور ظہور تیرا پیغمبران دسنا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جو نانک گوہند دھار لیکھا لکھنا، ین قلم
شاہی دینا سمجھائیا۔ اسیں چاہندے پنج تت تیرے سچکھنڈ دوارے لٹنا، دوسر تھان نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دنی وچ ساڈا کوڑ نشانہ مٹنا،
درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ پھیر سنگ رہے نہ پتھر اٹنا، پانہن سیس نہ کھئے نوایا۔ تیری دھار وچ یرنکار تیرا روپ ہو کے ٹکنا،
دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے لیکھے اتم آپ نچھنا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اُتے کرنی کرپا، کرپال دیا کمایا۔ دین دنی دی رہے نہ پیتا، وپریت دئے گواہیا۔ ساٹوں روپ بناؤنا ساچے سیکھ دا، ست ست نال سمجھایا۔ ساڈا لیکھ تڈھ بن کھئے نہ لکھدا، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ ساڈا روپ نہیں کیسے مَن رکھ دا، جگت حصہ نہ کھئے رکھایا۔ اسیں پیار چاہندے اکو بت دا، بتکاری دینی مان وڈیایا۔ ساڈا ناتا جوڑنا بت دا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جھگڑا میٹنا آون جاون نت دا، نو ت تیرے وچ سمایا۔ ساڈا وقت سہنجنا کر دے جت دا، بار دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا تک لے اپنی ساچی تھت دا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پنج تت کہن پرہہ تڈھ بن اور کھئے نہ دسدا، نیر اکھ نہ کھئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا سہنجنا دسے اک دا، ایکنکار دینی مان وڈیایا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ شاہ بکر بغیچہ سنگھ فتح گڑھ پنج تھور اندر سنگھ قادر والا

سوہن سنگھ چند سنگھ شاہ بکر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈے جنم مرن میٹ دے دکھڑے، چوراسی پھاسی گل نہ کھئے لٹکایا۔ اٹے مات گریہ نہ ہوئے رُکھڑے، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ ساڈے اُجل کر دے مُکھڑے، دُرمت میل دھوایا۔ اسیں تیرے درس دے بھکھڑے، ترسنا کوڑ دینی مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا آد جگاد میٹ دے روگ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ سوگ، سگلے سنگی ہونا سہایا۔ زرگن دینا درس اموگھ، سرگن میلا چائیں چائیا۔ تیرا چرن پریتی ہووے جوگ، جگتی دھرم دھار سمجھایا۔ آتم رس بخش دے بھوگ، بھسمڑ اپنی دیا کمایا۔ جگت جہان نہ ہوئے وجوگ، وچھوڑا انت رہن نہ پائیا۔ اپنے نال کرنا سنجوگ، دُھر میلا لیتنا ملایا۔ سدا مُحبت دی بخشنی مؤج، میلا میلنا سہج سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکایا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا کھول دے انتر پڑدا، پردہ نشیں دیا کمایا۔ ایہہ

کھیل تیرا اگے گھر دا، گرہ مندر دینی وڈیائیا۔ تُوں رُوپ نرائن نر دا، نر ہر اک اکھوائیا۔ جُگ جُگ بھگتاں کرپا کردا، کرپن اپنے گلے لگائیا۔ دھام وکھا دے دُھر دے سر دا، سرور اکو اک جنائیا۔ جس وچ بھگت سُہیلا تردا، دُرمت میل میل دھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جے آتم دھار بھگتاں وردا، تت وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈا کھیل نہیں کوئی ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگنا نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں مالک چیتن چوٹی جڑ دا، لیکھا ویکھنا تھائوں تھائیا۔ تت کہن بنا ساتھوں تیرا نام کھئے نہ پڑھدا، رسنا جہوا نہ کھئے پلائییا۔ کیوں نہیں ساڈے اُتے کرپا کردا، دروہی تیرا نام دُہائییا۔ پنج تت کہن جُگ جُگ تیرا بھگت سریر رہیا چھڈدا، مڑھی گوراں سنگ بنائیا۔ آتما تیرے سچکھنڈ دوارے رہیا وڑدا، جوت جوت وچ سمائییا۔ ہُن لہنا دینا دے دے ساڈے در دا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈا تت ونجارا ہووے تیرے گھر دا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرے وچ سمائییا۔ تَدھ بن گھاڑن کھئے نہ گھڑدا، گھڑن بھننہار نہ کھئے اکھوائیا۔ وچھوڑا ہووے آگے نہ گھڑی پل دا، پلکاں دے پچھے بہن والیا دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کلجگ کل دا، کلکاتی دینا پندھ مکائییا۔ تُوں سوامی جل تھل دا، مہیئل تیری اوٹ تکائییا۔ سانوں وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل دا، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ہُن وچھوڑا دینا نہیں کلجگ کل دا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی میٹ دے حرص، ہوس رہن کھئے نہ پائییا۔ سانوں چُک لے اُتوں فرش، زمیں مٹی خاک نہ کھئے رُلائییا۔ ساڈی منزل بنا دے اُتے عرش، عرشی پریم ہونا آپ سہائییا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیرا جوتی دھار کریئے درس، دوسر نظر کچھ نہ آئییا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈے اُتے کرنا ترس، رحمت رحیم دینی کمائییا۔ امرت میگھ اگما دینا برس، بوندا بانڈی جگت نظر کھئے نہ آئییا۔ ساڈا وعدہ پورا کر دے گر اوتاراں پیغمبران والی شرط، شرع دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ تُوں نرگن دھار نرور ہو کے آئیوں پرت، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جُگاد جُگ چوڑی کھیل سدا اسچرچ، اچرچ لیل دینی وکھائییا۔

* ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال دربار نواسی سنگت نوت *

پنج تت کہن پرہ سادھی پوری کردے منسا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار باہر کڈھائیا۔ ساڈا روپ ست سرپ بنا لے ہنسا، پت پرمیشور سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں تن وجود ماٹی خاک تیرا ہوئیے بنسا، بنسری والے کاہن پن نیناں ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ پتے سہنسا، سہنسر مکھ شیش ناگ دے گواہیا۔ کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا من ممتا مار دے کنسا، کاہناں دے کاہن تیری اک سرنائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک آد جگادی بے اتنا، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار نور الہیا۔ ست سرپ شاہو بھوپ بنا لے سنتا، ساجن میت پت پت اپنی دیا کماٹیا۔ دین دُنی دے مالک ساڈے انتشکرن وچوں میٹ دے چنتا، غمی غم خوار دینی گواٹیا۔ ست دھرم دی دھار بنا بنتا، گھڑن بھنہار اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک سوامی اکو ہوویں کنتا، کنت کنتوبل تیری اوٹ تکائیا۔ تن وجوداں رنگ چاڑھ بسنتا، ایتھ اوتھ دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جگت کوڑا موہ میٹ دے ممتا، مایا منسا نہ کھئے ہلکائیا۔ میں تیرے در دا منگتا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا رہے نہ جی جنت دا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناٹیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے شاہو بھوپ راجنا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مِت پیارے سوارنا کاجنا، کرتے پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا مکاؤنا کل کہ آجنا، اگلا پندھ دینا چُکائیا۔ شبدی دھار مار آوازنا، سوئی سُرَت سُرَت اٹھائیا۔ سچ سرنائی تیری لاگنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ پن تیری کیریا مول نہ جاگنا، پن نیتر لوچن نین اکھ دے کھلاٹیا۔ میرے موہن مادھو مادھنا، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ سد تینوں اک ارادھنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈا سوار کاجنا، کرتا پُرکھ ہونا سہائیا۔ دُرمت میل دھونا داغنا، پت پت اپنی آپ کرائیا۔ تیرا سُنئیے ڈھولا اگم نادنا، نادی دُھن کرنی شنوائیا۔ ترے گن مایا بجاؤنی آگنا، ترسنا ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچو کاڈھنا، جم دی پھاسی دینی ٹرائیا۔ لیکھ لاؤنا ہڈ ماسنا، نارٹی نارٹی ربی کُرائیا۔ تیرا سچ دوار ایکنکار ہووے واسنا، واسا اکو اک سمجھائیا۔ تیرا جوت نور ہووے پرکاشنا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شاہاشنا، شہنشاہ نور الہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اتم سادھی پت راکھنا، پت پرمیشور اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں نرگن دھار سچا ساکنا، مِت پیارا اگم اتھاپیا۔ انت جن

بھگتاں پڑدا کاجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج
 تت کہن پرہ تیری ڈنڈاوت کریئے بندنا، جگت جگدیش سیس نوئیا۔ تُوں بخشنا اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرا تُوں نورا نہ تکیئے
 چندنا، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ اکو در دوار تیرا منگنا، دوسر اگے نہ جھولی وچھائیا۔ تُوں دینا ناتھ درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار
 دینا کرائیا۔ نیر نام ندھان پاؤنا انجنا، لوچن نین رُشناٹیا۔ تُوں پڑدا کیسے نہ کجنا، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تُوں آد جگادی ایکا مالک، پاربرہم پت پرمیشور اک
 اکھوائیا۔ دین دنی دا سچا خالق، مخلوق تیری اوٹ تکائیا۔ میں نتھا بچہ تیرا بالک، پنج تت بھگت روپ درسائیا۔ تُوں لہنا دینا پورا کر
 سنچالک، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں ایتھے اوتھے دو جہاناں پرتپالک، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ آد جگادی تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانے چولی رنگ دے، رنگ اکو اک سمجھائیا۔ انگیکار ہو کے اپنا انگ دے، گرہ اکو ملے وڈیائیا۔ در سوالی ہو کے
 منگدے، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ اسیں ونجارے رہیئے نہ کایا کاجی ونگ دے، تن وجود دا پندھ مُکائیا۔ وچھوڑے ہون نہ تت پنج دے،
 اپ تیج وائے پرتھی آکاش سیس نوئیا۔ کی تیرے لہنے دینے من کلپنا جنگ دے، جھگڑے ویکھنے تھائوں تھائیا۔ پچھلے تیرے جگ ویکھ
 لنگھدے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واہو داہیا۔ ہُن کھیل تک لے کلجگ ملنگ دے، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ سُکھ آسن مان
 رہے نہ کیسے پلنگ دے، سیج سہنجنی نہ کھئے وڈیائیا۔ بہرم بھلیکھے کڈھ دے دویتی کندھ دے، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ساڈے لہنے دینے
 پورے کر دے تت پنج دے، پنچم ناد شبد دُھن کر شنوائیا۔ وچھوڑے رہن نہ نار دُباگن رنڈ دے، کنت سہاگی دینی مان وڈیائیا۔ اسیں
 ونجارے ہوئے نہ نوکھنڈ دے، ست دیپ نہ بھجیئے واہو داہیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوان اپنا ونڈ دے، وست املی امل آپ ورتائیا۔
 جگ جنم دین دنی اپنے نال گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ چڑھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدی دھار اپنی ٹھنڈ دے،

اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ نرگن دھار سرگن اپنا سچ اند دے، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنڈھ مکا دے مہانے ونجھ دے، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* پہلی آسؤ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

آسؤ کہے میں جگ جگ آسا رکھی، بن آس آس بنائیا۔ جو سندیسہ دتا کاہن نے سکھی، رادھکا ردھ سیدھ توں باہر سمجھائیا۔ کلجگ کھیل ویکھنا بنا نیتر لوچن اکھی، نین نین بدلائیا۔ دھرم دا ہونا نہیں کوئی پکھی، پشؤ پنچھی دین گواہیا۔ ملنے ساک کروڑی لکھی، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ کوڑ کوڑیار ہونا بھبھکھی، ست سچ دھرم نوں کھائیا۔ من کلپنا پھرنی نسی، بھجنی واہو داہیا۔ لاڑی موٹ کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی ڈہری دھار لگائیا۔ مینوں سچ خبر اگلی دسی، کاہنار دے کاہن کی کرنی کھیل اگم اتھاپیا۔ کس بدھ میرا لیکھا ہونا لکھ چار نال اسی، چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی جگت وکار وچ ہونی پھسی، فیصلہ سکے نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنیا بندھن ہووے دین مذہب دی رسی، رستہ حق نہ کھئے جنائیا۔ کوڑ کوڑیار دی گنڈھ ہونی کسی، قسم نال سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حکم آپ درڑائیا۔ آسؤ کہے میں آساوند، بن جگت دلیل بنائیا۔ ڈھر دے حکم دا بن پابند، در ٹھانڈے سیس یوئیا۔ بول سکان نہ مکھ دند، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ میں سندیسہ دیواں جو دتا گوہند پری اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ کلجگ کوڑ دھار دا ہونا بند، بندھن دین دُنی سمجھائیا۔ نوری دسے کوئی نہ چند، چاندنی جگت نہ کھئے رُشنائیا۔ بہرماں ڈھاہے کھئے نہ کندھ، بہانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھند، آتم پرما تم وجے نہ کھئے ودھائیا۔ پھرنی دروہی جیرج انڈ، اُتہج سیتج رہی گرلائیا۔ کھیل کھلاؤنا نوکھنڈ، برہمنڈ نال وڈیائیا۔ شبدي دھار چند پرچنڈ، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ کیسے انتر پئے مول نہ ٹھنڈ، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ آسؤ کہے میں آسا رکھی تمام، بن خواہش خواہش جنائیا۔ جو سندیسہ دتا سییا نے رام، رام سپیا گیا سمجھائیا۔ کلجگ تک لے ڈھر دالے کھئے نہ نام، نرنکار نر نہ کھئے

دِرڑائیا۔ شرع دی شرع ہوئی غلام، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ انتر دے نہ کھئے گیان، اندھ اندھیرا چھائیا۔ دھرم دا دھرم نہ رہے نشان،
 کلجگ ڈنکا کوڑ و جائیا۔ رام رام رسنا سارے گان، پردے رام نہ کھئے وسائیا۔ اوہ لیکھا تک لے سری بھگوان، کی بھگون بھیو کھلائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ آسُو کہے میں آس اگتی تکی، تقویٰ اک رکھائییا۔
 میرا مالک حقیقی حق، نور نورانہ نور الہییا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے شکئی، شکوے سارے دئے مٹائییا۔ جس اوتار پیغمبر گرواں نال
 کیتی پکئی، مشورہ شبد گرو بنائییا۔ اُسا کھیل ویکھنا ہتھو ہتھی، جگت جگت دھیان رکھائییا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیا لا پُرکھ وڈ سمرتھی،
 گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جس دے ستھر آد جگاد دین دنی دی بھگتی لٹھی، بھگون دیونہار مان وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ چکائییا۔ آسُو کہے میری آس اگتی، اگتے دتی وڈیائییا۔ جگت دھار کدے نہ جئی،
 جگ چوکرئی روپ نہ کھئے وکھائییا۔ جس دی حد نہیں کوئی بنی، حدو داں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ سرون سنے کچھ نہ کئی، کائنات دی کتنی نہ
 کھئے چٹرائیا۔ جگت دھناڈھ کھئے نہ دھنی، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائییا۔ وسیرا کرے نہ چھپر چھئی، محل اٹل نہ کھئے رکھائییا۔ جننی ککھوں کیسے نہ جنی،
 جنیندی بنے کھئے نہ مائییا۔ کیسے دی دختر بنی نہ چئی، نور نور نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ آسُو کہے میری آسا آد آد پُرانی، پنے پنے سیس نوئییا۔ جس دا بھیو کھولے کھئے نہ بانی، پردہ اکھر اکھر نہ کھئے
 چکائییا۔ چار جگ دی نہیں کہانی، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ لیکھا نہیں نال چارے کہانی، انڈج جیرج اُنہج سیبج سنگ نہ کھئے نبھائییا۔
 جس دا آد جگاد ملیا کھئے نہ ہانی، آسُو پور نہ کھئے کرائیا۔ میری آسا دی ترل جوانی، جو بن وتی اپنا روپ پرگٹائییا۔ بولے بول بنا زبانی،
 رسنا رس نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی کتھا اکتھ کہانی، کتنی کتھ سکے نہ رائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ اُٹھائییا۔ آسُو کہے میری آسا وچ یار مٹر نارد من، مینشراں باہر جنائییا۔ میری آواز لئیے سن، پن رسنا جہوا دِرڑائییا۔ آکے دتے
 اپنا گن، بھیو ابھید کھلائییا۔ جگت مارگ لوے چن، رستہ اک سمجھائییا۔ جھٹ نارد کہے میں پہنچ گیا ہن، اپنا پنڈھ مکائییا۔ میرا مالک
 اک گن، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جس دی شبد اگتی دھن، دھن آتم راگ دِرڑائییا۔ لکھ چوراسی کرے چھان پُن، مانس مانو مانکھ کھوج

کھوجائیا۔ اُس دا بھیو جانے کون، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس دے وچھوڑے وچ سارے رون، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ اپنی پت آپے
 کھوسن، جگت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا راہ تکه پانی پاؤن، پون پونان ربیا تکائیا۔ اوہ جگ جگ اُجڑے آئے وساؤن، وسدیاں لیکھا
 دئے مکائیا۔ گڑہ ہنکاری آئے ڈھائین، جگت جہان رہن نہ پائیا۔ دُھر دا نام آئے ورتاؤن، نام ندھان اک ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے آپ آئے
 پرچاؤن، پرم پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آئے ملاؤن، آتم پرماتم جوڑ جڑائیا۔ گھر مندر دیپ آئے جگاؤن، جوتی جاتا کر
 رُشنائیا۔ سچ سندیسہ آئے سناؤن، ناد انادی دُھن اُپجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ
 کھلائیا۔ نارد کہے آسُو جی میں پُجا، پوجن یوگ کِس نوں سیس نوائیا۔ میں تیرا اشارہ بنا رمز توں بُجھا، سینت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 کچھ بھیو دس دے گجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دُوجا، دھئے جوڑ سیس نوائیا۔ کِس بدھ دُھر دا حُکم ہونا آگھا، آگھن
 آتھن ملے وڈیائیا۔ جس دالے کھئے نہ بھگا، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو شرع میٹے کلجگا، ستجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو
 اشارہ دے کے بُدھا، بُدھی توں پرے درڑائیا۔ مالک خالق نرگن دھار نرنکار آؤنا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔
 جس دا شبدي دھار آگمی بُدھا، یُدھشٹر دا لہنا جھولی پائیا۔ جو ہنونت نوں رام نے دسیا مُدعا، مُدتاں دا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے آسُو جی میں آگیا تیرے کول، قول اقرار ویکھ وکھائیا۔
 کچھ شبدا آگما بول، کی انبولت رہیا درڑائیا۔ کی کھیل ہونا اُپر دھول، دھرم نال سمجھائیا۔ میں بیٹھا مست ہو اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔
 میتوں سچ دس دے کِس کِس دا ہونا گھول، کون کونے دھیان لگائیا۔ کون مارے پہلوں ڈھول، کی موسیٰ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ کہ عیسیٰ پڑدا
 دیوے کھول، خالق خلق جنائیا۔ کہ محمد اپنا پورا کرے رول، نمبر سب دا دئے سمجھائیا۔ کیوں نیاز ونڈی حضرت نے سوا پا چول، چلی
 چلی پانی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کیو گوہند نے ہتھان نال چھکائی پائل، پنج پنج ٹپکے دتے ٹپکائیا۔ ایہہ وقت ہن پُجنا جس دا بھیو کھلایا کرشن
 کلا سولہ، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ دُنیادار نوں دُنیا کرے محول، مسخری جگت اڈائیا۔ نارد کہے میں سبنا سب دا کڈھنا پول، بھلیکھا
 بہرانت رہے نہ رائیا۔ تینوں مترا پورا تولنا پینا تول، آسُو تیری آس نال ملائیا۔ چن دس اک نرول، کی نرہے رہیا سناٹیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اَسُو کہے ناردا مینوں چڑھیا چاؤ گھنیرا، کی گھنیا گیا سُنایا۔
 کی باؤن کیتیاں مہراں، بل دوار دئے وڈیایا۔ کی کاہن نے کاہن دا وقت دسیا نیرا، نیرن نیر نیر درسایا۔ کی پیغمبراں بھیو کھلایا سنجھ
 سویرا، شے روز کی چٹرایا۔ کی نانک گوہند نام درڑایا تیرا میرا، میرا تیرا کھیل کی وکھایا۔ کچھ لہنا دینا دس دے بن دلیرا، حوصلہ ہمت
 اپنی نال رکھایا۔ کس بدھ نو کھنڈ پرتھی پینا گھیرا، گھنن گھیری وچ لوکایا۔ کون چلائے چوراسی والا بیڑا، کون کندھ اُٹھایا۔ دس دے
 پہلوں کپڑا اُجڑنا کھیڑا، ستان دیپاں دینا جنایا۔ میں چاہندا اک دو چار چار دو تین اک تین تے اک دے وچ اک دا ہو جائے جھیڑا، جھگڑا
 سکے نہ کھئے مٹایا۔ نارد کہے اَسُو جی میں وی اوتھے جا کے لاواں ڈیرہ، ویکھاں نین اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرتا بے پرواہیا۔ اَسُو کہے ناردا تُوں بہت پُرانا میت، مترا دے جنایا۔ تُوں جگ جگ ویکھی ریت، ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ بھجیا واہو داہیا۔ کی لیکھا مندر مسیت، کعبے کی رہے سُنایا۔ کی لہنا دینا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی کی درڑایا۔ کس
 بدھ لکھ چوراسی پرکھی نیت، گھر گھر اندر ویکھ وکھایا۔ اوہ ویکھ لے صدی چوڈھویں رہی پیت، آپ اپنا پنڈھ مکایا۔ کلجگ سب
 تُوں ربیا جیت، بلدھاری اپنا بل پرگٹایا۔ سب دی ننکی ہوئی پیٹھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ کلجگ جیو کوڑا ہویا ریٹھ، امرت رس
 نہ کھئے بھرائیا۔ کی صاحب دا کھیل ہونا انڈیٹھ، جگ نیتز لوچن نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنایا۔ نارد کہے اَسُو جی میں پرہ دی سناواں ڈگ ڈگی، بن تال تال بنایا۔ کلجگ دی اوڈھ دس دی پگی،
 ویکھاں نین اُٹھایا۔ میرا لہنا جگ جگی، ستجگ تریتا دواپر نال ملائی۔ جگت جہان دی پوتر رہی نہ بُدھی، مت ہین ہوئی لوکایا۔ لیکھا
 سمجھ نہ آئے ودی سدی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹایا۔ اوہ ویکھ لے دھرتی روندی بھبی بھبی، بن نیناں نیر وہایا۔ میں جگت وچار دے کیچڑ
 کھبی، باہر نہ سکے کھئے کڈھایا۔ میری دھار رہی نہ دُدھی، رس نظر کھئے نہ آئی۔ میری سرتی ہوئی بے سُدھی، مت ہین جگت گرلایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ نارد کہے اَسُو میں وچاواں ڈھول ڈھمگا، بن جگت
 تال سُنایا۔ کسے دا کوئی رہے نہ سکا، سجن میت نظر کھئے نہ آئی۔ میرا پرہ نال وعدہ قول اقرار پگا، پگی طرح سُنایا۔ دُنیا دارو تہاڈے نال

پرہ نے کرنا نہیں کوئی دھکا، زبردستی نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھاڈا لالچ تکنا پیسا ٹکا، مایا ممتا موہ ویکھ وکھائیا۔ مینوں اینوں جاپدا سریشٹی
 لنگھاؤنی وچوں سوئی دے نکا، ناکا بندی کرے خلق خدائیا۔ نارد کہے جے میں سچ دساں تے دساں حقیقت حقا، حق حق نال جنائیا۔
 ضرور تیجے سال نوں کھیل ہونا مدینہ مکہ، کعبیاں پئے دہائیا۔ نیترو رووے بؤرا کگا، کلمہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ اکو حکم یکا، واحد اللہ ربیا
 درڑائیا۔ اپنا اپنا سب نے ویکھنا پٹا، صدی سدوی کھوج کھوجائیا۔ میں چاروں کٹ پھردا تٹھا، نارد کہے بھجا واہو داہیا۔ میری بودی
 نوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈائیا۔ میں وی تالی مار کے آکھیا دنیادارو میں وی ستگرؤ شبد دا پٹھا، دوجا مرشد نہ کھئے منائیا۔
 ویکھو گھر گھر پواوانگا رٹا، رٹن دا لیکھا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جنہاں نے کھادھا وچھا کٹا، کٹاکش نام والا لگائیا۔ مذہباں والیو مذہباں نال
 ہونا دین دئی دا بٹا، زیرو زیرو دے خلق خدائیا۔ کسے نوں گھر نہیں لبھنا چھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے آسو جی میں وجاؤن آیا تالیاں، طلباں والیاں دیاں جنائیا۔ میں گلاں نہیں کرنیاں باہلیاں، بہتی نہ
 کھئے چٹرائیا۔ میں سندیسہ دیواں دین مذہباں دے مالیاں، اوتار پیغمبراں گرواں جنائیا۔ اپنیاں اپنیاں جھولیاں ویکھو خالیاں، خالق خلق کی
 درڑائیا۔ پھل ربیا کسے نہ ڈالیاں، پت ٹہنی گئی کھلائییا۔ ٹساں رسماں دسیاں سکھالیاں، گرنتھ شاستراں نال پڑھائیا۔ اندروں مٹیاں نہ
 شاہیاں کالیاں، کالکھ ٹکا نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ اتم کرے نہ کھئے دلایاں، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنیاں ویکھو حق ہلالیاں، حقیقت کھوج
 کھوجائیا۔ کسے دے مستک چڑھیاں دسن نہ لالیاں، لال گلالا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے آسو میں دساں خبر انہونی، دو جہان جنائیا۔ پرہ دا روپ کوئی جگت دے نہ موہنی،
 تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دے حکم نے سریشٹی ساری کوہنی، کوہ قافاں پئے دہائیا۔ کھیل نظر نہ آئے لوٹی، نیتراکھ نہ کھئے وڈیائیا۔
 سریشٹی کلجگ دھار نال پرونی، دوس اپنے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ نارد کہے آسو جی میں اوتار پیغمبراں گرواں دیوا سدا، ہتھ پٹھے سدھ کرائیا۔ میں دھر دے حکم دا بدھا، بندگی وچ پرہ نوں
 سیس جھکائیا۔ دھر دے حکم سنا کے ندا، انادی ناد درڑائیا۔ اپنا لیکھا ویکھو جو جگت دھار دی ادھا، حصہ جگت وندائیا۔ نام

خُماری تڪو مدھا، مُدھر دُھن نال ملائيا۔ منزل حق دا سمجھو پدا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو آد جُگادی میرے مترو، سبجنو میری دُہائیا۔ نرگن دھار وچوں نِترو، نرور اپنا روپ بدلائیا۔ اگلا کرو فکرو، پچھلا لیکھا رہن نہ پائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھو سِخرو، منزل مزل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر آگئے دھرم دوار، سوہنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی دا چمتکار، نور نورانہ نور الہیا۔ بن رسن کرن گفتار، گفت سُنید شنوائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھن نین آگھاڑ، بن نیناں نین تکائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نون کہا کلکی اوتار، نہکُنکا ناؤں سمجھائیا۔ براہمن گوڑا ہو تیار، پوت سپوتا ویس وٹائیا۔ امام اماما نور اجیار، نور نورانہ دُگمگائیا۔ جس دے چوڈاں لوک ہٹ بازار، چوڈاں طبقاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دے کلمے نام آئے اچار، رسنا جہوا ڈھولے بتی دند گائیا۔ جس دے چرن کول سجدیاں وچ کیتی نمسکار، نو نو لاگے پائیا۔ جس دی منزل سب نے دسی دُشوار، پوڑی دُنڈا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنا کھیل وکھائیا۔ اُس دے نال کاہدا تکرار، نو نو سپس جگدیش جھکائیا۔ جو سپس ہر جگدیشا ہو کے آیا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا پور کرائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو ستگر اپنا میت، شبد اکو نظری آئیا۔ جس نے جُگ جُگ چلائی ریت، ریتوان اگم اتھابیا۔ ہُن تہاڈی بناؤن آیا پریت، پریت ہو کے میل ملائیا۔ تُسیں اکو کلمہ رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری رہے کھئے نہ رائیا۔ تہاڈا لہنا دینا نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا چھڈنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ اوہ ویکھ لو سب دا وقت سُنہنجا رہیا بیت، صدی سدییوی دیوے نال گواہیا۔ تہاڈے دھرم دی دُکھ وچ نکلے چیک، چیک چھاڑا رہیا پائیا۔ کی تہاڈے وچ توفیق، پُرکھ اکال کہے مینوں دیو سمجھائیا۔ کی مارگ جگت باریک، نیتر نیناں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ دسو کس بدھ کردے رہے اڈیک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اپنے بھوکھت دا وقت تڪو تاریخ، تواریخ بن اکھراں پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستگر شبد تیرے بردے،

بندھن جگت جگت دین دُنی وڈیائیا۔ اسیں پری تیرے گھر دے، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کلمہ رہے پڑھدے، تیری صفت صلاحیا۔
 جگ جگ رہے ڈردے، آپ اپنا بل نہ کھئے پرگٹائیا۔ تن وجود ساڈے جم کے رہے مردے، تتاں چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ ہتھیں تیر کمانا رہے
 پھڑدے، شستراں کھنڈیاں نال لڑائیا۔ ونڈاں ونڈدے رہے سپس دھڑ دے، حصے دین دُنی سمجھائیا۔ بھو کھلاؤندے رہے چوٹی جڑ دے،
 جڑ چیتن نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن وقت
 سہنجنا ہویا پہلی آسُو، آسا اک جنائیا۔ سجدے وچ کہے یسُوہ، مسیح مسلیاں باہر درڑائیا۔ نارد کہے میں خوشیاں دے وچ ہسوں،
 ہستی تکان اکم خدائیا۔ نو کھنڈ پرتھی نسوں، بھجّاں واہو داہیا۔ کیسے دے مذہب وچ نہ پھسوں، شرع رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اپنا کمرکسا
 آپے کسوں، قسم نال اپنا بل پرگٹائیا۔ پرہہ نوں کہنا جنہاں نے کھادھے ڈھور پشو، پنچھیاں کھل لہائیا۔ اوہناں دا دوارا رائے دھرم دوارے
 وسُو، دوسر دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ اشارہ دتا سمنڈ ساگراں وچ کچھو، کچھپ گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ تیرا کھیل آد جگادی، جگ جگ تیری سیو کھائیا۔ تُوں پارہرم
 برہمادی، برہمانڈ تیری وڈیائیا۔ تیری وست اگئی تیرے کولوں لادھی، انت تیرے وچ ٹکائیا۔ بسمل بسمل ہونے وسادی، وشو دے مالک
 تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں مالک خالق بودھ آگادی، پرا پسنتی مدھم بیکھری تُوں پرے کریں پڑھائیا۔ تیری دین دُنیا جگ جگ تیرے حکم
 نال سادھی، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیری شرع نال باندھی، بندنا سمجھاؤن والیا بندگی وچ تینوں سپس نوائیا۔ ایس وچ ساڈی وڈیائی
 کاہدی، کلمے پڑھاؤن والیا کلمہ تیرا نام جنائیا۔ تینوں جگ بدلنا آد جگاد دی وادی، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 بھڑی تیرے ستگر شبد نے دھر حکم نال کر دینی بربادی، آبادی رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے آگے ہو سکے نہ کھئے باغی، بغلگیر ویکھنے چائیں
 چائیا۔ ساڈا نہ کوئی سوال نہ جوابی، جواب طلبی تیرے چرن ٹکائیا۔ پن تیرے دے نہ کھئے امدادی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈی
 لیکھے لگی تیرے پچھے ماس ناڑی ہاڈی، چھڑی چم نہ کھئے وڈیائیا۔ کی سندیسہ دتا بنا سواس تُوں یسُوہ دی ہاڈی، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُوں مالک پیرن پیرا، پارہرم تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا

شاہِ حقیرا، شہنشاہِ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا تکِ غریبِ امیرا، امراید دے مالک پڑدا آپ اٹھائیا۔ چار جُگ ساڈیاں صفتاں والیاں
 تقریراں، تیرے نام ڈھولے سوہلے گئے گاٹیا۔ تیریاں شرع والیاں شمشیراں، شریعت دے مالک جگت اٹھائیا۔ تُوں سوامی گہر گمبھیرا، گور
 نورِ الہیہا۔ تیرا لہنا بے نظیرا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا رُوپ لاتصویرا، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ کی سندیسہ دتا کبیرا، کہہ کے گیا
 درڑائیا۔ کی ہتھ پھڑ کے کوڈی رُوپ کسیرا، رَویداس چار جنائیا۔ لہنا کس بدھ ہونا آخیرا، کلجگ کوڑ مٹائیا۔ کس بدھ دیوے دھیرا،
 دھیرج دھیر سمجھائیا۔ اوڈھن سیس دسے کیسے نہ چیرا، چری وچھننے نہ کھئے ملائیا۔ سرگن کڈھ کے گئے لکیرا، لائن تیری اک سمجھائیا۔
 تیرا لیکھا نال فقیرا، فقیریاں وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ آسُو کہے مینوں چڑھدیاں
 جاندیاں مستیاں، مست دیوانہ ہو کے درڑائیا۔ میں تک کے گر اوتار پیغمبران ہستیاں، ہس کے دیاں سُنائیا۔ نالے ویکھو مذہباں والیاں
 بستیاں، گھرانے کھوج کھوجائیا۔ جتھے تہاڈیاں اکھراں والیاں بانیاں ہوئیاں سستیاں، قیمت سکے کھئے نہ پائیا۔ تہاڈے سکھاں مُریدان منسا
 ویکھو نسدیاں، بھجن واہو داہیا۔ بھیریاں نہیں پریم رس دیاں، رستے گھتھیاں مارن دھاپیاں۔ نُوواں دواریاں دے وچ ڈھٹھدیاں، پھڑ باہوں
 نہ کھئے اٹھائیا۔ ونجارناں ہوئیاں تہاڈے دیاں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال ملائیا۔ کوڑ دوارا پھرن ٹپدیاں، قدم قدم نال
 بدلائیا۔ ونجارناں ہو گئیاں کایا مٹ دیاں، مٹکے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کوڑ وکار رس چٹدیاں، رسنا جہوا نال ہلکائیا۔ اپنا آپ آپے پھٹدیاں، پٹی
 نام نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو
 ساحبانو پے گیا غضب، میری ہو کے نال ڈبائیا۔ تک لو اپنا اپنا مذہب، دین دُئی ویکھو چائیں چائیا۔ شرع والیو نہ ہووئے تعجب، حیرانی
 اندر نہ کھئے رکھائیا۔ میں سچ دساں نارد کہندا کوئی جھگڑا پینا وچ مغرب، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ نُوواں دیشاں ہلونا ملنا وچوں عرب، عرب
 کھرب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نُوواں نُوں نُوواں نال پھیر دینی ضرب، عیسیٰ موسیٰ محمد دینے ڈگائیا۔ پھیر مشرق نُوں بدل لو کرب، قدم قدم
 نال اٹھائیا۔ دھن دولت رہنا نہیں کیسے درب، میری خوشیاں والی ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن نارد ساڈی سُن لے بات، باطن دیئے جنائیا۔ ساڈا لیکھا تک لے بنا قلم دوات، بن کاغذ

شاہی جو لیکھا لکھایا دُھردرگاہیا۔ اسیں خوشیاں وچ جھولی ڈاہ کے منگی دات، بینتی کر کر سیس نواٹیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا پاربرہم پرمیشور پات، پاربرہم نُوں الاہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت میٹنی اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند چڑھائیا۔ جھگڑا چکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پرما تم جوڑنا نات، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ایک شبد سب نُوں دینی دات، کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے ذات، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دُھر دے رام تیرا ہووے وڈ پرتاپ، کابنناں دے کابن تینوں ملے وڈیائیا۔ تُوں نظری آویں بھگتاں ساکھیات، سَمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ غریب نانے کوچھے کھلے بناؤنے پارجات، مہر مہر مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ناردا ساڈی تک لے خوشحالی، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ ساڈا سب دا اکو مالی، مالک خالق نُوں الاہیا۔ جس دے در دے سارے سوالی، مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ ساڈے پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں تیری سیو کما لئی باہلی، تیرے حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ ہُن اپنا بھیو چکا دے شالی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری تکیئے چال نرالی، نرائن دینی درڑائیا۔ نالے بن ہتھان ماریئے تالی، دو جہاناں دیئے سُنائیا۔ اوہ تک لو خلق دا والی، وارث اکو اک اکھوائیا۔ جس نے گھر گھر اندر دیپک جوتی بالی، لکھ چوراسی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواٹیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈی خوشیاں ہوئی رت، گُر گُردیو رنگ رنگائیا۔ سَتگر شبد اکو ڈلارا دُھر دا سَت، جس نُوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس دا پیارا ابا نشی اچت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جس سُنجنی کرنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پُٹ، ہر پردیوں باہر کڈھائیا۔ شوہ دریائے دیوے سٹ، جگت جہان رہن نہ پائیا۔ پھیر بھاگ لگائے کایا بُت، بُتخانیاں کرے صفائیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ سوئی سرتی جائے اٹھ، اپنی لئے انگرائیا۔ منوا منسا والا لک کے گٹھ، اپنا نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ آسوکھے اوتار پیغمبرو میرے نال پوری کر لو شرط، شرطیہ دیاں سُنائیا۔ گُر گُردیو ویکھو اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول دھیان لگائیا۔ سب دا مالک اکو آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس نُوں کہندے یودھا سوریپر مردانہ مرد، جو بن ونا اکم اتھاپیا۔ جو غریب نائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ شرع

چھری رہن نہ دیوے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا گرد، ستجگ نوری چند چمکائیا۔ جس دا کھیل ہونا اسچرچ، اچرچ لیل اک درسائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے رام لیکھا نال بھرت، ککئی کُشلیا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہر ساچے سچ سوامیا، پرہ تیری ایکا اوٹ۔ آد جگادی انترجامیا، شبدا نگارے لا دے چوٹ۔ تیریاں جگ جگ مہربانیاں، مہربان مہر کرے اتوٹ۔ تیرے اتوں دتیاں قُربانیاں، شہادتاں ہوئیاں کوٹی کوٹ۔ تیرے لیکھے لائیاں جوانیاں، میل ملایا نرمل جوت۔ ساڈیاں منزلاں کر آسانیاں، دین مذہب رہے نہ سوچ۔ سب دیاں منزلاں اکو ہون رُحانیاں، جھگڑا میٹ دے اوت پوت۔ تُوں آتم دھار سب دا کابنیاں، کابن کابنا تیرا اکو سُنئیے سلوک۔ لیکھے لے چارے بانیاں، تیرا نام ندھانا اکو بہت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ سچ پرگٹائیا۔ آسو کہے پرہ تیرا نام ندھانا سچ، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ جگت جہاناں دے کچ، کنچن گڑھ نہ کھئے وکھائیا۔ من ممتا وچ رہیا نچ، نٹوآ اپنا سانگ بنائیا۔ بن تیری کریا تیرا نام لوں لوں جائے کسے نہ رچ، روم روم نہ کھئے سہائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا پرمیشور پت، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ جیہڑے تیرے چرن دوارے آئے وت، بے وطنان اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ بیہو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ اچھل اچھیدا پڑدا لابیگا۔ وید کتیب لیکھے پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیگا۔ سچ اپنا حکم ورتاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کھائیگا۔ ہر پُرکھ زرنجن بیہو چکائیگا۔ ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد زرنجن جوت زشناویگا۔ ابناشی کرتا ڈگمگائیگا۔ سری بھگوان اپنا گھر سہاویگا۔ پاربرہم در مندر اک وڈیائیگا۔ ست ستوادی ساچی کار کھائیگا۔ شبدا انادی ست پرگٹائیگا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھائیگا۔ وشن برہما شو نال رلاویگا۔ کروڑ تیتیس گنڈھ پواویگا۔ گن گندھرو رنگ چڑھائیگا۔ کیر یشپ راگ سناویگا۔ سوریہ چند نور زشناویگا۔ منڈل منڈپ آپ سہاویگا۔ لوک پرلوک ویکھ وکھائیگا۔ زمیں اسماناں پڑدا لہویگا۔ چوڈاں طبق آپ درڑاویگا۔ چوڈاں لوک پنڈھ مکاویگا۔ سچ سلوک اک گائیگا۔ پنڈھ مکا کے جگ چوکڑی کوٹن کوٹ، انت اپنا حکم ورتاویگا۔ شبدا

شبد لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ اتم اندروں کڈھکے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بناویگا۔ پرکاش دے کے نرم لگا
 جوت، جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ اتم پر ماتم دس کے گوت، گور مڑھی دا ڈیرہ ڈھاہویگا۔ ہرجن کدے نہ ہووے فوٹ، پاربرہم برہم اپنے گھر
 وساویگا۔ خصم خصمانہ بنکے خوئت، شوہر اپنا در درڑاویگا۔ بھگت سہیلا کدے نہ جائے اوئت، جگ جگ بنس سرہنس سہاویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچا کھیل آپ کھلاویگا۔ دین دیال دیا کھاویگا۔
 بھگت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے جوڑ جڑاویگا۔ سجن سہیلے ویکھ وکھاویگا۔ دھام نیولے آپ ہاویگا۔ امرت رس نام مکھ چواویگا۔ جن
 بھگتاں پورن کر کام، جنم مرن دا دکھ مٹاویگا۔ گھر نگر سہا کے گرام، گرہ مندر ڈیرہ لاویگا۔ کوڑی کرپا میٹ تمام، طمع لالچ لوہ
 چکاویگا۔ انتر رہے نہ اندھیری شام، شمع دیپ جوت نور رشناویگا۔ ساچے نام دا دے پیغام، سندیسہ اکو اک سناویگا۔ جن بھگتو تہاڈا
 کرا آپ انتظام، بندوہست اپنے ہتھ رکھاویگا۔ انتر اتم دے کلام، کلمہ قائنات توں باہر سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاویگا۔ ہر کرتا کار کھاویگا۔ دین دیال اپنے رنگ رنگاویگا۔ بھگت سہیلے میل ملاویگا۔ کال مہاکال
 پنڈھ چکاویگا۔ چتر گپت نہ لیکھ وکھاویگا۔ رائے دھرم چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈاویگا۔ لاڑی موٹ نال نہ کھئے پرناویگا۔ ستگر شبد شبد
 اٹھاویگا۔ اتم اپنے رنگ رنگاویگا۔ لوآں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کراویگا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ آپ ٹکاویگا۔ جگ جنم دی ٹٹی دھار
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال اپنے گھر وساویگا۔ جتھے آد جگادی ٹھنڈ، جگ جگ اکن نہ کھئے تپاویگا۔ نانا تے تت پنج، پنچم میلا میل ملاویگا۔
 جس دی ہتھ نہ آوے مہانیاں ونجھ، وہناں توں پار آپ کراویگا۔ جن بھگت سہیلا جگت ڈھیلا پنڈھ جائے لنکھ، پھڑ باہوں پار کراویگا۔
 ساچی سیج سہنجنی وکھا پلنگ، بن پاوا چول درسواویگا۔ جتھے اکو اُپجے اند، اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ جن بھگت سہیلے چاڑھ کے اپنے
 چند، سچکھنڈ ڈگمگاویگا۔ پہلی آسو کہے جن بھگتو جیہڑے تسیں مار کے آئے پنڈھ، پاندھیوا تہاڈا اگلا پنڈھ مکاویگا۔ تون میرا میں تیرا
 سوہنگ گایا جس نے چھند، شنکر برہما وشن تیس دا رنگ رنگاویگا۔ تہاڈا لہنا دینا پھیر نہیں ہونا جیرج اند، اُتہج سینج وچوں باہر
 کڈھاویگا۔ خوشی وچ کدے نہ آوے رنج، غمی غم خوار مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

سنگ آپ بناویگا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو کھیل تک لو بھگت بھگون، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جنہاں دھرم دا دھرم بنایا نشان، نشانہ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ اکو ایشٹ ایشٹ منان، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اکو نام کلمہ گان، ڈھولا اک سنائیا۔ سوہنگ شبد کر پروان، اللہ ہو اناہو رنگ وکھائیا۔ ستگر شبد بنا کے رام، سینتا سرتی وچ ٹکائیا۔ یرگن دھار اگما کاپن، رادھا رده سدھ توں باہر سیس نوائیا۔ پیغمبر دا پیغمبر نور امام، عملان توں ربت اک اکھوائیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ نہکلنکا نوجوان، کل کلکی اپنی کل ورتائیا۔ بھگت سہیلے کر پہچان، پھڑ پھڑ اندروں میل ملائیا۔ نو ست بنا ودھان، قاعدہ قانوں اک جنائیا۔ جس توں منن راج راجان، شاہ سلطان سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا زمیں اسمان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سو بھگت سہیلے کر پروان، پروانے دھر دے لئے بنائیا۔ جیہڑے چرن دوارے پہنچے آن، دین دنی دا پندھ مکائیا۔ اوہناں دے بھاگ لگائے کایا مکان، ساڈھے تن ہتھ اندر ویکھ وکھائیا۔ بنا منگیان دیوے دان، نام ندھانا بھگتو تہاڈی جھولی پائیا۔ ٹسیں اچے بال آنجان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ تہاڈے لیکھے لائے سواس پران، ساہ ساہ وچ اپنا نام ٹکائیا۔ تہاڈا پروان کرے پین کھان، پون پانیاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ آسو کہے میری آس انوکھی، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پرہ دی منزل تک لو سوکھی، سجنو سچ نال سمجھائیا۔ جیہڑی دھار پہلی دوجی تیجی نہیں کوئی چوتھی، چوتھے پد دا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ اپنے گھر وساؤن آیا، کرتا دھردرگاہی۔ پچھلا پندھ چکاؤن آیا، بن اگما ماہی۔ جنم جنم دے وچھڑے جوڑ جڑاؤن آیا، ویکھنہارا تھائیں۔ ساچا نام ندھانا جام پیاؤن آیا، جگت جہان ترسنا رہیا مٹائی۔ اکو گھر وساؤن آیا، دوسر کوئی دے ناہیں۔ ٹوں میرا میں تیرا نام جیاؤن آیا، ڈھولا سوہنگ گاؤنا چائیں چائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ نارد کہے جن بھگتو کیرپا کرے ہر جگدیش، جگدیشر ہتھ وڈیائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الاہیا۔ جس لہنا دینا مکاؤنا بیس اکیس، اکیسا اکو اک بے پرواہیا۔ آسا پوری کرے تیس بتیس، اکھرا اکھرا نال وڈیائیا۔ جس دا حق حق دا کلمہ سچ سچ حدیث، حضرتان باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ

رنگائیا۔ ساچا رنگے رنگ پرہ، اپنی دیا کھائیندا۔ بھگت سہیلے جگت لبھ لبھ، لوہہ موہ ہنکار مٹائیندا۔ امرت رس چوہا کے کول نہہ، بوندی باندی آپ ٹپکائیندا۔ ترسنا ہوس میٹ کے سب، سبب نال اپنا جوڑ جڑائیندا۔ بہاویں تت سمجھو بہاویں جوت سمجھو الہی رب، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ بہنڑی رین کہے مینوں چڑھی خُماری، آسو آس رکھائیا۔ جن بھگتو بھگتی دھار لگے پیاری، پریمیو پریم نال جنائیا۔ سب توں سچی صاحب ستگر نال یاری، جگت یارانہ کم کیسے نہ آئیا۔ جو شاہو بھوپ سدا تھادی کرے وفاداری، شہنشاہ ہو کے سیو کھائیا۔ تھادے اندروں کڈھ غداری، کوڑی کرپا باہر سُٹائیا۔ اکو جہا مان دے کے پُرکھ ناری، پردھ بالان ہویے سہائیا۔ تھانوں دھرم دی چاڑھ کے کھاری، رنگ اکو اک رنگائیا۔ پھر جنم لینا نہ پئے دوباری، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تھادے واسطے اک اٹاری، سچکھنڈ دتی سہائیا۔ جتھے جگے جوت بزکاری، نور نورانہ نظری آئیا۔ تھادی خوشیاں والی ہووے بہاری، سوہنی رت سہائیا۔ تھادی آتما رہن نہ دیوے کواری، پرما تم ہو کے آپ پرنائیا۔ ضرور درس دیا کریگا وارو واری، گھر ستیاں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ آسو کہے جن بھگتو میری آسا بڑی لمی، لمحہ دئے گواہیا۔ میرا پیار نہیں کایا ماٹی چمی، چم درستی دیاں جنائیا۔ جے بھگتو جینا تے جیوو پرہو نام دے دمی، سواس سواس اوسے دا نام دھیائیا۔ نہ خوشی رہے نہ غمی، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ نہ لالچ رہے نہ طمی، ترسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ تھانوں کدے یاد نہ آوے اپنی امی، پتا ہو کے پوت اپنی گود اٹھائیا۔ تھادا بیڑا رہیا بٹھی، پھڑ پھڑ اپنی گنڈھ بندھائیا۔ دھر دا حکم سن لو نال کنیں، کائنات دا مالک رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آسو کہے جن بھگتو تھادی لیکھے لگے مزدوری، جو ساہ ساہ کھائیا۔ تھادے اندر بخشے چند توری، نور نورانہ آپ چمکائیا۔ جو اشارہ دتا موسے اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر وکھائیا۔ تھادی ستیاں ستیاں ضرور آسا کریگا پوری، پورن ستگر نور نورانہ نظری آئیا۔ تھادی کایا چولی رنگ چاڑھیگا گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ہرجن کوئی رہے نہ مورکھ موڑھی، چتر سُگھڑ دئے بنائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ تھادے کوٹ جنم دے میٹ قصوری، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ منوآ من نہ پائے فتوری، فتوی دے کے دئے

سزائیا - اندرون کڈھ مغروری، نون سو اکھڑ اک پڑھائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑے دُوری، کایا مندر اک سہائیا۔ تہاڈی نو کھنڈ پرتھی کرنی مشہوری، مشورہ شبد گرو رکھائیا۔ جس کارن نانک موڈھے تے چُکی بھوری، کھپسی تن اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ آپ جنائیا۔ اَسو کہے جن بھگتو اوہ ویکھ لو سینا آئی بھجی، رام سندیس سنائیا۔ جس دی اڈی تکو سبھی، سہج نال اٹھائیا۔ خوشیاں نال رچی، ڈھولے رہی گائیا۔ غریب زانیاں اکو دی تار ویکھو وچی، جو ستار رہی بلائیا۔ جوت نرالی جگی، جوگ ابھياس سمجھائیا۔ جگت بچھاوے آگی، ترسنا کوڑ مُکائیا۔ درس دیوے شاہ رگی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوت پرکاش وکھاوے بگی، بگے اَسو سوہیا پائیا۔ ایہہ رام راما نور الاہی ربی، جس نوں یامین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ ایہہ پیار مُحبت دا بڑا جے لبی، جگت لوبھ والیو اپنے نام دا لوبھ لئے کرائیا۔ پر ایہہ آؤندا کدی کدی، قدیم دے وچھڑے لئے ملائیا۔ تہاڈی اکو پُشت تے اکو جدی، دسترہ دا بیٹا رام دئے گواہیا۔ ایہہ قول اقرار کیتا سی ویندی دھار سرجو ندی، جلاں تھلاں اسگاہ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ اَسو کہے جن بھگتو تہاڈی آشا ہووے پنی، پورن برہم درڑائیا۔ بناوے وڈ گئی، گہر گمبھیر سمجھائیا۔ سناوے ناد دُھنی، دُھن آتمک راگ پرگٹائیا۔ چوراسی وچوں کر کے چھان پئی، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ یاد رکھیو جدوں شہنشاہی سمت آیا اُنی، اک نو لیکھا دئے مُکائیا۔ کیسے دے سیس رہنی نہیں چُٹی، اوڈھن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سب دی چوٹی جانی منی، مؤلا اپنا حُکم ورتائیا۔ بھاگ لگنا نہیں کیسے دی کُلی، کُل مالک کھیل کھلائیا۔ اُمت والیو کیسے ہتھ نہیں آؤنی کُلی، شرع دا غلام رہن کھئے نہ پائیا۔ جے تسیں نام کلمہ پڑھدے بلیں، لبان دے رس والیو لبان تہاڈیاں دتیاں کٹائیا۔ بنا ستگر شبد توں پھلواری کدے نہ پھلی، پت تہنی نہ کھئے مہکائیا۔ اوہ تکو اوتار پیغمبرو گرواؤ بھگتاں دی دھار پرہ دے چرن گھول گھلی، گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ اَسو کہے پرہ تیرے بھگت ناناے جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ ترسن بچھا دے آگ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا دے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ جے ستگر شبد تے درشن دے دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے نظری آئیا۔ بھگتاں دی آتم سیجا ایسے طرح جانی سچ، سچن ہو کے ملنا چائیں

چائیا۔ جدوں اندر وڑیں تیرا نام نگارہ جاوے وج، سوئی سُرتی لینی اُٹھائیا۔ پھیر تیرا گھر بیٹھیاں کعبے توں پرے ہو جائے حج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ ویکھیں بھگتاں نال کدی نہ لاویں پچ، اچھل اچھل نہ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا ایکا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ آسو کہے پرہ میری آسا تک لے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جو جن تیرا کردے جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ کوٹ جنم دے میٹ دے پاپ، پتت پُنت دے بنائیا۔ جگت روگ نہ رہے سنتاپ، ستگر شبد ہونا سہائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، تُدھ بن ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میری اک بینتی نگی جہی بات، باطن بھگتاں پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تُوں آتم دا پرما تم آد جگادی پتا مات، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کِرپا ندھان سری بھگوان پہلی آسو کہے در آیا تُوں دے دے اپنے پیار دی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا آپ سہائیا۔ گھر سہا سہنجنا، تن مندر اک وجود۔ تُوں مالک آد نرنجنا، نور الابی حق محبوب۔ دین دیاں درد دکھ بھہ بھنجنا، تیرا عالیشان عروج۔ تیرا نام نگارہ اکو وجنا، نو ست میٹنی حدود۔ تُوں گوپال مورت مدنا، ہر گھٹ رہیا موجود۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنی منزل بخشنی حق مقصود۔

* ۵ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ ملووال ضلع امرتسر آتما سنگھ فوجا سنگھ دربارا سنگھ پیارا سنگھ جیون سنگھ درشن سنگھ کیشن

سنگھ ملووال گردیال سنگھ مینیا، پریم کور جاگیر کور مینیا، گلزار سنگھ روپووال *

پنج تت کہن پرہہ آتم نال سانوں تیری لوڑ، لڑیندے ساجن دیئے جنائیا۔ پرم پُرکھ اپنے نال ناتا جوڑ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ہو
کے دیئے سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آے بہڑ، بہڑی تیرا نام دہائیا۔ مٹھے کر لے ریٹھے کوڑ، امرت رس نام بھرائیا۔ سچ دوار دا لا
دے پوڑ، پوڑی ڈنڈے دین دُنی پندھ مکائیا۔ تیری درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار جائے دوڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ توں پرم پُرکھ پرماتم
برابمن کوڑ، وید ویاسا پُرکھ ابناشا تیری دئے گواہیا۔ ست سچ چڑھا لے اپنے گھوڑ، راساں زرگن اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت جہان دے باہر
کڈھ لے وچوں جوہڑ، جلاں تھلاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تیرا بھکت سہیلا اک وچوں لکھ کرور، کوٹاں وچوں سوہا پائیا۔ تیرے نام دا پائے
شور، شوہر بانکے ویکھنا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں اتم تک لے کر کے غور، گہر گمبھیر دیئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے پینڈے جان مُک، پاندھی آگے رہیئے نہ رائیا۔ اسیں توں
میرا میں تیرا گائی ٹک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، رُکنی کرشن دی دھار دئے گواہیا۔ تیرے نشانوں جائے کدی
نہ اک، زرگن سرگن ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈا پینڈا جائے مُک، چوراسی پھاسی رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے چرن کول ایکا جائے جھک، نو نو
سیس نوائیا۔ ساڈا انت کنت بھگونت رہیا ڈھک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ دروبی اسیں ونجارے بنا نہیں ٹک، جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔
پھیر کدے نہ آئیے جنی ککھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ساڈا اجل کر دے مکھ، پنج تت بھگتاں رہے گرلائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار سانوں
دے دے سکھ، آتما نال ساڈا پندھ مکائیا۔ تیرے لاڈلے جگت اسیں ست، ڈلارے سوہا پائیا۔ توں سوامی ابناشی اچت، کرنی دا کرتا
اک اکھوائیا۔ ساڈی سہنجنی کردے رت، رتڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ دین دُنیا نالوں ساڈا ناتا جائے ٹٹ، رشتہ تیرے نال بنائیا۔ سانوں سینے
لاؤنا گھٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن
پرہہ ساڈے اُتے دیا کہا، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساڈی قبول کریں دُعا، رحمت کرنی دُھردرگاہیا۔ در ٹھانڈے منگ رہے منگا، خالی

جھولی دینی بھرائیا۔ ٹوں پاتشاہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ ٹوں اگم اگمڑا اک خُدا، خود مالک نُور الاہیا۔ اسیں تیرے اُتوں
 ہوئیے فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ پنج تت کہن سانوں مارگ دس دے سیدھا، سیدھ صادق باہر پڑھائیا۔ تیرے ملن دی تیرے وچوں ملے
 بدھا، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن
 پرہ تیرا ویکھیئے در سُنجننا، سوبھاؤنت بے پرواہ۔ کِریا کر دے آد زرنجنا، نُور نُورانے نُور رُشنا۔ ٹوں دین دیاں درد دکھ بھے بھنجنا،
 پارہم پت پریشور اگم اتھاہ۔ آتم دھار ساچا سجننا، ستگر شبد شبد ملاح۔ تن کہن ساڈا اتم ٹھیکر بھجننا، تھر رہے کھئے نہ۔ سانوں
 اپنے دوارے سدنا، پرہو تیرے ملن دا چا۔ جگت دین دُنی دوارا تجنا، لکھ چوراسی دینا پندھ مُکا۔ سچ پریتی تیری وچ بھجنا، نانا سکے نہ
 کھئے تڑا۔ انت تیرے گرہ و نجننا، وَنجھ مُہانا دے دے نام اللہ۔ نیتز پا ندھان انجنا، نج لوچن کر رُشنا۔ تڈھ بن پڑدا کیسے نہ کجنا، سر سر
 ہوئے نہ کھئے سہا۔ پرہ پُرکھ پرماٹم سانوں پئے کوئی نہ لبھنا، گھر گھر بھگتاں اپنا درس دیکھا۔ لیکھا رہے نہ اعلیٰ ادنیٰ، شاہ کنگال اکو رنگ
 رنگا۔ تیرا دیپک جوتی دو جہان جگنا، جاگرت جوت کر رُشنا۔ پنج تت کہن پرہو اسان سچکھنڈ دوارے وسنا، آتم نال لہنا دینا دے
 چُکا۔ تیرا جوتی درشن کر کر ہسنا، بن نیناں درشن پا۔ تیرے چرن کولان جھسنا، بن ہتھاں ہتھ ٹکا۔ ٹوں مارگ اگم دسنا، پردہ
 اندروں دینا اُٹھا۔ اسان بن قدمان تیرے سچکھنڈ دوارے وسنا، منزل منزل پندھ چُکا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسنا، ہستی تیری تگ
 نُور الاہ۔ پنج تت کہن پرہ جن بھگتاں تیرے نام دا لینا رسنا، رستہ اگم دینا درسا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہونا اتم آپ سہا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر سُرجن سینگہ مہندر سینگہ پریم سینگہ اجیت سینگہ چن سینگہ جسونت سینگہ کرتار چرن سینگہ چن سینگہ مانگا سرائے، کیسر سینگہ میسم پورا، جاگیر سینگہ مینیا *

پنج تت کہن پرہہ ٹوں داتا بے پرواہ، آد جگاد پرم پُرکھ اکھوائیا۔ زرگن نرویر نراکار نرنکار اگم ملاح، بیڑا دو جہان سری بھگوان آپ چلائیآ۔ دوئے جوڑ سپس جگدیش دیئے نوا، چرن دھوڑی خاک خاک رمائیآ۔ پت پرمیشور پاربرہم ساڈی آشا پور کرا، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیآ۔ جگ جگ سڑ سڑ ہندے رہے سواہ، مئی خاک روپ بدلائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں ملیا نہ سچکھنڈ تھان، درگاہ ساچی نظر کھئے نہ آئیآ۔ انت کنت بھگونت پکرے کوئی نہ بانہ، سہاک نائک تیرا میل نہ کھئے ملائیآ۔ مقبریاں وچ دتا دبا، قبران ساڈی دھار دبائیآ۔ اسپں بھگت سُپیلے صوفی تیرے آگے کریئے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ ٹوں مالک اک خُدا، نور نورانہ نور الہیآ۔ تیرا ظہور دو جہاں، جوتی جاتے تیری بے پرواہیآ۔ ساڈی خالی جھولی دے بھرا، وست اگم اتھاہ ورتائیآ۔ پنج تت کہن سانوں چوراسی والی بھگنتی نہ پئے سزا، چارے کھانی لیکھا دینا مکائیآ۔ اسپں چلیئے تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیآ۔ آتما میلنا تیری آد آد ادا، عدل دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سانوں تیرے سچکھنڈ دوار جان دا چا، چاؤ گھنیرا اک درسائیآ۔ اسپں کلجگ انت دُکھاں وچ بھریئے آہ، ہوکیاں وچ رہے سنائیآ۔ بن ہتھان ساڈی پکڑیں بانہ، بلدھاری ہونا آپ سہائیآ۔ اکو تیرا نگر کھیڑا اکو تیرا تکیئے گراں، جتھے بن سورہ چند ہووے رُسنائیآ۔ ساڈا ناتا رہے نہ پتا ماں، جگت تت نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ پنج تت کہن اسپں پرہہ جگ جگ رہے مٹدے، تن وجوداں پنڈھ مکائیآ۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش رہے ٹکدے، بھجے واہو داہیآ۔ چوراسی وچ رہے وکدے، کرتے قیمت کھئے نہ پائیآ۔ انت سہارے تگے تیرے اک دے، ایکنکار تیری سرنائیآ۔ ساڈے لیکھ انوکھ لیکھ دے، لیکھنہار تیری بے پرواہیآ۔ سانوں پیار دے دے ساچے سکھ دے، سکھیا اکو اک سمجھائیآ۔ اسپں ونجارے جگت نہ ہوئیے بھکھ دے، بھکھیا منگن کدے نہ جائیا۔ تیرے چرن کولان ہوئیے لٹدے، لٹان کھول کے سپس جھکائیآ۔ ساڈے لہنے دینے مُک جان پتھر اٹ دے، پاپناں سپس نہ کھئے نوائیا۔ ساڈے ناتے ٹٹ جان بوند رت دے، مات گریہ نہ اگن تپائیآ۔ اسپں درشن منگدے نت دے، پنج

نیتِ لوجن نین کر رُشنائیا۔ پیارے ہوئے تیرے بت دے، بتکاری ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ حُکمِ سندیے سُنے شبدِ گرو گرو مت دے،
 مِتِ پیارا کی سمجھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں لہنے آپ نچھ دے، سِرِ سِرِ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں بھگتاں تن سریر، جگت وجود سوبھا پائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ
 گہر گمبہیر، گور اک اکھوائیا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ تُوں بے پرواہ بے نظیر، نظریے نال دینا بدلائیا۔ ساڈے
 بستر ویکھ لے چیر، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ساڈے اوڈھن ہوئے لیرو لیر، الفی گل نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں شہنشاہ اسپں حقیر، فقیر
 درویش منگ منگائیا۔ تُوں شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبران دا پیغمبر نور الاہیا۔ تیرے کلمے دی اکو پڑھیئے تکیر، ڈھولا سوبھلا اک جنائیا۔
 ساڈی منزل تک اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کبیر، قبران تون باہر سُنائیا۔ تیرے چرن کول ساڈا نیتِ وگے
 نیر، نین رہے گرلائیا۔ ساچے نام دا بخش دے دُھر دا سیر، سُرتی شبد نال ملاییا۔ بجر کپائی پڑدا لاه چیر، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ نو
 دوار کٹ دے بھیڑ، واشنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ دسم دواری اپنی وکھا تصویر، جوتی جاتا نظری آئیا۔ بوند سواتی امرت رس دے ٹھانڈا
 ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاییا۔ پنج تت
 کہن پرہہ اسپں کایا بھگتاں چولے، دین دنی نظری آئیا۔ تُوں وسنا ساڈے کولے، گہر مندر ڈیرہ لاییا۔ بھیو چکا دے پڑدے اولے، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اسپں بنا رسنا تون سُنیئے تیرے ڈھولے، گیت گوہند دینا جنائیا۔ سب دے پڑدے دینے کھولے، خالق خلق اپنا رنگ
 رنگائیا۔ اسپں تت وچارے آلے بھولے، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے در دے ہوئے گولے، سیوک ہو کے سیوکھائیا۔ سانوں رائے دھرم
 نہ انت وروولے، چتر گپت لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ لاڑی مؤت نہ گاوے ڈھولے، قضا قزاق نال ملاییا۔ ساڈی سُرتی تیرے شبد وچ موئے،
 موئے اپنا رنگ رنگائیا۔ اسپں پڑدے تیرے آگے کھولے، بھیو ابھید نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں پورا تول کوئی نہ تولے، تولنہار ایکنکار نراکار نرکار نظر کھئے نہ
 آئیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ قادراباد ضلع امرتسر بخشیش سنگھ، کرنیل سنگھ، سورن سنگھ،
 اجیت سنگھ، سمپورن کور، کرم سنگھ، مہندر سنگھ قادراباد، گرچن سنگھ، اجیت کور بابووال،
 مسّا سنگھ بل، امراؤ سنگھ بل، جگندر کور ملووال *

پنج تت کہن پرہہ اپنا ویکھ شہنجننا وقت، جگت جہان سیری بھگوان دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی لیکھ لالے بوند
 رکت، تن وجود حق محبوب تیرے چرن ٹکائیا۔ سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ اپنی بخش دے شکت، شخصیت ولایت اپنی اک سمجھائیا۔
 نرگن دھار نرویر نرنکار تیرے ہوئے بھگت، بھاؤنی سب دی پور کرائیا۔ تیرا حکم نام ندھانا جگت نہ ہووے سخت، مہربان مہر نظر نال
 ترائیا۔ تیری منزل وچ جائے کوئی نہ اٹک، رہبر رستہ اکو دینا دکھائیا۔ مائس جنم رہے نہ بھٹک، بھاؤنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ مات گریہ نہ آئے
 لٹک، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن
 پرہہ تیرے لیکھ جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تون صاحب سورا سرگ، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کگ، سوہنگ
 مانک موتی چوگ چکائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا پوہ سکے نہ اگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔
 دین دنی پار کرا دے حد، حدود اپنی دے دکھائیا۔ اسیں آتما نال تیری ہوئے جد، یدی دینی مان وڈیائیا۔ کی ہویا جے بن گئے روپ
 ماس ناڑی ہڈ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دین دنی رنگ رنگائیا۔ صاحب ستگر کریا ندھان انت نہ چھڈ، چھٹکارا ایکنکارا چوراسی وچوں
 دینا کرائیا۔ نرگن نرویر تیرے نالوں نہ ہوئے اڈ، دکھرا گرہ نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا گرہ سہا شہنجننا، سوہاؤنت دے وڈیائیا۔ کریا کر آد پُرکھ نرنجنا، نر نرائن تیری سرنائیا۔
 تون داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجننا، بھو ساگر پار دینا کرائیا۔ نیتر نام ندھانا پا دے انجنا، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ سچ سوامی در تیرا اکو
 منگنا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار چاڑھ دے رنگنا، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ در ٹھانڈے سپس جگدیش جھکائے وچ
 بندنا، سجدیاں وچ نو نو لاگیئے پائیا۔ تون سب تون لاؤنا اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان اگما ونڈنا، کایا مندر

اندر ٹکائیا۔ شبدی شبد دے اندنا، امیوں رس بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت پنجننا، پنچم دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پرہو سادے لیکھے لاؤنے تت، تتو تت تت درڑائیا۔ انتر بخش دے برہم مت، پاربرہم سمجھائیا۔ جس نال پھیر نہ آئیے وت، بے وطنان وطن دینا وکھائیا۔ جتھے جھگڑا ہووے مؤل نہ رت، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ اکو مارگ ہووے ست، سچ نال وڈیائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی رکھنی پت، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا نور الایہیا۔ تیرے دوار بولیئے الکھ، الکھ اگوچر دینی مان وڈیائیا۔ ستگر دھار ہونا پرتکھ، سٹمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ پنچ تت کہن پرہ جوں بھاوے توں لینا رکھ، بھگت سہیلے ہو کے آس تکائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا گائیے جس، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ ساڈا وسیرا ہووے کدے نہ وکھ، وکھرا گرہ نہ کھئے جنائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، سرنکت اک سمجھائیا۔ اوہ لیکھا تک لے پنچ تین اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ نال رلائییا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لیکھا اور نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا مکاؤنا مندر مسجد شودوالے مٹھ، کعبیاں پڑدا دینا چکائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ اسیں تت نیانے جوڑیئے ہتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول جائیے ڈھٹھ، ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار آتما نال ساڈا کرنا اکٹھ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد تیرا گائیے جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر جسونت سنگھ، پریتم سنگھ دھتتو، بلونت سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گردت سنگھ نظام پُر، یجن کور ملک پُر، اندر کور سرمکھ سنگھ ترنتارن، چرنجیت کور دیوانہ ضلع حصار *
 پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر جگا دے جوتی، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی دیا کھائیا۔ سچ سوامی ساڈی سرت رہے نہ سوتی، شبدی دھار ہر نرنکار لینی اٹھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم جے آتم تیرا گوتی، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈے اندروں کڈھ واشنا کھوٹی، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ منزل چاڑھ کے ویکھ چوٹی، حقیقت دے مالک پڑدا آپ اٹھائیا۔ اسیں جنم بھوگ لئے کوئن کوٹی، رائے دھرم دیندا رہیا سزائیا۔ ساڈی آشا تیرے چرن روتی، بن نیناں نیر وبائیا۔ ساڈی آسُو ہور ہووے نہ بہتی، چارے کھانی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے گیا رویداس چمارا موچی، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ ویکھیں جگت دھار کدے نہ سوچی، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ ساڈی آشا پوری کر دے لوچی، نیج لوچن نین تیرا درشن پائیا۔ ڈرمت میل جائے دھوتی، پنت پُنیت دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا رنگ رنگ دے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تیرا انتر اکو ہووے جاپ، دوسر اور نہ کھئے وڈیائیا۔ ٹوں آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ دے تاپ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیا۔ انتر رہے نہ اندھیری رات، نوری چند دینا چمکائیا۔ جے آتم تیری ذات، پنج تت کہن گرہ اپنے دے وڈیائیا۔ امرت بخش دے بوند سوانت، ناہی کول کول اٹھائیا۔ درشن دے دے بہہ بدھ بھانت، روپ انویا آپ جنائیا۔ سدا رہیئے تیرے چرن کول اکانت، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھانی بانی مکے واٹ، رسنا جہوا جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ منزل حقیقی دے دے سچکھنڈ دوارا گھاٹ، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا ویکھ لے جگت جہان، بھگت جن ہو کے سیس نوائیا۔ ٹوں آد جگادی ایکا کاپن، کاپن کاپنا نور الاہیا۔ تیرا ست دا ست نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ تیرے دھرم دا دھرم ایمان، امان تک خلق خدائیا۔ نرگن ہونا نگاہبان، نرور اپنی اکھ اٹھائیا۔ پت پرمیشور دینا دان، پرم پُرکھ جھولی دینی بھرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری منزل ہووے آسان، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ در

ٹھانڈے دینا مان، نہانے ہو کے سیس جھکائیا۔ ساڈے اندرون کڈھ پنج شیطان، شرع کوڑ رہن نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا ہووے گان، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈا بنک دوار سُہا دے مکان، کایا کعبہ سوہیا پائیا۔ تُوں یودھا سوڑ پیر جوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن اسیں تیرے بال نادان، بالی بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈی آپ کریں پہچان، بے پہچان ویکھنا چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوار بخش استھان، تھان تھنتر بہہ کے وجے ودھائیا۔ جے بھگتاں آتما کریں پروان، پنجاں تتاں دینی نال سرنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ بھگت سُہیلے تیرے میت، ساجن سجنان ویکھ وکھائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ دوس رین وسنا چیت، ٹھکوری من دینی گوائیا۔ اسیں تیری چلائیے ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ ست سچ دا دسنا گیت، گوہند ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ جھکڑا میٹنا ہست کیٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈی ننکی نہ ہووے پیٹھ، پُشت پناہ بتھ دینا ٹکائیا۔ تیرا نام رس سدا چکھیے میٹھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ تیرا اکو کلمہ ہووے حدیث، حضرتان توں باہر تیری پڑھائیا۔ چھتر تکیے تیرے سیس، جگدیش اکو نظری آئیا۔ جگ جگ لکھ چوراسی پیسن لیا پیس، انڈج جیرج اُتہج سینج بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک اپنا رنگ چڑھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی انت انت عرضوئی، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ تڈھ پن اور نہ دیسے کوئی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان ملے نہ ڈھوئی، ڈھولا گیت سُہاگی تیرا نہ کھئے سنائیا۔ ڈرمت میل جائے نہ دھوئی، پت پت نہ کھئے بنائیا۔ آتم پر ماتم جائے نہ موہی، مُحبّت وچ نہ کھئے سمائیا۔ دروہی ساڈی پت گئی کھوہی، خلق دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام کلمہ تیری قدماں دی دروہی، مہبان بیدو بی خیریا اللہ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ پنج تت کہن قبل از مبلو چشمے نوش خزلتو زوا اوزی مبو نورے یشا رحمتے خدا خود وزی وزیول زما کارُستا مہستا ازا نزیے نگس کوشے گنہ گندیندے گما زوتے زبب آدا بے محبوب عالیشان عرشے عروج منز لے حق مقصود نور نورانے نور نور الہیا۔ پنج تت کہن پرہہ چرن کول دے سہارا، سہاک ناک اکو نظری آئیا۔ دھرم دی دھار ملے دوارا، نر نرنکارا گرہ مندر دینا سُہائیا۔ تیرا شبداں دا شبداں ہووے جیکارا،

نرا کھڑ دھار دینا پڑھائیا۔ انتر کھول دے بند کواڑا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ امرت بوند دے دے ٹھنڈی ٹھارا، آگنی تت تت بُجھائیا۔ انادی ناد سُنئیے دُھنکارا، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ تیرا نوری جوت ہووے اُجیارا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ تیرے چرن سرن نِمسکارا، دُنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تُوں مہربان پروردگارا، سانجھا یار آگم اتھاپیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا جنم نہ ہووے دوبارہ، جننی ککھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چوراسی وچوں کڈھنا باہرا، پھاسی رائے دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ لاڑی مؤت نہ کرے شنگارہ، کال رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ستگر شبد دا دینا سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں بھگون بخش اپنا دوارا، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جتھے نرگن دیپ جوت ہووے اُجیارا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں شاہو بھوپ ہووے سکدارا، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تھر گھر بہہ کے آتما نال کریئے نِمسکارا، نو نو لاکھیئے پائیا۔ انت کنت بھگونت پنج تت کہن تیرا درس کریئے اپارا، اپرمپر دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوئیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ہرجیت سنگھ، گرنام سنگھ، پشورا سنگھ، ہرنام کور، جگندر کور، نرین سنگھ ویرکا، رتن کور، گردیال سنگھ، ہربنس کور مؤدھل، گندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ جے ٹھونگل، آشا چند کانگڑا، جگدیش کور امرتسر،
صورت سنگھ گلوالی *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کردے آسا، آسا رام دا تت جن بھگتاں نال ملائیا۔ دُھر دا چرن کول دے بھرواسا، پارہہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ ساچے منڈل پا راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ ساڈا لیکھے لالے پون سواسا، ساہ ساہ تیرے وچ

سہائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پرمیشور الکہنا الاکھا، الکہ اگوچر اگم اتہاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہونا راکھا، سر سر اپنا ہتھ
 ٹکائییا۔ ٹوں صاحب سلطان آد جگادی دینا ساتھا، سگلا سنگ بنائییا۔ ہوں تت وچارا اتاھ اتاھا، دینن دین دین اکھوائیا۔ سرگن دھار ہو
 کے زرگن تیری گاوے گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر دسنی سچ پڑھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
 دیونہار تیری وڈ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے انتر کر پرکاش، نور نورانے نور کر رُشنائییا۔ تن وجود پوتر کر دے لاش، پنج وکاراں
 لشکر دے مٹائییا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال شنکر گیلاش، کلادھاری اپنا رنگ دینا رنگائییا۔ کوڑ کوڑیاں ہوئے ہنکار انتر نرت کرنا وناس،
 وشیاں توں باہر دینی وڈیائیا۔ ساڈا تیرے اُتے احساس، احسان سر نہ کھئے رکھائییا۔ لیکھے لاؤنا ناڑی ہڈ ماس، مست دیوانے دینے بنائییا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ پنج تت کہن پرہ آد جگادی کلادھاری،
 کلجگ انت کنت بھگونت ویکھ وکھائییا۔ اسیں روئیے زارو زاری، نیتر نیتان نیر وہائییا۔ پاربرہم پت پرمیشور پاویں ساری، سری بھگوان
 نوجوان مرد مردان ویکھنا تھاون تھائییا۔ چاروں گنٹ زین اندھیاری، نوری چند دینا چمکائییا۔ پردہ اوہلا رہے نہ نو دواہری، دسم دی دھار
 دینی پرگٹائییا۔ امرت بوند بخشنی ٹھنڈی ٹھاری، سائنک ست ست کرائیا۔ تیرے نام شبد دی سنیئے اگم ڈھنکاری، انحد نادى ناد دینا
 جنائییا۔ زرگن جوت ہووے اجیاری، اُجالا دو جہان وکھائییا۔ سرت شبد تیرے در ہووے بھکاری، در درویشا روپ الکہ جگائییا۔ ٹوں
 کرتا پُرکھ کرنیہاری، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جس طرح آتما پرماٹما کریں پیاری، پرہ پُرکھ اپنے رنگ رنگائییا۔ جن بھگتاں تت کہن سانوں لے
 جا سچکھنڈ دواہری، درگاہ ساچی دھام ٹکائییا۔ جتھے آؤنا پئے نہ پھیر دواہری، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 سیکداری، ہوں سیوک جگ جگ تیری سیو کھائییا۔ بھگتن تت کہن پرہ بھیو نہ جاننا نر ناری، بردھ بال جوان اکو رنگ رنگائییا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گہر ساچے منگ منگائییا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا ویکھ لے زرگن دھار،
 سرگناں لہنا دینا چُکائییا۔ ٹوں جوتی جاتا پُرکھ بہتار، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جو آتما تیری نرویر پُرکھ نار، نر نرائن اپنے رنگ رنگائییا۔
 ساڈی پیج دے سوار، پنچم رو رو ماریئے دھابیا۔ ٹوں سب کچھ کرنیہار، کرتے پُرکھ تیری وڈیائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے دو

چار، چوراسی وچوں اپنے رنگ رنگائیا۔ کِریا یدھان کڈھ لے باہر، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرے چرن کول ہوئے پنہار، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں ساجن صاحب میت مُرار، مِتِ پیارا اگم اتھاپیا۔ ساڈا جنم مرن نہ ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دا لہنا دینا مکائیا۔ ساڈا میلا نال ہووے ستگر شبد سانجھے یار، یارانہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی ویکھ لے اتم حالت، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ بینتی سُن وچ حق عدالت، عدل انصاف دے مالک در تیرے دیئے جنائیا۔ تن وجوداں اندر منوآ کرے بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساچے نام دی بخش نیامت، نرگن سرگن جھولی دے بھرائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا نال دے قیامت، سچ مقام دینا پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے ویکھ لے تن وجود سریر، ماٹی خاک خاک وڈیائیا۔ تُوں مالک گہر گمبھیر، گور اک اگم اتھاپیا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ اسیں جگت ہوئے حقیر، وست ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اپنی دس سچ تصویر، نور نورانے نور چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ نام نام سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت تیرے نکے بالے، جگت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ تڈھ بن سار نہ کھئے سمبھالے، سمبل دے مالک دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے لیکھے مُکا دے شاہ کنگالے، جگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا سب کچھ تیرے حوالے، احوال اپنا دینا درڑائیا۔ پھل رسیا نہ ساچے ڈالے، پت ٹہنی گئی کُملائیا۔ تیری گھال کوئی نہ گھالے، گھائل ہندی ویکھ لوکائیا۔ پت پرمیشور ساڈی کرے نہ کھئے پرتپالے، پرتپالک ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے مالک خالق خلق، مخلوق ویکھ لوکائیا۔ کی تیرا نظارہ تکیئے اُتے فلک، عرشاں باہر ویکھ وکھائیا۔ ساڈا وچھوڑا ہووے نہ پلک، پلکاں دے اوپلے بیٹھا نظری آئیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تن مندر اندر دے دے اپنی جھلک، نور نورانے نوجوانے اپنا رنگ وکھائیا۔ سچ پیار ایکنکار وچ سنسار پئے نہ فرق، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسیں دین دُنی کریئے ترک، ترت اپنے نال لینا ملائیا۔ ساڈا وعدہ پوری کر دے شرط، شرع دے مالک تیرے آگے منگ منگائیا۔ لہنا دینا لیکھا رہے نہ اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول دا پنڈھ دینا مکائیا۔ واسا کدے نہ

ہووے وچ نرک، سورگاں دا لہنا دینا بھگتاں دے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ تُوں یودھا سُوَرپیرِ مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ پنج
 تت کہن پرہ بھگتاں ونڈیں درد، دُکھیاں ہونا سہائیا۔ بینتی منظور کریں عرض، آرزو تیرے چرن ٹُکائیا۔ سب دی آشا پوری کرنی غرض،
 غرض اپنی نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ
 ساچے دُھر دے سنگی، سکلا سنگ لینا بنائیا۔ لاؤنا اپنے انگی، انگیکار اکھوائیا۔ کایا چولی جائے رنگی، تن وجود ملے وڈیائیا۔ در
 وست اگئی منگی، مانگت جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے نام دی کدے نہ آوے تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ ساڈی پٹھ کریں نہ ننکی،
 پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ لیکھے لاؤنیاں پرکرتیاں پنجھی، پنجاں تتاں دینی وڈیائیا۔ تُوں یودھا سُوَرپیرِ بہادر جنگی، جنگجو اک اکھوائیا۔ منوآ
 منسا والا مارنا فرنگی، فارس دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ساڈی آشا رہے نہ لمبی، لمحہ لمحہ تیرا دھیان لگائیا۔ ناتا توڑنا کیر جنڈی، پابنن سِیس
 نہ کھئے جھکائیا۔ جتھے لوڑ رہے نہ پنڈت پنڈی، وِدیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو دسنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اک درڑائیا۔
 جھگڑا مُک جائے جیرج انڈی، اُتہج سیتج لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرے نال زینکار پاوے گنڈھی، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ ساڈی اگنی تت
 تیری پون ویکھے ٹھنڈی، جتھے اُنجا پون سِیس جھکائیا۔ پروردگار سانجھے یار ساڈی آشا ہووے نہ رنڈی، کنت سہاگ دینی مان وڈیائیا۔
 انت کنارہ تک لے کڈھی، کڈھی بلٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک
 وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اپنا دس دے سچ گھرانہ، گہر گمبہر بہیو کھلائییا۔ جتھے دیپک جگے نُور نُورانہ، پن تیل باقی ہوتے رُشنائیا۔ بنا
 رسنا توں شبد دا ہووے ترانہ، تریا توں باہر دینا درڑائیا۔ بنا تتاں توں تیرا ہووے بانا، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ نظری آوے اکو کابنا،
 رام رمیا ایکا سوبھا پائیا۔ ایکو ہووے نُور اماما، نُور ظہور تیرا تکیے چائیں چائیا۔ کھیل ویکھیے ست ست سری بھگوانا، بھگون اپنا پڑدا
 دینا اُٹھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے منگدے دانا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تیرا تکیے سچکھنڈ مکانا، مقامے حق ویکھ وکھائیا۔ جتھے پھیر نہ
 ہووے آون جانا، پاندھیاں پندھ رہے نہ رائیا۔ ساڈی بینتی کر پروانہ، پرم پُرکھ دتی سُنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے مالک دو جہانا، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،

دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے قدماں وچ سلام، صحیح سلامت سیس نوائیا۔ ساڈے شاہو بھوپ امام، نور نورانے نور
 الاہیا۔ تیرے بردے ہوئے غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیا۔ شرع دا لیکھا میٹ تمام، طمع لالچ لوہ رہن نہ پائیا۔ نام حقیقی پیا دے
 جام، رس امیوں رس آپ چکھائیا۔ ڈھر کلمے دا دے پیغام، پیغمبران توں باہر کر پڑھائیا۔ جتھے اکھراں دا نہیں کوئی نشان، نراکھہر دھار
 دے جنائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ ماٹی چام، چم درستی دے بدلائیا۔ نظری آئے اکو رام، کاہن کاہنا روپ دینا درڑائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری
 شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی اپنا بھیو کھلائییا۔
 پنج تت کہن پرہ اپنا بھیو کھول، پردہ پردیاں وچوں چکھائیا۔ نام ندھانا دے انمول، ائمٹری دات ورتائیا۔ اپنا گھر درسا دے کول، گرہ مندر
 اک جنائیا۔ تیرے شبد دا سنیئے ڈھول، پن ڈھولک چھینے دے کھڑکائیا۔ تیری کھیل تکیئے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دینی مان
 وڈیائیا۔ ویکھیں بھگتاں نال نہ ماریں رول، اچھل اچھل تیرے آگے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ٹھانڈا اک درسائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا ٹھانڈا ہووے دربارا، در دروازہ دے کھلائییا۔ جتھے پن تیل باقی نور ہووے اُجیارا،
 نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پن مندر مسجد شہودوالے ٹھاکر تیرا درشن کریئے نرگن دھارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئییا۔ بنا شاستراں تیرا
 سنیئے ڈھنکارا، شبد انادی ناد دینا درڑائیا۔ بنا گنگا گوداوری جمناسُستی اٹھسٹھ تیرتھ تیرے نام دا رس لئیے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت
 بُجھائیا۔ انتشکرن میٹ دے کام کرودھ لوہ موہ ہنکارا، من مت بُدھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پرِم پُرکھ پرِماتم ساچے چرن کول بخش پیارا، پرِم
 ہو کے اپنا پرِم سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ لے دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ تڈھ پن سار بائے کھئے نہ میت مُرارا، مِت پیارا نظر کھئے نہ
 آئییا۔ تُوں پاربرِم پت پرِمیشور نہکلنکی اوتارا، امام اماما نور الاہیا۔ پنج تت کہن پرہو تیرے چرن کول اُپر دھول ساڈی نمسکارا،
 ڈنڈاوت بندنا صاحب سلطان سِری بھگوان سیس جگدیش نوائیا۔

* ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ جنڈیالا ضلع امرتسر سُرین سینگہ تیجا سینگہ دلپ سینگہ سنتوکھ سینگہ گلزار سینگہ جریئل سینگہ سورن سینگہ سُرین سینگہ ترلوک سینگہ جنڈیالا گرو، شینگارہ سینگہ پکھو کے، دلپ سینگہ ٹانگرا، بنتی دھارڑ، جگندر کور دھارڑ، ہرپنس کور ٹھہیاں، امر کور بندالا، جگندر کور دھتتو بندالا *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گویال دیال اپنی دیا کمائیا۔ آتما نال جن بھگتاں دھار لے جا سچکھنڈ، درگاہ ساچی سچ سچ ٹکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن ساڈی کریں پھیر نہ ونڈ، حصہ دین دنی جنائیا۔ لہنا دینا لیکھا مُک جائے جیرج انڈ، اُتُبھج سینج روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرے ویکھے کھیل وچ برہمنڈ، برہمانڈ دا بھو دینا مٹائیا۔ اسپن بھکاری ہوئے پنج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سنگ بنائیا۔ ساڈا جنم جنم دا میٹنا رنج، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن دھار اپنے لاؤنا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ ساڈی ترسنا پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ چوراسی بھاسی رہے نہ پنڈھ، بھٹکنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ شبدي دھار دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ساچے نور چاڑھ دے چند، جوتی جاتے اپنے رنگ رنگائیا۔ دو جہاناں منزل جائیے لنگھ، آگے اور نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار شبد سینگھاسن وکھا پلنگ، جس دی پاوا چول باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن ساڈے ولّ تگ، بن نیناں نینن نین اٹھائیا۔ مارگ دے حقیقت حق، حق حق نال سمجھائیا۔ سانوں دین دنی کائنات وچوں چگ، جگت جہان دا پنڈھ مُکائیا۔ چوراسی وچ اسپن گئے تھک، تھکاوٹ وچ تیری ڈھائیا۔ تیرے چرن کول رگڑیئے نک، دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا وعدہ پورا کردے پگ، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کمائیا۔ تُوں مالک خالق واحد یک، یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گر تیری دین ڈھائیا۔ پورب لیکھا سب دا کردے پگ، حکم فرمانا اک سمجھائیا۔ کِرپا کر مہربان پرمیشور پت، پرم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ ساچا نام ندھان دے ست، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی بینتی کر منظور، در تیرے سپس جھکائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ شاہ

حضور، حضرتان دا مالک نور الہیہ۔ جگ بدلنا تیرا دستور، جگ چوڑی دے گواہیا۔ کچھ آسا تک لے منصور، کی دین دنی سمجھائیا۔
 جگت شرع دا ویکھ قصور، نو ست کھوج کھوجائیا۔ تون شاہو بھوپ سرب کلا بھرپور، پارہیم اک اکھوائیا۔ دھر دا جوتی بخش دے
 نور، نور نورانہ دے چمکائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جو وعدہ کیتا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثریا تو پرے اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناشی تیرا پندھ رہے نہ نیڑا دور، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ ہوں چاکر سیوک تیرا مزدور، خاکی خاک تن رمائیا۔ تیرا نام کلمہ جگ جگ
 کردے رہے مشہور، ڈھولے سوہلے صفتاں والے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ سچ تیری
 سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اپنا سچکھنڈ وکھا دے گھر، گرہ مندر اک جنائیا۔ جتھے آتما ملے ور، پرما تم ہونے سہائیا۔ زربھو بھہ چکا دے ڈر،
 دھیرج دھیر دھرائیا۔ تت وجود جن بھگتاں لے ور، کنت کنتوبل روپ بدلایا۔ دین دنی وچ کدے نہ جاون مر، مر جیوت روپ وٹایا
 - جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا ویکھئے گھر سہنجنا،
 سوہاوت دینا وکھائیا۔ تون مالک آد جگاد زرنجنا، نور نورانہ نور الہیہ - دین دیال درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اکو نام ندھان
 پا دے انجنا، نور نورانے نور کر رُشنائیا - گھر ملوا ہووے دھر دے سجنّا، گرہ مندر خوشی منائیا۔ اکو پریم چاڑھ دے رنگنا، دوسر
 رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو تیرا دوارا منگنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا - سچ دوار ایکنکار تیرے حکم نال
 لنگھنا، جگت پاندھی پندھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سانوں لیکھے لے تت کہن پنجنّا، پنچم میلا سہج سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک درسائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے گرہ رہیئے وسدے، وصل یار دینا درڑائیا - خوشیاں وچ
 رہیئے ہسدے، ہستی تکیئے بے پرواہیا۔ بن قدماں رہیئے نسدے، بھجیئے واہو داہیا۔ ڈھولے گائیے تیرے جس دے، بن رسنا صفت
 صلاحیا۔ اشارے دے دے بنا اکھ دے، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ ساڈے وچھوڑے چنگے نہیں تیتھوں وکھ دے، وکھرا گرہ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا
 کھیل تکیئے الکھنا الکھ دے، الکھ اگوچر دینی وڈیائیا - تیرے چرن کول ستھر اپنا گھتدے، گھائل ہو کے سپس نوایا۔ نظارے ویکھئے
 پرمیشور پت دے، پت پتوتے دینی وڈیائیا۔ پنج تت کہن اسیں بھگت سہیلے تیری چرن پریتی نت دے، ناتا بدھاتا اکو دینا جنائیا - جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ښکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے آد جُگاد بھنڈارے
سَت دے، سَت ستوادی شبد دینی وڈیائیا۔

* ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ ویرووال جلا امرتسر، اتم سنگھ چن سنگھ ویرووال، سوہن سنگھ
رام پُر جرنیل سنگھ سرلی خرد، اوتار سنگھ ایکل گڈا، اُجاگر سنگھ کھڈور صاحب *

پنج تت کہن پرہہ پُرکھ سمراتھی، ہر کرتے پُرکھ تیری وڈیائیا۔ آتما نال سانوں بنا لے ساتھی، جن بھگت سنت صوفی رہے سُنائیا۔
ساڈا لہنا دینا ویکھ لے مستک ماتھی، نگاہبان ین نیناں نین اُٹھائیا۔ تُوں دین دیاں لہناک سوامی اتھ اتھی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کوڑی
وس ساڈی انتر جائے لاتھی، ممتا موہ دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ
منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگتاں تن وجود، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سپس نوائیا۔ تُوں مالک خالق ساڈا حق محبوب، مُحبت
تیری وچ سہائیا۔ سانوں بخش دے عالیشان عرش عروج، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ چوراسی ونڈ نہ رہے حدوڈ، پھاسی جگت نہ کھئے لٹکائیا۔
جدھر تکیئے دے مؤجود، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ آتما نال سانوں بخش دے منزل مقصود، درگاہ سچ سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ جن بھگت ہو کریئے ارداس، نو نو سپس
جھکائیا۔ نرگن تیرے وسیئے پاس، سرگن تیرے وچ سہائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھے لا لے راس، رستہ وابستا اپنے نال کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ
دس دس ماس، اگنی گرہہ نہ کھئے تپائیا۔ تیری یاد وچ تیرا نکلے سواس سواس، ساہ ساہ تیرا رنگ رنگائیا۔ سانوں لیکھا نہ دینا پئے شنکر
گیلاش، کلادھاری میلا میلنا سہج سہائیا۔ جگت وشیاں توں باہر دینا وشواس، وشو دے مالک دیا کھائیا۔ جے آتما تیرا نور جوت
پرکاش، انت تیرے رنگ سہائیا۔ ساڈا لہنا دینا مکا دے پرتھی آکاش، گگن گگنتران پندھ مکائیا۔ تیرے چرن کول بھکھاری ہوئے داسن

داس، سیوک ساچی سیو کمائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا لا اک ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے در دے ہوئیے منگتے، مانگت ہو کے جھولی
 ڈاہیا۔ ٹوں لیکھ لیکھ لالے ساڈے انگ انگ دے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ آتما نال بھگتاں کایا چولی رنگ دے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔
 نام مہانا اکو ونجھ دے، شوہ ساگراں پار کرائیا۔ تیرے پیار وچ سارے ہوئیے لنگھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سُکھ دینے ستگرُو اند دے،
 اندپُر والا گوہند گیا درڑائیا۔ لیکھ ویکھیے تیرے سچ سینگھاسن پلنگ دے، جس دی باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ ساڈے تت رہن نہ تت
 پنج دے، پنچم دا میلا اپنے وچ لینا ملائیا۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے رنج دے، وچھوڑے وچ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساچا دے دے نام ادھار، ادر دا لیکھا دے
 مکائیا۔ منگن آئے تیرا دوار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ ٹوں آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ شاہ سلطانا بھوپ سیکدار،
 شہنشاہ شاہ نور الاہیا۔ تیرے اتوٹ اتھ بھرے بھنڈار، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ کِریا کر سچی سرکار، سچ سچ نال سمجھائیا۔ جے آتما تیرا
 نور اجیار، انت تیرے وچ سمائیا۔ اسیں اوسے دے مِتر پیار، ناتا دین دُنی جڑائیا۔ ٹوں بھگت وچھل گردھار، مہربان مہبان بیدو بی خیر
 یا اللہ اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول بنا سیس جگدیش نمسکار، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ اسیں تت وچارے تیرے در کریئے پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ ٹوں بخشنہار سدا
 کرتار، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ سانوں بخش دے سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سچ دے وڈیائیا۔ تھر گھر بہہ کے تیرا نور جوت کریئے دیدار،
 نور نور نے تیرا درشن پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا ساڈا لہنا دینا قرض دے اُتار، مقروض ساڈا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں جائیے کھنڈ سچ، آتما نال مل کے
 وچے ودھائیا۔ کی ہویا جے ساڈا ماٹی بھانڈا کچھ، ہڈ ماس ناڑی رنگ رنگائیا۔ ساڈا لوں لوں تیرے پیار وچ گیا رچ، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔
 اسیں دین دُنی توں گئے بچ، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جگت آگن نہ جائیے مچ، ترے گن تت نہ لا کے رائیا۔ ساڈی جگت نہ ابلے رت، رتن

اموک ہیرے لے بنائیا۔ تُوں سوامی پرمیشور پت، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر لے وت، بے وطن اپنہ وطن لینا پہنچائیا۔
 اسپں ستھر بیٹھے گھت، یارڑے تیری سیج ہنڈھائیا۔ ساڈے سگل وسورے جان لتھ، درشن دینا چائیں چائیا۔ تُوں اگم اتھاہ پُرکھ سمرتھ،
 ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھ، دو جہان یرگن سرگن ادھار نہ کھئے جنائیا۔ تیرے چرن کول سرنائی سوامی رہے
 ڈھٹھ، نو نو سپس جھکائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ لیکھے لا لے کایا ماٹی مٹ، مٹکی نام رس بھرائیا۔ تڈھ پن
 اور دا دسے کھئے کنارہ تٹ، تیرتھ اٹھسٹھ روون مارن دھاپیا۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹھیلا کلجگ اگنی نال تپائیا۔
 انت کنت بھگونت تیرے چرن دوارے کیتا اکٹھ، اک اکلے تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیری منزل تکیئے اگم، اگمڑے دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا لیکھے لا لے ماٹی
 چم، چم درشتی دے بدلائیا۔ اسپں تیری دھار برہم، پاربرہم ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈا اُجل کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈے
 اندر رہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ لوک مات پھر نہ لئیے جرم، جنم جنم دا لیکھا دینا چکائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا سب کچھ کرن، ہر
 کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا لہنا دینا میٹ دے ورن برن، ذات اذاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے سچکھنڈ تیری اکو ہووے سرن،
 سرنگت اکو اکھوائیا۔ تُوں آد جگادی تارن ترن، تارنہار دینی مان وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم دھار بھگت سہیلے تیرا ڈھولا پڑھن، دوجی اور
 نہ کھئے پڑھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک تیری منزل حقیقی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ در دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیرے
 کھڑن، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار مقامے حق تیرا نور نظری آئیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی انت کنت پکار، بھگون بھگونت تیرے
 چرن رکھائیا۔ لہنا دینا لیکھا کرنا سویکار، صاحب سلطان نوجوان دینی مان وڈیائیا۔ در ٹھانڈے درویش ہو کے ہوئے بھکھار، بھچھیا
 بھکھاکا دینی پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے نور دا ہووے دیدار، دین دیال در تیرے درشن پائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پیج
 دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اسپں بھگت سہیلے تیرے میت مرار، مِت پیرا ایکنکارا اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان شاہو بھوپ سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ اوٹ تکائیا۔

* ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت دس رات نوں پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مختیار سنگھ، دھرم پیر جلالاباد، فوجا سنگھ، بھجن سنگھ، مہندر سنگھ، شنگارہ سنگھ، سُچا سنگھ، ترسیم سنگھ بھلائی پُر، مہندر سنگھ لاٹ، تیجا سنگھ، رچھپال سنگھ سٹھیالا، گرچرن سنگھ، دربارا سنگھ پھیرومان *

پنج تت کہن پرہ ساڈی سُن فریاد، پُرکھ اکالے دین دیا لے مہربان محبوب اپنی نظر اُٹھائیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی ست سچ دی دے دے داد، وست اموک کایا گولک آپ کُکائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا سُنئیے ناد، انحد نادى دُھن دینی اُچائیا۔ تیرا کھیل تکیئے وچ برہم برہماد، برہمانڈ دا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی ساڈا لیکھا تک لے آد دا آد، جگ جگاد تیری سیو کھائیا۔ رسنا جہوا تیرا نام کلمہ لئیے ارادھ، رادھا کرشن ساڈی دئے گواہیا۔ نرگن دھار تیرے وچ ہوئیے وساد، بسمل ہو کے تیری اوٹ تکائیا۔ نوں مالک خالق اکو واحد، محبوب تیری بے پرواہیا۔ نام ندھانا دے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے دے سمجھائیا۔ ہر پردے اندر تیری ہووے یاد، یادو دا لہنا دینا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پوتر کر بُدھ، بُدھ دی آسا ویکھ وکھائیا۔ انتشکرن ہووے شُدھ، ہر پردے دینی مان وڈیائیا۔ تیرے پیار دی اُچے سُدھ، سُدی ودی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ پنج وکار کرے نہ یُدھ، من مت جگت نہ کھئے ہلکائیا۔ تیرا دوارا ایکنکارا جاوے سُجھ، بیو ابھیدا دینا کھلائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھاگ لگاؤنا کایا بُت، بُنخانے وجدی رہی ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ساڈی سہنجنی کر دے رُت، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ جے آتما تیرا سُت، دُلا رے پنج تت لئے بنائیا۔ نوں ٹھاکر سوامی پاربرہم اچت، پت پریشور آگم اتھاپیا۔ آون جاون پت پاون ساڈا میٹ

دے دُکھ، دینن ہو کے در تیرے الکھ جگائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار دینا سُکھ، سُکھ ساگراں وچ سہائیا۔ جنی پھیر آؤنا پئے نہ گکھ،
 اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں اپنی گودی چُک، چار کُنٹ ویکھنا تھاوُن تھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار
 در ٹھانڈے رہے جھک، نو نو سیس جگدیش جھکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے ٹک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اپنا دینا اُچ، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے ولّ کر نگاہ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔
 اسپن پُجیئے تیری درگاہ، سچکھنڈ ساچے سوہپا پائیا۔ ایکنکارے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُپر اُٹھائیا۔ ستگر شبد ہووے گواہ، شہادت اِکو
 وار بھگتائیا۔ تیرا دُھر دا دسے راہ، رہبر اِکو دینا وکھائیا۔ ٹوں آد جُگاد پتا ماں، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اسپن نہ سور
 کھادا نہ گان، پشو پنچھیاں کھلّ نہ کھئے لہائیا۔ سچکھنڈ دوار بخش دے اپنا گراں، تھر گھر وجدی رہی ودھائیا۔ سدا سد تیرا گائے نار،
 ناؤں نرنکار دینا درڑائیا۔ بنا ہتھان توں پھڑ لے بانہ، پاربرہم پرہہ اپنے رنگ رنگائیا۔ دُھر دی دھار دینی سرنا، سرنگت اِک سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کھول دے اپنا بہیت، بہید ابھید
 جنائیا۔ سوامی ہو کے وسنا نیتن نیت، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس دے بہیت، بتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔
 ساڈی رُت بستتی کر دے چیت، چیتن سرتی آپ جگائیا۔ کوڑی کرپا کایا ماٹی اندر کر دے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا در دروازہ جائے کھل، بہیت پرہہ رہے نہ
 رائیا۔ بھاگ لگا دے اپنی کُل، کُل مالک دیا کھائیا۔ جے تیرے پیارے تیرا پیار گئے بھل، اُہل دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہردے وس
 بلاؤنے پین کدے نہ بُل، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پرتی تیری جان گھل، گھولی گھول آپا آپ کرائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان دے ائمَل،
 ائمَلری دات ورتائیا۔ ٹوں مالک خالق آد جُگادی صلح کُل، ست سوامی انترجامی نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا دُھر دا ور، ور داتے اپنی دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ دے دے وست اگتی، اگتڑے دیا کھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چھی، چم
 درشتی دے بدلائیا۔ جنم جنم دی پوری کر دے کمی، وست اتوٹ اٹھ جھولی پائیا۔ ساچی دھار بخش دے نویں، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔

آتم سیج سہاؤنی سویں، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ تخت نواسی گرہ مندر اپنے بہویں، سچ دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا اک اپنا
 کہویں، کہہ کہہ سمجھائیا۔ تُوں پت پرمیشور اوتار چوھی، چوہیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا رویداس چہارا روی، بن
 اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ اُس دا لہنا دینا اتہم دویں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سوہلا ڈھولا گیت انوکھا گوہیں، شبدی شبد پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر بھو ابھید کھلائی۔ پنج تت کہن پرہ تیری منزل تکیئے حدود،
 مقامے حق دھیان لگائیا۔ تیرا عالیشان عروج، عرش فرش دا پندھ دینا مُکائیا۔ تیری منزل اک مقصود، مہربان دینی درسائیا۔ در دروازہ
 جائے بوجھ، سوجھ سوجھ وچوں سمجھائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو حضراتاں گایا ہزارا درود، دروبی تیرا نام خدائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی آد
 جگادی سد موجود، مُفلساں دینی مان وڈیائیا۔ اسپں پنج تت جگت وچارے قلبوت، پنج بھوتک روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ دے دے وست اٹلی، اٹل آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا
 دے کایا کُلی، کُل مالک ہونا آپ سہائیا۔ تیرا نام چنایئے نہ بھگتاں بلیں، شبد انادی دھن کر شنوائیا۔ تیری پھلواری ویکھیئے پھلی، پت
 ٹہنی دینی مہکائیا۔ تیری امرت دھار آد جگاد کدے نہ ڈلھی، بن رسنا رس دینا چکھائیا۔ تیرے چرن کول مستک لگے دھوڑ ٹکے
 خاک رمائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے جو اشارہ کیتا عیسیٰ چڑھدیاں سوئی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ جگ بدلنا تیرا کھیل معمولی، لہنا دینا سب
 دا لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگاد جگ چوکرئی تیرا دھرم دھار اصولی، اصل دے مالک وصل حق دینا جنائیا۔

* ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سُکھدیو راج پریم سنگھ جاگیر کور کرم سنگھ پیار کور گرچن سنگھ سردارا سنگھ
گرمکھ سنگھ پورن سنگھ ناظر سنگھ تارا سنگھ سورن سنگھ پریم سنگھ درشن سنگھ سادھو سنگھ کرپیل سنگھ بیر کور گیزا سنگھ
منگل سنگھ جندر سنگھ پریم سنگھ ہری سنگھ ہردیپ سنگھ دیال سنگھ گندن سنگھ ایشر کور کلا، کشمیر کور تخت چک،

تصویر کور سرجا، کرم سنگھ بھلائی پُر، سورن سنگھ فتح باد *

پنج تت کہن پرہ ساڈے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اکتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی چلاون والے رتھ، رتھ رتھوہی اکم اتھاہ
تیری بے پرواہیا۔ ست سرُوپ شاہو بھوپ ساڈا تن وجود تیرے ستھر گیا لتھ، یارڑے سیج لینی ہنڈھائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا مُکا دے
ہتھو ہتھ، آگے ادھار نہ کھئے جنائیا۔ تیرے چرن دوار نرگن دھار ٹیکئے متھ، سرگن ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈا سگل وسورا جائے لتھ، وکھ
اندر رہن نہ پائیا۔ نت نوت تیرا گوئیے گتھ، رسنا جہوا ڈھولے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، ہر سیج تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے پُرکھ اکال اکٹڑے، اکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ ساڈے لیکھے لے کایا ماٹی چمڑے،
چم درشتی دینی گوائیا۔ ساڈی قیمت رہے نہ پیسے دھیلے ٹکے دمڑے، دامنگیر دینی مان وڈیائیا۔ نرُویر پُرکھ اپنے چک لے کندھڑے، پھڑ
باہوں لے اٹھائیا۔ جگ نیتربین رہیے نہ اندھڑے، نج نیتر لوچن نین دینا کھلائییا۔ تیرے گیت گوبند گوئیے چنگڑے، صفتان نال صفت
صلاحیا۔ ساڈے حال ہون نہ مندڑے، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سانوں دھام وکھا دے ٹھنڈڑے، تھر گھر درگاہ ساچی پڑدا آپ اٹھائیا۔
ایکنکار نرنکار لاؤنا اپنے انگڑے، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا
کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا گھر مندر تکیے اک، ایکنکار دینا درسائیا۔ درگاہ ساچی جائے ٹک، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ پر
پُرکھ پرمیشور درشن کریئے نت، نرگن نرُویر نظری آئییا۔ ساڈی ٹھگوری میٹ دے چت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ سرتی شبد کراوے بت،
بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بند کواڑی کھول دے بہت، در دروازہ غریب نوازا آپ کھلائییا۔ وقت سہنجنا کر دے تھت، گھڑی پل اپنے
رنگ رنگائییا۔ کایا ماٹی تن وجود امرت رس نال سینچ، سینچ ہری کیاری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت نمانے جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا
 بُجھا دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ درس دکھا دے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑی کِریا میٹ دے حد، حدود اپنی اک
 سمجھائیا۔ تیرے نام ندھان دا سنیئے ند، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ کِریا کر سورے سرگ، ہر کرتے دُھردرگاہیا۔ یرگن دھار ہو کے
 جن بھگت سہیلے گر چیلے آپ لہہ، نو ست کھوجنا چائیں چائیا۔ شبدي دھار بناؤنا سبب، میل ملاؤنا تھاون تھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ
 نواسی سچکھنڈ دوار ایکنکار سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ تت کہن پرہہ آتما نالوں ہوئے جگت الگ، سچکھنڈ مل کے دوہاں وجے
 ودھائیا۔ اسیں ہوئے گد گد، خوشیاں وچ تیرے ڈھولے گائیا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی اکو دینا پد، در اکو اک سہائیا۔ جے یرگن دھار آتما
 تیری جد، یدی پنج تت کہن سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ اسیں تُوں میرا میں تیرا گاؤندے رہے چھند، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ ساڈا
 خوشی کر دے بند بند، بندنا وچ سپس جھکائیا۔ اسیں تیرے پیار دا مانئے اک اند، اند اند وچوں درسائیا۔ سچ دوار دے بنا دے دُھر
 دے چند، چاند نے اپنا نور نال رکھائیا۔ اسیں غریب نمانے تت پنج، پنچم مل کے دیئے ڈھائیا۔ تیرے ویراگ اندر نیر وپائے انجھ، ہنجهوآ
 ن ہار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں وکھا
 دے سچ گھرانہ، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے تیرا دیپک جوت نور نورانہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن رسنا توں شبد ترانہ، تریا توں باہر
 پڑھائیا۔ بنا مد توں تیرا دسے میخانہ، سچ سرور دینا چڑھائیا۔ بنا تت وجود توں نظری آویں راما، کابنا اپنا کھیل کھلاٹیا۔ کِریا کرنی سچ
 اماما، عملان تو ربت نور الہیہ۔ تُوں آد جگادی جانی جانا، جاننہار اک اکھوائیا۔ بن سجدیاں توں کراں سلاما، نو نو سپس جھکائیا۔
 کِریا کریں مہربانا، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ پنج تت کہن اسیں شرع دے رہیئے نہ انت غلاما، بندھن جگت نہ کھئے بندھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 گائیے گانا، آتم پرما تم تیری صفت صلاحیا۔ تُوں انت کنت بھگوت ہونا نگاہبانا، بن نینان نین اٹھائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا تیرے نال پُرانا،
 چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن
 پرہہ تیرے گرہ مندر جائے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ ساڈی پوری کر دے اس، آسا تیرے نال ملاٹیا۔ مارگ اپنا آگم دس، دہ دشا

توں باہر پڑھائیا۔ تیر انیالا مار کس، قسم کھا کے سیس نوایا۔ اسیں دین دُنی وچوں کریئے بس، آگے سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ در تیرے جائے نس، سچکھنڈ پُجیئے چائیں چائیا۔ پن رسنا جہوا ڈھولا گائیے جس، صفتی صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنے پیار دا دے دے رس، رستہ اکو اک جنائیا۔ جتھے نہ کوئی رو ہووے نہ سس، سوریہ چند لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا جگت دین دُنی پور کرائیا۔

* ۱۴ آسو شہنشاہی سمت دس پنڈ کنگ ضلع امرتسر، نرین سنگھ گرانام سنگھ کنگ گندن سنگھ مال چک،

سوہن سنگھ مال چک، مہندر سنگھ سورن سنگھ باٹھ *

۸۲

پنج تت کہن پرہہ ساڈیاں مُشکلان کر دے حل، حالت جہالت ویکھ خلق خُدائیا۔ لہنا دینا جھولی پا دے جو باون اشارہ کیتا بل، بیہو ابھید اچھل اچھید اپنا آپ درڑائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیرے دوارے آئے چل، نہچل دھام دُھر دے رام دینی سرنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے جل تھل، مہیئل تیرا دھیان لگائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ساڈے کایا مندر اندر گھل، پن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیرا وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پل، پلکان دے اولے نظری آؤنا دُھر دے ماہیا۔ جھگڑا میٹنا اندرون کلجگ کل، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جے آتما تیرے نال جائے رل، پنجاں تتان اپنی دھار وچ ملائیا۔ ساڈے انتر نرت دُئی دویتی میٹنا سل، صاحب سلطان مہربان اپنی دیا کرائیا۔ مانو ذاتی لاؤنا دھرم دا پھل، پھل پُھل پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ پنج وکار اندرون میٹ دے سل، دلدریاں دلدر دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، وست سچ نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا جگت وچھوڑا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار دا کھول ہٹ، نام ندھانا دے ورتائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو ست سچ تیرا پیار لے رٹ، رٹا اور نہ کھئے رکھائیا۔ توں

۸۲

وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیتر دینی مان وڈیائیا۔ دُئی دویتی شرائی اندرون کڈھ دے وٹ، بھانڈا بہرم بھو بھٹایا۔ سچ دوار ایکنکار
 تیرا ہووے تٹ، کنارہ اکو اک وکھایا۔ بنا واشنا سُرتی شبدی دھار آوے تھ، بن قدمان قدم اٹھایا۔ لیکھا رہے نہ اٹھسٹھ، سر سروور
 چرن دھوڑ دینا نہایا۔ سرن سرنائی تیری جائے ڈھٹھ، بن دھوڑی دھوڑی خاک رمایا۔ جگت واشنا کوڑی کریا کردے بھٹھ، اگنی تت نہ
 لاگے رائیا۔ کایا مندر اندر نرگن نرویر من منسا بھوا دے لٹھ، گیڑا کرم کانڈ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ داگرہ اک وسایا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندرون کٹ دے میل، ڈرمت تن وجود رہے نہ رائیا۔ نو دوارے رہی پھیل،
 دوس زین اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں دھار پہلوں کر لے ویہل، پہلی اپنی گنڈھ پوایا۔ جگت جہان وچ ہرجن کوئی نہ ہووے فیل،
 فیصلہ حق سنایا۔ آتما جے میلیا اپنا میل، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنجاں تتاں دینی مان وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی رائے دھرم
 دی کٹ جیل، لیکھا چتر گپت نہ کھئے وکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا ویکھیے اچرج کھیل، خلق دے خالق دینا وکھایا۔ تون نرگن سرگن
 سدا سہائی سکھا سہیل، ساجن میت تیری وڈیائیا۔ بھو چکا دے گرو گُر چیل، چیل گُر آپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پُرکھ سمرتھ، در تیرے الکھ جگایا۔ سگل وسورے ساڈے جان
 لٹھ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ نام ندھان دے دے وٹھ، وست امولک آپ ورتایا۔ لیکھا پورا کر دے جو کیتا قول رام بیٹے دسرتھ، سینتا
 ست ستواد درڑایا۔ لہنا رہے نہ دھار جگت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ نال رلایا۔ تیری سرن سرنائی ہوئے اکتھ، سچ
 دوار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ پنج تت کہن پرہ جگت
 وچھوڑا میٹ دے دکھ، دردیاں درد وندایا۔ مایا ممتا ترسنا رہے نہ بھکھ، لالچ لوبھ نہ کھئے ہلکایا۔ جنی پینا پئے نہ ککھ، اگنی تت نہ کھئے
 تپایا۔ اٹا لٹکیے پھیر نہ رُخ، مہر نظر نال ترایا۔ جے آتما تیرا ست، پر ماتم جوت نور رُشنایا۔ ساڈی سہنجنی کر دے رُت، رُتری اپنے نال
 مہکایا۔ کی ہویا جے پنج تت کایا بن گئے بُت، بُت خانہ روپ درسایا۔ تون پاربرہم ابناشی اچت، دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
 اتم سانوں دین دُنی وچوں چُک، سچکھنڈ دوار دے سرنائیا۔ ادھواٹے کدے نہ جائے رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ ساڈی رسنا جہوا بتی

دند پڑھدی رہی تُوں میرا میں تیرا ٹک، سوہلا ڈھولا گایا چائیں چائیا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں دھار دھار پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ سچ ملے سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا میٹ دے چنتا
 روگ، غمی غم خوار دے چُکائیا۔ رہے ہرکھ نہ سوگ، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ چرن پریتی بخش دے یوگ، جوگیشراں باہر پڑھائیا۔
 جے آتما تیری مانے مؤج، تتاں رنگ رنگائیا۔ اپنا بھیو کھولنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ساڈا جگت وکار لینا سودھ، سُدی ودی
 سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تُوں داتا سورپیر یودھن یودھ، بلدھاری اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ چرن سرن بخش سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کِریا کرنی آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ساڈا جنم کرم دا میٹ سنتاپ، دین دیال درد دکھ نہ لاگے
 رائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند کر رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بخش نات، ناتا بدھاتا لینا جُڑائیا۔ تُوں سوامی انترجامی
 کلاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جے آتما تیری ذات، پنجاں تتاں نال دینی وڈیائیا۔ اسیں در دوارے تیرے کریئے ارداس، بینتی بن
 سیس جگدیش جھکائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا جھگڑا مُکا دے پرتمھی آکاس، گگن گگنتران پندھ
 مُکائیا۔ اسیں چاہندے تیری جوت دا نُور ہووے پرکاش، انت جوت جوت وچ ملائیا۔ چوڑاسی والا کٹ دے پھاس، تتو تت دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں جن بھگتاں تن پوری کر دے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سانوں تیرے وچ
 وشواس، وشیاں توں باہر لہنا دینا دینا مُکائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال شنکر کیلاش، کلادھاری اپنی کل دینی وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی نوجوان پنج تت کہن
 سدا سدا سد وسیئے تیرے چرن کول پاس، پاسا دین دُنی وچوں لینا بدلائیا۔

* ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر مسّا سنگھ دارا سنگھ کرنیل سنگھ مکھن سنگھ

نورنگاباد کرنیل کور شفی پُر، عجیب کور باٹھ، آتما سنگھ پٹی، ہرینس کور باٹھ *

پنج تت کہن پرہ ساڈے کنت کنٹوبلی، کرتا پُرکھ ہرکھ سوگ تون باہر تیری سرنائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل معمولی، مہربان
محبان سِری بھگوان تیری وڈ وڈیائیا۔ دروہی کلجگ انت کسے نال کریں نہ بے اصولی، اصل دے مالک وصل دینا یار نؤر الاہیا۔ پریم دی
دھار پریم پُرکھ کدے نہ بھولی، ہرجن بھلیاں مارگ لینا پائیا۔ سچ سوامی انترجامی چرن دھوڑ دی پاپوں دھولی، بن خاک ٹکے دینے رمائیا۔
تیری پھلوڑی دو جہان سِری بھگوان ہووے پھولی، بھگت بھگونت اپنے رنگ لینا رنگائیا۔ تیرا جاپ جپیا جائے بنا ہوٹھاں بلیں، بن رسنا
رس دینا چکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور بھاگ لگاؤنا کایا گلی، کعبہ دو دواہ اکو گھر سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں بخش دے سچ ٹکانا، درگاہ سچ سچ درسائیا۔ تون آد جگاد سدا
مہربانا، محبان بیدو اک اکھوائیا۔ جے آتما نال تیرا یارانہ، وچھڑیاں کلجگ انت ملائیا۔ کیوں اپ تیج وائے پرتھی آکاش سمجھیں بیگانہ، در
ٹھانڈے دینی مان وڈیائیا۔ اسیں سرگن دھار تیرے چرن کول کریئے دھیانا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ تون شاہو بھوپ سلطانا،
شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ وست امولک دے دے دانا، دیاوان دینی ورتائیا۔ تون گہر گمبھیر گن ندھانا، گنونت کنت بھگونت اک اکھوائیا۔
ساڈا لہنا دینا لیکھا مُکا دے دو جہانا، آون جاون پنت پاؤن رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں منزل دے دے حق حقیقی، حقیقت دے مالک دیا کھائیا۔ تون واحد لاشریکی، نؤر
نورانہ نؤر الاہیا۔ تیرے وچ آگم توفیقی، تیرے در منگ منگائیا۔ ساڈی پچھلی آیو جگ چوکڑی بیتی، چوراسی وچ بھجے واہو داہیا۔
کلجگ انت سچ دی تیری تگی پرتی، پریم دیا دینی کھائیا۔ اپنے رنگ رنگاؤنا جن بھگت سہیلا ہست کیٹی، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
سچ دا رنگ چڑھاؤنا مجیٹھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ درگاہ دھار دس اندیٹھی، بن اکھاں آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں ملا لے دھار اپنی جوتی، جوتی جاتے دیا کھائیا۔

ساڈی آشا رہے نہ روتی، جگت نینا نیر نہ کھئے وہائیا۔ جے آتما پرما تیری دھار گوتی، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ اسیں وی جنم بھوکے پچھے کوئن کوٹی، تیرے آگے واسطہ کدے نہ پائیا۔ پنج تت کہن جے ساڈی واشنا کھوٹی، کھرے ستگر لے بنائیا۔ ساڈی منزل تک لے چڑھ کے اپنی چوٹی، چوٹ پریم والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک درسائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اُتے کر دے ترس، رحمت حق حق کھائیا۔ امرت میگھ آگما برس، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دین دُنی میٹ دے حرص، بوس کوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتے دے دے درس، بن نیتز لوچن نظری آئیا۔ ساڈا سہنجنا ویکھ لے برس، نو نو چار پچھوں ملے وڈیائیا۔ نہ سوگ رہے نہ حرص، چنتا غم دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا انت نہیں رہنا سریر، تن وجود نہ نظری آئیا۔ تون شاہو بھوپ شہنشاہ گہر گمبیر، گور اک اکھوائیا۔ نگاہ مار لے بے نظیر، بن نینا نین تکائیا۔ تیرے چرن کولان بھیٹ کریئے اپنی ضمیر، آشا اور نہ کھئے رکھائیا۔ امرت دھار پیا دے سیر، سوئی سرت لے اٹھائیا۔ سو لہنا دینا پورا کردے جو آسا رکھ کر کے گیا کبیر، قبران تون باہر درڑائیا۔ شرع دا کٹ جگت زنجیر، چھری رہے نہ جگت قصائیا۔ تیرے کلمے دی اکو پڑھیئے تکبیر، تدبیر اپنی نال سمجھائیا۔ جھگڑا مک جائے شاہ حقیر، فقیر درویش تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیری درگاہ جائے بھج، بھجن بندگی تیری جھولی پائیا۔ بنا کعبیوں ساڈا لیکھے لے جے، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے جائے سچ، سچنا ساڈی آشا پور کرائیا۔ ساڈا پڑدا اتم لہنا کج، بھگتاں تت دین دُہائیا۔ لوک پرلوک رکھنی لے، لاجاوت تیری سرنائیا۔ نگاہ مار لے وچ جگ، جاگرت جوت اکھ گھلائی۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لابییا۔ تون نور الابی رب، یامین تیری وڈیائیا۔ ساڈی دین دُنی مُکاؤنی حد، حدود اپنی دینی وکھائیا۔ دھر دے حکم نال لینا سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ پنج تت کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے اتم کریں مول نہ اڈ، وکھرا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ بھگتن آتما نالوں سانوں پچھے نہ جائیں چھڈ، وچھوڑا جگت رہے نہ رائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا ماس ناڑی ہڈ،

رکت بوند تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوں بھگوان، تیرے سچ دوار ایکنکار جائے سچ، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی دینی مان وڈیائیا۔

* ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ پنڈوری گولا تریت سینگھ سوہن سینگھ سنتا سینگھ سورن سینگھ کرتار کور ترنتارن،

دلپ سینگھ دیال سینگھ سنت کور ترنتارن، سنتا سینگھ سرمکھ سینگھ بگے *

پنج تت کہن پرہ آد جگادی شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربان محبوب مُحبت وچ کر مہربانی، مہر نظر
بے نظیر اٹھائیا۔ پرہ پُرکھ پرما تم زرگن تک ساڈی قُربانی، سرگن ہو کے منگ منگائیا۔ جے آد جگاد جگ چوکرئی آتما تیری نور نورانی،
جوتی جاتے نظری آئیا۔ اسیں پنج تت تیری جگت والی نشانی، نشانہ دین دنی پرگٹائیا۔ پرہ پُرکھ پرما تم انت بھگتاں گرہ کھاویں مہانی، در
در اپنا کھیل کھلایا۔ ساڈی اک بینتی مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں مالک خالق پروردگار اک رُوحانی، رُوح بُت تیری وجدی
رہے ودھائیا۔ ساڈی آشا تک پُرانی، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ ساڈا لیکھ بنا دے مستک وچ پیشانی، پیشین گوئیاں پچھلیاں نال ملائیا۔ تیرے
چرن کول آکو ہووے دھیانی، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ بے شک تن سریر اتم ہونا فانی، تن وجود رہن نہ پائیا۔ تیرے نام کھے دی ساڈی
ہووے قُربانی، شہادت عبادت والی بھگٹائیا۔ سانوں منزل دینی اسمانی، برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ تیری جوت نور ساڈی جون والی
ہووے جوانی، جوتی جاتے تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔
پنج تت کہن پرہ تیرا مندر تکیے محلا، محبوب اُچ عروج دینا وکھائیا۔ جتھے ایکنکار نرکار وسے آپ اکلا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا لہنا
دینا مکا دے جلا تھلا، مہیئل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پلا، سدا سد تیرا درشن پائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرے وچ رلا،
پنچم دے مان وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پرتمھی آکاش در دوار تیرے ہووے کھلا، خالق خلق دینی مان وڈیائیا۔ تُوں نور الہی عالمین اللہ،
دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں ویکھنا چاہندے تیرا محل اٹلا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ شبدي دھار ایکنکار پھڑا

دے پلا، بن دست دست اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ
 تیرا ویکھیئے گرہ مندر، بن بھومکا ملے وڈیائیا۔ جتھے پرکاش نہیں سورہ چندر، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو نور نورانہ شاہ سلطانا تیرا
 ہووے اندر، چہتر چہن سِری بھگون سوہبا کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا دے اندھیری ڈونگی کندر، کایا پڑدا آپ چکائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر توڑ
 دے چندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ منوآ دہ دس اٹھ نہ دھاپے بندر، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا دوارا تکیئے بنک، بنک دواری دینی وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ راؤ
 رنگ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا جنک، شبد سندیسے وچ درڑائیا۔ کلجگ اتم لیکھا ویکھے واسی پُری گھنک، گھنئیا
 اگم اتھاپیا۔ نرگن دھار جوتی لاوے تنک، اشارہ شبد گرو سمجھائیا۔ آتم پرما تم دسے منت، منتر نام درڑائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوے ہنگت،
 ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بنکے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ سب دا لیکھا جانے انت، انتشکرن ویکھے وکھائیا۔ جس دی
 مہا جگ جگ اگت، گنتی گن نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ جیو جنت، نرگن دھار کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا دیس سہاوا لئیے ویکھے، بن لوچن نین نین اٹھائیا۔ جتھے نہ
 کوئی رنگ روپ ریکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو ڈگمگائیا۔ ستگر شبد شبد دیوے سندیش، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو شاہو بھوپ
 شہنشاہ ہوئے نر نریش، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ جو نت نوت نرگن سرگن دھارے بھیس، بھیکھ اولٹرا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جہدیاں صفتاں
 کرے دو سہنسر جہوا شیش، ڈھولے سولے راگ درڑائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گیش، گنپت نو نو لاگن پائیا۔ تیتی کروڑ
 کرے آدیس، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیو کھلاون سنکھپ، شبدی ناد ناد کر شنوائیا۔ تیرا نت نوت دا تکیئے لیکھ،
 لیکھنی دین دئی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، پنج تت کہن جن بھگت در تیرے ہوئے پیش، پیشتر سب دا لہنا دینا دینا مکائیا۔

* ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ جٹا ضلع امرتسر دیدار سنگھ بھگونت سنگھ جگندر سنگھ جٹا تیجا سنگھ
 پورن سنگھ چٹن سنگھ زرنجن سنگھ انوکھ سنگھ موہن سنگھ ہیرا نند دلپ سنگھ سجن سنگھ
 رتن سنگھ کرتار سنگھ چمبل *

پنج تت کہن پرہ تیرے در سوالی، خالی جھولی خلق دے خالق دینی بھرائیا۔ زرگن دھار زرنکار زراکار اسیں وست منگیئے نہ باہلی،
 لالچ لوہ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈے اندروں سیاہی میٹ دے کالی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دین دیاں ٹھاکر ساچے نام دی چاڑھ دے لالی، لالان
 اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری نت نوت سیوا دی گھال گھالی، گھائل ہو کے دئیے سنائیا۔ پھل لگا دے ساڈی کایا ڈالی، پت ٹہنی دے مہکائیا۔
 ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ ساڈا والی، وارث ایکنکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار
 تیرے چرن کول سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا میلا میلنا گھر گرہ، در تیرے آس رکھائیا۔ ناتا رہے نہ ترے گن ترے، ترے بھون دھنی
 دینی مان وڈیائیا۔ وست امولک نام ندھان بخش دے شے، وست شہنشاہ اگم ورتائیا۔ تڈھ پن اور دوچا کوئی نہ ہے، بے نظیر نظر کھئے نہ
 آئیا۔ بے شک تیری سرشٹی ہووے لے، جن بھگت سنت وجدی رہے ودھائیا۔ جو چرن کول اُپر دھول تیری بہ، سچ سنگھاسن پُرکھ
 ابناشن دینی مان وڈیائیا۔ زبھو اپنا بخشنا بھے، بھے بھیانک وچ ہونا سہائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گئے کہے، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پاؤنی سار، مہاسارتھی
 اپنی دیا کمائیا۔ ٹوں زرگن زرویر زراکار زرنکار، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی پیج دینی سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 اسیں مانگت تیرے در بھکار، بھچھیا بھکھکاں دینی پائیا۔ ست سروپی شاہو بھوپی ہونا سکدار، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ تیرے شبدا
 گرو دا شبدا ہووے جیکار، دو جہاناں جے جیکار کرائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر دور ڈراڈے کرن نمسکار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔
 پنج تت کہن تیرے بھگت سہیلے جگ جگ تیرا منگن دیدار، پن نیناں نین دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ہونا سہائک، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ٹوں آد جگادی اکو نائک،

خصم میرے بے پرواہیا۔ تیرا نامِ ندھانا سدا سُکھدائک، گہر گمبھیرِ اک اکھوائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں بناؤنا لائق، من مت بُدھ
 دینی سمجھائیا۔ تیرا بھیو ابھید جانے کھئے نہ شاید، لیکھ لیکھ سکے نہ کھئے رائیا۔ تُوں نُوں نُوں پروردگارِ اکو واحد، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 پروردگار سانجھے یار اپنا تک لے قوئل اقراراں والا عہد، بن الفیے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دیونہار تُدھ بن دُوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہ سائو ویکھنا نال چاؤ، خوشیاں نین اُٹھائیا۔ تُوں مالک خالق
 بے پرواہو، پاربرسم نُوں الاہیا۔ تیرا لہنا دینا تھائیں تھائوں، دو جہاناں تکنا چائیں چائیا۔ تُوں آد جُگادی پتا ماؤں، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔
 بھگت سہیلے گرو گُر چیلے شبدی دھار پکڑ لے باہوں، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناؤنا کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوک
 چُکائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت تیرے ہتھ نیاؤں، عدل انصاف دینا کرائیا۔ چار جُگ دے لہنے دینے تینوں کرن واہو واہو، واپگرُو
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھید آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھنا
 انت، انتشکرن دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سِری بھگونت، بھگون اک اکھوائیا۔ تیرا ناتا لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی ربیا
 سہائیا۔ تیرا نامِ ندھان اکما منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ تُوں بودھ آگادھا پنڈت، بُدھی
 توں پرے کریں پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے بنگت، ہنگ برسم دینا سمجھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ سورگ بہشت جنت، سچکھنڈ
 ساچے درگاہ ساچی دینی مان وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج اندج، اُتبھج سینج لہنا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا بننا سنگی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دھیان لگائیا۔ نو سؤ چرانوے
 چوکرئی جُگ پچھوں منگ منگی، ستجُگ تربتا دواپر کلجُگ آس نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سورا سربنگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔
 سائوں کرنا اپنے کار انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ جُگ جنم دی میٹنی تنگی، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ تیری صفت صلاح سائوں لاگے چنگی،
 ڈھولے سوہلے تیرے نام گائیا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ پرکرتی پنجھی، پنچم تتاں دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا نیتر لوچن ویکھنا اکھ رہے نہ اندھی،
 اندھ اندھیار دینا مٹائیا۔ چوراسی والی کٹ پھندی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ امرت دھار بخش ٹھنڈی، اگنی تت بھجھائیا۔ ساڈی پریتی نرگن

دھار تیرے نال جائے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال دیال میلا میلنا چائیں چائینا۔ جے آتما تیرا نؤر دُھر دا چندی، چند چاند نے تیرے وچ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کیوں ساٹوں سچکھنڈ جان دی لائیں پابندی، پارپرہم دینا سمجھائیا۔ جن بھگتاں آشا پُراتن ویکھ لے لمبی، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ ہُن چُکنا پینا اپنی کندھی، لینا بہار اُٹھائیا۔ پنڈھ مُکاؤنی دو جہاناں پنڈھی، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوار وساؤنا جتھے اکو ہووے اندی، اندپڑ والا ملے گوبند دُھر دا ماہیا۔ تیری شبد گرو گرو اتار پیغمبران نال پچھلی سندھی، لیکھا جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دھار نرگن اپنے نال گنڈھی، گنڈھنہار گوپال تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ وریاں دربارا سنگھ وریاں گرچن سنگھ ارجن سنگھ پورن سنگھ آسما، فوجا سنگھ سربالی، اجیت سنگھ چوہلا صاحب،

گوپال سنگھ مُنڈا پنڈ، درشن سنگھ درگاہ پُر، گرانام کور چوہہلا خرد روڑ سنگھ دھن *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا قبول کریں سجدہ، پن سپس جگدیش نوائیا۔ تیرے در دا در درویش ہووے بردا، تن خاکی دینی مان وڈیائیا۔ بھيو کھلاؤنا اگے گھر دا، جس گرہ مندر اندر وچے ودھائیا۔ اکو نؤر ظہور نظری آئے نر ہر دا، نر ہر پڑدا دینا چُکائیا۔ تیرے حکم وچ منوآ ہووے ڈردا، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ڈنڈاوت بندنا ہووے کردا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے دوارے جگایا الکھ، الکھ اگوچر دینی مان وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نالے بھنڈارے ویکھ لے سکھ، سچ سوامی وست دینی ورتائیا۔ نیج نیتر کھولنی اکھ، نؤر نؤرانے نؤر دینا چمکائیا۔ بھيو ابھید دینا دس، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بوند سواتی نہجر دینا رس، نابھی کول اُٹھائیا۔ تیری صفت صلاح شبدی دھار

ہووے جس، انبولت راگ دینا درڑائیا۔ انت کنت بھگونت ہوئے کدے نہ وکھ، گرہ مندر گھر نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساچی بخش دے ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں آد
 جُگادی ایکنکارا ایک، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن بڈھی کر بیک، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرا درشن لئیے پیکھ، پیکھت پیکھت خوشی بنائیا۔ ساڈے جنم جنم دی بدل دے ریکھ، رکھیاں مُنیاں توں باہر اوٹ
 تکائیا۔ تُوں مالک سوامی ستگر در درویش، دہ دشا ویکھنا چائیں چائیا۔ سدا سہیلا رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا کڈھ کلیش، قدرت دے مالک دینی وڈیائیا۔ در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں تیرے آگے ٹکائیا۔ تُوں شاہ سلطانا اک نریش،
 نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھیو ابھید آپ گھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ
 سانوں دینا اپنا مان، نمانے ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ نور الہیا۔ ویکھنہارا دو جہان، زمیں اسماناں بھیو
 چکائیا۔ نرگن دھار لکھ چوراسی کاہن، رام رحیم رحمان اک اکھوائیا۔ آد جُگادی دیونہارا دان، داتے دانی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈی بینتی
 کر پروان، پرم پُرکھ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ چرن کول اُپر بخش دھیان، دھرنی دھرت دھول تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی اپنے رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تُوں سانوں دے سہارا، سہائک نائک دیا کھائیا۔
 تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت اک اکھوائیا۔ نور الہی پروردگارا، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ شبدي ناد دے دھنکارا، انحد نادی ناد درڑائیا۔
 امرت بخش ٹھنڈی ٹھارا، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ جوتی جاتے ہو اُجیارا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جے آتما تیرا پیارا، پرم پُرکھ اپنے رنگ
 رنگائیا۔ پنج تت کہن اسیں منگدے تیرا دوارا، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ستگر سچ سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ چرن کول بخش دے اوٹ، اوڑک اپنی دیا کھائیا۔ دُھر دے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی
 چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ گھر پرکاش ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا نظری آئییا۔ جے آتما تیری گوت، کیوں تتاں دئیں جُدائیا۔ سانوں تیرے
 ملن دا شوق، سچکھنڈ دوار دینا پہنچائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نام گائے اک سلوک، سوبلا

دُھر دا دینا سمجھائیا۔ تیری کرپا تیرے دوارے جائے پہنچ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے
 مالک اک سُنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی پاؤنی سار، ستگر شبد شبد سرنائیا۔ تیرے چرن نِسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو
 بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جگ چوگری پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ ساڈا لہنا دینا نال پیغمبر گر
 اوتار، اوتری تیری جگ جگ سیو کھائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو گر چیلے ہو کے مانگت بنے بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دیونہار داتار،
 داتا دانی اگم اتھاپیا۔ ساڈی پیج دے سوار، کلجگ انت سری بھگونت ہونا آپ سہائیا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پنج تت ماٹی خاک لوک
 مات رہے نہ چہار، دھوڑی خاک اپنے چرن لینا بنائیا۔ تیرا جوت دا جوت تکیے اجیار، نور نورانے نور دینا درسائیا۔ تھر گھر واسی پُرکھ
 ابناشی بخشنا اپنا اک دوار، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ اسیں لوک مات آئیے نہ دو جی وار، جنم جنم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ تڈھ بن اور نہ کو، کوک کوک سُنائیا۔ سچ مُحبّت بخش دے موہ، ممتا موہ
 مات مٹائیا۔ پنج وکار رہے نہ گروہ، تن وجود و جے ودھائیا۔ تیرا حکم سندیسہ سُنئیے سو، سو پُرکھ نرنجن دینا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم دھار
 رہے نہ دو، ہنگ برہم پرہ پڑدا دینا چکائیا۔ نچہر اپنا امرت رس چو، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ بن نیتر نینار بخش لو، نیج لوچن اک
 کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر دا پڑدا آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھنا لیکھا
 انت، انتشکرن دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سری بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ تیرا نام گائیے منت، ہر ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری مہا
 سدا اگنت، الکھ لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ ساچا لہنا دینا مُکاؤنا وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے در تے ہوئے
 منگت، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تت پنکج، پنج تت در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دی پاؤنی بندش، بندگی بندنا اپنے چرن کول
 درسائیا۔

* ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ جوڑا ضلع امرتسر مکھن سنگھ جوڑا، بلی سنگھ کیرو، دلپ سنگھ سُرجن سنگھ نورپر،

کیشو رام سرہالی، کرمی برنالہ *

پنج تت کہن پرہ سادے دُھر دے سٹیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نرگن دھار پھڑ لے بہیا، پروردگار سانجھے یار اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ساڈی پار کرا دے نٹیا، نوکا نر نرائن اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساڈا ناتا کوڑا تٹیا بہیناں بھٹیا، ساجن میت نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا لیکھا رائے دھرم ہتھ رہے نہ وہیا، چتر گپت نہ ونڈ ونڈائیا۔ آسا پوری کر دے جو سُنہہ نِسنبہ سنگھار کے سندیسہ دتا دُرگا مٹیا، اشٹبُج جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ کِریا کر سِری بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا ویکھ لے انت نِشانہ، نِشانہ دین دُنی بدلایا۔ جُگ چوکڑی تیرا بدلدا رہیا زمانہ، زمیں زماں دے مالک ہونا سہائیا۔ لیکھا پورب تک لے دُھر دے راما، کابن کابنا نین اٹھائیا۔ کی محمد پیغمبران نال تیرا اماما، نور نورانے نور رُشنائیا۔ ٹوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی انترجاما، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ پنج تت تیرا سدا سدا غلاما، نت نوت سپس جھکائیا۔ منڈے رہے دین دُنی وچ بھانا، سِر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند تیرا گاؤندے رہے گانا، ڈھولا سوہلا اک درڑائیا۔ ٹوں انت سِری بھگونت ہونا آپ مہربانا، مہربان محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے گنونت گن نِدھانا، گہر گمبہر تیری سرنائیا۔ پنج تت تت کر پروانہ، پرم پُرکھ اپنے گہر بخش وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا لے تک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ لہنا دے دے حقیقت حق، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ تیرا فرمان اکو ہووے یک، دُجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ ساڈا پڑدا دین دُنی وچ ڈھک، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری سرن سرنائی ایکنکار گئے ڈھٹھ، نرنکار دینی وڈیائیا۔ ساڈا جھگڑا نہیں کوئی مندر مٹھ، شودوالے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا جوت دھار تکیئے لٹ لٹ، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، جن بھگت سہیلے تکنے چائیں چائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی مٹ، شبد انادی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسپں تیرے بھگت دُلا رے، دُولھا اکو

نظری آئی۔ بھکھیا منگیئے بنکے چرن بھکارے، در ٹھانڈے سیس جھکائی۔ تُوں دیونہار زرنکارے، نرور تیرے ہتھ وڈیائی۔ یاد وچ جگ لنگھ گئے چارے، ستجگ تریتا دواپر بھجے واہو داہیا۔ انت آسا پوری کر دے ڈھر دے پروردگارے، سانجھے یار تیری وڈیائی۔ ساڈے خالی بھر بھنڈارے، اتوٹ اٹ نام ورتائی۔ جس دے اوتار پیغمبر گر دے کے گئے اشارے، پن سینت سینت لگائی۔ تیرا در سہنجنا ایکا ایکنکارے، اکل کل دھاری نظری آئی۔ ساڈی پیج دے سوارے، سوارتھ تیرے چرن ٹکائی۔ پھیر جنم ہوئے نہ دو جی وارے، اگنی آگ نہ کئے تپائی۔ اسیں پہنچئے سچکھنڈ سچے دربارے، درگاہ ساچی سوہیا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ آپ وکھائی۔ پنج تت کہن پرہ تیرا ویکھیے آگم گھرانہ، درگاہ سچ سچ جنائی۔ جتھے اکو ناد ہووے ترانہ، شبدی شبد شبد شنوائی۔ اکو مندر ہووے مکانا، چھپر چھن نہ کئے سہائی۔ اکو دیپک جوت جگے مہانا، پن تیل باقی رُشنائی۔ اکو سنگھاسن سوہے کاہنا، کاہناں دے کاہن تیری وڈیائی۔ اکو تیرا وجے شبد دملم، زرگن سرگن دھار درڑائی۔ پنج تت کہن پرہ جگت شرع کرے نہ کئے غلاما، دین دنی بندھن نہ کئے رکھائی۔ ساڈا لہنا دینا میٹ تماما، طمع لالچ نہ کئے رکھائی۔ جوتی دھار تیرا ستگر شبد آگمی جامہ، روپ رنگ ویکھن کئے نہ پائی۔ پنج تت کہن سانوں بخش دے اک ٹکانا، ٹکے چرن دھوڑی خاک رمائی۔ تُوں مہربان ہونا مہربانا، مہمان بیدو بی خیر یا اللہ عالمین تیری سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائی۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لہنا دینا دے دے مالک، خالق خلق تیری سرنائی۔ کلجگ انت ویکھ لے حالت، حال حال ساڈی دہائی۔ چاروں گنٹ کوڑ جہالت، سچ رنگ نہ کئے سمائی۔ سب تُوں اندروں بھلی تیری عبادت، بانگ ازاں نہ کئے شنوائی۔ تُوں محبوب سدا صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ اک اکھوائی۔ ست سچ دی دے نیامت، رس اپنا آپ چکھائی۔ اسیں مورکھ مُگدھ بال آنجانت، بُدھ بین مات اکھوائی۔ تُوں کری آپ پہچانت، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائی۔ جے آتما تیرا ساڈے وچ امانت، انت تیرے وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سچ سچ رنگ رنگائی۔ پنج تت کہن پرہ سانوں رنگدے رنگ چلؤل، چوٹھے جگ دہائی۔ سمرتھ نہ جائیں بھول، اکتھ اکتھ تیری وڈیائی۔ بھگت ادھارنا تیرا رول، نیتی نت نوت چلی آئی۔ تُوں مالک کنت کنتول، ہر کرتا اک اکھوائی۔ مہربان جائیں نہ بھول، ابھل دینی وڈیائی۔ تیرا

حُکم اک معقُول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تیرے چرن کول سد لاؤندے رہیئے دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ تت ادھارنا تیرا کام معمُول،
 آتما نال بھگتاں تن دینی سرنائیا۔ رائے دھرم ساتھوں لہنا دینا نہ کرے وصول، وصل یار اپنا دینا دکھائیا۔ ساڈی بینتی کر قبُول، کعبیاں توں
 پرے دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 آد جگادی کنت کنتوبل، قدرت دے قادر کرتے پُرکھ پُرکھ پُرکھوتم تیری اوٹ اوڑک اک تکائیا۔

* ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ سِدھواں ضلع امرتسر منی رام سِدھواں، مِلکھا سنگھ سمنڈ سنگھ ماڑی میگھا،
 ہربنس کور نارلا، درشن سنگھ لاکھنا، قابل سنگھ، جیتو باسرکے، گوپال سنگھ،
 لچھمن سنگھ بھورے، ویرو ماڑی کبوکے *

پنج تت کہن پرہہ جگ چوکڑیاں لنگھیاں بڑیاں، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی نت نوت تیریاں
 ویکھدے رہے گھڑیاں، پلکان دے پچھے دھیان لگائیا۔ تیرے حُکم نال سڑدے رہے ککھان نال وچ مڑھیاں، جگت مساناں روپ وٹائیا۔
 انک بار تیریاں نام بانیاں پڑھیاں، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ ساڈیاں دھاراں تیری منزل مُول نہ چڑھیاں، درگاہ سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ انت سرن
 سرنائی تیرے پڑیاں، پرم پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ ساڈیاں جگت جہان والیاں توڑیں کڑیاں، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے لہنے ویکھ لے سب دے، بھگوان بھکتی
 دھار رہے کُرائیا۔ جگ جگ تینوں رہے لہدے، کھوجیا تھائیں تھائیا۔ تیرے درس نہ بئے توری رب دے، بھیو ابھید نہ کھئے چُکائیا۔ ہُن
 لہنے دینے تک سب دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھیو چُکائیا۔ ساڈے پنڈھ مکا دے سڑنے آگ دے، تتو تت نہ کھئے تپائیا۔ ساڈے لیکھے
 پورے کر دے جگ دے، جاگرت جوت تیری وڈیائیا۔ حُکم سنا دے شبد انادی ند دے، انحد ناد کر شنوائیا۔ پنڈھ مکا دے دین دُنی
 دی حد دے، حدوڈ اپنی اک وکھائیا۔ جھگڑے میٹ دے رہن الگ دے، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ اسپں جھولی تیرے آگے اڈدے،

خالی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اُتے
 ہو کِریال، کِریا پندھ دیا کھائیا۔ دینا بندھپ دین دیا، ٹھا کر سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اسیں تیری گھائیئے گھال، جُگ جُگ سیو
 کھائیا۔ تُوں صاحب بن پرتپال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے آتما تیرا لال، تن بھگتاں دے وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کہے اسیں وسیئے
 تیری سچّی دھرمسال، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ ساڈی سُرَت آپ سنبھال، سمبل دے مالک ویکھ وکھائیا۔ تیری تکیئے اگئی چال،
 چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی
 سنبھال سُرَت، شبدي شبد ویکھ وکھائیا۔ تیرا نور اکال مورت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ناد سنا اگئی تورت، بن رسنا جہوا ڈھولا
 گائیا۔ ساڈی آسا منسا پورت، پاربرہم دینی مان وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپورت، بھرپور رہیا سرب ٹھانئیا۔ تیرے چرن لائے دھوڑت،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ موركھ موڑت، مگدھ انجان لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اُتے ترس کھاؤنا، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ جے بھگتاں آتما اپنے نال ملاؤنا،
 ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ بھگتاں تت سچکھنڈ اپنے گرہ وساؤنا، گھر مندر دینا ٹکائیا۔ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ اسیں
 تیری دھار وچ گوڑھی نیند سؤنا، ستیاں پھیر نہ کئے اٹھائیا۔ چوراسی وچ پھیر کدے نہ آؤنا، اندج جیرج اُتہج سینج نہ کئے بھوائیا۔ تیرا
 رُپ تیرے وچ سماؤنا، تیری دھار تیرا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُتے ترس کھاؤنا، کرنی دے کرتے دینی مان وڈیائیا۔
 ساڈا پنج تت دا بُرج اکو وار ڈھائنا، پھیر ڈھائنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا بھیمو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ سائوں لے چل چرن حضور، جن بھگت سیس نوائیا۔ تیرا تکیئے نور نورانہ نور، جلوہ گر دینا
 وکھائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ ساڈا ناتا جگت توڑنا کوڑ، کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈی منزل رہے نہ نیڑے
 دُور، دُتیا بھاؤ دینا چُکائیا۔ تُوں یودھا مہابلی سُر، سُر پیر اک اکھوائیا۔ ہُن تیرے ناد شبد دی سُنئیئے تُوں، تُرَت دینی درڑائیا۔ اسیں
 تیرا سچکھنڈ ویکھنا چاہندے ضرور، ضرورت تیرے اگے رکھائیا۔ تت کہن آسا تک لے جیہڑی رکھی منصور، منسا تیرے نال رکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک خالق مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ پنج تت کہن جے آتما تیرا گوتی، گوتم بُدھ گیا سُنائیا۔ نرگن دھار تیرا جوتی، جوتی جاتے اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن ساڈی آئیو تک لے بہتی، جُگ جُگ تیری سیو کھائیا۔ ساڈی آسا ویکھ لے روتی، پن نیناں نیر وہائیا۔ اسیں جنم بھوگ لے کوٹی، کوئن کوٹ ویس وٹائیا۔ کھیل کھیلیا بوند رکت بوٹی، تتو تتاں سنگ ملائیا۔ انت کنت بھگونت تیری رکھی اوٹی، سہارا اکو اک سُنائیا۔ ساڈی بینتی سُن لے چھوٹی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے لوک پرلوکی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ اسیں تیرا گایا سلوکی، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سچکھنڈ دواریوں کدے نہ روکیں، رُکنی دی آسا تک جو کرشن گیا درڑائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے مانک موتی، چرن کول لینے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگتاں تن وجود، ماٹی خاک وچے ودھائیا۔ تُوں مالک اک محبوب، مُحبت وچ سہائیا۔ ساڈے نال لیکھا نہ کریں دُوج، دُتیا بھاؤ دینا چُکائیا۔ تیرا ستگر شبد آد جُگادی دُوت، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ ہر تہاں تُوں سدا مَوجود، مُفلساں ویکھنا تہاؤں تھائیا۔ ساڈی دین دُنی دی میٹ حدود، حد رہن کھئے نہ پائیا۔ سانوں بخش دے عالیشان عروُج، شہنشاہ درگاہ سچ دے وڈیائیا۔ تیری اکو کیتی پُوج، دُوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ مندر آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ آتما نال سانوں دے مان، جن بھگت سہیلے ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں پنت پاؤن بھگوان، پاربرہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ کِریا کر دے دُھر دے کاہن، کاہناں دے کاہن ویکھ وکھائیا۔ مہربان ہو کے مہر کر دے اگے رام، رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ساڈا کر انتظام، بندوبست تیرے ہتھ نظری آئیا۔ اسیں تتاں نے تت نہیں رہنا غلام، جگت زنجیر کٹائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار ایکنکار کریئے آرام، درگاہ ساچی بہہ بہہ خوشی بنائیا۔ تیرے چرن کول اکو اک پرنام، نمستے کہہ کے سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا ویکھ تمام، طمع لالچ اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا پکڑنا نرگن دھار اگئی دام، دامنگیر آپ اکھوائیا۔

* ۱۸ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ کلسی ضلع امرتسر مؤتا سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ پھمن سنگھ سُرجیت کور سیوا سنگھ
 بیرو شام سنگھسجن سنگھ کلسی، گلاب کور ڈل، گنڈا سنگھ دراج کے،
 امریک کور ڈلیری، گرمکھ سنگھ ڈلیری *

پنج تت کہن پرہ سُن لے ساڈی گریہ زاری، گہر گمبھیرے بے نظیر نظریہ نظر وچوں بدلائیا۔ جگ چوکڑی تن وجود ماٹی خاک
 ساڈی ہندی رہی خواری، پرم پُرکھ پرماتم در تیرے سپس جھکائیا۔ آد جگاد برہم برہماد تیری آتما نال بھدی یاری، یارانہ نوجوانا سیری
 بھگوانا اک جنائیا۔ اسپں اگنی سڑ کے بن دے رہے چھاری، مٹی خاک خاک روپ وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ساڈی آشا کیسے نہ کیتی
 پیاری، اوتار پیغمبر گروآں آگے واسطہ پائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا سُنا کے گئے آگمی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول تیری اوٹ
 تکائیا۔ پنج تت کہن ساڈی نمو نمو نسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سائوں انت کنت بھگونت
 پار اتاریں، اُتر پورب پچھم دکھن لیکھا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ تُوں نرویر نراکار نرنکاری، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہ
 تیرے آگے سُنائیے بول، کوک کوک جنائیا۔ انت تولنا پورا تول، ترازو نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا ساڈا پڑدا دینا کھول، خلق دے
 خالق دیا کھائیا۔ جے نرگن دھار آتما نال کریں چوبل، پرماتما اپنا میل ملایا۔ کیوں وچھوڑا جن بھگتاں تتاں دیویں اُپر دھول، دھرنی دے
 مالک بھيو گھلائییا۔ آگے رہے نہ پڑدا اوہل، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی بول، قول اقرار نامہ ویکھ وکھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائییا۔ پنج تت کہن پرہ سد تیرا کریئے درس، در سچ دینی سرنائیا۔ ساڈی آد
 آد دی حرص، ہوس دینی مٹایا۔ غریب نائیاں اُتے کرنا ترس، رحمت حق کھائییا۔ مہر دا امرت برس، میگھ نام جنائیا۔ ساڈا خوشیاں
 والا ہووے برس، ماس دوس دینی وڈیائییا۔ چنتا سوگ میٹ دے ہرکھ، کیریا کوڑ مٹایا۔ بھڑی کلجگ انت کریں نہ پرکھ، پارکھو روپ نہ
 کھئے درسائییا۔ ساڈا وعدہ پچھلا تک لے شرط، شرع توں باہر جنائیا۔ جے نرگن دھار آئیوں پرت، پت پرمیشور اپنا وپس وٹایا۔ ساڈا لہنا
 دینا پورا کر دے اُتے دھرت، دھول دے مالک ہونا سہائییا۔ ساڈا وسیرا ہووے تیرے عرش، عرشی پریم دینی وڈیائییا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ سائوں سچکھنڈ وساؤنا آپ، درگاہ سچ
 دینی وڈیائیا۔ تیرا نت نوت جیپا جاپ، جگ جیون داتے سیو کھائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش کر دے پاک، تتان میل رہے نہ رائیا۔ تھر
 گھر دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جے پرماٹما آتما تیرا ساتھ، بھگتاں دے تت اپنے رنگ لینے رنگائیا۔ منزل پندھ مُکا دے واٹ،
 لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ اسیں پُجیئے تیرے گھاٹ، پتن اکو سوبھا پائیا۔ جتھے جوتی نُوْر للاٹ، مستک جگت نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوار
 وکھاؤنا ہاٹ، ہٹوانے بھیو کھلائیا۔ ساڈا لہنا دینا آون جاون دینا کاٹ، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا ویکھنا گھر اتھاہ، تھر گھر واسی دینا وکھائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ جل تھل
 اسگاہ، مہیئل پندھ مُکائیا۔ ٹوں آد جُگادی اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا نُوْر الاہیا۔ تینوں مئیئے حق خُدا، خود مالک دینی وڈیائیا۔ جو
 صوفی آسا گئے رکھا، منسا تیرے چرن ٹُکائیا۔ صدی چوڈھویں جن بھگتاں تتان دینی شفا، شفقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ٹوں سوامی مہرباں،
 محبوب نُوْر الاہیا۔ سائوں کدی نہ کریں جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ ساڈی بینتی تیرے آگے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیالے جن بھگتاں تت اپنے چرن کول ٹُکا، درگاہ سچ دے سرنائیا۔ وچھوڑے وچ پھیر بھریئے کدے نہ آہ، اُف پائے نہ کھئے سُنائیا۔ ٹوں آد
 جُگاد پتا ماں، مات پت اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا دینا تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ سدا سہیلے اک اکیلے دینی ٹھنڈی چھان،
 اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرنا حق نیاں، عدل انصاف آپ کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیری صفت کریئے واہ واہ، واہ
 واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جُگاد جُگ چوگڑی زرگن سرگن بھگتاں پکڑنہارا بانہ، تُدھ بن دوْجا اور نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر دلیپ سنگھ مختیار سنگھ گربخش سنگھ کرم سنگھ جاگیر
سنگھ چٹن سنگھ بھجن کور گگوبوا، کرتار سنگھ پرتاپ کور بھوجیاں، سیوی ٹھٹھا،
ویرو بگھیاری، جاگیر سنگھ صبرا *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا جگ جگ میٹ دے رٹا، جھگڑا تت رہن نہ پائیا۔ سب دا لیکھے لا لے لیکھت والا پٹا، پاٹل ہو کے دھیان
لگائیا۔ کلجگ نال ستجگ کر دے وٹا، وٹاندرا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساڈا چیتھڑ ویکھ لے پھٹا، جگ چوکڑی پُراتن دیئے وکھائیا۔ ساڈا تن
وجود ویکھ لے مٹا، اندر اندر دھیان لگائیا۔ منوا منسا والا پھرے نہ ٹٹھا، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا رہن نہ دینا اٹھسٹھا، تیرتھ تٹاں پنڈھ
مکائیا۔ اُلٹی گیڑ پُرکھ اکالے لٹھا، گیڑا گیڑے وچوں بدلائیا۔ دین مذہب شرع دا رہے کوئی نہ رٹا، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا دیکھیئے در سہاوا، سوہنی دینی وڈیائیا۔
ساڈا تیرے اُتے دعویٰ، دعویدار جگت اکھوائیا۔ درگاہ ساچی ساڈا لا لے ناواں، نر نرنکار ہو سہائیا۔ ساڈا رُپ رہے نہ وانگ کلاواں،
ہنس اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا بھگت شہیلا مات رہے نہ کھئے نتھاواں، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ پنج تت کہن اپنی گودی چُک لے بنا
باہواں، پت پرمیشور مہر نظر اٹھائیا۔ آتما نال ساڈا وزن کر دے ساواں، اکو کنڈے ترازو تول ٹلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کر دے منسا، ممتا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جے آتما
تیری انسا، تیرے رُپ وچ سہائیا۔ سانوں اپنا بنا لے بنسا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ ساڈا انتر رہے نہ سنسا، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔
دھرم دی دھار بنا لے بنتا، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ من دا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جس ویلے ناتا تھے تن کا، لوک
مات رہن نہ پائیا۔ پھیر لیکھا ویکھنا اپنے جن کا، بن جنیدی مائیا۔ پرکاش دینا اپنے نوری چن کا، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی کھیل آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا لگے تیرے کول چرن، چرن
کول دینی وڈیائیا۔ تکی تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ جے آتما میلنا تیرا پرن، جن بھگتاں دینی وڈیائیا۔ پنج تت تیرا لڑ پھرن، پلُو اکو

گنڈھ وکھائیا۔ اوہ کیوں نہ تیری منزل چڑھن، سچکھنڈ پُجن چائیں چائیا۔ لیکھا مُکاؤنا چوٹی جڑن، چیتن اپنے رنگ رنگائیا۔ جیہڑے جگ جگ اگنی وچ سڑن، سڑ سڑ دھوڑی خاک اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا رہے انت نہ لیکھا، جگت لیکھ دینا مٹائیا۔ جگت بہرانت نہ رہے بھلیکھا، بہانڈا بہرم بہاو بہٹائیا۔ تیرا نرگن دھار تکیا ویسا، جوتی جاتے نظری آئیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے دیس پردیشا، دھرنی دھرت دھول پندھ دینا چُکائیا۔ تیرے چرن کول رہیئے ہمیشہ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ آتما اُدھارنا جے تیرا پیشہ، پنجاں تتاں نال دینی وڈیائیا۔ ساڈا اکو اک تیرے در سندیسہ، انسنت دیئے سُنائیا۔ آون جاون پتت پاون میٹ کلیشا، کل کاتی بھہ بھانتی اپنا میلا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول اک آدیسا، دہ دشا دے مالک دینی مان وڈیائیا۔

۱۰۲

۱۹ * آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ سوپہل ضلع امرتسر پورن سنگھ، ہری سنگھ، مہندر سنگھ، چن سنگھ، گردپ کور سوپہل، سُرچیت کور، گردپ سنگھ بہروہال، چرن کور بھسے، وریام سنگھ ملیا، ویرو ماڑی کبوی، راج کور کھر * پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کر دے آس، ترکھا ترسنا دین دنی مٹائیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے نالوں شنکر کیلاش، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ گرہہ وچ پھیر نہ ہونے نواس، جننی گکھ نہ کھئے رکھائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاس، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ تون شہنشاہ شاہو شاباش، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جگ جگ مالک پُرکھ ابناش، پرم پُرکھ نور الاہیا۔ ہوں سیوک تیرے داس، سیوا جگ جگ مات کھائیا۔ ساڈی انتر میٹ اُداس، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈی ترسنا نہ کریں نراس، نرگن ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا چوراسی توڑ زنجیر، بندھن بندھ نہ کھئے رکھائیا۔ تون مالک بے نظیر، نظریہ اپنا لے بدلائیا۔ ساڈی لیکھے لا تقدیر، تکبر جگت نہ کھئے جنائیا۔ تیرے ہتھ تیری تدبیر، تڈھ بن دوجا نظر کھئے

۱۰۲

نہ آئیا۔ اندروں ساڈی بدل ضمیر، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈی بینتی اکِ اخیر، آخر دیئے سُنائیا۔ ساڈے نیتِ وگے نیر، ہنجهوآں
 بار بنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پیراں دا پیر، ہر کرتا تُوں الاہیا۔ آد جگادی گہر گمبہر، گور اگم اتھاپیا۔ پنج تت کہن جن بھگتاں لیکھے لا
 سریر، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا رہے نہ ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں گود اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی دھیر، دھیرج دھرم دھار
 سمجھائیا۔ سچ سوامی اگما امرت بخش دے سیر، ترکھا دین دُئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در سچ دینی وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی چوگ نہ جائے نکھٹ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریم پریت جائے نہ ٹٹ، گندھنہار گوپال
 ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرا دوارا جائے نہ چھٹ، چھٹکی لو لینی لگائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، رسنا رس رس چکھائیا۔ اسیں آد جگادی
 تیرے سٹ، پتا پوت لینے گل لائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے دھرم دا نور گیا چھپ، پڑدا سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ تیرے آگے دسیئے دُکھ، دُکھی ہو کے جگت جنائیا۔ ساڈی ترسنا میٹ دے بھکھ، کامنا کام نہ کھئے وڈیائیا۔ اٹھا پھیر ہوئیے نہ رُخ،
 رُخصت دین دُئی وچوں کرائیا۔ تیرے دوارے ساڈی سہنجنی ہووے رُت، رُتری سچکھنڈ مہکائیا۔ تُوں پاربرہم انباشی اچت، پاربرہم اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ اک رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے لیکھے جائے
 لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ دے وڈیائی وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑ بُجھا دے آگ، ترسنا ترکھا نہ کھئے تپائیا۔
 ساڈے دُھردرگاہی رب، یامین تیری سرنائیا۔ سانوں چوراسی وچوں لبھ، جے میلا ملیا چائیں چائیا۔ ہُن کرپا کر دے جھب، اگلا پنڈھ
 نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا دے حد، حدود اکو اک سمجھائیا۔ جتھے تیرے نام دا وجے ند، دُھن آواز نہ کھئے سُنائیا۔ دیپک جوتی دیا
 جائے جگ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ سچ دوار ایکنکار دُھر دھام اولڑے جائے سچ، ساجن دینی مان وڈیائیا۔ پنج تت کہن ساٹوں تیرے ملن
 دا لب، لوہہ لالچ کوڑ دتا تجائیا۔ خوشیاں نال صاحب سلطانی لینا سد، سدا دینا تھاوں تھائیا۔ اسیں ہوئیے گد گد، گداگر دا لیکھا دے
 مکائیا۔ جے آتما تیری جد، جن بھگتاں تت اپنے نال ملائیا۔ اسیں تیری سیوا کیتی ودھ، بھجے واہو داہیا۔ ساڈا حصہ دے دے آدھ، آدھ
 وچکار نہ کدے رکھائیا۔ اپنے نالوں کریں نہ اڈ، وکھرا گرہ وکھائیا۔ جن بھگتاں سچکھنڈ دوارے آؤنا چھڈ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لیکھے

لاؤنا ناڑی ماس ہڈ، تتاں وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر،
مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار نرگن دھار لینا سد، ستگر شبد شبد شنوائیا۔

* ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر نرائن سنگھ اجیت سنگھ سورن سنگھ، ہرنام سنگھ گمان پُرا،
بھاگ سنگھ ماہل، کرم سنگھ گرمیز کور میانپڑ، جگموہن سنگھ آس کور بوپارائے، اوتار سنگھ کاؤنکے،
مہندر سنگھ بوپارائے، بھاگ سنگھ مہاوا، سما سنگھ مودے، چھندو گرچن کور دھنوی *

پنج تت کہن پرہ ساڈی ڈرمت میل دھو، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کوڑی کریا ساڈے اندروں کھوہ، حُکم دھر دے نال مٹائیا۔ پنج وکار
رہے نہ گروہ، گہر گمہیر دینی وڈیائیا۔ تیرا نام اُچے سو، سو پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ آتم دھار تیرا گیا جے بو، پنج تت میلا میلنا چائیں
چائیا۔ تیرے چرن سرگن دھار جائے چھوہ، شہنشاہ تیرے رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندر سنا دے ناد، انادی دُھن اُچائیا۔ بھيو چُکا دے برہم برہما، برہمانڈ وجے
ودھائیا۔ تُوں مالک خالق پُرکھ اکالا آد، انت تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں پردے سد تیری رہے یاد، من منسا موہ مٹائیا۔ شبد
سندیسہ دے دے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جے آتما تیرا سچ سماج، سچ دے مالک ساڈا میلا لینا ملائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے اندر بخش دے نرمل نور، نور
نورانے نور چمکائیا۔ تیرا تکیے حق ظہور، ظاہر بھيو دینا چُکائیا۔ پندھ رہے نہ نیڑا دور، گرہ مندر مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں
سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ تیرے چرن کول شکرئے وچ ہوئے مشکور، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈے جنم جنم دے بخش
قصور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ساڈی آسا منسا اتم کر پور، پورن برہم دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈے انتر امرت بخش دے میہوں، برکھا اگم اتھاہ نرگن دھار لگائیا۔ جوتی

جاتے لگا لے نیہوں، نانا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ٹوں آد جگادی دُھر دا دیو، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ ٹوں مالک الکھ ابھیو، بھے بہنجن تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا بھگتاں تہ کہن سانوں بخشدا نہیں کیوں، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جُگ جُگ تیرے چرن کول گئے نیوں، نو نو سپس جھکائیا۔ ساڈا جھگڑا مکا دے ساڈے تہ ہتھ سیو، سیواں جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ پنج تہ کہن پرہ ساڈے اندر چاڑھ دے رنگ، رنگت اگم اتھاپیا۔ پرہوں وچھوڑے وچ منگیئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ بے شک اپ تیج وائے پرتھی آکاش اسیں تہ پنج، پنجم شبد نال شنوائیا۔ ساڈا میٹ دے غم رنج، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تیرے دوارے نیتروہائے ہنجھ، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ جگت وکار رہے نہ جنگ، لیکھا کوڑ دینا مکائیا۔ پنج گھر واسی پنج گھر دینا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سانوں اپنے بنا لے چند، چند چاندنی اک رُشنائیا۔ جے آتما اپنے نال لئی گنڈھ، جن بھگتاں تہ سنگ بنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سانوں پئی ٹھنڈ، تھر گھر بہ کے وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھگتاں دیویں کدے نہ کنڈ، کروٹ لوک مات بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں میرا میں تیرا سدا سد گایا چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔

۱۰۵

۱۰۵

* ۲۰ آسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ ماناوالا ضلع امرتسر چرن سنگھ گردت سنگھ دلپ سنگھ تارا سنگھ ماناوالا، سُرندر سنگھ بھلر، ہزارا سنگھ چھینے جسترال، منگل سنگھ تارو سنگھ سانرگڑا، سنتا سنگھ جاگیر کور درشن کور لیلیاں *

پنج تہ کہن پرہ کِریا کر پرہو کھلاپاتی، پت پریشور پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ اندھیری راتی، نو ست تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا تک لے کاغذاتی، کلمہ نام کائنات ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کھلائے کلجگ اتم کاتی، کوڑی کِریا نال

رلائیآ۔ امرت بوند ملے نہ کیسے سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ غریب زانیاں بھگتاں پُچھے کھئے نہ واتی، سر سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ پھری
 دروہی لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول رہی گر لائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیری منزل حق محبوب
 چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچ دوار نظر کھئے نہ آئیآ۔ پھری دروہی تیرتھ اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی گر لائیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ
 اکالے دین دیا لے سمراتھی، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ اسیں تت وچارے اتاتھ اتاتھی، غریب نہانے ہو کے منگ منگائیا۔ ستگر شب
 دُلھے بننا دُھر دے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے مستک ماتھی، دھوڑی اکو خاک رمائیا۔ پچھلا پندھ مُکا
 دے آگے اور رہے نہ واٹی، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا ویکھ لے کایا ماٹی چم، چم درشتی باہر دھیان لگائیا۔ جگت چنتا ویکھ لے غم، غمی غم خوار دینی
 گوائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جے آتما تیرا نور مایا دھار تیرا برہم، پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ اسیں نیتر
 روئے چھماں چھم، چھہر نیناں والی لائیا۔ پُرکھ اکال ساڈا بیڑا اتم بٹھ، بنھنہار دیا کھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے جن، صوفی ہو کے منگ
 منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست سچ سچ ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا لا لے لوک
 ماتی، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُھر دے رام بن جا کھلا پاتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ ساڈے تن وجوداں حق محبوبا دے دے شانتی،
 اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ بے شک تیرے جگت وچ آؤنی کراتی، نو ست کھیل کرنا تھاؤں تھائیا۔ ساڈی منزل انت مُکا دے واٹی، پاندھی
 پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ بھگت
 سہیلے تیرے مت، مترا دے وڈیائیا۔ زرگن دھار کرنا بت، سرگن ویکھنا چائیں چائیا۔ پرہ پُرکھ ہو کے وسنا چت، ٹھگوری کوڑ رہے نہ
 رائیا۔ درشن دینا نت، نج نیتر اکھ کھلائیآ۔ پاربرہم پرہ بننا پت، پت پریشور گود اٹھائیا۔ تیرے چرناں جائے ٹک، ٹکے دھوڑی خاک
 رمائیا۔ لہنا دینا مُکاؤنا پتھر اٹ، پاپناں سپس نہ کھئے جھکائیا۔ سانوں دھام وکھا دے انڈٹھ، سچکھنڈ ساچا اک درسائیا۔ کروٹ وچ بدل
 لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھيو چکائیا۔ پنج

تت کہن پرہہ ساڈا بھیو چکا دے تن، وجوداں دے وڈیائیا۔ دین دُنی وچ بیڑا دے بٹھ، بنہنہار تیری سرنائیا۔ دُھر دا شبد جنا دے بنا کُن، کائنات توں باہر کر پڑھائیا۔ ٹوری جوت چاڑھ دے چن، چند چاندنہ کر رُشنائیا۔ نام ندھانا دے دے دھن، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں سچ بخش دے سرن، سرنگت اک دِرڑائیا۔ لیکھا رہے نہ مرن ڈرن، چوراسی بھیو نہ کھئے جنائیا۔ خوشیاں نال تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے ورن، تھر گھر اپنا آسن لائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا نام پڑھن، ہر ڈھولا صفت صلاحیا۔ ٹوں کرتا پُرکھ کرنی کرن، فُدرت دا قادر نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نِت نوت جگ چوکڑی تیرا بھگتاں نال پرن، پرم پُرکھ تیرا رنگ دینا رنگائیا۔

* ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت دس چنڈی گڑھ شہر مہر سنگھ بھانسی کِدار ناتھ دے نوت * *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی منزل کٹ، بھگت سہیلے اک اکیلے در ٹھانڈے سیس نوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر کایا اندر سوہا پائیا۔ دُرمت میل نرگن زرویر ہو کے کٹ، کٹاکش دُھر دا نام لگائیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھا دے اپنا ہٹ، گرہ مندر اندر پڑدا آپ چکائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی ماردے سٹ، سوئی سرت اکال مورت دے جگائیا۔ در دوار تیرا درشن کریئے جھٹ، بن جگت لوچن ویکھ وکھائیا۔ پرکاش دینا کایا مٹ، اندھ اندھیر گوائیا۔ منوآ دہ دشا پھرے نہ ٹھ، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ دُئی دویتی شرعی اندروں میٹ دے پھٹ، بھانڈا بھرم بھیو بھنائیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا تیرا لئیے رٹ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نجھر جھرنا بوند سواتی تیرا نام لئیے چٹ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ مانس دیہی لاه لئیے کھٹ، ستگر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن ساڈا انتشکرن کر دے صاف، پتت پُنت بنائییا۔ کوٹ جنم دے کرم کر معاف، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ساڈی دین دُنی وچ پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چارو کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند

نہ کھئے چمکائیا۔ جے پرہوؤ آتما تیری ذات، انت جوت جوت وچ ملائیا۔ کیوں نہیں پنجاں تتاں دیندا ذات، جن بھگت سہیلے در تیرے واسطہ پائیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے لوک مات، چوڑاسی ونڈ رہے نہ رائیا۔ تیرا درشن کریئے اک اِکانت، اکل کل دھاری پڑدا دینا چُکائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھ لے وات، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ چرن کول اُپر دھول جے ساڈا جوڑیا نات، انت سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سب دا پت مات، پُرکھ اکل بے پرواہیا۔ سچ پریتی جوڑ لے نات، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا رہے نہ اندھ گھور، گھوری ہو کے ستگر شبد جنائیا۔ سُرتی نال بٹھ لے ڈور، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ لیکھا رہے نہ پنج چور، پنج وکار دینا مٹائیا۔ تیرا پریم دا ہووے گھنگھور، سوہنی رت دینی سہائیا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر بانکے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سچکھنڈ تیرا وسیرا، وصل یار درسائیا۔ مہربان کر دے مہرا، محبوب تیری وڈیائیا۔ دین دُنی نہ رہے اندھیرا، نوری چند دینا چمکائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں نرگن تیرا ہووے پھیرا، جگ چوکڑی روپ نہ کھئے درسائیا۔ ۱۰۸
 پرم پُرکھ پرما تم تیرا بھیو پاوے کیہڑا، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ چوڑاسی والا ساڈا مُکا دے جھیڑا، جن بھگتاں دے تت دین گواہیا۔ سچکھنڈ سہا دے اپنا ویہڑا، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ آون جاون پتت پاؤن چھڈا دے کھڑا، جونی جون نہ کھئے وکھائیا۔ نیج گھر واسی نظری آوے نیرن نیرا، نیج گھر مل کے وجے ودھائیا۔ پچھلا وقت لنگھ گیا بتھیرا، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ ساڈا ستگر شبد ویکھ لے جیرا، جیرج انڈج اُتبھج سینج پھر پھر اپنا پنڈھ مکائیا۔ جے کلجگ انت آگیوں ستگر شبد دی دھار شیرا، سینگھ اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت دس اٹارسی مدھ پردیش بھگت سینگھ جوگندر سینگھ ہریت سینگھ

سُرندر سینگھ چمن لال اٹارسی، منگل سینگھ بھوپال *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی نو نو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ ٹوں آد جگادی برہم برہمادی کرتا پُرکھ کرنہار،
قُدرت قادر بے عیب نُوں اہیہا۔ دین دیال ساڈی پاؤنی سار، سمرتھ سوامی انترجامی اپنی دیا کھائیا۔ اسیں ویس وٹاؤندے رہے جگ
چوکڑی چار، ستجگ ترینا دواپرکجگ بھجے واپو داہیا۔ میلا ملدا رہیا نال پیغمبر گر اوتار، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ تیرا نام
کلمہ سوہلا ڈھولا رسنا جہوا آئے اچار، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انت کنت بھگوت تیرے آگے کریئے پُکار، پُنہ پُنہ
سیس نوائیا۔ ٹوں بخشنہار ایکنکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ جمن مرن تیرا کھیل بنیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
اپنا حُکم ورتائیا۔ انت رو رو در ٹھانڈے کریئے پُکار، دروہی کوک کوک سُنائیا۔ جے بھگتاں آتما دئیں ادھار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنے
نال ملائیا۔ کیوں پنج تت تن وجود ہووے ماٹی چھار، خاکی خاک وچ ملائیا۔ اسیں چاہندے سانوں بخش دے ست دا سچکھنڈ دوار،
درگاہ سچ دے وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرا روپ ست سروپ تکیئے اپر اپار، اپرمپر سوامی دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے آد جگادی میت، جن بھگتاں سنگ
رکھائیا۔ آتم ادھارنا تیری ریت، جگ چوکڑی چلی آئیا۔ اسیں گاؤندے تیرے ڈھولے گیت، صفتاں نال صلاحیا۔ ٹوں صاحب اک اتیت،
ترے بھون دھنی نُوں اہیہا۔ اپنا بھيو کھول انڈیٹھ، انڈیٹھا بھيو چکائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کوڑا ریٹھ، امرت رس دینا بھرائیا۔ کروٹ بدل
اپنی اتم پیٹھ، ستمکھ نُوں نُوں نے نظری آئیا۔ ساڈا تت وجود کر دے ٹھانڈا سیت، امرت میگھ اگم برسائیا۔ تیرے چرن کول کیتی پریت،
پریت پریم تیرے نال رکھائیا۔ ٹوں صاحب ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ جے آتما اپنے نال میلی ٹھیک، بھگتاں رنگ رنگائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں لے جا اپنے گھر، آتم
نال گرہ مندر اک سہائیا۔ کرپا کر مہربان محبوب ہر، ہر کرتے تیری اک سرنائیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائے تیرا در، درگاہ سچ ملے

وڈیائیا۔ ٹوں دین دیاں نرائن نر، نر ہر اک اکھوئیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو سائوں دے کے گئے ور، شبدی دھار دھار درڑائیا۔
 انت کنت بھگونت نرگن دھار پھڑا دے لڑ، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل تیری جائیے چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈا
 تتاں والا سریر جے لوک مات جائے سڑ، وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈی آشا تیرے چرن کول اسیں دتی دھر، دھرنی دھرت دھول دھول دا
 لیکھا دینا مکائیا۔ سچ نہا آگے سر، سروور اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار
 تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں دیکھنا تیرا گھر سہنجنا، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ جتھے نور الہی آد نرنجنا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔
 ٹوں داتا دانی درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم اک اکھوئیا۔ دو جہاناں میت سجننا، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انت ساڈا پڑدا کجنا، در
 تیرے منگ منگائیا۔ جے بھگتاں آتما اپنے دوارے سدنا، کیوں تتاں کریں جدائیا۔ ساڈی پچھلی پچھے مکا دے حدنا، آگے ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔
 ساڈا جھگڑا مکا دے تن بدنا، وجود محبوب اپنے لیکھے پائیا۔ ٹوں نور نورانہ الہی روپ رینا، رحمت رحیم دینی کمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگتاں دی تن وجود چولی، چوجی
 پریم دیئے جنائیا۔ تیرے اتوں گھول گھولی، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیرے نام کلمے دی گائی بولی، انبولت راگ درڑائیا۔ انت اپنے گرہ
 مندر دا کُنڈا کھولیں، خالق خلق دیا کمائیا۔ سائوں مئی خاک وچ نہ رولیں، چوراسی گیڑیاں وچ بھوئیا۔ ساڈا پورب تک لے اقرار قوئی،
 وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ سب نے کہا جس ویلے آوے پُرکھ اکالا اُپر دھوئی، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں تن وجود
 دی چکے آپ ڈولی، کہار اور نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے آتما سچکھنڈ دوار دی ہووے گولی، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو اہیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ اسان تیرے دوارے ونجنا، دوسر گرہ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ چرن دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جے بھگتاں آتما لایا اپنے انگنا، انگیکار سائوں لے بنائیا۔ تیری دھوڑ مستک خاک
 لائیے چندنا، ٹکے خاک رمائیا۔ ساڈی منظور کر لے ڈنڈاوت بندنا، بندگی وچ منگ منگائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ تت پنجننا، اپ تیج وائے
 پرتھی آکاش ہو کے دیئے ڈہائیا۔ تیرے دوار دا سچ مانئے اندنا، اند اند وچوں دینا پرگٹائیا۔ چوراسی وچوں سائوں کڈھنا، تتو تت نہ کھئے

سہائیا۔ دو جہان پار کراؤنی حدنا، حدوڈ اپنی دینی وکھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ایکنکار آتما نال سب نوں سدنا، سندیسہ اک جنائیا۔ ٹوں ٹھاکر گوپال مؤرت مدنا، مدھسوڈن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ منگتے در بہکاری، بہکھک بہچہیا دینی پائیا۔ ٹوں شاہو بہو پ سیکداری، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ داتا نور اُجیاری، نور نوراہ ڈگمگائیا۔ شبد ناد دھنکاری، انحد ناد شنوائیا۔ امرت رس ٹھنڈی ٹھاری، سانتک ست ست ورتائیا۔ جے آتما نال تیری یاری، یارانہ تتان نال توڑ نبھائیا۔ اسیں بہگتان تت تیرے بہکاری، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ سدا سدا سد تیرے سیواداری، سیوا سچ کھائیا۔ جگت کیتی نہیں کوئی غداری، گداگر ان دا لیکھا لیکھے لینا پائیا۔ سچکھنڈ دوار تیرے بنیئے پُجاری، پوجا اور نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا روپ انو پ ست سرؤپ ہوئیے جوت زرنکاری، زرویر تیرے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست بن دست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ آتما نالوں نہ ہوئے وچھوڑا، بہگتی دھار تیری سرنائیا۔ ساڈا تتان دا کر دے جوڑا، جوڑی جگت جگت وڈیائیا۔ ستگر شبد چڑھا لے اپنے گھوڑا، رتھ رتھوہی اپنی دیا کھائیا۔ اتم کلجگ تیری پے گئی لوڑا، لڑیندے ساجن ہونا سہائیا۔ اگلا وقت دسا تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چاروں کٹ دے اندھ گھورا، گھوری بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کوڑ ککرم پھرے نو کھنڈ پرتھی وانگ چورا، بہجے واہو داہیا۔ کیسے سمجھ نہ آوے مورا تورا، موہ مہبت نہ کھئے رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں بخش دے اپنی دات بھورا بھورا، پنج تت کایا پھیر رہن نہ پائیا۔ اپنے نال بٹھ لے ڈورا، ڈوری ستگر شبد تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ در تیرے تے منگدے، اکو رکھی اوٹ۔ خوشیاں دے وچ رنگ دے، لیکھے لا لے جنم کوئی کوٹ۔ آد جگادی ساچا سنگ دے، میل ملا لے وچ نرمل جوت۔ جے تیرے لیکھے نال ہنگ برہم دے، کیوں ساڈے نالوں کریں چھوٹ۔ تتان وچ تت رل کے پھیر نہ پھریئے جمدے، جنم بھوگیئے کوٹن کوٹ۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے غم دے، اگلی رہے کوئی نہ سوچ۔ اسیں ونجارے بننا نہ پھیر ہڈ ماس ناری چم دے، پچھلے جنم بھوگ لئے بہت۔ ساڈے لیکھے مکا دے کرم دے، اپنے دینے تیرے کول لیکھا کوئی کوٹ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ڈرمت

میل دینی دھوت۔ پنج تت کہن ٹوں صاحب پُرکھ سمراتھی، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اسیں آتما دے ساتھی، بھگت سُپیلے جگت جگت اکھوئیا۔ رسنا جہوا بئی دند گائی گاتھی، ڈھولے تیرے صفت صلاحیا۔ ٹوں ساڈا لہنا دینا تک لے مستک ماتھی، تلک للائی ویکھ وکھائیا۔ ہوں غریب نامے صاحب اناٹھ اناٹھی، دین تیری اوٹ رکھائیا۔ ٹوں پاربرہم پت پرمیشور الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اگم اتھابیا۔ جے نور نورانہ شاہ سلطانا آتما تیرے ساتھی، سکلا ساتھی سنگ بناٹیا۔ کیوں نہ ساڈی مکے واٹی، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ اسیں آگے وکنا نہیں جگت جگت دی ہاٹی، قیمت تت نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا پورب لہنا کائی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ساڈی منزل مکے واٹی، پندھ رہے نہ رائیا۔ درگاہ سچ چڑھاؤنا گھاٹی، سچکھنڈ دوار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ محل اک سُہائیا۔ پنج تت کہن اسیں پرہ بھگتاں دے وجود، خاکی خاک نظری آٹیا۔ ٹوں مالک حق محبوب، نور نورانہ نور الہیا۔ سانوں اپنا دے ثبوت، صبر نال بیٹھے راہ تکائیا۔ ساڈی منزل ویکھ حدود، حد جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جے ٹوں وسیں عالیشان اچ عروج، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کیوں ساڈے نال کریں دوج، دتیا بھاؤ وکھائیا۔ ساڈی اتم آشا بوجھ، انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں نہیں بھیو کھول دا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اسیں تت نہیں رہنا پنج بھوت، بھوتک نور نور تیرا نور نظری آٹیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے چارے کوٹ، دہ دشا نہ کھئے وڈیائیا۔ بھگتاں آتما تت کہن ساڈے دوہاں دا تانا پیٹا اکو کر لے سوت، دوسر رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن پائے کوئی نہ سوجھ، سر سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت دس اٹارسی مدھ پردیش جسونت سنگھ ٹوپن رام پارو مل ودھیا مل پورن مل کوڑا مل سدن مل اٹارسی،

مہاں سنگھ جبل پُر، ارجن سنگھ ڈرگ، گرُمکھ سنگھ بھلئی *

پنج تت کہن پرہہ کھیل تکیئے تیری سرگ دی، سورپیر سلطان شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ساڈی کھیل مٹاؤنی کوڑ کڑیارے جگ دی، جاگرت جوت پن ورن گوت اپنا رنگ رنگائیا۔ کلپنا رہے نہ ترسنا اگ دی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مٹائیا۔ پیاس رہے نہ جگت ترسنا مد دی، مایا ممتا موہ وچوں باہر کڈھائیا۔ آواز سُنئیئے تیرے شبد انادی ند دی، انحد کرنی آپ شنوائیا۔ منزل پار کراؤنی شاہ رگ دی، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھار میٹنی وچھوڑے والے اڈ دی، گرہ مندر دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ پنج تت کہن پرہہ تیرا تکیئے جوتی نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ تیرا ویکھیئے حق ظہور، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ کوٹی کوٹ جنم بخش قصور، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپور، پاربرہم پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ ساڈی منزل مُکا دے نیڑے دُور، پاندھیاں پندھ دے چُکائیا۔ انتشکرن نہ رہے غرور، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ سچ خُماری دے سرور، مستی نام والی چڑھائیا۔ تیرا درشن کریئے حاضر حضور، حضرتاں توں پرے پڑدا دینا اٹھائیا۔ سو آشا پوری کر دے جو موسیٰ دسیا اُتے کوہ طور، تریا توں باہر بھیو جنائیا۔ جو آواز دتی جگت جگت منصور، منسا تیرے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سنا اگئی ناد، انادی دھن اُچائیا۔ ٹوں مالک برہم برہماد، برہمانڈ تیری وڈیائیا۔ ٹوں بسمل روپ وساد، کھیلے کھیل تھاوں تھائیا۔ تیرا جلوہ آد جگاد، جگ چوکڑی تیری وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا نام کلمہ سندیسہ بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ پنج کہن پرہہ دین دُنی نالوں ساڈا بدل دے سماج، سمگری جگت نہ کھئے وکھائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈا پورن کر دے کاج، کرتا پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹوں مالک خالق اکو واحد، واپگرُو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر بخش دے جوتی، جوتی جاتے دیا کھائیا۔ جے آتما تیرا گوتی، نور نورانہ نور ڈگمگائیا۔ ساڈی سُر ت رہے نہ سوتی، سُنتیاں لئے اٹھائیا۔ ساڈی آئیو بیتی چوکھی،

چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ چوڑاسی والی کھیل بڑی اوکھی، نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ساڈا نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگی، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ تُوں ٹھاکر آد جُگادی مؤجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ تُوں پریم پیارا چوجی، چوج نرالے اپنے آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے اندر مار لے جھاکی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ پڑدا اندروں کھول دے تاکی، بجر کپائی اپنی دے مٹائیا۔ دُھر دا جام پیا دے بن کے ساقی، نام پیالہ اک وکھائیا۔ ساچے گھوڑ چڑھا دے راکی، شاہ سوارا اپنی دیا کھائیا۔ بے شک اسپں تن وجود خاکی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ نرگن دھار سرگن ہو کے تیرے نال جوڑیا ناتی، رشتہ جگت جہان وکھائیا۔ تُوں بھیو کھولنا باطن باقی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ساڈی آشا پوری کرنی لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول ساڈی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ سورے سرہگ ہر کرتے دینا رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ بنا رسنا دینا رس، نجہر جھرنا بوند سوانت چوائیا۔ تیر انیالا مارنا کس، کمان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اندھ اندھیر میٹنا مس، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ منوآ من کرنا وس، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھابیا۔ شبدی دھار مارگ دینا دس، من مت بُدھ نہ کھئے چڑائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا ہووے جس، شبدی شبید شبید وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دینی سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا انتشکرن کر پوت، پت پت پت دے بنائیا۔ ابناشی کرتے وسنا پت، ٹھگوری پت رہے نہ رائیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نج لوچن نین کر رُشنائیا۔ ٹھاکر بنا ابناشی پت، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر اندر کرنا پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹنا بوند رت، رکت بوند نہ کھئے چڑائیا۔ دھام وکھاؤنا اک انڈھ، درگاہ سچ دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ مندر اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا گرہ کر سہنجنا، در گھر دینی مان وڈیائیا۔ تُوں آد پُرکھ نرنجنا، نور نورانہ نور الاہیا۔ سچ ست کرا دے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا اکو وجنا، دوچی اور نہ کھئے شنوائیا۔ سچ ست چاڑھ دے رنگنا، رنگت اکو ویکھ وکھائیا۔ در ٹھانڈا تیرا منگنا، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ستگر ساڈے سجننا، مترا مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اتم تینوں

رکھنی پینی لجا، لاجونت تیری وڈیائیا۔ ٹوں بھگتاں تن لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے
 سدنا، شبدی شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ پنج تت
 کہن پرہہ ساڈا اندر تک لے آپ، انتشکرن دھیان لگائیا۔ ٹوں زرگن دھار مائی باپ، پتا پُرکھ اکھوائیا۔ اسپں تیرا جیبا جاپ، دوسر صفت
 نہ کھئے صلاحیا۔ ساڈا ترے گن میٹ دے تاپ، ترے بھون تیری سرنائیا۔ ترے گن کوڑ رہے نہ رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ جے آتما تیری
 ذات، انت تیرے وچ سمائیا۔ کیوں نہیں سانوں کدا پاک، پت پُنت بنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے درگاہ سچ کھول دے تاک، کُنڈا کھڑکی
 آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر دے واک، جو بھوکھتاں وچ گئے سُنائیا۔ چرن پریتی اگلی ریتی بخش دے نات، ناتا بدھاتا اپنے سنگ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں بھگت سہیلے
 تیرے مات لوک، متا تیرے نال رکھائیا۔ زرگن دھار تیرا پڑھیئے سلوک، سوہلا اور نہ کھئے جنائیا۔ سچکھنڈ دواریوں سانوں سکے کوئی نہ
 روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اسپں اتم ملیئے تیری وچ جوت، جوتی جوت وچ سمائیا۔ اسان جنم بھوگ لے بہت، آگے لوڑ رہی نہ رائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ساڈی ڈرمت میل دھوت۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے در
 آوانگے۔ تن وجود مات تجاواں گے۔ اگنی آگ رنگ رنگاواں گے۔ دھر دے سنگی سکلا سنگ بناواں گے۔ زرگن دھار تیرا مان اند، اند
 اند وچ سماواں گے۔ جے آتما تیرا چند، نور نور نال رُشناواں گے۔ تیری سیجا سوں پلنگ، سُکھ آسن اک وڈیاواں گے۔ جتھے شبد وجے
 مردنگ، دوسر ناد نہ کھئے درسواں گے۔ پھیر رہنا نہیں روپ ساڈا تت پنج، پنچم دے مالک اکو تیرا روپ اکھواواں گے۔ جوتی جاتے پُرکھ
 بدھاتے پاؤنی ٹھنڈ، اگنی آگ تیرے چرن بھیٹ کراواں گے۔ جُگ جنم دے وچھڑیاں پاؤنی گنڈھ، پلُو تیرے نال بندھاواں گے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا اک وڈیاواں گے۔ پنج تت کہن گھر ساچا اک سہائیکا۔ دین دیا کھائیکا۔
 جوتی جاتا ویکھ وکھائیکا۔ پُرکھ بدھاتا رنگ رنگائیکا۔ پتا ماتا گود اٹھائیکا۔ جوتی جاتا ڈگمکائیکا۔ مانک موتی اپنے آپ پرگٹائیکا۔ جن
 بھگتاں واشنا رہن نہ دیوے کھوٹی، کھوٹے کھرے آپ بنائے گا۔ اتم چاڑھ کے اپنی چوٹی، چوٹا ہو کے ویکھ وکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیکا۔ ساچا بھيو اتم چکیکا۔ آن جاون پیندا مُکیگا۔ پُرکھ اکال مؤل نہ لکیگا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچی ساچا بُکیگا۔ تن وجود کایا ماٹی لوک ماتی بوٹا سُکیگا۔ جیون زندگی بدل حیاتی، دین دیال تتو دھارت اپنی گودی چکیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اکو اک رکھیکا۔ ہر لیکھا سچ رکھائیکا۔ دین دیال دیا کمائیکا۔ بھگت وچھل پڑدا اٹھائیکا۔ اچھل اچھل میل ملائیکا۔ جل تھل مہیئل پار کرائیکا۔ بلدھاری اپنا بل پرگٹائیکا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی لا کے پھل، پت تہنی آپ مہکائیکا۔ اتم لہنا دینا مُکا کے کلجگ کل، کلا اپنی اک درسائیکا۔ دھام وسا کے نہچل اٹل، پد اکو اک جنائیکا۔ جتھے دیپک جوتی رہیا بل، بن تیل باقی نظری آئیکا۔ اتم دھارت ت سار جائے رل، پر ماتم اپنے وچ ٹکائیکا۔ سچ سنگھاسن ہرجن لین مل، پھڑ باہوں آپ ٹکائیکا۔ آگے وچھوڑا بھوئے نہ گھڑی پل، پاربرہم پرہہ اکو رنگ رنگائیکا۔ آشا پوری کرے باون دھار بل، پورب لہنا جھولی پائیکا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آیا چل، نرگن اپنا سنگ نیھائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن سدا سدا اٹل، اٹل پدوی اک رکھائیکا۔

* پہلی کتک شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں وبار ہویا *

کتک کہے کلجگ ویکھ لے اپنا کرم، نہکرمی رہیا جنائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دہائیا۔ نیتر لوچن نین جیا رہی نہ شرم، شرع رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ہومے گڑھ توڑے کوئی نہ بہرم، بھانڈا کوڑ نہ کھئے بھٹائیا۔ مایا ممتا گھر گھر ہویا جرم، تو ست لئی انگرائیا۔ سرشٹی درشٹی ہو گئی چرم، چم درشٹی وچ ہلکائیا۔ بھيو کھولے کوئی نہ برہم، برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ کلجگ کہے کتکا میرا وقت سُہاوا، سوہنی خوشی بنائیا۔ میں اک پرہو نوں راواں، جو مالک حق گوسائیا۔ اکو دا نام دھیاواں، اکو نوں سیس جھکائیا۔ اکو دا درشن پاواں، جو جوت نور الابیا۔

اوسے دا حُکم سُنواو، سہج سہج دِرڑائیا۔ میں پھرناں نال چاواں، نو ست ویکھ وکھائیا۔ شاہ سُلطان کراں نتھاواں، سپس تاج نہ کھئے
 ٹکائیا۔ وچھوڑا پا کے پتران ماواں، کلجگ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ دھرم دا رہے کوئی نہ ساواں، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں مترا اپنیاں اٹھاواں
 باہواں، بلدھاری ہو کے آپ سُنائیا۔ دین دُئی دی بُدھی کرنی وانگ کاواں، کاگ روپ دے لوکائیا۔ اکو پُرکھ اکال آگے واسطہ پاواں، نو
 نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کتک کہے کلجگا تیرا ویکھیا کھیل
 انہونا، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ اتم تینوں پینا رونا، بن نیناں نیر وائیا۔ خالی ہتھ پینا دھونا، جگت وست رسن کچھ نہ پائیا۔ جگت جہان چار
 دن دا پرائنا، چوتھے جگ سُننا چائیں چائیا۔ تیرا بُرج ہنکاری جوت نرنکاری ڈھاہنا، ڈھٹیا گوہند والا نال ملائیا۔ مان تان اپنا کھوبنا،
 خلق ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ امرت رس کیسے نہ چونا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے کتکا میرا صاحب سوامی ایک، ایکنکار اکھوائیا۔ جس دی پکڑی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک
 رمائیا۔ جو میرے وسے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ میں کراں اُس نال ہیت، جو آد جگاد دا پتا مائیا۔ جس دے حُکم نال کرنی
 دین دُئی کھیت، خاطر اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ میرا کوئی پاسکے نہ بہیت، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ میری مؤلن والی رُت بسنتی چیت، چیتن
 سب نوں دیاں کرائیا۔ بے شک جگ چوکڑی آگے لنگھ گئے کیتی کیت، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میرا وقت سہنجنا سب نے ویکھنا چھیتی چھیت،
 چھتر دھاریاں خاک ملائیا۔ میں کوڑ دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا جگت جہان چلائیا۔ بُدھی کیسے دی پوتر رہن نہیں دینی وچ ماتا دے
 بیٹ، واشنا کوڑ نال بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کتک کہے کلجگا میں
 سنی اگمی خبر، بے خبراں دیاں جنائیا۔ ستگر شبد نرالا ہر، بے نظیر نور الہیہا۔ جس دا دُھر فرمانا جبر، جبرائیل سپس نوائیا۔ جس
 دا راہ تے محمد وچ قبر، مقبرے دین گواہیا۔ اُس دی جانے کون قیمت قدر، قُدرت قادر اک اکھوائیا۔ جس سب دی پوری کرنی سدھر،
 گر اوتار پیغمبراں نال ملائیا۔ دین دُئی نوں کرنا پدھر، پاربرہم برہم بھیو چُکائیا۔ نرگن دھار مہر کر کے ندر، ندری ندر اٹھائیا۔ تیری دھار
 نال کوڑ دا پاؤنا غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید آپ چُکائیا۔ کلجگ

کہے ناردا میری کتک دھار دی سُن لے بات، مِترا کتک نال مِلائیآ۔ پربھو دے حُکم دی میری رات، رین اندھیرا اپنا رہی پرگٹائیآ۔ جُگ
 چوکڑی میرا ویکھ لے کھات، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ مِیں اکو کرنی بات، باطن بھیو رہے نہ رائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جس مینوں دتی
 دات، وست امل اٹل میری جھولی پائیآ۔ مِیں اُس نوں بنایا کملاپات، پت پرمیشور کہہ کے سیس نوائیآ۔ بن کے داسی داس اناتھی اناتھ،
 نردھن ہو کے سیس جھکائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا دینا ساتھ، سانجھے یار تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیآ۔ کلجگ کہے کتکا توں کرم کماؤندا کی، قُدرت دا قادر کی جنائیآ۔ کی لہنا دینا تیرا دھرنی
 اُتے ساڈھے تِن ہتھہ سیس، زویداس چہارا کی گیا سمجھائیآ۔ کی گرداس سمجھایا ویہہ اکیہ، ایکنکار کی حُکم سُنائیآ۔ جس دی سب نے دتی
 ترجیح، پریم نال سُنائیآ۔ اُس دا لیکھا کس بدھ مُکنا ویہہ اکیہ، اکیسا جگدیشا کی اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیآ۔ کلجگ کہے کتکا مِیں کرم کی دساں، دہ دشا دھیان لگائیآ۔ مِیں خوشیاں دے وچ
 ہساں، ہستی تک بے پروا ہیا۔ مینوں ملیا وقت مسان، مسیا رین اندھیری چھائیآ۔ چاروں گنٹ بن قدمان تون نساں، بھجان واہو داہیا۔
 خوشیاں دے وچ ماراں کچھان، بازو بل اُٹھائیآ۔ جو اشارہ کیتا مچھان کچھان، جل دھارا گئے درڑائیآ۔ جس نوں گوبند دھار کہا اچھا،
 اچھی طرح سمجھائیآ۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں باہر رسا، بن رسنا رس چکھائیآ۔ اُس دے حُکم نال ہوڑا پرسدھ ہونا اُپر سستا،
 صاحب نال چٹرائیآ۔ ہنگ برہم ہو کے نرگن دھار تتان اندر وسا، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ اُس دی وڈیائی کابدی صفت صلاح جسا، دُھر
 دے ڈھولے گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیآ۔ کتک کہے کلجگ ویکھ لے دُھر
 دیاں تاراں، ترے گن اتیتا کی جنائیآ۔ جس دا کھیل سدا جُگ چارا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیآ۔ جس دیاں آد جُگاد جُگ چوکڑی نویاں
 نت بہاراں، رُڑی رُت اپنے نال مہکائیآ۔ جس دیاں شبدي دھار دُھنکاراں، انحد نادی ناد کرے شنوائیآ۔ جس دیاں جوتی نال جوت
 چمتکاراں، جوتی جاتا اک اکھوائیآ۔ جس دیاں لکھ چوراسی چارے کھانیاں ناراں، نر نرائن کنت اگم اتھاپیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لے پاون
 آیا سارا، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیآ۔ مِیں اُس نوں کراں نِمسکارا، نو نو لاگاں پائیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پیغمبر گر اوتارا، اوتر اپنا حُکم

ورتائیا۔ جس کلجگ تیرا میٹنا دھوواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُشنائیا۔ اُس دا نور نورانہ دو جہاناں بھئے اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ تک لے جس دا ستگر شبد دئے اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ کلجگ تیرا انت دا انت کنارہ، نئیا نوکا کوڑ ویکھنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ کلجگ کہے کتکا مینوں نہیں بھلیکھا، بہرم نہ کھئے بھلائیآ۔ میرا صاحب دے نال لیکھا، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ میری بدلن والی ریکھا، رکھیاں مَنیاں توں باہر دیاں جنائیا۔ میرا لہنا دینا نال دس دسمیشا، دہ دشا دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ لے مینوں صاحب دا دسا ویسا، جو اپنا روپ وٹائیا۔ جس نوں کھندے نہ نریشا، نرائن اگم اتھاپیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، سرگن نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے کول رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکائیا۔ کلجگ کہے کتک پرہہ دوست ہمارو میت، مٹر اک اکھوائیا۔ جگت نیتھارو پریت، پریم بے پرواہیا۔ جس دی دھار بدلنی ریت، ریتیان اکھوائیا۔ ٹھگوری پاوے چیت، چت وت نال ملائیآ۔ سب دی پرکھنہارا نیت، نرگن نرور نور الاہیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاواں گیت، جو ستگر شبد گوبند دھر دا ماہیا۔ جو تیرے میرے وسیا چیت، بھیت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوگری گئے بیت، کلجگ کہے اتم میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کتک کہے کلجگا مینوں آوندا ڈر، مٹرا دیاں سُنائیا۔ تینوں چھڈنا پینا گھر، گھرانہ لوک مات تجائیا۔ تیرا پورا ہونا ور، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ ہُن اگلا فکر کر، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے کول رہنا نہیں دھن زر، دؤلت کم کیسے نہ آئیآ۔ تیری بڈھی ہوئی وانگ خر، بیکی روپ نہ کھئے درسائیا۔ ہُن مٹرا اپنا بھانا سر تے جر، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ تک لے کی کرتا پُرکھ رہیا کر، کرنی دا کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ کلجگ کہے کتکا میں اچ کرن لگا ارداس، بینتی بنا زبان سُنائیا۔ کِریا ندھان میرے آپاس، میری آسا پور کرائیا۔ پہلوں مینوں دے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس ست دھرم دا کیتا ناس، کوڑی کِریا دتی پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے اُتے کیسے دا رہن نہیں دتا وشواس، وشیاں وچ کوڑ

لوکائیا۔ شنکر ویکھ لے روند اُتے کیلاش، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ برہما برہم نوں کرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ وشن وِشو دی پوری
 کرے نہ آس، گھر گھر رِزق نہ کھئے سبائیا۔ کلجگ کہے میں پرہو دا بن کے داسی داس، سیوا سچ سچ کھائیا۔ سُرَت شبد دی پین نہیں دتی
 راس، گوپی کاہن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ملیا میل نہ کیسے سرب گنتاس، گنوتتا گھر نہ کھئے وسائیا۔ جدھر ویکھو کلجگ کہے میں دُنیا کیتی
 اُداس، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ہر پردا کیتا پرہاس، جنگل جوہ دے لوکائیا۔ میں پرہ نوں اکو وار دینا آگھ، پِن اکھراں دینا سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی کار کھائیا۔ کلجگ کہے کتکا پرہ مینوں دئے دلیری، سر میرے
 ہتھ ٹکائیا۔ مہربان کرے مہری، مہر نظر نال ترائیا۔ چاروں کُنٹ کر رین اندھیری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دُنی لئے گھیری،
 چاروں کُنٹ پندھ مُکائیا۔ ساڈے اندر دے دے گیڑی، من منوآ من بھوائیا۔ دھرم دی جڑ دے اکھیری، تن وجوداں رہن کھئے نہ پائیا۔
 کلجگ پچو سچ دی چڑھ کھئے نہ بیڑی، نوکا نام ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ وکھا دے جھیری، جھگڑا جگت لوکائیا۔ آگے کرے مول نہ
 دیری، دوہرا تال بنائیا۔ تیرے پچھے پُرکھ اکال نے ماری پھیری، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ تیرے انتر خوشی ہووے ہتھیری، چاؤ گھنیرا اک
 بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے کتکا میری بینتی کرے
 منظور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ درشن دیوے حاضر حضور، حضرتاں دا مالک نور الاہیا۔ جس دا حکم اک دستور، دست ہتھ کے
 سیس جھکائیا۔ جس نے میرے معاف کرنے قصور، کسر عشاریئے نال اُڈائیا۔ مینوں وڈیائی دیوے ضرور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں
 دین دُنیا وچ پاؤنا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ منوآ من کر مغرور، عُربت بھرنی کوڑ لوکائیا۔ جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور،
 سو لہنا دینا جنائیا۔ جس کارن عیسیٰ عیسوی کیتی مشہور، مشورہ خُدا نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ کتک کہے کلجگا، سُن لے میت۔ اگم وقت سہنجنا تیرا پُگا، ویکھنی اگلی ریت۔ ست دھرم ہونا
 آگھا، دیوے وڈیائی پت پُتیت۔ تیرا مترا اُجڑنا جھگا، جھگڑا مٹنا مندر مسیت۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دُجا، ایکا گاؤنا سب نے گیت۔ دُھر دا
 حکم اگتی سُجھا، جو کرے پت پُتیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرے بخشیش۔ کلجگ کہے

کتکا ایویں نہ کر وچاراں، دلیلاں جگت بنائیا۔ میریاں کھیلاں تکیں بہاراں، نو ست دھیان لگائیا۔ جو صلاحاں کیتیاں محمد نال چار یاراں، مشورے کعبیاں وچ بنائیا۔ جو جبرائیل کھڑکائیاں ستاراں، ویسی نازل روپ درسائیا۔ اگلا بھيو دسنا ظاہرا، سہج نال سنائیا۔ محمد اللہ ہُو دا لا کے نعرہ، نیناں نیر و ہائیا۔ تیرا کھیل بے عیب پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں اندھ اندھیارا، چوڈس چند نہ کھئے رُسنائیا۔ زمیں اسماناں دُھندوکارا، دھرت دھول دُہائیا۔ میرا اکو حق حق دا نعرہ، لاشریک دینا سنائیا۔ امام اماما ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور' دگمگائیا۔ پھیر جھگڑا چھیڑنا وچ قاہرہ، قدم قدم نال بدلایا۔ تیرا سمجھے کھئے نہ دائرہ، حدود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں ہویے مشاعرہ، ڈھولے سولے راگ سنائیا۔ کلجگا کتے ہو نہ رہیں بہرہ، سُننا تھاون تھائیا۔ لیکھا مُکنا سوا پہرہ، پاربرہم کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک حُکم سنائیا۔ کلجگ کہے کتکا میں کوئی بچہ نہیں نہا، جوہن ونت اکھوائیا۔ میں کوئی سُن دا نہیں نال کتاں، انسنت کی سمجھائیا۔ میں جگت والا نہیں کوئی چتا، اپنا پکھ بدلایا۔ میں کوئی اکھراں والا نہیں مہا، پڑھ پڑھ دین دُنی درڑائیا۔ میں کوئی حصہ نہیں کھنا، جگت ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ میں کوئی کانڈ نہیں کرما، جگت جگ سنوئیا۔ میں کوئی دین دُنی نہیں دھرما، دھیرج رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میتوں نہیں حیا کوئی شرما، شہنشاہ دتی وڈیایا۔ میں جھگڑا میٹنا ورنہ برنا، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ میں لیکھا تکنا اُتے دھرنی دھرنا، دھول دھیان رکھائیا۔ کلجگ کہے کتکا میں آج توں لہندی کوٹے چڑھنا، خوشیاں نال پندھ مُکائیا۔ محمدیاں دے اندر وڑنا، آسن لواں جمائیا۔ اللہ ہُو اناہو دا نعرہ پڑھنا، بن اکھراں اکھر سنائیا۔ جو محمد وزیول تا عم بادل تا کھیل بو چشمے رچھس جدیے اود رضیاوم ماؤل جہمبا تاجو وُبل زاویزم مستائے وائے زُل جمودا حمل زُما تیرا نور نور نور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کتک کہے کلجگا توں بڑا چلاک، سوربیر نظری آئیا۔ کلجگ کہے مترا پرہ نے میرا کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جے میں کلجگ نہ ہوواں کیتھوں اوتار پیغمبراں گورواں دا پورا ہووے واک، پُرکھ اکال دی کی وڈیایا۔ ستگر شبد پھر کس نوں دیوے شبد دی دات، کون حُکم حُکم سنائیا۔ اوتار پیغمبراں دا بنے کون ساک، گرواں دا سجن کون اکھوائیا۔ کتکا پُرکھ اکال میرے ول رہیا جھاک، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ پر میں وی چھیتی

مُکاوُنی اپنی واٹ، وٹنا دین دُنی لگائیا۔ سب نوں لیاؤنا اپنے گھاٹ، پتن اِکو اِک اکھوائیا۔ سب توں پہلوں مُکاوُنی اپنی واٹ، پرہ دی
 ساچی سیو کھائیا۔ پر اِک ویراں صاحب سَتگر نالوں دین دُنی دینی کاٹ، سُرَت شبد نہ کھئے جنائیا۔ بے شک سَتگر شبد مینوں رہیا
 ڈانٹ، بھہ رہیا وکھائیا۔ میں وی بڑا ٹٹوآ ناٹ، اپنا سانگ پرگٹائیا۔ نالے ہس کے کہواں میرے صاحب سَتگر میں ویکھ لے دین دُنی دی
 سٹا کایا اندر والی کھاٹ، باہر سنگھاسن نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کوئی جگت گوئیا نہیں بھاٹ، جگت سوپلے ڈھولے دیاں سُنائیا۔ میری اِک
 چھوٹی چہی بات، باطن دیاں سُنائیا۔ میں ونگار کے کہواں او پرہو جے میں کلجگ نہ ہوواں توں کِس طرح آویں لوک مات، نرگن ہو
 کے اپنا کھیل کھلائیا۔ تے پھیر میں کلجگ وی تیری ذات، مینوں جنمیا کیسے نہیں مائیا۔ نہ کوئی میری بہین تے نہ کوئی بھرات، پتنی سنگ
 نہ کھئے رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا ایسے کر کے توں پُچھی میری وات، میرے پچھے آئیوں چل کے پاندھی راہیا۔ پر میرے کول اِک پترکا بنا
 اکھراں توں پات، جس دا جگت وِدیا لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ
 اِک درسائیا۔ کتک کہے کلجگا کیوں پرہو نوں رہیا وِڈیا، وِڈے دی کی وِڈیائیا۔ کوئن کوٹ کلجگ وہ گئے اوہدے وِچ وِہنا والے دریا، تیری
 کی وِڈیائیا۔ اوہ بے پرواہ اگم اتہا، نرگن نور نور الاہیا۔ جس نے پتہ نہیں کتنے وِشن برہما شو دتے اُپا، کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گرو اپنے
 وِچ سائیا۔ کتنے جگ چوکڑیاں دتے بدلا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جھٹ کلجگ مُچھاں نوں دے کے تاء، کتک نوں
 رہیا سُنائیا۔ اوہ مِترا میں سبے چھڈے تھاں، جگت نشانے دتے گوائیا۔ اِکو اِشٹ لیا منا، جو مالک دُھردرگاہیا۔ جس دے ڈھولے اوتار
 پیغمبران گروآں دتے سنا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ پیغمبران کہہ کے حق خُدا، خود مالک دتا دِرڑائیا۔ گروآں کہہ کے واہ واہ، واہِگرو
 ڈھولا لیا گائیا۔ اوترا روپ انوپ درسا، بیہو ابھیدا دتا جنائیا۔ شاہاں دا شاہ، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ کلجگ کہے سو میری پکڑے بانہ، سر
 میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس نے میرے بدلے ساری سرِشٹی نوں چاؤنا اِک ناں، مارگ اِکو اِک دِرڑائیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، گودی اپنے
 لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی آپ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے میرے سَتگر سجن
 سہیلے، صاحب تیری سرنائیا۔ نرگن دھار کر لے میلے، ملنی ہر جگدیش جنائیا۔ تُدھ بن کھیل کوئی نہ کھیلے، خالق خلق نہ ویکھ وکھائیا۔

اپنے گرہ وکھا نویلے، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ پرم پُرکھ نہ گرو رہے نہ چیلے، کلجگ کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار نالوں سارے کیتے ویلے، کوڑی کریا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرے کولوں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو مینوں لگیاں چنگیاں، در تیرے بھیٹ کرائیا۔ تُوں مینوں کرنا کار انگیاں، انگیکار اکھوائیا۔ میں چاہندا دین دُنی دیاں چوٹیاں ہوون ننگیاں، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دا لیکھا ہووے میرے کندھیاں، گھاٹ پتن روون مارن دھاپیا۔ جگت دُہاگن دسن رنڈیاں، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈائیا۔ کلجگ کہے میری دھار پھرے وانگ پکھنڈیاں، بھجے واہو داہیا۔ دیناں مذہباں ویکھے ڈنڈیاں، شرع شریعت پھول پھلائییا۔ نیتربین ویکھے اندھیاں، جنہاں بھلیا نور الاہیا۔ کوڑ گڑیاں دیاں میریاں ہوون پابندیاں، حُکم تیرا اک سُنائیا۔ جس طرح پچھلیاں جگ چوڑیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ہُن کھیل کھلا دے دیا کما دے ویکھ لے سُرپیراں جنگیاں، جنگجو تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا چرن کول وچ سجدہ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ میں تیرے در دا بردا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں بھیو کھلاؤنا اپنے گھر دا، گرہ پڑدا دینا اٹھائیا۔ میں درشن کراں نرائن نر دا، نور نورانہ نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیری کراں تابعداری، طلب اور نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ نگاہ ماری، بن نیناں نین تکائیا۔ ست سچ دی رہن دتی نہیں کوئی یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ نام دی دسے نہ کیسے خُماری، مد متی کیتی لوکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے نال سارے کرن غداری، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرا دھرم اڈیا مار اڈاری، دھرنی دھرت دھول نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرے کوڑ دی تیرے پیار نالوں سب تُوں چنگی لگے یاری، یار پیارے مترلے بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میری پنہاری، پرہو تیری سیو نہ کھئے کھائیا۔ تُوں ویکھنا اپنی دھاری، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دین اُدھاری، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ انت کنت بھگونت آوے کل کلکی اوتاری، نہکھنکا نور الاہیا۔ امام امامے تیری ہووے سیکداری، سر سر حُکم منائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی پا ساری، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو چُکائیا۔ تُوں زرگن نور جوت اُجیاری، نور نورانہ نظری

آئیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چاری، جگ چوڑی دئے گواہیا۔ کلجگ کہے میں تیرا سُت سُو ریرِ بلکاری، بل اپنا دتا پرگٹائیا۔ دھرم دا محل رہن دینا نہیں کوئی اٹاری، اٹل پدوی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دو چار سالان وچ سب نوں کرا خواری، خاطر تیری پرہو سبو کھائیا۔ بچیا رہے نہ کوئی نر ناری، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سنڈیسے دیوان سمنڈ ساگران جنگلان جوہاں پہاڑی، ٹلیاں پرتاں دینا سُنائیا۔ سارے خبردار ہو جاؤ شنکر نے حُکم دے دتا مؤت لاڑی، رائے دھرم چتر گپت لیکھے نال ملائیا۔ جس نے پھرنا گھر گھر جھاڑی جھاڑی، کونے کونے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے سبجو میری کرنی امداد، خوشیاں نال جنائیا۔ رائے دھرم پچھلا لہنا رکھنا یاد، چتر گپت بھل کدے نہ جائیا۔ لاڑی مؤت تُوں وی چکھنا سواد، لکھ چوراسی کھا کھا خوشی منائیا۔ میں پھیر آؤنا ستجگ تریتا دوپرتوں بعد، تِن جگ تہانوں پھیر سکے نہ کھئے رجائیا۔ ساتھیو سبجو سارے کھولو جاگ، کلجگ کہے اپنی لو انگڑائیا۔ تہاڈے وڈے ہون والے بھاگ، بھاگاں بھریو تہانوں ملے وڈیائیا۔ وعدہ کریئے دین دنی اُتے جگدا رہن نہیں دینا کوئی چراغ، چراگاہاں پھرے دہائیا۔ ہنس بڈھی والے بنا دینے کاگ، کاگ روپ دسے لوکائیا۔ کیسے تخت نواسی دا رہن نہیں دینا راج، شاہ پاتشاہ خاک وچ ملائیا۔ رائے دھرم چتر گپت لاڑی مؤت کلجگ کہے اج ساڈی ساریاں دی ہو جائے اک آواز، اکو سُن دئیے سُنائیا۔ پھر پرہو تُوں کہیئے ساڈی رکھنی لاج، تیرے چرن سپس نوائیا۔ ستگر شبد نوں کہیئے ساڈا پورا کرنا کاج، دینی مان وڈیائیا۔ کیوں انت سب نوں دینا پینا جواب، جواب طلبی کرے بے پرواہیا۔ پیغمبراں دے سُنپے نہیں کوئی خواب، خود مالک دا حُکم تے خود مالک آپ ورتائیا۔ محمد نے لبان کٹاؤن لگیان کہا سی جے آیا تے آئیگا وچ پنجاب، پنجے دوویں ملا کے دُعا خُدا آگے کر کے وزہم وزہم کہہ کے سپس دتا جھکائیا۔ اوہ میرا شہنشاہاں دا شہنشاہ نواباں دا نواب، بے محتاج مُحتاجاں اپنے گلے لگائیا۔ جس دن نانک نے پہلے دن وجائی رباب، مردانے دتی سُنائیا۔ او مردانیا جو آؤنا دساں توں بعد، دُھر دا مالک اگم اتھاپیا۔ اوہ جوت روپ جس نے رچنا رچی آد، آد دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہدا حُکم اُس دا شبد شبد بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اوہدا پریم تھگاں چوراں نوں بنا دئے سنت سادھ، بھگت بنا کے بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ ایسی اپنے پیار دی لاوے لاگ، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ راتی سُنتیاں دینے جاگدیاں دا بن جائے کنت

سُہاگ، آتما دا پرماتما ہو کے اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی ڈھردرگاہیا۔ کلجُگ کہے پرہوُ ایہہ میری کوئی نہیں ذمیواری، اوہ ڈھر دیا ضامنا تینوں دیاں سُنائیا۔ تیرے حُکم دی میرے سیس اُتے کھاری، خیرخواہ تیری سیو کھائیا۔ تیرے چرن کولاں وچ کدے نہ کراں غداری، گداگر ہو کے ہوکا دیواں تھائوں تھائیا۔ پرہوُ جے سچ پُچھیں کلجُگ آکھے میرے توں بنا دُنیا وچ کوئی نہیں تیرا پُجاری، اکھراں نوں پڑھ پڑھ کے تیرا نام گئے بھلائیا۔ ایویں مار دے لمیاں اڈاری، اندر وڑ وڑ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کلجُگ کہے میرے صاحبِا جے سچ پُچھیں بنا تیری کِریا توں سب دی آتما کواری، کنت سُہاگ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں جدوں تکان تے روون زارو زاری، ہنجهوُاں ہار بنائیا۔ اوہ ویکھ لے ہسدی موٹ لاڑی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ واہ کلجُگا تیری کہو جہی پھلواری، پت ٹہنی دتی مہکائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھی جھوٹھ بھریا ناڑی ناڑی، بہتر ناڑی دئے گواہیا۔ کلجُگ کہے میں وی سب دے پھراں پچھے آگاڑی، ستگر شبد دے آگے واسطہ پائیا۔ میرے صاحبِا ایہناں نوں اپنے گھر نہ واڑیں، جیہڑے پرہوُ نوں گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجُگ کہے میرا صاحبِا سچا میت جو، نظر کیسے نہ آئیندا۔ میرے نال کرے مُحبت موہ، پیار نال سمجھائیندا۔ سب دا کرم دھرم لینا کھوہ، اپنا بل پرگنائیندا۔ اک گلّ یاد رکھیں کلجُگ جتھے آواز نکلے سوہنگ سو، سو پُرکھ آد نرنجن آپ سُنائیندا۔ اوتھے آتما پرماتما نہیں دو، دوہاں دا اکو روپ نظری آئیندا۔ کلجُگ کہے پرہوُ جے اوہناں دے اندروں تیرے نور دا نور تے نظر آئی لو، لوئن تیجا ویکھ وکھائیندا۔ پھیر اوتھے کدے نہ سکاں چھوہ، دُور ڈراڈا سیس جھکائیندا۔ کیوں اوہ بھگت تیرے تیرے جوگے گئے ہو، اوتھے کلجُگ کی کرم کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیندا۔ کلجُگ کہے میں بڑا سورپیر بہادر، انکھیلا جگت اکھوائیا۔ جس نے کرنا حق عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرے نال ستجُگ دا کرنا تبادل، تبدیلی بھگتاں دتی جنائیا۔ دُنیا سرشٹی کائنات مینوں ایوں دسدی کوئی مقتول کوئی قاتل، قتل گاہ دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائیا۔ جے مُقدس دسے باتل، بیٹل پوت پاک اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کتک کہے کلجُگا انت کریئے صلاح، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں وقت گیا آئیا۔ دس کیہڑا لہیئے

ملاح، بیڑا جگت کون اُٹھائیا۔ کلجگ کہندا کتکا واہ واہ، ایہہ کی دتا سُنائیا۔ میرا مالک اگم اتھاہ، بے انت نؤر الاہیا۔ جس دُھر فرمانا مینوں دتا جنا، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں نال دتا ملا، سہج سہج پڑدا وچوں اُٹھائیا۔ کلجگا توں نو کھنڈ پرتھی لاؤنا اپنا داء، داؤ سمجھ کچھ نہ پائیا۔ ہر ہر دیوں پرہو دا کڈھنا نال، تن وجوداں کرنی صفائیا۔ پیار توڑ کے پُتران مان، پتا پوت دینا لڑائیا۔ بڈھی کوڑ بناؤنی خواہش رلاؤنی نال کان، چاروں کُنٹ کوک سُنائیا۔ پھیر کلجگ کھیل چھو ایں کریں جس طرح حکم دیواں جنا، بن جنیندی مائیا۔ جنہاں نے سور کھادھا جنہاں نے کھادھی گان، دوہاں توں دینا ٹکرائیا۔ پھیر دوویں کھڑیاں کرنیاں بانہ، چڑھدی لہندی دشا دینیاں پلائییا۔ نالے کہیں پرہو کیسے نوں دیویں نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تپدی دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے کتکا توں کی کرم کھاؤنا، کملیا مینوں دے جنائییا۔ کتک کہے کلجگا میں پرہ نوں سپس نواؤنا، نو نو لاگان پائیا۔ مستک دھوڑی خاک رماؤنا، ٹکے جوت للائی نال چمکائیا۔ گل پلو واسطہ پاؤنا، نیتر نینان نیر وہائیا۔ اک سندیس سناؤنا، اپنی اچھیا نہ کھئے پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں آپ تراؤنا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جتھے ہون اوتھے درس دکھاؤنا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ سُنیاں آپ اُٹھاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جنم مرن دا روگ مٹاؤنا، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رائے دھرم دا لیکھ مٹاؤنا، چتر گپت نہ حساب رکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ پئے انت پرناؤنا، پرم پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ ستگر شبد نال جن بھگتاں سچکھنڈ ٹکاؤنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جنہاں تیرا درس کرنا تنہاں دا کرم کانڈ لیکھے لاؤنا، کتک کہے اس توں پرے کرم نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا دوس سہنجنا میں جن بھگتاں سپس جھکاؤنا، در ساچی منگ منگائیا۔ جن بھگتو بنا پرہو توں انت کوئی کم نہیں آؤنا، جگت کامنا نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہہ سریر چار دن دا پرابندا، جو آیا سو اُٹھ جائیا۔ میں اک گل دساں جنہاں سوہنگ ڈھولا گاؤنا، تنہاں ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کتک کہے کرم کانڈ دا لیکھا جائے مُک، مُکمل دیاں درڑائیا۔ جو جن توں میرا میں تیرا پڑھے ٹک، ٹخم تاشیر جائے بدلائیا۔ منزل چڑھدیاں کدے نہ جاوے رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبد جن بھگت دُلا رے گودی لے چُک، پھڑ باہوں گلے لے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے دُھر دربارے درگاہ ساچی مقامے حق دیوے سٹ،

سچ ٹکانے آپ ٹکائیا۔ کتک کہے کرماں والیو نہکرمی دی پئی لٹ، لٹیریو لٹ لو چائیں چائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں بھگتاں توں کسے بنایا نہیں کدے پُت، گودی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ سدا سدا سدا تہاڈی سہنجی رہے رت، رڑی ستگر شبد نال مہکائیا۔ کتک کہے میں سچ دساں در آیاں دے سب دے مٹ جانے دُکھ، ایتھے دُکھیو دُکھ جانے تجائیا۔ گھر جا کے خوشیاں دا ماننا سُکھ، سُکھ صاحب ستگر جھولی وچ رکھائیا۔ سب دا اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ جنی کُکھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میٹھارا کلجگ اندھیرا گھپ، ستجگ ست سچ چند چمکائیا۔

* ۳ کتک شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر رنجیت کور، امرجیت سنگھ، جاگیر کور، سرجیت سنگھ،

ہریجن سنگھ، پریم سنگھ، گرمیت سنگھ، جگجیت سنگھ، وریام سنگھ، ستیر سنگھ، جگمیل سنگھ،

امر سنگھ، ملکھا سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، ٹھاکر سنگھ، کرتار سنگھ، سروپ سنگھ،

چن سنگھ، بھگوتی، نتی، ہرجیت سنگھ، پال سنگھ، سورن کور، ترپت کور، جگندر کور،

گردھارا سنگھ، پریم سنگھ، کشمیر سنگھ، جاگیر سنگھ، پیارا سنگھ، رتن سنگھ، دلپ سنگھ،

پریم سنگھ، پریم سنگھ، سلکھن سنگھ، بہان سنگھ، ایشر سنگھ، جرنیل سنگھ،

برنس سنگھ، جوگا سنگھ، وریام کور، کشمیر سنگھ، آسا سنگھ، پریتو،

بئی جیٹھووال، پرچیت کور رنجیت باغ گرداس پُر ہریجن سنگھ دربار دا، *

پنج تت کہن کینا کمزی کومست مبی تلوزو چن ہفتل بھمل مزبل باہم وا کوزو توسٹل تخموا اوسل خزبول نورے نشا محمدے دُعا رحمتے خُدا ال گوم ال گرم زوینو زبی زیوول مُفا قُدرتے نجا چشمے چنید عرشے وزید نورے نگاہبان نوجوان اگم اتھاپیا۔ سکلو مجس دیوانہ بوزی

زمکا ال وہم مہم ولزکا جو نے جگسطے الویزو یقسم مووزے روبا مہمبا زوؤ قادرے کیند شول ٹائساؤ وضو عرشے نخو فرشے مفی
 اسمانے زوگ زہلاؤ کوول کوزی کبل پسطے ڈائے خدا ولزمؤال نرتے زود شاہو مہرو زوئے زمی شاہینزی گلدا دو خا کے زمیں بندہ اے نویں
 قابل زمبل اوی کونا شرع شاہے نپھلو نوره تلؤ اسمانے وضو موویؤل مہا محمدے ادا کاجے دُعا جستجو زخدم محلہ وزی وزیہتے
 نصیحت نصیحت نصیحت جوہملا محمدے خدائے خدائے خدا پنج تت نیؤلا دامستو دامستو کزینے کوکھ رسؤلے زوکھ نیئے پرتکھ
 پروردگارے یکھو واحدے مہی نوره ازی نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا
 رنگ اک رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا حق قلبوت، کایا کعبہ نظری آئی۔ تیرا کلمہ دئے ثبوت، صبر صبوری نال سمجھائیا۔ نوری نور
 روعہ رواں تیرا دوٹ، جگت جہان کھیل کھلائی۔ حقیقت حق دئے ثبوت، ست سچ نال سنائیا۔ میرے مہربان محبوب، تیری محبت
 وچ وڈیائی۔ سدا سدا رہنا موجود، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ اندرون کڈھ کے کوڑی کریا کر نیست و نابود، مہربان مہر نظر ٹکائی۔
 دتیا رہے نہ کھئے حدود، گرہ اکو دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت
 کہن پرہ اسیں تن وجود بنے پیغمبر، کعبیاں خوشی بنائیا۔ جگت دھار ویکھے سویمبر، سوہنا کھیل کھلائی۔ جگت وجود سہا کے مندر،
 تیری بنت بنائیا۔ تون نرگن دھار وس کے اندر، بھيو ابھید دتا سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے کھنڈر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بھيو چکا کے
 سوریہ چندر، دیپک جوتی جوت وکھائیا۔ نرگن دھار لا کے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ سانوں پورب چیتا جس ویلے محمد لگا
 منگن، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ نور اہ چاڑھنی رنگن، رنگت اک درسائیا۔ تیرا تن وجود میرے محبوب نہ ہووے بدن، جگت وند نہ کھئے
 وندائیا۔ دھر دے حکم نال تیرا حکم آوے سدن، سدا اکو اک سنائیا۔ تیرے دیپک جوتی جگن، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پیار وچ ہوون
 مگن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے مالکا خلق دے خالقا تون آپ مناؤنا سگن، مؤلی تند نہ کھئے چٹرائیا۔ میری آشا تک لے تت پنجن،
 پنچم دے مالک تیرا دھیان لگائیا۔ میرا غم میٹنا رنجن، رنجش دینی گوائیا۔ اکو اپنا پا کے انجن، دو جہان دینا چمکائیا۔ تینوں پیغمبران کہا
 دکھ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ بیڑا چکنا کندھن، کھیوٹ کھیٹا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ محمد ہتھ رکھ کے اُتے چھاتی، سینہ خوشیاں نال دبائیا۔ دُعا کیتی آگے کھلاپاتی، پت
 پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ میری زندگی تیری حیاتی، جیون تیرے قدم ٹکائیا۔ اتم میری پُچھنی واتی، واتا ورن تکنا خلق خُدا ئیا۔ صدی
 چوڈھویں ہونی اندھیری راتی، تیرا نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری حق دی دے نہ کھئے پرہاتی، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ میرے مالکا
 میتوں بخش اگئی داتی، وست اٹل ورتائیا۔ میرے اماما آؤنا لوک ماتی، نرگن اپنا وپس وٹائیا۔ میری پُچھنی واتی، لہنا لہنیاں وچوں
 کڈھائیا۔ ست سچ جوڑنا ناتی، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کاغذاتی، الفیے نہ کھئے وڈیائیا۔ توں مالک نور الہی صفاتی،
 ہستی تیری ویکھ وکھائیا۔ تینوں کہا سب نے کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری وڈیائیا۔ میری انت مُکاؤنی واٹی، پنڈھ جگت رہے نہ رائیا۔
 منزل چڑھاؤنا گھاٹی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ محمد کہے میری
 دو ہتھالی والی دُعا، دست دست نال ملاییا۔ پروردگار بے پرواہ، بے پرواہی تیری ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسہ دے سنا، حُکم اکو اک
 درڑائیا۔ کس بدھ نور نورانہ کریں رُشنا، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ جھٹ خبر اگئی گئی آ، پن آہٹ دتی درڑائیا۔ میرے نبی کر دھیاں،
 رسول سہج نال جنائیا۔ اتم کراں حق نیاں، انصاف وچ وڈیائیا۔ امام اماما وپس وٹا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ لہندیوں چڑھدے نین اٹھا، نیتر
 لے بدلایا۔ کی کھیل کرے تیرا خُدا، خود مالک نور الہیا۔ جو حق دا دل رُبا، مُحبّت وچ سہائیا۔ جس اوتاراں اپنا بھیو دتا سمجھا، بھل
 رہے نہ رائیا۔ پیغمبران دتا درڑا، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے وقت سہنجنا گیا آ، لوک مات خوشی بنائیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا،
 جوتی جاتا سوہا پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لا، سمبل اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا مارگ اک وکھا، نو ست دئے سمجھائیا۔ محمد تیری قبول
 کراں دُعا، دو جہاناں مالک ہوئے سہائیا۔ کعبیاں توں پرے اپنا بھیو دئے کھلا، پردہ نشیں نظری آئیا۔ جیہڑا سب توں رہے جُدا، جُز وکھرا
 ونڈ وندائیا۔ نور نورانہ کر رُشنا، ظہور اپنا دئے چمکائیا۔ ست سہنجنا تھان دئے سہا، سوہنی بنت بنائیا۔ چار جگ دے مانس ماتو مائکھ
 انسان انساناں نال دئے ملا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں پنڈھ دئے مُکا، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جھٹ جبرائیل نے رولا
 دتا پا، زور زور سُنایا۔ حضرت حضرت محمد کی کھیل کرے مہرواں، محبوب نور الہیا۔ جس اکو گرہ دینا وسا، دوسر ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ مینوں ایوں دسیا جبرائیل کہے اُس مالک خالق اک بھگت دوار دینا بنا، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگت سُہیلے صوفیاں اکو گھر دینا وسا، واسطہ اپنے نال بنائیا۔ جتھے تیری آشا پھردی واہو داہ، بھجے چائی چائیا۔ اُس دھول نوں بھاگ دینا لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جتھے بنا سجداں سب نے سپس دینا جھکا، قدم بوسیاں وچ خلق خُداِیا۔ نگاہ مار لے پن نینا نین تکا، تقویٰ اکے اُتے جنائیا۔ اتم لہنا مدینہ مکہ دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم سُنائیا۔ دین دُنی مانو اکو رنگ دئے رنگا، شرع زنجیر بے نظیر دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ کھلایا۔ پنج تت کہن محمد نے ماری آہ، ہوکیاں نال سُنائیا۔ میرے مولا بے پرواہ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میرے اکم اتہاہ عالی جاہ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ تیرا حُکم لیا پرنا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چلیا وچ رضا، رازق رِزق رحیم تیری وڈیائیا۔ تیرے کلمے دا کعبے وچ تکیا مزہ، مذاق ویکھیا خلق خُداِیا۔ میرے محبوبا کیوں صدی چوڈھویں انت سب نوں دیویں سزا، سزایافتہ دین دُنی نظری آئیا۔ کیوں سب دے سر تے کوکدی قضا، قزاق کلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ کیوں نہیں انساناں حیواناں ہتھ آونی غذا، غضب نال تیری دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن جس ویلے محمد نوں رکھیا بنا کے لاش، مقبرے وچ ٹکائیا۔ شنکر تک کے اُتوں کیلاش، نیتر نین بگھسائیا۔ مٹی خاک نے کہا شاباش، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ کِس بدھ تینوں کرن تلاش، کھوجن تھاون تھائیا۔ کون پوری کرے آس، ترسنا جگت مٹایا۔ کون دیوے دھرواس، دھرم دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن اسیں مقبرے وچ گئے لک، محمد نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر بن اکھراں پڑھی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نوری دھار بن نیتراں نیتر لکے چُک، ویکھیا چائیں چائیا۔ جیہڑا مات گریہ دا اُلٹا رُکھ، دھرنی اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو دو جہاناں دیونہارا ساچا سُکھ، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن اسیں بن گئے مٹی، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے مقبرے سوہے پتھر اٹیں، پانسان نال وڈیائیا۔ اک آواز اگئی آئی جس سنڈیسہ دتا محمد تینوں پھیر ملانگا جس ویلے باہے تے لائی ٹپی، اپنا روپ بدلایا۔ اُس ویلے صدی چوڈھویں جانی چہپی، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ پھیر نام کلمیاں دی

سانجھی کران گا لپی، ہوٹاں لپاں وچوں اِکو وار کڈھائیا۔ تیرا لہنا دینا چُکاواں گا جس ویلے شہنشاہی دس دی آئی متی، مترا دیاں درڑائیا۔
 دین دُنیا کوڑ دی سیجا ہووے لٹی، ٹکے مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ جگت رسنا ہونی مٹھی، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ اپنی کھیل کران
 انڈھی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پچھلی دھارا سب دی کران چٹی، کالکھ مؤل رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن اسیں مقبرے وچ گئے چھپ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اساں ویکھ اندھیرا
 گھپ، کوک کوک دتی دہائیا۔ پروردگارا سانجھے یارا جے پیغمبران بنایا اپنا ست، دلارا اپنا رنگ رنگائیا۔ اتم وات ساڈی پُچھ، پُشت پناہ
 ہتھ ٹکائیا۔ تیرا لہنا کی کچھ، کرنی دے کرتے دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ پنج تت کہن مقبرے وچوں آئی آواز، ناد بانگ ازاں دتی جنائیا۔ نالے تینوں کھول کے باطن بات، رازق رِزق رحیم دتا
 سمجھائیا۔ محمد میرا لہنا نہیں نال وُضو نماز، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا کھیل ویکھنا انت ہونا نہیں کیسے ناراض، دُتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ پر
 یاد کر تیرے تون بعد گوبند دا اُڈنا باز، بازی دین دُنی اُٹائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں دُھر کلے دا چلنا جہاز، نوکا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو حُکم
 سندیس سُننا واحد، واضح کر کے دتا جنائیا۔ نور الابی بے پرواہی دا وکھرا ہونا مزاج، طبیعت طیب سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ مقبرہ کہے جس ویلے پنج تت نگاہ ماری چڑدا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔
 لیکھا تگیا گور مڑھ دا، دھرنی دھول کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا تگیا سیس دھڑ دا، دین دُنی لڑائیا۔ ہنکار ویکھو ہووے گڑھ دا، ہنگتا دئے
 ٹڑائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھا یار گھاڑن ہووے گھڑدا، گھڑن بھننہار اپنا کھیل کھلائییا۔ اوہ نور الابی امام اماما سَمبل دے اندر ویکھیا
 وڑدا، اپنا نور اپنے وچ چھپائیا۔ پھیر سندیس دتا دُھر دے گھر دا، مقامے حق حق سمجھائیا۔ جس کھیل کھیلنا ول چھل دا، اچھل
 چھلداہاری اک اکھوائیا۔ اوہ رالیاں کیسے نال نہیں رلدا، وکھرا اپنا گھر بنائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دا، باون نال وڈیائیا۔ جس دے
 سندیسے راما رہیا گھلدا، سینتا ست سمجھائیا۔ جس نوں کاہن گھنٹیا اپنا کاہن رہیا مندا، منسا تون باہر اک اکھوائیا۔ جس نوں مؤسے
 مالک منیا سارے تن دا، وجوداں رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ خوشیاں نال اُس دے پیار وچ پھلدا، پت ٹہنیاں نال مہکائیا۔ نانک لیکھ جنایا

کلجگ کل دا، بھيو ابھيد آپ گھلايا۔ گو بند کھيل کھيليا اُس دے بل دا، کھنڈا کھڑگ نال چمکائيا۔ انت اشارہ دتا جو مالک مہيئل جل تھل دا، ہر گھٹ رہيا سمائيا۔ اُس دا بھيو نہيں آؤنا پل دا، پلکاں دے اوپلے بہہ کے کی اپنا حُکم ورتائيا۔ جس دا جو بن کدے نہ ڈھلدا، جوانی بدل کدے نہ جائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائيا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپن ماٹی بن سواس، کم کيسے نہ آيا۔ ساڈی اتم اکو آس، آشا نال جنائيا۔ بن کے داسی داس، پرہہ چرن سپس جھکائيا۔ پُرکھ اکالے دين ديا لے انت وسنا ساڈے پاس، سگلا سنگ بنائيا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاباش، ستگر تُوں الہيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائيا۔ پنج تت کہن ساڈا صاحب مٹنا کہنا، کہہ کے ديے جنائيا۔ اسان مقبرياں وچ نہيں رہنا، قبران وچ نہ کھئے دفنائيا۔ اسان تيرا بھانا سہنا، نو نو سپس جھکائيا۔ سدا سدا سد تيرے چرن کول وچ بہنا، دوسر دھام نہ کھئے وڈيائيا۔ تيرا درشن کريے سدا نینان، بن نینان نین لینا ملايا۔ ساٹوں کدی نہ کریں طرفینا، طرفداری اپنی اک سمجھائيا۔ تُوں مات پت ساک سجن ساڈا بھائی بھينا، نار کنت بھگونت اکو نظری آيا۔ اسپن تيرے دھام اولے تيرے چرن ڈھپنا، دھوڑی خاک خاک ملايا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائيا۔ محمد دے مقبرے کیتی پُکار، تُوں ہی تُوں ہی سُنائيا۔ واہ ميرے پروردگار، تُوں تُوں نے تُوں الہيا۔ میں تيرا خدمتگار، خادم ہو کے سپس نوايا۔ تيرے چرن کول نِمسکار، قدم بوسی وچ سپس جھکائيا۔ میری بيننتی سُن پُکار، کوک کوک درڑائيا۔ سچ دس کی کھيل کرے امام اماما بن سکدار، سر سر اپنا حُکم ورتائيا۔ تيرے نال کاہدا تکرار، جھگڑا دُنی نہ کھئے رکھائيا۔ ميرے نال وعدہ کر اقرار، قول دينا سمجھائيا۔ جھٹ حُکم دتا سچي سرکار، خود مالک آپ سُنائيا۔ محمد سُن لے نال پيار، آشا تیری نال رکھائيا۔ صدی چوڈھویں لے وچار، وچر کے سکے نہ کھئے سمجھائيا۔ جس ویلے ہویا اندھ اندھيار، تُوں ہی چند نہ کھئے چمکائيا۔ مِتران دا مِتر رہے کوئی نہ یار، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائيا۔ دینان مذہبان ہونی خار، نام کلمہ کرے لڑائيا۔ کھنڈا کھڑگ چلے تلوار، اپنی لے انگڑائيا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، اگنی تت بُجھائيا۔ سچ ایمان رہے نہ وچ سنسار، سچ وچ نہ کھئے سمائيا۔ مندر مسجد رو رو کرن پُکار، بن نینان نیر وہائيا۔ اُس ویلے پروردگار پاوے سار، سانجھا یار تُوں الہيا۔ جس دا کھيل سدا جُگ چار، ستجگ تريتہ

دواپرویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ اتم لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض اپنا حُکم ورتائیا۔ جس ویلے مندر مسجد شِودوالے مٹھ ہون خوار، پتھر اٹ نال ٹکرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ دھرنی کرے ہاہکار، ہوکیا وچ سُنائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، نرویر تیری وڈیائیا۔ اُس ویلے امام اماما بن کے ہوواں ظاہر، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ سانجھا بنا کے بھگت دوار، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سمت شہنشاہی دس لینا وچار، تھت وار نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے بھگتاں نے بھگت دوارے وچ بھگتاں دا کیتا بھنڈار، سوہنی خوشی بنائیا۔ وشنوں ویکھے نین آگھاڑ، اپنا دھیان لگائیا۔ برہما کرے وچار، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ شنکر تکی اگم نظار، نظریہ لئی بدلائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونا اپر اپار، اپرمپر ہو کے دیاں جنائیا۔ بھگت سہیلا بنے آپ نرنکار، قُدرت دا قادر اگم اتھاپیا۔ غریب نائیاں پاوے سار، کوجھیاں کھلیاں گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، پرہم پُرکھ آپ کرتار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرنہار ایکنکار آپ اکھوائیا۔

* ۴ کتک شہنشاہی سمت دس پنڈ بالیچک ضلع امرتسر ہرجیت سنگھ دے سریر چھٹن نوٹ * *

پنج تت کہن پرہہ میرا ناؤں رکھیا ہرجیت، ہر دتی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن پریت، پریتم میل ملایا سہج سُبھائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ چھوٹے بالے دی پرکھ کے نیت، نیتوان ہویا سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گایا گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پچھلا لیکھا میرا مات لوک گیا بیت، آگے سچکھنڈ ملی وڈیائیا۔ میرا آتما ہویا ٹھانڈا سیت، آگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ تُوں صاحب سوامی میرے وسیا چیت، چیتن دھار لیا پرگٹائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ پنج تت کہن پرہہ اسار چھڈیا جگت ناتا، دین دنی دی لوڑ ربی نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق ملیا پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پت پریشور اکو نظری آئییا۔ جس کوڑی کِرپا میٹنی اندھیری راتا، توری چند چند چمکائییا۔ انت کنت بھگونت میری پُچھی واتا،

سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھیرج دینی میرے پتا ماتا، نیتر نیناں نیر نہ کھئے وہائیا۔ تُوں سب دا جوتی جاتا، نُور نُورانہ اگم اتھایا۔ تیرا کھیل بہ تیرا کھیل بہ۔ بدھ بھانتا، بھیو سکے کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کہن ناتا ساڈا چھٹیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ تن وجود سڑیا اگنی آگ، دھواں دھار جگت وکھائیا۔ کِرپا کر سُوَرے سرِگ، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ مینوں سب دے نالوں کر الگ، آتما پرماٹما اپنے رنگ رنگائیا۔ میں جگت جہان دی منزل گیا لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دھار دا ویکھ پلنگ، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے شبد دا شبد اند، دُوں اور نہ کھئے شنوائیا۔ پرکاش تکیا بنا سُوَریہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے وسیا سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ مانس جنم میرا نہیں ہویا بھنگ، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا جگت چھٹیا لڑ، دین دنی میل نہ کھئے وکھائیا۔ چھڈے قلعے کوٹ گڑھ، چھپر چھن دین دنی تجائیا۔ تیری منزل محبوب گیا چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ، آتما پرماٹما وچ ملائیا۔ سچ سُنجننا آد نرنجنا تیرا ویکھیا گڑھ، سچکھنڈ دوار اکو سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی بھ۔ نہ کوئی ڈر، بھیانک رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ اکو پت پریشور تیرا ملیا گھر، گرہ مندر خوشی بنائیا۔ بے شک دُنیا کہندی ہرجیت سنگھ گیا مر، مر جیوت اپنا آپ لیا بدلائیا۔ تیرے چرن کول اپنا آپ دھر، بن سیس سیس جھکائیا۔ تُوں صاحب سلطان نرائن نر، نر ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ تیرا سچ در سُنجننا، پرہہ ایکنکارے ایک۔ ملی وڈیائی آد نرنجنا، ستگر بخشی ساچی ٹیک۔ تُوں مالک درد دکھ بھہ بھنجننا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ جوتی دھار پا کے انجنا، بُدھی کیتی حق بییک۔ تیرے چرن کول کران مجنا، بخشی ساچی ٹیک۔ میرے پُرکھ اکالے سجننا، درشن ہووے نیتن نیت۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچا کرے ہیت۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بال نادانے، بے انت تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطانے، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد دھر دے کاہنے، نوجوانے نُور الایا۔ ساچا بخشی اک گیانے، بن اکھراں اکھ پڑھائیا۔ آتم ملیا نال بھگوانے، پرماٹم تیرے وچ سہائیا۔ ناتا چھٹیا کوڑ جہانے، مات لوک نہ کھئے وڈیائیا۔ مات پت بہین بھرا میرے سمجھانے، نیتر نیر

نہ کھئے وہائیا۔ میں پُجیا سچکھنڈ ٹکانے، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جتھے وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر گاؤن گانے، بھگت سنت ڈھولے رہے سُنائیا۔ اکو شبد ناد ترانے، تریا باہر شنوائیا۔ اکو نور جوت مہانے، جوتی جوتا ڈگمگائیا۔ میرا پرم پُرکھ جس میری کیتی پہچانے، پن نینان نین ملاییا۔ میں اپنے گھر آیا چھڈ کے گھر بیگانے، گرہ مندر کوڑ دتے تجائیا۔ ہن ستا دے کر بانہہ سربانے، جگ چوکرئی نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانے، نرگن دھار ایکنکار کل اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۱۲ کتک شہنشاہی سمت دس برازیل تون آئے فارنراں دی بینتی تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پنج تت کہن ساڈا لیکھا نال تیئی اوتارا، اوتری دھار نرگن نرکار نرکار آپ جنائیا۔ پیغمبران صلح گل دا کیتا اشارہ، پن سینت جگت جگت باہر جنائیا۔ گروآں دتا دھرم ادھارا، ادر دا لیکھا کون مکائیا۔ بھگتاں صوفیاں کریاں نمسکاراں، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈے پُرکھ اکال دین دیال پروردگار ظاہرا، ظہور تیری وڈ وڈیائیا۔ کون وقت سری بھگونت ساڈا لیکھا میٹے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ حکم فرمان ستگر شبد دتا اپارا، اپرمپر سوامی انترجامی آپ جنائیا۔ تت وجود حق محبوب دھر دا گاڈ پاوے سارا، مہربان مہبان مہر نظر اٹھائیا۔ جس نوں نرگن دھار سب نے کہنا چوویاں اوتارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ امام اماما نور نورانہ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سو لہنا دینا انت کنت بھگونت پورا کرے آپ کرتارا، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سرگن دھار سرشٹی درشٹی اندر کرے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی انت لہنا دینا ویکھ ویکھنہارا، دوسر اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں سب نے کہنا چوویاں اوتارا، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن گر اوتار پیغمبران دتا سندیسہ سدا، شبد کلمہ نام درڑائیا۔ پروردگار سانجھا یار حق محبوب اپنا حکم وجائے ندا، دو جہان نوجوان کرے

شنوائیا۔ جس دی شبدی دھار انوکھی ہووے گدا، گداگر کرے لوکائیا۔ بھہ بھو بھیانک والا دیوے دبا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس
 نوں سب نے کہنا ابا، پت مات نور الہیا۔ اُس دا دیپک نور جوت پرکاش اکو ہووے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔
 جن بھگتاں میل ملائے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں مٹا کے آگا، امرت میگھ نام برسائیا۔ ختم کرائے کوڑ ملیچھ
 سبھا، سبھاپتی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے حُکم وچ دو جہان زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ہووے بدھا، بندنا
 وچ سارے سپس نوئیا۔ اوہ کوڑ کڑیاں وچ سنسار میٹ کے حدا، حد حدود اپنی اک جنائیا۔ جس دا دیپک جوت آگما ہووے جگا، نو
 ست کرے رُشنائیا۔ جس شرع میٹنی محمد کتیاں لبان، لبریز کرے خلق خُدائیا۔ اُس دی آد دی اکو ہووے جدا، یدی اپنا حُکم سُنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتاراں دتا لارا، سہج سہج جنائیا۔ پیغمبران کیتا
 اشارہ، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دئے گواہیا۔ گرواں گوہند دھار دس دوارا، بھيو ابھید دتا درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا گرتھ شاستراں باہرا،
 بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ سو نرگن دھار نرویر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی انت نہ پاراوارا،
 پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکا شبدی شبد دا لائے نعرہ، آتم پرماتم بھيو چُکائیا۔ جس دا نو ست دا
 ہووے دائرہ، دامنگیر خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ پنج تت کہن
 سانوں اوتاراں دتی تسلی، پیار مُحبت وچ جنائیا۔ پیغمبران دسی محبوب دی گلی، گلوکرئی اکو پائیا۔ گوہند آگھیا سپس رکھ کے اپنی تلی،
 میل ملنا دُھر دے ماہیا۔ جن بھکتو جگت وکار دی دینی پینی بلی، بل دی آسا پورب چلی آئیا۔ دُھر دی کھیل آد جگاد کدے نہ ٹلی،
 ٹال مٹول نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوار دی دھار دھرم دے پیار نال جائے ملی، مالک اکو اک نظری آئیا۔ جو آد جگادی ولی چھلی، اچھل
 چھل اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پیغمبر کہن پنج تت وکھا کے ہینڈ، زمیں
 اسمان پلائییا۔ بھاگ لگنا سمبل والی لینڈ، لینڈ مارک باڈی تن وجود جنائیا۔ جس دے تھرو حُکم ہونا سینڈ، دین دُنی شنوائیا۔ جس
 کلجگ کوڑی کِرپا کرنا اینڈ، انڈیکس ویکھ خلق خُدائیا۔ جس دین مذہب کرنا جائینڈ، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا

سب توں دسے بیہائینڈ، بیفور اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ مائینڈ، مائینس ہووے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنج تت کہن محمد سائوں کہا بنا وووؤ زآ جمبا جاگو اُلُو المیئے انزا امیئے توزی
 ظوکھوؤ زمبل ہفتی تحستل بیوزو نوڑے زما واحدے خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنج تت کہن سائوں گرو گُردیو گئے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تُساں راہ تکنا ہس ہس، بن نینان نین
 اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتو تھادے انتر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نجہر جہرنا امرت دے کے رس، بن رسنا رس
 سمجھائیا۔ نام ندھانا تیر انیلا مارے کس، بن چلے جگت جگت اُٹھائیا۔ تھادا انتر میل ملاوا ہووے آتم دھار نس، منسا من نہ کھئے وڈیائیا۔
 ترے گن تت نہ سکے دس، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ لیکھا رہے نہ رو سس، سوریہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ انتر میٹ رین اندھیری مس، نوڑ
 نوڑانہ چند دئے چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا جس، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن سائوں اوتار پیغمبران گرواں دتیاں تاریخاں، صدی چودھویں پيسویں ڈھٹیا نال وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگت
 جگدیشا، جگدیشر ڈھر دا ماہیا۔ جس دی کرے کوئی نہ ريسا، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شایسا، ہر کرتا اک
 اکھوائیا۔ جس دا اکو کلمہ حُکم نام ہووے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس ویکھنا لہنا دینا پورب لیکھا بیتا، باطن پڑدا دئے
 اُٹھائیا۔ ست سچ چلا کے ریتا، کلجگ کِریا کوڑ مٹائیا۔ آتم دھار پرما تم ہووے میتا، مِتر پیارا نور الاہیا۔ ترے گن دھار وس اتنتا،
 ترے بھون دھنی کھیل کھلائییا۔ لہنا دینا جانے رام سیتا، رادھا کرشن موں رہے نہ رائیا۔ پیغمبران ویکھے قول اقرار کیتا، وعدہ وعدیاں وچوں
 پور کرائیا۔ جو گوبند انت اخیر آسا رکھی بیٹھن لگیاں وچ انگیٹھا، شبدي شبد نال وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کھیل ہووے
 انڈیٹھا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا بھانا سب نوں مٹنا پئے کرے میٹھا، کلجگ اگنی اگ نہ لاگے رائیا۔ تُوں لیکھا مُکاؤنا ہست کیتا،
 وچاں نیچاں ویکھ وکھائیا۔ اپنا بھیو کھلاؤنا بھیتر بھیتا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پرکھیاں نیتاں، نیتوان تیری
 بے پرواہیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، کعبیاں چرچاں نہ کھئے چترائیا۔ تیرے نام کلمے وچ ہوون حق توفیقان، توفہ دین دنی ورتائیا۔ دین

مذہب شرع دا میٹنا شریکا، شریعت ولدیت اِکو اِک جنائیا۔ تیرے نام دیاں سارے کرن تمہیدا، صفتاں وچ صلاحیا۔ ساڈیاں پُوریاں کرناں
 اُمیدان، آشا تیرے اُتے رکھائیا۔ چار جُگ دے شاستر تیرے سندیسے دیاں رسیدان، یادداشت دین دُنی جنائیا۔ تیرا کھیل دین دُنی ہووے
 پیچیدہ، پیشین گوئیاں سمجھ کچھ نہ پائیا۔ وڈیائی کر سکے کوئی نہ جیہا، جہوا گُن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ آپ درسائیا۔ پنج تت کہن پرہہ گر اوتاراں قَوْل اقرار کیتا سچا، سچ سچ نال درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال
 پروردگار جن بھگت تیرا پچھ، پچپن اپنے نال ملائیا۔ لیکھے لاوے تن وجود ماٹی بھانڈا کچّا، کنچن گرہ بنائیا۔ لُوں لُوں اندر ہووے رچا،
 رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ منوآ دہ دِش پھرے نہ نچّا، شبدي ڈور تند بندھائیا۔ آتم پر ماتم دس کے پتہ، پت پر میثور میل ملائیا۔ بھگت
 بھگوان فرق رہے نہ رتا، رتن امولک گرُمکھ ہیرے لئے پرگنائیا۔ لیکھا جانے پنج تتا، تتوت کھوج کھوجائیا۔ اتم جوڑے ساچا تتا، رِشتہ
 اپنے نال رکھائیا۔ جتھے آتما ہووے ستّا، نال تتاں رنگ رنگائیا۔ ایسے کارن گو بند جیکارا بولیا فتح، فاتحہ پڑھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملائیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتار پیغمبران گرواں دتا دِلاسا، شبدي
 شبد شبد دھار جنائیا۔ کلجگ انت انت رکھو بھرواسا، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جس دے حُکم وچ پائیاں راسا، رستے دین دُنی
 سمجھائیا۔ اوہ سب دیاں پُوریاں کرے آسا، ترسنا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جنہ لہنا دینا تکنا شنکر اُتے کیلاشا، کلادھاری کھوج کھوجائیا۔
 برہما ویکھے دھام نواسا، وشن وِشو دا پڑدا آپ چُکائیا۔ تس دا نُور ظہور ہووے پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ہرجن ہون دیوے نہ کدے
 اُداسا، چنتا غم دئے کڈھائیا۔ نیج گھر انتر رکھے واسا، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ لیکھے لائے سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ہووے سہائک، سِر سِر ہتھ
 ٹکائیا۔ اِکو مالک متیئے نائک، خصم خصمانہ نُور الاہیا۔ جس نوں پیغمبران کِہا واحد، لاشریک اگم اتھاپیا۔ جس دا حُکم دو جہاناں ہونا
 راج، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ کھیل کھلاوے دیا کھاوے زرگن دھار اگئی شاید، شہنشاہ بھيو کھئے نہ پائیا۔ قَوْل اقرار پورا کرے واحد،
 گر اوتار پیغمبران نال ملائیا۔ جس دا سندیسہ فرمانا ہووے جائز، جائزا تکه خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ پنج تت کہن اسين وکدے رہے اوتار پیغمبران گروآں ہاٹ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا پنڈھ نہ مکیا واٹ، تن وجود لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ اسين آوندے رہے آن باٹ، جنم جنم نال بدلائیا۔ ساڈا پورا ہویا مول نہ گھاٹ، گھاٹ پتن بہہ کے دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھدے رہے بن کے نٹوآ ناٹ، کی سوانگی اپنا سوانگ وکھائیا۔ بن اکھراں والی تكدے رہے پات، جو پترکا جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ کون ویلا پرہو کلجگ انت میٹے اندھیری رات، رُٹری نرگن دھار اپنے نال مہکائیا۔ جھگڑا مکاوے ذات پات، دین دنی کرے صفائیا۔ لیکھا ویکھے کاغذات، قلم شاہیاں کھوج کھوجائیا۔ لہنا رہن نہ دیوے وچ نباتات، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو بھيو گھلاوے باطن بات، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ساڈا لیکھا ویکھے لوک مات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم بخشے سچی دات، وست امول امل ورتائیا۔ جس دے نام کلمے پڑھدے رہے بہہ بدھ بہانت، اکھراں نال اکھر بدلائیا۔ سو پُرکھ اکھا اتم چھے وات، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ سچ دی سچ بنا کے سوغات، سکلا سنگ جنائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن گر اوتار پیغمبران کیتیاں مہرا، مہر نظر نال جنائیا۔ انت ستگر شبد پرگت ہووے اک دلیرا، دلیری نال جنائیا۔ جو اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، شبے روز اپنا کھیل کھلائییا۔ اُس دے ملن دا جن بھگتاں چاؤ گھنیرا، گھنئیا آسا گیا تکائیا۔ جس دا سمبل ہووے ڈیرہ، در گھر ساچا اک وڈیائیا۔ جو جوتی جاتا ہو کے دیوے گیڑا، جگت جگت نال بھوائیا۔ اوہدا دھرم دا دھرم وسنا کھیڑا، کھنڈا نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم بھگتاں تتاں بٹھے بیڑا، بیڑی نیا نوکا اپنا نام بنائییا۔ چرن چھوہ گیا جیہڑا جیہڑا، جیڑا جمان والا کٹائییا۔ اگلا پنڈھ مُکا کے نیڑا، نیرن نیرا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دی آسا منگ منگائییا۔ پنج تت کہن اسين اڈیکدے رہے وقت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا آوے وچ جگت، ملے میل سہج سُبھائیا۔ لیکھا چکے بھگوان بھگت، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ ناتا پھیر نہ ہوئے بوند رکت، اگنی اگ نہ کھئے تپائییا۔ میلا ملے اگنی شکت، شخصیت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر آئیے مول نہ اُتے دھرت، دھول نہ وچے ودھائییا۔ میل ملے اگتے مالک نال اُپر عرش، عرشی پریم ہووے سہائییا۔ بن نیناں پائیے درس، بن نیتر لوچن لئیے بگھسائییا۔ اگلی رہے کوئی نہ حرص، ہوس دئے بُجھائییا۔ مہربان

ہو کے نوجوان ہو کے سری بھگوان کرے ترس، رحمت سچ سچ سمجھائیا۔ جس بھگتاں تتاں لیکھا لاؤنا وچ شہنشاہی برس، دسواں دس دس ماس دا پندھ مکائیا۔ اوہ نرگن دھار ایکنکار آئے پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جس سب دا لہنا دینا پورا کرنا گر اوتار پیغمبراں والی شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی منظور کرے عرض، بینتی اپنے رنگ رنگائیا۔ اکو مان دے کے زنو مرد، بال پردھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن انت ساڈی ونڈے درد، دکھیاں دکھ وچھوڑے والا مٹائیا۔

* ۲۷ کتک شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سیواداران نوٹ دلپ سنگھ، پریم سنگھ،

رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، کشمیر سنگھ، پریم سنگھ، سلکھن سنگھ، جاگیر سنگھ، آسا سنگھ، جوگا سنگھ *

پنج تت کہن پرہ تیرے برخوردار، سیوک ہو کے سیو کائیا۔ ٹوں آد جگادی ڈھر دا میت مرار، مٹر پیارا ایکنکارا اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول اپر دھول نمسکار، نو مو ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ ٹوں قدرت قادر کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ اگم اتہاہ تیرے بھرے بھنڈار، اتوٹ اٹ تیری بے پرواہیا۔ اسیں یاچک منگتے تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ وست امولک کایا گولک دینی ڈار، نرویر اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شہنشاہ سکدار، سر سر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں سیوک تیرے گولے، گولک کایا دے بھرائیا۔ ساچے نام دے بخش دے ڈھولے، گیت گوہند دیئے سنائیا۔ بھیو چکا دے پڑدے اوپلے، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ کریا ندھان وسنا کولے، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ تیرے پیار وچ جن بھگتاں رڑی مولے، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ پچھلے پورے کر دے اقرار قوے، قوے دھول نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیری سیوا کریئے دن رات، زین بھنڑی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی دات، پروردگار سانجھے یار چرن کول دینی سرنائیا۔ ٹوں نرویر پُرکھ پتا مات، پت پرمیشور اک

اکھوائیا۔ اسیں آتم تیری ذات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جاتے جوڑ لے نات، نور نورانے کر رُشنائیا۔ انت ساڈی پُچھے وات،
 واتاورن ویکھ خلق خُداِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ
 اسیں تیرے سہیلے بھگت، بھگون دے ودیائیا۔ ساڈی لیکھے لالے بوند رکت، تن وجود تیرے چرن ٹکائیا۔ زرگن دھار اپنی بخش شکت،
 شخصیت اپنی اک سمجھائیا۔ ساڈا سہنجنا ہووے وقت، گھڑی پل تیرے نال ملایا۔ جگت جہان اسیں پھریئے وچ مٹک، کایا مٹکے کر
 صفائیا۔ چوراسی وچ نہ جائیے بھٹک، چارے کھانی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گریہ جون نہ جائیے لٹک، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ ساڈا لہنا دینا
 پورا کر دے اُپر دھرت، دھول دے مالک ہونا سہائیا۔ جے زرگن دھار آئیوں پرت، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا اُتے عرش،
 عرشی پریم میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ ساڈی جنم جنم دی پوری کر دے حرص، ہوس رام نال رکھائیا۔ ساڈا خوشیاں والا ہووے برس،
 گرہ مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج نیتر زرگن دھار دینا درس، بن لوچن لوچن لینا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے در دے درویش پُجاری، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تون
 صاحب سلطان شاہو بھوپ سکداری، پارہم پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول سدا نمسکاری، نو نو لگیئے پائیا۔ جس کلجگ
 انت جن بھگتاں پیج سواری، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ اسیں بردے تیرے تون مالک دُھردرباری، درگاہ ساچی سچ تیری سرنائیا۔ ساڈی
 کتک والی تون لیکھے لاؤنی دہاڑی، لیکھے اپنے وچ پائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ پُرکھ اکالے اتم واڑیں، دوجا گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت
 کہن ساڈا لیکھا رہے نہ نال مؤت لاڑی، لاڑے دھر دے لینا آپ پرنائیا۔ شبداگمے گھوڑے چاڑھیں، واکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دو جہاناں پار
 کراؤنی کھاڑی، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت کہن تیرے در اپنی بھیٹا دتی چاڑھی، چار جگ دا لیکھا دینا مُکائیا۔
 جگ چوکرئی زرگن سرگن ساڈی بنی رہے سوئی ہاڑی، رُتری اپنے رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن اسیں بھگت سہیلے در تیرے سدا پھرنا پچھے
 اگاڑی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنون بھگوان، سہاک ہونا جنگل جوہ اجاڑ پھاڑی، ٹلے پرت سمنڈ ساگر کایا گاگر تیری اوٹ تکائیا۔

* پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

مکھڑ کہے جن بہگتو پرہ دی دھار وچ ہووو مگن، مستی نام خُماری ایکنکار اک چڑھائی۔ سُر ت رہے نہ تن وجود بدن، پنج ت برہم مت ناڑی رت اکو رنگ رنگائی۔ جس دے دیپ جوتی گرہ گرہ کایا مندر اندر جگن، جاگرت جوت پن ورن گوت کر رُشنائی۔ جو آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سجن، سچ سوامی انترجامی نہکامی اک اکھوائیا۔ جو دین دُنی جگت جہان نوجوان سری بھگوان بھجوان آیا اگن، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حکم ورتائی۔ جس نوں نرکار نرویر کہا موہن مادھو مدن، مورت اکال دیال نور الہیہ۔ جو اینھے اوتھے دو جہاناں صاحب سلطانا ہووے سجن، میت مُرا پروردگارا سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی سارے کھوج کھوج لبھن، نو ست دھیان لگائی۔ جس دا چار جگ دے شاستر کردے بھجن، بندگی صفتاں والی صفت صلاحیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی کٹھارا بندھن، بندگی بنا مچھندگی اک سمجھائی۔ آتم دھار دیوے سچ انندن، انند اند وچوں پرگٹائی۔ تن وجود ماٹی خاک چاڑھے رنگن، دُرمت میل اندر باہر دھوائیا۔ غریب زانیاں کوچھیاں کملیانلاوے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دے دواریوں اوتار پیغمبر گرو منگن، جگ چوکڑی جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سورا سرہنگن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس نوں نور الہی سب نے کہا ربن، یامین تیری وڈیائی۔ اوہ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، شبدي دھار پار کرائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی دھار آیا وڈھن، نام کھنڈا کھنڈاں برہمنڈاں اک چمکائی۔ آتم پرما تم زرگن دھار آیا گنڈھن، پاربرہم برہم میلے سہج سُبھائی۔ جس دا پرکاش دسدا سورہ چندن، رو سس اپنا رنگ رنگائی۔ اوہ کوڑ کڑیارا کلجگ آیا کھنڈن، ستجگ ست دھرم پرگٹائی۔ نام ندھانا زرگن دھار آیا ونڈن، جن بھگتاں انتر زرنتر آپ ٹکائی۔ بھیو کھلائے برہم برہمنڈن، پاربرہم پرہ پڑا آپ چکائی۔ پردے اندر پاوے اپنی ٹھنڈن، بوند سوانتی نہجہر جھرنیوں آپ ٹپکائی۔ آتم ہون دیوے کدے نہ رنڈن، کنت سہاگی لے پرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا سب نے چھندن، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جن بہگت سہیلے دو جہان شوہ دریا لنگھن، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائی۔ بیڑا چلائے بنا مہانیوں ونجھن، تھل اسگاہاں پار کرائیا۔ لیکھا پورا کرے تہ پنجن، پنچم دیوے مان وڈیائی۔ نیت نام ندھانا پاوے انجن، لوچن نین اکھ کھلائی۔ شبدي دھار چک کے کندھن، جگت جہاناں پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے مکھرا کی بھگتاں دئے صلاح، مشورہ کی جنائیا۔ اٹھ کھیل ویکھ لے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس میری پکڑی بانہ، سر سر ہتھ ٲکائیا۔ اکو دس اکٹا ناں، ناؤں نرنکارا دتا جنائیا۔ میرا کھیل تک لے میں سچ دتا سنا، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ اچی کوک سناواں کڈھکے بانہ، دھرنی دھرت دھول دھول دہائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا دین دنی اپنے تھان، تھان تھنتر اک جنائیا۔ جھگڑا پا کے سور گان، غریب نائیاں کھیل دینا وکھائیا۔ جن بھگتاں سندیسہ دیواں اگم اتھاء، اکو وار جنائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا جنہاں دا ہوتے سہا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ مکھرا کہے کلجگا توں لے کے آئیوں کی سندیس، سچنا دے جنائیا۔ کلجگ کہے میرا مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا ستگر شبد دس دسمیش، دہ دشا رہیا سہائیا۔ اوہ ہر گھٹ و سے سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دین دنی دے دیس، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ اُس دا ویس اولٹا بھیس، بھیکھا دھاری روپ بدلائی۔ جس دے آگے سارے ہوتے پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے مکھرا اوہ تک لے گوئی پیشین، پیشتر سب توں دیاں جنائیا۔ جو لیکھا میرا ہونا اُتے زمین، دھرنی دھرت نال وڈیائی۔ مینوں اشارہ دیوے میرا مالک خالق اک آمین، عالمین نور الاہیا۔ جس دے حکم اندر سارے ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس دا حکم سارے رہے چین، بن رسنا رس وکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے میرا لیکھا نال محمد محبو، محبوب رہیا جنائیا۔ میں ویکھنی کعبیاں والی جوہ، جو حضرتان دتی جنائیا۔ میں تکنے بُتخائیاں وچ رُوح، رحمت تکتی بے پرواہیا۔ میرا شہنشاہ شاہے اعظموہ، ناوز لے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ مکھرا کہے کلجگا محمد مزولی لے پز کزا چاوستے نزی مبی زوا مُزفتل کجشتی پوئل جؤل زوی زا کہم بائے کُستم مدو ہستی ٹکھمبائے وزیہم ال تاؤل زو کومل قضی کُشتا ازو زمبا جمبا دو کھمبائے کُستی شوول کھامبا سہندی تورو زمی نورے نراں الہ بے پرواہ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے مکھرا کلمہ کُفر نزول نظ ہم زوکو میں سُنشتے سنی دانستے زوی نورے نزا عرشے مزا کُل

ہستی بیڑم چوڑل جاگہا زاوستو تخمینے تمہا داویچا داوستی دزونا مُرشدے محمد دیدے نرو وُضو واکلسی ہمبا بیزوالے وزی وزیول رُما نورے رہنما، رہبر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے مگھر آہ ویکھ لے میریاں اگتی کیتاباں، کُتب خانیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس وچ شرع دیاں دسن محراباں، محبوب رہیا سمجھائیا۔ تن وجوداں دسن آداباں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اس توں پرے تک لے اک حُکم بودھ آگادھا، بُدھی توں پرے درڑائیا۔ جو سندیسہ بنا کتاں توں کرشن نے دتا رادھا، بن رسنا اکھر جنائیا۔ رام سینتا ٹوں کہا رام راما موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن توں باہر جس دی شنوائیا۔ جو آد جُگادی سویا سدا جاگا، اپنی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ اُس دا لیکھا انت زرگن دھار نرور ہو کے ہونا وچ پنج آبا، پنچم دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بن تند ستار وجائے ربابا، ریول ثانی جس دی دئے گواہیا۔ اُس دا لہنا دینا زرگن دھار ستگر شبد ہووے نال والے بازا، بازی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ناداں توں باہر وجائے اپنا اگتی واجا، جس دی سُر تال ویکھن کھئے نہ پائیا۔ شاہو بھوپ بنے اگتی راجا، شہنشاہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ مگھر کہے ناردا ٹوں کدھروں آیا گاؤندا، ست سچ دے جنائیا۔ نارد کہے میں نویں بنت آیا بناؤندا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بنا اکھراں توں اکھر آیا درڑاؤندا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے مترا میں لے کے آیا خبر اگتی، اگترے دتی جنائیا۔ جیہڑی سنی نہیں کیسے کایا ماٹی چھی، سروناں ملی نہ کھئے وڈیائیا۔ گائی نہیں کیسے بل نال دمی، مُکھ بنت نہ کھئے بنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کیسے نہیں جھی، جنیندی بنی کوئی نہ مائیا۔ جس دی آواز آئی نہیں سرون کئی، کائنات وچ بھیو نہ کھئے کھلایا۔ برہم دھار اوہنوں کوئی نہیں کہہ سکدا برہمی، روپ رنگ نہ کھئے دکھایا۔ اوبدی ذات نہیں کوئی ورنی برنی، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں اک گل ست سچ دی کرنی، جو قدرت دے کرتے دتی درڑائیا۔ مینوں ایوں جاپدا سب نے اتم اکو ٹک پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اکو منزل چڑھنی، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ اکو ڈوری پھڑنی، جس دا پلو نہ کھئے چھڈایا۔ جتھے ونڈ نہیں کوئی سیس دھڑنی، تن وجود نہ کھئے چڑائیا۔ گھاڑت نویں پئے نہ گھڑنی، مارگ راہ نہ کھئے درسائیا۔ شرع لڑائی پئے نہ لڑنی، کلمہ نام رنگ رنگایا۔ اکو پُرکھ اکال دی سب نے پینا

چرنی، سرنگت اک سمجھائیا۔ اکو دھار ہونی اُتے دھرنی، دھرت دھول وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا دُھر فرمانا انوکھا، سچ دیاں سُنائیا۔ دُنیا نال ہون والا دھوکھا، دھرم نال دھرم دیاں سمجھائیا۔ میرے کول بنا اکھراں توں نراکھر دھار دا پوتھا، پُستک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں ایوں دِسدا اک دو تِنّ سال وچ نو کھنڈ پرتھی چڑھنی لوتھ اُتے لوتھا، تن ماٹی خاک رُلائیا۔ اوہ ویکھ لے خوشیاں وچ ہسدا جگ چوٹھا، کلجگ تالیاں رہیا جائیا۔ نالے کہے میں دین دُنی دا اندر کیتا کھوٹا، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ جس دین دُنی مذہباں وچ کرائی ٹوٹا ٹوٹا، پیغمبر گرواں سنگ بنائیا۔ اتم سب دا خالی کرنا شرع والا لوٹا، لُٹیا کم کیسے نہ آئیا۔ دھرنی ویکھنی پوٹا پوٹا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بے شک کلجگ بڑا چوٹا، چوٹی سب دی رہیا مُنائیا۔ نارد کہے میرے کول لیکھا اس دا وقت نہیں ہُن بہتا، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جس کارن نانک ماریا غوط، جلدھار دئے سمجھائیا۔ جس گنکا نوں دے کے طوطا، برہم وِدیا دتی سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا نرگن دھار جوتی جاتا، جاگرت جوت نور الہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے مگھرا سُن لے میرے یار، کی یارڑا رہیا جنائیا۔ میں پہنچیا بھگت دوار، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مینوں سندیسہ دتا تئی اوتار، رام کرشن کرشن سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کیتا اظہار، صِفت صِفت وڈیائیا۔ نانک گوہند کہا پُکار، شبِدی شبِد نال جنائیا۔ نارد اُوں ہونا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ کلجگ نوں کہنا نال للکار، بھل رہے نہ رائیا۔ اتم لیکھا ایکا کل کلکی اوتار، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ امام اماما نور الہی پروردگار، شاہ سُلطان اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری رکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا سچ دھار دیاں دھاراں، سچکھنڈ نواسی دتی وڈیائیا۔ جتھے دین دُنی دی دسے نہ کھئے وچارا، وچر کے دسے نہ کھئے جنائیا۔ من مت بُدھ پاوے کھئے نہ سارا، عقل عاقلان نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا کھیل دین مذہب توں باہرا، ذات پات نہ رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ دُنیا دارو جس دا اکو ہونا نعرہ، کلمہ نام اک سمجھائیا۔ اکو ہونا دوارا، دُوجا گرہ نہ کھئے جنائیا۔ اکو ہونا پیارا، دُوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ہووے

نمسکارا، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے
 میں کی دساں کی کچھ میرے کول، کلاپت کی دتی وڈیائیا۔ میں اوہدے حکم دا وجاؤن آیا ڈھول، ڈنکا اکو نام کراں شنوائیا۔ جس سچ دوارا
 دتا کھول، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ نرگن دھار پورا توله تول، تولنہارا اگم اتھاپیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا مؤل، مؤلا روپ نور الاہیا۔
 جو سب دا پورا کرے قول، اقرار نامے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا جانے دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار نال ملائیا۔ جس دا
 سندیسہ دتا کابن سول سول، ساول سندر یا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ
 کھلائی۔ نارد کہے میں لے کے آگیا دھر درگاہ دیاں چٹھیاں، جنہاں دا اکھر ویکھن کھنہ نہ پائیا۔ اوہناں وچ خیراں اگئی مٹھیاں، رس رسنا نہ
 کھنہ چکھائیا۔ جس وچ کھیلاں جگت انڈٹھیاں، جگ نیتر نظر کسے نہ آئی۔ میں خیراں ہو کے گن دا رہیا گئییاں، ہتھ مستک اتے ٹکائیا۔
 کس بدھ کلجگ اندر مینوں دھاراں دسن چٹیاں، اپنا روپ بدلایا۔ جن بھگتاں روجاں دسن لٹیاں، آتم سیجا سچ بندھائیا۔ جو اکو
 صاحب دے ہٹ وکیاں، قیمت اور نہ کھنہ رکھائیا۔ جنہاں دیاں عمران نہیں وڈیاں نکیاں، نور نور وچوں پرگٹایا۔ اوہناں دا لہنا دینا نال
 سستا ہوڑا ہاپے دیاں ٹپیاں، سوہنگ روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ
 کھلائی۔ ستگر شبد کہے دوس سہنجنا چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ جس صاحب نے گھاڑن گھڑیا، دو جہاناں بنت بنائیا۔ سو سچ
 دوار ایکنکار کھڑیا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا دھر فرمانا آد جگاد جگ چوکری سب نے پڑھیا، اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔
 سو لیکھا جانے سیس دھڑیا، تن وجوداں پھول پھلایا۔ نرگن دھار ہو کے ویکھے ہنکاری گڑھیا، من مت بدھ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے
 چیتن جڑیا، مہربان اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو زربھو بھ وچ کدے نہ ڈریا، بھ سب نوں رہیا وکھائیا۔ اگئی آگ کدے نہ سڑیا، جلدھار
 نہ کھنہ رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا بھیو آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے میں شاہو بھوپ سلطانا، ستگر اک
 اکھوائیا۔ آد جگاد مہربانا، محبوب نور الاہیا۔ چار جگ کلمہ حق کلاما، نام ندھانا صفت صلاحیا۔ شبد ناد ترانہ، تریا باہر شنوائیا۔
 جوت نور مہانا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کھیل کھیل مہانا، مہا اگم اتھاپیا۔ جگ جگ بدل زمانہ، اپنا حکم ورتائیا۔ اوتر روپ پھر کے جامہ،

سرگن کھیلاں کھیل چائیں چائیا۔ زرویر ہو کے نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ دین دُنی چلا نشانہ، جگت شرع سنگ بنائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل کھیلا سِری بھگوانا، بھگون رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے گہر گمبھیرا، گنونت اک اکھوائیا۔ میرا روپ بے نظیرا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ میرا تن وجود نہیں سریرا، ماٹی خاک نہ کھئے وڈیائیا۔ میں شاہو بھوپ پیرن پیرا، پاربرہم دتی وڈیائیا۔ میرا کھیل گہر گمبھیرا، گور دتا درڑائیا۔ میں ویکھنہارا دین دُنی نقدیرا، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ میرا نام شبد شمشیرا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ میرے کول اکم تدیرا، طریقہ ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔ اتم میرا کھیل کلجگ نال جس دا کالا چیرا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد جے تیرا میرے نال تعلق، طلب اور نہ کھئے رکھایا۔ میری کھیل ویکھ لے پلک، پلکاں دے اولے بہہ کے دھیان لگایا۔ میں نرالی وکھاواں جھلک، جھلی کراں خدایا۔ پھرے دروہی اُتے فلک، زمیں اسمان کُرا لایا۔ سندیسہ دیواں مٹ ملک، ملک المٹ نال ملائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اج کہ بھلک، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ کلجگ کہے ستگر شبد جے تُوں میرا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ میں چلاواں کوڑ دا راتھی، بھجّاں واہو داہیا۔ سب دا لیکھ بدلاواں مستک ماتھی، بدھنا لیکھ مٹایا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، مالک اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا ہاتھو ہاتھی، بہتی دیر نہ کھئے کرائیا۔ دین دُنی دی اُٹی گیڑ دے لاٹھی، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ پوجا والا رہے کھئے نہ پاٹھی، پُستک کم کیسے نہ آئیا۔ دُہائی پھیر دے تیرتھ اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمناسرستی رووے مارے دھایا۔ جوت جگے نہ کیسے لاٹھی، نور ظہور نہ کھئے چمکایا۔ بجر سکے نہ کیسے دی پاٹی، بجر کپاٹ نہ کھئے کھلایا۔ ستگر شبد دین دُنی ساری بھیج دے میری ہاٹی، میں ہٹوانا اک اکھوائیا۔ کی ہویا جے گوہند دھار امرت رس چکھایا وچ ہاٹی، پنجاں نال ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کیسے دی منزل پوری ہون نہ دیویں گھاٹی، سچ در چڑھن کھئے نہ پائیا۔ میری چار کُنٹ دہ دشا کر اندھیری راتی، رُٹھی میرے نال مہکایا۔ آہ تک لے ستگر شبد میرے کول چار جُگ دی تیری پاتی، جو گر اوتار پیغمبر گئے لکھایا۔ میرا سینہ پاڑ کے ویکھ لے چھاتی، سہج نال سیس جھکایا۔ بنا ستگر شبد میری پُچھ کھئے نہ باقی،

سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیا۔ تیرے چرن کول میرا جڑیا رہے ناتی، ناتا سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ نرگن دھار دیا کھاواں گا۔ دھر دا حکم سندیس سناواں گا۔ وشن برہما شو مہیش گنیش نال رلاواں گا۔ ٹوں سندیسہ دینا دیس پردیس، دو جہاناں آپ درڑاواں گا۔ اتم جھگڑا میٹ دے ملاً شیخ، مسائکاں پنڈھ مکاواں گا۔ دین دنی دی بدل کے ریکھ، رکھیاں میناں آپ پڑھاواں گا۔ آتم دھار دس کے بھیکھ، پرماٹم ونڈ ونڈاواں گا۔ دھرم دوارا پرسدھ کر کے ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھاواں گا۔ جتھے سب نے ہونا پیش، پیشتر اپنا حکم ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ ستگر شبد کہے کلجگ جس ویلے مہینہ آیا مکھڑ، سمت شہنشاہی دس نال ملائیا۔ تیری پوری کران سدھر، آشا ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا پیار وچ کران قدر، قدرت دے قادر نال ملائیا۔ سچ دھرم دا کر کے عدل، انصاف دیاں سمجھائیا۔ دین دنی دی دھارا دیواں بدل، بدلا چکے تھائوں تھائیا۔ سب دی لیکھے لاواں منزل، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ اُس ویلے کلجگ اوتار پیغمبراں گرواں نام کلمے دی اکو سانجھی گاؤنی غزل، جس دی غرض نہ کھٹے رکھائیا۔ پھیر دین دنی دا ناتا جڑنا نال اجل، لیکھا سکے نہ کھٹے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ سچ سہنجنا وقت سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی نال ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ مکھڑ مہینہ ونڈ ونڈاؤنا، تہت وار پہلا پروشٹا دیاں جنائیا۔ ڈھولا گیت اکو گاؤنا، گوہند شبد شبد شنوائیا۔ سیس جگدیش اک نواؤنا، دوسر ایشٹ نہ کھٹے منائیا۔ گھر سوامی درشن پاؤنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے حکم سندیسہ اک درڑاؤنا، بدھی توں پرے پرے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ نگاہ مار لے رتی، رتن امولک ہیرے جن بھگت دیاں وکھائیا۔ جنہاں دے اندر اکو نام دی صفت راگ چھتی، چھتیسے نال چڑائیا۔ اوہناں دا مالک کھلاپتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جنہاں دا نرگن دھار جڑیا تتی، آتم پرماٹم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ اوہناں دا انتر اگنی جگت کدے نہ تپی، تپیشراں توں باہر دئے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹی، تن وجود کرے صفائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پڑھا کے پٹی، پٹنے والے نال میلا میلے سبھائیا۔ پھیر بھرنی پئے نہ چٹی،

لکھّ چوڑاسی وچ کدے نہ آئیا۔ جم کی پھاسی جائے کئی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جھگڑا مُک جائے اٹھسٹھی، تیرتھ تٹ نہ کھئے نہائیا۔ جوت
 جگائے لٹ لٹی، نُور نُورانہ کر ژشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلجُگ
 کہے سَتگر شبد تُوں آد جُگاد لکھاری، جُگ جُگ تیری صفت صلاحیا۔ تیرے نام دی مہا نیاری، تیری وڈ وڈیائیا۔ جھٹ نارد پُچ گیا
 ہس کے کہے سُنو میری سچّی سرکاری، سَتگر شبد سیس نوئیا۔ تُوں پُرکھ کہ ناری، نر نرائن دے درڑائیا۔ تُوں اِشٹ دو کہ چاری،
 چار جُگ کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں شرع کہ پُجاری، کہ اِشٹ دیو اکھوائیا۔ تُوں جوت نُور کہ نُور نرنکاری، نرگن ڈگمگائیا۔ کہ تت سریر
 اہاری، پنچم سنگ بنائیا۔ میری تیرے آگے نِمسکاری، نو نو سیس نوئیا۔ سچ دس کِس بدھ کلجُگ اتم ہووے خواری، سہج نال
 درڑائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا حُکم اک جیکاری، جے جیکار کرائیا۔ کلجُگ کہے میں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ نارد کہے اک
 سُنو بات ہماری، ہم ساجن ہو کے دیاں جنائیا۔ نگاہ مارو وشن برہما شو سنساری بھنڈاری سنگھاری، لوک مات نین اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا
 دین دیا کی کھیل کرے اپر اپاری، اپر پپر اپنی کار بھگتائیا۔ جو حُکم سندیسہ دے کے آئے وارو واری، سَتجُگ تریتا دوپرلوک مات
 درڑائیا۔ اتم آوے کل کلکی اوتاری، نہکلنکا روپ بدلایا۔ امام اماما وڈ سیکداری، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ سو جن بھگتاں دیوے نام
 خُماری، مستی مستیوں باہر جنائیا۔ اتم دھار لگا کے یاری، پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس دا وقت سُبھنا ہونا جگت تیوہاری،
 لوک مات ملے وڈیائیا۔ جس پھرنا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پرتتاں سوہا پائیا۔ اوہدا لیکھا دو جہاناں پچھاڑاگاڑی، بھجے واہو داہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے نارد تُوں کیوں پیا ہس، ہس کے
 دے جنائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا بھیو نہ سکاں دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اُدھروں کلجُگ آیا نس، اپنا پندھ مُکائیا۔ نیتر کھولے رو سس،
 سوریہ چنّ اکھ اُٹھائیا۔ پرتھمی آکاش گاوے جس، منڈل منڈپ ڈھولے رہے سنائیا۔ سب دا ایکا گرہ ہویا اِکٹھ، مل کے وجے ودھائیا۔
 کروڑ تینتیس سرن سرنائی رہیا ڈھٹھ، نو نو لاگے پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جوتی نُور تکن لٹ لٹ، نُور نُور وچوں پرگٹائیا۔ سَتگر شبد حُکم
 دتا جھٹ، سہج نال سنائیا۔ کلجُگ اپنی کروٹ وٹ، پاسا لے بدلایا۔ نارد تُوں نہیں رہنا وکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ ویکھ لے

دین دُنی دے بھانڈے ہندے سکھ، وست نام سچ نہ کھئے ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرے کوئی نہ کیسے دا پکھ، پارکھو نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا
 پُرکھ اکال توں جیکارا بولے نہ کھئے الکھ، الکھ اگوچر سیس نہ کھئے نوئیا۔ جس دے گوبند ستھر گیا لتھ، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ سو صاحب
 سوامی انترجامی جن بھگتاں دیوے نام اگتی وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی اکتھ، کتنہی کتھ نہ سکے رائیا۔
 انت اُس دے سب کچھ ہتھ، جو آد جگادی پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم سچ
 سُنائیا۔ نارد کہے ستگر شبد شہنشاہی سمت جائے لنکھدا، کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ کی کچھ اتم منگدا، ستگر دے سمجھائیا۔ جس وبار کیتا
 جن بھگتاں پنج پنج دا، پنجم بخشی مان وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کے غم رنج دا، خوشی خوشی وچوں سمجھائیا۔ بھیو چکا کے سویر سنجھ
 دا، اکو گرہ وڈیائیا۔ پڑدا لاه کے اپنے اند دا، اند اند وچوں درسائیا۔ سچ بننا کے اپنے انگ دا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ڈھولا جنا کے
 سوہنگ چھند دا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ پنڈھ مکا کے مہانے ونجھ دا، دو جہاناں پار کرائیا۔ لیکھا رہے نہ نو کھنڈ دا، برہمنڈ دا ڈیرہ
 ڈھابیا۔ اگلا حکم سندیسہ سورے سرگ دا، سہج نال سُنائیا۔ جس نشانہ میٹنا تارے چن دا، آشا محمد پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے نارد جن بھگت سہیلے ڈھولے گاؤنگے۔ گر چیلے خوشی
 مناؤنگے۔ چھہی پوہ دا وقت سہاؤنگے۔ دو اک دا روپ وٹاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کھاؤنگے۔ چھہی پوہ کہے جن بھگتو میرا وقت ہونا سہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جوت جگائے آد نرنجنا، نور نورانہ اگم اتھابیا۔ جس
 غریب نہانیاں لاؤنا انگنا، اپنی گود ٹکائیا۔ نوری نور چمکا کے چندنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتو گھروں سب نے کر کے چلنا بندنا،
 دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ پریم پیار دا پرساد چھکنا، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم
 ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگت باؤن دھار سہاؤنگے۔ بونجا بونجا رنگ رنگاؤنگے۔ پیلے ٹکے مستک وچ لگاؤنگے۔ وڈے نکے رنگ نہ کھئے
 رنگاؤنگے۔ چٹے بستر سارے پاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاؤنگے۔ بونجا ہونگے
 شستردھاری، کھنڈے کھڑگ نال وڈیائیا۔ بونجا روپ بدل کے ناری، کھلی مینڈھی دین وکھائیا۔ بونجا بن کے شاہ سیکداری، کلفی سیس

لگائیا۔ بونجا نیترو روون زارو زاری، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ بونجا بنے ہون پُجاری، تسبیح مالا ہتھ اُٹھائیا۔ بونجا چڑھی ہووے خُماری، مستی
 ونڈ ونڈائیا۔ بونجا بنے ہون بھنڈاری، بھلکے پنج پنج ہتھ اُٹھائیا۔ بونجا بنے ہون پُجاری، سوہنا روپ بدلایا۔ پنجاں دی بونجا نال ہووے
 یاری، پنج پیارے جوڑ جڑائیا۔ پنج درباری مستک لکھ کے لائی ہووے موٹ لاڑی، نیلے رنگ نال لکھائیا۔ پنجاں لکھاریاں بنا مُچھ تون
 رکھی ہووے داہڑی، اپنا روپ جنائیا۔ بونجا مار دے آون تارڑی، تون ہی پتا تون ہی مائیا۔ بونجا پھرن پچھے اگاڑی، بھجن واہو داہیا۔
 بونجا بیبیاں گیت گاؤنگیاں پہاڑی، سوہنا راگ سُنائیا۔ بونجا پھڑی ہووے ہتھ پٹاری، پٹنے والا لکھنا چائیں چائیا۔ بونجا کجل نین ہووے
 دھاری، کالا رنگ سہائیا۔ بونجا روپ بنیا ہووے پنہاری، پنکھٹ اپنا آپ بنائیا۔ بونجا کیتا ہووے سنگاری، سیس سگی نال وڈیائیا۔
 بونجا گرمکھ چرن چرن نال آونکے جھاڑی، پیر پیر نال بدلایا۔ بونجا باون دھار نال دوہاں ہتھان دی مارن اڈاری، سوہنا روپ بدلایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا دوس سہنجنا آونا، میں سچ
 دیاں سُنائیا۔ سب نے اکو گیت گاؤنا، دو جا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ اکو ایشٹ مناؤنا، پُرکھ اکال سیس جھکائیا۔ اکو گھر وساؤنا، گرہ مندر
 ملے وڈیائیا۔ باون دھار بونجا رنگ رنگاؤنا، رنگت پیلی پگڑی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے تو نو دی دھار، پرہ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ہر سنگت سنگت پیار، ہر میلا سہج سُبھائیا۔
 ہر سنگت سنگت دیدار، درشن دُھردرگاہیا۔ ہر سنگت گلشن دھرم دی مو لے بہار، رت بسنت وڈیائیا۔ سب نے بولنا اک جیکار،
 اک آواز اُٹھائیا۔ بونجا وار سب کرن گے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ بونجا بھیٹا کرن گے اپر اپار، جس دا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ بونجا پریم
 دی وجاؤندے آون ستار، سوئی سرت اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی
 پوہ کہے جن بھگتو تہاڈی میرے نال حصہ پتی، سجنو دیاں جنائیا۔ تسان فکر نہ کرنا رتی، رتن امولک ہیریو ملے وڈیائیا۔ تہاڈا مالک
 کلاپتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ تسان خوشیاں وچ دیگاں چاڑھنیاں چھتی، چاول راول نال وڈیائیا۔ باراں نو اٹھ ست ماجھا مالوا دواہ
 جموں خوشیاں نال حصہ دیون گھتی، اپنی خوشی بنائیا۔ ایہ منگ منگی سی سپتس رکھیاں جس ویلے بنے جگت دے تپی، تپیشر روپ

بدلائیا۔ رام نے سینتا نوں کیتی پکی، سہج نال درڑائیا۔ کرشن نے رادھا نوں اشارہ کیتا نال اکھی، اکھیاں مار جنائیا۔ جس ویلے آتما پرماٹما دی بنی سکھی، سُخن سب دے پور کرائیا۔ اوہ داتا گہر گمبھیر جیہڑا ککھوں کرے لکھی، الکہ آگوچر اک اکھوائیا۔ جس نے چوٹھے جُگ دی تپاؤنی بھٹی، بھٹیالا کلجُگ نال ملائیا۔ بونجا گُرمکھ اگ ڈاہنکے اِکھی، ماچس اِکو وار لگائیا۔ محمد کوکیگا میری صدی چوڈھویں جاندی تھی، بھجے واہو داہیا۔ عیسیٰ اکھ کھولے اپنی پٹی، پٹنے والے نال ملائیا۔ اُٹھ ویکھ لے گوبندندا نرگن جوت اِک جٹ دی بن گئی جٹی، جو بن اپنا گئی ہنڈھائیا۔ نہ کوئی اکھ پڑھدی نہ کوئی لکھدی پٹی، حرفاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ موسیٰ کہے اوسے دے حُکم وچ سانوں بھرنی پینی چٹی، چیٹک اور نہ کھئے رکھائیا۔ کلجُگ کہے میری ڈوری جانی کئی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ نارد کہے میں وی چھبی پوہ نوں بنا تیل توں جگاواں گا وٹی، سب نوں دیاں دکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں وی وسانگا گھٹ گھٹی، جن بھگتو تھادے اندر ڈیرہ لائیا۔ جوت جگاواں لٹ لٹی، نور نور کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھبی پوہ کہے میرا وقت سہاوا، جن بھگتو ملے وڈیائیا۔ میرا پرہو دے نال دعوا، دعویدار ہو کے دیاں سنائیا۔ سب دا سچکھنڈ وچ لگنا ناواں، نرنکار بن اکھراں دئے لکھائیا۔ انت چھڈنا جگت گراواں، گرہ مندر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جن بھگتو بھگت رہے نہ کھئے نتھاواں، سچکھنڈ میلا ملے سہج سُبھائیا۔ تُساں آؤنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اِک بنائیا۔ ستگر ملے آگوں دوویں چُک کے باہواں، بنا تن وجود توں گلوکڑی لے پائیا۔ تھادّا ناتا جوڑنا بنا بھراواں توں وانگ بھراواں، جیہڑے ویر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کیسے نے ہوکا بھرنا نہیں ہاوا، پائے اُف نہ کھئے سنائیا۔ یاد رکھیو چھبی پوہ کہے تُساں ستگر شبد نال لیتیاں لاواں، لائن ستجگ والی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک سنائیا۔ ستجگ کہے میں چھبی پوہ تے آوانگا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وچ سماواں گا۔ نرگن دھار جوڑ کے ناتے، رشتہ اپنا اِک دکھاواں گا۔ جن بھگتو تھادے نال کر کے دو چار باتیں، باطن اپنا بھیو کھلاواں گا۔ میرے وچ جھگڑا رہنا نہیں ذات پاتے، دین مذہب نہ ونڈ ونڈاواں گا۔ کلجُگ دے پیٹے پا کے دین مذہب دے کھاتے، خطرہ شرع والا چُکاواں گا۔ اِکو دس کے پرہو دی گاتھ، ڈھولا سوہلا راگ سناواں گا۔ جو ہوئے سہائی اناٹھ اناٹھ، دین دیاں اِک درڑاواں گا۔ جو لہنا دینا بدلے مستک ماتھ، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناواں گا۔ ستگر شبد کہے چھبی پوہ دوس دہاڑا ہونا چنگا، سچ دیاں سُنائیا۔ کچھ حصّہ لے کے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، اپنا پندھ مُکائیا۔ بھجّا آوے نال نارد پنڈا، بودی خوشیاں والی ہلائییا۔ نالے کلجگ دا دسدا آوے کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دُہائیا۔ کلجگ پھڑ کے ہتھ وچ ونگا ٹیڈھا ڈنڈا، بھجّے واہو داہیا۔ نالے دھرم آوے کہے میں ہو گیا رنڈا، میری جگت دُہائیا۔ ادھروں چمک کے کہے گوہند دا کھنڈا، کھڑگان دئے ہلائییا۔ ویکھو نو کھنڈ پرتھی ونڈا، حصّے دین دُنی جنائیا۔ کی لہنا دینا چنڈ پرچنڈا، تیر ترکشاں نال کی کھیل کھلائییا۔ کی اشارہ دیوے تارا چندا، بن سینت سینت لگائیا۔ دو جہان کہن ویکھو پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار جوتی دھار بن گیا بندہ، بندگی توں رہت اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نام کلمے دا کیسے نوں لین دینا نہیں چندہ، مایا ممتا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا ائھو درستی توں رہن دیوے کوئی نہ پنڈا، جگت ودیا لیکھا ڈھاپیا۔ لہنا دینا جانے جیرج انڈا، اُتھج سیجج ویکھ وکھائیا۔ جو محمد اشارہ دتا میرا مہربان کھیل کریگا یک شمیہا، مہبان پیدو نور الہیا۔ اُس دا حکم ورتنا اجنبھا، اچرج اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ ستگر شبد کہے مگھرا کچھ کر لے بات، اپنا حال جنائیا۔ تیری خوشیاں والی رات، بھڑی وچے ودھائیا۔ بھگتاں تک جماعت، بیٹھے آسن لائیا۔ جنہاں دا مالک کملاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ اتم پچھے وات، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ مگھر کہے ستگر شبد میں دساں نال پیار، پریم وچ جنائیا۔ میری نمو نمو نمسکار، جن بھگتاں سیس نوائیا۔ جو آئے بھگت دوار، بن کے پاندھی راہیا۔ سب دی پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راتی ستیاں سب نوں دینا دیدار، چھبی پوہ تک خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ یاراں نوں ملنا بن کے دُھر دا یار، یارانہ سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ تُوں جوتی جاتا کنت بہتار، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ شبدی شبد شبد آسوار، شاہ آسوارا اک اکھوائیا۔ سب دا لہنا دینا دینا قرض اُتار، پورب لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ مگھر کہے کلجگ پرہو دے ویکھ لے بھگت، بھگون دتی وڈیائیا۔ ناردان تک لے جگت، دین دُنی پڑا آپ اُٹھائیا۔ سچ صاحب دا سوہنا وقت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ زرگن دھار بدل کے شکت، شخصیت اک سمجھائیا۔

جن بھگت سہیلے بنا کے اُپر دھرت، دھول دھول سہائیا۔ جنہاں کارن آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ قؤل اقرار پوری کرے شرط، شرع توں باہر کڈھائیا۔ گھر سہا کے اُپر عرش، عرشی پریم دئے وڈیائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، بوس دئے گوائیا۔ جن بھگتو سمت شہنشاہی دا شہانہ جاوے برس، برسی خوشیاں نال منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارا۔

* ۷ مگھر شہنشاہی سمت دس رام لیلہ گراؤنڈ دلی وکھے پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں *

سچ پرارتھنا اُپ راشٹری جوتی، جوتی ہر جنائیا۔ مانو ذاتی ساری سمجھنی اکو گوتی، مانس مانکھ مانو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دی سرت اٹھاؤنی سوتی، شبدی ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ مئی سشیل کمار بترا اکو اک تے اکو یار تے اکو لنگوٹی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتما پر ماتما سکھیا ساریاں سادھوآں سنتاں مہاتما صوفی فقیراں درویشاں جگیا سواں سیاستدانان راشٹری اُپراشٹری پردھان منتریاں ہتی، ہتی سکھیا کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل اک منچ اک سٹیج سارے پیار محبت وچ اک دو جے دے ساتھی بن جاؤ کسے دی مت رہے نہ تھوتھی، آتم پر ماتم نور نورانہ پاربرہم برہم اک رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دیونہارا ایکا ور، ایکا رنگ رنگائے خالق خلق خدائیا۔

* ۸ مگھر شہنشاہی سمت دس رام لیلہ گراؤنڈ دلی شہر پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں سٹیج تے *

سُنو سنتو صوفی فقیرو درویشو جگیا سواں پرہو دے پریمو پیاریو بھگتو ولڈ کانفرنس دا کرنا پتا نومبر دوس بائی، بائبل دا لیکھا سب دے اندروں رہیا جنائیا۔ سارے نگاہ مار لو مہاراج سنت کِریال سنگھ دی دھار دی دھار وچوں ساڈے ساہمنے بیٹھی آہہ تائی، اوہ تختان دا مالک تخت نواسی تخت مانو ایکتا دا رہیا سہائیا۔ اج اُس دے پیار دی ہر پردے وچ دے دیو دُہائی، ڈھولا سوبلا اکو اک نام دا گائیا۔

مِترُو سَجَنُو پَرِمِیو پِیاریو اَجّ اُس کِرِپال دی جُدائی، جس دے وِچھوڑے وِچ رُونقِ نَظَر کھِئے نہ آئیا۔ سارے ساودھان ہو جاؤ پِندُو مُسَلَم سِکھ
 عِیسائی، بودھی جِینی اپنا انتر لَو کِکائییا۔ ماَنو اِیکتا جگت کتھا کہانی نہیں رسنا کہنا بھائی بھائی، انتر انتر زرنتر آتم پرما تم درشن دینا تھاون
 تھائینا۔ وعدہ کر لو اک خُدا اک پرما تم اک اللہ واپگرُو گاڈ اُس دے نام کلمیاں دی اَج بٹھو بٹھ اک دُو جے نال کر لئیے سائی، سب دا
 مالک تے سائیں گوسائیں اکو نظری آئیا۔ جس دی یاد وِچ دین مذہب ریتی تتاں والی دُنیا وِچ چلائی، تیئی اوتار حضرت عیسیٰ مُوسیٰ محمد
 نانک دھار گوہند سنگ بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کیتا گیان اِنجیل قرآن بائبل تُریت گُرو گرتھ صاحب جس دی اکھڑ اکھڑ صفتاں والی
 صلاحی، واہ واہ کہہ کے سارے ڈھولے گائیا۔ اُس دا اک نام اک پیغام اک سنديسہ اکو رام اکو رہبر جس نوں سارے سجدیاں وِچ کرن
 سلام، سلامعلیکم کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ تُسین سارے مُسافر آتم دھار پرما تم دے ملن والے راہی، رہبر ڈھر دا اکو شبد سَتگر لیتا
 بنائیا۔ جو تھانوں سدا نال لے کے چلے چائیں چائیں، دئی دَدیت دا لیکھا دئے مُکائیا۔ تھادا کوئی لہنا دینا جگت زمیں دھرنی دھرت دھول
 دھول کائنات وِچ وکھ وکھ نہیں کوئی تھائیں، اک تھادا ٹکانا سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق جتھے اکو نور الہیہا۔ ایہہ زندگی زندگانی مات
 لوک وِچ بھاویں اس نوں سینکڑے برس سمجھ لو تے بھاویں سمجھ لو دِن ڈھائی، ڈھٹیا گوہند والا دئے گواہیا۔ جو الہام دتا جو پیغام دتا
 جبرائیل وہی نازل ہو کے حضرت محمد صاحب نوں سنديسہ اک الہی، صدی چوڈھویں کوک کوک رہی سُنائیا۔ او حضرت مُوسیٰ
 مُسلسل رہیا جنائی، عیسیٰ وہیویں صدی اپنی نال ملائیا۔ نانک گوہند گیا سمجھائی، ایکا رُوپ ست سرُوپ پاربرہم پت پریشور اک اِکلا
 جس نوں سارے سجدیاں وِچ سیس نوائیا۔ سچ سنديسہ نر نریشا دیونہارا جس نوں کہندے اگم اتھاہی، الکھ اگوچر گھٹ گھٹ انتر بیتھا
 ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ بائی نومبر کہے مِترُو مِیں آگیا آج، جُگ
 چوکڑی توں بدل بدل کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ وشو دھرم والیو مِیں سَتجگ تريتا دواپرکالجگ ویکھے بڑے دھرم سماج، ریتی نیتی ماَنو ماَنکھ
 ماَنش وِچ جُگ جُگ بدلدی آئیا۔ ہُن سارے اِکٹھے ہو کے اک دیو آواز، پرم پُرکھ پرما تم اسین تیرے آتم نوں سب دا پتا مائیا۔ اپنی سُرتی
 اندر من دی کلپنا وِچوں جائے جاگ، شرع شریعت جگت والا پنڈھ مُکائیا۔ اک صاحب دا پرم پُرکھ دا واحد خُدا دے حُکم دا چلنا راج،

رعیت سارے اکو وار ہو کے دیوؤں دکھائیا۔ ٹہاڈی اکو دے ہتھ وچ ہووے واگ، اکو حکم دین والا ہووے دُھر دا ماہیا۔ اکو شبد اکو دُھن
 اکو ناد اک آواز پارجات، جس توں سارے آد جگاد جگ چوکرئی نراکھہر دھار اکھراں وچ گائیا۔ سب دے اتم تے وڈے سریشٹ ہون
 بھاگ، جو اک منچ اُتے اک سٹیج اُتے اک دھرم دی دھار تے مُحبت دے پیار وچ بیٹھے اکٹھے ہو کے وڈے چھوٹے سبے بھائی بھائیا۔ آگے
 دا سماں ویکھو اک دو چار پنج چھ ستویں سال توں بعد کی کھیل کھیلنا اُس پروردگار سانجھے یار، جس توں کہندے نور الایہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ بائی نومبر کہے میں سارے ویکھے مُنیشتر جُگیشتر
 تپیشتر فقیر سادھو سنت، سچے کھبے آگے پچھے دھیان لگائیا۔ سب دا سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پریشور
 پروردگار سانجھا یار اکو کنت، کنت کنتوبل کہہ کے جس توں سارے گائیا۔ اوسے دے نام اوسے دے کلمے اوسے دی بانی اوسے دی
 صفت اوسے دی صلاح اوسے دے منّت، رسنا جہوا ڈھولے گا گا دین دُنی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی آگے
 لنگھ گئے اینگت، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ آگے سارے ماتو اک پیار وچ اکٹھے ہو جاؤ ایس دھرتی اُتے رُت بنا دیوؤ
 بسنت، پت ٹہنی پُھل پُھلواری دین مذہبان والی دیوؤ مہکائیا۔ یاد رکھ لو صدی چوڈھویں دا ہون والا انت، بیسویں دا سندیسہ دتا اُس
 نور الایہیا۔ نانک دی دھار نے گوہند اُچائے سنت، ڈھئیے دا لیکھا جنائے بے پرواہیا۔ سوئے نہیں رہنا سب جیو جنت، نو کھنڈ پرتھی ست
 دیپ پچھ پچھ سارے انتر نرنتر اپنی اکھ لو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ بائی نومبر کہے میرا اکٹھے کیتا مُنی سُشیل، سُشیلتا وچ جنائیا۔ پر میں اک دوس دہاڑا میری ماتوتا آگے اپیل، بن ہتھیاں توں ہتھ
 بنہ کے دیاں سُنائیا۔ جگیا سواو سنساریو دھرم دے پیار وچ اندروں بدل لو اپنی دلیل، من دے وچار من وچ لو دبائیا۔ ٹہاڈا لہنا دینا اُس
 درگاہ تے سچے گھر وچ جتھے اکو مالک ساریاں دا چھیل چھیل، جس دین مذہب دا لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان - - - - -

* ۲۰ مگھ شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پنج تت کہن پرہہ آد جگادی نہکیوا، نہچل دھام ڈھر دے رام تیری وڈیائیا۔ نام ندھان سری بھگوان تیرا اکم میوہ، پاربرہم پت پریشور بن رسنا جہوا چکھائیا۔ تون آد جگادی برہم برہمادی نرگن دھار دیوی دیوا، دیو آتما پرماتما تیری اوٹ تکائیا۔ ست سرؤپ شاہو بھوپ پنج تت کہن ساڈی لیکھے لاؤنی سیوا، بہگت سہیلے در تیرے سیو کھائیا۔ نام ندھان نوجوان کوستک منیا مستک لا دے تھیوا، دو جہان تیری اوٹ رکھائیا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ کریئے نال جہوا، مکھ رسنا نال وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تون الکھ اگوچر اکم اتھاہ ابھیوا، بھیو اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخشنی چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ دین دیا ل جائے نہ بھول، اہل دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ شنکر نال ترسول، تریلوکی دا پنڈھ دینا مکھائیا۔ تیرا سچ سنگھاسن شبد بھنگھوڑا لیئے جھول، ہلارا دو جہان جنائیا۔ تون مالک خالق سوامی کنت کنتوبل، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکر تیرے ہتھ ساڈا مول، آد انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپس سیوک تیرے بردے، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ بچے تیرے گھر دے، گرہ دینی مان وڈیائیا۔ دین دنی نہ رہیئے سڑدے، اگنی تت دینی بھجھائیا۔ چوراسی وچ نہ رہیئے لڑدے، انڈج جیرج اُتہج سیئج پنڈھ دینا مکھائیا۔ رائے دھرم کولوں نہ رہیئے ڈردے، چتر گپت نہ لیکھ بنائیا۔ سدا سدا سد تیرا درشن رہیئے کردے، بن نینا نین بگھسائیا۔ ساڈا نوان گھاڑن گھڑ دے، جیون جگت جگت بدلائیا۔ تیری منزل جائے چڑھدے، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں شبدی اپنا ور دے، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپس سیوک بہگت دوار، نئے بچے رُپ وٹائیا۔ تون ساڈا پالن ہار، سر سر ہتھ رکھائیا۔ ساڈا لہنا سدا رہے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ وجدی رہے ودھائیا۔ بھیو رہے نہ پُرکھ نار، پردھ بالان نوجواناں میل ملائیا۔ اپنے رنگ رنگنا کرتار، قدرت دے مالک دینی وڈیائیا۔ ساڈی قبول کرنی نِسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ در تیرے سپس نوائیا۔ تون بخشنہار اک نرکار، نرویر تیری وڈیائیا۔ کلجگ

کوڑی کریا وچوں کڈھنا باہر، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ امرت رس دینا ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت گوائیا۔ مستک دھوڑ بخشنی چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ تُوں ساچا پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ در تیرے کریئے پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ تُوں دینا اک ادھار، ہر بردا ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں بننا میت مُرار، مہربان مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ اسپس سیوک در تیرے بھکھار، بھکھکاں بھچھیا دینی پائیا۔ سدا سدا سد تیرا کردے رہیئے دیدار، دین دِیال درشن اگم اتھاپیا۔ ساچی موئی رہے بہار، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ بھگت سہیلے تیرا گلشن تیری اگم گلزار، بن تیرے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساڈا لہنا دینا تیرے ہتھ کرتار، قُدرت قادر تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے دو چار، بہتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ ساڈی آشا منسا پوری کرنی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ تیئی اوتار جان بلہار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہے پُکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نانک گوبند بولے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کچھ کہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے دینے تار، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت تن سیوک سیوادار، ساچی سیو کھائیا۔ وہہ مگھر کہے میں خوشیاں دا کراں اظہار، صفتی ڈھولے گائیا۔ منزل کیسے نہ رہے کوئی دُشوار، پاندھیاں پندھ دینا مُکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی جن بھگت تیرا پریوار، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا چرن کول اُپر دھول اک ادھار، اُدر دا لیکھا دینا مُکائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر جُگندر سنگھ دے گرہ، جاگیر سنگھ سوہل،

پرسن کور فتح ننگل، درشن سنگھ نیشالا، کرم سنگھ نیشالا *

پنج تت کہن پرہ آد جُگاد تیرے میت، متر پیارے ایکنکارے دیئے درڑائیا۔ نت نوت جُگ چوڑی تیری ویکھی نیت، پنت پُنت بے پرواہیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا جُڑیا رہیا نال مندر مسیت، تتان وندن وند وندائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا ترے گن اتیت، ترے بھون

دھنی تیری سرنائیا۔ مہربانا سِری بھگوانا سانوں کر دے ٹھانڈے سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ آتم پرما تم تیرا گائیے گیت، گو بند میلا
 ہووے سہج سُبھائیا۔ نو ست پوتر کر دے نیت، نیتوان تیری وڈیائیا۔ مانس دیہی دین دُنی لئیے جیت، جگ جیون داتے تیری اوٹ
 تکائیا۔ منوآ من تیرے حُکم وچ ہووے بھہ بہیت، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ست سچ بخش چرن پریت، پریتم اِکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا جاوے لگ، لگ ماتر ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ ترے گن مُول نہ ساڑے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ درشن دینا نرگن دھار اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاپیا۔ تیرا دیپک جوتی
 نور نورانے جائے جگ، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ آتم دھار پرما تم مُول نہ رہے لگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں صاحب سورا سرہگ،
 شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ
 اسپں مانگت در بھکھاری، بھچھیا نام دینی ورتائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکداری، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈی پیچ دینی سواری، سِر سِر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ونڈ رہے نہ پُرکھ ناری، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں آتما رہے نہ کواری، کنت کنتول لینی پرنائیا۔ ایتھے اوتھے دو
 جہان دینا ادھاری، ادر دا لہنا دینا دینا مکائیا۔ سچ نام دی بخش خُماری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر وکھا دے اپنی اٹاری،
 سچکھنڈ ساچا اک جنائیا۔ جتھے جگے جوت نرنکاری، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ بن شبد ناد ہووے دُھنکاری، انراگی راگ درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لیتا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا کوڑ جگت
 مٹائیا۔ ساڈے انتر دے پرکاش، اندھ اندھیرا انتشکرن رہے نہ رائیا۔ بن گوپی کاہن پا دے راس، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا
 نام جپیئے بنا رسن سواس، اجپا جاپ دینی وڈیائیا۔ پنڈھ مکاؤنا پرتھمی آکاش، گگن گگنترن ڈیرہ ڈھائیا۔ تُوں پرما تما وسنا ساڈے پاس،
 پاسا دین دُنی بدلائیا۔ مانو مانس مائکھ جنم کرنا رہراس، رستہ اِکو اک درسائیا۔ منوآ من نہ رہے اداس، مت بُدھ نہ کھئے ہلکائیا۔ ساڈا لہنا
 مکا دے نالوں شنکر گیلاش، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار کراؤنا واس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ مڑھی گور دا لیکھا
 رہے نہ وچ پرہاس، جنگل جوہ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔

پنج تت کہن پرہہ در تیرے ہوئے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ میل ملا دے ساچی سنگتے، ستگر شبد نال گڑمائیا۔ جگت جہان منزل جائے لنگھدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ لیکھے مُکا دے غمی رنج دے، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اسیں دوارا تیرا پنج تت منگدے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دو جہاناں ساڈا سنگ دے، سگلا ساتھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخش دے چرن دھوڑ، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ نانا تئے کورو کور، ست سچ وچ سہائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مورکھ موڑ، مُگدھاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ شرع دا رہے کوئی نہ جوڑ، جگت زنجیر دینا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ بھگت سہیلے تیرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ کِریا کر دے کلاپات، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ چرن کول جوڑ دے نات، کوروی کِریا رہے نہ رائیا۔ اٹھے پہر کریئے پرہات، دوس رین نہ ونڈ ونڈائیا۔ کِریا کرنی پرہو پرہہ آپ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ روگ سنتاپ، سچ جاپ دینا سمجھائیا۔ جنم کرم دے میٹھے پاپ، پت پت پت بنائیا۔ ٹوں جوتی جاتا ساڈا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ ساڈی سچی تھاپنا تھاپ، ستجگ سچ دے وڈیائیا۔ کلجگ پچھلی پچھے رہ جائے واٹ، اکلا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دینی آگئی دات، داتے دانی مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت دس پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا مُکا دے اُٹا رُکھ، گربھواس پھند رہن نہ پائیا۔ نرگن دھار بخش دے ساچا سُکھ، ستگر شبد ہونا سہائیا۔ اُجل کردے دین دنی وچ مُکھ، دُرمت میل رہے نہ شاہیا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کور کِریا وچوں بدل

دے رُخ، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا میٹ دے دین دُنی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سچ پُکار ایکنکار آپ سُنی، بن رسنا جہوا ڈھولے دئیے جنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ گُن گئی، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ تیرے نام دی سدا انتر اُچدی رہے دھنی، دُهن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک شاہو بھوپ گئی، گہر گمبھیر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات، تن وجود تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تُوں آد جُگادی پت مات، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نروریر نرکار نرکار جوڑ لے نات، ساک سجن اک اکھوائیا۔ جے آتما جوتی جاتے تیری ذات، پنجان تتاں ہو سہائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی پُچھنی وات، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش اکٹھے ہو کے سیس نوائیا۔ ست سچ تیرے نام دی ملے دات، داتے دانی دینی ورتائیا۔ تیرا کھیل تکیئے ہُ بدھ بھانت، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ امرت رس دینا اگمی بوند سوانت، بن رسنا جہوا چکھائیا۔ تیرا درشن ہووے اک اکانت، نور نورانے ساچا نور دینا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے بھگت سہیلے، در تیرے آس تکائیا۔ نرگن دھار سرگن کرنے میلے، میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ ایکا رنگ رنگاؤنے گرو گریچیلے، گر شبد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری تُوں اچرج کھیل کھیلے، الکھ اگوچر اگم اتھاک اکھوائیا۔ ساڈا آن جاون پنت پاؤن کٹ دے رائے دھرم دی جیلے، چوراسی پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ سدا وسیئے تیرے دھام نویلے، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ پنج تت کہن پرہ کرپا کر نرکار، نروریر تیری سرنائیا۔ اسیں منگتے بنے بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ وست امولک دینی ڈار، کرتے قیمت نہ کھئے جنائیا۔ مہر نظر نال دینا تار، ترت اپنا رنگ رنگائیا۔ شبدی شبد بخش پیار، پریم میلا میلنا چائیں چائیا۔ سائوں وکھاؤنا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی اک جنائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے اپار، اپرمپر سوامی تیرا نظری آئے نور الاہیا۔ آن جاون رہے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دا لیکھا دینا مکائیا۔ مالک خالق پرتپالک ساڈا بنا کنت بھتار، کنتوبل تیری اکو سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرے گرہ مندر، دوسر در نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ اندھیری گندر، اندھ آگیان دینا مٹائیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے جندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ منوآ دہ دس اُٹھ نہ دھائے بندر، بندگی سچ دینی سمجھائیا۔ پرکاش دینا بنا سورہ چندر، جوتی جاتے اکو نور دینا چمکائیا۔ ساڈی منظور کرنی بندن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ جے تُوں آتما پرماٹما دیوے اندن، اند اند وچوں دکھائیا۔ تُوں صاحب سلطانا آد جگاد ہارا تئی گنڈھن، ست سچ گنڈھ پوائیا۔ اسیں تن وجود رسنا جہوا بتی دند تیرا گاؤندے چھندن، ڈھولے صفت صلاحیا۔ انت سائوں لاؤنا انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ ساڈا پنڈھ مکاؤنا دھرنی دھول آکاش برہمنڈن، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا رہے نہ جیرج انڈج، اُتہج سیج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن دھار اپنے چُکنا کندھن، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ وشن برہما شو تیرے پیار وچ کرن بندن، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ سائوں پار کراؤنا بنا مہانے ونجن، دو جہاناں پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ نرگن تیری کیتی سیو، سرگن سچ سچ سرنائیا۔ تُوں داتا الکھ ابھیو، اگوچر اکم اک اکھوائیا۔ سدا سدا نہکیو، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ تیری صفت کرے کی جہو، رسنا ڈھولا کی وڈیائیا۔ تُوں آد جگاد برہم برہما وڈ وڈا دیوی دیو، دیوت سُر سب بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی بھگتی دھار منگ، بھگون آسا اک جنائیا۔ جوتی جاتے چاڑھ دے رنگ، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سُکھاسن ڈیرہ لائیا۔ نجھر جھرنیوں بخش اند، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ ناہی کول سنا چھند، انراگی راگ درڑائیا۔ ساڈی خوشی کر دے بند بند، بندگی تیرے چرن کول سرنائیا۔ جے آتما بھگتاں ہووے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگ اک ہنڈھائیا۔ کیوں نہیں پنجاں تتاں پاؤندا ٹھنڈ، اگنی آگ بُجھائیا۔ ساڈا جھگڑا مکا دے جیرج انڈ، اُتہج سیج جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ تیری منزل محبوب جائے لنگھ، آگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار تیرا مانیئے اند، سانجھے یار مل کے وجے ودھائیا۔ اسیں بینتی کریئے بھگتاں تت پنج، پنچم دے مالک میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ نہ خوشی رہے نہ رنج، غمی غم خوار دینی مٹائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ جگت اندھیرا اندھ، سچ پرکاش وچ سہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی زِگن دھار
سدا جوان جوین وتے سِری بھگوتے اک تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑپنڈی ضلع گرداس پُر *

پنج تت کہن پرہہ اسیں بھکت سہیلے تیرا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی اگتی منگ، اگم اتہا بے پرواہ
دئیے جنائیا۔ زِگن دھار سرگن چولی رنگ، رنگ مجیٹھ انڈیٹھ آپ چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سِری بھگوان ہونا سنگ، سکلا ساتھی
پُرکھ سمراتھی آپ رنگائیا۔ نام ندھان نال کٹ بھکھ ننگ، ترسنا ترکھا جگت جگت دُور کرائیا۔ دین دیا ل تیری منزل حق محبوب جائے
لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ پیار دی وکھا گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ بھگتاں دے دے سچ دا نام، ناؤں زِنگار دے ورتائیا۔
بھاگ لگا دے کایا ماٹی چام، چم درشٹی دے بدلائیا۔ پرکاش کردے نگر کھیڑے گرام، تن وجود ڈگمگائیا۔ میلا میل سوامی اپنا آتما رام، رام
رحیم رحمت دینی کھائیا۔ انتر رہے نہ اندھیرا شام، شمع نُور جوت کر رُشنائیا۔ بنا زبان پیا دے جام، حقیقی حق حق پیائیا۔ منٹے من دا
، حُکم دُھر دا اک سمجھائیا۔ بنا اکھراں زِگن دھار دے کلام، کلمیاں باہر شنوائیا۔ تیرے چرن کول ہونے پرنام، نمسکار اکو اک وکھائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھکت سہیلے تن وجود
سریر، ماٹی خاک خاک نظری آتیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ بے نظیر، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ ساڈی آشا پوری کر دے جو سندیسہ دے
کے گیا کبیر، قبران تون باہر گیا شنوائیا۔ ست سوامی انترجامی ساڈی بنا تتاں تون کر تعمیر، باڈی اپنی گھاڑت گھڑائیا۔ ساڈی آشا منسا نہ
ہونے دلگیر، من کا منکا دے بدلائیا۔ تیرے کول حق حقیقت دی تدبیر، طریقہ نیکن نیکا اک سمجھائیا۔ ساڈا لیکھا ویکھ انت اخیر، آخر
دئیے سمجھائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرا وزیر، تُوں پیرن پیر نُور الاہیا۔ اسیں تن وجود جگت بستر چیر، چری وچھنے ویکھ وکھائیا۔ کِریا کر

دے مالک گہر گمبھیر، گور تیری اوٹ تکائیا۔ نیتر ساڈے ورولن نیر، نیناں چہہر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے انتشکرن، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سہارا دے دے آگے چرن، بنا
 تن وجود نظری آئیا۔ ٹوں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ساڈا لہنا دینا مکا دے اُتے دھرن، دھرنی دھول دھول نال رلائییا۔
 ساڈا انتر آتما تیری پیا سرن، سرنگت اک اکھوائیا۔ ساڈا جھگڑا مٹیا ورن برن، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ پنج تت کہن اسیں تیری چاہندے
 منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سانوں سچکھنڈ دینا ورن، پچھلے جگاک دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جے بھگتاں آتما
 روپ تیرا، کیوں پنجان تتان دئیں جدائیا۔ ساڈے اُتے کر دے مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیرا
 دے مٹائیا۔ ساڈا اپنے گرہ بنا دے کھیڑا، گنڈی کھیڑکی آپ کھلائییا۔ چوراسی وچ رہے نہ گیڑا، جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ ساڈا پندھ کر دے
 نیرن نیرا، دُور دُراڈا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شہنشاہ ستگر شبد شیرا، تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرا روپ، تڈھ بن اور نہ کھئے دھیائیا۔ ٹوں
 شہنشاہ ساڈا بھوپ، پاتشاہ بے پرواہیا۔ ساڈا لیکھا مکا دے اندھ کوپ، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ تیرا ستگر شبد آد جگادی دُھر دا دُوت،
 دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سانوں لے جائے تیری کوٹ، کایا کٹیا پھیر نہ کدے وسائیا۔ نانا تٹ جائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔
 ساڈے اُتے صاحب سلطانی تھہ، در تیرے واسطہ پائیا۔ ساڈی سنججنی کر دے رت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ ٹوں پت پرمیشور پاربرہم
 ابناشی اچت، چاروں گنٹ تیری دُہائیا۔ سانوں اپنے بنا لے سٹ، اپ تیج وائے پرتھمی، آکاش تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اسیں تیریاں بھگتاں
 دا جگت سہایا بُت، جس بُخانے وچ آتما دتا ٹکائیا۔ جے آتما ساڈے وچوں لیا چُک، سچکھنڈ کھنڈ کیتی رُشنائیا۔ کیوں ساڈے کارن گیوں
 رُک، رُفہ گوبند دا دئے گواہیا۔ اسیں تیری گائی ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا دُھردرگاہیا۔ انت ساڈی وات پُچھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ساچا گھارن گھڑ دے، گھڑن

بھنڈنہار تیری وڈیائیا۔ لہنے دینے چکا دے چیتن جڑ دے، چوٹی جڑ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ڈھولا گیت رہیئے پڑھدے، سوہلا بن اکھر دھار
 سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار جائے وڑدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بردے بنیئے تیرے در دے، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ قفل کھول دے اپنے گھر
 دے، گرہ مندر دے وکھائیا۔ جتھے درشن ہون نرائن نر دے، اکو جوت نور رُشنائیا۔ لیکھے پورے کر دے کلجگ کل دے، کل کاتیا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ ساڈے وعدے ویکھ لے راجے بل دے، باون دئے گواہیا۔ ترنتے جگ وچ سندیسے رہے گھلے، رام سینتا نال وڈیائیا۔ دواپرآشا
 وچ رہے پھلے، کابن کرشن گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساڈے وچھوڑے میٹ دے گھڑی پل دے، سد اپنے رنگ
 رنگائیا۔ اسیں ونجارے نہیں جل تھل دے، مہیئل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جے بھگتاں آتما پرما تیرے وچ رلدے، کیوں پنجان تتاں دئیں جدائیا۔
 پچھے کیتے جگ تیرا وچھوڑا آئے جھلے، آگے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور
 داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگتاں دی بھگتی تیری دھار، دھرم دھرم نال جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھ وچ سنسار،
 دین دنی دے مالک خالق پڑدا آپ اٹھائیا۔ در درویش نر نریش تیرے ہوئے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ٹوں آد جگادی برہم
 برہمادی شبدا نادی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی اوتار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ نرگن نروریر نرنکار نراکار ساڈی پیج سوار، مہبان
 بیدو بی خیریا تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں نور نورانہ شاہو بھوپ سیکدار، پروردگار یانجھا یار اکم اتھاپیا۔ اسیں بُتخانیان وچ ہوئے بے زار،
 بندیخانے دے ٹڑائیا۔ سانوں شرع دے وچوں کر فرار، فرصت دین دنی وچوں دوائیا۔ ساڈا تیرے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا جگت نہ کھئے
 جنائیا۔ وعدہ ویکھ لے جو کیتا قول اقرار، اقرار نامے پھول پھلائییا۔ ٹوں ماہی محبوب مُحبّت نال بخش پیار، آشا اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا
 مُکا دے پُرکھ نار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ جے آتما دتا ادھار، بھگتاں ہویا سہائیا۔ کیوں بھگتاں دے تت سریر تیرے سچکھنڈ دوارے
 وچوں رہن باہر، اگنی خاک خاک ملائییا۔ اسیں جانا تیرے اُس دوار، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس نوئییا۔ اکو شبدا ہووے دھنکار،
 نادی دُھن سنیئے چائیں چائیا۔ اکو دیپک جوت ہووے اجیار، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ اکو شاہو بھوپ ہووے سیکدار، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لہنا دینا تیرے ہووے وچ دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں آتما نال کیتا جگت وویار،

وہاری دینیے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
تُدھ یں اور دوسر پائے کوئی نہ سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئی۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ بابویر ضلع گرداس مُنشا سنگھ میلا سنگھ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ پیاری دلپ سنگھ
دیدار سنگھ سنتا سنگھ ہزارا سنگھ مُنشا سنگھ آسا سنگھ بلاکا سنگھ پیارا سنگھ روپل کور کرتار کور مکھن سنگھ
بھاگ سنگھ درشن کور ورسا سنگھ مہندر کور ہرنام کور *

پنج تت کہن پرہ ساڈا روپ بن دا رہیا لکھ چوراسی، چراہا جگت جہان ویکھ وکھائی۔ آتم دھار پرما تم تون ساڈے اندر کردا رہوں
واسی، واسطہ تن وجود وکھائی۔ کھیل کھیلدا رہوں کر کر ہاسی، ہستی وچ مستی آپ جنائی۔ آد جگاد جگ چوکری ہوئی نہ
بندخلاصی، بندھن سکیا نہ کھئے ترائیا۔ اسیں بن دے رہے تن وجود مدرا ماسی، خونخوار روپ بدلائیا۔ تیرا نام چیدے رہے سواس سواسی،
ساہ ساہ دھیائی۔ ساڈی کئی نہ گلوں سلک جم پھاسی، فیصلہ حق نہ کھئے سنائی۔ سُن شاہو بھوپ پُرکھ ابناشی، ہر کرتے دیئے درزائی۔
ساڈے انتر نرتتر آئی اداسی، دروہی تیرا نام دُبائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائی۔
پنج تت کہن اسیں پھردے رہے وچ چوراسی لکھ، لکھ لکھنے تیرا کھیل ویکھ وکھائی۔ ساڈے تن وجود بھانڈے رہے سکھ، سچ وست نہ
کھئے ورتائی۔ ساڈی دین دُنی قیمت رہی کوئی نہ کوڈی ککھ، در تیرے آگے اک دُبائی۔ اسیں جوئی بھوگی وکھ وکھ، انڈج جیرج اُتہج
سیتج بھجے واہو داہیا۔ انت جوں بھاوے تون لینا رکھ، در تیرے سیس نوئی۔ تون پُرکھ اکالے دین دیا لے ہویا پرتکھ، صاحب ستگر
تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا نام جیکارا بولیئے اک لکھ، لکھ آگوچر تیری اک اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ پنج تت کہن پرہ اسیں پھر پھر ویکھی لکھ چوراسی جوئی، اجوئی رست تیری سرنائی۔ تون حکم دا
مالک حاکم اک قانونی، قاعدہ باقاعدہ اپنا لیا بنائی۔ تیرا نور ظہور وڈ جنوئی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم فرمان سندیس نہیں کوئی

معمولی، مالک خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں سانجھا یار کنتوبلی، زرویر اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن ساڈی دھار رہے نہ بھولی، اہل دینی وڈیائیا۔ کوئن وار رائے دھرم دی چڑھے سولی، پھاسی گل نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہ لکھ چوراسی بھوگیا بھوگ، بھسمڑ روپ نہ کھئے درسائیا۔ ساڈا کرم کرم دا مٹیا نہ روگ، دکھی ہو کے دیئے ڈہائیا۔ چنتا چکھا کھا گیا سوگ، غمی غم خوار نہ کھئے گوائیا۔ پُرکھ اکالے پرتپالے تیرے نال ہویا نہ کھئے سنجوگ، ملنی ہر جگدیش نہ کھئے کرائیا۔ قدرت دے قادر اپنی وکھا موج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ ساڈی بڈھی بڈھی وچ کر سکے نہ کھوج، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چرن پرتی بخش دے اکو جوگ، جگتی نام والی درڑائیا۔ تیرا درشن کریئے سوامی روز، بن نیناں نین بگھسائیا۔ پریم پریم والا کرنا چوج، پیار محبت اک رکھائیا۔ اپنا بھو کھلاؤنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں کھلائییا۔ ساڈا جنم دے سودھ، سدی ودی نہ ونڈ وڈائیا۔ حکم سندیسہ دس دے آگادھ بودھ، بڈھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ ترسنا ترکھا رہے نہ لوہ، لالچ دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا چوراسی والا چکر، چکرورتیا کی کھیل کھلائییا۔ تیرا کھیل اکھا کوئی واچ نہ سکے پتر، نراکھر دھار سمجھائیا۔ سمجھ آوے نہ کوئی سطر، سطح بلندی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا سنگر شبد نرالا فقر، فقرے گر اوتار پیغمبراں گیا پڑھائیا۔ نرگن دھار ایکنکار جوین پنجاں تتاں کیتا اکترا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ ساڈا گرہ بخش دے سچ نچھتر، نرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا وکھا دے وطن، بے وطنناں پڑدا لاپیا۔ ساڈا کم نہ آوے کوئی یتن، یتھارتھ دیئے درڑائیا۔ اسیں غریب نہانے ٹوں ہیرے بنا لے رتن، امولک روپ درسائیا۔ چرن پرت جوڑ لے نتن، ناتا بدھاتا اک رکھائیا۔ لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھن، آگے ادھار نہ کھئے وکھائیا۔ تیری سرن سرنائی اکو وار سارے ڈھٹھن، نو نو لاگن پائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمرتن، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں لکھ چوراسی لیا بہرم، جگ جگ پھیرا پائیا۔ تن وجود ہنڈھائے ماٹی چرم، جگت جگت جنائیا۔ دین مذہب ذات پات ویکھے دھرم، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل اکھ اپنا ویکھ لے برہم، برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے ساڈا میٹ

دے بہرم، بہانڈا بہرم بھو بہٹائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ رنگ رنگائیا۔ دروبی تیرا سچ دوارا تے اکو منگدے سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ کرنی کرن، فُدرت قادر نُوں الاہیا۔ تیرا پلُو گہر گمبھیر آئے بھڑن، آتم پر ماتم دینا پھڑائیا۔ تیری منزل حق محبوب آئے چڑھن، بن قدماں قدم ٹکائیا۔ تُوں خوشیاں نال اپنے گرہ مندر سچکھنڈ دوار دینا وڑن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیری لکھ چوڑاسی تکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ تُوں مالک خالق نُوں الاہی حق، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ مہربانا محبوبا ساڈا پڑدا اتم ڈھکیں، اوڈھن نام سیس ٹکائیا۔ ساڈی دھار پھر پھر تھکی، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ اک وار نرنکار ساڈے ول تکیں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ قول اقرار وعدے ویکھ لے جو گر اتار پیغمبراں نال کیتی پکی، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ ساڈا وقت سہنجنا ہووے لگی، خوشیاں نال ڈھولے گائیا۔ لکھ چوڑاسی پیسنی پئے پھیر نہ چکی، چار جگ دا لہنا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری دھار پیار والی سدا سدا سد ساجن میت ہووے سکی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ ساڈا ضلع گرداس پُر کرم سنگھ مہنگا سنگھ جرنیل سنگھ بیبی دیواں بیبی گرو رام کور چتر کور گرمیج سنگھ سداچرن سنگھ درشن سنگھ اجیت سنگھ راج سنگھ ہم راز پُر چھندو مدے پُر دیپو اچا پنڈ گرمیج کور کٹھیالی *

پنج تت کہن پرہہ تیرے چرن کول نمسکاری، نمو سوس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے ول نگاہ ماریں، بن نیتر نیناں نین اٹھائیا۔ جگ چوکرئی سانوں ہندی رہی خواری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندے رہے دُہائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج پھردے رہے وارو واری، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ تیرا لہنا دینا تیرے ہتھ جوت نرنکاری، نرویر تیری سرنائیا۔ کلجگ انت پیج دے سواری، سوارتھ اور نہ کھئے رکھائیا۔ سانوں لے جا سچکھنڈ دواری، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ جتھے دیپک جوت ہووے اُجیاری، نُوں نوراہ

ڈگمگائیا۔ شبدا ناد ہووے دُھنکاری، انراگی راگ شنوائیا۔ تیرے چرن کول جائیے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جے آتما تینوں لگے پیاری،
 پریم ساڈا میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ ساڈی منزل کٹ دُشواری، در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تن وجود لیکھے لاؤنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ سیس ہتھ ٹکاؤنا، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ پورب لیکھا مات چکاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ سانوں اپنے گھر وساؤنا، درگاہ ساچی سچ ملے وڈیائیا۔ ناتا دین
 دنی تڑاؤنا، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اسان تیرا درشن پاؤنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جاتے اپنی جوت ملاؤنا، جاگرت جوت وچ
 سمائیا۔ آد جگادی پنڈھ مکاؤنا، چوراسی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ
 تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخش دے اکٹا در، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیا۔ ساڈا پورا ہووے ور، پورب لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ تیرے چرن کول نہاؤنا ساچے سر، سروور اکو اک وڈیائیا۔ دو جہاناں جائیے تر، تارنہار تیری بے پرواہیا۔ مہربان ہو کے کرپا
 کر، کرتا پُرکھ اکم اتھاپیا۔ تون آد جگادی نرائن نر، نر نرائن اکم اتھاپیا۔ جگ چوکرئی دکھڑے لوک مات لئے بہر، بہرماں وچ بہر
 بھلائییا۔ ساڈا رائے دھرم چکا دے ڈر، لیکھا اور نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت
 کہن پرہہ ساڈا تیرے نال ہووے جوڑ، جوڑی ہر جگدیش بنائیا۔ پُرکھ اکالے انتر بہڑ، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ شبدا اکمی چاڑھنا گھوڑ،
 پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ تون پارہم پت پریشور تیرا لیکھا نال براہمن گوڑ، گوہند دھار تیری سرنائیا۔ ساڈی آن
 جاون مکا دے دوڑ، لکھ چوراسی پنڈھ رہے نہ رائیا۔ ساڈا رس نہ ویکھیں مٹھا کوڑ، امرت دھار لینی پرگٹائیا۔ پنڈھ رہے نہ لما چوڑ،
 منزل منزل ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن سچ وکھا دے اپنا محل،
 مہربان دیا کھائیا۔ گرہ ویکھیے اک اٹل، جتھے وجے نام ودھائیا۔ جس نون کہندے سدا نہچل، نہکامی دینا درسائیا۔ تن وجوداں لا دے
 پھل، پت تہنی آپ مہکائیا۔ کوڑ وکارا میٹ دے دل، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ امرت دھار بخش دے جل، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔
 کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے کل، کلکاتی رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈی مُشکل کر حل، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساڈے نال کرے نہ کپٹ چھل،

ول چہل دھاری ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول جائیے بل بل، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ ساڈا وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پل، پلکاں دے پچھے بہہ کے درشن دینا چائیں چائیا۔ اتم تیری جوت دھار جائیے رل، تن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دیپک دیپ ہو کے جائیے بل، ٹور ٹورانے نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن لئیے مل، سوہاؤنت دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساڈا لیکھا میٹنا جل تھل، مہیئل ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۴ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر گیان سنگھ چتر سنگھ عطر سنگھ لکھا سنگھ ہر دیپ سنگھ
تریلوک سنگھ بٹن سنگھ اوگراچرن سنگھ اتور سنسار ہم راز پُر چرن سنگھ سنتوکھ سنگھ
سوہن سنگھ گیانو اتار سنگھ سکول پریتو اتور *

پنج تت کہن پرہہ تیرا کھیل نت نوتا، آد جگاد جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک تیرا ہندا رسیا پتا، بتکاری زرنکاری
اکو نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم وسدا رہوں نرگن دھار ساڈے چتا، ٹھگوری جگت نہ کھئے جنائیا۔ سانوں بالاں توں بنا کے انت ماتا پتا، پت
پتیاں گندھ پوائیا۔ تیری سمجھ نہ آوے کپڑی سہنجی وار تھتا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دو جہان سری بھگوان نو کھنڈ تیرا فطہ،
منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیا۔ تن وجود سریر ماٹی خاک پُرکھ اکالے دتا، دیونہار تیری اک سرنائیا۔ انت کنت بھگونت چڑھدے رہے
اگنی دھار دی چتا، چکھا مڑھی گور نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔
پنج تت کہن پرہہ جگ چوکرئی ساڈا گواہ، شہادت ستجگ تریتا دوپرکلجگ رہے بھگتائیا۔ لیکھا تک لے اگم اتھاہ، بے پرواہ تیری اوٹ
تکائیا۔ جوئیاں وچ سانوں دتا بھوا، لکھ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ رسنا جہوا مانو دھار تیرا گاؤندے رہے ناں، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔
تھان تھنتر ویکھدے رہے تیرے تھان، بھجدے رہے واہو داہیا۔ ساڈا لہنا دینا جڑیا نال سور گان، دین مذہب تیرے حکم رنگ رنگائیا۔
پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی پھڑی کیسے نہ بانہ، سر ہتھ نہ کیسے ٹکائیا۔ انت توں ہی پتا توں ہی ماں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سوامی

انترجامی سر دے ٹھنڈی چھان، کلجگ اگنی آگ بُجھائیا۔ ساڈی بُدھی رہے وانگ نہ کان، ہنس روپ لینے بدلائیا۔ تیری وڈیائی وچ کریئے واہ واہ، واہ واہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا ویکھیئے تھان تھنتر، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ سچ دس نام اگتا منتر، منتو سارے حل کرائیا۔ ساڈی نوین بنا دے بنتر، گھڑن بھننہار تیرے ہنٹھ وڈیائیا۔ تیرا ست سروپ تکیئے زینتر، زرویر تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا درشن تکیئے اُتے گگن گگنتر، زمیں اسماناں پندھ مکائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا دھنتر، دھنوتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا رنگ نام رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ جگ جگ تیری آشا رکھی، آس آس وچوں پرگٹائیا۔ سانوں خبر اگئی دسی، دہ دشا توں باہر کر پڑھائیا۔ جس دھار وچ بھگتاں آتما وسی، وصل یار تیرا ویکھ وکھائیا۔ اگو گرہ مانے سکھ رسی، رستہ اگو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن ساڈے سری بھگوانا، بھگون دے وڈیائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ آد جگادی راما، رمیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈے سچکھنڈ دے کابنا، تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی نور اگم اماما، عملاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ سچ دے منتر ستناما، ست ستوادی دینی دیا کھائیا۔ تُوں مالک خالق والی دو جہانا، دوہرا اپنا روپ بدلائیا۔ جے بھگتاں انتر جانی جانا، آتم میلا میلیں سچ سبھائیا۔ کیوں تتاں تت کرے بیگانہ، پنج تت رو کے دین دُہائیا۔ سانوں بخش دے سچکھنڈ سچا مکانا، جتھے تیرا نور جوت الاہیا۔ بنا تن وجود توں کریئے بسراما، بسمل ہو کے تیرے وچ سمائیا۔ نہ دوس رہے نہ زین رہے کوئی شاما، شمع جوت تیرا نور دے الاہیا۔ تیرے در دے ہوئے غلاما، نت نوت سیو کھائیا۔ مہربان ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے چرن کول کریئے بسراما، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈی ڈنڈاوت بندنا سجدیاں تو باہر سلاما، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا سد جدا رہے دمامہ، دامنگیر بے نظیر اگو نظری آئیا۔

* ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ میا ضلع گرداس پُر مختیار سنگھ میا جسونت سنگھ چیہ

بُوڑ سنگھ مہندر کور وزیر پُر گربخش سنگھ رتن کور ٹشہرا *

پنج تت کہن پرہہ دُھر دے سِری بھگوانا، بھگوان بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی شاہوبھوپ سُلطانا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ نوجوان بے پرواہیا۔ شبدی دھار ایکنکار تیرا بنا اکھراں تون گیانا، بن رسنا جہوا حق پڑھائیا۔ سچ دوار سہنجنا دے مکانا، پارہسم پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ جتھے دپیک جوت جگے آگم استھانا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی بینتی کریں پروانا، پرم پُرکھ در تیرے منگ منگائیا۔ جے بھگتاں آتما نال تیرا یارانہ، میت مُرارے اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں بھگتاں تت کریں بیگانہ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کوک کے دئیے دُہائیا۔ سچکھنڈ دوار سانوں بخش استھانا، مڑھی گور دا پنڈھ مُکائیا۔ تُوں رحمتاں والا رحیم رحمانا، رام رامے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی دھار دُھر دے کاہنا، کاہن کاہنا تیری سرنائیا۔ جلوہ گر نور اماما، عملاں تون رست ویکھ وکھائیا۔ تیرے قدم قدیم دے مالک ساڈی سلاما، سر سر تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ مرد مردانہ، نوجوان اک اکھوائیا۔ دین دیا ل ساڈی جھولی پا دے دانا، دیاںدھ ٹھاکر آشا پور کرائیا۔ پنج تت کہن تیرا درشن بن نیتر ہووے روزانہ، بن نیناں نین بگھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن سانوں بخش دے اپنا نور، نور نورانے نور دے چمکائیا۔ سانوں بخش دے اپنی نور، تریا تون باہر شنوائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، پت پرمیشور آگم اتھاپیا۔ ساڈا پنڈھ مُکا دے نیڑے دُور، نیج گھر میلا لینا ملائیا۔ ہر گھٹ تھان وسنا حاضر حضور، حضرتاں دے مالک ہونا سہائیا۔ جو آشا رکھی مؤسی اُتے کوہ طور، قُدرت دے مالک لہنا دینا چُکائیا۔ لیکھا مُکاؤنا انت ضرور، ظاہر ظہور تیری سرنائیا۔ اسپں جُگ چوکڑی تیرے سیوک رہے مزدور، جن بھگتاں تت دین گواہیا۔ تیرا نام کلمہ کیتا مشہور، رسنا جہوا ڈھولے سوپلے صفتی گائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، منسا کوڑ دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا گرہ کر سہنجنا، تن ماٹی خاک دے وڈیائیا۔ جوتی دھار صاحب آد نرنجنا، پُرکھ پُرکھوتم تیری اوٹ تکائیا۔ آد جُگادی درد دُکھ بھہ بھہنجنا، بھو

ساگر پار دینا کرائیا۔ نام ندھانا نج نیترا پا دے انجنا، دوئے لوچن لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن نرگن بننا ساک سین سبجنا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈی قبول کرنی بندنا، سبیس جگدیش تیرے چرن ٹکائیا۔ بنا رسنا دینا اندنا، رس رس وچوں پرگٹائیا۔ در ٹھانڈا اکو تیرا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پنجان تتاں چاڑھ دے رنگنا، بھگت قلبوت رہے کُرائیا۔ رائے دھرم انت نہ دیوے دنڈنا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ سانوں لوک مات کوڑ کُریارا دیس چنگا چھڈنا، تھر گھر تیرے اوٹ تکائیا۔ سچکھنڈ دوارے اپنا پیار ونڈنا، دینا چائیں چائیا۔ جے تُوں بھگتاں آتم اپنے نال گنڈھنا، کیوں تتاں دئیں جدائیا۔ نرگن دھار سرگن ہونا سبجنا، ساجن میت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے لیکھے لاؤنے تن وجود، ماٹی خاک تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق حق محبوب، مہربان نور الہیا۔ ساڈے انتر شرع دی رہے کوئی نہ دوج، دُتیا بھاؤ دینا مٹائیا۔ ساڈا انتشکرنا کرنا سُدھ، پنت پُنیت دینے بنائیا۔ پنچ وکار کرے نہ یدھ، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار دینا مٹائیا۔ ساڈی پوتر کرنی بُدھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا جاوے سچھ، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈا وقت سُنہنجا رہیا پُج، پوچن یوگ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بھیو کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرے ساتھی، جُگ جُگ تیری سیو کھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکتھ تیری وڈیائیا۔ ہوں سیوک انا تھ انا تھی، دین دیا ل دین تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، جوت للاٹی نال رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا اگم اتھاہ بے پرواہ لہنا دینا مُکاؤنا باتھو ہاتھی، جگت ادھار ایکنکار نراکار نظر کھئے نہ آئییا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر لال سنگھ شانتی دیوی بھیم پُر پرکاش کور پُنی سالووال

پن بھیم پُر چک کُشلیا دیوی دیو راج بھیم پُر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی منظور کر بینتی، بندنا وچ سیس جگدیش جھکائیا۔ ساڈا گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ٹوں بودھ اکادھا آد دا پنڈتی، نراکھر کر پڑھائیا۔ تیرے نام دی دھار ہووے ساڈی پنکتی، پنچم دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ساڈی آشا تیرے در منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ساڈا لیکھا تیرے چرن کول ہووے سنکتی، ستگر شبد دینی سرنائیا۔ منسا کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ کھیل تک لے ساڈے تن دی، پنج تت رہے کُرائیا۔ ساڈی سیکھیا ویکھ لے من دی، کائنات دے مالک ہونا سہائیا۔ ساڈی دھار تک لے برہم دی، پاربرہم اپنا بھيو چُکائیا۔ جے آتما تیری دھاروں جمدی، تن وجود کہے ساڈی تیرے چرن سرنائیا۔ ساڈی کھیل مُکا دے غم دی، غم خوار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھے لا لے تن ماٹی خاک، تیرے چرن سرن سرنائیا۔ منوآ من رہے نہ آگ، ممتا موہ دینا چُکائیا۔ بجر کپاٹ کھول دے تاک، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پرماٹم بن ساک، سجن سین اک اکھوائیا۔ مہربانا سِری بھگوانا ساڈے ول جھاک، پن نیناں نین اٹھائیا۔ چار جگ دا پورب پورا کر واک، اوتار پیغمبر گر نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا بھيو کھول دے آپ، پردہ جگت رہن نہ پائیا۔ نرگن دھار تیرا ہووے جاپ، جگ جیون دا تے دینی مان وڈیائیا۔ انتشکرن میٹ اندھیری رات، توری چند چند چمکائیا۔ برہم دھار ویکھ لے ذات، پرماٹم آتم سنگ بنایا۔ چوراسی والا تک لے کہات، چارے کہانی پھول پھلایا۔ اسپن منگتے ہوئے لوک مات، سچکھنڈ نواسی دینی مان وڈیائیا۔ ساڈی اکو سن لے بات، باطن بھيو دینا کھلایا۔ ٹوں مالک کلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دے دے دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ تیرا کھیل ہہ بدھ بھانت، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار جوڑ لے نات، ایکنکار اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سچکھنڈ دوار بخش دے ایک، اُتے ساڈے دیا کھائیا۔ اسپن

تیری رکھی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ ٹوں کرنا سانوں بیک، پت پُنت کرائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔
 زرگن دھار ہو کے ویکھ، زرویر اکھ کھلائیآ۔ ساڈی پورب پچھلی بدل دے ریکھ، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ سانوں لے جا سچکھنڈ دیس،
 درگاہ ساچی آپ ٹکائیآ۔ جتھے وسے زرنیش، زرنائن سوہا پائیا۔ ساڈا تیرے چرن کول آدیس، نو نو سیس جھکائیآ۔ ٹوں مالک رہیں
 ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ تیرے در تے ہوئے پیش، در ٹھانڈے دینی وڈیائیآ۔ ساڈا انت آخیر سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیآ۔ چوراسی والا کٹ کلیش، کائنات دا پنڈھ مکائیآ۔ تیرے چرن کول درگاہ ساچی رہیئے ہمیش، ہم ساجن ہونا سہائیآ۔ ٹوں مالک
 خالق پرتپالک زرنیش، پروردگار نور الاہیا۔ ساڈا پنڈھ مکا دے لوک مات پردیس، گھر اپنے اک ٹکائیآ۔ جتھے درشن ہووے نیتن نیت،
 جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ انت آخیر بے نظیر کرہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک زرنائن زرن، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی رُت بسنتی خوشیاں والی کرنی چیت، چیتن ہو کے پنج تت
 واسطہ پائیا۔

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ کتووال ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ گرچرن سنگھ کتووال،

چرن سنگھ جوند سنگھ ڈرگی، گیان دیئی نواں پنڈ *

پنج تت کہن پرہہ اسیں جگ جگ رہے بھرمدے، جنم جنم نال بدلائیا۔ ونجارے رہے ماٹی چرم دے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش
 مل کے خوشی بنائیآ۔ چارے کھانیاں رہے بھرمدے، انڈج جیرج اُتہج سیئج بھجے واہو داہیا۔ پیاسے رہے تیرے زرگن روپ برہم دے،
 پاربرہم تیری آس رکھائیآ۔ ونجارے رہے کانڈ کرم دے، کایا ماٹی رنگ رنگائیآ۔ شبد سندیسے سُن دے رہے تیرے دھرم دے، اکھڑ اکھڑاں
 نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیآ۔ پنج تت کہن پرہہ جگ چوکڑی
 سرگن دھار رہے ترسدے، تت تتان دھیان لگائیآ۔ امرت میگھ اکٹا کلجگ اتم برس دے، برس شہنشاہی نال ملائیآ۔ ساڈے لیکھے میٹ

دے ہوس حرص دے، ہومے ہنگنا گڑھ ٹرائیا۔ تیری یاد وچ جن بھگت سہیلے تڑپھدے، دوس رین نیتز نین اٹھائیا۔ آتم دھار پھرن
 بھٹکدے، منوآ من نہ کھئے چترائیا۔ شبد ڈوری نال لٹکدے، پھاسی اور نہ کھئے رکھائیا۔ بے شک اسپں روپ بے بوند رکت دے، تن وجود
 وجود درسائیا۔ سانوں مان دے دے ساچے بھگت دے، بھگون ہونا آپ سہائیا۔ پندھ مکا دے آون جاون جگت دے، دین دنی وچون
 باہر کڈھائیا۔ ساڈے لیکھے لالے سواس سواس اپنے چرن وقت دے، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی گلوں کٹ جم پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساڈی زندگی
 ہووے رہاسی، جیون تیرے چرن ٹکائیا۔ ساڈا لیکھا مکا دے شنکر کیلاشی، سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرم پُرکھ میٹ اداسی، چنتا
 چکھا باہر کڈھائیا۔ نام چپا سواس سواسی، ساہ ساہ تیری وڈیائیا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاشی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ٹوں پرم پُرکھ
 پرماتم اک ابناشی، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ اسپں پنج تت تیرے داس داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ پندھ مکا دے دس دس ماسی،
 مات گرہ پھیر نہ آئیا۔ تیرے چرن کول سچکھنڈ دوار ہووے واسی، درگاہ ساچی دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی تیرے چرن کول عرضوئی، پن نیناں نیر وبائیا۔ ساڈی مات لوک
 دروبی، دروبی تیرا نام ڈبائیا۔ ساڈا میت مزار دے نہ کوئی، ساجن سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جاتے دھرنی دھرت دھول دھول ملے نہ
 ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سرت اٹھائے کوئی نہ سوئی، شبدي ناد نہ کھئے شنوائیا۔ آتم دھار جائے نہ موہی، محبت حق نہ کھئے کھائیا۔
 ساڈے کول تیری پیشینگوئی، جو اوتار پیغمبر گر گئے درسائیا۔ جو سندیسہ دتا کبیر لوئی، لوئناں توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
 ساڈی پت گئی کھوبی، مہربان محبوب تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ امرت رس دھار اگتی دے چوئی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔
 پنج وکار میٹنا گروہی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری کرتا پُرکھ جو کرے سو ہوئی، کرن کراونہار کرتار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت دس دینانگر شہر ہریجن کلونی لال سنگھ مہندر سنگھ بھجن سنگھ

سورن سنگھ بلکار سنگھ سروپ سنگھ باوا سنگھ *

پنج تت کہن پرہہ جگ جگ پھردے رہے چارے کہانیاں، اندج جیرج اُتہج سینج بھجڈے رہے واہو داہیا۔ یرگن سرگن تیریاں سُن
دے رہے بانیاں، اکھڑاں نال اکھڑ صفت صلاحیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانیا، گہر گمبہر بے نظیر نور الاہیا۔ ساڈے اُتے کر مہربانیاں،
مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ تُوں آد جگادی جان جانیا، جاننہار اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار سچ دس دے نشانیاں،
نشانہ سری بھگوان اپنا اک جنائیا۔ تیرے حکم وچ لکھ چوراسی جوئی مؤجاں مانیاں، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ تیرے کھیل ویکھے
اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، سمنڈ ساگران وچ اپنا روپ بدلائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں دسیاں تیرے حکم دیاں کہانیاں، کتھنی کتھ کتھ درڑائیا۔
سچ سوامی انترجامی جے بھگتاں آتما تیریاں سوانیاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کہن کیوں نہ سائوں کرے پروانیاں، پرہ پُرکھ اپنے انگ
لگائیا۔ ہوں جگت وچھنیاں نائیاں، جگ چوکڑی تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ پنج تت کہن پرہہ جگ چوکڑی تیرا دھردے رہے دھیان، پن نیناں نین اُٹھائیا۔ کِریا کر سری بھگوان، ہر کرتے ہو
سہائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ ہوں بالک تیرے آنجان، بالی بڈھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پریتی
بخش دے چرن کول کر پروان، پرہ پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پیتے وچ جگت جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوتار پیغمبر گر نام کلمے دیندے گئے دان، ڈھولے سویلے صفت صفتی راگ درڑائیا۔ پن تیری کِریا سچکھنڈ ملے نہ کیسے
استھان، درگاہ ساچی بھومکا سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی دُھر دا کاپن، رام رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی
انترجامی پنج تت کہن انت سائوں کر پروان، پرہ پُرکھ تیری سرنائیا۔ بھگت سہیلے تیرے بال آنجان، من مت بڈھ نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں شاہو
بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پُتہ پُتہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
دُھر دا ور، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ پنج تت کہن پرہہ جگ جگ تیریاں آساں تکیاں، یرگن سرگن دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں

کیتیاں پکّیاں، پاربرہم پرہہ تیرا بھیو کھلائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آتم دھار جوڑے نتیاں، پرما تم اپنی گنڈھ پوائیا۔ کوڑ کڑیاں دیاں میٹے متیاں،
 ست ستوادی شبد کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں کایا جان رتیاں، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ لیکھا چُکاوے جگت تپسیا والی تپیاں،
 تپیشراں توں باہر دے وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی منزلاں جان کتیاں، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ وکنا پئے نہ دین دئی دی دھار وچ ہٹیاں،
 دیناں مذہباں نہ ونڈ وندا ئیا۔ نراکھ دھار پڑھاوے پٹیاں، پٹنے والا نال ملائیا۔ رائے دھرم دیاں بھرنیاں پین نہ چٹیاں، چیتک اپنا نام جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے گھر دے رہے ونجارے،
 جگ جگ بھجے واہو داہیا۔ سچ وست بخش دے تھارے، تھر گھر دینی مان وڈیائیا۔ گرہ بخشنا سچکھنڈ دوارے، درگاہ ساچی آس
 رکھائیا۔ تیرا تکیے نور اُجیارے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سد وسیئے تیرے چرن کول سہارے، دھول لیکھا دینا مُکائیا۔ تڈھ بن پار نہ
 کھئے اُتارے، پنت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ ستگر شبد جنا جیکارے، تُوں ہی تُوں ہی راگ درڑائیا۔ تیرے کھیل تکے جگ چارے، جگ
 چوڑی بھجے واہو داہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پا سارے، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے دو چارے، بہتی
 گنت نہ کھئے گنائیا۔ ساڈا آون جاون گیڑ دے نوارے، جنم جنم رہے نہ رائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرا روپ اپارے، اپرمپر تیرے وچ سمائیا۔
 کیوں پنج تت ہون خوارے، خیرخواہ ہو کے دینی مان وڈیائیا۔ تڈھ بن پیچ نہ کھئے سوارے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ساڈی منظور کریں
 نِمسکارے، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہککنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا کھیل اپارے، اپرمپر سوامی انترجامی نہکامی تیری
 اوٹ تکائیا۔

* ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ فٹویر ضلع گرداس پُر منگل سنگھ گلزار سنگھ سما سنگھ فٹویر جگندر سنگھ دیال سنگھ
 سُرندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گرمیت کور رسول پُر، جسبیر سنگھ سوہن سنگھ بھولے کے،
 تریلوک سنگھ اٹھوال *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا وقت سہنجنا کر، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے منگیئے تیرا در، در درویش نر نریش
 تیرے آگے سیس جھکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیری سرنی رہے پر، پاربرہم پت پرمیشور ہونا آپ سہائیا۔ تُوں شاہو بھوپ نرائن نر، سلطان
 نوجوان اک اکھوائیا۔ چوراسی پھاسی جم کا میٹ دے ڈر، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ست ستوادی برہمادی شبد انادی لے جانا اپنے
 گھر، گرہ مندر اکو اک وکھائیا۔ چرن دھوڑ سچ سروور نہاؤنا سر، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ آتم دھار پرماتم تینوں لئیے ور، پت پرمیشور
 تیرے رنگ سہائیا۔ مہربان ہو کے پنج تت جن بھگتاں اپنے گرہ کھڑ، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈا لیکھے لے تن وجود دھڑ، اپ
 تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دیئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 پنج تت کہن پرہہ ساڈا دھر دا اک سوامی، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ نرگن دھار انترجامی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جگت اندھیرا میٹ دے
 شامی، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ سانوں وکھا دے دیش انامی، جتھے تیری وجدی رہے ودھائیا۔ مہربان ہو کے بھگت سہیلے آپ پہچانی،
 بے پہچان پڑدا مات اٹھائیا۔ تُوں نرویر پُرکھ سلطانی، شہنشاہ نور الہیہا۔ ساڈے اُتے کریں مہربانی، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ آن جان
 ساڈا لیکھا مُکا دے چارے کھانی، اندج جیرج اتبہج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈی آشا تک لے جگ چوکرئی پُرانی، پُنے پُنے سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر سچ رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں رنگ رنگا اکھڑا، اکھ
 اگوچر دیا کمائیا۔ لیکھے لے کایا ماٹی چمڑا، چم درشتی دے بدلایا۔ لوک مات ساڈا حال ہووے نہ مندڑا، مند بھاگ لے ترائیا۔ ساڈی
 قیمت رہی نہ کوڈی دمڑا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منوا من نہ رہے نکڑا، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، درگاہ سچ ملے سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخش دے سچ درگاہ، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ ستگر شبد بنا

ملاح، بیڑا ڈھر دے کندھ اٹھائیا۔ تیرا پیار ہووے گواہ، شہادت بھگتی والی رکھائیا۔ تیرا جگت کرے واہ واہ، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ اکو چرن تیری ملے سرنا، سرنگت اک اکھوائیا۔ تُوں آد جگادی پتا ماں، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے تھل اسگاہ، جل تھل نہ کھئے بھوائیا۔ سانوں تیرے چرن کول رہن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ نتھاویاں درگاہ ساچی دینا تھان، تھان تھنتر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرا ملے انوکھا دھام، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جتھے اکو ہووے تیرا اکٹا نام، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو تُوں الاہی ہووے رام، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا مُکا تمام، طمع لالچ اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن چارے کھانی وچ نہ رہیئے غلام، شرع زنجیر بے نظیر دینی کٹائیا۔

✽ ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت دس پنڈ فیضپر ضلع گرداس پُر سُرجیت سنگھ دلپ سنگھ حُکم سنگھ اجیت سنگھ

جسونت سنگھ فیضپر، چرن سنگھ سنیٹیا، کاشی رام سنیٹیا، سُرجیت کور شکار ماچھیا ✽

پنج تت کہن پرہ دین دیال بخشند، بخشش رحمت مہربان مہبان بیدو دینی کمائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن تُوں چاڑھ چند، پن تیل باقی کایا ماٹی کر رُشنائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دے اند، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے پروردگار سانجھے یار خوشی کر دے بند بند، بندگی بنا مُچھندگی اک درڑائیا۔ کوڑ وکارا وچ سنسار کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی وچھڑی دھار اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیال تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا انتر زرتتر اُچے چھند، اکھر نراکھر دھار دینا سمجھائیا۔ ستگر شبد ساڈے بھاگ ہون نہ دیویں مند، مدھر دھن کرنی شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں دینا اند سچ، ہر سچ تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچ، کنچن دیہ دے وڈیائیا۔ منوآ دہ دِشا نہ جاوے نچ، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ لُوں لُوں اندر جا

رچ، رچنا اپنی دے وکھائیا۔ ٹوں پاربرہم پریشور پت، یرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ لیکھے لآے پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جھگڑا میٹ دے کوڑ کڑیاری رت، رکت بوند دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ نام نال جوڑ لآے نت، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ ساچا بیج بیج دے نام اگے وت، تن کایا ماٹی دے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہ دیا کما دے آپ، مہربان مہبان بیدو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ تیرا کلمیاں توں باہر دا ہووے جاپ، اجپا جاپ دینا درڑائیا۔ ترے گن تینو میٹ دے تاپ، ترسنا کوڑ دے بُجھائیا۔ جگت رہے نہ کھئے سنتاپ، ست ستوادی درشن دینا تھاوں تھائیا۔ تیرا سنیئے شبد اگئی ناد، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ تیرا نور تکیئے اکو واحد، واہ واہ واپگرُو تیرا میل ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک درسائیا۔ پنج تت کہن پرہ تیرے آگے نمسکار ڈنڈاوت، نمو نمو سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ بغاوت، بغلگیر کر خلق خدائیا۔ دُھر دا نام کلمہ کر سخاوت، سُخن اپنے پور کرائیا۔ دین دُنی نہ رہے عداوت، عدل انصاف اک جنائیا۔ منوآ من کر ممانت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ آد جگادی آتما تیری امانت، تن مندر ویکھنی چائیں چائیا۔ جس نوں رکھنا سدا صحیح سلامت، بے عیب پروردگار ہونا سہائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال قیامت، قُدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساچا دے حقیقی جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ کِریا کر دے دُھر دے رام، رام رحیم تیری سرنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شام، شام سُندر شمع نور کر رُشنائیا۔ چوراسی رہے نہ کھئے غلام، زنجیر بے نظیر دینے کٹائیا۔ ساڈا لیکھا میٹ تمام، در تیرے منگ منگائیا۔ بنا کلمیاں سجدیاں تینوں کریئے پرنام، بن سیس جگدیش دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت نیانے جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ دے آگ، امرت میگھ آپ برسائیا۔ ساچا مارگ دے دے پگ، بھیو ابھید آپ گھلائییا۔ درشن بخش دے اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی منسا رہے نہ وانگ کگ، ہنس روپ لینے بنائیا۔ گھر سوامی اپنے سد، ہوکا شبد والا کر شنوائیا۔ ٹوں نور الاهی رب، یامین تیری سرنائیا۔ بنا کعبیاں کرا

دے ج، حُجرہ اک وکھائیا۔ تیرے چرن کول سِری بھگوان جائیے سج، تھر گھر سچ دینی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار ویکھئیے بھج، پارہسم پت پرمیشور ساچا پنڈھ دینا مُکائیا۔ کِریا کرنی پروردگار نُور الہی رب، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ اسیں پنج تت وچارے بھگت سہیلے لوک مات سب، سارے دیئے سُنائیا۔ سانوں جگت جیون دا لالچ نہیں کوئی لب، موہ وچ نہ کھئیے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا گرہ آپ وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اپنا گھر وکھا سہنجنا، دُھر دا بھیو چُکائیا۔ پردہ لاه دے گوپال مورت مدنا، مدھ سؤدن تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے لیکھے لے اعلیٰ ادنیٰ، نرگن دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ اتم پڑدا کجنا، سِر سِر ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار غریب زانیاں سدنا، سدا ستگر شبد والا جنائیا۔ ساڈا پیار نگارہ تیرے دوارے وجنا، دوسر تال سُنن کھئیے نہ پائیا۔ میرے پرم پُرکھہ پرما تم پریتم ہو کے بھگت سہیلا ساچا لبھنا، کھوجنا چائیں چائیا۔ نرگن نرُویر نرکار نرکار چاڑھ دے رنگنا، رنگت اگم رنگائیا۔ اکو تیرا دوارا منگنا، دوجا در ویکھن کدے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے تیرا سُن دے نام ندھانا ندنا، پن سُر تال جگت درڑائیا۔ سانوں انت کنت بھگونت لکھ چوراسی وچوں کڈھنا، جم کی پھاسی نہ کھئیے لٹکائیا۔ اسیں خوشیاں نال اس لوک مات نُوں چھڈنا، مایا ممتا سنگ نہ کھئیے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرُویر تیرا ڈنکا سدا سد وجنا، وجوہات سمجھ کیسے نہ آئیا۔

* ۲۸ مکھ شہنشاہی سمت دس بٹالا شہر وکھے اجیت سنگھ، سیٹل سنگھ ہردوجھنڈے، ہرہنس سنگھ تارا گرہ،

نواں پنڈ کرتار کور پنج گرائینیا، دھن کور تیج کور کھپرے، بیبی دیپو کوٹلی، بہان سنگھ *

پنج تت کہن پرہہ اوتار پیغمبر گُر تیرے دُھارے دُھر دے، سچکھنڈ نواسی پُرکھہ ابناشی بنت بنائیا۔ تن وجود ماٹی خاک نال رہے پھردے تردے، جگت جہان نوجوان سِری بھگوان بھجے وابو داہیا۔ ونجارے بنے رہے تیرے ناد شبد دُھن دُھر دے، سچکھنڈ نواسی تیری

اوٹ تکائیا۔ اندھیرے دُور کردے رہے اندھ گھور دے، سچ ست برہم مت درڑائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اتم لوک مات بنے مُردے، مُریداں چھڈ
 وچھوڑا گئے پائیا۔ سچ دس کِس بدھ تیرے نال ہوون جُڑدے، جوڑی ہر جگدیش بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ پنج تت کہن پرہہ گر اوتار پیغمبر تیری دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ نرگن سرگن کھیل
 تیرا پر اپار، اگم سوامی انترجامی دتی مان وڈیائیا۔ تیرا نام سندیسہ دین دُنی گئے اُچار، رسنا جہوا صفتناں نال صلاحیا۔ ٹوں مہربان ہو کے
 محبوب دیندا رہیوں دیدار، ہر گھٹ انتر نرنتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیری دھار نال ہندی رہی نمسکار، نو نو سارے سیس جھکائیا۔ انت سیری
 بھگونت ہندے ویکھے چھار، مٹی خاک وچ سمائیا۔ لہنا دینا تتاں چُکیا نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ناتا اپنے نال رکھائیا۔
 آتما پُجدی رہی تیرے دوار، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ ٹوں دیندا رہیوں ادھار، اُدر دا لیکھا لہنا مُول چُکائیا۔ کی کھیل تیرا سچی سرکار،
 ہر کرتے دینا درڑائیا۔ پنج تت کہن اسیں روئے زارو زار، بن نینان نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، دُھر دا بھیو آپ کھلائیا۔ پنج تت کہن پرہہ گر اوتار پیغمبر تیرے گاؤندے رہے ڈھولے، شبد انادی ناد گیت درڑائیا۔ سچ سندیسے
 دسدے رہے سوپلے، سو پُرکھ نرنجن تیری صفت صلاحیا۔ ٹوں گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جگ چوکرئی ساچے تول تولے، تولنہار اک
 اکھوائیا۔ مہربان محبوب ہو کے مُحبت وچ پڑدے کھولے، پردہ نشیں پردہ دتا چُکائیا۔ تیرے حُکم وچ نرگن دھار روپ مُولے، مولا تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ انت تیرے نالوں تیری دھار ہوئی کدے نہ اولے، آتم پرماتم وچ سمائیا۔ کیوں ساڈے پنج تت کایا خالی کیتے چولے، ناتا دین دُنی
 ٹڑائیا۔ بن تیرے پُرکھ ابناش ساڈی لاش مُول نہ بولے، پون سواس نہ کھئے چلائیا۔ اسیں اگنی ماٹی خاک دے بن گئے گولے، تتاں تت
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دے سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سنت بن گئے
 فقیر، فقرے تیرے ڈھولے گائیا۔ تیرا نام دیندا رہیا دھیر، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ امرت بخشدا رہیا نیر، نچھر بوند سوانتی اگم ٹپکائیا۔
 شرع دی کٹدا رہیا زنجیر، شریعت اک درسائیا۔ لیکھا بجھدا رہیا نال سریر، تن وجود وجی ودھائیا۔ انت ہندا رہیا اخیر، آخر بھیو
 چُکائیا۔ دین دُنی کیسے نہ دتی دھیر، دھیرج دھرم نہ کھئے جنائیا۔ گھتدے رہے آد جگاد وہیر، بھجے واہو داہیا۔ ساڈے نظر نہ آون بستر

چیر، جو کوٹی کوٹ جنم بھگتائیا۔ جگ جگ تہ ہونے دلگیر، بھڑی تیرا نام دُہائیا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ تُوں مالک بے نظیر، ساڈا نظریہ دے بدلائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ حقیر، غریب زائیاں دے وڈیائیا۔ امرت دھار بخش دے سیر، سرتی شبد نال جڑائیا۔ جے سچکھنڈ دھار تیرا بھگت سہیلا پُجا کبیر، کی قبراں وچ لاش دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ پنج تہ کہن اسیں بن دے رہے صوفی سنت، ستگر تیری اوٹ تکایا۔ گاؤندے رہے تیرے نام دا منت، اکھراں صفت صلاحیا۔ کھیل کھیلدے رہے وچ جیو جنت، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ تُوں بودھ آگادھا پنڈت، پاربرہم اک اکھوایا۔ ساڈی من لے اتہ منت، منسا تیرے چرن رکھایا۔ تُوں آجا بھگتاں دی سمت، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، حوصلے گئے ڈھاپیا۔ کلجگ انت میٹ دے جنت، چنتا چکھا نہ کھئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھيو کھلایا۔ پنج تہ کہن اسیں بھگت سنت تیرے صوفی، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ ساڈا حق جگت نہ رہے موروشی، مہربان مہر نظر دینی کرائیا۔ ساڈی تک لے حق خصوصی، خصوصیت سمجھ کیسے نہ آیا۔ ساڈے انتر زرنتر جگت واشنا پھرے نہ کھئے جسوسی، منوآ من نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پنج تہ کہن پرہ تیرے ہونے سنت فقر سادھ، جگت جگت وڈیائیا۔ تہ ہو کے تینوں لیا ارادھ، رسنا ڈھولے گایا۔ تیرے پیار وچ ہونے وساد، بسمل دھار بنایا۔ سنیئے تیرا اگمی ناد، دُهن آتمک ناد شنوایا۔ سانوں چار جگ دا لیکھا یاد، بھل وچ اُھل بھل کدے نہ جائیا۔ ساڈی دے دے سانوں داد، در تیرے منگ منگایا۔ لیکھا رہے نہ نال واد وواد، وکھ اندرون دینی کڈھایا۔ تیرا گرہ ویکھیئے برہم برہماد، برہمانڈ دینا جنایا۔ تُوں سوامی آد دا آد، انت اپنے گھر لے کے جانا چائیں چائیا۔ ستجگ دا کلجگ وچوں چلا دے رواج، رستہ مارگ اک سمجھایا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے اپنے لے لادھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تیری اک امداد، دوسر اور لوڑ نہ کھئے رکھایا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت دس سِری ہر گوبند پُر شہر ضلع گرداس پُر ورسا سینگھ اوتار سینگھ ماڑی پنوآ،

موہن سینگھ کادیاں، چندن سینگھ ٹھیکری والا، رام لُہایا سِری ہر گوبند پُر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی دھار کر دے چٹی، کلجگ کوڑ کُریار کالکھ ٹکا دے مٹائیا۔ دین دُنی جگت جہان ساڈی اڈے خاک نہ مٹی، چرن دھوڑ تیرے چرن کول مستک لئیے رمائیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکاؤنا پتھر اٹی، نرگن دھار ایکنکار درشن دینا چائیں چائیا۔ ساڈی خواہش تمنا تیرے چرن کول ہووے لٹی، لٹاں کھول کے دئیے دُہائیا۔ سُرتی شبد نال ہووے ٹکی، ٹک ٹکی لوچن نین نال رکھائیا۔ پاربرہم برہم دھار کرنی پتی، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈی یاد رکھنی وار تھتی اج دی متی، متر پیارے دئیے سُنائیا۔ ساڈی کلپنا کدے نہ ہووے دو چتی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا درشن کریئے نت نوتی، نج گھر ملنا چائیں چائیا۔ ساڈی چوراسی والی دھار جائے جتی، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساٹوں گرہ کریں منظور، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں صاحب حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الاہیا۔ کوٹ جنم دے ساڈے معاف کریں قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ تُوں سرب کلا بھر پور، مہربان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے نیڑا دُور، جگت جہان نہ کھئے بھوائیا۔ سچ نام دا دے سرور، سُرتی شبد نام وچ سائیا۔ بنا ناد وچا دے تُوں، تریا دے مالک بھیو چکائیا۔ من منسا نہ رہے غرور، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرے چاکر سیوک ربیئے مزدور، سچ ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے کٹ چوراسی گیڑے، جم پھاسی رائے دھرم نظر نہ آئیا۔ نرگن دھار اپنے چاڑھ لے بیڑے، بے پرواہ ملاح اکو اک اکھوائیا۔ دین دُنی جگت جہان میٹ دے جھیڑے، جھگڑا مات رہے نہ رائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم لے جا اپنے کھیڑے، سچکھنڈ ساچے آپ ٹکائیا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں دے کھلے ویہڑے، بند کواڑ نہ کھئے کرائیا۔ ست سوامی کلجگ انت نہ لائیں دیرے، چریں وچھنے لینے ملائیا۔ سنگر شبد پنج تت تیرے چیرے، چیلے گرو دینی وڈیائیا۔ اسان انڈج جیرج اُنہج سینج جنم بھوگے ہتھیرے، چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔ انت کنت بھگونت ساڈے کٹ اندھیرے، جوتی نور چند دے چمکائیا۔ مہربان کرنی اپنی مہرے،

مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا ویکھ لے
 جگت جہان انت، انتشکرن دھیان لگائیا۔ تیرا رسنا جہوا گائیے منت، منتو حل دینا کرائیا۔ ٹھاگر سوامی انترجامی ساچی بنا دے بنت،
 گھڑن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ دین دبال بن دھر دا کنت، کنت کنتوبل تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول ساڈی مؤلے رُت
 بسنت، پت تہنی تن وجود دینی مہکائیا۔ ستگر شبد دھار بنا دے بنت، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا بھیو آپ گھلائییا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت سہیلے نمانے، نو نو سیس جھکائیا۔ سد چلیئے تیرے
 بھانے، سیس نہ کئے اٹھائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سلطانے، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ساڈے ول کر دھیانے، بن نینان نین اٹھائیا۔ بے شک ساڈے
 جسم جگ چوکڑی پُرانے، تن وجود نظری آئییا۔ سانوں کریں نہ مات لوک بیگانے، در تیرے منگ منگائیا۔ جے بھگتاں آتما کری پروانے،
 پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ کیوں نہ تتاں بخشیں سچ مکانے، درگاہ سچ سچ ٹکائیا۔ سچکھنڈ تیرا گھر مکانے، مہا کتھ کتھ جنائیا۔ اسیں پنج
 تت تیرے بال آنجانے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سیس نوائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے لیکھا لیکھ آپ مہانے، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت سہیلے تیرے، جگ
 جگ تیری سیو کھائیا۔ ساڈے انتر چاؤ گھنیرے، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جنہاں خاطر نرگن مارے پھیرے، سرگن میلا لینا ملائییا۔ جے
 بھگتاں آتما تیرے وسے سچکھنڈ ڈیرے، درگاہ ساچی جوت وچ سمائیا۔ کیوں سانوں لوک مات نکھیریں، وچھوڑے وچ رکھیں جدائیا۔
 کلجگ اتم بٹھ بیڑے، دھر دے کندھ لے ٹکائیا۔ پھیر پیئے نہ چوراسی وچ گیڑے، لیکھا شنکر نالوں چکائیا۔ اسیں جگ ویکھ لے
 بنتھیرے، نو سو چرانوے چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ سانوں کڈھنا وچوں لوک مات اندھیرے، سچ پرکاش وچ ملائییا۔ مہربان محبوب ہو
 کے کریں مہرے، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج
 تت کہن پرہ اسیں بھگت نمانے وچ دین دنی، جگت جگت جنائیا۔ نرگن ساڈی پکار سنیں، انسنت ہونا سہائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ گن
 گنی، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ اپنے نام ناد دی دینی دھنی، دھن آتمک راگ سمجھائیا۔ ٹوں مالک خالق کُن گنی، کائنات تیری سرنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا لیکھا رہے نہ نال کیسے جوئی، اجوئی رہت ہونا آپ سہائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پہلی پوہ کہے کیوں نارد پاؤندا آیا ڈنڈ، بنا ڈنڈاوت بھجیا واسو داہیا۔ نارد کہے مِترا میں کلجگ دا ویکھ گھمنڈ، چاروں کنٹ دتی دُہائیا۔ جس پھیری دروہی وچ جیرج انڈ، اُتہج سینج رہی کُرائیا۔ دین دُنی کیتی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کوڑ والا چمکائیا۔ پنج وکارا گھر گھر ونڈ، نام ندھان دتا بھلائیا۔ ٹئی سکے کوئی نہ گنڈھ، کوڑ کِریا کیتی جُدائیا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈ، مات لوک لوک دُہائیا۔ نارد کہے پوہ جی اپنے پرہہ نوں کہو کچھ پاوے سب نوں ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ کوڑ دی چُک سکے کھنڈ نہ پنڈ، بہار ہیٹھ سرب کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے سُن لے میری آشا پہلی پوہ، ودی سُدی توں باہر جنائیا۔ بنا اکھان توں پہلاں لوں رو، بن نیناں نیر وہائیا۔ مِترا اسیں جگت وچ اکھنڈ ہونے دو، اور نظر کھنڈ نہ آئی۔ نگاہ ماریئے کلجگ نے ست دھرم لیا کھوہ، سچ وست رہن کھنڈ نہ پائیا۔ نو ست دے کوئی نہ لو، لوچن لوئن نہ کھنڈ کھلائیا۔ جدھر تکیئے پنج وکارا گروہ، اکھنڈ بیٹھے سوہیا پائیا۔ مایا ممتا ودھیا موہ، مُحبّت سچ نہ کھنڈ رکھائیا۔ آتم پرما تم سکے کوئی نہ چھوہ، سُر ت شبد نہ کھنڈ ملائی۔ بن بھگتاں شبد گائے کوئی نہ سو، ہنگ برہم نہ کھنڈ چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پوہ کہے نارد ایہہ کھیل نہیں انڈٹھا، مِترا دیاں جنائیا۔ پرہہ دا بھانا من لے مٹھا، سر سکے نہ کھنڈ اُٹھائیا۔ اتم کلجگ ننکی ہونی پٹھا، سر ہتھ نہ کھنڈ رکھائیا۔ اوہ تک لے ستگر شبد واچدا چٹھا، اکھراں نال جُڑائیا۔ جس دا اتم نکلنا سٹا، سِٹے بازی تکی خلق خُدائیا۔ پھیر نگاہ مار لے بھگتاں لیکھا چٹا، کالا رنگ نہ کھنڈ رنگائیا۔ جھٹ کلجگ آکے مار دُہنٹھ پٹا، بھڑی میری دُہائیا۔ مِترا میرے اندر میرا پرہو لٹا، سُکھاسن سوہیا پائیا۔ جو آد جُگادی میرا پتا، پت پریشور نور الہیا۔ سد مینوں کرے پتا، سر سر ہتھ رکھائیا۔ وسے میرے چتا،

جگت ٹھگور جنائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ تھتا، وار بھیو نہ رائیا۔ اوہ کھیلے کھیل نت نوتا، جُگ جُگ اگم اتھایا۔ جس نے مینوں مان دتا، دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پڑدا آپ اٹھایا۔ کلجگ کہے نارد متر میت، سجننا دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ لے میری ریت، جگت جگت توں باہر سمجھایا۔ میں جھگرے پائے مندر مسیت، کعبیاں وچ دھایا۔ پوتر رہن دتی نہیں کسے دی نیت، نیتیوان نہ کھئے اکھوایا۔ میرا اتم سماں سہنجنا ربیا بیت، بھجے واہو داہیا۔ میں پرہو وسیا رہن دتا نہیں کسے چیت، تن وجود نہ کھئے چٹرایا۔ میرا وسیرا ہر گھٹ اندر بہیت، بیٹھا سوہا پائیا۔ میرا وقت سہنجنا ٹھانڈا سیت، دھرم دی اگنی دتی بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ کلجگ کہے نارد متر کر دھیان، پن نیناں نین اٹھایا۔ میں سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ مینوں پرہ نے دتا گیان، پٹی سچ پڑھایا۔ نال شرع دا جوڑ شیطان، شریعت دتی جنائیا۔ نرگن ہو کے نگاہبان، ویکھے چائیں چائیا۔ میں دھرم دا دھرم رہن نہیں دتا کوئی نشان، نشا نے دین دنی بدلایا۔ نہ کوئی سپیا سینتا رام، گھنٹیا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ نہ پیغمبران رہن دتا ایمان، عملان وچ نہ کھئے لوکایا۔ ست نام ہون نہیں دتا پردھان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میرے اُتے کیرپا کیتی سری بھگوان، سر سر ہتھ رکھایا۔ میں جوہن ورتا نوجوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ میرے ڈھولے سارے گان، گھر گھر وجے ودھایا۔ میں اک نویں خبر آیا سناؤں، سب نوں دیاں سناٹیا۔ میں ہن ویکھنا دین دنی دا میدان، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ پوہ کہے کلجگا توں بڑا برخوردار، برخوردار تیری نظری آیا۔ تیرا کس دے نال پیار، ست سچ دے سمجھایا۔ کون سہنجنا ویکھیں دوار، کون در سوہا پائیا۔ کون تیرا میت مرار، کون رنگ رنگایا۔ کون گرہ وسیں گھر بار، مندر کون سہایا۔ کلجگ بس کے کہا واہ میرے متر مرار، سجننا دیاں سناٹیا۔ میں سب نوں کراں خوار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری سب توں وکھری دھار، دھرنی اُتے درڑایا۔ میری ایہہ محبت نال کل کلکی اوتار، دوجا متر نظر کھئے نہ آیا۔ میں اچ اُس نوں کرن آیا نمسکار، نو نو سپس نوایا۔ میرے اُتے کیرپا کر دے کرنیہار، قدرت دے قادر تیری سرناٹیا۔ کی ہویا جے توں بھگت تارنے آپ کرتار، قدرت دے قادر دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار

تیری وڈیائیا۔ نارد کہے پوہ جی کلجگ دی ابھلاشا، مینوں دے سمجھائیا۔ کلجگ کہے مِترا میرا ویکھ تماشاً، سوہنا رنگ رنگائیا۔ بھاویں خوشی کریں بھاویں کریں ہاسا، بھاویں نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میں ضرور دین دنی دی چاڑھنی لاش اُتے لاشاً، لشکر شاہی خاک ملائیا۔ میں پُرکھ اکال دے حُکم نال دین دنی دا اُلٹاؤنا پاسا، اپنی کھیل کھلائیا۔ میرا پرہو دے چرن وچ واسا، دوسر دھام نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ تک لے میرا ساتھی سنکر کیلاشا، چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ ستگر شبد مینوں دے دِلاسا، مہر نظر اُٹھائیا۔ آگے ملن والی شاباشا، مہربان بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سچ کھیل کھلائیا۔ نارد کہے کلجگا مِترا نہ کر دلیری، دلبر ہو کے دیاں سُنائیا۔ جس پُرکھ اکال نے نرگن دھار ماری پھیری، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اوہ مہربان محبوب کرے مہری، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ انت آگے کرے نہ دیری، بھتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس مِترا تیری خاک کرنی ڈھیری، مٹی مٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری آئیو جتنی بھوگ لئی بٹھیری، بھتی اور نہ کھئے ودھائیا۔ تیرے کوڑ دی ویکھے چاروں کُنٹ اندھیری، چوٹھے جُگ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ پوہ کہے کلجگ سُن لے ہور اشارہ، سچ نال سُنائیا۔ نگاہ مار لے بھگت دوارا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جتھے کل کلکی اوتارا، نہکلنکا نور الاہیا۔ امام اماما پروردگارا، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چارا، ستجگ تریتا دواپر پندھ مُکائیا۔ اتم تیرا ویکھے کنارہ، پتن گھاٹ پھول پھلائیا۔ جو روپ بدل کے آیا دوبارہ، سوہنا ویس وٹائیا۔ دو جہاناں ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا لیندے رہے سہارا، نو نو سیس جھکائیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ نور نورانہ نور ہو اُجیارا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ کلجگ کہے میں وی اُس نور کراں نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دے حُکم توں کوئی دسے نہ باہرا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھيو آپ چُکائیا۔ پوہ کہے کلجگ اوہ میت مُرارا آیا، نرگن نور الاہیا۔ جس جُگ جُگ کھیل کھلایا، جُگ چوکڑی پندھ مُکائیا۔ سو ویکھنہارا سرشٹ سبایا، کھوجے تھاون تھائیا۔ جس دا ستگر شبد بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جو سب دا دائی دایا، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ اوہ ویکھے کلجگ تیری کوڑ دی کایا، کایا کپڑ پھول پھلائیا۔ جس نور آد جُگاد کیسے جنی مؤل نہ جایا، جنی بنے مؤل

نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے پوہ جی میرا سوامی اوہ، جو مالک اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد سدا نرموہ، کوڑ مُحبّت نہ کھئے رکھائیا۔ جس دے رُوپ انُوپ نرگن سرگن دو، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوسے نے مینوں بخشی لو، لوئن دتا کھلائییا۔ میں وی سُن دا شبد اگما سو، جو ہنگ برہم ترائیا۔ جس میرا سب کجھ لینا کھوہ، خالق خلق وچ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کلجگ کہے میں اپنے وقت دا کلاکار، سوہنا رُوپ وکھائیا۔ دین دُنی نال کراں پیار، اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ میرا ناچ گانا جھوٹھ دی دھار، سچ نظر کھئے نہ آیا۔ میرا کوڑ وکار دا سنگار، مایا ممتا کجّل نیناں پائیا۔ میں ویکھاں دین دُنی وچ سنسار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میں ہر گھٹ اندر بن کے شرع دا نچار، نچاں ٹپاں چائیں چائیا۔ میرے ساتھی بے شمار، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ پوہ جی کی ہو گیا جے پرہو نے بھگت بنا لئے دو چار، چوٹھا جگ کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں اپنے نال ملالئے پُرکھ نار، جیواں جنتاں سنگ رکھائیا۔ اٹھ ویکھ لے مترا پوہ کپھڑی گنتی پرہو دے وچ بھگت دوار، جن سنکھیا جگت دی گین کھئے نہ پائیا۔ میں ستگر دا بچہ ہونہار، جس اپنی کلا دتی وکھائیا۔ اگلا کھیل کراں اپر اپار، جو اپر مپر سوامی رہیا درڑائیا۔ شاہ سلطاناں کراں چھار، مٹی خاک وچ ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ پوہ کہے کلجگا پرہو دے بھگت بڑے رنگیلے، رنگت جگت نہ کھئے جنائیا۔ ایہناں دے ویکھ لے اُدھم والے حیلے، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ آتم دھار بن کے چھیل چھیلے، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ چھڈ کے بستر کالے پیلے نیلے، نیلی دھاروں باہر بہ کے ویکھن چائیں چائیا۔ جنہاں دے ستگر شبد بنائے وسیلے، وصل یار رہے ہنڈھائیا۔ ایہہ اکو پتا پُرکھ اکال دے بن گئے قبیلے، قبلے از جس نوں سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا وقت سُہاوا مات، دو جہان جنائیا۔ میری بھڑی ویکھو رات، زین وچے ودھائیا۔ میرا میلا نال کلپات، پت پریشور جو اکھوائیا۔ جس بھگتاں دتی دات، وست ائمل ورتائیا۔ اوہ رکھنہارا پات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دا سب توں وڈا کھات، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اتم پُچھن آیا بات، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

حُکمِ اکِ سُنائیا۔ پوہ کہے میرا صاحبِ ستگرُو ستونت، پُرکھِ اکالِ اکِ اکھوائیا۔ جس دا اکو ہونا منت، اکو نامِ درسائیا۔ جس نے بھگت اُدھار نے سنت، ساجنِ میتِ دئے وڈیائیا۔ سَتجُگِ سچِ بناؤنی بنت، گھڑنِ بھننہارِ آپِ اکھوائیا۔ آتمِ دھارِ بننا کنت، کنتوبلِ نُوَرِ الاہیا۔ مہما درسائونی اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ بودھِ اکادھا بن کے پنڈت، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ گرھِ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ چار ورن بنا کے سنگت، دیونہارِ سربِ سرنائیا۔ جس دا کھیلِ جُگِ چوڑی اگنت، لیکھا لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے شہنشاہی دس سمت، سماں سماں نال بدلائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ پوہ کہے میں بھجّا آیا تھّا، سال بسالا پنڈھ مُکائیا۔ مینوں سارے کردے تھٹھا، مخول رہے اڈائیا۔ کلجُگِ بن کے پرم پُرکھ دا پٹھا، ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتارِ پیغمبر ہو کے اگٹھا، شبد رہے سُنائیا۔ دُبائی دیوے اٹھسٹھا، تیرتھ تٹ رہیا کُرائیا۔ دروبی دسے مندر مسجد شو دوالے مٹھا، ہاباکارِ خلقِ خُدائیا۔ سائتکِ رہی نہ اٹھسٹھا، اپ تیجِ وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ نال رلائی۔ کلجُگِ چُکے اپنے آپ گٹھا، بہار رہیا درسائیا۔ نارد کہے میں پنڈت ہو کے کیہڑی گیڑاں لٹھا، اُلٹا گیڑ رکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ پوہ کہے میرا لیکھا نال دھرنی، دھرم دوارِ جنائیا۔ پرم پُرکھ دی اکو سرنی، سرنگت اکو نظری آئی۔ جس بھیو چُکاؤنا ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی اکو ٹک سب نے پڑھنی، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو منزل چڑھنی، بن پوڑی ڈنڈے دئے وکھائیا۔ اکو گھاڑن گھڑنی، ست ست نال ملائی۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ پہلی پوہ کہے جن بھگتو میت مُرارِ اکلا، اکل کل دھارِ اکِ اکھوائیا۔ جس نام پھڑایا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے چُھدائیا۔ دئی دویتی میٹے سلا، دُکھیاں درد وندائیا۔ ہو کے نُوَرِ الاہی اللہ، عالمین دیا کھائیا۔ جو وسے جلاں تھلاں، مہیٹل ڈیرہ لائیا۔ جو آتما نال پرماٹما ہو کے رلا، اکو رنگ وکھائیا۔ اوہ آگیا بھگت دوارے بھگتو تھادے محلہ، محل اور نہ کھئے رکھائیا۔ بہاویں اُس نوں ستگر شبد کہو بہاویں کہہ دیو جٹ جھلا، جھلک اپنی اک رکھائیا۔ اوہدا وقت آگے کیسے توں جانا نہیں تھلا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جو گوہند اشارہ کیتا ڈلا، کلجُگِ وچھوڑے والی جگت جُدائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکمِ اکِ سُنائیا۔ پوہ کہے جن

بھگتو دوس سہنجنا آج، سب نوں ملے وڈیاٹیا۔ درشن کرو رج، نین نین بگھسائیا۔ اس تون پرے نہیں کوئی حج، جو محمد چار یاراں گیا
 سمجھائیا۔ جس سب دے پڑدے لینے کج، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ اُس وقت لنگھایا دین دنی وچ لا کے اپنا پج، بھیو ابھید چھپائیا۔ اوبدا نام
 ندھانا چاروں گنٹ جانا کج، گج دا لیکھا نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ
 کھلاٹیا۔ پوہ کہے جن بھگتو کلجگ ویکھو جھکدا، خوشیاں سیس نوٹیا۔ نارد بھیو کھولے اک ٹک دا، جو زرگن دھار سمائیا۔ کوڑ کڑیارا
 پھرے لکدا، جگت نین شرمائیا۔ جن بھگتاں پرہو گودی چکدا، بن ہتھان آپ اٹھائیا۔ لیکھا جانے دھرم دی دھار ست دا، پُرکھ اکال نور
 الاہیا۔ جس وقت سہاؤنا اپنی رت دا، صدی چوڈھویں سیس نوٹیا۔ اوبدا کھیل ہونا سب کچھ دا، کچھ سمجھ نہ آوے جگت لوکائیا۔
 اوہ پیاسا جن بھگتاں والی بھکھ دا، پریم وچ سمائیا۔ اوہ بھنڈارا آد جگادی سکھ دا، سکھ ساگر روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پوہ کہے میرا چڑھ گیا سہنجنا مہینہ، ماہ رتڑی نال وڈیاٹیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا
 ہویا سینہ، امرت میگھ پرہو برسائیا۔ جہنوں ویکھدے لوک تینا، بن نیناں نین تکائیا۔ جس دا حکم سب نے چینا، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔
 اوہ جن بھگت سہیلے ویکھے جوں جل مینا، جل تھل دا مالک دیا کھائیا۔ جس دے کلجگ چرن کول بیٹھا ادھینا، نو نو لاگے پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نیہائیا۔ پوہ کہے جن بھگتو بینتی وچ کرو پرنام، آشا جگت نہ
 کھئے رکھائیا۔ گھر ملے سوامی رام، رمیا اگم اتھاپیا۔ کابن دا سچ ویکھو بسرام، ست دوارے سوہا پائیا۔ نور ظہور تکو امام، عملان تون
 ربت نور خدائیا۔ جس دا سب تون وکھرا پیغام، کلمیاں باہر پڑھائیا۔ جس دا اکو ہونا اسلام، اسم اعظم اک جنائیا۔ جس دا اکو ہونا
 ستنام، ناما صفت صلاحیا۔ سو کرن آیا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ کھیل کرے تمام، طمع لالچ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ میٹے
 اندھیری شام، نور چند کرے رُشنائیا۔ اوہ وسے سمبل کھیڑے حق گرام، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھیو آپ چکائیا۔ پوہ کہے بھگتو میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی پھراں نسیا،
 بھجان وابو داہیا۔ نالے تکان کلجگ زین اندھیری مسیا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جان نگاہ ماری نظر آیا ہوڑا اُتے سسیا، ست پُرکھ زرنجن دتا

سمجھائیا۔ میں اپنا گھر کسا کسیا، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ جاں پھیر ویکھیا ہنگ برہم دی دھار نال میرا پر ماتم وسیا، گھر بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں ٹوں پتہ نہیں اوہ اوہناں دا کرے جسیا، صفتی صفت صلاحیا۔ بنا رسنا توں دیوے رسیا، رسک رسک اپنا نام چوائیا۔ میں خیران ہو گیا کیوں کلجک انت بھگتاں دے پیار وچ پھسیا، تن زنجیر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ گرہ جن بھگتاں مندر وسیا، ڈیرہ اپنے گھر سہائیا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت دس اندر سنگھ دے اتم سسکار سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ست پوہ کہے میری سہنجی ہوئی گھڑی، جگت وقت بھگت نال وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں اکو ٹک پڑھی، دوسر اکھر نہ کھئے رکھائیا۔ آتما کہے میں سچکھنڈ دوار وڑی، پرہ جوت جوت سہائیا۔ آشا کہے میرا لیکھا مکیا چمکور گڑھی، گوبند دتی مان وڈیائیا۔ جگت جہان نالوں ٹٹی کڑی، ناتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا رہیا نہ ہڈ ماس تڑی، پنج تت پندھ مکائیا۔ نرگن دھار جوت نرنکار جس دے پیار وچ آد جگاد کدے نہ سڑی، مرن روپ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار جن بھگتاں نال جڑ گئی لڑی، کئی کئی گنڈھ پوائیا۔ جس دا لیکھا دو جہان تول وچ نہیں سیر دھڑی، ونڈن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اوسے پیار محبت وچ میری بانہ پھڑی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ میری ترسنا جگت جہان سمجھے کھئے نہ چھڑی، ستگر شبد دھر دا ساتھی میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت خوشیاں کرے تن وجود، سچ ملی سرنائیا۔ گھر ملیا اک محبوب، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس میرا لیکھا پورا کیتا اصل نال سوڈ، شرع شرع رنگ رنگائیا۔ منزل دے کے اک مقصود، لہنا دینا لیکھا جھولی پائیا۔ میرا تن وجود گیا جھوج، شہادت ستگر چرن چرن رکھائیا۔ جو آشا رکھی پیغمبران وچ ہزارا درود، داؤد دی آشا نال ملائیا۔ سو پُرکھ اکالے دین دیا لے میری کیتی سوجھ، سمجھ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ آتما کہے میرا

لہنا سریر نال سینگہ اندر، اند اندراسن دھیان لگائیا۔ جس دا دھرم دوار کھلیا جندر، کندی کھڑکی بند نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے آس نہیں کوئی
 نندر، ترسنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ ممتا بھے نہیں کوئی چندن، ست ست وچ وڈیائیا۔ بھگت بھگتاں مول نہ نندن، مل مل خوشی بنائیا۔ میرا
 لیکھا سریر لگا وچ بندن، کعبیاں پئے ڈبائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دین لگا پنجن، بینجا میرا سریر جنائیا۔ مینوں خوشی ہوئی کیسے
 بھگت سنت بھگت دوار وہائی نہیں پنجن، ہنجهو نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے مستک سوپے سوہنی بندن، اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آتما کہے میں تن دا دساں حساب، لیکھا دھردرگاہیا۔ جیہڑا
 وجود مٹر بنیا احباب، ستگر سنگ نبھائیا۔ جس دے انتر شیرسنگھ پیار دی اگئی کتاب، بن رسنا جہوا پڑھائیا۔ اُس دی آکر جگت
 مزاج، دُنیا باہر رکھائیا۔ اندر سینگہ کہے میں مار کے کہاں آواز، سچ نال سُنائیا۔ جس صاحب نے سیس اُتے پہن کے تاج، سر میرے
 ہتھ ٹکائیا۔ دین دُنیا بدل رواج، بھگت دوار دتی وڈیائیا۔ میرا سوہنا کر کے کاج، گھوڑے اُتے لیا ٹکائیا۔ ہر سنگت ساری گئی جاگ،
 سوادھان کرائیا۔ اپنے ہتھ وچ پھڑ کے واگ، بھگت دوار وچ بھوئیا۔ میرا وڈا ہویا بھاگ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ مات لوک بوجھیا چراغ،
 سچکھنڈ ہوئی رُشنائیا۔ دین دُنیا دتی تیاگ، بھگتاں مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سریر کہے جس ویلے میں گھوڑے اُتے چڑھیا پچھاڑی، ستگر آگے سوہنا پائیا۔ لاڑے دے نال بن گئی سوہنی
 لاڑی، سوہنا سگن جنائیا۔ میری خوشیاں نال ہلی داہڑی، بن رسنا بل پھرکن چائیں چائیا۔ میرا کھیل سوہنا ہویا ہاڑی، اک ست ست
 رلائییا۔ بھگت دوار میں سوہنا ویکھیا آکھاڑی، ہر سنگت ڈھولے گائیا۔ نیترووے مؤت لاڑی، پائے اُف ڈبائیا۔ دھرنی کہے ایہہ گرمکھ
 آؤنا نہیں وچ جنگل جھاڑی، مسانا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 تن کہے میں دساں نال پیار، کی پریم دتی وڈیائیا۔ جتھے میری سیڑھی ہوئی تیار، سوہنی سیج سُہائیا۔ ایتھے آ کے مینوں آسو اتوں دتا سی
 اتار، ہتھ مستک اُتے چھپائیا۔ تیرا لیکھا سدا رہے بھگت دوار، بھگون اپنا گھر سُہائیا۔ درشن ہندا رہے دیدار، نیتر نیناں نین رلائییا۔
 خوشیاں والی ویکھنی خوشی بہار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

حُکم اک ورتائیا۔ آتما کہے میں جاواں بلہار، بل بل سیس نوائیا۔ مینوں چرنی واجاں رہی مار، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ آجا چھڑیاں دے سردار، سچ تھان سہائیا۔ جتھے کھیل سچی سرکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، اکو نور جوت رُشنائیا۔ اسیں ڈھولے گائے دو چار، بن رسنا رس بنائیا۔ پھیر ہوئے خبردار، بھگتاں دیئے جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا جگ چوکرئی بنیا نال زرنکار، قُدرت قادر دتا بنائیا۔ اسیں سچکھنڈ پُجے اپنی وار، وارتا اگلی دیئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چرنی آتما کہے سُن وے میریا بھائیا، بھین بھائی نظر کھئے نہ آئیا۔ آجا دو جہان ِیا راہیا، پندھ مُکیا چائیں چائیا۔ جگت جہان دیاں لٹھیاں ساہیاں، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا ہویا نہیں وچ یلے کاہیاں، جنگلاں وچ نہ کھئے بھوئیا۔ بے شک تیرا گوبند دا لہنا چھبے جھیور نائیاں، جٹاں ونڈ ونڈائیا۔ تیریاں شبد شہادت شہادت گواہیاں، سدا سدا کرن شنوائیا۔ مینوں یاد آوندیاں تیریاں پریتاں لائیاں، پریم سکیا نہ کھئے تڑائیا۔ جس دا لیکھا ہندسیاں والیاں نہیں وچ اکائیاں، دہائیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میلا ملیا نال بھگتاں بھائیاں، بھین بھیناں نال ملائیا۔ بسنت کور کہے میں خوشیاں وچ دیواں ودھائیاں، بشن کور نال ملائیا۔ پال سنگھ کہے میں سدھیاں کر کلائییاں، ہتھ ہتھ ملائیا۔ ساڈی پنجاں دی اک صلاحیا، سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پنچے کہن اکو گائے سچا راگ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پورن ستگر پکڑی واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریم پیار دا بخش ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دھرم دا دے تیاگ، ترے گن اگن بھجھائیا۔ ہنس بنا کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوک چُگائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی جگت رباب، سُر تال توں باہر شنوائیا۔ ساڈا خوشیاں والا مہکیا باغ، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ساڈا دیپک جوتی جگدا رہے چراغ، تیرے گھر رُشنائیا۔ ترسنا میٹھی آگ، ہوس نہ کھئے دکھائیا۔ اسیں پنچے بینتی کردے تیرے چرن کول لاگ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ دلی دربار دی پنہ رکھنی نو ماگھ، آگے پچھے تھت نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لیتا ملائیا۔ پنچ تہ کہے میں سریر جگت اک، اندر سنگھ وڈیائیا۔ میں چاہندا بھگت دوارے جاواں ٹک، گرہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ میرا دھر دا لیکھ لکھ، پورب پندھ مُکائیا۔ بال بالا تیرا سکھ، تیرے وچ سمائیا۔ میرا ناتا نہیں کوئی کیسے نال مَن رکھ، تپیاں ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ سچ دوار پا دے بھکھ، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو
 آپ کھلائییا۔ بھسم کہے میں مڑھی گور ہونا سواہ، اگنی تت جلائییا۔ میرا مالک بے پرواہ، جس آگے واسطہ پائییا۔ میری قبول کریں دُعا،
 رحمت کرنی دُھر دے ماہییا۔ پنج میرے ہون گواہ، پنچم دینی مان وڈیائییا۔ سچ سنگھاسن ملے سچّا تھان، سوہنا سنگ بنائییا۔ دلی دربار
 پھیر کھڑنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائییا۔ میں بھگتاں دیاں سنا، سہج نال سمجھائییا۔ جن بھگتو بھگت پیار دی پھڑنی بانہ، بن ہتھان ہتھ
 ملائییا۔ جگ چوکرئی نالوں نواں چلنا راہ، رہبر بے پرواہییا۔ سچ دوار دینا سہا، سوہنا رنگ رنگائییا۔ ہر اک گرسکھ جن بھگت میرے
 پیار وچ سیوالے کما، چھوٹا وڈا بڈھا بال نوجوان رہن کھئے نہ پائییا۔ اندر سنگھ کہے میں خوشیاں نال سیوک ہو کے سب نوں دیاں سنا، بن
 رسنا بول جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر گرہ دئے وڈیائییا۔ اندر سنگھ کہے ستگر شبد نے
 دیتیاں مؤجاں، مجلس بھگتاں نال بنائییا۔ میں بینتی کراں میرے تھان پیارا ہووے سنگھ فوجا، بسنت کور خوشیاں نال جنائییا۔ ایہدا لیکھا
 پورب جو گوہند نال سنگھ جوگا، جگتی جگت نال درڑائییا۔ ساچا سکھ آتم دھار سچ دوار بھوگا، بھگون دتی مان وڈیائییا۔ کوئی لالچ نہیں
 لوبھا، ممتا موہ نہ کھئے رکھائییا۔ میرے تھان گرمکھ تیرے در تے پاوے سوہا، سوہنی خوشی بنائییا۔ سد اپنی رکھنا گودا، گودی گود وچ
 ٹکائییا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جس ویلے گوداوری اُتے ارداسا سودھا، نین زمیں اسمان توں باہر رکھائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ستگر شبد میرا
 روپ ہووے یودھا، بلدھاری بل پرگنائیا۔ بڈھی توں پرے ہووے بودھا، عقل نہ کھئے چڑائییا۔ جس دو جہان ہووے سودھا، سُدی ودی
 توں باہر ونڈ ونڈائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائییا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں
 کرنا اگنی بھیٹ، ریتی جگت جنائییا۔ آتما کہے میرا بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچکھنڈ سچ دھار سہائییا۔ پنج تت کہن پھیر اسیں تیری درگاہ جائے
 لیٹ، دھرنی دھول دھول نہ کھئے چڑائییا۔ پھیر جنم لیئے نہ کدی ماتا دے پیٹ، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ آگے جگ لنگھ گئے کیتی کیت،
 کیتڑے پندھ مکائییا۔ تڈھ بن کرے کوئی نہ ہیٹ، بتکاری سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں تیری رت مؤلے بسنتی چیت، چیتن

سب نوں آپ کرائیا۔ جن بھگتاں وسنا نیتن نیت، نیرن نیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سُوپیلے تیرے پیار وچ ہوون کھیت، مُحبّت تیری وچ سائیا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رنجیت سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ * ❁

پنج تت کہن پرہہ روپ بنا لے جن کا، زرگن دھار ایکنکار بن جیندی مائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا رہے نہ وجود ماٹی خاک تن کا، تتو
 دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ منسا والا من کا، ممتا موہ وکار دینا گوائیا۔ وسیرا دے کھئے نہ چہر چہن کا، چرن کول تیری
 سرنائیا۔ بھنڈارا دینا نام والے دھن کا، جگت دوٹ کم کسے نہ آئیا۔ مارگ دسنا اک دھرم دا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔
 روپ درسا دے اپنے برہم کا، پاربرہم پڑدا آپ چکائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گرہ کھڑن دا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ مارگ دس دے
 اپنے مندر چڑھن کا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میت بے پرواہیا۔ پنج
 تت کہن پرہہ ساڈی جگ جنم دی میٹ دے تپش، تپسیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت ترسنا رہے نہ ہوس، ہم ساجن دینی مان وڈیائیا۔
 کریا ندھان کرنا ترس، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ دینا برس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ میل ملاؤنا اُتے فرش، عرشی
 پریم دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا آد جگاد
 ویکھ لے گیڑ، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ ساڈا اتم کر نییڑ، لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ چوراسی والا کٹ دے گیڑ، جم کی پھاسی نہ کھئے
 بھوائیا۔ لہنا دینا دے نییڑ، گھر مندر وچے ودھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کریں نہ دیر، ہتی وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں تیرا تت سروپ، سرگن دھار سوہبا پائیا۔ ٹوں
 شہنشاہ شاہو بھوپ، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا چارے کوٹ، دہ دشا تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم میٹ دے جھوٹھ، کوڑ
 گکرم دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا

مُکاوٰنا جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ ٹوں صاحب سؤرا سریگ، ہر کرتا نؤر الاہیا۔ دھرم دی دھار بخش دے آدھ، اگلا پینڈا دے مُکائیا۔ تیرا نام سندیسہ دُھر دا شبد سُنئیے ند، انحد نادى ناد درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ دوار ایکنکار نرگن دھار میل لے جھب، ہتی وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ کجھ سب، کوڑ دے مالک ست سچ دینا پرگنائیا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت دس ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر ضلع پیکانیر، رتن سنگھ سکھیندر سنگھ،

۲۵ بی ۰ بی ۰ رتیوال جاگیر سنگھ، اجمیر سنگھ سجاول پُر، ٹھاکر سنگھ پدم پُر *

پنج تت کہن پرہ بھگتن نام کر آگھا، اگن آتھن پُرکھ سمراتھن دے وڈیائیا۔ دپیک جگت جہان دُنی وچ ہووے نہ بُجھا، جوت چراغ چراگاہاں کر رُشنائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا ہووے سُجھا، سچ سوامی انترجامی دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچکھنڈ وکھاؤنا جھگا، گرہ مندر اکو اک سہائیا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول دا پنڈھ مُکائیا۔ انت اخیر بے نظیر ساڈا لیکھا مات پُجا، پون پانی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ساڈا آد جگادی ویکھ لے مُدعا، مُدتاں دے مالک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہ جن بھگتاں پاؤنی سار، مہاسارتھی دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑ گگرم ویکھ اندھیار، اندھ اگیان کھوج کھوجائیا۔ کایا مندر اندر بن نیتر نگاہ لینی مار، بن لوچن نین اکھ کھلائی۔ ٹوں شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں جگ چوکڑی مٹی خاک ہندے چہار، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی پھردے رہے واہو داہیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ جے ہویا تیرا دیدار، بن نیناں نین ملائی۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اک اکلے پاؤنی سار، سمرتھ سوامی انترجامی اپنی دیا کمائیا۔ بن دھوڑ توں چرن کول بخشنی چہار، مستک ٹکے بن خاک خاک رمائیا۔ ساڈا آون جاون پنت پاؤن گیڑ نوار، چوراسی وند نہ کھئے وندائیا۔ اسیں پہنچئیے سچکھنڈ سچے دوار،

درگاہ ساچی مقامے حق حق جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دینی سرنائیا۔ پنج تت کہن
 پرہ تیرے بھگت سُہیلے لوک ماتی، غریب نہانے ویکھ وکھائیا۔ ساڈی کوڑی کِریا میٹ اندھیری راتی، رُڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ ذات پاتی، شرع شریعت اندروں دینی مٹائیا۔ ساڈا لہنا دینا دین دُنی رہے نہ کاغذاتی، کلے دے مالک کائنات دینی وڈیائیا۔ ساڈی
 زندگی تیرے چرن کول حیاتی، جیون تیرے قدماں وچ رکھائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ مہربان کمالپاتی، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ ساڈی اتم
 مُکا دے واٹی، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈی منزل چڑھا دے گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈا لیکھے لے تن وجود ماٹی، پنج تت
 واسطہ پائیا۔ ساچی بخش دے اکو کھاٹی، سنگھاسن آسن اک درڑائیا۔ تیرا تکیئے نُور جوت للاٹی، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت سُہیلے تیرے، تریا توں باہر دے
 وڈیائیا۔ زرگن دھار وس جا نیرے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ساڈے انتر بخش دے چاؤ گھنیرے، مایا ممتا نہ کھئے ہلکائیا۔ اسیں آگے جنم
 بھوگ لئے ہتھیرے، جتے جتے مر مر جائیا۔ کھیل تک لے گُرو گُر چیرے، چیلے گُرو رُوپ درسائیا۔ اتم کڈھ لے وچوں کلجگ اندھیرے،
 اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ اکو رنگ وکھا دے سنجھ سویرے، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسیں گرہ مندر سچکھنڈ وسیئے تیرے، دوجا در
 نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربانا سری بھگوانا توجوانا کر دے مہرے، مہربانا مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت سُہیلے تڈھ، دُوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ساڈی نرمل کر دے بڈھ،
 پنت پُنت بنائیا۔ پنج وکار کرنا پئے نہ یڈھ، کھنڈا کوڑ نہ کھئے کھڑکائیا۔ تیرا بھیو اولڑا لئیے بُجھ، پردہ اوہلا دینا چُکائیا۔ تیرا دوارا جائے سُجھ،
 گرہ مندر اک وکھائیا۔ ساڈا لوک مات لہنا دینا گیا پُگ، آگے آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت سُہیلے منگیئے تیرا دوار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ٹوں شاہو بھوپ
 سیکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میلا میلنا اپنی دھار، ساڈی دھرنی دھرت دھول دھول تیری دُہائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش روئیے زارو
 زار، بن نیناں نپر وہائیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے مڑھی گور نالوں وچوں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ساڈی دین گوابیا۔ اوہ لیکھا

پورا کردے جو آشا رکھ کے گئے تیئی اوتار، اوتری تیری اوٹ رکھائیا۔ پیغمبران پیغام والی سُن پُکار، جو بنا الفیے سُنائیا۔ جو گروآں بولیا جیکار، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ لہنا دینا تک لے آپ اپنی اتم وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی بن نیتراں گریہ زار، بن ہنجهوآں ہار بنائیا۔ ٹوں بخش لے بخشن یوگ نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نیواسی پُکھ ابناشی سد وسیئے تیرے سچ دوار، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جے آتما تیرا روپ نور اُجیار، جوتی جاتے تیرے وچ سمائیا۔ کیوں بھگتاں تت ہون خوار، تتو تت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈی نمو نمو نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے کل کلکی اوتار، کلجگ کل کاتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر بیہو ابھید آپ کھلائییا۔ پنج تت کہن پرہہ جن بھگتاں دین دُنی رے نہ بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائییا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے کانڈ کرم، نہکرمی دیا کھائییا۔ تیری اکو آوے سرن، سرنکت اک رکھائییا۔ لیکھا مُکا دے جنم مرن، مر جیوت تیرا روپ درسائییا۔ ٹوں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُکھ اک اکھوائیا۔ ساڈی گھارن آئیوں گھرن، گھرن بھنہار اک اکھوائیا۔ بھگت سہیلے آئیوں پھرن، پھڑ باہوں باہر کڈھائییا۔ لیکھا مُکا دے سیس دھرن، چوٹی جڑ اپنے رنگ رنگائییا۔ جو تیری دھار تیرا نام ڈھولا پڑھن، تیرے تیرے وچ سمائیا۔ اتم تیری منزل چڑھن، سچکھنڈ ساچے پُجن چائیں چائیا۔ ٹوں نرگن دھار اپنے لاؤنا لڑن، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا گرہ اک سہائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا گرہ ویکھیئے سہنجنا، سوہاوت اگم۔ جتھے دیک جگے آد نرنجنا، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو الہی کھیل ہووے پارہرم۔ درشن کریئے درد دکھ بھے بہنجنا، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی میٹنا بہرم۔ بن دھوڑی خاک تیرے چرن کول ہووے مجنا، ست سچ صاحب سوامی انترجامی دینا سرن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے منگن تیرا درن۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے در بھکاری، بھگتن دینی مان وڈیائییا۔ ٹوں نرگن جوت نرنکاری، تت سہیلے لینے منائییا۔ جے آتما دئیں ادھاری، بھگون اپنا رنگ رنگائییا۔ کیوں نہ پنجاں تتاں کریں ادھاری، مہربان مہر نظر اٹھائییا۔ جگ چوکڑی پچھوں تیرے در کیتی پکاری، دوئے جوڑ واسطہ پائییا۔ پنجاں تتاں اتم پار اُتاریں، پرہ پُکھ دینی سرنائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق تیری کریئے تابعداری، بن سیس سیس

جگدیش جھکائیا۔ تیرا کھیل تکیئے نؤر اُجیاری، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ ست دی سچ بخش دے دات اپاری، اپرپر سوامی دیا کمائیا۔
 زرگن زرنکار داتا ساڈی اتم پیج سواریں، اتم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔

* ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت دس ۲۵ بی ۰ بی ۰ مانہ سینگھ، تارا سینگھ، تریلوک سینگھ، ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر
 ملکیت سینگھ بلوالی پرکاش سینگھ ۲۵ بی ۰ بی ۰، منگتا ۲۱ بی ۰ بی ۰ سرجیت سینگھ بنوالی
 گردیال سینگھ، پریہی کنیڈا *

پنج تت کہن پرہہ ساڈی تیرے چرن کول عرضوئی، آرزو آد جُگاد دے مالک پور دینی کرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے در
 دروبی، ہوکا دے دے کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا ساتھ دیوے نہ کوئی، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پت پرمیشور
 ساڈی پت گئی کھوبی، خلق دے خالق دینی وڈیائیا۔ ساڈی آشا بنا ہنجھوآں دھار روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ ساڈے انتر زرنتر جن
 بھگتاں سرت اٹھا دے سوئی، سووت جاگت روپ درسائیا۔ سو آسا پوری کر دے جو وعدہ کیتا کیر نال لوئی، لوئن اندروں اکھ کھلایا۔
 جھگڑا میٹ دے پنج گروہی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ آتما پرما تیرے نال جائے چھوبی، شوہر بانکے اپنا رنگ دینا رنگایا۔
 ساڈی ڈرمت میل بن اٹھسٹھ تیرتھ جائے دھوئی، پت پتیت دے کرائیا۔ ساڈی لیکھے لالے اوتار پیغمبران والی پیشینگوئی، در تیرے منگ
 منگایا۔ کلجگ تک لے زین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا حکم آپ ورتایا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا تک لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ٹوں آد جُگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔
 ساڈے میٹ روگ سنتاپ، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ اکو تیرا جیئے جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھایا۔ ٹوں شہنشاہ کملاپات، پت پرمیشور
 اگم اتھاپیا۔ جے آتما تیری ذات، کیوں تتاں کریں جدائیا۔ ساڈا جوڑ لے زرگن دھار نات، میلا میلنا سہج سُبھایا۔ ساڈی اتم پُچھیں وات،

وقت سہنچنا گیا آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سچ پیار دی پا دے بھکھیا، بھکھک بھکھاری منگ منگائیا۔ گن ندھانے دے دے سیکھیا، ساچی سچ سچ درڑائیا۔ وعدہ پورا کر دے جو قول اقرار نراکھر دھار لکھیا، دھر دا حکم حکم جنائیا۔ بے شک تیری سرشٹی دے متھیا، دین دنی رہن نہ پائیا۔ تون پرم پُرکھ ابناشی اچتیا، چیتن سب نون دینا کرائیا۔ ساڈا وقت سہا دے سہنچنی کر دے رتیا، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تیرا بھگت سہیلا تیرے راہوں جائے نہ گتھیا، پھڑ باہوں لینا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخشنا دھر سنجوگ، وچھوڑا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ بھسٹر بھوگیئے تیرا بھوگ، بھرم وچ نہ کھئے بھلائیا۔ اکو نام ندھان دا بخشنا جوگ، جگتی دین دنی باہر سمجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرے در تے مانئے موج، مجلس شبد گرو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپن تیرے در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ تون مالک نر نریش، نرائن نور الاہیا۔ ساڈا سن لے اک سندیس، بن خیراں خبر جنائیا۔ جو سندیسہ دتا گوبند دس دسمیش، دہ دشا باہر سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا جوتی جامہ دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا بھیکھ وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آئے مچھ داہڑی کوئی کیس، مونڈ منڈایا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ مالک خالق رہے سدا ہمیش، ہمساجن بے پرواہیا۔ جو ایتھ اوتھ نر نریش، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دے منگتے وشن برہما شو مہیش گنیش، در ٹھانڈے خالی جھولیاں بیٹھے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تیرے آگے واسطہ، واستک بھیو دینا کھلائیا۔ اکو دس دے راستا، رہبر دھر دے نور الاہیا۔ کھیل تکیئے تیرا آتما پرماٹما والی راس دا، گوپی کاہن ناچ دینا جنائیا۔ ساڈا لہنا رہے نہ پورب آس دا، ترسنا دینی مٹائیا۔ تیرا روپ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سچکھنڈ نواس دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھ اکو نور ظہور تیری جوت پرکاش دا، دیا باقی اور نہ کھئے رُشنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپن بھگت سہیلے تیرے وچ سنسار، ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن ہو کے نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اسپن کوک کوک پکار، پنے پنے سپس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون شاہو

بھوپ سِکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ ساڈی پیج دے سوار، سرِ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹوں کل کلکی اوتار، نہکلنک تیری سرنائیا۔ امام
 اماما کر ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں کر لے باہر، درگاہ سچ سچ ٹکائیا۔ جتھے تیرا اکو ہووے
 دیدار، درشن دید دید کر خوشی منائیا۔ اکو گرہ ہووے گھر بار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرے متر
 مُرار، ساجن میت تیری بے پرواہیا۔ ساڈی کلجگ انت دین دنی وچوں پیج سوار، بھوجل لیکھا رہے نہ رائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ساڈی
 منظور کریں نمسکار، نو نو سیدس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچّی سرکار، شہنشاہ شاہ تیری سرنائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دوپہر نوں چھٹی دیگاں چاولاں دیاں بناؤن سمیں *

چھبی پوہ کہے میرا مالک پُرکھ اناش، اناشی کرتا اگم اتھاپیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں ویکھنا کھیل تماش، چار جگ دا پورب
 لیکھا نال ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر اگتی آس، بن شرع جگت شنوائیا۔ میں دین دنی تکی اداس، ساتک ست نہ کھئے
 ورتائیا۔ میتوں سندیسہ دیوے شنکر اتوں گیلاش، جٹا جوٹ رہیا سنائیا۔ کلجگ وقت سہنجنا نو کھنڈ پرتھی بُتخانیوں والی تک لے
 لاش، محمد مقبرا نال ملائیا۔ جس دے انتر زرتتر اکو نور نور پرکاش، جوتی جاتا رہیا درسائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے کہن ستگر شبد دا
 صدی چوڈھویں دا بنیا ہووے لباس، سوہنا روپ درسائیا۔ ایہہ وقت سہنجنا جگ چوکری پچھوں خاص، خالص اپنا بھیو چُکائیا۔
 برہمنڈ کھنڈ پرتھی آکاش پاتال گگن گگنتر پاؤن راس، دو جہان خوشیاں ناچ نچائیا۔ جس پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار
 سب نوں دینی شاباش، شہنشاہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ
 چُکائیا۔ چھبی پوہ کہے میری آسا اگتی، نراکھر دھار جنائیا۔ جیہڑی خواہش چار جگ کیسے انتر مول نہ جھی، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔

میری پرہوں ویراگ توں باہر اک طمی، لالچ نرگن دھار جنائیا۔ جو نانک دھار چھٹیویں جگ دی ویکھی کمی، اکھڑ وایگرؤ شبہ
 شہادت اک بھگتائیا۔ جس نون سریشی دریشی اتر گایا مول نہ دمی، دامنگیر نہ کھئے اکھوائیا۔ اُس دی دُور کرنی درد دھار دی غمی، غم
 خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایہہ رسم جگت جہان توں نویں، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دیپ سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال اوتار
 چووی، چوہیسا ہر جگدیشا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میری قدم بوسی زل بوم تُوڑے زوی ارشو نزا کوزے خُدا لولزی جابومائے توو توڑو زوقتی جابداولشی تُوڑے خُدا مہربان مہبان
 بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ مُحبتے وضو خُداے روو دُائے ازو بن رسنا زباں جبرائیل باوگل زولی جامستو تانیزے زہم محمد زوئے عرشے
 نرائے فرشے خُداے خود مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حُکم اک ورتائیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میرے دُھر دے پروردگارا، یامین تیری سرنائیا۔ جے نرگن دھار نانک تیرا پیارا، سرگن تے وچ ودھائیا۔ جس دا کھیل
 سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھ وکھائیا۔ میری نو نو نمسکارا، دُنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ میں چاہندی
 میرے لباس وچ اج توں ہو ظاہرا، ظاہر ظہور دے کر رُشنائیا۔ پھیر ویکھنا کھیل وچ قاہرہ، کعبیاں پرے کی تیرا لیکھا دُھر دے ماہیا۔
 میں چاہندی حضرت دی آسا مُطابق گوہند دی دھار جے کھیلیا کھیل دوبارہ، دوہرا رنگ رنگائیا۔ میں تیرے لباس وچ شاہو شاباش سجدہ
 کراں اک وارا، ایکنکار تیری اوٹ رکھائیا۔ جن بھگتاں آگے کراں پُکارا، نو نو سپس جھکائیا۔ میرے مالک سب دا لیکھا تک تک اپنے
 کنارہ، کنڈھا گھاٹ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا لباس شاہو شاباش چوڈاں طبق بنا الفیے توں ہووے ظاہرا، بن اکھراں اکھڑ دے درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ دُھر دے مالک دینا اٹھائیا۔

* پھر صدی چوڑھویں دا لباس پا کے دوبارہ وِہار ہویا * ❁

دھرنی کہے میں جُگ جُگ رکھدی رہی اڈیکاں، بن آسا جگت رکھائیا۔ چھبی پوہ سُنہنجی ہووے تاریخا، سمت شہنشاہی نال ملائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے بالمیکا، بٹواریا دھیان لگائیا۔ آہ زمیں ویکھ لے جتھے ماریاں لیکاں، بنا رام توں دتی رام دُبائیا۔ جس مالک وچ حق توفیق، نور نورانہ نور الایہیا۔ اوہ تیریاں کرن آیا تصدیقاں، شہادت بھگتاں والی بھگتائیا۔ چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ لے چاروں کُنٹ نکلنیاں چیکاں، چیک چہاڑا جگت لوکائیا۔ اوہ وقت سُنہجنا ہو گیا ٹھیکا، جو ٹھاکر براہمن گوڑے نال وڈیائیا۔ باون کھیل کھیلیا بن کے نیکن نیکا، بل دیونہار گواہیا۔ جو مالک خالق لکھ چوراسی جیو جی کا، چارے کھانی چارے بانی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے بالمیکی ویکھ لے اپنا بڈھیپا، نڈھیہا روپ جنائیا۔ دُھر دے رام دا تک لے پیچا، پیشینگوئی نال رکھائیا۔ جو تیرے پیار وچ مترا آیا اُچیچا، نرگن اپنا روپ بدلایا۔ اوہ سماں رکھ لے چیتا، جیتن ہو کے رہیا درڑائیا۔ جس ویلے مودھا پے کے وچ کھیتا، کھتری براہمن شودر ویش توں باہر دھیان لگائیا۔ نال لے اکو متیا نیتا، نر نرنکار سیس جھکائیا۔ جس ہس کے کہا بٹواریا نیچا میرا نیچی ذات نال ٹھیہا، رویداس پھر تیرے نال ملائیا۔ جنہاں پچھے گوبند نے بچے کرنے بھیٹا، ست نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ پھر پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے آوے کھیوٹ کھیٹا، دُھر ملاح نور الایہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے بالمیک نے من کے اکو پتی، پت ٹہنی جنگلاں والی مکھ وچ پائیا۔ اپنی ہوس رکھی نہ رتی، تمنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ پھیر نین موند کے چاروں کُنٹ تکیا سب دا مالک کملاپتی، پت پرمیشور اگم اتھایا۔ اُس ویلے ایس دھرتی وچوں آواز آئی نانک نرگن دھار آؤنا جس نے بھیو کھلاؤنا جُگ چھٹی، چھتیسا دھار وڈیائیا۔ جس دی جوت گوبند دھار ہونی بتی، دو جہان کرے رُسنائیا۔ جس وچ فرق ہونا نہیں رتی، بھیو ابھیدا دتا سمجھائیا۔ بالمیک پھیر میٹ کے اکھی، بن اکھیاں اکھ کھلائیا۔ رام سییا توں بعد تک لئی کاہن دی سکھی، سخاوت وچ بخشی دُھردرگاہیا۔ کلے دھار سنی سُمٹی، اکھڑ اکھڑاں وچوں بدلایا۔ کلجگ دی کھیل ویکھی دین دُنیا اگنی تپی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جاں نگاہ ماری صدی چوڑھویں پھرے بھجدی ٹپی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ست

دھرم دی دھار ویکھی چھپی، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اُس وقت دُھر دے رام خبر اگئی دسی، دہ دشا توں باہر دتا درڑائیا۔ بھگتاں اندر میری دھار بھگتاں دے پیار وچ ہووے وسی، دوجا گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد دی ڈوری ہووے رسی، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ بالمیک نے متھے نوں لائی دھرتی ایس دی دھوڑی، خوشیاں خاک رمائیا۔ مُکھ پلا پا کے کہا میری ترسنا اندروں رہے نہ کوڑی، کوڑی کرپا نہ کھئے وڈیائیا۔ میں مُورکھ تیرا موڑھی، دینی مان وڈیائیا۔ مینوں رنگن چاڑھنی بنا رنگ توں گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ اُس ویلے مینوں بھگت بناویں سنت بناویں میں تیری کراں مشہوری، پڑدا اکھیاں اُتے رکھائیا۔ ناتا ویکھیں دین دُنی کوڑی، کوڑ کُٹب پنے جگت لوکائیا۔ میرے رام راما تیرا پندھ رہے نہ دُوری، دُور ڈراٹے ملنا دُھر دے ماہیا۔ میرا لیکھا تیرے نال ہووے ضروری، ضرورت اگلی نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ بالمیک بن ہتھان کیتی نمسکار، بن ڈنڈاوت ڈنڈاوت جنائیا۔ واہ میرے دُھر دے مٹر مُرار، تیری بے پرواہیا۔ میں کلجگ ویکھنا چاہندا تیری بہار، رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ تیری گلشن ویکھاں گلزار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ اُس ویلے بے شک تیئی ہو جان اوتار، پیغمبر گرو اپنا پندھ مُکائیا۔ ساریاں سندیسہ دینا وارو وار، پیشین گوئیاں بھوکھتاں نال جنائیا۔ نالے بالمیک نے تاڑی ماری جے آویں تے آویں بن کل کلکی اوتار، کلا دیا مالکا سولان کلا تیریاں کم کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بنیں سب دا سانجھا یار، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ سانجھا بنائیں اک دوار، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس نوائیا۔ اکو نام کریں جیکار، اکو شبد شبد شنوائیا۔ نالے رو کے ہس کے دوہاں دی دھار وچ بالمیک نے کہا جنان چر پر بھو میریا سانجھا کریں نہ جگت والا آہار، کھانا پینا جگت نہ رنگ رنگائیا۔ تیرا کھیل اُس ویلے تکان جس ویلے چھٹی راگ سندیسہ دے چکن تے کوکن کوک پُکار، دروہی دروہی دروہی تیری ڈہائیا۔ تیرا کھیل ہووے اس دھرنی اُتے جتھے میں کیتی گریہ زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دُھر دا حکم ہویا شبد سندیسہ دتا سچی سرکار، ست ست ست نال سمجھائیا۔ میں آواں نرگن سرگن نانک دھار توں باہر، بے عیب نور نورانہ نور الہیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دیاں اُتار، محمد دی آشا نال جڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے قدماں وچ رووے ہووے بے زار، گریہ زاری وچ ڈہائیا۔ نو کھنڈ

پرتھی ستّ دپ چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی چارے بانی نام کلمیاں دینا ادھار، بھگتاں ادر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اُس ویلے تیرا رُوپ اگتا ہووے نر نرنکار، نر نرائن دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا انت آخیری اک سوال، میں نیناں نیر وبا کے دیاں سُنائیا۔ میرے شہنشاہ میں ہوئی کنگال، کملی کوچھی روواں ماراں دھابیا۔ میرے اُتے دھرم دا رہیا نہ کھئے دلال، وچولا سچ ملن کھئے نہ پائیا۔ حقیقت دے نہ حق حلال، عملاں وچ نہ دے لوکائیا۔ پوتر دے نہ کوئی دھرمسال، کجے کوک کوک دین دُہائیا۔ میری بینتی اکو اک تیرا تکان جلوہ گر نور جلال، ظہور تیرا ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں آسا نال تُوں کھیل کر کمال، کملاپاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں درویشاں جگیا سُوآں سنساریاں اکو بھوجن دینا کھوال، خالق اپنا رنگ چڑھائیا۔ جو چار جگ دے وچھڑے لے بھال، میل میلیا سہج سُبھائیا۔ چھتی دیگاں نہیں جن بھگتاں دا مہکیا پتّ ٹہنی ڈال، مہک دو جہان وکھائیا۔ اس دا لیکھا بے مثال، چھبی پوہ دی زین کہے میں گاواں چائیں چائیا۔ بالمیک بٹواریا پال سنگھا اُٹھ کے سب تُوں کہہ دے جن بھگتو دیگاں تھلے آگ دیو بال، ماچس خوشیاں نال لگائیا۔ آگے واسطے جنم مرن دا کھان پین دا سب دا حل ہویا سوال، ترسنا کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جیکارے بولو اگی بن کے دُھر دے لال، لالن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈی لیکھے لاوے گھال، آگے گھال گھال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات تُوں *

چھبی پوہ کہے جن بھگتو ستگر شبد دا حکم کہنا، جو پُرکھ اکالا دین دیا لا رہیا جنائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ سب نے خوشیاں نال بہنا، انتر نرنتر اک دھیان لگائیا۔ ہتھ جوڑ کے درشن کر لو اپنے نیناں، نیتر ستگر اکھ ملائیا۔ پھیر تک لو ہر سنگت بھائی بہیناں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دے مترو اج لے لو اپنا لہنا، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ ست دھرم دا تن وجود سہاوے گہنا، تن ماٹی دے

وڈیائیا۔ جو آشا رکھی بالمیک وچ رمائنا، رام راما رنگ رنگائیا۔ ٹہاڈا ملیا دُھر دا ساک سینا، سبجَن نُوڑ الاہیسا۔ جس دے کول رہے نہ کھئے
 طرفینا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑ وکار وہن نہ وینا، ست سچ نال جُڑائیا۔ نانا توڑے لاڑی موٹ ڈینا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر میلانے ملائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے جن بھگتو باہروں ہونا چُپ،
 انتر سُرتی شبد نال جُڑائیا۔ پرکاش تکنا اندھیرا گھپ، لوئن لوچن نال ملائیا۔ جیہڑا پرماٹما ٹہاتھوں بیٹھا چُھپ، سو پردہ دئے اٹھائیا۔ تُسیں
 بھگت سہیلے اُس دے لاڈلے پُت، پتا پوت گود ٹکائیا۔ اج سہنجی ہوئی رُت، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ لیکھا ویکھو اناشی اچت، جو
 چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جس دُھر دے نام دی بنا قیمت پائی لُٹ، لُٹیریو لُٹنا تھاوں تھائیا۔ اج نام ندھانا امرت پینا گھٹ، امیوں رس
 پنجھروں دئے جھرائیا۔ کوڑ دی لو لگی جائے چُھٹ، ست نال ملائیا۔ ٹہاڈا نانا جائے نہ ٹُٹ، ٹٹیاں جوڑے چائیں چائیا۔ کسے دا بھاگ نہ جائے
 نکھٹ، کھوٹے کھرے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ چھہی پوہ کہے جن
 بھگتو دھرتی دا ویکھو بھاگ، بھگون کی دئے وڈیائیا۔ جتھے دیپک جوت جگا چراغ، نُوڑ نورانہ کرے رُشنائیا۔ کوڑ کِریا جگت اگن بُجھا کے
 آگ، امرت میگھ برسائیا۔ ٹہاڈا سچ دا ویکھ تیاگ، ترے گن اتینا دئے وڈیائیا۔ کسے ہرجن روپ نہیں بننا کاگ، ہنس گرمکھ آپ بنائیا۔
 انتر نرنتر دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ساودھانی وچ سب نے جانا جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے دھرم
 دے بنا سادھ، سادھنا ستگر چرن سرنائیا۔ جس نوں آد جگاد سارے رہے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ آیا گر اوتار پیغمبران
 بعد، نرگن نرویر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا رسنا والا نہیں سواد، مُکھ دند نہ کھئے چٹرائیا۔ انتر آتم ہونے وساد، بسمل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس
 دا شبد بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ نام ندھانا سُنائے ناد، انحد نادى ناد جنائیا۔ سو لہنا دینا سب دا دیوے آج، اجل دا لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ جنم جنم سوار کے کاج، کرنی دا کرتا ہونے سہائیا۔ آتما اندر پن رسنا سارے مارو آواز، سُرتی شبد نال جُڑائیا۔ ستگر پریم دا
 دئے جواب، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن دھار وجائے رباب، جگت ساز نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر میلانے ملائیا۔ دھرتی کہے جن بھگتو پہلوں میرا لو پیار، صدقے واری گھول گھائیا۔ جنہاں ملیا دُھر دا یار، مِتر

پیارا نورِ الہیہا۔ جس پیغمبر بنائے برخوردار، عزیز عزیزاں رنگ چڑھائیا۔ کلمہ کائنات دے ادھار، سندیسہ دتا دُھردرگاہیا۔ سو کھیل کرے
 اپر اپار، اپر پیر سوامی ویس وٹائیا۔ جس دا لیکھا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ جس نوں بھگتاں کیتا جے جیکار،
 بالمیک سیس نوائیا۔ چرن کول بینتی دتی گزار، گزارش وچ منگ منگائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اکم اتھاپیا۔ زرگن سرگن
 کھیل اپار، اپر پیر سوامی آپ کرائیا۔ تریتا دواپرتیری دھار، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ کلجگ کھیل اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ نو ست دھواں دھار، کریا کوڑ اندھیرا چھائیا۔ تیرا درس نہ ہوئے دیدار، نیتز نین نہ کھئے پگھسائیا۔ میں کوک کران پکار، دروہی نام
 تیرا خدائیا۔ خلق دے خالق ہونا مددگار، مہربان محبوب اپنی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ساچے منگ منگائیا۔ چھپی پوہ کہے جن بھگتو میرا سب نوں اکو اک سندیس، سجنو دیاں سنائیا۔ جو مالک رہے ہمیش، زرگن داتا
 نور الہیہا۔ اوہ تہاڈے دوار بنیا درویش، ویس اکم پرگٹائیا۔ جس دا نہ کوئی مچھ داہڑی کیس، مؤنڈ مُنڈایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا
 لہنا دینا نال دس دسمیش، گوہند دھارا نال ملاٹیا۔ اوہ جاننہارا آد جگادی لیکھ، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جس آسا پوری کرنی مسائک
 مُلا شیخ، پیغمبران رنگ رنگائیا۔ تس صاحب نوں اک آدیس، نو نو سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس کلجگ میٹنا کلیش، کل کاتیاں
 کرے صفائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا آد انت دا اک نریش، نر نرائن آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ چھپی پوہ کہے جن بھگتو میری سب نوں انت پریم والی سلام، سجدہ سیس نوائیا۔ میرے امام دی سُنو
 کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جو حضرت محمد ہویا الہام، جبرائیل صفت صلاحیا۔ سو صدی چوڈھویں دیوے پیغام، پیغمبران باہر
 شنوائیا۔ جس سب دا کرنا انتظام، بندوہست اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے حقیقی جام، صوفیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا میٹے تمام، ترسنا دئے کھپائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت عوام، عالم فاضل جانے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چھپی پوہ کہے جن بھگتو میرے کول پیشین گوئیاں، پیشتر دیاں جنائیا۔ جو اوتار پیغمبر
 گرواں نال صلاحیاں ہوئیاں، مشورے شبد گرو جنائیا۔ جس دے حکم وچ پینیاں دروہیاں، باباکار خلق خدائیا۔ اُس دیاں دھاراں دھرم

دھار کسے نہ ڈھوئیاں، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی
 پوہ کہے جن بھگتو اچ وقت سہنجنا آیا، پرہہ سوہنی دئے وڈیائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرواں حکم سُنایا، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ مَن نارد نال
 ملایا، بن رُپ رنگ وکھائیا۔ چار جُگ دا لیکھا ہتھ پھڑایا، بن اکھر دھار سمجھایا۔ ترے گن لیکھا ویکھو دین دُئی دی مایا، ممتا موہ نال
 وڈیائیا۔ کیوں چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ جنہاں نے نام کلمہ رسنا گایا، گا گا نہ خوشی منایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میرے کول چار جُگ دی پچھلی
 پُرانی پوتھی، اکھر جگت نہ ونڈ ونڈایا۔ جس دی دھار کدے نہ تھوتھی، بدلی وچ بدل کدے نہ جائیا۔ منسا کدے نہ ہووے ہوجھی،
 نفرت نہ ونڈ ونڈایا۔ اوہدا بھيو کھلے کسے نہ کوشی، جگت اکھر نہ کھئے چٹرائیا۔ بُدھی سوچ سکے نہ سوچی، عقل نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہدی سار
 پائی رویداس چمارے موچی، بالمیک بٹوارے بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر رنگ آپ
 رنگایا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میری پوتھی دا لیکھا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جو پورب پچھلا وقت لنگھا، اپنا پندھ مکایا۔ اگلا حکم
 سُنو سورا سرینگا، کی کرتا رہیا درڑایا۔ اوتار پیغمبر گر جس دا مانن سنگا، سنگی سنگ رکھایا۔ جھنا سُرسی گوداوری جس دی
 دھار گنگا، گنگوتری رنگ رنگایا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکجگ مانو دھار کرایا جنگا، کھنڈے کھڑگان نال کھڑکایا۔ اوہ صاحب
 سلطان سورا سرینگا، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پڑدا آپ اٹھایا۔ چھبی
 پوہ کہے میرا دوس سہنجنا لوک مات، ماتر بھومی نال ملایا۔ پچھلا وعدہ تکان جو لیکھا اچ دی رات، رُٹری زین پرہہ دے نام نال وڈیائیا۔
 جو سندیسہ دتا کملاپات، پت پریشور حکم جنایا۔ انت پچھان تیری بات، لیکھا جانا تھاون تھانیا۔ جس ویلے آتم پرما تم ٹٹیا نات،
 پارہم برہم میل نہ کھئے ملایا۔ جھکڑا پینا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ ست دھرم دی ہونی وفات، کِریا کوڑ کوڑ چمکایا۔ گرو
 چیلے کرن اک دوجے دا گھات، ست وچ نہ کھئے سمایا۔ اُس ویلے لیکھا جانے کملاپات، پت پریشور دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات،
 سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو

اپنے وعدے نال اوہ تک لؤ آؤندا نارد گنجا، بودی دھرم دھار بلائیا۔ جگت سنگھاسن ویکھے منجا، پاوا چؤل دھیان لگائیا۔ دین دُنی نؤں ویکھ کے اُس دے انتر آوے رنجا، رنجش وچ کُرائیا۔ بھڑی دُنيا وچ کِس طرح کوڑ دا سماں لنگھا، جگت مل کے خوشی بنائیا۔ پھیر یاد آ گیا جو سندیسہ دتا گویند پُری اندا، اند نال سمجھائیا۔ میرے ڈھیے توں بعد پوتر رہے کوئی نہ بندہ، بندگی وچ نہ کھئے سمائیا۔ انتر سب دا ہووے گندہ، کوڑی کِریا نال ہلکائیا۔ پرکاش ہوئے نہ اندھیری کھڈا، کھنڈر دسے خلق خُدائیا۔ بہار چُکے کھئے نہ کندھا، گر اوتار پیغمبر سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جگت جگیا سو ہووے اندھا، نیج نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائیا۔ مان رہے نہ سرگھی سندھا، گھڑی پل نہ کھئے چٹرائیا۔ موہ وکارا کلجگ ہووے دھندا، دھرم دی دھار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ وکھائیا۔ نارد کہے میرے کول پچھلا قول اقرار، لیکھا دھرم دھار جنائیا۔ اوہ تک لؤ آؤندے تیئی اوتار، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نوری نؤر ہو کے خبردار، بھجن واہو داہیا۔ گرو گُردیو بول جیکار، بیٹھن پنڈھ مُکائیا۔ امرت دھار وچ سنسار، ندیاں وہن سنگ ملائیا۔ نارد کہے میں کھیل تکاں اپار، اپرمپر سوامی ربیا وکھائیا۔ نالے تالیاں رہیا مار، دو ہتھان تال ملائیا۔ ویکھو دین دُنی اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مندر مسجد شوڈالے مٹھ تکو گرو دوار، چرچان پھول پھلائیا۔ کایا مندر اندر کعبے نگاہ لؤ مار، حقیقت حق کھوج کھوجائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ یار، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑے نہ پُرکھ نار، نر نرائن نہ رنگ رنگائیا۔ کی ہویا جے لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے بنا لئے دو چار، مہر نظر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں پُجیا چھبی پوہ تیرے دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ اج مِترا کچھ کر لئیے تکرار، جھگڑا دسیئے خلق خُدائیا۔ کدھر جت تے کدھر ہووے ہار، کون در ملے وڈیائیا۔ مینوں پریم نال پُچھ لین دے کی سندیسہ دین تیئی اوتار، وید ویاسا کی سمجھائیا۔ کی پیغمبر کرن اظہار، حضرت محمد کون کلمہ دئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں کِس دی کرے پُکار، کوک کوک سنائیا۔ نانک گویند کپھڑی دسے دھار، دھرم دوارا کی جنائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کپھڑی بخشے رس ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ میں ویکھے سدا جُگ چار، چوکڑیاں رنگ رنگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں پُجے سچ استھان، استھل گرہ ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو نُور جوت مہان، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو شبد نام گیان، اکو صفت صلاحیا۔ اکو مندر حق مکان، کعبہ اکو نظری آئیا۔ اکو شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو نُور دے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دین گواہیا۔ اکو نُور نُورانہ کھیلے کھیل دو جہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اک سہائیا۔ اکو دے دھرم نشان، نشانہ اور نہ کھئے جنائیا۔ اکو سوامی مہربان، محبوب اک اکھوائیا۔ اکو دیونہارا دان، جو اوتار پیغمبران گروآں جھولی کلمے نام بھرائیا۔ اکو پُرکھ اکالا پروردگارا جوتی جاتا نوجوان، پردھ بال نہ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ نارد کہے میرے سجن میت مُرارو، گرو گُردیو دیو جنائیا۔ پیغمبر دسو اظہارو، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ اوتار میرا سنسا روگ نوارو، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اپنا بھوکھت آپ وچارو، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ لیکھا دسو کل کلکی اوتارو، کی اوتر حکم ورتائیا۔ نہکھنکا کون سچی سرکارو، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ الہی نُور امام پروردگارو، سانجھا یار کون خُدائیا۔ جس دے گرہ نہیں تکرارو، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا گن سرب وچارو، اوگن نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے آد کیتا پزارو، اپرپر سوامی دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ نرگن سرگن دھار جنائیا۔ نارد کہے میرے سوامیو، ستگر صاحب سچ۔ چار جُگ دے انترجامیو، کایا ماٹی ویکھو کچ۔ نراکھڑ دھار اُچارنہار بانیو، پڑدا کھولو پنج تت۔ پُرکھ اکال دی سچ سوانیو، آتم دھار جوڑو نت۔ کی لہنا دینا نال لیکھا جگت پرانیو، کس کارن آئے وت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں پنڈت بن وِدیانا اکھڑ، جگت کیتا نہ کھئے رکھائیا۔ میرا ایشٹ نہیں کوئی اٹ پتھر، پاپن رُپ نہ کھئے درسائیا۔ میں اکو یار دے لتھا ستھر، ساچی سیج سہائیا۔ جس دے ویراگ وچ میری وِپندی اتھر، نیناں نیر وہائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ آیا دسن، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جس دا بنا زبان تون رسن، امیوں رس انتر دئے چوائیا۔ جس دی مہا چار جُگ دے شاستر لکھن، کاغذ قلم شاہی نال وڈیائیا۔ اوہ صاحب سچا سمرتن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی کتھنی کرے کھئے نہ کتھن، کہہ کہہ نہ کچھ جنائیا۔ اوہ کوڑ کوڑیاں آیا متھن، متھن کرے لوکائیا۔ جس کلجگ

دھار تکنا رتھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا نہ کھئے سمجھے اسنکھ اسنکھن، گنتی گنت نہ کھئے گنئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ دھرنی کہے ناردا کچھ میرا دس دے لیکھا، پنڈتا بھيو چُکائیا۔ جے
 تُوں آگیاں ماجھے دیسا، اپنا پنڈھ مَکائیا۔ کی لہنا نر نریشا، نر نرائن کی سمجھائیا۔ جس دا جگ توں اولڑا ویسا، جگت سمجھ کچھ نہ
 پائیا۔ جو آیا مات لوک وچ پردیسا، سچکھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا راہ تکنا شیشا، باسک نین اکھ اُٹھائیا۔ اُس دا آد جُگاد اگٹا
 پیشہ، پیشین گوئیاں سب تُوں گیا سُنائیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو میرے اُتے مار لو جھاکئی، گرو گُردیو دیا کھائیا۔ میری نو کھنڈ دی
 کھول کے ویکھو تاکی، پڑدا سٹ دیپ اُٹھائیا۔ پھیر مائس ویکھو خاکی، تن وجوڈاں پھول پھلایا۔ جنہاں تُوں نام پیالہ جام پیا کے گئے ساقی،
 آب حیات نال چُٹرائیا۔ اوہ منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچ در نظر کھئے نہ آئیا۔ چوراسی مکے کیسے نہ واٹی، جم کی پھاسی پھند نہ کھئے تڑائیا۔
 ویکھو کلجگ کوڑ دی وک گئے ہاٹی، دھرم دی قیمت رہی نہ رائیا۔ منوآ ہو گیا جگت نٹوآ ناٹی، اپنا ناچ وکھائیا۔ آتم پر ماتم پرتی گئی کاٹی،
 کٹاکش لگا تھاوں تھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا گوبند دھار امرت باٹی، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ آتم سیجا سوئے کھئے نہ کھاٹی، سچ سینگھاسن نہ
 کھئے وڈیائیا۔ جوت نور جگے نہ کھئے للاٹی، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا سچ آپ سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن نی دھرنی دھرت، دھول دھول دھیان لگائیا۔ ساڈی صاحب دے نال شرط، شرطیہ دیئے
 سمجھائیا۔ تُوں کلجگ اتم آؤنا پرت، پت پریشور روپ بدلائیا۔ تیرا لیکھا جانے کھئے نہ اُتے عرش، فرش تیری بے پرواہیا۔ غریب نیانیاں
 اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کھائیا۔ کِرپا کوڑ دی میٹنی حرص، ہوس موہ دینی مٹائیا۔ جن بھگتاں دینا درس، پردہ کایا اندر چُکائیا۔ امرت
 میگھ دینا برس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ سب دی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، تیری تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا گرہ سہنجنا، سوہنی
 ملی وڈیائیا۔ جن بھگتاں نیت نام پاؤنا انجنا، اندھ آگیاں گوائیا۔ چرن دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل مٹائیا۔ گھر سوامی تکنا سجننا، گرہ مندر

خوشی وکھائیا۔ جس دا دیپک جوتی جگنا، نؤر نؤر چمکائیا۔ اوہ درشن دیوے اُپر شاہ رگنا، نؤ دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا شبد انادی ندنا، بن رسنا دئے سمجھائیا۔ اوہ گویال مؤرت مدنا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جیہڑا لبھیاں کسے نہیں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اویدا لیکھا نال اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا ڈنکا نام وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اوہ بھگتاں رکھے لجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پریم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری اج دی خوشیاں والی دباڑی، دیوہاڑی خوشی بنائیا۔ اوہ ویکھ لؤ روندی پھردی مؤت لاڑی، نیتر نیتنا نیر وائیا۔ لیکھا تکدی اشٹ بھج دا جھاڑ نال جھاڑی، بن خوچے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا نال بہتر ناڑی، تن وجوداں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو آو مل کے کریئے صلاح، مشورہ حق حق سنائیا۔ اکو سارے لبھیئے ملاح، بیڑا اکو کندھ ٹکائیا۔ اکو سب دا سانجھا ہووے راہ، رہبر ہووے نؤر الہیا۔ اکو کلمہ دئے سمجھا، اکو نام کرے شنوائیا۔ جس نؤں سب نے کہا واہ واہ، واپگرؤ اللہ رام تیری بے پرواہیا۔ جو مالک خالق کدے نہ ہووے جدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ بدلنا جس دی ادا، عادت وچ عبادت سب نؤں دئے سمجھائیا۔ کون سب دا ہووے دل رُبا، محبوب کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو گریوا گرو گریو کھائیا۔ میرے کول لیکھا جو لکھائے لکھ ابھوا، اگم اگوچر آپ درڑائیا۔ جس نؤں سارے مددے دیوی دیوا، دیو آتما سنگ بنائیا۔ جو وسے دھام نہچل نہکیوا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے جہوا، اکھر نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ دیونہارا سب نؤں میوہ، نام اگما آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھی اپنی کتاب، کتب خانیاں باہر دھیان لگائیا۔ جس وچ ساڈا جگت حساب، لیکھا دین دنی درڑائیا۔ جو حکم سندھیے دتے متر احباب، ہر کرتے آپ جنائیا۔ جس دی انتر نرتنر وجی رباب، سر تال شبد شنوائیا۔ جس دا حکم بودھ آگادھ، بدھی تون باہر درڑائیا۔ اوہ منگنہارا انت جواب، جواب طلبی وچ رکھائیا۔ جس دا دین دنی لیندی رہی خواب، بن آسا جگت جنائیا۔ جس دا جلوہ نؤر مہتاب، دو جہاناں

کرے رُشنائیا۔ جو دیونہارا حیاتِ آب، امرت رس چکھائیا۔ جو آیا اوتار پیغمبران گروآں بعد، جگت جہان لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دین دُنی دین مذہب توں کرنی آزاد، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، انت دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سو موہن مادھو مادھ، مدھر دُهن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک درسائیا۔ نارد کہے میرے صاحب سِری سرتاجو، تختِ نواسیو دیو جنائیا۔ دین دُنی وچ خوشیاں نال بھاجو، نو کھنڈ پرتھی ویکھو چائیں چائیا۔ دین مذہب اپنا تکو سماجو، اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ جو دس کے آئے رواجو، شرع شرع نال سمجھائیا۔ اُس دا کیوں ملیا جوابو، بھلی خلق خُدائیا۔ تہاڈا سب دا اشارہ سرگن دھار گھر آوے تابو، تابعداری نظر کھئے نہ آئیا۔ جسدا کھیل دین دُنی ویکھے عذابو، اجل دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سارے اُٹھ اُٹھ بن قدم توں بھاگو، بھجو واہو داہیا۔ کیوں ست دھرم دا بھیا چراغو، دیپک جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں ہندو مُسلم سیکھ عیسائی بن گئے ہنس کاگو، بڈھی کاگ وانگ کُرائیا۔ ترے گن مایا لگی آگو، جگت سکے نہ کھئے بھجائیا۔ دین دُنی دے شاہ نوابو، اپنی لو انگرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حُکم سندیسہ حقا، حقیقت نال جنائیا۔ اسان دین مذہب اپنا تکا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ کیسے دا انتشکرن رہیا نہ پگا، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ پھری دروبی مدینہ مگ، کعبے کرن شنوائیا۔ لہنا تکیا بُورا کگا، حضرت عیسیٰ رہیا درڑائیا۔ موسیٰ کہے میری قیمت رہی نہ ٹکا، ہتھو ہتھ وکائیا۔ اوتار کہن جگت دا کھیل بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ سرِشٹی سرِشٹی نال ہونی وٹا، زیرو روپ دسے خلق خُدائیا۔ نالے اپنا اپنا کدھکے ویکھن پٹا، پٹے والا نال ملائیا۔ ویکھو سب دا وقت جاندا پٹا، صدی بیسویں چوڈھویں نال ملائیا۔ دین مذہب دا ضرور پویگا رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ سب توں چھیتی سب توں جلدی سرِشٹی اندر اڈنا گھٹا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ سب دا لیکھا مُکنا اکٹھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو کلجگ نوں لو سد، سدا نام جنائیا۔ ----- حدوڈاں کھوج کھوجائیا۔ کپھڑی پوتر رہن دتی جد، یادو بنسی گیا سمجھائیا۔ پچھلے جگ کیتے گئے لد، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ سارے خوشیاں وچ ہووو گد گد، سوہنے ڈھولے گائیا۔ جگت خُہاری ویکھو

مد، مدھر دُھن کئے بھلائیآ۔ اپنے مُرید سیکھ مُرشد لؤ لبھ، کھوجو تهاؤں تھائیآ۔ اُٹی دسے کسے نہ کول نبھ، امیوں رس نہ کھئے چوائیآ۔ پنچ
وکارے سب نوں لیا دب، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیآ۔ آتم پر ماتم دھار ہوئی اڈ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ پرکاش دسے نہ اندھیری کھڈ،
نوری چند نہ کھئے چمکائیآ۔ سچ لڈائے کوئی نہ لڈ، گودی گود نہ کھئے اُٹھائیآ۔ تھادے سیکھ مُرید تھانوں کئے چھڈ، ناتا دین دنی تڑائیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ درسائیآ۔ دھرنی کہے پہلے میری سُنو پکار، کوک کوک سُنائیآ۔
جے نرگن سرگن دھار تسیں اوتار، تیئی اپنا سنگ بنائیآ۔ جے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بن کئے یار، یارانہ جگت جگت جنائیآ۔ جے نانک
گوپند ایک جوت اُجیار، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیآ۔ جے ستگر شبد سب دا میت مُرار، ساجن اک اکھوائیآ۔ سارے اُس دا بولو جیکار، توں
ہی پتا توں ہی مائیآ۔ توں ہی خالق پروردگار، نؤر نؤرانہ نؤر الاہیآ۔ توں ہی صاحب نر نرنکار، نرگن نروریر اک اکھوائیآ۔ اسیں تیرے
برخوردار، ستجگ تریتا دواپرسیو کھائیآ۔ تیرے نام کلمے دتے اُچار، شاستر حُکم نال سمجھائیآ۔ توں پاؤنہارا سار، ویکھنہارا تهاؤں تھائیآ۔
کی ہویا جے سرشٹی درشٹی اندر ہو گئی گناہگار، عیباں بھری لوکائیآ۔ توں ویکھے وگسے پاویں سار، ویکھنہار تیری وڈیائیآ۔ اسیں
بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیرا حُکم سندیسے آئے اُچار، پیشین گوئییاں نال شنوائیآ۔ کلجگ انت آئے کل کلکی اوتار، نہکلنکا رُپ وٹائیآ۔ امام
اماما ہونے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ اسیں سارے تیرے تابعدار، خادم ہو کے خدمت وچ سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیآ۔ نارد کہے میں لیا یا خبراں اکھیاں، اگمڑے دتی وڈیائیآ۔ جیہڑیاں
دھاراں دھار وچوں کسے نہ جمیاں، جگت نشان نہ کھئے وکھائیآ۔ اُس وچ کھیلاں دسن نویاں، نواں کھنڈاں کھنڈاں درڑائیآ۔ جیہڑی سار پائی
نہیں چار جگ دے کویاں، اکھراں نال اکھڑ صلاحیا۔ اوہ لیکھا جانے نرگن دھار اوتار چوویاں، چوہیسا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیآ۔ نارد کہے اوتار پیغمبرو آو تکیئے نویں ریتی، ریتیان کی سمجھائیآ۔ جس
دا لیکھا مندر مسیتی، مندر مٹھاں سنگ بنائیآ۔ جس دا کھیل ترے گن اتیتی، ترے بھون کی اپنا حُکم سمجھائیآ۔ جس لکھ چوڑاسی پرکھنی
نیتی، نیتیان اک اکھوائیآ۔ جس دی یاد وچ یاد پُرانی بتی، جگ چوکرئی دین گواہیا۔ جس دے پیار وچ اکھی میٹی، نیج نیتر لوچن نین

اکھ کھلایا۔ سو کھیل کرے انڈیٹھی، انڈیٹھا حکم ورتایا۔ جس دی دھار سب نے مئی میٹھی، حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبرو او گرو صاحبانو میری اکو اک آواز، بن
 رسنا جہوا دیاں سنایا۔ اپنے صاحب دا ویکھو راز، کی رازق رزق رحیم رہیا کھلایا۔ جس دے اُتے تہانوں سب نوں ناز، سجدیاں وچ
 سیس جھکایا۔ اُس دا نواں تک لو رواج، کی اپنی بنت بنایا۔ کی کرے اکٹا کاج، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نوں سب نے مئی گرو
 مہاراج، محبوب نور الہیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والیاں کرے صفایا۔ نگاہ مار لو بن نیتراں تن
 وجود دیس ماجھ، بن اکھیاں اکھ کھلایا۔ بن رسنا گاوو راگ، ڈھولے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اگم اتھایا۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو صاحب دا کم، کرم کانڈ دی لوڑ نہ کھئے رکھایا۔ جو لیکھا جانے آتم دھار
 برہم، پاربرہم نور الہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے بنا سواس توں دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا چکائے کایا ماٹی چمڑی چم، چم درستی
 دئے بدلائی۔ رین اندھیری رہن نہ دیوے شم، شمع نور جوت کرے رُسنایا۔ اندروں کڈھکے کوڑ کوڑیاں دا غم، غم خوار ہوئے سہایا۔ ساری
 مانو ذاتی اکو سمجھا کے دھرم، دین مذہب دا پندھ مکایا۔ ستگر شبد شبد دے گھر دے کے جرم، آپ بنے جنیندی مائیا۔ جس نوں
 سب نے مئی پُرکھ پر، پت پریشور اک اکھوایا۔ دیناں مذہباں دے کڈھکے وچوں بہرم، بھانڈے کوڑ رہیا بھنایا۔ اکو پریم دس کے
 پریت چرن، چرنودک جام پیایا۔ نیت کھول کے ہرن پھرن نچ لوچن کرے رُسنایا۔ جو آتم پرما تم توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، پاربرہم
 برہم نال ملایا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل چڑھن، درگاہ ساچی سچکھنڈ دئے وڈیایا۔ اوہ آگیا نواں گھاڑن گھڑن، گھڑن بھنہار اپنا حکم ورتایا۔
 جس جھگڑا مکاؤنا سیس دھڑن، وجوداں ونڈ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ
 آپ رنگایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو مینوں خوشیاں وچ آوندا ہاسا، ہس کے دیاں جنایا۔ او رل مل کے جگت ویکھیے تماشا، چاروں
 کُنٹ دھیان لگایا۔ پھیر ویکھو کس دے اندر پُرکھ ابناش دا واسا، گھر مندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کس گرہ پاوے اپنی راسا، بن گوپی کاہن ناچ
 نچایا۔ کس طرح نام چپائے سواس سواسا، ساہ ساہ وچ سہایا۔ نالے نگاہ مارو دھرتی اُتے آکاشا، گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ جس نوں

کہندے پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال آگم اتھاپیا۔ جو آد جُگادی داسی داسا، نت نوت سیو کھائیا۔ کون دھام گرہ کوٹ اُس دا پرکاشا، کون مندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ سمجھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو اک نویں سُنو کہانی، کہاوت گرتھ نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ کوئی شاستراں والی نہیں بانی، صفتاں نال نہ صفت صلاحیا۔ ایہہ کوئی تیرتھاں والا نہیں پانی، اٹھاں سٹھاں سوہبا پائیا۔ ایہہ کوئی جگت جہان دا نہیں بانی، جوہن ورتا روپ انوپ چمکائیا۔ ایہدا لیکھا نہیں کوئی چار کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہدا ناتا نہیں چار بانی، پرا پستی مدھم بیکھری راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ایہدا پیار نہیں نال کیسے سوانی، مِتر پیارا نہ کھئے اکھوائیا۔ ایہدا لہنا دینا نال منزل رُوحانی، رُوچ بُت نال ملائیا۔ ایہہ مِترہ دا مِتر تے سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ اپنے بھوکھت ویکھو تے نالے ویکھو اِسدی نویں نشانی، جو نشانے دین دُئی بدلائیا۔ ایہدی منزل تکو آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جس دے پچھے دے کے آئے فُربانی، کربلیاں دا مالک لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جس توں نوری اللہ کہندے اسمانی، اِسم اعظم مں کے سیس نوائیا۔ اُس دا اِکو حُکم کلمہ مزیول دُزاؤ کوزی شمبائے مپھلزا ہمبا دوی کوتل کبا وستل تزا ماضی چشمے نزو نورے خُدا امبول دُعا محمدے رضا رسولائے وہی وہی وزلدا جستل محمدے بے عیب بے عیب نور الہیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ سچ سمجھائیا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن ساڈا اِکو اک وچار، وچر کے دئیے جنائیا۔ نارد اِس دی کردے آئے گُفتار، گُفت سُنید سُنوائیا۔ جس دی جُگ چوُکری دسدے آئے رفتار، بھجے واپو داہیا۔ جو مِتر پیارا سب دا سانجھا یار، یارڑا اک اکھوائیا۔ اوسے دے نام دسے وچ سنسار، ڈھولے صفتاں وچ گائیا۔ اوسے دے حُکم وچ کھنڈے کھڑگ چمکائے ہتھ پکڑی تلوار، تیر ترکشاں نال سہائیا۔ اسیں جُگ جُگ دے سیوادر، سیوا کیتی چائیں چائیا۔ ساڈا وقت سہنجنا ہونا پار، صدی چوُدھویں پندھ مُکائیا۔ بسویں رووے زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ مؤسئی کہے کیسے دا نہیں کوئی اختیار، مُختارے سارے دئیے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ چھپی پوہ کہے اوتار پیغمبر گرو نارد مں میری اک دلیل، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سارے اپنے پیار دی کرو اپیل، بن اکھراں اکھراں لیکھ لکھائیا۔ ستگر شبد بناؤ وکیل، وکلیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ نالے لیکھا یاد کر لو جو

سندیسہ دتا ارجن نوں سٹکھ رکھا کے بھیل، بھیلنی رام گیا سمجھائیا۔ جو اشارہ کیتا حضرت محمد مار کے کیل، کھنڈے کھڑگ نال وڈیائیا۔ کی کھیل کرے میرا مالک آمین، کامل مُرشد دُھردرگاہیا۔ جس آؤنا اُتے زمین، امام اماما پھیرا پائیا۔ سب دا حق حقوق لینا چھین، خالی ہتھ دئے وکھائیا۔ جس دے چرناں بیٹھ جھکنے لوک تین، چوڈاں طبق سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُس دے اُتے کرنا اک یقین، جو واحد اللہ نور الایہیا۔ اسیں اوس دے مسکین، نو نو سپس نوئیا۔ اوس دی سب توں وکھری ہونی تعلیم، طُلبے صوفی فقیر بھگت لئے بنائیا۔ جس مذہباں دی رہن نہیں دینی تقسیم، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نالے اشارہ کیتا ڈنڈا ویکھ کے میم، نُقطہ نوں نال سمجھائیا۔ جس دے سارے ادھین، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ پرم پُکھ پروردگار نہ نر نہ مدین، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے سب دی بُدھی کرنی ملین، عقل عاقلان نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے گرو اتار پیغمبرو میرے بنو ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ ویکھو کھیل پُکھ سمراتھی، کی کرتا کار کھائیا۔ جس دا لیکھا اتاھ اتاھی، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ لہنا دینا چکا دئے مستک ماتھی، پورب سب دی جھولی پائیا۔ جس دی مہا جگت اکاتھی، کتنہی کتھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی بے پرواہیا۔ سچ سوامی صاحب سلطانا، ہر کرتا اگم اتھاہ۔ شاہو بھوپ نوجوانا، پرم پُکھ بے پرواہ۔ دیونہارا ساچا دانا، نام کلمے جگت سنا۔ دھرم جھلاونہار نیشانہ، لیکھا جانے دو جہاں۔ آد جگادی مہربانا، محبوب نور الاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہویئے سہا۔ سہاک ناک اکو خالق، ہر کرتا دُھردرگاہی۔ آد جگاد سدا پرتپالک، مہربان نور الاہی۔ ایتھے اوتھے ساچا مالک، لہنا دینا جانے تھائوں تھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ سو پُکھ زرنجن کھیل کھلاؤندا اے۔ ہر پُکھ زرنجن ویکھ وکھاؤندا اے۔ آد زرنجن نور رشناؤندا اے۔ ابناشی کرتا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ ایکنکارا چند چمکاؤندا اے۔ سری بھگوان روپ درساؤندا اے۔ پاربرہم کھیل کھلاؤندا اے۔ شبدی دھار سُت اُچاؤندا اے۔ وشن برہما شو اپنا روپ سمجھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج تت ونڈ ونڈاؤندا اے۔ لکھ چوراسی پا کے گنڈھ، اندج جیرج اُتہج سینج جوڑ جڑاؤندا اے۔ زرنجن نوری جوت چاڑھ کے چند، آتم پرمام

ویس وٹاؤندا اے۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوڑی گئے لنگھ، سماں سماں نال بدلاؤندا اے۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی دھار ایکنکار
 پروردگار بیٹھ دھرم پلنگ، سچ سینگھاسن اک سہاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈی پوری ہونی منگ، ترسنا سب دی ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ اوہ نگاہ مار لو صدی اتہم چوڈھویں ہونا جنگ، جنگ جو بہادر آپ اکھاؤندا اے۔ جس نے سب دی تہاتھوں کرائی ونڈ، حصے
 مذہباں والے بناؤندا اے۔ اتہم اکو دیوے گنڈھ، آتم پرما تم جوڑ جڑاؤندا اے۔ پہلوں بھگتاں پا کے ٹھنڈ، سانتک ست کراؤندا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ گھلائیگا۔ دین دیا ل دیا کھائیگا۔ جن
 بھگتاں بھاگ لیکھے لائیگا۔ کال مہاکال نیڑ نہ آئیگا۔ ستگر شبد دلال رکھائیگا۔ سچ وصال وصل اکو یار جنائیگا۔ ہرجن پریم پیارا آپے بھال،
 گرمکھ گر گر گود اٹھائیگا۔ سبیل بیٹھ کے کرے سنہال، ساچا نگر اک وڈیائیگا۔ ترے گن مایا توڑ کے جنجال، جاگرت جوت جوت
 رُشنائیگا۔ لیکھے لا کے شاہ کنگال، غریب ناناے گود ٹکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا
 اک درسائیگا۔ چھبی پوہ کہے میرا وقت سہایا آپ، پرہ دتی مان وڈیائیگا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی تت بھجائیگا۔ سوہنگ شبد
 دس کے جاپ، آتم پرما تم رنگ رنگائیگا۔ جنم جنم دے میٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوئیگا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی سانپ، کوڑ کریا نہ ہوئے
 بلکائیگا۔ کریا کرے کلاپات، پت پریشور ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کھائیگا۔ چھبی پوہ جن بھگتو کہے میرے نال کرو میلا، ملنی ہر جگدیش جنائیگا۔ ستگر شبد جس دا آد جگادی چیلا، چیلے دی سیوک
 خلق خدائیگا۔ جیہڑا لکھ چوراسی نالوں ہو کے وبلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیگا۔ اوہ وسے دھام ٹویلا، زرگن داتا نور الاہیا۔ اوہ اچرج کھیل
 کلجگ اتہم کھیلا، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک پرگٹائیگا۔
 مارگ کہے مینوں آگیا ڈھر دا ہور پیغام، پیغمبرو دیاں سنائیگا۔ کی سندیسہ دیوے ڈھر امام، عملان توں رہت نور الاہیا۔ جس دی ست
 سچ کلام، کلمہ کائنات درڑائیگا۔ جس نے سب دا لینا انجام، اجامل دا لیکھا ویکھے چائیں چائیں۔ جنہ ماٹی خاک تکنی چام، چم درشتی
 پھول پھلائیگا۔ جس دی آسا رکھ کے گیا شام، کابن گھنٹیا اکھ اٹھائیگا۔ جس دا سندیسہ دتا سپیا نے رام، رام سپیا گیا سمجھائیگا۔ جس نوں

باؤن ہس کے کہا میرا مہربان، بھگون بھاگ وان اکھوائیا۔ اوہ نؤر نؤرانہ شاہ سُلطانا کھیل کھیلے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھر کے جامہ، جن بھگتاں ضامن ہووے تهاؤں تھائیا۔ ساچے گرہ کرے بسراما، آسن سینگھاسن اک سہائیا۔ جتھے شبدی شبدا و جے دمامہ، جگت تال نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے نہ کوئی سجدہ ڈنڈاوت بندنا نہ کوئی سلاما، سر سر نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک رکھائیا۔ نارد کہے بھگتو چہی پوہ اوہ سب دا سانجھا میت، مترو دیاں جنائیا۔ جس وچ دین دنی دی بدلنی ریت، ریتوان اک ہو آئیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، مسلے سب دے حل کرائیا۔ آتم دھار سب نے گاؤنا گیت، گوہند دیونہار وڈیائیا۔ سب نے پوتر کرنی اپنی اندروں نیت، من کلپنا دینی گوائیا۔ اکو پُرکھ اکالا وسنا چیت، من چت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ پردہ رہنا نہیں بھیتر بھیت، اوہلا انتر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ جن بھگت کہن کی سندیسہ دیویں مترا پوہ، سجننا دے سنائیا۔ کس بدھ ساٹوں کرے نرموہ، ناتا دین دنی نڑائیا۔ کس بدھ لیکھا مکائے پنج گروہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ کون دھار دسے اندر لو، لوئن انتر دئے کھلائییا۔ آتم پرما تم جائے چھوہ، میلا ملے سہج سکھدائیا۔ اندروں آواز نکلے سو، ہنگ برہم مل کے و جے ودھائیا۔ آتم پرما تم رہے نہ دو، دوآ ایکے وچ ملائییا۔ کوڑی کیرپا سب کچھ لئے کھوہ، انتر سچ سچ سمجھائیا۔ نجہر جھرنیوں امرت دیوے چو، بوند سوانتی اک ٹپکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نارد کہے میں اک ہور ویکھیا رتھ، جو پن اکھراں نظری آئیا۔ جس وچ اکو اگنی ٹکا، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جس وچ سب دا پینڈا مکا، آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ بھیت رہنا نہیں لکا، پوشیدہ راز نہ کھئے رکھائیا۔ اک محبوب دے قدمان اُتے سر سب دا ہونا جھکا، ڈنڈاوت بندنا اکے ٹوں سپس نوائیا۔ جس دا لیکھا دین دنی وچ کدے نہ سکا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال گھمندی، آد جگاد بھجان واہو داہیا۔ جن بھگتو اج تھادے چرن چمڈی، پن رسنا جہوا رس چکھائیا۔ کیوں تھادئی آشنا نہیں کیسے رکھ مَن دی، تھادئا میلا نال ڈھردرگاہیا۔ میں ہستی تکی تھادے دوارے کُن دی، گل مالک نظری آئیا۔ جس دی کھیل سدا جگ پھن دی،

جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ میں اُس دا احسان کدے نہیں بھلدی، جو انساناں دے وڈیائیا۔ میں ونجارن پُجارن اوس دی گل دی، جو ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ میری پیار وچ ہنجھو نیتر ڈلھدی، نیناں نیر وپائیا۔ اوہدی وڈیائی نہیں کیسے بل دی، رسنا جہوا نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا بالمیک نال پُرانا تعلق، پرانیو دیاں جنائیا۔ جیہدا لیکھا اُتے فلک، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل کل کہ بھلک، بھو نہ کھے درڑائیا۔ میں سندیسہ دیواں خلق، دین دُنی جنائیا۔ میرے سوامی دی ویکھو جھلک، جھلیو تکو نور الہیا۔ جس دی سب توں وکھری ڈلک، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جس دے حُکم وچ اُٹھن والی مؤت ملک، اپنی لے انگرائیا۔ چوڈاں طبقاں نکلے کلک، چوڈاں لوک روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دھار اک سمجھائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں پرہہ توں سب کچھ دسدی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تہاٹوں ویکھ ویکھ کے ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میں ونجارن سدا جس دی، رسنا بن صفت صلاحیا۔ میں بھری پریم رس دی، رستوں گھتھیاں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی آسا سب دی نسدی، بھجے واپو داہیا۔ جگت دھار زین اندھیری مس دی، ساچا چند نہ کھے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دھرم اک سمجھائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں عرض کراں آگے حضور، چرن بدن کر کے سیس نوائیا۔ میری بینتی کر منظور، مہربان دیا کھائیا۔ جو آشا رکھی منصور، سو لیکھا دینا چُکائیا۔ جو موسیٰ کہا اُتے کوہ طور، ثریا تو باہر سمجھائیا۔ جو عیسیٰ کیتا مشہور، مشورہ تیرا کلمہ بنائیا۔ جو محمد دسیا دستور، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ جو نانک کہا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جو گوبند درسایا نور، نور نورانہ اک چمکائیا۔ انت بھگتاں دا لیکھا ویکھنا پندھ مُکا کے دور، نیرن نیرے دھیان لگائیا۔ گرھ توڑنا غرور، ہنگتا دینی مٹائیا۔ نام دینا سرور، سرت شبد ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جے توں آیا میرے دوارے، سوہنیاں پھیرا پائیا۔ کِریا کر میرے زرنکارے، نرویر تیری سرنائیا۔ میرے سانجھے پروردگارے، جلوہ گر نور الایا۔ میرے لیکھے تک لے جگ چارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ سندیسے سُن لے تیئی اوتارے، اوتری اپنی کار کھائیا۔ کی پیغمبر گئے پُکارے، کوک

کوک سُنائیا۔ جو گروآں دتے اِشارے، بن سینت سینت درسائیا۔ جد آوے تے آویگا کل کلکی اوتارے، نہکلنک روپ وٹائیا۔ امام اِماما
 ہووے ظاہرے، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ اپنے چار جُگ دے پورے کر دئے لارے، لیکھے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی
 میرے پرہو تیرے بھگت ہُن مؤل نہ رہن کوارے، اجّ دی رین اپنے نال لینے پرنائیا۔ جو آگئے تیرے دوارے، جگت دا پنڈھ دینا چُکائیا۔
 ویکھ لُو خوشیاں نال سارے ماردے نعرے، تیرے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے گُن گاواں، گا گا شکر منائیا۔ تیرا نام دھیاواں، تُوں ہی دُھر دا ماہیا۔ میں پھراں نال چاواں، بھجان
 واہو داہیا۔ میرا پیار جُوں پُتران نال ماواں، سوہنی گود سہائیا۔ تیرا بھگت نہ رہوے کوئی نتھاواں، درگاہ سچ دے سرنائیا۔ میں کوک
 کوک کے واسطہ پاواں، گل پلُو خاک رمائیا۔ تیرے قدماں بل بل جاواں، اپنا آپ مٹائیا۔ سچ سوامیا انترجامیا آتم پیاریا پرماٹما اپنیاں بھگتاں
 نال لے لے لاواں، اِکو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 میرے اُتے تیرا ہووے سہنجنا وواہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ آتم پرماٹم دا اِکو ہووے راہ، رہبر بنا نُور الاہیا۔ میری تیرے نال صلاح،
 مشورہ اور نہ کھئے جنائیا۔ بھگتو اجّ بھگتاں دے بنیو سارے گواہ، شہادت ستگر شبد والی بھگتائیا۔ پرہو دے پیار وچ سارے کھڑھیاں
 کرو بانہاں، اِکو وار اُٹھائیا۔ مُکھوں کہو ساٹوں سچکھنڈ جان دا چاء، اگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری آتم پرماٹم نرگن نرگن ہووے شادی، شادیا نے اوتار پیغمبر گرو گرو
 وجائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھرم دھار دی ودھے آبادی، بربادی ہووے کوڑی خلق خُدائیا۔ تیرا نام ہووے شبد انادی، دُھن
 آتمک راگ دئے سُنائیا۔ تیرا لیکھا تکان برہم برہمادی، برہمانڈ دا پڑدا اُٹھائیا۔ تُوں پُرکھ آد دا آدی، انت تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے ہُن شرم
 حیا کادی، جد ملیا دُھر دا ماہیا۔ جو سندیسہ دتا سی گوبند بچیاں گجری دادی، سہج نال سُنائیا۔ جو اِشارہ کیتا مردانے نانک ربابی،
 بن تند ستار بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو آپے ویکھ
 لے پیارے سچن، سچنا دھیان لگائیا۔ نالے بھگتاں دی چرن دھوڑ دا کر لے مچن، سوہنی خوشی بنائیا۔ جیہڑے تینوں سچکھنڈ وچوں

سَدَن، لوک مات مات ٹکائیا۔ ٹوں اوبناں دے پوتر کرنے بدن، تن وجوڈاں کر صفائیا۔ تیرا درشن کر کر رجن، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جے
 آئیوں پڑدے کجَن، ہونا آپ سہائیا۔ تینوں جنگلاں وچ مائل نہ لبھن، راتیں سٹیاں گھر گھر ملنا چائیں چائیا۔ جے کوئی آسا رکھے آوے
 کرشن کاہن مؤرت مدن، رام راما روپ لینا بدلائیا۔ جے پیغمبر دی دھار مارے آوازن، نور نورانہ دینا چمکائیا۔ نانک گوہند تیرا کھیل رہے
 نہ اڈن، ساچا سروپ دینا دکھائیا۔ ویکھیں آگے کریں نہ اجن پجن، پچھلی ریتی دینی بدلائیا۔ سب دے اندرو ہنکاری بھانڈے بھجن، مایا
 ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پرہو میں ویکھاں تیری
 آس، سوہنیاں دینی دکھائیا۔ نالے مینوں دئیں شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں تیری داسی داس، جگ جگ سیو کھائیا۔ اوہ اشارے
 دیندا شنکر اتوں کیلاش، بن سینت سینت لگائیا۔ دھرنی نی تیرا بڑا لما وشواس، پرہ تیری آشا کلجگ اتم پور کرائیا۔ نالے نور تک لے
 نالے جوت ویکھ پرکاش، اندھ اندھیرا رہیا مٹائیا۔ نی باہروں نہ تکیں تے باہروں دے پورن دی لاش، پورن ستگر اندر نظری آئی۔
 جس نے بھگتاں دا کھولنا تاک، گنڈیاں دے کھلایا۔ راتیں سٹیاں نوں دے جاگدیاں اپنے نام دی دیوے دات، سندیسے چائیں چائیا۔ آہ
 ویکھو اشارہ دیندا حضرت عسیٰ والا کلاک، کی کل مالک حکم ورتائیا۔ پیغمبر ہو رہے بے تاب، اپنی لئے انگڑائیا۔ نالے کہن ساڈا واحد
 اللہ جناب، نور نورانہ نور الہیا۔ نالے ہسدے نچدے ٹپدے اوہ میت مرارا نور نورانہ آگیا وچ پنجاب، پنجان دا مالک پنچہ اپنا دے لگائیا
 - جس نوں اکو اک آداب، سجدیاں وچ سارے سیس جھکائیا۔ اوتھے نہ کوئی پت نہ کوئی صواب، شرع دی ونڈ نہ کھنڈے ونڈائیا۔ ایہہ آواز دتی
 سی نانک دی رباب، ریوئل ثانی دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے اوہ میریا مالکا، میری اک دہائی۔ اوہ میریا دھرم دیا سنچالکا، تیری کی وڈیائی۔ کی ہویا جے تیرا بھگت سہیلا نکا
 جہا بالکا، کیوں دیویں لوک مات جدائی۔ تیرا ستگر شبد سچا ٹالشا، پھڑ پھڑ باہوں لئے ملائی۔ گوہند نے کہا میرا پرکھ اکال کریگا سچا
 خالص، رہبر ہووے نور الہی۔ جس نوں مذہب دی نہیں کوئی لالسا، تن وجوڈ نہ ونڈ ونڈائی۔ اوہ لیکھا جانے پت ڈال کا، ویکھنہارا
 تھاوں تھائیں۔ اوہ لیکھا جانے شاہ کنگال کا، غریب نہانے ہوئے سہائی۔ جس دا اشارہ کیتا گگن تھال کا، منڈل منڈپ سوہیا پائی۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چھپی پوہ کہے میں وی وقت سیال کا، ٹھنڈ رہیا ورتائی۔ بھگتو اچ ٹھاڈا لیکھا نہیں سی روٹی دال دا، تریتا جگ دئے گواہی۔ بالمیک نوں رام اندر وڑ وڑ سیکھالدا، بن رسنا جہوا کر پڑھائی۔ اوہ بے پرواہ سب نوں سمبھالدا، جو مالک سرِشٹ سبائی۔ بھگتو اچ اوہ بنیا ٹھاڈے نال دا، جس دا بندسہ اک اکائی۔ جو لکھ چوراسی کدے ماردا کدے جوالدا، ایہ اوبدی بے پرواہی۔ اوتھے کوئی حکم نہیں جواب سوال دا، نہ کوئی پُچھن والا شہنشاہی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بن اک رتھواہی۔ دھرنی کہے ویکھو آگیا اتار کلکی، ککلی دو جہان پوائیا۔ ایہ آشا پوری کرے بل کی، باون دیونہار وڈیائیا۔ جس کھیل کھیلنی جل تھل کی، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل کی، پلکان دے اولے بیٹھا ڈھر دا ماہیا۔ جن بھگتو ٹھاڈی دھار دُنيا نوں چھلادی، اچھل چھل ٹھاڈا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ٹھانوں پتہ نہیں کیوں ٹھاڈی آتما پرماٹما نال رادی، رل مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میریا بھگوانا، اوئے بھگوانا دے وڈیائیا۔ میرا اُجڑیا گھر ہویا ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشانہ، نشانے سارے گئے بدلایا۔ اپنا ویکھ لے نام والا پیمانہ، بن ہتھان ہتھ ٹکائیا۔ سب نوں بھل گئیاں اوتاراں پیغمبراں گروآں دیاں کلاماں، کلمیاں توں خالی دے لوکائیا۔ دُبانئی تیرے پیار دی کیوں بنا شمع توں پے گئیاں شاماں، شام سُندر گھنٹیا کی گیا سمجھائیا۔ کی گوہند دا کہے دمامہ، اندپڑی کھڑکائیا۔ کی حضرت محمد دا کہے الہاما، اسمائیل پیغمبر کی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ بھیو کھلایا۔ دھرنی کہے وے ناردا آ جا چھیتی، پنڈتا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ٹوں پُرانا پرہو دا بھیتی، کچھ پچھلا حال دے سمجھائیا۔ نارد کہندا ایہدا حکم کدے نہیں ہندا بتیاں توں تیتی، تتی واء بھگتاں نہ لاگے رائیا۔ ٹوں تے دھرنیئے خوشیاں نال ایہدے چرناں وچ لیٹی، اپنا آسن لائیا۔ تے نالے ایہنوں پتا کہہ کے بن جا ایہدی بیٹی، اپنی خوشی وکھائیا۔ نی اٹھ ویکھ لے کی رنگ چڑھیا اسماناں اُتے سلیٹی، رُوپ رُوپ لینا بدلایا۔ تے نارد کہے دھرنیئے میں تیرے نال اک ہور کرن آیا نیکی، نیکیئے بالیئے تینوں دیاں سمجھائیا۔ اوہ ایہ پرہو پُرانا جگاں دا بڑا وڈا دھاری بھیکھی، بھیکھ جگ جگ لے بدلایا۔ ایہدی کھیل پچھلی ساری دیکھی، آگا پھیر بیٹھا چھپائیا۔ ایسے دے پیار وچ نانک نے دھر کے موڈھے تے کھپسی،

دین دُنی وچ حُکم دتا سُنائیا۔ اوہ مالک شاہ نریشی، نرائن نُوڑ الہیا۔ اُس دے آگے ساریاں دی اتھ ہونی پیشی، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ
 پھڑائیا۔ تیرا مالک بن جانا پردیسی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا
 سنگی اِکو اِک اکھوائیا۔ نارد کہے نی دھرنیئے تینوں سارے کہندے ماتا، او امیئے کی تینوں دیاں جنائیا۔ اُٹھ ویکھ لے اپنا پُرکھ بدھاتا، جو
 بدھنا دے لیکھے رہیا مٹائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تیرے اُتے ذاتا پاتا، دین مذہب دی کرے صفائیا۔ نی مینوں آیں دِسدا اوہدا اِکو نام تے اِکو
 کلمہ اِکو ہونی گاتھا، اِکو سِکھیا دئے سمجھائیا۔ پھیر میں ویکھیا تے اوہ بھگتاں دا دیوے ساٹھا، سگلا سنگی دُھردرگاہیا۔ نارد کہے مینوں وی
 ٹیک لین دیو ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ نالے مسخری کر کے کہے نی دھرنیئے نی دھولے نی دھرت نی اُس نے تیرے اُتے کلمیئے
 بدل دینا پاشا، پیشین گوئیاں پیغمبران والیاں نال ملائیا۔ نی اوہ آگیا اُتوں آکشا، آکاش بانی سُنن والیاں ساریاں نوں دئے سمجھائیا۔ جیہڑیاں
 ئساں پائیاں راسا، ناچ گوپیاں نال نچائیا۔ وے راما جس تینوں پھرایا وچ پرہاسا، سیتا ست ست سنگ بنائیا۔ اوہدی بُن ویکھ لو ساریاں
 توں وکھری بہاشا، نویں سِکھیا رہیا سمجھائیا۔ پھیر دھرنیئے میں ہور تک لیا نارد کہندا اوہ ویکھ لے تیجے چوٹھے سال نوں اُس چاڑھنی لاش
 اُتے لاشا، دُہائی دُہائی کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ دھرنی کہے
 وے نارد ویرا، بھئی کجھ ہور دے سُنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں آیں جاپدا کیسے دے سر تے شہنشاہی تاج دا رہنا نہیں چیرا، چری
 وچھنیئے تینوں دیاں سمجھائیا۔ جو آسا رکھی پیغمبران پیراں، دین دُنی توں باہر اکھ اُٹھائیا۔ نی اُس پرہو نے سب دیاں بدل دینیاں تقدیراں،
 تکبر والیاں نوں دئے کھپائیا۔ جس نوں آج کوئی یاد نہیں کردا تے اٹھاں سالان تک لبھنیاں ایہدیاں تصویراں، نو کھنڈ پرتھی ہتھ متھے اُتے مار
 مار کے دئے دُہائیا۔ جس دیاں دو جہان جاگیراں، اوہ مالک خلق خُدائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا کبیرا، شرع توں باہر سُنائیا۔ پیغمبران
 کہا بے نظیرا، نظراں توں اوہلے نُوڑ الہیا۔ گوہند نے کہا اوہنے مان دینا چھیمبیاں تے جھیراں، جٹاں وچ جٹ ہو کے سوہیا پائیا۔ او جے
 جٹ نہ ہووے تے کس طرح کئے غریباں دیاں پیڑاں، مظلوماں ہووے کون سہائیا۔ او بھگتو ٹھاڈیاں ضرور بٹھیگا بیڑاں، بیڑا اپنے کندھ
 اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نارد میرے ول کر لے اکھ،

اکھی لے بدلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنے اُتے ویکھ پرتکھ، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جس سب دے بھانڈے کیتے سکھ، سچ وست نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جس نٹوں کھندے الکھنا الکھ، الکھ آگوچر اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی جُگ جُگ کیتی وکھ، وکھری ونڈ ونڈائیا۔ نام کلے اکھراں
 والے جس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ اٹھ دوویں لئیے ہس، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آئیے نس، بھجیئے واہو داہیا۔ دھرنی
 کہے او نارد میں کتھے جاواں تے میں اچ بھگتاں دے نال ایہدے پیار وچ گئی پھس، پلو مول نہ سکاں چھڈائیا۔ مینوں تے ڈر لگدا کتے میری
 اُٹی کر نہ دیوے صف، صفا دین دُنی اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک
 گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ایہ میرا صاحب سچا سلطانا، بے پرواہ اکھوائیا۔ نی ایہ بڑا مہربانا، مہر نظر نال ترائیا۔ میں تینوں اک گل
 دساں جیہڑی کہہ گیا سی راما، رام رام کہہ کے دتی ڈھائیا۔ نالے اشارہ دتا کابنا، گھنٹیا کی وڈیائیا۔ نالے پیغمبران دا دسیا پیغام، پن
 اکھراں اکھڑ وکھائیا۔ نالے نانک دا دسیا ستناما، سچ سچ سمجھائیا۔ پھیر ساریاں توں بعد دسیا اوہ پرہو بے انت سب دا کنت جس دا
 جانے نہ کھئے نشانہ، نشانے سب دے دئے بدلائیا۔ اُن آونا اُس ویلے جس ویلے لیکھا جانے زمیں اسمانا، دھرنی دھرتی دھول دھول تیرے
 دھولے جھاٹے دی کھیل تینوں دئے وکھائیا۔ اُس ویلے تیرے اُتے وسن والا انسان پر ماتما نال ہونا بیگانہ، پرہو دا پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ بے
 شک کوئی ہندو ہووے کوئی مُسلماں، عیسائی سکھ جگت ونڈ ونڈائیا۔ سب دے بتھیں لاڑی موٹ نے بنھنا گانا، صدی چودھویں محمد
 دی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ حکم ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہو میں تے بڑا
 ٹھنڈا، سیتل دھار نظری آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں میری پئی ونڈا، دُور ڈراڈا ویکھاں اکھ اٹھائیا۔ پر مینوں پتہ نہیں ایہ
 اچ کدھروں آگیا نارد پنڈا، اپنا پھیرا پائیا۔ پر اک خوشی تیرے بتھ وچ ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ ایہ کوئی لوہار
 ترکھان دا گھڑیا ہویا نہیں کھنڈا، جو اگنی تت جلائییا۔ تیرے شبد دی دھار نے سب دا توڑنا گھمنڈا، من تن دی کرے صفائیا۔ نوری
 جوت دا چاڑھنا چندا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جو محمد نے آشا رکھی میرا لیکھ ہووے یک شنبہ، یکے بعد دیگرے اپنا حکم ورتائیا۔ مینوں
 ایوں جاپدا تیرا حکم نہیں ہونا لمبا، لمحہ لمحہ دئے گواہیا۔ نارد کہے دھرنیئے نی ایس دا کھیل ہونا اچنہا، حیرانی وچ سارے رہے گر لائیا۔

دھرنی کہے وے ناردا میرا سینہ کما، کب کب کے دیاں دکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ٹوں نہیں ویکھے بھگت سہیلے راجے بن گئے تے سر تے رکھ
 کے مور دے کھمبھا، کھنبھ مور دا لیکھا نال اشٹبھج ڈرگا دئے ملائیا۔ جس نے سُنہہ نَسُنہہ تے دیتتاں دا لیکھا تے حال کیتا مندا، دھرنی کہے
 اُس ویلے میرے اُتے پئی دُہائیا۔ اِس سَمیں واسطے دھرتی کہے گوہند نے پُری اندد وچوں نکلن لگیاں سچے ہتھ دا لایا سی پنجہ، پنجہ لا کے
 مُکھ نال چُم کے پُرکھ اکال دے آگے واسطہ پائیا۔ نالے زور دی ہلُون کے کندھا، کھڑگ کھچ کے سچے ہتھ نال بلائیا۔ میرے دین دیا لاجے
 گوہند دھار ہوئے تے تیرا ٹور ہووے شبد سورپیر ہووے چنگا، چنگی طرح درڑائیا۔ تے تیرا جے نشان ہووے تے نشان ہووے جوت دی
 دھار میرا ہووے رنگا، دوجا رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا پریم ہووے میرا اندا، سُکھ بھگتاں اندر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرے اُتے بہ گئے بھگت پیارے، نیناں والیئے نینیں دھیان لے
 لگائیا۔ دھرنی کہندی ناردا ہُن میں ایہناں دے سہارے، بنا بھگتاں توں میرا مِتر نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آشا کوک کوک پکارے، دو جہاناں
 رہی سُنائیا۔ آجا آجا آجا کل کلکی اوتارے، کائنات دیا مالکا میرا ہو سہائیا۔ مینوں تیرے سارے دے کے گئے لارے، اوتار پیغمبر گرو
 خبراں وچ سُنائیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ ایہہ جگ کھپڑے وچارے، تیرے حُکم وچ بھجن واپو داہیا۔ تے بن تیرے میری پیج نہ کھئے
 سوارے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے
 میرے پرہو سَتگر صاحب اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جیہڑے تیرے بھگت میرے اُتے گئے ٹک، ٹکے مستک خوشیاں والے لگائیا۔
 ایہناں دے اج نَویں لیکھ لیکھ، پچھلے لیکھے دے مٹائیا۔ جے تیتھوں منگ نہیں سکے بھکھ، بن منگیاں جھولی دے بھرائیا۔ ایہہ ہندو نہیں
 ایہہ سیکھ نہیں ایہہ عیسائی نہیں ایہہ مُسلماں نہیں ایہہ گوہند دے پیارے اوہ سیکھ، جنہاں دی سیکھیا گوہند نے اپنے وچ ٹکائیا۔ ایہہ کیسے ٹوں
 نیتراں نال نہیں پیندے دِس، دہ دشا رہی گُرائیا۔ اج انہاں دا دے دے حص، حصہ انہاں دے اندر دے ٹکائیا۔ پتہ نہیں تیرے پیار وچ
 رہنا کِس کِس، قسمت سب دی دے بدلایا۔ ویکھیں تیرا نشانہ کدے نہ جاوے مِس، اوہ مِستریا اج انہاں ٹوں بنا دے استریاں اِس اعظم
 وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ آہ! دھرنی کہے میری چھاتی وچ

وچا ست رنگا، اُف میری دُہائیا۔ اوہ روندی آگئی گنگا، نیناں نیرِ وہائیا۔ بھجّا آگیا تارا چندا، صدی چوڈھویں اپنا پندھ مُکائیا۔ سب دے اندر خوشی نال غما، خوشی غمی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ تے سب توں اپنا اپنا طمع، لالچ رہے وکھائیا۔ اُدھروں نارد کہندا پیاریو مترو اینھے تے مارگ چلنا نواں، تہاڈی کی چترائیا۔ اوہ ویکھو سارے بھگت سہیلے ہو گئے جمع، جو اپنا لیکھا گئے مُکائیا۔ ایہ تے نویں جگن والی شمع، نور جوت کرے رُشنائیا۔ کیسے نوں ہُن بھروسہ نہیں اپنیاں دماں، سواساں کی وڈیائیا۔ بھگت بن نہیں سکدا ہماں طمع، بنا ستگر کِریا توں بھگون دیوے نہ مان وڈیائیا۔ تہانوں پتہ نہیں اوہ جنہ روٹی کھادھی جوں، تے پانی نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہُن بدل کے دین دُنی دا سماں، بھگتاں نوں مٹھے چاول رہیا کھوئیا۔ چھٹی دیگاں نے اپنا گیت گواں، آواز سوا سوا سوا کر کے دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب سچ دی دھار اک پرگنائیا۔ دیگاں کہن اسیں کوئی جگت والا نہیں بنایا پلاء، پلا لیاں دا لیکھا دتا مُکائیا۔ اپنے تھلے کر کے سواہ، خاک جگت والی اڈائیا۔ جن بھگتاں دیاں بنکے گواہ، شہادت شہیدی والی رکھائیا۔ بھگنو تہانوں پتہ نہیں اوہ مترو تُساں سانوں ہتھاں نال دتا تاء، ماچس زور زور نال گھسائیا۔ پر پھر وی اسیں ٹھنڈیاں کہ پُرکھ اکال نے ساڈی پکڑی بانہ، ہویا آپ سہائیا۔ جب تک تُسیں رہو گے جگ چوڑی ساڈا وی تہاڈے نال رہے گا ناں، اوہ پرہے نے دتی وڈیائیا۔ بھاویں سانوں جمیاں نہیں کیسے ماں، نہ کوئی بنی جنیندی مائیا۔ پر اسیں اُس دھرتی اُتے گئیاں آ، جتھے بالمیک لیکھا گیا لکھائیا۔ جے تُساں ہُن خوشیاں نال لیا کھا، کھا کے بیٹھے سوہنے سوہیا پائیا۔ تے سانوں یاد آوندی محمد والی نیاز اک پا، چاول دا دانہ اک اک سمجھائیا۔ جس کارن گوہند نے امرت رس دتا پیا، چولیاں ہتھاں نال ورتائیا۔ اج اُس دا لہنا دینا پورا کیتا اُس خدا، جو رہبر نور الایہیا۔ جس دی خوشی وچ گیا واہ واہ، واہگرؤ تیری بے پرواہیا۔ ایہو رام گیا سی سمجھا، ہنونت نوں اندر وڑ کے آپ اُٹھائیا۔ بدر دے الو نے ساگ توں بھوگ لگا، کرشن نے کلجگ دا سماں دتا درسائیا۔ جدوں آیا کاہنا دا کاہن دھرنی اُتے نواں رنگ دے رنگا، رنگت اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگنو فکر نہ کریو دیگاں کہن جو تہاڈے گھر گھر دے وچوں چول لئے منگا، تہاڈا اک اک دا دانہ دو جہاناں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پیسا ٹکا کیسے دا بنیا نہیں کوئی سہا، سہائی نظر کھئے نہ آئیا۔ اج تے تہاڈا پتہ نہیں کس طرح لگ گیا داء، پیچا ستگر لیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ سمجھائیا۔ چاول کہے جن بھگتو میں اک اک دانہ رِجھدا، تْسیں اگنی خوشیاں نال ڈاہیا۔
 میں پھیر پیارا بنیا تہاڈے لہو مجھ دا، خوشیاں وچ سہائیا۔ تْساں میرا وہن نہیں ویکھیا پنجھ دا، کی نیناں نیر وہائیا۔ پر مینوں آس میں
 بھگتاں دے نال پرہو ملن نوں گجھدا، ریتی بھگتاں دتی سمجھائیا۔ جنہاں دا پیار پرم پُرکھ نال بھجدا، مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سُنائیا۔ نارد کہے او چاولو نہ کرو اپنی وڈیائی، ایویں نہ صفت صلاحیا۔
 نانے ہو کے دیو ڈہائی، کوک کوک سُنائیا۔ گل پلّو لیو پائی، ہتھ ہتھ کے سیس جھکائیا۔ چھٹی دیگاں دا اک اک دانہ کہے ساتوں کھا کے بن
 جاؤ بھائی بھائی، بھین بھینا اکو روپ نظری آئی۔ ویکھو گرسکھ گرسکھ دا بنیو نہ کدے قصائی، ایہہ گوہند دی ریتی پُرانی چلی آئی۔ تہاڈا
 اکو گرہ اکو دوارا اکو تھائیں، تھان تھنتر اکو اک سمجھائیا۔ ستگر پیار وچ کتے مستک لا نہ لُو کوڑ دی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سُنائیا۔
 تہاڈا میلا میلیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک
 گوسائیا۔ چھبی پوہ کہے دھرنیے میری وی آلیں دے واری، میں وی پُرانا بیٹھا آس رکھائیا۔ نارد کہے اک ساڈی وی پچھلی یاری، یاراں نوں
 یار مل کے خوشی بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا وی پچھلا ادھاری، لیکھا ویکھئے چائیں چائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ کھیل اپر اپاری،
 جگت سمجھ کچھ نہ پائیا۔ نرگن جوت کہے نور نور اُجیاری، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا جو دھرتی ریبی پُکاری، پُنہ پُنہ
 سیس نوائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھاں کران خبرداری، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سب توں اتم سریشٹ وچار جو سب توں وسے باہری، سچکھنڈ
 ساچے سوبھا پائیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا جگ جگ آئے وارو واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ جو ساچی دئے بہاری، رُتری اپنے نال
 مہکائیا۔ جگت مہکائے بھلواری، پت تھنی دھر دے حکم وچ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ تُوں میرے اُتے ہوئیوں دیال، دینن دتی
 وڈیائیا۔ سچ بنا کے سچی دھرمسال، بھگت دوارا دتا سہائیا۔ جتھے اکٹھے ہوئے پردھ بال، نوجوان مل کے وجے ودھائیا۔ ایتھے لیکھا نہیں شاہ
 کنگال، وڈا چھوٹا نہ کئے وکھائیا۔ تیری سچ پریتی تے پریتی آتما نال، آتما پرمتا ایہہ تیری بے پرواہیا۔ میری اک بینتی تے اک سوال، اک

آرزو عرض تیرے چرن کول رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ روپ درسائیا۔ دھرنی کہے
 جے میرے دوارے لایا بھاگ، دتی مان وڈیائیا۔ میری آشا دے اندر اک چراغ، ٹوری جوت جوت ڈگمگائیا۔ جس دے نال مینوں اُچیا
 ویراگ، میرا انتر رہیا کُرائیا۔ جے میرا دھونا داغ، دُرمت میل کرنی صفائیا۔ بھگتاں دا بھگت بناؤنا سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔
 کلجگ کوڑی کرپا دا میٹنا راج، ست دھرم سچ نال وڈیائیا۔ کجھ لیکھا لکھ دے آج، اگلا حکم حکم نال سنائیا۔ ساری سریشٹی جاوے
 جاگ، آلس بندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب تیرے چرن کول سیس
 نوائیا۔ دھرتی کہے میرے زینکارا، زرویر تیری سرنائیا۔ میں کوک کراں پُکارا، در تیرے واسطہ پائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ
 اک اکھوائیا۔ جے بھگتاں دتا سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگلا کھیل کرنا اپارا، اپرمپر سوامی ہونا سہائیا۔ سہاؤنا جمنا دا کنارہ، پورب
 لیکھا کاہن والا مکائیا۔ بناؤنا دلی دربارا، دل دیاں پیاریاں لینا ملائیا۔ اوہ تیناں سالن وچ پرسدھ کر دینا سنسارا، چارے کٹناں وجے
 ودھائیا۔ اوبدا اکھڑ چھاپ نہ سکن علماں والی اخبارا، اوہ دُھر دے شبدا نال کرنی جنائیا۔ ویکھیں کتے ہو نہ جائیں بے اعتبارا، اعتبار اپنا
 لینا جنائیا۔ دھرنی کہے میری پُنے پُنے نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دی سمگری سچ ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرواں میں تہاڈا کراں دھن واد، در آیا خوشی بنائیا۔ مینوں کھیل
 تہاڈا پُرانا یاد، یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ جس کارن سارے رہے ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو سوامی مینوں گیا لادھ، کھوجن
 دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس میرے اُتے سب دا سانجھا بھگت دوارا کیتا آباد، سوہنی دتی وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا بودھ آگادھ، ودی سدی توں
 پرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وکھائیا۔ سچ گرہ تک لو حقیقی، حکمت نال
 سمجھائیا۔ جتھے مٹی دین دنی دی تاریکی، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ شرع دی رہے نہ کھنڈے شریکی، شرکت اندروں باہر کڈھائیا۔ جس
 دے وچ حق توفیقی، تُخفہ نام دیوے تهاؤں تھائیا۔ جس دی دھار ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ ایتھے جھگڑا نہیں مندر
 مسیتی، ساچا گھر اک سہائیا۔ جتھے ہندے پنت پنتی، پنت پاؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ کوئی پچھلی کہانی نہیں پیتی، نوان مارگ دتا

چلائیآ۔ جن بھگتو اک پرہو دے نال ہووے پرتی، پرتیم اکو اک وکھائیآ۔ جس دی تسیں پھلواری باغیچی، بوٹے جگت جہان سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ جن بھگتو اُس پرہو دے پیار دا بن جاؤ بوٹا، بوٹے نام والے لگائیآ۔ اُس دا اگلا آگے لے کے ویکھو ہوٹا، بنا ہلاریوں دے جھلائیآ۔ تہاڈا جس کران گا چارے کوٹان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ایہہ کوئی بھجن والا نہیں ٹھوٹھا، ایہہ مالک نور الہیا۔ ایہہ رُسن والا نہیں روٹھا، سگوں رُسیاں لے ملائیآ۔ تہاڈا پیار مُحبت والا ستگر چرن دا جوٹا، جوتان جگدیاں گھر گھر دے وکھائیآ۔ تہاڈا آوا کدے نہ جائے اوٹا، سووترے جگت وچ بنائیآ۔ ایتھے کوئی نہیں رہے گا اچھوٹا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائیآ۔ او تہاڈا لیکھے لایا سریر پنج بھوٹا، پنجان دا لیکھا گن گن دتا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیآ۔ دھرنی کہے اوہ پرہو سہا دے گھر، گرہ مندر دے وڈیائیآ۔ دے دے اپنا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ جے آگے تیرے در، درویشاں اپنے گلے لگائیآ۔ تیرے پیار وچ جان مر، مر کے پھر جمن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہا دے اُس سر، ڈرمت میل دے دھوئیآ۔ انہاں اُتے کریا اوہ کر، جس دی دھرو پرہلا د آسا گئے رکھائیآ۔ رویداس نے سٹ کے جورو زر، تیرے چرن سرن لئی تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ اپنا در وکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے نی دھرتیے تُوں کی دئیں اشارے، اپنی دلیل جنائیآ۔ ایہہ بھگت پرہو دے پیارے، جگ جگ سنگ رکھائیآ۔ کوٹن وار لوک مات وچ تارے، جگ چوکڑی گنت نہ کھئے گنائیا۔ ایہہ کھیل کرے اپر اپارے، اپرپر ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جنہاں اک واری میرے نام دے لائے نعرے، ست سچ وچ سمائیآ۔ اج فیصلہ دتا بھگت رہن نہ مؤل کوارے، ناتا اپنے نال جڑائیآ۔ جو سریر چھڈ کے آگیا دوبارے، دوہرا ویس وٹائیآ۔ لے کے جاوانگا سچکھنڈ دوارے، چوہدار ہو کے سیو کھائیآ۔ ایہہ پچھلے پچھلے پچھلے اُدھارے، قرضے سب دے دیاں مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے لیکھے اپنے ہتھ رکھائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو کتے آوندی نہیں جاندی تھکاوٹ، سہج نال میتوں دیو جنائیآ۔ میں تہاڈی بناواں بناوٹ، سوہنا ڈھنگ سمجھائیآ۔ میری تے پُرانیاں جگان دی کہوت، کہہ کہہ سنائیآ۔ اک گل یاد رکھو پرہو دے پیار وچ اج جن بھگتو اپنے اندروں کڈھ کے جانا عداوت، دویت رہن کھئے نہ پائیآ۔ ایہہ کلجگ دی کوڑی قیامت،

کلجگ دی جھولی دینی ٹکائی۔ باقی تے ساری دُنیا تے آونی شامت، شمع نؤر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کیوں محمد کہے میرے اماما میری چھیتی
 لیا قیامت، صدی چوڈھویں بھجے واہو داہیا۔ تے بھگتو تہانوں نَویں ملی نیامت، نام انرس دتا چکھائیا۔ تہانوں پتہ نہیں نؤ سو چرانوے
 چوکڑی جگ تون تہاڈی سانہہ کے رکھی امانت، سہج سہج تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو سونا چنگا کہ جاگنا، چھیتی دیو بتلائیا۔ پرہو دے پیار وچ رہنا چنگا کہ چھڈ کے
 بھاگنا، خوشیاں نال درڑائیا۔ نال رہنا کہ الاگنا، ایویں ای دیو درسائیا۔ کیوں پریمیو تہاڈی نَویں ساجی ساجنا، نوان راگ الاٹیا۔ تہانوں پتہ
 نہیں کیتھوں مار مار کے آوازنا، تے اکھئے کیتے تهاؤں تھائیا۔ ایہ کوئی بھگت دوارا حصے نہیں آیا ماجھنا، ماجھے والیاں نہ کھئے وڈیائیا۔ اس دی
 تے نانک نے وجائی ربانہ، ستار ستار ستار وچوں بلاٹیا۔ گوبند نے اڈایا بازنا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ شبد ستگر دا نادنا، جیہڑا
 تہانوں کرے شنوائیا۔ تہاڈا بھگتی دا اک سماجنا، بھگون دئے وڈیائیا۔ تہاڈا میل نال مادھو مادھنا، جو مدھر دھن دے راگ رہیا سُنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے ایویں نہ ملائیو ہاں وچ ہاں، مترو میں
 سچ وچ دیاں سُنائیا۔ اج وقت بھاویں ہنس بن جاؤ بھاویں بن جاؤ کان، دوویں راہ سمجھائیا۔ تھلیوں کوک کے کہے دھرنی ماں، پچھو میری
 دہائیا۔ ایہ ستگر نے پکڑی تہاڈی بانہہ، نال مینوں وی باہر لے کڈھائیا۔ اوہ تسیں نہ سور کھانا تے نہ گان، دوہاں دا لیکھا دتا مکھائیا۔
 تسیں نہ زمیں رہنا نہ آسمان، سچکھنڈ بیٹھنا چائیں چائیا۔ تہاڈی اج دی پہلی تے اج دی آخری لان، لاواں چار جگ دیاں چارے کٹناں
 دین گواہیا۔ تہاڈے سر تے سدا رکھے ٹھنڈی چھاں، مہربان ہو کے اپنا ہتھ ٹکائی۔ تہاڈے سریر دا ساڈھے تین ہتھ دا سہا کے گراں، گھر
 گھر درشن دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے
 میں وی اج پکاردی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ بھگتو یاری لبھنی نہیں ایس یار دی، یارانے کوٹن کوٹ گئے تڑائیا۔ اوہ تہاڈی ملنی اتم وار
 دی، جیہڑی انتشکرن دی کرے صفائیا۔ ایہدی کوئی دھارا نہیں نر نار دی، نر نرائن نؤر الاہیا۔ ایہ کھیل اک کرتار دی، جو قدرت دا
 قادر ہو کے رہیا وکھائیا۔ ایہ آشا پیغمبر گر اوتار دی، لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ ایہدی مہر دی نگاہ بنا بھگتی تون تاردی، جس نؤں

چاہے پھڑ بانہو پار کرائیا۔ ایہدی کوئی بیڑی نہیں ارار دی، بیڑی شوہ دریا نہ کھئے ڈبائیا۔ ایہہ کھیل ایس سچی سرکار دی، جو سرکارے
 اعلیٰ آد جگاد اک اک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دھرنی کہے
 جن بھگتو اج دی گھڑی بڑی سلکھنی، سوہنے سمیں نال وڈیائیا۔ میں چاہندی کیسے دے پیار والی گودی رہے نہ سکھنی، خالی سب دی
 دئے بھرائیا۔ پر ایہہ دُنیا وچوں سانہہ کے رکھنی، اپنے کایا مندر اندر ٹکائیا۔ کدی سماں سی کاہن نے سکھیاں توں کھادھی مکھنی، ہُن تہاڈے
 پریم رس نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تہانوں اگلی اکو خبر دسنی، دہ دشا توں باہر سمجھائیا۔ بھگتو ہُن بھگتاں دی بستی بسنی، باقی ہووے
 سرب صفائیا۔ تَساں ویکھنا تہاڈے پچھے دُنیا نسنی، آکھنا سانوں دُھر دا مابی دیو ملائیا۔ اسیں سُنئے اُس دے بچنی، جو اٹلے بچن سُنائیا۔
 جس دی پیار دی دھار ساڈے لُون لُون وچ رچنی، ساڈھے تِن کروڑ خوشی بنائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا گڑھ کنچنی، سوہنا رنگ
 رنگائیا۔ ایس پرہو دے ویراگ وچ ساری سرشٹی دی آشا مچنی، چھتیاں جگاں دی دھار دا لیکھا چھتی ماچساں دین سمجھائیا۔ ایہہ کوئی
 جگت ونجاریاں دی نہیں ہستی، سودا کوڑ والا رکھائیا۔ اس پرہو نے پہلوں کوڑ کُریار دی جڑ پٹنی، پٹنے والے دا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔
 تَسیں ویکھو جس ویلے صدی چوڈھویں پٹنی، دین دُنی دا نقشہ دیوے بدلائی۔ بنا پیار توں وست کیسے نہیں کھٹی، کھٹکے وچ دے لوکائیا۔
 وقت آویگا توں میرا میں تیرا سب نے ٹک رٹی، رٹا مُکنا جگت خلق خُدائیا۔ اکو جوت جگے لٹ لٹنی، نُر نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نے
 پچھلی ڈوری کٹی، آگے اکو گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سررُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دا لیکھا دئے مُکائیا۔
 دھرنی کہے جن بھگتو مینوں کھندے دھول، دھرم نال سُنائیا۔ مینوں اُس ویلے خوشی ہوئی جس ویلے گوہند نے چھکائی پاہل، امرت رس
 بنائیا۔ اُس ویلے شرع دی شریعت نے کیتا مخول، ہاسیاں دتیاں اُڈائیا۔ پر اُس نے کیتا اک قول، اقرار گیا درسائیا۔ جسوں سمجھے کوئی نہ
 پنڈت پاندھا رول، وڈیاوان نہ کھئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے جے کوئی میرا سینہ ویکھے پھول، میری چھاتی دئے ڈبائیا۔ مینوں یاد گوہند دے بول،
 میرے اندرون آواز آئے چائیں چائیا۔ مینوں دسن لگی نوں پیندا ہول، پائے میری ڈبائیا۔ اوہ وقت اودوں آؤنا جس ویلے میرا ڈھٹیا لنگھیا تے
 میرے سیکھ جانگے ڈول، مُرید مُرشد نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر دھرواس بٹھانگا نانک دی دھار دیگاں چاڑھ کے چھتیویں جگ دے کھوا کے

چؤل، سانتک ست ست ورتائیا۔ باقی سب کچھ میرے کول، جدوں چاہواں دیاں ورتائیا۔ ٹھاڈا پریم پیار وچ دیواں گھول، گھولی اپنا آپ گھائیا۔ بنا ترازو توں دیواں تول، تولنہارا اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے رکھاں اڈول، دو جہاناں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو کی ٹسیں ہن تھکے، پریم نال سنائیا۔ اوہ ویکھو کی آواز آؤندی مدینے مکے، کعبے کی سنائیا۔ دروہی سب نوں پینے دھکے، پائے پائے کر کھلائییا۔ ایہہ حکم ملنا دیگرے بعد یکے، یک حکم اک سنائیا۔ ہلونا ملنا بؤرے ککے، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے دے کم نہیں آؤنے ٹکے، دین دنی ٹکیاں ہٹ وکائیا۔ سب دے کوڑ گڑیار دے لیکھے جانے کئے، کٹاکش لگے تھائوں تھائیا۔ اچے مندر جانے ڈھٹھے، محل ویکھن وچ خوشی نہ کھئے بنائیا۔ اوہ رہنے جیہڑے پرہو دے پٹھے، بھگت جن بیٹھے سوہبا پائیا۔ سچ پیار دے بنا پچھے، بچن ستگر چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کلجگ بڑا زبر، زبردستی سب دے نال کرائیا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا صبر، صبوری اندر نہ کھئے رکھائیا۔ میں نگاہ ماردی تے میرے اُتے ایس گال دتے تبراں دے تبراں، کنبے دیناں مذہباں والے اپنے وچ رڑھائیا۔ ایہہ بڑا سورپیر بہادر زبر، بھے سب نوں رہیا وکھائیا۔ پر اک آواز آؤندی وچوں محمد دی قبر، اچی کوک کوک سنائیا۔ الاہی نور آگیا امام اتوں امبر، زمیں اسماناں کھیل کھلائییا۔ جس نے نواں رچنا سوہمیر، سوہنی بنت بنائیا۔ جس نے لیکھا ویکھنا تارا سورہ چندر، اپنا چند چمکائیا۔ جگت دھار ویکھنی ڈونگھی گندر، کونا کونا پھول پھلائییا۔ جھگڑا میٹنا مسیتاں مندر، مند بھاگ تے خلق خدائیا۔ پھیر وڑنا بھگتاں دے اندر، اپنا ڈیرہ لائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندن، ساچی کرے پڑھائیا۔ دیناں مذہباں دے توڑ کے بندھن، بندگی اگلی دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو پرہو دے پیار دی چاڑھے رنگن، رنگت اپنی دئے وکھائیا۔ کیوں ستگر شبد کدے جاندا نہ کیسے توں منگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جدوں چکے تے چکے اپنے کندھن، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں بڑے دیکھے جگ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سب دے سمیں گئے پگ، بھجے واہو داہیا۔ جے کوئی ہور پچھے مجھ، میں دیاں سمجھائیا۔ میں کی آکھاں میرا پرہو کدے کجھ تے کدے کجھ، پتہ نہیں کی ایہدی بے پرواہیا۔ میںوں کچھ نہیں

اُوندا سُجھ، کتنے رُوپ جُگ چوُکڑیاں اپنے لئے وٹائیا۔ ایہدا بھیو نہیں کھلدا گجھ، گجھی رمز اپنی آپے رہیا لگائیا۔ کدے پیار کرے تے
 کدے دُنیا وچ دُج، دویت دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جھٹ نارد مار کے بُجھ، دھرتی تُوں رہیا پلائییا۔ نالے پیا کُد، تپے چائیں چائیا۔ نی
 تینوں بسدھا اچے نہیں آئی سُدھ، سُدی ودی دا لیکھا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اوہ ویکھ کی کہہ کے گیا بُدھ، تیئواں اوتار پِن اکھراں اکھَر
 سمجھائیا۔ جس ویلے ست دی دھار دا دپیک گیا بُجھ، پرہو پھیر اپنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا سماں آپ سہائیا۔ چھبی پوہ کہے میری بھڑی زین سہاوی، سوہنی ملی وڈیائیا۔ اوہ بھجی تھی آگئی راوی، اپنا
 پندھ مَکائیا۔ بیلیاں کاپیناں وچ بن گئی باوی، بؤرا رُوپ درسائیا۔ نالے بھرے ہاوی، ہوکیاں نال ڈھولے گائیا۔ میرے پرہو میرے گھر وی
 آویں، اپنی دیا کھائیا۔ اپنے سچے چرن نال میرا تن چھہاویں، سوہنی دیویں وڈیائیا۔ میں چاواں نال اڈاں تے تیرا راہ تکاں تے تُوں میرے ول
 تکاویں، ایہ تیری بے پرواہیا۔ ویکھیں کتے میتوں کر نہ دیویں نتھاویں، گر ارجن میری دئے گواہیا۔ میری تگر تول دیویں سائویں، ساول
 سندر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری سار پاویں، پنجاب وچ میرے آون دا لیکھا دئیں مَکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا دھولا ہو گیا جھاٹا، جُگ چوُکڑی میرے اُتے پیتے میتوں سمجھ کچھ نہ آئییا۔
 پتہ نہیں ہُن میتوں کدھروں آگیا گھاٹا، میری تیرا نام دُہائیا۔ میرا چیتھڑ ویکھ لے پاٹا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئییا۔ میرے ہتھوں جھٹ گیا گوبند
 والا باٹا، امرت رس نہ کھئے چھکائیا۔ میرا مُحبت والا رہیا نہ پاٹا، کوڑ ونج کرے لوکائیا۔ میری پوتر رہی نہ کھاٹا، سادھاں سنتاں دے نیتر
 نین شرم حیا گوائیا۔ اوہ کسے تُوں یاد نہیں دیوی والی لاٹا، ڈرگا اشٹبھج ویکھے نین اٹھائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ ساتا، ست زمیں
 اسمان دین گواہیا۔ اوتار اک دوجے نال کرن باتاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ نالے کہن رام کرشن جی ساڈا جگت نالوں ٹٹ گیا ناتا،
 ناتواں ہو کے اپنا پندھ مَکائیا۔ نالے ساڈا پچھلا حساب مُکیا کھاتے، لہنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں پہلوں دین دُنی اکھواؤندے رہے چاچا،
 ہُن پتا پُرکھ اکال اپنا حُکم ورتائیا۔ جیہڑا لُوں لُوں اندر راجا، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ جس بھاگ لگایا کایا ماٹی کاچا، پنجاں تتاں سوہیا پائییا۔
 اُس دا حُکم چار جُگ دے شاستراں واچا، واچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوارا سہنجنا، پرہہ دتی مان وڈیایا۔ کرپا کیتی آد نرنجنا، مہربان ہویا سہایا۔ میں
 چاہندی جن بھگتو تہاڈا مٹر ہووے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ تہاڈے اندر نیتر نام پا کے انجنا، نور جوت کرے رُشنایا۔
 جس نے تہاڈا پڑدا کجنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دا ڈنکا دو جہاناں وجنا، چار کُنٹ شنوایا۔ اوہ تہاڈے پریم پیار دا پیارا ہو کے تہاڈے
 وچ سبجنا، سبجنو سبج بن کے دینا دکھایا۔ ویکھو جگت وبار وچ کدے نہ چھڈ کے بھجنا، بھجیاں ہتھ کچھ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چھبی پوہ کہے میرا پیار مُحبت دا سوہنا سماں سہایا، ملی مان
 وڈیایا۔ میں پرہہ دا درشن پایا، نیتر نین بگھسایا۔ بھگتو تہانوں دیاں سنایا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تسان اپنا اپنا قدم جو میرے واسطے
 اٹھایا، بھج کے آئے واپو داہیا۔ میں تہاڈا شکر منایا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھایا۔ چھبی پوہ کہے پرہو میری خوشیاں والی کر دے رات، رُتری اپنے نال مہکایا۔ انہاں بچیاں نوں دے دے دات، پریم ہو
 کے پیار دی وست جھولی دے بھرائیا۔ تیرے نالوں تھے نہ نات، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ نوں آد جگادی پتا مات، مات پت اک اکھوایا۔
 تیرا کھیل سدا بہہانت، جگ چوڑی ریتی چلی آیا۔ در آیاں دے پردے دے دے سانت، اگنی تت بھجایا۔ انہاں درشن دیا کر اکانت،
 راتی ستیاں دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک دکھایا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو
 میرے ہتھ جوڑے، میں سچ سچ سنایا۔ اج چڑھ کے جائیو ستگر شبد دے گھوڑے، واگاں اپنے ہتھ رکھایا۔ سچکھنڈ نوں جائیو
 دوڑے، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ چڑھنا اُس پرہو دے پوڑے، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آیا۔ بے شک اوتھے مارگ بڑے سوڑے، پھڑ
 باہوں پار کرائیا۔ تہانوں نہیں پتہ سسے اُتے لا کے ہوڑے، نرگن سرگن جوڑ جڑایا۔ ہنگ برہم آپے بہڑے، پاربرہم ہو کے ویکھ دکھایا۔
 تہاڈے پھل مٹھے کرے کوڑے، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ بے شک تسان اپنے سر تے چکے توڑے، گھڑیاں سپس اٹھایا۔ ایہہ لیکھا براہمن
 گوڑے، جو وید ویاسا گیا لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مکھایا۔ چھبی پوہ کہے
 اج کوئی مینوں پُچھے، میں کی دیاں سنایا۔ میں ایہو دساں ایہہ بھگت پرہو دے سچے، جو سچ وچ سمایا۔ بے شک دُنیا انہاں نالوں

رُسے، رُسے نہ دُھر دا ماہیا۔ جے بھگتو تْسیں ہو جاؤ غُصے، پھیر وی گلوکڑی پا کے لواں منائیا۔ تھائے پیار دے خزانے کدے نہ جاو
 گھسے، خالی جھولی نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ چھبی پوہ
 کہے پرہو اپنا بن جا سنگی، سنگی بھگت لے بنائیا۔ انہاں دی ہُن کٹ دے تنگی، کیوں بھکھے ربیا مرائیا۔ تیرے کول بتھیرے ڈھنگی،
 لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔ کی ہو گیا جے سریر وچ پرکرتیاں پنجھی، پنجاں دیا مالکا پنجاں لیکھا اندر دے بنائیا۔ تُوں سوریر بہادر
 جنگی، چھتردھاری اک اکھوائیا۔ بھگتاں دی پٹھ ہون نہ دیویں ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے انہاں توں وست نہیں گئی منگی، امنگی
 دؤلت جھولی دے پائیا۔ پتہ نہیں تیری کئی آیو لمبی، کتنے جگ تیری سیو کھائیا۔ جھٹ نارد ٹنڈ کڈھکے گنجی، سر اُتے ہتھ گھسائیا۔
 نالے کہے پرہو میریاں تیرے آکے منتاں کردے دیاں گھس گئیاں دندی، جگ جگ تیرے آکے واسطہ پائیا۔ جے تُوں سرشٹی کیتی اندھی،
 اگیان اندھیرے وچ رکھائیا۔ بھگتاں دے اندروں ضرور واسنا کڈھ دے گندی، پتہ پتہ آپ کرائیا۔ کیسے دی رہن نہ دے پابندی، شرع
 دے تند دینے کٹائیا۔ اپنے کر لے کار انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے
 الکھ جگائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میرا تھانوں پیار وچ نمسکار، نمستے وچ سپس جھکائیا۔ آو اج سارے اک تے اک دا کریئے دیدار،
 دیدا دانستہ نظری آئیا۔ جس دی پھلواری گلشن بنی گلزار، سوہنی مہک وچ مہکائیا۔ او جس دا اوتار پیغمبران گرواں کیتا انتظار،
 لیکھے لیکھنی نال لکھائیا۔ اوہ اج بنا کے تھادھا پریوار، وچ بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس دی یاد وچ سارے کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ وچوں پرگٹائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو سارے کھولو
 اکھاں، اکھیاں والیو دھیان لگائیا۔ بے شک سرشٹی اسنکھ اسنکھ تے کروڑاں لکھاں، گیتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ پر مینوں ایوں جاپدا
 تھوڑیاں اُتے صاحب دیاں رکھاں، جنہاں اترا اپنا پردہ لاپیا۔ لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کھئے بنائیا۔ میں وعدے نال کہواں
 چھبی پوہ کہے جس اک وار ٹیک لیا متھا، متھرا دے کاہن کول سچکھنڈ دئے پہنچائیا۔ ایہ حکم یتھارتھ یتھا، جدپ یدی دیاں درڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے ایہ میرا دُھر امام، عملاں توں

رہت نورِ الہیاء۔ جس نے اک ویراں کر لیا سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہدا جھگڑا میٹیا تمام، طمع لالچ نہ کھئے وکھائیا۔ شرع دا رہن نہ دیوے غلام، زنجیراں دئے کٹائیا۔ سچ مَحَبَّت دا دیوے انعام، درگاہ ساچی وچ ٹکائیا۔ جتھے نہ کدی صُبح تے نہ کوئی شام، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں خوشیاں وچ سب دا ہوواں بغلگیر، دستگیرِ دتی وڈیائیا۔ ایس در اُتے نہ کوئی غریب تے نہ امیر، سارے اکو رنگ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں اندر میرے صاحب دی تصویر، تنہاں تصوّر کراں تے نو نو لاگا پائیا۔ ایہو کہہ کے گیا سی کبیر، جدوں آیا تے آئیگا سبناں دا سانجھا پیر، پیراں دا پیر نورِ الہیاء۔ جس نے ساریاں دی بدل دینی ضمیر، زمیں اسمان دا پندھ چُکائیا۔ اوہدے کول شبد دی شمشیر، کھنڈا کھڑک نام والا اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دی بدل دیوے تقدیر، تکبر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جے کوئی اوہنوں پاتشاہ کہے جے کوئی اوہنوں کہے فقیر، اوہ فقیراں دا فقیر شہنشاہاں دا شہنشاہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو سچ دا کھیل کھلاؤنا، سچ خوشی بنائیا۔ مارگ ست چلاؤنا، چار کُنٹ وڈیائیا۔ سچ رنگ رنگاؤنا، اُتر کدے نہ جائیا۔ سچ شبد درڑاؤنا، سچ وچ سمجھائیا۔ کلجگ چار دن دا پرائنا، انت رہن نہ پائیا۔ تُساں ہُن خوشیاں دے نال سوؤنا، اپنی خوشی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا گرہ اک وساؤنا، جس گھر سدِ ملدی رہے مان وڈیائیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات سمیں *

ستائی پوہ کہے سُن دُوئے ساتے، ست ستوادی دھیان لگائیا۔ سرگن نرگن نال جڑ گئے ناتے، رشتہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیتے کھیل پُرکھ بدھاتے، بدھ اپنے ہتھ وکھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ دین دُنیا دے تک کھاتے، پھول پُھلائے تھاون تھائیا۔ سچ وست دے کتے نہ داتے، ست سچ نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا تکی ذات پاتے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ پرہ دی باطن سُنے کھئے نہ باتے، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ سچ دے وڑے کوئی نہ احاطے، دوارا سچ نہ کھئے سہائیا۔ دروبی پھر گئی لوک ماتے، ماتر بھومی رہی گر لائیا۔ میرے اُتے اتر سب دی ہونی وفاتے، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ پوہ کہے میرا دوس دو ست، انک انک نال ملائیا۔ میرا لہنا دینا بنا ہڈ ماس ناڑی رت، تتوت نہ کھئے جنائیا۔ میں کی کھیل دساں پریشور پت، پارپرہم کی حکم ورتائیا۔ جیہڑا نرگن دھار آیا وت، وطنان دا مالک دھردرگاپیا۔ جس دین دُنی دا تکنا ست، ست ستوادی دھیان لگائیا۔ سادھان سنتان ویکھنا یت، دھیرج دھرم کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پوہ کہے میرا دو ست دا جوڑا، سوہنی بنت بنائیا۔ سسے اُتے ویکھیا ہوڑا، ہنگ برہم نال وڈیائیا۔ شبدی دھار تکیا گھوڑا، دو جہانان بھجے واہو داہیا۔ میں نرگن ہو کے ہتھ جوڑا، سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری اتم لوڑا، لڑیندے ساجن دینی مان وڈیائیا۔ میں بھگتاں کہاں بھکتو جو منگیا سو تھوڑا، منگن دی جاچ سکھنی چائیں چائیا۔ جس وچ کوئی اٹکا نہ سکے روڑا، لیکھا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے جن بھکتو دو ست لیکھا نال جگت، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے بوند رکت، تتوت اپنا بھیو چکائیا۔ جس دی آد جگادی اکو شکت، شخصیت وند نہ کھئے وندائیا۔ پوہ کہے اوہ دیونہارا اکو وست، وستو اپنی آپ ورتائیا۔ جس دے نال کرے کوئی نہ حسد، دُتیا بھاؤ نہ کھئے درڑائیا۔ جو سدا خُہاری دیوے مست، مستی وچ رکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پُرکھ اکال دا آیا وقت، پروردگار ہوئے سہائیا۔ جس بن منگیاں توں غریب نانیو تہانوں بنا دتا بھگت، بھگت توں پرے درجہ نظر کھئے نہ آئیا۔

ٹھاڈی خاطر آیا پرت، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ پھیر گوبند دی ویکھو شرط، جو شرع توں باہر سمجھائیا۔ جس بھاگ لگایا اُتے دھرت، دھول خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا دو ستّ دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ چار جگ اکھا کھیلا، اوتار پیغمبر گر گر اپنا روپ درسائیا۔ سنگ بنا کے گرو گر چیلا، مُرید مُرشداں نال رلائیا۔ آپ وس کے دھام نویلا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ اچرج کھیل جگ جگ کھیلا، ستجگ تریتا دواپرکجگ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دو ستّ کہے میرا آد جگاد اکو نام سواسا، جگت اکھر نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے گرہ اگتی آسا، ترسنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ پرہہ دا بن کے داسی داسا، جگ جگ سیو کھائیا۔ انتر ہویا نہ کدے نراسا، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھاں پرتھی آکشا، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ منڈلاں ویکھاں راسا، گوپی کابن نچن نچن چائیں چائیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس نے کرنا بند خلاصہ، خلاصی دو جہان کرائیا۔ اُس اُتے بھگتو سب نوں رکھنا پینا بھروسا، بھانڈا بھرم بھرم دئے بھٹائیا۔ سب دا پورا کرے کایا کاسہ، ترسنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دو ستّ کہن ساڈا لیکھا نال پوہ ستائی، ست ستوادی دیا کھائیا۔ جن بھگتو تسیں بن جاؤ وڈے دائی، داؤ اپنا لو لگائیا۔ سچ مارگ دے بن جاؤ راہی، بھجو چائیں چائیا۔ ناتا جوڑو بھائی بھائی، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اکھھے ہووو جھیور نائی، جٹاں گنڈھ پوائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے قصائی، چھری کوڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ میل میلو اپنے ماہی، مُحبّت وچ سمائیا۔ بنا ہتھان توں کرو دُعائی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تُوں مالک ڈھردرگاہی، سچ تیری وڈیائیا۔ سو دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کتے بھل نہ جائیوجٹّ کدا پھردا واہی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ سب دا مالک تے سب دا بن گوسائیں، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ لہنا دینا دیوے تھاوں تھائیں، تھان تھنتر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دو ستّ کہے ساڈا پوہ نال پیار، سچ سچ سنائیا۔ مل کے اک الاہی یار، مُحبّت وچ سمائیا۔ پھیر کیتی پکار، تیرا نام دُہائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ لیکھا تک تیئی اوتار، نرگن نرویر پڑدا آپ چکھائیا۔ پیغمبر تک دھار، عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ

جنائیا۔ گرو گدیوا تک کنار، کنڈھی گھاٹ دھیان لگائیا۔ جیو جنت ویکھ دین دنی گوار، گہر گمبھیر اپنا بھیو چکائیا۔ بھگت سہیلے تک جو روون زارو زار، وچھوڑے وچ گرلائیا۔ ساڈا پچھلا قرض اُتار، مقروض لیکھا دے چکائیا۔ آگے کرنا نہیں اُدھار، لہنا ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ ساڈی خوشیاں موئے بہار، رڑی تیرے نال مہکائیا۔ مذہباں وچ نہ رہیئے گرفتار، شرع زنجیر دینے کٹائیا۔ اکو مان دینا پُرکھ نار، استری مرد نہ ونڈ ونڈائیا۔ سب دی پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی دُھر دا یار، یارانہ اپنا دینا جنائیا۔ تیرے سب کچھ اختیار، خود مالک ہونا سہائیا۔ تُوں دیونہار داتار، دیاوان تیری وڈیائیا۔ اسیں منگتے تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ نام نِدھانا بخش دے سچے سچ وچوں دربار، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ چرن دھوڑ بخش دے چھار، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ پورب لہنا تک لے رویداس چھار، کی چمریٹا گیا جنائیا۔ بالمیک تک اشار، شبدرسینت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگنو بن جاؤ ساچے رند، جام حقیقی دئے وکھائیا۔ اک پرہو دی ہو جاؤ بند، بندرابن دا کاہن جس تُوں سیس نوائیا۔ تہانوں پہلوں مان دتا وچ بند، آگے نو کھنڈ پرتھی اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی جنم مرن دی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ پوجا کرن نہیں دتی کسے پتھر پابن لنگ، پتھراں سیس نہ کسے نوائیا۔ جھگڑا رہیا نہیں کروڑ تیتیسا سُریت اند، اند اندراسن پندھ مکائیا۔ تہاڈا مالک ہو کے گئی گہند، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ امرت دھارا بخش کے ساگر سیندھ، امیوں رس جام آپ پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دوآ ساتا کہے جے پینا جام حقیقی، حکم مٹو چائیں چائیا۔ تہاڈے اندروں مٹے تاریکی، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ستگر ویکھو لاشریکی، جس دی شرع توں باہر پڑھائیا۔ جس دے کول حق توفیقی، ٹخے گھر گھر دیوے چائیں چائیا۔ تہاڈا لہنا دینا جگت اکھراں والا نہیں رسیدی، صفتاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ نو سؤ چرانوے چوگری جگ پچھوں سب دی پوری کیتی امیدی، آشا اپنے نال ملائیا۔ تہاڈی اندروں کھول کے پندی، آس دین دنی والا چکائیا۔ تہاڈی پگڈنڈی کر کے سیدھی، رستہ سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگنو منگنیو ہووو تیار، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ سچ پیار وچ کرو نمسکار، جگت ترسنا نہ کھئے

وکھائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نرویر ہئے سہائیا۔ نانا توڑ کے نو دوار، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت بوند بخشے ٹھنڈی ٹھار، ناہی
 کول کول اٹائیا۔ شبدا نادى دے ڈھنکار، انحد نادى ناد درڑائیا۔ اندر میٹ کے دھواں دھار، اندھ اگیان دئے چکائیا۔ جوتی نور کر اجیار،
 جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جگت منگان کوٹن کوٹ اگنتی گنت نہ لکھ ہزار، من ترسنا وچ لیٹائیا۔ اکو منگ جے پوری کرے آپ کرتار، قدرت
 دا قادر دیا کھائیا۔ پھڑ باہوں چوراسی وچوں کڈھے باہر، چرن کول دئے سرنائیا۔ اندر وڑ کے دئے ادھار، ادر دا لیکھا دئے مکائیا۔ راتی
 ستیاں دئے دیدار، آپ اپنی اکھ کھلائییا۔ منگتیاں دے گھر منگتا بنے نرنکار، پریم پریتی منگے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سمجھائیا۔ پوہ کہے جن بھکتو منگنا آد جگاد چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ سدا منگو پرہیو دا
 سنگا، جو سگلا سنگ دئے نبھائیا۔ جو نرگن ہو کے لاوے انگا، انکیکار آپ اکھوائیا۔ سیس ہون نہ دیوے ننگا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 دین مذہب دا بھرن نہ دیوے چندہ، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا لیکھا نہیں پنج تت دا بندہ، بندگی اپنی دئے سمجھائیا۔ بنا رس توں دئے
 اندا، اندپر واسی جس دی دئے گواہیا۔ جس آتم پرما تم سمجھایا اپنا چھندا، ڈھولا سوہلا اک سمجھائیا۔ سو آپ سہائے اک پلنگا، آسن
 سنگھاسن اک وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں ویکھ
 کے جگت جگ دی دھار، دھرم والیو دیاں سنائیا۔ میں ویکھے جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واپو داہیا۔ لیکھے تے
 پیغمبر گر اوتار، دین دنی دھیان لگائیا۔ سب نے پرہیو دے نام کلمے حکم وچ دتے اچار، صفت صفتی ڈھولے گائیا۔ ڈنداوت بندنا سجدیاں
 وچ کردے گئے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ خالی جھولی ڈا ہندے گئے بن بھکار، بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ کِریا کر سچی سرکار،
 در تیرے اکھ جگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تھوڑا تھوڑا اپنے نام دا حصہ جھولی دتا ڈار، ونڈ حصیاں والی رکھائیا۔ پوہ کہے میں سچ کراں
 پکار، کوک کوک سنائیا۔ میرے صاحب دا کھیل اپار، جو اپرپر سوامی آپ کرائیا۔ میں جگ جگ ویکھنہار، نت نت دھیان لگائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا جد کِریا کرے بھگتاں نوں دیوے آپ دیدار، دھرنی دھرت دھول دھول دئے وڈیائیا۔ پھڑ باہوں پیج دئے سوار، سر سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستائی پوہ کہے او ویکھو نارد آوندا

لیٹدا، پاسا کندھ نال بدلائیا۔ نالے اِشارہ دتے پیٹ دا، ہتھ ہتھان نال چھپائیا۔ کی لہنا دینا ہونا کھیوٹ کھیٹ دا، جو مالک دھر درگاہیا۔ جس دا سہارا اِکو ٹیک دا، ٹکے مستک دھوڑی خاک سارے رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اِک اکھوائیا۔ نارد کہے جن بھکتو آؤ مل کے منگیئے، منگنا دیاں جنائیا۔ پہلوں کوڑ ککرم دی لیک لنگھیئے، بن قدم قدم بدلائیا۔ دین دُنیا کولوں نہ سنگیئے، ناتا جگت جہان تڑائیا۔ بہار چُکیئے اپنے کندھیئے، اپنا بل پرگٹائیا۔ ست دھرم دی کریئے سندھیئے، لیکھا بن قلم دوات لیکھائیا۔ دین مذہب شرع دی توڑیئے پابندیئے، بندی خانہ نہ کھئے جنائیا۔ پھیر خوشیاں پرسادِ ونڈیئے، جو گُرمکھ گُرسکھ کوڑی کِریا کڈھ گھمنڈیئے، نو نو سیس جھکائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈیئے، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ پِرتی وچ پرہو دے نال ہنڈیئے، جگت ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو اِج توں قسم کھا لو آتما پرمتا ایس نال گنڈھیئے، جو گنڈھے کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سانوں پھیر کوئی کہے نہ رنڈیئے، رنڈییا جگت رہن نہ پائیا۔ ستگر پیار دی پون لئیے ٹھنڈیئے، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد جن بھگتاں بلا کے موڈھے، منگن دی چاچ رہیا سکھائیا۔ نالے ہس کے کہا کیوں محمد شرع وچوں کیتے کوڈے، نگاہ دھرتی اُتے ٹکائیا۔ کیوں موڈھے مار کے گوڈے، ہتھ زمیں اسمان اُٹھائیا۔ کیوں گرواں ارداسے سوڈھے، نو نو سیس جھکائیا۔ کیوں اوتاراں رکھائے بودے، سیس جگدیش وڈیائیا۔ کیوں دین دُنی وچ پرہے نے دتے عہدے، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ آو کجھ بھیو دساں گوجھے، گنجھلاں وچ لُکائیا۔ جو اِشارہ کیتا گویند سِنگھ جوکے، جُگتی نال جنائیا۔ گُرسکھا جے تُوں میرے نال بھوگ بھوگے، میرے وچ سہائیا۔ تیرے اندر نہ لالچ رہے نہ لوبھے، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے نام دے تیرے بھرے رہن بوجھے، خالی ہتھ دُنیا دینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو منگنا اوکھا، میں سچ سچ سُنائیا۔ پرہو نوں ملنا نہیں کوئی سوکھا، سُککھیں ساندی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب نال کرے دھوکھا، دھوکھے باز اپنی رچن رچائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنیاں صفتاں دا بنا کے پوتھا، گرنتھ شاستراں نال وڈیائیا۔ نام کلمیاں بنا کے ہوکا، حُکم دھر دا اِک درسائیا۔ بھیو کھلا کے لوک پرلوکا، برہمنڈاں کھنڈاں سنگ بنائیا۔ اپنے وچوں تھوڑی تھوڑی سب دے اندر رکھ کے جوتا، جوتی

جاتے دتی چمکائیا۔ جس نال سریر گیا دھوتا، کِریا ندھان کری صفائیا۔ پھیر نگاہ مار لؤ گر اوتار پیغمبر جو آیا سو گیا روتا، ہنجهوآں ہار
 بنائیا۔ جن بھگتاں اُتے پرہ ہویا آپ موہتا، مُحَبَّت اپنے نال رکھائیا۔ دُنیا وچوں پھڑ اُٹھایا سوتا، سُنّیاں لیا جگائیا۔ کایا مندر اندر مار کے
 غوطہ، سُمند ساگراں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتو تہانوں شرع دا کوئی ہتھ پھڑایا نہیں لوٹا، تسبیح مالا نہ کھئے بھوئیا۔ سودا کیتا نہیں کوئی
 کھوٹا، سائی کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ تہاڈی بھگتی واسطے تہاڈے پروار دی لئی کوئی نہ ووٹا، ویٹو اپنا حُکم سُنّائیا۔ پھیر نہیں سمجھیا وڈا چھوٹا،
 پردھ بالان نوجواناں اِکو رنگ رنگائیا۔ تہاڈے پروار توں کوئی کر نہ سکے ٹوٹا، کھنڈے کھڑگ نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے بھگتو بے شک محفل چنگی محبوب، جام حقیقی دئے پیائیا۔ اُس دی
 منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوہدی سب توں وکھری حدود، حدان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جدھر تکو بن شرع توں تہاڈے اندر
 باہر موجود، آپ اپنا میل ملائیا۔ جے تسیں نہیں سی اپنا آپ دے سکدے ایہہ سریر شیرسنگھ دا تہاڈے پچھ گیا جو جھ، ہستی ہستی
 ہستی جگت وچوں پھیر پرگٹائیا۔ ہُن نہ کوئی مذہب نہ کوئی دوج، جوتی جاتا اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگن واسطے بنیئے نکے نکے کا کے، ککو پیو اپنا نام رکھائیا۔ پیار مُحَبَّت وچ
 بنیئے لڑاکے، سُنّیئے چائیں چائیا۔ نالے تکیئے پچھلے بھوکھت واکے، کی واقع بھیو کھلائیا۔ نارد کہے بھگتو تہانوں پتہ نہیں کی نانک کہا وچ
 ڈھا کے، ڈھا کاں اُتے ہتھ رکھائیا۔ نالے ہس کے کہا او وقت آؤنا جس ویلے گوہند دیاں سکھاں نے سکھاں توں مارنے ڈاکے، ڈاکو گھر گھر
 نظری آئیا۔ اُس دا امرت رس کوئی نہ چاٹے، رسنا کوڑ نال ہووے ہلکائیا۔ پردہ کسے دا کسے دے ہونے سا کے، جگت جہان جگت نہ کھئے
 وکھائیا۔ اُس ویلے پریم پُرکھ پرما تم اپنا کھولے تاکے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ پرگٹ ہو کے لوک ماتے، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔
 جن بھگتاں پُچھے واتے، ویکھے وچوں خلق خدائیا۔ کایا دے اندر مندر وڑ کے جھا کے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ جس نے گُرمکھاں دے
 کھلے کرا کے جھاٹے، رُوپ انوپ دتا بدلایا۔ پچھلے پندھ مُکا کے واٹے، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگتو بھگت وکے نہ کدے کسے دے ہاٹے،
 جگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ نارد کہے تہاڈے پریم دے پریم وچ چلے پٹاکے، بٹنے والا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو رل مل گائے ترانہ، تُریا توں باہر جنائیا۔ ساڈا شہنشاہی سمت
 دس سالانہ، ایکا صفرے نال وڈیائیا۔ شاہو بھوپ تکیے سُلطانا، کرتا دُھردرگاہیا۔ جلوہ گر ویکھیے نُور نُورانہ، نُور جوت رُشنائیا۔ گل
 پلُو پا کے کہیے ساڈا تیرے نال یارانہ، یاری سکے نہ کھئے تُڑائیا۔ ناتا چُھٹ جائے دین دُنی جہانا، تتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں میلیا پتہ نہیں
 کِس بہانہ، کپھڑی ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا لیکھا بن گیا رویداس دا ساڈھے تِن ہتھ دا کانا، کسیرا کوڈی گنڈھ وکھائیا۔ نارد کہے مینوں یاد آ گیا
 جو نانک حُکم دتا مردانہ، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ اوہ نگاہ مار لے کی کھیل دے بھگوانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کلجگ وقت آؤنا جس
 ویلے میرے نالوں میرا ہونا بیگانہ، پریم وچ نہ کھئے سمائیا۔ مانساں پنچھیاں پنکھیاں کھانا، پشوآں کھل لُہائیا۔ ساچا مندر کیسے نہ پانا، گرہ
 ویکھن کھئے نہ آئیا۔ مستی وچ نہ ہونے کوئی مستانہ، نام خُماری نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگن لئی ہوئیے اکتھے، ایکتا لئیے بنائیا۔ پہلوں فیصلہ کریے ساڈا لیکھا کڈھیا تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا
 گوداوری جمنا سُرستی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساڈا لہنا دینا نال نہیں مندر مسجد مٹھے، شودوالیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اسیں اک صاحب دے
 پٹھے، جو سب دا پتا مائیا۔ جس نے ستگر شبد بھیجیا گر اوتار پیغمبران دے وٹے، وٹنا اپنے نال لگائیا۔ جس دے چرن وشن برہما شو
 چٹے، رس رسنا بن رسنا مکھ لگائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکری ٹپے، بھجے واہو داہیا۔ جس دے صفی گرتھ شاستر چھپے، اکھڑ
 اکھراں نال جڑائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اُس نے مان دتا کلجگ اتم اکو پیے، پورن پت پریشور روپ سمائیا۔ جس دا ستھر ستگر گوہند
 گھتے، سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ اوہ بھگتاں تن وجود رتے، دُھر دا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس نے اک جیکارا بلایا فتح، فاتحہ کرے سرب
 لوکائیا۔ جو چار جگ اوتار پیغمبر گر نام کلمے دے سرتے چک کے بھتے، دین دُنی گئے ورتائیا۔ اتم سب دے بہار لٹھے، خالی ہتھ دُہائیا۔
 لیکھا ربیا نہ کیسے متھے، مستک دین دُہائیا۔ اوہ کھیل ویکھیے پُرکھ سمرتھے، کی کرتا کار کھائیا۔ جس کلجگ وچ ستجگ چلاؤنا رتھے، رتھ
 رتھوہی اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لاؤنے کھنڈے کھڑگ تلواراں نال بھٹھے، تیر کھاناں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگن لئی ہووو دلیر، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ ستگر شبد ویکھ لو شیر،

بھہ بھو سب نوں رہیا دکھائیا۔ اپنی مُحبّت وچ مہربان لو گھیر، گھیرا پریم والا پائیا۔ سجنو مول نہ کریو دیر، بھجو چائیں چائیا۔ جس
 دین دُنیا کرنی زب توں زب، زب زب دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اندھ اندھیر، سوریہ چند توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پتہ نہیں
 اُس دا کہو جہا ہیر پھیر، کی ہیرا پھیری کرے خلق خُدائیا۔ مینوں یاد آؤندی نارد کہے گوہند اک سندیسہ دتا ندیڑ، نیڑے ہو کے گیا
 سُنائیا۔ اپنے ڈھئیے توں بعد دین دُنی نوں لواں گھیر، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اُمت اُمتی جھگڑا دیوے چھیڑ، سوہنی کھیل کھلایا۔ جن
 بھگتو جس تہاڈے شرع دے کئے جیڑ، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک سُنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہ توں منگیئے مال دھن، مایا ممتا جگت سنگ رلائی۔ آشا پوری کرائیے من، جو منسا وچ ہلکائیا۔ سُنئیے
 حُکم کن، جو کائنات دِرڑائیا۔ اپنا خوشی کریئے تن، وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈیاں منگاں اچے پُرائیاں، پریمیو دیاں جنائیا۔ تہاڈا پریم جگت سوانیاں، ترسنا ممتا نال
 ودھائیا۔ تہاڈا ناتا نال کھانیاں، چارے کھانی بھجو واہو داہیا۔ تہاڈا تعلق نال بانیاں، پڑھ پڑھ ڈھولے گائیا۔ سجنو جب تک آتما پرماٹما ملے
 نہ میل ہان بانیاں، سیج سہنجنی وجے نہ کدے ودھائیا۔ اُٹھ کے ویکھو ہُن رونے راجے رانیاں، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ پھرنی دروہی اٹھسٹھ
 تیرتھ پانیاں، گنگا گوداوری جمناسُستی رہی کُرائیا۔ جس کلجگ دی دھار پچھے گوہند نے دتیاں فُربانیاں، کربلے دا لیکھا دئے چُکائیا۔
 حضرت محمد دیاں صدی چوڈھویں دیاں تکو نشانیاں، نشانے دو جہان پرگٹائیا۔ اوہ تُسیں ہُن بھگتی نہیں کردے سگوں پرماٹما دیاں کھان
 آؤندے مہانیاں، اس توں وڈی کی وڈیائیا۔ ستگر جاگے تے تُسیں اُتے چادراں ہُنندیاں تانیاں، سٹے چائیں چائیا۔ جس نے تہاڈیاں رُوہاں
 پچھانیاں، اوہ دیونہار گوسائیا۔ اوبدا لیکھا قلمان کی لیکھن نائیاں، کاغذ شاہی کی چٹرائیا۔ اوہ جدوں آیا تے اُدوں بھگتاں اُتے کرے
 مہربانیاں، مہر نظر نال ترائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کوئی عدالتاں دیوانیاں، جگت شہادت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بنا تہاڈے منگیاں توں تہاڈے
 اندر مارے دھیانیا، سُنئیو تہانوں سُنیاں لیا جگائیا۔ اوہ تُسیں آتما پرماٹما دیاں شاہنیاں، شوہر دے نال مل کے تہاڈی وجے ودھائیا۔ تہانوں
 بخش دتا بخشیش وچوں پد نربانیاں، گرہ اکو اک دکھائیا۔ جس دی صفت کردے راگ نال مدھانیاں، ڈھولے سوہلے جگت جگت جنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب دیا کھائیا۔ نارد کہے بھگتو منگن لئی تیار کرو اپنی کایا چولی، چارے کتیا لو اٹھائیا۔ پہلوں سارے مل کے اپنی اک کرو بولی، جو انبولت دتی سمجھائیا۔ کیسے دی اندروں سرت رہے نہ بھولی، بھولے بھالیو اپنی لو انگڑائیا۔ پھیر او پرہو دی بن جاؤ گولی، جو تہاڈی کایا گولک دے بھرائیا۔ جس نے سچ دی ہٹی کھولی، ہٹوانا بنیا دھر دا ماہیا۔ نارد کہے اوہ بڑا پکا اُس نے چھیتی اپنی گندھ کدے نہیں کھولی، سو مان دا سو م نظری آئیا۔ اوہ تھونگے مار کے تولدا رہیا تولی، اس کر کے کوٹاں وچوں کوئی وِرا بھگت سہیلا ملن آئیا۔ پر نارد کہے میں سچ دستاں جدوں کِریا کرے بھگتاں نال پریم دی کھیلے بولی، رنگ گلالا آپ چڑھائیا۔ میں جدوں جدوں تکاں اپنیاں پیاریاں دی چُک کے ڈولی، بن کھار دھر دا یار بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے جن بھگتو سب توں پہلاں منگیئے دال روٹی، در تھاندے منگ منگائیا۔ جس کھادھیاں اندروں نیت رہے نہ کھوٹی، ڈرمت میل دھوائیا۔ جھٹ اپنی منزل چڑھا لے چوٹی، چوٹے من دا ڈیرہ ڈھابیا۔ پھیر درشن کرا دے اپنی جوتی، جوتی دا جاتا نظری آئیا۔ بھگت کہن پرہ اسیں تیرے گوتی، گوتم دا لکھیا دین وکھائیا۔ جس نے کہا سی نر نرنکارا جدوں چاہوے مٹی خاک توں بنا دیوے مانک موتی، ائمٹڑے ہیرے اپنے وچوں پرگنائیا۔ بے شک اُس نوں یاد کردے کوٹن کوٹی، اینگت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں تہانوں پُرانی سناواں کتھا، کہانی جگت والی جنائیا۔ پرہ نوں ملن واسطے دھرتی تے رگڑے متھا، پتھراں نوں سیس نوائیا۔ جل دھاراں کردے نال ہتھاں، نیتر نیناں اکھ چھہائیا۔ واچک بن کے سناؤندے کتھا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ پر سچ پُچھو جناناں چر پرہو دے پیار وچ ستھر نہ ہووے لتھا، یارڑا سیج نہ رنگ رنگائیا۔ اوناں چر اوہ بے پرواہ نہیں آؤندا تھھا، بھجے واہو داہیا۔ نارد کہے بھگتو شکر کرو تہاڈا لیکھا مکایا اکتھا، دُور ڈراڈیوں اکو وار ترائیا۔ اُس دا پچھلا حساب بڑا مٹھا، ہولی ہولی جگ جگ بھگتاں نال کرے صلاحیا۔ پر یاد رکھیو بھگتاں نوں سدا جگت جہان نے کیتا تھٹھا، مخول سارے رہے اڈائیا۔ نو وار کبیر نے سر وچ پایا گھٹا، چمیار نوں ٹھوکران نال اٹھائیا۔ لے اوئے رویداسیا ٹکا، پانپے گندھن والیا تیری کی وڈیائیا۔ اُس اک دن بس کے اپنی رمبی نال تین لائے تپا، چم چیر چیر

چیر کے دتا دکھائیا۔ اوس چاروں طرف پھیر ویکھیا اُف اُف میرے پرہو نے دُنیا نُوں دُنیا نال کر دینا بٹا، زیرو دا زیرو انک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے بھگتو منگن لئی بھجُو، بھجن بندگی والیاں دیاں سُنائیا۔ پرہ دا لیکھا ویکھو کِس بدھ مُکدا اچُو، اجل توں سارے لئے بچائیا۔ نارد کہے پردے پیار وچ سچو، سچنو میل ملیا دُھر دے ماہیا۔ بنا اکھیاں توں اکھیاں والیو درشن کر کر رچُو، نیتر نین نین بگھسائیا۔ اپنے کوڑ وکار دا پڑدا کجُو، سیس چرناں اُتے ٹکائیا۔ نہ کوئی جگت شرع رہے نہ لچُو، مہربان دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے مینُوں ایں دِسیا منگن واسطے اِکٹھا ہویا جموں مالوا ماجھا نال دوآبہ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ صلاح کیتی اچ ستگر نُوں مارو دابا، دب دبا اپنا رہے دکھائیا۔ جویں رام کرشن توں پھیر بھاگ لگا وچ کعبہ، کعبیاں توں پرے ستگر نانک دتا پرگٹائیا۔ نانک توں بعد بن کے گوہند والا بازا، بازی دین دنی اُٹھائیا۔ نارد کہے بھگتو اپدا ایہو رواج، جُگ جُگ اپنی کھیل کھلایا۔ جدوں دل چاہے بھگتاں دا اوہناں دے اندروں اپنا وچا دیوے وچا، وجہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایسے کر کے ستگر نانک تند ستار بلائی ربابا، دین دنی توں باہر پڑھائیا۔ اوہ مِتران دا مِتر پیارا احبابا، نُوں نُوں نُوں نُوں الاہیا۔ جس اتم آؤنا وچ پنج آبا، پنجان تتان دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا نال مائی حوّا تے آدم بابا، اوہ بابل بے پرواہیا۔ جس نُوں حضرتان مٹیا امام دُھر دا نوابا، اوہ نُوں نُوں نُوں نُوں الاہیا۔ اُس وچ اک نواں ہونا وادھا، ودی سُدی توں باہر دینا دکھائیا۔ اک نواں بغيچہ لگاؤنا باغا، باغبان آپ ہو جائیا۔ پھیر دپیک جوت جگا چراغا، بوٹے بوٹے کرے رُشنائیا۔ دُنیا توں ہو کے علیحدہ، وکھری ونڈ ونڈائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دا پورا کرے مُعاہدہ، پیشین گوئیاں سنگ رکھائیا۔ نارد کہے سب نُوں کہیا اُس کولوں بنا بھگتاں توں ہونا نہیں کیسے نُوں فائدہ، نُقصان دین دنی نظری آئیا۔ نارد کہے اوہ سب دا لین والا جائزہ، جائز اپنا حُکم سُنائیا۔ پر مینُوں اک گل یاد آئی باؤن اکھیا جس ویلے کلجگ انت ہونا دین دُنیا وچ کوڑ کِرپا دا پھیلیگا ہیضہ، گھر گھر گر لائیا۔ پھیر میرا مہربان بنا جننی توں ہووے گا پیدا، جس دی پیدائش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس دا نواں قانون نواں ہووے گا قاعدہ، نویں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو منگن نُوں دسو کی جی

کردا، قسم نال اِکو وار سُنائیا۔ میں تے اُس پرہو دا بردا، جو بندیخانیوں باہر کڈھائیا۔ جو مالک ساچے گھر دا، گھر گھر اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا دینا چوٹی جڑ دا، استھول دا مول مُکائیا۔ حساب جانے ہنکاری گڑھ دا، گرہ مندران پھول پھلایا۔ بھے وچ کدے نہیں ڈردا، بھو سب دے سر رکھائیا۔ میں اُس دا لڑ پھڑدا، جو کئی جگت جگ نہ کدے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے بھگتو پرہے نوں اکھیئے ساڈے نہ کڈھا ترلے، تریلوکی ناتھاں دیاں مالکا ترے گن دا لیکھا دے مُکائیا۔ اسیں تیرے توں سانوں ہن ور لے، ورلاپ کر کے تینوں دیئے سُنائیا۔ سکھیاں دے مالک ساڈا اتتر ہر لے، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی دا ساڈا لاه ڈر لے، بھے سر نہ کھئے جنائیا۔ جو کرنی ساڈے نال کر لے، بہاویں دُکھ بھکھ نال ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے بھگتو میرے اندر آگئی آواز، سب نوں دیاں سُنائیا۔ پرم پُرکھ کھول کے راز، پردہ دتا اُٹھائیا۔ تہاڈا لیکھا رہیا نہ نال روزہ نماز، گاتتری منتر نہ کھئے پڑھائیا۔ نویں ساچنا دتی ساچ، ساچن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرے غریب نواز، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈیاں منگان پوریاں کرے جو منگیاں آج، عاجز ہو کے تہاڈی سیو کھائیا۔ تہاڈا سب توں اتم بنائے سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ تہانوں اڈ اڈ ویکھے ستگر شبد گوبند دا باز، بازاں والا کھیل کھلایا۔ جس دا اشارہ دتا وید ویاسے براہمن گوڑا سمبل نگری سہائے دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ برہمے نوں ناہی وچوں آئی آواز، کول کول اُٹائیا۔ شنکر دی کھل گئی جاگ، نیتر نین رہیا اُٹھائیا۔ وشنوں رہیا بہاج، بھجے واہو داہیا۔ جدوں تکیئے اوتار پیغمبر گر کہن کون بھگتاں دی رکھے لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین دُنی وچ سوارے کاج، کرنی دا کرتا ہونے سہائیا۔ جو اتم سیجا جائے پراج، سُکھاسن سوہیا پائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں ایتھے اوتھے دو جہاناں وچ پھرنا نال مزاج، آگر نال چلنا چائیں چائیا۔ چھاتی تے ہتھ مار کے کہنا ساڈے صاحب دے سیس تے تاج، جس تاجاں والے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہے توں لئیے چھٹیاں، چھٹی پریم وچ سہائیا۔ ساڈیاں پوریاں کرے تڑتیاں، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ ساڈے اندر اگلے چھبی پوہ نوں شاخاں نوپاں ہون پھٹیاں، نویں توں نواں روپ بدلائیا۔ ساڈیاں خواہشاں جگت جہان نالوں ہون ٹٹیاں،

پرہ دی سرن ملے سرنائیا۔ نالے خوشیاں منائیاں جدوں ستگر ملے سانوں ساڈی کایا وچ گئی، کٹلتا اندروں باہر کڈھائیا۔ پھیر اسیں
 کہاواں گیاں اسیں نہیں جانا لئیاں، لوٹے پھرن والیو تہاڈے گھر گھر پئے دہائیا۔ نالے ہس کے کہو ویکھو ساڈا صاحب ساڈیاں کرن آیا بتیاں،
 بُخائیاں کرے صفائیا۔ جس دیاں گھر گھر پھردے دیاں گھس گھیاں جتیاں، جوتی دا جاتا اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگتاں دیاں رُوحاں رہن نہ
 ستیاں، ستیاں لئے اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہانوں مل گئیاں منزلاں اُچیاں، تھر گھر بہہ کے سچکھنڈ نواسی دا درشن پائیا۔ تہاڈیاں اندروں
 دھاراں ہو گئیاں سُچیاں، سنجم اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔
 نارد کہے جن بھگتو سارے ہو گئے منگتے، منگن دی خوشی بنائیا۔ اک پچن سُن لو سنکتے، سہج نال نارد سمجھائیا۔ اسیں روپ ہنگ برہم
 دے، پاربرہم وڈیائیا۔ اسیں پیارے اکو دھرم دے، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ اسیں سدا سدا پرہو دے گھر جنم دے، پھیر آتما پرہ دے
 وچ ملائیا۔ چوراسی وچ کدے نہیں بہرم دے، انڈج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی نہ سنگ رکھائیا۔ اسیں روپ آگے برہم دے، پاربرہم
 رنگ رنگائیا۔ ساڈے لیکھے مُک گئے پچھلے کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ونجارے رہے نہیں ذات پات ورن دے، برناں دا پندھ دتا
 مکائیا۔ اسیں سہارے تک لئے اکو پورن دی سرن دے، سرنگت اکو اک جنائیا۔ سانوں مارگ مل گئے سچکھنڈ منزل چڑھن دے، درگاہ
 ساچی جائے چائیں چائیا۔ ساڈے کول حکمنامے تھر گھر ورن دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میرا شبدی دھار پیار، پریم وچ سرنائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، دیواں مان
 وڈیائیا۔ جو جن آئے بھگت دوار، اپنا پندھ مکائیا۔ اُس بنس سرینس سارے دتے تار، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ خوشیاں نال جان گے
 سچکھنڈ سچے دربار، جنھے ملے دُھر دا ماہیا۔ اُس توں جن بھگتو سارے اکو وار کر دیو نِمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ پھیر بولنگے آگی
 جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ ستائی پوہ کہے میرا پورا ہویا وبار، ووباری دتی وڈیائیا۔ بھگتو تہاتھوں جانا بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔
 ویکھو بنیو نہ کھئے غدار، پلو جگت نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خُدا تعالیٰ اکو اک نور الاہیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے ربا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا نُوَر ظہور اکو لبھا، لوبھ لالچ توں باہر تیری سرنائیا۔ میری آشا پوری کر دے ہباہ، پورن ستگر تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دھرم دی سچ پرگٹا دے سبھا، سوہاؤنت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ماؤ ذاتی بدل دے شرع، اصول اپنا اک سمجھائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والا شہنشاہی دسواں ورھا، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اک کھلائے درا، دروازہ غریب نوازا اک سمجھائیا۔ میرے اُتے دھرم کر دے ہرا، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ سب نوں اک وکھا دے گھرا، ماؤ ذاتی اکو رنگ رنگائیا۔ میں تیری سرن سرنائیا پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران شبد سنا دے کھرا، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں کسے دا رہے موں نہ ڈرا، بھے جگت نہ کھئے جنائیا۔ جو کھیل انوکھا دین دنی وچ کرا، کرامات توں باہر تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے جگت جہان ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ جگ بدلنا جس طرح، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بدل سماج، سمگری سچ سچ ورتائیا۔ میری آشا بھری آواز، پریم وچ سُنائیا۔ تیرا دھرم دا تکان راج، رعیت دین دنی تکان چائیں چائیا۔ کچھ لیکھا لکھ دے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے دھرم دا چلے جہاز، بیڑا اکو اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں رکھی لاج، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دین دنی دی اندرون بدل مزاج، نرنکار اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دھولا ہو گیا جھاتا، جگ چوڑی پندھ مُکائیا۔ میری مُکی اچے نہ واٹا، دیناں مذہباں ویکھاں تھاوں تھائیا۔ میرا کایا چیتھڑ پائا، لیرو لیر ویکھاں خلق خدائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے گوبند امرت باٹا، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ سہنجنی بوئے کھئے نہ کھاتا، کھٹیا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ خالی دسے کایا ماٹا، وست نام نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا دسے نہ دیوی والی لاٹا، نور جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ گر اوتار پیغمبران جو شبد گایا بن کے بھاتا، ڈھولے سوپلے راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ میرے پر پُرکھ پر ماتم میرا پچھلا لیکھا دینا کاٹا، کٹاکش اپنا نام دینا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،

سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا تک لوک ماتی، مِتر پیارے دھیان لگائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ سچ سندیسہ دے دے دُھر دی پاتی، پترکا نام والی سمجھائیا۔ جیہڑا سماج ونڈیا بہہ بدھ بھاتی، حصے ماؤ ماؤ پائیا۔ اتم اوہناں پُچھے باقی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آسا کیسے دی رہے نہ نار کمداتی، گلکھنی روپ نہ کوئی درسائیا۔ سب دا سماں کر پرہیاتی، سندھیا پنڈھ مکائیا۔ میرا سینہ ٹھاندا کردے چھاتی، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول سرشٹی درشٹی ہووے نہاتی، جل دھار نہ کھئے چترائیا۔ برہوں نشانے تیر دی مار کاتی، فُدرت دے قادر دیا کھائیا۔ سب توں بنا لے اک جماعتی، اکو اکھڑ پڑھائیا۔ تیرا ناؤں شبد صفاتی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ تیرا آؤنا ہویا اتفاقی، بھیو کھئے نہ پائیا۔ میری اتم پُچھے واتی، وطنان دے مالک دیا کھائیا۔ میں منتاں کراں اکاتی، اک اگلی واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہے میں کھا کے کہاں قسم، سوگنداں نال جنائیا۔ میری لیکھے لا لے بھسم، تن وجود تیری بھیٹ چڑھائیا۔ میرا لہنا تک لے نوری چشم، چشمے دید ویکھ وکھائیا۔ سب توں اک جانا دے اسم، اسم اعظم اک درسائیا۔ توں ہی رام توں ہی کرشن، پیغمبر نرگن نور الہیہا۔ گرو گرو دھار تیری دسن، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرہمی بنا لے سکھن، سکھیا اک سمجھائیا۔ پنج پیارے پنج لکھاری دُھر دا لیکھا لکھن، پنج درباری نال وڈیائیا۔ لہنا رہے نہ پتھر اٹن، پانہاں کر صفائیا۔ سب دے منوئے تیرے چرن ٹیکن، سرتی شبد نال ملائیا۔ امرت میگھ برس دے چھٹن، بوندی بوند آپ ٹپکائیا۔ کوڑی کیریا مول نہ وکن، وکارے ہٹ کھئے نہ جائیا۔ توں صاحب سوامی نیکن نیکن، گھر گھر ویکھنا چائی چائیا۔ میری چھاتی پہاڑ کے ویکھ لے بکن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں سوامی توں ہی پتن، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میرے نال کر پتن، پریمیو پریم لینا بنائیا۔ جے جگت جہان دی دھار آئیوں جتن، ہار دا لیکھا دینا مکائیا۔ جیو جہان تیری چرنی لٹن، لٹاں والے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی اکو منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا گھاڑن گھڑ دے، گھڑن بھننہار تیری سرنائیا۔ حکم سنا دے لہندے چڑھدے، دکھن پہاڑ وچے ودھائیا۔ میں چاہندی توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے ہون پڑھدے، صفت صفت صلاحیا۔ تیرے مندر ہون وڑدے، دو جا گھر نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑے مکا دے

چوٹی جڑ دے، جڑ چیتن دے سمجھائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ دسن اڑدے، سیس جگدیش دینا نوائیا۔ تیرا پلّو ہون پھڑدے، لاڑی روپ دے خلق خُدائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جو بُدھ نے رکھی ہیٹھاں بڑھ دے، بُدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ ناتے تک لے سیس دھڑ دے، دھڑے باز اپنا روپ لے بدلایا۔ دُنیدار ویکھ لے پڑھدے، رُڑھدے جاندے تھائوں تھائیا۔ ہُن مہربان ہو کے کڈھ دے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دیناں مذہباں بناؤن والیا اپنی عادت چھڈ دے، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دے اندروں شرع دی ڈوری وڈھ دے، وڈھی خور رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں جھگڑے پائے ماس ناڑی ہڈ دے، تتاں رہیا لڑائیا۔ ہُن میرے اُتے دھرم نِشانہ گڈ دے، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے اپنے حُکم دی اطلاع، سندیسہ سچ جنائیا۔ بن جا اک ملاح، بیڑا لے اٹھائیا۔ میں کراں واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا تک لے تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی نواں دس دے راہ، میرے رہبر بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے سوراں گان، جھٹکا حلالی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہنس بُدھی بنا لے کان، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ مینوں دھرم دی پھیر بنا لے ماں، نیانی ہو کے واسطہ پائیا۔ چرن کول بنا لے تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ میں تیرا چپاں ناں، ناؤں نرنکار تیری وڈیائیا۔ سچ سہنجنا کریں گراں، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ کوچھی کملی پکڑیں بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ سر رکھیں سدا چھان، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سب دی اکو نام نال پوری کر لے لان، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ میرے مالکا خوشیاں وچ کر دے ہاں، مہر نظر اٹھائیا۔ میں بھجان نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے لواں گا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں بہتیاں نہیں بینتیاں، بِنے اکو اک رکھائیا۔ اکھراں والیاں نہیں پنکتیاں، اکھراں والی نہ کھئے لکھائیا۔ تُوں مالک دھر دا کنتیا، کنٹوبل اک گوسائیا۔ مینوں چاڑھ دے رنگ بسنتیا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ میں تیرے در دی منگتیا، خالی جھولی جگت بھرائیا۔ دین دُنی دا میلا کر لے اپنی سنگتیا، ستگر اپنا رنگ رنگائیا۔ اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتیا، ہنگ برہم جنائیا۔ تُوں سب توں وڈا پنڈتیا، براہمن برہم دینا درڑائیا۔ لیکھا مُکا دے نو کھنڈتیا، نو نو دا لیکھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دی کر آبادی، آبادکاری اک جنائیا۔ میں
 زرگن دھار تینوں رہی ارادھی، رادھکا توں پرے اپنا روپ بنائیا۔ جگ چوگری لا کے بیٹھی سہادی، جلاں تے اپنا آپ کھائیا۔ تینوں
 سمجھ کے اک امدادی، در تیرے واسطہ پائیا۔ جگت شرع دی میٹ دے حادی، حدود اکو اک سمجھائیا۔ ساچا شبد سنا دے نادی، ناد
 دھن کر شنوائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھی، مہربان اک اکھوائیا۔ لیکھا پورا کر دے نانک دھار بغدادی، بغلگیر سارے لے بنائیا۔ ہندو
 مُسلم سیکھ عیسائی سب دی سانجھی کرے شادی، شادیاں میرے اُتے وجائیا۔ مینوں ایوں دسدا دین دُنیا دی ہو جانی بربادی، بدلہ چُکے
 تهاؤں تھائیا۔ جنہاں نے کوڑ کِرپا رسنا دھار کھادی، کھا کھا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا اکو ہووے راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ دھرم دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو بنا گواہ، شہادت نام کلمیاں والی بھگتائیا۔ سب تُوں سندیسہ دے دے وقت سہنجنا گیا آ، سوہنی وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکالے
 دین دیا لے دیا دے کما، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ سب تھائیں ہو سہا، سہائتا اکو اک جنائیا۔ ساچی بخش چرن سرنا، چرنودک جام
 دینا پئیایا۔ ورنان برنن دیناں مذہباں پھڑ بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماں، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک جانا دے اپنا
 ناں، ناؤں زرنکارا اک سمجھائیا۔ آتم دھار پرما تم بخش دے ساچا تھان، تھنتر اک سہائیا۔ بنا دین مذہب ذات پات توں جن بھگتاں بھگتی
 دھار ہووے وواہ، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔
 دھرنی کہے پرہو مینوں خوشیاں ہوون انوکھیاں، میں گاواں ڈھولے گیت۔ تیریاں منزلاں ہوون سوکھیاں، جھگڑا مٹے مندر مسیت۔ جن
 بھگتاں پڑھنیاں پین نہ پوتھیاں، لہنا دینا ترے گن اتیت۔ سب دیاں اندروں واشنا جان دھوتیاں، کرنا پتت پُنیت۔ شبدي دھار پرونا موتیاں،
 کایا کرنی ٹھانڈھی سیت۔ گرمکھاں رُو حار رہن نہ سوتیاں۔ چرن کول بخشنی پریت۔ لہنا مکاؤنا جنجو دھوتیاں، کِرپا کرنی دُھر دے میت۔
 کیسے آشا رہے نہ لوٹیاں، جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ۔ اندروں دلیلاں کڈھ دے کھوٹیاں، ہردے وسنا بیچ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک سب دی پوتر کرنی نیت۔ دھرنی کہے پرہو میں خوشیاں عرض گزاردی، گزریا حال جنائیا۔

رسم تکی پیغمبر گر اوتار دی، جگ جگ دھیان لگائیا۔ آخری کھیل ویکھنی دھر دے یار دی، یرانے تیرے نال رکھائیا۔ آواز سنی دین
 دنی ستار دی، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ میں سیکھیا سنی گرنٹھ شاستر دھرم دربار دی، اکھڑ اکھڑاں سنگ بنائیا۔ جان نگاہ ماری
 منزل ملی پروردگار دی، جو آتم پر ماتم روپ سائیا۔ تن ماٹی ڈھیری ویکھی چہار دی، شرع سنگ کیسے نہ جائیا۔ کھیل تکی مڑھی گور
 باہر دی، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ دین دنی ویکھی تن وجود شنگاردی، لاڑی لاڑا روپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا ہووے پوری، پورن برہم دینا سمجھائیا۔ تون داتا اکم
 نوری، نور نورانے تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں کارج ہون تیرے حضوری، حضرتان تون باہر تیری وڈیائیا۔ اک میری منگ ضروری،
 پوری کرنی دھر دے ماہیا۔ جو موسیٰ کہ گیا اُتے کوہ طوری، قدرت دے قادر تیری اوٹ رکھائیا۔ جس کارن گر اوتاراں تیری کیتی
 مزدوری، نام والی سیو کھائییا۔ سو پندھ رسیا نہ دوری، نیرن نیر گیا آئییا۔ جن بھگتاں سب نوں بخش دے چرن دھوڑی، دھوڑی ٹکے
 خاک رمائیا۔ میں تیرا خوشیاں وچ کراں مشکوری، مسکرا کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے صاحب سرب کلا بھرپوری، بھرپور ہو کے دینا وکھائیا۔

* ۳۰ پوه شهنشاهی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات دے سمیں *

لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دا لوڑیئا، روپا سونا چاندی جگت کم کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بناؤ دُھر دا سئیا، مالک مِتر پیارا
ایکنکارا سنگ نبھائیا۔ ساجن مِیت اک دُو جے دے بنو سئیا، سگلے سنگی بہرنگی اپنی خوشی بنائیا۔ دُھر دے رام دی چڑھو اگئی نئیا،
نؤکا سَتگرُ شبد آپ وکھائیا۔ رائے دھرم لیکھا کڈھ نہ سکے وبیا، وعدے سب دے پور کرائیا۔ جس کارن بُلھے گایا تھئیا، تھئیا تھئیا کہہ کہہ
خوشی بنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا تہاڈا اک رمئیا، رام رحیم نور الہیہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
سچ دا میلا آپ ملائیا۔ لوہڑی کہے بھگتو دھرم دھار دے چبّو دانے مکی، مُکمل دیاں درڑائیا۔ پرہو دا پیار ویکھو حتی، حقیقت نال
سُنائیا۔ جس دی دھار جیو جہان کسے نہ تکی، جگت نیتِ درشن کھئے نہ پائیا۔ اُس دے نال پِرتی جوڑو پکی، پاربرہم پرہہ اپنے رنگ
رنگائیا۔ نگاہ مار کے ویکھو اکھی، بن نین نین اٹھائیا۔ جس دا لیکھا دیگرے بعد یکی، یک اکو نور الہیہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دا لوڑس، مٹھا اکو نام درڑائیا۔ ہر دے ہرجو
جائے وس، انڈٹھڑا کھیل وکھائیا۔ پندھ مارنا پئے نہ نس نس، بھجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا لیکھا باہر رو سس، سوریہ چند نہ کھئے
چٹرائیا۔ اوہ مینہار اندھیری مس، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ سو پُرکھ اکالا تہاڈا گاوے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دی پیوو مد، مدھر دُھن نام شنوائیا۔ سَتگرُ دوار
سُہنجی حد، حدو داں ڈیرہ ڈھابیا۔ تْسیں اُس پرہہ دی جد، جویدی اپنا کھیل ورتائیا۔ سچ پِرت وچ جاؤ لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابیا۔
تہاڈے اندروں بُجھاوے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ کوڑی کِریا مٹے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو اپنی آشا لینی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ پرم پُرکھ چاڑھ دے رنگ، دو
جہاناں اتر نہ جائیا۔ نرگن دھار ہونا سنگ، سگلے سنگی بہرنگی بھیو دینا چکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرا سچ دوارا جائے لنگھ، آگے ہو نہ
کھئے اٹکائیا۔ مائس جنم نہ ہوئے بھنگ، دینی سچ سچ سرنائیا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، در تھانڈے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو اج خوشیاں دوس دھرنی ویکھو دسدى، ده دشا ربهى جنائيا۔ مستى دے وچ ہسدى، خوشیاں ڈھولے گائيا۔ پیاسی پریم رس دی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائيا۔ اپنی برہوں کہانی دسدى، کوک کوک جنائيا۔ میرے اُتے دھار ربهى نہیں سچ دی، کلجگ کوڑ کُنٹب ودھائيا۔ میری چھاتی ویکھو مچدی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائيا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو ستگر شبد دا لو پیار، جوتی جاتا سر ہتھ ٹکائيا۔ میرا خوشیاں دا ووبار، دوس زین ڈھولے گائيا۔ دھن بھاگ جے تہانوں ہویا دیدار، نرگن نور جوت الاہیا۔ تہاڈی پیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا تھائوں تھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائيا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو پرہ دیاں لوڑاں، لڑیندا ساجن دئے وڈیائيا۔ آد جگاد بھگت بھگوان دا جوڑا، جگ چوکرى ریتی چلی آتيا۔ جن بھگتاں پرہ سدا ہووے بھڑا، باہوں بھڑ بھڑ باہر کڈھائيا۔ تہاڈا انتر رہے نہ کوڑا، ستگر مٹھا رس دئے پیائيا۔ جس دا شبد اگتی گھوڑا، جگت نیر ویکھن کھئے نہ پائيا۔ اُس دی سدا سدا سد لوڑا، لڑیندا سجن دھردرگاہيا۔ جس سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم دتی وڈیائيا۔ جس دا وقت آگے تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریم دا بخشنہارا گھوڑا، بن راساں چار کُنٹ دوڑائيا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

پہلی ماگھ کہے جن بھگتو پرہ چرن دھوڑ کرو اشنا، جگت تیرتھ دی لوڑ ربهى نہ رائيا۔ انتر آتم دھرو دھیانا، جگت اکھ نہ کھئے چٹرائيا۔ ملے میل سرى بھگوانا، ہر کرتا دھردرگاہيا۔ جو آد جگادی کاہنا، شاہو بھوپ نور الاہيا۔ جو دیوے نام ندھانا، وست امل اٹل ورتائيا۔ چرن پریتی بخشے وچ جہانا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ جو جگ جگ کھیل کھلانا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ میلا میلے چائیں

چائیا۔ آد جگادی شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ ماگھ کہے جن بھکتو پرہ چرن دھوڑی کرو مجن، ڈرمت میل گوائیا۔ گھر سوامی ویکھو سجن، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس دے پیار وچ شبد انادی ناد وجن، انراگی راگ سنائیا۔ کوڑ وکارے بھاندے بھجن، بھرم بھرانٹ رہے نہ رائیا۔ اوہ سب دا پڑدے کجن، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جس دے آتم دیپک جوتی جگن، لکھ چوراسی ڈگمگائیا۔ اوہ ناؤں نرنکارا دیونہارا سگن، وست سچ ورتائیا۔ ڈھر پریم وچ کرے مگن، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ لیکھے لاوے جن بھگتاں بدن، تن وجود دے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ بھجا کے آگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ کوڑی کریا پار کرا کے حدن، حدود اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی ماگھ کہے جن بھکتو پرہ نوں کرو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ جس دا لہنا نال پیغمبر گر اتار، بھگتاں بھکتی نال وڈیائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا وقت شہنجا سوہنا وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری ویکھن نین اٹھائیا۔ اُس دا لیکھا اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی ماگھ کہے سب دا مٹر پیارا اکوتی، جو تن وجوداں کرے صفائیا۔ جس سندیسہ دتا سنگھ منی، من منسا باہر درڑائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا وڈ دھن دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ جو وسے بنا چھپر چھتی، محل اٹل نہ کھتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ منی سنگھ کہے میرا پچھلا شبد بیانا، شبدی دھار جنائیا۔ نہ جسم رہیا نہ جگت جسمانا، تن وجود نہ کھتے وڈیائیا۔ نہ رسنا رس رہیا ترانہ، جہوا گن نہ کھتے شنوائیا۔ شبدی حکم سری بھگوانا، ہر بھگون رہیا درڑائیا۔ جو نرگن دھار پھر کے بانا، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں پریم دا پچن سناؤنا، خوشیاں راگ درڑائیا۔ نو ماگھ دا وقت ہیوئے سہاؤنا، سوہنی وچے ودھائیا۔ کرشن دا لیکھا پور کراؤنا، جو کاہن گیاں درڑائیا۔ جمن کہے میرا لہنا پُرانا، پورب آس رکھائیا۔ میں راہ تکان کون ویلے آئے جوانا، جوہن ورتا ڈھردرگاہیا۔ جس دی خاطر دھرنی اُتے لایا نشانہ، نشان ویکھن کھتے نہ پائیا۔ جو مالک خالق دو جہاناں، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ منی سنگھ کہے میں اُس نوں

سپس جھکاؤنا، نو نو لاگا پائیا۔ میں تکان زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں اکھ اُٹھائیا۔ سارے کہن اسپں جگ بدلدا ویکھنا زمانہ، زمیں اسمان نین اُٹھائیا۔ آگون نارد کہے پنج لیکھاریاں بدھا ہوئے گانا، موئی تند محمد والی ست رنگ وکھائیا۔ کول لیکھ کے رکھیا ہووے ہرجن ہوئے نہ کدے بیگانہ، ستگر اکو رنگ رنگائیا۔ کول فوٹو ہوئے نانک تے مردانہ، ستار ہتھ وچ سہائیا۔ گوپال روپ ہووے کرشنا کابنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ رام راما نال کرے دھیانا، اپنا نین اُٹھائیا۔ مسیح دا ساچا سنگ بنانا، وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ چرنی دا لیکھا ساتھ رلانا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ منی سنگھ کہے لیکھاریو سُننی میری گل، جگت جگت نہ کھئے جنائیا۔ میری اچھیا دا پرہ نے تہانوں لایا پھل، سوہنا رنگ رنگائیا۔ وچھڑے گھڑی نہ پل، لیکھا بل دا پور کرائیا۔ سب نے سوا سوا سیر کول رکھنا جل، جس ویلے نشان لگائیا۔ نال ریتا رکھنی ماروتھل، تھل اسکاہاں نال ملائییا۔ نیلا لیکھا ہوئے کلجگ کل، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہرن دی لٹھی ہوئے کھل، ستگر چرناں ہیٹھ سہائیا۔ گرمکھ سنگھ وچاؤندا ہووے ٹل، سوہنا تال بنائیا۔ چیلا سنگھ لون دا لے کے ڈل، دونوں ہتھان اُتے ٹکائیا۔ پریم سنگھ خوشی دے لے کے پھل، چرن کول کول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک رکھائیا۔ منی سنگھ کہے لیکھاریو میرا اک پروانہ، سچ نال جنائیا۔ پنج پنج قلم نال رکھنیاں کانا، اپنی گھڑت گھڑائیا۔ ایہ میرا پچھلا نشانہ، جو آگے دئے گواہیا۔ پہلا لیکھ لیکھنا نال شہانہ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں آکھاں نال پیار، پریمیو پریم نال جنائیا۔ لیکھاریاں کول اک رمبی ہووے آر، رویداس دی دھار نال ملائییا۔ پال سنگھ کول ساڈھے تین ہون گے ہار، بالمیک دا لیکھا نال ملائییا۔ درشن سنگھ پٹھی کر تلوار، زمیں اسمان بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ منی سنگھ کہے میں خوشیاں نال آکھاں ہس، سوہنا ڈھولا گائیا۔ جن بھگتو کیسے دا چلے نہیں کوئی وس، واسطہ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ دلی دربار دی نینہ رکھنی ساڈھے دس، وقت اور نہ کھئے جنائیا۔ سب نے انتر لیتنا رس، پریم پیار وچ سمائیا۔ بن رسنا لیتنا چکھ، صفتی ڈھولے اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے چار

لکھاری بہن کے چارے کُنٹ، مُکھ چار کُنٹ بھوائیا۔ کسے دے پیر جوڑا جگت جُتی نہ ہووے بُوٹ، خالی پیر سوہیا پائیا۔ انتر پیار
 ہووے اٹٹ، ٹٹ کدے نہ جائیا۔ سب نے لکھن توں پہلاں امرت پینا گھٹ، رس بلاں نال چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سنت منی سنگھ کہے جن بھگتو لیکھ لکھنا آگے رکھ کے سچا چرن، لت سِدھی دینی
 کرائیا۔ ایہہ آشا رکھی جس ویلے میں اتم لگا مرن، سواس تن وجوڈوں باہر کڈھائیا۔ پرہو دا لڑ لگا پھڑن، پھڑ پلو باہر کڈھائیا۔ درگاہ
 ساچی منزل لگا چڑھن، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ لگا ورن، تھر گھر اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سمجھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے جن بھگتو تھادیاں تین ہون گیاں اکھاں، نیج نیتر نال
 وڈیائیا۔ ستگر سجن ملے سکھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جس نوں لبھدے کروڑی لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ اوہ آوندا کسے نہیں ہتھا،
 نیتر روون مارن دھاپیا۔ جس تھادیا لیکھے لاؤنا مستک متھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے گوہند ستھر لتھا، اوہ یارڑا نور الہیا۔ اُس
 دی شبہ کہانی اگئی کتھا، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ
 بنائیا۔ منی سنگھ کہے میں لکھاریاں دساں بات، خوشیاں نال جنائیا۔ پرہو دا نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، اٹھ پھر اکو رنگ وکھائیا۔ دھن
 بھاگ جے تھانوں ملی دات، وست امل دتی ورتائیا۔ امرت بخشے بوند سوانت، رس نیچر اک جھرائیا۔ تسان بیٹھنا ہو اکانت، بن جگت
 نیتر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ منی سنگھ کہے جن بھگتو تھادے
 کول شاہی ضرور ہووے لال، نیلی دھار نال وڈیائیا۔ کچھ سندیسہ دیوے سنگھ پال، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ اک چیت سنگھ دا
 سوال، جو سچ نال سمجھائیا۔ تیجا سنگھ ضرور کڈھیکا گال، پورب آشا نال ملائیا۔ تھاکر سنگھ کرے خیال، سنگھ اندر نین تکائیا۔
 ایہہ کھیل ہووے کمال، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سیوا سنگھ دے کول ہوویگی ڈھال، جگت رنگ نہ کھنڈے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں پُجاں ضرور، جمن کنارہ ویکھ وکھائیا۔ جتھے میرا
 صاحب آوے حضور، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جو جوتی بخشے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا دستور، دو جہاناں ویکھ

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے ہر بہگت دوارا بنے اپنے دھام، دھرنی دھرت ملے وڈیائیا۔ جو اشارہ دتا سییا نوں رام، بن اکھراں اکھراں لکھائیا۔ جسدا لیکھا نال گھنئیے کاہن، کاہن کاہنا وڈ وڈیائیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ پہلی ماگھ کہے میں رکھدا ربیا اڈیکاں، جگ جگ دھیان لگائیا۔ مینوں اوتار پیغمبران دسیاں ترنیاں، توارنیاں گئے جنائیا۔ ساڈے صاحب نے پورب لیکھے تے ماریاں لیکاں، لائن عین اک سمجھائیا۔ شہادت کرے تصدیق، شہادت کلمیاں والی بھگتائیا۔ دین دُنی دیاں بدل دئے ریتاں، مارگ اک درسائیا۔ جھگڑا میٹے مندر مسیتاں، کعبیاں دئے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں جگ جگ لیکھے ربیا تکدا، بن اکھراں کھوج کھوجائیا۔ ایہ لہنا دینا حقیقی حق دا، سچ سچ سمجھائیا۔ کی حکم ورتنا لکھنا لکھ دا، اگوچر کی اپنا بھيو چُکائیا۔ کس بدھ بہگت دوارے نینہ ہووے رکھدا، اٹاں پانناں نال وڈیائیا۔ اُس ویلے لکھاریاں کول ہووے پُتلا اک ککھ دا، ککھان کسیرے رویداس نال وڈیائیا۔ جس دا لہنا نہیں کسے پکھ دا، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ پیاسا دین دُنی دی رت دا، جو رتن امولک ہیرے گرُمکھ لے پرگٹائیا۔ اگلا حکم ستگر صاحب سوامی سچ دا، سچ نال وڈیائیا۔ فوجا سنگھ کول گلاس ہووے اک کچ دا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ منی سنگھ کہے میرے اندر وڈیاں آسا، سچ سچ نال جنائیا۔ جن بہگتو سب نوں ملے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھرم بھنائیا۔ وقت سہنجنا ہووے پرتھی آکشا، گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ شنکر ویکھے اتوں کیلاشا، برہما برہم لوک نین اٹھائیا۔ وشنوں وشنو دا کھولے خلاصہ، بھيو ابھید سمجھائیا۔ کی لہنا شاہو شاباشا، شہنشاہ کی چٹرائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر داسی داسا، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں خوشیاں نال جاواں لٹ، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ میرے کول بن اکھراں والی چٹ، جس دا اکھر نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھو دھرتی رہی پٹ، رو رو دئے ڈبائیا۔ جھگڑا پیا پتھر اٹ، پاپن رہے گر لائیا۔ کسے دا منوا جائے نہ ٹک، سرتی شبد نہ

کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ منی سینگھ کہے میرا لیکھا میں دُھر دی
 بناں باندی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ میری آشا ہووے گاندی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ جگت ترسنا ویکھاں تھکی ماندی، آلس نندرا
 نہ کھئے مٹائیا۔ جگت واشنا اک دُوچے نُوں ہووے کھاندی، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دھرم دا بنے کھئے نہ پاندھی، منزل چڑھن کھئے نہ آئیا۔
 سیس دے نہ کھئے پراندی، جگت دُہاگن رووے مارے دھاپیا۔ سچ سرور کوئی آتما دے نہ نہاندی، سترگر دھوڑ چرن مجن نہ کھئے کرائیا۔
 سنت منی سینگھ کہے ہر بہگت دوار سوگند سب تُوں سُر گان دی، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیا۔ ایہ آشا ہشن کور بڈھیے
 والی ماں دی، ممتا جگت والی تجائیا۔ دھرنی سہنجی ہو کے کہے مینوں خوشی ملنی ساچے تھان دی، سوہنی رنگت میرے اُتے نظری آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ووہار ہونا تُوں، پرہ دیوے مان
 وڈیائیا۔ میں خوشیاں دے وچ بھواں، بھجّاں واہو داہیا۔ میرے اُتے دھرم دا جگ ہونا رواں، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میں تُو کھنڈ
 پرتھی بھواں، بھجّاں واہو داہیا۔ پر پُرکھ دی سرنی پراں، نو نو لاگان پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھاں، گا گا خوشی بنائیا۔ مینوں
 لالچ نہیں کوئی طمع، لوبھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ منی
 سینگھ کہے جن بھکتو سہنجی ہونی رُت، تُو ماگھ وڈیائیا۔ ہرجن پرہ دے سوہنے سہنجے ہونے سُت، جگت ملے وڈیائیا۔ نینہ تھلے
 سب توں پہلاں سوا تولہ چاندی دا رکھیا جائیگا بُت، امرجیت سینگھ دئے ٹکائیا۔ اُتے امرت پایا جائیگا گھٹ، سوہنا سکن منائیا۔ پھیر
 رُپے سونے چاندی پچھے دین دُنی چ پینی لُٹ، کلجگ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، دیوے حکم ابناشی اچت، گردرشن دے لال رنگ نال رنگے ہونکے گٹ، نشان گوڈیاں
 اُتے رکھائیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی دھیر پُر ہر بھگت دوار دی نینہ رکھن سمیں سویرے ساڈھے دس وجے *

سو پُرکھ نرنجن ساچا میت، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیت، ست ستوادی اگم اتھاپیا۔ ایکنکارا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ آد نرنجن سدا جگجیت، نرگن نرویر اک اکھوائیا۔ ابناشی کرتا پت پتیت، پت پاون دھردرگاپیا۔ سری بھگوان دھرم دی دھار چلائے ریت، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ پاربرہم کھیل کرے آد جگادی ٹھیک، ٹھاکر سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر رنگ اک رنگائیا۔ ستگر شبد آد آد دی دھار، نرگن نرویر نرنکار کھیل کھلائیا۔ جس دا روپ انوپ اگم اپار، الکھ اگوچر ست ستوادی وڈ وڈیائی۔ جو کھیلے کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دوپرکلجگ اپنی ونڈ ونڈائی۔ جس دا لہنا دینا دین دنی نال تیئی اوتار، راما کرشنا نور نورانہ نور نور رشنائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دیونہارا ادھار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ نانک نرگن سرگن گوہند شبد جیکار، سنگھ سنگھ اک الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے دھر دا حکم سدا جگ چار، جگ چوگری آپ ورتائیا۔ جس دے حکمے اندر تیئی اوتار، اوتر اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دا لہنا دینا نال دھرنی دھرت دھول دھول وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ بھگت سہیلے ویکھے وگسے ویکھنہار، گر چیلے کھوج کھوجائیا۔ جس دا رسنا جہوا جگت ویدیا باہر اظہار، صفتان ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ چار جگ دے شاستر اکھراں نال کرن پکار، نراکھر دھار دھار شنوائیا۔ سو پرم پُرکھ دھر دا رام کرنی دا کرتا ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے پیغمبران اعظمی وزوول زمیول زکوٰۃ آیشہیجا نورے رشنا محمدے دُعا زیوول زما مؤوزی نوستل زمبائے خُدا خود مالک اک اکھوائیا۔ کونا کُنز شاہے زوز روزم مبی مؤسطی ٹولا جمبائے جگنستا جبرائیلے زمو رُوے نواستے مزہ استیمزا مؤزل ٹوزل مزیول کموزے جامستی دمبائے خُدا کعبائے کود شرع اے زود نورے چشم عرشے وزی نوزے ترجیح زمیول زما رشنا اک نور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے ستگر شبد اگمی دھار، دھرت دھول وڈیائی۔ نانک نرگن سرگن کھیل اپار،

گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ چار ورن اک ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا جانے آپ نرنکار، نرویر اک اکھوائیا۔
 جس دے شبد سندیسے بھوکھتاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے اچار، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ سو کھیلے کھیل اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے شبد دی دھار آد
 جگادی بھگت، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ جنہاں دے انتر نام دی شکت، شخصیت جگت وچ پرگٹائیا۔ اوس دا سدا سہنجنا ہووے وقت،
 ویلا اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا لہنا دینا نال دین دُنی فقط، فقرے ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے وقت سہنجنا آیا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ پرہہ جوتی جوت رُشنا یا، دو جہاناں
 ڈگمگائیا۔ اوتر اپنا کھیل کھلایا، کھیلنہار اگم اتھاپیا۔ اوتار پیغمبر گر سنگ ملایا، ایک گنڈھ پوائیا۔ ڈھر دا پردہ آپ کھلایا، بھيو رے نہ
 رائیا۔ زویداس دئے گواہیا، شہادت نام والی بھگتائیا۔ بالمیک ویکھ وکھایا، تریتا جگ نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ زویداس کہے جن بھگتو میں بھگت پیارا میت، متران دیاں سنائیا۔ غریباں وچ غریبی والی
 ریت، جگ چوکرزی چلی آئیا۔ اندروں کایا سب نے کرنی ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ من منؤا لینا جیت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ
 دھاپیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ ساچا دہرا مندر مسیت، کایا کعبہ نظری آئیا۔ میلا ہونا نال ہست کیٹ،
 شاہ سلطان نہ کھئے وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، اگلا حکم چلے ڈھردرگاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ بالمیک کہے میں بٹوارا، تریتا میری دئے گواہیا۔ میں لیکھا لیکھا گیت ظاہرا، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔
 سندیسہ سن دا رہیا بن سروناں اپنے انتر اتتر کردا رہیا وچارا، جگت عقل بدھی نہ کھئے رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رام راما ہوئے
 اجیارا، رام رمیا رام رام رُپ پرگٹائیا۔ جس دا کھیل چارے کٹ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ انت کنت دے کے سچ اشارہ،
 بھگونت اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ ڈھر دی دھار کہے
 میں آد جگادی سچ، پرہہ دی سچ وڈیائیا۔ لوں لوں اندر سب دے جاواں رچ، رچنا پرہہ دی دیاں وکھائیا۔ میرا ناتا نہیں نال کایا ماٹی کچ،

کنچن گڑھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سب دا سوامی مالک اکو پرمیشور پت، پاربرہم اکھوائیا۔ جس بھگتاں لیکھے لاؤنی رت، رتن امولک ہیرے آپ
 پرگٹائیا۔ دھرم دا دھرم دوار کھولنا ہٹ، وست سچ نام ٹکائیا۔ شرع زنجیر دینی کٹ، کٹاکش اکو اک وکھائیا۔ دئی دویت میٹنا پھٹ، پئی
 نام والی بندھائیا۔ شرع دی رہے کوئی نہ وٹ، وٹنا نام والا ملنا چائیں چائیا۔ سو کھیل کرے پرہ جو وسے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ بیٹھا
 سوہبا پائیا۔ جس دے نام کلمے رہے رٹ، رسنا جہوا سرتی سوہلے ڈھولے گائیا۔ اوہ آتم سیج سہنجی سہائے گھٹ، کھٹیا اک وڈیائیا۔
 جوت جگائے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبدي سرت مار کے سٹ، سوئی سوانی لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں آد جگاد دی کرنی، قدرت قادر دتی وڈیائیا۔ میں ویکھنا کھیل پرہو دی
 چرنی، چرنی دی دھار شہادت فوٹو دئے گواہیا۔ میرا جھگڑا نہیں ورنی برنی، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں چاہندی اکو مارگ ہووے اُتے
 دھرنی، دھرنی دھرت دھول دھول سوہبا پائیا۔ پُرکھ اکال دی پوڑی سب نے چڑھنی، رام راما رنگ رنگائیا۔ کوڑی کرپا جگت جہان
 وچوں ہڑھنی، دین دئی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔
 کوڑی کرپا کہے میرا کلجگ ناتا، سچ سچ سنائیا۔ کلجگ کہے میرا کھیل نال پُرکھ بدھاتا، جو بدھنا دا مالک اگم اتھاپیا۔ جس میرا وقت
 سہنجنا دین دئی کیتا اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پا کے دین مذہب ذاتا پاتا، مانس مانو دتے ٹکرائیا۔ اپنے حکم دا رکھ کے
 ڈونگھا کھاتے، بیہو ابھید لیا چھپائیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں دیپ ساتا، نو کھنڈ کھنڈ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نو ست کہن ساڈا روپ انوپ اپارا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ ساڈی نو نو نمسکارا، ڈنڈاوت
 بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا نال تئی اوتارا، ستجگ تریتا دوپر کلجگ گنڈھ پوائیا۔ ساڈا کھیل سنگ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد یارا، مہربان محبان بیدو اپنا کھیل سمجھائیا۔ ساڈا لہنا دینا نانک نرگن دھار گوہند دھار اپارا، اپرمپر دئے وڈیائیا۔ ساڈا میت
 ساجن بھگت سہیلا جو بھگون ہوئے پیارا، دھرم دی دھار وچ سمائیا۔ نو کھنڈ کہن ست دیپ اسیں اوس پرہو دا بولیئے جیکارا، جو آد
 جگاد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ست دیپ کہن ساڈی دھرنی

دھرت دھول اپار، اپرپر دئے وڈیائیا۔ ساڈی نو نو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ دھن بھاگ جے دھر دا حکم چلے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری خوشی منائیا۔ مانو ذاتی اک ہوئے پیار، اتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جو بھگت سنت صوفی سندیسہ دے کے گئے
 اپنی وار، پورب لیکھے نال ملایا۔ بھگتاں دا گرہ ہووے بھگت دوار، بھگون مل کے وجے ودھائیا۔ شرع دا ہووے نہ کھئے سکدار، مذہبان
 ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اکو نور جوت اجیار، نور نورانہ نظری آئیآ۔ اکو شبد ہووے دھنکار، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد دی دھول، دھرم نال سمجھایا۔ میرا مالک
 پُرکھ اکالا نور الاهی اکو اول، عالمین اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا رام راما نال کرشن کاہن سول، سانوریا اپنا رنگ رنگایا۔ جس
 گوبند دھار چھکائی پائل، امرت رس بن رسنا رس چکھایا۔ اوہ بھگت شہیلے پرگٹئے اپنے کول، کملاپاتی اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے وقت شہنجا آیا نو ماگھ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔
 میرے انتر اُچیا اک ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھایا۔ جن بھگتو ڈرمت میل دھونا داغ، پاپ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر دیپک جوت ویکھنا
 چراغ، جوتی جاتا کرے رُشنائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی چار کُنٹ دہ دشا چارے لکھاریو لکھو لگنی آگ، اگنی سکے نہ کھئے بُجھایا۔ شاہ سلطانان
 رعیت حکومتان جانیاں تیاگ، ترے گن اتیتا اپنا کھیل سمجھایا۔ کیسے دی پُچھے کوئی نہ وات، سنگی سنگ نہ کھئے نیھایا۔ ستان دیپان
 ہووے اندھیری رات، چارے کُنٹ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 سمجھایا۔ دھرنی کہے لکھاریو ٹھاڈا دسے گانا بدھا مہندی تندا، سنگ محمد چار یار رلائیآ۔ ایہہ لیکھا کیسے نہیں سندھا، عقل بُدھی سمجھ
 کیسے نہ آئیآ۔ جگت جہان نوجوان کرم کانڈ وچ اندھا، نیج نیتز لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ کلجگ اپنی دھار وچوں لنگھا، بھجا جائے چائیں
 چائیا۔ اتم سب دا حال ہونا مندا، مندبھاگ دسے لوکایا۔ صدی چوڈھویں اتم ہویا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ جو
 وید ویاسے پائیاں ونڈاں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اٹھاراں پران دین گواہیا۔ کیہڑی کھیل کھیلے گوڑ براہمن نوری دھار ہو کے پنڈا،
 پاربرہم برہم بھيو آپ کھلایا۔ شبدي دھار چمکے چند پرچنڈا، جگت جہان نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گواں ڈھولے، پرہہ نوں سیس نوئیا۔ شبدي دھار جو شبد آگما بولے، انبولت راگ سُنائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو دھرم دھار دے تولے، نام کنڈے ہتھ اٹھائیا۔ جس نے دیناں مذہباں والے ہتھ کھولے، چار کُنٹ دتی وڈیائیا۔ جس دے لیکھے وچ لہنے دینے سب دے کولے، قول اقرار نال بنائیا۔ اوہ ویکھے دھار اُپر دھولے، دھرم دھار نال جنائیا۔ جس نے سچ دوارے کھولے، خالق خلق خلق سمجھائیا۔ نو سٹ تکنے رولے، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ ماراں دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوہ ویکھو پنڈت نارد آوندا بنا رسنا توں دئے گیان، بن جہوا جہوا ربیا بلائیا۔ اٹھ ویکھ لا کی کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس سٹ دیپ حُکم چلایا تے ورتنا وچ جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لہندی دشا اکھ پٹ لا تے نال سُن لے کان، بن کتاں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں نارد کی دساں، سچ سچ جنائیا۔ میں دین دُنی نوں ویکھ ویکھ ہساں، جو میرے اُتے سوہا پائیا۔ کیسے اندر پرہو دے پیار دا ربیا نہیں رسا، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ میں دُور دُراڈی جگت جگیا سواں کولوں نساں، بھجاں واہو داہیا۔ مینوں ایں جاپدا پرہو دا بھگت کوئی ورا کوٹاں وچوں لکھاں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ پر یاد کر لے نارد ا سرشٹی ایں سڑنی جویں سڑدا پتلا ککھاں، چاروں کُنٹ ویکھنا تھاون تھائیا۔ کلجگ کھیل ہونا وانگ بازی گر نٹاں، نٹوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ میں انت اک پرہو تے اپنی آسا سٹاں، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جس دین مذہب دیاں میٹیاں وٹاں، جھگڑے نام نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں وی ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ کلجگ کوڑ دسے پردھان، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ شرع روپ بنی شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ انسان دا ویری بنیا انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پر یاد کر لے جو سپیا نوں سندیسہ دتا رام، بنواسی اپنا حُکم سُنائیا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاں ہونا جگت جہان، نو سٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ جو ارجن نوں گیتا لکھن لگیاں دسیا کاپن، گھنٹیا دھر دا حُکم درڑائیا۔ کلجگ انت پرہو دی کرے نہ کھئے پہچان، بھگون رنگ نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ہووے

پريشان، پريشاني وچ دُٻائيا۔ انتر آتم اُچي نه ڪَٺي برهم گيان، برهم وديا نه ڪَٺي پڙهائيا۔ امرت رس مله نه پين ڪهان، نجر جهرنا نه ڪَٺي جهرائيا۔ گهر سوامي ٿهاڪر مله ڪيسه نه آن، تن مندر نه وڃه ڪَٺي ودهائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا دُهر دا ور، دُهر دا سنگ آپ بنائيا۔ نارد ڪهه دهرنيئيه ميں هور ڪُجه تڪاں، چارون ڪنٺ دهيان لگائيا۔ اوه ويڪه له تيجه سال نون جهگڙا پينا وچ مدينه مڪه، ڪجه اپنا حال درڙائيا۔ پهير لهنا دينا هونا نال بورا ڪگا، حضرت عيسيٰ ديونهار شهادت نال گواپيا۔ نو ڪهنڊ پرتهمي رشيا نال امريڪه لگنا دهگا، آگه بهو نه ڪَٺي اٽڪائيا۔ دين دُني دي قيمت رهنِي نهين ڪوئي ٿڪا، شاه سلطان راج راجان مايادھاري مٿي خاڪ وچ رُلائيا۔ اڪو دهرم دي دھار پرهُو ده نام دي هوني سٿا، جسُنون سترگر شبد مٿه جگت لوڪائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا دُهر دا ور، دُهر دا سنگ آپ بنائيا۔ دهرني ڪهه نارد جي ميں وي چُڪيا بهار، نو ڪهنڊ چوراسي لڪهه اپنه اٿهائيا۔ ميري دوس زين پُڪار، ڪوڪ ڪوڪ سُنائيا۔ ميريه پريتيم پياره ميري پا سار، پرم پُرڪه هونا آپ سهائيا۔ چارون ڪنٺ هويا دهواں دھار، تيرا نوري چند نه ڪَٺي چمڪائيا۔ تيره نام ڪلمياں والي ڪهار، دين مذنب ڪره لڙائيا۔ ٿون آتم پرماٿم نور اُجيار، نور نورانه اڪ اڪهوائيا۔ ڪلجگ ميٿ ده دهواں دھار، دهرم دي دھار اڪ سمجھائيا۔ اڪو تيرا نام هيووه جيڪار، اڪو تيري صفت صلاحيا۔ اڪو تيرا مندر هيووه دوار، شودوالا مٿه گروُدوار اڪ وڪھائيا۔ اڪو شبد هيووه دُهنڪار، ٿون ميرا ميں تيرا آتم پرماٿم وجدِي رهه ودھائيا۔ اڪو تيري هيووه نمسڪار، دُنداوت بندنا سجدياں وچ ساره سپس جهڪائيا۔ ٿون شاهو بهوپ هيووين سڪدار، برهمند ڪهنڊ پُري لوه تيري وڃه ودھائيا۔ دهرني ڪهه ميري نمو نمو نمسڪار، نو نوتيره لاگان پائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، سچ دا حُڪم آپ ورتائيا۔ نارد ڪهه دهرنيئيه پرم پُرڪه بڙا چالاک، ميں جُگ چوڪڙي ويڪه وڪھائيا۔ نو سو چرانوه چوڪڙي جُگ پيتي سب نون ڪردا رهيا خاڪ، ماڻي خاڪ وچ ملائيا۔ ڪوٿاں وچون جن بهگتان ڪهولدا رهيا تاڪ، بجر ڪپاڻي پڙدا آپ چُڪائيا۔ اپنا دسدا رهيا شبد اگمي واک، بن رسنا جهوا ڏهولا گائيا۔ سچ پريتِي جوڙدا رهيا نات، آتم پرماٿم ميلا ميله سهج سُبھائيا۔ سو انت پُجهنهارا وات، جُگ چوڪڙي جس ده حُڪم اندر بهجيه واهو داھيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دي ڪهيل آپ ڪهلائيا۔ دهرني ڪهه نارد جي ميں اوسه نون ٿيڪاں مٿها، جو مالڪ

دُھردرگاہیا - جس دے گر اوتار پیغمبر ستھر لٹھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاشتر کردے کتھا، وید پُراں انجیل
 قرآن بائبل تریٹ گیتا گرو گرنٹھ ڈھولے سوہلے راگ سُنائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا یتھارتھ یتھا، جو یدی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے شبدی
 دھار دا اگتی اکو بہتھا، تیر ترکش کمان ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہدا یڈھ بنا تن وجود ہتھاں، حُکمی حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک نُور الاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ مالک پرم پُرکھ اپار، پرماتم اک اکھوائیا۔ جس جگ
 چوکڑی کھیلیا کھیل وچ سنسار، ستگر شبد نال وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں دتا ادھار، ادر دا لیکھا دتا مکائیا۔ نراکھ دھار وچوں اکھ
 دتے اچار، جگت شاستر دین گواہیا۔ جس نے مندر مسجد شودوارے مٹھ بنائے گرو دوار، چرچاں دتی مان وڈیائیا۔ دیناں مذہباں دس
 نام جیکار، شرع دا رنگ دتا رنگائیا۔ جھگڑیاں وچ کھیل کیتا وارو وار، وارتا پچھلی دئے گواہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی پرم
 پُرکھ پروردگار، رام راما کابن کابنا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت ہویا سہنجنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ کِریا کرے آد نرنجنا، آد پُرکھ دیا کائیا۔ جس نوں کہندے درد دکھ بھ
 بہنجنا، بھو ساگر پار لنگھائیا۔ اوہ بھگتاں پاوے نام دا انجنا، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ جس دے حُکم وچ جگت جہان ونجنا، بھجے
 واپو داہیا۔ جس سب دا پڑدا کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دا نام ڈنکا وجنا، چارو کُنٹ کرے شنوائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے دین دنی
 کایا ماٹی بدنا، جسم جسم ضمیر وچوں آپ سمجھائیا۔ سو صاحب سورا سرگنا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی آپ کائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت کون سمبھالے، سمبل بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے شاہ
 کنگالے، غریب غریباں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام سچا دھن مالے، دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ جو بھاگ لگائے ساچے ڈالے، پت ٹہنی آپ
 مہکائیا۔ میرے دھوئے داغ کالے، دُرمت رہے نہ رائیا۔ امرت دھار اندرون اچھالے، سوا سیر پانی لیکھاریاں دئے گواہیا۔ پنج پنج بھگتاں دے
 شہادت دین بھالے، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ آتم دھار وسے نالے، پرماتم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دے پچھے بھگت سہیلے جگ جگ گھالنا رہے
 گھالے، زوداس زویداس نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درسائیا۔ دھرنی

کہے میں کوک کہاں پکار، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ سب دا اِکو مِتر مُرار، پرم پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس نے بالمیک دِتا تار، بٹوارا اپنے رنگ
 رنگائیا۔ ڈاکے ماردا وچ سنسار، سچ لُٹیرا اک اکھوائیا۔ جس دی دچھنا رام دے لیکھے ساڈھے تِنّ ہار، کلجگ لہنا پور کرائیا۔ گو پال
 گویال کاہن کرشن ویکھے نین مُندھار، نین مُوند دیا کھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا لیکھا نال پروردگار، جو یار یارا اگم اتھاپیا۔ محمد کہے میں اوس دا
 کراں اظہار، جو صفتاں دا مالک صفت صلاحیا۔ نانک کہے میں اُس دی وجاواں ستار، جو ستیاں لئے جگائیا۔ جن بھگتو ایہہ ساری
 سرِشٹی دا ستجگ وچ ہووے گا بھگت دوار، اج دا لیکھا اِس دی دئے گواہیا۔ درشن سنگھ دی پُٹھی دے تلوار، ڈھال اپنا روپ
 درسائیا۔ خالی گلاس کہے چاروں کُنٹ ہونی باباکار، پھل کہن پھل کیسے ہتھ نہ آئیا۔ نیترووے ناری نار، بن ہنجھواں ہنجھو وھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ویکھے لے بھگتاں نے دوویں رنگے ہوئے
 گٹ، لال اپنا رنگ وکھائیا۔ اک وار پرہ نالوں سب دی پریتی جانی تٹ، ٹٹیاں پھیر پرہو جڑائیا۔ نو کھنڈ پرِتھمی پینی لٹ، کلجگ لُٹیرا
 پھرے چائیں چائیا۔ دیناں مذہباں ہونی پُٹ، میلا سکے نہ کھئے ملائیا۔ بے شک سرِشٹی پرہو دا نام چیدی رسنا جہوا ہلاں نال بٹ،
 پردے رام نہ کھئے وسائیا۔ سب دا بھاگ جانا نکھٹ، کھوٹے کھرے روپ نہ کھئے درسائیا۔ پھیر ست سچ دی مؤلنی رت، رتڑی اپنا رنگ
 رنگائیا۔ بھگت دوار دی نینہ تھلے چاندی دا دبٹا بٹ، بُتخانے ویکھن تھاون تھائیا۔ ایہہ وبار اوس صاحب دا جس دا شبد دلارا ست، دو
 جہاناں ویکھے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں کی
 ویکھا ہندا سگن، سکلا دھیان لگائیا۔ بھگتاں انتر آتما ہووے مگن، جگت واشنا باہر کڈھائیا۔ اوڈھن دے کیسے نہ سیس سرِشٹی ہوئی
 نگن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بنا بھگتاں توں کایا مندر اندر دیپک کیسے نہ جگن، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کی ہویا جے بھگت دوار دی
 دھار نال لگی اگن، اگن جگت والی سمجھائیا۔ کیسے دا رہنا نہیں کوئی سجن، مِتر میت نہ کھئے اکھوائیا۔ انت گڑھ ہنکاری بھاندے بھجن،
 من ممتا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں اوتار
 پیغمبر گرو تکان ساکھیات، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ جنہاں چار جگ دی پچھلی لیکھی گاتھ، اکھراں نال ملائیا۔ ستجگ تریتا

دواپر کلجگ چلدا ویکھیا راتھ، نرگن سرگن ہو کے بھجے چائیں چائیا۔ انت لہنا دینا اُس ہتھ پُرکھ سمراتھ، جو کرتا ڈھردر گاہیا۔ جو ہوئے سہائی اناتھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیا۔ سو سب دا لہنا دینا دیوے مستک ماتھ، پورب لیکھا بدھنا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا ہت پُرانا، پُرانا اٹھاراں دین گواہیا۔ میرا کاہن نال یارانہ، جو سکھیاں سُخن گیا سمجھایا۔ دُنیا دین وچ بدل جانا زمانہ، جمن کنارہ سنگ رکھایا۔ کلجگ کوڑ ہونا پردھانا، چاروں کُنٹ بھجے واپو داہیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی نشانہ، دھرم دی دھار نہ کھئے رکھایا۔ دین مذہب ہونا بیگانہ، نام کلمہ کرے لڑایا۔ انتر گائے نہ کھئے ترانہ، تریا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوس سمیں کھیل کرے دھر دا کاہنا، کاہن کاہن نال وڈیایا۔ جس دا لہنا دینا دو جہانا، زمیں آسمان ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کرے پردھانا، دوسر نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑا آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں وی سنی بات، پچھے ہو کے دھیان لگایا۔ جو کھیل ہونا لوک مات، کاہن گھنٹیا گیا درڑایا۔ کیسے دی پُچھنی نہیں کیسے نے بات، سنگی سنگ نہ کھئے بنایا۔ کی ہویا جے اٹھاراں کشونیاں ہوئیاں گھات، دھرم یڈھ یڈھ سمجھایا۔ کلجگ اتم حکم ورتے کھلاپات، پت پریشور اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں کردی رہی کاہن توں یاد، گوپال سیس نوایا۔ جو مینوں دے کے گیا داد، وست امل نام ورتایا۔ تیرا کھیڑا ہوئے آباد، ہر بھگت دوار سوہا پائیا۔ جتھے سارے اکٹھے ہون کے سنت سادھ، صوفیاں رنگ رنگایا۔ انتر رہے نہ واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھایا۔ شرع دی دسے کوئی نہ حاد، مذہبیاں رنگ نہ کھئے رنگایا۔ اکو مالک نظری آئے واحد، گاڈ اکو ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی میں وی سُنیا سندیس، جو کرشن گھنٹیا کاہن کاہن گیا درڑایا۔ میں دُوروں ہو کے پیش، پیشنگوئی پُچھی چائیں چائیا۔ سچ دس ایہہ دھام سہنجنا کون کرے تے کیہڑا ہووے نریش، کون حکم حکم ورتایا۔ اوس ہس کے کہا میرا بنا اکھراں تون لیکھ، قلم شاہی نہ کھئے وڈیایا۔ جوتی جاتا دھارے بھیکھ، اولڑا روپ پرگٹایا۔ جس کوڑ کوڑ یار دی میٹنی ریکھ، رکھیاں مُنیاں دئے سمجھایا۔ اوہ آوے جمن کنارہ ایس دیس، دیس دسنتر ویکھ وکھایا۔ جس جگت جہان دا تکنا کلش، کل

کاتیاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں
 وچ دساں آج، حقیقت سچ درڑائیا۔ ساری سرِشٹی دا بھگت دھار ہونا سماج، سمگری پرہو نام ورتائیا۔ میرے اُتے میرا بنک دوار سہائے
 سیوا کرن گے راجن راج، رعیت اپنا سنگ بنائیا۔ ایہہ نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں ہونا کاج، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ میرا
 مالک خالق اکو مہاراج، پر پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس نے دھرم چلایا جہاز، نیا نوکا نام درڑائیا۔ چارے گنٹ مارنی آواز، چارے ورنان لئے
 اٹھائیا۔ سب دا سانجھا ہووے سماج، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا ہووے پور، پورب بیٹھی دھیان لگائیا۔ میرے رام دا سچ دستور، جگ چوکرئی چلیا آئیا۔
 جو کاہنن دا کاہن حاضر حضور، حضراتن دا مالک نور الہیہ۔ جنہ شبدي دھار دتا سرور، گرو گردیو دے وڈیائیا۔ جس دی منزل نہ
 نیڑے نہ دور، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی بھگتی کرے منظور، در آیاں لیکھے لائیا۔ تسان سب نے آتما دھار ہونا مشکور،
 شکر یہ کہے کے شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری
 آسا پوری ہووے منسا، خوشیاں راگ جنائیا۔ میرا مالک ملے مینوں کاہنا جس ہنکار میٹیا کنسا، دتی مان وڈیائیا۔ جس دا کھیل سہنس
 سہنسا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس ستجگ وچ مانو ذاتی اک بناؤنا بنسا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گڑھ توڑنا ہووے ہنگتا، ہنگ
 برہم دئے سمجھائیا۔ جو لیکھا لیکھا وید ویاسے گوڑ براہمن پرتھائے پنڈتا، بھوکھت پُران نو ہزار سلوک دین گواہیا۔ اوہ کھیل کھیلے دھرتی اُتے
 نو کھنڈتا، ست ست ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں من مت دا، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہدا کھیل پریشور پت دا، پنت پاؤن
 وڈ وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے مت گت دا، انتر نرنتر بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو سارے کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ کلجگ انت مٹے تینو تاپ، ترے گن اگن نہ کھئے
 تپائیا۔ سب دا اکو نام ہووے جاپ، اکو سوہلا ڈھولا کلمہ صفت صلاحیا۔ اکو مالک ہووے کملاپات، پت پریشور اک منائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ ذات پات، دینا مذہب نہ کرے لڑائیا۔ اپنا بھوکھتاں والا ویکھو کھات، صدی چودھویں بیسویں نال ملائیا۔ ڈھٹیا گوبند والا

پُچھن والا وات، واتاؤرن تکه خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبان کرو خیال، بن نینان نین اٹھائیا۔ دھرم دوار دا دھرم ہووے دلال، وچولا اور نہ کھئے بنائیا۔ جس دی
 صاحب ستگر شبد کرے سنبھال، سمل دا مالک دیا کھائیا۔ جتھے سوہنے شاہ کنگال، غریب غریبان دئے وڈیائیا۔ دین دنی دا ہووے نہ کھئے
 جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی آشا رکھی سنگھ پال، مہربان مہربان ویکھ وکھائیا۔ جس دا ٹھاکر سوامی دتا
 گیان، اندر سنگھ سنگھ سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مندر اک سہائیا۔ دھرنی کہے
 گر اوتار پیغمبر میرا ویکھو میت، مترو سچ جنائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی سب نے رکھیا چیت، چتر کے سکیا نہ کھئے وکھائیا۔ جو جگ
 جگ بدلدا ربیا ریت، ریتوان اکم اتھاپیا۔ سو سب دی انتر من کلپنا کرے پت پت پت، پت پاون دیا کھائیا۔ جس نوں کھندے سدا
 جگجیت، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا نال مندر مسیت، کعبیاں پھول پھلایا۔ اوہ آتم پرماتم بندھائے سب دی پریت، پریم
 ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی تیرے اُتے
 ہونا وقت سہنجنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ گھر سہائے آد زرنجنا، بنک دوارا ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو دیپک جگنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جو
 سب دا ہووے سجننا، میت مُرارا اکم اتھاپیا۔ جو نام ندھان دی چاڑھ رنگنا، رنگت اپنی آپ پرگٹایا۔ اوہ بھگنو تہاڈی بھگتی دا مناوے
 سکنا، سکے سنگی آپ رکھائیا۔ زرگن دھارلاوے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ انتر نرت دے اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ لیکھے لگے
 پنج تت سریر پنجننا، پنجم تت ملے مان وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے دین دنی دا لیکھا جس ہتھ مُکند منوہر مُکندنا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میری پیار مُحبّت والی تشریح، خوشیاں نال
 جنائیا۔ بھگتاں دی بھسم چرنی دی دھار گرمکھ اک اک چوٹھی بھرن گے ویہ، ماجھا مالوا دواہ جموں ونڈ ونڈایا۔ ٹکاؤن گے چڑھدے
 والی کوٹ وچ نینہ، خوشیاں نال رکھائیا۔ دھرم دا بیج دینا بی، ستجگ پھل نال پھل لئے مہکایا۔ رویداس دا لیکھا جو لیکھا ساڈھے تن
 ہتھ سی، دھرنی دھرت دھول خوشی بنائیا۔ آگے پتہ نہیں ہونا کی، دھرنی نو نو سیس نوائیا۔ لکھ چوراسی پرہ دے جی، جیو جنتان

وچ سمائیا۔ تہاڈے اتوں بل بل جاواں تھیں، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا
 آپ ملائیا۔ دھرنی کہے مٹی خاک بہسم رکھنی نینہ تھلے اک اک چوٹدی، بیس بیسا رنگ رنگائیا۔ اُتے دھرم دھار دی ہووے کھوٹدی،
 کھڑگاں کھنڈیاں باہر سمجھائیا۔ دھرنی کہے میں بنا زبان توں کوندی، کوک کوک سنائیا۔ مینوں سار ساریاں بُت رُوح دی، رُوح بُتاں ویکھ
 وکھائیا۔ میں خبر سناواں اُس شبد گرو دی، جو گر اوتار پیغمبران دے وڈیائیا۔ جن بھگتو اچ دی ُمنیاد ستجگ دھار شروع دی، ست
 دھرم ساچا رنگ رنگائیا۔ اچے تے کھیل ہونی ڈرُو ڈرُو دی، ستاں سالان توں بعد ایتھے دھرم دے جھنڈے جھلنے چائیں چائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بنا گرہ مندر، سوہنی ملے وڈیائیا۔
 جتھے بھگتاں دا بھگتی دھار تئنا بجر کپاٹی چندر، زندگی وچوں زندگی دے بدلایا۔ پرکاش ہووے اندھیری کندر، تن وجود نور نورانہ
 ڈگمگائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاوے بندر، من منسا نہ کھئے ہلکائیا۔ جن بھگتاں ہرجناں صوفیاں سنتاں لیکھے لگے تت پنجن، پنجم دا میلا
 ملے سہج سُبھائیا۔ کیسے دے انتشکرن وچ نہ ہووے رجن، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کیتے جگ چوڑیاں
 لنگھن، ستجگ تریتا دواپرکجگ بھجے واہو داہیا۔ کوٹن وار دین دُنی شرع دی لگی اگن، بہسم ہو کے مٹی خاک وچ ملائیا۔ کوٹن وار
 میرے اُتے شادیا نے وجن، گر اوتار پیغمبر دُھر دے راگ ناد گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنی میرا جی کدا میں تینوں کراں اک مخول، مسخرہ ہو کے دیاں سنائیا۔ تینوں دھرنی کہاں دھرت
 کہاں دھول کہاں کہ کہاں دھول، دھرم نال دے جنائیا۔ سچ دس تیرا اوتار پیغمبران نال کی قول، وعدہ گرو گودیو کی جنائیا۔ میرا جی کدا
 کوڑ کوڑیاں دا وجا دیواں ڈھول، ڈنکا سناواں تھاوں تھائیا۔ ساری سریشی دی دریشی جاوے ڈول، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا دھرم دا
 دوار دھرم دا مالک دیوے کھول، خلق دا خالق ویکھ وکھائیا۔ جس دا بھیو جانے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، تھتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہہ
 لیکھا اُس دا جس نوں تریلوکی ناتھ کھندے ساول سوئل، سانوریا اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے نارد کچھ میں وی دسنا ضرور، ضرورت اپنی دیاں جنائیا۔ مینوں دسدا میرے اُتے پیا

فٹور، دھرم نوں فتویٰ لگا تهاؤں تھائیا۔ سچ دا سچ دے نہ نور، نور نورانہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچے نام دی سُنے کھئے نہ نور، تریا پد
 دی منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مینوں کلجگ کوڑ کیتا مشہور، چاروں گنٹ جھوٹھ دے ڈنکے رہیا وجائیا۔ میں آسا رکھی میرا صاحب مینوں
 کدوں بخشیکا چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جگت دا وقت مٹے ہرجن رہے نہ کھئے موركھ موڑھ، گرمکھ ہرجن بھگت سہیلے لئے
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ ویکھ لے کلجگ کالا
 ملنگ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھجے وابو داہیا۔ جو وجاوے موہ ممتا دا مردنگ، ممتا مایا والی نال رلائییا۔ جس گھر گھر چھڑیا جنگ،
 من کا منکا دتا بھوائیا۔ دین دنی نوں کیتا تنگ، تنگ دست ہوئی لوکائیا۔ جدھر ویکھیں کلجگ نے کیتی بھکھ ننگ، بھکھیاں سکے نہ کھئے
 رجائیا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے اند، اند وچوں اند نہ کھئے پرگنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتما پرمتا گائے کوئی نہ چھند، پاربرہم برہم سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ آتم سیج سہنجی دے نہ کیسے پلنگ، ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی انتشکرن وچ ہوئی رنڈ، پتی پت پتونتتا ہر
 کنت نظر کیسے نہ آئیا۔ نگاہ مار لے وچ نوکھنڈ، ستاں دیپان دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھیں اودھر شرع دی پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ پرہ نوں
 سیس نہ کھئے نوائیا۔ دروہی مچی جیرج انڈ، اُتہج سینج رہی کُرائیا۔ سرشٹی دی دھار ہوئی بھیکھ پکھنڈ، ست سچ ویکھن کھئے نہ پائیا۔
 میری اکو آشا اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب سورے سرنگ، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے سُن نارد مئی، مینشراں باہر جنائیا۔ میری پکار اوتار پیغمبران
 گروا سنی، انسنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جو جگ چوکرئی دھرم دے دھار بنے وڈ گئی، گنونت جگت اکھوائیا۔ شبد نام دی جنائی دھنی،
 دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے میری نینہ
 رکھنی نال جگت دی اٹ، ماٹی کچ رنگ رنگائیا۔ پرہو وچ رکھے بن اکھراں توں چٹ، چٹے اُتے کالا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نیلی لال شاہی
 دوویں رہیاں پٹ، دروہی تیرا نام ڈہائیا۔ قلمان کانیاں کہن اسیں کتھے جائے ٹک، کون دھام ملے وڈیائیا۔ کس دے اُتے آشا دیئے سٹ،
 سٹابازی ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پلو آپ بھڑائیا۔ دھرنی کہے میرے

ویکھ لے پچھلے کرم، کانڈاں باہر جنائیا۔ جُگ جُگ دا تک لے دھرم، ناردا بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ کلجگ تک لے کی جھگڑا ورن برن،
 ذات ذاتی کی چٹرائیا۔ میرے نیتز نیتان آوے شرم، پرہہ توں بھلی سرب لوکائیا۔ میرا لیکھا نال اُس کرنی کرن، جو کرنی کرتا دھردرگاہیا۔ میں
 اُس دا پلو لگی پھڑن، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ اوس دی منزل لگی چڑھن، بن قدماں قدم ٹکائیا۔ اوسے دا نام لگی پڑھن، توں میرا میں تیرا
 دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اوسے دے فراق وچ ویراگ وچ لگی سڑن، برہوں اندروں رہی کُرائیا۔ میرے پرہو جھگڑا میٹ دے پنج تت
 دھڑن، سیس جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔ دھرنی
 کہے جن بھگتو میری اک بینتی، خوشیاں وچ سنائیا۔ ایہ لیکھا نہیں کیسے پنڈتی، عقل بُدھی نہ کھئے وڈیائیآ۔ آسا نہیں کیسے من دی، کلپنا
 ترسنا نہ کھئے رلائیآ۔ ایہ کھیل اکھ چن دی، جو نور نورانہ آد جگادی نور الاہیا۔ ایہ آواز نہیں کیسے کن دی، سروناں باہر شنوائیا۔ ایہ
 وڈیائی نہیں کیسے دھن دی، لوہ لالچ نہ کھئے وڈیائیآ۔ اک پریتی پریم ہووے جن دی، جن بھگتو مل کے وچے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا لیکھا پرہو نال آد، جُگ چوکڑی ریتی
 چلی آئیآ۔ میرے اُتے دین دُنی ہندی رہی برباد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ میری دئے گواہیا۔ پیار مُحبت وچ ہندے رہے وساد، بسمل
 ہو کے اپنا کھیل کھلائیآ۔ میں جُگ جُگ سُن دی رہی ناد، شبدي دھار بن اکھراں اکھربندی رہی شنوائیا۔ میرا لہنا دینا انت کلجگ
 سب توں بعد، آخر آخر دیاں درڑائیا۔ جس کارن نانک وچائی رباب، ستار دین دُنی وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو دھرم دوارا وسنا، ستجگ ملے مان وڈیائیآ۔ دیناں مذہباں بہہ بہہ ہسنا،
 ایکو خوشی بنائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی نسنا، بھجے واپو داہیا۔ نام امیوں رس چکھنا، بن رسنا رس چکھائیآ۔ تہاڈی پیار مُحبت والی دچھنا،
 پرہہ لیکھے لئے لگائیا۔ سچ پریم وچوں رہے کوئی نہ سکھنا، کایا چولی دئے ٹکائیا۔ ایہ لہنا دینا ہتھو ہتھنا، آگے ادھار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا پریم دا ساچا درس، نین
 دید خوشی بنائیا۔ میری پوری ہوئی حرص، ہوس دتی مٹائیآ۔ زرگن دھار کیتا ترس، جوت نور نور رُشنائیا۔ میرا سہنجنا ہویا فرش، مٹی

خاک خوشی بنائیا۔ امبراں توں ویکھن اوتار پیغمبر گرو گُردیو نال عرش، عرشی پریتم سوبھا پائیا۔ نہ سوگ رہیا نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے
 جنائیا۔ اس بھگت دوار تے ساری سرِشٹی دی ہونی پرکھ، پرکھنہارا اکو دُھر دا ماہیا۔ ایہدا لیکھا ستجگ دھار دے ستجگ والے برکھ،
 برس اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے
 ویکھو سوبھدی پراندی لال، لاڑی مؤت خوشی بنائیا۔ ناریئل کہن اسپں وی بننا وچ دلال، وچولے جگت جگت جنائیا۔ کوڑ گُریاراں کرنی
 بہال، کھوجنا تھاوں تھائیا۔ ساڈا لیکھا نہیں شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈی اک بینتی تے اک سوال، دوجی آس نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ سچ پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرا انت آخیری سندیس،
 سندھیا سرگھی باہر جنائیا۔ جن بھگتو تھادئی بھگتی رہے ہمیش، بھگن دیوے مان وڈیائیا۔ تھادئا لیکھا تے باسک سہنجنا شیش،
 وشنوں رنگ رنگائیا۔ برہما دئے آدیس، سُخن سوپلے آپ جنائیا۔ شنکر ہووے پیش، دھرم دھار درڑائیا۔ آواز دیوے آپ گنیش، گنپت
 کی سنائیا۔ تیئی اوتار کہن جگت بُدھی نہ رہے ملیچھ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھابیا۔ پیغمبر کہن جھگڑا مکے مُلا شیخ، مسائکاں رنگ رنگائیا۔
 جو سندیس دتا نانک نرگن گوہند دس دسمیش، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا پرما تم آتم دھار ایک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن
 بھگتو بھگتاں دی صاحب اُتے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بہیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے جن بھگتو خوشیاں نال پرساد ونڈنا، میری خوشی بنائیا۔ ناتا سب دے نال گنڈھنا، مُحبت مُحبت
 وچوں رکھائیا۔ پلُو ستگر شبد کدے نہ چھڈنا، ناتا تھے جگت لوکائیا۔ تھادئا لیکھے لگے ناڑی ماس ہڈنا، بوند رکت اپنے رنگ رنگائیا۔ بہرم
 بھلیکھا دئی دوت والا کڈھنا، شرع شریعت دینی تجائیا۔ تْسیں اکو پرِم پُرکھ دی جدنا، آتم پرما تم کھیل تکنا تھاوں تھائیا۔ میری دھرم دی
 دھار حدنا، حد حدود اک رکھائیا۔ سچ پرکاش دا دپیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سورا سربنگنا، سورپیر نوری
 نور اک اکھوائیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دھیر پُر کنگزوے کپ دلی-۹ رات دے سمیں *

نؤ ماگھ کہے میری نمو نمو نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ بن رسنا جہوا شبدی دھار بول جیکارا، ڈھولا سوہلا اکو اک سنائیا۔ نرگن سرگن ویکھان کھیل اپارا، جو اپر مپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ ویکھان سیکدارا، شہنشاہ نؤر الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کجگ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیونہار سہارا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جس دا لہنا دینا نال جن کنارہ، گھاٹ کنڈھا کھوج کھوجائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا کرشن مُرارا، موہن مادھو اپنا بھیو چکائیا۔ جس پیغمبران نؤر کیتا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس ست دھرم چلایا نعرہ، گرو گودیو دیو درڑائیا۔ سو پارہم پت پریشور آد جگادی پروردگارا، سانجھا یار نؤر الاہیا۔ جس لہنا دینا پورب قرض دینا اتارا، مقروض اپنا لیکھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نؤ ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ ہستان، مُسکراہٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں گر اوتار پیغمبران دستان، بن ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ بن قدمان جگت جہان نسان، نؤ ست بھجان واہو داہیا۔ بن نیتراں ویکھان زین اندھیری مسّا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت دھار ملے کیسے نہ رسا، رسنا جہوا دین دنی نہ کھئے ہلکائیا۔ کیسے نظر نہ آوے ہوڑا اُپر سستا، ہاپے ٹپی ہنگ برہم بھیو نہ کھئے چکائیا۔ پرہو انتر زرتت دسے کیسے نہ وسا، واستوک رنگ ساچا نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ پریم دا کرے کوئی نہ جسا، صفی صفت صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نؤ ماگھ کہے میرا خوشیاں والا وقت، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ میں پرسدھ ہوواں وچ جگت، دین دنی نال مل کے وچ وڈھائیا۔ میرے صاحب سوامی مان دینا اپنے بھگت، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم دھار بخشنی شکت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ لیکھ لاؤنا بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نؤ ماگھ کہے میرا لیکھا نال امام، جو عملان تون رہت نؤر الاہیا۔ جس دی وکھری سدا کلام، کلمیاں باہر پڑھائیا۔ اوہ دیونہارا پیغام، بن اکھراں اکھر شنوائیا۔ سو پورا کرے اپنا کام، کامنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میٹنہارا اندھیری شام، شمع نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ نؤ ماگھ کہے

میں خوشیاں دے وچ جھکدا، بن سس سس جگدیش نوآیا۔ جس بھیو کھلاؤنا اک ٹک دا، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑدا دئے اٹھایا۔
 بھگتاں کولوں کدے نہ ہووے لکدا، سٹمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ نانا جوڑے پتا پت دا، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ جس دا وقت سہنجنا
 ہونا اپنی رت دا، رڑی بھگتاں نال مہکایا۔ میں چاکر اُس ابناشی اچت دا، جو پاربرہم پت پریشور اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک ہوئے سہایا۔ نو ماگھ کہے میرا جھکے اکو سس، جگ نیتر نظر کھئے نہ آیا۔ میرا
 مالک اک جگدیش، جگدیش نور الہیا۔ جس دا پیسن رہیا پیس، کلجگ چکی کوڑ چلائی۔ اوہ ویکھنہارا کلے نام حدیث، حضرتان
 دی دھار کھوج کھوجایا۔ جس نوں کہا پیس اکیس، وہہ اکیہ گرداس نال وڈیایا۔ جو لیکھا جانے راگ چھتیس، بتیسا اپنا حکم ورتایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اپنا رنگ رنگایا۔ نو ماگھ کہے میرا خوشیاں والا مہینہ، پرہ
 دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا ہووے سینہ، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ کیوں پرہو پریم پیار وچ جس نے جینا، جن رسنا صفت
 صلاحیا۔ اوہ لیکھ چکائے لوک تینا، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام رنگ چڑھائے بیہنا، بھنڑی زین نال ملائی۔ لیکھے لاوے جن بھگتاں جگت
 جگت دا جینا، زندگی اپنے قدم ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ اٹھایا۔ نو ماگھ کہے
 میرا وقت سہنجنا آیا، پرہ دیوے مان وڈیایا۔ میں نو نو سس جھکایا، بن قدمان لاگا پائیا۔ بن رسنا جہوا گایا، بن صفتی صفت صلاحیا۔
 ٹوں شاہو بھوپ بے پرواہیا، پاربرہم تیری وڈیایا۔ جس بھگتاں بھاگ لگایا، کایا ماٹی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ نو ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ نچدا، ٹپان گداں چائیں چائیا۔ میں پچن دساں سچ دا،
 سچ سچ سمجھایا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈا کچ دا، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ آتما پیارا کرو پریشور پت دا، برہم میلا میلنا سچ سبھایا۔
 ٹھاڈا لیکھا مکے ہڈ ماس ناڑی رت دا، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ مارگ دسے اکو ست دا، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ نو ماگھ کہے میرا وقت سہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیایا۔ میں
 دھوڑی کران مجنا، ڈرمت میل دھوایا۔ گھر سوامی ملے سجنا، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رٹیا۔ جس دا نام نگارہ ڈنکا وجنا، دو جہان کرے

شنوائیا۔ میں اُس نون کران بندنا، نو نو لاگان پائیا۔ جو غمی میٹے رنجنا، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ جو جھگڑا مکائے تت پنجننا، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ جس نون کہندے درد دکھ بھہ بہنجننا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اوہ لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطانان کھوج کھوجائیا۔ جو شرع دی میٹے حدنا، حدود اکو اک رکھائیا۔ جو مالک سورا سرگنا، سچ سوامی نور الاہیا۔ جس دا دیپک جوتی جگنا، دو جہانان ڈگمگائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے کایا ماٹی بدنا، تن وجودان پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں کرے کار انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ سچ پریم دی چاڑے رنگنا، نرگن دیوے مان وڈیائیا۔ مائس جنم نہ ہووے بھنگنا، جو چل آئے سرنائیا۔ ستگر چکے اپنے کندھنا، شوہ دریا نہ کھٹے زڑھائیا۔ نام مہانا دیوے ونجنا، بیڑا اکو اک وکھائیا۔ جس دی جگت ہووے نہ ونڈنا، حصہ دین دُنی نہ پائیا۔ اوہ پندھ مکائے دھرنی دھرت دھول دھول برہمنڈنا، پاربرہم پرہہ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی بے پرواہیا۔ نو ماگھ کہے پرہو میری اک عرضوئی، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ جن بھگتاں ملے کتے نہ ڈھوئی، سر سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیا۔ نو ست پئی دروہی، ہاباکار وچ لوکائیا۔ کلجگ سرشٹی درشٹی اندروں موہی، مُحبت سچ نام ٹرائیا۔ کی ہویا جے تیرا بھگت کوئی کوئی، کوٹان وچوں ورا لا نظری آئیا۔ نچھر دھار بوند سواتی کول نابھی وچوں چوئی، بن رسنا رس چکھائیا۔ اوہناں سرت اٹھائی سوئی، ستیاں لیا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ نو ماگھ کہے میں نمسکار کران ڈنڈاوت، صاحب ستگر سیس نوئیا۔ میرے پرہ پُرکھ دین دُنی دی تک عداوت، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ شرع دی شرع توں ہوئی بغاوت، بغلگیر رہن کھٹے نہ پائیا۔ نون مالک صحیح سلامت، واحد مُرشد نور الاہیا۔ کس بدھ دین دُنی دے اُتے آؤنی قیامت، کلمیاں دیا مالکا دینا سمجھائیا۔ کس بدھ میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کرے زُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سچ نام دی دے نیامت، وست اتول اتل آپ ورتائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی ہر بھگت دوار بلوندر سینگھ درشن سینگھ اوتار سینگھ رتن سینگھ مایا دیوی سُرندر کور
 درشن سینگھ ہریجن سینگھ چندہ سینگھ پورنسینگھ گرچرن سینگھ بھجن سینگھ گرمیز سینگھ صورت سینگھ کرتار سینگھ
 رُلدا سینگھ سورن سینگھ کلواکڑی گوالیترتن سینگھ نورپر موہن سینگھ دلی تریلوک سینگھ ہری پر *

پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا جاوے مُک، تن ماٹی خاک اور رہے نہ رائیا۔ پردہ اوبلا بھیو چکاؤنا لک، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا گائیے ٹک، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، سُرتی شبدا نال ملاتیا۔ دو جہاناں گودی لینا
 چُک، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ کلجگ وقت سہنجنا رہیا ڈھک، گھڑی پل دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا تیرے ہتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ وست اگئی دے دے وتھ، نام امولک آپ
 ورتائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ست سچ چلاؤنا رتھ، رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساڈا بھاگ نہ نکھٹے متھ،
 مستک دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی
 بینتی کر منظور، در تیرے منگ منگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ حضور، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑا دُور، گرہ مندر اک سہائیا۔
 تیرا جوتی ہووے تُوں، تُوں تُوں نظری آئیا۔ شبدا نادى بخش دے تُوں، تریا باہر کر شنوائیا۔ تُوں سرب کلا بھریور، ہر پور رہیا سرب
 تھائیا۔ اسیں سیوک تیرے مزدور، چاکر جگت وچ اکھوائیا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، کایا کعبیاں دھیان
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائی۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تیرے آگے اکو
 واسطہ، وصل یار دینا سمجھائیا۔ تیرے گرہ دا ملے راستہ، منزل اور نہ کھئے جنائیا۔ تُوں ملے سچ پرکاش دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ منڈل
 وکھا دے اپنی راس دا، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ ساڈا لہنا مکے دس دس ماس دا، جنی گکھ پھیر نہ آئیا۔ گرہ سہا دے اُتے آکاش دا، گگن
 گگنتران پنڈھ مُکائیا۔ لہنا پھیر نہ رہے شنکر کیلاش دا، پریت پاہن دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی آسا انت اخیر، آخر اک جنائیا۔ تیرے ہتھ دھرم دھار تدپیر، طریقہ تیرے

چرن کول سرنائیا۔ ساڈا شرع دا توڑ زنجیر، بندھن تن رہے نہ رائیا۔ منوآ من نہ ہونے دلگیر، منوآ من نہ کھئے ہلکائیا۔ سو آسا پوری کر جو رکھ کے گیا کبیر، قبران باہر درسائیا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائیا۔ امرت آتم بخش دے سیر، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی دیوے دھیر، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ تُوں صاحب بے نظیر، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی اتم ویکھو خواہش، سچ سچ جنائیا۔ ساڈی لیکھے لاؤنی ماٹی والی لاش، تن وجود دینی وڈیائیا۔ سدا سدا سد تیرے رہیئے داس، داسی داس سیو کھائیا۔ تُوں وسنا انتر نرتت ساڈے پاس، پرہہ پُرکھہ پرماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا رہے نہ مات، متا تیرے نال پکائیا۔ سچ وست دینی دات، دین دِیال دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ اندھیری رات، سچ چند کر رُشنائیا۔ آتم پرماتم جوڑنا نات، وچھوڑا جگت دینا کھائیا۔ باطن دسنی اپنی بات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ پریتی جُڑیا رہے نات، چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن بھہہانت، بھیو ابھید اپنا دینا کھلائی۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی ہر بھگت دوار *

اُنیں سو پچتر جنوری کہے میرا دوس ستائی، دو ست آتم پرماتم زرگن سرگن دھار مل کے وجے ودھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تربتا دواپر کلجگ دین دنی ست دھرم دے ہرجن ساچے راہی، رہبر مالک خالق اکو نور الایہیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گئے چائیں چائیں، راما کرشنا رمان گیتا گنڈھ پوائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جس نور الاہ دی دتی دہائی، میوئل زما زکستے نزوآ نورے خدا محبان بیدو بے پرواہیا۔ گروآن جس دا سندیسہ دتا سو پُرکھہ اکالا لکھ چوراسی سرب ملاحی، نو ست برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال

گگن گگنتر زمیں اسمان نوجوان سِری بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ ستائی جنوری کہے میری نمو نمو نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ سیس جھکایا۔ جو پرم پُرکھ پرماتم میلا میلے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس دی دین گواہیا۔ چار جُگ دے شاستر کرن پُکار، نراکھ دھار اکھراں وچ پرگٹایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا تن وجود ماٹی خاک پاونہارا سار، لکھ چوراسی انڈج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار، رام رحیا کرشنا کاہنا مرد مردانہ اک اکھوایا۔ جو بھگتاں سنتاں صوفیاں انتر نرتتر نِج نیتر دیونہار دیدار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آیا۔ جس دا ناد شبد دُھن تن مندر اندر سچّی دُھنکار، پن رسنا جہوا بتی دند صفتی ڈھولے نام سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ ستائی جنوری کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، پرم پُرکھ پرماتم سیس نوایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں صحیح سلامت، نور الہ بے پرواہ اک اکھوایا۔ جس دین دنی ذات پات دین مذہب میٹنی بغاوت، بغلگیر چار ورن اٹھاراں برن دین گواہیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا جوتی دھار سب تُوں ساچے نام دی دیویں دعوت، پن رسنا جہوا امرت رس نِجھر دئے جھرائیا۔ جس دا نام کلمہ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم اگتی امانت، نیامت ست سچ جگت ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ ستائی جنوری کہے میرا دوس دِیاڑا چنگا، پرہ دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں انتر نرتتر ویئے پردے دھار جل گنگا، گوداوری جمنا سُرستی نال ملایا۔ ہرجن پرہو بھگت نِج نیتر رہے کھئے نہ اندھا، اندھ اگیان دئے مٹایا۔ آتم پرماتم پاربرہم برہم ایش جیو جگدیش لائے اپنے انگا، انگیکار اک اکھوایا۔ جس دے حکم وچ ستجگ تریتا دواپرلنگھا، کلجگ ویکھنہارا تھاو تھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کرپا کرے دنگا، من کلپنا نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلا اک پرگٹایا۔ ستائی جنوری کہے میری پُکار، پُنه پُنه سیس نوایا۔ میں چاہندی ساری سرشٹی دا اک ہووے جیکار، نام ڈھولا سوہلا اکو راگ جنایا۔ اکو مندر ہووے دوار، گرو دوارا شودوالے مٹھ چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اکو شبد ہووے دُھنکار، نام ندھانا وجے ودھایا۔ اکو نور ہووے اُجیار، جوتی جاتا ہر گھٹ اندر بیٹھا نظری آیا۔ اکو

شاہو بھوپ ہووے سیکدار، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ اکو حکم سندیسہ دیوے ڈھر دی دھار، دھرم دا مارگ اک سمجھائیا۔ دین مذہب
 ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک وکھائے گھر بار، جس گھر وسے ڈھر دا ماہیا۔ جگت دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھے وگسے پاوے سار،
 پارہم پت پرمیشور اپنا کھیل کھلایا۔ ستائی جنوری کہے جس دھرتی اُتے دھیر پُر بننا بھگت دوار، ایہہ نشانہ کرشنا کاہنا جمن کنارے
 گویال ہو کے بنسری ڈھن نال گیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔
 دھرنی کہے میں جگ جگ رہی گھنڈی، بھجی واہو داہیا۔ سری بھگوان دے چرن رہی چمڈی، بن بلاں رس چکھائیا۔ اُس دی مدھر
 ڈھن رہی سُن دی، جو پن کٹاں کری شنوائیا۔ میری کھیل آد جگاد مالک کُن دی، دو جہاناں ویکھے وکھائیا۔ خبر یاد رکھنی ہُن دی،
 سہج نال رہی درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ وچار رہی نہ پاپ پُن دی، کوڑ چاروں کُنٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں کاہن دے چھوہے چرن، میرے اتر خوشی آئیا۔ میرا کھلیا ہرن پھرن، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔
 میں بھے وچ لگی ڈرن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پلّو لگی پھرن، اپنی گنڈھ پوائیا۔ دھرنی کہے مینوں اشارہ دتا دھرتی کلجگ انت جس ویلے
 سرشٹی من کلپنا وچ لگی سڑن، چاروں کُنٹ اکن نہ کھئے بھجائیا۔ کوڑی ودیا لگی پڑھن، آتم ودیا جان بھلایا۔ گھر گھر سریر ہنکاری بنے
 گڑھن، ہووے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ ساچے مندر سچ دوار جگیا سو مِل نہ وڑن، جگت واسنا بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ساچے بھگتاں دے ادھار، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ چار ورتاں
 دے پیار، کھتری برہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دیناں مذہباں اک وکھا سچا گھر بار، درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق حق
 سمجھائیا۔ میری انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں پیج سوار، تیرے آگے منگ منگائیا۔ میری آشا پُرانی ساری دُنیا اُتے ساری سرشٹی
 ماتوتا دا اکو تیرے پیار دا ہووے بھگت دوار، بھگون سب نوں مل کے وجے ودھائیا۔ دُئی دویت شرع شریعت اندروں کڈھنی باہر، من
 کلپنا کوڑ کرپا کرنی آپ صفائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکدار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے ایس دھام دا لیکھ لیکھ لئی آگئے
 انسپیکٹر صاحب تے نال تحصیلدار، تسلی کر کے جان چائیں چائیا۔ ایہہ کوئی ٹھگان چوراں دا نہیں بازار، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایتھے اکو

پرم پُرکھ پرماتم نُون ہونی نمسکار، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ آتما پرماتما پرماتما آتما ہووے جے جیکار، تُون میرا میں تیرا ساچا میلا ملے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُون بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن کھیلے کھیل اکم اپار، اکھ اگوچر اکم اتہا بے پرواہ پروردگار سانجھا یار نور الہ اک اکھوائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دوندر سنگھ

رجندر سنگھ ہرینس سنگھ گڑگاؤں آسا سنگھ کھانگ *

پنج تت کہن پرہہ کِرپا کر اپاری، اپرمپر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ تُون آد جُگاد شاہو بھوپ وڈ سیکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن سرگن نرور ہو کے پیچ سواری، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نو نو چار پچھوں آئی تیری واری، وارث ہو کے ویکھنا تھائوں تھائیا۔ جن بھگتاں آتما پرہو نہ رہے کواری، کائنات دے مالک لینی انت کنت پرنائیا۔ سچ دوار ایکنکار چرن دھوڑ بخشنی چھاری، ٹکے پریم پیار لگائیا۔ ساڈی آسا تیرے چرن کول ہووے ونجاری، دوسر ہٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا لیکھا لاؤنا جگ، جاکرت جوت کر زشنائیا۔ کوڑ ترسنا میٹ دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ ہنس بڈھی بنا لے کگ، کاک ہنس رُپ وکھائیا۔ تیری دھاروں رہے نہ کوئی الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت شہیلا دے نہ کھئے الپگ، سرگ دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تک لے انت کنارہ، جُگ چوکرئی پورب دھیان لگائیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ تُون شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اکم اتہاپیا۔ تیرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، اوتری تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ نگاہ مار لے جُگ چوکرئی چارا، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ ساڈا آون جاون بنیا رسیا دوبارہ، تن وجودان رنگ رنگائیا۔ جے آتما تیرے سوہے بنک دوارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ کیوں تتان لوک مات ڈرکارا، بھگتاں تت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ انت ویکھ سُن ساڈی پکارا،

پُنه سِيسِ نِوائِيا۔ جوتِ جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپِ اپنیِ کِریاِ کرِ، ایکاِ دیناِ ساچاِ ورِ، سچِ داِ بھِیوِ آپِ کھلائیا۔ پنجِ تَتِ کہنِ پرِہِ اسِیںِ جُگِ
 جُگِ رہےِ سڑدےِ، اگنیِ تَتِ نہِ کھئےِ بُجھائِیا۔ ونجارےِ بنےِ رہےِ گورِ مڑھِ دےِ، ماٹیِ خاکِ نالِ وڈیائِیا۔ کلجُگِ انتِ ساڈاِ نِوائِ گھاڑنِ گھڑ
 دےِ، گھڑنِ بھٹنہارِ تیریِ سرنائیا۔ آونِ جاونِ لکھّےِ چوڑاسیِ وچونِ کڈھِ دےِ، ناتاِ لوکِ ماتِ رہےِ نہِ رائِیا۔ پُوربِ لہناِ دیناِ پُرکھِ بدھاتےِ ساڈاِ
 چھڈِ دےِ، آگےِ اپناِ رنگِ رنگائِیا۔ اسِیںِ چاہنڈےِ آتماِ نالِ سچکھنڈِ داِ سانوںِ پدِ دےِ، درگاہِ ساچیِ سچِ تیرےِ وچِ سمائِیا۔ حُکمِ نالِ ساڈاِ
 حصّےِ نالِ آدھِ دےِ، بنِ تنِ وجودِ آتمِ بھگتاںِ نالِ لوکِ ماتِ نظرِ کھئےِ نہِ آئیا۔ انتِ آخِرِ بےِ نظیرِ سانوںِ پچھےِ نالوںِ لیکھاِ ودھِ دےِ، وعدےِ گُرِ
 اوتارِ پیغمبرانِ پُورِ کرائِیا۔ اسِیںِ پیارےِ آدِ جُگادِ تیریِ جدِ دےِ، بنِ بھگتاںِ تیراِ بنسِ نظرِ کھئےِ نہِ آئیا۔ جوتِ جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپِ اپنیِ کِریاِ
 کرِ، کرےِ کھیلِ ساچاِ ہرِ، سچِ داِ سنگِ آپِ بنائِیا۔ پنجِ تَتِ کہنِ پرِہِ ساڈیِ جگتِ نہیںِ کوئیِ ونڈِ، حصّےِ نظرِ کھئےِ نہِ آئیا۔ اسِیںِ جاناِ آتماِ
 نالِ تیرےِ سچکھنڈِ، سچِ دوارےِ سوہیاِ پائِیا۔ پھیرِ آؤناِ نہیںِ جیرجِ انڈِ، اُتُبھجِ سیتجِ ونڈِ نہِ کھئےِ ونڈائِیا۔ ساڈاِ ناتاِ نہیںِ کوئیِ نوِ کھنڈِ، دیپِ
 ستِّ نہِ رنگِ رنگائِیا۔ جےِ آتماِ اپنےِ نالِ لئیِ گنڈھِ، کیوںِ جنِ بھگتاںِ تتاںِ کریںِ جُدائیا۔ اسِیںِ کوئیِ پُوجاِ کیتیِ نہیںِ کیرِ جنڈِ، پاپنِ پتھرِ نہِ
 سِیسِ نِوائِیا۔ جوتِ جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپِ اپنیِ کِریاِ کرِ، ایکاِ دیناِ ساچاِ ورِ، سچِ گرہِ دینیِ سرنائیا۔ پنجِ تَتِ کہنِ پرِہِ ساڈاِ جگتِ نہِ
 ہووےِ مرناِ، مرِ جیوتِ رُوپِ بنائِیا۔ نواسِ دیناِ اپنےِ چرناںِ، سچکھنڈِ ملےِ سرنائیا۔ تیریِ کِریاِ نالِ ترناِ، تارنہارِ ویکھناِ چائِیںِ چائِیا۔ سچِ
 سہاؤناِ اپناِ گھرناِ، گرہِ مندرِ دینیِ مانِ وڈیائِیا۔ اسانِ تیریِ منزلِ چڑھناِ، آگےِ ہوِ نہِ کھئےِ اٹکائِیا۔ تیراِ ڈھولاِ پڑھناِ، تیریِ صفتِ صلاحِیا۔ تیراِ
 پلُوِ پھڑناِ، دوسرِ کنتِ نہِ کھئےِ ہنڈھائِیا۔ انتِ ساچاِ گھاڑنِ گھڑناِ، گھڑنِ بھٹنہارِ اپناِ رنگِ رنگائِیا۔ جوتِ جوتِ سرُوپِ ہرِ، آپِ اپنیِ کِریاِ کرِ،
 ایکاِ دیناِ ساچاِ ورِ، سچِ داِ بھِیوِ آپِ چُکائِیا۔ پنجِ تَتِ کہنِ پرِہِ ساڈیِ پُوریِ کرنیِ آسِ، ترسناِ جگتِ نہِ کھئےِ رکھائِیا۔ تیرےِ گرہِ ہووےِ
 نواسِ، گھرِ سچِ ملےِ وڈیائِیا۔ ساڈاِ لیکھاِ رہےِ نہِ وچِ بھرواسِ، ماٹیِ خاکِ نہِ کھئےِ چٹرائِیا۔ جےِ آتماِ تیراِ نُورِ تیراِ ستِّ پرکاشِ، بھگتاںِ تَتِ تیراِ
 رنگِ سمائِیا۔ جُگِ چوُکڑیِ اسِیںِ ہُنڈےِ رہےِ اُداسِ، گُرِ اوتارِ پیغمبرانِ آگےِ واسطہِ پائِیا۔ ساڈاِ پندھِ مُکاؤناِ دسِ دسِ ماسِ، ماتِ گرہِ نہِ
 آگنِ تپائِیا۔ ساڈیِ کرنیِ بندِ خلاصِ، بندِ یخانیانِ وچونِ باہرِ کڈھائِیا۔ سارےِ دیندےِ گئےِ شاباشِ، خوشیاںِ ڈھولےِ سوہلےِ نالِ جنائِیا۔ جسِ

ویلے آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے شنکر اُتے گیلاش، رائے دھرم دا پندھ مُکائیا۔ تہاڈی پوری کرے آس، ترسنا اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائلیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں تیرے بھگت میت، مترا تیری سرنائیا۔ بن تیرے ساڈی چلے کوئی نہ ریت، ریتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ کس دے نال کریں پریت، پریتم کہہ نہ تینوں کھئے بلائیا۔ بے شک تُوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ بن بھگتاں تُوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گیت، گہر گمبھیر تیرے رنگ نہ کھئے سائیا۔ نہ کوئی تینوں وسن دیوے چیت، گرہ مندر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈھابیا۔ جن بھگت تت تیرے بردے، جگ جگ سیو کھائیا۔ سرگن دھار زرگن تیتھوں رہے ڈردے، نت نوت سپس جھکائیا۔ دکھ کشٹ تیرے پچھے رہے جھلے، سر سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ بھکھاری بنے رہے تیرے در دے، کایا مندر اندر الکھ جگائیا۔ آتم دھار پر ماتم تینوں رہے وردے، جگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ہُن مہربان ہو کے کِریا کر دے، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ اشنان کروا دے اپنے سر دے، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ نظارے تکیئے تیرے نرائن نر دے، نر ہر پڑدا دینا چکائیا۔ مالک بنیئے تیرے سچکھنڈ گھر دے، پردہ اندروں دینا اٹھائیا۔ پھیر جم کے ربیئے نہ مردے، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ اکو وار کِریا کر دے، کِریال ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن تیرے نور وچ جائے رلدے، آکے لیکھے رہن نہ کلجگ کل دے، کل کلیش لہنا دینا دینا مُکائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دلی دھیر پُر وکھے *

دھرنی کہے پرہہ میرے اُتے رووے دھرم، دھرم دی دھار دئے ڈبائیا۔ ساچی کرنی دا کرے کوئی نہ کرم، کرم کانڈ کِریا کوڑ جگت ہلکائیا۔ مایا ممتا موہ دا گھر گھر ہویا جرم، جگت واسنا بنی جنیندی مائیا۔ دین دُنی درشتی ہو گئی چرم، چم درشتی وچ سرب ہلکائیا۔ کایا مندر اندر سب تُوں ہویا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ تیرا پیار رہیا نہ ورن برن، پاربرہم برہم پرہہ ملن کھئے نہ پائیا۔ میرے نیتر لوچن

نو کھنڈ ست دیپ کھاندے شرم، نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ
 کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے اُتے دھرم ماردا چیکاں، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ نو ست ویکھ شریکا، سگلا سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ جھگڑا پیا
 جیو جی کا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا بھیو جانے کھئے نہ نیکن نیکا، نر نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا انتر پُرکھ اکالے ہویا پھیکا، امرت
 رس نہ کھئے بھرائیا۔ کوڑ کُڑیاریے سب نوں لائیاں لیکان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ گرنتھ شاستراں سمجھے کھئے نہ ٹیکا، ٹیکا ٹپنی خلق
 خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم رہیا
 پُکار، پن رسنا جہوا سُنائیا۔ نیتر نیناں رووے زارو زار، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ بنا زبان کرے گفتار، گُفت سُئید بھیو چُکائیا۔ چاروں کُنٹ
 ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑی کِریا ویکھ پُرکھ نار، نر نرائن تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ ورن برن دھاہاں رہے مار،
 سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ لیکھا رہیا نہ تیئی اوتار، پیغمبر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گرو گُردیو نہ کھئے ادھار، قُدرت دا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔
 مندر مسجد شو دوالے مٹھ کرن وچار، سوچ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بھجن وارو وار، دوس رین پنڈھ مُکائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے
 دوار، درگاہ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دیناں مذہباں ویکھ خار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرے نام دے کھنڈے کھڑکدے نال تلوار، ترکش
 تیر کماناں جوڑ جُڑائیا۔ میں ویکھ ہوئی بے زار، حیرانی وچ دُہائیا۔ انتر نرتن رہیا نہ کیسے پیار، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرنی کہے میرے
 پرہو میری نمو نمو نسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ ساچا مارگ دے اک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھائیا۔
 اکو نام دے جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ دویت لیکھا رہے نہ کیسے دوار، گرہ مندر کر صفائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن دھار کر
 اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ دِلان دے مالک دِلان دی پاؤنی سار، دِلبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم ویکھ لے روندنا، پن نیناں نیر وہائیا۔ نو ست پھرے
 بھوئندا، سچ دوار نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا ڈھولا پھرے گاؤندا، بھجے واہو داہیا۔ بل تکه کلجگ کاؤں دا، جو چار کُنٹ اپنا کھیل کھلائیا۔ پیار
 رہیا نہ کیسے دھرتی ماؤں دا، ممتا کوڑ جگت ہلکائیا۔ انصاف رہیا نہ کیسے نیاؤں دا، عدل سچ نہ کھئے کھائیا۔ شبد رہیا نہ واہو دا،

واپگرُو تیرے وچ نہ کھئے سہائیا۔ ستکار رہیا نہ کیسے پاؤں دا، چرن کول نہ کھئے سرنائیا۔ مان رہیا نہ کیسے راؤ دا، رہبر گر اوتار دین
 گواہیا۔ ونج دے نہ کیسے شاہو دا، ساچی وست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 حُکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو دھرم میرے وچ چھپدا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جس روپ دھریا چپ دا، رسنا جہوا مُکھ نہ صفت
 صلاحیا۔ تُوں کھیل ویکھ لے کلجگ اندھیرے گھپ دا، کوڑ کریا نال ہلکائیا۔ پیار رہیا نہ پتا پت دا، مات پت روون مارن دھاپیا۔ وقت
 سہنجنا دے کیسے نہ رت دا، زڑی سچ نہ کھئے مہکائیا۔ جھگڑا تک لے کایا پنج بھت دا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ویکھنا تھاون تھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ساچے آس نہ کھئے رکھائیا۔ جھٹ نارد آیا نی دھرنیئے تُوں کیوں گرلاؤندی، کی تیری وڈیائیا۔
 کس صاحب تُوں سناؤندی، دکھاں بھری دئیں دُہائیا۔ کی وڈیائی تیرے تھاون دی، تھنتر دے سُنائیا۔ کی کھیل اکم اتھابو دی، بے پرواہ
 کی جنائیا۔ کی آشا رکھی سچے شاہو دی، شہنشاہ آگے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے دھرنی میں سُنیاں تیریاں گلان، جو پریم نال سُنائیا۔ جس نے سچ سِنگھاسن ملا، سُکھاسن بیٹھا
 دُھردرگاپیا۔ جس تُوں پیغمبران کہا اللہ، الہی نور اک اکھوائیا۔ اوہ آد جگادی اِکلا، سچ سِنگھاسن سوہا پائیا۔ جس دا لہنا دینا جلاں
 تھلاں، مہیئل ویکھے دُھردرگاپیا۔ اوہا سب توں وکھرا بلا، ہلڑبازی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو کردا ولا چھلا، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائی۔
 جس نے ستگر شبد سندیسہ گھلا، پیغام نور الہیا۔ اوہ ویکھنہارا کایا ماٹی کھلا، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ اوہ وسے نہچل دھام اٹلا،
 سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس نے کھلیئے تیرے اُتے بھگت دوار وساؤنا محلا، محل دُھر دا آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم تُوں ست دا دیوے
 پہلا، ستجگ سچ رنگ رنگائیا۔ جتھے کرشن کابن نے بنسری نال ہتھ پھڑ وجایا ٹلا، سنکھ ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائی۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں کی پرہو تُوں دسدی، کھلیئے دے جنائیا۔ تُوں جگ
 چوڑی اوہدے چرناں ہیٹھ وسدی، نت نوت سیو کھائیا۔ تُوں بھری پریم رس دی، سُکھ سانتک روپ سہائیا۔ تیری صفت وڈیائی جس
 دی، ڈھولے سوپلے راگ درڑائیا۔ تُوں بن قدمان تون نسدی، بھجیں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

ساچا ور، ساچی کھیل رہیا کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پھڑ کے ہلونا دیواں تینوں گٹ، پوٹے سہج نال دبایا۔ تون میری بودی وچوں
 اک وال پٹ، دکھ درد نہ لاگے رایا۔ پھیر اُس تون پرہ دے چرناں وچ سٹ، سوہنی گنت گنایا۔ جیہڑی پریتی دھرم دی دین دنی نالوں
 گئی چھٹ، چھٹکی لو دئے لگایا۔ پھیر اپنے سوار بٹ، بلان نام رنگ رنگایا۔ پھیر اپنی آشا اندرون کڈھ پھٹ، پن رسنا ڈھولے گایا۔ تیرا
 بھاگ نہ جائے نکھٹ، پرہ دیونہار وڈیایا۔ اوہ تک لے کلجگ کوڑ گڑیار دی چاروں گنت لٹ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرے اُتے دھرم ہونا آگھا، اگن آتھن ملے
 وڈیایا۔ تیرا وقت سہنجنا پگا، پورب لیکھا ویکھن پایا۔ تیرا کرم کانڈ دا لینا بوجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ تون کیوں نیتروویں نین مؤند
 بسدھا، سدھ ساچی سچ لے انگڑایا۔ تیرے اُتے ہونا یدھا، چاروں گنت دہایا۔ پھیر بھگت دوار دا سمجھنا مدعا، مدتاں دا لیکھا دئے
 چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرا دھرم جاوے اٹھ،
 اپنی لئے انگڑایا۔ تون ویکھ لے چارے گٹھ، چارے کنتاں پھول پھلایا۔ پوتر دسے نہ کوئی مٹی خاک مٹھ، چاروں گنت کوڑ ہلکایا۔ تیرے
 تیرے نالوں رہے رٹھ، رٹھیاں سکے نہ کھئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔
 دھرنی کہے نارد میں ویکھ کے ہوواں دکھی، چاروں گنت دھیان لگایا۔ پرہو پیار وچ دسے کوئی نہ سکھی، ست وچ نہ کھئے سہایا۔ دھرم
 دی دھار رہی نہ مکھی، دپیک جوت نہ کھئے رُشناایا۔ جگت اندھیرا ہویا گکھی، ست سچ نہ کھئے رُشناایا۔ میری آشا دھرم دھار دی
 بھکھی، ترسنا تریت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھایا۔ نارد کہے
 دھرنیئے میں تیرے دکھاں ویکھ ہسنا، تالیاں رہیا وجایا۔ چاروں گنت نسنا، بھجان واہو داہیا۔ تکان زین بنیری مسنا، جو چاروں گنت
 اپنا رنگ رنگایا۔ ویکھاں کھیل الکھ الکھنا، جو کرتا رہیا کرائیا۔ میرا حکم دھر دا اکو جو پرہ دا بھیو کھولے جس رچائی رچنا، جگت
 جگت ونڈ ونڈایا۔ جس دا اوتار پیغمبران گرواں متیاں پچنا، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد میں اک دی رکھاں ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمایا۔ جو بدھی کرے بیک، پت پتیت

بنائیا۔ اگنی تن نہ لائے سیک، تتوت نہ کھئے جلائیا۔ چرن کول بخشے اپنی ایک، ایکنکار دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں تینوں کراں خبردار، بے خبرے خبر جنائیا۔ اٹھ ویکھ اگتا یار،
 جو مٹر پیارا نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوڑیاں اپنا حُکم ورتائیا۔ سو لہنا دینا پورب لیکھے لائے سرب سنسار،
 سنسا جگت رہے نہ رائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں قرضہ دئے اُتار، مقروض اپنا حُکم ورتائیا۔ سو تیرے اُتے دھرم دا کر پسا، دھرم دوارا اک
 پرگٹائیا۔ پہلوں اُس نوں ڈنڈاوت بندنا دھوڑی وچ کر نِمسکار، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جس نے سچ دوار کھولیا اپنی دھار، دوسر ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ بھگتاں دا بن آپ سِکدار، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھنہارا پاوے سار، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیرے اُتے سُنہنجا کرنا
 دلی دربار، درگاہ سچ دا سچ روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد
 کہے دھرنیئے تیرے اُتے بھگت دوار دی رکھی نینہ، نینہوں بھگتاں نال رکھائیا۔ ست سچ دا بیج کے بیء، پت ٹہنی آپ پرگٹائیا۔ رویداس دا
 لہنا ساڈھے تِن ہتھ سپے، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جنت جی، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ اوہدا لیکھا جانے
 کوئی کی، کاتب لکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا اشارہ گرداس نے کیتا ویہہ اکیہ، بیس بیسا اگم اتھاپیا۔ جس دی سب توں وکھری لیہ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے گر اوتار پیغمبران ویکھ لے ہستیاں، جو
 نور جوت رُشنائیا۔ بھگتاں چڑھدیاں ویکھ لے مستیاں، مست خُماری اک رکھائیا۔ تیرے گرہ اندر پرہو پیاریاں دیاں رکھیاں گئیاں استیاں،
 ارتھی جگت نہ کھئے اٹھائیا۔ انہاں دیاں قیمتاں نہیں کوئی سستیاں، جگت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ چاروں گنٹ تیر انیا لے کسدیاں، بن
 ترکش ہتھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ڈسدیاں، وکھ نو ست نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے دھرنی نوں لیکھا تک پُرانا، تینوں دیاں سُنائیا۔ جو منی سنگھ دتا بیانا، اُنگلاں دس مُکھ وچ ٹکائیا۔ تیری
 کھیل سِری بھگوانا، میری قلم نہ سکے سمجھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں سیوک تیرا نمانا، نو نو لاگاں پائیا۔
 تیرے ہتھ وچ قلم کانا، کائنات دا تیرا رنگ چڑھائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ، بلدھاری اک اکھوائیا۔ اوہ ویکھ لے میں وی جمن کنارے

لایا نشانہ، نشانہ تیرے نال بنائیا۔ جس کارن تیرا لہنا دینا ہونا جگت جہانا، سہج نال دیاں درڑائیا۔ تیرے لکھاریاں بدھا ہونا گانا، شہادت شہیدی جگت والی سمجھائیا۔ ایہ کوئی قوم مذہب دا بننا نہیں مکانا، حدان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ منی سنگھ کہے میں ماریاں نو نو لکیراں، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے بھگت دوارا کرے تامیرا، طرح طرح دا کھیل کھلائییا۔ پھیر جھگڑا پینا غریباں امیراں، نو کھنڈ پرتھی پئے ڈبائیا۔ کیسے نوں سار نہ آئے اپنے سریرا، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ سب دیاں بدل جان ضمیراں، بھیو سکے نہ کھئے کھلائییا۔ ایہو آسا رکھ کے گیا کبیرا، ہتھ مستک اُتے ٹکائیا۔ رویداس نے ہتھ پھڑ کسیرا، قسم کھا کے تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ تیرا بھگت دوارا نو کھنڈ پرتھی دی ہونی اک جاگیرا، دوجا وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے بدلنیاں سب دیاں تقدیراں، تدبیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے لیکھے وچ لیکھے لگنا گرمکھ ہیرا، ہرجن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ ویکھ میں تینوں پترا وکھاواں پاڑ، جو بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دا نہ کوئی پچھا نہ اگاڑ، آگے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نے نیہاں رکھن کارن تیرا سینہ دتا پاڑ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا لیکھا پھیر سمجھاواں گا ستاراں ہاڑ، ہاڑے کڈھن والیئے تینوں دیاں درڑائیا۔ جس دا پرکاش ہونا جنگل جوہ اجاڑ، پہاڑاں ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے نارد ا میں وچاری بھولی، بھل وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں آد جگاد گولی، جگ جگ سیو کھائییا۔ میں سُنہار گر اوتار پیغمبران بولی، جو میرے اُتے گئے سُنائیا۔ میں کلجگ انت کوڑ کڑیاں ویکھ کے ڈولی، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ دھن بھاگ جے نوں بھیت رہیا کھولی، پردہ رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لیا ملائییا۔ نارد کہے دھرنیئے آ اک دوجے نال گل کریئے گجھی، جگت سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میںوں اک گل سُجھی، سہج نال درڑائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ہُن تے ویلا کلجگی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ دھرنی کہے نارد ا کیسے دی پوتر رہی نہ بُدھی، بُدھ ہین دسے لوکھائییا۔ نارد کہے دھرنیئے، میرے اندر بندی گُدگدی، میںوں باسا رہیا آئیا۔ اوہ نگاہ مار لے پچھلی اودھ سب دی پُگی، آگے پنڈھ نہ کھئے ودھائیا۔ دین دُنیا کوڑ دے کیچڑ کھبھی، باہر سکے نہ کھئے

کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں تینوں ہوئی جہی
 ماراں نگا جہا دھگا، دھکیل کے دیاں جنائیا۔ تُوں نہیں ویکھدی کی تیرے نال وعدہ پگا، قول اقرار کی نظری آئیا۔ نالے لیکھا تک لے کی لہنا
 پیسا ٹکا، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر نگاہ مار لے جو مالک حقیقی حقا، صاحب اک گوسائتیا۔ جو تیرا بنیا سکا، سکلا سنگ نبھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ اک رکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں تیرے اُتے کڈا لایا بھاگ،
 بھاگوانے تینوں دیاں جنائیا۔ جگت دیئے سُنئیے جگ وچوں جاگ، جاگرت جوت نیتر نین ویکھ چائیں چائیا۔ تیرے اُتے ست دا سچ جگیا
 چراغ، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تیری بُجھاوَنہارا آگ، اگنی تت گوائیا۔ اُس صاحب دی سرن لاگ، جو سر سر رزق سبائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے نارد اُس دا کران شکرانہ، نو نو سیس جھکائیا۔
 جو پھر کے اگتی بانا، بان انیا لے تیر چلائییا۔ جس دواپر دا بدل دتا زمانہ، کلجگ اتم ویکھے چائیں چائیا۔ تیرا پوتر کرایا استھانا، سوہنی
 دتی وڈیائییا۔ بھگتاں نال جُڑایا یارانہ، پریتی سکے نہ کھتے ٹڑائییا۔ دھرنی کہے نارد ا میں تینوں پتہ نہیں ہرجن لیا یا کس بہانہ، باہوں پھڑ پھڑ اپنا
 سنگ بنائیا۔ جنہاں دوس رین سیوا کردیاں خوشیاں دا گایا ترانہ، طرح طرح دے گیت دتے درڑائیا۔ میرے اُتے ست دا سچ دا جھلا کے
 نشانہ، نشان دین دُنی دتے بدلائیا۔ میں انہاں دا کران مانا، نانی ہو کے سیس جھکائیا۔ جنہاں میرے سینے اُتے بہ کے کھادھا کھانا،
 خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا سچ آپ پرگٹائییا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں کران دھن واد،
 خوشیاں وچ سیس نوائیا۔ بھگتو تُساں میرا کھیڑا کرنا آباد، جتھے دین دُنی ملے وڈیائییا۔ جس دا نام رہے آد جگاد، جگ چوکڑی وچ
 ودھائییا۔ میرا اصلی رُوپ پھیر بنیگا کلجگ دی دھار توں بعد، ستجگ اپنا رنگ پرگٹائییا۔ جس ویلے ساری سرشٹی دا ہویا اک رواج، اکو
 مارگ دین دُنی چلے چائیں چائیا۔ اکو نام شبدا دی آویگی آواز، اکو سروتا ہووے دُھر دا ماہیا۔ اکو شبدا گوہندا دا ہووے باز، بازی دین
 دُنی اُٹائییا۔ میں تہاڈا شکر کران جنہاں نے بھگت دوار سہایا پھلوں وچ پنجاب، پھیر دلی دوار دتی وڈیائییا۔ جتھے صاحب ستگر دے شبدا
 دا ہونا راج، رعیت نو کھنڈ پرتھی بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا شاہ سلطان کرن گے کاج، کرنی دا کرتا اپنے حُکم وچ بھوائیا۔ تُسین پرہو دے

بھگتو میرے وڈے میں تہانوں کراں آداب، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ جنہاں نے میرا پورا کیتا خواب، ماجھا مالوا دوآبہ جموں آیا چائیں
 چائیا۔ پر یاد رکھیو ایتھے ساری سریشٹی واسطے دھرم دی کھلیگی کتاب، جس دا مضمون جگت قانوں نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے بھگتو تسان میرے اُتے کوئی سٹی نہیں مٹی،
 جگت گھٹا نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں اتھے سکھ دے آسن اُتے لٹی، سوہنی سیج سہائیا۔ کیوں تہاڈے اندر پرہو دے پیار دی دھار ویکھی چٹی،
 جو چٹے اُتے کالے اکھر رہیا لکھائیا۔ جس دے کول دوہتھڑا مار کے پٹی، بٹنے والا نال ملائیا۔ اُنھ مینوں اشارہ دتا جا بھگتاں کولوں ویکھ
 لے ہاپے اُتے لگی ٹپی، ہوڑا سسے والا نال ملائیا۔ میں جاں نگاہ ماری اوبناں دے اندروں آواز آئی مٹھی، توں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا
 کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے توں کھنڈاں دے لیکھ
 لکھاؤنے وکھ وکھ، نو دروازے توں کھنڈاں دا راہ تکائیا۔ ستان دیاں نے ست دا کرنا پکھ، ست رنگ دا نشانہ دئے گواہیا۔ باقی سریشٹی
 دے لائے بھکھ، چاروں کُنڈ اندھیرا چھائیا۔ میرے دھرم دوار دی گنتی کوئی کر نہیں سکیگا کروڑی لکھ، ٹکیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت
 دیاں دھاراں دا ہووے گا اکٹھ، بھجن سارے واہو داہیا۔ کوئی سماں نہیں بہتاں تے سال سارے اٹھ، کھیل ویکھنا چائیں چائیا۔ شکر تہاڈا
 تسان میری کیتی چٹھ، جگت دی ریتی دھر دی چلی آئیا۔ ایہ کوئی جگت والا نہیں مٹھ، دیہریاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے سب دی
 گیڑ دینی اُلٹی لٹھ، گیڑا اپنے گھروں چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وڈیائیا۔
 دھرنی کہے جن بھگتو میری اک اک چوندھی متھے نوں لا کے جائیوخاک، جتھے گرمکھاں دیاں استھیاں دتیاں دبائیا۔ پھیر سنگھ کے جائیونال
 ناک، مہک اندرے اندر ٹکائیا۔ نالے کھندے جائیوپرہو نے پورا کیتا واک، جو کرشن آسا گیا رکھائیا۔ بس کے کھندے جائیوساری سریشٹی
 دا کھلیا تاک، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگتاں نوں ماردے جائیوباہک، میلا ملیا چائیں چائیا۔ سب توں بن کے جائیوچالاک، چنتا غم نہ
 کھئے رکھائیا۔ جو در آئے سب دے رُوح بُت ہو گئے پاک، پرہو دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ وچ سچ سمجھیو ایہدے وچوں اگئی نکلدی
 رہیگی لاٹ، نور جوت جوت رُشنائیا۔ بھگتاں دی دھار وچوں نکلیگی پاٹ، بٹنے والا ویکھے چائیں چائیا۔ ایہ ہووے گا دین دُنی دا

گھاٹ، پتن اکو اک سو بھا پائیا۔ سب نے دھیرج رکھنا ہاٹھ، میری دھرم نال دُہائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میرے پیار دے پچناں دی گھٹ کے بنھنی گائٹھ، راہ وچ جاندیاں وسر کھئے نہ جائیا۔ کدے خیال نہیں کرنا بھگت دوارے آ کے اسیں سٹے نہیں اُتے کھاٹ، سوہنا آسن نہ کھئے لگائیا۔ جے کوئی مینوں پُچھے دھرنی کہے میں خوشیاں وچ دساں بات، باطن بھیو کھلائیا۔ جس ویلے میرے اُتے بھگت سؤندے میری کالی تون چٹی ہو جاندی رات، بن سوریہ چند رُشنائیا۔ تساں مینوں دلی دوار آ کے پیار دی دتی دات، میں اپنی خالی جھولی لئی ٹکائیا۔ کیوں تہاڈا نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، آتما پرماٹما مل کے خوشی بنائی۔ میں سچ دساں جس ویلے تہاڈے آٹے والی میرے سینے اُتے بلدی پرات، پُراتن لیکھے یاد کرائیا۔ کیوں باون نے بل تون سہج نال دتا سی آگھ، شبدی شبد کیتی شنوائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیری ہوئی رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا دھرم نالوں تٹیا نات، ناتا سکے نہ کھئے جُڑائیا۔ پھیر آویگا کملاپات، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ کھیل کریگا وچ لوک مات، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں منتاں کراں آگے حضور، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے صاحب انہاں دی سیوا کریں منظور، جو چل کے آئے پاندھی راہیا۔ جنہاں پینڈے مارے دُور، بھجے واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے پچھلے بخش دینے قصور، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ کوئی جگت چاکر نہیں مزدور، بھگت سہیلے تیرے سو بھا پائیا۔ ایس بھگت دوار پچھے جگت جہان اُتے کر دینے مشہور، دیش پردیشاں وچ نام کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے بھگتو تہانوں نہیں پتہ روز ستگر تہاڈے نام رہیا لکھدا، دوس رین حساب لگائیا۔ صدق پرکھیا ساچے سکھ دا، جو گوبند گیا سمجھائیا۔ نالے قول پورا کیتا بھوکھ دا، اوتار پیغمبراں باراں دن نال رکھائیا۔ تہاتھوں سہارا لیا نینہہ والی اٹ دا، جگت ریتی جگت نال چلائی۔ جس دا کھیل شبدی دھار اگئی چٹ دا، جگت جہان شاستر بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ اپنا کھیل آپے نچھدا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ سدا سہارا بنیا رہے تہاڈی پٹھ دا، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈے اندر پینڈا صرف سوا گتھ دا، دو جہاناں پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈے چرن بڑے پوتر، جو میرے اُتے ٹکائیا۔

کیوں پرہو ٹھاڈے پچھے آیا میرا متر، ٹھاڈے پچھے اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے بھگت دوارے دا بنا دینا سوہنا چتر، چاترکاں دی ترکھا دئے
 بُجھائیا۔ ٹھاڈے پریم وچوں آئے نکل، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں جھکنے لوک ستل وتل اتل، بیٹھن سیس نوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے بھگتو بنیئے بھائی بھین، پریم نال
 جنائیا۔ ٹھاڈا میرا سانجھا ہووے نین، اکھ اکھ وچ رکھائیا۔ مُحبت وچ رہے نہ کھئے طرفین، دُتیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اشارہ دتا بالمیک وچ
 رمائن، میرے محبوب نے پورا دتا کرائیا۔ جو اکھیا نائی سین، سینت نال سمجھائیا۔ جو رویداس دسیا گہن، رستہ رستیاں وچوں پرگٹائیا۔
 آگے دسے نہ کوئی پرائن، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں کوچھی کملی شدین، دھرنی ہس کے رہی سنائیا۔ میرے اتے پتہ نہیں کئی کو
 سریشٹی نوں کھا گئی مؤت لاڑی ڈین، شاہ سلطان پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں کہاں بھگتو ٹھاڈے دھن بھاگ جنہاں نوں آپ آیا لین، آپ اپنا
 پھیرا پائیا۔ ٹھاڈے پچھے ویرو اوہنوں کدے نہیں آوندا چین، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کیوں اُس اپنی کیریا نال ٹھانوں تارنا وچوں کالی رین،
 بھگتی چرن پریتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہائیا۔ دھرنی کہے
 بھگتو میں ٹھاڈا ضرور کرانگی درس، درس پیاسی ناؤں دھرائیا۔ کیوں ایہہ میرے شہنشاہ دا خوشیاں والا برس، دہ دشا گنڈھ پوائیندا۔
 میری بھٹکنا مٹے حرص، ہوس اور نہ کھئے جنائیندا۔ تسان میرے اتے کر کے جانا ترس، ٹھاڈی رحمت پرہ دا نور نظری آئیندا۔ بے شک دُنیا
 کپندی اوہ دسے اتے عرش، مینوں ٹھاڈے اندر دسے سوہا پائیندا۔ ویکھیو مات پت بھین بھرا نار کنت پتا پوت کدے نہ کہہ دیو ساڈا ہویا
 خرچ، گنتی گنت نہ کھئے گنائیندا۔ ایہہ آشا رکھی سی یسوہ نے جس ویلے میرا لیکھا لگنا نالوں چرچ، چار جگ دے انت اپنا میل ملائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیندا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری نکئی جہی
 عرضوی، عرضاں کرن والیو دیاں جنائیا۔ جگاں وچوں بھگتی کر کے پرہو دا بھگت بنیا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں کوئی نظری آئیا۔ ہن ٹھاڈی
 آپے سرت اٹھا لئی سوئی، ستیو ٹھانوں آپ جگائیا۔ ٹھاڈی آتما آپ موہی، مُحبت اپنے نال جنائیا۔ جنہاں نال جائے چھوہی، شوہر بانکا
 اپنے رنگ رنگائیا۔ ٹھاڈی دُرمت میل جائے دھوئی، دھوبی ہو کے خنب پٹکا نام والا لگائیا۔ امرت رس جائے چوئی، جگت ترسنا بھکھ

مٹائیا۔ لیکھے لاؤندا جائے پیشینگوئی، گر اوتار پیغمبران میل ملائیا۔ سچ پُچھو دھرنی کہے ایہو جہی آگے کدی نہیں ہوئی، انہونی اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دی یاد وچ سارے کردے گئے دروہی، دو جہاناں دا مالک اپنا ویس وٹائیا۔ تسیں بھگت سہیلے تہاڈی آشا سدا رہے نویں نروئی، نرگن آشا اپنے نال ملائیا۔ کیسے دی پت جائے نہ کھوہی، پت پتوتتا ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار گہرا ساگر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو رکھیا وچ کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ آپ ٹکائیا۔ در آیاں توں دیوے پرہو آپ آدر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا نرم کرم کرے اجاگر، تہاڈی اجرت اپنے لیکھے پائیا۔ تسیں سچ دے بنے سوڈاگر، وست نام تہاڈے ہٹ وکائیا۔ بڑے سور پیر بنے بہادر، یودھے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار کرے عادل، انصاف وچ پچھلے کرم ککرم معاف سرب کرائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت دس میرٹھ چھاؤنی مہندر سنگھ، گرچن سنگھ نیشالا، وشوا متر گردیپ سنگھ

پری دیوی ہنس راج ملکہ راج میرٹھ *

پنج تت کہن پرہ دھر دے کلاپاتی، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ دین دیال کلجگ ویکھ اندھیری راتی، نو کھنڈ وچ ورہنڈ، دھیان لگائیا۔ دھرم رہیا نہ نو ساتی، چار ورن اٹھاراں برن رہے کرائیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کھئے جماعتی، ودیا نیراکھر دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہ چاروں کُنٹ اندھیرا جگ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔

تیری دھار تیتھوں ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوں صاحبِ سلطان نوجوان سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ سرشٹی دین دُنی وکھاوے اکو پگ، مارگ راہ رہبر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا نیتر وگے نیر، چار کُنٹ کُنٹ دُہائیا۔ وجود دھرے نہ کوئی دھیر، دھرم دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ اسیں کوچھے کلمے ہونے حقیر، شاہ فقیر سار کھئے نہ پائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے بے نظیر، پنج لوچن نین نہ کھئے رُشنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا بھگت سہیلا جگت کبیر، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے دُھر امام، عملان توں رہت نور الاہیا۔ تیرا سندیسہ سُنئیے پیغام، پیغمبران توں باہر کر شنوائیا۔ بھیو کھلا دے جگت اندھیرا شام، شمع نور کر رُشنائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کر تمام، تامس ترسنا میٹ مٹائیا۔ ساڈا اکو کلمہ ہونے کلام، کائنات اک پڑھائیا۔ اکو سندیسہ دینا آگے نام، ناؤں نرنکار اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ جھگڑا میٹ وچ دین دُنی، نرگن سرگن ہو سہائیا۔ تُوں مالک کُن کُنی، خالق خلق اک اکھوائیا۔ ساڈی پکار نرگن دھار سُنیں، انسنت تیری سرنائیا۔ ہر پردے انتر تیرے نام دی وچ دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ تیری اکو ہووے تبلیغ، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مانس مانو کر قریب، کرپے دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نو ست دے ترتیب، طریقہ دُھر دا اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ امیر غریب، غُربت سب دے اندرون باہر کرائیا۔ لیکھا ویکھ لے قرآن مجید، جو تیس بتیسے نال سمجھائیا۔ پنج تت کہن تیرے پیار وچ ہُنڈے رہے شہید، شہادت جگت والی رکھائیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا تیرے آگے بٹکائیا۔ اسیں تن وجود تیرے عزیز، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن جے بھگتاں آتما دئیں اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کیوں نہیں ساڈا خوشی کردا بند بند، جو بندگی تیری وچ سہائیا۔ اسیں وجود ماٹی خاک تیرے سوئے چند، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درشن پائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی ساڈی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ سچ دوار تیرا آتما نال آئیے لنگھ،

آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ ٹوں صاحب سؤرا سربنگ، ہر کرتا ڈھدرگاہیا۔ ساڈی غمی میٹ دے رنج، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں جگ جگ رکھیاں آشا، اوتار پیغمبر گر نال ملائیا۔ جو شبدی دھار دیندے گئے دلّاسا، کلمہ کلمیاں وچوں سمجھائیا۔ قدرت دا قادر تہاڈیاں پوریاں کرے آساں، خوشیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ مقبریاں وچ تک لے لاشاں، لاشریک پردہ آپ اٹھائیا۔ ساڈا ویکھ کھیل وچ بھرواسا، مڑھی گوراں نال وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پرہہ کلجگ ویکھ لے انت کنارہ، نو ست دھیان لگائیا۔ ساڈا دے نہ کھٹے پیارا، محبت وچ نہ کھٹے سمائیا۔ چاروں گنت اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کھٹے رُشناہیا۔ لہنا پورا کر دے پیغمبر گر اوتارا، جو بھوکھتاں وچ آساں ڈھر دیاں گئے رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا تکیئے اک دوارا، گرہ مندر اندر اکو سوہا پائیا۔ جتھے نؤر جوت ہووے اجیارا، بن تیل باقی دیپک دیا ڈگمگائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ نظری آئیں سیکدارا، شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے انت کنت بھگونت اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول لیکھا رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد دا شبدی دے اشارہ، سینت اور نہ کھٹے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن وزیول زبا زوی نول اللہ مول محمدے دُعا نؤرے خُدا خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ نگاہ مار لے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ تیرا سُنئیے اک سلوک، سوہلا ڈھولا انبولت بولا دینا جنائیا۔ جس دا حکم سکے کوئی نہ روک، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ تیرا پرکاش تکیئے دو جہاناں نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم سب نوں اپنی بنا لے گوت، گوٹم دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں پُتلے ماٹی خاک، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ ساڈا اتتر کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تن وجود کر دے پاک، پتت پُنت دیا کھائیا۔ تیرے سیوک بنیئے چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ منوا من رہے نہ آک، ترسنا کوڑ نہ کھٹے ہلکائیا۔ شبد گھوڑ چڑھاؤنا راک، شاہ

آسوارے دیا کھائیا۔ ساڈا پندھ مُکاؤنا واٹ، لیکھا آگے دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر
 دا میلا لیتا ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا کرنا آپ ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہووے جاپ، دُوسر اور نہ
 کھئے پڑھائیا۔ ترے گُن اتیتے میٹنا تاپ، ترے گُن دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں پورا کرنا واک، واقع ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے
 درس دا میلا ہووے نال اتفاق، اتفاقیا آؤنا واسو داہیا۔ جگت جہان مُکاؤنی واٹ، بن قدم قدم ٹکائیا۔ تیرا درشن تکیئے نور جوت
 للاٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پرہ
 ساڈا کرنا گھر سہنجنا، ساڈھے تین ہتھ دینی وڈیائیا۔ تُوں آد پُرکھ زرنجنا، اپر پدے پرواہیا۔ سدا سہپلا درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار
 کرائیا۔ کلجگ نیت نام دا پا دے انجنا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ ٹھاکر سوامی بننا سبجنا، میت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انت کنت جگت جہان
 رکھنی لجا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں پڑدا کجنا، مہربان دیا کھائیا۔ تیرا دیپک جوتی اکو جگنا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ بھگتاں
 کوڑ بجاؤنی اگنا، امرت میگھ نام برسائیا۔ چرن پریتی وچ کرنا مگنا، چرنودک نام مُکھ دینا چوائیا۔ تُوں نور الاہی سب دا رتّنا، یامین
 تیری وڈیائیا۔ تُوں گوپال مورت مدنا، سوامی اک اکھوائیا۔ لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیرا اکو گھر وسائیا۔ جن بھگتاں خوشیاں نال
 تینوں سدنا، ہوکا دین تھاون تھائیا۔ ساڈا لہنا دینا چُکاؤنا کایا ماٹی پنج تت بدنا، بدی دا ڈیرہ ڈھائیا۔ تُوں نرگن نروبر نور الاہی رتّنا،
 یامین تیری سرنائیا۔ ساڈی آون جاون لکھ چوراسی میٹنی حدنا، حدوڈ اپنی دینی وکھائیا۔ جتھے اکو ڈنکا وچنا، دُوسر اور نہ کھئے شنوائیا۔
 اکو دیپک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 پنج تت کہن پرہ ساڈی تیرے آگے ارداس، بینتی چرن کول ٹکائیا۔ ساڈا جنم کرنا راس، رستہ ربر دینا وکھائیا۔ نرگن دھار وسنا پاس،
 وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جاتے دینا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، پون پوناں رنگ
 رنگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ ابناش، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈا لیکھا مُکاؤنا دس دس ماس، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ جھگڑا رہے نہ نال
 شنکر کیلاش، لاڑی موٹ نہ کھئے چترائیا۔ رائے دھرم نہ کرے اداس، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ ستگر شبد شبد ستگرُو ساڈے ہونا

ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا آ آ جگاد سمراتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن تیرے آکے پرہو جوڑیئے ہاتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ اسیں غریب نہانے اناتھان اناتھ، دینن تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں گہر گور رگھوپت رگھوناتھ، رہبر تیری اک سرنائیا۔ ساڈا لیکھ بدل دے مستک وچوں ماتھ، متھن دے کرائیا۔ سو لہنا تک لے جو آشا رکھ کے گیا رام بیٹا دسراتھ، بنواسی اپنا دھیان لگائیا۔ جو کرشن سندیسہ ارجن دتا ساکھیات، سہج نال درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم ٹئے نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ دھرم دا دھرم پئے وفات، کوڑ کڑیارا بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے بنا پرہو توں پنجاں تتان لیکھا جُکے نہ کوئی لوک مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی زرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار پُچھے وات، وطنان دے مالک بے وطنان پار کرائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت دس اقبال سنگھ، شکنتلا دیوی، منگلا دیوی نضیا باد یو پی *

پنج تت کہن پرہہ انتر زرنتر دے ویراگ، ویری اندروں کایا مندروں باہر کڈھائیا۔ سرتی شبد کھلا جاگ، انراگی اپنا راگ ناد دھن کر شنوائیا۔ ڈرمت میل دھو داغ، پتت پُنت کرنا چائیں چائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ ساڈے اتم کر بھاگ، بھگون دینی مان وڈیائیا۔ انتر زرنتر دیپک جوت جگا چراغ، اندھ اگیان دُور کرائیا۔ سچ سرنائی جائیے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر میٹ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ اکو روپ درسا دے سنجھ سویرا، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ بھو کھلا دے تیرا میرا، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ آتما بخش دے چاؤ گھنیرا، پر ماتم میل کے وجے ودھائیا۔ بھو رہے نہ گرو چیرا، چیللا گر روپ درسائیا۔ در وکھا دے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پنڈھ

مُکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پنج تت کہن ساڈے اُتے کر دے مہرا، مہربان محبوب ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ وست امولک دے داتی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ گھر دپیک جوت جگا باقی، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ امرت بوند بخش سواتی، نجہر جہرنا کول نابہ جھرائیا۔ شبہ سندیسہ دے دے پاتی، پترکا نراکھ دھار درڑائیا۔ ٹوں مہربان محبوب کھلاپاتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ ساڈے انتر میٹ اندھیری راتی، نوری چند کر رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پن تن وجود ساتوں لا لا سینے نال چھاتی، چھتردھاریاں پنہہ مُکائیا۔ تیرے چرن کول زندگی نال حیاتی، جیون تیری جھولی پائیا۔ اکو وقت سہا دے گرہ مندر پرہاتی، سندھیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم دھار جوڑ لے ناتی، برہم میلا لیتنا ملائیا۔ ٹوں پرہہ پُرکھ بدھاتی، بدھ اپنی دینی سمجھائیا۔ درشن بخشنا اک اکاتی، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ انت کال پُچھنی ساڈی واتی، بے وطن ہو کے دیئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ٹوں مالک پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا تیرے چرن ٹکائیا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے جنگل جوہ وچ بھروس، ٹلے پریتاں دھیان لگائیا۔ ساڈا لہنا نال پرتمھی آکاش، اپ تیج وائے مل کے دیئے ڈہائیا۔ انتر نرنتر ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ تیرے وچ سائیا۔ جھگڑا رہے نہ دس دس ماس، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گھر ٹھاگر وکھاؤنی اپنی راس، پن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے انتر تیری آشا آد جگاد، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ بھیو کھلاؤنا بودھ اگادھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ شبہدی شبہ سناؤنا ناد، انحد نادی دُھن پرگٹائیا۔ کوڑا کڈھنا واد وواد، وکھ امرت روپ مہکائیا۔ پن رسنا جہوا بخشنا سواد، بوند سواتی امرت رس ٹپکائیا۔ تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبراں گرواں بعد، بادسحر تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا کایا کپڑ کرنا آباد، انتر وسنا چائیں چائیا۔ دُھر دا شبہ کرنا اہلاد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی منگ اک منگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے مار کے تک لے انتر جھاتی، پن نیناں نین اٹھائیا۔ منوآ من ہویا عاکی، بھہ بھیو نہ کھئے رکھائیا۔ مہربان محبوب ہو کے کھول دے اندرون تاکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ جام حقیقی بخش دے

محبوب ساقی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ لہنا دینا دین دنی وچ رہے نہ باقی، باقاعدہ منگ منگائیا۔ پھر تن وجود نہ پائیے خاکی، خلق
 دے خالق دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن تلزے
 زجہم نزیول جخما زمبی زو نؤرے نزی عرشے مزی محمدے دُعا رحمتے ربنا نؤر نؤر نے نؤر الہیہا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا دھر دا ور، دُھردا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا ویکھ لے پُن صوابا، شرع توں باہر جنائیا۔ تیری قدم بوسی وچ آدابا،
 نو نو سیس جھکائیا۔ بھیو کُھلا دے نؤر نؤرے اگتے کعبہ، قبل از تیری سرنائیا۔ پردہ رہے نہ دو دو آبا، آب حیات دینا چائیں چائیا۔
 ساڈا لیکھا رہے نہ عشق حقیقی نال مزاجا، دوہاں دا پنڈھ دینا چُکائیا۔ انت کنت بھگونت نرگن رکھنی اپنی لاجا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جو اشارہ دے کے گیا خضر خواجہ، جل پیر نیر نیناں وچوں وہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی آسا ہُپُرانی، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ ساڈا لیکھا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتُبھج
 سیتج بھجے واہو داہیا۔ ساڈا ناتا نال چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے گائیا۔ تُوں مالک خالق جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔
 ساڈی کریں آپ پچھانی، بے پہچان ہونا سہائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا کھیل جگت مہانی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ انت دینا
 ساچا مانی، زانیاں ہونا سہائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرا بانی، مل کے وجے ودھائیا۔ کیوں تتاں دھار سمجھیں بیگانی، بے گھر کیتا وچ خلق
 خدائیا۔ ساڈا لیکھا تیرے نال سری بھگوانی، بھگون سچ دیئے درڑائیا۔ بے شک پنج تت اسیں ہُنڈے رہے فانی، انت مٹی گور مڑھی نال
 وجدی رہی ساڈی ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن تُوں
 صاحب اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ مالک خالق بے پرواہ، بے انت نؤر الہیہا۔ ساڈی قبول کریں دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔
 تُوں رہبر نؤر الہ، عالمین تیری سرنائیا۔ تُوں حقیقت حق خُدا، خود ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئیے جُدا، جُز وکھرا ونڈ
 ونڈائیا۔ تیری رحمت سانوں کرے فدا، فطرت تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ سد چلیئے تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم دینی وڈیائیا۔ بے
 شک سرشٹی اُتے کوکدی قضا، قزاق کلجگ نال ملاییا۔ بھگتاں تت کہن تیرے پیار دا چکھنا مزہ، بے شک سانوں مذاق کرے لوکائیا۔

ساڈا لہنا مُکاؤنا جگہ بجگہ، تھان تھنتر دینی وڈیائیا۔ ٹوں آد جُگادی دُھر دا ابا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میلا ہویا نال سببا، کلجگ انت جگت دئے گواہیا۔ لوک مات برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں ساڈیاں پار کرنیاں حدان، حدود محدود اکو دینی وکھائیا۔ جے آتما تیری جدّا، پرما تیرے وچ سمائیا۔ کیوں پنجان تتاں بھگتاں دیویں دغا، ناتا دین دُنی ٹڑائیا۔ ساڈا لیکھا ویکھ لے آگا، پچھلا پچھے پندھ مُکائیا۔ تیری مُحبّت وچ ساڈا رشتہ ہووے بدھا، فرشتہ جبرائیل اسرائیل اسرافیل میکائیل نہ سکے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری اوٹ تکائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسپں پھیر نہ رپیئے جمّدے، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈے جھگڑے میٹنے غم دے، غم خوار ہونا سہائیا۔ اسپں سُخن کرنے دھرم دے، دھرم نال درڑائیا۔ اسپں ونجارے رہنا نہیں کایا ماٹی چرم دے، چم درشتی دینی بدلائیا۔ ساڈے حصّے نہیں ورن برن دے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اسپں انت پیاسے ہو گئے تیرے چرن دے، چرن کول دے سرنائیا۔ سانوں مارگ دس دے سچکھنڈ منزل چڑھن دے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مہربان محبوب سانوں حُکم دے دے درگاہ ساچی ورن دے، مقامے حق پُجیئے چائیں چائیا۔ ساڈے لیکھے لگن سڑن دے، جھگڑا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ بھانڈے پھیر نہ بنیئے ٹھٹھیار تیرے گھڑن دے، گھڑن بھنّہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ ملے سچی سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی بُجھاؤنی پیاس، ترسنا جگت مٹائیا۔ سچکھنڈ بخشنا نواس، تھر گھر مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا تکیئے نُور جوت پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ ابناش، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈا انت نہ ہئے اُداس، انت تیرے وچ سمائیا۔ اسپں بے شک پنج تت اپ تیج وائے پرتھمی آکاش، پنچم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ انت پُجیئے تیرے پاس، سچکھنڈ بخشنی سچ سرنائیا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ نال شنکر کیلاش، کل دھاری ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار نرگن دھار اپنی وکھاؤنی راس، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

* پہلی پہگن شہنشاہی سمت دس ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

کلجگ کہے پہلگنا میری ویکھ پھلواری، چار کُنٹ دہ دشا نوکھنڈ دھیان لگائیا۔ خوشیاں نال مِترا مار دے تاڑی، ہتھ ہتھان نال ملائیا۔ پھیر نگاہ مار لے کی کھیل ہونا اگاڑی، بن نینان نین اٹھائیا۔ اوہ ویکھ سندیسہ دیندا خواجہ پھیر کے ہتھ اُتے داہڑی، لبان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نو ست اگنی تپدی دسے ہاڑی، ہاڑا تک خلق خدائیا۔ دروہی پھرنی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت سمنڈ ساگر رے کُرائیا۔ سگلا سنگی نظر آئے نہ کھئے پچھ اگاڑی، ایتھ اوتھ نہ کھئے سہائیا۔ اوہ تک لے نچدی تپدی پھرے مؤت لاڑی، سوہنا انہونا ویس وٹائیا۔ کلجگا تیری ڈونگی دسے کھاڑی، کندھا گھاٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کلجگ کہے پہلگنا سجننا میری ویکھ لے رُت، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ میں پرہو دا لاڈلا بن کے پُت، پتا پوت کھیل کھلائیا۔ سرشٹی دا کھیل تک لے جو کھلائے اناشی اچت، پاربرہم پرہہ حُکم ورتائیا۔ خالی دسن کایا ماٹی بُت، بُتخانے دین دُہائیا۔ اپرادھی ہوئی دین دنی دی دھار سُت، ستیاں سکے نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے پہلگنا میرا ویکھ لے وقت سہاوا، پرہہ سوہنی دئے وڈیائیا۔ میرا کوڑ کوڑ دا دعوی، دعویدار اکھوائیا۔ دین دنی بُدھی کیتی وانگ کاواں، کائنات ویکھ وکھائیا۔ پریم رہن دتا نہیں وچ بھراواں، پتا پوت نہ کھئے چٹرائیا۔ پھری دروہی وچ پنج تت گراواں، ساڈھے تِن ہتھ حال دُہائیا۔ سیس دیوے کوئی نہ ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پہلگنا میرے پنج وکار دا تک لے دل، سؤرپر جگت اکھوائیا۔ جیہڑا ٹکے گھڑی نہ پل، پلکان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو سب نال کُدا چھل، ول چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ ترے گن مایا گیا رل، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ دُئی دویتی لایا سل، تیر انبالا اک چلائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، اٹھسٹھ راون مارن دھابیا۔ دیپک جوت کسے گرہ جائے نہ بل، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ اگنی تن تپایا کھل، خالق خلق دتی وڈیائیا۔ میرا کوڑ کُریارا جگت سنگھاسن بیٹھا مل، آسن سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا سچ دھام جتھ دیپک جوتی بن تیل باقی رہیا بل، نور نورانہ نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے کلجگا میں سنی تیری اگتی بات، جو باطن بھیو کھلائیا۔ بے شک چاروں
 گنٹ تیری اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ من کلپنا کوڑ دسے کم ذات، گلکھنی اپنا روپ بدلایا۔ ست سچ دا جوڑے کوئی نہ
 نات، پریم پریم وچ نہ کھئے سمائیا۔ اٹھ کھیل تک لے جن بھگتاں پرہ دیوے اپنی دات، دیاوان دیا کھائیا۔ شبد سندیس سنائے پات، بن
 پترکا آپ درڑائیا۔ تیرے وچ پچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے کلجگا پرہ دا تک اگتی نور، اندھ اندھیرا رہیا مٹایا۔ جس دا نام کلمہ جگت جہان مشہور، مشورے جگ
 چوگری گیا سمجھائیا۔ جو نام مستی دیوے سرور، سرت شبد نال ملائیا۔ جس دی انادی اکو نور، ثرت کرے شنوائیا۔ اوہ صاحب
 حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الہیہ۔ بھگت ادھارنا جس دا دستور، ریتی جگ چوگری چلی آئی۔ اوہ ہرجن پار کرائے ضرور،
 ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے
 کلجگا میری زٹری تک بسنت، پریمیاں پرہو پریم نال مہکائیا۔ جو آد جگادی دھر دا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس گڑھ توڑیا ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اُس دا لہنا دینا ویکھ انت، انک کل دھاری
 کھیل کھلائیا۔ جس نوں کھوجدے جگ چوگری سنت، سادھنا وچ سمائیا۔ اوہ مالک خالق بے انت، بے عیب نور الہیہ۔ جس تیرے وچ
 آتم پرما تم دس کے چھنت، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ جو پار اتارے جیو جنت، سادھ سنت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ درسائیا۔ پھلگن کہے کلجگ کھیل ویکھ سورے سرہنگ دا، کی کرتا حکم ورتائیا۔
 جس کولوں اوتار پیغمبر گرو منگدا، بھگتاں جھولی دئے بھرائیا۔ اُس دا لہنا دینا اکو انگ دا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جو آد جگادی کدے نہیں
 منگدا، دیونہار صاحب سکھدائیا۔ جس بھگتاں کھیل کھلایا کارج اند دا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ بھیو چکایا سوہنگ چھند دا، پاربرہم
 برہم میلا میلیا چائیں چائیا۔ سفر رہیا نہ اگلے پندھ دا، مسافر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ پھلگن کہے کلجگا مترا چاروں گنٹ نس، دوس رین پندھ مکائیا۔ پھیر خوشیاں وچ پیا ہس، ڈھولے

سوہلے راگِ درڑائیا۔ کون کوٹے ملے رس، اند اند وچوں سمجھائیا۔ کپھڑا سُننا جس، صفتی ڈھولے راگِ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے کلجگا اٹھ لیکھا تک لے ہر کرتار، کی کرتا کار کھائیا۔ جو بن کے سانجھا یار، مِتر پیارا رُپ بدلائیا۔ سد دیندا رہے ادھار، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ بھگتاں پیچ رہیا سوار، دیونہار مان وڈیائیا۔ گرہ مندر وکھائے گھر بار، سہنجنا اک جنائیا۔ جگت ودیا وسے باہر، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تس وچ میری مؤلے رُت بہار، پت ٹہنی پھل پھل آپ مہکائیا۔ میں ویکھاں بھگتاں گلزار، گلشن سوہنا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ پھلگن کہے کلجگا بن ہتھان کر سلام، سپس جگدیش جھکائیا۔ تک لے نورِ الہی امام، عملان تون ربت بے پرواہیا۔ جس دا اکو اک حقیقی جام، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ شرع دا لیکھا نہ رہے تمام، طمع لالچ لوہہ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگا پُرکھ اکال تک لے عدلی، انصاف سچ کھائیا۔ تیری ہون والی بدلی، بدلا چکے تھاوں تھائیا۔ ہُن اپنے سنگی ساتھی سد لئیں، سدا دینا چائیں چائیا۔ تیری کوڑ کِریا ودھ گئی، وادھا دسے خلق خدائیا۔ ہُن نگاہ مار لے اپنی حد لئی، بن حدوڈاں ویکھ وکھائیا۔ تیری کھیل دین دُنیا جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت پرہ بھگتاں دتی وڈیائیا۔ جنہاں نو ست پھر پھر حقیقی دھار لبھ لئی، لوہ لالچ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہدی مُحبّت مِترا سب لئی، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگا بھگتاں ویکھ لے رُپ رنگ، ریکھ ریکھنی نال ملائیا۔ جو پرہ دی سیجا سٹے پلنگ، آسن اور نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن دھار لگے انگ، انکیکار اک اکھوائیا۔ جس دا امرت دھار سوما وے گنگ، گنگوتری اپنا مان گوائیا۔ اوہ صاحب سورا سربگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ پھلگن کہے کلجگا بھگتاں تک لے میت، مِتر پیارا نظری آئیا۔ جس دی سب تون وکھری نیت، نیتوان دُھردرگاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیاں رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نورِ الہیا۔ جو سب نوں رہیا جیت، جت ہار ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جس تیرے اندر سوہنگ شبد سُنا کے گیت، گہر گمبھیر کیتی پڑھائیا۔

اوہ ویکھ لے چار جگ دی ریت، ریتوان دتی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگا میری رت مؤلی ویکھ بہار، پت ٹہنی دئے گواہیا۔ تیرا لیکھا لہنا کوڑ ہویا کڑیار، کلجگ گنڈھ پوائیا۔ میرا شاہو
 بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس بھگت سہیلے دتے تار، پھڑ پھڑ بابوں پار کرائیا۔ اُس نوں کہندے کل کلکی اوتار، نہکنا نور
 الاہیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، جگ چوکڑی ویکھن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پھلگنا جو بھگت سہیلے دسدا، خوشیاں نال جنائیا۔ ویکھ ویکھ کے ہسدا، بن نیناں نین تکائیا۔
 چاروں گنت دسدا، سوپلے ڈھولے راگاں نال شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگ جن بھگتاں ویکھ گھرانہ، گرہ مندر دھیان لگائیا۔ جتھے دھرم دھار نشانہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا بھگتاں
 نال یارانہ، یاری سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جس دا شہنشاہی سمت دس مہانا، مہاگنت نہ کھئے گنایا۔ اُس دا حکم کرنا پئے پروانا، سر سکے نہ کھئے
 اٹھایا۔ اوہ یزگن دھار کاہنا دا کاہنا، کاہن اک اکھوائیا۔ جس نوں سب نے متیا رام، رام واپس وٹائیا۔ جس دا شبد دھار دامہ، دو
 جہاناں لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ اُس دا کھیل تکنا زمیں اسمانا، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے جن بھگتو سچ دھرم دا تکو راہ، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ دا دسے ملاح،
 بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ تسیں پھرو تھل اسگاہ، بھجو واپو داہیا۔ گرہ گرہ خوشی لینی منا، مل سکھیاں ڈھولے گائیا۔ ہرجن کہنا واہ واہ،
 واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ ٹوں پرم پُرکھ پرماتم سب دے کٹنہار گناہ، مُشکل رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ پھلگن کہے کلجگا تیرا پیئدا جاندا مُکدا، انت نظر کچھ نہ آئیا۔ ہُن ویلا رہیا نہیں لک دا،
 تن وجود نہ کھئے چھپائیا۔ پرہ نے بھو کھولیا اک ٹک دا، نُخم تاثیر سب دی دتی بدلائیا۔ جیہڑا منوآ کیسے نہیں جھکدا، اوہ پرہ سرن لاگے
 پائیا۔ ساچا وقت شہنجا ہووے سکھ دا، سکھ ساگر روپ بدلائیا۔ وقت ڈھیلا نہ ہووے دکھ دا، دردیاں درد چُکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھلگن کہے جن بھگتاں گھر گھر پھردا پُچھدا، پچیا جگت زمیں اسمان رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت دس کرم سنگھ دے سریر چھٹن نوٹ پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر *

دو پھلگن کہے میرا دھرم دھار دا پھل، پروشٹا ایشٹ اک جنائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال راجے بل، باون دھار ملی وڈیائیا۔ جس سچ دوارا دھرم دی دھار لیا مل، سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ جو دیونہارا امرت جل، جل دھارا وچ سہائیا۔ جس دا لیکھا مہیئل تھل، اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ سو لہنا دینا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلکان دا مالک نور الاہیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جو ست سچ سندیسہ نرگن سرگن دیوے گھل، بن اکھراں اکھڑ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میرا لیکھا بل دوار، باون نال ملی وڈیائیا۔ ستجگ کوک کہے پکار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میرا وقت سہنجنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا جگت اکھڑ نہیں اظہار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ جو بنا زبان توں کوک کرے پکار، دو جہان شنوائیا۔ سو پنت پاون پاونہارا سار، ویکھنہار اکم اتھاپیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میرا پروشٹا دو، دو جہان خوشی منائیا۔ میرے انتر آئی لو، لوئن پرہ نے دتا کھلائیا۔ میں سن کے شبد اگتی سو، سو پُرکھ نرنجن سیس نوایا۔ جو آتم دھار آپے ہو، نرگن کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ جس دا بھیو جانے نہ کو، پردہ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا دین دنی نالوں ہو نرموہ، مُحبت بھگتاں نال رکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی امرت رس نہجر دیوے چو، بن رسنا جہوا آپ چکھائیا۔ پنچ وکار میٹ کے گروہ، گھر میلا میلے سہج سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میری رت سہنجنی دسے جگت، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ میرا کوئی نہ جانے وقت، گھڑی پل تھت وار نہ

کوئی چٹرائیا۔ میرا ناتا نہیں نال بوند رکت، تتوت نہ رنگ رنگائیا۔ میرے انتر اکو پرہو دی شکت، جو ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ میں
 لیکھا جانا بل دوارے بھگت، کی بھگون دئے وڈیائیا۔ خوشیاں وچ مؤلے دھرت، دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی ستگر شبد دھار
 شرط، شرع توں باہر سمجھائیا۔ آد جگادی آوے پرت، پت پرمیشور نور الاہیا۔ جو مالک خالق والی عرش، نور نورانہ اک اکھوائیا۔
 نرگن سرگن دیوے درس، بن نیتر لوچن نیناں پردہ دئے چکائیا۔ جگ جگ دی میٹے حرص، ہوس کوڑ دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے
 ترس، مہربان محبان مہر نظر اک اٹھائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میں کتھا دساں پُرانی، پروشٹا دو نال ملائیا۔ جس دا لیکھا نال چارے کھانی، انڈج
 جیرج اُتہج سینج سنگ ملائیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی اگئی بانی، نام انیالے تیر چلائیا۔ اوہ آد جگادی سب دا جان جانی،
 جانہار اک اکھوائیا۔ جس دے چرن کول وٹھو فُربانی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ سو آد انت سب دی کرے پچھانی، بے پہچان اپنا بھیو چکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دو پھلگن کہے اوہ تک لو نارد آیا دوڑا، اپنا پنڈھ
 مکائیا۔ نالے چڑھ کے اگئی پوڑھا، پوڑھی ڈنڈے پنڈھ مکائیا۔ سندیسہ دیوے تک لو براہمن گوڑا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دا
 مارگ سب توں لمان چوڑا، چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو مٹھا کرنہارا ریٹھا کوڑا، کوڑی کریا ویکھ وکھائیا۔ جو آتم پرما تم جگ جگ بنائے
 جوڑا، بھگت بھگون رنگ رنگائیا۔ جس دا لیکھا کلجگ اتم نال تھوڑا، بہتی ستجگ دئے وڈیائیا۔ اوہ ویکھنہارا سسے اُتے ہوڑا، ہاپے
 ٹپی نال ملائیا۔ جس دا شبد اگئی گھوڑا، دو جہان بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں دساں پُرانی کتھا، بن کتھنی دیاں درڑائیا۔ جو پرہہ دا کھیل یتھارتھ یتھا، جدپ یدی دیاں سمجھائیا۔
 پہلوں بنا ہتھان توں ٹیک کے متھا، سیس جگدیش جھکائیا۔ پھیر کھان پُرکھ سمرتھا، تیری وڈ وڈیائیا۔ جس دا گوبند ستھر لتھا، یارڑا
 سیج ہنڈھائیا۔ اُس دا جگ چوکرئی ستجگ تریتا دوایرکلجگ چلدا رتھا، رتھ رتھوہی ویکھ وکھائیا۔ جس دا شبندی تیر کمان ہتھا، جگت
 کھنڈے نہ کھنڈے کھڑکائیا۔ جو لکھ چوراسی آتم دھار پاوے نتھا، شبندی ڈوری تند بندھائیا۔ سو لہنا دینا دیوے جگ جگ ہتھو ہتھا، اُدھار

رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں دسساں پچھلی پُرانی
 بات، باطن بھیو کھلائیا۔ نیزو نام براہمن ذات، کھتری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ خوشیاں نال گن گاوے پرہو دے رات، زین بھڑی نال ملایا۔
 انتر آتم جوڑ کے نات، کھیل ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ نارد کہے میری کتھا بہت
 اٹلی، جگ قیمت کھئے نہ پائیا۔ میں سُنائی کدے نہیں بلیں، رسنا رس نہ کھئے چٹرائیا۔ میری دھار کدے نہ بھلی، اہل دتی وڈیائیا۔ میرا
 لیکھا نال کایا کُلی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میرا مالک صلح کُلی، کُل مالک اک اکھوائیا۔ میری بات جگ چوکری کدے نہ رُلی، قیمت
 جگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جس ویلے باون آیا بل
 دوار، اپنا روپ بدلایا۔ اسمیدھ یگ دا کھیل اپار، اپرمپر رچنا دتی رچائیا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں دا لیکھا نال ادھار، میلا ملیا چائیں
 چائیا۔ جو اکو وار کرن پُکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ اوہ ویکھن نین آگھاڑ، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ دھرم دی دھار بھرے بھنڈار،
 اتوٹ اٹوٹ توٹ نظر کھئے نہ آئی۔ سارے کدے جے جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ بل بیٹھ اپنے دوار، مجلس اپنی رہیا لگائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے میں کوک کراں پُکار، سچ سچ سُنائیا۔ جس
 ویلے باون تیری دھار، دھرنی دھرت دھول و جے ودھائیا۔ براہمن ہو کے خبردار، پروہت اپنی لئی انگرائیا۔ بل کر کے نمسکار، سندیسہ دتا
 چائیں چائیا۔ تیرے درویش آیا کوئی بھکھار، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ چارے ویداں رہیا اُچار، نیترا اکھ نہ کدے اُٹھائیا۔ بل ہس کے کہا
 میرے یار، مترا دیاں سُنائیا۔ کچھ پریم پریتی گھال، گھال گھالنا تیری تیری جھولی پائیا۔ اُس تُوں پیار مُحبت وچ بھوجن آپ گھوال،
 خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سچ دوار لینا بہال، در اکو اک وکھائیا۔ پتہ نہیں اوہ شاہ کہ کنگال، کون ذاتی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے جھٹ براہمن سیس دتا جھکا، نو نو کہہ کے خوشی بنائیا۔ بنا
 اکھاں تون دھرم دی دھار لے کے رُفہ، بھجیا واہو داہیا۔ نالے بھوجن دا تھال چُکا، دو ہتھان اُتے اُٹھائیا۔ پھیر میٹ کے دوویں مٹھان،
 بھجیا واہو داہیا۔ سچا قدم پہلے پٹنا، سوہنی اپنی گنت گنائیا۔ پھیر بلوں کے اپنے گٹا، ساودھان لیا کرائیا۔ اندر یاد کیتا اناشی اچتا، چیتن

سُرتی لئی کرائیا۔ کڈی سہاوی ہوئی رُتا، رُتری پرہہ نے دتی مہکائیا۔ براہمن نے برہم روپ تکیا اک گٹھ تے اک مٹھا، باؤن سوہا پائیا۔ جو آگے ہتھ کر کے پٹھا، اشاریاں نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے پنڈت نے تھال لیاندا پروس، سوہنی خوشی بنائیا۔ ہتھ جوڑ کے کہا میں یردوش، دوش نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں پنڈھ ماریا کوٹن کوٹ، آئے چائیں چائیا۔ میری آشا اکو لوچ، منسا دیاں سنائیا۔ تسیں کرو کوئی نہ سوچ، بھوجن چھکو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جھٹ باؤن اک سندیسہ دتا آپ، اپنی خوشی بنائیا۔ پنڈتا پہلوں سنا جاپ، کی منتر رہیا دھیائیا۔ کس بدھ تن سریر اترے پاپ، پت پُنت بنائیا۔ لیکھا مکے لوک مات، جنم جنم رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی جڑے نات، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ تُوں کس دواہو لیا دات، جو میرے آگے ٹکائیا۔ نہ ایہہ چاول نہ ایہہ بھات، پدارتھ برہم نہ روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ براہمن کہا مینوں راجے بل دتا بھیج، حکم حکم نال جنائیا۔ میں ویکھ کے تیرا تیج، حیرانی وچ بگھسائیا۔ تیرا سنگھاسن اگئی سیج، سکھ آسن سوہا پائیا۔ مینوں پتہ نہیں ایہہ بھکھ کے بھوج لیہج پھیج، چارے کھانی چارے بانی کی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ باؤن کہا پنڈتا میں کھانا نہیں آہار، رسنا رس نہ مؤل لگائیا۔ جا کے کہہ دے بل دوار، پریم پریم نال جنائیا۔ بڈھا پنڈت پُرانا آیا در بھکھار، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ ڈھائی کرماں دا ادھار، دھرنی دینی چائیں چائیا۔ جتھے چھپر چھن لوں اُسار، اپنا سپس لکائیا۔ ناتا توڑ جگت سنسار، سنسا دین دُئی مکائیا۔ اکو میل ملے ڈھر دے یار، مٹر پیارا ویکھ وکھائیا۔ جو سدا دیوے آہار، جگ جگ ترسنا بھکھ مٹائیا۔ پنڈت رو کے کہا پکار، کوک کوک سنائیا۔ تسیں کھاؤ میری سرکار، تہاڈے آگے بھیٹ کرائیا۔ باؤن کہا سن شبد اگم وچار، وچار کے دیاں سنائیا۔ تُوں پنڈتا ہونا خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ تیرا میرا ہویا ادھار، لیکھا تیرے نال رکھائیا۔ اوہ ویکھ لے ستجگ تریتا دواپر جگ ہندے پار، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ نگاہ مار لے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ ہونا اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جس ویلے دکھ بھکھ نال سرشٹی وچ ہووے ہابکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میرا

رُوپ ہووے نر اوتار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ تیرا جنم پھیر ہووے اپار، اپرپر آپ کرائیا۔ مائس توں مائس چوڑاسی نال نہیں تکرار،
 جھگڑا جوُن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ باوَن کپہا براہمننا برہم
 دِرڑاواں گا۔ یرگن نور جوت رُشناواں گا۔ ستگر شبد نال ملاواں گا۔ جوتی جاتا اک اکھواوانگا۔ پُرکھ بدھاتا ناوَن پرگٹاواں گا۔ کلجگ اتم
 ویس وٹاواں گا۔ سمبل وس کے ساچے دیس، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگاواں گا۔ ڈھر دا مالک بن نریش، نر نرائن اک اکھواوانگا۔ گوہند
 شبد دس دسمیش، دہ دشا سنگ نبھاواں گا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کلیش، کل کاتیاں پنڈھ مُکاواں گا۔ اتم پرما تم دے کے سچ
 سندیس، سیکھیا ستگر اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ باوَن
 کپہا پنڈت شبدی دھار ہویا دھرم، سچ نال جنائیا۔ کلجگ پھیر دیواں جرم، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ دین دُنی وچوں میٹ کے بھرم، بھانڈا
 بھرم بھو بھنائیا۔ تیرا ناوَن رکھ کے سنگھ کرم، گوہند گودی گود اٹھائیا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی چرم، چم درِشٹی جگت بدلائیا۔ سچکھنڈ دوا
 کے ساچی سرن، سرنگت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ باوَن کپہا
 میرا تیرا ہویا قول اقرار، وعدہ سچ سچ سمجھائیا۔ جس ویلے آواں بن کل کلکی اوتار، نہکلنک رُوپ بدلائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو
 اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکو شبد ہووے جیکار، دو جہان وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھاں اندھیار، اندھ اتم کھوج کھوجائیا۔ نو
 ست پاواں سار، برہم مت بھیو چُکائیا۔ تتوت دیاں ادھار، ترے گن اتینا ہو کے بناں گوسائینیا۔ تیرا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، مقروض
 ہو کے تیری جھولی پائیا۔ مائس جنم دیاں سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے دھرم دا دھرم ہووے جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ تیرے
 پریم وچ تیرا تار دیواں پروار، بنس سربنسا رنگ رنگائیا۔ تیری خوشیاں والی مہکی رہے گلزار، گلشن اپنا اک وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا
 انت ہونا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے بھگت سہیلے کرن انتظار، گرو گُردیو بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت ہووے چمتکار،
 بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ براہمن کہے میرا اتم سریشٹ
 ہووے جرم، ملے مان وڈیائیا۔ منسا من رہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ لوک ماتی ناں رکھیا سنگھ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔

جھگڑا رہیا نہ نال کیسے ورن، ورن برن نہ کھئے جنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی ملی سرن، سچکھنڈ ساچی وجی ودھائیا۔ جو مالک خالق آد
 جُگادی تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ جس دے ڈھولے گیت نام کلمے سارے پڑھن، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا میرا
 پلو آیا پھڑن، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ دھن بھاگ میرا لوک مات وچوں چھٹیا لڑن، کئی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے میرا تن وجود لگا
 سڑن، اگنی اگ خوشی منائیا۔ میرا آتما سچ دوار لگا چڑھن، بھجیا واسو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ کرم سنگھ کہے میں جگت نہیں کوئی مریا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تریا، آون جاون پنڈھ
 رہیا نہ رائیا۔ میں پُجیا اپنے گھریا، جس گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جتھے اکو نرائن نریا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس جگ جگ کھیل کریا،
 ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ میں اُس دی سرنی پریا، جو صاحب سلطان نور الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کرم سنگھ کہے میرا سوہنا گھر سہنجنا، پرہہ دتی مان وڈیائییا۔ جتھے دیپک جوت جگے آد
 نرنجنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میرا مالک گوسائیں درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس نیت نام یدھانا پا کے انجنا، دو جہان دا
 اندھیرا دتا مٹائیا۔ سو صاحب سلطانا سجننا، سچکھنڈ میلا میلے چائیں چائیا۔ جتھے بھگنوت انت سب نے ونجنا، جگت سکے نہ کھئے اٹکائیا۔
 میری موت دا نہ کوئی دکھ کرے نہ رنجنا، بنس سرینس دتا سُنائیا۔ جو گھڑیا سو ٹھیکر بھجنا، پنج تت نہ کھئے چترائیا۔ دھن بھاگ جے پرہہ
 دے چرن ملے مجنا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جس نے اتم پڑدا کجنا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ سو رکھنہارا لجننا، جگ جگ ہوئے سہائیا۔
 اوہ میرا گوپال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ جس نے بھگتاں وارو واری سدنا، حکم سندھیے شبد شبد نال شنوائیا۔ جتھے لیکھا
 نہیں اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ اُس لیکھا مکایا میرا تت پنجننا، پنچم دتی مان وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ کرم سنگھ کہے میرا ناتا چھٹیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائییا۔ بے شک میرا سریر
 سڑیا وچ اگ، تتاں تن تپائیا۔ میں دین دنی توں ہو کے الگ، وکھرا گرہ اک سہائیا۔ جتھے میرا شہنشاہ سورا سریرگ، ہر کرتا
 دھردرگاہیا۔ میں پنڈھ مکایا بھج بھج، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار درس کراں رج، جگت

ترسنا رہی نہ رائیا۔ میرا سچ سندیسہ شبدی دھار خوشیاں نال سُناواں آج، دُھر دے حُکم نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دو پھگن کہے میری ساچی بندنا، بندگی وچ سیس نوایا۔ بھگت سہیلا مانے
 اندنا، انداند وچوں پرگٹائیا۔ جس ڈھولا گایا سوہنگ چھندنا، سو ستگر شبد وچ سمائیا۔ ناتا توڑ کے تت پنچنا، پنچم میلا ملیا سچ
 سُبھائیا۔ نہ کوئی غم رہیا نہ رنجنا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملیا سبجنا، جو چھن وچ اپنے کندھ اٹھائیا۔ نہ کوئی نیتر نیر وہایا
 ہنجھنا، اُف پائے نہ کھئے سُنائیا۔ میرا لیکھ لگا بدنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ جن بھگت کہے میں گھر سہنجنا پایا، پاربرسم دتی سرنائیا۔ بن رسنا جہوا شکر منایا، بن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ تون
 مالک خالق سرب سکھدایا، سچ سوامی تیری وڈ وڈیائیا۔ جس پورب لہنا جھولی پایا، باون دا پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ میرے گرہ سچ
 پکوان بھوک لگایا، بھگون دتی وڈیائیا۔ میں سچکھنڈ وچ تیرا شکر منایا، تیرے ڈھولے گاواں صفت صلاحیا۔ جس لہنا دینا پورب میرے
 لیکھ لایا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں خوشیاں منگل گایا، ڈھولا تیرا دُھردرگاہیا۔ ہر سنگت دیاں سُنایا، انبولت رُپ جنائیا۔ پرہ
 مالک خالق بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس مینوں سچکھنڈ دوار بھگتاں وچ رلایا، بھگون دتی وڈیائیا۔ میں جوتی نور نور وچ
 سمایا، جوت رُپ رُپ اکھوائیا۔ چوراسی گیار پندھ مُکایا، جم کی پھاسی رہی نہ رائیا۔ رسن سواسی سوہنگ ڈھولا گایا، انتر وجدی
 رہی ودھائیا۔ ترے گن مایا لیکھ مُکایا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ میرے ستگر شبد میرا پندھ چُکایا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ درگاہ ساچی سچ
 تھان پہنچایا، تھر گھر دتا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگون، سچ کرنی کرم کمایا، کرم سنگھ کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت دس پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر سلکھنی *

پنج تت کہن پرہ ساڈے اکھ ابھیوا، پارہرہم پرہ تیری اک سرنائیا۔ ٹوں آد جگادی برہم برہمادی دیوی دیوا، دیو آتما پرماٹما تیری اوٹ رکھائیا۔ سدا سدا سد تیرے گن گائیے نال جہوا، تیس بتیسا تیری صفت صلاحیا۔ ٹوں وسنہارا سچکھنڈ دھام نہکیوا، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی لیکھے لائیں سیوا، سیوا ستگر سرن سرن دینی سرنائیا۔ نام بھنڈارا امرت رس بخشنا اگنی میوہ، پھل اپنا آپ کھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈی سیوا کرنی قبول، قدرت دے قادر دیا کھائیا۔ اپنے چرن بخشنی دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جو آسا رکھ کے گئے اوتار پیغمبر رسول، گرو گردیو دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی آد جگادی نہ جانا بھول، بھلیاں مارگ آپ لگائیا۔ ٹوں مالک کنت کنتوبل، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا شبد پنکھوڑا لئیے جھول، ہلارا دو جہان وکھائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا اصول، اصل دے مالک وصل دینا یار خدائیا۔ تیرا حکم مئیے معقول، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں قبول کریں اپنے در، گرہ ملے مان وڈیائیا۔ چرن کول بخشنا گھر، گھر مندر سوہبا پائیا۔ آتم پرماٹم لینا ور، میل میلنا سہج سبھائیا۔ ٹوں کرپا ندھان ایکنکار ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈے اُتے کرپا کر، کرپا ندھان تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا رہیا نہ جورو زر، زیر زیر دا روپ نہ کھئے درسائیا۔ امرت سروور نہا دے سر، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ خالی بھنڈارے دینے بھر، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ ٹوں مالک خالق نرائن نر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک سنگ نبھائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھے لاؤنا جنم، جنم جنم دا لیکھ چکائیا۔ ماٹی خاک ویکھنا چرم، چم درشتی دینی بدلایا۔ انتشکرن میٹنا بھرم، بھانڈا کوڑ دینا بھٹایا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات ورن، آتم برہم دینا سمجھایا۔ شبدي دھار لاؤنا لڑن، انگیکار اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابھاشی ٹوں آد جگادی بھنہارا گھڑن، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساڈا لیکھا تیرے چرن جاوے لگ، چرنودک جام دینا پیائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئیے

الگ، وکھرا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں سورپیر سرگ، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ بے شک ساڈا ناتا تھے نالوں جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ اسیں بھسم ہوئیے نہ نال آگ، ماٹی خاک خاک زُلائیا۔ ساڈی دھار ہوون نہ دیویں کگ، کاکوں ہنس بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ دینا وکھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈا تن وجود جائے سڑ، ماٹی گوراں وچ دبائیا۔ نرگن تیرا پھڑیئے لڑ، پلُو نام گنڈھ بندھائیا۔ ٹوں لیکھا جانیں چیتن جڑ، ویکھنا تھائوں تھائیا۔ انت تیری منزل جائیے چڑھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ رائے دھرم نہ سکے پھڑ، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُری لوہ قلعہ رہے نہ گڑھ، چار دیوار نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پنجاں تتاں والا دھڑ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سارے مل کے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرے جائیے وڑ، تھر گھر بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈے بے پرواہ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ ساڈا ستگر شبد شبد گواہ، شہادت دو جہان بھگتائیا۔ بے شک اسیں سڑ کے ہوئیے سواہ، جگت ماٹی خاکی رُپ درسائیا۔ ٹوں پنجاں تتاں پکڑنی بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دو جہاناں بنا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ وکھاؤنا ساچا راہ، رہبر ہو کے بھیو کھلائییا۔ ساڈا ناتا تھے جگت جہاں، دین دُنی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا رہے نہ پتا ماں، پوت گود نہ کھئے وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول چھڈیئے جھوٹھ گراں، گھر مندر نہ کھئے سہائیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی دینا تھان، تھان تھنتر بہ کے وجے ودھائیا۔ اکو سُنئیے تیرا ناں، دوسر اور نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈا لیکھا انت مُکاؤنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار جگ دا پندھ چکاؤنا، ستجگ تریتا دواپرکجگ بھجے واہو داہیا۔ مہربان مہر نظر نال تراؤنا، تارنہار تیری سرنائیا۔ پنج تت ساڈا لیکھے لاؤنا، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جے آتما تیرے وچ سماؤنا، بھگتاں دیویں مان وڈیائیا۔ پنج تت کہن اسیں سچکھنڈ دوار تیرا درشن پاؤنا، پون پانی سارے مل کے سیس نوائیا۔ ٹوں نرگن دھار ساڈا مان رکھاؤنا، نہانے ہو کے منگ منگائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں تیرا ہووے آؤنا، آون جاون تیری کھیل بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ سانوں چوراسی وچ پئے نہ بھوؤنا، ترے بھون دھنی دینی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی آپ وساؤنا، گرہ مندر

اک دکھائیا۔ اکو دیک جوت جگاؤنا، جوتی جاتے تیرا نور نظری آئیا۔ تون شاہو بھوپ سلطان اک اکھواؤنا، آخر بن اکھراں کرنی پڑھائیا۔ شبد انادی ناد درڑاؤنا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پنج نت کہن پرہہ بھگتاں اپنے در بہاؤنا، چرن کول کول چرن دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ساڈا آون جاون پنت پاؤن سرگن دھار پنڈھ مکاؤنا، نرگن نراکار اپنے وچ سہائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت دس اوتار سنگھ آہم پُر والے دی شادی نوت
ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے جن بھگتو مولے زت، زتری پرم پُرکھ پر ماتم آتم نال مہکائیا۔ کیرپا کرے مہربان محبوب ابناشی اچت، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی سنت سہیلے تارے ست، سری بھگوان نوجوان مرد مردان ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک سہائیا۔ ستگر شبد کہے میری سہنجنی ہونے بہار، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ آد جگادی ایکنکار، اک اکللا نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ونڈ ونڈائیا۔ جس دا نام ندھانا وچ جہانا دیون وارو وار، اوتار پیغمبر گر ڈھولے سوہلے راگ جنائیا۔ سو شاہو بھوپ شہنشاہ سچی سرکار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر کرن اظہار، اکھر صفتی صفت صلاحیا۔ سو پاربرہم پت پرمیشور پروردگار، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سہنجنا ہویا وقت، تھت وار گھڑی پل اپنی خوشی بنائیا۔ میرا لہنا دینا جگ چوکرئی نال جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت پرہہ نال مل کے وچے ودھائیا۔ میرا لیکھا ہرجن ساچے نال بھگت، بھگون بہاؤنا ڈھر دی نال درڑائیا۔ جس آد پُرکھ اپرمپر سوامی نرگن دھار بخشنی شکت، ست ستوادی دیا کھائیا۔ جو لیکھا جانے بوند رکت، تن وجوداں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ ستگر

شبد کہے میرا ہویا وقت سہنجنا، لوک مات وجے ودھائیا۔ کِریا کرے آد نرنجنا، پُرکھ پُرکھوتم ڈھردرگاہیا۔ جو نرگن ساچا ساک سبجنا، سرگن میلے میلے سہج سُبھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہووے درد دُکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جو نیتر نام نِدھانا پاوے انجنا، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ چنتا غم مٹائے رنجنا، سُرتی شبد شبد سہائیا۔ تن وجود ماٹی خاک چاڑھے رنگنا، ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میری آد جُگادی دھار، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ میرا رُوپ پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسے دے کے وارو وار، شبدي شبد کری پڑھائیا۔ لیکھ لکھا کے اکھراں نال وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ ملائیا۔ بودھ اکادھا کھیل کرا اپر اپار، اپرپر سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا میری پاونہارا سار، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو ویکھ وگسے ویکھنہار، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ جو لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ہوئے آپ سہائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آشا رکھ کے گئے نرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جس آتم پرما تم پرما تم آتم بھيو دسنا آپ کرتار، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آتم پرما تم ساچا سنگ، سکلا سنگی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی چاڑھے رنگ، رنگت اکو اک سمجھائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ نام نِدھان وجا مردنگ، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ گرہ مندر اپنے لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھيو کھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ نرگن نور چاڑھے چند، جوتی جاتا نظری آئیا۔ من منسا میٹ کے من، منسا کوڑ وکار چُکائیا۔ جن بھگتاں بھيو کھلا کے برہم، پاربرہم دیاں ملائیا۔ جگت ترسنا رہے نہ تم، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پون سواسی لیکھے لا کے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا ویکھاں کایا ماٹی چم، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تتو تت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد جُگادی کھیل تماشا، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں دتا بھرواسا، دھیرج دھیر ست دھرم سمجھائیا۔ ساچے منڈل بن گوپی کاہن پا کے راسا، سچکھنڈ دوار

ایکنکار درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاشا، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ لہنا مکا کے شنکر دھار کیلاشا، وشن وشو دا میلا دئے ملائیا۔ برہما پوری کرے آسا، جگت ترسنا دُور کرائیا۔ کھیلے کھیل شاہو شاباشا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتن ساچا ہوئے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ہووے جاپ، سوہنگ ڈھولا شبد اگم اتھایا۔ ترے گن ترے بھون دھنی میٹے تاپ، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا دے کے دات، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ امرت بوند پیا سوانت، ہووے ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساچا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد جگادی وکھرا راہ، جگ جگ بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا ملاح، بیڑے دین دنی کندھ اٹھائیا۔ نام سندیسہ نرگن سرگن دھار سنا، شبدی اکھراں جوڑ جڑائیا۔ جگت ریتی دیناں مذہباں ونڈ ونڈا، تن وجوداں سوہا پائیا۔ بھیو ابھیدا اپنا آپ کھلا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ہو کے دتا سنا، انسنت دتا سمجھائیا۔ سب نے نرگن دھار نرویر آگے کیتی دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں مالک خالق بے عیب نوری نور خدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جو وکھرا وکھرا مارگ جگت جگت دیاں چلا، چاروں کُنٹ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد جگاد جگ چوکڑی دھرم سماج، سمگری اپنے ہتھ رکھائیا۔ میری ست سچ نرگن سرگن دھار آواز، پن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ آتم پرما تم بھکت بھگونت کاج، کرنی دا کرتا ہو کے آپ کرائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں رکھاں لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس کارن گوہند اڈایا باز، بازی دین دنی اٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے بھگتاں دا بھکتی دھار جوڑا، تن وجود میل ملائیا۔ آتم پرما تم شبدی دھار اگما گھوڑا، شاہ آسوارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سب نے رکھی لوڑا، لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس سسے اُپر لایا ہوڑا، ہاپے ٹپی نال ملائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا نرگن دھار آپے بھڑا، سرگن ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میرا

وقت سہنجنا پھلگن ہویا دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو رہے ہس، اوتار پیغمبر گر گردیو ڈھولے گائیا۔ دو جہان پیون امرت
 رس، کروڑ تینیس سس جھکائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ گکن گکنتر رہے نس، زمیں اسمان بھجن واپو داہیا۔ خوشی مناون رو سس، بن
 نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ گن گندھرب گاون جس، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،
 ڈھر دا بھیو آپ کھلائیا۔ دس پھگن کہے میری نو نو نمسکار، در ٹھانڈے سس نوائیا۔ میرا شاہو بھوپ سچی سرکار، ہر کرتا اگم
 اتھاپیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جس چار ورن اٹھاراں برن دینا اک ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دینا مذہباں انتر نرنتر میٹنی خار، کھرے کھوٹے
 آپ بنائیا۔ آتم پرما تم دے پیار، انتر درشتی سرشتی اک سمجھائیا۔ تن وجوداں لیکھا جان آپ کرتار، قدرت دا قادر ہئے سہائیا۔ میل ملا
 کے ناری نار، نر نرائن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ وڈیائیا۔ دس پھلگن
 کہے میرا مالک اگم اتھار، اگمڑا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائییا۔ جس دی چار جگ دے شاستر مہا رہے گا،
 اکھڑ اکھڑ ڈھولے صفت صلاحیا۔ سو ستجگ ست دا مارگ رہیا لگا، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ جگ بدلنا جس دی سدا ادا،
 عدالت دا مالک نور الاہیا۔ جس توں پیغمبراں منیا حق خدا، واپگرؤ کہے کے گر گر سس نوائیا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ پھلگن کہے ستگر شبد سدا انادی، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل برہم برہمادی،
 برہم برہمانڈ اپنی رچن رچائیا۔ جس دا حکم سدا اہلادی، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ جو بھگتاں بنے امدادی، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ سو پُرکھ
 اکالا دین دیا لا ہرجن جن ہر دھرم دی دھار کرے شادی، شادیا نے دو جہان وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سدا سدا ستگر شبد شبد دی دھار بنے سماجی، سمگری اپنا
 حکم سچ ورتائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال سیوا کرن آئی سنگت نوت * *

نارد کہے سُن بَسدھ، سُدھ اپنی لے انگڑائیا۔ تیرا بھاگ ہون والا اُدے، اُگن آتھن ملے وڈیائیا۔ لیکھا تک لے جو اشارہ دتا بَدھ،
بُدھی توں باہر گیا سمجھائیا۔ نو ست جگت دھار ہونا یُدھے، یُدھشٹر دا لیکھا کرشن نال ملائیا۔ سپر رہنا نہیں کیسے امرت رس دُدھے،
ست سچ شانت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے
دھولے تینوں کہن بَسدھا، بے سُدھ ہو کے دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم تک لے مُدعا، مُدتاں توں رہن والیئے اپنی اکھ کھلائییا۔ نو ست کوڑ
کریا تک لے یُدھا، پنج وکار کرے لڑائیا۔ ست دھرم رہیا کھئے نہ ہُدا، جگت جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کوڑ وکار تیرے اُتے کُدا، چار
کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بَسدھا تک
لے اپنی اکھ، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سب دے کایا ماٹی بھانڈے ہوئے سکھ، سچ وست وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ پرہہ دا درشن سنمکھ
کرے نہ کھئے پرتکھ، ساکھیات نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیو اینگت کروڑی لکھ، گنتی گنت نہ کھئے سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاؤنا بھکھ،
نو ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پرہہ دا کھیل تگ لکھنا لکھ، لکھ اگوچر کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرے اُتے ہویا اندھیرا، اندھ اتم دے لوکائیا۔ نظر آئے نہ سنجھ سویرا، چاروں کُنٹ
اندھیرا چھائیا۔ بھرماں ڈھاہے کھئے نہ ڈیرہ، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ اتم پرما تم شبد گائے نہ کوئی تیرا میرا، سچ سروپ نہ کھئے سائیا۔ کلجگ
وقت گزریا بٹھیرا، پاندھی بن کے بھجیا واہو داہیا۔ پیار رہیا نہ گرو چیرا، چیلار نہ کھئے چٹرائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار دے نہ نیرا، نج
گھر نہ کھئے ملائییا۔ اوہ تک لے کھلیئے تیرے پچھے پرم پُرکھ ماریا بھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ جو جن بھگتاں اُتے کرے
مہرا، مہربان محبوب اپنی دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے
ناردا میں تکان کیہڑا راہ، کون کوٹے دھیان لگائیا۔ نارد کہے ٹوں لیکھا چھڈ تھل اسگاہ، جوہاں جنگلاں پندھ مکائیا۔ اکو نین لے اٹھا، بن
لوچن اپنی اکھ کھلائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت کرے رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاں، نرگن نرویر ہو کے

ویکھ وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے اگم اتھاہ، الکھ آگوچر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، ستگر ہو کے گود ٹکائیا۔ سدا سہیلا دیوے
 ٹھنڈی چھان، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں سارے کھندے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ کلجگ انت کرے حق نیاں، زرگن
 ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ساڈھے تے ہتھ تے نگر گراں، کایا کھیڑا دھیان لگائیا۔ نانا جوڑ کے پتران ماں، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنے اُتے مار لے جھاتی، بن نیناں
 نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا تک لے کھلا پاتی، پت پریشور نور الہیا۔ جو میٹنہارا اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں جوڑ
 کے ساچا ناتی، آتم پر ماتم میلا میلے سبھائیا۔ درشن دیوے اک اکتی، اک اکلا سو بہا پائیا۔ سو ہرجن ساچے پُچھے واتی، مہربان ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے نال قلم دواتی، شاہی کاغذ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے نارد میں تکان ڈھر دا سوامی، زرگن دھار نور الہیا۔ جو آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ
 وکھائیا۔ تس دی بنا بُدھی توں کر پہچانی، جگت عقل نہ کھئے چٹرائیا۔ جو شاہو بھوپ سلطانیا، شہنشاہ نور الہیا۔ جس جھگڑا میٹنا
 دین دنی جسمانی، جسم ضمیر دے بدلایا۔ سو مالک خالق بن اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ جن بھگتاں منزل بخشے رُوحانی، رُوح بُت
 وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا مُکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیئج پندھ رہے نہ رائیا۔ درگاہ ساچی دیوے سچ مقامی، سچ دوارا
 اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے نارد شاہو بھوپ تگ
 سلطانا، میں ویکھ ویکھ بگسائیا۔ میرا مالک ڈھر دا راما، مہربان اک اکھوائیا۔ زرگن دھار اگتی کھننا، جو لکھ چوراسی سکھی رہیا
 پرنائیا۔ جس دا دھرم دھار اسلاما، شرع اپنی گنڈھ پوائیا۔ جس دا منتر ستناما، ست ستوادی برہم برہمادی بے پرواہیا۔ اوہ کھیل کرے
 وچ دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نڈھانا، نراکھہ دھار وچوں سمجھائیا۔ سچ پریم دا بخش حقیقی جاما،
 امرت رس رس چوائیا۔ اندروں میٹ اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی دیوے دانا، دیاوان ہونے سہائیا۔
 سب دا لیکھے لائے آنا، جو آئے چل سرنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں خوشیاں وچ بودی خوب پلانا، تریلوکی رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو جگت

وہار دُنیا دا بہانہ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ ٹھاڈا بل دوار دا لیکھا تے سمت شہنشاہی دس دا اتم کھانا، پیار مُحبّت وچ ٹھاڈے رسنا مُکھ نال لگائیا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی پُرانا، پُران اٹھاراں جس دی دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، سب نوں چرن دھوڑ کرائے اشنا، جنم جنم دی دُرمت میل رہے نہ رائیا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت دس بلکار سنگھ تے پیپی بیرو دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے دُھر دے میت، سو پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آد جگادی ٹھانڈے سیت، ایکنکار اکم اتھاپیا۔ آد نرنجن ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اباشی کرتے ست سچ تیرا لیکھا ٹھیک، ٹھاگر سوامی انترجامی بے نظیر تیری تیرے رنگ وچ سائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان آتم پرما تم سچ پریت، پریت دینی مان وڈیائیا۔ پاربرہم برہم کرنی آپ تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ جگ چوکڑی تیرے وچ نرگن سرگن دھار توفیق، تتوت رنگ دینا رنگائیا۔ آتم پرما تم نرگن نرگن سب نوں دسنا گیت، گویند میلا ہووے سہج سُبھائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ ست دھار بدل دے ریت، ریتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا دینا ویکھ مندر مسیت، کایا کعبیاں بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان، ہر کرتے تیری اک سرنائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیتیا وچ جہان، چوتھا جگ بھجے واہو داہی۔ شاہو بھوپ شہنشاہ اکم سلطان، بے عیب پروردگار نور الہی۔ در درویش منگیئے تیرا اکو دان، داتے دانی دینی مان وڈیائی۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ویکھ مار دھیان، ست دیپ پردہ اوہلا رہے نہ رائی۔ مانو مانس مانکھ تیرے جیو دسن جگت جہان، چاروں کُنٹ سوبھا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ تیرا دھرم دا ہووے سماج، سمگری اکو نام ورتائیا۔ تن وجوداں سوہے کاج، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ سوئی سرتی جائے جگ، نیج نیتر

لوچن نین کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا بُجھا آگ، تتو تت نہ کھئے تپائیا۔ گھر سُہنجا بخش کنت سُہاگ، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ سچ
 پریتی دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا ہووے تیاگ، ترے گن اتیتے ہونا آپ سہائیا۔ ہنس گرمکھ بنا کاگ، مانک
 موتی چوگ چُکائیا۔ سچ وست سچ دی دے دے داد، امل اٹل آپ ورتائیا۔ تیرا کھیل ہووے وچ برہما، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ اکو تیری ہووے رنگت،
 رنگت سچ دینی رنگائیا۔ مانو ذاتی آتم دھار ہووے سنگت، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ورن برن توں باہر ہووے پنکت، چارے بانی
 انتر نرنتر بھیو دینا کھلائییا۔ در تیرے سارے ہوون منکت، بھکاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ٹوں دیونہارا جیرج انڈج، اُتہج سیتج کھوج
 کھوجائیا۔ بودھ اکادھا دُھر دا پنڈت، عقل بُدھی توں باہر تیری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 دُھر دا بھیو آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ستجگ سچ بنا دے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ بھیو کھلا دے آتم
 دھار برہم، پاربرہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ نشکرمی سچ کما دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانو ذاتی تیرے گھروں لئے جرم، مات تیرا نور
 نظری آئییا۔ جگت شرع میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوں کرنی دا کرتا سب
 کچھ ہارا کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سارے تیری ہوون سرن، سرنکت اک جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم ڈھولا
 پرما تم سارے پڑھن، ست سچ دینا سمجھائیا۔ نرگن دھار تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی اُتے بنا
 دے سچی دھرمسال، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ جگت اولڑی نرگن سرگن تیری ہووے چال، چال نرالی اک جنائیا۔ مانس مانو مائکھ تیرے
 ہوون لال، لالز اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی نور دے جمال، انتشکرن کر رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کھال، پنچم تت تت پڑھائیا۔ تیرے
 آگے دُھر دا اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جھگڑا مُکا دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آگے ویکھ مُریدان حال،
 ساچے مُرشد دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گر

کہن دین دُنی کارج ہووے ساچا اند، میل ملاؤنا تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں خوشی کرنا بند بند، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ست سچ درساؤنا اک چھند، سنسا من رہے نہ رائیا۔ بہرماں ڈھائینی اندرون کندھ، دُئی دویت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن نؤر چاڑھ کے چند، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا گھر اپنے لینا ملائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی اک عرضوی، آرزو تیرے قدم رکھائیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی سچ سُن ساڈی دروہی، بن رسنا جہوا دئیے سنائیا۔ جو اشارہ دتا کبیر نؤں لوئی، لوئناں توں باہر باہر درسائیا۔ ذات پات دین مذہب دا لیکھا میٹ سکے نہ کوئی، جگت بندھن نہ کھئے نڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر دھار اگئی شبد، بن تن وجود تیری سرنائیا۔ دو جہان تیرا کرن ادب، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ڈھولے گائیا۔ کلجگ اتم لیکھا تک لے دین مذہب، ذات پات کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ جگت شرع نے کیتا غضب، حیرانی وچ دین دُنی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ دُھر دا شبد حُکم درڑاؤندا اے۔ نراکھ دھار وچوں اکھ پرگٹاؤندا اے۔ اوتار پیغمبر گر، گر ستگر رنگ رنگاؤندا اے۔ نانک گوبند دھار جو نرگن نرگن نال گئی جُر، جوڑی جگت جہان دکھاؤندا اے۔ جس نؤں ویکھن دیوت سُر، وشن برہما شو نین اٹھاؤندا اے۔ جو سندیسہ دے کے گیا اندپر، پُریاں لوآن باہر درساؤندا اے۔ جس ویلے کلجگ ہویا گھور، ڈھٹیا گوبند پنڈھ مکاؤندا اے۔ کلجگ جیو ہوئے ٹھگ چور، یاری حق نہ کھئے نبھاؤندا اے۔ مایا ممتا پاوے شور، شرع دین دُنی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ پُرکھ اکالا دین دیالا صدی چودھویں اتم کرے غور، گور مڑھی محمد نال راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھاؤندا اے۔ مڑھی کہے محمد میری اک سلام، بن سجدیاں سیس جھکائیا۔ میرا مالک نؤر الہی اک امام، بے عیب اگم اتھاپیا۔ جس شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع صدی چودھویں نال ملائیا۔ ماتو ذاتی بدلنا نظام، نیم کلجگ دُھر دا اکو دئے درڑائیا۔ جس رشتہ جوڑنا کائنات عوام، میل ملاؤنا تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پیغمبر کہن ہر وزیرول زما افتی توہیزے عظم چاکٹونوں توفیقے خدا رسنا نؤرے الہ، اللہ اک اکھوائیا۔

جس سریشٹی نو ست تن وجود حق محبوب دھر دے کلمے نال کرنا نکاح، نقاب پردے سارے دئے اٹھائیا۔ جس دے آگے محمد کیتی دُعا، عیسیٰ صلیب لیندیاں واسطہ گیا پائیا۔ تُوں مالک میں سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ مؤسیٰ کوہ طور اُتے کوک کے دتا سنا، جل وانگ تیری دھار اِکو نظری آئیا۔ کیوں جگت شرع ونڈ رہیا ونڈا، مانو مانس مائکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ ساڈی آشا پوری کریں میرے محبوب رہے خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ اوہ تک لے نانک نرگن دھار کھنڈا رہیا چمکا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ جس سندیسہ دینا تهاؤں تهاں، تهاں تهننتر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کوڑ کِریا لیکھا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں شرع زنجیر دئے کٹا، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو مارگ دئے سمجھا، رستہ وابستہ اپنے نال کرائیا۔ جس دا لیکھا نال ہووے حقیقی خُدا، خود مالک سنگ نبھائیا۔ دیناں مذہباں توں باہر کلمہ دئے سنا، جبرائیل دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دا شبَد پیغام بن رسنا جہوا دیوے آ، کائنات دا کتا گوہند والا اِک سمجھائیا۔ جس تُوں ساریاں کہنا واہ واہ، واہ واہ پرہو تیری بے پرواہیا۔ مانو ذاتی تن وجود پیار مُحبت اِکو ہووے راہ، جوڑا جڑے تهاؤں تھانئیا۔ غریب نائیاں تنھاویاں پر پُکھ چرن کول دینا تهاں، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ گراں، سچ دوار وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوار تیرا کھیل ویکھن نال چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنائیا۔ ستگر شبَد سب دا ہووے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جگت ریتی بغير مندر مسیتی سب دا حقیقی ہووے نکاح، شادی دے شادیا نے خوشیاں نال وچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ پھلگن کہے میں اِک اِک گیاراں، نرگن نرگن نال مل کے وچے ودھائیا۔ میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، بہشتاں جنتاں سورگاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ میریاں دین دُنیا توں وکھریاں سرکاراں، شاہ سلطان سری بھگوان اِکو نظری آئیا۔ جس دیاں لکھ چوراسی چارے کھانیاں ناراں، انڈج جیرج اُتبھج سیبج آد جگاد پرنائیا۔ جس سندیسہ دتا پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جس ستجگ تريتاً دواپر کلجگ کھیل کھیلیا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو حُکم حُکم وچ چلائیا۔ شرع دیاں چار کُنٹ شریعت والیاں کھڑھیاں کر دیواراں، حد حدوداں ونڈ ونڈائیا۔ انت کھیل کرے اپر اپارا، اپر پیر سوامی دُھردرگاہیا۔ مانو ذاتی ایکا در اِک دوارا، گھر اِکو اِک سہائیا۔ شبَد انادی اِک دُھنکارا،

دُهن آتمک دئے درڑائیا - پُرکھ اکالا میت مُرارا، گھر بیٹھا سبجَن سوہا پائیا۔ جس دا کھیل سدا سد نیارا، نِرگن ہو کے سرگن دئے جگائیا۔
 سو کلجگ اتم کوڑ کِریا کرے پار کنارہ، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مُسلم سیکھ عیسائی دیوے اک
 ادھارا، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ تن وجود ناتا مانس جڑے پُرکھ نارا، جوڑی جگت جہان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وکھائیا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں گاواں گیت گوہند، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جو سب دی
 میٹنہارا چند، چنتا چکھا وچوں باہر رکھائیا۔ جو بھگت سہیلے گرمکھ گرسکھ آتم دھار بنا کے اپنی ہند، نور نورانہ شاہ سلطانا اپنا بیہو
 چُکائیا۔ دیوے مان وڈ جودھا سورپیر مرگند، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا بھارت نال ہند، نو ست اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویکھنہارا
 جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پھلگن کہے
 میرا وقت سہاونا، اک اک نال وڈیائیا۔ میں اکو ڈھولا گاونا، گوہند گوہند دُھر دا ماہیا۔ جس سچ مارگ چلاونا، نو ست ست سمجھائیا۔
 اکو ایشٹ درساونا، پُرکھ اکالا نور الہیا۔ جس کلجگ پار کراونا، ستجگ سچ سچ درسائیا۔ گرہ مندر اک سہاونا، ساڈھے تِن ہتھ
 رنگ رنگائیا۔ شبدا نادی اک درڑاونا، بن رسنا جہوا دئے سنائیا۔ دیپک جوتی اک جگاونا، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ انتر آتم میل ملاونا،
 پرماتم ہو کے سنگ نبھائیا۔ اند کارج تن وجود جگت سہاونا، جگت دین دُنی نال وڈیائیا۔ گیاراں پھلگن کہے میں نو نو سپس جھکاونا، بن
 چرناں چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ دوہاں میل ملیا پرماتما پرہ پوری کرے بھاونا، آشا منسا منسا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نِرگن دھار نرنکار نراکار نرویر
 سب دا پکڑے دامنا، دامنگیر بے نظیر لاشریک اک اکھوائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت دس کان پُر شاستری نگر اوتار سینگھ کِریا سینگھ ستونت کور گرچن سینگھ

محل سینگھ گردت سینگھ امرت کور مہو *

پنج تت کہن پرہ ساچے کلاپت، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ چرن کول جوڑ لے نت، نر نرنکار پرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ دی دے دے بڈھ مت، من منسا کوڑ وکار دے مٹائیا۔ آتم دھار بخش دے ست، پارپرہم پرہ اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ سد اپنا بنا لے داس، داسی داس سیو کمائیا۔ مانس جنم کر دے راس، رستہ اپنا اک درسائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی ساڈی پوری کر دے آس، ترسنا کوڑ جگت مٹائیا۔ ٹوں مالک خالق شاہو شاباش، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ تن وجوداں ساڈی لیکھے لاؤنی لاش، لکھی نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال شنکر کیلاش، کلادھاری دینی مان وڈیائیا۔ نام ندھانا بخش پون سواس، ساہ ساہ تیرے وچ سمائیا۔ نرگن نور جوت کر جگت پرکاش، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ نیچ گھر سوامی کرنا واس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ ساچے سورے سربنگ، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ نرگن دھار لگا لے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ سچ پریم چاڑھ دے رنگ، رنگت اکو اک درسائیا۔ گھٹ نیواسی ساڈی پوری کرنی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جے آتما سیج سہائیں پلنگ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈا خوشی کرنا بند بند، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جگ چوڑی کیتے گئے لنگھ، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں گاؤندے تیرا گیت، آد جگاد تیری سرنائیا۔ جگ جگ تیری ویکھی ریت، ستجگ تریتا دوپرکلجگ پندھ مکائیا۔ ٹوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ سارے جھگڑے میٹ دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گائیے اک گیت، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ اک دینا حدیث، حضرتان توں باہر کرنی پڑھائیا۔ تیرے قدماں جھکے سیس، جگدیش تیری سرنائیا۔

لیکھا ویکھ لے بیس اکیس، سرگن زرگن میل ملائیا۔ لیکھا تک لے راگ چھتیس، تیس بتیسا کی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا لیکھا لہنا رہے نہ
 پرکرتی پچیس، در تیرے منگ منگائیا۔ اکو چھتر سوہے اگے سیس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بھگت بنا لے جگ، جگ جیون داتے دے وڈیائیا۔ کلجگ کریا کوڑ
 بُجھا دے اگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اُٹھائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئیے الگ، وکھرا جُز نہ کھئے
 ونڈائیا۔ تُوں صاحب سورا سرگ، ہر کرتا نور خُدائیا۔ ساڈی شرع دی میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ جے آتما تیری جد،
 کیوں تتاں دئیں جُدائیا۔ تیرا نام اکو سنیئے ند، انحد کرنی آپ شنوائیا۔ سانوں ہنس بنا دے کگ، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سانوں بخش دے چرن دھوڑ، ٹکے دھوڑی مستک
 خاک رمائیا۔ نانا توڑ دے کریا کوڑ، مایا متا موہ گوائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مورکھ موڑھ، اوگن رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پرتی رنگ چاڑھ
 دے گوڑھ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ پنج تت
 کہن پرہہ ساڈا میٹنا بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ لیکھے لاؤنا کایا ماٹی چرم، چم درشتی دینی بدلایا۔ کلجگ کوڑ رہے نہ کرم، کرم کانڈ دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ جے تیرا ست سروپ برہم، پاربرہم اپنا بھیمو چُکائیا۔ ساڈا اکو ہووے دھرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی بخشنی سرن،
 سرنگت اکو اک تکائیا۔ ساڈا انت نہ ہووے مرن، مر جیوت تیرا روپ نظری آئیا۔ تُوں آد جگاد کرنی کرن، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جے
 بھگتاں آتما تیری منزل چڑھن، کیوں تتاں کریں جُدائیا۔ اسیں تیرا لڑائے پھڑن، پلُو اپنی گنڈھ پوائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سیس دھڑن، تتو تت
 دینی وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی گھاڑن گھڑن، بھننہار نور الاہیا۔ بے شک تن وجود جن بھگتاں اتم سڑن، سڑ کے تیرے وچ سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں جنم بھوگے کوٹن کوٹی، چارے
 کہانی بھجے واہو داہیا۔ اتم رکھی تیری اوٹی، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ ساڈی واشنا کڈھ دے کھوٹی، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ ساڈی
 تکیں نہ جگت دھار لنگوٹی، کپڑ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں چاڑھ لے درگاہ ساچی اپنی چوٹی، منزل حق حق وکھائیا۔ ساڈی خواہش رہے

نہ اکلوتی، اک اکلے تیرے وچ سہائیا۔ جے آتما تیری جوتی، جوت تیرے وچ مل کے تیرا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ پنج تت کہن پرہہ سائوں بخش سچ دوار، درگاہ ساچی سچ سرنائیا۔ جتھے نرگن
 نور تیرا اجیار، جوتی جاتے دگمگائیا۔ جتھے بھگتاں آتما ملے ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ساڈی پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ ساڈی منزل مؤل نہ رہے دُشوار، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ تیرے گرہ جائے ایکنکار، اک اکلے تیری سرنائیا۔ تُوں ساڈا پروردگار،
 بے عیب نور الاہیا۔ تیرا ویکھیئے حق حقیقی دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دا نو سو چرانوے چوکری جگ کردے رہے انتظار،
 ستجگ تریتا دواپرکجگ نین اٹھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ سو وقت سہنجنا کر
 دے وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر ساڈا بن میت مُرار، متر پیارا اک
 اکھوائیا۔ اسیں ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کریئے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ آد جگاد برہم برہما شبد انادی ساڈا بیڑا کر دے پار، کنارہ
 جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ پنج تت کہن اسیں اتم مٹی خاک ہونا چہار، مڑھی گوراں کھیل کھلایا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنجاں اپنے گرہ
 دینا ادھار، سچکھنڈ سچ ملے سرنائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پاؤنی سار، پرم پُرکھ پرماٹم اپنا رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تڈھ بن
 دسے نہ کھئے سہار، ہر پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکارے ساڈا لہنا دینا دینا قرض اُتار، آد زرنجن اپنا رنگ رنگائیا۔ اناشی کرتے چرن
 پریتی بخشنا پیار، سری بھگوان ہونا آپ سہائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا درس ہووے دیدار، بن نیتر لوچن نین نین بگسائیا۔ ستگر
 شبد تُوں شاہو بھوپ سکدار، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ ترے گن مایا دینا قرض اُتار، پنج تت منگ منگائیا۔ اسیں بھکت سہیلے تیرے
 میت مُرار، متر پیارے تیرے نال مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جے بھگتاں آتما جائے سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی تیرے نور وچ
 سہائیا۔ تُوں بھکت وچھل گِرور گِردهار، گہر گمبہیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ ساڈی نو نو نو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے ساڈا گرہ سہنجنا کرنا آپ کرتار، قدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ در بھکھک ہو کے منگدے بھکار، جھولی دُھر دے مالک
 دینی بھرائیا۔ ساڈا لہنا دینا آون جاون لکھ چوراسی ناتا تھے وچ سنسار، چارے کھانی اندج جیرج اُتہج سیتج بہرم نہ کھئے بھلائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، تُدھ پن اور نہ کھئے سیکدار، مالک خالق پرتپالک نرگن سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت دس کرئیل سینگھ جرئیل سینگھ ملوک سینگھ پنڈ پوکھر اتر پردیس *

پنج تت کہن پرہہ سچکھنڈ نواسی سو پُرکھ نرنجن، ہر پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ ایکنکارا آد جگاد درد دکھ بھے بہنجن، آد نرنجن نور نورا نے تیری جوت رُشنائیا۔ سِری بھگوان نرگن سرگن دھار ساچے سجن، اِبناشی کرتے پرم پُرکھ پرماتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پارہم پت پرمیشور سچ ست دا پا دے انجن، یج نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ ستگر شبد شبد انادی تیرے ناد وجن، انحد کرنی آپ شنوائیا۔ سچ دوار کرا دے اپنا مجن، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ رسنا جہوا تیرا گائے بہجن، بندگی بنا مچھندگی دینی سمجھایا۔ گرہ ہنکاری وکاری بھانڈے بہجن، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ انتر آتم پرماتم تیرا دیپک جوت جگن، جاگرت جوت پن ورن گوت ڈگمگائیا۔ تون صاحب سوامی انترجامی اکال مورت مدن، مدھ سوڈھن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دنی شرع شریعت میٹ کے حدن، حدود محبوب اک وکھایا۔ ساڈا لیکھ لاؤنا تن وجود بدن، تتو تت اپنے رنگ رنگائیا۔ تُدھ پن اور کوئی دے نہ پڑدے کجن، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نو ست ہوتے نگن، اوڈھن سیس جگدیش نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پرہہ ساڈی تیرے آگے عرضوئی، سچکھنڈ نواسی در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ نرگن دھار ساڈی سرت جگا دے سوئی، شبدی شبد نال ملائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول دروہی، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیری وست ساڈے اندرون گئی کھوہی، ساچا نام نہ کھئے ورتائیا۔ پورب لیکھا تک لے جو اشارہ دتا کبیر نوں لوئی، جگت لوٹناں توں باہر جنائیا۔ کلجگ انت ملے کتے نہ ڈھوئی، سچ در نہ کھئے سرنائیا۔ نجھر جھرنا بوند سوانتی کول نابھ دیوے کھئے نہ چوئی، رسنا رس نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا

دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پرہ سانوں جگ جگ ملیا اشارہ، ستجگ تریتا دواپردئے گواہیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دتا ادھارا، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ شاستران لیکھیا لیکھ اپارا، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتان کیتی کوک پکارا، انتشکرن تیری دُبائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری وشن برہما شو دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تَدھ بن اور نہ کھئے سہارا، خصم ناک گوسائیں نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی پا سارا، پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیارا، ست سچ کر زُشنائیا۔ انتر نرنتر تیرے پریم دی ہووے جے جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ سیس جھکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا چرن کول اک دوارا، دوارکا واسی جس دا بھيو گیا گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پرہ جن بھگتان پاؤنی سار، مہاسارتھی دیا کمائیا۔ لیکھا تکنا تیئی اوتار، ترے گن اتیتے دھیان لگائیا۔ پیغمبر گر رہے نہ کھئے ادھار، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ گرو گردیو قرضہ دینا اُتار، مقروض اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکرئی منگدے رہے تیرے دوار، در دوار لیکھ لکھ جگائیا۔ ساڈا جنم مرن لیکھا دے سوار، در تیرے آس رکھائیا۔ جے بھگتان آتما دئیں ادھار، اُدر دا لیکھا مات مکائیا۔ کیوں تتاں کریں خوار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنج تت روئے ماریئے دھانہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پرہ تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ، دھر مالک اک اکھوائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے روپ، بن روپ رنگ ریکھ ویکھنا چائیں چائیا۔ جے آتما تیرا پوت، ست دُلارا اک اکھوائیا۔ اُس دی سہنجنی کر رُت، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ کیوں نہ لیکھے لائیں کایا ماٹی بُت، بُتخانیان دئیں وڈیائیا۔ تُوں پاربرہم ابناشی اچت، چاترک ہو کے رہے بللائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مکائیا۔ پنج تت کہن پرہ اسیں بھگت تیرے دُلا رے، نتے پچے نظری آئیا۔ ساڈی پیج دے سوارے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم لینا نہ پئے دوبارے، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ بے شک ساڈی خاک دے وچ سنسارے، اگنی تت تت جلائی۔ ساڈی آشا پُجیئے تیرے جبارے، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جتھے تیرا نور اُجیارے، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ روپ بنیئے تیئی

اوتارے، پینمبراں وچ سمائیا۔ گرو گُردیو کھیل اپارے، اپرپر سوامی دینا دکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دے تیرے لارے، اتم پورے دے کرائیا۔ کلجگ وچوں کڈھ اندھیارے، ست سچ وچ کائیا۔ تیرا سنیئے شبد ناد دھنکارارے، بن کٹاں ہوئے شنوائیا۔ تکیئے نور جوت چمتکارے، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پنج ت کہن پرہ سچکھنڈ وکھاؤنا گھر، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ اکو سہنجنا ہووے در، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ درشن پائے تیرا ہر، انت تیرے وچ سمائیا۔ لیکھا رہے نہ جورو زر، ترسنا ہوس دینی مٹائیا۔ تون مالک نرائن نر، نر ہر تیری وڈ وڈیائیا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرنی دے کرتے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در دینی سرنائیا۔ پنج ت کہن پرہ ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات، بھگون تیرے وچ سمائیا۔ ساڈی لیکھے لاؤنی اج دی رات، رٹری اپنے نال مہکائیا۔ باطن دسنی اگئی بات، شبدی شبد شبد شنوائیا۔ در گھر ساچے پچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساڈا لیکھا نہیں کاغذات، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن کول جڑے نات، رشتہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ تون سوامی کلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے دینی ڈھر دی دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پردا کرنا شانت، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ تیرا درس ہوئے اکانت، اک اکلے ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن تیرا کھیل بھیدھ بہانت، بھیو ابھید اچھل اچھل تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

بینتی کرے تیرے آگے حضرت عسی، مالک مخلوق تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا تک لے شاہو شاباش پسا، بے پرواہ اگم اتھاہ دیا کھائیا۔ تیرا نور ظہور نظری آئے ایک اک اکیسا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ شاہ سلطان نوجوان تیرا نور ظہور اگئی سیسہ، تن وجود سریر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں یاد آوندی تیری صاحب سچ حدیثا، جو حکم حکم نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ حضرت کہے میرے نور نورا نے پروردگار، ست سچ تیری سرنائیا۔ دو جہاناں مالک نرگن میت مُرار، مترا تیری بے پرواہیا۔ صدی سدوی تیرا کردا رہیا انتظار، جگت دوس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ خادم ہو کے بنیا رہیا خدمتگار، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب بن نیتراں نگاہ مار، بن نیناں نین تکائیا۔ میری بندنا قدم بوسی تیرے چرن دوار، دھوڑی خاک مستک ٹکے جگت رمائیا۔ نون نرگن نرویر نراکار، نرکار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میرے نواب، نرگن دھار تیری سرنائیا۔ میتھوں پچھلا لے حساب، لیکھا تیرے آگے ٹکائیا۔ بن اکھراں کھول کیتاب، بن نیتراں کر پڑھائیا۔ میرے نور نورا نے حق احباب، ساجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جھک کے کراں آداب، نو نو لاگاں پائیا۔ تیری منزل حق محراب، محبوب تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ دے رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ کہے میرے نور نورا نے گاڈ، گڈ ایوننگ کہہ کے سیس نوایا۔ تیرا شبد نورا نہ آگما راڈ، نیترا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے تیرے کلمے نے مینوں دتا عذاب، اجل دا روپ بدلائیا۔ میں نگاہ ماری رو سس تکیا مہتاب، بن نیترا نین اکھ اٹھائیا۔ اکو نظر آیا جناب، جناب عالی دھردرگاہیا۔ مینوں اشارہ کیتا عیسیٰ آوانگا تے آوانگا وچ پنجاب، پنچم دی دھار رنگ رنگائیا۔ نال نانک دی وکھائی رباب، جو ربی حکم رہیا سُنائیا۔ پھیر اشارہ دتا لیکھا مُکا کے بغداد، بگلگیر کراں خلق خدائیا۔ نرگن دھار ہو سب دی کراں امداد، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اج صلیب لینی تے پھیر مغرب وچ ہوویگی تیری ساری جائداد، دوجا وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ ہتھ اٹھا کے لیا ارادہ، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ پھیر حکم ہویا میں آوانگا پیغمبراں گروآں توں بعد، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ میرے حکم نون رکھنا یاد، بھل وچ نہ کدے بھلائییا۔ کھیل ہووے وچ برہما، برہمانڈ دیاں سمجھائییا۔ نرگن دھار بدل کے سوانگ، سوانگی ہو کے کھیل کھلائییا۔ تیرا لہنا دینا جلدھارا دی پار کر کے کانگ، سمنڈ ساگراں پندھ مکائیا۔ جتھے باون دی دوجی گئی سی پلانگھ، پھیر مکھ لیا بھوئییا۔ نالے حکم دتا اوہ لینڈ جس نون ٹرن ٹو۔ سے کہہ کے بیلانگ، آپ اپنا روپ درسائیا۔ انت جس ویلے شرع دی شرع توں پرے لگی چھلانگ، قدم قدم نال بدلائیا۔ اُس ویلے میری رکھیں تانگھ، طرح طرح نال دتا درڑائییا۔ عیسیٰ دی زور نال نکلی چانگ، کوک کوک دتا سُنائییا۔ کی پرگٹ ہووے اوتاراں

پیغمبراں وانگ، تن وجود ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے
 میرے مالک حق، حق تیری سرنائیا۔ میں خوشی وچ خوشحال لگ، ایل-یوسی-کے جس دا بھیو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے حکم دا دو
 جہان دا کلک، ویل بگن ون ٹو کہہ کے تیرے در تے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہے جھٹ میریاں اکھاں آگے آگیا ماٹو، مٹی خاک تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ نال اشارہ دتا جتھوں ٹرن کیتا اُس
 دا نام ہووے ٹرائٹو، ٹرن ٹو دوسرا اپنا روپ بدلایا۔ کوئی بھیو نہ جانے وٹ یو واٹو، وٹ یو وانٹ دیت دوز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے میں نگاہ ماری اُتے لینڈ، پھر نیر نین اُٹھائیا۔
 پھر جھکا کے آرمز اپنے ہینڈ، ہینڈز اپ کر کے دتی دُہائیا۔ کی حکم سندیسہ کرے سینڈ، سینڈ سٹارماں وچ پئے دُہائیا۔ پتہ نہیں تیرا کتھے بگن
 تے کتھے اینڈ، اینڈیکس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سب نوں اپنے نال کر کے جائنڈ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ کھیلے کھیل بیہائینڈ، بھیو ابھید نہ کھئے
 کھلائیا۔ تیرا پہلا حکم تے پہلا ہووے سٹینڈ، تیری سٹ سٹنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ عیسیٰ کہہ میرے شہنشاہ میری عرضوی، بن سیس سیس نوائیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی، دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تے پھرے دروہی، دو جہان دین دُہائیا۔ زرگن دھار زرگن نال جائے نہ چھوہی، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ سب دی پت
 جائے کھوہی، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جھٹ
 نارد آگیا آ کے کیتا سلام، سیس دتا نوائیا۔ مترا کس نال کریں کلام، کس رہیا سمجھائیا۔ کہ حکم سندیسے سُنیں بنام، سُن سُن خوشی
 بنائیا۔ عیسیٰ کہہ ایہہ کھیل نہیں عوام، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں دُھر دا سُن پیغام، جو حکم رہیا جنائیا۔ جس انت اخیر کرنا انتظام، انتقام
 لے لوکائیا۔ شرع زنجیر کٹنے غلام، غرت دُور کرائیا۔ لیکھے لاؤنے ماٹی چام، چم درشتی دے گوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا شرع حجام، دوسر
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ میرا مالک جس نوں کران سلام، نو نو لاگان پائیا۔ جو سچکھنڈ دوار کرے آرام، آرامگاہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ حضرت کہا نردا مینوں دین دُنی دسدی وانگ بھیڈاں،

بہنڈاری سب دا اِکو نظری آئیآ۔ میری اَج دی وچار تے بيسویں صدی دیاں کھیڈاں، تینوں سچ دیاں سمجھائیآ۔ نالے زور دی دھرنی تے مار کے ٹھیڈا، دھوڑ وچوں دھوڑ دتی اڈائیآ۔ نالے نک دی رکھ کے سیدھا، ہتھ مستک اُتے چھپائیآ۔ کی لیکھا لیکھا برہما نے وچ چارے ویدا، ذرا مینوں دے درڑائیآ۔ انتر نرنتر کھلے بھیدا، بھيو نہ کھئے رکھائیآ۔ نارد کپا اوہ مالک اچھل اچھیدا، بل دھاری اگم اتھاپیا۔ اوہ اپنے ورگا تے اپنے جیڈا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ حضرت عیسیٰ نگاہ مار لے جس ویلے اُس نوری دپیک جوت جگایا وچ کنيڈا، کندی ویکھاٹ سارے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ عیسیٰ کپا نارد کنيڈا کپھڑی ہووے دھرتی، دھرم دھار جنائیآ۔ اوتھے کون ہووے ندھ پرتی، کون کرے شنوائیا۔ نارد ہس کے کپا اوہ صاحب سوامی ایہہ کھیل اُس دے گھر دی، گھرانہ دو جہان جنائیآ۔ میری آشا تیری منسا کھیل جنائے ور دی، سچ سچ نال درڑائیآ۔ اوبدی جوت نوری روپ دھرے نرائن نر دی، نر مادی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جس کھیل کھیل کے دشا چڑھدی، اپنا حکم درسائیآ۔ جس نوں آد جگاد جگت پیار ترسنا پڑھدی، انتر نرنتر دھیان لگائیآ۔ اوہ کھیل جانے چوٹی جڑ دی، ویکھنہارا تھاون تھائیآ۔ اُس ویلے اُس نے سیوا لینی تیرے باران چیلیاں وچوں اک دھڑ دی، تینوں سچ نال سمجھائیآ۔ جس لُبانگ دی کتھا تینوں ہووے پھڑدی، بندھن جگت نال بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ عیسیٰ کپا نارد اوہ کپھڑی ہووے دھار، سچ دے سمجھائیآ۔ نارد کپا پہلوں کپہ ٹوں شبد گرو سب کچھ کرنیہار، شرارتی عبارت جگ جگ اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اتھاہ تیری بے پرواہیا۔ میں سندیسہ دساں ساچے یار، سچ دیاں جنائیآ۔ اوہ مالک نور نورانہ ہووے نرگن نور جوت اُجیار، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ تیرا دھرنی اُتے ہووے گھربار، گرہ مندران دھیان لگائیآ۔ ٹوں رہنا خردار، بے خبراں خبر دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ نارد کپا ستگر شبد ہو سناواں گا۔ حضرت عیسیٰ بھيو چکاواں گا۔ دھر دی حدیثا اک سناواں گا۔ بیس بیس نال ملاواں گا۔ اُنسا تیری گنڈھ پواوانگا۔ خالی کھپسا سرب وکھاواں گا۔ جگت سپس تاج درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ چکاواں گا۔ نارد کپا حضرت دھر دی سن لے بات، باطن دیاں

جنائیا۔ انت خوشیاں والی موہنی رات، جنگلاں ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ساتھی سندیسے لے کے جاوے پات، سنیہڑا اک سُنائیا۔ آؤ ویکھو مارو
 جہات، عیسیٰ بیٹھا سوہیا پائیا۔ تیرا لیکھا اُس دے نال ہووے نات، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ ٹہانوں پھڑاوے ویلے وچ پرہات، تیرا کلاک دیوے
 گواہیا۔ جس کارن تیرا وجود پائے وفات، باڈی نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ لکھن لگا نال قلم دوات، نارد ہتھ دتا اُٹھائیا۔ میرے نال کر ٹاک،
 جس لینگووچ دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ویکھ پلاٹ، جگت ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ نالے اشارہ کیتا تیرا انت اخیر ٹرائو وچوں ہونا
 سٹارٹ، لائن عین عین سمجھائیا۔ اپنی شرع دا پھڑ لے پاٹ، کاسہ ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کپا حضرتتا پرہ ساچا کھیل کھلاویگا۔ نرگن نور جوت رُشناویگا۔ سچ سرور اک چڑھاویگا۔ نام
 کلمہ کر مشہور، مشورہ اپنے نال رکھاویگا۔ دین دُنی دا کرے اک دستور، دست سب دے ہتھ وکھاویگا۔ جس دی آشا رکھی مؤسیٰ اُتے
 کوہ طور، اوہ کرتا کرنی کار کھاویگا۔ عیسیٰ کپا اوہ میرا مالک اک حضور، جو نور نور پرگٹاویگا۔ نارد کپا اوہ آوے ضرور، ضرورت سب
 دی ویکھ وکھاویگا۔ عیسیٰ کپا میں ہونا مشکور، شکرینے وچ سپس ناویگا۔ نارد کپا اوہ وسے نیڑے دُور، دوہری ونڈ ونڈاویگا۔ جس
 دی نام ستار تریا والی نور، ترت اپنا روپ وٹاویگا۔ پرگٹ ہو کے نورو نور، نور نورانہ اک چمکاوےگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُناویگا۔ نارد کہے حضرتتا اُس دا حکم شبد دی دھار، جگت اکھر نہ ونڈ ونڈائیا۔ عقل بُدھی
 نہ کھئے وچار، من مت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ سب توں وسے باہر، دو جہاناں ویکھن کھئے نہ آئیا۔ نرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔
 وسے سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس بھیجے تیئی اوتار، اوتری اپنی کل ورتائیا۔ جس مؤسیٰ بنایا سیکدار، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ عیسیٰ کرے خبردار، دُھر دی خبر دتی جنائیا۔ اُس دا کرنا انتظار، نیتر لوچن نین اُٹھائیا۔ اوہ آوے کل کلکی اوتار، امام اماما
 دُھردرگاہیا۔ حکم سندیسے دیوے اپنی وار، وارث ہو کے آپ جنائیا۔ عیسیٰ کوک کے کپا پکار، دروہی نام خُدائیا۔ میں اُس دا دُلارا وچ
 سنسار، پتا پوت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ عیسیٰ کپا نارد اکی
 اُس دی ہووے دھرم نشانی، سچ نال جنائیا۔ کس بدھ میری کرے پہچانی، ویکھے تھانوں تھانیا۔ کون جوہ ہووے بیگانی، جگت ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ میرے اندر آوے حیرانی، مینوں دے سمجھائیا۔ پسینہ آوے پیشانی، مستک دئے ڈھائیا۔ کی کھیل کرے نوری، نور نورانہ
 دھردرگاپیا۔ نارد کہا حضرتانگہ مار دو جہانی، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے تیرے گرہ کھان آوے مہانی، اپنا ویس وٹائیا۔ اُس دی
 سدھراں بھری ہووے جوانی، جون انتر نرنتر رکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کافی، کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نے پار کرنے سمنڈ
 ساگر پانی، اُس نے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ ذرا نگاہ مار دھیانی، ویکھنا چائیں چائیا۔ اوہ شہنشاہ ہووے شہانی، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔
 رُوح بُت توں باہر اُس دی منزل ہووے رُوحانی، رُوق جگت جہان کرائیا۔ اُس ویلے ہرجن ساچے بھگت دی پریم دی لئے فربانی، لہنا اپنے
 وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہا عیسیٰ کیوں سُن کے ہوئیں
 حیران، حیرانی کیوں آئیا۔ اوہ سُرورِ بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو سب دی کرے پہچان، بے پہچان نور الاہیا۔ جھٹ عیسیٰ نے
 پھڑ کے اپنی زبان، زور نال دتی کھچائیا۔ دھن بھاگ جے میرے گھر بن کے آوے مہان، مہربان نور الاہیا۔ پھیر بھاویں ساری دھرتی
 ہووے بھومی شمشان، شمع نور نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے ہتھ دوویں کر کے ولّ اسمان، اسم اعظم اپنا ویکھ وکھائیا۔ میں بالک تیرا ندھان، تُوں
 باپ وڈ وڈیائیا۔ مینوں حق دا دے دے دان، حقیقت دے ورتائیا۔ میں ویکھاں سُنج مسان، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے سوامی
 ہونا نگاہبان، نین نین وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے
 عیسیٰ اُس ویلے جھلنا پئے دُکھ، سچ نال سُنائیا۔ چاروں کُنٹ ورتنی بھکھ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ دروہی پھرنی وچ منکھ، مانساں
 دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی رُکھ، چھایا سچ نہ کھئے جنائیا۔ جے تُوں پروردگار دا بنیا پُت، سِت دُلارا اک اکھوائیا۔ کِس
 کِس دا بہار لئیں چُک، مینوں دے درڑائیا۔ اُدھروں اک پردھ آگیا جس نے عیسیٰ تُوں جیہی پائی گھٹ، گل نال لیا لگائیا۔ پیغمبرا اوہ
 تک لے تیری ویہویں صدی دا تارا ربیا ٹٹ، اسمان رہے گرلایا۔ مینوں اپنا بنا لے جُٹ، جوڑیدار اکھوائیا۔ بانہ پھڑا لے گٹ، ہتھان
 ہتھ ملائیا۔ مکھ بلا لے بُٹ، بلاں نال سُنائیا۔ تیری میری پریت نہ جائے ٹٹ، سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ میرا بھاگ نہ جائے نکھٹ، کرم نہ روپ
 درسائیا۔ اکو دھار بیئے اُٹھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاویں مینوں دوزخاں وچ سٹ، بھاویں بہشتان وچ ٹکائیا۔ بھاویں سکا دے دے ٹک،

کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ عیسیٰ پھڑ کے لایا نال
 چھاتی، پریم نال رکھائیا۔ جھٹ سندیسہ سُنیا کھلاپاتی، انتر انتر دتا جنائیا۔ بنا نگاہ توں نگاہ مار کے جھاکِی، بنا نین نین اُٹھائیا۔ اوہ لیکھا
 تک لے باقی، تینوں دیاں سمجھائیا۔ تیری چھیتی مُکنی حیاتی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری صِفت کاغذاتی، اکھراں نال صلاحیا۔ ایہہ جو
 تیرا بنیا ساتھی، سوہنا سنگ رکھائیا۔ ایہدے ہتھ وچ ویکھ لے لاٹھی، لولھا لنگڑا ہیٹھوں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ نگاہ ماری مُسکرایا وچوں ہلاں بٹیاں، ہتھ ہتھان اُتے ٹکائیا۔ سانوں کھلیاں
 ملیاں چھٹیاں، مل مل کے نگاہ ملائیآ۔ جان نگاہ ماری مٹر دیاں لٹاں ویکھیاں ٹٹیاں، دوویں دھیان جنائیا۔ پھیر میٹ کے اپنیاں مُٹھیاں، زور
 نال دبائیآ۔ میں تیرا پُت تیریاں کرنہارا بٹیاں، بُتخانیان اندر ڈیرہ لائیآ۔ میرے مالکا میریاں سُہاؤنیاں رُتیاں، رُٹری اپنے نال مہکائیآ۔ جھٹ
 حُکم ہویا جس ویلے تہاڈیاں اتم آشا مُکیاں، جگت لہنا رین کھئے نہ پائیآ۔ سب دیاں خالی ہوون حُقیان، حُکم ملے دُھر درگاہیا۔ اکو پڑھنی
 سب نے ٹکیا، حُکم تاثیر دئے بدلائیآ۔ جس مٹر پیارے تیرے تیریاں باہواں چُکیاں، سینے نال لگائیآ۔ ایہہ پریتان رین نہ لُکیاں، پردہ پردیاں
 وچوں کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ عیسیٰ کہا میرا مٹر جس دا
 نام سی جانسن، اکھراں چوہ نال وڈیائیآ۔ میرا محبوب وچوں دسیا خالص، نُور نُور الاہیا۔ میں وچولا بن کے ثالث، سہج نال سیس
 جھکائیآ۔ اس دا دلدر کٹ کے آس، جگت روگ گوائیا۔ سچ جیون دا دے چانس، چرن تیرے سرنائیآ۔ پھیر بناؤنا مانس توں مانس،
 ماتوتا اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم اک درسائیآ۔ پروردگار کہا سُن میرے
 مسیح، مسلہ دیاں سمجھائیآ۔ میرا لیکھا بڑا وسیع، آد انت نہ کھئے سمجھائیآ۔ جس مٹر دی کیتی تشریح، سہج نال سُنائیآ۔ ایہدا آگے کرنا
 کی، منگ منگ لے چائیں چائیا۔ ایہہ ماتو ہووے کہ جی، جیو آتما ونڈ ونڈائیآ۔ کہ وسے ساڈھے تِن ہتھ دی سیں، سینے اندر میرا نام
 رکھائیآ۔ جھٹ عیسیٰ نے ماری لیہ، لیک دتی لگائیآ۔ جس ویلے میرے مالکا میرے انت دی رکھیں نینہ، جڑ جگت جگت اُکھڑائیآ۔ اُس
 ویلے میرا لیکھا ہووے اُنی نال وہہ، بیسویں رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک

سُنائیا۔ جھٹ نارد دا مِتر نال ہویا وِچار، جانسن نُون رہیا سُنائیا۔ کی تُون کیتا دیدار، مینُون دے دِرڑائیا۔ اُس ہس کے کپا میں گجھی سُنی گفتار، بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ پتہ نہیں عیسیٰ دا کپہڑا یار، اندر وڑ کے یرانے رہیا نبھائیا۔ بنا رسنا تون بولے جیکار، سندیسے دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ عیسیٰ کپا میرا لیکھا انت حساب، سچ سچ دِرڑائیا۔ میرا مالک حق جناب، پردہ دینا اُٹھایا۔ تینوں کران آداب، نو نو سپس جھکایا۔ دُھر حُکم کیتا مہاراج، سہج نال سُنائیا۔ عیسیٰ نرگن دھار تک لے تاج، تخت نواسی اک اکھوایا۔ جس ویلے چاروں کُنٹ پینی بھاج، دین دُنی دُبائیا۔ دھرم دا رہے نہ کھئے سماج، سمگری سچ نہ کھئے ورتایا۔ جھٹ اُس ویلے اُٹھ کے لولھے لنگڑے اپبج، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ جے اُس ویلے میرے نال سورے ٹھاڈا کاج، پھیر وی اپنا میں تن بھیٹا دیاں کرائیا۔ جھٹ عیسیٰ دے مُکھ وچوں نکلی آواز، خوشیاں نال سُنائیا۔ ہُن تُون میرا مِتر پھیر تیرا ساتھی ہووے گا جس دے ہتھ اُتے ہووے گا باز، بازاں والا رُوپ پرگٹایا۔ پھیر اُس تون نرگن نُو رہو کے آویگا بعد، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ تینوں جنم وچوں جنم دے کے پھیر لئیگا لادھ، ہونا آپ سہایا۔ بے شک تُون لنگڑا لولھا اپبج، دوویں لتاں نظر کھئے نہ آیا۔ اُس ہس کے کپا جے میرا مالک میرے سریر بے نظیر دین دُنی دا بدل دیوے راج، رعیت ہو کے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جھٹ حُکم ہویا عیسیٰ ایہہ کھیل بودھ آگادھ، بُدھی تون پرے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ جھٹ عیسیٰ نے میٹیاں اکھاں، پُٹھے ہتھ لے کرائیا۔ تیرا رُوپ کروڑ کروڑی لکھاں، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔ جدھر ویکھاں دین دُنی رُوپ ککھاں، سڑدی دسے لوکایا۔ کپہڑی کوٹے نساں، جاواں چائیں چائیا۔ آگوں آواز آئی ذرا نگاہ مار لے ہوڑا اُتے سستا، ستجگ دئے وڈیایا۔ جس ویلے کلجگ زین اندھیری ہوئی مسّا، ہس رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ سب دے گل وچ تیری پھاسی دے تھان شرع دا ہونا رسّا، زنجیر بے نظیر سکے نہ کھئے کٹایا۔ ایہہ کھیل انوکھا دساں، دہ دشا تون باہر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ عیسیٰ کپا میری اکو اک خواہش، دُھر دے مالک دیاں دِرڑائیا۔ میری اکو اک آس، سچ دیاں سمجھایا۔ جھٹ لنگڑے لولھے نے کپا میری ضرور لیکھے لائیو لاش، کیسے لشکر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پر اک گل میرے صاحب مینُون آپ کریں تلاش،

تسبیح مالا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے انتر دئیں وشواس، وشیاں توں باہر رکھائیا۔ جھٹ عیسیٰ نے کہا شاباش، مترا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تینوں مار نہیں سکدا شنکر بیٹھا اُتے کیلاش، کلادھاری تیرا ہونے سہائیا۔ میری ویہویں صدی تے میں وی ہونا نہیں نراس، مالک آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ دھر حکم ہویا سن عیسیٰ میرے سٹ، سچ دیاں سنائیا۔ میرا نور اناشی اچت، آد جگاد اگم اتھاپیا۔ جس ویلے میری مؤلی رت، رتڑی جگت بھگت مہکائیا۔ ٹوں وی پینا اٹھ، لینی سچ انگڑائیا۔ میں صاحب ہو کے جاواں تھ، دیواں مان وڈیائیا۔ جس ویلے آواں تیری نگاہ پار دی گھ، تن وجود وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ عیسیٰ کہا اُس ویلے پرہو تیری کی ہووے نشانی، بیو دینا گھلائی۔ حکم ہویا بنا زبانی، دھر دا کلمہ دتا سنائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل جہانی، دو جہاناں باہر دیاں وکھائیا۔ تیری محبت پچھلی پُرانی، پریمیو ویکھنی چائیں چائیا۔ جانسن دا جامہ پھیر ہووے انسانی، انسان انساناں ورگا سوہا پائیا۔ ایہہ کھیل بڑا مہانی، محبت وچ دیاں درڑائیا۔ سب دا بنکے بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیو آپ گھلائی۔ عیسیٰ کہا میرا انت دینا سدھار، تیری اک سرنائیا۔ کوک کیتی پکار، دروبی نام خدائیا۔ حکم ملیا اپار، اپرمپر دتی وڈیائیا۔ اُس ویلے کل کلکی ہونا اوتار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پورب لہنا دینا قرض دیواں اُتار، قول اقرار ویکھ وکھائیا۔ تیرے متر نوں جنم دوا کے وچ سنسار، نام اودھم سنگھ دھرائیا۔ کلجگ نوں اٹاؤن بدلے اوبدا لیکھا لگے اپار، اپرمپر سوامی رہیا سمجھائیا۔ اوہ ایسے طرح چل نہ سکے لٹاں بہار، عیسیٰ تیری یاد پھیر دیاں رکھائیا۔ چاروں کنت ہووے ہاباکار، ہاباکار کرے لوکائیا۔ پھیر دے کے دونوں ہتھوں دا پیار، پریمی پیارا اپنا لوں بنائیا۔ اوناں چر سمت شہنشاہی دس وچ جا نہ سکاں سمندروں پار، پورب لیکھا وعدے والا نال ملایا۔ اوہ عیسیٰ آج اُس دا کر شکر گزار، جو بھگت دوار بیٹھا سوہا پائیا۔ ایہہ شبد دی کھیل جو جگو جگ پوری کرے تے ویکھے وارو وار، جو اہل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ ہُن نواں جیون دیوے تے نواں دیوے پیار، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جس دی ویہویں صدی کردی انتظار، بیٹھی

راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے بھگتان دا بھگتی دا لیکھا بھگتن پورا کیتا ادھار، عدل دا عدل انصاف ست سچ والا کرائیا۔

* ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دلیٰ-۹ دھیر پُر ہر سنگت نوٹ رات سمیں *

یسوہ کہے شیر سجدہ بیس بیسے وچ بھارت، بھگت دوار دلیٰ سیس نوئیا۔ جس دا حکم فرمان سندیسہ ہونا سٹارٹ، شروع وچ اپنا حکم کرائیا۔ جو چار جگ دے اتار پیغمبران گروآں دا ویکھنہارا آرٹ، گرتھ شاستراں پھول پھلائییا۔ مہربان محبوب نو ست تکے اندھیرا ڈارک، نور مون لائیٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چرن چھوہاں بن تن وجود جس ویلے پہنچے وچ نیویارک، یک مالک ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں قدم بوسی کران فٹ فیٹ، صفتاں دا مالک ویکھ خوشی منائیا۔ جس میری دھار دی ویکھنی سٹریٹ، سٹینڈ سٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئی بیٹ، بٹوین دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے میرا خوشیاں نال جھکے ہیڈ، گاڈ کہے کے سیس نوئیا۔ میرے انتر نرنتر پڑدا کھولے لڈ، لینڈ دا مالک نور الاہیا۔ سچ سہنجنا گرہ ویکھے اپنا بیڈ، زمیں اسمان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دے حکم وچ میری آشا ہونی ڈیڈ، ڈڈ ڈو ڈز سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ عیسیٰ کہے میری سہنجنی ہووے لینڈ، لینڈمارک ویکھ وکھائیا۔ میرے بدھے ہون ہیڈ، بند دا مالک ویکھاں چائیں چائیا۔ جس دے حکم وچ ویہویں صدی کر سٹینڈ، قدم قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ہونا اینڈ، انڈیکس اپنے وچ چھپائیا۔ جو آد جگاد زرگن دھار سب دا فرینڈ، پروردگار اگم اتھاپیا۔ سو دھر فرمان حکم سندیسہ کرے سینڈ، سینڈ سٹارماں اُس نوں پار کرائیا۔ جس دین دنی آتم دھار کرنی جائینڈ، آد دا مالک انت اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بیہو ابھیدا سدا سدا بیہائینڈ، نیتر لوچن نین اکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں سمجھ سکے کوئی نہ مائینڈ، مائینس کرے سرب لوکائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جھٹ نارد کہے سُن حضرت عیسیٰ مسیح، کی مسلا تیرے آگے پرہو رہیا رکھائیا۔ تُوں اخلاق وچ کر تشریح، بے نقاب پردہ دئے اٹھائیا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد وسیع، وصیتاں دا مالک سب تُوں گیا بنائیا۔ کس بدھ اُس تیری لینڈ اُتے کرن آؤنا تفریح، تفصیل نال دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ حضرت کہے نارد ا میرے کول اکٹا کارڈ، جس دا اکھر نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دے اُتے حُکم سندیسہ ہارڈ، بھہ وچ دسے خلق خُدائیا۔ اوہ سب دا مالک خالق لارڈ، دو جہاناں نظری آئیا۔ دین دُنی جس دا اکو وارڈ، حصے ونڈ سمجھ کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے عیسیٰ کی حُکم سندیسہ دیوے میت، مترا دے جنائیا۔ کی تیرے وسیا چیت، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ حضرت کہے جس بدل دینی دین دُنی دی ریت، ریتیان اگم اتھاپہیا۔ نرگن دھار دسنی اپنی پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری صدی گئی بیت، اُنسا بیسا اپنا پنہہ مکائیا۔ میں گاواں اوسے دے گیت، جو گہر گمبہیر نور الہیا۔ جس لہنا دینا ویکھنا ہست کیٹ، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ اوہ صاحب بیٹھلو پیٹھ، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ جس مٹھا کوڑا کرنا ریٹھ، امرت رس رس بھرائیا۔ اوہ پُشت پناہ ہتھ رکھے میری پیٹھ، لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے حضرت اُس دے کول کی طریقہ، جُگ جُگ کی سمجھائیا۔ کی حق حق توفیق، تھفے دیوے نام خلق خُدائیا۔ کیوں پچھلیاں اُتے مارے لیکان، لائن اگلی دئے وکھائیا۔ حضرت کہا میرا پورب لہنا جس وچ چرن چھپائے وچ امریکہ، امراپد دا مالک اگم اتھاپہیا۔ اوہ لہنا دینا جانے جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس دے چہتر جھلے اکو سسسا، سس جگدیش سوہا پائیا۔ میں اُس دی سنان حق حدیثا، جو پتا پوت گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ حضرت کرے میں کی کھیل دساں ہتی، جگت جہان نہ کئے وڈیائیا۔ جس دا اکو حُکم دھار سلوکی، سوہلے ڈھولے راگ درڑائیا۔ جس دین دُنی اٹھاؤنی سوتی، سوادھان دھار لوکائیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے مانک موتی، قیمت دین دُنی نہ کئے چُکائیا۔ سو مہربان محبوب امریکہ وچ پہن کے ست رنگ دی ٹوپی، ست دا ست نشان وکھائیا۔

لہنا دینا جانے کوئن کوئی، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جس دین دُنی کراؤنی بوٹی بوٹی، نو ستّ ستّ کُراٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے حضرت تیرا کپہڑا سوہنا پارک، پریم نال دے جنائیا۔ کپہڑا تن وجود اگم بارک، ویکھیں اکھ اٹھائیا۔ حضرت کپہا میری آشا پُرانی یوروشلم دا لیکھا نیتر نشانی نیویارک، جوہ بیگانی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلی آگے میری ویہویں صدی دی دسے آخر اکھراں والی عبارت، عبرت دا لیکھا اَبو اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت دس شام پنج وچ نیویارک ہوائی اڈے تے امکیرا وکھے *

پھلگن کہے میرا دوس دہاڑا تیس، تیس بتیسا ہر جگدیشا دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا چہتر جھلے جس دے اگتی سیس، بن تن وجود ماٹی خاک پنج تت سوہا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نام کلمے صفتاں والی حدیث، اوتار پیغمبر گر نرگن سرگن ڈھولے گائیا۔ جو لیکھا جانے بیس بیسا ہر جگدیش، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ جس آشا پوری کرنی نرگن سرگن دھار حیکریو، ایکنکار اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ جو کلجگ وچ بدلنہارا ستجگ ساچی ریت، ریتیان سری بھگوان نوجوان مرد مردان اک اکھوائیا۔ پروردگار سانجھا یار جس وچ حق توفیق، مہربان محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا وقت سہنجنا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دسے نزدیک، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان جس دا دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا بدلنہار تاریخ، تواریخاں اپنے وچ سائیا۔ پھلگن کہے میں انت در ٹھانڈے منگاں بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میرا تیس جگت دہاڑا، سمت شہنشاہی دس نال وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم دو جہان تکیا اکو اگتی لاڑا، ست سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ نظری آئیا۔ تھر گھر دوار اوتار پیغمبراں گروآں نال جس دا لگا اکھاڑا، ست ستوادی شبد انادی اپنا حکم ورتائیا۔ نو ستّ کوڑی کِرپا جگت ویکھے سریشٹی اگنی لگی بہتر ناڑا، تتوت شانت نہ کھئے کرائیا۔ پنج وکار وچ سنسار

کوڑی کریا رنگ چاڑھیا گاڑھا، دُرمت میل سکے نہ کھئے دھوائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اجاڑ وچ پہاڑا، ٹلے پربت سُمند ساگر روون مارن
 دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے سُن شبد سندیسہ دھول
 دھول دھرتی، دھرتی دیاں جنائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم دھار بن کے ندھ پرتی، پریم اپنا کھیل کھلائیا۔ جس اوتار پیغمبران گروآن لہنا دینا
 پورا کرنا شرطی، شریعت دا لیکھا ویکھے تھاوں تھائیا۔ اوہ کھیل کرے اگئی نرائن نہ دی، نہ ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے حُکم وچ جُگ
 چوڑی رہی مردی، مر جیوت اپنا روپ بدلایا۔ اوہ اتم دھار تکے اپنے گھر دی، گرہ مندر اندر نو کھنڈ ست دیپ پھول پھلایا۔ جس
 دے نام کلمے ڈھولے دین دُنی رہی رسنا جہوا پڑھدی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل ویکھے سیس دھڑ دی، دین دُنی پڑدا پڑدیاں
 وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرتی کہے پھلگن میں نگاہ ماری
 بنا نین، لوچن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت دھاری تکیا ساک سجن سین، پُرکھ اکالا دین دیاں تکیا دُھر دا ماہیا۔ چار جُگ دے شاستر جس
 دی صفت کہن، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ جس دا اشارہ دتا بالمیک وچ رمائن، رام رمیئا دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ سو ست ستوادی
 برہم برہمادی سب دا بن ساک سجن سین، ست سوامی انترجامی اپنا کھیل کھلائیا۔ اُس نے پورا کرنا باون والا لہن دین، ستجگ سچ
 سچ نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرتی کہے میں تکدی رہی
 میرے نج نیتر لوچن نین اکھ، اکھڑاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار نور الہ دسیا پرتکھ، پاربرہم پت پریشور نظری
 آئیا۔ میں بول جیکار الکھ، الکھ اگوچر دتا سُنائیا۔ میرے نوجوانا سری بھگوانا کیوں دین دُنی دین مذہب وچ کیتی وکھ وکھ، وکھری ونڈ
 ونڈائیا۔ سب دے کایا ماٹی بھانڈے بھوئے سکھ، نام سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود تک لے کنچن بھوئے کچ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وکار
 نال لڑائیا۔ صاحب ستگر تیرا نام ندھانا لوں لوں اندر سکے کوئی نہ رچ، رچنا تیری ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا بُدھ من مت، ماتر بھومی
 ہو کے دیاں دُہائیا۔ میری آشا پیاسی ہوئی مانس رت، رُٹھی کلجگ نال مہکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے سچ وست میری جھولی گھت،
 خالی ہتھ دیاں دُہائیا۔ مہربان محبوب نرگن دھار آئیوں وت، بے وطنان دے مالک میرا وطن دے سہائیا۔ سچ دواویوں نور الہ جوڑاں

ہتھ، سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔ بن قدماں تیرے چرن جاواں ڈھٹھ، نانی ہو کے سیس نوائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی سوہبا پائیا۔ تیری جوت نور جگے لٹ لٹ، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ ست دوار کھول دے ہٹ، ہٹوانے اکو نام وست دے ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی بھیو چکا دے مندر مسجد شودوالے مٹھ، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ شبد انادی مار دے سٹ، سوئی سُرتی دین دُنی جگائیا۔ اکو ناؤں زرنکار سرشٹی درشٹی اندر تیرا لئیے رٹ، رٹا مکے خلق خُدائیا۔ میں دوس رین رہی نٹھ، دھرنی کہے بھجّان واہو داہیا۔ میرے اُتے وچھوڑے والا میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ میں سنديسہ دیواں جھٹ، سہج سہج نال درڑائیا۔ کلجگ اتم کروٹ وٹ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میتوں یاد آؤندی تیری خوشیاں والی رات، بھڑی رین خوشی بنائیا۔ میری جھولی پا دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھے وات، واتاورن ویکھ خلق خُدائیا۔ تیرا لیکھا نو سات، نو کھنڈ پرتھی تیری اوٹ تکائیا۔ میتوں ساری سرشٹی کھندی مات، نو نو سیس جھکائیا۔ انت میرا ویکھ حالات، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم میرا انتشکرن کر شانت، اگنی تت تت گوائیا۔ درشن دے اک اکانت، ایکنکار میری دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے دھرنیئے نگاہ مار لے پلک، بن لوچن اکھ کھلائییا۔ نرگن دھار تک لے جھلک، جھلیئے تینوں دیاں سمجھائیا۔ جو مالک دین دُنی سرشٹی خالق خلق، مخلوق اک گوسائیا۔ اُس دا لہنا تک لے پچھلا بھلک، بھیو بھاو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانا، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ٹوں مالک دو جہاناں، بے پرواہ نور الاہیا۔ تیرا ویکھاں سچ نشانہ، نشان نشانیاں وچوں بدلایا۔ میرے آد جگادی کاہنا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں محبوب میرا مہربانا، مُحبّت وچ سیس نوائیا۔ تیری امبراں وچ اڈانا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے رحیم رحمانا، رحمت تیری وچ سرنائیا۔ میرا چوراسی والا نشانہ، نو ست رنگ رنگائیا۔ میں نگاہ ماری ویکھاں نال دھیانا، دھرم نال سمجھائیا۔ سُمند ساگر تیرا کھیل مہانا، مہاسارٹھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میری آشا بھُپرائی،

جگ چوکرے دھیان لگائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانی، نرور نر الاہیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیری کہانی، جگت و دیا اکھر نہ کھئے چڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری دیندے گئے نشانی، نشانہ دین دنی درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شاہو بھوپ بھوئے سلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میری جوہ نہ کریں پُرانی، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گواں گیت، تیس پھگن نال ملائیا۔ میرا پورب گیا بیت، آگا ویکھاں چائیں چائیا۔ تُوں صاحب اک جگدیش، جگدیش دھردرگاہیا۔ لیکھا تک لے بیس اکیس، اکیسے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری سچ سہنجنی ہووے حدیث، حضراتاں باہر پڑھائیا۔ تیرے وچ آگم توفیق، ٹھفے دیوے خلق خدائیا۔ میرے اتوں میٹ اندھیرا تاریک، نرگن نر جوت کر رُشنائیا۔ اُس ویلے تیرا ظہور تکان ٹھیک، ٹھا کر تینوں سیس نوائیا۔ جو پیغمبر کر کے گئے تبلیغ، الفیے نال سمجھائیا۔ تُوں سب دا بنا رفیقن، فریق نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھاں تیری اصلیت، ولدیت ولدیت دینی سمجھائیا۔ سچ چرن بخشنی پریت، پریم میرے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میرے نر الاہی امام، عملاں توں رہت تیری وڈیائیا۔ تیری سن اگمی کلام، کائنات دینی درڑائیا۔ مینوں یاد آؤندی جس ویلے میرے اُتے نگاہ ماری نہ صبح نہ شام، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے تیس پھگن دی ہوئی الل صبح، سبحان اللہ کہہ کے قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ بنا رسنا توں کہا بسملا، بسمل دے مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں نر الاہ یک سچ جفتے زوی شمع ال زوی تانختے زود عربے شود محمدے روزو نرے نوس شاہو شوز مُختل زوی زومبا زوی ظونوں زوکھ عرشے کوش زمینوں زما میرے رہنما نرے نر نر الاہیا۔ دھرنی کہے میرے چھمکے بائے زود چوڈاں طبقے نود سوہنگ بیضا نلادی ظوکشم شبے روز زویت زوا میرے خدا محمدے دُعا رحمتے رہنما رہبر دھردرگاہیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک، قدم بوسی وچ دھیان لگائیا۔ نگاہبان مینوں کرنا پاک، پت پت بنائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقاں کھولدے تاک، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتاراں پیغمبراں پورا کر دے واک، واقعات ویکھ خلق خدائیا۔ جو حضرت عیسیٰ تیرے نال کیتی ٹاک، بن ٹنگ جہوا زبان

توشیوئل وزی ممبائے نول جوخوُ ممبائے چاوول زودی زُنبا زُنبا نُوْرے اشد شمع اُل زماں میرا مہرواں محبوب نُوْر الاہیہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا آسن تیرے چرن ٹکائیا۔ ست رنگ کہن دھرنی جس ویلے تیرا دوارا تکیا نیویارک، یکے بعد دیگرے دھیان لگائیا۔ ذرا حضرت مسیح کِردا مارچ، ہینڈ دوویں رہیا وکھائیا۔ جس دے کولوں خُدا نے خود لینا چارج، جارج خود بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، اُس دا لہنا دینا نال بھارت، بھاؤنا پورن دیاں سمجھائیا۔ نیویارک کہے میری دھرتی دسے یاد پُرانی، پُران اٹھاراں دھیان لگائیا۔ جس دی چار لکھ ستاراں ہزار سلوک کہے کہانی، نو ہزار سلوک بھوکھت پُران رہیا درڑائیا۔ لیکھ لکھیا وید ویاس اپنی قلم کانی، کائنات بھیو چکائیا۔ جس ویلے منزل رہی نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت روون مارن دھابیا۔ عیسیٰ کہا میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ محمد سُن کے حق پیغامی، کوک کوک دتا جنائیا۔ جو مالک عالمے جاویدانی، دو جہاناں پھول پھلائییا۔ جس دی زرگن نانک دتی سچ نشانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوہند کہا اوہ شاہو بھوپ سُلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو جھگڑا میٹے زمیں اسمانی، عرش فرش فلک پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میرا نیویارک والا پچھلا ٹکانا، بنا ٹکیاں تون دیاں جنائیا۔ سُکند پُران وچ لکھیا لیکھ مہانا، نو سو تڑوے سلوک دی دھار دے گواہیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ویہویں کھیل ہوئے مہانا، مہا گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھرے بانا، نُوْر نُوْرانہ ڈگمگائیا۔ جو اوتار پیغمبران گروآں لیکھا پورا کرے وچ جہانا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ سمت شہنشاہی دس اتم اُس دا خوشیاں والا ہونا نظرانہ، نظر بے نظیر لئے بدلائیا۔ جس تن وجود شبدی دھار میل میل کے آتم پرما تم کھیل کھلانا، ست سچ دا چرن ٹکا کے چرنودک دھرنی دھرت دھول تیری دھار رکھائیا۔ باون جس دا دے کے گیا بیانا، بل راجے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ دھرنی کہے چرن چھوبیا میری اُتے چھاتی، چھتر دھاریاں دیاں جنائیا۔ ویکھو جگت اندھیرا راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی دسے نہ کھئے پرہاتی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ حقیقی منزل پندھ مکے کسے نہ واٹی، درگاہ سچ نہ کھئے سہائییا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائییا۔ بھاگ

لگے نہ کایا ماٹی، ساڈھے تین ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم سیجا سوئے کھئے نہ کھاٹی، آسن سنگھاسن نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا مکے نہ ذات پاتی، دین مذہب نہ سنگ نبھائیا۔ کی کھیل کرے کھلاپاتی، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جس اتم میری پُچھنی واتی، جو جُگ جُگ ہوئے سہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میری اکو اک آواز، پن رسنا دیاں جنائیا۔ نیویارک دا کھول دیواں راز، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائییا۔ کی حکم ورتے پرم پُرکھ مہاراج، ہر کرتا کی ورتائییا۔ شاہو بھوپ سلطان قائم رہے کوئی نہ راج، رعیت رووے مارے دھاپیا۔ چوتھے سال نوں چاروں کُنٹ پینی بھاج، سارے بھجنے واہو داہیا۔ مینوں چیتا آگیا جس ویلے گوبند نے پہلے دن اُڈایا باز، بازاں والا گیا سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دُھر کھیل آپ کھلاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھلویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لاہویگا۔ ایکنکارا ویکھ وکھلویگا۔ آد نرنجن ڈگمکھلویگا۔ ابناشی کرتا رنگ چڑھلویگا۔ سری بھگوان سوہیا پاویگا۔ پاربرہم برہم ویس وٹاویگا۔ جوتی جاتا ڈگمکھلویگا۔ ستگر شبد شبد پرگٹاویگا۔ وشن برہما شو شو اُٹھلویگا۔ دُھر سندیسہ بن سندھیوں سرگھی آپ سمجھلویگا۔ نر نریشا حکم ورتاویگا۔ اوتار پیغمبر گرو جو جوتی دھار رہے ہمیشہ، ہم ساجن نال ملالویگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سندیسہ دیوے دیش پردیشا، دو جہاناں آپ جلاویگا۔ جُگ بدلنا جس دا آد جُگادی پیشہ، پیشین گوئییاں سب دیاں ویکھ وکھلویگا۔ جس کلجگ کوڑی کِریا میٹنا کلشیا، کل کلکی ناؤں پرگٹاویگا۔ جس دا لہنا دینا نال بدیشا، ستاں دیاں سوہیا پاویگا۔ جس پڑدا لاہنا مُلا شیخان، بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھلویگا۔ سچ کرنی کار کھلویگا۔ دین دیال دیا کھلویگا۔ باون آشا ویکھ وکھلویگا۔ رام رام آپ سمجھلے گا۔ کرشن کاہنا ونڈ ونڈائیگا۔ پیغمبران ساچا سنگ نبھائیگا۔ نانک گوبند انگ لگائے گا۔ ستگر شبد ڈنک وجائیگا۔ راؤ رنگ آپ اُٹھائیگا۔ سچ دوار بنک سوہیا پائیگا۔ دین دُنی پھیر من کا منک، منسا کوڑ ویکھ وکھلویگا۔ جو آشا رکھی بھگت جنک، جنک اشارہ نیویارک اک درسائیگا۔ جو لیکھ لکھیا برہمے ست سنک، سنت کمار ویکھ وکھلویگا۔ جو براہ وجایا ڈنک، دو جہاناں آپ سُنائیگا۔ یگے پُرش میٹ کے شنک، ہاوگریو ونڈ نہ کھئے ونڈائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیگا۔ دھرنی کہے میرا پُراتن لیکھا امریکہ، امر ناؤں دھرائیا۔ اوتاراں پیغمبران گروآں سمجھایا
 اک طریقہ، جس دی سمجھ عقل بُدی جگت کھئے نہ پائیا۔ پرہہ دا کھیل نیکن نیکا، نیتز لوچن اکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا
 لکھ چوراسی جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ پھل پھیکا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ نر نرائن جس دی سمجھائی
 ریتا، ریتوان اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ پرہو دی
 شکت، جو شخصیت سب دی دئے بدلائیا۔ انت آخری ویکھ لے وقت، واقف کار ہو کے دیاں سنائیا۔ دین دُنی جھگڑا میٹنا بوند رکت، نہ
 کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ ایسے کر کے چرن چھپایا نیویارک فقط، فکرے اکھراں والے بنائیا۔ اوہ وعدہ ویکھ لے کرشن نے کیتا نال بدھک، تیر
 کمان وچوں کھچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول
 پُرائیاں دھاراں، جگت شاستراں توں باہر سمجھائیا۔ مینوں لہنے یاد جو آشاں رکھیاں تیئی اوتاراں، اوتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو پیغمبران
 کیتا اشارہ، حضرت حضور دا بھیو گئے کھلائییا۔ جو گروآں گردیو دا لایا نعرہ، تُوں ہی تُوں ہی دتا سمجھائیا۔ جس نوں متیا سب نے
 نہکلنک کلکی چوویاں اوتارا، امام امام اگم اتھایا۔ جس ویلے اوہ آئے تیرے دوبارہ، دوارکا واسی دی آشا پور کرائیا۔ جو ارجن نوں اٹھاراں
 دھیئے دسدیاں باہر دا دتا اشارہ، سینت شبد والی لگائیا۔ اوہ تک لے کلجگ دھواں دھارا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا
 اپارا، اپرمپر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ پُرکھ نارا، عقل بُدی چلے نہ کھئے چترائیا۔ اوہ سمنند ساگراں ویکھے پار کنارہ،
 نئیا نوکا جانے بے پروایا۔ سو روپ انویا شاہو بھویا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیگا۔ نارد کہے دھرنیے گوہند نے تیر دی مُکھی نال تینوں دتا چیر، چری
 وچھنیئے دیاں جنائیا۔ جو مالک پیراں دا پیر، پیغمبر نور الاہیا۔ جس نوں سب نے کہنا گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس تیرے اُتوں
 دین دُنی بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا نور ہونا بے نظیر، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ پر یاد رکھیں جس ویلے چرن
 چھپایا تے اپنے کھیل دا سمجھیں اخیر، آخر کتا گوہند والا دئے گواہیا۔ ایہو آشا رکھی بن مقبریاں توں کبیر، بنا سریر دھیان لگائیا۔

رويداس نے ہتھ وچ پھڑ کے کوڈی کسیر، سوگند کھا کے دتا جنائیا۔ میرا مالک سوامی نرگن دھار گھت کے آوے وپیر، ویناں پار کرائیا۔
 سمند ساگر جس دی چرن چھوہ نوں تڑپھن سارے نیر، اوشن اپنا موشن لین بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ست رنگ کہن اسیں ٹوی بن کے سچکھنڈ چڑھ گئے اُتے چوٹی، سوہنا رنگ سہائیا۔ ساڈا ہڈ ماس
 ناڑی دسے کھئے نہ بوٹی، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا روپ انوپ ست سرؤپ اکو جوتی، جوتی جاتے نال مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈے
 انتشکرن انتر آشا آئی بہتی، بہ کے دیئے سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیری دین دنی ویکھی روتی، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ آتم دھار بنے کھئے نہ گوتی،
 گوتم دا لہنا تک لے جو تیئویاں اوتار ہو کے گیا سمجھائیا۔ سریشٹی اندروں واسنا کڈھ کھئے نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے نہ کھئے بنائیا۔ تیرے
 نالوں پیاری ہو گئی جگت والی روٹی، رُٹین وچ یامبین تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ ذرا نگاہ مار لے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ نیویارک کہے میرے صاحب سیری بھگوانا، نو نو
 سیس جھکائیا۔ ٹوں مالک رحیم رحمانا، محبان اک اکھوائیا۔ میری آشا پورب لکھی جو وچ پُرانا، وید ویاس گیا سمجھائیا۔ باون نے
 میتوں دتا دانا، جھولی گیا ٹکائیا۔ گوہند کس کے تیر کمانا، نشان دین دنی وکھائیا۔ ارجن بھیو کھلا کے کاہنا، گھنٹیا نیا اک چڑھائیا۔
 مسیح نے مسلسل تیرے نال لگایا یارانہ، یامبین تیری اوٹ تکائیا۔ گاڈ گڈ کہے کے کیتی سلاما، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ صدی وپہویں
 میرا باپ احباب کھیل کرے نوجوانا، بال پردھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 وست وست ورتائیا۔ دھرتی کہے میں بے شک آد جگاد گھمدی، بھجان واہو داہیا۔ پرم پُرکھ دے چرن چمدی، بن رسنا جھوا بلال رس
 اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میں ونجارن مالک کُن دی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میں ارادھن کُن اوگن دی، ویکھنہاری چائیں چائیا۔ میرے
 صاحب دی کھیل پھن دی، جس دا منتر اکو اک سوہیا پائیا۔ ہن کتھا کہانی دساں ہن دی، پھلگن تیہ نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میتوں حکم آیا فرمان، بن کتاں دیاں سُنائیا۔ اٹھ کھیل
 تک سیری بھگوان، کی کرتا کار کھائیا۔ کلجگ کور میٹنا نشان، نشانہ دھرم دھار پرگٹائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، منڈل منڈپ

بیٹھن سیس نوائیا۔ جس سریشٹی اُتے بدل دینا ودھان، وِ دیا دا وِ دت اِکو حُکم ورتائیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی ستر سبھا بنائے پردھان،
 پردھانگی اِکو ہتھ رکھائیا۔ جس اُتر پورب پچھم دکھن اِکو کلمہ سمجھاؤنا نال زبان، اِکو ڈھولا گائیا۔ اِکو ست دا دھرم ہووے ایمان، اِکو
 اِشٹ سریشٹ دئے سمجھائیا۔ اِکو مندر مسجد شودوالے مٹھ دھرم دا ہووے مکان، کعبہ دواہ اک سمجھائیا۔ اِکو پاربرہم پت پرمیشور
 ہووے جانی جان، جاننہار اِک اکھوائیا۔ دھرنیئے سُننا بناکان، بنا سروناں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے مینوں چار جگ دی اڈیک، بیٹھی دھیان لگائیا۔ کون ویلا سہنجی ہووے تاریخ، تواریخ
 نال ملائییا۔ میں سچ دساں میرا لیکھا لیکھ کے گیا بالمیک، بالی بڈھ بڈھ وڈیائییا۔ میرا رام رامی پوری کرے امید، آشا آشا وچوں
 پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ دھرنی کہے مینوں اشارہ دتا دتا ترے،
 سہج نال سُنائیا۔ کپل مَن گیا کہے، پریم وچ وڈیائییا۔ رکھو دتی شے، شہنشاہ آوے دھردرگاہیا۔ پرتھو میرے اُتے بہ، نوواں اوتار اکھراں
 دھیان لگائیا۔ متس جلدھارا وہن وہ، سمند ساگران دتی وڈیائییا۔ کچھپ اِکو نور دی بول کے جی، پردہ پردیاں وچوں چُکائییا۔ دھنتر بنا
 سریر توں پرہ دے چرنی ڈھیہ، دھوڑی خاک خاک رمائییا۔ نر سنگھ نر نرائن ہو کے میٹے دوے، دویس ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا نہیں کوئی عام، نیویارک دی دھرتی دئے
 گواہیا۔ میرے ولّ اشارہ کیتا پرس رام، جگت شاستر ہتھ اُٹھائییا۔ دھر دا رام کلجگ ویکھے شرع دے غلام، شریعت دین دنی کھوج
 کھوجائییا۔ جس نوں پیغمبران کہا امام، نور نورانہ نور الایہیا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرن سلام، قدم بوسییاں وچ جھٹ لنگھائییا۔ اوہ آوے
 امریکہ والے گرام، گرہ پورب ویکھ وکھائییا۔ جتھوں بل دوارے ریشیاں دا گیا سی طوام، طمع جگت نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو میٹنہارا آد جگاد جگ چوکری
 اندھیری شام، شمع نور جوت جوتی جاتا کرے رُشنائییا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ ٹرائو آئیٹیو ۳۱ گینتھ اے وی ای

کنیڈا ہر سنگت نوت رات نوں *

پہلی چیت کہے سمت اک اک گیاراں، اک نال اک مل کے آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، پت تہنی پھل پھل پیار والی مہکائیا۔ میری آشا نال تیئی اوتاراں، ترے گن اتینا گیا سمجھائیا۔ میریاں پیغمبراں نال چلدیاں رہیاں وچاراں، وچر کے دیاں درڑائیاں۔ گرواں نال کھیل ہویا دس دس واراں، دہ دشا توں باہر بھیو ابھید کھلائییا۔ ستگر شبد شبد ستگر آد جگاد ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ پہلی چیت کہے میں اشارہ دیواں وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ ستاراں سو سٹھ میل دا ہووے دائرہ، چاروں کنت اکو رنگ رنگائیا۔ دین دنی کوئی ہو رہے نہ باہرا، بحر حال گیا سمجھائیا۔ دیناں مذہباں ہون والا مشاہرہ، مشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ حکم ورتے گمبہر گہرا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک گوسائنیا۔ پہلی چیت کہے میں جگت جہان چڑھیا، چڑھدیوں لہندے ویکھ وکھائیا۔ میں نر اکھڑ دھار وچوں بنا الفیے ہو اکھڑ پڑھیا، جس دی اے بی سی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا نہ کوئی لیکھ سیس دھڑیا، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تکیا سنگر شبد ساچی منزل کھڑیا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس دا اوتاراں پیغمبراں گرواں لڑ پھڑیا، آد جگاد سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جس نے لکھ چوراسی چارے کھانی جیو جنت گھاڑن گھڑیا، گھڑن بھٹنہارے پرواہیا۔ جس دے بھے وچ برہما وشن شو ڈریا، کروڑ تینتیس سیر نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ چیت کہے شہنشاہی سمت میرا جگ، اک اک نال ملائییا۔ نو کھنڈ پرتھی لگی دسے آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی ہوئی کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کھئے چگائیا۔ پریہ دا درس کرے کوئی نہ اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کوڑی کریا مٹے کوئی نہ حد، حدود سچ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ جد، یدھشٹر دا لیکھ کرشن والا سارے گئے بھلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت واشنا ویکھی مد، مدھر دھن نہ کھئے سنائیا۔ ہن لیکھا مکنا جھب، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو ست لگنی آگ، اگنی ت ت ت تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑا آپ

چُکائیا۔ دھرنی کہے میرا گھلیا ہرن پھرن، سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا کھیل لگا کرن، کرنی دا کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا ذات
 پات ورن برن، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو لیکھا جانے باؤن دھار جس دوجے قدم نال ٹرائٹو تون کیتا ٹرن، اپنا آپ بدلائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ٹرائٹو کہے میری دھرتی سُهنجی، سوہنی ملے وڈیائیا۔ میرے
 نیتر پیا انجی، اندھکار دتا گوائیا۔ کِریا کیتی درد دکھ بھہ بھنجی، ساگراں پار کرائیا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے ونجھنی، گہر گمبہر گوسائیا۔
 جس دی جوتی اکو جگنی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس نے مینوں لایا انگنی، انگیکار اکھوائیا۔ میں سچ کہنا میری آشا مَول نہ سنگنی،
 دھرنی رہی جنائیا۔ پرہہ نے دین دُنی لاڑی مؤت نال کیتی منگنی، جگت گنڈھ پوائیا۔ جس کھیل ویکھنی تت پنجنی، پنچم گر دیونہار
 گواہیا۔ جس کھیل کھلاؤنی جیرج انڈنی، اُنہج سینج پھول پھلائییا۔ اوہ دھار جانے وچ برہمنڈنی، برہمنڈ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ پھرے
 دروہی وچ ورہنڈنی، بھنڈ ہو کے ستگر شبد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا
 آپ ملائییا۔ دھرنی کہے جس ویلے باؤن ٹرائٹو اتوں پایا موڑ، بلکہ ول دھیان لگائیا۔ میں آشا کیتی مینوں پھیر تیری لوڑ، لڑیندے ساجن
 دیاں سنائیا۔ کیوں مینوں چلیا وچھوڑ، وچھوڑے وچ دُہائیا۔ میرے سوامی مینوں بھڑ، بھڑی بھڑی کہہ کے دیاں جنائیا۔ اُس ہس کے کہا
 دھرنیئے کلجگ اتم ستگر دھار شبد چڑھ اگے گھوڑ، اپنا پندھ مکائیا۔ تیرے نال پریتی نبھاواں توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے
 مینوں کیسے کہنا برہمن گوڑ، لیکھا وید ویاس سمجھ کھئے نہ پایا۔ میرے حُکم دا پھر پہلا وجنا پوڑ، پوڑی ڈنڈے سب دئے بلائییا۔ کلجگ
 جیواں ویکھنا مٹھا کوڑ، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ اُس ویلے سسے اُپر ہووے میرا ہوڑ، ہاپے ٹپی دیاں سمجھائیا۔ کیسے دا چلے کوئی نہ زور،
 جورؤ زر رووے مارے دھائیا۔ جس ویلے چاروں گنٹ پیا شور، شوہر بانکا نظر کیسے نہ آئییا۔ کلجگ ہویا گھور، گھوری بیٹھن مکھ
 چُہپائییا۔ کلجگ سادھ سنت جیو جنت ہوون چور، ٹھگی پرہو دے نال کمائییا۔ اُس ویلے باؤن کہا میرا روپ ہووے ہور دا ہور، اور دا
 اور ویس وٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہا باؤن میرے شاہ،
 شہنشاہ تیری سرنائیا۔ انت بنیں آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ باؤن ہس کے کہا اپنی مٹی میرے چرناں دے چُہا، اڈ اڈ خوشی بنائییا۔

میں لے کے جانا نال چاء، بل دوار دیاں ٹکائیا۔ جتھے رشی میرا اڈیکن راہ، بیٹھے نین اٹھائیا۔ ٹوں کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی چُک اچی بانہ، بن ہتھاں ہتھ پلائیآ۔ کلجگ انت میں بھری ہونا نال گناہ، میرا دامن صاف نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دی بنائے کوئی نہ مار، پتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ بڈھی ہوئی وانگ کان، سرِشٹی کاگ وانگ کُرائیا۔ پردے وسے کیسے نہ نان، ناؤں نرنکار نہ کھئے جنائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، چہتردھاری سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ باؤن کہا دھرنیئے میرے قدم تیرے اُتے اوہ ڈھائی، سچ سچ سمجھائیا۔ بل دی باقی رہے کوئی نہ شاہی، شہنشاہ نظر کھئے نہ آیا۔ میرا روپ اگم اتھابی، بیہو سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ سارے مینوں رہے دھیائی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ میں آد جگاد وڈا دائی، اچھل چھل اک اکھوائیا۔ اونے چر ٹوں آگیا اک راہی، جو نیوں کے سیس نوائیا۔ کیہڑا میرا بھائی، کی تیری چٹرائیا۔ باؤن ہس کے کہا بھل نہ جائیں، جاندا جاندا تینوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا گیا چھائی، چاروں کُنٹ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پھیر بن کے آواں نُور الاہی، بیہو ابھید اپنے وچ سائیا۔ جنم تینوں دیواں دوائی، مانس مانس روپ پرگٹائیا۔ پھیر موڑاں ایسے تھائیں، تھان تھنتر سوہبا پائیا۔ پریم سنگھ دا لہنا پھر چُکائی، پرہ دی پرہ دے ہتھ وڈیآیا۔ ریشیاں دا روپ چیلَا سنگھ جیہڑا اتھے رہ کے گیا سی سال ڈھائی، بل دوار اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سُرچیت سنگھ اک نگا جہا ہندا سی گھائی، جو جگت جگیاسواں والی ونڈ ونڈائیا۔ باؤن دھار تک تھلے اپنا اوڈھن دتا وچھائی، خوشی وچ وچھائیا۔ سانوں اپنے نال لے رلائی، رل مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جھٹ باؤن نے بنا قلم شاہی تون کیتی لکھائی، بن اکھراں اکھڑ پوائیا۔ جس ویلے نرگن جوت بن کے آوے دُھر دا ماہی، مالک محبوب اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھ اپنے نال لے ملائی، ملیا میل وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے نالے تک لے کلجگ اندھ اندھیرا نہ ہووے سچ رُشنائی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ باؤن کہا دھرنیئے ٹوں رکھنا دھرواسا، دھرم دی دھار دھار درڑائیا۔ تیرا انتر نہ ہوئے اُداسا، تریتا دواپر کلجگ ویکھنے چائیں چائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے شنکر اتوں کیلاشا، نو نو سیس نوائیا۔ کیوں برہما کرے ہاسا، ہس ہس ربیا وکھائیا۔ وشنوں کیہڑی دھار پاوے راسا، روپ انو پ سمجھائیا۔ دھرنی کہا باؤن تیری

چرن چھوہ میرا بدل جانا پاسا، پاسا دین دُنی اُٹائیا۔ میں پھیر خوش ہوواں کلجگ انت میری دھار اُتے آ کے تیری بدل جاوے بھاشا، لپی نویں نویں دینی اُٹائیا۔ جھٹ جوتی تُوں ہویا پرکاشا، پرکاش پرکاش وچوں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، میری تیرے تیرے آگے دُٹائیا۔ میرے سوامی دُھر دے کنت، کی ویس لیا وٹائیا۔ تیرا کپھڑا منت، کی کریں پڑھائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، گنتی گنت نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں مالک لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت تیری نظری آئیا۔ تُوں بودھ اکادھا پنڈت، بُدھی تون پرے پڑھائیا۔ کی لیکھا دسین کلجگ انت، انتشکرن ویکھ خلق خُدائیا۔ تُوں توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہا باوَن میں تیرا رُوپ تگاں کی باوَن، سب تون نگا نظری آئیا۔ باوَن ہس کے کہا جس ویلے رام رُوپ ہو کے سنگھاراں راون، اپنا آپ بدلائیا۔ جس ویلے کھیل کراں بن کابنن، دوایر جگ دیاں اُٹائیا۔ پھیر بنان نوجوانن، تُوں تورا نہ اک اکھوائیا۔ کلجگ انت تیری کراں پہچانن، بے پہچان اپنی کھیل کھلائی۔ دھرنی خوشی وچ خوشی لگی مناوَن، انترا انتر لئی انگریائیا۔ میرے سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میں دھرنی تیری کوچھی کھلی سُمند ساگراں پار میرا پکڑیں دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جھٹ اک پاسیوں راہی آگئے تن تے کہن ساٹوں بنا لے اپنا ضامن، انت شہادت دیئے پائیا۔ دھرنی کہا ہُن چن اپنا مانن، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں نہیں پتہ اُس ویلے بردھ رُوپ ہووے کی گوڑ براہمن، برہم وِدیا دی برہم وِدیا وچوں پڑھائیا۔ نہ کوئی ترسنا ہووے طامن، جگت ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ باوَن ہس کے کہا جو تھادی آشا بھاوَن، بھاوَن پور کرائیا۔ ایسے کارن میل ملیا رجندر سنگھ بلدیو سنگھ گرچرن سنگھ وقت سہنجنا آپ کری پہچانن، اپنا رنگ رنگائیا۔ پھیر باوَن نے نگاہ ماری بن نیتر لوجن نین اکھ اُٹھانن، نیتر جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہا باوَن نے ایتھوں کیتا دھیان، ٹرانٹو دی دھرتی دئے گواہیا۔ مینوں پتہ نہیں کیہڑے چڑھیا وچ بان، کون رُوپ لیا بدلائیا۔ نالے مینوں اشارہ کیتا دھرنیئے اُٹھ اوہ ویکھ راجے بل دا دربان، جو مینوں پہلوں نظری آئیا۔ دھرنی کہا میرے بھگوان، ایہ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چاہندی جس ویلے کلجگ انت تُوں مینوں دیون

آویں دان، اپنی دیا کمائیا۔ اوہ ضرور پُجیا ہووے دھرتی اُتے نوجوان، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ایسے کارن جگجیت آیا وچ میدان، بھجیا واہو داہیا۔ ریشم سنگھ اس دا پچھلا سی جانی جان، بل دوارے تے اپنی سیو کمائیا۔ اس دے اندر اکو یاد بُندی سی بھگوان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس ویلے بل دوارے پہنچیا ایہناں اِکٹھی کیتی سی پرنام، دُوروں ویکھ سپس جھکائیا۔ انتر آسا رکھی اسمیدھ یگ وچوں ایہنوں گھوایے پکوان، بڈھا براہمن نظری آئیا۔ جھٹ باؤن نے حُکم دتا فرمان، پیار نال سمجھائیا۔ میں گجھ نہیں آیا پین کھان، چارے وید میری شنوائیا۔ پر تہاڈا اُدھار پُورا کرانا وچ جہان، مُنشا جنم وچوں مُنشا جنم پھیر دیاں پرگٹائیا۔ جھٹ ٹرائٹو دی دھرتی نے کہا جے میری کرنی کلیان، کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ میری سُنجنی خاک اُتے بھگتاں دی دھار بنیں مہان، مہربان اپنا سنگ بنائیا۔ بھگتاں نوں بھگتی دا دیویں دان، بھگت وچھل بخشنی سچ سرنائیا۔ ویکھیں پرہو نہ جانیں ایہہ بچے نادان، جُگ جُگ اپنا سنگ رکھائیا۔ تُوں سدا سدا سد مہربان، محبوب نُور الاہیا۔ ٹرائٹو دی دھرتی کہے میرا پُورب لیکھا پہلی چیت ہووے پروان، سمت شہنشاہی گیاراں وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جُگاد اک اکھوایا۔

۳۶۰

۳۶۰

* ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ کنیڈا رجندر سنگھ ۱۴۰ اُنٹیویو ہملٹن شہر وکھے رات نوں *

دھرتی کہے میرے دُھردرگاہی ابا، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ جوت دھار نُور الاہی ربا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میرا کوڑ دا میٹ دے دہبا، دُرمت میل انتر نرنتر رہن کھئے نہ پائیا۔ موہ وکار جگت اُٹھا دے سبھا، صحیح سلامت اپنی دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جگت ترسنا ویکھ لے مدھا، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامیا انترجامیا گھٹ نواسیا پُرکھ اباشیا میں تینوں دیواں سدا، مرد مردان نوجوان سری بھگوان آونا چائیں چائیا۔ مالک خالق میرے اتوں شرع دی میٹنی

خدا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ست دوار ایکنکار جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگا، نو ست نو در دا پنڈھ مکائیا۔ آتم پر ماتم
 پارپرہم برہم اپنا دینا مزہ، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا دیپک توری جوت اکو ہووے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت
 ڈگمگائیا۔ تُوں صاحب سلطان پُرکھ اکال سورا سریگا، بلدھاری اکم اتھاپیا۔ میں تیرے چرن کول اپنا ہست بدھا، نو نو سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نو نو نمسکار، ڈنڈاوت
 بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ پرہم پُرکھ پر ماتم میری پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنی دیا کائیا۔ نو ست میرے اُتے ودھیا وبھچار، اُتر پورب
 پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کلجگ جیو ہووے گوار، مانس مانو منکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر تگاں ہاہاکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔
 کلجگ کیتا دھواں دھار، دیپک جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ لہنا پورا کر دے جو آشا رکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا دھیان لگائیا۔ تُوں
 شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کیتا پار، کلجگ لہنا انت دے مکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد
 انادی میں تیری سیوادار، جگ چوگری یاچک خادم ہو کے سیو کائیا۔ تیرے چرناں اُتوں میری لگدی رہے دھوڑی چھار، مٹی خاک
 خاک سرنائیا۔ انت کنت بھگونت میری پیج سوار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میں روواں زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دھر دا بننا سنگی، سکلا سنگ
 نبھائیا۔ میرے اُتے اپنی دین دنی ویکھ بہ رنگی، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ دروہی میری پٹھ ہوئی ننکی، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 اوہ تگ لے صدی بیسویں جاندی لنکھی، چوڈھویں اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرے اُتے جھگڑا پین والا محمد دھار نال فرنگی، فارس دا لیکھا سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ میں نیتز دھار وپاواں انجھی، ہنجھوآں وپن وہائیا۔ جھگڑا ہون والا پرکرتی پنجھی، پنچ تت نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ مالک دیا کائیا۔ دھرنی کہے میرے شہنشاہ سلطانی، ہر کرتے دھردر گاپیا۔ میری آشا تک
 پُرانی، پُٹہ پُٹہ سیس نوائیا۔ میرے انتر آئے حیرانی، حیرت وچ دہائیا۔ جدھر تگاں نوکھنڈ دے بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی خلق خدائیا۔
 جھگڑا پیا جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ منزل رہی نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت رہے گر لائیا۔ عیسیٰ کہے میرا آوے باپ اسمانی،

اسم اعظم اک جنائیا۔ محمد تے نور نورانی، جلوہ تیرا دتا سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانی، شہنشاہ آگم اتھاییا۔ تینوں سب نے مٹیا
 بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ دھرنی کہے میں کوچھی کملی نیانی، نو نو لاگاں پائیا۔ آ کے لیکھا تک لے اپنی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج
 سیجج بھیو رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے جھگڑا تکنا جس دا لیکھا نال شاہ ایرانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دے مالک بھیو کھلایا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے لایا نشانہ، اوتار تیرے گئے سمجھائیا۔ پیغمبران کلمے دھار دتا بیانا، اکھڑ
 اکھڑاں نال رلائیا۔ گرواں کہے کے سچ فرمانا، فرمان بردار ہو کے گئے درڑایا۔ کلجگ انت کھیل کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا ویس
 وٹایا۔ جو آد جگاد دھر دا کاہنا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں زمین آسمان ویکھ وکھایا۔
 اُس دا اکو شبد اک نام کلمہ ہووے ترانہ، تریا تریا توں باہر دئے سمجھائیا۔ اکو نور جوت ہوئے اماما، عملاں توں رہت آگم اتھاییا۔ جس دا
 حقیقت والا حق حق ہوئے پیغاما، پیغمبران توں باہر ہوئے پڑھایا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے جگت میدانا، دیپاں ستاں پھول پھلایا۔ ست سچ
 دھرم دی دھار بن حکمرانا، حکم اکو اک سمجھائیا۔ جس کلجگ کوڑی کیریا میٹنا نشانہ، نشانہ ست دھرم وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جھٹ نارد خوشیاں دے نال ہسیا، دھرنی رہیا درڑایا۔ کی گر اوتار
 پیغمبران بھیو دسیا، دہ دشا کی سمجھائیا۔ جھٹ کلجگ آیا نسیا، اپنا پندھ مکٹایا۔ میرا لیکھا چاروں گنٹ زین اندھیری کیتی مسیا، مسہ
 حل نہ کھئے کرائیا۔ نارد کہے اوہ تک ہوڑا اپر سسیا، سو پُرکھہ زرنجن کھیل کھلایا۔ جس نے شبد انیالا تیر کسیا، ہنگ برہم ہوئے سہایا۔
 تیرا انت ہنکاری بوج ڈھٹھیا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جھگڑا مکنا ت اتھیا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ نہ کھئے چترایا۔ پندھ
 رہے نہ اٹھسٹھیا، تیرتھ ت گنگا گوداوری جمناسرستی ویکھے نین اٹھایا۔ پھرے دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھیا، گرو دوار چرچاں سار
 کھئے نہ پائیا۔ مانس قیمت رہی کھئے نہ ٹکیا، کنچن گرھ نہ کھئے سہایا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ ٹپیا، قدم قدم نال بدلائیا۔ ناردا میرے کول
 پرم پُرکھہ دا ویکھ لے پٹیا، جو پٹنے والا گیا درڑایا۔ انت سرشٹی زیرو نال زیرو کرنی بٹیا، انت نظر کھئے نہ آیا۔ اکو جوت پرکاش پرہ
 نور ہوئے لٹ لٹیا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ دین دنی دا چیتھڑ ویکھ پھٹیا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکایا۔ جدھر تکو ادھر ہووے رٹیا، رٹا سکے نہ

کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے نارد میری ویکھ تقدیر،
 بن نیترا اکھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبران ماری لکیر، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ دھر دے صاحب دے ہتھ تدبیر، طریقہ جگت نہ کھئے جنائیا۔
 جس نے میرے اتوں شرع دے کٹنے زنجیر، چھری مذہب نہ کھئے قصائیا۔ اوہ مالک گہر گمبھیر، گور نور الابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنی کی تیرا لہنا دشا لہندی، بھیو ابھید دینا کھلائییا۔ کی سگناں
 والی لاویں مہندی، بن ہتھان ہتھ رنگائیا۔ دھرنی خوشیاں نال کہندی، کہہ کہہ رہی درڑائیا۔ میری اتم دھار ہووے ڈھندی، ڈھنیا
 گوہند والا نال ملائییا۔ سمنڈ ساگراں دھار ویکھ نیں دی، نیترا لوچن اکھ کھلائییا۔ نشانی دے کیسے نہ شے دی، شہنشاہ لیکھے پور کرائیا۔
 وڈیائی رہنی نہیں ہوئے ہیں دی، ہنگتا گڑھ رہیا ٹڑائیا۔ آشا تک محمد والی لے دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نارد کہے دھرنی میرے کول پُرانی کتاب، کتب خانیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ لیکھا لیکھا دھر احباب، متر گیا
 جنائیا۔ جس وچ اکھہر ہندسیاں دا نہیں حساب، سطران ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گنتی نہیں کوئی تعداد، انک انک نہ کھئے ملائییا۔ جو آشا دے
 کے آیا نانک وچ بغداد، بغلگیر اکو اک رکھائیا۔ جس توں پیغمبران منگی امداد، دُعا وچ سیس جگدیش نوائیا۔ اوہ سب دے پورے کرے
 خواب، کھمزے ولی لوئزا علی نانکے تاملی چشمے چاوز عرشے نوز فرشے مزوآ مزیول مُبا نورے خُدا خود مالک دیا کھائیا۔ نانک کہا آزوئی
 پردہ نشیں نقابے زووا نہڑکتے خُدا عرشے زُباع شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر دھر
 مالک اکھ اتھاییا۔ نارد کہے دھرنی میری کتاب لیکھا ویکھ جگ، جگ جیون داتا کی جنائیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے سبب، بھیو ابھید نہ کھئے
 کھلائییا۔ کھوجیاں پئے کیسے نہ لبھ، لبان نال گاون والے روون مارن دھاپیا۔ جس دی شرع توں باہر حد، حدوڈاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس
 نے اتم اتم پرما تم بناؤنی جد، یدی یدی اپنا کھیل کھلائییا۔ کلجگ کوڑ کرپا دھار کرنی الگ، گرہ مندر اک سہائیا۔ توں پرسیں اُس دے
 پگ، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے
 نارد مُنیا گر اوتار پیغمبران دتیاں تھاپیاں، تھپک تھپک گئے جنائیا۔ بھوکھتاں والیاں لیکھیاں کاپیاں، پیشین گوئیاں نال وڈیائییا۔ کلجگ آونی

اندھیری راتیا، رُٹری جگت نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا پینا شرع جماعتیاں، میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ پوتر رہنیاں نہیں حیاتیاں، جیون سچ نہ کھئے
 وکھائیا۔ کلجگ کوڑا مارے کاتیاں، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ انت سب نے پاؤنی و فاتحہ، بچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ ذات پاتیا، دین
 مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرے اُتے
 لکھ چوراسی وسدی، اندج جیرج اُنہج سینج چارے کھانی خوشی بنائی۔ تیری صفت وڈیائی جس دی، مہما اگم اتھاپیا۔ تُوں آد جگادی
 رہی نسدی، بھجیوں واہو داہیا۔ میری کتاب بن اکھراں تون کجھ دسدی، نراکھہر دھار درڑائیا۔ آگے کھیل ورتنی الکھنا الکھ دی، الکھ
 اگوچر آپ ورتائیا۔ تیری جھولی خالی دسے سکھ دی، جھولی وست نہ کھئے ٹکائیا۔ تُوں پیاسی ہونا ماتو رت دی، مانس سارے جانے
 کھائیا۔ نشانی رہے نہ کوڑے ت دی، تتوت دئے جنائیا۔ جھٹ دھرنی واسطہ گھندی، دھئے جوڑ سپس نوائیا۔ میں آشا رکھی اُس پرمیشور
 پت دی، جو پنت پاؤن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے کی لہنا تے چیت دی دھار، ترے گن اتیتا کی جنائیا۔ بے خبرے ذرا اپنی نگاہ مار، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کی سندیسہ دیوے اپنی
 وار، وارث ہو کے کی سمجھائیا۔ ہمنلن دا لیکھا کی نال کرتار، قُدرت دا قادر کی وکھائیا۔ ایتھے سپت رکھیاں مُکھ نوں لا کے چھار، اپنا
 روپ لیا بدلائی۔ منگی منگ بن بھکھار، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ اتری کوک کہا پُکار، درس دینا چائیں چائیا۔ تیرا تکیئے نور جوت اُجیار،
 اُجالا ہووے تھائیا۔ ستگر شبد سندیسہ دتا تسیں سارے کرو دیدار، بن نیتراں درشن پائیا۔ آگے نگاہ لو مار، لوچن اکھ کھلائی۔
 ستجگ تریتا دواپر رہے نہ وچ سنسار، وشن برہما شو دئے گواہیا۔ کلجگ اتم ہونے دھواں دھار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا میت
 نظر نہ آئے کھئے مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ایہ دھام دھرنیئے تیرا رہے برقرار، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ بھگتاں سنگ ہووے بھگت
 دوار، بھگون رنگ رنگائیا۔ چرن دھوڑی تینوں بخشے چھار، شہنشاہ اپنا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ چڑھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشی وچ ہوئی چُپ، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ دُھر شبد سندیسہ دتا جس ویلے
 اندھیرا ہویا گھپ، کلجگ نال ملائی۔ تیرے اُتے دھرم دا رہیا کوئی نہ پُت، پتا پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ سہنجنی دسے کوئی نہ رُت، رُٹری

پرہ نام نال نہ کھئے مہکائیا۔ اُس ویلے تیرے در آوے ابناشی اچت، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جس دا کھیل ہووے پنج بُھت، پنجم اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا پور کرائیا۔ دھرنی کہے ہمنلن دے تھان ایہدا ناں ہندا سی پنم، سپتس رکھی دین گواہیا۔ جتھے کوڑی دھار بوٹا سی اک نم، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ جل دھارا تھلے رہیا سی سم، اپنا وہن بنائیا۔ جس دا لیکھا نال پرت پنم، ہیم گنڈ نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا لیکھا وچ گرڑ پُران، بنا کہہ کے ہمنلن ناؤں جنائیا۔ وید ویاس نو وار کیتا دھیان، ہتھ مستک اُتے ٹکائیا۔ بنا اکھراں توں بول گیان، نراکھہ دھار درڑائیا۔ کلجگ انت تیری ہووے پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ باہروں تتاں والا ہوئے انسان، انتر نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جس دی آشا رکھی کرشن کابن، گھنٹیا مُکند منوہر لکھی نرائن گیا درڑائیا۔ عیسیٰ دوہاں ہتھان منگیا دان، صلیب لیندیاں آس رکھائیا۔ محمد اشارہ کیتا مجید قرآن، قرآن شریف دئے گواہیا۔ نانک نرگن سرگن لایا نشان، نشانہ زمیں اسمان نظر کیسے نہ آئیا۔ گوہند شبدی کھچ کمان، چلہ تیر کمان اکم اتھاہ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا پُجا، پوجنیوگ دتی وڈیائیا۔ میرا بھیو کھلایا گجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بے شک دُنیا مینوں اکھری دھار کہے بسدھا، دھول دھول کہہ کے ڈھولے گائیا۔ کُجھ آسا رکھ کے گیا بُدھا، بُدھی توں باہر گیا جنائیا۔ کلجگ اتم نو ست دا ہووے یُدھا، یُدھشٹر دی آشا کرشن کابن نال ملایا۔ سو وقت سہنجنا میرا پُگا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا بھاگ ہووے ادا، اداے است میری دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سپتس ریشیاں لایا انگوٹھا، پنچہ زمیں نال چھپائیا۔ پھر کر کے خالی ٹھوٹھا، کاسہ چاروں گنٹ بھوئیا۔ پھر اپنا آپ بنایا روٹھا، نیتر نین نہ کھئے کھلایا۔ پھر دین دُنی جگت نوں دسیا جھوٹھا، سد رہن کھئے پائیا۔ پھر پھڑ کے کابی کانے دا بوٹا، جڑ توں دتا بلائیا۔ پھر دو ہتھان دا لے کے جھوٹا، زمیں اسمان ویکھ وکھائیا۔ پھر پیراں توں لاہ کے جوٹا، ننگے ہو کے میرے اُتے چرن چھپائیا۔ پھیر دھار روپ اودوتا، کلجگ کوڑ دتا وکھائیا۔ میں ہس کے سپتس ریشیاں پوچھا، بینتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ سپتس رکھ سچ درڑایا اے۔ دھرنیئے تیرے اُتے لیکھا دتا لیکھ، آگے سکے نہ کھئے مٹایا اے۔ سچ دی دھار بائے بھکھ، خالی جھولی جگت بھرایا اے۔ جو کجھ سانوں رہیا دکھ، تینوں دتا درڑایا اے۔ ایہہ دُنیا سِرشٹی ساری دسے متھ، انت رہن کھئے نہ پایا اے۔ ساچا دسے کھئے نہ مت، مِت پیرا نہ کھئے اکھویا اے۔ پرہہ دا کھیل تیرے اُتے ہووے نِت، نوٹ ونڈ ونڈایا اے۔ کلجگ اتم کرے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھایا اے۔ تِن چیتر ہووے تھت، سمت شہنشاہی گیاراں سنگ نبھایا اے۔ تُوں یاد رکھنی اپنی چت، ٹھگوری چت نہ کھئے جنایا اے۔ جھٹ دھرنی چرناں اُتے گئی لٹ، لٹاں کھول کے سپس نوایا اے۔ پھر دوہتھڑ مار کے لیا پٹ، دروہی تیرا نام خُدایا اے۔ سپتس رکھی پھڑ کے اک اٹ، پابن نال جڑایا اے۔ بن کاغذ دے کے چٹ، چٹے اُتے چٹا لیکھ لیکھایا اے۔ تیری آشا تھے جاوے ٹک، ٹک ٹکی اکو نام جنایا اے۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جو آد جگاد اک، ایکنکار اک اکھویا اے۔ کلجگ تیری اتم پوری کرے سیک، آشا تیری تیرے نال ملایا اے۔ جن بھگتاں بنکے دُھر دا پت، پت پرمیشور ویکھ وکھایا اے۔ تیرا لہنا دینا لیکھائے نچھ، اوتار پیغمبران گرواں آشا اپنے وچ سمایا اے۔ کھلیئے کھیل ہونا انڈھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ آیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا اے۔ ہملٹن کہے میں پُرانا وسنیک، چار جگ دی آشا نال ملایا۔ میری سپتس رکھیاں کرنی تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ میری آشا منسا پوری کر اُمید، ترسنا جگت رہی نہ رائیا۔ میری پُرانت بن ہندسیاں والی تاریخ، تواریخ نویں نال جنائیا۔ میں ست سچ چلاواں ریت، ریتی پرہہ نے دتی سمجھائیا۔ میرے اُتے سپتس رکھیاں ڈھولا گایا سی گیت، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد پڑھائیا۔ آج میری کایا ہوئی ٹھانڈھی سیت، اگنی تَت تَت گوائیا۔ میری خاک ہوئی پُنیت، پتت دا لیکھا دتا مُکائیا۔ کرپا کیتی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی بخشی سرنائیا۔ راجندر سنگھ تیری ست دی سچ پریت، پریم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہماد ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سِنگھ، جگجیت سِنگھ، گردیال سِنگھ، لال سِنگھ

۴۹۴ رپورٹون ایوینیو ایلموڈ مینیٹوبا ونی پیگ کنیڈا *

نو چیت کہے میری نو نو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سیس جگدیش جھکائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا کھیل اگم اپارا، ہر پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ایکنکارا شاہو بھوپ سکدارا، آد زرنجن نور الاہیا۔ اباشی کرتے تیرا انت نہ پاراوارا، سری بھگوان شاہ سلطان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پارہم پت پرمیشور تیرا سچ دوارا، زرنجن زوریر زراکار سوہا پائیا۔ شبد انادی تیرا اک دلارا، دو جہان نو جوان نظری آئیا۔ آد انت تیرا لیکھ سب توں باہرا، بھيو ابھید سمجھ کھے نہ پائیا۔ وشن برہما شو تیرا سیوادارا، جگ چوکری دھر دی سیو کھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت تیرا پسارا، ست ستوادی برہم برہمادی تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا حکم سندیسہ اچے تیری وچوں دھارا، دوسر سنن کھے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ نو چیت کہے تیرا کھیل نو کھنڈ، نو نو دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا کوئن کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ تیرے وچ سمائیا۔ تیری دھارا جیرج انڈ، اُتہج سینج وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا پرکاش سورہ چند، نور نورانے نظری آئیا۔ تون شاہو بھوپ سورا سربنگ، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ زرنجن تیرا سرگن چڑھیا رنگ، تتو تت کھیل کھلائیا۔ شبدي دھار اگتی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نو چیت کہے میری آشا آد جگاد پُرانی، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ تون شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ تیرا جلوہ نور نورانی، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ تیری مہا اکتھ کہانی، صفتی صفت نہ کھے وڈیائیا۔ تون سچکھنڈ نواسی آد جگاد حکمرانی، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ مہربان محبوب تیری اکو دے مہربانی، مہبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ ست سچ تیری اک نشانی، ست ستوادی سوہا پائیا۔ تیرا حکم سندیسہ تیرا دھر فرمانی، جگت اکھر ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ نو چیت کہے میرے پرم پُرکھ سلطان، ہر کرتے دھردرگاپیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، مرد مردان تیری بے پرواہیا۔ تھر گھر تیرا نشان، نشانہ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، زرنجن سرگن وجدی رہے ودھائیا۔ میری بینتی در بھکھاری ہو کے منگان

دان، داتے دینی دیا کمائیا۔ آشا رکھاں بنا زبان، جہوا رسن نہ کھئے پلائیآ۔ اکھراں والی نہیں کلام، کائنات نہ کھئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ نو چیت کہے پرہو تیری آد جگاد دھارا، دُھر مالک ویکھ وکھائیآ۔ تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ تیرا شبد سُت دُلارا، دُلہا اکو سوہیا پائیآ۔ تیرا وشن برہما شو پسارا، وِشو دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ترے گن تیرا کھیل نیارا، پنچم میلا سہج سُبھائیآ۔ چوراسی تیرا لکھ اکھاڑا، اندج جیرج اُتبھج سینج ونڈ ونڈائیآ۔ میری نمو نمو نِمسکارا، نو نو سِیس جھکائیآ۔ میرا پورب لیکھا تک ادھارا، لہنا تیرے آگے ٹکائیآ۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرا پسارا، پسر پساری تیرا کھیل ویکھ وکھائیآ۔ تیئی اوتار تیرا نور اُجیارا، جوتی جاتے سوہیا پائیآ۔ پیغمبر تیرا حقیقت والا نعرہ، حق حق درڑائیآ۔ گرو گردیو تیرا بول جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولے گائیآ۔ چار جگ دے شاستر تیرا دین اشارہ، سینت نام والی لگائیآ۔ تُوں سب توں وسیں باہرا، پاربرہم برہم بے پرواہیآ۔ نگاہ مار میرے ایکنکارا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا روپ اپارا، اپرمپر دتی مان وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیآ۔ نو چیت کہے پرہو میرا لیکھا تک پورب قول اقرار، وعدہ شبد گر سمجھائیآ۔ جس دی جگت اکھر کر نہ سکن وچار، قلم شاہی لیکھ نہ کھئے بنائیآ۔ رسنا والا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا بدھی نہ کھئے سمجھائیآ۔ رسنا بول سکے نہ کھئے جیکار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ در تیرے بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہار داتار، داتا دانی اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورب ویکھ وچار، مہربان دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ نو چیت کہے پرہو میرا دُھر دا اکو بولا، انبولت دیاں جنائیآ۔ ستگر شبد میرا وچولا، آد جگاد جو اک اکھوائیا۔ جس دا سب توں وکھرا اکو ڈھولا، سرون سنن کھئے نہ پائیآ۔ جس نے تیرا نام ندھان دوبارہ کھولا، لوک مات خوشی بنائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چولا، تتوت دتی وڈیائیآ۔ تیرے حکم دا بن کے گولا، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ نہ کوئی پڑدا رکھیا اوہلا، بھیو ابھید دتا جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ نو چیت کہے پرہو میرا دھرنی نال اشارہ، دھرت دھول دھول نال ملائیآ۔ وشن برہما شو دے کے گیا ادھارا، ترے گن اتیتے تیرا بھیو کھلائیآ۔ برہما سُت بول کے آگم

جیکارا، سنت کُمار گیا جنائیا۔ براہ کوک کوک پُکارا، تیرا نام دُہائیا۔ یکے پُرش اِکو نام اُچارا، اُچر کے دِتا دِرڑائیا۔ حیکریو لئے سہارا، سِر سِر تیرے قدم ٹُکائیا۔ نر نرائن تیرا کھیل اپارا، اپرمپر سوامی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کپل مَن لا کے سچ اکھاڑا، دو جہان گیا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک سُنائیا۔ نو چیت کہے دھرنیئے تُوں وی اُٹھ کے جاگ، سْتیئے لے انگرٹائیا۔ اپنے انتر کر ویراگ، ہرہوں چوٹ لگائیا۔ پُرکھ اکالے سرنی لاگ، جو آد جُگاد دُھر دا ماہیا۔ جس دو جہاناں پکڑی واگ، ڈوری نظر کھئے نہ آئیا۔ جو ویکھنہارا ہنس کاگ، لکھ چوڑاسی پھول پُھلائییا۔ تیرے اُتے جگائے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ شبدی شب سُنائے آواز، بن رسنا رسن دِرڑائیا۔ اگلا کھولے راز، رازق رِزق رحیم دئے گواہیا۔ سُنجنی رُت نو چیت کہے ہوئی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جو سَتجگ تریتا دواپر دلدا آیا سماج، کلجگ لہنا دئے چُکائیا۔ کوڑی کِرپا میٹنہارا راج، رعیت سچ وچ سہائیا۔ اُس دے کولوں لے لے لاہ، حصّہ اپنی جھولی پائیا۔ جو سب دا شہنشاہ نواب، محبوب نُوں الہیا۔ جس دا نُوں جوت مہتاب، روشن دین دُنی کرائیا۔ اُس نُوں بنا قدمان کر آداب، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے حُکم دی سد وجدی رہے رباب، جگت ستار نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ سب دا مِتر احباب، مہربان اِک اکھوائیا۔ جس دی بنا اکھراں توں کِتاب، نِراکھ دھار دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے نو چیت میرا مِنتاں نال ہاڑا، نو نو سیس جھکائیا۔ مینوں یاد آگیا اِج دا دِہاڑا، جو دتا ترے گیا دِرڑائیا۔ رکھپ ایسے دا کِیتا اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ پرتھو بول اِک جیکارا، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ متس وڑ جل دھارا، رُوپ انُوپ دِتا سمجھائیا۔ کچھپ کھیل کر نیارا، سُمند ساگراں پھول پُھلائییا۔ دھنتر دھوڑی مستک لا کے چھارا، خاکی خاک خاک چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نو چیت کہے دھرنیئے پچھلا لیکھا آپ منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا صاحب سُوڑا سرینگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دے حُکم وچ کوٹن کوٹ جُگ چوڑی گئے لنگھ، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ جو سچ سِنگھاسن سچکھنڈ سُنٹا اگم پلنگ، جس دی پاوا چوڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ سو دیونہار اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نِشانے میٹھے تارا چند، سُوڑیہ ویکھے نین اُٹھائیا۔ اوہ مُکاوَنہارا تیرا پندھ، جو پاندھی

ہو کے بھجے واپس داہیا۔ نگاہ مار لے کیوں ہویا اندھیرا اندھ، چاروں گنٹ زین اندھیری چھائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے کسے کار انگ، انگیکار
 نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نو چیت میری نو
 نو نمسکار مستک ٹیکان متھا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ میں بھید ابھید دساں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں سمجھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا،
 ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دے ستھر دو جہان لٹھا، یارڑا سیج نظر کسے نہ
 آئیا۔ اوہ لکھ چوراسی چلاونہارا رتھا، رتھوہی بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ ویکھ کے ہستا، ہستی تک نور الہیا۔ جو لکھ چوراسی انتر
 زرنتر ویکھنہارا دھرم دا رسا، رس رسنا باہر رکھائیا۔ اوہ جانے میری زین اندھیری مسّا، متس دا لیکھا نال ملّائیا۔ مینوں براہ شب
 سندیسہ اک دسا، دہ دشا توں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا بھیو آپ چکّائیا۔
 دھرنی کہے مینوں براہ نے دتا اکھ، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ کھیل تک الکھنا الاکھ، جو الکھ آگوچر اک اکھوائیا۔ جو جگ جگ تیری
 مستک لائے راکھ، سر سر تیرے ہتھ ٹکّائیا۔ ٹوں اُس دی آشا لینی بھاکھ، انتر زرنتر دھیان لگّائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے مینوں براہ نے دتا اشارہ، خوشیاں نال جنائیا۔ تیرے نال قول اقرار، وعدہ
 سچ سچ سمجھائیا۔ کھیل کھیلے ہر زرنکارا، کرتا پُرکھ آگم اتھاپیا۔ جس دا نور ظہور ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ ستجگ تریتا
 دوپرکجگ کرے پسارا، پسر پساری دیا کھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے نال تیئی اوتارا، ترے گن اتینا رنگ رنگائیا۔ پیغمبران دینا سچ
 سہارا، مہربان محبوب مہر نظر ٹکّائیا۔ گرو گردیو بول جیکارا، ناد دھن شنوائیا۔ چار جگ دے شاستر صفتی صفت کرن اظہارا، اکھر
 اکھراں نال ملّائیا۔ نو نو چار دا پھیر ویکھنا انت کنارہ، نو ست دھیان لگّائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ نو چیت کہے دھرنی پورب لیکھا گیا پیت، بے وطنے تینوں دیاں سمجھائیا۔ لیکھا تک ترے گن اتیت،
 ترے بھون دھنی کی وڈیائیا۔ جو سب دا آد جگادی میت، متر پیارا آگم اتھاپیا۔ جگ چوڑی بدلنہارا نیت، نیتوان اک اکھوائیا۔ جس
 اوتار پیغمبران گرواں دسیا گیت، کلمہ نام شب دتا سمجھائیا۔ جو وسنہارا ہر گھٹ چیت، گرہ گرہ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس کھیل کھلایا

مندر مسیت، کعبیاں نال شنوائیا۔ حُکمِ سندیسہ دے حدیث، حضرتان کیتی پڑھائیا۔ جس دا لہنا دینا بیس اکیس، اکیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جس دی صفت کرے راگ چھتیس، ڈھولے اکھراں نال سُنائیا۔ اوہ ست دا سچ مالک کرنہار پریت، پریم وڈ وڈیائیا۔ جس دی سب نے رکھی اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اُس دے وچ حق توفیق، ٹُھے دیوے تهاؤں تھائیا۔ اوہ جُگ جُگ میٹنہارا تاریک، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جس دی ستگر شبد کرے تصدیق، شہادت اوتار پیغمبر گر بھگتائیا۔ جس دی آشا منسا رکھی اُمید، بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہ سب دی کھولنہارا نیند، اَلس نندرا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائی۔ چیت کہے دھرنئے اچ دا دوس لے وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ نگاہ مار وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائی۔ لیکھا تک پیغمبر گر اوتار، کی اوتری رہیا جنائیا۔ بھیو کھول اپنی وچوں دھار، دھرم دی دھار نال سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نال وید چار، چارے کھانی چارے بانی جس دی صفت صلاحیا۔ سو پریم پُرکھ پرماتم کی کرے ووبار، ووباری کی اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نہائیا۔ نارد کہے میں جھٹ دھرنی تیرے کول پُجا، ستگر شبد رُپ درسائیا۔ نرگن دھار بھیو گھلاواں گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نگاہ مار لے اپنے اُتے بسدھا، سُدھ اپنی وچ لے انگریزائیا۔ تیرے اُتے ہون والا یُدھا، یُدھشٹر دا لیکھا کرشن نال سمجھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں باہر اپنے وچوں کڈھائیا۔ سو وقت سہنجنا پُجا، پوجنیوگ دتا سُنائیا۔ جھگڑا ویکھنا آتھن ادا، اُدی است تیری دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے کول پُرانا حساب، ہندسہ نظر کھئے نہ آئی۔ میں ویکھی اگم کیتاب، جس دا اکھر نہ کھئے درسائیا۔ جس دا اشارہ دے کے آیا وچ بغداد، بغلگیر کر خلق خدائیا۔ سجدے وچ کر آداب، نمو کہے کے سیس نوائیا۔ سو صاحب اک مہاراج، محبوب نور الہیا۔ جس دا اکو بنا سیس توں سوہے تاج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جو آد جُگاد بچھاونہارا آگ، اگنی تت تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا سنگ آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں باون کیتا اشارہ، بنا سینت جگت لگائیا۔ چرن چُہا ٹرائٹو دوارا، بل دا لہنا نال ملائی۔ بنا قلم شاہی توں ماری لکارا،

لائن عین دتی درڑائیا۔ دُھر دا حُکم سندیسہ دتا اگئی دھارا، دھرنی دھرت دھول جنائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرہووے پار کنارہ، کلجگ اتم کھیل کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہووے دھواں دھارا، ست دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ مان رہے نہ پیغمبر گر اوتارا، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ تن وجود ماٹی خاک گرہ بنے ہنکارا، ہوئے ہنگتا نال ملائی۔ پنج ت ہوئے وکارا، کام کرودھ موہ لوہہ ہنکار ہلکائی۔ شاستر سمرت پاوے کوئی نہ سارا، کھانی بانی رنگ نہ کھئے رنگائی۔ جگت ودیا کرے ہاکارا، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ استری پُرش کرے وبھچارا، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائی۔ پیار رہے نہ ناری نارا، نار کنت نہ کھئے ہنڈھائی۔ دروبی پھرے وچ سنسارا، وشن برہما شو روون مارن دھاپیا۔ دھولے تیتھوں چُکیا جائے نہ بہارا، دھولے ویکھنا اکھ اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے جس ویلے باؤن ٹرائو توں کیتا ٹرن، بن قدم قدم بدلائیا۔ میرے نال کیتا پرن، وعدہ وعدیاں وچوں جنائیا۔ نال کھلا کے ہرن پھرن، نیتر لوچن بنا اکھ اکھ وکھائی۔ چُہا کے میرے سینے اُتے چرن، چرنودک جام پیائی۔ نویں گھاڑت لگا گھڑن، گھڑن بہنہار دئے وڈیائی۔ بنا اکھراں لگا پڑھن، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ دھرنیے کلجگ اتم جس ویلے نو کھنڈ پرتھی لگی لڑن، مٹر پیارا نظر کھئے نہ آئی۔ لکھ چوراسی لگی سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائی۔ کوڑی کیریا وچ لگی ہڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ اوتار پیغمبر گرو پلو کسے نہ پھرن، ساچا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے مینوں باؤن دسی اگئی بات، باطن بھیو کھلائی۔ کلجگ ہونی انت اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائی۔ دھرم دی رہے نہ کھئے جماعت، سچ وچ نہ کھئے سمائی۔ جھگڑا پینا ذات پات، دین دنی دنی دُہائی۔ پتا پُوت کرے گھات، دین مذہب بنے روپ قصائی۔ جھگڑا پینا کاغذات، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ کسے دی پُچھ کوئی نہ وات، واتا ورن وگرے خلق خدائی۔ دروبی پھرنی لوک مات، ماتر بھومیے تیری سار کھئے نہ پائی۔ کلجگ اتم مارنی جھات، جھاک لینی چائیں چائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دے کول ڈونگھا کھات، کھاتے اپنے وچ سمائی۔ اوہ لیکھا جانے کھلاپات، پت پریشور دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ دھرنی کہے باؤن نے اشارہ کیتا بھیو درسایا وید رگ، خوشیاں نال درڑائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم جس دا لہنا سب توں بگ، بگن سمجھ

کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت ٹرانٹو دی دھار تیرا لیکھا جانے ونی پیگ، پیغام شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے ونپیگ جگت والا نہیں گرام، دین دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ مسیح نے اشارہ کیتا صلیب لیندیاں وچ عوام، نوری اللہ ویکھ وکھائیا۔ مؤسیٰ کہے کے اک کلام، کلمیاں باہر درڑائیا۔ سندیسہ دتا کرشن کاہن، گھنٹیا سانوریا اک سمجھائیا۔ بناسی ہو کے سینتا نوں کہیا رام، رمئیے میرا اک گوسائیا۔ باون نے اپنا پلُو جنا کے دامن، دامنگیر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور اک چمکائیا۔ دھرنی کہے تو چیت دہارا ہووے چنگا، باون دا لیکھا پورب دیاں جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرہووے لنگھا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ میرا سیس دھرم دی دھار ہووے ننگا، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ دین دُنی دا انت انتر گندہ، پتت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ہووے گندہ، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ اُس ویلے میرا محبوب اندھیرا ویکھے اندھا، اندھ اگیان کھوج کھوجائیا۔ جو اشارہ کیتا گوہند نے کوی دھار بونجا، باون اپنا رنگ رنگائیا۔ برج میری دھرنی اُتے سہاوے اپنے نال پنجه، پنجم میلا میلے چائیں چائیا۔ میرے نیر لوچن نین بنا اکھیاں وگے ہنجه، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ مینوں دروہی آوے رنجا، رنجش وچ دُہائیا۔ دروہی میرے اُتے ہونا دنگا، نو کھنڈ کھنڈ کُرائیا۔ انت آخری بے نظیری میرا ویکھے کُنڈھا، کُنڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جس دا شبدی ہووے دُنڈا، دُنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ حُکم ورتاوے وچ برہمنڈا، برہمانڈ دئے سمجھائیا۔ جس دا بھیو پائے کوئی نہ پنڈا، وِدیا ودق نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا شبد اگئی کھنڈا، کھنڈا کھڑگا کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ونپیگ کہے میری دھرنی دھرت دھول، دھول جگت سمجھائیا۔ میرا لہنا نال نوری الاہی اول، جو عالمین اکھوائیا۔ مینوں یاد آوندا جدوں گوہند چھکایا پول، امرت رس رس پرگٹائیا۔ میرے نال کیتا قول، اقرار بنا اکھراں دتا لکھائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے ساول سول، سندر نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ونپیگ کہے میرا دُنڈاوت بندنا وچ سجدہ، گاڈ کہے کے سیس نوائیا۔ میں اندروں چُک کے ویکھیا پردہ، پردہ نشین دتی وڈیائیا۔ جس دا دو جہان بردا، بندیخانے وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ لیکھا جانے نو کھنڈ پرتھوی گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ جس دا

اگتا رُوپ نرائن نر دا، نر ہر اک گوسائیا۔ جو آتم دھار لکھ چوڑاسی وردا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس کھیل کھیلنا لہندا چڑھدا،
 دکھن پہاڑ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جگ جگ نویں گھاڑن گھڑدا، گھڑن بھننہار اک اکھوائیا۔ اُس دے حُکم وچ کلجگ وہن ویکھیا ہڑھدا، اگے ہو
 نہ کھئے اٹکائیا۔ قلعہ تکیا ہنکاری گرہ دا، ہوئے ہنگنا نال ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا کھئے نہ پڑھدا، سوہلا سچ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ دین مذہب شرع دی دھار وچ ویکھیا لڑدا، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سچ رنگ آپ رنگاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو کھلاویگا۔ ایکنکارا پڑدا لاہویگا۔
 آد نرنجن نُوں رُشناویگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاویگا۔ سِری بھگوان ڈگمگاویگا۔ پاربرہم پت پرمیشور سوہا پاویگا۔ ستگر شبد حُکم
 ورتاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گر بھيو چکاویگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھلاویگا۔ نام کلمے جنا
 کے منت، منتو سب دے حل کراویگا۔ کلجگ لہنا میٹ کے انت، انتشکرن سب دا آپ بدلاویگا۔ ستجگ رُت بسنت، پت تہنی پھل آپ
 مہکاویگا۔ مہا دس اگت، بے انت اپنی کھیل کھلاویگا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، بڈھی توں پرے آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا گرہ اک وکھاویگا۔ دُھر گرہ اک درسائیا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ ہرجن سنت سہیلے لال
 اُٹھائیا۔ گرو گر چیلے میل ملائیا۔ سچن سہیلے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، پرہہ سوہنی دئے وڈیائیا۔ میں نیت چرن دھوڑ پاول انجنا، لوچن اکھ اکھ چمکائیا۔ گھر
 سوامی ملے سچنا، گھر گمبھیر اک گوسائیا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ لنگھنا، پاندھی اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دے دواویوں ہبھ کچھ منگنا،
 مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ میتوں نویں چاڑھ دے رنگنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ پوتر کردے تت پنجننا، پتت پُنیت تیری سرنائیا۔ تیرا
 اکو دپیک جوتی دو جہان جگنا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ست سچ دا پا دے سگنا، سگل منورتھ میرے پور کرائیا۔ کلجگ جیو بڈھی
 رہے نہ کگنا، ہنس گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہو سہائیا۔ دھرنی
 کہے میرا وینپیک بنا اکھراں توں سندیس، ودیا جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا مالک اک نریش، نر نرائن نُوں الاہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، آد

جُگاد اگم اتھاپیا۔ جو میرے اُتوں میٹے کلیش، کل دھاری اک اکھوائیا۔ لہنا جانے گوبند دس دسمیش، دہ دشا پھول پھلایا۔ میں اُس دے اگے ہوئی پیش، پیشتر پیشین گوئیاں ہتھ اٹھایا۔ ذرا نگاہ مار لے وس کے اپنے سمبل دیش، دیس دیسنتران کھوج کھوجایا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا نہیں کوئی پردیش، پردیشاں دے مالک ہونا سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دی منگ اک منگایا۔ دھرنی کہے میری ڈنڈاوت بندنا، باندی ہو کے سیس نوائیا۔ میں تیرا سُننا اکو چھندنا، شہنشاہ دینا درڑایا۔ ساچا بخشنا اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، کلجگ کریا کوڑ مٹایا۔ تیرے حُکم نال کوڑ وکار ونجنا، شوہ دریائے دینا رُڑھایا۔ تُوں صاحب سوامی اک سرینگنا، ستگر شبد تیری اک بے پرواپیا۔ دین دُنی تیرا ڈھولا اکو سُنے چھندنا، اکو نام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سہنجنا ہویا وقت، گھڑی پل تھت پچھلی نال ملایا۔ میرا لہنا دینا نال جگت، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ دھن بھاگ جے میرے اُتے سوہندے تیرے بھگت، بھگون دینی اک سرنایا۔ انہاں دی لیکھ لاوئی بوند رکت، تتوت اپنے وچ سہایا۔ جنہاں دے کارن آئیوں فقط، فقرے ستگر شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ دھرنی کہے پرہو چرن دھوڑی لاواں خاک، مستک آپ رمایا۔ میرا در دوار کرنا پاک، پت پت پت تیری سرنایا۔ سچ سچ کھولنا تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جو پیشین گوئیاں وچ اوتاراں پیغمبراں گرواں کیتا واک، پورا سب دا دینا کرائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چمکایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک کائنات، مخلوق تیرا نور نظری آیا۔ آتم پر ماتم سب تُوں دے اتفاق، اتفاق اپنا میل کرائیا۔ لکھ چوراسی تیری ذات، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پاربرہم برہم میلنا نات، سرت شبد شبد جنایا۔ تیرا حُکم سندیسہ سُنے دیپ سات، ست ستوادی کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در آپ وکھایا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ ہوئے چنگے، چنگی طرح جنایا۔ ستجگ تیرتا دوا پر میرے اُتے لنگھے، اپنا پنڈھ مکایا۔ میٹوں خوشی ہوئی زرگن دھار لگایا انکے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ میرے لیکھ نہ ہوون مندے، مندہین دیاں ڈھایا۔ ذرا نگاہ مار لے کس بدھ نشان میٹنے تارا چندے، محمد دی آسا نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ محمد آشا صدی چوڈھویں مزلوول زوا ناووفتے زوی گولوشتو خُدا بوشتے مُبا رحیمے زوا زکول ظواوم چاکستل زوی ماول مزی آسطے نرؤا نؤرے نزا حقیقے خُدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ اپنا آپ بناٹیا۔ دھرنی کہے میری آشا پئی، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ نور الاہی مالک تکیا کئی، اگم اگمڑا دُھردرگاہیا۔ جس لیکھ مُکاؤنا لکھ چوراسی جونی، جونی رست اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹنا دین دنی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ میں چرن پریتی گھول گھلی، اپنا آپ گھمائیا۔ جس لیکھ مُکاؤنا رسنا جہوا جاپ بلیں، آتم پرماتم سرت شبد پاربرہم برہم پرہہ میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگایا کایا ماٹی کُلی، ساڈھے تِن ہتھ سمرتھ دئے سہائیا۔ جس نون پیغمبران کہا صلح کُلی، کل مالک نور الاہیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے تول ٹلی، جو تولنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، مینون قیمت دتی بہ مٹی، گنتی گنت نہ کھئے گنٹیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ وینیگ ترلوچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگوت، ہر بھگون تیری بے پرواہیا۔ میرے آد جگاد سچکھنڈ نواسی کنت، مالک خالق اگم اتھاپیا۔ دین دنی اپنے نام کلمے نگ لے منت، اکھرا اکھراں پھول پھلایا۔ نرگن دھار دے کوئی نہ سنت، آتم پرماتم میل نہ کھئے ملاٹیا۔ نو کھنڈ پرتمھی گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھئے نہ پائیا۔ بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جگت ودیا ہوئی ہلکائیا۔ دھرم دی دھار رت موئے نہ کوئی بسنت، ست سچ پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ دروہی پھری وچ جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشناٹیا۔ ورن برن بنے کوئی نہ سنگت، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تون شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ نور الاہیا۔ آد جگادی برہم برہمادی سچکھنڈ نواسی پردھانا، پر

پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر میرے اُتے گزریا زمانہ، کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ چار جگ دے شاستر تیرا دین بیانا، اکھڑ
 اکھڑا نال ملائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں شبد سندیسہ دتا وچ جہانا، دین دُنی دُنی سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کلجگ اتم کھیل مہانا، نرگن
 نرور اپنا بھیو درسائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھرنی کہے تیرا مانو ہویا بیگانہ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ شبد انادی دُھن آتمک سُنے نہ کھئے ترانہ،
 تریا دی دھار منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ امرت رس نجھر ملے نہ پینا کھانا، ترسنا کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم میں صدی چوڈھویں
 ہوئی حیرانا، حیرت وچ میری دُہائیا۔ نرادھار نرنکار نرور میرے اُتوں کل کلیش میٹ زمانہ، زمیں دے مالک خالق اپنی دیا کھائیا۔ اوہ لیکھا
 تگ لے جو کہہ کے گیا راما، دسترہ سٹ سٹ سمجھائیا۔ جو اشارہ کیتا کرشنا کھنا، گھنٹیا ہو کے بھیو کھلائی۔ موسیٰ گا کے تیرا ترانہ،
 ترے گن اتیتے دتا درڑائیا۔ عیسیٰ بول کے بنا زبانا، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ محمد چار یاری لا یارانہ، چوتھے جگ گیا درڑائیا۔ نانک بنا
 اکھاں دے دھیانا، بن ت ت ت درسائیا۔ گوبند کھچ کے چلہ تیر کھانا، کھلاپت گیا سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا لیکھا انت انت
 مکاؤنا، مکمل تیرے چرناں سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی
 کہے پرہو میں چار جگ دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری چوڑی سدا سدا سد رہے لنگھدی، سَتجگ تریتا دواپرسنگ
 ملائیا۔ میری دھار ویکھ لے اپنے انگ دی، انگیکار اک بنائیا۔ میرے اُتوں کھیل میٹ دے وکارے پنج دی، پنچم دھار شبدي ناد ناد کر
 شنوائیا۔ میری غمی ویکھ لے رنج دی، چنتا چکھا وچ جلائی۔ میری دھار ویکھ لے نیترا نچھ دی، نیناں نیر وایا۔ اوہ آسا ویکھ لے جمن
 سُرسی گوداوری گنگ دی، کی رو رو رہی منائیا۔ شرع میٹ دے دُئی دویتی کندھ دی، کندھی دے مالک دھیان لگائیا۔ رین اندھیر
 رہے نہ اندھ دی، اگیان دینا چکائیا۔ مینوں کھیل نظر آوندی میرے اُتے دھار ہونی تیرے جنگ دی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت
 سُمند ساگر راون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 میری انتشکرن ویکھ، بن نیترا لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ میری کلجگ کوڑی کریا بدل دے ریکھ، ریکھی رکھیشر جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تیرا
 اولڑا دو جہاناں ہووے بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا روپ بدلائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک جھگڑا رہے نہ مُلا شیخ،

مسائک اپنے رنگ رنگائیا۔ میں تیری ایکنکار اکو رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میرے اُتے ماؤ ذاتی بُدھی کر
 بییک، مائس ماؤ اکو گھر وسائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نرگن دھار اپنا کھول بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس کارن گر ارجن سیس پوائی
 تتی ریت، اگنی تت جلائیآ۔ تس دا وقت سُهَنجنا ہووے تے مؤلے رُت چیت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ آتم پرماتم دس بیت، پاربرہم
 برہم پرہہ میلا میلنا سہج سُبھائیآ۔ نِج گھر نِج گرہ دِسنا نیتن نیت، نِج نیتر لوچن نین کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کُھلائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میریاں جُگ پُرائیاں آشا، نو سؤ چُرائوے چوکرئی جُگ دھیان لگائیآ۔
 تیرا نور تکاں پرکاشا، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیآ۔ مینوں یاد آون کابن والیاں راساں، گوییاں اپنا سنگ نیہائیآ۔ تیرا لہنا دینا تون دیونہارا
 شاہو شاباشا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ مینوں یاد آوندا تیرا اتم سمبل ہونا واسا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیآ۔ تینوں جھکدے پرتھمی آکاشا،
 گگن گگنتر سیس نوائیا۔ دو جہاناں کرنا ہاسا، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر ڈھولے گائیآ۔ تون سب دا بھیو کھولنا خلاصہ، خلق دے
 خالق اپنا رنگ رنگائیا۔ میرے اُتے دین دُنی صدی چوڈھویں اتم ویکھنا تماشا، تماشین ہو کے اپنا حُکم ورتائیآ۔ مینوں ایوں جاپدا نو ست
 چڑھنی لاش تے لاشا، لشکر نیتر نظر کھئے نہ آئیآ۔ حُکم ملنا شنکر اُتے کیلاشا، کلادھاری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ لاڑی مؤت بدل لئے پاسا،
 رائے دھرم اکھ اُٹھائیآ۔ کلجگ اتم جائے ناسا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے ول مار جھاتی، پن نیتر اکھ اُٹھائیآ۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ جھکڑا ویکھ
 لے ذات پاتی، دین دُنی گر لائیآ۔ آہ ویکھ سینے انتر اوتار پیغمبران گروآں والی پاتی، جو نیراکھ دھار درڑائیآ۔ جس دی زندگی سمجھے نہ کھئے
 حیاتی، آیو ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میری آشا تگے اک اکنتی، اکل کل دھاری دھیان لگائیآ۔ جس دا لیکھ لیکھیا نہیں قلم دواتی، جگت شاہی نہ
 رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میں سن دی
 رہی سندھیے، پن سروناں دھیان لگائیآ۔ مینوں اشارے دتے وشن برہما شو گنیشے، گنپت اپنی اکھ کُھلائیآ۔ اوتار پیغمبران گروآں لیکھ
 لیکھ، دُھر شبد نال وڈیائیآ۔ مینوں نو سؤ چُرائوے چوکرئی جُگ دے پچھلے چیتے، چیتن ہو کے دیاں سُنائیآ۔ کوئن کوٹ جُگ بیتے کیتے،

آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ شاہ سلطان بنے نیتے، نر نرنکار تیرے حُکم وچ کھیل کھلائیا۔ تیرا کوئی پا نہ سکے بھیتے، بھيو سمجھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے دھرنیئے بن اکھراں توں لے چٹھی، کوچی کملیئے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے چار کُنٹ دہ دشا کھیل ہون والی انڈھی، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دے حُکم دی دھار پیغمبران گرواں مٹی مٹھی، اوتر گئے سپس نوائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ فرمان اک نکي جہی چٹھی، اکھر سمجھ کوئی نہ پائیا۔ تیرے اُتے خاک اوڈھن والی مٹی، چار کُنٹ کُنٹ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سچکھنڈ نواسی کی کجھ کہندا، بن اکھراں حُکم جنائیا۔ جس دا بھانا جُگ چوکڑی لکھ چوراسی جیو جنت سہندا، سادھ سنت سپس نہ کھئے اٹھائیا۔ جو نرگن نرکار نرنکار ساچے تخت تخت نواسی بہندا، جس دی باڈھی گھڑت نہ کھئے گھڑائیا۔ کی کھیل اُس دا ہونا دشا لہندا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میں کی دساں حال، حالت کی جنائیا۔ میں بے سدھ ہوئی بے حال، بہل ہو کے روواں ماراں دھاپیا۔ میرا دھرم دا لٹیا گیا دھن مال، سچ وست رہن نہ پائیا۔ میرے اُتے کوکدا کال، کلجگ نگارہ ڈنک وجائیا۔ میرا پرم پُرکھ پرماتم جو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد اکو دُھردرگاہیا۔ جو میری سُرْت لئے سنبھال، سبمل وچ اپنا نُور کر رُشنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو گھالنا گئے گھال، حُکمے وچ حُکمی سیو کھائیا۔ اوہ وکھری چلن والا چال، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں سُنیاں اگئی خبراں، بے خبرے دیاں جنائیا۔ کی سندیسہ آوے اُتوں امبرا، بن رسنا جہوا حُکم کی درڑائیا۔ جس نے نواں رچنا سوَمبرا، نو ست جوڑ جُڑائیا۔ لیکھا مُکاؤنا مسجداں مندران، کعبیاں پڑدا رہے نہ رائیا۔ جگت جہان ویکھنا ڈونگی کندران، ٹلے پربت پھول پھلائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی وانگ کھنڈرا، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ لہنا مُکنا سوریہ چندنا، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ جس دا حُکم ورتنا تے ورتنا صدی چوڈھویں اتم کتک پندران، تہت وار جگت جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میرے اندر آوے ڈر، بھ وچ کی جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کی رہیا کر، کرتا پُرکھ

دُھر دا ماہیا۔ جس نے کلجگ کوڑ دا دتا ور، ممتا موہ وکار نال ملایا۔ دھرم دا دسے کوئی نہ سر، سروور نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سچ
 دھرم میرے اُنوں گیا کھر، جگت جگت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نظری آئے کیسے نہ ہر، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دین دنی جگت وکار وبھچار
 وچ رہی سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جھگڑا پیا سپس دھڑ، تن وجود نہ کھئے صفائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا میرے اُتے نواں گھاڑن لئے
 گھڑ، گھڑن بھٹنہار اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ توڑے قلعہ ہنکاری گڑھ، سنت سُپیلے گرو گُر چیلے آتم دھار لئے پھڑ، انتر انتر نرنتر اپنا میل
 ملایا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، چیتن اپنا کھیل کھلایا۔ سرشٹی درشٹی اندر تُوں میرا میں تیرا اکو اکھڑ جائے پڑھ، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے کول چار جگ دی
 کتھا کہانی، جگت شاستر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری سمجھے کھئے نہ بانی، انیالا تیر نہ کھئے چلائی۔ میں لیکھا جانا نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ ایتھے اونھے دو جہانی، پرتھی آکاش گگن گگنتر پھول پھلایا۔ میرا صاحب سلطان سری بھگوان نوجوانی، جوہن ورتا ہر
 بھگونت اک اکھوایا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا میٹنی نشانی، نشانہ دھرم دھار پرگٹایا۔ لہنا دینا مکاؤنا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سمند ساگران
 کھوج کھوجایا۔ جو آد جگاد برہم برہماد شبد اناد سب دا جان جانی، جاننہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے نارد میں بنا اکھراں توں اکھڑ الیکدی، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ میں اُس پرپھو نوں
 اڈیکدی، جس دے اوتار پیغمبر گرو ڈھولے گائیا۔ جس دی کھیل حق توفیق دی، تُخے نام دیوے تھائوں تھائیا۔ جس دی ست سچ ریتی
 پریت دی، پریم ہووے دُھردرگاہیا۔ میں بنا اکھیاں توں اکھاں میٹدی، نیج نیتر دھیان لگایا۔ جس کھیل مٹاؤنی ہست کیٹ دی، اوچاں
 نیچاں اکو گھر وسائیا۔ اوہ تک لے محمد دی صدی چوڈھویں بیتدی، بھجے واہو داہیا۔ صدی بیسویں عیسیٰ والی تصدیق دی، شہادت کلمے
 والی بھگتایا۔ کھیل ہونی اک بھ۔ بھیت دی، جو سب دے بھیتر وسیا دُھردرگاہیا۔ ونڈ رہے نہ مندر مسیت دی، کایا کعبہ اکو اک
 سمجھایا۔ جس دی شرع ہونی حدیث دی، حضرتان توں باہر پڑھایا۔ اوہ آشا ویکھے پیس اکیس دی، جو گرداس گیا سمجھایا۔ جس
 دی دھار ہونی اکو چھتر سپس دی، جگدیش نور الابیہا۔ جس دے حُکم نال ستجگ تریتا دواپر دُنیا آئی پیس دی، جگ جگ اپنا کھیل

وکھائیا۔ اوہدی دھار تک لے پت پُتیت دی، پاؤن اگم اتھاپیا۔ جس دی آواز ہوئی تُوں میرا میں تیرا اکو گیت دی، سوہنگ دھار دھار پرگٹائیا۔ میں اوسے دی دھار وچ چیکدی، چیک چہاڑا رہی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل آپ ملائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سو پُرکھ نرنجن آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ایکنکار ویس وٹاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاویگا۔ ابناشی کرتا سوہبا پویگا۔ سری بھگوان ویکھ وکھاویگا۔ پاربرہم رُوپ درساویگا۔ شبد انادی سٹ پرگٹاویگا۔ وشن برہما شو اٹھاویگا۔ ترے گن لیکھا مُل چکاویگا۔ پنج تت تت مُل سمجھاویگا۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھاویگا۔ جوت پرکاشی تُوں ڈگمگاویگا۔ تیری پورب پوری کرے آسی، ترسنا ترکھا تیری بوجھاویگا۔ جھگڑا میٹ پرتھی آکشی، گگن گگنتر سنگ نیھاویگا۔ کلجگ میٹے تیری اداسی، چنتا غمی باہر کڈھاویگا۔ جس کارن عیسے گل وچ پائی پھاسی، صلیب دا لہنا سب دی جھولی ٹکاویگا۔ تُوں خوشیاں نال کرہاسی، ہستی دا مالک اکو نظری آویگا۔ جس دا لہنا دینا شنکر نال کیلاشی، کلادھاری حکم ورتاویگا۔ کلجگ میٹے کوڑ کریا بدمعاشی، بدی دا لیکھا اُس دے ہتھ پھڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھاویگا۔ دھرنی کہے نارد میرے ہتھ ویکھ لے ہتھ، بن ہتھان ہتھ ملائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، کتنی کتھ سکے نہ رائیا۔ ملے صاحب میرا سمرتھ، جس دے گوہند ستھر گیا لتھ، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ ہنچھو نیت وگے اتھ، جل دھار نال ملائیا۔ جس کلجگ چلایا رتھ، رتھ رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو انت سری بھگونت کوڑی کریا دیوے متھ، سچ سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پُرکھ اکال دیا کھاویگا۔ مہربان مہر نظر اٹھاویگا۔ کلجگ انت دیر نہ لایگا۔ بھگت سہیلے جگت سنت جگاویگا۔ جس دی مہا سدا اگت، گنتی گنت نہ کھئے رکھاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے منت، منتو تیرا حل کراویگا۔ لیکھا دیوے جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگاویگا۔ ست دھرم دی نویں بنا کے بنت، گھڑن بھتہار ویکھ وکھاویگا۔ اوسے در دی ہونا منگت، جو بھکھک بھکھارن تیری جھولی بھراویگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے سنگت، ہندو مسلم سکھ عیسائی جوڑ جڑاویگا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دا کر کے انت، انتشکرن تیرا ویکھ وکھاویگا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار

سانجھا یار نؤر الہ سِری بھگونت، بھگون اپنا سنگ نبھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس آد جگاد برہم برہماد بنائی بنت، سو ویکھنہارا ایکنکار اپنی کل ورتاویگا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ ۴۱۶ شیر بڑک سٹریٹ ونی پیگ مینیٹوبا کنیڈا *

باؤن کہے میرا لیکھا نال بل، ستجگ ست ست وجی ودھائیا۔ کھیل کھیلیا بن کے اچھل اچھل، ول چھلدھاری ہو کے اپنا آپ
چھپائیا۔ لیکھا جان کے سمنڈ ساگراں جل، مہیئل تھل ویکھ وکھائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاشاں پاتالاں دھام اٹل، آسن سنگھاسن
اک شہائیا۔ نرگن دھار سرگن تت رل، جگت جگت اپنا کھیل کھلائیا۔ دُھر سندیسہ نام ندھانا اگما گھل، بھید ابھید دتا سمجھائیا۔ نگاہ
ماری اتم ویکھیا کلجگ کل، کلکاتی دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں رہی ہل، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے کایا ماٹی
کھل، خلق خالق رنگ نہ کھئے سہائیا۔ دُھر دا نام تن دے کیسے نہ پھل، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کوڑ وکار سکے کوئی نہ ٹھل، کلجگ اپنا
وہن وپائیا۔ دُئی دویتی میٹے کوئی نہ سل، سلل وچ نہ کھئے سہائیا۔ مایا ممتا ہوئی پرہل، پربت ٹلے روون مارن دھاپیا۔ پھری دروہی وچ
اسگاہاں تھل، چار کُنٹ کُنٹ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھیو آپ سمجھائیا۔
باؤن کہے میرا کھیل نیارا، عقل بُدھی جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پائی سارا،
ستّاں دیپاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ شاستر سمرت وید پُراںاں حُکم دسیا باہرا، جگت وڈیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم تون میرا میں تیرا بول
نعرہ، نر نرائن رنگ رہیا رنگائیا۔ وشن برہما شو جس دی پا سکن نہ سارا، انت کہن کیچھ نہ پائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد وچ
سنسارا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جھٹ سندیسہ دتا کلجگ انت سِری بھگونت کل کلکی لے اوتارا، چوہیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔
جس دا لہنا دینا جگت شرع تون ہووے باہرا، بندھن دین دُئی نہ کھئے رکھائیا۔ مانس مائکھ تن وجود دے ادھارا، ماٹی خاک پت پت پت اپنے
رنگ رنگائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نو ست پائے سارا، نو نو

چار دا پندھ مُکائیا۔ جس دا نر سینگھ دے کے گیا اشارہ، بن سینت سینت آپ سمجھائیا۔ پرہلاد کھول کے بند کواڑا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ تک کلجگ انت سری بھگونت چوہیسا اوتارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ نہ ناری نہ نارا، تتو تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی قدرت قادر کرنی دا کرتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور نور اپنا دئے چمکائیا۔ جس نون دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اوتار پیغمبر گر نرگن دھار کرن نمسکارا، دنداوت بندنا سجدياں وچ سپس جھکائیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس دا آد انت جگا جگنت انت نہ پاراوارا، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ باون کہے میں نگاہ چوں نگاہ بدلی، لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار دا بن کے عدلی، عدل انصاف دتا جنائیا۔ کلجگ ستجگ کھیل ویکھنا مدھ لئی، تریتا دواپر نال ملائیا۔ نال اشارہ دتا لوک مات آج لئی، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ دھرنیئے انت کنت بھگونت کلجگ اپنے اُتے سد لئیں، سدا دینا سپس نوائیا۔ پورب میرا لیکھا کڈھ لئیں، بن کاغذ بن شاہی لکھائیا۔ اوہ تک اشارہ صدی چوڈھویں حد لئی، حدود اور نہ کھئے رکھائیا۔ صدی بیسویں دھار تیری جگ لئی، عیسیٰ اپنی اکھ اُٹھائیا۔ نون ترسنا پرم پُرکھ دے پگ لئی، چرن کولان اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرے باون، بنا بھجان تون سپس نوائیا۔ میرا پکڑیں دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ اگوں ہس کے کہا تیرا لیکھا نال راما رامن، رمیا اپنا بھیو چکائیا۔ نگاہ مار لے کرشنا کاہنن، گھنٹیا سٹیا سوبھا پائیا۔ پیغمبران تیرا بناؤنا ضامن، موسیٰ عیسیٰ محمد نال ملائیا۔ نانک گوبند تیری دھار پہچانن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پھر اندھیرا ہونا اندھیری شامن، کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑ کرپا ویکھ کلیش کامنی کامن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نال ملائیا۔ ساچا امرت میگھ برسے کوئی نہ ساون، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بے شک دُنیا سرشٹی کائنات مانس اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤن، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھجن واہو داہیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ملے نہ کیسے پنت پاؤن، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے سمائیا۔ ست سچ گائے کوئی نہ گاون، جگت ودیا ہوئے ہلکائیا۔ دھرنی اُس ویلے کھیل کرے سری بھگوانن، ہر بھگون دُھردرگاہیا۔ جن بھگتان دے کے نام ندھانن، نیج آتم میل ملائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے باؤن میری نو نو نمسکار، تیرے چرناں دھوڑ رمائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوہنی سرکار، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ میری بن آشا توں سُن پُکار، بن ترسنا تیرے آگے ٹکائیا۔ جے تُوں پرگٹ ہویا بل دے دوار، آپ اپنا روپ بدلایا۔ بھکھاری ہو کے بنیوں بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ آپ اپنا کر آکار، اکل کل دھاری کی اپنی کھیل کھلایا۔ کی ڈھائی کرماں دا ووہار، مینوں دے سمجھایا۔ کیوں چرن ٹکایا میرے اُتے دوجی وار، چرن چرن نال بدلایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا سب گجھ جانہار، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ باؤن ہس کے کہا سُن حکم میرا جو دیواں اپنی دھار، بن اکھراں اکھراں لکھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرے اُتے پتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کھایا۔ آوندے رہے پیغمبر گر اوتار، تن وجودان جگت ہنڈھایا۔ نام کلمے گئے اچار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ دیناں مذہباں کر پساں، مانو ذاتی ونڈ ونڈایا۔ شرع دی کھڑی کر دیوار، حصے دین دنی پائیا۔ قاتل مقتول دا کھیل کیتا اپار، شستر کھنڈے تیر کھاناں ہتھ اٹھایا۔ نالے کوک کوک کردے گئے پُکار، پرم پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اک ایکنکار، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ سندیسہ دیندے گئے وارو وار، بھوکھت پیشین گوئیاں پیشتر جگت جنایا۔ کلجگ انت آوے کل کلکی اوتار، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ وسے ساڈھے تِن ہتھ سمبل نگر اپار، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنایا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ کلجگ کوڑی کِریا لیکھا جانے آپ کرتار، قُدرت دا قادر نور الاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، مقروض اپنا لیکھا دئے مُکائیا۔ دھرنی تیرے اُتے کِریا کرے آپ داتار، داتا دانی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگت سہیلے کر تیار، ترے گن اتینا دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی بے حال، بہل ہو کے سیس نوائیا۔ باؤن میں کس بدھ کراں بہال، کھوجاں کپڑی تھائیا۔ کون بناواں دلال، وچولا کون اکھوائیا۔ کس بدھ پھل لگے میرے ڈال، پت تہنی نال مہکایا۔ آ کے پُچھے میرا حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ باؤن کہے کھلیئے اوہ آد جگاد تیرا حل کرے سوال، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ ساچا دیوے تینوں دھن مال، نام ندھانا تیری جھولی پائیا۔ اوہدا بھگت سہیلا تیرے اُتے آئے انوکھا لال، لال

اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، گھالنا اور رہے نہ رائیا۔ بے شک اوہ بال ہونے انجانا بال، بالی بڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باون کہا دھرنی تک لے دھرم دوار، دھولے تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرا شاہو بھوپ سکدار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ جس میرا روپ بنایا پاوے کوئی نہ سار، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ چار جگ دے شاستر جس دے پنہار، نت نوت سیو کھائیا۔ جو اوتار پیغمبران گرواں دئے ادھار، ادر دے لیکھے نال ملائیا۔ انت کلجگ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا تیری پاوے سار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا اپنی دیا کھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا تیری جھولی دیوے ڈار، بچیا رہن کچھ نہ پائیا۔ پھر ہو جاویں خبردار، بے خبرے خبر سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرے اُتے ہونی ہاہا کر، ہوکیاں وچ دے لوکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا تیرے اُتوں کڈھے باہر، انتر نرنتر رہن مول نہ پائیا۔ ستجگ ست سچ دا کر اجیار، اُجالا اپنا نام رکھائیا۔ رو سس سورہ چند منڈل منڈپ کرن نمسکار، نو نو لاگن پائیا۔ تون اُس دی کریں انتظار، اڈیک وچ اپنے نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے وڈے ہوون بھاگ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سرن سرنائی جاواں لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ویلے میرے اُتے جگے چراغ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میری ہنس بڈھی بنے کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ میرے اندر اُچے ویراگ، ویری رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت ترسنا بچھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ مانو ذاتی بدل سماج، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جتھے سوال رہے نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سپس یوائیا۔ جس دا اوتار پیغمبران گرواں لیا خواب، پیشین گوئیاں وچ جنائیا۔ جس دے حکم وچ سورہ دے مہتاب، محبوب اکم اتھاپیا۔ جس نون پیغمبران کہا واحد، لاشریک اک اکھوائیا۔ جس دا اکو قانون ہووے کوز قواعد، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا حکم کر عائد، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ نچدی، پن قدماں قدم اٹھائیا۔ میرے اندروں پرہوں پریم دی اگنی مچدی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میری آشا بھری سچ دی، سچ نال ملے وڈیائیا۔ میں نگاہ ماری لکھ چوراسی جیو جنت کایا ماٹی کچ دی، کنچن گڑھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت اخیر دین دنی دی خواہش ویکھی ڈھٹھدی،

آشا پور نہ کھئے کرائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گروڈوار رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نشانی رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ دی، جل دھار نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ اتم کھیل ہونی بھٹھ دی، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں چاروں گنٹ خوشیاں دے وچ ٹھدی، بھجّاں واہو داہیا۔ میں سوچ سٹی پُرکھ سمرتھ دی، جو کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس کھیل مُکاؤنی کلجگ کوڑے رتھ دی، ستجگ سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے باؤن کیتا دھیان، میرا انتشکرن جنائیا۔ مینوں بنا وِدیا توں آیا گیان، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ میں نور تکیا سری بھگوان، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ جس میری کرنی کلیان، کائنات دا لیکھ مُکائیا۔ سو وقت سُنجننا پُجیا آن، گھڑی پل تھت وار دئے گواہیا۔ میں خوشیاں وچ گاؤندی گان، ڈھولے ڈھردرگاہیا۔ گھر سوامی ٹھاگر ملیا آن، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں چرن کول کول چرن دھوڑی کران پان، دھول اپنے وچ سمائیا۔ خوشی والا دوس مہان، رین بھڑی نال ملائیا۔ ستگر بھوئے آپ مہربان، مہبان بیدو دتی وڈیائیا۔ بھگت سہیلا جگت پہچان، گر چیلا رنگ رنگائیا۔ لال سنگھ سہاوا سنگھ دا لال کر پروان، پاربرہم پت پرمیشور پرہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی اتم پرما تم لیکھا جانے گوپی کاہن، پاربرہم برہم میلنہار اک اکھوائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہ سمت ۱۱ گردیال سنگھ پری دے گرہ ۱۵-۲۰ کیٹ سٹریٹ ونی پیگ مینٹوبا کنیڈا *

دھرنی کہے پرہو میرا تک لے روپ خاکی، مٹی خاک دھیان لگائیا۔ میرے اُتے جیو رہیا کوئی نہ پاکی، پتت پاؤن کی تیری بے پرواہیا۔ اتم رس دا دسے کوئی نہ ساقی، نجھر جھرنا جام نہ کھئے پیائیا۔ من منوآ سب دا ہویا عاقی، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں لہنا دینا دے دے باقی، باقاعدہ اپنا حُکم ورتائیا۔ زرگن دھار نو کھنڈ پرتھمی کھول تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ میں بنا اکھار توں رہی جھاک، بن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ میری ڈرمت میل دے کاٹی، دئی دوت دینی گوائیا۔ سچ دھرم دی کھول ہاٹی، کلجگ کوڑ کُٹب

مُکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا پنج تت ماٹی، پنچم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ صدی چوڈھویں انت میٹ دے واٹی، محمد آشا تیرے چرن رکھائیا۔
 جو نُور درسایا موسیٰ کوہ طُور اُتے للاٹی، ظہور اپنا اک دِرڑائیا۔ مسیح منزل ویکھ لے گھاٹی، دُھر دے پاندھی پندھ مُکائیا۔ نانک نِرگن
 دھار میری سیج سُبھائی کھاٹی، گوبند ستھر یارڑا سیج گیا ہنڈھائیا۔ انت کنت بھگونت میری پُچھے واٹی، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔
 چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم دے نہ کھئے جماعتی، نِراکھ دھار وچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ انت زندگی تک
 حیاتی، آیو آرجا پھول پُھلائییا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا جھگڑا میٹ کاغذاتی، کلمہ شرع نام نہ ہونے کھئے لڑائیا۔ تیری چرن دھوڑ سرِشٹی
 درِشٹی انتر ہووے نہاتی، دُرمت میل میل گوائیا۔ آتک لے میرے کول باون دی بن اکھراں والی پاتی، جگت وِدیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس
 سندیسہ دتا کلجگ انت جوتی جاتا آوے کمالپاتی، پت پریشور نُور الاہیا۔ جو تیری تکه ڈوگھی کھاتی، گہر گمبھیر بے نظیر پھول
 پُھلائییا۔ درشن دیوے اک اِکاتی، اک اِکلا وِس وٹائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانتی، تیری ترکھا دئے بُجھائیا۔ چرن چُھپائے تیرے اُتے سینے
 چھاتی، چھتر دھاریاں کرے صفائیا۔ ست دھرم تینوں دیوے داتی، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے رت، رُٹری اپنے
 نام نال مہکائیا۔ مانس ذاتی بنا لے اپنے سٹ، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ پوتر کر دے پنج بُھت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش اپنے رنگ
 رنگائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دِیالا ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ صدی چوڈھویں میری کھلی ویکھ لے گت، مینڈھی
 سیس نہ کھئے گندائیا۔ پاربرہم پت پریشور مینوں روندی کرا چپ، چپ چیتے آپ دِیا کھائیا۔ دروبی میرے اُتے ہویا اندھیرا گھپ، ساچا
 چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دی دھار گئی چھپ، نو ست اندھیرا چھائیا۔ میرے انتر کلجگ اتم ودھیا دُکھ، دُکھی ہو کے منگ منگائیا۔
 چار کُنٹ دہ دشا کلجگ ممتا ودھی بُھکھ، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ جنی سُپھل ہونے کھئے نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ مات گرہ دے
 ماتو دسدے اُلے رُکھ، چوراسی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ
 کھلائییا۔ دھرنی کہے پرم پُرکھ بخش دے پریم، پریمی پیاریاں نال ملائیا۔ میرا ست سچ دا ہووے نیم، دھرم دی دھار وچے ودھائیا۔ جو

اشارہ کیتا گوبند نے کُنٹ ہم، سپت سرنگ دھار سمجھائیا۔ نیتر تک اگئی اپنے نیم، نینن نیناں نال ملائیا۔ جس دی صفت اوتار پیغمبر
 کہن، گرو گودیو شبد شنوائیا۔ سو میرا پورا کر دے لہن دین، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو آسا رکھی بھگت سین، سینت اندر اندر
 درڑائیا۔ جو بالمیک اشارہ دتا وچ رمائن، سکند دسواں سچ سچ سمجھائیا۔ روداس تیرا لہنا دسیا پرائن، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر
 گیان سمجھائیا۔ صوفیاں اشارہ کیتا عین دا عین، اناالحق نال ملائیا۔ تڈھ بن آوے کتے نہ چین، چری وچھننے ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ کوڑی
 کیریا نو ست شوہ دریا رڑھا دے وہن، ڈونگھے ساگر آپ سٹائیا۔ آتم پرما تم رہے نہ کوئی طرفین، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سبھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آشا تک پرائی، پرائن
 اٹھاراں دین گواہیا۔ چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جس کی کہانی، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ وید ویاسا جس لکھیا لیکھ مہانی، مہا کتھ کتھ
 درڑائیا۔ باون ہو کے میرے اُتے لائی اگم نشانی، نشانہ دین دئی بدلائیا۔ بل دوار جس دا لیکھا دو جہانی، بلکہ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ نگاہ
 ماری شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی اکھ اٹھائیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ چارے کہانی، چارے بانی بھیو کھئے نہ آئیا۔ تون مہربان محبوب کریں
 آپ مہربانی، محبت وچ تیری اوٹ تکائیا۔ تون آد جگاد دو جہاناں دانی، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔
 میری کلجگ انت اپنے چرن سرن لاؤنی قربانی، کرلے دا لیکھا محمد نال ملائیا۔ تون مالک خالق عالمے جابدانی، نور نورانہ اک اکھوائیا۔
 میری انت میٹ پریشانی، پرچھت دا لہنا میری جھولی پائیا۔ جو اتھرن وچ برہمے لیکھا لیکھا بنا کانی، وید چوتھا نال ملائیا۔ تیری شبد
 اگئی نراکھڑ دھار سنان بانی، اکھڑاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا نرگن بھوپ دو جہانی، پری لوء برہمنڈ کھنڈ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں کر پوت، ڈرمت میل رہے نہ
 رائیا۔ تیرا کھیل نت نوت، ستجگ تریتا دواپروجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگت سہیلا بنا مت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ میری سہنجنی
 ہووے تھت، گھڑی پل جگت جگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درشن کراں نت، نج نیتر لوچن نین دینی اکھ کھلائییا۔ کلجگ کوڑی کیریا کڈھ
 وچوں چت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ تون ٹھاکر سوامی سب دا پت، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کرنا پت، کوچھ کھلے اپنے

چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں بخش دے
 چرن دھوڑ، دھوڑی ٹگا خاک رمائیا۔ کلجگ کرپا میٹ دے کوڑ، ست دھرم نال شنوائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مورکھ موڑھ، اندھ اگیان
 دے مٹائیا۔ تون مالک خالق حاضر حضور، حضرتان تون باہر تیری پڑھائیا۔ میں تکان تیرا اگتی نور، نور نورانے دینا درسائیا۔ جس
 دھار وچ سولی چڑھیا منصور، منسا بھگتاں پور کرائیا۔ منوا من نہ کرے فتور، فاتحہ اندرے اندر کرائیا۔ میری آسا منسا پوری کریں ضرور،
 ضرورت تیرے چرن ٹکائیا۔ نام خُماری مستی دئیں سرور، سرتی بھگتاں شبد نال ملائیا۔ تون سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب
 ٹھائیا۔ تیرا پندھ رہے نہ نیڑے دور، دو جہاناں اکو رنگ رنگائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کلیاں بخشنے قصور، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ دینا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں بینتیاں اگم مٹھیاں، رسنا جگت نہ
 کھئے جنائیا۔ میریاں خبراں انڈٹھیاں، جگ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبراں گرواں دیاں چٹھیاں، جو پیشین گوئیاں وچ گئے
 درڑائیا۔ جنہاں آشا تیرے چرن کول سٹیاں، سٹے بازی دسی خلق خدائیا۔ کھیل کھلا کے پتھر اٹیاں، پابنناں دین دنی رنگ چڑھائیا۔ میں
 ایس ویلے بن ہتھان دہتھڑ مار کے پٹیاں، پٹنے والا نال ملائیا۔ اٹھ ویکھ لے ہاپے اُتے ٹپیاں، ہنگ برہم روپ نہ کھئے درسائیا۔ پچھلیاں
 پتدیاں گئیاں متیاں، متر پیارے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں بچھا دے آگ، اگنی تت نہ لا کے رائیا۔ تون صاحب سورا سرگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو بھکت
 سہیلے تیرے سرنی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں پندھ مکائیا۔ آتم رہے نہ تیتھوں الگ،
 وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سچکھنڈ دوار دا بخشنا پد، منزل اور نہ کھئے جنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی میٹنی حد، جم کی پھاسی رائے
 دھرم نہ دئے سزائیا۔ مہربان محبوب جن بھگتاں اپنے چرن کول لینا سد، ہوں صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ نام خُماری بخشنی مد،
 مدھر دھن کرنی شنوائیا۔ لہنا دینا رہے نہ دین دنی جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ شبد دھار وچوں پریم پیار وچوں لینے
 لہ، ہرجن پڑدا آپ اٹھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میلنا تیرا سبب، سنگ نہاؤنا تھائوں تھائیا۔ جن بھگتاں انتشکرن کرنا گد گد، گردیال

سنگھ گرو گُردیو اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور اُجالا جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے جائے مگھ، مگن بھگتاں اپنے نام وچ رکھائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سنگھ، جگجیت سنگھ دے گرہ ونپیک ۴۹۴ رپورٹن ایونینو ایلموڈ مینیٹوبا کنیڈا *
 دھرنی کہے پرہو میرے سمترتھ، پرم پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ سچ وست دے دے اگتی وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کِریا میرے اتوں متھ، متھن کر خلق خُدائیا۔ میری نیتر وِندی ویکھ اتھ، وینا دھار وِائیا۔ جس کارن گوبند ستھر گیا گھت، یارڑے تیری سیج ہنڈائیا۔ دین دیاں لٹھا کر سوامی ست سچ چلا رتھ، رتھ رتھوہی ہو کے دیا کھائیا۔ میرے سگل وسورے جان لتھ، ڈرمت میل کر صفائیا۔ بنا ہتھان تون جوڑاں ہتھ، ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ سیس جھکائیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، جگ جگ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ست سچ دی بخش دے دات، ستجگ میرا سنگ بنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیواں جنتاں پُچھے وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ دروہی پھری وچ مات، ماتر بھومی ہو کے رہی گُرائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پات، دین دُنی مذہب کرے لڑائیا۔ تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا پا گیا وفات، چار گنٹ دہ دشا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروہی تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ روون مارن دھاپیا۔ دھرم ربیا نہ مندر مسجد شودوالے ماٹھ، گرو دوار نہ کھئے چٹرائیا۔ رسنا جہوا سرشٹی کرے پائھ، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے اُلٹی گیڑ دے لاٹھ، کروٹ اپنی لے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ویکھ اندھیرا اندھ، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ دُئی دویتی بھرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، بھے بھو سِر نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر پورب گیا لنگھ، کلجگ انت ویکھ وکھائیا۔ کی اشارہ دیوے تارا چند، بن سینت سینت رہیا جنائیا۔ نگاہ مار

وچ برہمنڈ، برہمانڈ دھیان رکھائیا۔ ہاکار جیرج انڈ، اُتہج سینج رہی گر لائیا۔ دین دِیال درد دُکھ بھہ بہنجن آتم پر ماتم ٹئی دھار گنڈھ،
 گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہبان ماؤ ذاتی کیتی کھنڈ کھنڈ، حصے تتو تت رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اکو اگم آسا، بن اکھراں دینا جنائیا۔ تون شاہو بھوپ
 شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں آد جگاد جگ چوگری تیرے اُتے رکھیا بھرواسا، اوتار پیغمبر گر نال ملایا۔ تیرا نور جوت نرگن دھار
 بھوئے پرکاشا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ منڈل منڈپ پُری لوء تیری ویکھن راسا، آکاش پاتال گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ پاتال گگن میرے
 انتشکرن وچ ہون نہ دینیں نراسا، نراکار دینی مان وڈیائیا۔ میرا خالی بھر دے کاسہ، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے آگے جھولی ڈاپیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے تون کیوں رہی چیک، بن
 نیناں نیر وپائیا۔ چار جگ دے ساشتر میری کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ پیشین گوئیاں رسیاں اڈیک، بھوکھت بیٹھے دھیان
 لگائیا۔ میں چاروں گنٹ کرنا اندھیرا تاریک، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میرے وچ حق توفیق، ٹخفہ دتا دھر دے ماہیا۔ میرا وقت سہنجنا
 نزدیک، کھیل کھیلاں چائیں چائیا۔ سرشٹی دو دھڑ بنا شریک، شرکت بھراں خلق خدائیا۔ لیکھا رہے نہ حق حقیق، حقیقت سمجھ کھئے
 نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں رہے نہ کھئے پریت، پریم اپنا حکم ورتائیا۔ نو کھنڈ تیرے اُتے ہوون بھہ بہیت، ست دیپ سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ
 تک ستگر شبد تیرے اُتے مارن والا لیک، لائن عین رسیا بنائیا۔ جس آتم پر ماتم سب دی بدلنی ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹنا
 مندر مسیت، کایا کعبہ اکو اک پرگٹائیا۔ جس دے حکم وچ صدی چودھویں رہی بیت، محمد بیٹھا نین تکائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے
 گاؤندے اکو گیت، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا مٹاؤنا جس ہست کیٹ، اوچاں نیچاں اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق
 میرا بیٹھلو بیٹھ، جس تون کہندے دھر دا ماہیا۔ جس دے حکم نال میں انتر نرنتر کایا مندر من کلپنا کوڑا کیتا ریٹھ، امرت رس نظر کھئے نہ
 آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں لئی جیت، جگ جیون داتا ملن کھئے نہ پائیا۔ کایا بھوئے نہ کیسے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں سورپر بلوان، بلدھاری اک

اکھوائیا۔ تیرے اُتے ہوتے حُکمران، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ نہ کوئی روکے شاہ سُلطان، ماٹو سر نہ کھتے اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، تیرے اُتے دتا جھلائییا۔ اتر آتم رہن دتا نہیں کوئی گیان، سادھ سنت نہ کھتے وڈیائیا۔ گھر گھر اندر شرع ہوئی شیطان، دین مذہب کرن لڑائییا۔ آگے ویکھیں جھگڑا پاؤنا انجیل قرآن، کعبے روون مارن دھاپیا۔ ثابت رہن دینا نہیں ایمان، ابلن نظر کھتے نہ آئییا۔ میں تینوں خبر آیا سُنائوں، انسنت تینوں دیاں جنائیا۔ کی حُکم دیوے سری بھگوان، جو مالک آگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا دینا زمیں اسمان، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ جو جُگ جُگ لیکھا منگے آن، آون جاون اپنا کھیل کھلائییا۔ سو صاحب سُلطانا نوجوانا سَتگر شبد کرے پردھان، دوسر ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں پرہہ دا سَت دُلارا، دُولھا اکو نظری آئییا۔ میں دیواں کوڑ گڑیار دا ہُلارا، ہلونا وجے تھائوں تھائیا۔ کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائییا۔ چاروں کُنٹ کراں دھواں دھارا، اُتر پورب پچھم دکھن سمجھ کھتے نہ آئییا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے کرے آپ کرتارا، قُدرت دا قادر حُکم سُنائییا۔ اک دو چار سال وچ میرا ویکھ لئیں نظارہ، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اُٹھائیا۔ نو سَت پیار وچ رہے نہ کھتے پیارا، ساجن میت نظر کھتے نہ آئییا۔ تیرے اُتے نو نو دا لگے آکھاڑا، سَت سچ وجے ودھائیا۔ تھت سُنجنی ہونی ستاراں ہاڑا، ودی سُدی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ ماٹو رت تینوں رنگ چڑھنا گاہڑا، راما کرشنا ویکھنا چائیں چائیا۔ باون دا لہنا دینا وچ اُجاڑا، بل دوار نال وڈیائیا۔ جس سریشٹی چنی ہیٹھاں داہڑا، لکھ چوراسی سمجھ کھتے نہ پائییا۔ آگ لگا دے بہتر ناڑا، تتو تت تت جلائییا۔ میں اُس دے آگے کڈھاں ہاڑا، نو نو لاگاں پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میرا کوئی نہیں گناہ، کوڑ گڑیار میری وڈیائیا۔ میرا مالک اک مہرواں، مہمان نور الہییا۔ جس دے حُکم نال دتا اعلان، کوک کوک دتا سُنائییا۔ اوہدے حُکم نال کھیلنا کھیل وچ جہاں، دو جہاناں مالک جو اکھوائیا۔ میں پیار نال جگت دی بڈھی کیتی وانگ کان، ہنس روپ نظر کھتے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میری پکڑنی بانہہ، سر میرے ہتھ ٹکائییا۔ میری ٹھوک پُشت پناہ، مان دتا چائیں چائیا۔ لہنا دینا تکنا سور گان، لیکھ ویکھنا بن کے دین دنی دا راہییا۔ جس کارن گوہند کہا واہ واہ، وایگرُو تیری بے پرواہییا۔ اُس دا بھیو دینا چُکا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائییا۔

میرے کول اک اگم اتہاہ دا رُقہ، جس دا لیکھا کرشن رُکمی گیا سمجھائیا۔ سَتگر شبد اگمی اٹھنا سَتا، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ تن وجود ہووے بُتا، ماٹی خاک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میری کھیل نیاری، پر پُرکھ دتی سمجھائیا۔ میں چاروں کُنٹ کراواں ہاہا کِری، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مُحبت رہے نہ نر ناری، نر نرائن ملن کھئے نہ پائیا۔ شاہ سُلطان کرن غداری، گداگر کران خلق خُدائیا۔ اتم لہنا دینا مُکاؤنا محمد سنگ چار یاری، چوٹھا جُگ کہے میرے ہتھ وڈیائیا۔ عیسیٰ کوک کے کہا جس ویلے صلیب گل وچ ڈاری، بن رسنا رسن ہلائییا۔ موسیٰ ڈگ کے مُنہ دے بہاری، کوہ طُور گیا سمجھائیا۔ میرا مالک خالق پروردگاری، نُور نُورانہ نُور الہییا۔ جس انت کنت بھگونت انتر آتما کرنی پیاری، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس نے کوچھیئے کھیئے مینوں دتی مختیاری، مختیار دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے کلجگ نہ پا رُولا، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ میرا مالک خالق اکو مولا، جس نوں کہندے اول نُور الہییا۔ اُس دا میرے نال اقرار قولا، وعدہ پچھلا دیاں وکھائیا۔ جس بہار کرنا میرے تے ہولا، ہولی ہولی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس کارن گوبند امرت دھار چھکائی پاہلا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے کلجگ تیرا کوڑ رہے نہ وقت، دھرم دی دھار نال سمجھائیا۔ میرا مالک سوامی جس دا لہنا نال جگت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ آسا منسا پوری کرے بھگت، بھگوان ویکھنہار بے پرواہییا۔ جس لیکھے لاؤنی بوند رکت، وجوداں رنگ چڑھائیا۔ اوہ نرگن دھار آوے فقط، فقرہ ڈھولا اکو اک گائیا۔ لہنا دینا میرا پورا کرے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی تیئی اوتاراں نال شرط، پیغمبراں گرواں لیکھا گیا درڑائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرور ہر کے آوے پرت، پت پریشور اگم اتہاہییا۔ مالک خالق بن کے والی عرش، عرشی پریم دیا کھائیا۔ میری جگ جگ دی میٹے حرص، کلجگ اتم آشا پور کرائیا۔ مہربان ہو کے کھاوے ترس، ہرمت اپنی نال ترائیا۔ میرا خوشیاں والا سہنجنا چڑھیا برس، شہنشاہی وجدی رہے ودھائیا۔ جو بھگتاں انتر نرنتر امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

سچ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، پرم پُرکھ آپ کرائیا۔ دیونہارا سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس لیکھ وکھاؤنا تارا چند، چند چادنا نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹنا پندھ، سَتجگ ست دھرم پرگٹائیا۔ آتم پرما تم جس بھگتاں دینا سنگ، سکلا سنگی اک اکھوائیا۔ کایا چولی دیوے رنگ، دو جہان رنگ اتر کدے نہ جائیا۔ نو دوار منزل جائے لنگھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سچ سینگھاسن سو بہا پائیا۔ جن بھگتاں لا کے اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ لہنا دینا جھولی پا کے سینگھ مُکند، مُکند منوسر لکھی نرائن کاپن کرشن دا پورب پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جگجیت اتیت نیتراکھ ہوون نہ دیوے اندھ، اندھ اگیان دا پندھ مُکائیا۔ جنہاں اک وار تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا چھند، سو پُرکھ نرنجن لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی نام شبد دھن آتمک وجاؤنہار مردنگ، جس دا تان سنن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُخندر سینگھ دے گرہ ۱۷۲۵ پیرل سٹریٹ وکٹوریا کنیڈا * *

براہ کہے پرہو میری بینتی اک نیکی، نراکار نرنکار تیرے چرن کول ٹکائیا۔ تیری دھار نال دھرنی جلدھارا اُتے ٹکی، جل تھل مہیئل تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پورب لیکھا میرا دوس دہاڑا تک لے چیت چیتن اکی، اک اکلے تیری بے پرواہیا۔ جس دی قلم دھار شاہی کاغذ لیکھ نہیں لکھی، برہما ست، سنت کمار نال رکھائیا۔ نرگن تیرا روپ انوپ بھید ابھید انڈٹھی، جگ نیتراکھن کھئے نہ پائیا۔ میری آشا تیرے چرن کول تیرے پیار وچ مٹھی، مٹھاس رس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس کارن دھرنی بن نیناں نیر وبا کے پٹی، پاٹل تیرے آگے سپس نوائیا۔ تیری کھیل ویکھ چٹی، چار جگ دے مالک اپنی خوشی بنائیا۔ اُس ویلے دھر شبد اشارہ دتا ہاپے اُتے ٹپی، سو پُرکھ نرنجن پڑدا آپ چُکائیا۔ حکمی حکم دین دُنی جائے جتی، ہار جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور،

دُھر مالک دیا کھائیا۔ براہ کہے پرہو تیری کِریا ملیا ادھار، ادر دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا روپ انوپ اپار، اپرپر سوامی دتی مان
 وڈیائیا۔ دھرنی جلدھارا وچوں آئی باہر، دھوڑی تیرے چرن کول خاک رمائیا۔ وشن برہما شو ویکھ وارو وار، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے
 تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ وشنوں وشو نگاہ لئی مار، بن نیر لوچن نیناں اکھ اٹھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن پائی سار، مہاسار تھی دو جہاناں
 پندھ مکائیا۔ دھرنی کوک کیتی پکار، ہوکا دتا چائیں چائیا۔ میرے مہربانا میری پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُھر حکم کیتا نرنکار،
 نرویر دتا جنائیا۔ دھرنیے رہنا خبردار، بے خبراں اکھ اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پیتے وچ سنسار، چار جگ دے ساشتر نال ملائیا۔
 سندیسہ دیون تیئی اوتار، پیغمبر گر نال ملائیا۔ کلجگ انت آوے کل کلکی اوتار، نہکلنکا نور الاہیا۔ تیرا لکھن دیپ ویکھے ویکھنہار،
 آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ کرتا پُرکھ دئے ادھار، نو کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُو لینی سرت سنہال، سمل دا مالک آوے دُھردرگاپیا۔ جس لہنا
 دینا میٹنا شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے لال، لالن اپنا میل ملائیا۔ تیری کرے بھال، جتھے براہ اشارہ دے کے
 گیا سمجھائیا۔ پھل لگائے دھرم دے ڈال، پت ٹہنی نام مہکائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جھٹ دھرنی کیتا سوال، نو نو
 سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ براہ کہے میرا مالک بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس میری سیوا دتی لا، نرگن سرگن روپ پرگٹائیا۔ دُھر شبد دتی صلاح، سندیسہ اک سمجھائیا۔ جتھے نو ست
 دا لیکھا دتا مکا، مُکمل کھیل جنائیا۔ براہ کہے میں ایتھے نو سو چرانوے وار پرہو دا لیا ناں، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سو سہنجی
 دھرنی دھول دھول دھرت سہائے تھان، تھنتر رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہ، ہوتے آپ سہائیا۔ کرے سچ نیاں، عدل انصاف اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ براہ کہے دھرنی اُتے میں اتھے گیا
 ٹک، وقت سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ بن آشا گیا لٹ، تمنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ مینوں حکم ہویا کلجگ انت کھیل ہونا سٹینڈ سٹ، سٹیزن
 نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ڈونگھا ہونا پٹ، پٹیشن چلے نہ جگت لوکائیا۔ دُھر دے حکم دی لگنی ہٹ، ہیٹ وچ سڑے
 خلق خدائیا۔ ست دھرم نے کرنی رٹ، رٹن دا لیکھا نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا مالک بے پرواہیا۔ براہ کہے دھرنی سُن کے ماری چیک، رو رو دتی دُبائیا۔ ستگر شبد نے ماری لیک، لائن عین دتی وکھائیا۔ براہ
 کہے میں کیتی تصدیق، شہادت سچ والی بھگتائیا۔ کلجگ کہے اتم رکھ اڈیک، چار جگ دا پنڈھ مکائیا۔ تیرا وقت آئے نزدیک، دُور دُراڈا
 رہے نہ رائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، اوہ مالک دُھردرگاہیا۔ جو سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی
 پرکھے نیت، نیتوان وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے چرن پریت، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے دھرنیے تُوں میرا میں تیرا بھوئے گیت، آتم
 پرما تم مل کے وچ ودھائیا۔ تیری اگنی کرے ٹھانڈھی سیت، امرت میگھ اپنا نام برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی آپ کھائیا۔ براہ کہے دھرنیے تینوں سب نے کہنا دھرت دھول دھول، مٹی خاک تیری وچ ودھائیا۔ میں تیرے
 نال کراں قول، قول اقرار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا سُن اگما بول، جو انبولت رسیا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انت کوڑ دا وچے ڈھول، دھرم
 نگارہ رہن کھئے نہ پائیا۔ گوہند رس رسیا نہ پائل، پریم پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ کوچھیئے کھلیئے انت آوے تیرے کول، کرنی دا کرتا پھیرا پائیا۔
 جس دا لیکھا کوئی سمجھ سکے نہ پاندھا رول، جگت وِدیا نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی انترجامی پورا تولنہارا تول، کنڈا نال ترازو اپنا آپ
 اٹھایا۔ لکھ چوراسی انتشکرن نرگن دھار لئے پھول، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی سمنڈ ساگر کایا گاگر تن وجوداں لئے پھول، مہربان
 مہربان مہر نظر اٹھایا۔ براہ کہے دھرنیے اوہ تک پرتھو والی دھار، ناواں اوتار کھیل کھلایا۔ تینوں متھن کرے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ تیرا رس تیرے وچوں کڈھے باہر، تیری تیرے نال وڈیائیا۔ اوہ وقت سہنجنا جس دی پاوے کوئی نہ
 سار، تھت وار سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جل دھارا جس دی ہووے شنگار، متس پھیر آوے چائیں چائیا۔ اتھے نگاہ لئے مار، جس نون برہمے
 اشارے نال دتا سمجھائیا۔ جس دھرتی دا نام اتھے لکھناں والی دھار، کشا اپنی گنڈھ پوائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا سب توں باہر، بہرحال
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نگاہ مار لے کلجگ اپنی کلا لئے دھار، اوتر اپنا ویس وٹایا۔ جس نون سارے کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس
 نوائیا۔ اوہ آوے تیرے در دوار، بھکھار نے تیری خالی جھولی دئے بھرائیا۔ دھرنی کہے میں چرن کول جاواں بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔ براہ
 نے کوک کہا پکار، بن رسنا جہوا ڈھولا دتا درڑائیا۔ تُوں اُس دا رکھنا انتظار، اڈیکان وچ اپنا نین اٹھایا۔ جس نے پرتھو نال کرنا پیار،

پرتھی تیرا سنگ بنائیا۔ متس سُمند ساگراں وچ لئے ادھار، کچھپ مچھ کچھ دھار وڈیائیا۔ مندرا پربت چُک آپے بہار، رتن ورو لے چوڈاں تھاوں تھائیا۔ چوڈاں لوک دئے ادھار، چوڈاں طبق کلجگ پیغمبران سنگ بنائیا۔ چوڈھویں صدی انت سب دا لہنا دینا دئے نوار، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نور نورانہ نوری نور ہووے اُجیار، اُجالا کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا پُراتن نام لکھن دیپ وچ لِنک، ڈوگھے ساگراں سنگ رلائیآ۔ وید ویاسے لیکھا شاہی نال انک، پُراں گرڑ دئے گواہیا۔ ایہ لہنا دینا لیکھا ہویا سارا نو مینٹ، گھڑی پل اور نہ کھئے ملائیآ۔ جس نوں کر سکے نہ کوئی پینٹ، بھہ بھو نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی کہے براہ اشارہ کیتا تیرا نِرگن دھار نال ہونا لِنک، دوسرا اوتار پیغمبر گر نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال جوڑے سینڈ، ہتھ ہتھ نال ملائیآ۔ شبد اگمی دُھن اناد سُنیا بینڈ، راگ راگنی باہر شنوایا۔ آشا رکھی میری سہنجی ہووے لینڈ، لینڈ مارک براہ گیا لگائیآ۔ پھیر کلجگ کوڑی کِریا ہونا اینڈ، اینڈیکس ویکھے خلق خدایا۔ پتہ نہیں کی لیکھا اس توں بعد بیہائینڈ، مہربان اپنی کار کھائیآ۔ جس آتم پر ماتم نِرگن نِرگن جوتی دھار سول کرنا جائنڈ، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلائیآ۔ دھرنی کہہ متس ماری پن نیتراں نگاہ اگم، لوچن نظر کھئے نہ آئیآ۔ اشارہ کیتا پن سواس دم، پون پون نہ کھئے وڈیائیآ۔ سرشٹی درشٹی انتر نرتن دھار ویکھی برہم، پاربرہم اپنا سنگ رکھائیآ۔ جو بنا جنی ککھ توں پئے جم، چوراسی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جو گگن ریائے بنا تھم، گگنتر اپنا حُکم ورتائیآ۔ جس دھرنیئے تیرے اُتے دین دُنی دا اکو کرنا دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھائیآ۔ مانس مانو مانکھ اکو ہووے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے ماٹی چرم، چم درشٹی دئے بدلائیآ۔ جھگڑا میٹے دین مذہب ذات پات ورن برن، سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ مہربان ہو کے آوے کرنی کرن، کرتا پُرکھ اپنا ویس وٹائیآ۔ تُوں قول اقرار یاد رکھنا پرن، پرم پُرکھ دئے سمجھائیآ۔ انت کنت بھگونت اپنی لاوے سرن، سرنگت اک سمجھائیآ۔ جس ویلے دین دُنی مانو ذاتی لگے لڑن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیآ۔ اوہ اک اکیلا بھگت سہیلا سب نوں آوے پھڑن، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جن بھگتاں انتر نرتن منزل آوے چڑھن، چڑھدیوں لہندا لہندیوں چڑھدا اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو سیس نوآئیا۔ جس ویلے آئے میرے دوار، دو جہاناں مالک ڈھردرگاہیا۔ میں چرن دھوڑ لاواں چہار، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس کلجگ اتم کرنا انت کینار، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس چرن چُھہاؤنا میرے انت کینار، وکٹوریا دی دھرنی خوشی خوشی وچوں پرگنائیا۔ میں سدا سدا سد تکدی رہاں سہار، آشا آشا وچوں پرگنائیا۔ پرتھو بولنا سچ جیکار، شبدي شبد شنوآئیا۔ اوہ شاہو بھوپ آوے اوتار، پیغمبران گروآں باہرا جوتی جاتا اک اکھوآئیا۔ جس کھیل کھلاؤنا بھیو چکاؤنا پُرکھ نار، نر نرائن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سارا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی وارو وار، آد جگاد برہم برہما اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ہرہجن سنگھ دے گرہ بی ۰ سی ۰ کنیڈا *

کھنڈ کہے میرا لیکھا وچ کُلا کھنڈ، لکھن دیپ نال وڈیائیا۔ میں تے بن نیتر لوچن نین برہمنڈ، پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری جیرج انڈ، اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے لکھ چوراسی ونڈی ونڈ، چارے کھانی سوبھا پائیا۔ ہر گھٹ انتر نرنتر سہا دے کنڈ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوآئیا۔ کھنڈ کہے میرے انتر نرنتر مٹھاس، رس ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں پرم پُرکھ پرماٹما دی تکان راس، دو جہاناں سوبھا پائیا۔ میرا لہنا دینا مانس مانو مائکھ رسنا جہوا پون سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ وکھائیا۔ کی اشارہ دیوے مینوں اُتے کیلاش، کلادھاری کی درڑائیا۔ نگاہ مار وچ پرہاس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمنڈ ساگر دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میری جگ چوکڑی پُرانی آس، براہ اشارہ دے کے گیا جنائیا۔ پرتھو نے دسی اگئی بات، باطن پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بل نے باون نال سندیسہ دتا خاص، جس دا لیکھ

قلم شاہی کاغذ جانے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدهاتا نرگن زرویر نرکار نرکار اگم اتہاہ اپنا کرے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے وچوں سمجھائیا۔ کھنڈ کہے میرا دین دنی نال ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ میرا پرم پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا دھردرگابیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی چلاونہارا راتھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنے حُکم وچ چلائیا۔ جس دی نرگن سرگن دھار شبد اگئی گاتھ، نرکھ دھار وچوں اکھڑ اکھڑ پرگنائیا۔ سو مہربان سری بھگوان میرا دیوے ساتھ، سکلا سنگی ہر رنگی اپنا رنگ رنگائیا۔ میں نہانی اناتھن اناتھ، دینن ہو کے سیس جھکائیا۔ مینوں یاد آگئی جو سندیسہ دتا بھگت رويداس، کبیر قبران تون باہر سُنائیا۔ کی آواز دتی محمد دی تتاں والی لاش، صدی چوڈھویں دھیان رکھائیا۔ عیسیٰ گل لین لگیاں پھاس، اشارہ کیتا ول نور الایہا۔ موسیٰ کوہ طور تے تک پرکاش، بن نیتز لوچن نیناں نین گیا بگسائیا۔ کھنڈ کہے میرا روپ رنگ ریکھ جگت وچ نہیں کوئی پارجات، جاتی سمجھ کھئے نہ آتیا۔ میری نرگن سرگن دھار ستگر نانک پُچھی وات، بے وطنان دا مالک ہو کے اپنا وطن دئے وڈیائیا۔ گر گویند امرت رس بھریا وچ پرات، کھنڈا کھڑگ شستر دھر دا نام نال رکھائیا۔ میں جگ جگ جن بھگتاں ربی داسی داس، نت نوت سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میری اک بینتی گرمکھاں آگے ارداس، بن رسنا جہوا دیاں درسائیا۔ جن بھگتو آتم پرماتم پرماتم آتم آد جگاد اکو ذات، دوجا ورن نظر کھئے نہ آتیا۔ جس کھیل کھلایا اُتے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ کھنڈ کہے میں مل جاواں وچ ددھ، اپنا آپ چھپائیا۔ میرے انتشکرن پرہو پریم دی دھار پئے گد، نچے ٹپے چائیں چائیا۔ مینوں خوشی ہوئی ایس دھرنی اُتے بے سدھ، بسدھا شکر کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ جس گرمکھ نے پریم نال پریم وچوں پریم دی دھار دتا ددھ، ایہ پرتھو دا پچھلا ساتھی نظری آتیا۔ اس دا لیکھا نہیں کوئی نال لکڑی وڈ، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پراتن دی دھار شبد دا ادھار لہنا دینا پوربلا شڈ، پرم پُرکھ دا لہنا چلیا آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچ ملایا۔ کھنڈ کہے میرا ددھ وچ ہویا ملاپ، آپ آپا دتا مٹایا۔ میرا رہیا نہ تینو تاپ، رجو طمعو ستو دا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ میرا اپنا آپ نہ کوئی رہیا مائی باپ، جگت سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا مالک خالق

پرتپالک پاربرسم پت پرمیشور میری پُچھے وات، واتا ورن جو تکے خلق خُدا ئیا۔ جس نے دُدھ دی دھار وچ میری ملا دتی ذات، جوتی جاتا اپنا رنگ رنگا ئیا۔ میں ہو گئی اک اکانت، درشن کریا اک اکلے دُھر دے ماہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانت، جُگ چو کڑی اپنی کھیل کھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک اک اکھو ئیا۔ کھنڈ کہے میں گرمکھاں دے اندر جاواں لنگھ، دُدھ وچ اپنا آپ ملا ئیا۔ سچ دھار دا ویکھاں رنگ، جس دی رنگت جگت ویکھن نظر کھئے نہ پائیا۔ پھیر تگاں سچ سنگھاسن آتما اُتے پلنگ، جس دی گھاڑت باڈھی نہ کھئے گھاڑا ئیا۔ پھر سُرتی شبدی ڈوری تگاں پتنگ، جو انتر نرنتر اُڈے چائیں چائیا۔ میری اکو آشا اکو منگ، اکو اک دیاں درڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھا ئیا۔ کھنڈ کہے جن بھگتاں میں جاواں کایا اندر، تن وجود سو بھا پائیا۔ میں ویکھاں ساڈھے تین ہتھ دا مندر، نو دواریاں کھوج کھوجا ئیا۔ بجر کپاٹی تگاں چندر، بن اکھاں اکھ اُٹھا ئیا۔ اندھیرا ویکھاں ڈونگی کندر، سورہ چند نہ کھئے رُشنا ئیا۔ پھیر پرم پُکھ نوں اکو کراں بندن، بن مستک سیس سیس نوا ئیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُکھ ابناشی سب دے انتر دینا اندن، اند اند وچوں پرگٹا ئیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان جو نرگن دھار ہو کے جُگ جُگ آوے ونڈن، داتا دانی ہو کے آپ ورتا ئیا۔ ویکھیں کھنڈ کہے پر بھو میرا لیکھا کریں نہ کھنڈن، کھنڈ کھنڈ ہو کے آپ آپا تیرے بھیٹ کرائیا۔ بے شک جُگ چو کڑیاں کیتے لنگھن، بھجن واہو داہیا۔ پر میرا لیکھا بنیا رہے نال تت پنجن، پنچم شب دُھن ناد سُن دی رباں شنو ئیا۔ جوتی جاتے پُکھ بدھاتے میرے مالک آد نرنجن، نر نرائن تیری اوٹ رکھا ئیا۔ تُوں سدا سدا کیرپالو دین درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگراں پار کرائیا۔ میرا پیار وچ پیار تیری چاڑھے رنگن، رنگت اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ور داتے تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ چوہان دے گرہ ۲۰۶۴ سیڈر پل کراس روڈ وکٹوریا کنیڈا *

دھرنی کہے میرے اُتے دوس دباڑا اگی چیت، چیتن نو ست دین دنی دیاں کرائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم مہربانا میرے نال کر ہیت،
 ہتکاری ایکنکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی میرے اُتے جگ چوکڑی لنگھ گئے کیت، کیتے وشن برہما شو اپنا پنڈھ
 مکائیا۔ جگ چوکڑی ہندے گئے کھیت، ستجگ تربتا دواپرکلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا بودھ آگادھ دا دسدے گئے بہیت،
 نراکھہ دھار اکھراں وچ سائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم بھيو کھلا دے اپنا کیتن کیت، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کیتے جگ گئے لنگھ، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ میری نو
 نو چار دی منگ، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دین گواہیا۔ میں سنا چاہندی تیرے نام ندھان دا اگم مردنگ، جس دی سر تال سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سرشٹی درشٹی اندر بھيو کھلا دے برہم بنگ، زرگن اپنا نور چمکائیا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تت دے
 رنگ، ست ستوادی اپنا سنگ بنائیا۔ جن بھگتاں آتم سیج سہا پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ نجھر جھرنا امرت دھار وبا دے
 کنگ، گنگا گوداوری جمنا سُستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی سُرتی شبد دے اند، اندپر واسی میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ پرم پُرکھ
 نرور ہو کے بدل کنڈ، کروٹ اپنی آپ وٹائیا۔ میرے اُتوں دئی دویت شرع دی ڈھاہ دے کندھ، وکار ہنکار وبھچار رہن کھئے نہ پائیا۔
 کلجگ کوڑ گریار میٹ دے پنڈھ، ستجگ سچ سچ ورتائیا۔ توں میرا میں تیرا دین دنی گاوے چھند، سو پُرکھ نرنجن تیری وجدی رہے
 ودھائیا۔ پنج وکار ایکنکار کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ بھید کھلا دے اپنا آپ برہمنڈ، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نگاہ مار لے
 جیرج انڈ، اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوٹن کوٹ جگ گئے ہنڈھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آشا ویکھ بہ بھاتی، بھيو ابھید سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نگاہ مار لوک ماتی، متا
 اوتار پیغمبران گرواں نال ملائیا۔ چاروں کٹ تک لے ہوئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین
 مذہب کرے لڑائیا۔ امرت بوند بخشے نہ کھئے سواتی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ شرع شرع دی ہوئی گھاتی، گھائل دے خلق خدائیا۔ تڈھ

بن پُچھے کھئے نہ واتی، سرِ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم بنے نہ کھئے جماعتی، انہو بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے تیئی اوتار میرے اُتے دھرو دھیان، بن تتاں دھیان لگائیا۔
 شاستراں رہیا نہ کھئے گیان، اگنی اگ نہ کھئے بھجھائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کوڑ پھرے شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے
 ایمان، صدی چوڈھویں کوک کوک سُنائیا۔ پیغمبرو ہووو نگاہبان، مؤسیٰ عیسیٰ محمد اپنا سنگ بنائیا۔ کائنات کرو پہچان، بے پہچان ہو
 کے ویکھو تھاوں تھائیا۔ نو ستّ میں خاک رہی چھان، مئی دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ اپنا بھوکھت بنا لکھت توں ویکھو بیان، بنا اکھراں
 اکھر جوڑ جڑائیا۔ میں سچ سندیسہ اکو اک آئی سُناؤن، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ میرے اُتے دھرم دی دھار رہیا نہ کھئے نشان، نشانہ
 دین دُنی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پیغمبرو نگاہ مارو
 وزیول زوا جوکسطے دوا نورے خدا مزبول اباہ محبوب بے پرواہیا۔ تہاڈا تہاڈے نالوں ہووے جدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ نو ستّ برہم مت
 رہیا نہ کھئے رہنما، اللہ ہو اناہو سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میری سب دے آگے دُعا، دست بدست اپنا سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے نانک گوبند دھار، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ میری بینتی اگم
 پکار، بن رسنا جہوا دیاں سُنائیا۔ نو ستّ ویکھو وبھچار، کوڑی کرپا وچ گرائیا۔ ستّ سچ سوہے نہ کھئے دوار، منزل حق نہ کھئے جنائیا۔
 دھرم دا پندھ ہویا دُشوار، مارگ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں روواں زارو زار، بن نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کھیل کراؤنا اگم
 اپار، الکھ اگوچر حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے اوتار
 پیغمبر گر تسیں ویکھو بنا نیناں، جوتی دھار دھیان لگائیا۔ مُشکل ہو گیا میرے اُتے دین دُنی دا رہنا، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن سب نے اُس دا بھانا سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے دین دُنی دا لہنا دینا دینا، جھولی سب دی آپ بھرائیا۔ نال اشارہ
 تک لے جو بالمیک دتا وچ رمائنا، رام دی رام رام دُہائیا۔ کلجگ انت بُرج ہنکاری ڈھہنا، مئی خاک خاک اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دوس ہوئے سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ میری پوری کر

بہاؤنا، بہاؤنا بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جاتے پکڑ دامننا، دامنگیر نور الہیہ۔ میری چار جگ دی کامنا، کامل مُرشد پور کرائیا۔ جو اشارہ
 کیتا بل نون باؤنا، بل دوار دئے گواہیا۔ جو سندیسہ دتا ارجن کرشنا کاہننا، اکھڑ اکھڑ نال جڑائیا۔ جس کارن موسیٰ نور نور چمکاؤنا، کوہ
 طور ڈگمگائیا۔ عیسیٰ تت وجود پا کے پھاندنا، پھاسی فیصلہ حق سنائیا۔ محمد زحیوئل زما نہکشتے نوان عرشے وچاں نوزے نزاؤنا، نورے
 نور نور الہیہ۔ نانک کہا پتت پاؤنا، پرم پُرکھ اکم اتھاییا۔ گوبند کہہ کے شاہ سلطاننا، ست دُلارا ہو کے سیس نوائیا۔ دھرنیئے تیرا لیکھا
 کلجگ اتم جس مُکاؤنا، مُکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا سوہلا ڈھولا نو کھنڈ پرتھی اکو گونا، تون میرا میں تیرا دوسر سنگ نہ کھئے
 جنائیا۔ اوہ کھیل کرے بھگواننا، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ جس نون کہندے پتت پاؤنا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک سہائیا۔ اگی چیت کہے میرا دوس دہارا دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیاں جس دی سب دے نال شرط، شرع شریعت سنگ رکھائیا۔ سو نرگن نرور نرکار نرکار آوے پرت، پت پرمیشور
 ڈھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد دو جہاناں اُتے عرش، عرش پرتیم اک اکھوائیا۔ اوہ تیری میٹے حرص، ہوس پور دئے کرائیا۔
 مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت ست سچ کھائیا۔ جس دا خوشیاں والا ہووے برس، سہنجی گھڑی تیرے نال ملائیا۔ نرگن دھار ہو
 کے دیوے درس، بیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔
 اگی چیت کہے دھرنیئے میرا ست سچ دہارا، دہارا سیس نوائیا۔ میرا سوامی ٹھاکر دھر دا لاڑا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ جو چارہنہارا رنگ
 گاڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے اُتے ویکھے کوڑ اکھاڑا، نو کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ اگنی تتی تک ہاڑا، تن ماٹی خاک ویکھے چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں میرا دے دے
 حق، حقیقت پچھلی نال ملائیا۔ سچکھنڈ نواسی نگاہبان ہو کے تگ، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میں کلجگ اتم گئی تھک، تھکاوٹ وچ
 میری ڈہائیا۔ میری ڈرمت میل کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ جھگڑا رہے نہ تیرتھ
 تٹ، جل ساگراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پوتر کر دے مانو ذاتی بڈھ مت، من ممتا دور کرائیا۔ بھاگ لگا دے پنج تت، تتو اپنا بھیو کھلائییا۔

مِیں سرن سرنائی تیری جانا ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ پرم پُرکھ ست دھرم دی اُلٹی گیڑ دے لٹھ، کلجگ کوڑ کوڑ مٹائیا۔
 مِیں پندھ مٹکایا نٹھ نٹھ، بھجی واہو داہیا۔ اوہ تک لے نیتر روندے تیرتھ اٹھسٹھ، بن اکھیاں ہنجهوآں ہار بنائیا۔ پھری دروہی مندر
 مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار گردیو سار کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دھرم دا بوج گیا
 ڈھٹھ، کلجگ ڈنکا کوڑ و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ چیت کہے
 دھرنیئے سو پُرکھ نرنجن دیا کھایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھایگا۔ ایکنکارا رنگ رنگایگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ اباشی کرتا بھیو کھلایگا۔
 سری بھگوان پڑدا آپ اٹھایگا۔ پاربرہم پرہ اپنا سنگ نبھایگا۔ ستگر شبد شبد جنایگا۔ بن جنی روپ پرگٹھایگا۔ مات پت نہ کھئے
 رکھایگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ پنجان تتان ونڈ ونڈایگا۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھایگا۔ اٹبھج سینتج راہ وکھایگا۔ چارے بانی شبد
 الاویگا۔ پرا پسنی مدھم بیکھری تیری دھار درڑایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ
 سناویگا۔ پرم پُرکھ پرہ دیا کھائیا۔ تیئی اوتار نال ملائیگا۔ پیغمبران دھر دی گنڈھ نال رکھائیگا۔ نانک گوہند انگ جڑائیگا۔ کھیل کرکے
 وچ بھارت ہند، نو کھنڈ ویکھ وکھائیگا۔ تیری سگلی لاپے چند، چنتا چکھا وچ سٹائیگا۔ یودھا سورپیر بن مرگند، پُرکھ اکالا حکم
 ورتایگا۔ بھگت سہیلے بنا کے اپنی ہند، بندرابن دے واسی دا لیکھا پور کرائیگا۔ تون نیتر مول نہ وپائیں ہنجه، امرت میگھ آپ برسائیگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پڑدا آپ اٹھائیگا۔ چیت کہے دھرنیئے تون سن اگما بول، انبولت کی
 جنائیا۔ جس چوڈاں طبقان تولنا تول، چوڈاں لوک نام کنڈے اُتے ٹکائیا۔ جس دا شبد انادی وجنا ڈھول، دو جہان کرے شنوائیا۔ تیرے
 اُتے انت کنت بھگونت دین دنی کرا کے گھول، لیکھا میٹے تھاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں انتر جائے مول، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ تک لے
 جو باون نال کیتا بل قول، اقرار پچھلا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ دھرنی کہے مِیں آد جگاد دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا نہیں جگت و دیا نال پنڈتی، شاستر سنگ نہ کھئے
 بنائیا۔ مِیں ونجارن نہیں کوئی ان دی، مئی خاک سوہا پائیا۔ مِیں سروتی نہیں کئی دی، سروناں وجدی رہے ودھائیا۔ مینوں آشا نہیں

سُورِہ چند دی، منڈل منڈپ نہ کھئے چٹرائیا۔ میں دھار نہیں کوئی برہم دی، تن وجوداں وچ جھے تے مر جائیا۔ میری خوشی نہیں کوئی غم دی، چنتا وچ نہ کھئے کُرا لایا۔ میں ونجارن اُس رام دی، جو رمیئا اک اکھوائیا۔ میں پیاری اُس کاہن دی، جس توں گھنیا دے کے گیا وڈیایا۔ میں اداہرن اُس مہربان دی، جو محبوب نُور الایہیا۔ میں ونجارن ست نام دی، جو نانک زرگن سرگن گیا درڑایا۔ میری آشا گوبند والی پرنام دی، بن سیس سیس جگدیش جھکایا۔ میری آواز نہیں کوئی اکھراں والی کلام دی، مذہبان ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں پیاسی اُس امام دی، جس توں پیغمبران کہا نُور الایہیا۔ میں ونجارن اک پیغام دی، جو بن رسنا دئے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سُہاوا، سوہنی ملی وڈیایا۔ میں اکو گوبند گن گاواں، گا گا خوشی بنایا۔ پُرکھ اکالا کنت راواں، دوسر سیج نہ کھئے ہنڈھایا۔ اکو صاحب دے بل بل جاواں، چرن کول جو دیوے مان وڈیایا۔ اکو ڈھولا گیت نام ندھانا گاواں، جس دی چار جُگ دے شاستر صفتاں نال صفتی دین صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو گُردیو مارو جھاکی، میرے اُتے نین اُٹھایا۔ سچکھنڈ دوار دی کھولو تاکی، درگاہ ساچی پردہ لُو چُکایا۔ کی حالت ہوئی بندہ خاکی، بندگی وچ نہ کھئے سہایا۔ اپنا اپنا لہنا تکو باقی، صدی پيسویں چوڈھویں نال ملائیا۔ گوبند ڈھیے والی تگ لے ہاٹی، بن اکھان اکھ کھلایا۔ جھگڑا پیا تن وجود ماٹی، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ ساچی منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، سچ دوار نظر کیسے نہ آئیا۔ مستک نُور رہیا نہ کھئے للاٹی، جوتی جوت نہ کھئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پرہو میری اک الکھ، اگوچر دیاں جنایا۔ کلجگ انت میری پت رکھ، پت پریشور دیا کہایا۔ میرے اُتے جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کایا ماٹی بھانڈے ہوئے سکھ، وست نام وچ نہ کھئے کُکایا۔ نو ست چار کُنٹ دہ دشا بھاؤندے سکھ، لکھن دیپ میری دئے گواہیا۔ آد جُگاد سب کُجھ تیرے ہتھ، ہتھ ہتھ کے سیس نوایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، دیونہار بے پرواہیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، کتنی کتھ نہ کھئے سکے رایا۔ تیرے چرن کول زرگن دھار جاواں ڈھٹھ، سرگن روپ نہ کھئے درسایا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹنا وچ سال اٹھ، آگے آو نہ کھئے ودھایا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سہایا۔ تیرا کھیل آد جُگاد

بازی گر نٹ، سوانگی تیرا سوانگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری کوڑ کیریا ڈوری کٹ، شرع چھری رہے نہ کھئے قصائیا۔ تیرا جوتی نور تگاں لٹ
 لٹ، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ ست دھرم کھلا دے ہٹ، سچ وست نام ورتائیا۔ اوہ تک محمد دی صدی چوڈھویں رہی ٹپ، ٹاپو
 سارے رہے کراٹیا۔ پیسویں دا لیکھا دینا ٹھپ، ٹھپا مہر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سُنو میری بینتی، بنا ہتھان منگ منگائیا۔ نرگن دھار دی اگئی پڑھو پنکئی، جس
 دا لیکھ لکھ سکے کھئے نہ قلم شاہیا۔ جس وچ آشا نہیں کوئی من دی، ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ نالے دھار تک گوہند چن دی، جو نور نورانہ
 ڈگمگائیا۔ جس کھیل ویکھنی چھپر چھن دی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور،
 دھر دا سنگ آپ نہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے آ ویکھ ساڈے بھوکھت، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ چار جگ دے شاستران والی
 لکھت، اکھڑ اکھڑ دئے گواہیا۔ انت ثابت رہنا نہیں کیسے دا ایشٹ، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ بڈھی سب دی ہونی بھرسٹ، بہرمان بھلے کوڑ
 لوکائیا۔ جو سندیسہ رام نوں دتا وشٹ، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔
 اوتار پیغمبر کہن دھرنیئے ساڈا وقت اخیری، نراکھڑ دھار درڑائیا۔ ساڈا مالک خالق ایکنکار شہنشاہ اگم امیری، امرپد دا مالک اک
 اکھوائیا۔ جس انت شرع دی توڑنی زنجیری، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ لیکھا مکاؤنا شاہ حقیری، اوچان نیچان اکو در سہائیا۔ اُس دا آؤنا
 ہووے تقدیری، تقدیر سب دی دئے بدلائیا۔ جو دھرم دی دھار دسے فقیری، فقرہ اکو نام سنائیا۔ جو آشا رکھی کیری، رویداس دھیان
 لگائیا۔ اُس دا نور تگ بے نظیری، نظراں توں اولے نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو مینوں دیو دلاسا، پُرکھ پُرکھوتم ہتھ ٹکائیا۔ میں پرتھوی تگاں اُتے آکشا، آکشا پھول
 پھلایا۔ منڈلاں توں پرے ویکھاں راسا، پن گوپی کاہن کھوج کھوجائیا۔ جلوہ گر نور نورانہ کھیل جانا شاہو شاہاسا، جو شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ جس دے تسیں چار جگ دے ہئے داسی داسا، ستجگ تریتا دواپرکجگ سیو کھائیا۔ جس نام کلمیاں دا ٹہانوں کھلایا خلاصہ،
 پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تسان لیکھ لیکھا شبد دھار اگئی بہاشا، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ سو محبوب انت کرے نہ کدے اُداسا، اُداسی

میری دُور کرائیا۔ اوہ ویکھو اشارے دیندا شنکر اُتوں گیلاشا، برہما برہم دھار سمجھائیا۔ وشنوں خوشیاں وچ کرے ہاسا، ہستی تک
 اگم اتھاپیا۔ جس تیرے اُتے دھرنیئے دین دُنی اُلٹاؤنا پاسا، ستگر شبد شبد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ ور ورداتا جھولی پائیا۔ دھرنی کہے چیت تیرا اگے دوس چنگا، چار جگ دے شاستر خوشی منائیا۔ نو سو چرانوے چوگری
 جگ میرے اُتے لنگھا، کوئن کوٹ اوتار پیغمبر گر گئے پندھ مکائیا۔ میرا لہنا دینا شبدی دھار دھار بونجا، باون باون بھید کھلائی۔ میری
 دھار اُتے تک لے پون اُنجا، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ نگاہ مار لے سوریہ چندا، چند چاندنی ویکھ وکھائیا۔ پھیر تک لے پنج تت دا بندہ،
 بندگی وچ نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ کوڑی کِریا کیتا گندہ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ موہ وکارا بنیا دھندا، دھواں دھار دے لوکائیا۔ میرا سینہ
 ہووے نہ ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرا انت آخیری چوتھے جگ دا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دیاں درڑائیا۔ اگلا سفر رہیا نہ لمبا، لمی
 پے کے دیاں دُبائیا۔ پر پُرکھ دا کھیل ہونا اچنہا، اچرچ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی دھار وچ جنبو دیش جما، جسٹوں جنے کھئے نہ مائیا۔
 اُس بھيو چکاؤنا کایا ماٹی چما، چم درشٹی دئے بدلائیا۔ جس دی اڈیک وچ راہ تے وشن شو برہما، پن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو کہے دھرنی ساڈا ویکھ لے اشارہ، پن سینت جگت
 جنائیا۔ ساڈا انت انت تک کنارہ، نئیا نوکا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے دوبارہ، دوسری دھار بے پرواہیا۔ جس توں اوتار
 پیغمبران گرواں کہا چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ پیغمبران کہا نور اجیارا، امام اماما اگم اتھاپیا۔ سو پرگٹ ہوئے اپنی دھارا،
 دھرم دی دھار نال رکھائیا۔ ستگر شبدی شبد دئے سہارا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جس لہنا دینا تکنا پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جس
 دا مانو ذاتی اکو ہووے جیکارا، توں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا دئے جنائیا۔ اُس دے چرن کول کریں نمسکارا، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔
 دھرنی کہے بل بل جاواں بلہارا، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 گوسائیا۔ دھرنی کہے میرا سہنجنا دیپ لکھن، وکٹوریا وچ وجے ودھائیا۔ میرا گرہ نہ ہووے سکھن، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ میری پت
 آوے رکھن، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جو صاحب سدا سمرتھن، پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو لکھ چوراسی ہارامتھن، متھن کرے کوڑ لوکائیا۔ لہنا

دینا دیوے ہتھو ہتھن، کلجگ لیکھا نال رلائیا۔ جوتی نؤر جگائے لٹ لٹن، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اکِ درڑائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب صاحب بے انت، بے عیب تیری سرنائیا۔ میرا پورا کر دے منت، منتو تیرے چرن ٹکائیا۔ تینوں کھوجدے کیتے سنت، چار کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ تیرا لیکھا میرے اُتے نال جیو جنت، جاگرت جوت جوت کر رُشنائیا۔ تُوں بودھ آگادھا پنڈت، بن اکھراں کریں پڑھائیا۔ میری اکو اکِ مِتت، نیانی ہو کے منگ منگائیا۔ چڑدا لہندا میری ویکھیں بار سمت، پہاڑ دکھن کھوج کھوجائیا۔ نو ست رہے نہ کوئی نندک، نندیا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہو سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آسا انت رکھی، اوڑک اوٹ تکائیا۔ لہنا پورا کر دے جو کِشن نے کہا رادھا سکھی، سکھی سُخن شبد دھار درڑائیا۔ میرا لکھن دیپ تک لے لکھی، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھنڈارا بھرنا اپنے ہتھیں، بن ہتھان آپ ورتائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھی، سمرتھ پُرکھ اکِ اکھوائیا۔ میں تیرے ستھر لتھی، یارڑا سیج گوہند دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دواویوں آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ہور اگم ارداس، عرشی پریم دیا کمائیا۔ سچکھنڈ تیرا تکان نواس، نواس اکو سوہبا پائیا۔ جتھے نؤر جوت پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تن وجود تیری دسے کوئی نہ لاش، مایا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی پرتمھی نہ آکاش، گگن منڈل نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی پون دھار سواس، ساہ ساہ نہ کھئے سہایا۔ میری اکِ بینتی خاص، خالص ہو کے منگ منگائیا۔ مینوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر دیاں سُنائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دئیں اُداس، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ پرم پُرکھ سب کچھ تیرے پاس، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ مانس جنم کرنا راس، رستہ اپنا اکِ درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں سہنجنی کردے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ سچکھنڈ دواویوں دھرم دی دھار بخش دے سٹ، خالی جگت جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکالے جوتی جاتے، دھرنی دھرت دھول دھول منگتی۔ میرے اُتوں میٹ اندھیری راتے، ہنکار رہے نہ ہنگتی۔ نو تو کھیل کھلا دے، ساڈے بودھ آگادھ دُھر دے

پنڈتی۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتے، آتم برہم دی دس دے سنگتی۔ جن بھگتاں اتم پُچھ واتے، پرم پُرکھ پرماتم پورب جنم دی ویکھ لے
 بھگتی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے میں تیرے در منگتی۔ دھرنی کہے منگنہاری منگ،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں چاڑھ اپنا رنگ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ کایا مندر اندر لنگھ، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم
 سیج سہا پلنگ، آسن ابناشن اک اکھوائیا۔ بھاگ ہون نہ دیویں مند، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اپنی اک
 درڑائیا۔ جگت نراسا مٹاؤنا پندھ، آشا اگلی ہور بنائیا۔ گھر گرہ دھر درگاہوں بخشنا اک فرزند، مات پت گودی دینی سہائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن جن ہر آتم دھار
 لگاؤنے اپنے انگ، پرماتم انگیکار اک اکھوائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ پپی امر کور دے گرہ وینکُور کنیڈا * *

ستگر شبد آد جگاد آپے بولدا، انبولت نادی ناد دُھن شنوائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم پڑدا کھولدا، بھیو ابھیدا اپنا آپ سمجھائیا۔ شبد
 اناد اگتی ہو کے تول تولدا، تولنہارا دُھردرگاہیا۔ امرت نام رس بھنڈارا دیوے انول دا، رسنا جہوا جس دی سمجھ کئے نہ پائیا۔ آتم پرماتم
 میل ملاوے کول دا، گل مالک ہو کے سنگ بنائیا۔ کھیل کھیلے رنگ گلال دا، لالن ہو کے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں بولنہارا، آد جگاد حکم درڑائیا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا،
 پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ دو جہاناں دیونہار سہارا، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا،
 انڈج جیرج اُتُبھج سینج میل میل سہج سہائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے جگ جگ ویکھنہارا، پن نیتر لوچن نین اکھ اکھ بدلایا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیونہار دیدارا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا بھیو چکائیا۔ آتم پرماتم نرگن نرگن ست سچ دس جیکارا، جے جیکار
 دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا بول اکھا، جگت

وِديا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پون سواسی سمجھے کھئے نہ دما، ساه ساه رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سار پا سکے نہ کھئے کایا ماٹی چما، چم درشتی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ اکو بول سُنایا آد انادی ہو کے برہما، برہم وِديا دتی درڑائیا۔ جس وچ لالچ نہ کوئی طمع، موہ ممتا نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی برکہ
 سوگ غما، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ ستگر شبد
 کہے میں بولاں سدا آپ، آپ اپنے رنگ سہائیا۔ ترے گن جگت مٹاواں تاپ، ترے گن اتیتے نال ملائیآ۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پنت
 پُنت دیاں کرائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ پُچھاں وات، واتا ورن تکان خلق خُدائیآ۔ کراں پرکاش تک اندھیری رات، جوتی نور نور چمکائیآ۔
 امرت بوند بخش سوانت، رس امیوں اک برسائیآ۔ درس دِکھا کے اک اِکانت، اک اِکلا میلان دُھر دا ماہیا۔ جس دا ورن نہیں کوئی ذات،
 مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جو ویکھنہارا جگ چوکرئی لوک مات، کلجگ انت دھیان لگائیآ۔ سچ ست دی دیوے دات، وست امولک
 اک ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے میں بولاں سدا الکھ،
 الکھ اگوچر دئے وڈیائیآ۔ جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈے بہراں سکھ، ستنام وست وچ ٹکائیآ۔ نرگن دھار ہو کے درس دیواں پرتکھ، ساکھیات
 نظری آئیآ۔ انت کنت بھگونت ہو کے پیج لواں رکھ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ آتم پرمام پاربرہم ہون نہ دیواں وکھ، سرتی شبد نال
 ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے میں حُکم سندیسہ کہنا،
 دُھر دی دھار دھار پرگٹائیآ۔ پرم پُرکھ پرمام ویکھنا نج نیتر لوچن نیناں، جگ اکھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی نرگن ساک
 سجن سینا، میت مُرارا اک اکھوائیا۔ جس دا اشارہ دتا بالمیک وچ رمائنا، رام رمئیآ گم اتھاپیا۔ سو جگ جگ نت نوت جن بھگتاں دیوے
 لہنا دینا، دیونہار اک اکھوائیا۔ نام ندھان سری بھگوان تن وجود پائے کہنا، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سمجھائیآ۔ ستگر شبد کہے میں کہنا سدا یوگ، جگتی اوتار پیغمبر گرو گُردیو جنائیا۔
 میرا بن رسنا جہوا جگت صلح توں بھوگ، بھسمڑ روپ روپ درسائیآ۔ جس سوامی انترجامی دا درس سدا اموگھ، بن نیتر نیتر نور
 چمکائیآ۔ اوہ دیونہارا ست سچ دا یوگ، جگتی جگت جگت درڑائیآ۔ جس نال من شانت رہے روز، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاپیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرے کہن دا انوکھا ڈھنگ، جگت وِ دیا نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں پوری کران منگ، ترسنا ترکھا پور کرائیا۔ کایا مندر اندر لنگھ، ساڈھے تن ہتھ ویکھاں چائیں چائیا۔ شبد اناد و جا مردنگ، سوئی سرت سرت اٹھائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سنگھاسن اکو اک سمجھائیا۔ میں رسنا جہوا دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پرکاش کر کے بنا سوریہ چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پر ماتم میلا میلنا سرہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دوار اکو وست دیواں ونڈ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو بول وچ سدا سدا پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا بول انوکھا، جگت شاستر کہن کچھ نہ پائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دو جہان وجدی رہے ودھائیا۔ جس دا نراکھر دھار پوتھا، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ جگ چوکڑی حُکم سُنائے لوک پرلوکا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دا آد جگاد برہم برہما اکو ہوکا، حقیقت حق حق درڑائیا۔ روپ انوپ ست سروپ جوتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ بولنہارا نرگن دھار ایکنکارا اکو اک بہتا، بہلوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ جاگرت نہ سوتا، آلس نندرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان ہوتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میری انوکھی گل، جگت سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میرا حُکم سدا اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شبد سندیسہ دتا بل، بل اپنی کار کمائیا۔ باون دھار لایا پھل، پھلی بھوت دتا دکھائیا۔ بھيو کھلا کے نیچل دھام اٹل، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ پاوے سار جل تھل، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا فرمان سدا گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں اوپلے بیٹھا نور الہیا۔ جے آتم دھار پر ماتم ہو کے جائے رل، ہرجن اپنے وچ سمائیا۔ پنچ وکاراں دئے دل، کوڑ گڑیار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں زندگی جیون دا مسلہ کرے حل، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ڈونگھے ڈل، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جو ویکھنہارا اسگاہ تھل، کھو جے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سچی بات آپ درڑاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ایکنکارا کل ورتاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ اناشی کرتا سو بھا پویگا۔ سری بھگوان سنگ رکھایگا۔ پاربرہم برہم درڑاویگا۔ ستگر شبد

جگاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ ترے بھون دھنی ترے گن رنگ چڑھاویگا۔ پنج تت برہم مت آپ درساویگا۔ شاہو بھوپ بن سورا۔ سربنگ، گل اکو اک جناویگا۔ سچ سوامی بخش کے سنگ، سگلا سنگ درساویگا۔ کایا مندر اندر دے اند، اندپر واسی نال ملاویگا۔ ستگر شبد بن بخشند، بخشش رحمت آپ ورتاویگا۔ جنم جنم دا میٹ کے پنڈھ، چوراسی پھاسی جم کٹاویگا۔ آگے رہے نہ اندھیرا اندھ، اندھ اگیان دور کراویگا۔ بہرماں ڈھاہ کے دویتی کندھ، سگلا سنگ آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ ساچی گل اک درڑائیگا۔ ول چھل بھیو کھلائیگا۔ پنج وکارا دور کرائے دل، آلس نندرا میٹ مٹائیگا۔ جیون زندگی کر کے حل، حالت پچھلی نال درسائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیگا۔ آپے آپ دسے میت، ہر ستگر وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں انتر انتر بدل کے نیت، نیتوان دئے وڈیائی۔ آتم برہم بخش پریت، پریم میلا میلے سہج سُبھائی۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائی۔ ماٹی خاک ہیوے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ میگھ برسائی۔ پریم پُرکھ پرہہ کرنہارا پت پُنت، پُرکھ پُرکھوتم اک اکھوائیا۔ جس دی اک گل نال مانس جنم لینا جیت، ہار رہن کھئے نہ پائیا۔ کورئی کرپا ہووے بھہ بہیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ ست سچ دی سچ ہووے حدیث، حضرتان باہر پڑھائی۔ جس دا لہنا دینا نال تیس بتیس، راگ چھتیس دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اپنا گرہ وکھائی۔ ساچی بات ستگر سرن، سرنگ سرنائی۔ ساچی بات پرہہ دے چرن، پرسنے چائیں چائیا۔ ساچی بات پرہہ کھولے نیت ہرن پھرن، نج لوچن ڈگمگائی۔ ساچی بات چکے مرن ڈرن، آون جاون لکھ چوراسی پھاسی کٹائی۔ ساچی بات جن بھگت منزل حقیقی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائی۔ ساچی بات سنت سہیلے شبدی لڑ پھرن، سرتی شبد وچ سائی۔ ساچی بات بن اکھراں نراکھہ دھار پڑھن، جگت ویدا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ درسائی۔ ساچی بات کتھنی اکتھ، رسنا کتھ سکے نہ رائیا۔ دیونہار پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جس دے سب گچھ ہتھ، ہتھو ہتھ لیکھا دئے مکائی۔ نام ندھانے چاڑھ کے رتھ، دو جہاناں پنڈھ مکائی۔ سگل وسورے جان لتھ، جگت سنتاپ روگ رہن نہ پائیا۔ کور وکارا دیوے متھ، مایا ممتا موہ مٹائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساچی بات آد جُگادی اک، ایکنکار آپ درڑائیا۔ جس نال من منوآ جائے ٹیک، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جنم مرن دی پوری ہووے سیک، خواہش تمنا دین دُنی نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا رس رہے نہ پھک، امیوں رس نجر جہرنا بوند سوانتی اپنی آپ ٹکائیا۔ جھگڑا مٹے پتھر اٹ، پابناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہائیا۔ اپنے وچوں اپنی نہیں کوئی وچار، آشا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر شبد شبد دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دئے وڈیائیا۔ جو سندیسہ سُن دے رہے پیغمبر گر اوتار، بن رسنا جہوا انسنت دیاں سُنائیا۔ جو سندیسہ دیوے وارو وار، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا حُکم سُنائیا۔ جس دا بھگت سنت صوفی کرن دیدار، نیج نیتر لوچن نین درشن پائیا۔ سو مالک خالق پروردگار، سانجھا یار نور خُدائیا۔ جس دا لیکھا دین دُنی توں باہر، ظاہر ظہور اپنا حُکم ورتائیا۔ سو آسا منسا پوری کرنیہار آپ کرتار، فُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن سرگن بھگتاں ہووے یار، میتِ مِتر اک اکھوائیا۔ تِس دے چرن کول اُپر دھول سارے جاون بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس دی اک گل جُگ چوڑی چار جُگ دے شاستران دئے ادھار، آد انت اکو رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا نِت نوت پاونہارا سار، پرم پُرکھ اپنا بھیو چُکائیا۔ امر کور امرپد دا اکو گرہ اکو مندر اکو گھر اکو در دوار، جس دا دروازہ ستگر شبد نام کُنجی نال کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہار سرب سنسار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سوریہ چند چند چاننا اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ رجندر سنگھ دے گرہ ولیم لیک لِسنگن سب ڈویزن مکان نمبر ۲۴۲۴ کنیڈا *

دھرنی کہے پرہو میرا حصہ تک لے ولیم لیک، لوک پرلوک دے مالک دھیان لگائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی تیری رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی نرگن دھار ایک، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سو پُرکھ

نرنجن میرا انتشکرن کر بیک، ڈرمت میل میل دھوئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ترے گن مایا لائے نہ سیک، اگنی تت تت بُجھائیا۔ دو جہاناں والی
 ہو کے ویکھ، بن نیتز لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتے کوڑی کریا میٹ دے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ابناشی کرتے لہنا دینا
 تک لے مئی ریکھ، رکھیشراں دا لہنا دے مُکائیا۔ سری بھگوان نوجوان لوک مات میرے اُتے ویکھ اپنا دیس، نوکھنڈ برہمنڈ کھوج
 کھوجائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میں تینوں رہی چیت، مہینہ چیت میری دئے گواہیا۔ ستگر شبد شبدی دھار کھول دے بہیت، انہو
 پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تیرا درشن کراں نیتن نیت، بن نیتز لوچن نین ڈگمگائیا۔ میرے اُتے جگ چوکڑی لنگھ گئے کیتن کیت، ستجگ تریتا
 دواپرکجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں سرگن دھار تیرا دسیا بہیت، ہتکاری ہو کے گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ لے اپنا لکھن دیپ، دیس دیسنترہ دھیان لگائیا۔ میری
 تیرے چرن کول آدیس، نو نو سیس جھکائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا توں باہر باہر درڑائیا۔ جس دا حکم آد
 جگاد سدا چلے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوئیا۔ کلجگ انت دھرنی تیرا میٹے کلیش، کل کلکی اپنا پھیرا پائیا۔ جو مالک خالق دو جہاناں
 ہووے نریش، سچکھنڈ نواسی اک اکھوئیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیس نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آد جگاد دی آسا، نو سو چرانوے چوکڑی
 جگ تیرا دھیان لگائیا۔ مینوں اشارہ دیوے شنکر اُتے کیلاشا، بن سینت سینت لگائیا۔ برہما شبد جنائے بن سواسا، رسنا جہوا بتی دند نہ
 کھئے پلائییا۔ وشنوں وشنو دی جنائے راسا، منڈل منڈپ سواریہ چند بیٹھے سیس نوئیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شہنشاہ شاہ شاہاسا، سچکھنڈ
 نواسی اک اکھوئیا۔ تیرے حکم وچ پرتھی کہے کھیل تے کوئن کوٹ آکشا، زمیں اسمان دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا بنکے
 داسی داسا، جگ جگ تیرا حکم گئے درڑائیا۔ تن وجود ماٹی خاک وکھاؤندے رہے تماش، سُرتی شبد شبد پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میت، مِت پیارے تیری اوٹ تکائیا۔
 نرگن دھار سرگن میرے اُتے بدل دے ریت، ریتوان اور نہ کھئے وڈپائیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ منسا من

کوڑی لئے جیت، جگ جیون داتے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کر دے ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ صدی
 چوڈھویں رہی بیت، بیٹھی اپنا پندھ مُکائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ نہ کھئے چٹرائیا۔ ستگر دھار ہو کے شبدی شبد کر تصدیق،
 شہادت اوتار پیغمبر گر بُھگتائیا۔ تیرا لہنا دینا نال ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ میرے صاحب سوامی پیٹھلو پیٹھ، ہر کرتے
 دُھردرگاپیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کر یا بھن دے کوڑا ریٹھ، ستجگ امرت رس میرے اُتے دے
 چوائیا۔ کیوں سُتا دے کر پیٹھ، سچکھنڈ نواسی اپنی کروٹ لے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب، مہربان مہبان بیدو تیری بے پرواپیا۔ تیرا عالیشان اگم عروج، عرشاں دے مالک
 نور الایہیا۔ میرے اُنوں جگت شرع دی میٹ حدوڈ، حد اکو اک سمجھائیا۔ تیری منزل اک مقصوڈ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ مہربان ہو
 کے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ کر محفوظ، شبدی شبد حکم ورتائیا۔ میری چار جگ دی پچھلی آشا بوجھ، بھیو ابھیدا دے
 کھلائیا۔ میری بینتی بنا اکھراں تون بوجھ، جگ و دیا سنگ نہ کھئے ملائیا۔ جس نوں جان سکے نہ کھئے من مت بوڈھ، اکھراں ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں تیری
 رکھی اوٹ، اوڑک دیاں سُنائیا۔ میرے اُتے جگ لنگھ گئے کوٹی کوٹ، کیتے اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا لہنا دینا نال نرمل جوت، جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ میری آشا پُرانی جس دی ترسنا ہُت، ترکھا سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ نگاہ مارو جو جھگڑا پیا ورن گوت، دین مذہب
 کرے لڑائیا۔ ساچا نظر آئے کیسے نہ کھوئت، خصم خصمانہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اوہ تک شنکر کی اشارہ دیندا لاڑی موٹ، ملکل بھجے واہو
 داہیا۔ جس نو کھنڈ ورنان برنان پاؤنی اداوت، عدل انصاف نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے اوتار تیئی میری سُنو ساکھی، سُخن دُھر دے نال سُنائیا۔ میں بینتی اکو آکھی، آخر دیاں درڑائیا۔
 دھرم دی کرے کھئے نہ راکھی، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ ساتھی، منسا ممتا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ میں لیکھا دساں جو گوبند دی
 دھار میرے اُتے آؤن والی وساکھی، واسطہ پا کے دیاں سُنائیا۔ مینوں خبر اگئی بھاکھی، جس نوں چار جگ دے شاستر سمجھ سکن نہ

رائیا - میرا مالک لکھنا لاکھی، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جس دی جگ جگ داس داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جو منڈل منڈپ
 پاوے راسی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا پرتھی آکشی، پرتھی کہے پرتھو میری آشا پور کرائیا۔ اوہ سچکھنڈ نواسی درگاہ سچ
 دا سچ نواسی، نراکار نرکار نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ کرائیا۔ دھرنی کہے
 پیغمبرو کرو دھیان، دھرت دھول دھول نین اٹھائیا۔ اپنا اپنا ویکھو بیان، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کی کھیل کرے مہربان محبوب نوجوان،
 ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت تن وجود پنج تت انسان، گرہ گرہ مندر وجوداں پھول پھلایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں
 حکمران، کلمے نام سندیسے دیوے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 دھرنی کہے دس گرو گرو دیکھو نس، لوک ماتی پندھ مکائیا۔ میرے اے دھرم دا ربیا کوئی نہ رس، رستہ دین دنی گئی بدلایا۔ چاروں
 کنت زین اندھیری مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ موہ وکار سرشٹی درشٹی گئی بھس، شرع زنجیر نہ کھئے کٹایا۔ میرا کھیڑا ہندا ویکھو
 بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹایا۔ جیکارا نام بولے نہ کوئی الکھ، لکھن دیپ میری دئے گواہیا۔ نج نیتر لوچن نین کھلے کیسے نہ اکھ، کلجگ
 جیو روون مارن دھابیا۔ پرم پڑکھ دا درس کرے نہ کھئے پرتکھ، ساکھیات نظر کیسے نہ آئیا۔ برہم دھار پاربرہم نالوں ہوئی وکھ، آتم پر ماتم
 میل نہ کھئے ملائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ جس، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ دھرنی کہے مینوں اک سندیسہ جو گوبند گیا دس، دہ
 دشا توں باہر جنائیا۔ تیرا لہنا دینا انت متس نال کچھ، کچھپ رنگ رنگائیا۔ جو پرتھو لیکھا لیکھا بنا ہتھ، قلم شاہی سنگ نہ کھئے رکھایا۔
 جس کارن براہ چرن گیا ڈھٹھ، بن چرن سیس جھکائیا۔ اُس دا لہنا دینا جگ جگ جو دیوے پڑکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اے کرو خیال،
 جوتی دھار ویکھ وکھائیا۔ شرع دا ربیا نہ کھئے دلال، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کنت کوکدا کال، کلجگ ڈنکا کوڑ و جائیا۔ سچ دا ربیا
 نہ کھئے دھن مال، نام وست ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا ماٹی کھال، پنج تت تت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ پریتی سکے کوئی نہ
 گھال، گھائل ہندی دسے لوکائیا۔ میری اک بینتی اک اگتا سوال، جس دی ونڈ جگت نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبران گروآں سچکھنڈ وچوں ماری جھاکِ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ مہربان ہو کے کھولے اگتی تاکِ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ شبد اگتے گھوڑے چڑھے راکِ، آسو اکو نام دوڑائیا۔ آ کے ویکھو بندے خاکی، خاک مٹی میری پھول پھلایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھتے چمکایا۔ تہاڈا رہیا نہ کھتے جماعتی، سگلا سنگ نہ کھتے نبھایا۔ نور رہیا نہ آفتابی، جلوہ گر نہ کھتے درسائیا۔ دھرم دا دسے نہ کوئی امدادی، سچ وچ نہ کھتے سمجھایا۔ سادھ سنت بنے نہ کھتے بودھ اکادھی، بدھی توں پرے نہ کھتے پڑھایا۔ میں اکو پریم نال ماراں آوازی، خوشیاں نال سُنایا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ دی اُلٹن والی بازی، جو بازاں والا گیا سمجھایا۔ نالے اپنا لیکھا تکو ماضی، پورب لہنا نال ملایا۔ انت جھگڑا مُکنا مُلا شیخ مساک قاضی، قضا ویکھے خلق خُدایا۔ دھنّ دولت ثابت رہے نہ کیسے آراضی، شاہ سلطان روون مارن دھاپیا۔ مُحبّت رہے نہ حقیقی مجازی، پیار وچ نہ کھتے سمایا۔ ست سچ دسے نہ کھتے سادھی، سماں اپنا رنگ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میری کرو مدد، مُدّتاں دے مالک دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ دیکھو تشدد، جھگڑا کرے کوڑ لوکایا۔ صوفی رہے کوٹاں وچوں کجھ عدد، گنتی گنت نہ کھتے گنایا۔ نگاہ مارو اپنے اپنے وچ دین مذہب، صوفی ویکھو چائیں چائیا۔ دروبی میرے اُتے ہویا غضب، نیتز رو رو دیاں دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اکِ سُنایا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی مات، مات لوک تیرا دھیان لگایا۔ پرہہ دا لیکھا سد لیکھا بنا قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کھتے ونڈایا۔ جس جھگڑا پویا ذات پات، شرع دین دُنی سنگ رلائی۔ اوہ ویکھنہارا تیرا حالات، بن نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ اتم تیری پُچھے وات، وارث ہو کے لئے انگرایا۔ جس دا روپ اٹوپ بہ بھانت، بھیو سکے کھتے نہ پائیا۔ تیرا لہنا چُکائے دیپ سات، نو کھنڈ پرتھی کھوج کھوجایا۔ سچ پریت بخش کے نات، میلا میلے سہج سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھرنی ساڈا مالک ایکنکار، اک اکلّا اگم اتھاپیا۔ جس نوں کہا پروردگار، یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الہیا۔ جس دے نام کلے اسیں آئے اُچار، اکھڑ اکھڑاں نال جُڑایا۔ دیناں مذہباں ونڈ وچ سنسار، مائس

مانو ماٹکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سو لیکھا جانے جانہار، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس دے چرن کول نمسکار، بندنا سجدیاں وچ سیس
 جھکائیا۔ جو لیکھا جانے اپنی وار، دوسر سنگ نہ کھئے ملائیا۔ پرگٹ ہووے جوتی جاتا نرگن نر کر اجیار، تتوت نہ کھئے چٹرائیا۔ اتر
 پورب پچھم دکھن دیکھے آپ کرتار، قدرت دا قادر دھیان لگائیا۔ توں کیوں روندی زارو زار، بن نیناں نیر وبائیا۔ اسیں چار جگ دے
 مذہباں دے مختیار، مختیار نامے ساڈے ہتھ پھڑائیا۔ ویہویں صدی چوڈھویں ساڈا ادھار، قرضہ مقروض دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھرنی، ہر کرتا دیا کماویگا۔ پُرکھ اکالا ویکھ
 وکھاویگا۔ پردہ اوبلا بھیو چکاویگا۔ ساچا ڈھولا سوہلا اک درڑاویگا۔ نرگن دھار بن کے تولا، لکھ چوراسی تول تلاویگا۔ اوتار پیغمبر جس
 دا گولا، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ کلجگ کورٹی کریا میٹے رولا، رونق اپنی اک درساویگا۔ جس توں پیغمبراں کہا مؤلا، سو مہربان
 ہو کے پھیرا پویگا۔ تیرا بہار کرے ہوؤلا، ہوئی ہوئی اپنا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کماویگا۔ ہر کرنی کار کماویگا۔ دین دیا لا ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو اپنے سنگ ملائیا۔ جس دے حکم وچ
 ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھ، کلجگ اتم پندھ مکائیا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چند،
 چار یاری محمد اپنے گرہ وسائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوہند پری اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیری ننکی ہون نہ دیوے کنڈ، پشت
 پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جو لیکھا جانے وچ برہمنڈ، برہمانڈ کھوج کھجائیا۔ جھکڑا میٹے جیرج اند، اُتہج سیج ڈیرہ ڈھائیا۔ تیری آشا ہون نہ
 دیوے رنڈ، کنت شہاگی سوہا پائیا۔ نگاہ مارے نو کھنڈ، ست دیباں پھول پھلایا۔ تیری ٹٹی لئے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی
 دیا کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جھٹ کلجگ کہے گر اوتار
 پیغمبرو میری اک سلام، ڈنڈاوت بندنا کہے کے سیس نوائیا۔ میں وی اُس صاحب دا غلام، جو پروردگار نور الہیا۔ میری آشا رکھ کے
 گیا باون اک بھگوان، بل دوارا نال ملائیا۔ میرا سندیسہ دتا رام، بالیک دئے گواہیا۔ میری آشا رکھی کاہن، گھنٹیا اپنی آس جنائیا۔ میرا
 لہنا دینا جگت جہان، جیو جنت نال وڈیائیا۔ مینوں پیغمبراں کیتا سلام، نو نو سیس جھکائیا۔ میں ہس کے کہا سب توں تمام، طمع لالچ

میری بے پرواہیا۔ کوئی کر نہ سکے انتظام، بندوبست دے نہ خلق خُدائیا۔ دین دُنی میری ہووے غلام، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں اتم اپنا پورا کرنا کام، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وچ سرشٹی درشٹی کرنی ہلکائیا۔ کوڑی کریا کرنی شام، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال اگئی امام، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جس اتم وسنا سمبل نگر انوکھے گرام، دھرنی تیرے اُتے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے کی گر اوتار پیغمبراں دیویں سدا، شبد گر کی شنوائیا۔ میری انت اخیر ویکھ لے حدا، حدود اپنی دیاں سمجھائیا۔ میں مان رہن دینا نہیں وچ کیسے جدا، یُدھشتر دا لیکھا کرشن نال پور کرائیا۔ نو ست تیرے اُتے ہونا دعا، فریب کرنا خلق خُدائیا۔ اوہ ویکھ لے گوہند لیکھ لیکھیا بن قلم شاہی بگا، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ماچھوواڑا دھار تک لے جتھے شہنجی ہوئی جگ، دین دُنی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ زرویر نرکار نرکار مینوں دتا پدا، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ تیرے اُتے دین دُنی اتم بھوگنی سب نے سزا، سزا یافتہ دے خلق خُدائیا۔ کھلیئے دو چار سال وچ میں سب نوں چکھا دیواں مزہ، جو مذاق کر کے مینوں رہیا وکھائیا۔ میرا صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ جوتی دھار ایکنکار پروردگار تیرے لکھن دیپ وچ کدا پھرے گجا، غضب دی دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نی ٹوں چلنا اُس دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جس دے حکم دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ میں وی اوسے دے حکم وچ پھردا بھجا، بھجاں واہو داہیا۔ اوہ ویکھ لے جس کارن گوہند نے ہتھ اُٹھایا سجا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میرا مالک اگم سوامی، جو سمیں سمیں اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا انترجامی، انتر نرنتر ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے بانی، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپرکیتا فانی، انت میرا فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ پر یاد کر لے جس دن ارجن گر نے چکی قلم کانی، کاغذ شاہی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا بن کے سچکھنڈ دا دانی، وست اگم دتی ورتائیا۔ سندیسہ دتا بنا زبان کلامی، کلمیاں توں باہر سمجھائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت دین دُنی ہندی فانی، فنا فی اللہ دے خلق خُدائیا۔ کیسے سمجھ نہیں آؤنی کپڑا مہینہ ہووے رمزانی، رمز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ تک بے ایمانی، بیوہ دے کوڑ

لوکائیا۔ میرے حُکم دی اِکو لہر چلنی طوفانی، جس نوں جگت سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ اُس ویلے منزل رہنی نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت نہ کھئے
 چٹرائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے تیرا میرا محبوب اک ایکنکار جو جگ جگ سرگن نرگن پیار وچ کھان آئے مہانی، مہربان اپنا ویس وٹائیا۔ بن
 اکھاں توں اُس نوں توں پہچانی، جو بے پہچان دُھر دا ماہیا۔ جس دی جوہ کدے نہ ہوئی بے گانی، بیگھراں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے کلجگ کی مینوں دئیں اشارہ، سچ ست
 درڑائیا۔ میں رو رو کردی گریہ زارا، پرہو تیرا نام دُبائیا۔ چاروں گنٹ میرے اُتے ہاہاکارا، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب تیرے نام
 کلمے للکارا، شرع شرع نین اُٹھائیا۔ جیو جنت درشٹی اندر ودھیا وبھچارا، وبھچار کرے خلق خدائیا۔ پیار رہیا نہ ناری نارا، نر نرائن تیرا
 درس کھئے نہ پائیا۔ مان رہیا نہ وید چارا، پُران اٹھاراں سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گیتا گیان دتا نہ کھئے سہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں بڑا سوربیر بہادر، گر تیغ بہادر میری دئے گواہیا۔ مینوں حُکم
 دتا کریم قادر، جو کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دا بھیو جانے کوئی نہ شاد و نادر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں اپنا کرم کیتا اُجاگر، نو
 کھنڈ تیرے اُتے دتا ورتائیا۔ مان رہیا نہ پدر مادر، پتا پوت نہ کھئے چٹرائیا۔ دھرم دا رہے کوئی نہ عادل، انصاف حق نہ کھئے جنائیا۔ دین دنی
 بنی قاتل، مقتول مذہب روپ درسائیا۔ بھیو کھولے کوئی نہ باطن، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے اُتے کیتی اندھیری راتن، دھرم دا چند نہ
 کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے کلجگ میرے صاحب
 بڑے بلونت، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دُھر دا کنت، کنتوبل نور الہیا۔ جو ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرا بدل دیوے منت،
 منتو اپنا حل کرائیا۔ جس تیری بنائی بنت، گھڑن بھنہنہار اک اکھوائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس کھیل
 کھلایا میرے اُتے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت نال ملائیا۔ تیرا کوڑ گُریار کرے بھسمنت، بھسمر اپنا روپ درسائیا۔ گرھ توڑے
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں وی پرہہ دا سُت دُلارا، دُلہا اک اکھوائیا۔ میری پاوے کوئی

نہ سارا، بھیو سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ میں تیرے اُتے نو کھنڈ دتا ہلارا، ست دیپ دتے ہلائیآ۔ جگت وِ دیا کیتا خوارا، بُدھی چلے نہ کھئے
 چٹرائیآ۔ من کلپنا کوکے کرے پُکارا، دروہی دروہی کر سُنائیآ۔ پنچ وکار ودھا وچ سنسارا، مایا ممتا نال ملائیآ۔ اوہ ویکھ لے مینوں ستگر
 شبد دئے اشارہ، سینت اگم لگائیآ۔ تیئی اوتار بولن جیکارا، اکو راگ سُنائیآ۔ پیغمبران ویکھ اُدھارا، پورب لہنا نال ملائیآ۔ نانک گوہند
 جس نے میرا انت انت دا دسیا کنارہ، کنارہ سرسا دئے گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال انت کل کلکی اوتارا، جس نوں جنے کوئی نہ مائیآ۔ اُس
 دے حکم وچ میں پھراں وارو وارا، اُتر پورب دکھن پچھم بھجان واہو داہیا۔ جس جوتی جاتے ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیآ۔ دین دُنی
 وچ کوئی ہو رہے نہ باہرا، دُھر دا حکم دیاں سمجھائیآ۔ تیرے اُتے انت ہون والا مُشاہرا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیآ۔ حکم ورتے گمبھیر
 گہرا، گور اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیآ۔ دھرنی کہے
 کلجگا میری بینتی سچ دوارے آج، چووی چیت چوہیسیے سیس نوئیآ۔ جو میرا سوارے کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوائیآ۔ دین دُنی بدلے
 سماج، سمگری نام والی ورتائیآ۔ میرے اُتم کرے بھاگ، دُرمت میل دئے دھوائیآ۔ جوتی نور جگا چراغ، نوکھنڈ کرے رُسنائیآ۔ ہنس بُدھی
 بنائے کاک، مانس مانو بھیو چُکائیآ۔ سُرتی شبدی جن بھگتان کھولے جاگ، پردہ انتشکرن لاپیآ۔ میری اپنے ہتھ وچ پکڑے واگ، چاروں
 کُنٹ کُنٹ بھوائیآ۔ دھرم دا میرے اُتے مہکے باغ، پت ٹہنی سوہیا پائیآ۔ جس دی یاد وچ میرے انتر آؤندا ویراگ، ویری کوڑے دئے کھپائیآ۔
 تینوں کلجگا کرنا پئے تیاگ، ترے گن اتینا حکم دیوے تھائوں تھائیآ۔ جس دا لہنا دینا ہووے اتم دیس ماجھ، مجلس بھگتان نال رکھائیآ۔
 جس تیری ساجانا لئی سماج، سجن ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس گوہند شبد اُڈایا باز، بازی تیری دئے اُٹائیآ۔ نام ندھانا وجائے ناد، دُھن آتمک
 راگ سُنائیآ۔ سرشٹ سبائی کرے آزاد، شرع زنجیر دئے کٹائیآ۔ جس نے آؤنا اوتاراں پیغمبران گروآں بعد، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ اُس نوں سب
 نے کرنا آداب، سر سر سیس نوئیآ۔ جس نوں زرگن دھار سرگن رہے ارادھ، انتر زرنتر ویکھ وکھائیآ۔ اوہ نام ندھانا سری بھگوانا وجائے
 اپنی اک رباب، جس نوں ریول ثانی وچ محمد گیا آس رکھائیآ۔ جس دا سمجھے نہ کوئی پُن صواب، بھیو بہیت نہ کھئے درڑائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیآ۔ دھرنی کہے کلجگا میرے صاحب صاحب نرنکاری، نروہر اک

اکھوائیا۔ جس دے چرن جاواں بلہاری، دھوڑی مستک خاک خاک نال رمائیا۔ اُس دی چار جگ دے شاستر کرن انتظار ی، گر اوتار
 پیغمبر نین اٹھائیا۔ جس تیرا جھگڑا میٹنا تکراری، ثرت اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویکھ لے وعدہ قول اقراری، اقرارنامہ تینوں دیاں درسائیا۔
 جس دی جوت اگم ہونی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ امام اماما جس نوں پیغمبران کیتا کلمیاں وچ مظاہری، مشیول مؤسطِ مزو
 ازو ہموا نوسٹل مَم بازی زو کو زم دستے اشم ممبائے رُو حے نوا خدائے مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے کلجگا میری بینتی سُن عرضوی، میں نو نو سیس نوئیا۔ میری اُس دے آگے دروہی، جو
 دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جس دا بھو پائے نہ کوئی، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جس دا اشارہ کبیر نے دتا لوئی، بن لوٹنا نیناں گیا
 سمجھائیا۔ میں اُس دی داسی ہوئی، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ جس نے میٹنا وکار پنج گروہی، گرہ مندر میرے کرے صفائیا۔ غریب
 نائیاں دیوے ڈھوئی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شاہ سلطاناں پت جائے کھوہی، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ تک لے پیغمبران دی
 پیشینگوئی، جو لکھت بھوکھت اوتار پیغمبران گرواں نال ملائیا۔ میری آشا ہونی نوین نروئی، نر نرائن دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم
 جانی چھوہی، سرتی شبد شبد جڑائیا۔ ڈرمت میل جانی دھوئی، پت پت کرائیا۔ سچ مُحبّت وچ دُنیا جانی موہی، پیار پیار وچوں
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا دباڑا، نو
 نو سیس نوئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا متیں ہاڑا، ہر پردے اندر کرنی صفائیا۔ ست دھرم دا رنگ چاڑھنا گاڑھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں
 اتر کدے نہ جائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اکو وار لگاؤنا اکھاڑا، جڑ اکھیرنی تھاوں تھائیا۔ اگنی لاؤنی کوڑ کڑیارا بہتر ناڑا، امرت میگھ نہ کھئے
 برسائیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ ٹلے پرت وچ اجاڑا، سمند ساگر سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری اجّ دی گھڑی سلکھنی، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ میری آشا رہے نہ سکھنی، خالی جھولی
 دئے بھرائیا۔ جس انت کلجگ پت رکھنی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ناتا جوڑے چرن پرتی نتنی، کول دئے سرنائیا۔ کوڑ کڑیاری میٹ کے
 متنی، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرت شبد میل کرا کے پت پتنی، آتم سیجا دئے سہائیا۔ ہرجن میلے اپنے وطنی، بے وطنان گلے لگائیا۔

میری دُہائی دروہی پیغمبرو تہاڈی لیکھ لیکھنی بیسویں چوڈھویں صدی انت نہیں ٹپنی، ٹاپو سارے رہے کُرائیا۔ لیکھا مُکنا پنج ت خاک مٹی، اپ تیج وائے پرتھی آکھ کھوج کھوجائیا۔ نوکھنڈ وچ وربھنڈ چار کُنٹ نچنی، بھجے وابو داہیا۔ قیمت کیسے دی رہنی نہیں ہٹنی، ہٹوانا نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم مٹی خاک ہونی بھٹنی، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ دھار رہنی نہیں تیرتھ اٹھسٹھنی، گنگا گوداوری جمنہ سُرسی رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ دھرنی کہے وقت سہاوا چیت چوہیسا، جگدیشا سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہوئے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ اکو چھتر جھلے صاحب دے سیسا، جو مالک خالق نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی پیسن پیسا، سیوک ہو کے سیو کائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی اتم بنے میرا میتا، مِت پیرا اک اکھوئیا۔ جو ٹھگوری میٹے تن چیتا، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ جو آشا رکھی کِشن وچ گیتا، گائتری منتر نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما جو بدلنہارا ریتا، ریتوان سری بھگوان مہربان اک اکھوئیا۔

۲۲۳

۲۲۳

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجیت سنگھ دے گرہ ۴۷۱۶ سٹوروم ٹیرس کنیڈا رات دے ویلے *

گرمکھ سدا آئے لین، دیونہار ستگر شبد اک اکھوئیا۔ جو آد جگاد نت نوت نیج نیتر لوچن کھولے نین، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ اتم پرما تم میل ملاوے دُھر نرائن، نر ہر میل ہووے سہج سُبھائیا۔ جس دی صفت وڈیائی رسنا کچھ نہ سکے کہن، اکھڑ اکھڑ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ گرمکھ آد جگاد دا منگدا، ہر دیونہار کرتار۔ تن کایا ماٹی چولی رنگدا، رنگ چاڑھے اپر اپار۔ ناد سُنائے شبد مردنگ دا، انادی دُھنن دئے دُھنکار۔ گرہ مندر اندر لنگھدا، بجر کپائی پڑدا پاڑ۔ دھام سہائے اتم سیج پلنگ دا، سچ سنگھاسن اپر اپار۔ بھيو چکا کے سوریہ چند دا، جوتی جاتا جوت کرے اُجیار۔ میل ملاوا ہووے واسی پُری اند دا، گوہند ماہی کنت بہتار۔ جھگڑا میٹے وکارے پنج دا، کام کرودھ لوہہ موہ رہے نہ ہنکار۔ لیکھا رہے نہ

سویر سنجہ دا، اٹھے پہر اگم بہار۔ ناتا توڑے غمی رنج دا، امرت بخشے بوند سوانت ٹھنڈی ٹھار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب ایکنکار۔ گرمکھ ساچا سدا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ستگر شبد گرھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم بھیو کھلایا۔ میل ملانے اپنے انگ دا، انگیکار اک اکھوایا۔ وکار میٹے بند بند دا، بندگی دھر دی اک سمجھایا۔ پردہ لاپے دئی دویتی کندھ دا، بھانڈا بہرم بھو نوار۔ لیکھا مکے بھاگ مند دا، لوک مات ہوئے اجیار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ گرمکھ منگے منگ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ ستگر شبد بخشے دھر دی ٹیک، بن دھوڑی خاک مستک ٹکے نام رمایا۔ انتر نرنتر کرے بڈھ بیک، دُرمت میل نظر کھئے نہ آیا۔ سچ سوامی انترجامی دے ایکا ایک، اک اکلا سوہا پائیا۔ جو جگ چوکری روپ انوپ دھارنہار انیک، تن وجود ماٹی خاک سوہا پائیا۔ ترے گن مایا بجاونہارا سیک، امرت میگھ نام برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ گرمکھ منگے سچ دوار، سچکھنڈ دھیان لگایا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہار، ہر پُرکھ نرنجن جھولی دئے بھرائیا۔ ایکنکارا پاوے سار، آد نرنجن نرگن نور جوت کرے رُشنایا۔ اباشی کرتا خالی بھرنہار بھنڈار، سری بھگوان مہر نظر اٹھایا۔ پاربرہم پت پرمیشور لیکھا جانے وچ سنسار، ستگر شبد شبد نال وڈیایا۔ وشن برہما شو جس در کھڑے بھکار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا آد جگاد جگ چوکری نرگن سرگن ویکھنہار، دوجا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ چارے جگ دئے ادھار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا اپنی دیا کھایا۔ بھگت سہیلے گرو گریچیلے آتم پرما تم میلا میلے میلنہار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ ست وست ست نام ست کایا مندر اندر کر اجیار، اندھ اگیان وچ جہان دُور کرائیا۔ مایا ممتا شرع میٹے وچ جہان، چھری کوڑ جگت رہے نہ مۇل قصائیا۔ تون میرا میں تیرا دس گیان، نراکھ دھار دئے سمجھایا۔ بھاگ لگا کے کایا کعبہ حق مکان، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ گرمکھ مانگے آد جگاد، جگ چوکری ریتی چلی آیا۔ پرہ دیونہار شبد داد، نام ست ست ورتایا۔ بھیو کھلا کے بودھ آگادھ، بڈھی تون پرے دئے سمجھایا۔ شبد دھنکار سنا ناد، انراگی اپنا راگ درڑایا۔ بن رسنا جہوا مار آواز، سوئی

سُرت لئے اُٹھائیا۔ انتر آتم کھلا کے راز، رازق رزق رحیم دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔ ستگر شبد دیونہار اکم، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔ جو وسنہارا پون سواسی دم، ساہ ساہ اپنا رنگ سمائییا۔ بھيو چُکا کے آتم برہم، پاربرہم میلا میلے سہج سُبھائییا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا دئے جلائییا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلاییا۔ پنچ وکارا کوڑ کڑیارا دیوے ڈن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائییا۔ انتر زرنتر میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ سچ درڑائییا۔ گُرمکھ منگے پرہہ دا درس، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ ستگر شبد میٹنہارا حرص، ہوس جگت دینی چُکائییا۔ انتر آتم میگھ برس، سانتک ست ست کرائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دات داتا دانی ہو کے آپ ورتائییا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں منگاں، مانگت ہو کے در ٹھانڈے الکھ جگائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سیس ہو گیا ننگا، پروردگار سانجھے یار اوڈھن سیس نہ کھئے ٹُکائییا۔ نگاہ مار لے اوتار پیغمبران گرواں دا بھوکھت لنکھا، چار جگ دے شاستر نال ملائییا۔ جو شبد سندیسہ دتا گوبند پنجا، پنج آب دے مالک تیری بے پرواہییا۔ دین دیال بھگت وچھل کِریال تیرا سنسار ہویا اندھا، نج نیتز لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ من کلپنا کلجگ کوڑ کڑیارا کیتا گندہ، ست دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائییا۔ موہ ہنکار وکار اُتے میرے پایا پھندا، جگت جنجال سکے نہ کھئے ٹُڑائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ویکھ کنڈھا، محمد سنگ چار یار بیٹھا نین اُٹھائییا۔ عیسیٰ آس وقت کریں مول نہ لمبا، صدی پيسویں نال ملائییا۔ شبد گوبند دھار تکھا تک لے کھنڈا، جو کھڑگ جگت شستراں باہر چمکائییا۔ جس کارن نو کھنڈ پرتھی پائی ونڈا، ستاں دیپاں تکنا تھاؤں تھائییا۔ جھگڑا ویکھ لے جیرج انڈا، اُتبھج سیبتج میل نہ کھئے ملائییا۔ میری دروہی وچ وربھنڈا، بھنڈی پاوے تیری خلق خدائییا۔ تیرا آتم پرماتم ہو گیا رنڈا، جگت دُباگن دے نار لوکائییا۔ نو کھنڈ ست دیپ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا لیکھا رہیا مول نہ چنگا، چاروں کُنٹ کُنٹ دُہائییا۔ نیتز رووے جھنا سُرستی گوداوری گنگا، تیرتھ مارن دھاپییا۔ جو اشارہ دے کے گیا میرے اُتے گوبند پُری انندا، اندپُر دا واسی تیرا شبد شبد کر شنوائیا۔ جس کارن انت نشان میٹنا تارا چندا، چند ستار ویکھن تھاؤں تھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے ٹھاکر سوامی، گہر گمبھیر بے نظیر تیری اک سرنائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی انترجامی، گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ میرے اُتے لیکھا تک لے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ بیہو کھولے کوئی نہ تیری اگم اتہاہ بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا تک شاستر وید پُرانی، انجیل قرآنی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دروہی تیرے اُتے میرے نام دی ہوئی بانی، پائے اُف میری ڈھائیا۔ امرت رس رہیا نہ کیسے سروور پانی، ست ستوادی برہم برہمادی تڈھ بن دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری چار جگ دی پچھلی تک کہانی، وارتا واستو تیرے اگے ٹکائیا۔ تیری منزل حقیقی چڑھے نہ کوئی رُوحانی، رُوح بُت رہے کُرائیا۔ تینوں اشارہ دتا عیسیٰ میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ محمد کہا میرا محبوب نور نوری، امام اماما حق خُدائیا۔ گوبند اشارہ دے کے تیر کہانی، چلہ تیرا نام چڑھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک سُلطانی، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جو کلجگ انت میٹے کوڑ نیشانی، نیشانہ دین دنی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن، بن نیتر دھیان لگائیا۔ میں تیرے چرن لگی پھرن، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ دروہی تیری سرشٹی میرے اُتے لگی لڑن، کائنات ہاکار کرے لوکائیا۔ کیسے بیہو نہ آوے چوٹی جڑن، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنیا گڑھن، ہوئے ہنگتا دُور نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نام کلمہ مُول نہ پڑھن، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تُوں مالک خالق بہنہار گھرن، سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔ انت تیرا پلُو پھڑا لڑن، دامنگیر تیری آس رکھائیا۔ میرے محبوب تیری خلق خالق کوڑ شوہ دریا وچ لگی ہڑھن، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انت آخری تیرے چرن سہارا، سہائک تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گئے تیئی اوتارا، اوتر تیرا دھیان رکھائیا۔ پیغمبر اللہ ہو دا لا کے نعرہ، لاشریک دتا درڑائیا۔ نانک یرگن سرگن ستنام کر ورتارا، بیہو ابھیدا دتا کھلائییا۔ گوبند سنگھ شبد ڈنک وجا نگارہ، دو جہان دتا سُنائیا۔ انت کنت بھگونت دھرنیئے تیری پاوے سارا، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد شبد انادی ویکھے وگسے ویکھنہارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کوڑ پار کرے پار کنارہ، سُمند ساگراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم ست ست دئے ادھارا، ادر تیرا دئے سہائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو میری چار جگ دی آسا، نو
 سو چرانوے چوگری پورب نال ملائیا۔ مینوں سب نے دتا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والی ہوئی راسا، نرگن
 سرگن تیرا روپ گویا کابن کابن جنائیا۔ کلمے دیاں سُنیاں شاخاں، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ میں نہانی ہو کے بینتی اک آکھاں، بن
 اکھراں جگت سُنائیا۔ تُوہ بن انت ہوئے کوئی نہ راکھا، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں پر پُرکھ سمراتھا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیا لے لگا دے اپنی چرن دھوڑ میرے مستک ماتھا، دُرمت میل کر صفائیا۔ میں دین دین دیاں اناتھ اناتھا، تُوں دیونہار گوسائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سُن لے کوک، دروہی تیرا نام
 خُدائیا۔ تیری سرشٹی سٹی گھوک، لوچن نیتراکھ نہ کھئے گھلائییا۔ نگاہ مار لے کایا کعبے وچ پنج بھوٹ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول
 پھلائییا۔ جھگڑا دسے چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائییا۔ دیناں مذہباں پئی بھوٹ، میل سکے نہ کھئے ملائییا۔ آتم پر ماتم پریتی گئی ٹوٹ، ٹئی
 گنڈھ نہ کھئے وکھائییا۔ سرتی شبدی لو گئی چھوٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائییا۔ چاروں کُنٹ تک لے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا وچ دین دنی
 ہلکائییا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تھے، مہر نظر اُٹھائییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی وچوں اُٹھ، لوک مات اپنا
 پھیرا پائییا۔ اُتر پورب پچھم دکھن چارے تک لے میری وارو وار گُٹھ، کونا کونا پھول پھلائییا۔ تیرے پیارے تیرے نالوں گئے رُٹھ، پریم پریم
 وچ نہ کھئے سمائییا۔ کلجگ کور کور یارے پائی لُٹ، لُٹیرا بنیا تھاوں تھائییا۔ ست دھرم دی جڑ دتی پُٹ، پٹنے والیا تُوہ بن دو جا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ مینوں ہلونا دے دے پھڑکے میرے گُٹ، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی وست نام ورتائییا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں جگ جگ منگن دی عادت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیری درگاہ ساچی سچ عدالت،
 سچکھنڈ نواسی سوہیا پائییا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے مانو مانس مائکھ کرے بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سچ دی دیوے نہ کھئے
 سخاوت، وست نام نہ کھئے ورتائییا۔ مُحبت پیار والی رہی نہ کوئی نیامت، رسنا رس نہ کھئے چکھائییا۔ میرے صاحب مہربانا نوجوانا سیری
 بھگوانا کی میرے اُتے آئی قیامت، قائم مقام نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بُوہ ہین آنجانت، عقل بُوہی نہ کھئے چترائییا۔ تُوں صاحب ستگر میری کریں

پہچانت، بے پہچان اپنی دیا کمائیا۔ ست دھرم سچ وست میری جھولی پا دے پچھلی آمانت، جو تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست وست ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے سورے سرینگا، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوہ تک کلجگ کرن والا دنگا، چارے کُنٹ لئے انگرائیا۔ جو پُریاں لوآں جگت دھار دی دھار توں باہر لنگھا، نو ست بھجے واہو داہیا۔ جس تیرا پیار رہن نہیں دتا چنگا، چار کُنٹ کُنٹ کیتی ہلکائیا۔ تیرے کول سوامی انوکھا ڈھنگا، تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبدا گوبند دھار چمکا کے کھنڈا، برہمنڈاں کرے صفائیا۔ میں خوشی وچ تیرے پیار توں جگت سنسار اندر ونڈا، کایا ماٹی پنج تت وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں منگ منگ تھکاں، میری تھکاوٹ وچ ڈبائیا۔ تیرے نال اوتار پیغمبراں گروآں وعدہ کیتا پکا، پیشین گوئیاں بھوکھتاں نال بھوکھت گئے سمجھائیا۔ انت لیکھا ویکھ لے بُورا ککا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جو لہنا دینا صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر محمد دھارا وچ نال مکہ، کعبے بے آبے دیوے سمجھائیا۔ نو ست میرے سوامی انترجامی میرے اُتے لگن والا دھگا، چاروں کُنٹ سمبھل کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی قیمت انت رہنی نہیں کوئی ٹکا، جگت مایا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرا کھیل ہونا حقیقت حقا، حق دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی میں تیرے ولّ تکا، تقدیر میری دینی بدلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بدل دے تقدیر، طریقہ اپنا اک درڑائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبراں باہر سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نانک نرگن سرگن بغداد وچ ماری لکیر، دجلا فرات دئے گواہیا۔ جس کارن گوبند پکڑی شمشیر، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، فقیراں فقرہ اک سمجھائیا۔ لیکھا مُکا دے غریب امیر، امرپد اک سمجھائیا۔ ست دھرم میرے اُتے کر تعمیر، کلجگ کوڑا بُرج دینا ڈھاپیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان پیراں دا پیر، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرے آد نرنجنا، مہربان محبوب۔ میرا کر دے گھر سہنجنا، عالیشان عروج۔ تیرے چرن دھوڑ کراں مجنا، دین دُنی وچوں کڈھ دویتی دوج۔ آتم پرما تم سب دا بن سجننا، سچ پریتی وچ جاواں جو جھ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور،

سچ بھيو ڪھلاؤنا ڪوڄھ۔ دھرنی ڪپے پر بھو ڪپے اُتے ڪر سھنجنی رُت، رُتھی اپن نام نال مھڪائیا۔ ٺوڻ پرم پُرڪھ ابناشی اُچت، چیتن سب
 ٺوڻ دے ڪرائیا۔ پوتر ڪر دے ڪایا ماڻی بُت، بُتخانیان ڪر صفائیا۔ اتم دھار سرب بنا لے اپن سَت، سوئی سریشی لے جگائیا۔ سَتگر شبد
 ہو ڪے اپنی گودی چُڪ، ذات پات دین مذھب ونڌ نہ ڪھڻے ونڌائیا۔ اتم پرماتم یرگن دھار جنا دے اگمی ٿڪ، ٺم تاثیر بے نظیر دے بدلائیا۔
 پڙدا اوہلا ڪایا چولا رپے مؤل نہ لُڪ، جوتی جاتے جوت نور ڪر رُشنائیا۔ ڪلجگ ڪوڙی ڪریا میرے اُتے پاندھی جائے مُڪ، مُڪمل اپنا حُڪم
 ورتائیا۔ سڀیل ڪرا دے میری ڪگھ، جنی ہو ڪے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی ڪریا ڪر، ایڪا دینا ساچا ور، سچ دی
 آسا تیرے چرن ٿڪائیا۔ دھرنی ڪپے پر بھو میری آسا پور، پرم پُرڪھ تیری وڌیائیا۔ جن بھگتان انتر اتم دے سرور، امرت رس رس بھرائیا۔
 یرگن اپنا بخش دے نور، نور نورانہ ڏگمگائیا۔ اوہ تک لے جو آشا رکھی مؤسی اُتے ڪوہ طور، ٿریا توں باہر اپنا سنگ بنائیا۔ ٺوڻ مالڪ
 خالق اڪ حضور، حضرتاں دے مالڪ بے پرواہیا۔ ٺوڻ صاحب سوامی سرب ڪلا بھریور، بھریور رسیا سرب ٿھائیا۔ میرا پنڊھ مُڪا دے
 نیڙا دور، دور ڏراڙے ویکھنا چائیں چائیا۔ میرے اُتوں ڪلپنا ڪڏھ دے ڪوڙ، ڪوڙی ڪریا ڏیرہ ڏھاپیا۔ سَت دھرم میری جھولی پاؤنا ضرور،
 ضرورت تیرے اڪے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی ڪریا ڪر، ایڪا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی ڪپے پر بھو
 میری جھولی خالی بھر، اونتا رہن ڪھڻے نہ پائیا۔ مینوں سب نے دتا ور، جُگ چوڪری سندیسے گئے سُنائیا۔ ڪلجگ اتم تیرا لیکھا نال نرائن
 نر، نر ہر تیری اوڻ ٿڪائیا۔ میرا سھنجنا پوتر ڪر دے گرہ گھر، مٿی خاک ہو ڪے سیس نوائیا۔ امرت دھار ویا دے سچ سرور سر،
 سرسے دا لیکھا گوبند والا پور ڪرائیا۔ ٺوڻ سوامی اڪو نرائن نر، دوجا نظر ڪھڻے نہ آئیا۔ میرا بھے بھو چُڪا دے ڏر، بھیانڪ روپ نہ ڪھڻے
 درسائیا۔ دین ڏنی دی شرع میڻ دے شر، شریعت روپ بنے نہ انت قصائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی ڪریا ڪر، ایڪا دینا ساچا
 ور، سچ دی دھار دینی سمجھائیا۔ دھرنی ڪپے پر بھو میری اڪو منگ آخیری، پن اکھراں آخر دیاں جنائیا۔ ٺوڻ شاہو بھوپ شہنشاہ
 امیری، امرپد دے مالڪ تیری اوڻ ٿڪائیا۔ ٺوڻ خالق بے نظیری، قُدرت دا قادر اڪ اڪھوائیا۔ اپنا لیکھا تک لے جو شبدی حُڪم کیتا
 تحریری، اکھر اکھراں نال جُڙائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی ڪریا ڪر، ایڪا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ ڪھلائیآ۔ دھرنی ڪپے

پرہو میں تیری تکان ہستی، آد جگادی ویکھاں چائیں چائیا۔ میں تیرے حکم وچ جگ چوڑی نسدی، بھجّاں واہو داہیا۔ پچھلے جگال دا حال دسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ بھڑی کلجگ اتم گل رہی نہیں میرے وس دی، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تیری سرشٹی کوڑی کلپنا وچ ویکھ لے پھسدی، پھاسی گل نہ کھٹے کٹائیا۔ زبان بھری رہی نہ تیرے نام رس دی، رستہ سارے گئے بھلائییا۔ وڈیائی رہی نہ ستگر شبد جس دی، صفتی ڈھولے کھٹے نہ گائیا۔ کھیل رہی نہ نیج نیترا کھ دی، لوچن نین نہ کھٹے کھلائییا۔ دروہی میرے اتوں کتھا کہانی مکی سچ دی، سچ وچ نہ کھٹے سہائییا۔ توں نگاہ مار لے اپنی سرشٹی تک لے پنج تت کایا ماٹی کچ دی، کنچن گڑھ نہ کھٹے سہائییا۔ نہ کلپنا وچ پھرے نچدی، دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ پنج وکار وچ پھرے ٹپدی، امرت میگھ نہ کھٹے برسائییا۔ تیرا ستنام نام ست نہ مؤل چیدی، جس دی ستگر نانک دئے گواہیا۔ اوہ ویکھ لے محمد دی صدی چوڈھویں جاندی ٹپدی، ٹاپو سارے رہے گرلائییا۔ میرے اتے پنڈ ودھ گئی بہار والے پپ دی، پتت پُنیت نہ کھٹے کرائیا۔ وچار رہی نہیں گرت دی، من مت اپنا رنگ رنگائییا۔ دین دُنیا پیاسی ہوئی مائس رت دی، رتن امولک ہیرا تیرا روپ نہ کھٹے وٹائییا۔ میرے صاحب سوامی ستگر تیرے آگے واسطہ گھتدی، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری چرن دھوڑ میری خواہش پوری کرے مستک متھ دی، جگت تلک نظر کھٹے نہ آئییا۔

۴۳.

۴۳.

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجیت سنگھ دے گرہ رات ویلے ۲۷۱۶ سٹروم ٹیرس کنیدا *

ہرجن سدا جائے اپنے گھر، گرہ مندر اکو سوہا پائیا۔ جس دا کھلا رہے سدا در، نو دوارے ونڈ نہ کھٹے ونڈائییا۔ انتر نرنتر ملے سروور سر، بوند سواتی سوہا پائیا۔ گھر دپیک جوت پرکاش کرے نرائن نر، بن تیل باقی کملاپاتی ڈگمگائییا۔ بن قدمان سچ دوارے جائے چڑھ، منزل منزل پنڈھ مکائییا۔ درگاہ ساچی توں میرا میں تیرا اتم پرما تم ڈھولا لئے پڑھ، دوسر اور نہ کھٹے پڑھائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ سوامی لئے اپنے لڑ، پلو گندھ نام بندھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائییا۔ گرمکھ

جاوے اپنے مندر، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ بھاگ لکے ڈونگھی گندر، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ منوآ من دہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، ممتا
 موہ نہ کھئے بلکائیا۔ بجر کپاٹی تھے چندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ گھر پرکاش ملے بنا سوریہ چندر، جوتی جاتا دیا کھائیا۔ سنت سہیلے
 گھر اپنے ساچے لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بنا پاوے چول سنگھاسن ویکھن منجن، بستر لیف تلائن نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کنت دپیک
 جگن، نور نورانے ڈگمگائیا۔ سوامی مل کے گھر ساچے ہووے مگن، سرتی سرت نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ پرتی لگے لگن، لگ ماتر ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے اک سہائیا۔ گرمکھ گرہ اپنے سدا جاندا، آون جاون
 کھیل بنائیا۔ شبد انادی ڈھولا گاؤندا، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ سر سروور ڈھر دے نہاندا، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ امرت رس بوند
 سواتی پیندا کھاندا، نجھر جھرنا ٹپکے اگم اتھاپیا۔ سچ دوارے بنے پاندھا، پاندھی بن کے پندھ مکائیا۔ جگت واشنا جائے ڈھوندا، کوڑی
 کرپا خاک ملائیا۔ گرہ مندر جس سوامی ستگر آپ وکھاؤندا، مارگ دور کرائیا۔ پھڑ سرتی راہے پاؤندا، شبدی شبد نال جڑائیا۔ منزل
 حقیقت حق چڑھاؤندا، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار وساؤندا، وچھوڑا جتھے رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتا ڈگمگاؤندا، نور نورانہ نور
 ۲۳۱
 الاہیا۔ گھر مندر اک وکھاؤندا، جتھے وسے ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک
 سہائیا۔ گرمکھ اپنے گرہ جاوے بھج، بن قدم اٹھائیا۔ جگت واشنا جائے تچ، دین دنی نہ رنگ رنگائیا۔ بن کعبیوں کرے جج، حضرت
 میلے ڈھر دا ماہیا۔ جو پردے لئے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درشن دیوے رج رج، ترسنا دو جہان مکائیا۔ مان وڈیائی دیوے وچ جگ،
 جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گھر وکھا کے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا بچھا کے آگ، گرہ مندر کرے صفائیا۔ گھر
 وسائے سورا سربگ، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیا۔ ہرجن ویکھے
 گھر سہنجنا، کایا ماٹی تن وجود۔ جتھے وسے درد ڈکھ بھہ بھنجنا، پارہرم پت پریشور الاہی محبوب۔ جو اندر باہر ساک سجننا، جگت
 شرع میٹے حدود۔ دو جہاناں رکھے لجننا، گھر اپنے رکھے محدود۔ جس دا ڈنکا نام ندھانا وجنا، عالیشان اگم عروج۔ نرگن دھار ستگر پیار ہو
 کے سدنا، جس دا اشارہ دیوے ہزارا درود۔ سچ سنگھاسن گرمکھ بہ بہ سجننا، بھاگ لگے کایا ماٹی تن وجود۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دی منزل اک مقصود۔ گھر سُہاؤ نے ہرجن جاندے، بھجن واہو داہیا۔ راتیں سُتیاں پندھ
مُکاؤندے، جاگدیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُریاں لوآں پار کراؤندے، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ کروڑ تینیسو ویکھ وکھاؤندے، وشن
برہما شو دھیان لگائیا۔ ستگر شبد دے ڈھولے گاؤندے، بن اکھراں صفت صلاحیا۔ بن پلّو لڑ پھڑاؤندے، بھجن واہو داہیا۔ درگاہ
ساچی سچکھنڈ اپنے گھر سُہاؤندے، جس گرہ اکو ملے سچّا ماہیا۔ سچ سہنجی سیجا ڈیرہ لاؤندے، آلس نندرا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک وکھائیا۔ سچ گھر جاواں اپنے بھج، بھجن بندگی نال ملایا۔ سچ مُحبت
وچ پڑدا لینا کج، اوڈھن سیس نام ٹکائیا۔ شبد جیکارا بولنا گج، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واشنا جانی تچ، ترے گن
ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سنگھاسن سوئا رچ، سُتیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر
کرے رُشنائیا۔ سچ گھر جنہاں جان دا چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ پندھ مُکاؤنا تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل پار کرائیا۔ پُریاں لوآں پندھ
مُکا، بھجن واہو داہیا۔ نج نیتر لوچن نین اٹھا، ویکھن تھاو تھائیا۔ کون گرہ مندر جس گھر سوامی ٹھاگر سوامی لئے بّلا، شبد اگئی آواز
لگائیا۔ جو سندیسہ دیوے مالک ہو کے کُلا، گلی کایا بھاگ دئے لگائیا۔ جس گھر مندر گرہ جان وچ اُتے لینا پئے نہ جُلا، جگت بستر
لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سنگھاسن ملے املا، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ جس دا ویہڑا سدا سدا سد کھلا، کھڑکی دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیا۔ گھر کہے میں بنیا بنا چار دیوار، چار جگ دے شاستر دین
گواہیا۔ سانوں ویکھن پیغمبر گر اوتار، بھگت سنت نین اٹھائیا۔ ساڈا لہنا دینا نہیں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کھئے
چلائییا۔ ساچا در سچّا دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نر نرائن اکو نور الاہیا۔ جو آد جگادی سانجھا
پروردگار، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے اُجیار، تیل باقی نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ بھگتاں دا سدا سہنجنا سچکھنڈ سچّا
دوار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے سنت سُہیلے آؤندے وارو وار، لوک مات اپنا پندھ مُکائیا۔ ست وچ سوئدے پیر پَسار، سُتیاں پھیر نہ
کھئے جگائیا۔ سو گھر سُہاوا جتھے وسے آپ کرتار، فُدرت دا قادر دیا کھائیا۔ اُس گرہ جان دا سارے کرو انتظار، دوس زین بھجو واہو

داہیا۔ سو انتر نرنتر آتم پر ماتم کیتا قول اقرار، وعدہ وعدیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جے گھر لبھنا تے لبھو ایکنکار، جتھے اک اکلّا بیٹھا سب دا حق گوسائیا۔ چھبی چیت کہے اج دی تہت سہنجنی تے سہنجنا دے وار، وارتا آد جگاد دی چلی آئی۔ سرجیت سنگھ دا کایا مندر جس مندر وچ سدا خوشیاں والی بہار، خزاں نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن سرگن ویکھے وگسے ویکھنہار، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار آگم اتھاہ اک اکلّا نور الاہیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ دھامی دے گرہ ۲۶۱۹ سٹروم ٹیرس کنیڈا وکھے *

ستگر شبد میٹنہارا شنکا، بیو ابھید آد جگاد کھلائی۔ جو سہاونہارا سچکھنڈ دوار بنکا، تھر گھر اپنا کھیل کھلائی۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں ڈنکا، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کرے شنوائیا۔ جو نرگن سرگن دھار لائے تنکا، تن وجود حق محبوب ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جو جگ چوکڑی بھونہارا من کا منکا، مانس مانو مانکھ اپنا حکم ورتائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت دھرنی دھول دھرت دھول دھن کا، کھوجنہارا بے پرواہیا۔ جو سروتا بنے سرون کت کا، کائنات اپنا حکم ورتائیا۔ جو روپ انوپ دھارے انیک انکا، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائی۔ جس دا لہنا دینا کلجگ اتم تارا چن کا، سورہ لیکھائے لگائیا۔ جو بیو کھلاوے آتم پر ماتم برہم کا، پاربرہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ جو مالک خالق ہووے سچ دھرم کا، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ جو لہنا دینا جانے جن بھگت سہیلے جرم کا، جنم جنم دا پنڈھ مکائیا۔ جو سہاک ناک ہووے کایا ماٹی چرم کا، چم درشتی دے بدلایا۔ جو بھٹنہارا بھانڈا بھرم کا، بھے بھاؤ اپنا اک درسائیا۔ جو سہارا دیونہارا چرن کا، چرنودک آگما جام پیائیا۔ جو اشارہ دیوے نیر ہرن پھرن کا، فرنیان توں باہر اپنا حکم درڑائیا۔ جو مالک محبوب ہووے جمن مرن کا، چوراسی ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جو بیو چکائے چوٹی جرن کا، جڑ چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ جو نراکھر دھار روپ بنے

اکھڑ پڑھن کا، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ جو صاحب سلطانا نوجوانا مالک ہووے منزل چڑھن کا، چارے کئٹاں اپنا پنڈھ مکائیا۔ جو شستر تیر انیالا ہووے لڑن کا، گھاؤ دو جہان لگائیا۔ جو مالک بن کے بھن گھڑن کا، جگ جگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو لیکھا مکاوے سیس دھڑن کا، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد جگ جگ شنکا کڈھ آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھنہارا تینو تاپ، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس دی جگت شاستر دسدے آگئی بات، باطن بھیو دئے کھلایا۔ جو نرگن سرگن کھیل کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے نام کلمے ست سچ سوغات، ست ستوادی برہم برہمادی آپ ورتائیا۔ جس دے حکم سندیسے پاک، پترکا نام والی وڈیائیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانت، ویس انیکا اپنا روپ دھرائیا۔ جو جگ جگ پُچھنہارا وات، واتا ورن تے خلق خدائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کجگ تے اندھیری رات، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ سچ وقت نہ رہیا پرہات، پرہاتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد جھکڑا ویکھ مکدا، شنکا جگت جہان نہ کھئے رکھائیا۔ جو نرگن سرگن لکایا کدی نہ لکدا، پردہ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہدا ندھانا نام اکو ٹک دا، ٹخم تاثیر سب دی دئے بدلائیا۔ جس دا وقت سہنجنا ڈھکدا، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوہدا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل آگے ست دا، ستگر شبد شبد وڈیائیا۔ جو سندیسہ دیوے اناشی اچت دا، پاربرہم کی سمجھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا کایا مائی پنج بھت دا، تن وجود بھیو چکائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا ہونا رت دا، رتھی اپنے نام نال مہکائیا۔ جو بھگت سہیلے جگ جگ گودی چکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ شنکا کڈھدا، اوتر میرا دھیان لگائیا۔ دھرم نشانہ گڈدا، دو جہان دھیان لگائیا۔ بن قدمان آگے ودھدا، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ میرا بھیو پایا نہیں کیسے حد دا، حدود سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میرا ست دلارا اکو جد دا، یدپ یدی دتی مان وڈیائیا۔ میرا نور الہی رب دا، یامین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ میرا کھیل سورے سرگ دا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا

آد جُگاد مدھ دا، سَت سَت اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔
 سَتگر شبد کہے میرا شنکا کھئے نہ کِردا، بُدھی مت من نہ کھئے چُترائیا۔ اوتار پیغمبر گر میرا بردا، جُگ جُگ دُھر دی سیو کھائیا۔ بھیو
 کھلاواں ساچے گھر دا، سچ گھر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ رُپ درسا کے نرائن نہ دا، نہ ہر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ حُکمے اندر سب کچھ کِردا،
 کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ نہ جیوت نہ مردا، جیون مرن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جاتا ہو کے جگدا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ رہنا اپنا وکھرا
 دسدا، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جس دا شبدي دھار پروار ودھدا، آتم اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوکڑی لدھدا، بھجے
 واہو داہیا۔ اوہدا لیکھا نت نوٹ کد دا، قدیم دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ جیہڑا کھوجیاں کیسے نہیں لبھدا، نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہدا میلا نال
 سبب دا، صاحب سُلطان اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 گوسائیا۔ سَتگر شبد کہے سب دا شنکا کیتا دُور، نرگن سرگن بھیو کھلائییا۔ اوتار پیغمبران گروآں دے کے جوتی نُور، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔
 شبد انادی دے کے نُور، تُریا توں باہر دتا دِرڑائیا۔ حاضر ہو کے حاضر حضور، حضرتاں دے مالک کیتی پڑھائیا۔ نام کلمہ دین دُنی
 دستُور، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ سچ سَت مستی دے سرُور، رس رس نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے شنکے دا لیکھا نہیں نال پرہ، بھگوان سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ انہو درشٹی
 وچوں مَول پئے نہ لبھ، شنکا رُپ نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دا آد جُگاد دو جہان کچھ سب، مالک خالق اک اکھوائیا۔ اُس دی آد انت جُگا
 جُگنت جانے کوئی نہ حد، حدود نظر کھئے نہ آئییا۔ جو نرگن سرگن کھیل کھیلے وچ جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جُگ جُگ دین دُنی
 میٹنہار کایا اندر لگی آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔
 سَتگر شبد کہے پرہ اپنی دیا کھائیگا۔ پرم پُرکھ پرہ کھیل کھلاویگا۔ اوتار پیغمبر گر نال ملاویگا۔ وشن برہما شو اکھ کھلاویگا۔ دھرنی
 دھرت دھول دھول پڑدا لاہویگا۔ چار جُگ دے شاستراں اکھڑ اکھڑ ویکھ وکھائیگا۔ جس کارن گوبند یارڑے لٹھا ستھر، سو سولی سیج
 رنگ رنگاویگا۔ جس دا پیار وچ پیار وگیا اتھر، نیتر ہنجھواں گنڈھ پواویگا۔ جس دی مہا سدا کتھن، کتھ کتھ اپنا حُکم سُناویگا۔ جو آد

جُگاد چلائے رتھن، رتھ رتھوہی ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ اتم آوے متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھاویگا۔ جس دے حُکم نال ہنکاری بُرج ڈھٹھن، ہنگتا گرھ ٹراویگا۔ کوڑ گریار چاروں کُنٹ تھن، ڈھر دا حُکم آپ ورتاویگا۔ کوڑی کریا کرے بھٹھن، ترے گن مایا اگن جلاویگا۔ لیکھا مکے اٹھسٹھن، تیرتھ تٹ نہ ونڈ ونڈاویگا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھن، جیو جنت بھیو نہ آویگا۔ سب دا لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھن، چار جگ دا پورب ادھار منگاویگا۔ دین دُنی دی اُٹی گیڑ کے لٹھن، گیڑا شبد نام گڑاویگا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکڑی ٹپن، اوہ ٹاپوآں پندھ مُکاوہیگا۔ جو اشارہ کیتا گوہند پائل پٹن، پٹنے والا ویکھ وکھاویگا۔ جس دا سچ دوار اکو ہووے ہٹن، ونج سچ نام کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاویگا۔ ستگر شبد کہے میرے اُتے شنکا کرے کوئی کی، بھیو سکے کوئی نہ پائیا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تت پٹلے جگت جی، جیون سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس کارن لہنا دینا بنیا ساڈھے تن ہتھ سپے، زویداس چہار جس دی دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبران گروآں نام کلمے والی چلائی لیہ، لائن عین ستگر شبد سمجھائیا۔ کی گرداس اشارہ دتا ویہہ اکیہ، بیس پسا ہر جگدیشا کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کی سندیسے دیندے کلمے والے سپارے تیہہ، تیس بتیسا کی کھیل کھیلے آپ گوسائیا۔ جس کلجگ وچ ست دھرم دی رکھنی نینہہ، نرکار نرکار اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر پریم پیار دا بیج کے بیء، پھل پھلواڑی تن وجود آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ ستگر شبد کہے میرا شنکا آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کھلائییا۔ جس نوں سارے رہے ارادھ، ادر دے اندر بیٹھے سارے دھیان لگائیا۔ جو ہر گھٹ اندر سارے رہے وساد، بسمل اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا نام اگما ناد، پن سروناں کرے شنوائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا کلجگ میٹھارا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ بھیو کھلا کے بودھ آگادھ، شبدی شبد دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا چار جگ دے شاستر دین اشارہ، پن سینت سینت لگائیا۔ سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، رسنا جہوا ڈھولے بتی دند صفت صلاحیا۔ شبد انادی ناد جنا جیکارا، جے جیکار گئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت امام اماما نور نورانہ شاہو بھوپ ہر جگدیشا آئے نرکارا، نرویر نرکار ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دا لہنا دینا ایتھ اونھ دو

جہان سدا جُگ چارا، چارے کھانی چارے بانی اپنا رنگ رنگائیا۔ جو پیس پیسا جگت جگدیشا ہو کے پاوے سارا، مہاسارتھی اپنا حُکم ورتائیا۔ جنہاں لہنا دینا پُورب سب دا دینا ادھارا، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو دس کے نعرہ، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ جو دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں وسے باہرا، ست ستوادی برہم برہمادی سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی پروردگار پاربرہم سانجھا یار اپنا گرہ سہائیا۔ جس دی یاد وچ اُس کہا اوہ مالک خالق نُور الہ امام اماما مہربان محبوب سب دا ہووے سیکدارا، سر سر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل ہووے اولّا، جگت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ویس وٹاواں اک اکلّا، ایکنکارا نُور الہیّا۔ جو وسنہارا جل تھلا، مہیئل اپنا کھیل کھلایا۔ دپیک جوت پرکاش ہو کے آپے آپ بلا، تیل باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سنديسہ شبدی دھار گھلا، جگت اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جو کلجگ انت سری بھگونت پیار وچ اک بولاں حلا، حالت وگرے خلق خدائیا۔ اوتار پیغمبر گر کیسے دا پھڑے کوئی نہ پلا، پلکاں دے اولے دے سے کھئے نہ ماہیا۔ بھاگ لگا رہن نہ دیوے کایا ماٹی کھلا، پنج تت وجے نہ کھئے ودھایا۔ صدی چوڈھویں انت ستگر کہے میرا محبوب مجائے تر تھلا، تھل اسگاہ روون مارن دھائیا۔ جو گوبند اشارہ دے کے گیا ڈلا، لیکھا بن قلم شاہی لکھایا۔ جو کرشن نے بنا تیر توں لایا سلا، نشانہ نشانے وچوں بدلایا۔ جو رام نے رام توں سنديسہ گھلا، تر تے اپنی گنڈھ پوائیا۔ جو باون ہو کے جھلا، جھلک اپنی گیا وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے میرا حُکم اگم فرمان، جگت شاستر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو کرن پروان، کروڑ تینتیس سس نوایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان مئن آن، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ اکو حُکم سنديسہ ورتے شاہو بھوپ سری بھگوان، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مٹے نشان، نشانہ دین دئی بدلایا۔ اکو مالک ہووے حکمران، رعیت اکو رنگ رنگائیا۔ اکو ایشٹ ہووے جیو جہان، گردیو اک درسائیا۔ اکو منزل ہووے مکان، کعبہ اکو اک سمجھایا۔ اکو دھرم ہووے ایمان، اکو پریم وجدی رہے ودھایا۔ اکو پین ہووے کھان، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ اکو حُکم سب نے کرنا پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ جس نے پیس اکیسا ہو کے بدل دینا ودھان،

وِ دیا دی لپی اک جنائیا۔ جس نوں پیغمبر ویکھن نال دھیان، اوتار نین نین اُٹھائیا۔ گرو گُردیو خوشیاں ڈھولے گان، واہ واہ واپگرُو تیری بے پروا ہیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھرنی دھرت دھول لیکھا مکے جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا بھیو آپ کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے گرو اوتار پیغمبر نگاہ مارو جلدی، جل تھل مہیئل دھیان لگائیا۔ ویکھو کھیل کلجگ کل دی، کی کرتا حکم ورتائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پردہ پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی آشا راجے بل دی، باون نال گیا ملائیآ۔ کی موسیٰ دھار سندیسہ گھلدی، بن سینت سینت لگائیا۔ کی اشارہ دیوے پھاسی عیسیٰ گل دی، ست رنگ رنگ وڈیائیآ۔ محمد پکار کرے میرے انت قیامت صدی چوڈھویں مول نہ ٹلدی، چار یار بیٹھے سیس نوائیا۔ گوہند دھار کہے پرہ دی کھیل آد جگاد اکھ چھل دی، ول چھل اپنی کار کھائیآ۔ جس دی نرگن جوت ہر گھٹ اندر رلدی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا دھرنی نال لہنا، لہنیدار اک اکھوائیا۔ میں دھر دا حکم کہنا، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال سچکھنڈ نواسی ساچے دھام بہنا، جس نوں سمبل کہے کے سارے گائیا۔ جس نوں تک سکے نہ نال کوئی نیناں، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ اُس دا کھیل نہیں کوئی طرفینا، طرفداری ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جس دا اشارہ دتا بالمیک وچ رمائنا، رام دا رام بے پروا ہیا۔ جس کارن ارجن کاہن دا مٹیا کہنا، کہے کے گیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیآ۔ ستگر شبد کہے کیوں ناردا آویں تھیا، سوہنیا مینوں دے سمجھائیآ۔ پرہو دے بھگت پیارے پٹھیا، پاٹھکا کی تیری وڈیائیآ۔ جھٹ نارد بنا سیس تون چرنی ڈھٹھیا، بنا چرناں سیس نوائیا۔ مستک دھوڑی لایا گھٹیا، خاکی خاک رمائیا۔ دُہائی دتی میرے ستگر شبد کیوں سرشٹی کرن لگا زیرو نال زیرو بٹیا، انک نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ کلجگ ہنکار بُرج جاندا ڈھٹھیا، ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیری خاک خاک ملائیآ۔ ستگر شبد کہنا ناردا میں لوک مات اوتار پیغمبران گروآں دے آیا وٹیا، انت میرا کھئے نہ پائیا۔ جس دا کلمہ نام نبی رسولان رٹیا، ڈھولے شرع شریعت والے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد سُن میریاں اڈیکان، نارد رہیا جنائیا۔ میرے کول چار جگ دیاں

تاریخان، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا بن قلم شاہی کاغذ لیکان، لائناں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنہاں وچ حق توفیقان،
 ٹخے میری جھولی گئے بھرائیا۔ اوہ تیرے حکم والی حدیثا، حضرتان دے مالکا دیاں سنائیا۔ اکو چھتر جھلا اگما سیسا، چھتر دھاری رہن کھئے
 نہ پائیا۔ آہ ویکھ لے کی اشارہ کیتا عیسیٰ، عیسوٰں سلام کی سنائیا۔ محمد کی تکدا مار کے نیجھان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے
 میں سب دیاں پوریان کریناں ریجھان، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
 آپ اٹھائیا۔ نارد کہے ستگر شبد تیرا کلمہ کائنات حقیقت حق، ست سچ نال وڈیائیا۔ اوہ ویکھ محمد اشارہ دیندا نور الہی یک، یکمل
 وزی عرضے وضو نورے چشا جمنزے اللہ موزلو خود مالک اگم اتھاپیا۔ پوزستی پون چوزے چکست نظرے بیدز شہنشاہے شوج شرف
 اے عظمیٰ علمائے ازی توپول جکاؤ جمنزے مزہ مہربان مہربان محبوب نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی سنائیا۔ نارد کہے ستگر شبد اوہ تک عیسیٰ اٹھاوے ہینڈ، ہینڈز اپ ویکھے خلق خدائیا۔ جس دی
 خالی ہونی لینڈ، لینڈمارک اپنی رسیا جنائیا۔ تیرا حکم سندیسہ تیرے وچوں کس نوں ہونا سینڈ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پتہ نہیں کی بیو
 ابھیدا تیرا اگم بیہائینڈ، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔
 نارد کہے ستگر شبد موسیٰ کہے مسولی زب زمی روزے شبا سیومزل مفتے زوا کوشے اود شمسے شمی جمیول زوا نورے اللہ زکو زود تاسینو
 سد گستو گوا فرشتو دعا مجبوے نوا شاہے سوا شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے ستگر شبد نانکے نزو عرشے مزو محبتے مزا سسکتے زوا
 شمیول شیبے بہشتل وزی صدقے سدا ادے خدا نورے نور اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ تکھڑ دے گرہ ۲-۵۰۰۸ پارک ایوینیو ٹیرس کنیڈا *

ٹیرس کہے میرا جُگان بعد آیا ٹرم، ٹرمینل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھنّ بھاگ ستجگ پچھوں کلجگ وچ ہویا میرا جرم، تریتا دواپراکھّ نہ کھئے کھلائیآ۔ مہربان پرہ میرے اتم کیتے کرم، جگت کانڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میرا دُور کیتا بھلیکھا بہرم، بھانڈا بہرم بھوؤ بھٹائیآ۔ پُرکھ ابناشی بخشی سرن، سرنگت اک جنائیآ۔ جو متس دتا ورن، جل دھارا وچ گیا رُڑھائیآ۔ سو وقت سہنجنا میں خوشیاں وچ ڈھولے لگا پڑھن، بن رسنا جہوا گائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرے اُتے چھپائے چرن، بن چرناں چرن ٹکائیآ۔ میرا کھولیا ہرن پھرن، نج نیتز کری رُشنائیآ۔ میرا لیکھا نہیں کیسے ذات پات برن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی بھئے سہائیآ۔ ٹیرس کہے میری دھرتی جگ چوڑی پُرانی، پُران اٹھاراں دین گواہیآ۔ میرے اُتے لائی رکھپ دیو نشانی، اوتار اٹھواں دئے گواہیآ۔ عیسیٰ سندیس دتا زبانی، لیکھ لیکھیا بن قلم شاہیآ۔ نانک نرگن دھار کر دھیانی، بن سینت سینت گیا سمجھائیآ۔ ستگر گوبند کیتی مہربانی، مہر مہر نظر اٹھائیآ۔ جس ویلے کلجگ انت کوڑی کیریا ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ دسے خلق خدائیآ۔ سلامت رہے نہ کوئی ایمانی، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیآ۔ نو ست بھئے حیرانی، حیرت گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ مان رہے نہ کیسے گرتھ شاستر بانی، بان انیالا تیر پرہ اپنا حکم چلائیآ۔ جس دا لہنا دینا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیجج ویکھاں چائیں چائنیآ۔ سو شاہو بھوپ سلطانیا، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیآ۔ جن بھگت سہیلے گرمکھ ورو لے امرت رس اکھا پانی، جس دا روپ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ ٹیرس کہے میرا لہنا دینا عجیب، رگ وید دئے وڈیائیآ۔ محمد اشارہ کیتا وچ قرآن مجید، مطاع کر کے گیا سمجھائیآ۔ بھگت کیر کیتی تمہید، خوشیاں خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ منصور اپنی خوشی وچ حق دسی عید، عیدالفطر نال ملائیآ۔ ستگر شبد کھولے نیند، دُھر دا کلمے لے انگریآئیآ۔ سب دی آشا منسا پوری کرے امید، ترسنا پچھلی دئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیآ۔ ٹیرس کہے متس میرے اُتے رکھیا قدم، قدیم دا بھیو دیاں جنائیآ۔ کی لیکھا جانے موہن مادھو مدن، مدھ سوڈن اپنی دھار پرگٹائیآ۔ جس نوں کلجگ اتم اوتار پیغمبر گرو سدن، سدے دُھر نام کلمے والے لے

لگائیا۔ جو دین دُنیٰ شرع دی میٹے حدن، حدوڈ اِکو اک پرگنائیا۔ نام نِدھان وِجائے ندن، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دے لکھ چوڑاسی
 جیو جنت دیپک جوتی جگن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت میری بُجھاوَن ائے اگن، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ جن بھگتاں
 نال آتم پر ماتم پاوے سگن، سُرُتی شبد نال جُڑائیا۔ ست سچ دے کے بھجن، گھڑن بھتنہار اپنا رنگ رنگائیا۔ نِرگن دھار نیتر پائے انجن، نر
 نرائن کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے بنے سَجَن، سگلا سنگ رکھائیا۔ سنت سُهیلآ آوے پڑدے کجَن، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹیرس کہے میں
 اُس دے چرن دھوڑی کران مجن، آپ اپنا چرن کول ٹکائیا۔ جس کلجگ کوڑ کُریار کرنا دجھن، مئی خاک خاک سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ٹیرس کہے میری دھرتی ہوئی پوتر، پتت پاوَن دئے وڈیائیا۔ گھر
 سوامی ملیا مِتر، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا کھیل انوکھا پچتر، پچتر نائک وچ گوبند گیا جنائیا۔ جو نِرگن دھاروں آوے
 نِتر، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جو سب دا سوامی پتر، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دا متس دسویں اوتار نے کیتا ذکر، ذکریا جس
 نوں آشا وچ گیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ٹیرس کہے میں جُگ جُگ
 رہیا تکدا، تقدیر پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ میرا منسا بنیا رہیا حق دا، حقیقت اپنے وچ ٹکائیا۔ میں کھیل تکنا اوس الکھ دا، جو الکھ
 اگوچر نور الاہیا۔ جس دا جُگ چوکرئی ستگر شبد مارگ دسدا، نو ست ست سمجھائیا۔ جس دے حُکم اندر دو جہان وسدا، سِر
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ مالک خالق ہووے گھٹ گھٹ دا، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ جوت پرکاش ہووے لٹ لٹ دا، نِرگن نور ڈگمگائیا۔
 ونجارا ہووے نام اگمی ہٹ دا، وست اِکو اک ورتائیا۔ جو پیار وچ ہر بردا ہووے پھندا، سلل اپنا تیر چلائییا۔ جس دا کھیل بازی گر
 نٹ دا، سوانگی اپنا روپ بدلایا۔ اُس دے پیار وچ ٹیرس کہے میں خوشیاں دے وچ ٹپدا، بھجّان ٹھاں وابو داہیا۔ دوس زین بن رسنا
 جہوا مئی خاک دے توں میرا میں تیرا نام چیدا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ مینوں سہارا ملیا اک پرمیشور پت دا، جو پارہرم دُھردرگاہیا۔
 جو جُگ جُگ جن بھگتاں پیج رکھدا، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ ٹیرس کہے میری پرہ پُکھ اگے عرضوئی، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ جس میری آشا اُٹھائی سوئی، ستیاں لیا جگائیا۔ جس

دا بھيو نہ جانے کوئی، پڑدا سکے نہ کھٹے کھلایا۔ میں اُس دے نام دی دیواں دروہی، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ جو اشارہ دتا کبیر نے لوئی،
 لوئنا توں باہر باہر درڑائیا۔ اِس دے پیار وچ دھرنی دھرت جانی موہی، مُحبت اپنے وچوں پرکھائیا۔ اُس دی سب نے دینی پیشینگوئی،
 پیغمبر آسا گئے رکھائیا۔ جس دے پیار وچ امرت دھار جانی چوئی، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں سمجھو نہ مٹی خاک، خاکی بندیاں دیاں جنائیا۔ میرا جُگ جُگ کھلدا تاک، در
 دروازہ غریب نوازا آپ کھلایا۔ میں ستجگ تربتا دواپرکجگ سُنے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سُنائیا۔ میرے صاحب سوامی
 انترجامی دا میرے اُتے آؤن دا ہووے اتفاق، اتفاقہ اپنا پھیرا پائیا۔ جو دین دُئی آتم پرما تم بنائے سجن ساک، رشتہ فرستیاں باہر جنائیا۔
 رُوح بُت تن وجود کرے پاک، پتہ پُنت آپ اکھوائیا۔ جُگ جُگ دا میرا پورا پچھلا کرے گھاٹ، متس دا لیکھا نال ملائیا۔ سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ انباشی جوتی جاتا شبدي دھار پنڈھ مُکا کے واٹ، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ میں زرگن نور سچ ظہور تکان جوت للاٹ، للائی
 اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی صفت صلاح گاؤندے گئے بھاٹ، بھٹناگر اپنا حکم ورتائیا۔ جو آتم سیج سہاوے سہنجی کھاٹ، کھٹیا اپنی آپ
 سہائیا۔ میری دُرمت میل دھرنی کہے دیوے کاٹ، پاپاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا صاحب ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں جُگ جُگ رکھی آس، زرگن سرگن دھیان لگائیا۔ میں تکدی رہی اُتے آکاش، گگن منڈل باہر
 ویکھ وکھائیا۔ کون ویلا میرا صاحب کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میرے اُتے زرگن دھار کرے واس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جس
 نوں سیس جھکائے شنکر اُتے کیلاش، برہما وشن نو نو لاگن پائیا۔ جس دے آد جگاد سارے داسی داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔
 جس دی منڈل منڈپ ویکھاں راس، گوپی کاہن نچن ٹپن کُن چائیں چائیا۔ میرا لہنا دینا اتم پورا کرے آپ انباش، انباشی کرتا دُھردرگاپیا۔
 جس آگے میری بینتی اک خاص، خصوصیت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا ڈکھڑا کرے ناس، دلدری ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ میرے
 ٹلے ویکھے پرہاس، سُنڈ ساگراں پھول پھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تے ہڈ ناڑی ماس، انتر زرتہ دھیان لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میری جُگ جُگ خواہش اگمی، جگت

ودیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کیسے جنی گکھوں مائل نہ جنی، شاستر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی پوری کر سکے نہ کھئے کمی، کامل مُرشد نظر
 کھئے نہ آئیا۔ بے شک مینوں ساری سریشٹی کہندی امی، امی کہہ کے سیس نوآئیا۔ میرا لیکھا نہیں کایا ماٹی چمی، چم دریشٹی نہ کھئے رکھائیا۔
 میں برہما دھار نہیں کوئی برہمی، پاربرہم دتی وڈیائیا۔ میری ونڈ نہیں کوئی برنی، ورنان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال دی سمجھاں
 کرنی، جو کرتا پُرکھ اک اکھوآئیا۔ جس دی آد جگاد ڈھٹھاں چرنی، بن چرناں سیس نوآئیا۔ کلجگ انت او سے میری بانہ پھڑنی، دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی منزل حق حقیقی چڑھنی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس لیکھ مُکاونا تن وجود دھرنی، سیس جگدیش پھول
 پُھلایا۔ جس دی اکو ٹک ست دھار وچ سب نے پڑھنی، دوجا ایشٹ سریشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ سو توڑنہارا ہنکار گڑھنی، ہوئے ہنگتا دئے
 گوائیا۔ جن بھگت سُپیلے جنہاں دُھر دی منزل چڑھنی، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ٹیرس کہے میری مٹی خاک والی دھرت، دھرم نال جنائیا۔ جس دا لہنا دینا پورب والی شرط، متس اپنا
 بیو کھلایا۔ پر پُرکھ پر ماتم تیرے اُتے آوے پرت، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ تیری آسا منسا پوری کرے ہو س، حرص اور نہ کھئے جنائیا۔
 شاہ شہانہ اک اک دا ہووے برس، جگت برسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نور نورانہ تیرا دھام سُہائے فرش، عرشی پریم اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا لہنا
 دینا چار جگ دا جھولی پائے قرض، مقروض اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے مینوں پُرانی غرض، آشا وچ دھیان رکھائیا۔ میں حیران ہوئی کس
 بدھ کھیل ہویا اسچرچ، اچرچ لیل دتی ورتائیا۔ میرا نام ستگر شبد نام والا کیتا درج، درجہ اپنا آپ سمجھائیا۔ کلجگ انت ہون نہیں دتا
 حرج، ہرجن پچھلے ویکھ وکھائیا۔ میری بینتی اکو عرض، آرزو وچ سیس نوآئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں نال ونڈیں درد،
 دُکھیاں درد اپنے وچ سہائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا قتل کرے کیسے نہ کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سچ وست ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگا بھاگ، وڈبھاگ ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جاتے جگایا چراغ،
 بن تیل باقی کیتی رُشنائیا۔ جگ جگ دی بُجھائی آگ، ترسنا ترپت کرائیا۔ میرے انتر بخشے اک ویراگ، برسوں تیر تیر لگائیا۔ میرے اُتے
 پُھل پُھلواری دھرم دی دھار مہکے باغ، گلشن اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، دُرمت میل میل دھوآئیا۔ دھرنی کہے جس

ویلے گوہند پہلے دن اڈایا باز، بازاں والا میرے اُتے اکھ اٹھائیا۔ جو دسویں اوتار نے دتی آواز، متس گیا سُنائیا۔ اُس دا لہنا دینا دین دُنی کلجگ انت جگت دا بدلے رواج، شرع شرع وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ٹیرس کہے سُن لے دھرنی مٹیا، مئیے امیے تینوں دیاں جنائیا۔ پُورب لیکھا کڈھ کے ویکھ لے وچ وبٹیا، وہناں گہناں توں باہر تیرا لیکھا نظری آئیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دُھر دا سٹیا، سِری بھگوان صاحب سلطان نوجوان کی سمجھائیا۔ جس دے پیار وچ بُلھ نے گایا تھئی تھئی، تھئی تھئی کہہ کے سیس نوئییا۔ جس دا اشارہ دتا رام رمٹیا، بنواسی ہو کے سییا گیا جنائیا۔ جس دا نشان لگایا کاہن گھنٹیا، کاہن کاہن دا مالک اک اکھوئییا۔ جس لہنا دینا پُورا کرنا گوہند والا ڈھٹیا، ڈھونکا ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ٹیرس کہے میرا پچھلا نام ٹنلی، رگوید میری دئے گواہیا۔ میرا مالک خالق زوئے از زمی، پیغمبران نال ملایا۔ میری پچھلی ویکھ تشریح، جو صفتاں نال صلاحیا۔ میرا لہنا دینا جگ وچ کی، کیوں کرتا قیمت پائییا۔ ٹوں بل بل دھرنیئے اُس صاحب توں تھی، جو تھر دا مالک اک اکھوئییا۔ جو امرت دھار نام دا برسے مینہ، میکھلا اک برسائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب بڑا مہربان، مہربان اک اکھوئییا۔ جو جگ جگ دیوے دان، داتا دانی خالی جھولی دئے بھرائیا۔ ایتھے ضرور دھرم دا دھرم جھلیگا نشان، جس دا نشان نہ کھئے مٹائییا۔ ستجگ وچ ضرور ہووے گا پردھان، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائییا۔ جس دا لیکھا نال زمیں اسمان، دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایالا ٹیرس دی دھرتی کرے پروان، جس دا پروانہ جگت لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ دھرنی کہے دھرم دی دھار میرا اج دا دوس مہان، مہما وچ پرہ دے ڈھولے گائییا۔ گرمکھو گرسکھو اُس ستگرُو دا دھرو دھیان، جو انتر نرنتر سب دے اندر وسیا دُھر دا ماہیا۔ جس گرہ ستگر نانک گوہند ملے آن، پیر پیغمبر اوتار بیٹھے آسن لائییا۔ بنا رسنا جہوا بتی دند شبد اگئی گیت گان، گا گا اپنی خوشی وکھائییا۔ سچ دوار بنک سوہے اگما مکان، بن تیل باقی ہوئے رُشنائییا۔ دھرنی کہے میری انتر آشا میرے پاربرسم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار ہر ہردے اندر اپنے پیار دا دے گیان، اگیان اندروں باہر کڈھائییا۔ ٹوں آتما گوپی دا پرماتما ساچا کاہن، آتم پرماتم گوپی کاہن ہو

کے وجے ودھائیا۔ میں تیرا شکر شکرئیے وچ جگت آئی منان، من دی منسا نہ کھئے رکھائیا۔ میری بینتی بے پرواہ کریں پروان، پر م پُرکھ تیرے چرن کول ٹکائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں سب ٹوں سچ پریت دا دیویں دان، دا تے دانی کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ من کلپنا کوڑ نہ پھرے شیطان، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نچ گھر واسی نچ گرہ نچ مندر نچ آتم پر ماتم بخشیں مان، نائیاں اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے جگ جگ تیرا کھیل مہان، مہا اکتھ کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مُکند سنگھ دے گرہ ونی پیگ کئیڈا * *

وساکھ کہے پرہے نو سو چرانوے چوکرئی جگ گئے بیت، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل تکیا آد جگادی برہم برہمادی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ نرگن سرگن تیری لکھ چوراسی ویکھی ریت، ریتوان اگم اتھاہ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم شبد نگارہ سُن دا رہیا گیت، ڈھولا سوہلا رسنا جہوا نال جنائیا۔ پاربرہم برہم بن دا رہوں میت، متر پیارے اپنا کھیل کھلایا۔ جگ چوکرئی ہر گھٹ جان دا رہوں نیت، نیتوان تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیری دسدے گئے پریت، پریم تیرا بھیو چکائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہوں مندر شودوالے مٹھ گرو دوار مسیت، چرچاں چراگاہاں دے وڈیائیا۔ بن تیری کِرپا پُرکھ اکالے دین دیا لے کھئے کرے نہ سانتک سیت، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ ٹوں مالک خالق ایکنکارا جگ جیت، جگ جیون دا تے تیری بے پرواہیا۔ وساکھ کہے پرہو میں کلجگ اتم ہویا بھے بہیت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جگت جگیا سواں کرے نہ کھئے پنت پنت، پاؤن تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ وساکھ کہے پرہو میرے سورے سرنگ، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ نرکار نرکار لا لا اپنے انگ، انگیکار اپنی دیا کھائیا۔ میری خواہش تمنا نو نو چار دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں بال نادانا تیرا بھینگ، بردھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرے شبد دا دیکھدا رہیا ترنگ، جو تریا توں باہر بھجے واہو داہیا۔ جس

دے حُکم وچ جُگ چوڑی کیتے گئے لنگھ، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں ویکھ ویکھ ہُندا رہیا دنگ، دہ دشا اکھ اُٹھائیا۔ میرے انتر نرنتر
 کدے نہ آیا رنج، رنجش وچ نہ کھئے دُہائیا۔ مینوں یاد آوندی جس ویلے کلجگ گوہند دھار بنائی پیارے پنج، پنچم اپنی گنڈھ پوائیا۔ پھر
 خوشیاں وچ نیتر وگے ہنجھ، ہنجھوآں ہار بنائیا۔ میں ویکھاں جگت جہان منجھ، منجھدھارا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچی آس رکھائیا۔ وساکھ کہے پرہو میرا نو نو چار تون وکھرا پرُوشٹا، پاربرہم دیاں جنائیا۔ میرا
 تیرے اُتے ایشٹا، ایشٹ دیو گر سوامی اکو اک رکھائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار اپنی دین دُنی نو کھنڈ تک لا سرُشٹا، سریشٹ اپنا
 دھیان لگائیا۔ تیرے اُتے دھرم دا رہیا کیسے نہ نسچا، پریم وچ نہ کھئے سائیا۔ چارے کُنٹ اندھیرا دِسدا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں
 لیکھ دساں کِس کِس دا، اوتار پیغمبر گر سارے ویکھن تھاوں تھائیا۔ ہتکار رہیا نہ کیسے پریشور پت دا، پاربرہم تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔
 میرے کول لہنا دینا تیرا نت نوٹ دا، جُگ چوڑی اپنے وچ چُھپائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے گوہند والے ہت دا، جو ہتکاری ہو کے گیا
 سمجھائیا۔ انت پیار رہنا نہیں کیسے مت دا، مِت پیارے جس تیری سیج ہنڈھائیا۔ اوہ وقت سہنجنا وساکھ کہے میرے والی تھت دا، گھڑی
 پل اور ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت جگیا سو ٹھگورا پیا منوئے چت دا، چیتن سرت نہ کھئے کرائیا۔ پیار رہیا نہ ایکنکار تیرا اک دا، اک اکلے میل
 نہ کھئے ملائیا۔ منوآ من کیسے نہ ٹکدا، دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کھیل ویکھ لے بوند رت دا، رکت بوند کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ وساکھ کہے پرہو میرے کول ستگر شبد دا اگتی پتر، جس دی کاغذ
 قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت نظر آوے کوئی نہ سطر، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جس وچ لیکھا گوہند دھار دو ست ست دا پچھلا
 دو سو ستتر، ست ستوادی تیرے رنگ رنگائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ سُگھڑ سیانا چتر، جگت ودیا کم کھئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا نہیں
 نال گرہ نچھتر، گھڑی پل ونڈ کھئے نہ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔
 وساکھ کہے میرا پتر کی کچھ لکھدا، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ جگ نیتر کیسے نہیں دِسدا، لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس وچ بہیت اگتا
 بھوکھ دا، بھوکھت چار جُگ دا پھول پھلایا۔ انت پیار رہنا نہیں گرو گردیو کیسے سکھ دا، مُرشد مُرید سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دھرم کلجگ

کوڑی کریا وچ ہونا وکدا، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جگت جھگڑا ہووے پتھر اٹ دا، پاہن دین دُنیا ویکھ بگسائیا۔ وساکھ کہے میں
 ایس دوس ٹوں ویکھ کے پٹ دا، بٹنے والیا دیاں سُنائیا۔ میرا لہنا تک لے اک چٹ دا، جس دے چٹے اُتے کالا اکھّر نہ کھئے ٹُکائیا۔ میرا
 کھیل تیری دھار وچوں نت دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ وساکھ کہے میری چٹھی بہ پُرائی، پُراں اٹھاراں سار کھئے نہ پائیا۔ جس دی بودھ اگادھ کہانی، وید شاستر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جس ٹوں گا سکے نہ کھئے زبانی، جہوا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی منزل ہتھ نہ آئے رُوحانی، رُوح بُت نہ ویکھ وکھائیا۔ کاتب لکھ کھئے نال نہ
 کانی، کائنات نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا کھیل نہیں جسمانی، تن وجود نہ رنگ چڑھائیا۔ وساکھ کہے میرے پرم پُرکھ تیرا حکم اک اسمانی، اسم
 اعظم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری منزل پندھ زبانی، زرویر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ وساکھ کہے پرہو میری لکھت دا ویکھ لا سِریکھ، نرگن دھار دھار جنائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں پیکھ، بن اکھاں
 اکھ اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرا کیہڑا ہووے بھیکھ، رُوپ اولڑا کی وٹائیا۔ کی نام کلمہ دئیں سندیس، سندیسہ ڈھردر گاپیا۔
 کیہڑے وسیں انوکھے دیش، دشا اپنی دے جنائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میرے اُتے تک کلیش، کلکاتی بنی لوکائیا۔ ٹوں
 ویکھنہارا آد جگاد ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ جس کارن مینوں مان دتا گوہند دس دسمیش، دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دا
 اشارہ دیوے وشن دی دھار تھلے شیش، سہسر مکھ نال درڑائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر سارے پرہ دے ہندے آگے پیش، پیشین
 گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ وساکھ کہے پرہو میرا نام
 دھریا وساکھی، وکھم دا مارگ اک درڑائیا۔ میں گوہند مئی آکھی، جو سہج نال گیا سُنائیا۔ میں تیری کراں راکھی، رکھک ہو کے ویکھاں
 چائیں چائیا۔ میرے انتشکرن اک خبر اگمی بھاکھی، بھاکھیا دے کے دیاں سُنائیا۔ چاروں گنٹ میرے ستگر ویکھ اندھیری راتی، ساچا
 چند نہ کھئے چمکائیا۔ جیوں وچوں بدلے نہ کھئے حیاتی، زندگی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چار جگ دے شاستراں دا لہنا تک لے کاغذاتی، اکھّر اکھراں
 نال ملائیا۔ میری اک بینتی تے اکو نیکی جہی باقی، باطن پڑدا دینا چُکائیا۔ تیرے دھرم دا رسیا نہ کھئے جماعتی، ساچا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔

امرت رس رہیا نہ کیسے پرہاتی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیآ۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، ماتر بھومی نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیآ۔ جھٹ ستگر شبد کہے سُن وِساکھ میرے میتا، مِترا دیاں جنائیآ۔ اوہ ویکھ لے کی
 اشارہ دتا رام نے سیتا، ست ست وچ سمجھائیآ۔ کرشن سندیسہ دے کے وچ گیتا، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیآ۔ موسیٰ بن رسنا کہے حدیثا،
 عیسیٰ اسم اعظم اک سمجھائیآ۔ محمد صدی چوڈھویں دسی حق توفیقا، ٹُھے دتے خلق خدائیآ۔ نانک نرگن دھار بدل دتی تواریخا، تاریخ شبد
 والی جنائیآ۔ گوہند کھنڈے دھار مار کے لیکاں، لائن لائن وچوں وکھائیآ۔ وِساکھیئے تیرے دھرم دھار دی ریتا، مندر مسیتاں باہر سمجھائیآ۔
 اِکو رنگ رنگاؤنا ہست کیتا، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نام امرت رس دے کے میٹھا، انرس دیاں چکھائیآ۔ اگلا کھیل کرائے انڈیٹھا،
 جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر شبد
 کہے وِساکھی کھیل تک لے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیآ۔ نو سو چرانوے چوکری جو بنیا رہیا ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُھردرگاہیا۔
 جس نے اوتار پیغمبران گرواں دسیا راہ، رستہ نام کلمے والا جنائیآ۔ سُرتی شبد دتی صلاح، مشورہ اپنا حکم رکھائیآ۔ انتر کہہ کے واہ واہ،
 واپگرُو شبد دتا درڑائیآ۔ کھیل دس کے تھل اسگاہ، مہیئل اپنا رنگ رنگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر بھیو ابھیدا آپ 'توں کھلا، خالق خلق دتا
 سمجھائیآ۔ اوتار پیغمبران پندھ مکا، گرواں گوہند جوت کیتی رُشنائیآ۔ امرت رس آتم دھار چُا، رس رس وچوں پرگٹائیآ۔ کھنڈا کھڑگ
 کھڑگ چُہا، شوہر بانکے دئے وڈیائیآ۔ ورن برن میٹ مٹا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سچ دا رنگ رنگا، رنگت نام والی وکھائیآ۔
 گرُمکھ گرُسکھ ہرجن سنت سہیلے اپنے انگ لگا، انکیکار آپ ہو جائیا۔ پنجان تتان پنچم میل لے ملا، پنچم میتا ہونے سہائیآ۔ پنچم شبد
 ناد دُھن جنا، انتر آتم راگ درڑائیآ۔ پنچ وکارا موہ چُکا، امرت رس رس بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، تیرا ساچا وقت سہائیآ۔ وِساکھ کہے ستگر شبد جگ کیتے گئے لنگھدے، اپنا پندھ مکاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے منگدے، پرہ آگے
 جھولیاں ڈاہیا۔ کھیل ویکھدے رہے ت پنچ دے، پنچم پنچم پھول پھلایا۔ اتم جو کھیل کھلائے گوہند نوری چند نے، چند چاندنیاں باہر
 رُشنائیآ۔ جس بھیو کھلائے برہم بنگ دے، بنگ برہم دتا سمجھائیآ۔ جس دھارو آد جگاد نرگن دھار بھگت سنت گرُمکھ گرُسکھ جمدے،

آپ بنے جنیندی مائیا۔ کھیل کھلا کے کایا ماٹی چم دے، چم دِرشٹی دتی بدلائیا۔ لیکھے پورے کر دے پون سواسی دم دے، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ سنسے رہے نہ ہرکھ سوگ غم دے، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ وساکھ کہے ستگر شبد میرے کول لیکھ جس دا کوئی نہ جانے اکھڑ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آہ ویکھ جس دے گوبند لٹھا ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ نیتز ورولیا مول نہ اتھر، ہنجھوآں ہار نہ کھئے رکھائیا۔ جس نون کتھنی کرے کوئی نہ کتھن، کتھ کتھ نہ کھئے سمجھائیا۔ وساکھ کہے میرے اُتے بھید آیا دسن، وساکھی گوبند والی نال ملاییا۔ جس لیکھ مُکاونا ہتھو ہتھن، جگت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ جس میری دھار آونا متھن، رڑکے خلق خدائیا۔ میرا روگ آوے کتن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ وساکھ کہے ستگر شبد میری ویکھ اگتی تقدیر، قدرت دے قادر دتی جنائیا۔ جس نون کر سکے نہ کھئے تحریر، تاریخ وچ نہ صفت صلاحیا۔ جس نون لکھ سکے نہ کوئی فقیر، فقرے ڈھولے نہ کھئے گائیا۔ جسدا کھیل تگیا کبیر، قبران تون باہر ویکھ وکھائیا۔ انت کہہ کے بے نظیر، نظریہ آپ بھوائیا۔ شبد کہا اوہ مالک پیراں دا پیر، پیغمبران دا پیغمبر نور الہیہ۔ جس نون کہندے لاتصویر، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا نام کھنڈا شمشیر، شرع شرع وچوں اُلٹایا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت اپنی اک پرگٹایا۔ جو زرگن دھار شہنشاہ تے سمت شہنشاہی جس دا وزیر، وزارت جگت دئے بدلائیا۔ جو گوبند دھار امرت رس چکھائے سیر، امیوں رس آپ چوائیا۔ اوہ مالک گہر گبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل بنا سریر، تن وجود سوہا پائیا۔ جس نے انت چرناں دُور رکھنے سمند ساگران نیر، جلاں تھلاں بھيو کھئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول قیمت رہے نہ کھئے کسیر، کسیرا زویداس دا دئے گواہیا۔ انت شرع دے توڑے زنجیر، شریعت اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ وساکھی کہے پرہو میں گوبند دی دھار آئی دو سو ستتر سال بعد، بادے صحر سپس نوائیا۔ میں اچ وکھری منگنی داد، دیدہ دانستہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ نون سوامی میرا آد جگاد، جگ جگ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا نام سن دی رہی ناد، کلے کلیمیاں نال شنوائیا۔ تیرا کھیل تکیا موہن مادھو مادھ، مادھو تیرے ہتھ وڈیایا۔ نگاہ مار لے ست دھرم میرے اُتے ہویا

برباد، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا مینوں کر دے آزاد، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ میرے انتشکرن میٹ دے واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ میرے وڈ وڈ کر بھاگ، وڈبھاگن ہوو او وچ خلق خُداِیا۔ سٹی دی کھول دے جاگ، وچ لوچن نین کر رُشنائیا۔ اپنی سرشٹی درشٹی اندر تک لے بنی کاگ، کاگ ہنس نہ کھئے روپ بدلائیا۔ رسنا جہوا کوڑی کریا بُجھائے کوئی نہ آگ، گوبند امرت ہتھ کسے نہ آئیا۔ وساکھی کہے میں لُولی لنگڑی ہوئی اپاہج، قدم سکان نہ آگے اٹھائیا۔ میرے صاحب سَتگر پرم پُکھ پرماتم کوڑی کریا میرے اتوں بدل دے راج، رنگ اپنا اک رنگائیا۔ سچ پیار بخش دے اک سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ تُوں مالک اکم اتھاہ گوبند دھار جس کھیل کھیلیا وچ پنج آب، پنچم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تینوں پیغمبران کہا جناب، میں وی جناب عالی کہہ کے سیس نوایا۔ مینوں دے خطاب، خطا میری معاف کرائیا۔ اوہ لیکھ ویکھ جو نانک دس کے آیا وچ بغداد، بغلگیر بغلیاں بغل وچ رکھائیا۔

* ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گرہ ڈیٹرائٹ ۲۲۱ فارچون یو۔ ایس۔ اے۔ * *

دھرنی کہے میرا خوشیاں والا دہارا چھ وساکھ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے انتشکرن اکھی آئی بھاگھ، جس نوں جگت وِ دیا اکھراں وچ نہ کھئے گائیا۔ جو سچ سنندیسہ نر نریشا پن تن وجود باون گیا آگھ، پن رسنا جہوا ڈھولے سوہلے شبد سُنائیا۔ انت کنت بھگونت کھیل کرے الکھنا الاکھ، الکھ آگوچر اکم اتھاہ اپنا کھیل کھلائیا۔ میں بینتی کیتی نانی ہو کے اناتھن ناتھ، دینن ہو کے سیس جھکائیا۔ کِریا کر میرے پرم پُکھ سمراٹھ، پاربرسم بھیو ابھید کھلائیا۔ میں خالی بنا ہتھان اٹھائے ہاتھ، دھرنی کہے آسماناں باہر دھیان لگائیا۔ جھٹ شبد اکھی سنی بات، جس دا چار جگ دے شاستر بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ میں نو نو ٹیکیا ماتھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال چرن کول کیتی ڈنڈاوت، بندنا وچ

سپس نوائيا۔ ڀرم ڀرڪه چرن دھوڙ ديني نيامت، نراڪار نرنڪار اپنا رنگ رنگائيا۔ ميرے انتر تيرے پيار دي ربه امانت، جگ چوڪڙي سڪے نه ڪڙي مٿائيا۔ ٿو مالڪ خالق ٿور ٿورانہ صحيح سلامت، صاحب سوامي انترجامي اک اکھوائيا۔ جگ چوڪڙي ميرے اُتے ڪيون ٻندي رهي قيامت، نو ست ويڪھنا تهاون تھائيا۔ مہربانا محبوبا تيرے حڪم نال ميري بني بناوٽ، اُتر پورب پچھم دکھن سمجھ ڪڙي نه پائيا۔ نو سو چرانوے چوڪڙي جگ پچھون ميرے انتشڪرن آوے تھڪاوٽ، دوس زين بهجان واهو داھيا۔ دروھي ڪيون ميرے اُتے هوئي بغاوت، بغلگير رهن ڪڙي نه پائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينسا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائيا۔ دھرنی ڪپے جس ويلے باون نرگن شبدی دھار ميرے اُتون لنگھيا، جگ نيتر نظر ڪيسے نه آيا۔ ميرا خوشيا نال انگن ڪيا رنگيا، لال گلال اکم رنگ رنگائيا۔ پريم پيار وچ داسي هو اڪو پيار منگيا، مانگت هو ڪے جھولي ڏاھيا۔ ميرے ڀرم ڀرڪه پرماتم دين ڏني سچ چڙھاونا چنديا، ٻن سوريه چند ڪرے رُشنائيا۔ باون خوشي وچ ڪپا جس ويلے ستجگ تربتا دواپرلنگھيا، ڪلجگ انت ويڪھ وڪھائيا۔ ستگر شبد ڪھيل ڪرے پري انديا، گو بند گو بند گو بند رنگ رنگائيا۔ جس دا لہنا دينا اتم هونا نو ڪھنڊيا، ست ديپ سوٻها پائيا۔ جو ويڪھ وگسے دو جهان برهمنديا، پري لوء آڪاش پاتال گگن گگنتر دھيان لڪائيا۔ ليڪھ مکائے اتم اُتبھج سينج جيرج انڊيا، چارے ڪھاني ڪھوج ڪھوجائيا۔ نام ندهان وڪھائے ڪھنڊ ڪھنڊيا، ڪھڙگ اک پرگٿائيا۔ جس نے دين ڏني وچ جگت جهان ونڊيا، نام ڪلمے سنگ بنايا۔ اوھ دھرنئي تيرا ويڪھ اتم ڪنڊھيا، ڪنڊھي گھاٽ اپنا ڏيرھ لائيا۔ ستگر دھار ايڪنڪار بهيو ڪھلائے اگني ڏنڊيا، ڏنڊاوت سب دي دے بدلايا۔ تيرا دھرم سهاگ هون نه ديوے رنڊيا، شاھو بهوپ مہر نظر اُٿائيا۔ اُس ويلے نشان هونا تارا چنديا، سوريه بهان پرده پرديا وچون چڪائيا۔ دھول تيرا ميٿنا حد ٻٽيا، دھرنی ويڪھنا چائين چائيا۔ مانو دھار من منسا هوني گنديا، سچ ست وچ نه ڪڙي سمائيا۔ ڪلجگ ڪوڙ وڪار هونا دھنديا، دھرم دي دھار نه ڪڙي پرگٿائيا۔ مانس مانس پيار هووے نه ڪيسے بنديا، بندگي وچ نه ڪڙي سمائيا۔ اوتار پيغمبران گرواں اُس ويلے وقت هونا لنگھيا، پچھلا پنڊھ نه ڪڙي جنائيا۔ پھرنی دروھي جنگل جوھ اُجاڙ يله ڏونگھ ڏليا، شوھ دريا دين ڏٺائيا۔ جگت نيتر جهان هونا انڊھيا، نج نيتر نين اکھ نه ڪڙي ڪھلايا۔ امرت رس رينا نهين گنگيا، گوداوري جمنا سُرستي رووے مارے دھاييا۔ نوڪھنڊ تيرے اُتے ودھ پڪھنڊيا، دوس زين بهجے واهو داھيا۔ ڪوڙ ڪلپنا هووے گھمنڊيا، نمرتا

وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں باؤن آگے کیتی
 منّت، بن آسا جگت جنائیا۔ نگاہ ماری میری سمت، دشا کوٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس ویلے تیری سرِشٹی ہوئی نندک، سچ وچ نہ کھئے
 سہائیا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ ہمت، حوصلہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میری کلپنا والی میٹنی چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میری خوشیاں والی ڈیٹ، ڈیٹروٹ وچ دھیان
 لگائیا۔ میں چار جگ کیتا ویٹ، بن نیتر لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ کس ویلے میرا محبوب ماہی آوے کھیوٹ کھیٹ، خالق خلق نور الہیہ۔
 میں درشن کران نیتن نیت، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جو نرگن سرگن کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا پورب کھولے
 بہیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میں سچ دساں جس کارن گر ارجن سیس پوائی تئی ریت، تئی توی سوبھا پائیا۔ تن وجود کر کے کھیت،
 پنجان تتان سنگ چھڈائیا۔ اوہ ہوکا دے کے گیا سندیس، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ کلجگ انت کِریا کرے نر نریش، نر نرائن اکم اتھاپیا۔
 جس دے آگے سارے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں اپنیاں ہتھ اُٹھائیا۔ اوہ کرے اولٹرا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا نظر نہ آئے
 مچھ داہڑی کیس، کیس گڑھ دا لیکھا گوبند نال ملائییا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔
 سو دھرنیئے تیرے اتوں میٹے کلیش، کل کلکی اپنی کل ورتائیا۔ اس دا اشارہ سو دتا گوبند دس دسمیش، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میں باؤن آگے کیتی ارداس، بن سیس سیس
 نوائیا۔ میری بینتی سُن اُتے آکاش، آکاش آکاشاں توں پرے دھیان لگائیا۔ میں تیری منڈل منڈپ تکان راس، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔
 میرے پرم پُرکھ پرماتم تُوں آؤنا میرے پاس، پاسا دین دُنی بدلائیا۔ ستگر شبد سندیسہ دتا خاص، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ دھرنیئے تُوں نہ
 ہوئیں اُداس، اُداسی چنتا نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ویکھ کی آشا رکھی بیٹھا شنکر اُتے کیلاش، کل دھاری اپنا دھیان لگائیا۔ جس ویلے ست سچ
 پرہو دا نام رہیا نہ کیسے وچ سواس، ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ تو ست کوڑ وکار ہووے ولاس، بسمل روپ نہ کھئے درسائیا۔ شرع دا شرع
 کرے ناس، نام کلمہ کلمے نال لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی

کہے جس ویلے میں باؤن ولّ تکیا، نگاہ زمیں اسمان توں باہر رکھائیا۔ میرا سنسا رہیا نہ شکیا، بہرماں بہرم نہ کھئے بھلائیآ۔ میرا انتشکرن ہویا
 پکیا، دھیرج دھیر وچ پرگٹائیآ۔ مینوں حکم سندیسہ ملیا یکیا، واحد اکو اک سُنائیآ۔ دھولے نگاہ مار لے بنا پرم پُرکھ توں تیرا پڑدا کیسے نہ
 ڈھکیا، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیآ۔ پُشت پناہ ہتھ کیسے نہ رکھیا، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپرینے کھئے نہ سکھیا، سگلا سنگ
 نہ کھئے نبھائیآ۔ دین دُنی جگت جہان جگ جگ تیرے اُتے جانے متھیا، متھن ہندی رہے لوکائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال دا لیکھا رسنا جہوا بئی
 دند شبدی دھار نال جاوے کنھیا، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیآ۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ چلدا جاوے رتھیا، رتھوایی ہووے دُھردرگاہیا۔ اوہ
 ویکھ لے تریتا دواپرکلجگ جاندا تھیا، بھجے واہو داہیا۔ انتر مان رہنا نہیں تیرتھ اٹھسٹھیا، چاروں کُنٹ کُنٹ کُرائیآ۔ نیتز رووے مندر
 مسجد شو دوالے مٹھیا، گرو دوار سار کھئے نہ پائیآ۔ کلجگ سب دا کھیڑا کرنا بھٹھیا، اگنی کوڑ گُریار تپائیآ۔ کیسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا
 وٹیا، جگت رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا مٹیا، ساڈھے تن ہتھ نہ کھئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے میرا تھان سہنجنا، وساکھ چھ ملے وڈیائیآ۔ کیرپا کرے پرہہ درد دکھ بھہ بھنجنا،
 ساگران پار میرے اُتے دیا کھائیآ۔ جس دی چرن دھوڑ نال میرے نیتز پیا انجنا، لوچن اکھ کھلائیآ۔ مینوں چار جگ دا مل گیا ساک
 سجننا، میت مُرارا اگم اتھاپیا۔ جس دا نو ستّ اکو نام دا ڈنکا وجنا، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ جس دا توری دیپک جوت چار کُنٹ
 جگنا، جاگرت جوت پن ورن گوت کرے رُشنائیآ۔ جس دے حکم وچ شاہ سلطان بھجنا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیآ۔ جس دے حکم وچ
 کوڑ گُریارا ونجھنا، ونجھی ہاتھ کیسے نہ آئیآ۔ جس دے حکم وچ پینڈا پندھ لنگھنا، بیس بیس ہر جگدیش اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس دے
 انگیکار سب نے لگنا، گودی گود اک سہائیآ۔ جس نے شرع دی میٹنی حدنا، حدوڈ رہن کھئے نہ پائیآ۔ گوپال سوامی مدھ مدنا، مدھ
 سوڈن جس نوں سارے سیس نوائیا۔ جس نے آتم دھار کراؤنا ججنا، مکے کہے ویکھن نین اُٹھائیآ۔ سچ دوار دا اکو پدنا، درگاہ ساچی اک
 سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے میں باؤن چرن جھکدی، نو
 نو سیس نوائیا۔ میں آواز سنی اگمی ٹک دی، جس نوں رسنا جہوا سکے نہ کھئے درڑائیآ۔ جس دے نال میری جگ چوکڑی مُکدی،

سَتَجُگ تریتا دواپر بیٹھن پندھ مُکائیا۔ جس کھیل کھلاؤنی مانس ذاتی اُٹے رُکھ دی، تن وجوداں پھول پُھلایا۔ میرے اُتے درد ونداؤنی مانس
 مُکھ دی، مُکھتا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں جُگ چوکرے رہی پُچھدی، سُنہیڑے شبد شبد والے جنایا۔ کی کھیل ہونی
 اُس ابناشی اچت دی، جو چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جس کھیل سہاؤنی اپنی سہنجی رُت دی، رُڑی پریم والی مہکائیا۔ رکھیا کرنی میری
 کھلی گت دی، گوتم دی آشا ویکھ وکھائیا۔ جس فریاد سُننی گوبند سُت دی، پتا پُوت ہو کے گود اُٹھائیا۔ جس کلجگ کوڑی شرع میٹنی
 لُٹ دی، لُٹیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے
 میرے نیتراں وگیا نیر، ہنجھوآں بار بنائیا۔ میں باؤن آگے رکھی اپنی تقدیر، جگت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ مینوں تکنا نال اپنی تدبیر، طریقہ
 اور نہ کھئے جنایا۔ کس بدھ میرا لہنا دینا ہووے نال شاہ حقیر، شاہ سُلطانان رنگ رنگائیا۔ اُس اشارہ دتا دھرنیئے اوہ کھیل تک گئی گہیر،
 گہر گور کی درڑائیا۔ جو تیرے اُتے دین مذہب کرنے تعمیر، اوتار پیغمبران گرواں گنڈھ پوائیا۔ مانو مانکھ مانس دینے چیر، چاروں کُنٹ
 ویکھ وکھائیا۔ اپنے حُکم دا انیالا لا کے تیر، دو جہان ونھے تهاؤں تھائیا۔ تیرے اُتے پنج تتاں شرع دے پا زنجیر، نام کلمیاں بندھ بندھائیا۔
 ایہہ کھیل بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ تُوں لہنا دینا لینا انت اخیر، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس نوں سب نے مٹنا پیراں دا پیر،
 پیغمبر نُور الاہیا۔ جس دی دو جہان جاگیر، آد جُگاد جاگرت جوت دُگمگائیا۔ اوہ تیرے بنا مُکھ توں امرت رس پاوے سپر، کوڑ گریار
 اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں باؤن تکیا
 نُور الہ، تن وجود ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جو بنیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ دھئے کرماں وچ منیا میرا تھان، تھان تھنتر وند نہ
 کھئے وندا ئیا۔ میں اُس دا سُن اگمی ناں، نعرہ اکو دتا سُنائیا۔ تیرے قدماں بل بل جاں، چرن کول تیری سرنائیا۔ تُوں ہونا مہرواں، مہر
 نظر اُٹھائیا۔ میرا پوتر کرنا تھان، تھنتر دینی سرنائیا۔ جھٹ شبد سَتگر سندیسہ دتا آ، انا فنا گیا سمجھائیا۔ دھرنی تک لے جل تھل نین
 اُٹھا، مہیئل دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ سَتجگ تریتا دواپرا تم کلجگ جاوے پندھ مُکا، بھجے واہو داہیا۔ کرپا کرے آپ خُدا، خود مالک نُور
 الاہیا۔ تینوں کدے نہ کرے جُدا، جُز وکھرا وند نہ کھئے وندا ئیا۔ جس نوں جُگ بدلن دی ادا، عداوت تیری دے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں

بنکے آوے رہنٹا، رحمت تیرے اُتے کھائیا۔ جس نون پینمبراں کہنا ساڈا نور الہ، امام اماما اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے ویس وٹا، روپ اگم اتھاپیا۔ دھرنی دھرت دھول تیرا لیکھا دئے چکا، چُکنی ہو کے رہنا تھاون تھائیا۔ تیرے سینے چرن کول دئے ٹکا، دھوڑی ٹکے تیرے مستک خاک رمائیا۔ تینوں کور کُریار دیئے مُردیئے دئے جوا، جیون جیون وچ بدلائیا۔ دھرنی کہے میں جھٹ شکر لیا منا، شکرانے وچ لاگی پائیا۔ بنا زبان توں کہہ کے واہ واہ، واہ واہ کہہ کے تیرے ڈھولے گائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری کلجگ اتم پکڑیں بانہ، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باون کہا دھرنیئے سو پُرکھ نرنجن دیا کھاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن نین اٹھاویگا۔ ایکنکار ویکھ وکھاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاویگا۔ ابناشی کرتا سوہا پاوےگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ پاربرہم آپ اکھاویگا۔ ستگر شبد شبد اٹھاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بھیو چکاویگا۔ ترے گن مایا پنج تت لکھ چوراسی کھیل کھلاویگا۔ سرشٹی درشٹی اندرون ویکھے برہم مت، پاربرہم اپنا بھیکھ وکھاویگا۔ تیرے اُتے دھرم دا پھیر بیج بیجے وت، بے وطنے وطن تیرا پھیر وساویگا۔ چرن پریتی جوڑ کے نت، ناتا اپنے نال رکھاویگا۔ جس اُتے گوبند یارڑے ستھر جانا گھت، سو صاحب سلطانا تیرا رنگ رنگاویگا۔ ٹوں خالی رکھنے ہتھ، جھولی تیری آپ بھراویگا۔ جس نون سب نے کہنا پُرکھ سمرتھ، سو صاحب تیرا سگلا سنگ نبھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھاویگا۔ باون کہا دھرنیئے اکو پُرکھ اکال دی رکھیں اوٹ، اوڑک تینوں ویکھ وکھائیا۔ بے شک تیرے حصے دا نام ہونا ڈیٹروٹ، جگت اکھراں سنگ بنائیا۔ اُس ویلے دین دنی ڈگی ہونی آنیوں بوٹ، پھڑ باہوں نہ کھئے ٹکائیا۔ شبد نام دی لائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا نور ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو ستگر شبد دو جہاناں اکو بہت، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری ڈرمت میل جائے دھوت، پنت پاون دیا کھائیا۔ جس ساری سرشٹی تیرے اُتے اتم پرماتم اکو کرنی گوت، دوسر ورن برن رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پیار مُحبّت وچ کھلیئے کوجھیئے ہونا موہت، مُحبّت پرہ دے نال رکھائیا۔ تیرے نو کھنڈ دے انتر انتر کھولے سوت، ستیئے تینوں لئے جگائیا۔ تیرا مالک خالق اکو اک اگما کھوئت، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس دی جگ جگ ہووے دھونس، دھونس نام والا

وجائیا۔ جس دا وزن کوئی نہیں وچ پوڈ اؤنس، گنتی گنت نہ کھئے رکھائیا۔ اُس نے ستجگ ست چلاؤنی رونس، کلجگ کور کڑیار مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا ساچا سنگ بنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہسی، باون دتی وڈیائیا۔ میں بن قدمان توں نسی، چاروں گنت واہو داہیا۔ پھیر میں ویکھی اپنے اُتے چارے کھانی چار نال اسی، چوراسی سوہا پائیا۔ میں بے خبراں خبر انوکھی دسی، دہ دشا دشا درڑائیا۔ دین دنی اتم پرہ نے بنہنی دین مذہب والی رسی، گندھ شرع والی پوائیا۔ من کلپنا سرشتی ہونی پھسی، فیصلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ کلجگ دھار ویکھ کے مینوں پے گئی غشی، ہوش مت نہ کھئے رکھائیا۔ میں چڑدی دشا نگاہ ماری مینوں کھیل دسیا پوشی، بے انت بے پرواہ دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے مینوں باون دتا بھروسہ، بھروسے وچ سمجھائیا۔ میرا اتتر نہیں ہویا ہوجھا، ہوجھی مت نہ کھئے جنائیا۔ میں چار جگ دے شاستراں سن دی رہی بوتھا، اکھراں اکھراں دھیان لگائیا۔ میری بدل نہ سکی ہوشا، بڈھی جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبراں جگت کھیل کھیلیا انت ہو خاموشا، پردہ پردہ نہ کھئے کھلائیا۔ میں ستجگ تریتا دوپر کلجگ کردی رہی سوچا، سمجھ سمجھ وچو اٹھائیا۔ کون ویلا میرا پرم پڑکھ پرما تم میری پوری کرے لوچا، لوچن اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میں آشا وچ رکھی اڈیک، جگ چوگری دھیان لگائیا۔ نانی ہو کے منگدی رہی بھیکھ، بھیکھ ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا صاحب سوامی میرے آؤنا نزدیک، زرگن اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرا درشن کراں لاشریک، شرع توں باہر ویکھ دکھائیا۔ خوشیاں نال کراں تعریف، ڈھولے سوپلے راگ جنائیا۔ میری آیو ہون نہ دئیں ضعیف، ضعیفال عمر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ سنان اگم حدیث، حضراتاں توں باہر دینی پڑھائیا۔ میرا لہنا دینا تیرے نال جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ تیری صفت صلاح باہر راگ چھتیس، اکھراں اکھراں وند نہ کھئے وندائیا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہان سری بھگوان بیٹھن سیس نوائیا۔ میرا لیکھے لاؤنا چار جگ دا پیسن پیس، پسر پدر تیری آس رکھائیا۔ توں مالک سوامی میرا اک جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دا مٹر پیارا میت، ساجن اک اگم اتھاہیا۔ دھن بھاگ میرے اُتے دھرم دی بدلے ریت، مندر مسیت پنڈھ مکائیا۔ مانس مانو مانکھ کر کے پت

پُنت، پت پاون اپنی دیا کھائیا۔ کیتے جگ چوکڑیاں گئے بیت، پورب پچھلا پندھ مُکائیا۔ انت میری کایا کر دے ٹھانڈی سیت، کلجگ آگنی آگ بُجھائیا۔ تُوں مہربان محبوب ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ میں تیرا ڈھولا سوہلا گاواں ایکنکارا گیت، گوہند میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ میرا بنا سپس تون تیرے قدما جھکے سپس، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد لیکھا ایکنکار زراکار اک اکیس، اک اکلے تیری آس آس وچوں رکھائیا۔

* ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ۴۰ پریاوری اے وی ۰ ای ۰ ہورن سے لنڈن نمبر ۸ انگلینڈ *

دھرنی کہے میرے صاحب سری بھگوانا، بھگونت کنت پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی والی دو جہانا، پاربرہم پت پرمیشور ٹدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پروردگار شاہ سلطانا، آگم اتہاہ نور الہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو مینوں دیندے رہے تیرا پیغام، زراکھ دھار اکھراں وچ بدلائیا۔ تُوں کِریا ندھان نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ میں کلجگ انت انتشکرن وچ ہوئی خیرانا، خیرانی وچ میری ڈہائیا۔ چار کنت نوکھنڈ میرے اُتے کوڑ ہویا پردھانا، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے گیانا، پاربرہم پرہ میل نہ کھئے ملائیا۔ آد جگاد جانی جانا، جانہار ایکنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں انت میرا کر کلیانا، کائنات دا کلمہ دے بدلائیا۔ میرے رحمان رحیم رحمانا، رحمت میرے اُتے کھائیا۔ میری مٹی خاک پوتر کر استھانا، دھول دھرت ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں مرد مردان وڈ بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ست سچ میری جھولی پا دے دانا، داتے دانی مہر نظر اُٹھائیا۔ کوچھی کملی مات لوک دینا مانا، نہانی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے صاحب ستگر سرگ، شابو بھوپ تیری سرنائیا۔ میری دھار نہ کریں الگ، الگھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نگاہ مار لے

چاروں کُنٹ لگی آگ، نوکھنڈ امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میں کوڑ کلپنا وچ گئی دگ، دغا فریب کرے تیری خلق خُدائیا۔ کلجگ جیو
 بیڑے ہو گئے بگ، ہنس روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ دوس رین موہ وکار تتی واء رہی وگ، پون رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری دُبائی نگاہ مار لے
 اپنی دین دُنی جگ، جاگرت جوت پن ورن گوت ویکھ وکھائیا۔ مانس مانو ماٹکھ تیرا درس کرے نہ اُپر کوئی شاہ رگ، آتم پر ماتم میل نہ کھئے
 ملائیا۔ دُهن آتمک سُنے کوئی نہ ند، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ میرے محبوبا دین مذہب شرع میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھائیا۔
 لکھ چوراسی تیری نرگن دھار جد، جدپ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا رہے نہ مدھ، موہن مادھو دینی مان وڈیائیا۔ میرے اُتے
 ستجگ تریتا دواپرگئے لد، کلجگ انت ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے آس
 رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سُن پکار، بینتی پئے تیرے چرن کول ٹکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سانجھے یار، ہر پُرکھ نرنجن تیری آس رکھائیا۔
 ایکنکارے دے ادھار، آد نرنجن کر رُشنائیا۔ اباشی کرتے پا سار، سری بھگوان ہو سہائیا۔ پارپرہم میرا بیڑا کر دے پار، برہما پڑدا آپ
 چُکائیا۔ ستگر شبد میرا لہنا دینا قرضہ دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، راما
 کرشنا اکھ اکھ نال بدلائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد کیتی گفتار، گفت شنید تیرا بھیو چُکائیا۔ نانک گوبند بول جیکار، تیرا سوہلا ڈھولا
 دتا سُنائیا۔ میں سندیسے سُنے وارو وار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنی اکھ اٹھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے انت میری پاؤنی سار،
 مہاسارتھی ہونا آپ سہائیا۔ میرے اُتے میٹ دے دھواں دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کوک کوک سُنائیا۔ میں روواں زارو زار، پن
 نیناں اکھیاں نیر وہائیا۔ میری منزل ویکھ دُشوار، دُشمن گرہ گرہ نظری آئیا۔ تیرا کرے نہ کوئی دیدار، دید عید نہ کھئے رُشنائیا۔ تن وجوداں
 اندر تک پنچ وکار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ شبد انادی سُنے نہ کوئی دھنکار، برہمادی بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار،
 دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ تون مالک خالق امام اماما اگم سکدار، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی اوتار، کل
 کلیش دا لیکھا دے چُکائیا۔ تیرے چرن کول دھوڑی لا کے چہار، مستک ٹکے نام والے رمائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے بھگت سہیلے ہون
 اُجیار، اُجل مُکھ دینا کرائیا۔ امرت رس نجہر جہرنیوں بوند سوانتی دینا ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت بُجھائیا۔ گھر مندر گرہ سہاؤنا بنک دوار،

دوارکا واسی کرشن جس دا اشارہ گیا کرائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا کاغذ قلم شاہی توں باہر، رسنا جہوا صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے منگان تیرا دوار، دھرم دی دھرم آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں کلجگ اتم بنی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری یراکھہ دھار دی پنکٹی، پاربرہم جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تیرے دوار تے بھکھی ننگتی، درویش ہو کے سیس نوائیا۔ میرا لہنا تک لے صدی چوڈھویں جاندی لنگھدی، محمد بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ کی دھارا وینی کوڑی گنگ دی، گہر گمبہر دینا سمجھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں بیس بیسے ہر جگدیشے اتم آشا رکھی جنگ دی، جگ جگ اپنا نین اٹھائیا۔ میرے اُتے کس بدھ نشانی مٹنی تارا چند دی، چند چاندنا کون رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری پُشت پناہ نہ ہووے ننگن، سیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ ہین نہ ہوواں مندن، مندبھاگ دینی وڈیائیا۔ میرا نیت نین رہے نہ اندھن، لوچن تیرا درشن پائیا۔ دھوڑی خاک رما کے صاحب سوامی چندن، چند ستارے دیاں سُنائیا۔ جس نو کھنڈ پرتھی بہرمان ڈھاؤنی کندھن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم ٹٹی آوے گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاناں وچ برہمنڈن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھے چائیں چائیا۔ میں اوسے نمسکار کران چرن بندن، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی لنگھن، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ مینوں دیوے سچ اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گوبند دی دھار لیکھا جانے کنگن، تن وجوداں پھول پھلائییا۔ توں میرا میں تیرا مینوں تیرا جنائے اکٹا چھندن، پاربرہم پرہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دھرنی کہے میں بھاگ بھری ہوواں وچ لنڈن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ اٹھ دا اٹھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائییا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے انتر اک ویراگ، ویری کلجگ دینا مٹائیا۔ دُرمت میل دھونا داغ، پت پُنت دینا بنائیا۔ بدھی کوڑ رہے نہ کاگ، ہنس روپ دینا درسائیا۔ ترے گن تت بھجاؤنی آگ، رجو طمعو ستو ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرے گرہ جگاؤنا چراغ، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ میرے

گرہ دھرنی کہے لگاؤنا بھاگ، بھگون بھاگ سنگھ سنگ اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، تیرے پیار وچ پرم پُرکھ ہونا وساد، دوسرا اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

* ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گرہ ۳۲ کرانبورن روڈ لندن نمبر ۱۰ مَسْرِل پل *

نارد کہے دھرنیئے میں پرہ دا بھگت چران کا، چری وچھنیئے تینوں دیاں جنائیا۔ میرے کول جگ چوکڑی پُرانا ساک، جو نراکھہ دھار
 وچ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس وچوں حکم سندیسہ سُنیا بھوکھت واکا، اوتار پیغمبر گر دید شُنید دھیان لگائیا۔ میں حیران ہو گیا پُرکھ اکالے
 دین دیا لے حکم دتا شبد اگئی کاکا، کلجگ کلکاتی دھیان لگائیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی سب نوں مارے ہاکاں، حکم حکم وچوں سُنائیا۔ نوں
 چار کُنٹ دہ دشا کھول کے رکھیں تاکا، کُنڈی کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ اُس دا روپ انوپ بن اکھیاں تکنا بانکا، چھوہر بانکا دو جہاناں نظری
 آئیا۔ جو زمیں زمان ویکھنہارا خاکہ، خلق خالق پڑدا آپ اٹھائیا۔ اگئی آسو چڑھیا ہووے راکا، جگت جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پرہ دا بھگت پُرانا ایک، ایکنکار دتی
 وڈیائیا۔ بنا تن وجود رکھی ٹیک، بڈ ماس ناڑی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من مت بڈھ باہر اپنا انتر رکھیا بییک، منسا جگت نہ کھئے رکھائیا۔
 بنا شرع توں بنیا ربیا نیک، حکم وچوں حکم سنان چائیں چائیا۔ تیرا کلجگ کوڑی کرپا تکان سیک، ممتا موہ اگن تپائیا۔ میں سچ دا سچ
 کھولن آیا بہیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اٹھ کے دھرم دی دھار نال ویکھ، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جس بڈھ لہنا دینا مکننا ملاً شیخ، مسانک
 بیٹھن پندھ مکائیا۔ تیرے اُتے دھرم دی دھار بدلنی ریکھ، رکھی مئی رکھیشر جگدیشر دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے سمبل دیش، دیس
 دیساتراں پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیرا صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی شاہو بھوپ نر نریش، ایکنکار اک اکلّا اپنا کھیل
 کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پرہ دا آد جگادی
 سٹ، دُولھا اکو نظری آئیا۔ میرا مالک خالق ابناشی اچت، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ جس تیری ویکھنی کلجگ اتم رت، زُٹری اپنے

رنگ رنگائیا۔ تُوں ساودھان ہو کے اُٹھ، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ نگاہ مار لے پچھم والی گٹھ، کی کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ جو انت کنت
 بھگونت رہیا تھم، مہربان محبوب اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا پائے لٹ، لُٹیرا کلجگ نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے میری آشا جگ جگ پرہ نے سودھی، وشا جگت نہ کھئے
 جنائیا۔ میری زمیں اسماناں باہر بلدی بودی، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ میں کھیل کھیلیا اگمی گودی، گوداوری کنڈھے گوبند میری دئے
 گواہیا۔ مینوں جگ چوڑی پرہ نے دتی سوچی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ میں چار جگ دا پُرانا بودھی، بُدھی توں پرے میری
 پڑھائیا۔ تُوں کی سوچنا اُنکل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، ٹھوکر لگے تھاوں تھائیا۔ میں پُرانا پنڈت میرے ہتھ لا لے گوڈی، گڈ مارنگ کہہ کے
 سیس نوائیا۔ میں نو سؤ چرانوے چوڑی جگ دا جوگی، جگتی پرہ نے دتی چائیں چائیا۔ تیرے نال میل ہویا کلجگ انت سنجوگی،
 جگ وچھڑیئے دیاں سمجھائیا۔ کیوں کلجگ مانو ذاتی مایا ممتا ہوئی بھوگی، آتم رس نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے اُتے بہار ودھیا بوجھی، ہوؤلا سکے
 نہ کھئے کرائیا۔ تُوں ترسنا دی ہوئی روگی، ہوئے گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے پریم جوجی، دو جہاناں باہر رہیا جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے دھرنیئے بے خبرے مار جھاک، تینوں
 پورب بھیو کھلایا۔ کی تیرا لہنا دینا باقی، باقاعدہ دیاں درڑائیا۔ کی تُوں چلنی ساکھی، حُکم سندیسہ کی سُنائیا۔ کس بدھ تیری میل جانی
 کاٹی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دھرم دوار دی کھلے ہاٹی، ہٹوانا دے اِکو ماہیا۔ دھرم دی منزل دے واٹی، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔
 لیکھ لاوے گوبند رس امرت والی ہاٹی، پاربرہم پرہ اپنا سنگ بنائیا۔ جوت جگائے مستک تیرے نور للاٹی، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سچ
 سہنجی کرے سیجا کھاٹی، بن پاوے چول دئے وڈیائیا۔ پوتر ہووے تیری نو ستّ دی ماٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں آ گیا پھردا پھردا، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ نی تیرا لہنا دینا پُرانا
 چر دا، چار جگ دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ بنا اکھاں توں ویکھ اپنا پردا، بن نیناں نین تکائیا۔ کی کھیل پُرکھ اکال گِرور گِر دا، گہر گمبھیر
 کی سمجھائیا۔ تیرا کھیل سہنجنا روپ تک لے نرائن یر دا، نراکار ویکھنا چائیں چائیا۔ جس دے حُکم نال گِیرا گِردا، چارے جگ اپنا پندھ

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پرہو دا سجن میت،
 ساجنوآ دئے وڈیائیا۔ جس تینوں کرنا ٹھانڈھی سیت، اگنی تت تت بُجھاییا۔ بخشنی حق پریت، پریم میلا میلے دُھردرگابیا۔ میرے کول لیکھا
 اگتا جس دی سارے کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بُھگتاییا۔ جس دا بنے نہ کوئی فریق، شرکت وچ خلق خدایا۔ اُس دی سارے کرن
 اڈیک، گھڑی پل کھوج کھوجاییا۔ سو وقت سُنجننا آیا نزدیک، نیرن نیر نیر اکھواییا۔ جس دا مارگ اتی باریک، قدم سکے نہ کھئے ٹکایا۔
 اوہ کھیلے کھیل لاشریک، واحد اکو نور الایا۔ جس دی پیغمبران کیتی تبلیغ، الفیے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے کول اگتا کوش، کُشا دیپ دھیان لگایا۔ جیہڑا جگ چوکرئی
 رہیا روپوش، پیشین گوئیاں وچ بھيو نہ کھئے کھلایا۔ جس دی دھار وچ سارے ہوتے مدھ ہوش، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ جس
 سارے کیتے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے چترایا۔ جس انت دین دُنی لایا دوش، دوست مِتر مِتر نہ کھئے بنایا۔ اوہ ویکھنہارا کایا ماٹی پوش،
 پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ
 ویکھ لے ہاپے اُتے ٹپی، ٹیکا ٹپنی سمجھ کسے نہ آیا۔ آہ ویکھ لے سمت شہنشاہی متی، اک اک نال ملایا۔ آہ تک لے جس دی دھار
 جائے نہ جتی، دو جہاناں سنگ نہ کھئے بنایا۔ اُس دی سُنجنی ویکھ لے تھتی، گھڑی پل اپنا سنگ بنایا۔ جس دی دھار اگتی نکئی، دو
 جہاناں مُکھ چُھپایا۔ جھٹ --- دھرنی اپنی آشا سٹی، بلہین ہو کے رہی جنایا۔ نارد میری کھلی ویکھ لے لئی، مینڈھی سیس نہ کھئے
 گندایا۔ میں دُہنتھڑ مار کے پٹی، پٹنے والیا تیری جھلی نہ جائے جدایا۔ میرا جھگڑا میٹ دے پتھر اٹی، پابناں سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے کول پُرانا لیکھ، جگت اکھڑ نہ کھئے
 وکھایا۔ جس وچ ہونا اولڑا بھیس، بھیکھادھاری اپنا روپ بدلائیا۔ دین دُنی سکے کوئی نہ ویکھ، لوچن نین جگت نہ کھئے چترایا۔ جو مالک
 خالق ساجن رہے ہمیش، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ سو اوہ سُنجننا کرے تیرا دیس، پردیسی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس
 کلجگ انت سری بھگونت میٹنا کلش، کل کاتیاں کرے صفایا۔ سو سوامی بن نریش، نر نرائن اپنا پنڈھ مُکایا۔ تُوں اُس دے ہونا پیش،

بیشین گوئیاں پچھلیاں نال ملائیا۔ جس نوں ستگر شبد سب نے کہنا دس دسمیش، دہ دشا دا مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ تک لے میرے کول پُرانی لکھت، بن اکھراں
 دیاں جنائیا۔ جس وچ شبد گرو دا بھوکھت، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے سبائی سرشٹ، سریشٹ اپنا بھو چکائیا۔ آتم
 پرما تم دسے اشٹ، ایش جیو جگدیش دئے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دتا رام نوں وششٹ، وشیاں توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں مؤل نہ جانی پُرانا براہمن، برہم ودیا میری
 پڑھائیا۔ میں پرہہ دا پکڑیا دامن، دامنگیر اک رکھائیا۔ میں چار جگ دی ترسنا تکی طامن، آشا منسا نال ملائیا۔ تون درشن کرنا صاحب
 دا آمن ساہمن، سنمکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس کھیل کھلایا رام رامن، رام رام بے پرواہیا۔ جس سنگ نبھایا کرشنا کابنن، گھنٹیا سٹیا
 وڈ وڈیائیا۔ جس پیغمبران میٹی اندھیری شامن، شمع نور جوت کیتی رُشنائیا۔ جس گرو گرو بنایا پنت پاؤن، پاربرہم اکم اتھاپیا۔ سو
 تیرے اُتے مہربان نام ندھانا میگھ برسے ساؤن، ساوریا اپنی دیا کھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چامن، چم درشٹی دئے بدلایا۔ کورئی کرپا میٹے
 ترسنا طامن، ترکھا مایا ممتا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے
 دھرنیئے میرے کول ہور پُرانیاں چٹھیاں، بن اکھراں لیکھ جنائیا۔ جگ نیتر کیسے نہ ڈٹھیاں، پُستکان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس وچ خبراں آگئی
 مٹھیاں، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جس کوئن جگ چوکرپاں نچھیاں، ستجگ تریتا دواپرکلبجگ بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ میں انت آشاں او سے
 تے سٹیاں، جو سٹیبازی ویکھے خلق خُدائیا۔ تون وی اُس دے چرناں وچ لٹی آں، لمی پے کے دے ڈھائیا۔ وقت لنگھا نہ لئیں گن کے
 گٹیاں، ویلا گیا بتھ نہ آئیا۔ آہ ویکھ لے جس دیاں دھاراں آد جگاد چٹیاں، کالا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جس دی آشا وچ گر اوتار پیغمبران
 خواہشاں ٹکیاں، ترسنا اور نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ویکھنہارا جگ چوکرپی وار تھتیاں، گھڑی پل تیریاں پلکان پچھے کھوج کھوجائیا۔ جس نے
 تینوں وڈیائیاں دتیاں، دیونہار اکم گوسائیا۔ اوہ اتم کرے بتیاں، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے دھرنی اک آگئی سُن لے بات آہ تک لے کی لیکھ لیکھیا پُرانت اج دی رات، نو تو

دا بھيو چُکائيا۔ جس دا لہنا دینا نہیں نال کيسے کاغذات، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے اُتوں جھگڑا میٹنا ذات پات،
 دین دُنی اپنا بھيو کھلایا۔ مالک خالق بن کے کھلاپات، پت پریشور بنے نُور الاہیا۔ سب نُوں انتر نرنتر امرت بوند دئے سوانت، نِجھر
 جھرنے ناہی کول وچ آپ پرگٹایا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے لوک مات، ماتر بھومیئے تینوں دیاں جنائیا۔ انت تیری پُچھے وات، وارث ہو کے
 ویکھے وکھایا۔ دھرنی دھرت دھولے دھولے تیرا بندھائے نات، رشتہ فرستیاں باہر وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ ویکھے لے بن اکھراں دے دھار، دھرم دھار جنائیا۔ اوہ کل کلکی اوتار،
 نہکلنکا نُور الاہیا۔ جس نُوں سارے رہے چتر، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ گر اوتار بول جیکار، ڈھولے سوپلے راگ سنائیا۔ اوہ
 وسنہارا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دا نرمل نُور جوت اُجیار، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ ستگر شبد سُت ڈلار، دو
 جہاناں بھجے واہو داہیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نُور الاہیا۔ تیرا ڈکھڑا دئے نوار، ڈکھیاں درد گوائیا۔ تُوں خوشیاں وچ جس دا
 کیتا انتظار، بن نیناں نین اُٹھایا۔ اوہ تیرے مستک دھوڑی لاوے چہار، ٹکا نظر کيسے نہ آئیا۔ تُوں چرن کول جانا بلہار، بل اپنا آپ
 کرائیا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا وچ سال دو چار، بھتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نارد کہے میں پنڈت پُرانا میرا میلا نال اوس نرنکار، جو نرنکار
 اکھوائیا۔ میں تینوں دساں نال پیار، پریتی وچ سمجھایا۔ جس تیری دھرنی دھرت دھول دھول دتا ادھار، ادر دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔
 دھرنی کہے ناردا میں جاواں بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔ جو آد جگادی میت مُرار، برہم برہمادی اک اکھوائیا۔ جگ جگ بھگت سہیلے
 کرے پار، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میں اُس نُوں کران نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جو شاہو بھوپ دو جہاناں سیکدار، سر سر اپنا
 حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ نارد کہے دھرنیئے سُن میتھوں اصلیت،
 اصل دیاں جنائیا۔ میرے کول جگ چوگری دی وصیت، بن اکھراں اکھ آپ اُٹھایا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہ کھئے ولدیت، ولد والدہ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ بڈھی وچ وچار سکے نہ کھئے نیئت، نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے صاحب دی اک حیثیت، جس دا حاصل ضرب انک نظر
 کھئے نہ آئیا۔ آد انت جگا جگنت دو جہان اُس دی ملکیت، جو ملکیت سنگھ دئے وڈیایا۔ جس تیرے اُتوں جھگڑا میٹنا شریعت، شرع

شروع دی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبدا انادی نوجوان مرد مردان سیری بھگوان اک اکھوائیا۔

* ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گرہ ۹ گڈون ویل روڈ مسول پل نمبر ۱۰ لندن *

دھرنی کہے نارد میریاں روندیاں اکھیاں، براہمننا برہم ودیا باہر جنائیا۔ کی کھیل کرے میرا صاحب سلطان الکھیا، آگوچر اپنا حکم ورتائیا۔ آتم دھار پیار وچ وچھڑیاں سکھیاں، سکھی سلطان نوجوان نظر کیسے نہ آئیا۔ میں جگ چوکڑی آشاں خواہشاں سانہہ کے رکھیاں، بن پردیوں پردیاں وچ ٹکائیا۔ میں اک وار نرگن دھار گوبند گوبند دسیاں، سرگن سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جس وچ جگ چوکڑیاں وسیاں، واسطہ پرہہ دے نال رکھائیا۔ نال تکی ربی اندھیری مسیاں، اماوس اپنا روپ بدلائیا۔ میریاں خواہشاں بنا قدماں توں پھریاں نسیاں، بھجیاں واپو داہیا۔ میں شرع زنجیر تکی بنا رسیاں، تن وجوداں بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں روندی مار کے اُہی، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کھلیا پھس گئی کوڑ گڑیاں وکار دے کیچڑ کھبھی، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ دروہی میرے اُتے پوتر رہی کھئے نہ بڈھی، بڈھ ہین ہوئی لوکائیا۔ دھرم دی دھار دے کھئے نہ سڈھی، شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ تک لے کی کھیل ہونا نو ست میرے اُتے بڈھی، بڈھشٹر دی آشا کھن کارن پور کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول مینوں سب نے کہا بڈھی، بے سڈھ ہو کے دیاں سُنائیا۔ اتم ست دی آشا پُچی، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے وسدی رہے کھئے نہ جھگی، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ اکو جوت نرنکار ایکنکار ہونی آگھی، اگن آتھن ویکھے چائیں چائیا۔ میری ہوش حواس اپنی آپ اڈی، ہوس وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا رہیا نہ دھیرج یت، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ میری چاروں کُنٹ لٹھی پت، پت پرمیشور دیاں

سُنائیا۔ میرے سوامی میرا لیکھا پُورا کر دے وت، بے وطنان دے مالک دیا کھائیا۔ میں تیرا ستھر بیٹھی گھت، گھائل ہو کے رہی سُنائیا۔
 دین دُئی تیرے اُتے ایلے رت، ہڈ ماس ناڑی سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چار جُگ دے شبد سندیسے نراکھہر دھار ویکھ لے خط، جگت
 خطوطان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سچ دے نہ کوئی برہم مت، پاربرہم تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا خالق اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں کس بدھ نیر وھاؤندی، وینان دھار بنائیا۔ کس بدھ ڈھولے
 گاندی، گہر گمبھیر رہی سُنائیا۔ کیوں کلجگ اتم تھکی ماندی، بلہین روپ وٹائیا۔ کتھے آشا گئی تیری سرِشٹ سبائی ماں دی، ممتاہین
 کیوں اکھوائیا۔ انت کھیل تک لے تیرے اُتے ہونی سُر گان دی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ کلجگ جیوان بڈھی تک لے کان دی، کوک کوک
 رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے نارد مینوں جُگ
 جُگ سب نے دتا بھرواسا، دھیرج جگت والی دھرائیا۔ میں رکھدی رہی آشا، آشا آشا وچوں پرگٹائیا۔ میں تکان اُپر آکشا، بن نینان نین
 اٹھائیا۔ کس بدھ مہر کرے میرا شہنشاہ شاہو شاہاسا، پاتشاہ نُر الاہیا۔ جو دھرم دی دھار پاوے راسا، آتم پرماتم گوپی کابن نچائیا۔
 میں اُس تُوں کھول کے دساں خلاصہ، خالص اپنا پڑدا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گھر
 اک سہائیا۔ نارد کہے دھرنی اوہ پرم پُرکھ بے پرواہ، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو آد جُگاد دو جہان ملاح، بیڑا نرگن سرگن اپنے کندھ
 اٹھائیا۔ جو دین دُئی جُگ جُگ بدلے راہ، رہبر بنے نُر الاہیا۔ جس تُوں سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوہ جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا نرگن دھار گیا آ، آدم روپ شاہو بھوپ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا رسنا جہوا ڈھولا سارے گئے گا، صفتان والا صفت
 صلاحیا۔ اوہ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی بن کے نُر الاہ، عالمین اپنا رنگ رنگائیا۔ جو نتھاوئیئے تیری پکڑے بانہ، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے نارد میں آد جُگاد
 جُگ چوکرئی تھکی ماندی، بلہین ہو کے دیاں دُہائیا۔ مینوں اکو اوٹ اُس پرہو دے ناں دی، جو نام ندھانا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جس دی
 دھار میرے اُتے اُس اگئی چھاں دی، جس دا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کھیل مُکاؤنی اتم میرے اتوں دھرم دھار گان دی، گویند اپنا رنگ

رنگائیا۔ میری خوشی بناؤنی چاء دی، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 آپ ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تینوں سناواں خبر اج دی، سچکھنڈ دھار وچوں پرگٹائیا۔ کی کھیل ہونی اُس سُرے سرگ دی، جو
 شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ جس کلا میٹنی کوڑی اگ دی، اگنی تت بُجھائیا۔ پیج رکھنی سرشٹی پگ دی، پاربرہم پرہہ دیا کمائیا۔ شرع میٹنی
 دین مذہب حد دی، حدوڈاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ وڈیائی بخشنی آتم پرما تم جد دی، یدی اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں ساری سرشٹی پھرنی
 لہدی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے بے صبرے اپنا کر لے صبر، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ اوہ مالک خالق ظاہر ظہور جبر، جبرائیل جس نوں بیٹھا سپس نوائیا۔ جس
 دا نور الہی اگما شیر بر، بابل دو جہان اک اکھوائیا۔ اُس دی نام دھار دُھن سُن لے مڈھر، دُھن دُھن وچوں شنوائیا۔ جس تیرے اُتے
 دین دُنی دھار پاؤنا غدر، گداگر کرے خلق خدائیا۔ تیری آشا منسا ویکھے سدھر، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ مہربانا مہربانا محبوب کرے
 ندر، مہبان بیدو اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے دھولے دھول معزیزل مازول ٹل زمی گزراہ نورے الہ زہیزوما زُفتو زمی شاہو زکوا نورے زوا زیلے خدا مہربان محبوب مہبان اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے ناردا مینوں خبر اگنی دس،
 داستان دے سمجھائیا۔ جس صاحب دا ہونا جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ کس بدھ ہر پردے جائے وس، واسطہ تن وجود رکھائیا۔
 میرے اتوں میٹے اندھیرا مس، نوری چند چند چمکائیا۔ شبدا انیالا تیر مارے کس، بنا کمند اُٹھائیا۔ کوڑ کڑیاں ہنکار بُرج جان ڈھٹھ، گڑھ
 رہن کھئے نہ پائیا۔ مہر نگاہ نال گیڑ کے اُلٹی لٹھ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ میں اُس دی سرن چرن کول جاواں ڈھٹھ، میٹی خاک ہو کے خاک
 رمائیا۔ جس میرا پندھ مکاؤنا ٹٹھ ٹٹھ، نرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر
 میرے ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے نہ پا اچی رولا، کوک کوک سنائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا مؤلا، گہر گمبھیر نور الہیا۔ جس دا
 سب دے نال اقرار قول، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جس دا روپ الہی اول، عالمین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک پرگٹائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیری ویکھے سچ پریت، پریت ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے گن اتیتا اک اکھوائیا۔ تُوں انتر نرنتر گاؤنا گیت، بن رسنا جہوا ڈھولا ڈھولیاں وچوں جنائیا۔ تیری کایا کرے ٹھانڈھی سیت، امرت نجرہنا رس جھرائیا۔ بے شک کوٹن جگ چوڑی تیرے اُتے کئے پیت، نو نو چار پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم بدلے ریت، ستجگ سچ سچ چمکائیا۔ جھگڑا میٹے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جس دا نام نگارہ دو جہان گوبند دھار وجے رنجیت، رنجیت سنگھ نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہتھ رکھ تیری پشت پناہ پیٹھ، بھے بھو اور رہے نہ رائیا۔

* ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ برہے سنگھ دے گرہ ۴۱ گڈ لینڈ گارڈن بند ۱۰ لندن * *

اک اکلے اک ایکنکار، اک اک میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تُوں آد جگاد برہم برہما نوری نور جوت اُجیار، پرکاش پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی تیری دُھنکار، دو جہان نوجوان مرد مردان کرنی شنوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے درگاہ ساچی سچ سوامی پروردگار، درگاہ ساچی نور الہ اکم اتہاہ اک اکھوائیا۔ انت کنت بھگونت میری بینتی سنی پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تُوں مالک خالق سدا جگ چار، جگ چوڑی تیری سیو کھائیا۔ میں خادم ہو کے منگاں دھوڑی چہار، چرن چرنودک دینا جام پیاٹیا۔ زرویر ہو کے میرے اُتے نگاہ مار، نر اچھت اپنی اکھ اُٹھائیا۔ میں دھول دبی پاپاں بہار، کوڑ گریار بیٹھی سیس نوائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے پیغمبر گئے گر اوتار، اوتری تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سکدار، حکم حکم وچوں دے بدلائیا۔ نو ست میری ویکھ لے گریہ زار، گرہ میرا کھوج کھوجائیا۔ رت بسنت رہی نہ کھئے بہار، بہار خزاں اپنا روپ بدلائیا۔ تیری چوراسی مہکی دے نہ کھئے گلزار، گلشن روپ سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں کوچھی کملی روواں زارو زار، ظاہر ظہور دھر دے نور تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرا لہنا دینا

کلجگ اتم دے نوار، نوازش وچ بیٹھی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ول کر دھیان، ویکھنا چائیں چائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری سرنائیا۔ میں
 پورب دیاں بیان، اکھڑ اکھڑاں نال جنائیا۔ مینوں باون دے کے گیا دان، پہلا قدم میرے اُتے ٹکائیا۔ پورب بھاشا انگنام دس کے گیا
 انگلستان، چوٹھا جگ جگ سمجھائیا۔ ترتے رام سنایا بناکان، شبدي شبد دھار پرگٹائیا۔ بھيو کھولیا گھنئیے آپ کاہن، کاہن کاہنا
 تیرا پڑدا آپ چُکائیا۔ پیغمبران تیرا نور جوت دسیا مہان، نور نورانے نور الایہیا۔ نانک نرگن سرگن بغداد کھیلیا کھیل مہان، دجلا شہادت
 رہیا بھگتائیا۔ گوہند چلہ کھچ کے تیر کمان، کامل مُرشد ونڈ ونڈائیا۔ میں نانی تُوں میرا جانی جان، جاننہار اک اکھوائیا۔ میری دھرنی پوتر
 تیرا استھان، استھل اپنا رنگ رنگائیا۔ میں خوشیاں ڈھولے گیت گواں گان، تیری تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرا پُراتن لیکھا انگ، پُران سکند دئے گواہیا۔ جس دا اشارہ کیتا
 شنکر دھار لنگ، پاپناں باہر ونڈ ونڈائیا۔ نگاہ ماری گوہند گنڈ ہیم، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا باون نال نیم، نمسکار ڈنڈاوت
 بندنا وچ سیس جھکائیا۔ میرا لیکھا نال کامدھین، چوڈاں رتناں ویکھنا چائیں چائیا۔ میں اشارہ دتا بھگت رواداس نال سین، سیناپت تیری
 اوٹ رکھائیا۔ میرے تے نگاہ رکھی جس ویلے پیغمبران حرف لکھیا عین، عین دتا درڑائیا۔ میں تیرا ڈھولا گیت گاؤندی رہی گائن، گا گا
 شکر منائیا۔ کون ویلا میرا ماہی محبوب میں تکیا نین، نیتز نیتراں نال ملائیا۔ میں در دوار سچ بینتی آئی کہن، کہہ کہہ دیاں درڑائیا۔ میرا
 بُرج کلجگ انت لگا ڈھپن، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک رمائیا۔ موہ وکار شوہ دریائے روڑھنا وہن، وجھی دھار ہاتھ کھئے نہ آئیا۔ میرے پرما تم آتم
 دھار دیواں دین، دیونہار تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا تک لے جو اشارہ کیتا رام دی دھار بالمیک وچ رمائن، رام راما کھوج کھوجائیا۔ مینوں
 تریتا دواپر کلجگ مول نہ آیا چین، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میرے پر پُرکھ پرما تم جھگڑا میٹ دے دئی دویت طرفین، طرف دار پاربرہم
 برہم دے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا تک لے کر بلا جو کلمہ سنایا حسین، عباس اپنا حکم ورتائیا۔ جو سندیسہ دتا رکھو دیو جس دھار بٹھی
 اُجین، اُجل تیرا نام کرائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکری تیرے چرن کول تکدی رہی بن نین، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں لا لے اپنے انگي، انگیکار تیری سرنائیا۔
 میری چوٹی ہووے نہ ننگي، چوٹی چڑھ کے ویکھنا چائیں چائیا۔ جس توں گر تیغ بہادر کہا فرنگي، فیصلہ شبد گر سُنائیا۔ گوبند دھار
 پنج پنج کہا پنجهی، پچیسے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس زرگن دھار نانک خزانہ کہا گنجي، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس دا سندیسہ دتا
 گوی دھار بونجی، باون اپنا حکم ورتائیا۔ میرے مہربانا میری اکھ ہون نہ دیویں اندھی، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ جس کارن مار کے آئیوں
 پنڈھی، پنڈھی ہو کے پھیرا پائیا۔ اوہ تک لے میلا یوروشلم دی نال سندھی، سندھیا سرگھی وقت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری چھاتی کھلا پاتی
 کرنی ٹھنڈی، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ میری آشا مول نہ ہون دیویں رنڈی، کنت سہاگ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد میری ٹٹی گنڈھی،
 گنڈھنہار گویال سوامی تیری بے پرواہیا۔ اوہ نشانہ تک لے جو دھرم دھار دا جنگی، جگت جہان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے نگاہ مار لے میری کائل، گھر گمبھیر دھیان لگائیا۔ سچ پیار
 مُحبت وچ کر لے قائل، قادر قدرت اپنا رنگ رنگائیا۔ میرے اُتوں کوڑ کڑیاری میٹ دے وائل، وشا وکار رہن نہ پائیا۔ دھرم دا دھرم نو
 کھنڈ پرتھوی جاوے پھیل، ست دا ست رنگ چڑھائیا۔ تیرا نام ندھانا سنگر ہووے چھیل، چھیل چھیل اکو نظری آئیا۔ ہر پردے تیرا
 ہووے ڈائل، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھگت ادھارنا مہربان ہو کے زبھیل، بھانڈا بہرم بہرم بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھار آون جاون پتت پاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی
 رائے دھرم دی کنتی جیل، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ایکنکار دینی سرنائیا۔

* ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ ۳۰ بلفور روڈ ساؤتھ حال مڈلسٹیکس لنڈن *

دھرنی کہے میرے سِری بھگوانا، بھگون بھگونت بھاگ مینوں دینا لگائیا۔ نور پرکاش دے آگتی چنّا، چند چاندی نو ستّ کر رُشنائیا۔ اوہ لیکھا تک لے گوہند والا کتا، کائنات دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جس دی شہادت دیوے چوڈاں سو تپہ انک دا پتا، پاربرہم پرہہ ویکھنا تهاؤں تھائیا۔ جس دی یاد کراوے غریب نانا جٹ دھنّا، وڈ دھناڈھ دھیان لگائیا۔ میرا تن وجود حصّہ تک لے کھنّا کھنّا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جیو جنت من منسا ویکھ لے منّا، تن وجوداں اندر دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھوی میرا گرہ تک لے چھپرّ چھنّ، محل اٹل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہ پُرکھ گوہند کتا کی کی کہندا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیری سرن سرنائی پیندا، پاربرہم دھوڑی خاک رمائیا۔ کی لیکھا ہونا دشا لہندا، چڑھدیوں اپنی اکھ اُٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ہوئے کہندا، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ لال گلالا رنگ چڑھ مہندا، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب تیرا بھانا ہووے سہندا، سر سکے نہ کھنّے اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا پاٹا چیتھڑ ویکھ لے لہنگا، اوڈھن سیس نہ کھنّے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ کتا کہے میں گوہند روپ اپارا، اپرمپر دتی مان وڈیائیا۔ میرا روپ انوپ ساکارا، شاہ پاتشاہ بیٹھن سیس نوائیا۔ میں کھیل کھیلنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن تهاؤں تھائیا۔ میرا لہنا دینا نال چوویاں اوتارا، اوتری اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا انت سمجھ سکے کوئی نہ دائرہ، دعویدار نہ کھنّے اکھوائیا۔ میرا لیکھ گرتھ شاستراں توں باہرا، بہرہال دیاں سمجھائیا۔ مینوں ستگر شبد دتا اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ میں ہو گیا ہوشیارا، سوادھانی وچ لئی انگڑائیا۔ میں لیکھا تکیا چند ستارا، سطح بُلندی کھوج کھوجائیا۔ میں دھرنی تکی دھواں دھارا، دھرم نشان نہ کھنّے اُٹھائیا۔ میں کوک کیتی پکارا، پُرکھ اکال دتا سُنائیا۔ تیرا حق دا حق لائے کوئی نہ نعرہ، نر نرائن تیری اوٹ نہ کھنّے تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دین مذہب کیتا غدارا، گداگر ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ کتا کہے جس ویلے گوہند میری بنائی بنت، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا نانا جوڑیا نال آگتی کنت، جو پُرکھ اکال دھر دا ماہیا۔ جس دا بھیو پائے کوئی نہ سنت، پردہ سکے

نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا جانے جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس نؤں بودھ
 آگادھی سب نے کہنا پنڈت، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دی آتم پرما تم نرگن نرگن دھار سنگت، دیناں مذہباں لیکھا دئے چکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کتا کہے جس ویلے میں بنا قلم شاہی لگا، لگ
 ماتر نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا روپ ہویا کالا بگا، بگ پڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میتوں نظر آیا کلجگ اتم آگا، آگن وچ خوشی منائیا۔ میتوں ست
 ست دی ملی جگ، جاگرت جوت نور رُشنائیا۔ میں دیناں مذہباں آگے بند کیتی حد، حدود اور نہ کھئے رکھائیا۔ آکو پُرکھ اکال دا دس کے
 پدا، پت پرمیشور دتا درڑائیا۔ جس دی چار جگ چوراسی لکھ جڈا، یدی جڈپ اپنا حکم ورتائیا۔ ڈھر دا نام سناوے ندا، انحد نادى
 ناد و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہئے سہائیا۔ کتا کہے میرا باون دھار کر چیتا، چرن
 چرن ویکھ وکھائیا۔ جس نے آکو درڑایا نیتا، نر نرائن آگم اتھاپیا۔ بل دوار کھلا بھیتا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کلجگ اتم کر لے ہیتا،
 شبدي شبد سمجھائیا۔ میں اُس دی رکھی ٹیکا، ٹیکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا روپ آد جگاد انیکا، ایکنکارا اک اکھوائیا۔
 جس آتم دھار جگت جہان کرنا ایکا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اُس دی ہویا بھیتا، آپ اپنا بھیت کرائیا۔ جس گوبند بنایا بیٹا، ست
 دلارا گود سہائیا۔ بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا بنا ونجھ مہانیوں آپ اٹھائیا۔ میں اُس دی دھار لیٹا، سکھ آسن اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ کتا کہے میرا لہنا دینا نال نرنکار، نراکار دتی سرنائیا۔ میں نؤ
 سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آیا وچ سنسار، چار جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کراں خبردار، بن رسنا جہوا ڈھولا
 دیاں سنائیا۔ کلجگ ویلا وقت لو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو آسا رکھ کے گئے تئی اوتار، ترے گن اتیتا آپ سمجھائیا۔ پیغمبر
 گروآں گوبند کھید کیتی اپار، اپرمپر اپنا بھيو چکائیا۔ میں کوک کہاں للکار، ڈھولا گاواں تھاوں تھاپینا۔ نو ست ویکھاں ہاباکار، دھیرج دھیر
 نہ کھئے دھرائیا۔ باون چرن چھپایا دھرنی تیرا کیتا اڈھار، دھرم دی دھار نال درڑائیا۔ جس دی پاسکے کوئی نہ سار، سمجھ وچ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ کتا کہے میں اُس پرہو نؤں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی چار جگ کردے رہے انتظار، بنا اکھاں نین اٹھائیا۔ اوہ

شاہو بھوپ سِکدار، شہنشاہ آگم روپ الاہیا۔ میں اُس دا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ میرا روپ نہیں پُرکھ نار، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میں مانگت بنان بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کرنی آپ کرتار، فُدرت دے قادر دیا کھائیا۔ گوہند دی دھار وچوں بخشنا پیار، پیار پیارے لال لال رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی گھال، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم کرنا حل سوال، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۲ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جُگندر سنگھ دے گرہ ۸۲ رینلاگھ روڈ ساؤتھ حال مڈٹیکس انگلینڈ *

نارد کہے دھرنیئے مینڈھی گند لے سیس، پٹی بٹنے والے دے وکھائیا۔ نگاہ مار لے کی کھیل کرے جگدیش، ہر جگدیشر دھردرگاہیا۔ جس دے حُکم وچ جُگ چوکری پیسن لیا پیس، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ جس دے پیار وچ لکھ چوراسی بہار چُکیا اپنے سیس، سرگن اپنا سنگ بنائیا۔ نگاہ مار لے کی لیکھا تیرا لیکھیا نال دند بتیس، رسنا جھوا ڈھولے گائیا۔ دین مذہب والی تک حدیث، حضرتان حضور کی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے کجَل پا لے آگے نین، لوچن جگت نہ کھئے رکھائیا۔ پرم پُرکھ تک لے ساک سین، مِتر پیارا نور الاہیا۔ جو جُگ جُگ دیونہارا دین، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ جس دا لیکھا شرع وچ نہیں کوئی طرفین، مذہبان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اُس دا سندیسہ آیا کہن، بن رسنا دیاں سُنائیا۔ اوہدا نور تک لے عین دا عین، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنا صاحب تک مرگندی، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ کھلیئے خوشیاں وچ مستک لا لے بندی، جو بندرابن وچ کاہن گیا درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا نال بندی، کھیل کھیلے تھائوں تھائیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا شنکر دھار پنڈی، تیرا پڑدا آپ چُکائیا۔ جو آشا رکھی جیو پنڈ انڈی، برہمنڈاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔

نارد کہے دھرنیئے اپنے تن سہا لے انگی، انگیکار اکو نظری آئیا۔ یاد کر لے جو ستجگ دھار منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس دے حکم وچ تیرے اُتے آؤن والی تنگی، تنگ دست ہوئے لوکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا ہونا اندھی، دُھندھوکار دسے خلق خُدائیا۔ تیرا مُکن والا کلجگ پندھی، جگت مُسافر رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع والی ٹن لگی بندی، بندی خانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ تک لے کی آسا رکھ کے بیٹھی گوداوری جمناسُستی گنگی، گوہند ولّ دھیان لگائیا۔ جو کلجگ اتم سب دے آوے کنڈھی، کنڈھن پتن گھاٹ پھول پھلائییا۔ نو ستّ تکے پاکھنڈی، پردہ پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ جس دے حکم نال کھڑکنی چنڈ پرچنڈی، چنڈکا چنڈ روپ بدلائیا۔ بنا بھگتاں آتما پرماٹما جائے کیسے نہ گنڈھی، گنڈھنہار گویال سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا سچ حکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ تک اوتار پیغمبر گرو مار دے جھاتیاں، سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھوکھتاں والیاں کڈھ کے پاتیاں، پت پرمیشور چرناں وچ بٹکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جھگڑا میٹ دے ذات پاتیاں، دیناں مذہباں لیکھا اپنے نال ملائییا۔ شبد نرالے تیر مار کاتیاں، قتل گاہاں دا ڈیرہ ڈاہیا۔ کوڑی کریا دے وفاتیا، فیصلہ حق حق سنائیا۔ تُوں ستگر دیونہارا داتیا، وست اگم دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر سچ سچ سہائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ ویکھ اوتار پیغمبر گرو تکدے، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ اپنے حقوق منگن حق دے، حقیقت وچوں آس رکھائیا۔ ساڈے شرع زنجیر کٹ دے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ونجارے بنا لے اکو نام ہٹ دے، وست اٹل اٹل دے ورتائیا۔ تینوں بھید لکھ چوراسی گھٹ گھٹ دے، جانہار تیری سرنائیا۔ دپیک جوت جگا دے لٹ لٹ دے، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ پرم پُرکھ پرماٹم جے تن وجود گھیرے آئیوں جٹ دے، جٹادھاریاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ اسیں ڈوری تیرے اُتے سٹدے، آسا تیرے چرن بٹکائیا۔ جھگڑے میٹ دے دین مذہب وٹ دے، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ جیو جنت تیرا نام کلمہ ہوون چدے، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سانتک ست سریر کر دے تپدے، اگنی کوڑ نہ لاگے رائیا۔ لہنے مکا دے من مت دے، گرمت اک جنائیا۔ سنسے رہن نہ بوند رت دے، رکت بوند اپنا رنگ وکھائیا۔ اسیں واسطہ تیرے چرن کول گھتدے، گھر گمبھیر بے نظیر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔ نارد کہے

دھرنیئے گر اوتار پیغمبر تیرے ول دھیان لگاؤندے، جگت نین نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اک شبد سناؤندے، تُوں ہی تُوں ہی
 راگ جنائیا۔ نرگن جوتی دھار ایشٹ مناؤندے، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سہاؤندے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کلجگ اتم
 کھوج کھجاؤندے، چارے کوٹاں ویکھنا چائیں چائیا۔ اتم سب دے نیر نین سرماؤندے، شرع شریعت ربی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری سُن خوش خبری، بے خبرے دیاں جنائیا۔
 پرہو دا کھیل ہونا زبری، جابر جبر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا نُور ظہور تکنا سب دے اُپر امبری، اسماناں دھیان لگائیا۔ جو آشا پوری
 کرن والا پیغمبری، پیرن پیر نور الہیا۔ اُس کھیل کھلاؤنا تیرے جوہ گندری، ٹلے پربتیاں ویکھ وکھائیا۔ تیرے انتشکرن دا تورے جندری،
 کُنجی اپنا نام لگائیا۔ تُوں کوچھیئے کھلیئے اک منگ منگ لئیں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دیا کھاؤنی گوبند چن لئی،
 چند چاندنا اک چمکائیا۔ کھیل کھلاؤنا ساڈھے تِن ہتھ دھار تت پنج لئی، پنچم اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے نگاہ مار لے جلدی، جل دھارا باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل ہونی کلجگ کل دی، کل کلکی کی
 اپنا حُکم ورتائیا۔ جس آشا پوری کرنی بل دی، باؤن مل کے وجے ودھائیا۔ جس کھیل مٹاؤنی جل تھل دی، مہینل ویکھے چائیں چائیا۔
 کیسے تُوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پلکاں دے اوپلے بہ کے حُکم ورتائیا۔ ذرا دھار تک لے چھل دی، اچھل چھل دھاری کی اپنا ویس
 وٹائیا۔ کِس بدھ آتم پر ماتم جن بھگتاں جوتی رلدی، رل مل اکو روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نارد میرا صاحب گنی گہندا، گہر گور اکھوائیا۔ جو میٹے میری چندا، چنتا چکھا وچوں باہر
 رکھائیا۔ میں اُس دی نرگن دھار سرگن بندا، بندی ٹپی میرا رنگ بدلائیا۔ جس دے پیار وچ جگت جہان زندہ، زندگی اوسے دے چرن
 ٹکائیا۔ جس دا کھیل ہونا وچ بندا، بندی اپنا رنگ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 صاحب سہج سکھدائیا۔ دھرنی کہے نارد میں اوسے دی رکھی آشا، آہستہ آہستہ دیاں جنائیا۔ جس تُوں تکدے اُپر آکاشا، آکاشا
 کھوج کھوجائیا۔ جس دا حُکم مَن والا شنکر کیلاشا، کلادھاری دھیان لگائیا۔ میں اُس تُوں گاؤندی سواس سواسا، ساہ ساہ سہائیا۔

میرا اُس دے آگے اِکو ارداسا، جے بینتی سُنے دُھر دا ماہیا۔ میری چار جُگ دی پُوری کرے خواہشا، خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ میری مرتک ہون نہ دیوے لاشا، چرن چھوہ نال لے اُٹھائیا۔ میرے اُتے نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ جس اِک چلاؤنی بھاشا، لپی اپنا حُکم درڑائیا۔ جس دے حُکم نال نو ستّ اُلٹنا پاسا، کروٹ اپنی لے بدلائیا۔ مینوں خوشیاں وچ آؤندا ہاسا، ہستی تکان اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں گھالنا رہی گھال، کلجگ اتم سیو کھائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد دُھردرگاپیا۔ میری سُرت لے سنبھال، سمبل دا مالک دیا کھائیا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو رنگ رنگائیا۔ نام ندھان دے کے دھن مال، خالی جھولی دے بھرائیا۔ جن بھگتاں حل کرے سوال، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پتّ ٹہنی آپ مہکائیا۔ جو سدا سہیلا وسے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوگندر سنگھ بنا جوگ جُگت بنا کے اپنا لال، لالن اپنی گنڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکری زِگن دھار سدا بھوئے پرتپال، پرتپالک ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔

* ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر کور دے گرہ ۲۳ اے ییلے واک موسیلی پرمنگوم ۱۳ لنڈن *

ستگر شبد جن بھگتاں سدا رنگدا، انتر نرنتر اپنا رنگ چڑھائیا۔ پریم پیار مُحبّت کرنوں کدے نہ سنگدا، مہربان مہربان مہربان ہو کے نظر اُٹھائیا۔ جگت طریقہ رکھے اپنے ڈھنگ دا، بھیو ابھید اپنے وچوں کھلائیا۔ سوامی ہو کے انترجامی ہو کے جن بھگتاں اندر لنگھدا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد سُنائے اناد اگتی مردنگ دا، تند ستار اور نہ کھئے پلائیا۔ امرت سرور بخشے نجھر دھارا گنگ دا، بوند سواتی نابھی کول کول اُلٹائیا۔ بھیو کھلائے ساگر گاگر کایا مہانے ونجھ دا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ستگر شبد رنگ چاڑھ اگما، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھے لاوے پون سواسی

دما، دامنگیر ہو کے میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی چمّا، چمّ درِشٹی اندروں دئے بدلائیا۔ بھیو کھلائے آتم دھار رس دیوے
 پرماندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دین دَیال ہو کے بدل دیوے جنّا، جنم جنم وچوں درسائیا۔ ساچی دھار بخشے دھرما، دھرم دی دھار
 آپ پرگٹائیا۔ جھکڑا مُکا کے ورنّا برنا، پاربرہم برہم پرہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نِج نیتر کھولے ہرنا پھرنا، لوچن اِکو اِک درسائیا۔ جس
 دے نال نظری آوے سَتگر چرنا، چرن کول دیوے مان وڈیائیا۔ بھیو کھلائے الہی نُور اولّا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ پرگٹائیا۔ سَتگر شبد ساچا رنگ جوگ، جُگتی نال ہتھ کیسے نہ پھڑائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم میلا میلے
 سچ سنجوگ، دُھر سنجوگی آپ اکھوائیا۔ مایا ممتا موہ وکار انتر کٹے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان بخشے ساچی
 چوگ، چُغلی نندیا انتر رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم سیج سُلکھنی پرما تم اگمّا دسے بھوگ، بھگون اپنا سنگ بنائیا۔ جس نون سمجھ سکے کوئی نہ
 جوگ، جگت وِدیا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ساچے رنگ دی جیونڈیاں ہو کے دیوے مّوج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ گھٹ سوامی انتر وڑ کے
 کرے چوج، چوجی پریم اپنا پڑدا لاپیا۔ سچ سوامی سدا درشن دیوے روز، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دا میلانے ملائیا۔ سَتگر شبد جن بھگتاں چاڑھے رنگ چلُول، کایا چولی آپ رنگائیا۔ آد جُگادی برہم
 برہمادی کدے نہ جاوے بھول، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ کنت سہاگی بن کنتوبل، فُدرت دا قادر لہنا دینا دیوے اگم اتھاپیا۔ جو آد آد دا
 جانے مّول، انت انت وچ سمائیا۔ جس دی یاد رکھ کے گئے پیغمبر رسُول، بِسمل ہو کے دھیان لگائیا۔ اوہ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں اپنے
 در کرے قبول، قبلے از پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر
 چاڑھے رنگ جگت جگدیشر، دیاوان دیا کھائیا۔ جس نون لہدے کوٹن کوٹ تپیشر، سرتی اندر بھجن واہو داہیا۔ جس دی آشا رکھ کے
 گئے رکھیشر، پن نیناں نین اُٹھائیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں کایا کرنہارا سینتل، امرت میگھ نام برسائیا۔ کایا گڑھ کنچن کرے پیتل،
 پنت اُدھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم بن کے میتل، مِت پرپارا اِک اکھوائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دی ریتل، جُگ جُگ اپنا سنگ بنائیا۔
 نون میرا میں تیرا دسے گیتل، آتم پرما تم پرما تم آتم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ وچ

سہائیا۔ ستگر شبد رنگ چاڑھے انڈٹھ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت آتم رس دیوے مٹھ، ین رسنا رس چکھائیا۔ پندھ مُکا کے سوا
 گٹھ، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ سینگھاسن ابناشن ہو کے جائے لٹ، ین تن وجود سوہیا پائیا۔ دین دیاں ہو کے درشن دیوے نت، نج
 نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ ٹھگوری رہن نہ دیوے چت، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ تن کیاری دیوے ست، نام ندھانا میگھ برسائیا۔ جس
 دی سہنجی گھڑی سہاوی ہووے تھت، گھڑی پل اپنی بنت بنائیا۔ سو لیکھے لاونہارا بوند رت، رکت بوند اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر بخشنہارا چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔
 چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، من ممتا دور کرائیا۔ وشا وکار اندروں کڈھے کوڑ، کریا ککرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد انادی بخشے تور، تریا دا
 پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے دیوے نور، ظہور نور اک چمکائیا۔ مستی نام بخشے سرور، سرتی شبد شبد سہائیا۔ جو پندھ مارے
 نیڑے دور، نو ست بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھوڑ کہے
 میں روپ پرہو چرن، چرنودک روپ درسائیا۔ میرا نہ کوئی ذات برن، مذہبان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اکو صاحب دا پھڑیا لڑن، پلو سکے
 نہ کھئے چھڈائیا۔ میں نراکھہ دھار ڈھولے لگی پڑھن، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ منزل اگمی لگی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں بھگتاں
 آتما لگی بھڑن، ین ہتھان ہتھ رکھائیا۔ انوکھی سیوا لگی کرن، کرنی دا کرتا اپنا حکم سنائیا۔ میں تکیا سہاونا گھرن، گرہ مندر وجدی ویکھی
 ودھائیا۔ میرا کھلیا نیتز ہرن پھرن، فریباں توں باہر دیاں ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگی اک اکھوائیا۔ رنگ کہے میرا رنگنہارا اک سوامی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگاد انترجامی، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ جو انتر
 رس دیونہارا ٹھنڈا پانی، جھرنا اپنا آپ جھرائیا۔ جس دا لہنا دینا چارے بانی، چارے کھانی اپنا سنگ نبھائیا۔ اوہ شاہو بھوپ بن سلطانی،
 شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دا سندیسہ دے کے گئے زبانی، صفتی صفت صفت وڈیائیا۔ اوہ جلوہ گر نور نورانی، نور
 نورانہ اگم اتھاپیا۔ جو ویکھنہارا جن بھگتاں انتر انتر نشانی، نشانے دین دنی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ رنگ کہے میں خوشی نال چڑھدا انتر جن بھگت، ستگر شبد چڑھائیا۔ جگ جگ نشان میرا دے

جگت، رویداس کبیر دئے گواہیا۔ میرا لہنا دینا آتم دھار نال فقط، فقرہ اکو اک سمجھائیا۔ اج سہنجنا ہویا وقت، ایشر کور ایشر نال دیاں ملائیا۔ لیکھا مک جائے بوند رکت، پنج تت تتان وچ سمائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو نور شکت، شخصیت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں در کھولنا، بند کواڑ ربن نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا بولنا، شبد انادی کراں شنوائیا۔ بن کنڈے ترازو تولنا، نام ندھانا ہتھ اٹھائیا۔ بھگت سہیلا دھرم دی دھار وچوں ورولنا، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ میل ملا کے نال ماہی ساچے ڈھولنا، در گھر ساچا دیاں جنائیا۔ جتھے آتم پر ماتم اکو روپ ہوونا، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میت اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں چارھنا رنگ انوکھا، نرگن دھار دھار نال ملائییا۔ کلجگ کرنا انت مول نہیں دھوکھا، کوڑ کریا نہ کھئے ہلکائییا۔ مہربان ہو کے مارگ دسیا سوکھا، جگت منزل پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ منوآ من ہون نہیں دینا تھوتھا، ترسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائییا۔ پرکاش کرنا کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشنائیا۔ نام جپاؤنا بنا بلاں ہوٹھاں، اچیا جاپ وچ رکھائیا۔ پرکاش دے کے نرمل جوتا، بن تیل باقی ڈگمگائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ رنگ کہے میں بھگتاں چڑھنا زبردستی، بن ہتھاں گلوکڑی لینی پائیا۔ سچ خاری دینی مستی، مستی مستی وچوں پرگٹائییا۔ نال ملاؤنا پرہو دی ہستی، ہست کیٹ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اندر اکو نور نظر آوے شرطی، ساکھیات سوہیا پائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پھرے اوہ بھگتاں اندر وسدی، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیل مک جائے جگت کہانی جس دی، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ دھار دیوے اپنے امرت اگے رس دی، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ اپنے وچوں پرگٹائییا۔ رنگ کہے پرہو بھگتاں آسا کردے پوری، پورن برہم دے سمجھائیا۔ تون مالک خالق حاضر حضور، شاہو بھوپ تیری سرنائیا۔ اپنا نور بخش دے نوری، نور نورانے ڈگمگائییا۔ تریا دا پڑدا لاہ دے نوری، ترت میلا میلنا چائیں چائیا۔ رنگ کہے اج بھگت تون تارنا ضروری، رام رام رام دسر تھ دے بیٹے دے سنگ دی ویکھ وکھائیا۔ بے شک ایہہ جگت جہان دُنیا کوڑی، لالچ لوہ وچ ہلکائییا۔ ہرجن بخش دے اپنی دھوڑی، ٹکے نام نام خاک رمائیا۔ تون آد جگاد بڑا دستوری، شاہو بھوپ اگم

اتھاپیا۔ سب دی لیکھے لائے جنم جنم دی مزدوری، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مندر آپ سہائیا۔ ستگر شبد رنگ کہے میں اکو اک منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ٹوں سوامی درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگران پار کرائیا۔ تینوں سب نے کہا گویال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ آتم دھار بخش دے اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سچ دوار ایکنکار قبول کرے بندنا، بندگی اپنے لیکھے پائیا۔ ٹوں آد جگادی درد دکھ بھے بھنجنا، پارہم تیری وڈیائیا۔ بن تیری کرپا سچ دوار کیسے نہ لنگھنا، سچکھنڈ ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے رنگ، ساچے رنگ ضرور چڑھاواں گا۔ جگت اندھیرا میٹ کے اندھ، اندھ اگیان دا ڈیرہ ڈھابواں گا۔ کایا مندر اندر نو دوار دا میٹ کے پندھ، دسم دوار آپ ٹکاواں گا۔ امرت دھار چوا کے بنا دند، بن رسنا رس چکھاواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے جاواں لنگھ، سچ سینگھاسن اک سہاواں گا۔ بن پاوا چول ویکھ پلنگ، سوہاوت ہو کے ڈیرہ لاواں گا۔ دوس رین توری چاڑھ کے چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناواں گا۔ ستگر شبد کہے ایشر کور آتما تاری، تن وجود جگت دی چولی جگت رکھائیا۔ سچ آتما نہ پرکھ نہ ناری، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر مندر اندر سوہے محل اٹاری، چھپر چھن دا پندھ مکائیا۔ کرپا کرے آپ بنواری، بسن کسنبھڑا رنگ بدلائیا۔ دھوڑ دے کے مستک چھاری، ٹکے سچ سچ رمائیا۔ آون جاون پندھ دئے نواری، چوراسی پھاسی جم رہن کھئے نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ لیکھ دئے لیکھاری، چتر گپت نہ کھئے چترائیا۔ وشن برہما شو ویکھ سکن نہ نین اکھاڑی، نیت نین نین بگسائیا۔ اوتار پیغمبر گر خوشیاں نال دیون پیاری، بن ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ پرکھ اکالا دین دایالا سچکھنڈ بنک وکھائے جتھے جگے جوت اپر اپاری، اپرمپر سوامی سوہیا پائیا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ دوجی واری، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک وکھائیا۔ آتما کہے میں سچ گھر جاواں گا۔ پریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پندھ مکاواں گا۔ نام یدھانا سری بھگوانا، بن رسنا جہواں گاواں گا۔ بن کے سورپیر مرد مردانہ، بن قدماں قدم اٹھاواں گا۔ جو کھیل کرے میرا مہربانا، تیس ٹوں اپنی جھولی پاواں گا۔ جا کے درشن کراں اُس کاہنا، جس کاہن نال مل کے سکھی روپ

نہ پھیر وکھاواں گا - اکو گرہ مندر گھر سچکھنڈ ہووے مکانا، درگاہ ساچی سوہیا پاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملاواں گا۔ آتما کہے میرے انتر ہندا چاؤ گھنیرا، جو رمٹیا رام گیا جنائیا۔ میں گوہند دھار ستگر شبد دا بنیا چیرا، جو چریں وچھنیاں میل ملائیا۔ میرا کایا کعبہ مندر بنایا ساچا دوہرا، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ میں پچھے ہور دا بن گیا ہورا، آگے اور دا اور رُپ وکھائیا۔ لیکھا رہیا نہ تورا مورا، مور تور دا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں ستگر شبد دا بن کے بانکا چھوہرا، جون وٹتا ہو کے بھجان واہو داہیا۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی پندھ مُک گیا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اندھ گھورا، گرہ نواس رہن نہ پائیا۔ آگے سریر دا وقت رہ گیا تھوڑا، ہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا پر ماتم نال نرگن نرگن ہونا جوڑا، جڑیا جوڑ نہ کھئے ٹڑائیا۔ مینوں بنا اکھاں تون نظر آوندا سسے اُتے ہوڑا، ہاپے ٹپی ہنگ برہم رُپ رُپ درسائیا - جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ رنگ کہے میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ میرے بھگت وچھل گردھار، مہربان مہبان پیدو تیری اوٹ تکائیا۔ چرن کول اُپر دھول دینا سہار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں پورب لہنا دینا جھولی دینا ڈار، مقروض قرضہ سب دا دینا مکائیا۔ اوہ تک چاروں گنٹ اندھ اندھیار، اُتر پورب پچھم دکھن ہووے نہ کھئے رُشنائیا۔ نو ست ہاکار، ہوئے ہنگتا بھری لوکائیا۔ نگاہ مار لے جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد شبد جنائیا۔ نو ست دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ چار جگ دے شاستر کرن پکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ تیرتھ تھ روون زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سُستی روون مارن داہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پائے کوئی نہ سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت برہم مت دئے نہ کھئے ادھار، اُدر دا لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ رنگ کہے پرہو آپ نرنکار، نرور ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے گرو گرو گر چیلے انتر آتم پر ماتم دھار کرنے میلے، ملنی ہر جگدیش اپنے نال کرائیا۔

* ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ ۶۵ کیرنس سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن *

ستگر شبد کہے وشنوں لے انگڑائی، باسک سیجا سانگو پانگ تجائیا۔ وشو دی دھار تک دہائی، دروہی پھری خلق خدائیا۔
سرشٹی درشٹی اندر ہوئی نرموہی، محبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ پرہو دا بھگت پیارا دے کوئی، کوٹاں وچوں صوفی سنت فقیر نظری آئیا۔
نال تک لے اوتار پیغمبر گرواں دی پیشینگوئی، لکھت بھوکھت نال ملائیا۔ سرتی اٹھے کیسے نہ سوئی، شبد ناد دھن نہ کھئے شنوائیا۔ امرت
بوند نجھر جھرائے نہ کوئی، بن رسنا رس جگت وکھائیا۔ دھرم دی دھار پت گئی کھوہی، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار نہ کھئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے برہمے ویکھ لے برہم مت، مات لوک دھیان لگائیا۔ نگاہ مار
لے پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکھ کھوج کھوجائیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ جت، ست ستواد رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وکار ہنکار وچ ابلے رت،
رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبران گرواں بھوکھتاں والے دتے خط، خطوٹاں پڑھ کے دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم
پیار رہیا نہ نت، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلائی۔
ستگر شبد کہے نگاہ مار لے شنکر کیلاش، کلادھاری کی کھیل کھلائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت تک لے لاش، ہڈ ماس ناڑی پھول
پھلائی۔ پون پونی ویکھ سواس، ساہ ساہ دھیان لگائیا۔ پرہو اٹے رہیا نہیں کیسے دا وشواس، وشیاں وچ خلق خدائیا۔ کایا منڈل پائے نہ
کھئے راس، گوہی کاہن سرت شبد ناچ نہ کھئے نچائیا۔ نوری دپیک جوت دئے نہ کھئے پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ نو ست دے پرہاس،
پرہ دا رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ستگر شبد کہے
وشن برہما شو تنے لاہ کے ویکھو پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیل ویکھو چوٹی جڑ دا، کی چیتن اپنا سنگ بنائیا۔ جگت جہان ویکھو
سڑدا، بن اگنی تت تپائیا۔ بن شترواں ویکھو لڑدا، من منسا ہوئی ہلکائیا۔ نو کھنڈ گرہ بنیا ہنکار گرہ دا، ہوے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ نشانہ
تکو سپس دھڑ دا، تن وجوداں پھول پھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
وشنوں کہے ستگر شبد میں تکیا سنسار، بن اکھیاں ویکھ وکھائیا۔ چاروں کٹ دھواں دھار، نور چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی

اندر ہابکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مان رہیا نہ کیسے پیغمبر گر اوتار، چار جگ دے شاستر روون مارن دھاپیا۔ دروبی پھری اٹھسٹھ
 تیرتھ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار، کعبہ دو دو آبا میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت رس کیسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔
 مانس مانو مائکھ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہون خوار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وشو دا مالک ملے نہ کیسے نرنکار، آتم پر ماتم میل نہ
 کھئے ملائیا۔ میں بنا اکھیاں توں دو جہان نگاہ لئی مار، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ میری اک
 بینتی بنا اکھراں توں گفتار، گفت شنید دیاں سنائیا۔ نگاہ مار لے جو وعدے کیتے نال پیغمبر گر اوتار، شبیدی شبد شبد سندیس سنائیا۔
 سو لہنا دینا مقروض قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن جھولی خالی دے بھرائیا۔ جگت منزل محبوب والی ہوئی دُشوار، مُقدس ہتھ
 کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔ برہما کہے ستگر شبد آد جگاد
 پاربرہم، برہم ویتا ہو کے دیاں جنائیا۔ ست سچ دا رہیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ڈھائیا۔ نہکرمی ہو کے دین دُنی دا
 ویکھ لے کرم، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی چرم، چم درشتی بھری دے لوکائیا۔ بھانڈا بھنے کوئی نہ بہرم، بھے بھو نہ کھئے
 رکھائیا۔ پھری ڈھائی ورن برن، ذات پات پریم نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب اک دوجے نال لڑن، نام کلمے جھگڑا رہے پائیا۔ ساچی و دیا
 جگت جگیا سو مول نہ پڑھن، سوہنگ ست سروپ نہ کھئے سائیا۔ آتم پر ماتم بھڑے کوئی نہ لڑن، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ بھے وچ
 مول نہ ڈرن، ہنکار وچ خلق خدائیا۔ توں سوامی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ مانگت ہو کے منگاں تیرے درن، درویش ہو کے اکھ
 جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ شنکر کہے ستگر شبد کی دساں کھیل
 اپاری، بھیو ابھید جنائیا۔ بے شک میں لکھ چوراسی دا سنگھاری، جیوت رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا بھے رہیا نہ وچ سنساری، سنسیاں وچ
 دین دُنی نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ ہابکاری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم دے کھئے نہ یاری، یارانہ ستگر شبد نہ کھئے نہائیا۔ پیار
 رہیا نہ پُرکھ ناری، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ جدھر تکاں ہابکاری، حیرت وچ میری ڈھائیا۔ میں سدا تیری رہاں وچ تابعداری، نو نو سپس
 جھکائیا۔ جگ چوگری میٹاں دین دُنی غداری، گدا تیرا نام بھوائیا۔ میں وقت تکنا کی سندیسہ دتا پیغمبر گر اوتاری، اوتری کی جنائیا۔

چاروں کُنٹ کراں خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے وشن برہما شو اُٹھو لو انگرائی، غفلت رہن کھئے نہ پائیا۔ گوبند دا وقت لنگھیا ویکھو صدیاں ڈھائی، ڈھٹیا اپنا پندھ مکائیا۔ صدی چوڈھویں دوویں بھجاں رہی اُٹھائی، چوڈاں طبقات خالی ہتھ وکھائیا۔ صدی بیسویں رو رو مارے دھانہی، بن نیناں نیر وپائیا۔ کِریا کریں میرے گوسائیں، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جس کارن گوبند بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دا لیکھا دینا مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھنی دھرنی والی تھائیں، تھنتران کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ آپ درسائیا۔ سَتگر شبد کہے وشن برہما شو ویکھو اپنا پچھلا وقت قدیم، قُدرت دے قادر کی جنائیا۔ جو مالک خالق والی دو جہان عظیم، عالی جاہ شہنشاہ نُور الاہیا۔ جس نے جگ چوکڑی کیتی تقسیم، سَتجگ تریتا دوپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ تے کرن والا ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ سکے کوئی نہ چین، بُدھی وچ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اُس دا مارگ اگم مہین، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا رُوپ نہیں نر مدین، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ وشن برہما شو کہن سَتگر شبد اسپں اُس دے بردے، بندگی وچ سارے سپس نوائیا۔ سیوک سیوادار اُس دے گھر دے، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ آد جگاد رہے ڈردے، بھے وچ بیٹھے سپس نوائیا۔ بھکاری رہے اگے در دے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ ساڈے بھنڈارے بھر دے، دو جہان دے ورتائیا۔ مہربان مہربان مہربان مہر اپنی کر دے، کرتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست وست ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے وشن برہما شو پُرکھ اکالا کرے انصاف، عدلی اکو اک اکھوائیا۔ دین دنی تے گستاخ، سرِشٹی درِشٹی اندر ویکھ وکھائیا۔ بنا بھگتاں کدے کیسے کرے نہ مُعاف، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ شنکرا ٹوں خبردار رہنا اُتے کیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی اُتے چڑھنی کوڑ گڑیاری لاش تے لاش، لشکر نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا کرنی ناس، موہ وکار دینا مٹائیا۔ برہمے برہم دی کرنی تلاش، بھجنا واہو داہیا۔ وشنوں وشنو دا بھيو کھولنا شہنشاہ شاہو شاباس، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وشن شو برہما تے کرن صلاح، مشورہ ستگر شبد نال بنائیا۔ سب دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی
 وچ سائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا نور الہ، عالمین کہہ کے سیس نوائیا۔ جس نوں گرواں کہا واہ واہ، واپگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس
 نوں اوتاراں کہا رام رام اگم اتھ، اگمڑی کھیل کھلایا۔ سو ویکھنہارا دو جہاں، برہمنڈاں کھنڈاں پھول پھلایا۔ سنے پکار جگت دھرنی
 ماں، کی اپنا حال جنایا۔ کلجگ اتم دین دنی تے بدھی کار، جو کاگ وانگ کرائیا۔ انت جھگڑا ویکھے سورگاں، گوبند ہو کے دھر دا
 ماہیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں پکڑے بانہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چودھویں انت کرے حق نیاں، حقیقت دا مالک ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ دے بدلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک درسائیا۔
 وشنوں کہے میں دیواں رزق سب، ستگر شبد دتی وڈیائیا۔ برہما کہے میں برہم نور کراں رشنا، پاربرہم بھیو کھلایا۔ شنکر کہے میں لہنے
 دینے دیاں مکا، دین دنی رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد کہے پُرکھ اکال دا اکو راہ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگاد بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا
 ہو کے بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ جو سب دا ہووے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود ٹکائیا۔ نرگن دھار سرگن درڑا کے دھر دا ناں، ناؤں
 نرنکارا آپ جنایا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں نت نوت پکڑے بانہ، مہربان مہربان مہر
 نظر اٹھایا۔ تس صاحب کولوں ستگر شبد کہے آد جگاد بل بل جاں، وشن برہما شو نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ درسائیا۔ ستگر شبد کہے تے کرو وچار، جگت عقل نہ کھئے رکھایا۔ بن نیتراں نگاہ لو
 مار، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ جس دے حکم وچ سیوا کیتی نو سو چرانوے چوکرئی جگ چار، ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے چائیں
 چائیا۔ نرگن سرگن ہو کے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا اوتار پیغمبران گرواں کیتا اظہار، صفتاں وچ صفت
 صلاحیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا کھیل کرے اپر اپار، اپرپر ہو کے آپ کھلایا۔ جس نوں سب نے کہا کل کلکی اوتار، نہکلنک اپنا
 روپ پرگٹایا۔ سب دا لہنا دینا جھولی دیوے ڈار، پورب لیکھا آپ مکائیا۔ اٹھو ویکھو دید درس کرو دیدار، دیدا دانستہ نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ وشن برہما شو کہن ستگر شبد ساڈی اک بینتی،

جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیا۔ سانوں یاد آد دی اُس دی اک پنکٹی، جو شاستراں گرتھاں باہر درڑائیا۔ جس نے ستگر شبد تینوں بودھ
 آگادھ بنایا پنڈتی، نراکھڑ دھار درڑائیا۔ اوہ کھیل جانے برہم ہنگ دی، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ جس دی دھار وچوں ساڈی دھار جمّدی،
 جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ جس کھیل کھلائی ترے گن مایا پنج تت کایا ماٹی چمّ دی، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ جس دا حکم دو جہاناں
 دھار منّدی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس آشا پوری کرنی انت اپنے گوبند چنّ دی، چند چاندنی کرے رُشنائیا۔ پیج رکھنی اپنے بھگت جن
 دی، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کھیل مُکاؤنی چھپر چھنّ دی، جوہ جنگل اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمنڈ ساگر ویکھ وکھائیا۔ اکو آواز آؤنی جس
 دے نام دھنّ دھنّ دھنّ دی، دھرنی دھرت دھول دھول نو نو لاکے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کھیل مُکائے غم دی، غم خوار ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش رام دے گرہ ۱۰۳ رالگھ سٹریٹ والسال سٹاف لندن *

وشن برہما شو پرہہ در بن سولی، بھکھک ہو کے دھیان لگائیا۔ کِریا کر نرگن تور جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 تیری دین دنی ست دھرم وچوں ہوئی خالی، خلق دے خالق خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ تون آد جگاد لکھ چوراسی مالی، مالک مہربان
 نور الہیہا۔ تیرے حکم وچ جگ چوڑی گھال گھالی، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ تون نگاہ مار کے وقت تک لے حالی، حالت ویکھ تھاون
 تھائیا۔ نام کلمہ شرع کرے نہ کھئے دلالی، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان مہربان اپنی مہر کر دے شالی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ نگاہ
 مار لے جیواں جنتاں کایا گگن منڈل خالی، منڈپ اپنا دھیان لگائیا۔ آتم دھار تیرے پیار وچ کیسے نہ ڈھالی، ڈھنیا گوبند والا دئے گواہیا۔ نو
 ست دے زین اندھیری کالی، کل کلکی تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نگاہ مار لے شرکن شمالی، چارے گنٹاں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی
 کِریا کیتی کھالی، کامل مُرشد تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آشا تیرے چرن

ٹکائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہہ کوڑی کریا تک لے درب، دینن اپنا دھیان لگائیا۔ جن سنکھیا ویکھ لے آرب کھرب، خیریا پردہ آپ
 چُکائیا۔ ہُن زبرو نال زبرو دے کے ضرب، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ سانوں تیری مہر دی اکو غرض، دوسر آس نہ کھئے تکائیا۔ ساڈی بینتی
 منظور کر عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ تیرا کھیل جُگ چوکڑی اسچرج، اچرج لپلا تیری نظری آئیا۔ دین دُنی دے مالک ساڈی ونڈ
 درد، دُکھی ہو کے رہے سُنائیا۔ جگت شرع ویکھ لے چُھری کرد، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ جو جودھا سورپیر مردانہ مرد، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ وشن برہما شو کہن ست دی پُٹھی ہو گئی نرد، پاسا دین دُنی اٹھائیا۔ اسپن کوک سُنائے گرج، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے سپس نوائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہہو نگاہ مار لے اُتے فلک، آسماناں
 باہر دھیان لگائیا۔ تیرا نور الاہی اکھا جھلک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آہ تک لے اپنی خلق، خالق پڑدا آپ چُکائیا۔ تیرا میل ہووے
 نہ کیسے پلک، پلکان اوپلے نظر آئے نہ دُھر دا ماہیا۔ نور للائی لگے کیسے نہ تلک، جوتی جوت نہ کھئے زُسنائیا۔ نام خُماری کرے کوئی نہ مست،
 مستی وچ نہ کھئے سمائیا۔ جھگڑا تک لے کیٹ ہست، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کر دے دست، ہتھو ہتھ لیکھا دے
 مٹکائیا۔ جو اشارہ دے گیا مٹی اگست، سپتس رکھیاں سنگ بنائیا۔ جس کارن اوتار پیغمبران گرواں تیری سرشٹی وچ کیتی گشت، بن
 قدماں قدم اٹھائیا۔ انت سب نوں آؤندی ویکھ شکست، جت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ دھرم دی دھار رہی کوئی نہ وست، امل نام نہ کھئے
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہہ ساڈی ویکھ لے
 حالت، حال احوال تینوں دئے جنائیا۔ دھرم دی دھار کر عدالت، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام وست رہی نہ کھئے امانت، خالی دے خلق
 خدائیا۔ ایمان وچ رہیا نہ کھئے سلامت، صلح گل نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے بغاوت، بغلگیراں سنگ ٹرائیا۔ امیوں رس ملے
 نہ کھئے نیامت، انرس نہ کھئے چکھائیا۔ سانوں سچ دس کس ویلے دین دُنی اُتے آؤنی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ ست کوڑ دی ہوئے
 مزاہمت، مسلہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک کھیل کھلائییا۔ وشن
 برہما شو کہن اسپن پرہہ آد آد دے بھکاری، جُگ جُگ منگ منگائیا۔ تُوں دیونہار داتاری، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ ساچی تیرے چرن

کول نمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔ کلجگ میٹ رین اندھیاری، اندھ آتم پڑدا لاپیا۔ نرگن نور جوت کر اُجیاری، اُجالا دو جہان دکھائیا۔ اسیں رہیئے وچ تیری تابعداری، جگ جگ سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکداری، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اک بینتی سُن ہماری، ہم ساجن ہو کے دیئے جنائیا۔ شنکر کہے میں جلدی کران تیاری، ترے گن اتیتے دینی مان وڈیائیا۔ لاڑی مؤت دیوان شنگاری، سوہنی مینڈھی سیس گندائیا۔ نین پاواں کجَل دھاری، مستک بندی تیرا حکم ورتائیا۔ سندیسہ دیوان پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مانو ذاتی اپنی فصل تکی ہاڑی، ہاڑ ستاراں تھت نال ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے اک اکیلے ساڈی لاج رکھنی چرن چھپائی داہڑی، داڑھاں ہیٹھ پیسے خلق خدایا۔

* ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ ۶۷ کیرنز سٹریٹ والسال سٹاف انگلینڈ *

وشن برہما شو کہے پرہو تونبی دیاں ویکھ لے تے لڑیاں، رجو طمعو ستو کھیل کھلایا۔ تیریاں جگ چوکڑیاں لنگھیاں بڑیاں، ستجگ تریتا دواپرکلجگ پندھ مکائیا۔ نراکھ دھار دے مالک تیریاں اکھراں والیاں پوتھیاں پڑھیاں، گرنتھ شاستراں دھیان لگایا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیریاں تکیاں پل گھڑیاں، برس ماس بیٹھے پندھ مکائیا۔ کوٹن کوٹ آتم دھاراں تیرے در کھڑیاں، اننت اپنی آس پرگٹایا۔ مہربان محبوب تیرے شبد دیاں ویکھیاں جڑیاں، بندھن دین دنی بندھائیا۔ تیرے پیار دیاں تکیاں کڑیاں، گنڈا سکے نہ کھئے کھلایا۔ جگت واشنا وچ تن وجود دیاں ویکھیاں تڑیاں، نارٹی نارٹی دھیان لگایا۔ ترے گن دے مالک تریلوکی دھار تیرا کھیل سیس دھڑیاں، تن وجوداں وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ تونبی کہے میریاں تے لڑیاں دے تک لو موتی، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ جنہاں تُوں تُوں روپ دتا نرگن دھار آگئی جوتی، جوتی جاتے دیا کھایا۔ میری کوچھی

کملی دی سُرَت اُٹھائی سوتی، مِیں سُنّیاں لئی انگڑائیاں - جاں نگاہ ماری مینوں بھگت سہیلے سارے دسے گوتی، گوتم دا لیکھا پچھلا یاد
 کرائیا۔ جس صاحب نوں لبھدے کوئن کوئی، جگ چوکڑی کھوجن تهاؤں تھائیا۔ اوہ چڑھ کے آئے منزل حق حقیقی چوٹی، ہرجن انتر اپنا
 ڈیرہ لائیا۔ جس دا لباس نہ ٹیکا نہ دھوتی، بستر تن نہ کھئے چھپائیا۔ اوہ کھیل ویکھنہار ایکنکار اک اکلوتی، اک اکلّا دُھر دا ماہیا۔ جس
 دے وچھوڑے وچ دو جہان آشا روتی، بن نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب
 اک اکھوائیا۔ موتی کہن وشن برہما شو ساڈا ویکھ ہویا میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جس دا آد جگاد جگا جگنتر کھیل، نرگن سرگن
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جو لکھ چوراسی نالوں آپ ہو کے وپہل، سنساری بھنداری سنگھاری تھادی سیوا دتی لگائیا۔ دپیک جوتی بال بنا باقی
 تیل، ترے گن اتینا اپنا کھیل کھلائی۔ آپ وس کے سچکھنڈ دھام نویل، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ستگر شبد شبد بنا کے چیل، دین دنی
 ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ لڑیاں کہن ساڈے اندر تکو
 کچا دھاگا، تندی تند دھیان لگائیا۔ ساڈا انتشکرن ویکھو جاگا، آلس یندرا دُور کرائیا۔ ساڈے اندر اگتی ویراگا، ہرہوں وچھوڑے وچ پرہ
 دا دھیان لگائیا۔ ساڈا روپ رہیا نہ کاگا، ہنس بن کے موتی چوگ چکئیے چائیں چائیا۔ ساڈا جنم جنم دا دھویا گیا داغا، ڈرمت میل دتی
 مکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گھر مل گیا کنت سہاگا، سوامی تھاکر اکو نظری آئی۔ ساڈے ہو گئے وڈ وڈ بھاگا، بھاگ ہین نہ کھئے اکھوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھاگا کہے میرا پیار نال ستار، تندی تند تند
 جنائیا۔ جو تُوں ہی تُوں ہی گائے نر نرنکار، نر ویر کہہ کے سیس نوایا۔ اسپس خوشی نال سنیئے گفتار، گفت شنید جو پڑدے رہی کھلائی۔
 مستی وچ چڑھے خمار، ہستی تکیئے دُھردرگاہیا۔ جس دا روپ نہ پُرکھ نہ نار، جوتی جاتا نظری آئی۔ جس دا سچکھنڈ سچا دربار،
 درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ بنا سیس جگدیش کریئے نمسکار، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جو دیونہارا ادھار، دھیرج دھیر اک دھروایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ تُوں ہی کہے میری وشن برہما شو تک لو تار
 ستار تندی، تندوئے دا پورب لیکھا 'ہری' نال سوہیا پائیا۔ جو وسے دھرنی دی دھار توں سدا اُتے بلندی، آکاش آکاشاں پرے ڈیرہ لائیا۔

جس نوں سیس نواؤندے تارا چندی، سوریہ جھک جھک لاگے پائیا۔ اوبدا شبد سندیسہ میرے وچوں نکلیا چھندی، سوہلا ڈھولا راگ سنائیا۔ مینوں پریم دی آئی سگندھی، جگت واشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری انتر آشا سینتل دھار ہوئی ٹھنڈی، کلجگ آگنی آگ بُجھائیا۔ میری ترسنا رہی نہ رنڈی، رنڈیا دو جہان کٹائیا۔ میری پورب پچھلی ٹٹی گنڈھی، تندوآ ویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ راگ سنیا گوبند نے جس دن پہلے ہتھ اٹھائی چندی، پرچنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ تن ٹونبی دی دھار جس دی انتر شبد گنجا پرہہ ملن دی سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دنی بدلایا۔ جو پار کراوے ایتھے اوتھے دو جہاناں کنڈھی، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ٹونبی کہے میں پیار نال وجدی، سُر تال آپ بنائیا۔ میں خوشیاں دے وچ گجدی، کوک کوک درڑائیا۔ میری کتھا کہانی نہیں کوئی آج دی، نارد میری سُر تال گیا بنائیا۔ برہما مینوں دات دتی جگ دی، وشنوں وشو دی دھار ہو کے سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شنکر نے کھیل سنائی اُپر شاہ رگ دی، نوان دواریاں پندھ مُکائیا۔ پر میں ونجارن ساں کایا ماٹی اندر جتھوں ویکھیاں کیسے نہ لہدی، کھوجن کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ مینوں سپتس رکھیاں دسی گل سچ دی، سچ سچ نال ملائیا۔ نی ٹونبیئے ایہہ کایا ماٹی سدا رہنی بھجدی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ نہیں کوئی مُنیاد ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ دی، جگ جگ بیٹھن پندھ مُکائیا۔ تون تے کوچھیئے کھلیئے صفت کرنی اُس پریشور پت دی، جس نوں دو جہان بیٹھن سیس نوائیا۔ تیری بناوٹ نہیں کوئی ہڈ ماس ناڑی رت دی، لکڑی کاٹھ تیرا وجود نظری آئیا۔ تون سنساریاں نوں پھریں ٹھگدی، تے بھگتاں دے اندر وڑ کے اپنی ستار دینی وجائیا۔ پھیر مستی لئیں اُس اگمی مد دی، جو مدھر دھن ست سچ دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ٹونبی کہے جن بھکتو میری تُساں وجدی ویکھی ستار، اُنکلی اُنکلی سوہبا پائیا۔ پر میرے وچوں جس لبھنا تے لبھنا میرے پرہو دا پیار، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو بیہو کھلائے کایا مندر اندر دسم دوار، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت آتم نچھر جھرنوں دیوے ٹھنڈا ٹھار، بوند سواتی کول ناہی وچ ٹپکائیا۔ شبد انادی دئے دھنکار، انحد نادى ناد وجائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوتی نور کرے اجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں لے کے جائے سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دا مالک اپنے وچ ملائیا۔ ٹونبی کہے میرا

اَجّ دا عجب نرالا ووبار، ووباری ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں اُس مالک دی سیوادار، جو جُگ جُگ سیو کھائیا۔ جس کارن میرا ناتا نانک نال جوڑیا داتار، دیاوان دیا کھائیا۔ میں پھردی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دیاں سُنائیا۔ میری اُس صاحب نوں نمسکار، نو نو کہہ کے سپس جھکائیا۔ جو بھگتاں میتا بھگتاں دئے دیدار، نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوئی کہے جس طرح میرا کیسر سنگھ نال پیار، ستگر شبد ایسے طرح کیسر رنگ جن بھگتاں دینا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن پاونہارا سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیرتھ سنگھ دے گرہ نمبر ۱۸ پُول روڈ ٹریچ ٹیلیفورڈ شرپ شرن لندن *

کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست دُلارا، دُلہا لوک مات سوہا پائیا۔ چاروں کُنٹ تک میرا ہُلارا، نو ست دھرنی دھرت دھول دھول ہلائی۔ ہنکار وکار تک میرا جیکارا، ہنگتا گرہ نال وڈیائی۔ کوڑی کِریا ویکھ پسارا، گھٹ گھٹ انتر دتا ٹکائیا۔ مانس ماو انتر کیتا اندھ اندھیارا، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا شبد انادی سُنے نہ کھئے دھنکارا، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس کیسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن میرا کھیل ویکھ اپارا، اپرپم سوامی دیاں وکھائیا۔ میں مان رہن نہیں دتا تیئی اوتارا، رام کرشن بیٹھے سپس نوائیا۔ پیغمبران نوری چند نہ دسے کوئی چمتکارا، ظہور رہن کھئے نہ پائیا۔ گروآں ملے نہ کوئی میت مُرارا، من مت کیتی جگت بلکائیا۔ دروہی پھری مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوارا، چرچ چراگاہاں رہے کُرائیا۔ تیرتھ تٹ امرت رس نظر نہ آئے کوئی تیرا پیارا، پاربرہم تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ میں چوتھا جگ تیرا پوت سپوتا تیرا منگاں سہارا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اوہ تک لے مینوں ستگر شبد دئے اشارہ، پن نیر اکھ سینت رہیا لگائیا۔ تیرا لہنا دینا نال کل کلکی اوتارا، کلجگ اپنی لئے انگڑائیا۔ میں سوادھان ہو کے ہویا ہوشیارا، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ

کہے پرہو میں تیرا ست بڑا بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میں نو ست کہان للکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ میرا وقت سُنہنجا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں پیغمبر گر اوتار، ایہ میری بے پرواہیا۔ تیرا بن کے فرماں بردار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ سرشٹی درشٹی بھری نال کوڑ و بھچار، کرم کانڈ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نو ست برہم مت وچ کیتا دھواں دھار، مانس مانو مانکھ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں تیرے چرن کول کراں پکار، نو نو سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری پشت پناہ دے دے تھاپی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آہ تک میرے کول ستگر شبد دی اکھی کاپی، جس دی نکل نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا حکم منیا لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول بھجیا واہو داہیا۔ میرے کھیل ویکھ لے جھگڑا پایا دین مذہب ذات پاتی، نام کلمے شرع شرع نال ٹکرائیا۔ نو نو چار ویکھ اندھیری راتی، ٹوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پوتر رہن نہیں دتی کیسے دی حیاتی، مانس جنم سہل نہ کھئے کرائیا۔ مہربانا سری بھگوانا مینوں ہور بخش دے داتی، دیاوان ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ننھا جہا پچھ، پچن تیرے چرن ٹکائیا۔ میں پچن بولاں سچا، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میں کوڑی کریا نال پنج تت بھریا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں گھٹ گھٹ دے اندر وڑ کے نچا، من چنچل نال بنائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندر رچا، ساڈھے تین کروڑ میری دئے گواہیا۔ آتم دھار تیرا کیسے نوں لگن نہیں دتا پتہ، پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے اندر میری ویکھ لے فتحا، فتح دا ڈنکا دتا وجائیا۔ کوڑ بیجیا اپنے وتا، سچ دی جڑ دتی اکھڑائیا۔ دھرم دی دھرتی اُتے کر کے ہتھا، ہتیا کیتی تھاون تھائیا۔ بن تیرے مینوں بھہ نہیں کوئی رتا، گر اوتار پیغمبران ڈر کے سیس نہ کھئے نوئیا۔ تیرے آگے واسطہ گھتاں، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری منسا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری تک لے منسا، خواہش تیرے چرن ٹکائیا۔ کلجگ جیو کاگ بنائے ہنسا، مانک موتی چوگ چکن کھئے نہ پائیا۔ پنج وکار بنا کے اپنے ہنسا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کیتا ہلکائیا۔ میرے انتر نرنتر رہے کوئی نہ سنسا، سنسا جگت دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ مالک ہونا

سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے اُتے کِریا ہور کر دے، کِریں اپنی دیا کھائیا۔ میرے خالی بھنڈارے بھر دے، وست امل اٹل ورتائیا۔ کھیل ویکھ لے میرے سہنجے گھر دے، لوک مات دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے کولوں جیو مول نہ ڈردے، بھے وچ نہ کھئے سہائیا۔ من کلپنا وچ سارے لڑدے، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں بھرانٹ بھلیکھے رکھے چوٹی جڑ دے، جیتن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر قلعے بنائے تیرے ہنکاری گڑھ دے، ہوئے ہنگنا نہ کھئے مٹائیا۔ میری کوڑ دی اگنی وچ سارے ویکھ لے سڑدے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں پیار نال بٹھا لے اپنی گودی، گوداوری لیکھا گوبند والا پور کرائیا۔ اوہ تک لے نارد بلاؤندا آگیا بودی، بن پونا پون اڈائیا۔ نالے بولدا آوے تیرا پرہو کھیل بڑا اموگھی، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ تیری سرشٹی جگت مول نہ جائے سودھی، سُدی ودی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں ست تیرا جو بن ورتا، جوانی وچ لواں انگرائیا۔ مان رہن دینا نہیں کیسے پنڈتا، عقل بڈھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا جیرج انڈجا، اُتہج سینج ہلونا دینا تھائوں تھائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی تت پنج دا، پنچم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا دل کدا صدی چوڈھویں انت کھیل ویکھاں نو کھنڈ پرتھی جنگ دا، ستاں دیپاں نال ملائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے پُرکھ اکالے اکو منگ منگدا، پروردگار سانجھے یار میری جھولی دینی پائیا۔ اوہ ویکھ لے موسیٰ عیسیٰ وقت جاندا لنگھدا، سارے تکن تھائوں تھائیا۔ توں کھیل ویکھ لے گوبند اپنے فرزند دا، فاضل ہو کے دھیان لگائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا پری اند دا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ اوہ ویکھ اشارہ ملدا تارا چند دا، چند ستار کی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں سیوا کران اپار، اپرمپر سوامی دینی وڈیائیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے نگاہ مار، محبان تیری اوٹ تکائیا۔ میں کھیلاں کھیل وچ سنسار، سنسا جگت رہے نہ رائیا۔ توں میرا ہونا مددگار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہلونا دیواں ایک وار، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ میں اپنا کھیل وکھاؤنا چاہندا وچ سال دو چار، بہتی منگ نہ کھئے منگائیا۔ دروہی بھیراں وچ پُرکھ نار، نر نرائن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری بینتی سن لے گریہ زار، گرابان ہو کے دھیان لگائیا۔ میں تیرا ست دلارا مانگت

بناں بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے خالی بھر بھنڈار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے اُتے کر مہربانی، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ میں چاروں گنٹ کوڑ دی دساں نشانی، نشانہ دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے اندر تکان بے ایمانی، بیوہ کراں خلق خُدائیا۔ نور نظر نہ آئے اسمانی، اسم اعظم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چارے گنٹ گنٹ کراں پریشانی، پسچاتاپ وچ دے لوکائیا۔ سب نوں دساں جوہ بیگانی، گھر مندر نہ کھئے سہائیا۔ منزل رہے نہ کسے رُوحانی، رُوح بُت دوویں روون مارن دھاپیا۔ میرے مالک خالق میرا لیکھا لکھ دے بنا قلم کانی، کائنات وچوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں دوس رین تیری سیو کردا، کرتا پُرکھ دینی سرنائیا۔ میں مالک بنیا گھر گھر دا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ میرے پیار وچ تیرے نال پیار کوئی نہ کردا، مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ میرا ناتا لہنا نال پنج دل دا، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کوڑ کڑیاریا میرا پروار ویکھ لے پھلدا، پھلی بھوٹ دینا کرائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں تیرتھ اٹھسٹھ جل دا، جلدھار امرت روپ نہ کھئے سہائیا۔ سواس پوتر رہن دتا نہیں کایا ماٹی کھل دا، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لہنا دینا تک لے جل تھل دا، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ دھرنی اُتے دپیک رہے کوئی نہ جلدا، جاگرت جوت نظر کسے نہ آئیا۔ مینوں تیرا ستگر شبد سُنیہوڑے گھلدا، بن رسنا جہوا سُنائیا۔ بھانا میٹنا پُرکھ اکال اٹل دا، جو نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا پورا کرنا نانک والی اک گل دا، جس دا پڑا سکے نہ کھئے چکائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا وقت سہنجنا اچھل چھل دا، چھلداہاری دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں خوشیاں دے وچ تھھا، بھجاں واہو داہیا۔ مینوں ستجگ تریتا دوا پر کردے تھھا، مخول رہے اُڈائیا۔ میں ہس کے کہا سوہنیو میں اُس پر پُرکھ دا پٹھا، جس دی گوبند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میں اُس دی سرن سرنائی ڈھٹھا، بن قدماں سیس نوائیا۔ جس نے نو کھنڈ پرتھی دین مذہب کر کے اکٹھا، اکو حکم دینا سمجھائیا۔ میرے انت سیری بھگونت اُٹی گیڑنی لٹھا، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ جھٹ ستگر شبد اگتی دھار پیا ہس، ہس ہس کے رہیا جنائیا۔ کلجگ کُجھ اپنی ہور حقیقت دس، دہ دشا دا پڑا

لاہیا۔ کی کوڑ وکار دا ورتایا رس، رستہ کون کون دکھائیا۔ کپڑا دین مذہب تیرے وکار وچ گیا پھس، زنجیر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد اوہ تک لے چاروں گنت اندھیری مس، توری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہو دا کر سکے کوئی نہ جس، ایہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کوڑ گڑیاری مایا نال ہر پردا دتا دس، ناگنی ہو کے اپنا ڈنگ چلائی۔ سورپیراں شاہ سلطاناں کر کے کوڑ دے وس، واسطہ ممتا نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبد میرا سن لے کوڑ دا ڈنکا، ڈورو دتا وجائیا۔ مان رہن نہیں دتا راو رنگا، راج راجن شاہ سلطان چچا نظر کھئے نہ آئی۔ ست دا روپ بنایا دھار پنج گوکا، وجود محبوب نظر کیسے نہ آئی۔ پیار رہیا نہ تیرے نال جگت جن کا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کھیل کھیلیا مایا ممتا موہ وکار آنکا، آنک کل اپنی دتی ورتائیا۔ تیرے نام نال لوہ لالچ ودھایا دھن کا، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئی۔ پیار رہن دتا نہیں کیسے توں برہم کا، برہم ودیا پڑھن کھئے نہ پائی۔ ڈر رہیا نہیں شنکر والے جم کا، لاڑی موٹ بھے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ کہے اکو سہارا تیرے چرن کا، چرن کول اُپر دھول دینی سرن سچی سرنائیا۔

* ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ درشن سنگھ دے گرہ ۲۵ ہولی روڈ تھورٹن لوجھ بڈیرسفیلڈ لنڈن *

کلجگ کہے پرہو میرا بننا سکا، سکلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار میرا ناتا جوڑنا پگا، پاربرہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ مینوں حکم سندیسہ اکو دے دے یکا، واحد اپنا حکم ورتائیا۔ تیرے حکم وچ دین دنی لاواں دھگا، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں ہلائی۔ ہلونا دے کے بورا کگا، کرپلے کعبیاں لواں اٹھائیا۔ شرع شریعت ہلونا دیواں مدیناں مگ، مقبرے پیغمبراں دے دین گواہیا۔ توں پروردگار نور الہ مالک حقا، حقیقت تیری ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائیا۔ کلجگ کہے پرہو تیرے حکم دی اگتی لوڑ، لڑیندے سجن دیاں جنائیا۔ میں کوڑ گڑیاری دے چڑھاں گھوڑ، بن قدمان

بهجّان واہو داہیا۔ تیری کائنات پھل کراں مٹھا کوڑ، رسنا رس رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک تینوں وید ویاسے کہا آوے براہمن گوڑ، برہم
 توں پرے پڑدا آپ چکائیا۔ انت کلجگ تینوں جاوے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے خلق خدائیا۔ جس دا مارگ ہووے بڑا سوڑ، پاندھی پندھ نہ
 کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرا کوڑ سب دا
 بنے مُدئی، مُدعا سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں کھیل کھلاواں بن کے شرع دا شرعی، شریعت اپنا حُکم ورتائیا۔ میری آشا پوری کرنی جو رام
 سندیسہ دتا ترتے جگ ککتی، متریئی اپنا حُکم ورتائیا۔ کرشن ارجن نال پائی صحی، سہج سہج اپنا بھیو چکائیا۔ محمد توں سندیسہ دتا
 جبرائیل وہی، میکائیل اسرائیل اسرافیل ویکھ وکھائیا۔ گوہند اشارہ دتا لہنا تک لے ڈھنیا ڈھنی، لوک ماتی اپنا پندھ مکائیا۔ اوسے ویلے رائے
 دھرم سب دا لیکھا کڈھکے ویکھے وہی، چتر گپت نال ملائیا۔ لاڑی موٹ اپنی کھیل کرے تئی، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے حُکم وچ
 جگ لنگھ گئے کیتڑے کئی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم اپنا پندھ مکائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیاں مینوں وست اگم دئی، دیونہار تیری
 سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میریاں پوریاں کر
 مُراداں، مُرشد بن کے ڈھردرگاہیا۔ آگے ستجگ تریتا دواپر میریاں رہن یاداں، گن سکے نہ کھئے بھلائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد برہم برہما،
 برہمانڈ تیری وڈ وڈیائیا۔ توں زرگن دھار بودھ آگادھا، بُدھی توں پرے دینی پڑھائیا۔ مینوں جس کارن لڈایا لاڈا، اپنی گود ٹیکائیا۔ اوہ
 وقت یاد کر لے جس ویلے عیسیٰ تینوں کہا گاڈا، گڈ گاڈ کہہ کے تینوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، میری آشا پور کرائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری اکو اک آشا، اصل وصل یار دیاں کرائیا۔ توں شہنشاہ تے شاہو شاہاشا، پاتشاہ
 نور الاہیا۔ مینوں اوتار پیغمبراں گرواں تیرا دتا بھرواسا، بھگون تیرا راہ جنائیا۔ مینوں سندیسہ دیوے شنکر اتوں کیلاشا، بن رسنا جہوا
 رہیا درڑائیا۔ کلجگا دین دُنیا اُلٹا دے پاسا، پیشین گوئیاں پچھلیاں نال ملائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے بدمعاشا، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔
 کلجگ کہے پرہو میں تینوں گاواں سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ اوہ تک لے تیرے حُکم وچ لاڑی موٹ کردی ہاسا، اپنا ناچ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے صاحب میرے گوسائیا۔ شنکر کہے کلجگ سوہنیا

اپنی کلکاتی ہو کے لے انگڑائیا۔ نگاہ مار وچ سنسار، گرہ گرہ اندر ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا نال پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیار رہن دینا نہیں نال کیسے پیغمبر گُر اوتار، پریتی وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں تک لے محمد دی آشا کرے اظہار، استغفار کہہ کے سیس نوائیا۔ میرے مہربان محبوب میں تیرا کران انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں میرا نور الہ بے پرواہ پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ تیری قدم بوسی وچ آبا دینا وار، ہؤں گھولی گھول گھائیا۔ میرے باقی رہندے گنتی دے کوئی سال دو چار، پنج ست دا لیکھا دینا مکائیا۔ میں مانگت ہو کے بناں بھکھار، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کہے میں بناں اُس دا میت مُرار، ساجن سجنوآ اک اکھوائیا۔ میرا وعدہ محمد نال قول اقرار، شہادت چار یار رہے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے میرا مالک ازی، عرشے عالی جاہ نور الہیا۔ لیکھا یاد کر جو آشا رکھی مسیح، مسلہ تیرے قدم قدم ٹکائیا۔ جس دی بنا زبان توں کیتی تشریح، بن قلم شاہی لیکھ بنائیا۔ اوہدی آشا کہندی کی، کائنات کی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے عیسیٰ صدی بیسویں منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں کرنا کار انگی، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جس ویلے تُوں جل دھارا ہووے لنگھی، چوٹھے اپنے قدم ٹکائیا۔ میری اُمت ایمان والی ہووے فرنگی، فیصلہ حق دینا کرائیا۔ تُوں باپ میرا میری یاد وچ اتم ویکھیں میری تنگی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرا لیکھا ہووے دھار دو کندھی، کائنات ونڈ ونڈائیا۔ تیرے شبد دی بنا نہار توں چمکے چنڈی، اپنا روپ بدلائیا۔ دروہی پھیرنی وچ وربھنڈی، برہمنڈ کھنڈ ہلکائیا۔ تیرا روپ انوپ شاہو بھوپ ستگر شبد انت ہووے جنگی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا قول اقرار پروردگار میت مُرار گل پھاسی والی سندھی، صلیب شہادت دئے بھگتائیا۔ اُس ویلے صدی بیسویں وچ سال رہندے ہونے پنجھی، پنجان دے مالک میرا لہنا دینا میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لہنا پور کرائیا۔ کلجگ کہے پرہو میرے نیتراں نیر ڈلھدا، بن اکھیاں رہیا وہائیا۔ تُوں مالک سوامی گل دا، اگم اتھاہ دُھردرگاہیا۔ میرا لہنا دینا ہویا کوئی نہیں بھل دا، بھلیاں مارگ آپ لگائیا۔ میرا اکو چن مل دا، کرنی قیمت دینی چکائیا۔ میرا کوڑ گڑیار دوار تیرے حکم نال کھلدا، جس نوں بند نہ کھئے

کرائیا۔ میں لکھ چوراسی تیرا بوٹا ویکھاں ہلدا، پھل پھل سنمل والے نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے حکم وچ میرا کوڑ نشانہ ہووے جھلدا، جھلک تے خلق خدائیا۔ میں پیاسا تیرے چرن کول دھل دا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ میرا موہ وکار وچ سنسار ہووے پھلدا، پت تھنی دینی مہکائیا۔ بن تیری کیریا تیری چرن پریتی کوئی نہ گھلدا، گھولی گھول نہ کھئے گھمائیا۔ توں پیارا آد جگاد مالک صلح کل دا، گل مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں مان رہن دینا نہیں کیسے رسنا جہوا بات بل دا، بتی دند دند نہ کھئے وڈیائیا۔

* ۱۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہریجن کور دے گرہ نمبر ۲ باسل سٹریٹ ہڈرز فیلڈ لندن * *

نارد کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، چار جگ دے رہرو تھانوں دیاں سنائیا۔ ستگر شبد دا کھیل ویکھو اپار، اپرمپر ہو کے کی اپنا کھیل کھلایا۔ پُرکھ اکال دی تکو اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کی اکھ اٹھایا۔ جوتی جاتا ہو کے پھرے وچ سرب سنسار، نو ست اپنے کھیل ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا شبد سندیسہ دے کے آئے وارو وار، اوہ وارث تھادے لہنے ربیا مکائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن جس دی مؤلن والی بہار، رت اپنے حکم نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیوہ آپ سمجھایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو ویکھو کی ہویا غضب، حیرانی وچ میری ڈبائیا۔ پرہو نے تھادے کولوں نکه نکه بنا کے مذہب، حصے مانو ذاتی دتے بنائیا۔ دین دُنیا توں تھادے پوج کرا کے قدم، مئی خاک پنج ت رنگ رنگائیا۔ میں ہو گیا ویکھ تعجب، پریشانی وچ دیاں سنائیا۔ اُس تھانوں انت سب نوں اپنے وچ کر لینا جذب، جُز وکھری ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ تسیں چار جگ اُس دی سمجھ نہ سکے رمز، جو اشاریاں وچ اشارے گیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پیغمبرو تسیں پہلوں تکو اپنا وقت، وقتن فوقتن جس دا دھیان لگائیا۔ جس لہنا دینا لیکھا نال جگت، جگت تھادی ویکھے تھاون تھائیا۔

وقت سہنجنا بیسویں صدی چوڈھویں فقط، فکرے سب دے پور کرائیا۔ انتر انتر سب دی اپنے وچ ملائے شکت، شکتی شالی رہن کھئے نہ پائیا۔ جو چرن چھپائے تہاڈی لینڈ ہووے دھرت، اوہ دھرت دھول دا مالک بے پروا ہیا۔ جھٹ عیسیٰ نگاہ پھیر کے ویکھیا پرت، نین نین وچوں بدلائیا۔ اوہ میرا مالک خالق فادر جس نال اگئی شرط، شرطیہ میرا لیکھا پور کرائیا۔ دین دیال ہو کے ونڈے درد، دیاوان ہو کے دیا کھائیا۔ جس دے کول کوئن آد جگاد گر اوتار پیغمبر والی فرد، فیصلے حق حق سنائیا۔ اوہ ساڈی بینتی منظور کر کے عرض، آرزو سب دی لیکھے لائیا۔ جس نوں آد جگاد نہیں کوئی غرض، غرض جگت جہان پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک پرگٹائیا۔ نارد کہے پیغمبرو اپنا کھول کے ویکھو تاک، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ عیسیٰ اپنا پن نیتراں ویکھ کلاک، جو کلا دھاری دتا درڑائیا۔ جو پن قدمان کردا واک، بھجے واہو داہیا۔ جس تیرا لیکھا پورا کرنا انگلینڈ والے بلاک، بلیک پردے آپ گھلائییا۔ انت شرع دا شرع نے دینا طلاق، شریعت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ اوہ ویکھ مائس مانو جس دا روپ دے بوه بھانت، تن وجود ماٹی خاک نظری آئییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے حضرت حاضر ویکھ حضور، مالک نور الہیا۔ جس دا حکم کرنا پئے منظور، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگ بدلنا جس دا دستور، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ پندھ مکا کے نیڑا دور، دو جہاناں تے چائیں چائیا۔ جس دے کولوں کوئی ہو نہ سکے مفرور، اوبلا نظر کھئے نہ آئییا۔ پتہ نہیں اُن کس بدھ سب نوں بناؤنا وار قصور، لیکھا کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ اوہ ویکھ لے کی آواز دیندا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثرت اپنی لئے انگرٹائیا۔ میرا خدا ازہمی آوے ضرور، زمیں زماں زائیزوم اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد شکرانے وچ کہے غفور، گزیمان جمعہ میرا مالک دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا جانے سرب کلا بھرپور، بھرپور اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جُگندر سنگھ دے گرہ ۱۱۱ سٹریٹ اوڈری ۵ روڈ بارہنگ ایسٹیکس لنڈن *

دھرنی کہے میں بھجان اٹھاواں بانہی، بن ہتھاں دیاں دُبائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار میرے ماہی، محبوب تیری آس رکھائیا۔ چار جُگ دے شاستر میری دین گواہی، شہادت دھرم دھار بھگتائیا۔ ستگر شبد بنا دے راہی، رہبر اکو اک پرگٹائیا۔ اوہ وقت سہنجنا تک لے گوبند دا لنگھیا ڈھٹیا ڈھائی، ڈھونکے وچ اپنا پندھ مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دین مذہب شرع بنی قصائی، قاتل مقتول دے سے خلق خدائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھائی، ساچا چن نظر کھئے نہ آئیا۔ میں واسطہ نردھن ہو کے رہی پائی، سردھن ویکھنا چائیں چائیا۔ میرا لہنا دینا پُرکھ اکالے دینا پور کرائی، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرے چرن کول آس رکھائی، ایکنکارے ہونا آپ سہائیا۔ آد نرنجن درد دکھ بھے بہنجن میٹ اندھیرا چھاپی، نور نورانہ اک چمکائیا۔ اباشی کرتے میری کٹ دے بن رسیاں والی پھاپی، فیصلہ حق سنائیا۔ اباشی کرتے تیرے چرن دھوڑ خاک رہی رمائی، بن خاک خاک اٹھائیا۔ پاربرہم میرا پورب لیکھا نو سو چرانوے چوگری جُگ دا جھولی دینا پائیا۔ میں اپنا آپ تیرے قدماں ہیٹھ بیٹھی وچھائی، وشو دے مالک ویکھ اکھ اٹھائیا۔ ستگر شبد میرے اُتے بھیجنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ میں وشن برہمے شو سندیسہ دیواں بنا پون ہوائی، تیرا نام نام درڑائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دینا سنائی، انسنت ربن کھئے نہ پائیا۔ چار جُگ دے گرتھاں نال ملائی، شاستر سگلا سنگ بنائیا۔ تیرتھ تٹاں ستیاں لواں اٹھائی، نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ نو کھنڈ میرا ست دیپ تیرے آگے دئے دُبائی، دو جہاناں مالک تھہ بن اور نہ کھئے گوسائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ہلونا دینا تھائیں، گروڈوار گردیو دینا درڑائیا۔ دھرنی کہے میرے پر پُرکھ پرماٹم لکھ چوراسی سنیہڑا دیواں تیرا سہج سکھدائی، اکو اک ایکنکار سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کہائیا۔ دھرنی کہے میں پُرکھ اکالے کوکدی، در تیرے واسطہ پائیا۔ آسا پوری کر دے گوبند ڈلارے ست دی، جو ستیاں لئے جگائیا۔ کھیل ویکھ لے کایا پنج بھوت دی، تن وجوڈاں پھول پھلائییا۔ دروہی تک لے میرے اُتے چارے کوٹ دی، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ وست تک لے کلجگ کوڑی کریا جھوٹھ دی، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ میری منسا دوس زین بنا گھڑی پل تون چوکیدى، آس نندرا گئی تجائیا۔ کلجگ جیواں

آشا ویکھ لے کوکدی، اگنی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ میری چھاتی بھری دکھ دی، تھہ بن درد نہ کھئے مٹائیا۔ میرے اُتے گھڑی
 سلکھنی کر دے سکھ دی، سوکھم روپ اپنا دے سمجھائیا۔ میں خبر سُننا چاہندی کلجگ وقت منسوخ دی، منسا تیرے چرن رکھائیا۔
 مینوں کھیل وکھا دے ستگر شبد اگے دوت دی، دتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 سچ سوامی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان میرے تک لے خالی ہتھ، ہتھیلی تیرے آگے ٹکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاں صاحب
 سمرتھ، انترجامی سوامی دھردرگاہیا۔ تیری مہا آد جگاد اکتھ، جگ چوکڑی کوئی کتھ سکے نہ رائیا۔ تُوں کلجگ چلاؤنہارا رتھ، رتھ
 رتھوہی دھردرگاہیا۔ میرے اُتوں کوڑ کلپنا کیرپا کر دے متھ، متھن کر خلق خدائیا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی خاک خاک
 رمائیا۔ ویکھیں کتے کلجگ آیو ودھ کریں نہ سال اٹھ، اٹھاں تتاں پندھ مکائیا۔ میں تیرا نور ظہور تکان لٹ لٹ، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔
 مہربان ہو کے دھرم دی دھار کھول دے ہٹ، نام وست ست ورتائیا۔ کوڑ کیرپا ڈوری دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دھرنی کہے میں
 چاہندی ہر پردا تیرا نام لے رٹ، ساہ ساہ تیرے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گھر
 دینا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ویکھ لے پٹھے سدھ گٹ، گھٹنے ٹیک کے دیاں دہائیا۔ تیرا پیار سب دے اندروں گیاٹ، ٹٹیاں سکے
 نہ کھئے ملائیا۔ سرت شبد پریتی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا کوڑی کیرپا میرے اندروں کڈھ دے کٹ،
 کٹلتا دین دنی رہن کھئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے پھٹ، پھٹکل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ امرت جام پیا دے اپنا گھٹ، امیوں رس بن
 رسنا آپ چکھائیا۔ مہربان ہو کے جانا تھ، دین دیاں ویکھنا تھاوں تھائیا۔ نگاہ مار لے میری چارے گٹھ، چارے کٹ کٹ گرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن ویکھ لے آپ، اپنی
 دیا کھائیا۔ تیریاں تیرا بھلیا جاپ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ نو ست ودھیا پاپ، پتت ہوئی لوکائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پات، نام کلمہ
 دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پرما تم جوڑے کوئی نہ نات، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں کٹ اندھیری رات، اندھ اگیان نہ کھئے
 گوائیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ دات، وست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ دروہی پھر گئی لوک مات، ماتر بھومی ہو کے واسطہ پائیا۔ میری کوئی نہ

پچھے وات، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں پرم پُرکھ میرا کھلاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن ویکھ لے اُتے جگ، جاگرت جوت دھیان لگائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے الگ، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ کوڑ گڑیار نے ہنس روپ کیتے کگ، کلجگ کاتی اپنا کھیل کھلائیا۔ میرے چاروں کُنٹ لگی اگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرے دین دیا لے تیرے پر سے کوئی نہ پگ، پابناں پوچے جگت لوکائیا۔ تیرا درس ہووے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ میرا روپ تک لے ہو گیا پڑا بگ، سرگ تیرا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میریاں میٹیاں ویکھ لے مُٹھیاں، بن ہتھیاں دیاں وکھائیا۔ میں جگت وکارے اتم کٹھیاں، تن وجود حق نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ریتاں ویکھ لے پٹھیاں، ست سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ جگت جگیا سواں وچاراں ہوئیاں جھوٹھیاں، منسا من من ہلکائیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کایا پنج بھوٹیاں، تتوت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر روہاں ویکھیاں سٹیاں، شبدي لے نہ کھئے انگرائیا۔ خالی دسے کایا بھانڈے پنج بتیاں، بُتخانے دین دُہائیا۔ میرے اُتے ہوئیاں خزاں دیاں رُتیاں، رُت بسنت نہ کھئے مہکائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں آسا ہوئیاں دو چتیاں، چیتن تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ مینوں بھاگ لگیا نہیں کلجگ اتم دھرم دھار دی پتیاں، پوت سپوتا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے سوامی انترجامی میں کلجگ گئی لٹی آں، کلجگ چوٹھا جگ لُٹیرا نظری آئیا۔ پوتر رہیاں نہیں کسے دیاں کٹیاں، کایا گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ تیرا نام ندھان گاوے کوئی نہ دو ٹکیاں، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ واٹاں دسن کسے نہ مُکیاں، چوراسی پندھ نہ کھئے چکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ستگر شبد دُلھے دُلا رے دے دے چھٹیاں، حُکم حُکم نال جنائیا۔ جس دے حُکم نال کلجگ جڑاں جان پٹیاں، پٹنے والا سنگی ساتھی نال سوہیا پائیا۔ میں چاہندی تیرے نام دیاں نوپاں لکھیاں جان پٹیاں، اکھڑ اکھڑاں نال رلائیا۔ میں خوشی وچ تیرے در تے آواں تھپیاں، بھجّاں واہو داہیا۔ ست دھرم دیاں ستگر پورے کھول دے گٹھیاں، گنڈھ اپنی آپ کھلائیا۔ میرے اُتے اُلٹی گیز دے لٹھیاں، ستجگ سچ لے انگرائیا۔ اوہ ویکھ لے پیغمبراں صدیاں جانندیاں پٹیاں، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے دین مذہب دیاں رہن کوئی نہ پتیاں، پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ تیرا نام

* ۱۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ منجیت کور دے گرہ گڈ وینز ولے نمبر ۱۰ انگلینڈ *

خوشی نال اتوں تے عرش، عرشی پریم آرش تیری خوشی منائیا۔ تیرا جلوہ نور ویکھاں اُتے فرش، زمیں زماں دے مالک دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی مٹاؤنہارا حرص، ہوس سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت نرگن دھار کھائیا۔ جوتی جاتے دے کے درس، ترسنا ترکھا جگت کوڑ بھجھائیا۔ خوشیاں والا سہنجنا دے برس، برسی چار جگ دی نال ملائیا۔ تیرا کھیل انوکھا اسچرج، اچرج لپلا ویکھ وکھائیا۔ میں کوک کے بولاں گرج، برہمنڈ کھنڈ دیاں سنائیا۔ ویکھو جن اوتار پیغمبران گرواں منی عرض، آرزو اپنے چرناں ہیٹھ ٹکائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، مقروض لیکھا دئے مکائیا۔ غریب زباناں ونڈے درد، دکھیاں ہیٹھ سہائیا۔ کلجگ شرع شریعت میٹھ کرد، قتل گاہ دا پندھ مکائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیرا گرد، نوری چند کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا پورا کرے فرض، فاضل ہو کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ عرش کہے میرا مالک اُتے مٹی خاک، خاکی جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ شبدي آسو چڑھے راک، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ سچ دوار کھول کے تاک، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ آتم پرما تم بنا کے ساک، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مارے جھاک، نرگن ہو کے اکھ کھلائیا۔ جو عیسیٰ کر کے گیا ٹاک، تِس دا لیکھا جھولی دئے ٹکائیا۔ بن قداماں کر کے واک، لینڈ انگلینڈ والی سہائیا۔ جس دا لیکھا حکم والا آگے شارٹ، شوٹ کرے خلق خدائیا۔ جو ویکھنہارا جگت جہان وڈے چھوٹے پارٹ، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا سب توں وکھرا ہونا آرٹ، اٹینشن ہو کے تے خلق خدائیا۔ اُس دا بن اکھراں والا پڑھ سکے کوئی نہ کارڈ، بھیو سکے نہ کوئی کھلائیا۔ جو سچکھنڈ نواسی سب دا جارج، مالک دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ عرش کہے میرے مالک گاڈ دا اکو پول، سطح بلندی نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نرگن دھار کرے اپنا رول، رول نمبر پچھلے سب دے پھول پھلائیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نظر آئے نہ کیسے وچوں ہول، ہولی سولی اپنا کھیل کھلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے اُپر اپنا دھول، دھرنی دھار دھار جنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا رہیا کھول، گرہ دوارا اکو اک سہائیا۔ سب دے لیکھے

پورے کرے قول، اقرار اک اِکلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ عرش کہے میرا مالک بن رسنا جہوا دئے رس سوپٹ، گن اوگن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو نرگن دھار آتم کرے ٹریٹ، ٹنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی سول دھار دی ہیٹ، اگنی اگ اگ وکھائیا۔ سو بھگتاں پہنچ کے اُتے پیٹ، بٹوین دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جس دی سب توں مُشکل سٹریٹ، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ہرجن بخش کے آتم دھار سیٹ، سیٹ سٹینڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ایکنکار دھرنی دھرت دھول دھول بھيو کھلائے اپنا مارگ دھر دی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔

✽ ۱۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاک سنگھ دے گرہ ۴۰ پریٹری وینیو ہیرنسے لنڈن ۸ ✽

عرش کہے فرشا خوشیاں وچ ہو خوشحال، بن مستی مستی انتر چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ سچّی دھرمسال، سچ دوار ایکنکار آپ شہائیا۔ تیری جگ چوکڑی دی پوری کرے گھال، کیتی گھال اپنے لیکھے پائیا۔ سوہنیاں گجھ اپنا دس لے حال، حالت پیتی دے جنائیا۔ جس صاحب دی سارے کردے رہے بہال، کھوجدے رہے تھاوں تھائیا۔ جو آد جگاد اک اِکلا پرم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ تیری بینتی سنے تے اپنا اگلا دس سوال، خواہش دین دنی جگت نال ملائیا۔ جو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھردرگاپیا۔ جسدی جگ چوکڑی جگت سمجھ توں باہر اولڑی چال، مارگ پنڈھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ جلوہ گر تینوں دیوے نور جلال، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی سمبل وچ سارے کردے بہال، کھوجت کھوجت کھوج کھوجائیا۔ اوہ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاںدھ ٹھاکر اپنی دیا کھائیا۔ جو جگ جگ تینوں دیوے نام سچّا دھن مال، اتوٹ اٹت خزینہ آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ سچ حکم ورتائیا۔ عرش کہے فرشا اپنی خوشیاں نال لے انگڑائی، آس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں تک نور الہی، عرش فرش دا مالک اکو نظری

آئیا۔ جس دا حُکم سنديسہ سب نے سُننا جُون جُلائی، جُلاہا کبیر اِشارے نال دِرڑائیا۔ جس نُون اوتار پِیغمبر گُرُو رہے دِھیائی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو ویکھنہارا تیرے اُتے خلق خُدائی، خود مالک ہو کے بھیو چُکائیا۔ سَتگر شبد بن کے دھرم دھار دا راہی، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جس کلجگ تیری دُرمت میل دھونی شاہی، شہنشاہ ہو کے کرے صفائیا۔ جس نُون سارے لہدے تھل اسگاہی، مہیئل کھوجن تهاؤں تھائیا۔ سو پرم پُرکھ پُرکھوتم اپنا بھیو رہیا چُکائی، چوکتا ہو کے اپنی اکھ لینی اُٹھائیا۔ جس دا حُکم سنديسہ میں دیواں چائیں چائیں، خوشیاں خوشیاں خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا مالک اگم گوسائی، گہر گمبہر اپنی دیا کہاٹیا۔ وقت سُهجننا میں تینوں دیاں ودھائی، ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نِرگن نور جوت کرے رُشنائی، اندھ اندھیرا دین دُئی مٹائیا۔ عرش کہے فرشا خوشیاں دے وچ نچ، تیرا رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں تینوں چن سناواں سچ، سنديسہ دیواں دُھردرگاہیا۔ جو لوں لوں اندر ہر گھٹ گیا رچ، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ جو لہنا دینا ویکھے کایا ماٹی کچ، تتو تتاں پھول پُھلاٹیا۔ جس دے حُکم وچ کوئی نہ سکے بچ، بچن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ عرش کہے فرشا نگاہ مار لے اپنے چاروں گنٹ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے جس نُون سارے کھندے واسی بیکنٹھ، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو دین دُئی دو جہاناں دیوے کٹھ، کٹلتا کڈھ کوڑ لوکائیا۔ آرباں کھرباں وچوں ہر بھگت سہیلے میلے اِکو مُٹھ، مُٹھی بھر سرِشٹی چرناں بیٹھ رکھائیا۔ ایہ کھیل پرہو دا کلجگ اتم ہونا اٹ، بے انت ہو کے آپ ورتائیا۔ سرِشٹی بھاگ جانے نکھٹ، کھوٹیاں کھرے نہ کھئے بنائیا۔ آتم دھار پیار جانے ٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سب دی جڑ دینی پُٹ، پٹنے والا سَتگر شبد اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرے اُتے شرع دی ہونی پُٹ، پُٹکل دے کوڑ لوکائیا۔ سب نُون ہلونا دے دے پھڑ کے گٹ، ہابو بل آپ پرگٹائیا۔ دین دُئی شرع شریعت اک دوجے نال جانے جُٹ، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ عرش کہے فرشا میں خوشیاں دے وچ ہسدا، ہستی تک بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دسدا، دیوت سُر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پِیغمبراں گُرُوآں کول بول جیکارا الکھ دا، الکھ الکھ کہہ کے سیس نوٹیا۔ اوہ ویکھو تگُو بن

پُرکھ اکالے کیسے دی پت کھئے نہ رکھدا، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت و نجارا روپ تکے اتم ککھ دا، لکھ کروڑی روون مارن دھاپیا۔ پر ماتم کھیل درسائے اپنا پرتکھ دا، پرتھمی اپنا روپ بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی کار کمائی۔ عرش کہے فرشا ویکھ لے نور الاهی جھلک، جھلیا اپنی ہوش لے بدلائی۔ مالک ویکھ لے عرشی پریم جو وسے اُتے فلک، زمیں اسماناں باہر ڈیرہ لائی۔ جس دی لکھ چوراسی خلق، خالق ہو کے اپنا حُکم ورتائی۔ جس دا بھیو پا سکے کوئی نہ پلک، پلکاں دا مالک اپنی کار بھگتائی۔ نرگن دھار جوتی نور ویکھ لے ڈلک، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائی۔ جس دا حُکم سندیسہ اڈیکے مؤت ملک، ملک اُموت بیٹھی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائی۔ عرش کہے تینوں کہندے خاک مٹی، فرشا تیری کی وڈیائی۔ جگ چوکرزی سرشٹی تیرے اُتے پئی، دُکھی ہو کے سرب کُرائیا۔ پر بھو دا روپ ویکھ لے پتھر اٹی، پاپناں بیٹھے سیس نوائیا۔ سرتی تن اندر کیسے نہ ٹکی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائی۔ رکھی مٹی پھردے کھلی لئی، ساچا سیس نہ کھئے گندائی۔ نراکھر دھار دے کوئی نہ چٹی، چیٹک کور جگت نہ کھئے چکائی۔ اوہ تک لے اتم اکو ہاپے اُتے ٹپی، جو ٹیکا ٹپنی میٹے خلق خدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائی۔ عرش کہے فرشا میری لے صلاح، سجننا دیاں جنائی۔ پُرکھ اکال من لے اک ملاح، بیڑا دو جہان چلائی۔ جو پھرے جلاں تھلاں اسگاہ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پنڈھ مکائی۔ جس نوں سب نے کہا واہ واہ، واپگرُو کہہ کے سیس نوائیا۔ جس نوں پیغمبراں متیا نور الاہ، عالمین اکو اک خلق خدائی۔ سو تیرا گرہ سہنجنا دئے سہا، سیج سہنجنی دئے بنائی۔ تُوں سیوا کرنی نال چاء، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائی۔ دھوڑی خاک لینی رما، رمتا ویکھنا دُھر دا ماہیا۔ جس تیرے اُتے دین دُنی دا سماں دینا بدلا، سماپت کرے خلق خدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ عرش کہے فرشا میں سندیسہ دیواں اگتا، جس دی سار کھئے نہ پائی۔ دُھر سندیس دیاں درڑا، درڑھ وشواس نال سمجھائی۔ میرا مالک اک خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی سرشٹی مذہباں وچ کیتی جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائی۔ سو اتم سب دا لہنا دینا پورا دئے کرا، کرنی دا کرتا پورا دئے کرائیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جُگا جُگنت بے انت بے پرواہ، بے پرواہی اپنی وچ سہائیا۔

❖ ۲۰ ❖ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنیک سنگھ دے گرہ ❖

عرش کہے فرشا اپنے تک لے نو کھنڈ، بن کھنڈے کھڑگ دھیان لگائیا۔ کس بدھ ستگر شبد ونڈاں رہیا ونڈ، حصہ دین دُنی بنائیا۔ پھیر نگاہ مار لے وچ ورونڈ، وربھنڈی دا مالک کی اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا اشارہ تک لے اُتے برہمنڈ، پُریاں لوآں توں باہر دیاں وکھائیا۔ پھرنی دروہی جیرج انڈ، مترا اُتہج سینج دئے ڈہائیا۔ شاہ سلطاناں ننگی ہونی کنڈ، سیس ہنڈ نہ کھئے رکھائیا۔ سینے پئے کیسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ اوہ تک لے کلجگ اودھ گئی ہنڈ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ فرش کہے عرشا میں وی کوڑی کِریا پاپاں چُکی پنڈ، بوجھل ہو کے دیاں ڈہائیا۔ میرے اُتے سرشٹی درشٹی اندر ہو گئی رنڈ، ہر کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈائیا۔ آتم دھار ٹٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ میں وی نردھن ہو کے منگاں رہیا منگ، مانگت بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب سلطان نوجوان اپنی دھاروں آپے باہر لنگھ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ سچ سوامی ہو کے دینا سنگ، سکلا سنگ رکھائیا۔ نگاہ مار لے گوداوری گنگ، جھنا سُرسی رہی گُرائیا۔ بھیو کھلے نہ کیسے برہم ہنگ، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھکڑا تک لے تت پنج، پنچم شبد نہ کھئے شنوائیا۔ ہر پردے اندر رنج، رنجش دُور نہ کھئے کرائیا۔ میری نیتر وگے ہنجھ، رو رو دیاں ڈہائیا۔ دروہی نو ست تیرے حُکم دا ہون والا جنگ، کھنڈا کھڑکے تھاوں تھائیا۔ تیرا سمجھے کوئی نہ ڈھنگ، کنارہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کنارہ تک لے کنڈھ، کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گُرو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دیا کھائیا۔ عرش کہے فرشا کھیل تک لے سُدیاں ودیاں، پکھ پکھان وچوں بدلائیا۔ جگت دھار ویکھ لے ندیاں، کوڑے وہناں وہن وھائیا۔ کلجگ بیتدیاں تک

لے صدیاں، صدی چوڈھویں رہی گر لائیا۔ شاہ سلطاناں مئدیاں ویکھ لے گدیاں، گداگر ہووے خلق خدائیا۔ شرع دیاں انت رہنیاں نہیں
 حدیاں، حدوڈاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ منساں مذہباں رہن نہ بدھیاں، بندھن سارے رہیا نڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ فرش کہے میرے عرشی میت مرار، مترا تینوں دیاں جنائیا۔ پن نیتز نیناں نگاہ لینی مار، پن
 اکھاں اکھ کھلائییا۔ دین دنی تک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ عرشی پریم کی حکم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی
 دھرت دھول دھول جنائیا۔ بلوونا دے دے شبدي شبد تیئی اوتار، پیغمبران اپنا رنگ وکھائیا۔ گرو گودیواں دے ہلار، ہلونا دھر دا نام
 لگائیا۔ سچکھنڈ دا کھول کواڑ، کندی کھڑکی بند نہ کھئے رکھائیا۔ پڑکھ اکالے کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ جو مالک خالق
 جوتی جاتا نور اجیار، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا ڈیرہ لائیا۔ میری پاؤن آیا سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھے تھائوں تھائیا۔ میں کران درس
 دیدار، عید چند نور رُشنائییا۔ جو میرا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض میرا لیکھا جھولی پائیا۔ نو ست میٹے دھواں دھار، دھرم دی
 دھار اک پرگٹائییا۔ جس دا اکو نراکھہ دھار ہووے جیکار، تون میرا میں تیرا ڈھولا دئے سنائیا۔ جس دا سوہے بنک دوار، ایکنکارا اکو اک
 وکھائیا۔ سچ ست دا دیوے آپ ادھار، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دئے نوار، نرگن ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ فرش کہے میں
 اُس پرہو دے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ دھوڑی ماٹی خاک لاواں چہار، مستک ٹکے اگم رمائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دیا کھائیا۔ عرش کہے فرشا میں سچکھنڈ دوارے وچوں تکدا، دھرنی دھرت
 دھیان لگائیا۔ ساچا کھیل ویکھنا حقیقت حق دا، جو دھر مالک آپ کرائیا۔ میرا تیرا وعدہ آد جگادی قول اقرار پگ دا، کچی گنڈھ نہ کھئے
 رکھائیا۔ دھر دا صاحب ویس کرے نٹوے نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ نو کھنڈ کوڑی کریا جڑ ویکھ لے پٹدا، پاٹل ہو کے اپنا
 حکم ورتائیا۔ جو ونجارا بنے دھردرگاہی اگتی ہٹ دا، نام وست اک ورتائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش لٹ لٹ دا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔
 جو لہنا دینا جانے تیرے اُتے تیرتھ تٹ دا، مندر مسجد کھوجے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکرئی حکم ورتے اپنا سمرتھ دا، دوسر نظر کھئے نہ آئییا۔

* ۲۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ ۷۸ مُسول پل روڈ لنڈن نمبر ۱۸ *

عرش کہے فرشا تک لے جوتی جاتا، نرگن نرگن نور نور رُشنائیا۔ آد جگاد ویکھ لے پت ماتا، پاربرہم پت پرمیشور دھیان لگائیا۔
 نراکار نرکار جو سدا سہیلا اک اکاتا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ اوہ تیرے اُتے سرگن بندھائے اپنا ناتا، رشتہ فرستیاں باہر سمجھائیا۔
 سچ سچ دی دیونہارا داتا، داتا دانی دیا کھائیا۔ جو دو جہاناں پندھ مار کے واٹا، در تیرا اک سہائیا۔ تُوں سہنجی رکھنی اپنی کھائیا، کھٹیا
 اور نہ کھٹے جنائیا۔ تیرا چیتھڑ ویکھ کلجگ اتم پائا، پاربرہم پرہ اپنا دھیان لگائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا تیکے کھلا جھٹا، مینڈھی
 سہاگ سیس نہ کھٹے گندائیا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا گوہند دھار امرت باٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ عرش کہے فرشا تک لے جلوہ نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دا دو جہاناں وڈ ظہور، جوہن ونا
 اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے منڈل منڈپ چند ستار سورہ سور، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ سب دی آشا منسا کرے پور، پورن برہم
 دے درڑائیا۔ شبد انادی دے کے ثور، ثرت سرت سوئی لے جگائیا۔ کلجگ لیکھائے ضرور، ضرورت دھرنی دھرت دھول اپنے نال ملائیا۔
 جن بھگتاں ہو حاضر حضور، حضراتاں دا مالک ویکھ چائیں چائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخش قصور، بن کسر اعشاریئے دے اڈائیا۔ جس
 دین دنی کرنی مجبور، مجبوری وچ دے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار اگم کھائیا۔
 عرش کہے فرشا میرے اندر خبراں اگمیاں بھاکھیاں، بن جگت و دیا دیاں درڑائیا۔ جو ستگر شبد گلاں نراکھہ دھار اکھیاں، اکھراں ونڈ نہ
 کھٹے ونڈائیا۔ جو تیرے اُتے گر اتار پیغمبراں لیکھیاں ساکھیاں، سُخن دھر دے گئے درڑائیا۔ اوہناں سب نے پرم پُرکھ دیاں مٹنیاں اکھیاں،
 سر سر جگت گئے جھکائیا۔ سو صاحب سوامی لہنا دینا دیوے باقیہ، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں نو کھنڈاں دیاں کھول کے رکھنیاں
 تاکیاں، ستاں دیاں پڑا آپ چکائیا۔ جس کلجگ انت میٹنیاں واٹیاں، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ تیریاں منزلاں تیکے گھٹیاں، گھٹ
 گھٹ وسنہارا دھردرگاہیا۔ نرگن نور جوت جگائے نور لائیاں، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ فرشا کہے عرشا میں اوسے دا تکان راہ، جو رہبر دھردرگاہیا۔ جو لکھ چوراسی بنے ملاح، بیڑا اپنے

کندھ اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے اُتے جانے تھل اسگاہ، سُمند ساگر ٹلے پربت اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ جس دا سب نے اکھراں وچ گایا
 ناں، ناؤں زرنکار کہہ کے سیس نوایا۔ اوہ انت کنت بھگونت میری پکڑے بانہ، ساجن ہو کے بھئے سہائیا۔ میں اُس دے بل بل جاں، بل
 بل اپنا آپ کرائیا۔ جو میری دھرت سہنجی کرے پوتر تھان، تھنتران دیوے مان وڈیایا۔ میرا پوتر کرے گراں، کھیڑا سچ دا سچ دئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ فرش کہے عرشا میں اوسے دا راہ تکدا،
 نقوی اکو اُتے رکھائیا۔ جو مالک حقیقت حق دا، حاکم دسے نور الایہیا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد یک دا، یکے بعد دیگرے گر اوتار پیغمبر
 گئے سُنائیا۔ تُوں ستّ دیپ منزلاں کٹدا، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ میں اوسے دی سرن سرنائی ڈھٹھ دا، نو نو لاگا پائیا۔ جس اُلٹا دینا گیڑا
 کلجگ کوڑی لٹھ دا، نو ستّ ست بھوائیا۔ بُرج ہنکاری ویکھاں ڈھٹھدا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مندر مسجد
 شودوالے مٹھ دا، گرُودوارا اکو رنگ چڑھائیا۔ اُس دا کھیل تکنا آتم پرما تم دھار مانو ذاتی اکتھ دا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔
 جو بھگتاں اندر پیار وچ ستّجگ تریتا دواپرایا تھدا، کلجگ اتم اپنا پڑدا دئے چُکائیا۔ میں اوسے دا نام رٹدا، جو رٹا میٹھ خلق خُدائیا۔ میں
 اوٹ اوسے تے گھتدا، دوسر سیس نہ کھئے نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔
 عرش کہے فرش سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ دین دیاں ویس وٹاویگا۔ کال مہاکال نال ملاویگا۔ جگت جہان بے مثال کھیل کھلاویگا۔ جانی
 جان ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ شبد بانی ڈنک و جاویگا۔ آتم پرما تم ہانی جوڑ جُڑاویگا۔ شاہ سُلطانی بھوپ اکو اپنا حُکم ورتاویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا بھیمو چُکاوایگا۔ آپ اپنا بھیمو چُکاوایگا۔ پردہ اوبلا دو جہان اُٹھاویگا۔ ساچا سوہلا نام درڑاویگا۔ کایا
 چولا رنگ چڑھاویگا۔ مولا ہو کے میل ملاویگا۔ پورب کیتا قول اقرارا ویکھ وکھاویگا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول جوت
 چمکاوایگا۔ جس نوں سب نے کہنا نور الایہی اولا، عالمین ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کابن سولا، ساول سُندریا
 رُپ انو پ پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاویگا۔ عرش کہے فرش تیری
 تکان فرمان برداری، فارغ ہو کے ویکھ خلق خُدائیا۔ تُوں آد جُگاد مئی اکو تابعداری، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا ناتا نال جوت زرنکاری،

جو نرور نور الہیا۔ جس نے تیرے اُتے سرِشٹ پساری، پسر پساری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس جگ چوڑی پار اُتاری، کوٹن کوٹ گئے پندھ مکائیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے ساری، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دا رُوپ نہ پُرکھ نہ ناری، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ تُوں اپنا کھول کے رکھیں در دروازہ جتھے ملے مٹر مُراری، موہن مادھو اپنا درس دکھائیا۔ جس تُوں جھکدے پیغمبر گر اوتاری، بن سیس سیس نوائیا۔ اوہ پاوے تیری ساری، سرب گھٹ واسی دیا کھائیا۔ تُوں نو نو کریں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ فرش کہے عرشا میں اُس دا ہونا شکر گزاری، شکرانے وچ لاگاں پائیا۔ دھن بہاگ جو نرگن کھیل کیتا دوباری، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، تیرے چرن کول بنا دھوڑ تون لاواں چھاری، بنا مستک مستک خاک رمائیا۔

* ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نربھہ سنگھ دے گرہ ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن نمبر ۱۰ لنڈن *

نارد کہے دھرنیئے میتھوں لے اگئی پرچی، پراچین دا لیکھا دیاں جنائیا۔ میں پھردا آیا مندر مسیتاں وچ چرچیں، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ میرے کول چار جگ دی سب دی پُرانی عرضی، جو بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ اوہ سندیسہ دیوے کی پروردگار دی مرضی، کرنی دا کرتا کی کھیل کھلائییا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی سب دا بنے دردی، دکھیاں درد ونڈائیا۔ اٹھ کھیل تک لے اپنے گھر دی، گرہ مندر بھول پھلائییا۔ کی دھار ہووے نرائن نر دی، کی اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں دوس رین ڈردی، بھجان واہو داہیا۔ میں اُتر پورب پچھم دکھن بن قداماں تون چڑھدی، پندھ سکے نہ کھئے مکائیا۔ میں کھیل ویکھاں اپنے اُتے بنکار گرھ دی، ہوئے وچ خلق خدائیا۔ کیسے خبر نہیں چوٹی جڑ دی، چیتن بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ آتم دھار پرماتم نام کوئی نہ پڑھدی، جگت و دیا ہوئی ہلکائیا۔ ترے گن اندر سرِشٹی میرے اُتے سڑدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ شرع دی دھار ویکھ لڑدی، سیس دھڑ روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنا اندرون کھول لے بہیت پڑدا، بھانڈا بہرم بہرم بھٹائیا۔ پُرکھ

اکالا دین دیا لا جُک جُک نواں گھاڑن گھڑدا، بھنہہار دُھردرگاہیا۔ جو جوتی جاتا ہو کے ساڈھے تین ہنٹھ اندر وڑدا، سمبل اپنا دھام سُہائیا۔ جو نرگن نرویر ہو کے نو کھنڈ پرتھمی کھڑدا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں وی اوسے دے کولوں ڈردا، بھے وچ سیس جھکائیا۔ بھکھاری بن کے اگمے در دا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری بودی دئے اشارہ، بُدھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل سدا جُک چارا، جُک چوکرئی میری دئے گواہیا۔ میں پرہو دا بھگت پیارا، پرینے تینوں دیاں سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ رہیا کوارا، جگت کتیا نہ کھئے پرنائیا۔ میں آد جُگاد توں میرا میں تیرا لاؤندا رہیا نعرہ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں تکدا رہیا نرگن سرگن کھیل پیغمبر گر اوتارا، اوتری کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا لیکھ لیکھ سکے نہ کاغذ قلم وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بھيو کھئے نہ آئیا۔ اوہ نرگن نور ظاہر ظہور جوتی جاتا کھیل کرے دوبارہ، دوسری اپنی کل پرگٹائیا۔ جس نے کلجگ میٹنا اندھ اندھیارا، ستجگ توری چند چند چمکائیا۔ تیرا میٹنہارا دھواں دھارا، دھرت دھول دھول توں پھرنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے نارد توں بڑا پُرانا پنڈت، جگت وِدیا توں باہر تیری پڑھائیا۔ میں اوسے در دی منگت، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مانس ذاتی چاڑھ دے رنگت، رنگ چلؤل آپ چڑھائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا دے اکو سنگت، دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ میری زانی دی منظور کرنی ممت، نو نو لاگاں پائیا۔ جے آگیوں لہندی سمت، کوٹ اپنے لیکھے لائیا۔ میرے وچ نہیں کوئی ہمت، کلجگ اتم حوصلہ بیٹھی ڈھایا۔ پر پُرکھ میری اندروں میٹ دے چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ میں چاہندی میرے بھگونت میرے اُتے رہے کوئی نہ نندک، چُغلی مُکھ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سُہائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اُٹھ منا لے اگما سگن، سگلا بھو مٹائیا۔ سچ پریتی وچ ہو جا مگن، مگرلا پندھ رہے نہ رائیا۔ نی تیرے لیکھے لائے وجود بدن، تن ماٹی رنگ چڑھائیا۔ اوہ تک لے کی لیکھا ہون والا وچ عدن، انصاف اپنا رہیا جنائیا۔ موسیٰ کی کرے یتن، بیتھارتھ دیاں درڑائیا۔ عیسیٰ کھول کے ویکھے آخری پتن، پترکا پچھلی ہنٹھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پروردگار

سانجھا یار جو سب دی ڈوری آوے کٹن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میری بودی توں پُچھ لے حال، حالت تینوں دئے جنائیا۔ جس دی یاد وچ بیت گئے کوئن کال، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ اوہ خلق دا خالق کھیل کرے کمال، کملاپاتی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئی نہ چال، اولڑی چلے تھاون تھائیا۔ جو سُہاونہارا گگن منڈل تھال، دھولے تیرا پڑدا دئے چُکائیا۔ پھل ویکھے لکھ چُوراسی والے ڈال، پت تہنیاں کھوج کھوجائیا۔ ٹوں بنا سرتی توں کریں خیال، بنا بُدھی توں دھیان لگائیا۔ جس دا سب نے دتا احوال، سندسیاں وچ گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری لیکھے پاوے آد جُگاد گھال، آگے گھائل ہون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ۳۹ ٹڈور روڈ ساؤتھ حال مڈٹیکس لنڈن *

نارد کہے فرش میں نو ست بھجان ساری رین، بن قدمان اپنا پندھ مُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تکیا ساچا ملیا کوئی نہ سجن سین، میت مُرار نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دُنی آتم پر ماتم دھار ہوئی طرفین، پاربرہم برہم سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں تینوں سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں دِرڑائیا۔ وقت سُہنجننا تک لے جو بالمیک اشارہ دتا وچ رمائن، رام راما دھیان لگائیا۔ مینوں ویکھ کے مؤل نہ آیا چین، حیرانی وچ میری دُہائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گر دیناں مذہباں دھار اک دوجے نال کہن، کلمہ نام کرے لڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چاروں کُنٹ وہندا وہن، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں رہیا رُڑھائیا۔ دھرم دا ناتا رہیا نہ مات پت بھائی بہین، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے فرش مینوں عرش توں پرے ستگر شبد ماریاں آوازاں، زمیں اسماناں باہر حُکم دتا دِرڑائیا۔ اٹھ تک لے نرگن دھار شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا راجا، پاربرہم پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ جس آد

آد سرِ شٹ سبائی ساجن ساجا، وشن برہما شو اپنے حُکم وچ چلائیآ۔ جو اوتار پیغمبران گروآں انحد شبہد وجاؤندا رہیا واجا، اپنی دُھن آپ پرگٹائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ اتم اپنا رچن والا کاجا، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیآ۔ اُس نوں سب نے نرگن دھار مٹیا غریب نوازا، نرگن نرکار نرکار اپنا کھیل کھلائیآ۔ جس دا ستگر شبہد برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں دو جہاناں پھرے بہاجا، بہجن بندگی تکان خلق خُدائیآ۔ دوس زین گھڑی پل نہ سویا نہ جاگا، جاگرت جوت پن ورن گوت اکو اپنا رُوپ درسائیآ۔ جو ویکھنہارا سرِ شٹی درِ شٹی اندر انتشکرن ویراگا، گرہ گرہ اندر کایا ماٹی کھوج کھوجائیآ۔ جس دی تار ستار اگتی ہوئے ربابا، جگت ساز ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اُس دا حُکم سُن لے جو دیون والا وچ کعبہ، مقبریاں وچ مُرشد ماٹی خاک لین انگریائیآ۔ جو شاہو بھوپ سلطان درگاہ ساچی بن نوابا، شہنشاہ اپنی کار بھگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے فرش میں دُھردا دساں فرمانا، فرمان بردار ہو کے سُننا چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ کی کھیل کرے والی دو جہانا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حُکم ورتائیآ۔ جس دا ستگر شبہد شبہد بلوانا، پن تن وجود ماٹی خاک سوہیا پائیآ۔ جس دا وشن برہما شو ترے گن کھیل دین دنی وچ جہانا، جاگرت جوت اکو اک ڈگمگائیآ۔ سو پرم پُرکھ پرماتم بدلنہار ودھانا، بدھ اپنی اک سمجھائیآ۔ جس دا تریا توں بعد اکو اک ترانہ، ترے گن اتینا آپ درڑائیآ۔ جس دا اوتار پیغمبر گُر دس کے گئے نشانہ، نشانہ اپنا نام چلائیآ۔ سو پرم پُرکھ پروردگار سانجھا یار نور الہ پھر کے ساچا بانا، مہبان بیدو اپنا حُکم ورتائیآ۔ جس دا بنا اکھراں لیکھ جگ نیتر نظر نہ آئے جو حُکم حُکم دیوے فرمانا، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ فرش کہے نارد میرا مٹی خاک تن وجود، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ نظری آئیآ۔ میرا مالک خالق حق حقیقت والا اک محبوب، نور نورانہ نور الہیآ۔ جس دی منزل اگتی بیٹھا حق مقصود، مُشکل میری حل کرائیا۔ جس دا اشارہ دتا پیغمبران وچ ہزارا درُود، دروہی تیرا نام خُدائیآ۔ سو ہر گھٹ ہر تھان دسے موجود، گرہ گرہ اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جس میرے اتوں دین دنی دی میٹنی دوج، شرع شرع دا پنڈھ مکائیآ۔ آتم پرماتم بھیو کھولنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ برہم پاربرہم بخشنی سوجھ، سوئی سرتی شبہد اٹھائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بُتخانیان کرے صفائیآ۔ جس کلجگ اندر ستجگ سہاؤنی

رُت، رُتڙي اپنے نال مهڪائيا۔ سو پاربرہم ابناشي اچت، پت پرميشور اگم اتهاپيا۔ جو ميرے اُتے مہربان ہو کے پئے تئھ، مہر مہر نظر
 اُٹھائيا۔ کوڙي کريا جڙ ديويے پُٺ، پُٺے والا سَتگر شبد شبد نال ملائيا۔ امرت جام دهرني دهرت دھول دھول اميون رس ديويے گھٽ،
 ین رسنا رس چکھائيا۔ جس نال ہر پردے دهرم دی دھار پئے پُٺ، پُٺکل دسے نہ کھئے لوکائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر،
 ديونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڙھائيا۔ فرش کہے نارد ميں اُس نوں اُڏيکدا، تھت وار ونڌ نہ کھئے ونڌائيا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ
 جاندا بيتدا، صدي چوڏھويں اپنا پنڊھ مُکائيا۔ ميں ونجارا ہونا اتم اُس دے اکو گيت دا، جو گوہند سوہلا ڏھولا ڏئے سُنائيا۔ ميرے اُنوں
 جھگڙا مِٺنا مندر مسيت دا، کعبہ کائنات ربن کھئے نہ پائيا۔ ميں پياسا اتم پرماتم پريت دا، پريتَم ميلا ميلے سہج سُبھائيا۔ ميں رُپ تکنا
 ٺھانڌے سیت دا، اگني ت ت نہ کھئے تپائيا۔ اکو مان تکنا ہست کيٺ دا، اوچان نيچان ڏيرہ ڏھاپيا۔ رنگ چڙھاوُنا اگم مجيٺھ دا، دو جہاناں
 اتر کدے نہ جائيا۔ رس بخشے جو اپنے ميٺھ دا، ین رسنا جہوا ڏئے چکھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ايڪا دينا ساچا ور،
 سچ دا مارگ اک درسائيا۔ نارد کہے فرش، سو پُرکھ زرنجن ديا کماويگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ويکھ وکھاويگا۔ ايکنکارا بھيو چکاويگا۔ آد زرنجن نور
 رُشناويگا۔ ابناشي کرتا سوہبا پايگا۔ سري بھگوان ڏگمگاويگا۔ پاربرہم رُپ پرگٹاويگا۔ سَتگر شبد شبد اُٹھاويگا۔ سچکھنڌ کھنڌ دوار
 سہاويگا۔ درگاہ ساچي در دروازہ آپ گھلاويگا۔ غريب نوازا اپنا حُکم ورتاويگا۔ تيرا کھيل تڪے شاہو بھوپ بن راجا، شہنشاہ اپنا پردہ آپ
 اُٹھاويگا۔ جو سنديسہ دے کے گيا گوہند والا بازا، بازي دين دُني اُٺاويگا۔ جو مانس ماتو مائکھ بڏھي ہو گئي وانگ کاگا، کاگ بنس
 رُپ بدلاويگا۔ ہر پردے انتر بخش اگم ويراگا، ويري اندرون باہر کڏھاويگا۔ شبد ڏهن سُنا کے انادي وَاجا، انخد اپنا آپ وَاويگا۔ جوتي
 جاتا ہو کے جاوے جاگا، جاگرت جوت ڏگمگاويگا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 گھلاويگا۔ نارد کہے فرشا ميرے کول بہت پُراني حديثا، حضرتان تون باہر دياں جنائيا۔ جس وچ کھيل اک اڪيسا، پيس پيسا نال ملائيا۔
 جو سنديسہ دتا ین اکھراں نور الابهی عيسى، اسم اعظم اک جنائيا۔ جو گوہند دھار کہہ کے گيا جگديشا، جگديشر اپنا حُکم ورتائيا۔ جس
 دے بھ وچ آد جگاد جگ چوڪڙي سب نے پيسن پيسا، سيوک ہو کے سيو کمائيا۔ اُس دا لہنا دينا پورا ہونا اوتار پيغمبران گرواں نال وچ

اُنسّا، ایکا نایا مل کے وجے ودھائیا۔ اکو چھتر جھلے صاحب دے سیسا، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے فرشا میرے کول نوْ سوْ چرانوے چوْکڑی جُگ دیاں پوْرِب کیتاں، کُتَب خانیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دے وچ برہمنڈ کھنڈ دیاں محراباں، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس وچ سندیسہ دیوے اک اگم احبابا، مِتر پیارا دُھردرگاہیا۔ جس دا سب دے نال نرگن دھار ہویا وعدہ، اقرار اقرار وچوں پرگٹائیا۔ اوہ اپنا حُکم ورتے باقاعدہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آہ تک لے سچکھنڈ نواسی جو جوتی جاتے کیتا مُعاہدہ، مہربان ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ پتہ نہیں کوٹاں وچوں کِس نوں ملنا فائدہ، جگت گنتی گنت نہ کھئے گنٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک درسائیا۔ نارد کہے فرش میرے کول چٹھی بن اکھراں ویکھ لے لکھی، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ جس وچ گوبند دھار نظری آوے سکھی، بن جگ نیتراں ویکھنا چائیں چائیا۔ جس دی سمجھ سکے کھئے نہ تھتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مِتر پیارے دی یاد وچ اگمی متی، جو یارڑا سیج دئے گواہیا۔ حقیقت نال بن قلم شاہی کاغذ توں گوبند نے ہاپے اُتے لائی ٹپی، ہنگ برہم پاربرہم درڑائیا۔ جس دی دھار اُتے جوت نرکار سدا لئی، آتم سیجا سیج سہائیا۔ جس دی بناوٹ بنے کدے نہ پتھر نال ائی، پابناں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جدوں ویکھو جوتی نوْر نوْر نوْر دی دھار چٹی، دوْجا رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے فرشا گوبند پھڑ کے مُکھی تیر، دندان ہیٹھ دتی دبائیا۔ پھیر کٹ کے شرع زنجیر، کڑی کڑی دتی بدلائیا۔ اشارہ دے کے بھگت کبیر، چرن کول لیا بُلایا۔ نانک بانا پھر فقیر، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ محمد آپ پڑھی تکبیر، تقریر سُنن کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ نیتر وبا کے نیر، چھپر نین لگائیا۔ مؤسیٰ کہہ کے شاہ جزیر، ظوموْال زما نظموْعر زُم نوْرے زوا روْشنے نمانستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے فرش میرے کول ویکھ ہور نشانی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے عقل ودیا ودوانی، ودت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ منزل حق نہ آئے روْحانی، روْح بُت روون مارن دھاپیا۔ گوبند ہتھ رکھ کے اُتے پیشانی، پیشینگوئی دتی سُنائیا۔ نوْ کھنڈ پرتھی مانو ذاتی پُرکھ اکالا سب دا ہونا بانی، بان انیلا تیر چلائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا چارے کھانی،

انڈج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ نانک موسیٰ عیسیٰ محمد کہا وچ خیرانی، حیرت نال سُنائیا۔ گوہند اوہ وقت سہیلا جس ویلے آوے نور
 اہہ نورانی، اک اکلّا اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول چار کُنٹ دہ دشا ودھی ہووے بے ایمانی، بیوہ رُوپ
 دے لوکائیا۔ دیناں مذہباں اندر ہووے شیطان، شرع سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے فرش نگاہ مار لے اگی وِساکھ، بنا اکھاں اکھ تِکائیا۔ جو چار جُگ دے اوتار پیغمبر گُر گئے اکھ،
 اکھراں نال اکھر ملائیا۔ اوہ میرے انتشکرن وچ اگتی بات گتی بھاکھ، بھاکھیا تینوں دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرنا لوک مات
 وچ وِساکھ، ساکھیاں اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔
 فرش کہے میرے کول نارد حُکم تحریری، گر اوتار پیغمبر اُنکلاں نال گئے لکھائیا۔ کلجگ انت شرع دی ٹنٹی زنجیری، مذہباں گنڈھ نہ کھئے
 بندھائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیری، دین دنی رنگ وکھ نہ کھئے رنگائیا۔ جو سندیسہ دتا لوئی ٹوں کبیری، قبران توں باہر جنائیا۔ رویداس
 اپنے بستر پاٹے ویکھ کے چیری، چری وچھنیاں گیا جنائیا۔ پیغمبران انت ہونی دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا ویکھنا ہست
 کپڑی، کیٹ کپٹاں پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا صاحب اک گوسائیا۔ فرش
 کہے نارد میری نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دی اوٹ، اوڑک دیاں جنائیا۔ میرے وچ اوتار پیغمبر گُرو ہو گئے کوٹن کوٹ، جُگ جُگ
 اپنا پھیرا پائیا۔ نام شبد دی لاؤندے گئے چوٹ، کلمے کائنات درڑائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ لنگھدے ویکھے بہت، بھجے واہو داہیا۔
 کھیل تکدا رہیا زرگن نراکار اگتی جوتی جوت، جوتی جوتا اک اکھوائیا۔ جس ٹوں پوہ سکے نہ آد جُگاد کوئی موٹ، ملکل بیٹھی سپیس
 نوائیا۔ شرع وچ ہووے کوئی نہ فوٹ، فتویٰ سکے نہ کھئے لگائیا۔ سو مالک سوامی کنت کنتوبل اکو دے خونت، خصم خصمانہ اک اکھوائیا۔
 جس ٹوں گا سکن نہ بل ہونٹ، رسنا جہوا نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ
 ورتائیا۔ فرش کہے نارد میں جُگ جُگ سُن دا رہیا سندیس، سندھیا سرگھی دھیان لگائیا۔ چار جُگ دے شاستران ویکھیا اُپدیش،
 اُپنشدان دین گواہیا۔ میں اکھر اکھر گھوکھیا چارے وید، چارے بانی پرا پستی مدھم بیکھری نال ملائیا۔ میرے پرم پُرکھ دا انت پا سکے

کوئی نہ بہیت، بھيو بھاؤ کہن کچھ نہ آئيا۔ جو آد جُگاد اچھل اچھيد، ول چھلداھاری اک اکھوائيا۔ جُگ بدلنا جس دی کھيڈ، ستجُگ تريتَا
 دوپِرکلجُگ ڈيرہ ڈھاپيا۔ اُس دا نام سنديسہ سب توں وکھری ڈيڈ، راگان ناداں باہر دئے جنائيا۔ جو کلمہ کائنات رھيا بھيج، بھجن
 بندگی اک درڑائيا۔ جو ماننھارا بھگتاں آتم سيچ، سُنجنی اِکو اک وکھائيا۔ جس دا جوتی جلوہ تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا رنگ
 رنگائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونھارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائيا۔ نارد پِن زبان توں بولدا، فرش خاکی تینوں
 دیاں جنائيا۔ سُن حُکم سنديسہ میرے ماہی ڈھول دا، جو نِرَاکھَر دھار وچوں جنائيا۔ جس دا لہنا دینا نہیں کلا سولھ دا، ہٹوانا ونڈ نہ کھئے
 ونڈائيا۔ اوہ نام نِدھانا دیونھارا اک دوارا کھولدا، خالق خلق اک سمجھائيا۔ جو ہر گھٹ اندر مَولدا، مَولا ہو کے دسے نور الہيا۔ جس دا
 پریم حقیقی چوہل دا، چوچی ہو کے سنگ نبھائيا۔ اُس دا نظارہ تک لے اپنے انتر کول دا، کُل مالک ہو کے پڑدا دئے اُٹھائيا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونھارا ساچا ور، سچ دا پڑدا اپنے آپ اُٹھائيا۔ جھٹ نارد خوشیاں دے وچ ہسّيا، ہس کے رھيا جنائيا۔
 فرشا میں تیرے کول آیا نسّيا، دو جہاناں پندھ مُکائيا۔ میرے کول تک لے ہوڑا اُپر سسّيا، سو پُرکھ نرنجن دتا وکھائيا۔ جس تیر انبالا دو
 جہاناں کسّيا، قسم کھا کے دیاں جنائيا۔ جس تیرے اُتوں کلجُگ رین اندھیری میٹنی مسّيا، نوری چند چند چمکائيا۔ جو بھگتاں اندر
 ہووے وسّيا، واسطہ اپنے نال رکھائيا۔ جس دے حُکم نال جگت جہان ترے گُن مايا ڈسّيا، نو کھنڈ وکھ اُتر کھئے نہ جائيا۔ مايا ممتا موہ
 وکارے مانس ماتو مچیا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائيا۔ جس اتم بھٹنا کایا ماٹی کچّیا، تن وجود رہن کھئے نہ پائيا۔ اوہ لیکھا پورا کرے منوئے من
 جو ساڈھے تِن ہتھ اندر نچّیا، نٹوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونھارا ساچا ور، سچ دی
 کرنی کار کھائيا۔ فرش کہے ناردا میں پِن ہتھان کران ارداس، نانا ہو کے سیس جھکائيا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے آ جا پاس، پاربرہم پت
 پرمیشور اپنی دیا کھائيا۔ دین دُنی انتر نرنتر پون تک سواس، ساہ ساہ کھوج کھوجائيا۔ سُرُتی شبد تک لے راس، گوپی کابن ویکھ
 وکھائيا۔ نگاہ مار لے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپيا۔ تیری سرشٹی خالی دسے لاش، نام وست نظر کھئے نہ آئيا۔ منوآ گھر گھر ہویا
 بدْمعاش، بدی دا پندھ نہ کھئے مُکائيا۔ پنچ وکارا بھوگ بلاس، رسنا جہوا ہوئی ہلکائيا۔ تیرا مِتْر پیارا بنے کوئی نہ خاص، خالص رُپ نظر کھئے

نہ آئیا۔ نرگن ہو کے کر تلاش، نو ست ویکھنا چائیں چائیا۔ جیواں جنتاں بُدھی ہوئی فہش، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی نؤر دسے نہ کوئی پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے اُتے رہیا کیسے نؤں نہیں وشواس، وشو دے مالک میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ فرش کہے میں دھرتی رُوپ ہويا اُداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا سب نؤں بھر بھر دئے گلاس، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ مایا ممتا پوری ہووے کیسے نہ خواہش، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ تیرا دھرم میرے اُتوں ہويا ناس، ناستک رُوپ دسے لوکائیا۔ پندھ مکے نہ کیسے دس دس ماس، چوراسی بھند نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں آپ کر تلاش، لکھ چوراسی چارے کہانی گھٹ گھٹ انتر زرتتر ویکھ وکھائیا۔

* ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ ۳۰ بال فور روڈ ساؤتھ حال لندن *

۵۲. اکی وساکھ کہے نارد پاؤندا آوے رولا، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولے اگم سنائیا۔ ماٹی خاک رُوپ فرش تک لے اپنا مولا، نرگن نرکار نرنکار اگم اتھایا۔ بن مت بُدھی سمجھ لا اُس دا اقرار قول، جو وعدے اوتار پیغمبر گرواں نال رکھائیا۔ جس دا کھیل ہونا اُپر دھرتی دھرت دھول دھولا، دھرم دی دھار ویکھ وکھائیا۔ نو ست جس بہار کرنا ہو، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ جس دے گرہ گھر دا نرگن سرگن نانک بنیا گولا، گویند ڈھولا گایا دھر دے ماہیا۔ اُس دا ستگر شبد دو جہاناں بن وچولا، وچلا بھيو رہیا چکائیا۔ جو سندیسہ دیوے نراکھر دھار اگمی ڈھولا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ جنائیا۔ جو کلجگ انت سِری بھگونت سب دا بنے تولا، تولنہار ایکنکار اک اکھوائیا۔ جس نے سچ دوار اکو ہووے کھولا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند اُس دا سن لا بولا، انبولت کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی چرن دھوڑ لائے شنکر ناتھ بھولا، خاکی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ وساکھ کہے نارد اُتوں کدھروں آیا دوڑا، دھرم دی دھار جنائیا۔ نارد کہے میں ویکھ کے آیا دین دنی رس مٹھا کوڑا، تن وجوڈاں دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم میل ملے نہ کیسے جوڑا، سُرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ میں سندیسہ دیون آیا نؤ

کھنڈ پرتھی سسے اُپر ہوڑا، جو ہوکا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جو ہنگ برہم کلجگ اتم ہووے بہڑا، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ جس دے حکم
 وچ اگلا پندھ رہ گیا تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پاوے لوہڑا، لڑیندا سجن اپنا حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا بھیو آپ کھلائیآ۔ نارد کہے میں دسن آیا کھیل اتیت، ترے گن اتیتا
 کی جنائیا۔ جس دی وکھری سب توں ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جو لیکھا مکائے مندر مسیت، کعبیاں کھوچے چائیں چائیا۔ جس
 سرشٹی درشٹی لینی جیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، نیتوان نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو
 ہووے بھ۔ بہیت، اپنا بل نہ کھئے درسائیا۔ اوہ سوامی صاحب انڈیٹھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے ہست کپٹ، اوچاں
 نیچاں پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ مچھتھ، ایتھے اوتھ دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے میرا گوسائیں صاحب سلطان، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد
 نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جس اوتار پیغمبر گر کیتے پردھان، حکمنائے نام کلمے والے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی نور دے مہان، مہا کتھ
 کتھ سمجھائیا۔ اکھری اکھر دے گیان، نراکھر دھار درڑائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے
 زمیں اسمان، منڈل منڈپ بیٹھے سس نوٹیا۔ جو آد جگاد دھر دا کابن، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیا۔ جو کلجگ کوڑی کریا شرع میٹے
 شیطان، دھرم ایمان اک درڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم ڈھولے سارے گان، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ درڑائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے آن،
 تن مندر اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سرتی شبد کرے پروان، پرم پُرکھ اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میرا وقت سہنجنآ آیا، فرش خاکی دھرنی دھرت دھول دیاں جنائیا۔ سندیسہ دیوے بے پرواہیا، جو
 بے پرواہ رہیا درڑائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر پندھ مکایا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جس نوں راگاں ناداں وچ سب نے گایا، صفتاں
 نال صفت صلاحیا۔ تس روپ انویا اپنا ویس وٹایا، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے ترے گن مایا، رجو طمعو ستو سنگ
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب حکم ورتائیا۔ فرش کہے سُن نارد مَن پنڈے، جگت

وِدیَا توں باہر تیری پڑھائی۔ نگاہ مار لے چارے کہانی جیرج انڈے، اُتُبُج سیتج دھیان لگائی۔ کھیل تک لے وِچ برہمنڈے، پردہ اوہلا
 رہے نہ رائیا۔ کی لہنا دینا دین دُنی ورہنڈے، سرِشٹی درِشٹی کھوج کھوجائی۔ کی کھیل کرنا شبدی دھار گوبند کھنڈے، کھڑگ کھڑگان
 پڑا لے چُکائی۔ منزل پوڑی چڑھ کے ویکھ اپنے ڈنڈے، اپنی ڈنڈاوت لے بدلائیا۔ نو ست تک چنڈ پرچنڈے، پرچنڈکا اپنا روپ بدلائیا۔
 اوتار پیغمبر گروآں وقت کنڈھے، کلجگ اتم دے گواہیا۔ صدی چوڈھویں آخیری آئی کنڈھے، محمد کنڈھی بیٹھا دھیان لگائی۔ اشارہ دیوے
 سوریہ تارا چندے، چند چاندنی نال ملائی۔ دھرم ایمان رہیا نہ وِچ کیسے بندے، بندگی وِچ نہ کھئے سہائی۔ ست سروپ دے نہ پیارے
 پنجے، پنجہ نانک رہیا درڑائی۔ جس دے حُکم وِچ جگ چوکرئی لنگھے، پورب اپنا پنڈھ مکائی۔ اوہ لیکھا جانے صاحب سورا سرینگے،
 ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس بھیو چُکاؤنا جمن سُرستی گوداوری گنگے، گنگوتری ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جس لیکھے لاؤنے روداس دے تھے چہتر
 گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کمائی۔ جس لیکھے پورے کرنے گوبند دھار پُری انڈے، اند اند وِچوں پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سمجھائی۔ سچ بھیو سمجھائے گا۔ بھید ابھیدا بھیو کھلائیگا۔ چارے ویداں ویکھ
 وکھائیگا۔ اچھل اچھیدا ویس وٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اٹھائیگا۔ جھٹ
 دھرنی کہے ناردا کی لے کے آیا سندیسہ، پنڈت پاندھیا بن رسنا جہوا دے جنائی۔ کی حُکم سندیسہ کہے نر نریشا، نور نورانہ نور الاہیا۔ کی
 بھیو جنائے گوبند دس دسمیشا، دہ دشا کی درڑائی۔ جھٹ نارد ہس کے کہے جو مالک سد رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جگ بدلنا
 اُس دا پیشہ، پیشینگوئی دیاں درڑائی۔ جس پنڈھ مکاؤنا ملا شیخا، مسائکان ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرِشٹی دا روپ کرنا دھاری کیسا، کیس
 گڑھ دا لہنا جھولی پائی۔ حُکم ورتے دیس پردیسا، نو ست وِچ ودھائی۔ خوشی وِچ گیت گائے باسک وِشنوں سیج شیشا، سہسر مکھ
 دو سہسر جہوا نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ پرگٹائی۔ نارد کہے دھرنی
 تُوں ہونا چُکئی، چارے کتیا لے اٹھائی۔ میری اک بینتی متیں، منسا جگت نہ کھئے رکھائی۔ اکو پُرکھ اکالا اپنا سمجھنا تئی، دوسر اوٹ نہ
 کھئے تکائی۔ جو تینوں اپنی دھاروں رہیا جنی، آد جگاد بنے جنیدی مائی۔ تیرا لیکھا ویکھے چہتر چہتی، شہنشاہ ہو کے پھیرا پائی۔ تُوں

خوشی وچ پھریں بھئی، بھجیں واہو داہیا۔ نہ خوشی رکھیں نہ غمی، غم خوار مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر اوہ میٹے ترسنا طمعی، ترسنا کلجگ کوڑی دئے گوائیا۔ ستجگ دھار چلاوے نویں، نوکھنڈ دھر دا حکم چلائیآ۔ جس دا سندیسہ دے کے گئے بونجا دھار کوی، گوہند گوہند گوہند ڈھولا گائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے اوتار چوی، چوہیسا جگدیشا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ توں اُس دی سرن سرنائی پویں، بن سیس سیس نوائیا۔ اکو دا ڈھولا گویں، جو گہر گمبھیر نور الاہیا۔ اکو دی سیجا سَویں، جتھوں ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ وقت یاد کر لے دھرنیئے جس ویلے ارجن اشارہ دتا اُتے تتی توی، چوڈاں طبقاں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے نارد میں اڈیکاں رکھدی، جگ نظر کیسے نہ آئیآ۔ میری سینت نہیں کوئی اکھ دی، جگت اشارہ نہ کھئے جنائیآ۔ میں پرہن اُس اکھنا اکھ دی، جو لکھ لکھ اپنا روپ بدلایا۔ اُس دے آگے واسطہ گھنتی، رو رو دیاں ڈھایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے دھار رہی نہیں کوئی دھرم ست دی، ست ستوادی وچ نہ کھئے سہایا۔ سرِشٹی پیاسی ہو گئی دین مذہب دی رت دی، رتن امولک ہیرا گرُمکھ نظر کھئے نہ آئیآ۔ ونجارن ہو گئی کوڑی کِریا من مت دی، گرمت اندروں گئی بھلائیآ۔ اٹھ کے کھیل تک لے اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ ت اٹھ دی، اٹھ دس دا لیکھا تیرے آگے ٹکائیا۔ دھار ویکھ لے مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گرودوار گردیو رہے گرلایا۔ میں آد جگاد جگ چوکرے تیرے حکم وچ رہی نٹھدی، بھجان واہو داہیا۔ امرت بوند رہی نہ اٹھسٹھ دی، تیرتھ ت کِنارے رو رو رہے گرلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آس پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری پوری کر دے ترسنا، ترکھاؤنت ہو کے دیاں ڈھایا۔ جو سندیسہ دے کے گئے برہما شو وشنا، وشو دی دھار تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ جو بھيو کھلایا راما کرشنا، کاہناں دے کاہن تیری بے پرواہیا۔ جو پیغمبران کہا تیرا نور الاہی زو زتنا، زوزے زما زکیول تیرا نور نور رُشنائیآ۔ گرواں سندیسہ دتا سنا، گوہند ڈھولا گیا گائیا۔ کلجگ انت سری بھکونت نرگن نور جوت کرے رُشنا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس نون سب نے کہا نور الاہ، خود مالک اک اکھوائیا۔ اوہ دھرنیئے تیرا لہنا دینا دئے چکا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ کلجگ انت پندھ دئے مکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا رہے نہ راء، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا مالک خالق اکو ہووے رہنا، مارگ اکو اک

درسائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خُدا، خُدی تکبر دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ تیرے نالوں کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ محبوب ہووے دلزبا، رحمت وچ اپنی دیا کھائیا۔ تیرے اُتے سَت دھرم دی کرے الل صُبح، صُبح شام وقت نہ کھئے جنائیا۔ آتم دھار سب دا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ اکو اک جپائے ناں، ناؤں زینکارا اک درسائیا۔ اکو دھرنی دھرت تیرا سہائے تھان، تھننتر دیوے مان وڈیائیا۔ اتم جھگڑا میٹ کے سُوَر گان، گائتری منتر دا لیکھا پور کرائیا۔ مانس مانو کوڑ بُدھی رہن نہ دیوے کان، کاگ ہنس رُوپ بدلائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہوؤ واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں خوشیاں ڈھولے لواں گا، گاوت گاوت خوشی بنائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کریا دینی مٹا، مٹی خاک خاک شوہ دریا رُڑھائیا۔ سَتجگ سَت ستوادى مارگ دینا لا، لہنا دینا میری جھولی پائیا۔ میں دھرم دی دھار سب دی بناں مان، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی بن ہتھان سر میرے دینی ٹھنڈی چھان، چھپر اپنا پریم پریم پریم بن میگھ میگھ برسائیا۔

* ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ ۳۸ ونلے روڈ ساؤتھ حال لنڈن *

دھرنی کہے پرہوؤ میرے دین دیاں، ٹھاکر سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میری لیکھے لاؤنی گھال، سرگن ہو کے نرگن تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرا نردھن روپ مات لوک کنگال، کوچھی کملی ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں صاحب ستگر میری کرنی سنبھال، سمبل دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد اپنا وچولا دے دلال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اُتے حقیقت ویکھ حق حلال، دین دنی کھوجے تھاو تھائیا۔ میری بینتی من سوال، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری ویکھ لے دوس زین، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ میں دکھی ہو کے لگی کہن، بینتی تیرے چرن ٹکائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جو بالمیک رکھی وچ رمائن، رام راما دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی میرا ساک سجن سین،

سوامی انترجامی اک اکھوائیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا کلجگ وھندا ویکھ لے وھن، جگت جہان دین دُنی رہیا رُڑھائیا۔ پیار رہیا نہ مات پت بھائی بھین، پتا پُوت نہ گود سہائیا۔ مایا رانی نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ بنی ڈین، سادھا سناتا جیواں جنتاں رہی کھائیا۔ نرگن دھار ایکنکار نُقطہ تک لے اپنا عین نال غین، غم خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں دوس رین نہ آوے چین، بے چینی وچ میری دُہائیا۔ مائو مائو مائو میرے اُتے اک دُو جے نال کھن، خالص رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پُور کرائیا۔ دھرم کہے میرے مالک آد جگاد برہمنڈن، برہمانڈ تیرا دھیان لگائیا۔ دین دیاں درد دُکھ بھے بہنجن، بھو ساگراں میرا بیڑا پار کرائیا۔ تُوں مہربان محبوب میرا پڑدا آؤنا کجَن، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر رہیا نہ تیرا بھجن، بندگی وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نگارے وچَن، شبدا انادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ جگت جگیا سو کوڑی مایا وچ دجھن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میرا اکو اک مٹنا چن، بچپن تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی شاہو بھوپ سو پُرکھ نرنجن، ہر پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا خاکی دھار مٹی ویکھ لے بدن، تن بستر نہ کھئے رکھائیا۔ بھڑی دروہی پھرن والی وچ عدن، کجے روون مارن دھابیا۔ کسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے حکمران، دو جہاناں والی تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی نو جوان، جو بن و تے تیری بے پرواہیا۔ آہ تک لے کی سندیسہ دے کے گیا سپیا نوں رام، کاہن کاہنا کی درڑائیا۔ کی پیغمبراں کہا پیغام، الفیے صفت صلاحیا۔ کی سندیسہ دتا نانک گوبند دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ تیرا کھیل ہووے خلق وچ مہان، مہا کتھ کتھی نہ جائیا۔ دھرنی کہے میں بالی بُدھ انجان، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ ستگر شبدا کہے سُن دھرنی دھرت دھولے کر دھیان، پن نیناں نین اٹھائیا۔ دُھر دا کلمہ سُن فرمان، انسنت تینوں دئے سُنائیا۔ کریا کرے سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری بینتی کرے پروان، پر پُرکھ اپنی جگہ جوت ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے جگت شیطان، نشانہ ست دھرم جھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پُور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نانی ہوئی

منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اکو نام سنا دے اپنی پنگتی، آتم پر ماتم اپنا
 بھیو کھلائیآ۔ کلپنا رہے نہ کوڑے من دی، منسا من ہی من چھپائیآ۔ سرشٹی دھار بنا دے جن دی، آپ بن جنیدی مائیآ۔ مٹی خاک
 لیکھے لے تن دی، تن وجوداں کر صفائیآ۔ آسا پوری کر دے سوریہ تارا چنّ دی، چند چاندنی دے چمکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیآ۔ ستگر شبد کہے دھرنی پُرکھ اکال دیا کھائیآ۔ دین دیاں ویکھ وکھائیآ۔
 سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائیآ۔ ایکنکارا رنگ رنگائیآ۔ آد نرنجن ڈگمگائیآ۔ اناشی کرتا سوہا پائیآ۔ سری
 بھگوان حکم سناویآ۔ پاربرہم ویکھ وکھائیآ۔ ستگر شبد اٹھائیآ۔ وشن برہما شو نال ملاویآ۔ ترے گن کھیل آپ کھلاویآ۔
 پنجاں تتاں بھانڈا بھرم بھٹائیآ۔ اوتار پیغمبراں گرواں گنڈھ رکھائیآ۔ یودھا سورپیر بلوان، اپنا حکم چلاویآ۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ
 نشان، نرگن اپنا رنگ رنگائیآ۔ ستجگ سچ کر پردھان، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیآ۔ تینوں دے کے نام ندھان، خالی جھولی آپ بھراویآ۔
 آتم پر ماتم سرشٹی درشٹی اندر ہووے گان، ٹوں میرا میں تیرا رنگ چڑھائیآ۔ ساچا شبد دیوے ڈھنکان، انحد نادى ناد وچائیآ۔ جو
 اوتار پیغمبراں گرواں دتا بیان، لیکھے سب دے پور کرائیآ۔ نگاہ مار کے اُتے اسمان، دھرنی تیرا پندھ چکھائیآ۔ کلجگ ہونا نہیں انت
 حیران، حیرانی وچ کھیل کھلاویآ۔ جگت آشا ویکھ شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھابویآ۔ ٹوں سنا بنا کان، کائنات ویکھ وکھائیآ۔
 جس ٹوں کہندے والی دو جہان، دوہرا روپ اپنا بدلاویآ۔ کلیئے ٹوں اُس دی کریں پہچان، بے پہچان اپنا پڑدا لاہویآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویآ۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں چرن جاواں بلہاری، بل بل اپنا
 آپ کرائیآ۔ میں ویکھاں نین آگھاری، بن نیتراں اکھ اٹھائیآ۔ میں چار جگ دی کردی رہی انتظار ی، نو نو دا پندھ مکھائیآ۔ میرے کول لیکھا
 تیئی اوتاری، جو اوتر گئے درڑائیآ۔ مینوں پیغمبراں کیتا اشاری، بن سینت سینت لگائیآ۔ نانک گوہند دتا ادھاری، سہج نال سمجھائیآ۔
 دھرنی دھولے تیرے اُتے اتم آوے کل کلکی اوتاری، نہکلنکا نور الاہیا۔ جس دا نور ہووے جوت اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ ٹوں
 اُس ٹوں کریں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیآ۔ مٹی خاک بنیں پنہاری، پنگھٹ اکو ویکھ وکھائیآ۔ نی اُس دا روپ تکیں

نہ پُرقھ ہووے نہ ناری، نہ نرائن اکو نظری آئیا۔ تُوں اپنا وقت سنبھالنا نال ہوشیاری، سَمبل بہہ کے اپنی کھیل ویکھ وکھائیا۔ تیرے تُو
 کھنڈ ویکھے ہٹّ بازاری، ستّان دِپیاں دھیان ویکھ وکھائیا۔ نی اوہ شبّدی شبد دا ہووے کھڈاری، کھنڈے کھڑگاں ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔
 جس اگے واسطہ پاؤنا وِشنو وِشو بھنڈاری، شنکر نو نو لاگے پائیا۔ برہما جس دا تُوں جوت اُجیاری، تُوں تُوں وچ سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی اوہ ماہی محبوب اگتا، جگ نیتر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ جننی ککھوں کدے نہ جما، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ جس لالچ نہیں کوئی طمع، موہ وکار نہ کھئے رکھائیا۔ نہ خوشی نہ غم، چنتا
 چکھا نہ کھئے تپائیا۔ جس دی تابعداری وچ وِشن شو برہما، برہمانڈ بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرے اُتے کلجگ کوڑ دا میٹے ککرما، کرم کانڈ دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ ست دا دس کے دھرما، دھرنی تینوں دئے سمجھائیا۔ میٹے ورنا برنا، ذاتاں پاتاں نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں اوٹ رکھنی اُس
 پرہو دے چرناں، جو چرنودک تینوں جام پیائیا۔ جس تیرا خالی بھنڈارا بھرنا، وست اتول اٹل دئے ورتائیا۔ نیتر کھولے ہرجن ہرنا بھرنا،
 نج لوچن کرے رُشنائییا۔ تُوں انت صدی چوڈھویں مول نہ ڈرنا، بھہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ڈھولا پڑھنا، گیت گاؤنا دُھر دے ماہیا۔ جس
 دے حُکم وچ سرِشٹ سبائی ہووے لڑنا، پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ اُس نے تیرے اُتے نواں گھاڑن گھڑنا، گھڑنہار اپنی دیا کھائیا۔ کس بدھ
 اگلا سال چڑھنا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔
 دھرنی کہے ستگر شبد نگاہ مار لوک مات، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتاں میرے اُتے دے اگتی دات، بن ہتھان آپ ورتائیا۔ تُوں
 پتا تُوں ہی مات، پُرقھ اکال تیرا رُوپ نظری آئیا۔ انت کنت میری پُچھے وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ میری لیکھے لالے اج دی رات،
 وِساکھ بائی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد
 میری کر دے پوری آشا، ترسنا تیرے اگے ٹکائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا سواس سواسا، جو ساہ ساہ تیرے وچ سہائیا۔ دھرم دی دھار
 دینا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا نرگن تُوں جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ سرتی شبد گوپی کاہن ہو کے پا راسا، مست
 خُماری دے چڑھائیا۔ میری بینتی منظور کر لے گوبند اپنا ارداسا، عرض آرزو تیرے اگے ٹکائیا۔ تیرا گرہ بے شک اُپر آکاشا، دھرنی کہے

ورتائیا۔ دھرنی کہے ویکھو دہاڑا اچ دا، خوشیاں نال سُنائیا۔ جو سب دے پڑدے کجّدا، مالک دُھردرگاہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا مائس جنم ج دا، حُجرہ حق حق سہائیا۔ جو تہاڈے پچھے پھرے بھجّدا، دین دُنی پندھ مُکائیا۔ اوہ نور الاهی ربّ دا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جس دا میلا ہندا سبب دا، جُگ جنم دے وچھڑے اپنے سنگ رکھائیا۔ اُس نالوں پیار چنگا نہیں کوڑی مدھ دا، مدھر دُهن کرے نہ کھئے سنوئیا۔ جس نور جگت جہان پھرے لبھدا، اوہ جن بھگتو تہاڈا آپ ہووے سہائیا۔ تہانوں پتہ نہیں تہاڈا لیکھا پچھلا کد دا، باون لہنا گیا سمجھائیا۔ تہاڈا تن وجود تتاں والا نہیں جگ دا، جاگرت جوت پرہہ اپنا نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لہنا تک ساؤتھ آل، مہربان محبوب دھیان لگائیا۔ میری بینتی منّ سوال، سوالن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد مالک نور الاهیا۔ میں کوجھی کملی کنگال، لاشریک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، پتّ تہنی دے مہکائیا۔ اپنے بھگت سہیلے میل لے اپنے نال، مہربان اپنی گنڈھ بنائیا۔ جس نرگن دھار ہو کے لندن وچوں لئے بہال، بہانڈا بہرم دینا بھٹائیا۔ مائس جنم جنم وچوں کرنا بحال، کرم گکرم اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت سہیلے جدوں جان تے جان سچکھنڈ سچّی دھرمسال، دوّجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں دیناں بندھپ دین دیاں، دیاندھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بے شک تیری نوّ سوّ چرانوے چوکرّی جُگ توں بعد اولّی چال، چال نرالی آپ پرگٹائیا۔ پر پھیر وی کلجگ وچ ویکھ تیرے بھگت کمال، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری پچھلی ویکھ لے باقی، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ بے شک میں دھوڑ مٹی خاکی، چاروں گنٹ بیٹھی آسن لائیا۔ پر میرے اُتے تیرے نام دی سدا کھلے ہاٹی، جُگ جُگ دے ہٹوانے کی تیری بے پرواہیا۔ میرا بستر سنگھاسن سہنجنا تک لے کھاٹی، بن پاوا چوّل نظری آئیا۔ میرے سوامیاں انترجامیاں مینوں پیار بخش دے اچّ دی راتی، رُتّری اپنے نال لے مہکائیا۔ میں چاہندی تیرے بھگت ہو جان تیری ذاتی، آتم پر ماتم تیرا نور نظری آئیا۔ تُوں بھیو کھولنا باطن تے اپنی دسّنی باقی، بے وطن وطن دینا وکھائیا۔ دھرنی کہے آہ ویکھ لے میرے کول گوبند والی اوہ پاتی، جس دا اکھّر جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا روپ نہیں

کاغذاتی، قلم شاہی نہ کھئے وڈیاٹیا۔ جس نے میری زندگی بدلنی حیاتی، پردے انتر کرنی صفائیا۔ میں اُس دا درشن کراں لوک ماتی، مات لوک پڑدا دینا چُکائیا۔ میں چاہندی میرے محبوبا تیرا چرن کول چھوہے اُپر چھاتی، شہنشاہ چھتر دھاریاں لیکھا دینا مُکائیا۔ بے شک تیری جوت جگت بے پچھاتی، ویکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے اُٹھ وے وساکھ بائی اپنی کھیل تک لے اکھ، چار جُگ دے ساتھیا تینوں دیاں سُنائیا۔ سَجنا اپنا بھانڈا تک لے گوہند امرت والا ہویا سکھ، رس وچ نہ کھئے ٹُکائیا۔ اوہ تک لے دین دُنی دی قیمت رہی نہیں کوڈی ککھ، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ بنا بھگتاں توں جیکارا بولے نہ کھئے الکھ، الکھ اگوچر ملن کھئے نہ پائیا۔ اوہ تک لے آہ تک لے دو جہاناں مالک نرگن جوت جوت پرتکھ، پاربرہم پت پرمیشور اپنا کھیل کھلاٹیا۔ جھٹ نارد آ کے کہے دھرنیئے تُوں کی وساکھ نُوں رہی دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ لے کلجگ چاروں کُنٹ رہیا نس، بھجے واہو داہیا۔ دُہائی دیوے پرہو میرا وقت سہنجننا اچے کریں نہ بس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ کلجگ کہے دھرنیئے اک میری سُن لے گل، گلوکڑی پا کے دیاں جنائیا۔ پُورب لیکھا یاد کر لے جو لہنا نال راجے بل، باون بیٹھا دھیان لگائیا۔ تینوں اُس دا ملن لگا پھل، تیری وست تیری جھولی ٹُکائیا۔ آگے نگاہ کر لے کی کھیل ہونی تھل جل، مہیئل روون مارن دھاپیا۔ دھو لے دھرنیئے تُوں چاروں کُنٹ جانا ہل، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تیرے اُتے کھیل ہونا تین دن ست گھڑی تے پنج پل، پلکاں دے پچھے نظر کھئے نہ آیا۔ پھیر جاویں بل بل، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جھٹ دھرنی نے اُنگل رکھ لئی اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ دھیان لگائیا۔ ہو کے بہار گوڈیں، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ جے تُوں نرگن دھار بن کے آئیوں ویدی تے سوڈھی، سوہنا اپنا روپ دکھائیا۔ میرے مالکا ہُن بن کے ٹھا کر مؤجی، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ اُدھروں نارد بھجّا آؤندا بن کے جوگی، پن کپڑیاں رنگ رنگائیا۔ دھرنیئے میری بلدی ویکھ لے بودی، دو جہاناں رہی بلاٹیا۔ کیوں سرشٹی اندروں ہو گئی لوہی، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ من واشنا کلپنا ہو گئی بھوگی، بھسٹر روپ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ میرا صاحب پریم چوچی، چوچی ہو کے اپنا کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے ماریا کڑکا، حُکم حُکم وچوں پرگٹائیا۔ میرا کھیل چوٹی جڑ دا،
 چیتن اپنے حُکم وچ بھوائیا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا لکھ چوراسی سیس دھڑکا، دھڑے دو کران خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا روپ بنے
 ہنکاری گڑھ دا، گڑھ ہنکار ویکھنی خلق خدائیا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا مہاتما بڈھ جتھے سندیسہ دتا ہیٹھ بڑھ دا، ٹہنی ٹہنی پت پت
 رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوہ مہربانا
 میری اک عرضوئی، عرض تیرے چرن ٹکائیا۔ میں حیران ہو گئی کوٹاں وچوں تیرا بھگت کوئی، میرے اُتے نظری آئیا۔ مہربانا سیری
 بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیری سرشٹی تینوں وسر کے سوئی، ستیاں سکے نہ کھتے جگائیا۔ میری تیرے نام دی دروہی، دو جہاناں دے
 مالک دیاں دہائیا۔ مینوں ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھور کھاوے تیری خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم تیرے نال کوئی نہ چھوہی، شوہر بانکے تیرا درس
 کھتے نہ پائیا۔ مینوں یاد آوندا جو سندیسہ دتا نانک نرگن سرگن تلونڈی بھوئی، بھجان پساں کے دتی دہائیا۔ کلجگا تینوں میٹیکا اویسی، جس
 دی اُست کرے لوکائیا۔ جس دے حُکم وچ گوبند نے امرت رس دھار چوئی، جام جام وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں ویکھ لے لٹھی ستھر، یارڑے تیری سیج ہنڈھائیا۔ میرے
 اُتے پوجا ہندی پابناں پتھر، تیری اوٹ نہ کھتے تکائیا۔ میرا بن نیناں وگدا اتھر، بنجھوآں ہار بنائیا۔ کجھ کر نہ سکاں کتھن، کہہ نہ کچھ
 جنائیا۔ میرے خالی ویکھ لے بتھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مانس روپ تک لے تے اٹھن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ
 کھوج کھوجائیا۔ مان رہیا نہ اٹھسٹھن، تیرتھ تہ رے کُرائیا۔ ہاباکار کرے مندر مٹھن، مسجداں سنگ نہ کھتے بنائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ
 کوڑ کُریاری اگنی جیو تپن، امرت میگھ نہ کھتے برسائیا۔ انت سارے بیٹھے موٹ دے پتن، گھاٹ نظر کھتے نہ آئیا۔ آخر چلنا نہیں کیسے دا یتن،
 بیتھارتھ تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی وچوں اپنے بھگت کڈھ لے رتن، امولک ہیرے اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتنا ملائیا۔ وساکھ کہے پرہو میرا ویکھ لے مہینہ، ماس دوس برس گھڑی پل تیرا دھیان لگائیا۔ میرے
 مالک محبوب یامینا، نور الہ تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار لے لوک تینا، ترے گن اتیتے دھیان لگائیا۔ میرا ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، سانک

سَت نہ کھئے ورتائیا۔ مُشکل ہو گیا لوک مات وچ جینا، جیوں جگت جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بینتی کراں ہو کے ادھینا، نو نو سیس جھکائیا۔ میرا مالک جدوں اپنا حُکم ورتے کھیل کھلائے نال رُسا چینا، امریکہ شریکا دئے بنائیا۔ وساکھ کہے اوہ دِن بائی وساکھ تے وساکھ دا ہوئے مہینہ، تاریخ ودھ گھٹ نہ کھئے کرائیا۔ تیرے توں پرے کیسے دی ہور نہ ہووے تعلیم، سندیسہ سکے نہ کھئے سُنائیا۔ تُوں عالی جاہ شہنشاہ عظیم، آد جُگاد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں سب دا محبوب قدیا، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ دین دُئی دی جگت دھار کرنی ترمیما، لیکھا لیکھے وچوں بدلایا۔ مینوں ایس جاپدا مگہ تے کعبہ تے حد ہونی دو جہان دی سیما، سیما آر پار ویکھے خلق خُدائیا۔ تیری سب توں وکھری تقسیم، لائن جگت نہ کھئے جنائیا۔ تینوں پیغمبران کہا کرہیا، رحمت رحمان رحیم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ وساکھ کہے پرہو میں بہت بڑا پُرانا، پُران اٹھاراں میری دین گواہیا۔ بائی وساکھ والے دِن باؤن بل دے گھر گیا سی کھان کھانا، سَتجُگ پچھلا دئے گواہیا۔ سپتس رکھیاں ایسے دِن تیرا رُپ پچھانا، بے پہچان تیرا تُوں جوت نظری آئیا۔ ایسے دوس بالیک نے لکھیا لیکھ مہانا، رمائن رام رام وچوں پرگٹائیا۔ ایسے دوس بھیلنی نے یاد کیتا انتر آتم گانا، رام دے رام میلنا چائیں چائیا۔ ایسے دوس راون نے سینتا تُوں اپنے کندھ اٹھانا، تریتا اپنے رنگ رنگائیا۔ ایسے دوس ارجن تُوں نربل کہا کھانا، گیتا اٹھاراں دھیئے سمجھائیا۔ ایسے دِن موسیٰ کوہ طور اُتے تک کے جلوہ تُوں تُوں، ہتھ پیشانی اُتے ٹکائیا۔ عیسیٰ ایسے دِن پڑھ کے کلمہ کلاما، کایا وچ تے دُھردرگاہیا۔ محمد تُوں بائی وساکھ تُوں ہویا سی الہاما، کعبے دا کونا کونا دئے گواہیا۔ ایسے دِن نانک نرگن سرگن دھار سادھوآں تُوں کھوایا سی کھانا، خوشی خوشی خوشی ورتائیا۔ بائی وساکھ تُوں گوبند نے پہلے دوس پھڑیا ہتھ چلہ تیر کھانا، کمند زور نال کھچائیا۔ نالے شبدا گایا ترانہ، واپگرُو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرا ضرور مٹاں گا بھانا، چرن کول کول اُتے ٹکائیا۔ تُوں مالک دو جہاناں، شہنشاہ اکم اتھاپیا۔ پھیر ہس کے کہا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں سارے روون مارن دھاپیا۔ میرا سکھ میرے نالوں ہو جائے بیگانہ، سکھیا سچ نہ کھئے کھائیا۔ پیغمبران دا رہے نہ کھئے اسلاما، اسم اعظم نہ کھئے چٹرائیا۔ مان رہنا نہیں کرشنا کھانا، گھنٹیا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پیار کرے نہ کوئی سینتا رام، سرتی شبدا نہ کھئے ملایا۔ پھیر ہتھ تے ہتھ مار کے کہا تیرا کھیل میرے مہربانا، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جھٹ اُس ویلے

باؤن نے کہا گوہند ستگر شبد ہو کے ہونے پردھانا، دو جہاناں تیری وجہ ودھائیا۔ تُوں اوتھے پہنچنا جتھے میں پہلا چرن ٹکانا، چاروں کُنٹ
 کُنٹ کُراٹیا۔ ایہ کھیل کرے پُرکھ اکال مرد مردانہ، امام اماما ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا بھیو آپ کُھلاٹیا۔ وساکھ کہے جن بھگتو میری نہیں کوئی تھتی متی، مترو تہانوں دیاں جنائیا۔ ذرا دھرتی دی ویکھو مٹی، جو
 مٹی خاک ہو کے اپنا آپ گئی مٹائیا۔ جس نے اِکو اوٹ پُرکھ اکال تے سٹی، جو سٹیازی ویکھے خلق خُداٹیا۔ جھٹ دھرنی بنا زبان توں
 اُچی کوک کے پٹی، بٹنے والیا تیرے بنا مینوں دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ نہ کوئی مینوں دھار دسے چٹی، کوڑی کالکھ نہ کھئے دھوٹیا۔ گوہند ہس
 کے کہا اوہ دھرنیئے مرنیئے اوہ ویکھ لے میری ہاپے اُتے ٹپی، پردہ ہنگ برہم دیاں چُکائیا۔ جس وچوں دھار نکلے مٹھی، رس امرت دیاں
 چکھائیا۔ پھیر کڈھکے شبد دھار باؤن والی چٹھی، پٹھی سِدھی دتی بھوٹیا۔ اوہ ویکھ لے کوڑ وچ ساری سرِشٹی وکی، آپ اپنا گئی مُکائیا۔
 جگت واشنا ہو گئی پھکی، سچ رس نہ کھئے پرگٹائیا۔ پھیر اک دھار نظر آئی نکي، نکه توں نِکا رُوپ بدلاٹیا۔ اُس ویلے گوہند نے کہا سی
 سِکھی دی دھار تیکھی، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک
 گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی سَجنا، ہر ستگر بے پرواہ۔ جن بھگتاں چرن دھوڑ کرا دے مجنا، دُرمت میل دھوا۔ نیتر نام ندھان دا
 پا کے انجنا، اندھ اگیان گوا۔ سب دی اِکو ہووے بندنا، اِکو اِشٹ لینا منا۔ نرگن دھار ہو کے لاؤنا انگنا، انگیکار آپ اکھوا۔ میں نانی ہو
 کے اِکو ور منگنا، میری خالی جھولی دینی بھرا۔ جن بھگتو میرے اُتوں انت سب نے ونجھنا، اگے ہو سکے نہ کھئے اٹکا۔ ایہہ کایا ماٹی بھانڈا
 سب دا بھجنا، بن ستگر ہونے نہ کھئے سہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا لینا لگا۔ دھرنی کہے
 جن بھگتو میں تہانوں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جو بن کے آئے پاندھی راہی، بھجے واہو داہیا۔ ہر سنگت میل ملیا
 چائیں چائیں، سوہنا رنگ بنائیا۔ پُرکھ اکال رہی سُنائی، اُچی کوک دیاں دُہائیا۔ ہرجن میل ملاؤنا بھائی بھائی، بھین بھیناں سب نوں
 نظری آتیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار دیویں نہ کیسے نوں جُدائی، وچھوڑے وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ راتیں سُنیاں درشن دینا ضرور
 چائیں چائیں، اِنکلینڈ دی لینڈ دینی سہائیا۔ تُوں دو جہاناں دا راہی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر زمیں اسمان تیرے چرناں دھیان

لگائیا۔ بے شک تینوں ساری سرِشٹی کہے تن وجود تیرا جٹ کرن والا واہی، پر میرے واسطے تُوں مالک دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں اپنی مُحبت تُوہاڈی جھولی پائی، تُوہاڈا پیار سَتگر چرناں وچ ٹکائیا۔ جیہڑا آد جُگاد جُگ چوکڑی ایتھے اوتھے کدے بھلے ناہی، بھلیکھے وچ نہ کھئے بھلائییا۔ سارے رل مل کے ڈھولا لُو گائی، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پریتی پریم وچ نبھائی، پریم ہو کے اپنا سنگ بنائیا۔

* ۲۴ * وِساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار دلی دھیر پُر کینگروے کیمپ نیڑے نرنکاری کلونی ویدیش یاترا تو واپس پُجن تے *
 باون کہیا میری بنا تن وجود اکھ کھلی، نین پن نیناں نین اٹھائییا۔ میری آواز نکلے بنا رسنا دنداناں بلیں، پون سواس نہ کھئے چلائییا۔ میری آشا خواہش مول نہ بھلی، بہرماں وچ نہ کھئے بھلائییا۔ میری ہوند بڑی اٹھائی، قیمت جگت نہ کھئے چکائییا۔ جس دھرتی تے میں لائی چرن دھولی، دھوڑی دھول خاک رمائییا۔ اُس دی سچ سچ دسی اصولی، اصل اصل وچوں پرگٹائییا۔ میرا سندیسہ بنیا حکم معقولی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ میرا نور ظہور کنت کنتوبلی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ باون کہے میں بنا بدن لئی انگڑائی، منسا من نہ کھئے رکھائییا۔ میرا کھیل بے پرواہی، بھیو سکے کھئے نہ پائییا۔ میرا روپ انویا کھیل کھیلا بن دُھردرگاہی، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ میرے انت دی کر سکے نہ کھئے لکھائی، کاغذ قلم شاہی نہ کھئے چترائییا۔ آد جُگاد نت نوت نرگن سرگن میں بنا دھرت دھول دا راہی، پاندھی ہو کے بھجّاں واہو داہیا۔ ونجھ مہانا بیڑا رکھاں ہو کے دُھر دا ملاحی، دو جہاناں آپ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ باون کہے میتوں آوندی پُرانی یاد، بل دوار دئے گواہیا۔ جس وچ نہیں کوئی وواد، وکھ نظر کھئے نہ آئییا۔ میں ست سچ دی دے کے گیا داد، وست اکم اتھاہ ورتائییا۔ میرا

نور ظہور شاہو بھوپ جو آؤنا اوتار پیغمبران گروآں بعد، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس نے میرے پیار دا ستجگ کرنا پھیر آباد، کلجگ
 کوڑا پنڈھ مکائیا۔ حکم سندیسہ ہووے بودھ آگادھ، بدھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر سُنن ناد، اوتار پیغمبران
 گروآں کرے شنوائیا۔ سندیسہ دیوے برہم برہماد، برہمانڈ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جس دا حکم ورتے جگ جگاد، زرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔
 اوہدا رُوپ انوپا ست سرُوپا ہونا دیس ماجھ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرماٹم جس دی ہونی سانجھ، دیناں مذہبان ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہے میں دیونہار ودھائی، خوشیاں ڈھولے
 گائیا۔ جو میرا لیکھا پور رہیا کرائی، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ میں ویکھاں چائیں چائیں، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ مینوں نظر آؤندا اکو بندسہ
 بن رُوپ رنگ ریکھ اکائی، کاغذ قلم شاہی نہ کھئے چترائیا۔ میں ویکھ کے دیواں ڈہائی، دوہرا اپنا حکم سُنائیا۔ پرہو واہ واہ تیری بے پرواہی،
 جو رُوپ انوپا لئے پرگٹائیا۔ باؤن بن کے دھرتی منگی قدم ڈھائی، دوئے قدمان وچ دبائیا۔ آگے حکم دی کر کے گیوں سائی، سودا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جس نوں سمجھ سکیا کوئی نہ رائی، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ اک گویند اشارہ دتا جس ویلے میرا گزریا ڈھٹیا ڈھائی، صدی صدی
 نال ملائیا۔ اُس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آوے دھر دا ماہی، نور نورانہ نور الہیا۔ جو آسا باؤن تیری پور دئے کرائی، پورن برہم
 درسائیا۔ تون ویکھنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ باؤن کہے دھن بھاگ میری سہنجی کیتی تھائیں، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ
 رنگائیا۔ میں انت دیون آیا گواہی، شہادت حکم والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو
 آپ گھلایا۔ باؤن کہے میں بھیو دساں گوجھا، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس ویلے میرا لیکھا تکیا جتھے میں چرن رکھیا دوچا، ٹرانٹو ٹرن
 دی دھار وکھائیا۔ اُس ویلے خوشی نال بس پئی بسدھا، پریم دے ڈھولے گائیا۔ باؤن تیرا سوامی ہووے آگھا، اگن اتھن کھیل کھلایا۔ اوہ
 ویکھ لے سب دا ویلا وقت پُگا، اوتار پیغمبر گر بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا آگلا قدم میرے سوامیاں ہووے خوشی والا لگھا، دوہرے ڈھولے
 گائیا۔ اُس دا بھیو کھولان مدعا، مدتاں دا پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ میرا لیکھا باؤن کہے بغیر لکھت، چار جگ شاستر کہن کچھ نہ پائیا۔ میرا سب تون وکھرا بھوکھت، پیشین گوئیاں وچ ہتھ نہ آئیا۔

میرا سب توں انوکھا اِشٹ، تن وجود پوُجن کھئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا نال سرِشٹ، سریشٹ دیاں سمجھائیا۔ میرا سندیسہ دتا رام نوں
 وشِشٹ، وشیاں توں باہر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ باوَن کہے
 جس ویلے دُوجا قدم ٹرانٹو دے وچ رکھیا، میرا انتر خوشی منائیا۔ مینوں اگلا سماں بھکھیا، بھاکھیا دیاں جنائیا۔ جس دا وقت نہیں کوئی
 ودی سُدی کِشنا سُکلا پکھیا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا انت کیسے نہ لکھیا، کہن کچھ نہ پائیا۔ میں جھٹ خوشیاں دے وچ
 ہسّیا، بن ہتھ تالی دتی لگائیا۔ نالے نگاہ ماری چاروں کُنٹ اندھیری مسّیا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال اِشارہ دتا اوہ تک
 لے باوَن ہوڑا اُپر سسّیا، سو پُرکھ زرنجن رہیا دکھائیا۔ جو ہاپے ٹپی ہنگ برہم آتم پرما تم زرنگن دھار ہو کے وسیا، واسطہ اپنے نال
 رکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پھرے نسّیا، بھجے واہو داہیا۔ جس اوتار پیغمبران گرواں کیتا اِکھیا، میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ باوَن کہے دُوجا چرن چھوہیا نال دھرتی، میری پُورب آسا دئے
 گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا ایتھے آوے شرطی، شرطیہ اپنا پھیرا پائیا۔ اوس دا نور ہووے دھار نرائن نر دی، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس
 کلا میٹنی کلجگ کل دی، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ سار پاوے مہیئل جل تھل دی، ٹلے پربتیاں کھوج کھوجائیا۔ متس آسا پوری کرے جل
 دی، سمنڈ ساگراں ترسنا دُور کرائیا۔ نال کامنا ہووے راجے بل دی، باوَن خوشیاں نال سمجھائیا۔ آگے خبر نہیں کیسے نوں گھڑی پل دی،
 پاربرہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جھٹ دھرنی کہے
 باوَن میں پُورب تیری داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نگاہ مار لے کدھروں آگیا گھنک پُر واسی، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جیہڑا منڈل
 منڈپ پاوے راسی، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس میری سہنجنی کیتی راسی، رستہ اپنا لیا اپنائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئی پنڈت
 کاشی، ودیا ودت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ میں سچ دساں دھرنی کہے جس ویلے عیسیٰ نوں چاڑھیا پھاسی، فیصلہ حُکم نال سُنائیا۔ اوس ویلے
 اوس نے کیتی ہاسی، اِشارہ دھرنی ٹرانٹو ولّ کرائیا۔ نالے سینت ماری نگاہ مار لے شنکرا کیلاشی، کلا اپنی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے سُن باوَن میرے بھگوان، بھگون دیاں جنائیا۔

مینوں یاد تیرا بیان، جو بن رسنا دتا سُنائیآ۔ مینوں سنديسہ دتا بن اکھراں والا گیان، بُدھی توں باہر درڑائیآ۔ دھرنیئے اوہ تک لے رام دا
 رام کاہن دا کاہن، کاہن کاہناں کھیل کھلائیآ۔ پیغمبران دسیا دے کے دان، کلمہ کائنات ورتائیآ۔ گرواں منتر جنا کے ستنام، واہ واہ
 واپگرو فتح ڈنک دتا جنائیآ۔ میں سن سن ہندی رہی حیران، حیرت میرے اندر آئیآ۔ پھیر باؤن توں پریم نال کہا دھرنیئے توں ہونا جانی
 جان، آنجانت تینوں دیاں سُنائیآ۔ تیرے اُتے جگ بیتے جگت مہان، تریتا دواپراپنا پنڈھ مکائیآ۔ انت کلجگ ہووے پردھان، نو ست اپنی
 کل ورتائیآ۔ دھرم دا رہنا نہیں نشان، ست وچ نہ کھئے سہائیآ۔ اوس ویلے میرا روپ اٹوپ پُرکھ اکالا جوت دھرے مہان، مہا کتھ کتھ
 جنائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے تیرا استھل ویکھے آن، بھومکا اپنا دھیان لگائیآ۔ توں سُننا سنديسہ بنا کان، کائنات دیئے مالکے کلمیاں
 باہر درڑائیآ۔ ویکھیں بھل کے سمجھ نہ لئیں انسان، پنجاں تنان والا نظری آئیآ۔ اوہ یودھا سؤر بلی بلوان، جس مینوں دتی وڈیائیآ۔ جس
 دے حکم نال میرا دوجا قدم ٹکیا آن، توں دھوڑی خاک لینی رمائیآ۔ اگلا حصہ کوئی سمجھ نہ سکے انسان، راجے بل کی چٹرائیآ۔ میرا تیجا
 قدم نہ زمیں ہووے نہ آسمان، دو جہاناں پرے اپنا روپ دکھائیآ۔ جھٹ دھرنی نیویں ہو کے دھوڑی خاک لگی رمان، مستک رنگ رنگائیآ۔
 میں بالی بُدھ سمجھ سکاں نہ وچ جہان، بھیو ابھیدا نہ کھئے کھلائیآ۔ تیرا چن کران پروان، پریم پُرکھ اک سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیآ۔ باؤن بس کے چرن نال دھرنی توں دتا دب، سہج سہج بہار ٹکائیآ۔ پھیر
 شبدا اشارہ دتا جھب، بن رسنا رسن درڑائیآ۔ توں اُس پرہوؤ نوں لینا لبھ، جو سب دا پتا مائیآ۔ جس دا آؤنا ہووے نال سبب، تہت وار
 سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ اُس دا لہنا دینا سب توں ہووے وکھ، وکھری اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جاتا پرگٹ ہووے جگ، جاگرت جوت کرے
 رُشنائیآ۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نی جا کے تیرے اُتے کوچھیئے کھلیئے اپنا رکھے پب، پاربرہم پرہ
 اپنا رنگ رنگائیآ۔ توں سرن سرنائی جانا لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا بھیو آپ چکائیآ۔ باؤن کہا دھرنیئے توں دوس رین رہی گھم، گھمن گھیری وچ بھجیں واہو داہیا۔ خوشیاں نال چرن لئیں چم، چم درشتی
 نظر کھئے نہ پائیآ۔ اک چن سنديسہ میرا لینا سن، سچ سچ نال سُنائیآ۔ ہن میرا روپ تکدی سرگن، سب توں نکا نکا نظری آئیآ۔ ایہ

میری سب توں وکھری ہوئی چُن، چون اپنے ہتھ رکھائیا۔ اس نوں پہچان سکے کون، گت کھتے کچھ نہ پائیا۔ جھٹ دھرنی لگی رون، نیناں نیر وہائیا۔ اشارہ دین لگی اُنجا پوُن، پوُن پوُناں خوشی بنائیا۔ دھرتی زور نال لگی بھوُن، بھجے واہو داہیا۔ جھٹ باوُن کہا دھرنیئے تیرے اُتے اک یدھ کرنا رام تے راوُن، رمیا اپنی کھیل کھلائیا۔ کابن آئے رتھ چلاوُن، کورواں پانڈواں سنگ بنائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد دھار آئے بدلاوُن، کلمہ کائنات درڑائیا۔ نانک گوہند رنگ آئے رنگاوُن، رنگت اکو اک سمجھائیا۔ تُوں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنے گاؤنے گاؤن، ڈھولا ڈھر دا ماہیا۔ اُس ویلے کلجگ نے دھرم دا بُج آوُنا ڈھابُن، ڈھیا گوہند والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ دھرنی کہے باوُن مینوں کون دیوے دھیر، دھیرج نظر کھتے نہ آئیا۔ میرا اتتر ہویا دلگیر، سانتک ست نہ کھتے ورتائیا۔ جھٹ باوُن کہا ماتو ذاتی بھئی ہونی وچ شرع زنجیر، ماتو ماتو ماتو ونڈ ونڈائیا۔ کیسے نام پڑھنا کیسے کلمہ پڑھنا تکبیر، تحریر اوتار پیغمبر جان کرائیا۔ جھگڑا پینا اتم پنج تے سریر، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرنی رو کے کہا اُس ویلے کون امرت بر سے سیر، میگھلا اک ورسائیا۔ باوُن کہا دھرنیئے میرا روپ پیراں دا پیر، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جس دا ستگر شبد ہووے وزیر، شہنشاہ اکو نور الاہیا۔ تیری بدل دیوے تقدیر، تکبر رہن کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ جھٹ باوُن نے دھرتی اُتوں قدم دوجا چکیا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دھرنی دا بن پانی مکھ سکیا، ترسنا ترکھا ترپت نہ کھتے کرائیا۔ جھٹ حُکم سندیسہ دتا لکیا، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ ہلونا دتا بن گتیا، ہلاریاں وچ ہلائیا۔ دھرنیئے اوہ تک لے کلجگ انت آتم پرما تم سب دا ناتا ہووے ٹٹیا، ٹٹیاں، گنڈھ نہ کھتے پوائیا۔ تن وجود دئی دویتی نال ہووے پھٹیا، پھٹکل دسے خلق خدائیا۔ سچ دواویوں مانس ماتو ہووے زٹھیا، درگاہ سچ نہ کھتے سہائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرے اُتوں ہووے ٹٹھیا، مہر مہر مہر نظر اُٹھائیا۔ تیری سہنجی کرے رتیا، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تیرا انتشکرن رہن نہ دیوے ستیا، سترئی لے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حُکم جنائیا۔ باوُن کہے دھرنیئے میرا اکلا قدم نہ زمیں نہ اسمان، برہمنڈ نظر کیسے نہ آئیا۔ دھرنی ہس کے کہا میرے مہربان، کجھ مینوں دے جنائیا۔ باوُن کہا کر دھیان، دھولے تینوں دیاں درڑائیا۔ دھرنی کہے میرا کون ہووے نگاہبان،

سِر میرے ہتھ رکھائیا۔ باؤن کہا کلجگ ویکھ ستگر شبد شبد پردھان، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ دھرنی بنا اکھراں توں کیتا بیان، بن خواہشناں خواہش جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا دھرنی آہ ویکھ میرے چرن دی دھوڑا گئی، تیرے سینے دیاں لگائیا۔ تیری زندگی بنا سواساں دمی، ساس سواس ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا روپ نہیں ہڈ ماس ناڑی چھی، چم درشتی نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں میری دھار وچوں جھی، جنیدی بنی اکو مائیا۔ تینوں خبر سناواں نوں، نو کھنڈ والیئے پڑدا لینا اٹھائیا۔ دھرنی کہا بھگوان خوشیاں نال کہویں، کہہ کے دئیں سنائیا۔ اُس ویلے اشارہ دتا باؤن کہا جس ویلے میرا نور آیا اوتار چوی، چوہیسا اپنا کھیل کھلائییا۔ ٹوں اُس دی چرنی پویں، بن پیراں ہتھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا دئے جنائیا۔ باؤن کہا دھرنیئے دوسرا قدم ہونا پورا، قدیم دا لیکھا پور کرائیا۔ اُس دا تکیں زرگن جوتی نور، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ جس نے میرا چن کرنا پورا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دے شبد دی اگئی سُنئی تورا، تریا توں باہر دے سمجھائیا۔ اُس دا حکم ہونا مشہورا، مشورے ستگر شبد نال کرائیا۔ اوہ تیرے اُتے آوے ضرورا، ضرورت تیری میری ویکھ وکھائیا۔ سرب کلا ہووے بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھانئیا۔ ٹوں اُس نوں سمجھنا حاضر حضورا، حضرتاں دا مالک نور الہیہا۔ شکرانے وچ ہونا مشکورا، مشکل تیری حل کرائیا۔ پندھ مکاوے نیڑا دورا، دور ڈراڈا آوے دھر دا ماہیہا۔ تینوں مستی دیوے نام سرورا، سرتی سرتی شبد شبد وچ ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔ دھرنی کہے باؤن جی میری اک بینتی نکي، نکي وڈی کر کے تیرے چرن ٹکائیا۔ میری آسا کتھے ہووے ٹکی، مینوں دے سمجھائیا۔ کیوں میں خاک مٹی، تن وجود نہ کھئے چمکائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی پتھر اٹی، پابنناں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میری دھار نہیں کوئی چٹی، نور نورانے وچ سمائیا۔ میں سب دے چرناں ہیٹھ لٹی، لٹاں کھول کے دیاں ڈبائیا۔ پھیر دوہتھڑ مار کے پٹی، بہڑی بہڑی کر کے نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جھٹ باؤن نے بنا لیکھ توں کھول کے دسی چٹھی، بنا حرف حرؤف سمجھائیا۔ دھرنی اپنے اندر گل نہ رکھیں دو چتی، دوہرا بھیو دیاں چکائیا۔ ٹوں سمجھ لینا اُس دی تھتی، تھت وار وار نال ملائییا۔ اک اک دی دھار سمت شہنشاہی نالے بن اکھراں توں لیکھ دتی چٹھی، بنا حرف

حرُوفِ بنائیا۔ پھیر اُس نون کھا ایہہ چار جگ رہیگی انڈھی، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پھیر پرتکے ویکھیا اک ویکھ لے سسے اُتے ہوڑا
 تے ہاے اُتے ٹپی، جس دے اُتے ٹیکا ٹپنی کر سکے نہ کھئے لوکائیا۔ اُس وچوں دھار نکلی مٹھی، انرس اندروں دئے چوائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جھٹ دھرنی کھا باونا میریا پرہو، نال میرے کر لے کجھ
 ہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھٹ باون کھا دھرنیے جس ویلے سمت شہنشاہی دس مُکن تے گیاراں دا چڑھنا چیت، چیتن تینوں
 دئے کرائیا۔ درشن دیوے ہو کے حاضر نیتن نیت، بن نیناں نین پرگٹائیا۔ اپنا پڑدا لاہ کے دسے بھیو، بھیو ابھید تینوں دئے سمجھائیا۔ نون
 خوشیاں نال لینا ویکھ، پیکھ پیکھ خوشی بنائیا۔ پر یاد رکھیں جس ویلے ایتھے چرن دوجا دھریا تے پھیر بدل جانی تیری ریکھ، جس
 نون رکھی مٹی سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اُس دا انوکھا اولڑا ہونا بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ یاد کر لے اوہ آویگا ایسے تیرے دیس،
 جس دیس اُتوں تیجا قدم چُک کے باون سب کجھ اپنے لیکھے لے پائیا۔ ایہو اشارہ دیویگا گوبند دس دسمیش، پُرکھ اکال آگے واسطہ پائیا۔
 نون رہن والا سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ پھیر رو کے کھیگا وشنون دی سیج والا باسک شیش، سپسر مکھ مکھ دُہائیا۔
 وشن برہما سارے ہونگے پیش، اتار پیغمبر گرو پیشین گوئیاں ہتھ اُٹھائیا۔ سارے متنگے اک نیش، نر نرائن تیری اوٹ نظری آئیا۔ پھیر
 اُس وقت دھرنیے نہ کوئی مُلا رہے نہ شیخ، مسائکاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دھرنی نون سارے کہندے پردیش، اِس اُتے آوے تیرا
 ماہیا۔ نون گھلڑے کریں کیس، چرن کولان اُتے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے باون جی میرے بھکونت، میری بھڑی بھڑی دُہائیا۔ اوہ کہو جہا ہووے گا میرا کنت، کنتوبل دے سمجھائیا۔
 کی اوہدی ہوویگی بنت، کہ تیرے وانگو گٹھ مٹھ دا ہو کے بھجے وابو داہیا۔ جھٹ باون نے کہا نی اُس دا سب توں وکھرا منت، تینوں
 دیاں سُنائیا۔ نہ اوہ سادھ ہووے نہ سنت، نتان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ اوہ جیو ہووے نہ جنت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ نی اِسدی
 سدا اکو جہی رُت بسنت، خزاں رُت نہ کھئے وکھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بنکے بودھ آگادھا پنڈت، بُدھی
 تون پرے کرے پڑھائیا۔ اُس دی کریں منت، نو نو سیس جھکائیا۔ تیری پچھلی میٹے چنت، چنتا چکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو چڑھدیوں آ

گیا لہندی والی سمت، سمت تیری ویکھ وکھائیا۔ پھیر اوہدی پتہ نہیں کہو جہی ہونی علت، عالماں فاضلاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ اکو ستگر
 شبد نوں دے کے خلعت، تاج پوشی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جدھر پھیر ویکھیں دھرنیئے ہوویگی ذلت ذلت ذلت، خواری وچ نظری آئے خلق
 خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے باون جی مینوں آوندا بھے،
 کیوں بھو رہیا جنائیا۔ باون ہس کے کہا میں تینوں گجھ رہیا کہہ، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ ٹوں دھرنیئے خوشیاں نال آسا رکھ کے ایتھے بہ،
 آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ کرپا وچ جگت جہان گیا وہ، وینا ہاتھ کھئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار وچ رہی کوئی نہ شے،
 شہنشاہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ ہر پردے اندر ہو گئی میں، ہنگتا وچ بھری لوکائیا۔ کاگ وانگ کرو کیئے کیئے، کاگ ہنس نہ کھئے بنائیا۔
 ماتو ماتو ماتو مانساں نال جان کہہ، کہہ کہہ اپنا آپ مٹائیا۔ اُس ویلے چاروں کٹ تیرے اُتے ودھنی دئے، دویت اپنا روپ بدلائی۔ بنا
 پرہو دی کرپا توں سچ پچھیں دھرنیئے تیرے اُتے بھگت کوئی نہ رہے، بھگون ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باون کہے نی دھرنیئے سن نی دھرت، دھول دیاں سنائیا۔ اوہ میری دھار دا مالک آوے
 پرت، جس نوں پت پریشور کہہ کے سارے گائیا۔ آہ تیرے نال لا کے جانی شرط، شرطیہ دیاں درڑائیا۔ بے شک اوہ وسدا اُتے عرش،
 تیرا فرش ویکھے چائیں چائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ پر یاد رکھیں بیہ سو بٹی نہیں سرگن زیرو تے تین دو دی
 دھار نہیں ہونا اوہ شہنشاہی گیاراں دا برس، برسی سارے لین منائیا۔ تیری میٹے پُرانی حرص، ہوس حرص رحمت تیرے اُتے کھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سچ وچوں پرگٹائیا۔ باون کہا دھرنیئے تیرے اُتے لا کے بھاگ، آپ اپنا
 رنگ رنگائیا۔ پھیر بھارت جا جگائے چراغ، چراگاہاں کرے رُسنائیا۔ آگے نوں ورتے سوانگ، بھیمو بھیمو وچوں کھلائی۔ تیرے اُتے لگنی
 آگ، آگنی آگ تپائیا۔ ٹوں ہرہوں وچھوڑے وچ ماریں آواز، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میرے پرماٹما آتما دا اپنا بنا لے سماج، سمگری سچ
 سچ ورتائیا۔ میرا کلجگ انت سوار دے کاج، قضا توں لیکھا دے مکائیا۔ ٹوں بینتی کریں میرا وقت سہنجنا کرنا میری رکھنی لاج،
 لاجونت تیری سرنائیا۔ نالے خوشی وچ کہوں جس کارن گوبند اڈایا باز، بازاں والے دیاں پیاریاں مل کے مل کے خوشی اپنی

درسائیا۔ پھیر ویکھیں تینوں اک انوکھا وکھرا نرالا جگت و دیا اکھراں توں باہر ملنا جواب، جس دی جواب طلبی کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اپنا کھیل کھلائییا۔ باؤن نے کہا دھرنیئے اوہ مہربان مہربان مہربان اپار، اپرمپر سوامی اک اکھوائیا۔ چرن چُہا کے تیرے اُتے پہلا قدم ویکھے پھیر نگاہ مار، بن نیناں نین اُٹھائییا۔ پھیر پرتکے دھرت تیرے اُتے جائے اُس اگمے دلی دربار، جس دی کاہن گھنیا آشا جائے رکھائییا۔ پھیر تینوں اگلا آگے توں دسے وبار، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائییا۔ اُس دا قدم اوہ اُٹھنا جس دے نال ساری سرِشٹی تے ہو جانا وار، تے آر پار دسے خلق خُدائییا۔ دھرنیئے پر اُس دا کریں نہ اعتبار، اوہ ول چھلہاری اچھل چھل اک اکھوائیا۔ اپنے نال رلا پیغمبر گر اوتار، جو تیری دین گواہییا۔ نالے اوہناں نوں کہویں اپنے ہتھیاں وچ اُٹھا لو اوہ پیشین گوئیاں والے اشتہار، بھوکھتاں والے کاغذ نال ملائییا۔ تے محمد نوں کہہ دیئیں وے محمد تیرا لیکھا مُکن والا نال چار یار، چوٹھا جگ اپنا حُکم رسیا ورتائییا۔ تے موسیٰ نوں ہلونا دے دئیں نال پیار، مُحبت وچ سمجھائییا۔ اوہ ویکھ تُوں نوراہ آگیا تیرا باپ جس نوں کہا پروردگار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائییا۔ موسیٰ نوں کہا اُٹھ وے مُنہ دے بہار ڈگیا اپنی نگاہ لے مار، کوہ طور توں پرے کی ظہور نظر آوے دُھر دے ماہییا۔ نانک دا پیار ویکھیں نرکار، نرکار تیرے رنگ وچ رنگ بدلائییا۔ جس کارن گوبند نے میان وچوں کھچی سی تلوار، طرح طرح تینوں دئے سمجھائییا۔ پر باؤن نے کہا دھرنیئے تُوں ہو کے رہنا ہوشیار، آپ اپنی لئیں انگریئییا۔ اوہ وقت سہنجنا ہووے گا جس ویلے تیرا لیکھ لیکھیگا آپ نرکار، نرور ہو کے اپنا حُکم ورتائییا۔ بے شک اوہنوں سارے جوت دی دھار کھنگے چوویاں اوتار، چووی و ساکھ سمت شہنشاہی گیاراں اُس دی دئے گواہییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد پاؤنہارا سار، سر سر سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔

* ۲۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھولا رانی دے گرہ سائی دا محلہ گلی نمبر چھ لدھیانہ شہر *

دھرنی کہے میری پوری ہوئی آس، نراس نظر کھئے نہ آئیا۔ میں لیکھا تکیا جو لیکھیا وید ویاس، براہمن برہم گوت گوت درڑائیا۔ میرا خوشی نال چلیا سواس، پن پوناں رنگ رنگائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے آکاش، اسماناں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جلوہ تکیا نور پرکاش، پریم پُرکھ پڑدا دتا اُٹھائیا۔ جو کرپا کر کے پُجا میرے پاس، پاسا دین دُنی اُٹھائیا۔ میرا لیکھا کیتا رہراس، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ مینوں ہسسن لگا ویکھ شنکر اُتے کیلاش، کلادھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ دھرنیئے تک لے جس دا سمبل انتر واس، نواسی اپنی کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے مینوں دین آیا شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس دی مُحبت نرنتر رہی بہاس، باہروں روپ نہ کھئے درسائیا۔ جو دیونہار سدا وشواس، وشیاں باہر ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ نور تکیا جوت اکالی، اکل کل دھاری پڑدا دتا اُٹھائیا۔ میری مئی خاک بنی سچی دھرمسالی، دھرم دوار اک اکھوائیا۔ میرے انتر محمد دی آئی بانی، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں ہس کے کہیا میری لیکھے لا لے گھال گھالی، گھائل ہو کے سپس نوائیا۔ تُوں پاربرہم سرشٹی مالی، مالک خالق اک اکھوائیا۔ نگاہ مار لے پھل رہیا کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی رہی کُراٹیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی تیری بال آنجانی، بالی بڈھ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں میری سرت سمبھالیں، سمبل دے مالک دیا کھائیا۔ کلجگ زین میٹ اندھیری کالی، کل کلکی اپنا حُکم ورتائیا۔ میں پن ہتھ ماراں تالی، تال اپنا دیاں وکھائیا۔ میرے اُتے شرع دا میٹ جنجالی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے نام دی کرے نہ کھئے دلالی، وچولا جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ بھجدی، بھجن بندگی تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرے چرناں دے وچ سجدی، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ میں کتھا کہانی سناواں آج دی، عاجز ہو کے دھوڑی خاک رمائیا۔ کی کھیل تکی جگ دی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیری سرشٹی روپ بنی کلپنا آگ دی، ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ نو ست شرع ویکھی حد دی، حدود پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں ایسے کارن پرہو تیرے چرن ڈھٹھدی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سرشٹی دھار تیری ید دی، یدپ اپنا حُکم ورتائیا۔ من کلپنا

رہن نہ دیویں بد دی، بدی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ میں اڈیکدی تینوں کد دی، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر رہی
 لبھدی، بھجی واپو داہیا۔ میں سنی آواز تیرے اگئی ند دی، جو انادی دُھن دُھن پرگٹائیا۔ میں پورب لیکھا تیرے چرناں دے وچ
 کڈھدی، پردہ پردیاں وچوں رکھائیا۔ میں پچھلی ریتی ساری چھڈدی، در تیرے واسطہ پائیا۔ مینوں چنگی نہیں لگدی کھیل اڈ دی،
 وکھری رہ نہ جھٹ لنگھائیا۔ میں پیار نشانہ تیرے قدماں وچ گڈدی، گاڈ ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ میری دھار نہیں ماس ناڑی ہڈ دی،
 رکت بوند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری آشا ویکھ لے ڈونگھی کھڈ دی، گھر گور اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اچ میرا وقت سہیلا، صاحب سلطان دتا جنائیا۔ میرا خوشی والا ویلا،
 گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو روپ نظری آئے گرو گر چیلا، سُرتی شبد سُرت سُرت سہائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے مہربان ہو کے
 کیتا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میں تیرے چرن کولان وچ کھیلاں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میرا وقت ہون نہ دئیں دُھیلا، دو
 جہان دیا مالکا تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 میں تیرے چرن کول پیریں پُجی ننکی، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ میں جگت جہان دی منزل لنگھی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے اُتے
 شرع دی میٹ پابندی، پارہم اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا مُکا دے خانہ بندی، بندش نظر کھئے نہ آئیا۔ واسنا کوڑ کڈھ دے گندی، گن
 گندھرب سب تیری اوٹ تکائیا۔ آہ تک لے میری آد جگاد تیرے نال سندھی، شرطیہ شرط پور دینی کرائیا۔ میری آئیو بے شک بڑی
 لمبی، آد جگاد تیرے حکم وچ تیری سیو کھائیا۔ سچ پیار دا دینا انندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میں تیرے دوارے نانی ہو کے کھڑی اک
 ٹنگی، بن ہتھان واسطہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ پاکھنڈی، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ سچ پدارتھ اپنا نام ونڈیں، داتا دانی ہو کے آپ
 ورتائیا۔ جن بھکتاں پورب جنم دی پچھلی ٹٹی گنڈھیں، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ انتر دھار سب دی کر دے ٹھنڈی، اگنی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ کسے نوں پوجنا پئے نہ کریر جنڈی، پانسان سیس نہ کھئے نوائیا۔ آتم ہون ناں دیویں رنڈی، کنت سہاگ لینی ہنڈائیا۔ دھرم
 دا مارگ دسنا ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ لیکھا مُکنا جیرج انڈی، اُتہج سینج بھیو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن کول تیرتھ اٹھسٹھے، امرت رس رس چوائیا۔ تیری چرن دھوڑ مندر مسجد شودوالے مٹھے، چرچ چراگاہاں اپنا سنگ بنائیا۔ مہربان تیری یاد وچ میرے جگ لنگھے مٹھے مٹھے، ہوئی ہوئی اپنا پنہ مکائیا۔ میں اپنیاں کھول کے ویکھیاں پُرانیاں گٹھے، کئی گنڈھ رسن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن بھگت سہیلے کیتے اکٹھے، میل میلیا چائیں چائیا۔ ہرجن پریم پریتی وچ آئے نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ جگت وچھوڑا میٹ کے رٹے، رٹن رائیٹ لیکھا دے بنائیا۔ اپنے پیار نال وچار وٹاندرا کر جھٹے، سچ نال بدلایا۔ دھرم دی دھار پا دے پٹے، پٹنے والے ستگر شبد تیری سرنائیا۔ تیرا روپ انویا پنچم پنچ جٹے، جگت جہان نظری آئیا۔ اپنا پرکاش بخش دے لٹ لٹے، جوتی جاتے دے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا کی ارادہ، پریمو پریم نال دیو جنائیا۔ تہاڈا ستگر شبد پتا پُرکھ اکل دادا، مٹیا ماتا دو جی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکری ارادہ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ مہربان مہر کرے بن کے بودھ آگادھا، بُدھی توں پرے پرے سمجھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکری جن بھگتاں نال وعدہ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن دھرنیئے اسیں منگیئے کی، منگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ساڈا ترپت ہویا جی، جیون جگت ملی وڈیائیا۔ امرت دھار بخشیا سیت مینہ، میکھلا آپ برسائیا۔ لیکھا مکیا ساڈھے تن ہتھ سپں، آون جاون رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار بیجیا بیء، پت تہنی دئے مہکائیا۔ گرداس دی آسا پوری کرے وہہہ اکیہ، اکیس پیس دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بنا کے اپنے پتر دھی، دھیان نال ویکھے تھاوں تھانئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن دھرنیئے اسیں اکو منگدے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سانوں سدا بخشنا سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ غریب زانیاں لاؤنا انگ، انگیکار تیری وڈیائیا۔ تیرے پیار دی رہے نہ بھکھ ننگ، ترسنا ممتا دینی چکائیا۔ تیرا سچ دوار جائے لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈی سیج سہاؤنی ست سرُپ پلنگ، شبد سینگھاسن اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا سوہنا جڑیا جوڑ، جوڑی ہر جگدیش بنائیا۔ سب نے چڑھنا شبدی گھوڑ، راساں اپنے

ہتھ اٹھائیا۔ من دین دُنی نالوں لینا موڑ، ستگر چرن چرن ٹکائیا۔ کوڑ واشنا نالوں لینا ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ سچ دوار پہنچنا دوڑ، پچھلا پندھ مکائیا۔ تہاڈی اکو منزل اکو پوڑ، پوڑی ڈنڈا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر سوامی ملیا براہمن گوڑ، جس توں جنے کھئے نہ مائیا۔ بے شک پرہو دا مارگ بڑا سوڑ، تُساں بھجنا واہو داہیا۔ تہاڈے ہوون بھاگ متھور، متھن دسے جگت لوکائیا۔ تُسین اتھ ہور تے آگے بنا ہور، ہور دا ہور روپ بدلائیا۔ تہاڈا اندھیرا مکے گھور، اندھ گھور نظر کھئے نہ آئیا۔ تُساں اپنی وست منگنی نال زور، حق اپنا لینا چائیں چائیا۔ خوشی وچ خوشی پاؤنا شور، چھوہر بانکے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو سب دا وڈا وڈا بھاگ، بھاگ میرا نال ملائیا۔ بینتی کریئے پرہو ایس گھر وچ جگا دے چراغ، مہربان مہر مہر نظر اٹھائیا۔ دو پچیاں دی خوشی نال دے دے داد، تیرے ہتھ تیری بے پرواہیا۔ سدا سدا سدا رکھنا یاد، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں مالک جگاد آد، جگ چوکڑی تیری ریتی چلی آئیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرا خوشی سُنئیے ناد، ڈھولا سوہلا دینا درڑائیا۔ تیرے پیار وچ ہوئے وساد، وسادی تیرا روپ نظری آئیا۔ جگت شرع توں کر آزاد، زنجیر رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر چرناں دی دے امداد، سرن بخش اگم سرنائیا۔ تُوں مالک اکو واحد، وعہدے سب دے پور کرائیا۔ جنہاں دا لیکھا اوہ جنہاں دا لہنا تیغ بہادر دے نال جلاد، جلدی جلدی لینا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے حکم دا حکم ہوئے سماج، دوجی شرع رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ * وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رُڑکا گرمیز سنگھ دے گرہ ضلع جالندھر دوآبہ سنگت نوٹ *

دھرنی کہے پرہو نو ست تیرا سنان جیکارا، جے جیکار کرے خلق خدائیا۔ میرا پوربلا دے ادھارا، لیکھا لیکھیاں وچوں جھولی پائیا۔ تُوں نرگن دھار شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ میں ڈنڈاوت بندنا کران نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں مہربان مہربان جوتی جاتا چوویاں اوتارا، اوتری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میرا پسارا، پچھم دکھن اتر پورب رہن نہ پائیا۔ مینوں دینا اگم

سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا لہنا دینا اتم وارا، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو نو ست تیرے نام دا ہوئے ڈنکا، ڈورُو ستگر شبد شبد شنوائیا۔ میرا نو ست سہا دے بنکا، گرہ مندر وجدی رہے ودھائیا۔ پریم پیارا بن جا اپنے جن کا، جن بھگتاں بن جنیدی مائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے تن کایا ماٹی تن کا، تتوت اپنا رنگ وکھائیا۔ ست پرکاش دے دے نوری چن کا، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹ دے دئی دویتی من کا، منسا موہ وکار چُکائیا۔ لالچ رہن نہیں دینا کوڑے دھن کا، دھرم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ بھيو کھلاؤنا اپنے برہم کا، پاربرہم اپنا حُکم ورتائیا۔ نشانہ گڈ دے سچ دھرم کا، دھرنی دھرت دھول دھول میری انت دُہائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چرم کا، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ سہارا بخش دے اپنی سرن کا، ست ستوادى دیا کھائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن کا، نج لوچن ڈگمگائیا۔ پینڈا مُکا دے منزل چڑھن کا، پاندھی پندھ رہے نہ رائیا۔ بھيو کھلا دے آتم پرما تم ڈھولا پڑھن کا، جگت و دیا نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں مالک سوامی گھاڑن گھڑن کا، بھنہنہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں کر دے پت پت، پت پاؤن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں اکو گواں تیرا گیت، گوہند ڈھولا سہج سُبھائیا۔ میرے اُتے مائس ذاتی بدل دے نیت، نیتوان تیری اوٹ تکائیا۔ اکو رنگ رنگا دے ہست کیت، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ویکھیں سوں نہ رہنا دے کر پیٹھ، کروٹ اپنی لینی بدلائیا۔ میرے اُتے چاڑھنا جن بھگتاں رنگ مجیٹھ، ایتھ اوتھ دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ اپنا دھام اولڑا دس انڈیٹھ، نج لوچن لوچن کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری تیرے چرن دُہائی، دوہتھڑ مار سپنے دیاں جنائیا۔ نگاہ مار لے میرے گوسائیں، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تک لے شابی، شہنشاہی اپنا پڑدا لاپیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ راہی، رہبر سنگ نہ کھئے نہائیا۔ تیرا ہندسہ سمجھ نہ کھئے اکائی، ایکنکارے زیرو روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میں متتاں کردی میرے اُتے جھگڑا ہونا تے ہونا وچ جلائی، جلاہا کبیر جس دی شہادت دے بھگتائیا۔ کی سندیسہ دیندی اگتی اے مائی، وشن برہما شو چیلیاں نال ملاییا۔ حُکم ورتنا تیرا تھل اسگاہی، گہر گمبھیر بے نظیر دینا درڑائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بھیو کھلایا۔ دھرنی کہے پرہیو اپنا بھیو کھول دے جگ، جگ جیون داتے دیا کھایا۔ میں تیری سرن سرنائی گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیتھوں کدے نہ ہوواں الگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میرے مالک خالق کون ویلا میرے سینے لگی آگ، آگنی سکے نہ کھئے بھجھایا۔ کی لیکھا ہووے ہنس بُدھی کگ، ماتو مانس روپ بدلائیا۔ کگ دھار دسن پڑے بگ، ہنس روپ نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری آسا منسا پوری کرنی جھب، جھلک پلک اپنی دینی وکھایا۔

* ۲۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ویدیش تُوڑ توں واپس پُجن تے *

وساکھ کہے میرا پروشٹا ستائی، ستائی چک دا لیکھا دیاں سمجھایا۔ کی کھیل کیتا میرے بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کار بھگتایا۔ شیرسنگھ شیر تن وجود وچوں لے انگڑائی، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ جوت تُوڑ ہو کے دو جہان تکیا چائیں چائیں، چارے گنٹ ویکھ وکھایا۔ پھیر نگاہ ماری چار جُگ دے تے راہی، اوتار پیغمبر گر کھوج کھوجایا۔ پھیر خوشی کیتی سب نوں اپنے انتر لیا بلائی، بن بلاں حکم سُنایا۔ اوتار پیغمبر گر پندھ مکاؤنا تھائیں تھائیں، تھنتر اکو اک درسایا۔ اپنی کتھا کہانی دیو سُنائی، چار جُگ دا پورب نال ملائی۔ نالے میرا نام کلمہ تکو جو کائنات آئے گا، دین دُنی کر شنوائیا۔ میرا شبد سندیسہ دیو سمجھائی، بھیو ابھید کھلایا۔ پھیر پردہ لو اٹھائی، اوہلا نظر کھئے نہ آئی۔ دیناں مذہباں تکو جنہاں نال پریم والی سائی، شہادت شرع نال رکھایا۔ نالے اپنی اپنی وکھاؤ کلائی، سجا ہتھ لو اٹھایا۔ اپنا بھوکھت دیو درڑائی، اوہلا اوہلیاں وچوں چکایا۔ پیغمبرو پیغام دسو چائیں چائیں، جو سُنایا دھر دے ماہیا۔ اوتارو اپنا لیکھا دیو وکھائی، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ گرُو گردیو میرا حکم سُنو لاہی، حق حقیقت وچوں پرگٹایا۔ اپنے اپنے دیناں مذہباں دی دیو صفائی، صفہ دین دُنی ویکھ وکھایا۔ کیوں تہاڈی نام وست ہوئی پرائی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری بھیو نہ کھئے کھلایا۔ کی کھیل تکو تھل

اسگاہی، ٹلے پرتاں کھوج کھوجائیا۔ کیوں اندھیرا گیا چھائی، ساچا چن نہ کھئے چمکائیا۔ اپنی اپنی پیشینگوئی لؤ اٹھائی، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ نیتر تکو نین ملائی، اوہلا اوہلیاں وچوں چکائیا۔ جھٹ گونڈ کہا میرا ڈھنیا بیتیا سال لنگھ گئے سو ڈھائی، پاندھی پچھلا پندھ مکائیا۔ محمد کہا میری صدی چوڈھویں آئی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کہا میری بیسویں بیٹھی روپ بدلائی، پڑدا نظر کھئے نہ آئیا۔ موسیٰ کہا میرے نور دی رہی نہ کھئے رُسنائی، چند چاندنا چند نہ کھئے رُسنائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے کہا اوتارو تسیں بھيو دیو کھلائی، راما کرشنا لین انگریزائیا۔ جھٹ وید ویاسا بیٹھا سیس جھکائی، نو نو لاگا پائیا۔ باون بولیا ایہ کھیل اکم اتھاپی، کتھنی کہن کچھ نہ پائیا۔ اسیں سارے چلدے تیری حکم رضائی، رازق رزق رحیم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جھٹ حکم آیا اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میری اک انوکھی مرضی، مذاق وچ نہ کھئے جنائیا۔ مینوں ایوں دسیا تسیں سارے اپنے دیناں مذہباں دے غرضی، مارگ پنٹھ اپنی سمجھی وڈیائیا۔ کچھ مینوں اپنے بنا ہتھاں توں لکھ کے دیو عرضی، بن اکھراں اکھراں بنائیا۔ سارے بیان دے دیو اسیں تتاں والے گرو فرضی، بن ستگر شبد توں کامل رہن کھئے نہ پائیا۔ نالے کہو پرہو ساڈی پنجاں تتاں والی تیری بخشی ہوئی وردی، مٹی خاک خاک رنگ رنگائیا۔ جس وچ کھیل چوٹی جڑ دی، چیتن تیری بے پرواہیا۔ تیری سکھیا ساکھیات پڑھدی، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال کہا میری کھیل نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم ورتائیا۔ تہاڈا کیہڑا کیہڑا دردی، مینوں دیو سمجھائیا۔ کی دھار سچ سروور سر دی، امرت میگھ کی برسائیا۔ کون تہاڈے پیار وچ سوانی تہاڈا پانی بھردی، کنڈھی گھاٹ بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو تسان تکه بڑے نظارے، نظریہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تسان مذہباں دے کھولے ہٹ بازارے، سودا میرا نام وکائیا۔ شرع دے وکھ وکھ لگائے نعرے، نر ہر نرائن درڑائیا۔ رسنا جہوا بول جیکارے، جے جیکار دتی سنائیا۔ میرے حکم دے بنے بنجارے، حکم حکمے حکم منائیا۔ ہن تسیں سارے اپنا بھوکھت لؤ وچارے، وچرکے دیو جنائیا۔ نالے اپنا لیکھا تکو بیٹھا کیہڑے کنارے، کنڈھی گھاٹ سوہیا پائیا۔ سب نے اکو وار کیتی نمسکارے، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ چرن دھوڑی لائی چھارے، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ پرہو اسیں تیرے ڈلارے، دولہ دو جہان دینی وڈیائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا میرا حکم سُنو اک کرارے، اقرار کرکے دیاں سنائیا۔

اوتار پیغمبرو گروا و جے سچ پُچھو تسیں میرے پرہو دے لوک مات دے مزارے، مذہباں دا وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ تہانوں پتہ نہیں کتنے جگ
 لنگھ گئے وچ سنسارے، سنساری بہنڈاری سنگھاری کیتے پندھ مکائیا۔ او میں تہانوں دساں اک اگم اشارے، بن سینت سینت
 سمجھائیا۔ تسیں سارے اکٹھے ہو کے اپنا بل لو دھارے، سوادھان لو کرائیا۔ تسیں اوتار پیغمبر گرو جتھے بناؤ بھارے، ہجوم اپنا دیو
 دکھائیا۔ نالے کھنڈے کھڑگاں کھچو تیر کمان لو اُہارے، شستر ہتھاں وچ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال نوں کہو اسیں جنگجو بہادر یودھے بڑے
 کرارے، سوربیر بیر اکھوائیا۔ پھیر حکم سُنو نرنکارے، کی کرتا دئے درڑائیا۔ جھٹ سب نے کہا ستگر شبد اسان کھیل کیتے پارے، اپرمپر
 سوامی نال مل کے کھیل کھلائییا۔ ہُن سنندیسہ دیئے اکو وارے، ایکنکار کار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبرو تسیں بڑے سوربیر، سورمیو تہانوں دیاں سمجھائیا۔ تساں میرے نام
 دے نام نال جھگڑا کیتا تے کھچے کماناں تیر، جگت نشانے گئے بنائیا۔ چاروں کُنٹ گھتدے رہے وہیر، بھجے واہو داہیا۔ تہانوں پتہ نہیں میں
 اچھل اچھل اکھاں تون پرے وسن والا بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ تسیں میری مہا کر سکے کھچ نہیں سکے تصویر، میرا روپ باہر نہ کھئے
 سمجھائیا۔ پر میں بڑا شرارتی لکھاونہار عبارتق نام کلمے دا تجارتی تہانوں کھچ کے وچ زنجیر، کڑی نام کلمے والی دتی لگائیا۔ تہاتھوں شاستراں
 بندھائی بیڑ، اکھڑ اکھڑاں نال ملائییا۔ میں اک چن پُچھنا آخیر، آخر دیاں سُنائیا۔ اوتارو پیغمبرو گروا اپنیاں دیناں مذہباں وچوں مینوں
 اوہ دیو جو تہاڈا ساریاں دا ہووے ویر، نام کلمے تون باہر تہاڈے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو تہاڈے وڈے وڈے وڈے سیکھ مرید، مُرشدو مُرشدو مُرشدو
 تہانوں دیاں سُنائیا۔ بنا اکھاں تون میرے ول سارے کرو دید، بن نیناں نین نین نین ملائییا۔ اوہناں ول ویکھو جیہڑے تہاڈے پیار وچ ہوئے
 شہید، شہادت جگت تتاں والی بھگتائیا۔ پھیر خوشی وچ سارے کھول لو اپنی نیند، آس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر ہلارا لینا اُس اگمی
 پینگھ، جو جھولا دو جہاناں باہر جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 ستائی و ساکھ کہے میں وی اُس دن مول نہ ستا، ستیاں دیاں جنائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں اوہ کیہڑی گھڑی کیہڑا پل کیہڑی رُتا، کون کون کون

رہیا مہکائیا۔ پھیر مینوں ہلونا دتا ستگر شبد کہا ویکھ کھیل ابناشی اچتا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جس اوتار پیغمبران گرواں بنا
 اکھراں دتا رُقہ، لیکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے حکم سندیسہ پکا دتا سکا، قلم شاہی شاہی قلم نہ کھئے چھہائیا۔ نالے پھڑ کے ہلونا گئا، جھنجوڑ
 کے دتا وکھائیا۔ میرے اوتارو پیغمبرو گرو صاحبانو مینوں اوہ سکھ مرید وکھاؤ جیہڑا تہاڈے نالوں نہیں تئا، وچھوڑے وچ گھڑی پل وچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ جیہڑا ایتھے اوتھے مندر اندر پیار دیدار وچ کدے نہیں رٹھا، مکھ مکھ نہ کدے بدلائیا۔ نالے ہلونا ویکھو چارے گئھاں، اتر
 پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ پھیر ہتھ کھولو پھیر میٹو مٹھاں، گھٹ گھٹ کے انگلیاں لو دبائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبرو ویکھو وساکھ مہینہ تے دوس ستائی، سطح بلندی دو
 جہان نہ کھئے رکھائیا۔ پہلوں ایہہ دسو تسیں بندسہ اک دو کہ اکائی، کون ونڈ ونڈائیا۔ جے میرا بھیو سمجھ گئے اٹھا لو دوویں باہیں، بھجا بھجا
 نال ملایا۔ نالے ہوکا دیو میرے مالک خدا دھر دے ماہی، محبوب کی اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر حکم سُنو جو دھر دا دئے سنائی، انسنت
 رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ پیغام آیا الہام آیا اوہ کلمیاں دا کلام آیا جس دا اکھر کیسے دسے ناہی، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ فرمان کیتا اج وقت
 سارے لو انگڑائی، اپنا آپ آپ بل پرگٹایا۔ جے تسیں لکھ نہیں سکدے میرے چرناں دے تھلے انگوٹھا لو لگائی، مکھوں کہو اسپں دین
 مذہب سارے گئے تجائی، جھٹ اک دو جے ول تکن ہتھ منھ اُتے ٹکائیا۔ پھر اُمت ویکھی دین مذہب تکے سچ دا ملیا کوئی نہ راہی، منزل
 چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران کہا تیری کھیل تیرے ہتھ پھڑائی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسپں بال آنجانے تون شہنشاہ دھر درگاہی،
 مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار
 پیغمبرو سُنو حکم اک الہی، اکو وار سنائیا۔ سب نے سُننا نال چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ اپنا بل لو پرگٹائی، پرگٹ ہو کے
 میرے آگے روپ لو بدلائیا۔ پھیر اپنی طاقت لو آزمائی، اعظم ہو کے اپنا بل جنائیا۔ پھیر کہو پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار میرے ہتھ
 سرشٹ سبائی دے پھڑائی، نو ست اپنا حکم ورتائیا۔ میں دیناں مذہباں کراں جدائی، تیرے حکم وچ سمائیا۔ جھٹ سارے بیٹھے سپس
 نوائی، پرہو تیرا انت کھئے نہ آئیا۔ اسپں جس مارگ تے لائے اوسے مارگ دے راہی، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ ساڈی اک بینتی اک ارداس

تیرے چرن کول ٹکائی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اج اسیں فیصلہ دتا ساڈے ولوں جس نوں چاہیں اوسے نوں دے وڈیائی، وڈے تیری وڈ وڈیائیئا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نو وار ایکنکار زمیں اسمان دو جہان مرد مردان نگاہ مار، بن اکھاں اکھ اُٹھائیئا۔ پھیر کیتا جوت اُجیار، ویکھیا پیغمبر گر اوتار، نگاہ ماری سرب سنسار، سرشٹی درشٹی اندر دھیان لگائیئا۔ پھیر دوجی وار کہا گر اوتار پیغمبرو اپنا وقت لو سنہال، سمل دا مالک حکم سنائیئا۔ تسیں شاہ بنا کہ کنگال، کہ پاتشاہ نال مل کے اپنی خوشی بنائیئا۔ تسیں شبد بنا کہ دلال، وچولیو اپنا پڑدا دیو اُٹھائیئا۔ ساریاں ہتھ جوڑ کے کہا سانوں دیناں مذہباں وچوں کر بحال، ایہ تیری بے پرواہیئا۔ گو بند نے دوویں ہتھ گردن پچھ ڈال، نیوں نیوں کے سیس جھکائیئا۔ جے کیریا کرنی تے مینوں پھیر بنا لے اپنا لال، لال اپنی گود ٹکائیئا۔ میں تیری نو کھنڈ پرتھی دی اک بنا دیواں دھرمسال، دوجا دوارا رہن کھئے نہ پائیئا۔ پر پتہ کیتا پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبرو آؤ ساریاں دی کرو بہال، بھجو واہو داہیئا۔ سارے دوڑے دیناں مذہباں تکن وڈے چھوٹے بال، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیئا۔ پھیر ہار کے کہا پر بھو اسیں تیرے ساڈے توں حل نہ ہوئے سوال، انت کہن کچھ نہ پائیئا۔ پھیر بس کے کہا گر اوتار پیغمبرو اُٹھو نگاہ مارو چھیتی تے گھر ویکھو سنگھ پال، جس دا پالن والا اکو ماہیئا۔ جے اُس جنم لیا تے اُسنوں سب کچھ دینا سنہال، تتاں توں بغیر جوت وچ جوت دیاں ملائیئا۔ پر میں کسے دواویوں نہیں نکلنا میں آوانگا سچکھنڈی سچ وچوں دھرمسال، تے دھرم دوارا ساڈھے تِن ہتھ سریر دا دیاں بنائیئا۔ میرے حکم نوں کوئی نہ سکے ٹال، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیئا۔ اُس دا حکم تے میرا نام دُھر دا شبد ست دی ڈھال، دو جہاناں اکو نظری آئیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیئا۔ ستائی وساکھ کہے جن بھکتو سن عیسوی اُنی سو اٹھاراں، اٹھاں تتاں ویکھ وکھائیئا۔ منی سنگھ پیا وچ وچاراں، سوچاں وچ سوچ بدلائیئا۔ جھٹ دُھر دے حکم دا ہویا اشارہ، سینت دتی لگائیئا۔ سنتا نک دے نال لکھ دے وار چارا، پورن وچ پورن وچ پورن ستگر دیاں بہاراں، جس دی رت نہ کھئے بدلائیئا۔ جس دا روپ ہونا سانجھا یارا، یرانے یاراں نال نہیائیئا۔ اوہ اوتارو پیغمبرو گرو صاحبانو منی سنگھ نے کہا اونے کوئی پھڑیاں نہیں کھنڈے تے تلواراں، تیر کمان نہ کندھ اُٹھائیئا۔ جدھر ویکھیگا بنا اکھیاں توں پاویگا سارا، مہاسارتھی اک اکھوائیئا۔ پر اُس دی جدوں مہکی تے مہکے گی بھکتاں والی گلزارا، گلشن اپنا نواں دئے لگائیئا۔ پھیر محمد نے

کہا عیسیٰ نے کہا موسیٰ نے کہا جے اوہ خُدا خود تینوں بڑا پیارا، پیار پیار تیرے وچ رکھائیا۔ جے اوہ تیرا نور تے تُوں امام تے اماما دا
 رُوپ نیارا، تیرا رُوپ اُس دا رُوپ اِکو نظری آئیا۔ پر ساڈی اک عرض اک عرضوئی اوہ ضرور ساڈیاں مذہباں وچ دیناں وچ آوے تے پھرے
 جگت دھار توں باہرا، بھید اپنا اپنے نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ دُلا ریو دُو لہیو بچّیو اوہدا رُوپ میرا بے انت پاراوارا، پاربرہم ہو کے
 دیاں سمجھائیا۔ اوہ ضرور ضرور سُمند ساگراں پار کریگا کنارہ، بن نیا نوکا پندھ مُکائیا۔ اوہ ستائی وِساکھ دا دوس تے جس ویلے
 شیرسنگھ ستائی سال دا ہویا تے ستائیویں سال وچ دتا اشارہ اشارہ اشارہ، بن مُکھ زبان دندان توں آپ سُنائیا۔ اِس دا لیکھا لیکھا لیکھا
 آگے دین دُنی توں باہرا، ہوئی ہوئی ستاراں ہاڑ تک سارا دئے سمجھائیا۔ پر لیکھاریو لیکھن دا تہانوں بڑا آئیگا نظارہ، سُنن والیو بچّیو
 بچن تہاڈا خوشی منائیا۔ اوہ جس کارن سنت منی سنگھ جیلاں وچ جیون گوا کے گیا سارا، اوہ سارا جیون تہاڈے اندر رکھائیا۔ بے شک
 تُسیں نہیں جاندے ایہہ پورن کہ پورن سَتگر نور اپارا، اپرپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کیسے تُوں پتہ نہیں جس ویلے پنج پوہ تُوں بدھک تُوں دتا
 سی اشارہ، گھروں کڈھکے باہر دوآبے وچ لیکھا دتا بنائیا۔ اُس وچ اک نقطہ رکھیا جِناں چر اِگی وار اِکٹھیاں نہ کریں نمسکارا، تیرا جنم اگلا
 نہ کھئے ودھائیا۔ ایسے کر کے دُور دُراڈے لیکھ لیکھ کے گھلیا جس ویلے بھارت آئے تے اگلے دن ضرور جانا پئیگا بدھک دے دوارا، نہیں تے اوہدا
 لیکھا لیکھا لیکھا دین دُنی وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ کاغذ تے قلم شاہی کوئی میٹ نہیں سکدا تے نہ ہُن لیکھن دی لوڑ پئے دوبارہ، پورب دا لہنا
 پورب جھولی پائیا۔ ستائی وِساکھ کہے میں وی اُس پرہو دے چرن کول توں اپنا آپ وارا، وارث بنے میرا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتو جے تُساں
 لہنا تے یاراں وچوں ایہو یارا، جس دا یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پر ایہدی ونڈ نہیں کوئی پُرکھ نارا، بردھ بالاں اِکو رنگ رنگائیا۔ پر بے پرواہ
 اگم اتہاہ جے کتے خوشی وچ تہاڈے اندروں کر جائے کنارہ، تے تہانوں راہ کھڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے کیرپا کرے تے بھر دئے دوبارہ، ہتھ سر
 اُتے ٹکائیا۔ کیوں ایہہ دُھر دا میت مُرارا، جگت یارنیاں توں باہر اپنا یارانہ دئے نبھائیا۔ جے اِس طرح دا نہ ہندا تے ایہنوں کاہنوں کہندے
 چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا دُھر دا ماہیا۔ بچّیو تہانوں آیاں تُوں اِکو وار اِکٹھیاں تُوں دیواں پیارا، پیار وچ اپنے چرن ٹکائیا۔ ستائی دا
 لیکھا بڑا نیارا، اوہ پتہ نہیں چھلیاں چبدياں دتا کہ گتے چوپدیاں دتا کہ موڈھ مار کے سر ہلا کے ہلونا دتا لگائیا۔ پتہ نہیں مُنہ تے پڑدا رکھ

کے تے شیرسنگھ کپھڑی منزل چاڑھا، چڑھدا لہندا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ پر ستائی وساکھ کہے میرا اک دوس چنگا پال سنگھ نے خوشی وچ اکے رات وچ ستائی وار اپنے ستگر دے چرن چھپایا سی داہڑا، پھیر مکھ مکھ مکھ وچ ٹکائیا۔ پر اوہ دن اوہ سی جس کارن گرمکھو ٹھانوں مان ملیا ستاراں ہاڑا، پر اس ستاراں ہاڑ تے سارا پردہ دیاں اٹھائیا۔ نالے بھیو دسانگا کس طرح سیوک بنی دا تے بننا سیوادارا، تے سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ٹھانوں اوہ پردکھنا بھل گئی جیہڑے لیندے سی چار دوارا، چاروں کنت بھجڈے واہو داہیا۔ جدوں چاہندے سی گھر موڑ لیاؤندے سی دوبارہ، گھر گھر وچ ٹکائیا۔ جن بھگنو ستگر کوئی کھان پین دا نہیں ونجارا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ تے بہانے لبھدا کس بدھ میں اپنیاں بچیاں نوں تاراں، تے گھر گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ ایس سال دا لیکھا جس نوں سمجھ سکے نہ کوئی گر اوتارا، دوسر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تسیں میرے آگے ہوووگے تے میں پچھے ہووانگا تسیں میرے تے میں ٹھاڈا لاواں گا نعرہ، ایہ وڈی وڈی وڈی میری بے پرواہیا۔ پھیر میں دسانگا نشان کس کول ہووے گا چند تے کہدے کول ہووے گا ستارا، تے کون ویکھن والا ہووے دھر دا ماہیا۔ جن بھگنو ٹھانوں سمجھ آ جاؤ کس کارن سمنڈ ساگراں دا ٹپیا کنارہ، تے پوربلیاں پیغمبراں اوتاراں دے لیکھے آیا مکائیا۔ تسیں خوشیاں وچ پیار دا لاؤنا نعرہ، جیکارا اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پورن دا پورن روپ پورن ستگر دا لیکھ آگے ستاراں ہاڑ توں بدل جانا سارا، بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔

۵۵۲

۵۵۲

* ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی *

ہس کے کہے دکھ روگ سنتاپ، بن رسنا جہوا ڈھولے ڈھول رہیا سنائیا۔ ستگر شبد توں آد جگادی ساڈا مائی باپ، تڈھ بن دوچا گود نہ کھئے ٹکائیا۔ مہربان ہو کے سانوں حکم دتا آپ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ تیرے در پیار روپ کلجگ دی دھارا تاپ، اگنی تت تت تپائیا۔ میرے دین دیاں جے اسپن نہ ہوئے تیرا کوئی نہ چپے جاپ، تیری لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت اندھیرا ہو جائے رات، ساچا چند نہ

کھئے چمکائیا۔ مہربانا اسیں سب دے سانجھے ساڈی ونڈ نہیں کیسے نال ذات، دیناں مذہباں وچ اپنی خوشی بنائیا۔ نگاہبان ہو کے ساڈے
 ولّ ماریں جہات، جھاکئی اپنی اک وکھائیا۔ ساڈا کھیل ویکھ بہہنات، بھجیئے تھیئے واہو داہیا۔ ساڈے حصّے آیا ساڈھے تنّ ہتھ سریر دا
 اک پرانت، بہتی منگ نہ کھئے منگائیا۔ اسیں تیرے حکم وچ سرشٹی دے اندر وڑ کے بہندے اکانت، دھیان تیرے چرن ٹکائیا۔ سانوں بڑی
 آوندی شانت، جس ویلے بھگتاں انتر تیرا رنگ ویکھ وکھائیا۔ تیرا نام ملدا امرت بوند سوانت، اگنی تت تت جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ سنتاپ کہے میرے ساتھی جگت دکھ روگ، سوہنا سنگ بنائیا۔
 ایہہ میرا جکیاسوآں والا جوگ، جگتی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اسیں ہر گھٹ اندر وڑ کے بھوگیئے بھوگ، رس اپنا آپ پرگٹائیا۔ ساڈا میلا ہندا
 دھرم سنجوگ، وجوگ وچ تیری خوشی منائیا۔ پر اسیں کیسے دے گھر جاندے نہیں روز، کدی کدی اپنا پھیرا پائیا۔ بے پرہو ساڈے نال
 مل کے جکیاسوآں ملدی نہیں موج، خوشی رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 بھیو آپ چکائیا۔ دکھ روگ کہن پرہو روپ ویکھ دلدر، جگت جہان وکھرا نظری آئیآ۔ ذرا نگاہ مار ادھر ادھر، ایتھے بیٹھے تیری اوٹ
 تکائیا۔ پتہ نہیں اسیں پھردے کدھر کدھر، بھجیئے واہو داہیا۔ ویکھیئے بڑ بڑ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈے انتر سدا رہندی سدھر،
 سدھراں تیرے چرن ٹکائیا۔ سانوں یاد آوندا ساڈے نال پیار کیتا سی بدر، سداما خوشیاں والی گلوکڑی پائیا۔ کایا مندر دا کھول کے چندر،
 تاکی سانوں دتی وکھائیا۔ تسیں پھردے کدھر، در میرے آونا چائیں چائیا۔ تاکہ میری آس مٹے نندر، غفلت رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک
 میرا دکھی ہووے پنجر، تن وجود ہڈ ماس ناڑی گرلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 دیا کھائیا۔ روگ سوگ کہن پرہو ساڈا ناؤں چنتا دکھ، سائنک ست ست نہ کھئے کرائیا۔ سانوں ویکھ کے سب دے گملا جاندے مکھ،
 خوشی وچ کھئے نہ آئیآ۔ ساڈے اندر وڑدیاں انساناں دی مٹ جاندی بھکھ، رسنا جہوا رس نہ کھئے چکھائیا۔ سانوں کوئی نہیں کہندا پیار وچ
 منکھ، پریم نال ساڈے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دکھ روگ
 کہن پرہو اسیں سدا گھتدے ربیئے وہیر، بھجیئے واہو داہیا۔ نہ ساڈا بستر نہ کوئی چیر، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ اسیں کدے نہیں

ہندے دلگیر، چنتا چکھا نہ کھئے جلاٹیا۔ ہندے نہیں کوئی سیر، امرت رس مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ پر جس دے ولّ جائیے اوہدے نیتراں وگے
نیر، رو رو دئے سُنائیا۔ اسیں پھردے وانگ کیر، کیر نے تیرے نام دے پائیا۔ اک گلّ یاد جس ویلے بدھک نے کرشن نوں ماریا تیر، نشانہ
اپنا دتا لگائیا۔ اُس دُکھ وچ کرشن نے بدھک نوں کہا آ میرے ویر، گلوکری لئی پائیا۔ نالے مستک تے ہتھ رکھ کے بدل دتی تقدیر،
طریقہ اپنے وچ چھپائیا۔ دُکھ کہے سانوں اُس ویلے آئی دھیر، دھرم نال دھرم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دُکھ روگ کہن پرہو کی کھیل دسیئے کلجگ کل دا، آپ اپنا بھیو کھلاٹیا۔ ساڈا لہنا دینا
پورب پچھلا راجے بل دا، باؤن اپنا سندیس گیا درڑائیا۔ ساڈا پیار جس اندر وڑدا اُس نوں سلدا، تیر انیلا اک وکھائیا۔ ساڈا پیار کوئی
جھل نہیں سکدا پل دا، دُکھی ہو کے سارے دین دُہائیا۔ ساڈا سوال نہیں کوئی حل دا، انکڑا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تُوں مہربانا سدا سدا
سب تُوں چھلدا، اچھل اچھل اک اکھوائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا دُکھ روگ بنا اوتاراں پیغمبراں گرواں تون تہانوں نہیں کوئی جھلدا، جھلیو
تہاڈی جھلک وچ اپنی خوشی نہ کھئے بنائیا۔ تے بنا تہاڈے پیار تون جگت بھگت کوئی نہیں پھلدا، ستگر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کیوں تہانوں
حکم اندر آپ گھلدا، ویکھنہارا بنے آپ گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
دُکھ روگ کہن پرہو سانوں کدے کیسے کیتا نہیں پیار، مُحبت نال گھر نہ کھئے بلاٹیا۔ جدھر جائیے اوہ روون دھابی مار، اُچی کوک کوک
سُنائیا۔ ساڈے نال کرن تکرار، جھگڑا دے تهاؤں تھائیا۔ اسیں اک وار دھنتر آگے کیتی پُکار، انتشکرن آشا اُس دے آگے ٹکائیا۔ کیوں
ساڈا ناتا جوڑیا نال سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تتاں دے سمجھائیا۔ اوس ہس کے کہا تہاڈا پھل رہے سدا جگ چار، لوک مات
وجدی رہے ودھائیا۔ میں تہاڈے پیار نال اوشدھ کراں تیار، لیکھا دین دنی بنائیا۔ پر اک گلّ یاد رکھیو ستجگ تریتا دواپر کلجگ تہاڈا
دُکھاں دا بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ سرشٹی وچ ہندی رہے ہابکار، پائے اُف کر گراٹیا۔ تہاڈی گنتی ودھنی چوراسی لکھ
نال چوراسی ہور وار، چوراسی نال چوراسی پھیر انکڑے ہور لو ودھائیا۔ اُس ویلے سرشٹی نوں پتہ نہیں کیتی گنتی تہاڈی ودھے بارمبار،
آرباں کھرباں نال گنت نہ کھئے گنائیا۔ پر یاد رکھیو تہاڈا لہنا دینا پورا کرے آپ نرنکار، نرنکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا ناتا جوڑے بھگتاں

نال وچ سنسار، سنساری ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس ویلے کلجگ انت کیتا ستجگ وچ ست دا ہویا پرچار، تہاڈیاں پچھلیاں پرچیاں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سب توں اتم سریشٹ جن بھگت دسنگے تن وجود کرن شنکار، سوہنا روپ بنایا۔ تہاڈا وقت بہتا نہیں تھوڑا نہیں پنج چھ سال تے مہینے نال چار، دکھ روگ تہاڈا وقت اگلا نظر کھئے نہ آیا۔ پھیر بھگتاں دی بھگوان نال سدا رہیگی بہار، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ پر اک بخشش ضرور کران گا تہاٹوں سدیا کران گا بھگتاں دے گھر بار، اک سو اک قدم توں پچھے سیس نوا کے جانا چائیں چائیا۔ ستجگ وچ ستگر دا بھگت کدے نہ ہووے گا بیمار، تن وجود کنچن ورگا سوہنا پائیا۔ جھٹ دکھاں روگاں خوشیاں نال کیتی نمسکار، نیوں نیوں کے سیس جھکائیا۔ پرہو جے اسیں بدھک دے اندر نہ وڑدے ساڈا کس طرح ہندا اُدار، ستجگ وچ سانوں ملدی کی وڈیائیا۔ جس دے پردے وچ وسیوں توں آپ زرنکار، زرویر ہو کے آسن اپنا آپ لگائیا۔ اوہدی بدھی دی نہیں سی پکار، آتما تیرے ڈھولے گائیا۔ نہ کوئی دنیا والا بخار، صرف وچھوڑا سی ستگر سی یار، یار دے یرانے بنا یاری کم کیسے نہ آیا۔ جس دے پیار وچ پچھلے جگ پیتے تے لنگھ گئے، اپنا پنڈھ مکائی بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا جھولی پائیا۔ دکھ روگ کہن پرہو سانوں پنج چھ سال چاروں کنت لین دے بھج، بھجن بندگی والے پھڑیئے تھاوں تھائیا۔ نالے ویکھیئے اوہ کیہڑے صاحب دا کردے ج، حجرے وچ کیہڑا مالک بیٹھا ٹکائیا۔ اسیں بینتی کردے اج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ توں مالک سریشٹ سبائی جگ، جاگرت جوت نور الاہیا۔ پر اک بینتی پرہو توں جدوں وسنا تے وسیں بھگتاں دے اُپر شاہ رگ، ہیٹھلا حصہ ساڈی جھولی دینا پائیا۔ اسیں خوشی ہوئے گد گد، گدی نشیناں ویکھیئے تھاوں تھائیا۔ آگے ساڈی بھگتاں نالوں پوری ہووے حد، حدود لنگھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میرا ہویا تیرے نال سبب، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

جیٹھ کہے پرہو میری نوں جڑ دے جڑت، جڑ چوٹی دا پنڈھ دینا مکائیا۔ ستگر شبد نال کرا دے لکھت پڑھت، سندھی دو جہان جنائیا۔ تیرے نام دی لوک مات لے کوئی نہ دھڑت، مایا گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ تیرا روپ نہیں کوئی انگھڑت، گھڑن بھنہار تیری وڈ وڈیائیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کھائیا۔ نگاہ مارنی اُتوں عرش، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ تیرا خوشیاں والا برس، ایکا ایکے نال ملائیا۔ میرے اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کھائیا۔ میری پچھلی میٹنی حرص، ہوس اور نہ کھئے ودھائیا۔ بن نیتراں کراں درس، نوری چند درسائیا۔ جوتی جاتے آئیوں پرت، پت پریشور روپ بدلائیا۔ میری سہنجی ہوئی دھرت، دھول ہوئی رُشنائیا۔ میری بینتی متی عرض، آرزو دیاں درڑائیا۔ تیرا کھیل ہووے اسچرج، اسچرج لیل دینی جنائیا۔ میرے یودھے پیر مردانے مرد، مدد تیری اک رکھائیا۔ مہربان ہو کے میرا ونڈنا درد، دین دیال تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جیٹھ کہے جن بھگتو بن جاؤ پرہو دے جیٹھے ست، جنی اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جس لیکھے لاؤنے کایا ماٹی بُت، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ ٹھاڈی سہنجی کرے رُت، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ ٹھاڈا پیار ہووے نال ابناشی اچت، چیتن ہو کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بہگت کہن سُن جیٹھ میتا، مِترا دیئے جنائیا۔ ساڈا تن من ہویا ٹھانڈا سینتا، اگنی تن نہ کھئے تپائیا۔ سچ پیار وسیا چیتا، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈی اندروں بدل گئی نیتا، نیتوان دتا سمجھائیا۔ جگت رس دسیا پھیکا، پھکی دسی جگت لوکائیا۔ نرگن سرگن اپنا بھیو کھلایا طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ آتم پرما تم کرنی پریتا، پریم ملے چائیں چائیا۔ جس دی یاد وچ پچھلا وقت بیتا، آگے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جیٹھ کہے میں دساں ہو دلیر، طاقت نرگن نال ملائیا۔ جو میرے اُتے کرے مہر، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ جس دا روپ نظر آیا تتاں والا سنگھ شیر، تن وجود ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اتم ماٹی خاکی کر کے ڈھیر، ڈھٹیا گوبند والا سنگ ملائیا۔ روپ بدلا کے گرو گُر چیر، چیل گُر روپ پرگٹائیا۔ بھیکھ وٹایا نہ لائی دیر، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ شبدی شبد دویا گیڑ، گیڑا دو

جہان دوائیا۔ ساچی دھرم دی چھیڑ کے چھیڑ، چھیکڑ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا گوبند انت ندیڑ، گوداوری کندھا آس رکھائیا۔
 جد آوانگا شرع دے کٹاں گیڑ، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ دا اتم لہنا دینا نیڑ، نیڑا کران چائیں چائیا۔ میرا ست سروپ دا سہنجنا
 ہووے کھیڑ، جس دا دروازہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میرا
 دوس سہاونا، سوہنا دیاں جنائیا۔ میں بیتیا حال سناونا، سندیسہ سنڈیسیاں وچوں پرگٹائیا۔ جو اشارہ دتا بل باونا، رُوپ انُوپ
 درسائیا۔ جو رام راما کھیل سہاونا، سوہنا سنگ بنائیا۔ جو اشارہ کیتا کرشن کاہننا، کاہنی ہو کے کندھ اٹھائیا۔ جس دا پیغمبران پکڑیا
 دامنا، دامنگیر نور الاہیا۔ جس دا نانک نرگن گایا ستنامنا، سرگن ست ست سمجھائیا۔ جس دا گوبند کھیل کھلاونا، کھیل اپنی آپ
 پرگٹائیا۔ اُس مینوں رنگ چڑھاونا، جو آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں خوشیاں ڈھولا گاونا، گا گا شکر منائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں دساں نال دھرم، ست سچ
 سنائیا۔ میرے مہینے دا وڈا ہویا کرم، نہکرمی دتی وڈیائیا۔ میرے اندرون کڈویا بہرم، بھلیکھا دتا چُکائیا۔ نال سندیسہ دتا تیرے وچ تتاں
 لینا جرم، لوک مات ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ جیٹھ کہے
 مینوں پہلے دوس سندیسہ گھلیا، شبدي دھار گردیو۔ سن بلو میرے بلیا، حُکم مننا اک نہکیو۔ جس آد جگاد سب نوں چھلیا، جس دی
 صفت کرے کوئی نہ جہو۔ جو جوتی جاتا دھار رلیا، سب نوں دیونہارا ساچا میو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے مینوں آیا حُکم تقدیری، میری تقدیر سمجھ سکی نہ رائیا۔ میں نگاہ ماری کھیل ویکھیا
 شاہ حقیری، فقیری توں باہر سوہیا پائیا۔ جس دے کول بنا کڑیاں توں زنجیری، گنڈی گنڈھ نظر کھئے نہ آئییا۔ مینوں ویکھ ہوئی دلگیری،
 خیرانی وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے مینوں سندیسہ آیا
 الاہی، اللہ دتا درڑائیا۔ سوہنیا سنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ پنجاں دناں وچ پنجاں تتاں ملنی وڈیائی، پنچم ویکھنا نین اٹھائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا حُکم رہیا ورتائی، وارث ہو کے آپ سنائیا۔ بے پرواہ نے بننا پاندھی راہی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نالے باون دی

دھار یاد کرائی، باؤن باؤن حُکم ورتائیا۔ پہلی جیٹھ کہے مینوں ملیا حُکم کرارا، کرم کانڈ توں باہر جنائیا۔ دو جیٹھ ویکھنا نظارہ، نظر نظرئیے
 وچوں بدلائیا۔ تن جیٹھ ہووے اشارہ، بن سینت سینت سمجھائیا۔ چار جیٹھ رہنا خبردارا، بے خبراں خبر خبر درڑائیا۔ پنجم جیٹھ
 ہووے ظاہرا، پنجم تت رُوپ سائیا۔ جس نوں مایاں کہنا دُلارا، شیرسنگھ نام پرگٹائیا۔ ستگر شبد تن وجود دے اندر کرنا کنارہ، تٹ
 دین دُنی تجائیا۔ سنگھاسن آسن لا کے بہارا، بیٹھے چائیں چائیا۔ پہلیاں پنجاں سکنتاں وچ باؤن نوں بُلائے بن رسنا جہوا اپنے وچ سنسارا،
 جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نوں تکنا کھیل اپارا، اپرپر ہو کے دیاں جنائیا۔ جس نوں سب نے کہا چوویاں اوتارا، جوتی جاتا اک
 اکھوائیا۔ جو زرگن نُوں ہووے اُجیارا، اُجالا کرے تهاؤں تھائیا۔ باؤن بن اکھراں بن لیکھارا، لیکھ لیکھ وچوں بدلائیا۔ میں بونجا سال بن تن
 وجود توں رکھنا سہارا، دھرنی دھول دھول وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 سنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں پنج دوس کردا رہیا انتظار، اگلا اگلا دھیان لگائیا۔ کس بدھ آوے آپ کرتار، کرنی دا کرتا ویس وٹائیا۔ میں
 ماتا دے گرہ وچ نگاہ رہیا مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوہ خالی بھانڈا اندروں دسدا رہیا جس نوں آتما دا ادھار، جگت واشنا نال وڈیائیا۔
 جس ویلے وقت سہنجنا آیا پنجم جیٹھ تھت جگت وچار، سوہنا کھیل کھلائیا۔ ساڈھے دس تن وجود پرگٹ کر اپارا، اپنا رنگ وکھائیا۔
 پہلے سکنت اتر آئی جوت زرنکار، دوجے شبد شبد شبد سائیا۔ تیجے دو جہاناں ویکھ وکھار، چوٹھا اپنا اپنے وچ سائیا۔ پنجویں سکنت
 بل باؤن کر کے خبردار، بھگت بھگوان دوویں رنگ رنگائیا۔ میرا ویکھ لے رُوپ زراکار، جو ساکار وچ ٹکائیا۔ باؤن سال کران سنگار، تتاں
 رنگ چڑھائیا۔ پھر جوتی جاتا ہو کے ہوواں باہر، اپنا آپ پرگٹائیا۔ گوبند دا تک کے قؤل اقرار، اقرار نامے پچھلے نال ملایا۔ وید ویاس دا
 لہواں اُدھار، اُدرا دا پندھ مکائیا۔ سمبل دا بن سکدار، سنگھاسن دیواں سہائیا۔ جوتی جاتا ہو کے شبد دی دیواں گنجار، شبدی شبد
 پرگٹائیا۔ کھیل کران وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کران پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے حُکم
 ورتائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں نیوں نیوں کیتی نمسکار، بن سیس سیس جھکائیا۔ پنج دن کردا رہیا انتظار، دو جہاناں راہ تکائیا۔ کون ویلا
 آئے سانجھا یار، میت مُرارا نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پہلی جیٹھ

کہے میں تکیا نال نیجھاں، نین نیناں نال ملائیا۔ میرے اندر پرگٹ ہوئیاں ریجھاں، خوشیاں خوشیاں وچوں پرگٹائیا۔ میں کھلو کے دو
 جہاناں دی وچ دہلیزاں، دلیلاں اپنیاں لٹیاں بدلائیا۔ نال وڈیاں رکھیاں اُمیداں، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ میریاں گھل گھیاں نیداں، آس
 نندرا رہیا نہ رائیا۔ میں نہ مریا نہ جیندا، دوویں روپ گیا تجائیا۔ میں پیار وچوں پرہو پیار دے رس پیندا، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ میں رہیا اڈیکدا، اپنا دھیان
 لگائیا۔ اوہ وقت سہنجنا اٹھاراں مئی تاریخ دا، ساڈھے دس ونڈ ونڈائیا۔ جو نویں خاکے اَلیکدا، لائن لائن وچوں بدلائیا۔ جس دا جھگڑا
 نہیں کوئی شریک دا، شرکت سب دی رہیا مٹائیا۔ جس دا حکم اک توفیق دا، ٹھے دیوے تھاوں تھائیا۔ جس دا جیکارا اکو گیت دا،
 گوبند دھار نال ملائیا۔ ایہہ کھیل انوکھا انوکھی ریت دا، ریتیان آپ سمجھائیا۔ جس پندھ مکایا مندر مسیت دا، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ جو
 وارث ہووے لکھ چوراسی نیت دا، نیتیان ہووے دُھردرگاہیا۔ جس دا سہارا ٹھانڈا سیت دا، اگنی تت بھجائیا۔ جس دے حکم وچ جگ
 چوگری جاندا بیتدا، بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی جیٹھ
 کہے پنچم جیٹھ گیا آ، آمد وچ خوشی منائیا۔ جس ڈھولا اکو لیا گا، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ بن رسنا کہا واہ واہ، واپگر تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں پنچم جیٹھ خوشیاں نال لیا منا، نو نو سیس جھکائیا۔ درشن تکیا نور الاہ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ میں تکی اک اک دی دھار،
 دھرنی دھرت دھیان لگائیا۔ جو سب دا میت مُرار، شترو روپ نہ کھئے بنائیا۔ میں ہس کے کیتی نمسکار، نو نو لاگا پائیا۔ دھوڑی لائی
 چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ جھٹ شبد دی سنی گنجار، سندیسہ دتا درڑائیا۔ میرا وقت سہنجنا جس نوں سمجھے نہ کوئی وچ سنسار، پردہ
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ توں خوشیاں وچ کرنا اظہار، ڈھولا گاؤنا دُھر دا ماہیا۔ اک سندیسہ دیواں جس نوں کر سکے نہ کھئے وچار، رسنا جہوا
 نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُنیا حکم
 الاہی، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ نال ہندسا تکیا اکائی، اک اک روپ درسائیا۔ پھیر حکم ملیا ویکھنا نین اٹھائی، لوچن لوچناں وچوں بدلائیا۔

جس ویلے آیا سمت شہنشاہی، اک اک مل کے گیاراں روپ بدلائیا۔ اُس ویلے روپ انو پ ہونا جس نوں جنے کھئے نہ مائی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ سمبل ہووے آسن لائی، ساڈھے تِن ہتھ وچ ودھائیا۔ جن بھگتاں میلا میلے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُنیا خبر آئی اولی، اول دتا جنائیا۔ جس ویلے اکائی نال اکائی دسی اگلی، کلا ورتے بے پرواہیا۔ جس کارن کاہن نے سکھیاں نال پائی جلی، راساں ونڈ ونڈائیا۔ جس کارن پیغمبران کھیل کھلایا تھلی، ماروتھل رہے گُرائیا۔ جس کارن گوہند ہتھ رکھایا تلی، سیس جگدیش جنائیا۔ اوہ مالک خالق جو وسنہارا دھام اٹلی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوہ بن کے ولی چھلی، خالق خلق نور الایہیا۔ جس دا جھگڑا نہیں نال دلی، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُنیا اگئی نعرہ، نرگن نرکار دتا جنائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی آوے گیاراں، ایکا ایکے نال جُرائیا۔ اُس ویلے بھگتاں ملے ادھارا، سر سر ہتھ ٹکایا۔ جوتی جاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس دا کھیل وید پُراں باہرا، شاستراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا حد نہیں کوئی دائرہ، حدوداں بند نہ کھئے کرائیا۔ اُس دا حُکم اپارا، اپرپر آپ جنائیا۔ پنچم جیٹھ ہووے تیوبارا، سوہنا وقت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُن کے ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ جھٹ ستگر شبد دتا گیان، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بن اکھاں کر دھیان، بن لوچناں لین انگرایا۔ بن رسنا کہن زبان، بن سروناں دئے سُنایا۔ جس ویلے کوئی دھرم نہ رہیا ایمان، ست وچ نہ کھئے سہایا۔ جیو جنت سارے گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھایا۔ دھرنی ویکھے اُتے اسمان، دھرتی ول دھیان لگایا۔ جو سب دا لہنا دینا چُکاوے آن، آپ اپنا حُکم ورتایا۔ اُس ویلے پنچم جیٹھ ہرجن ساچے گھر گھر خوشی منان، ساڈھے دس وقت سہایا۔ ایہ تن وجود سنگھ شیر دا نشان، نشان لوک مات درسایا۔ اگلا حُکم ہور مہان، مہا کتھ کتھ جنائیا۔ پھیر بھیت کھولنا کس بدھ گوہند دھار پورن ہویا پروان، پر پُرکھ دتی وڈیایا۔ جس نوں سمجھنا مُشکل ہووے بول نہ سکے زبان، جہوا نہ کھئے چُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ رکھنا یاد، جن بھگت بھل

کھئے نہ جائیا۔ جس دا لہنا نال نہیں کسے جگت دے سادھ، منسا من نہ کھئے رکھائیا۔ جس وچ پنج تت دا کھیل ہونا آباد، سوہنا سنگ
 بنائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ برہما د، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ اُس دا نواں حکم سندیسہ چلنا اس توں بعد، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ستگر
 شبد پورن دی دھار ہونا آزاد، آزادی وچوں آزادی دئے بدلائیا۔ پتہ نہیں کیہڑی دھن تے کیہڑا وجنا ناد، کون سُنن والا ہووے دھر دا
 ماہیا۔ نالے گرمکھو درس ہووے گا تے ہتھ اُتے اُددا ہووے گا باز، بازی دین دُنی بدلائیا۔ ایہہ پرہو دا اُلٹا رواج، رَوايت اپنے ہتھ رکھائیا۔
 ایہہ دھرنی دا کرنا کاج، کلجگ لہنا جھولی پائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں ستگر شبد دسیگا کیوں آیا دیس ماجھ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کس کارن
 بھگت دوارے پائی سانجھ، سجنو تھانوں لیا ملائیا۔ حالت دسیگی ستگر نانک دی آ کے رباب، کس کارن تُوں ہی تُوں ہی گیت گائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنجم جیٹھ کہے میں شہنشاہی گیاراں لنگھنا، اپنی
 خوشی بنائیا۔ میں اکو وار پرہو توں منگنا، در تھانڈے جھولی ڈاہیا۔ جے بھگتاں دا بننا ای تے بن جا پکا سجن، کیوں لاریاں وچ لنگھائیا۔
 تیرا دیپک مترا گھر گھر جگنا، کیوں دیپک بیٹھا بچھائیا۔ تُوں تت نہیں کوئی پنچنا، شیر دا شیر روپ بدلائیا۔ جس نے دو جہاناں دبتا،
 چرن کول کول دے سرنائیا۔ جس دے حکم وچ سب نے لدنا، بھجنا واہو داہیا۔ جس پورن دی دھار پورن دا لیکھا کڈھنا، پورن ستگر
 وچوں پورن جوت پرگٹائیا۔ ایہہ پورن تھادا مت نہیں پھیر کسے تُوں نہیں لہنا، سب نے بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جن بھگتو ستگر تُوں کدے نہیں لہن جائیو گھر، نیر نین نین اُٹھائیا۔ اپنا بھ
 وچ رکھیو اُس تے ڈر، حکم اپنا اک سُنائیا۔ خوشیاں وچ کہیو جے ستگر ہی تے سانوں آ کے ور، در تھانڈے درس دکھائیا۔ تُوں مالک
 نرائن نر، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ بنا میتتاں توں اپنی کِریا کر، مہربان مہر نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں آ گیا دھر کے روپ گیاراں، گیارواں گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند دا
 ستگر شبد نال اشارہ، بنا سینت سینت درڑائیا۔ جد آویگا آویگا چوویاں اوتارا، اوتری اپنا ویس وٹائیا۔ جس تُوں سمجھے نہ کھئے وچ
 سنسارا، بدھی بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوہ بھگتاں بنے میت مُرارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں اُس تُوں نو نو کرانِ نمسکارا، دُنڈاوت

بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، جس دا آد جگاد سہارا، سریشٹ سریشٹی دا مالک اکو نظری آئیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں *

نارد کہے میرا پینڈا پچھلا پچھ رہ گیا دُور، دُور دُراڈا نظری آئیا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تکیا حضور، حاضر ہو کے سیس نوآئیا۔
میتوں مستی چڑھی نام خُماری والا سرور، سرت شبد وچ ملائیا۔ میرے انتر نرنتر اُچیا نور، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ میں اُس ویلے
خوشیاں وچ گائی اگئی نور، ترت اکو نام دھیائیا۔ پرہو تیرا نام سدا مشہور، مشورے بھگتاں نال رکھائیا۔ نارد کہے میں لیکھا ہور دساں پا
کے فتور، فتویٰ دین دنی جنائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کھتے قصور، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ میں جگ جگ پرہو دا بن کے رہیا مزدور،
سیوک سیوا سچ سچ کھائیا۔ اک دن انگد دے کول آیا وچ کھڈور، جیٹھ ستاراں دوس سہائیا۔ نالے تھک کے ہویا چکنا چور، تھکاوٹ
وچ گر لائیا۔ میرا اتنٹس ہویا مجبور، دکھ درد وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی
کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے میں انگد ول تکیا، نین نین وچوں بدلایا۔ میں ہو گیا ہکیا بکیا، حیرانی میرے انتر آئیا۔ میں اپنے آپ نوں آگاہ
دھکیا، دھکا پریم والا رکھائیا۔ جھٹ ویراگی سادھو آ گیا ٹھیا، بھجیا واہو داہیا۔ پچھ پنجان نے ہور کیتا اکتھیا، اک دوجے نوں رہے
سنائیا۔ اسیں پوجدے مندر مٹھیا، شودوالیاں سنگ رکھائیا۔ نارد کہے میں جھٹ اپنا نیت پٹیا، اکھ اکھ وچوں کھلائی۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ نارد کہے اکتھے ہو کے چھ ویراگی، چھ گر اُپدیش سنائیا۔ چھ
کنت گھر سہاگی، سوہنی سیج ہنڈائیا۔ نارد کہے میتوں آد جگاد بولن دی وادی، وعدے نال دیاں سنائیا۔ میں ہس کے کہا میرا پُرکھ اکال
وڈ پرتاپی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جو ٹھاڈی کایا رہیا سادھی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھٹ شبد سنیا اگم آنادی، دھن دھن
وچوں سنائیا۔ اوہناں دی سوئی سرتی جاگی، جارگرت جوت وچ رُسنائیا۔ انتر انتر پریتی لاگی، پریم وچ خوشی بنائیا۔ میں ہس کے کہا

ہُن چنتا غمی کاہدی، قُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں بیراگیاں ول اکھ کھولی، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ مینوں یاد آگئی رام والی بولی، تریتا جُگ دئے گواہیا۔ جیہڑی سینا ست دی پئی ڈولی، سچ سچ وچ سمائیا۔ اُس نوں رام اشارہ کیتا ہوئی ہوئی، سہج نال درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آیا اتے دھولی، دھول دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ کڑیاری دین دُنی ہونی موئی، رُتڑی ست سچ نہ کھئے مہکائیا۔ اُس ویلے دُھر دے رام نے ست سچ رام دی کھیلنی ہوئی، رنگ اپنا آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پریم اک جنائیا۔ نارد کہے کھڈور انگد سہایا اگھاڑا، سوہنی بنت بنائیا۔ پریم دا رنگ چڑھایا گاڑھا، اُتر کدے نہ جائیا۔ میں بیراگیاں آکے کڈھیا ہاڑا، نمرتا وچ سمجھائیا۔ ایس بڈھے دا ویکھو چٹا داہڑا، جو بڈھیا امرُو نال ہنڈھائیا۔ جس دا پرکاش ہونا ناڑی ناڑا، بہتر سال دی آئیو بہتران نال ملائیا۔ کھیل ہونا جنگل وچ اجاڑا، جوہاں سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ بیراگیاں کہا ساڈی پنڈت جی ارداس، پئے دئے جنائیا۔ تتاں والا ستگرُو ساڈے پاس، انگد انگیکار وکھائیا۔ جس نال مل کے لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ وچ رلائیا۔ جھٹ نارد تکیا اُپر آکاش، آکاش آکاشاں پرے ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویکھو میرا مالک نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا کھیل اولّا ہونا جن بھگتاں دئے شاباش، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوت جگائے بنا تن وجود لاش، ماٹی خاک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ بیراگیاں کہا اوہ نور نورانہ کی، نرگن دے سمجھائیا۔ نارد ہس کے کہا جو امرت برسے مینہ، میکھلا اک برسائیا۔ جس کلجگ وچ ست دھرم دی لاؤنی نینہ، ستجگ سچ سچ پرگھائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا ویہہ اکیہ، ایکنکار اپنا کھیل کھلائیا۔ جن بھگت بناؤ نے پتر دھی، پتا پتر گود سہائیا۔ رویداس دی ساڈھے تن ہتھ لیکھے لاؤنی سی، ستگر ہو کے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں جیٹھ کہے میں اپنی کھول کے ویکھی پوتھی، پُستکار باہر دھیان لگائیا۔ میری مت نہیں ہوئی تھوتھی، کوڑ گکرم نہ ہوئی ہلکائیا۔ میں جلدی ویکھی آکو جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ بھگت سہیلے جس دے گوتی، گرمکھ اپنے رنگ وکھائیا۔ پریم پیار دی وست دے کے

بھٹی، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ منزل چاڑھ کے ڈھر دی چوٹی، چیٹک اپنا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا اپنا حُکم ورتائیا۔ بیراگیاں کِہا ناردا کون روپ ملے نرنکار، نرائن کون وڈیائیا۔ نارد ہس کے کِہا سُنو میرے یار، مترو
 دیاں سُنائیا۔ جس نوں سب نے کِہنا کل کلکی اوتار، نہکلنک نور الایا۔ کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جھٹ بیراگیاں
 کیتی نَمسکار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اسیں کس بدھ کریئے دیدار، درس تکیئے چائیں چائیا۔ نارد کِہا اوہ ڈھر دا میت مُرار، متر پیارا اک
 اکھوائیا۔ مہربان ہو کے تہاڈا جنم پھیر دیوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ پنجان بس کے کِہا ایس دھرتی
 دے کول ساڈی ہووے بہار، سوہنی خوشی بنائیا۔ اک نے نیتر رو کے کِہا میں پنج دس کوس توں ہوواں بے شک باہر، انتر ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ نارد خوشی وچ کِہا ساڈھے تن کوس دی دیوار، پنچم پنچم بند کرائیا۔ اک اک دی پیج سوار، ایکا پانچے نال ملائیا۔ ستاراں
 جیٹھ کہے میں وی دساں ہو کے ہوشیار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ نال بینتی دیواں گزار، گزارش وچ سپس جھکائیا۔ ہر بھگت سہیلے
 جنہاں رام دا لیکھا وقت دا کیتا انتظار، سماں سماں اپنا ویس وٹائیا۔ جو رہندے ہر بھگت دوار، بھگون مل کے وچے ودھائیا۔ پنچ
 ویراگی کَلے وچ اپنا جنم رہے سوار، جنم جنم اپنا سنگ بنائیا۔ بوٹا سنگھ بے شک پنج دس کوس توں باہر، چھویں دا میلا میلیا
 سہج سُبھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایہہ کوئی کم دین دُنی دا نہیں وبار، جگت کِرسانا نہ کھئے چترائیا۔ تہاڈا انگد دا لیکھا امرداس دا ادھار، تے
 نارد ہس کے کہے میری پُکار، پُرکھ اکال سنی چائیں چائیا۔ ستاراں جیٹھ دا دوس سُنجننا جس دا قرضہ دتا اتار، مقرُجو تہاڈی جھولی دتی
 بھرائیا۔ نالے دھرم دا دھرم کرم دا کرم سروپاؤ دی دستار، ستگر قدم قدم ٹکائیا۔ نارد کہے میں وی خوشیاں نال تہاڈے نال جاوانگا تہاڈے
 ویکھانگا گھربار، گرہ گرہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگون، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، ستگر شبد شبد شبد اکھوائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جنڈیالا گرو ہر سنگت نوت ضلع امرتسر *

نارد کہے میں پرہو دا بھگت ہو کے تپدا، ٹاپو جگت جہان چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بن رسنا توں ٹوں میرا میں تیرا اکو آگما نام چیدا، رسنا جہوا جگت مکھ نہ کھئے وڈیاٹیا۔ میں نور ظہور تکان پریشور پت دا، پاربرہم اکو نظری آٹیا۔ جس کھیل کھلایا آد جگادی دھار ست کا، ست ست وچوں پرگٹاٹیا۔ جو بھیو کھلاؤنہارا برہم پد کا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اُس لیکھا مکاؤنا اتم پنج تت دا، بھگت سہیلے اپنے انگ لکائیا۔ جو گرہ گرہ مندر اندر ونجارا بنے کایا ماٹی رت دا، رتن امولک ہیرے اپنے گرہ ٹکائیا۔ جس دا آد جگادی میلا ساچے نت دا، شبدی شبدی شبد سمجھائیا۔ میں اُس دے چرن واسطہ گھتدا، نو نو لاگا پائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جگت جہان ویکھ لے تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مایا روپ دھاریا سپ دا، ڈسنی گھر گھر ڈنگ لکائیا۔ موہ وکارا کھیل ویکھ لے ات دا، انتشکرن دھیان لکائیا۔ سادھ سنت پیارا ربیا کوئی نہیں یت دا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بھیو کھولے کوئی نہ مت گت دا، گھر گمبھیر پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے میں بھگت پُرانا پرہ دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ٹھاکر سوامی وسے میرے چیت، چت وت ٹھگوری نظر کھئے نہ آٹیا۔ میں آتم پرما تم گاواں گیت، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میرا کایا کعبہ دوہرا حق مسیت، مٹھ گرو دوار سو بھا پائیا۔ جگت واشنا میری بدل نہ سکے نیت، نیتوان ہوئے سہائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی ویکھی پرہ دی ریت، مارگ پنٹھ راہ رہبر ربیا وکھائیا۔ جو کرنہارا پنت پنت، پنت پاون دھردر گابیا۔ جس دی یاد وچ جگ چوکڑی گئے بیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جو لیکھا جاننہارا ہست کیت، اوچاں نیچاں دھیان لکائیا۔ سو سوامی میرا بیٹھلو بیٹھ، مہربان نور الاہیا۔ جس دا کھیل جگت انڈیٹھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سو بھگتاں چاڑھنہارا رنگ مجیٹھ، ایتھ اوتھ دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ سدا سہیلا ہو کے ہتھ رکھے اپنا پیٹھ، پُشت پناہ آپ ٹکائیا۔ ہرجن کوڑے مٹھ کرے ریٹھ، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاٹیا۔ نارد کہے میں بھگت پُرانا میری سب توں وکھری بودی، بڈھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں نرگن دھار ہو کے کھیلان پرہو دی گودی، گوداوری کنڈھ

گوبند میری دتی گواہیا۔ جس آشا کلپنا میری سودھی، سُدی ودی توں باہر دتا سمجھائیا۔ چرن پریت بنا کے بنایا دُھر دا جوگی،
 جُگیشران باہر پڑھائیا۔ میل ملایا دُھر سنجوگی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میں پھراں جگت جہان بن کے مؤجی، بھجّاں واہو
 داہیا۔ دین دُنی دا بن کے کھوجی، کھوجت کھوجت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مینوں لالچ نہیں کیسے دین دُنی دی روزی، رازق رزق رحیم دئے
 وڈیائیا۔ مینوں پرم پُرکھ پرما تم اکو دتی سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے میں بھگت بنا تتاں تن وجود، پریمیاں پریم نال جنائیا۔ میرا مالک اک محبوب، مہربان نُور
 الاہیا۔ جو ہر گھٹ اندر موجود، بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دی شرع توں باہر حدود، حُجرہ حق حق سہائیا۔ جس دی اکو منزل مقصود،
 درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ جو انتر نرنتر کدھنہارا دُوج، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھایا۔ بھاگ لگا کے پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دئے
 وڈیائیا۔ میں اُس دے چرن کول جاواں جھوجھ، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا گرہ اک سہائیا۔ نارد کہے میں بھگت پُراتن دساں حال، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ پچھلا سماں بیتیا ویکھو کال، مہاکال کی دئے دُہائیا۔ نو
 ست پھل رہیا کیسے نہ ڈال، تن ماٹی خاک رہی گُرائیا۔ گرہ مندر ویکھو جلال، بن تیل باقی دھیان لگائیا۔ ہڈ ماس ناڑی تکو کھال، رتی
 رت کھوج کھوجائیا۔ اپنے انتر اپنا کرو سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا در اک وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو بھگتی دھار مارو جھاک آ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جنم کرم دیاں لو باقی آ، لہنے پرہ
 دے کولوں منگ منگائیا۔ لیکھے ویکھے پنج تت خاکی آ، ماٹی خاکی کھوج کھوجائیا۔ اپنے اندر میٹھے اندھیری راتی آ، زُٹری پرہ دے نال
 مہکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پاتی آ، اُچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ سینہ پاڑ کے ویکھو اپنیاں چھاتی آ، رام راما نال سمجھائیا۔ گرہ مندر ویکھو
 کملاپاتی آ، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ مانس جنم لیکھے لاؤنا لوک ماتی آ، متا ستگر شبد نال پکائیا۔ لہنا مکے ڈونگھے کھاتی آ، چوراسی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرم پرما تم پُرکھ پُرکھو تم تکو دُھر دا ساتھی آ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو دیوے مان اتا تھ اتا تھی آ، دینن اپنی گنڈھ پوائیا۔
 لہنا چُکاوے مستک ماتھی آ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میری نمسکار ڈنڈاوت بندنا جوڑ کے دوویں باتھی آ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔

کریا کرے پرہو رگھوناتھی آ، کریں ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی آتم پر ماتم سب نے گاؤنی گاتھیا، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراتھیا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا پال سینگھ دے گرہ رات نوں ضلع امرتسر *

نارد کہے واہ اٹھ جیٹھ اٹھاراں، اک اک دے مالک گیاراں دے وڈیائیا۔ میں خوشی ہواں ویکھ کے تیئی اوتاراں، دوا تیا سرگن ترے گن اپنا بھو چکائیا۔ شبدی دھار ستگر تکان بہاراں، دو جہاناں نوجوانا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بنا نیتر لوجن نین ویکھاں اشارہ، بنا سینت دین دنی پرہو رہیا سمجھائیا۔ جو لہنا دینا جگ چوکڑی پورا کرے ادھارا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھے ہٹی بازارا، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جس کھیل کھلایا لکھ چوراسی جیو جنت پُرکھ نارا، تن وجوداں سوہیا پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ہو کے پُرکھ ظاہرا، ظاہر ظہور ہو کے اپنی کل پرگنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ایکنکارا، لکھ چوراسی اپنی کل پرگنائیا۔ میں نو نو بنا چرن کران نمسکارا، بن دھوڑی دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے تیئی اوتارو میرے پیارے مترو، سجنو دھیان لگائیا۔ پرہ دی دھار وچوں باہر نترو، نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھو سخرو، انت پڑا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے اوتری تینا دھار تمینا توسی رام زوؤہ جوتی نال زوددی گوشے میں رہوآ مہربان مہربان مہربان کی کھیل کرے اپنی بدھ دی، بدھنا دوویں ہتھ بدھو آ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گرو آ۔ گردیو سوامی اتری، تیئی تربی دھار۔ تسیں براہمن کہ کھتری، شوڈر ویش دسو وچار۔ بن اکھراں پھولو پتری، بن نیناں نین آگھاڑ۔ بن رسنا گاؤ منتری، بن شبد ناد دھنکار۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکنکار۔ نارد کہے

تیئی اوتار ویکھو اپنا سابت، ستجگ تریتا دواپردھیان لگائیا۔ کِریا کانڈ دی ویکھو ربت، کرماں نال سمجھائیا۔ سچ پریم دی تکیو مہک،
 دین دُئی ویکھو وکھائیا۔ جگت سینگھاسن ویکھو بہک، آسن اپنا پھول پھلایا۔ کی شبدی ڈھولے ستگر شبد کہت، کہہ کہہ رہیا جنائیا۔
 کی حکم سندیسہ ملے ہدایت، فرمانا ڈھردرگاہیا۔ کی بخشش ہوئی عنایت، وست اگم ورتائیا۔ کون تہاڈی کرے حمایت، ہم ساجن کون
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے اوتارو بن اکھراں ویکھو اپنیاں
 کاپیاں، قلم شاہی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ درگاہ سچ دی پڑھو پاتیاں، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سینے پاڑ کے ویکھو چھاتیاں، انتر دھیان
 لگائیا۔ اپنیاں آپے پچھو واتیاں، اپنی آپ لو انگرائیا۔ کیوں کلجگ ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم رہیا نہ لوک
 ماتیا، ماتر بھومی رووے مارے دھاپیا۔ پچھلیاں دسو کتھا کہانیاں باتیاں، باطن بھیو چکائیا۔ نام دیاں رہیاں مول نہ ہاتیاں، ہٹوانیو کتھے
 وست گئے لٹائیا۔ منزلاں دُور ہوئیاں گھائیاں، پاندھی چڑھن کھئے نہ پائیا۔ آتم سیجاں سنجی ہوئیاں کھائیاں، سینگھاسن حق نہ کھئے سہائیا۔
 سچ پریم دیاں ڈوراں گئیاں کاٹیاں، ٹئی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوت نور جگے نہ کھئے لائیا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ منزل مکن کیسے نہ وائیا،
 پاندھیو اپنا پندھ دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اٹھاراں جیٹھ
 کہے سُن نارد پنڈا، پنڈتا تینوں دیاں جنائیا۔ نگاہ مار لے وچ برہمنڈاں، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ کھیل تک لے جیرج انڈا، اُتہج سیج پردہ
 آپ اٹھائیا۔ دین دُئی دیاں ویکھ لے ونڈاں، مانس مانو مائکھ بیٹھے روپ بدلایا۔ جگت وکار تک لے گنڈھا، موہ وکارے نال بندھائیا۔ آتم
 سب دا ہو گیا رنڈا، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سینہ ہووے کیسے نہ ٹھنڈا، اگنی تہ نہ کھئے بھجھائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ کھنڈا، کھڑگاں
 چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جیٹھ کہے سُن پنڈت دھرم دھار
 دے میتے، سجنوآ دیاں جنائیا۔ جو اوتاراں قول اقرار کیتے، جگ جگ بھیو کھلایا۔ سب دے وقت انت پیتے، ستجگ تریتا دواپردے
 گواہیا۔ اگلا حکم کرے پریم پُرکھ اتیتے، ترے گن باہر آپ جنائیا۔ جس نے جگ چوکری جیتے، ستجگ تریتا دواپر پچھلے پندھ مکائیا۔
 جس دی سب توں وکھری ریتے، ریتیان نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ

اُٹھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے نارد میرے وچ ہندا رہیا قول اقرار، اقرار نامے بن اکھراں دین گواہیا۔ ایہہ حُکمے بدھے تیئی اوتار، جگت سریر
 گئے ہنڈھائیا۔ رسنا جہوا پرہو دا نام گئے اچار، گرتھ شاستراں نال لکھائیا۔ سندیسہ دیندے گئے وارو وار، لوک مات اپنی سیو کھائیا۔
 بھوکھتاں وچ گئے اچار، اکھراں نال جڑائیا۔ سب دا مالک ایکنکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں کردے رہے نمسکار، ڈنڈاوت
 بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جو وسے سچکھنڈ سچے دربار، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ اُس دا کھیل اپر اپار، اپرپر سوامی اپنے ہتھ رکھے
 وڈیائیا۔ جو نو سو چرانوے چوکری جگ چھو آوے کل کلکی اوتار، نہکنکا ناؤں پرگٹائیا۔ جھٹ وید ویاسے اٹھ کے ماری اک للکار،
 کوک کوک سُنائیا۔ اوہ براہمن گوڑا سب دا میت مُرار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جو ہووے ادر توں باہر، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی
 جاتا ہو کے ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ شبدی شب دی بنا کے دھار، شبدی شب شد شنوائیا۔ تیئی اوتار اوسے دا کرن
 اظہار، صفتاں نال صفت صلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک گوسائیا۔ تیئی اوتار
 کہن ساڈا نہیں کوئی تکرار، بول جگت نہ کھئے جنائیا۔ اسیں آئے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر پھیرا پائیا۔ حُکم مندے رہے سچی سرکار، جو
 شہنشاہ رہیا درڑائیا۔ اکھراں نال اکھ دیندے رہے ادھار، میل ملایا چائیں چائیا۔ گرتھ شاستر گئے اچار، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ رام
 راما کر پیار، رمیا روپ سمجھائیا۔ کاہنا کاہن دس سیکدار، گھنٹیا اکو اک درسائیا۔ بدھی توں پرے جس دا ووہار، عقل چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ اُس دے بنکے سیوادار، جگ جگ سیو کھائیا۔ انت کردے رہے انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دے حُکم وچ حُکم دی مؤلنی
 بہار، بسنت بیٹھے سیس نوائیا۔ بھگت وچھل ہوئے گردھار، بھگون اپنا روپ وٹائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پاونہارا سار، مہاسارنھی وڈ
 وڈیائیا۔ جس نوں سب نے کرنی نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ چُکائیا۔ اوتار کہن پنڈتا ساڈا پرہ سدا بے انت، تینوں دیئے جنائیا۔ جو مالک دھر دا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس دی
 سارے کردے مت، نو نو سیس نوائیا۔ اُس ساڈی بنائی بنت، گھڑن بھنہار دھردر گاہیا۔ بھیو کھلایا وچ جنّت، جیواں دتا جنائیا۔ مہا دس
 اگت، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے نام دا گایا منت، منتو دین دنی حل کرائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کرے انت، انت اوسے ہتھ وڈیائیا۔

اُس دا لہنا سمجھ سکے کوئی نہ پنڈت، پنڈتا تیری کی چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے اوتارو میں کوئی بھگت نہیں سریر، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میرا رُوپ بے نظیر، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں شاہ نہیں حقیر، جگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری منسا نہیں ضمیر، خواہش دُنی نہ کھئے جنائیا۔ میری بدلی نہ کدے تقدیر، تدبیر جگت نہ کھئے جنائیا۔ میں پرَم پُرکھ پرَما تم دا اکو پیتا سیر، بن رسنا جہوا مُکھ لگائیا۔ جس نال میتوں آئی دھیر، دھیرج دتی ٹکائیا۔ میں غریب نہیں امیر، امراید بہہ کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ تیتی اوتار کہن نارد ساڈا اکو اک پچن، بن رسنا دئیے جنائیا۔ تیرا کپڑا گڑھ کنچن، سانوں دے سُنائیا۔ نارد کہیا میرا مندر نور نورانہ اک یرنجن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو مالک درد دُکھ بھے بہنجن، بھو ساگراں پار کرائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو جوتی دھار جگن، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ جو نام ندھان سب دے مُکھ لگاوے سگن، وست اگم آپ ورتائیا۔ پریم پیار مستی وچ کر کے مگن، اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دی منزل سارے لنگھن، بھجن واپو داہیا۔ جس دے اوتر ہو کے سارے منگن، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ اوہ نام ندھانا جُگ جُگ آوے ونڈن، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں سب توں دیواں سندیسہ، اوتر تیتی دھیان لگائیا۔ نارد ا تک لے اکو نر نریشا، نر نرائن دھردرگاہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، ساجن اک اکھوائیا۔ جس دے حُکمے اندر وشن برہما شو گیشا، دیوت سُر بھجن واپو داہیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی وکھرا ویسا، تیتی اوتاراں ویس وٹائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جو میٹنہارا کوڑ کلیشا، ککرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جیٹھ کہے میری بات اک اولی، اولڑی دیاں جنائیا۔ میری آشا اک اکلّی، اکل کل دھاری دتی بنائیا۔ جو آد جُگادی ول چھلی، اچھل چھل اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس نے خبر بن اکھراں دسی بھلی، جو بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ جو سدا پھرے بھگتاں دی گلی، کایا کوٹے بھجے واپو داہیا۔ جس دی دھار آتما نال پرَما تم ہو کے رلی، رل میل کے خوشی بنائیا۔ جو کھیل کھلاوے کایا ماٹی کھلی، خود مالک اپنا رنگ

رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے جیٹھ اوہ مِتر پیارا چنگا،
 چنگی دئے وڈیائیا۔ جس دا پیار امرت رس اگئی گنگا، گنگوتری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جس دے حُکم وچ تئی اوتاراں وقت لنگھا، اپنا پنڈھ
 مُکائیا۔ جو دیونہارا بھگتاں سنگا، سگلا سنگی اک ہو جائیا۔ جو اوڈھن بختے سیس ننگا، سو سر اپنا ہتھ وکھائیا۔ جس لیکھا پورا
 کرنا تتاں پنجاں، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک کھلایا۔ اوتار
 کہن ساڈا مالک اک جگدیش، جگدیشر نظری آئیا۔ جس نوں جھکدے سیس، سیس بن قدم قدم ٹکائیا۔ جس دی کرے کوئی نہ
 ریس، رُوپ انو پ نہ کھئے درسائیا۔ اُس دا کھیل اک اکیس، دو آیکا مل کے وچ ودھائیا۔ جس دے چہتر جھلدا سیس، دو جہاناں سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ اوتار کہن اُس دا وقت سہنجنا آیا، اسیں
 مل کے دئیے جنائیا۔ جس دا جگ جگ ڈھولا گایا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ جس
 نے ستجگ تریتا دواپر کھیل رچایا، کلجگ اتم کھوج کھوجائیا۔ جو بھگت سہیلا نرگن نور جوت کرے رُشنا یا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اُس دا
 حُکم سندیسہ اکو اک سُنا یا، نراکھر دھار پڑھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ خوشی منایا، نو نو لاگا پائیا۔ نارد کہے میں لکھ لکھ شکر منایا، خوشی
 خوشی وچوں پرگٹائیا۔ اوتارو تہانوں دیاں سُنا یا، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا اتم پنڈھ مُکایا، قدم آگے نہ کھئے اٹھائیا۔ سب دا مارگ
 اک سمجھایا، دینا مذہبا نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرما تم بھیو کھلایا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پورب لہنا سب دا جھولی پایا، باقی نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جس نے بھگتاں وقت سہایا، بھگون دئے وڈیائیا۔ اُس دی دھوڑی خاک رمایا، مستک ٹکے نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس آد جگادی کھیل رچایا، رچنہار اک اکھوائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھلائی پُر ڈوگران ضلع امرتسر *

نارد کہے جن بھگتو میں ٹھاڈے اندر جاواں لنگھ، خوشیاں نال ملنا چائیں چائیا۔ جتھے پرہو پیریاں دا ساچا سنگ، ساچا سنگی اکو ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار دی دھار وگے امرت گنگ، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ مینوں چنگا سوہنا دے ڈھنگ، طریقہ میرے من نون بھائیا۔ تسیں خوشیاں ڈھولے گاؤنے چھند، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ آتم دھار ہونے پابند، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے رہے نہ بھکھ ننگ، ترسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ سیج سہنجی ہونے پلنگ، چھپر چھن ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ ستسنگ ویکھیا اگم اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جتھے خوشی ہندا بند بند، بندگی پرہ دی وچ سمائیا۔ نوری جوت تک کے چند، اندھ اندھیرا اندھ مٹائیا۔ ساچی منزل حقیقی جلوہ ویکھے لنگھ، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستسنگ ہندا کایا مندر گھر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جتھے امرت ملے ڈونگھے سر، سروور اکو سوہنا پائیا۔ مہربان مہربان مہر کریا دیوے کر، کرنی دا کرتا کار کھائیا۔ سچ بھنڈارا دیوے بھر، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ میل ملاوا ہووے اکو ہر، جو ہر پردے بیٹھا سوہنا پائیا۔ آتم پر ماتم لئے ور، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس نون کہندے نرائن نر، نر زینکار اگم اتھاپیا۔ نرہو ہو کے چکاوے ڈر، بھاؤ اپنا اک سمجھائیا۔ جس دی سرن سرنائی جائیے پر، پرا پسنی مدھم بیکھری دا پڑا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ستسنگ ہووے کایا مندر، تن وجود وجے ودھائیا۔ بھاگ لگے ڈونگھی کندر، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائے بندر، منسا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ بجر کپائی تھے چندر، ترے گن ت رہے نہ رائیا۔ ہووے پرکاش بنا سوریہ چندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شرع دا رہے کوئی نہ بندھن، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ سوامی لائے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دے دواویوں سارے منگن، خالی جھولیاں آگے ڈاپیا۔ اوہ صاحب سورا سربنگن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں سدا ستسنگن، ساتھی اکو نظری آئیا۔ جو تئی آوے گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی بے پرواپیا۔ ساچی دات آوے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جو لیکھا جانے وچ برہمنڈن، برہمانڈ دھیان

لگائیا۔ جو ویکھے کلجگ گھاٹ کنڈھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائتیا۔
 ستسنگ کہے مینوں کدا کوئی، کوٹاں وچوں نظری آتیا۔ میری دو جہان دروہی، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ نو ست سب دی پت گئی
 کھوبی، پت پتوتتا ملن کھئے نہ آتیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر رہی روئی، پن نیناں نیر وہائیا۔ سرتی اٹھے کیسے نہ سوئی، شبدي شبد نہ کھئے
 شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائتیا۔ ستسنگ کہے میرا روپ نرالا
 جگ، دین دُنی دیاں جنائیا۔ میرا مارگ وکھرا الگ، رستہ اکو اک درسائیا۔ میرا مالک سُورا سرگ، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ میرا لہنا دینا
 جن بھگتاں جو پرہ دی سرنی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں خوشیاں وچ ہووا گد گد، صفتی ڈھولے گائیا۔ میری چار دیواریاں
 باہر حد، جس حدوڈ وچ وسے ڈھر دا ماہیا۔ جس دی لکھ چوراسی جد، یدی جدپ حکم ورتائیا۔ اُس دا نام سندیسہ سنان ند، جو
 انحد نادى دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائتیا۔ ستسنگ
 کہے میری وشن برہما شو چلائی ریت، نرگن نرگن ڈھولے گائیا۔ سوہنگ شبد گایا گیت، تُوں میرا میں تیرا حق پڑھائیا۔ ترے گن نالوں
 اپنی وکھری دس پریت، پریت ہو کے دیاں جنائیا۔ سدا سہیلا ہو کے وسار چیت، ٹھگوری تن رہے نہ رائیا۔ میرا برہم برہمادی ست
 ستوادى شبد انادی ایکا گیت، گوبند ڈھولا سہج سُبھائیا۔ میں پرکھنہارا نرگن دھار ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ میرا لیکھا نال ہست کیٹ،
 کیٹ کیٹاں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ ستسنگ کہے مینوں وشن
 برہما شو گایا، گہر گمبہر دھیان لگائیا۔ ترے گن مایا گن گایا، رجو طمعو ستو ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں تتاں پنڈھ مکایا، اپ تیج وائے پرتمھی
 آکاش نہ کھئے چُکائیا۔ تُوں نورانہ دیپ اک جگایا، جوتی جاتا اک رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گایا، پن رسنا صفت صلاحیا۔ تتاں
 مل کے میرا ساچا سنگ بنایا، تتاں لوکاں وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلائی۔ ستسنگ کہے وشن برہما شو ہوئے اکٹھے، آد دی دھار دیاں جنائیا۔ پہلوں پرہ دی سرن سرنائی ڈھٹھے، سچکھنڈ ساچے سپس
 نوائیا۔ پھر تھر گہر پھرن ٹھھے، بھجن واہو داہیا۔ نالے اک دو جے تُوں کرن ٹھٹھے، مسخری رہے اڈائیا۔ آؤ ستگر شبد دے بنیئے پٹھے، جو

سکھیا دئے سمجھائیا۔ جس اُلٹی گیزنی لٹھے، لکھّ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ اُس ویلے تِٹاں مل کے تُوں میرا میں تیرا گائے ٹپے، سوہنگ کیتی سچ پڑھائیا۔ پھر اکھراں وچ مان دتا اکو پیے، پورن برہم دتا سمجھائیا۔ جس دے حکم وچ ترے گن اگنی تپے، ترے گن اتینتا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستسنگ کہے میری ریت بہ پُرانی، پُران اٹھاراں کہن کُچھ نہ پائیا۔ میری برہما وشن شو جانے کہانی، چارے وید پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرا گرہ پد زبانی، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا شہنشاہ نُور نُورانی، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جس تُوں جگت جہان گاؤنا زبانی، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ خلق ویکھے خالق اسمانی، نُور نُورانہ نُور الہییا۔ میرا لہنا دینا نہیں نال سُمند ساگراں پانی، جلاں تھلاں نہ ونڈ ونڈائیا۔ میری منزل نہیں رُوحانی، رُوح بُت نہ کھئے شنوائیا۔ میری کھیل نہیں کوئی چار کہانی، اندج جیرج اُنہج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری اوتار پیغمبر گرواں تون پہلاں دی کہانی، بنا کتھا تون کتھا دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا راہ اک درسائیا۔ ستسنگ کہے مینوں وشن برہما شو کیتا، کرنی دا کرتا پُرکھ نال ملائییا۔ ستگر شبد ساڈا بنیا میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس نے مل کے چلنا دسی ریتا، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈی تِٹاں دی اکو کیتی نیتا، نیتوان ہویا سہائیا۔ یں رسنا نام ندھان اگما پیتا، پتت پاؤن دیا پیائیا۔ ساڈا انتشکرن ہویا ٹھانڈا سیتا، جُگ چوکڑی نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈا ستسنگ ہویا پہلا نال پُرکھ اکال، جس کلا دتی ورتائیا۔ سو ہو کے آپ دیال، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن چلا کے چال، چال زالی اک درسائیا۔ ایکنکار کری سنبھال، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سِری بھگوان وسیا نال، ابناشی کرتا سنگ نبھائیا۔ پاربرہم کیتی بہال، کھوج کھوجیا چائیں چائیا۔ ستگر شبد ہو کے نال، میل ملایا دُھردرگاہییا۔ اسان تِٹاں کیتا سوال، نو نو سپس جھکائیا۔ کی کھیل تیرا کمال، کملاپاتی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہہ سُن وشن برہما شو دُھر دا حکم رکھنا یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ ٹھاڈی دھار سرِشٹی کرنی آباد، لکھّ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ ترے گن مایا پنج تے دی دینی دات، آتم پرما تم دینی ورتائیا۔ کھیل کھیلنا بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی شنوائیا۔ حکم

سندیس دینا بودھ آگادھ، بن اکھراں اکھر سُنائیا۔ تُساں زِرگن دھار زِرگن لینا ارادھ، دُوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نیڑ رہے نہ وِواد، وکھ
 رُپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ سَتگر شبد کِہا وِشن برہما شو
 بنے میرے سَتسنگی، سنگیو دیاں جنائیا۔ سرِشٹی کھیل ہونی بہ رنگی، رنگت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اک خبر سُنواں چنگی، چاروں کُنٹ
 ویکھ وکھائیا۔ ساچے نام دی لاواں پابندی، اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی نال کراواں سندھی، ساچا حُکم سُنائیا۔ شرع وچ شرع جانی ونڈی،
 حصّے گنڈھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی جانی لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ کور کُریار دی آونی کنڈھی، گھاٹاں پھول پُھلایا۔ کتے پون نہیں
 وگنی ٹھنڈی، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ کور دی چمکے چنڈی، چنڈالکا رُپ وٹائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہونی پکھنڈی، بؤرُپاں
 وچ کُرائیا۔ دروہی پھرنی وچ وربھنڈی، برہمنڈ دین سُنائیا۔ سچ مارگ دی کسے ہتھ نہیں آونی ڈنڈی، ڈنڈاوت سارے جان پُھلایا۔ نو
 کھنڈ پرتھی ہونی تنگی، ست دپ روون مارن دھاپیا۔ پرہو دی دات ملے کسے نہ منگی، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ امرت رس رہنی
 نہیں دھار گنگی، گنگا گوداوری جمن سُرستی سار کھئے نہ پائیا۔ ودیا رہنی نہیں کسے کول پنڈی، پنڈت پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ پرتی ٹٹی جائے نہ
 گنڈھی، سُر شبد نہ کھئے جنائیا۔ بہار چُکے کھئے نہ کندھی، بوجھل دسے کور لوکائیا۔ مان رہے نہ پرکرتی پنجھی، پنچم تہ نہ کھئے چُرائیا۔
 مانو ذاتی ہوئی رنجی، رنجش وچ خلق خُدائیا۔ اُس ویلے دھرنی رووے نیت رہنجھی، بنجھوآں ہار بنائیا۔ کلجگ کور کُریار پھر کے بانا
 جنگی، چاروں کُنٹ لے انکڑائیا۔ سَتگر شبد کِہا وِشن برہما شو جیہڑا اُس ویلے بھگت بنیگا سنگی، سکلا ساتھی آتم پرما تم لے
 پرنائیا۔ اُس دا لیکھا ویکھنہارا جس دی ہاتھ نہ آوے ونجھی، ونجھ مہانا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ سَتسنگ کہے میری پرہ چرن کول ارداس، بینتی اک جنائیا۔ پرہو رکھنا اپنے پاس، پاسا
 دین دُنی بدلائی۔ بے شک تیرا لیکھا پرتھی آکاش، گگن گگنتران سوہیا پائیا۔ منڈل منڈپ تیری راس، رو سس سوریہ چن تیری رُشنائی۔
 جن بھگت سہیلے بناؤ اپنے داس، ہرجن اپنا میل ملائی۔ لیکھے لاؤ پون سواس، ساہ ساہ تیرے چرن ٹکائیا۔ شہادت دیوے شنکر اُتے
 کیلاش، برہما برہم لوک وچ کرے شنوائیا۔ وِشنو وِشو دی دھار آوے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سَتسنگ وچ جن بھگت سہیلا

ہوئے نہ کھئے اُداس، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ کایا مندر اندر کرنا پرکاش، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا جگت کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی تیرے اُتے وشواس، وشو دا مالک وشا اپنا دینا سمجھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لاٹ صاحب دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگران ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن دھار ست، ست ست وچوں پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھار ست، بن روپ رنگ ریکھ سوبھا پائیا۔ ایکنکار دھار ست، جس دی بنت جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آد نرنجن دھار ست، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتے دھار ست، ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ سیری بھگوان دھار ست، ست ست ست آپ ہو جائیا۔ پاربریم دھار ست، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دھار ست، بن چھپر چھن ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچا سنگ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھر دا رنگ، رنگت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ ایکنکارا سچ دوارا ویکھے اپنا آپے لنگھ، دوجی منزل نہ کھئے جنائیا۔ آد نرنجن سیج سہائے پلنگ، بن پاوا چول سوبھا پائیا۔ سیری بھگوان نوجوان وجائے مردنگ، بن تال تلواڑا اپنا حکم درڑائیا۔ ابناشی کرتا کھیل کرے اکم، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پاربریم حکم سنائے بن رسنا جہوا دم، سواس سواسا نہ کھئے سچکھنڈ دہائیا۔ نرگن دھار جانے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میں بنا پھرنا سواس دمیا، دامنگیر اک اکھوائیا۔ مینوں جننی کیسے نہیں جھیا، تن وجود نہ ویس وٹائیا۔ مینوں مان دتا نہیں کیسے برہمیا، سرشٹی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کایا ماٹی چمیا، چم درشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ہرکھ سوگ نہیں غمیا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ میرا حد نہیں کوئی بنیا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا اکھر مکتا نہیں کوئی کٹیا، کائنات نہ ویکھ وکھائیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ سمیا، جگ چوکرئی سمپت ہندی ویکھی لوکائیا۔ میرا لیکھا نرگن سرگن دھار چوڈاں سو تپہ انک دا پٹیا، اکھر اکھراں

پھول پھلائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیئا۔ سَتسنگ کہے میرا مالک اک سوامی، ہر کرتا دُھردرگاہیئا۔ جو آد جُگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیئا۔ جس دی چار جُگ دے شاستر اگتی بانی، بان انیلا تیر چلائیئا۔ جس دا لیکھا دو جہانی، زمیں اسماناں حُکم ورتائیئا۔ جس دے حُکمے اندر چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج بیٹھی ویس وٹائیئا۔ جس دی منزل حق نُورانی، نُور نُورانہ سوہیا پائیئا۔ جو وسے سچکھنڈ مکانی، درگاہ ساچی سوہیا پائیئا۔ جس نے لوک مات میری بنائی نشانی، نشانہ دین دُنی سمجھائیئا۔ میرا لیکھا لکھ سکے نہ کھئے کانی، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیئا۔ میرے اُتے مہربان کیتی مہربانی، محبوب دیا کھائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیئا۔ سَتسنگ کہے میرا کھیل نیارا، نیراکر دیاں درڑائیئا۔ میرا لہنا دینا نال پُرکھ نارا، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیئا۔ میں کھیل کھیلیا نال تیئی اوتاراں، اوتری ہو کے اپنا سنگ بنائیئا۔ دھرم دھار دیاں تکیاں بہاراں، خوشی خوشیاں وچوں رکھائیئا۔ میرے صفت دیاں بنیاں واراں، وارث ہو کے ویکھے دُھر دا ماہیئا۔ میں لینا دینا دساں سمت شہنشاہی گیاراں، اک اک نال ملائیئا۔ جس سوامی انتر آتم بلاؤنیاں تاراں، ستیاں بھگتاں آپ جگائیئا۔ بنا ہلاریاں دئے ہلارا، زمیں اسماناں باہر بلائیئا۔ ساچا سنگی ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیئا۔ سَتسنگ کہے جس مینوں پریم نال کیتا، کرنی دا کرتا دئے وڈیائیئا۔ اوہ ہرجن ہوئے پت پت پنتا، پت پاون ویکھ وکھائیئا۔ میرا اشارہ وِشٹ نال کیتا رام نال سیتا، سیتا رام گیا درڑائیئا۔ بھیو گھلایا کھن ارجن وچ گیتا، اٹھاراں دھیائے بولن چائیں چائیا۔ پیغمبراں کہہ میرا کھیل اولّا چرچاں باہر مسیتا، مسلہ اکو اک سُنائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیئا۔ سَتسنگ کہے میرا لیکھا نال رسولا، رسم پچھلی دیاں درڑائیئا۔ میرا حُکم اک معقولا، مُکمل دیاں درڑائیئا۔ جس نوں اوتاراں کہہ چرن دھولا، دھوڑی خاک رمائیئا۔ اُس نوں پیغمبراں قدم بوسی کہہ قبولا، قبل از جنائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سَتسنگ کہے میرا مالک نور الہ، عالمین اک اکھوائیئا۔ جیہڑا بن ونجھ مہانیوں ہوئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیئا۔ جس پیغمبراں دتی صلاح، موسیٰ عیسیٰ محمد کلمیاں نال پڑھائیئا۔ عبادت خانے میرے بننے

گواہ، شہادت جگت والی بھگتائیا۔ جماعت وچ بہہ کے خُدا آگے کرن دُعا، دوئے دست دست اٹھائیا۔ میں سب دا رہنما، رہبر بھیو دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ ستسنگ کہے مینوں موسیٰ دتی ترجیح، نورے چشم چشم رُشناٹیا۔ جس دا مالک اک تلوزی، موزولے جم نور الہیہا۔ جس دا حکم دائرہ آگم وسیع، وسیت وچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اُس نے دتی سچ ترجیح، طریقے نال سُنائیا۔ جس نے مالک لبھنا ربی، نور نورانہ نور الہیہا۔ اوہ موستی مدیول دُعا دستے دُعا گوشے زما جموول زمیئل زمنے ذرے ذرے تھے آگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساتھ آپ بناٹیا۔ ستسنگ کہے مینوں عیسیٰ کیتا پروان، منظوری حضوری وچوں آٹیا۔ جس اک اُتے اک لایا ایمان، اک اک نال ملاٹیا۔ کلمہ گاندے بنا زبان، سوہلا سوہلیاں وچوں سمجھائیا۔ جس ملنا رحیم رحمان، نور نورانہ ویکھنا چائیں چائیا۔ اوہ میرا پیار کرے پروان، سنگی بن کے ساچا سنگ بناٹیا۔ جس وچ دُکھ ملے مہان، سُکھ نظر کھئے نہ آٹیا۔ یوناہ دھرتی اُتے لایا نشان، اُنکلاں دس دس سہائیا۔ کی کھیل کرے نگاہبان، پن نیناں نین اٹھائیا۔ عیسیٰ تک کے اُتے آسمان، گاڈ گڈ کہے کے سیس نوٹیا۔ میرا باپ وڈا پہلوان، سورپیر اکھوٹیا۔ جس نے میری بیسویں صدی کرنی کلیان، بیس بیسا نور الہیہا۔ سب دا رکھے آپ دھیان، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ اکٹھے ہو کے اُس دا گائیے گان، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ ستسنگ کہے حضرت عیسیٰ بنایا ودھان، شرع شریعت سنگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ ستسنگ کہے میرا لیکھا نال بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ میرا مالک خالق دستگیر، دامنگیر نور الہیہا۔ جس شرع دے بائے زنجیر، گنڈی سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ اُس سندیسہ دتا اخیر، اکھڑ الفیے نال ملاٹیا۔ نام کلمے دی دسی تدبیر، تریقہ دتا سمجھائیا۔ میرا مالک پیراں دا پیر، پروردگار نور الہیہا۔ جو لہنا دینا جانے شاہ حقیر، فقیر درویشاں میل ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستسنگ کہے میری دھار نیاری، نراکار دتی وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا نال محمد چار یاری، ابو بقر شہادت دئے بھگتائیا۔ علی کوک کوک گیا پکاری، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ محمد کیتا قول اقراری، وعدہ وعدیاں وچ جنائیا۔ چار یار کریو نہ کھئے تکراری، جھگڑا دُنی نہ کھئے رکھائیا۔ سجدہ کرنا

پروردگاری، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں شہنشاہ اک سیکداری، پاتشاہ نُور الہیہا۔ تیری مل کے کریئے داری، دین دُنی دے مالک دینی وڈیائیا۔ ستسنگ کہے مینوں یاد اوہ دہاری، دوس زین ویکھ وکھائیا۔ اُنی جیٹھ اگتی واری، وارتا پچھلی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ گھلائیئا۔ ستسنگ کہے مینوں سب نے کیتا منظور، مُطلع سب تُوں دیاں کرائیا۔ میرا لہنا دینا صوفیاں بھگتاں نال ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ ساچا ستسنگی نُورے زوا بن رسنا کہیا منصور، خود خُدا اک اکھوائیا۔ جس دا پندھ نہیں کوئی دُور، دُور نیڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے موسیٰ مُسلسل اشارہ کیتا تُوں، تریا توں باہر دیاں جنائیا۔ جس عیسیٰ صلیب اُتے کیتا منظور، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستسنگ کہے اوہ مالک سوامی سب دی ضرورت پوری کرے ضرور، ظاہر ظہور ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کِریا میٹے کوڑ، کوڑی باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جس دا آد جگاد سچا دستور، حُکم حُکم وچوں بدلائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیئا۔ ستسنگ کہے جن بھگتو میری ساچی رنگت، رنگنہار اک اکھوائیا۔ جس دے در دے سارے بنو منگت، بھکھیا نام والی ورتائیئا۔ چار ورن بنائے اکو سنگت، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیئا۔ دھرم دی دھار بنے پنڈت، بودھ اکادھا دئے سمجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہننگت، ہننگ برہم بھيو چُکائیئا۔ سچ دوار بنائے اپنی سنگت، ست ست وچ ملائیئا۔ اتم لیکھا مکے وچ جیو جنت، لکھ چوراسی رہے نہ رائیا۔ اتم پرما تم میلا دھر دا کنت، کنتوبل ہوئے سہائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد انت، جگا جگنت دھر دا حُکم ورتائیئا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترسیم سنگھ دے گرہ بھلائیپر ڈوگراں ضلع امرتسر *

ساچا سنگی پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جو دھرم دی دھار پاوے رہراسی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیئا۔ جس نے گرو گُردیو بنائے داس داسی، سیوک سیوا وچ رکھائیئا۔ بھيو کھلا کے پرتھی آکاشی، پردہ دو جہان چُکائیئا۔ سچ دوار دا بن کے واسی،

سندیسہ دتا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وکھائیا۔ ساچا ستسنگی ستگر
 پُرکھ دیوی دیو، دیو آتما دے وڈیائیا۔ جس دا کھیل الکھ ابھیو، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جو جن بھگتاں دیوے انتر آتم ساچا میو،
 مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام چپاوے رسنا جہو، پون سواساں نال وڈیائیا۔ دھام وکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا در سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستسنگ ویکھیا گوبند دھار، دس دس اپنا بھیو چکائیا۔ نانک
 کیتا نال پیار، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ نام ست بنا کے یار، مٹر پیارا میل ملائیا۔ ڈھولا گایا اکم اپار، سوہنگ ساچا سہج سکھدائیا۔ نال
 سرنگی وجائی ستار، تون ہی تون ہی راگ جنائیا۔ ستسنگ وکھایا وچ سنسار، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میرا گروآن دتا سندیس، دین دنی جنائیا۔ میرا
 سب تون وکھرا اپدیش، اپنشاں ویکھن نین اٹھائیا۔ چوکنا ہویا گنپت گنیش، وشن برہما شولے انگڑائیا۔ میرا لہنا دینا نال دس دسمیش،
 گوبند ڈھولا گایا ڈھر دا ماہیا۔ چار ورنان اک جنا کے بھیس، مارگ اکو اک لگائیا۔ ستسنگ دسیا مچھ داہڑی رکھنا کیس، کیس گڑھ
 دتی وڈیائیا۔ بڈھی رہے نہ کھئے ملیجھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال جنایا نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس ستسنگ وچ سارے
 ہوئے پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا وشا اک وشیش، وشو دا اپنا بھیو چکائیا۔ کلجگ ہونا انت کلیش، کل دھاری ہوئے
 لوکائیا۔ پھیر بھاگ لگنا سمل دیس، ساڈھے تین ہتھ وچ ودھائیا۔ جوتی جاتا ہوئے پرویش، پرا پسنتی مدھم بیکھری دا پڑدا آپ چکائیا۔ نرگن
 دھار لکھ لیکھ، لیکھ لیکھنی دیوے مان وڈیائیا۔ دین دنی دی بدلے ریکھ، رکھیاں مٹیاں پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ ستسنگ کہے مینوں گوبند کیتا للکار، بنا شرع تون شرع جنائیا۔ کھنڈے کھڑگ دی دس
 چمکار، جگت اندھیریاں پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال آگے کہا پکار، کوک کوک سنائیا۔ تون ستسنگی میرا یار، یارڑے تیری سیج لوان
 ہنڈھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ میں سندیسہ دیواں گرسکھو اپنی وار، گرمکھاں دیاں
 جنائیا۔ ستسنگیو رہنا سدا تیار، ست ست نال وڈیائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا ٹھار، رس امیوں دتا چوائیا۔ پنچم میتا بن کیتا سچ پیار،

پریت پریتی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سمجھائیا۔ ستسنگ کہے میرا گوبند کیتا اکٹھ، سوہنی دتی وڈیائیا۔ دھیرج دھرم دا بخشیا ہٹھ، سنتوکھ گرمکھاں جھولی پائیا۔ پریم پریتی کھولیا ہٹ، ونجارا بنیا دُھر دا ماہیا۔ جس اکٹھے کیتے چھپے جھپور نائی جٹ، غریباں انگ لگائیا۔ دُکھیاں درد میٹ کے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ جگت شرع دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دُئی دویتی میٹ کے وٹ، وٹنا ملیا چائیں چائیا۔ ستسنگ کہے گرسکھاں ساچا لاہا لیا کھٹ، کھٹکا جنم ربیا نہ رائیا۔ جنہاں اکو نام لیا رٹ، واہ واہ واپگرُو تیری بے پرواہیا۔ ستسنگ کہے میں شکرانے وچ جوڑے ہٹھ، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہما کتھ کتھ جنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فوجا سنگھ دے گھر رات نوں پنڈ بھلائی پُر کھیتاں وچ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرا سینہ ہویا ٹھنڈا، نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ دی آگن دتی بُجھائیا۔ میں نام ندھان سری بھگوان تیرا اکو ونڈا، نو ست بھجان واہو داہیا۔ جھٹ بنا قدماں توں چل کے آگیا نارد پنڈا، شبدي شبد روپ درسائیا۔ دھرنیئے نگاہ مار لے وچ وربھنڈا، دو جہان اکھ کھلائی۔ نال تک لے کلجگ آخیری کنڈھا، کنڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنی اپنی سدھی کر لے نیت، نیتوان دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپروالی تک لے پریت، پریم ہو کے کی سمجھائیا۔ نالے زور دی مار کے چیک، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ پھیر ہس کے کہا میرے صاحب وچ حق توفیق، جو ٹھفے دیوے تھاوں تھائیا۔ جگت نشان ویکھ لے جتھے بالمیک ماری لیک، لائن لائن وچوں سمجھائیا۔ جس دی کردی ربیوں اڈیک، اپنا دھیان لگائیا۔ اوہ مِت پیرا دُھر دا مِت، یارڑا حق سہائیا۔ جو وسنہارا چیت، ٹھگوری چت دئے مٹائیا۔ جس دا ڈھولا اکو گیت، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ کرنہارا پت پُنیت، پریم پُرکھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر لیکھ آپ

سمجھائیا۔ دھرنی کہے ناردا میری انتر آئی وچار، وچرکے دیاں سُنائیا۔ میرا ترنتے جُگ دا ویکھ وبار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ مینوں
 بالمیک دتا ادھار، لہنا لہنیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ بن ہتھیاں توں مار لکار، چرن چرن نال بدلائیا۔ نالے کوک کے کیتی پُکار، دو جہان کیتی
 سنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ دھرنی کہے میرا جگت پُرانا لیکھا،
 لکھتی ثبوت دیاں جنائیا۔ جس وچ رہے نہ کھئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بالمیک دے کے گیا سندیس، سندھیا سرگھی باہر سُنائیا۔
 جو مالک رہے ہمیشہ، نرگن نور نور الاہیا۔ اوہ کلجگ دھارے اپنا بھیس، بھیکھا دھاری بے پرواہیا۔ سمبل سہائے اپنا دیسا، ساڈھے تن
 ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ دھرنی کہے جس ویلے بالمیک
 لیک ماری میری سوئی سرتی جاگی، آس نندرا رہی نہ رائیا۔ میں بن قدمان توں بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ میں تکان کنت سہاگی، ہر
 کرتا دھردرگاہیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے سب دے پور کرائیا۔ اودوں ایس تھان نو گھر براہمنان دی ہندی سی آبادی، پروہت
 اپنی کھیل کھلائی۔ جنہاں دی سانجھی اک پڑدای، نویتا نام بالمیک گیا سمجھائیا۔ جس دا پوترا ہویا اک ویراگی، منسو کہہ کے سارے
 گائیا۔ اوہ گواں بنیا واگی، دوس زین اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ
 چکائی۔ بیراگی بائی سال دا نوجوان، منسا جگت نہ کھئے رکھائی۔ بالمیک تکیا نال دھیان، نین نیناں وچ رکھائی۔ جھٹ اُس نوں آیا گیان،
 سرتی سرت وچوں بدلائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمان، جگت جہان ویکھ وکھائی۔ شبد سُنیا بنا کان، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ ایہہ رشی بڑے
 مہان، مہا کتھ کتھ وکھائی۔ جھٹ ویراگی ہویا سوادھان، اپنی لئی انگڑائیا۔ ددھ دوہ لیاواں اس نوں دیواں دان، خوشیاں نال پیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائی۔ بیراگی ددھ لیاواں دوہ، بالمیک آگے ٹکائی۔
 رسنا بلان نال لینا چھوہ، چھوہر بانکا ربیا درڑائیا۔ اگوں بالمیک پیا رو، بن نیناں نیر وپائیا۔ مترا تیرا پیار میری محبت رہیا موہ، دوسر
 نظر کھئے نہ آئیا۔ نال اشارہ انتشکرن کیتی لو، لوئن تیجا دتا کھلائی۔ بنا رام توں نظر آوے نہ کو، نور نورانہ اک درسائیا۔ نام شبد سُنایا
 سو، سوہنگ شبد دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلائی۔ دھرنی کہے

بالمیک دتا اک پیار، خوشیاں نال جنائیا۔ تیرا دُدھ دا میرا اُدھار، لیکھا تیرے ہتھ رکھائیا۔ نگاہ مار لے وچ سنسار، چاروں گنٹ پھول
 پُھلایا۔ بنا پرہو توں مِتر نہ کھئے مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ اوہ تک ترتے ہونا رام اوتار، دواپرکاپن کاپن سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ
 لے دھواں دھار، نوری چند چند چمکائیا۔ انت کلجگ ہونا اوتار، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے وچوں سنسار، سنساری
 بہنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ اوہ بنے بھگتاں سہار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جھٹ بیراگی بالمیک چرناں اُتے کیتی نمسکار، نو نو سپس
 نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بالمیک کِہا ویراگیا کلجگ انت تکنیاں
 مؤجاں، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ تیرا نام ہووے سنگھ فوجا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری بھگتی دی دھار ہووے ادا، منزل حق حق
 سمجھائیا۔ تیرا نام ہونا سوہنگ سو دا، سُرتی شبد وچ سمائیا۔ جوڑا بنا اک دو دا، دوہری کل ورتائیا۔ اُس ویلے جگت لیکھا ہونا کھوہ
 کھوہ دا، پریم مُحبّت وچ نہ کھئے سمائیا۔ بیراگی کِہا مینوں ملی وست اتھاہ، بالمیک دتی ورتائیا۔ رشی جی میرا بنا انت گواہ، شہادت سچ
 والی بھگتائیا۔ جس ویلے وقت سہنجانا گیا آ، عالم علم سُنن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا دیکھے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ میں رسنا جہوا بتی
 دندان نال لیا گا، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ بالمیک
 بس جئاؤندا اے۔ دُھر فرمان اک درڑاؤندا اے۔ بھیو ابھیدا آپ گھلاؤندا اے۔ چارے ویداں باہر پڑھاؤندا اے۔ اچھل اچھیدا ویکھ
 وکھاؤندا اے۔ جوتی جاتا ویس وٹاؤندا اے۔ سمبل دیس سوہا پاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول دھول چرن ٹیکاؤندا اے۔ جگ وچھڑیاں
 میل ملاؤندا اے۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤندا
 اے۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دِیال دیا کماویگا۔ زرگن ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ سرگن اپنا رنگ چڑھاویگا۔ دھرنی دھرت وعدہ قول اقرار
 کیتا پور کراویگا۔ جن بھگتاں اندر جاوے مؤل، اپنا کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حُکم اک ورتاویگا۔ ساچا حُکم اک ورتائیا۔ پرم پُرکھ کھیل کھلائیگا۔ زرگن دھار درس دکھائیگا۔ جنم جنم دی حرص مٹائیگا۔ امرت میگھ
 اگم برسائیگا۔ گہر سوامی دیوے درس، لوچن نین کھلائیگا۔ جو مالک ہو کے وسے اُتے عرش، فرش اپنا پڑدا لایاویگا۔ سمت شہنشاہی

گیاراں ہونا برس، برسی اپنے نال ملائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیگا۔ دھرنی کہے میرے اُدے ہوئے بھاگ، بھگون دتی وڈیائی۔ میرے گرہ جگیا چراغ، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ میری ترسنا مٹی آگ، آگنی آگ نہ کھئے تپائی۔ میرے انتشکرن آیا ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائی۔ دُرمت میل رہیا نہ داغ، پاپاں ہوئی صفائی۔ میں ہنس بن گئی کاگ، مانک موتی چوگ چُکائی۔ میں سُتی گئی جاگ، نیتر لوچن نین اکھ کھلائی۔ مینوں بالمیک ماری آواز، سہج سہج نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا ہویا جگ، دھول ہو کے دیاں سُنائیا۔ بالمیک نے میرے اُتے رکھے پت، پال سنگھ جنم جنم وچوں بدلائی۔ ویراگی فوجا سنگھ آیا بھج، بھجن بندگی پرہ دی وچ سہائی۔ میں درشن کران اُپر شاہ رگ، نور نورانہ ویکھاں چائیں چائیا۔ جس نون کھندے سورا سرگ، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس میرا تھان پورب لیا لہ، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پتہ نہیں آیا کیہڑے نال سبب، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میری دھار چرناں ہیٹھاں لئی دب، کول کول اٹھائی۔ میں تک کے نور الابی رب، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائی۔ دھرنی کہے بالمیک نو اُنگل لیک ماری لمی، لمحہ دھیان لگائی۔ بھیو کھلا کے کایا ماٹی چھی، چم درشتی باہر درڑائی۔ پڑدا لاہ کے پون سواسی دمی، دامنگیر اک جنائی۔ بھیو چُکایا باہر خوشی غمی، غم خوار دیاں وکھائی۔ نال سندیسہ دتا جس ویلے کھیل ہونی نویں، نوکھنڈ دھیان لگائی۔ ستگر شبد ہونا کوی، کویتا کائنات باہر سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہونا اتار چوی، چوبیس جگدیشا اک اکھوائی۔ دھرنی اُس کولوں لینا لوں، نو نو لگنا پائی۔ اوسے دا ڈھولا گوں، گا گا شکر منائی۔ اُس دے چرناں ہیٹھاں سویں، سیج سہنجنی اک بنائی۔ تیرا لیکھا لکھنا زویداس روی، بل دی گولی نال وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری لہنا دینا سب دا دوں، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائی۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اودھم سینگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

ساچا ستسنگ ستگر چرن، چار جگ دے ستسنگی دین گواہیا۔ جتھے جھگڑا نہیں ذات پات ورن برن، مائس مائو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو گیت آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ پیار دی منزل چڑھن، بن قدماں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جاتے لڑ پھڑن، نانا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سچ دوار دھر دے ورن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر سوامی ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس دی سب نے منگی سرن، ٹیک اکو اک جنائیا۔ سو بھگت سُہیلا سُہائے اپنا درن، در دوارا اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دھردرگاہیا۔ ستسنگ کہے میں سوہیا لوک مات، ستگر شبد دئے وڈیائیا۔ میری جھولی پاوے اگئی دات، وست امل آپ ورتائیا۔ میرا وقت نہیں کوئی دوس رات، اٹھے پھر خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ میری وکھری نہیں کوئی جماعت، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ میری سب توں وکھری ذات، اذاتی روپ نہ کھئے درسائیا۔ میرا جھگڑا نہیں کوئی نال کاغذات، دویت وچ کدے نہ آئیا۔ سدا سدا آباد، جگ جگ پرہ دی اوٹ تکائیا۔ میرا مالک موہن مادھو مادھ، جو دیونہار سرنائیا۔ جس میری رچنا رچی آد، انت ویکھے دھردرگاہیا۔ میرا حکم نہیں کوئی تتاں -----، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میں ستگر شبد دی دھار سنیوگی، میلا سچ نال ملائیا۔ میں امرت رس پیالدا تیغی، دوسر رس نہ کھئے جنائیا۔ میں کوڑ وکار دا ویوگی، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ میں بن اکھر دھار دا بودھی، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ میری آشا ترسنا کدے بنی نہ لوہی، لالچ ترسنا وچ کدے نہ آئیا۔ میں سیوک ڈرمت میل دا دھوبی، پاپاں کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا ہویا سہائیا۔ ستسنگ کہے میں اکو رکھیا ایشٹ، دیو آتما دین دنی جنائیا۔ میرا پیار سبائی سرشٹ، سریشٹ دیاں درڑائیا۔ میرا روپ نہیں ٹانک جست، حصیاں وچ کدے نہ آئیا۔ میرا لیکھا نہیں سورگ بہشت، دوزخ گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ میرے انتر اکو سچ پیار دا عشق، عاشق معشوق دوواں دیاں درڑائیا۔ میری منزل حقیقی کدے نہ جانا تلک، تلک للائی سب نوں دیاں وکھائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ نکلے کلک، کوک کوک سنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستسنگ کہے جن بھکتو میری آد جُگاد سیکھیا، شرع وچ بدل کدے نہ جائیا۔ میرا لیکھا بن قلم شاہی توں لیکھیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مینوں آد پُرکھ پائی بھکھیا، بھچھیا میری جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے کیتا بتیا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا بن کے متیا، مٹر پیارا دئے وڈیائیا۔ میرا ٹھانڈا کیتا چتیا، ٹھگوری چت نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا اپنا آپ مٹیا، ہنکار جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا ہویا چٹیا، کالکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا سنگ نہیں کھئے پتھر اٹیا، پائنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں دھرنی اُتے جن بھگتاں اندر ٹکیا، گرمکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سچ پیار دی قیمت وکیا، دوسر قیمت سمجھ کیے نہ آئیا۔ مالک اکو پتیا، پت پرمیشور ڈھردرگاپیا۔ جو سچ سہنجی سیجا اندر لٹیا، سنگھاسن آسن سوہبا پائیا۔ جو میرے وچ نام پھل رس دیوے مٹھیا، انڈھڑا آپ چکھائیا۔ جس جگ جگ اپنا کھیل آپ نچھیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا جانے نت نوٹیا، نرگن ہو کے نرویر اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلجگ کہے پرہہ کرپا کیتی آپ کرتار، مہربان سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ مینوں دتی وست اپار، اپرپر سوامی جھولی آپ ٹکائیا۔ جُگ چوڑی بھر بھنڈار، ترسنا ترکھا نال وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ دے وکار، ہنکار نال میرا سنگ بنائیا۔ ست دھرم میرے پیار وچوں کڈھ کے باہر، وکھری گنڈھ دتی کرائیا۔ مینوں پچہ بنا کے ہونہار، لوک مات بھیجیا چائیں چائیا۔ تُوں مان رین دینا نہیں کیسے پیغمبر گر اوتار، گرتھ شاستراں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دنی رکھنی وچ وبھچار، وکھ کوڑی نال رلائیا۔ چاروں کُنٹ کراؤنی ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں بننا میرا برخوردار، کلجگ تُوں میری سیو کھائیا۔ کلجگ کہے میں نو کھنڈ پرتھمی پھراں وارو وار، دہ دشا بھجّاں واہو داہیا۔ دھرم دا رہن دیوان نہ کھئے جیکار، دھرنی دھرت دھول کُرائیا۔ مانو ذاتی بننا ٹھگ چور یار، کٹلتا سب دے اندر بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان ہو کے میری پاؤنی سار، مہاسارتھی اپنی دیا کھائیا۔

کلجگ کہے مینوں دتی پرہہ نے اگئی دات، دیاوان دیا کھائیا۔ نال بن اکھراں لکھ کے دتی پات، پترکا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پھر پیار نال لیا جھاک، بن نینان نین اٹھائیا۔ کلجگا توں جانا لوک مات، ماتر بھومی اپنی سیج سہائیا۔ نو ست کرنی اگئی رات، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرے نام کلمے ونڈے ہونے اُتے کاغذات، اکھراں نال بدلائیا۔ توں دھرم دھار میری پاؤنی وفات، کوڑ ککرم دینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے مینوں پرہہ نے دتی تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ توں میرا بننا ساتھی، ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ تیرا ہونا وڈ پرتاپی، جگت جہان وجے ودھائیا۔ تیرا کھیل تکان بہہ بھانتی، بھيو ابھید رہے نہ رائیا۔ توں دین دُنی کرنی پاپی، پت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ تیری چھیتی مُکنی حیاتی، آيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگوان ہو کے پُچھا واتی، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے مینوں صاحب ستگر گھلیا، لوک مات دتی وڈیائیا۔ مینوں شبد گردیو نے کہا بلیا، پچو کہہ کے گود اٹھائیا۔ میں اوسے دی چہتر چھایا بیٹھ پلایا، جو بن ونا ہو کے دیاں سنائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول جگت استھان ملیا، سنگھاسن کوڑ والا وچھائیا۔ پنج وکار نال رلایا دلایا، سگلا سنگ جنائیا۔ میں سرشٹ سبائی ول چھل کر کے چھلیا، اچھل چھل دھاری میرا ہویا آپ سہائیا۔ میں ہر پردے اندر کوڑ وکار ہو کے رلیا، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ ویکھو میرا سہاں سہنجنا جگت وکارے نال ٹھلیا، پرہو نے پھلی بھوت دتا کرائیا۔ میں ویکھاں اُپر تھلیا، دو جہاناں اکھ اٹھائیا۔ میرے صاحب دے حکم دا ہون والا ہلیا، حالت وگڑے جگت خُدائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت میری اگئی وچ جانا تلیا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پرہہ دا بھانا کسے کولوں نہیں جانا ٹھلیا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں دین دُنی دا انتر اپنے تیر نشانے نال سلایا، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ میں دو جہان سرشٹی وچ چاروں کُنٹ پھراں اکلایا، بھجاں واہو داہیا۔ میری کرنی نے کلجگ

جیواں وچ پاؤنی ترتھلیا، تھر گھر واسی اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا کھیل رکھایا سُکھلیا، سُکلا پکھ میرا سنگ بنائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلجگ کہے پرہو بن اکھراں حُکم دتا لکھ، لیکھنی جگت سمجھ کچھ نہ پائیا۔ میری جھولی پائی اگتی بھکھ، بھچھیا دتی ورتائیا۔ کلجگ اتم کوئی رہن دینا نہیں مَن رکھ، پنڈت وِدیا رہے نہ کھتے چٹرائیا۔ دھرم دی دھار دے کوئی نہ سکھ، مُرید مُرشد جان بھلائییا۔ نال سہاں وکھایا اگلا بھوکھ، پیشینگوئی نال ملائییا۔ مینوں بن نیتراں گیا دس، بن اکھراں کیتی پڑھائییا۔ نال سندیسہ دتا تیرے اتتر رہنا کس کس، کس نوں ملے وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھرم آپ چُکائییا۔ کلجگ کہے مینوں پرہو دتا اگم بھروسہ، یقین دتا بندھائییا۔ چاروں کُنٹ وکھایا گوشہ، گوشہ کونا پھول پھلائییا۔ کوڑ خُاری نال کرنا مدبوشا، مدھر دُھن سُنن کھتے نہ آئییا۔ سب دا اتتر کرنا کوسا، اگنی کلجگ کوڑ دیواں تپائییا۔ دین دُنی اک دوجے نال کرے دھوکھا، دُھکھدی رہے لوکائییا۔ میرا پنڈھ رہے نہ سوکھا، مارگ چلن کھتے نہ پائیا۔ تیرا بھیر جگ مُکنا چوٹھا، انت لوک مات رہن نہ پائیا۔ پورب لہنا دینا رہن دینا نہیں کیسے پُستک پوتھا، اکھراں سنگ نہ کھتے جنائییا۔ کلجگ کہے میں جھٹ اپنا بھریا ہوکا، یائے اُف دُبائییا۔ پرہو جگت جہان تیری وڈی نوکا، تُدھ بن ملاح نظر کھتے نہ آئییا۔ بے شک میں سرشٹی رُوپ بناؤنا کاؤں کا، کلکاتی کھیل کھلائییا۔ تُوں سہارا بننا میری بانہو کا، پھڑ بانہو لینا ترائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ واہو واہو کا، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائییا۔ میرے اتتر تیرا پریم ہووے چاؤ کا، چاؤ گھنیرا دینا سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ کلجگ کہے میں پرہو دی سُنی اگتی خبر، بے خبر دتی سُنائییا۔ میرا دھیرج ربیا نہ صبر، ست سچ نہ کھتے جنائییا۔ میرے اندر پے گیا غدر، میری منسا کرے لڑائییا۔ میری آشا بن گئی ہور سدھر، صدقے واری گھول گھائییا۔ میں کیسے دا رہن دینا نہیں قدر، قُدرت دا قادر ملن کھتے نہ پائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھمی پاؤنا دلدر، آلس

ویکھنا تهاؤں تھائیا۔ میرا کوڑ وکار دا دونا چہل چہدر، ہنکار اپنا سنگ بنائیا۔ دین دنی دی کرا ادھر ادھر، عدل کرن کھئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا پورا کرنا جو سندیسہ دتا کابن نے بدر، بدھ نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آپ منسا پوری کرے سدھر، سدھر سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلجگ کہے پرہو میری آیو کر دے چھوٹی، جھٹکارا دین دنی کرائیا۔ ٹوں منزل چڑھکے تک لے اگتی چوٹی، میں چوٹا ہو کے کھیل کھلائی۔ دین دنی دی واشناکتی کھوٹی، کھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہن دتی نہیں تیڑ لنگوٹی، پنچ وکار نال جگت ہلکائیا۔ پشوآن مانساں کھوائی بوٹی، بٹان کالے لال رنگ رنگائیا۔ سب دی نیتی تیرے پیار نالوں گئی دھوتی، سوامی سچ میل نہ کھئے رکھائیا۔ کایا مندر تیری نظر نہ آوے جوتی، جوتاں والے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ سب دی سرتی ویکھ لے سوتی، سوئی سکے نہ کھئے جگائیا۔ مانک ہیرا نظر آئے کھئے نہ موتی، گرمکھ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا نام چیدے سارے بلاں ہوٹی، پردے سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ رُوح کلپنا بھری کایا کوٹھی، کپڑ تن وجود نہ کھئے دھوائیا۔ مانس ترسدے پیٹ کارن روٹی، بھکھیاں سکے نہ کھئے رجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے میں بینتی کران ہو کے حضوری، حضرتان دے مالک ویکھ وکھائیا۔ میری لیکھے لا مزدوری، جو دین دنی کھائیا۔ میرا معاف کریں قصوری، قسم کھا کے منگ منگائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپوری، پارہم اکھوائیا۔ تیری چرن لاواں دھوڑی، دھوڑی خاک رمائیا۔ ٹوں مالک میرا ٹوری، نر نرائن نور الہیا۔ میرا پندھ مکا دے دوری، نیرن نیرا گیارا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری پاؤنی سار، ستگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مارنی وچ سنسار، بن نینان نین اٹھائیا۔ چاروں کنت کیتا دھندھوکار، دھرنی دھرت تیرا روپ نظر کھئے نہ آیا۔ محبت رہن نہیں دتا پیار، پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ گھر گھر بھریا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا نال وچی ودھائیا۔ میرا ڈنکا سن لو کوڑ گریار، چاروں کنت

کرے شنوائیا۔ میں تیرا چوٹھا سُت دُلا، نِکا بالا ہو کے منگ منگائیا۔ میرا خالی بھر بھنڈار، وست اگمی دے ورتائیا۔ میں تیری تیرے نالوں کیتی دُنی غدار، تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نو ستّ ویکھ وِبھچار، گکرم بھری لوکائیا۔ میں بن کے سُرورِ بِلکار، بل اپنا دتا وکھائیا۔ تُوں مہربان ہو کے میرے سیس دینا پیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں نو نو کر نِسکار، دُنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ کِرپا کر کل کلکی اوتار، نہکلنکا تیری اوٹ تکائیا۔ امام اماما میرے پروردگار، پت پریشور ہونا آپ سہائیا۔ میں چاہندا میں جاواں تیرے سچ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ ستجگ آوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا پورا کر قول اقرار، وعدہ ویکھنا چائیں چائیا۔ میں تیرا ہو کے شکر گزار، شکر یہ کہہ کے سیس نوئیا۔ بہتا کرنا نہ پوے انتظار، اڈیک جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں سب کچھ کرنہار، کرتا پُرکھ نُوں الاہیا۔ لیکھا پورا کر دے پیغمبر گر اوتار، ستگر شبد تیری وڈیائیا۔ میں تیرا پچّ ہونہار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا پورب قرضہ دے اُتار، مقروض لیکھا اور نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلجگ کہے میں اپنے جگ دا بڑا صوابی، وست سب نوں رہیا ورتائیا۔ مانو ذاتی کیتی کبابی، مانس پشو پنچھی رہے کھائیا۔ کلپنا کوڑ کیتی شرابی، شرع مذاق رہی اڈائیا۔ عشق رہن دتا نہیں حقیقی مجازی، پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ نُوں چمکے نہ کھئے آفتابی، سوریہ ست نہ کھئے رُشنائیا۔ میں بن کے ست دا حق جنابی، حُکم حاکماں دتا سُنائیا۔ میرا کھیل ویکھنا شتابی، انت شروع اِکو رنگ رنگائیا۔ میرا لہنا دینا پورب سب دے نال ماضی، لیکھا دیاں درڑائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا مُلا قاضی، شرع شریعت ونڈ وندا ئیا۔ کسے دی قائم رہن نہیں دینی اراضی، رزق رازق رحیم رہیا سمجھائیا۔ کلمہ رہن دینا نہیں کوئی واعدی، واعزکار نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ کلجگ کہے ميں بڑا ہويا ہوشيار، جگت جہان اپنی لئی انگڑائيا۔ دھرم دا بن کے ہونہار، سچ نون پايا چائين چائيا۔ کوڑ گريارا کر کے ظاہر، سرشٹی وشياں وچ ٹکائيا۔ ميں کلپنا دا وڈا ماہر، گکرماں اپنا رنگ رنگائيا۔ جھوٹھ دا بن کے سار، سکھيا دتی درڑائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائيا۔ کلجگ کہے ميں وقت دا بنيا مالک، مہربان دتی وڈيائيا۔ سرشٹی کوڑ دا بنيا خالق، خلق خدا نالوں بھلاييا۔ وشے پيار دا بن کے بالک، پریم مُحبت سب دے نال رکھائيا۔ شرع دا بن سنچالک، رستے دين دنی درڑائيا۔ ميرے وچ نہيں کوئی آلس، دوس رين بھجان واپو داہيا۔ ميں گکرماں دا بن کے ثالث، ثالثی حق حق کماييا۔ مانس رين دتا نہيں کوئی خالص، خالص رنگ نہ کھئے سمائيا۔ سب دے اندر بھري تامس، ترسنا کوڑ نال ہلکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، میرا ليکھا پورا کر میری بڈھی نہ رہے آنجانت، جاننہار بھوئے سہائيا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

کلجگ کہے پرہو نے دتی ساچی شکتی، شکتی شالی دتا بنائيا۔ ميں خوشی نال پھراں اُتے دھرتی، دھرتی ویکھاں چائين چائيا۔ نو کھنڈ پرتمی میری کھیل بنی گھر دی، گھرانہ اپنا لیا سہائيا۔ دھار وکھاواں نرائن نر دی، بن اکھاں اکھ اٹھائيا۔ ميرے پيار وچ دنی جگت ویکھو لڑدی، شرع شرع نال ٹکرائيا۔ ميں مُحبت رين دتی نہيں کيسے دھڑ دی، وجوداں سنگ نہ کھئے بنائيا۔ بستی بنی ہنکار گڑھ دی، ہوئے نال وڈيائيا۔ میری آشا کھیل تکه دشا چڑھدی، آپ اپنا پنڈھ مکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وکھائيا۔ کلجگ کہے میری پر پُرکھ نال ہوئی سندھی، ستگر شبد ليکھ بنائيا۔ ميں کھیل کھلاؤنا جگت دھار پابندی، حکم کوڑ نال وڈيائيا۔ سرشٹی درشٹی کرنی اندھی، نیتر لوچن اکھ نہ کھئے کھلاييا۔ من واشنا بناؤنی گندی، ترسنا کوڑ نال ہلکائيا۔ ممتا موہ دا بننا

جنگی، کھنڈے کھڑگ کھڑگ اُٹھائیا۔ دُنی دو جہان دھار جانی ونڈی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ وریہنڈی پاؤنی بھنڈی، بھنڈ ہو کے نچاں
 تپاں تھاوں تھائیا۔ ست دی دھار کرنی رنڈی، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میری منزل پُج گئی اتم کنڈھی، کنڈھا گھاٹ ویکھ وکھائیا۔
 میں جگت جہان دا لیکھ بنایا پاکھنڈی، رُوپ انوپ دِتا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں پرہہ دا سُت دُلارا اک، سوتردھاری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے گیا ٹک، ٹک ٹکی
 پرہہ دے نال لگائیا۔ جس دا واسا میری چھاتی پک، سینے اندر ڈیرہ لائیا۔ جو میرے لیکھ رہیا لیکھ، لیکھنی اپنا حُکم سُنائیا۔ جگت
 جہان دی پا کے بھکھ، میری جھولی رہیا بھرائیا۔ نالے کھول وکھاوے جگت جہان بھوکھ، پیغمبر اوتار گر نال ملائیا۔ مینوں بنا اکھ تون
 سب کچھ رہیا دس، دو جہان اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دے سرنائیا۔ کلجگ
 کہے میں بن کے پرہہ دا پتر، پوت ہو کے سیو کھائیا۔ نراکار دی دھاروں آیا اتر، جنم دِتا کیسے نہ مائیا۔ میں پرگٹ ہویا دواپرتوں بعد وار
 شکر، شکر پروہت باون دھار گیا درڑائیا۔ قول اقراروں کدے نہ جاواں مکر، مُقرہ وقت نال ملائیا۔ میں دین دُنی نوں خالی کرنا ہتھوں
 ٹکڑ، ٹکڑا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا دائرہ مُرید جانے کوئی نہ قطر، نصفو نصف کراں خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ کلجگ کہے میں پیارا پرہو انگ دا، انگیکار اک اکھوائیا۔ میں منگان رہیا منگدا، ترسنا
 جھولی آگے ڈاہیا۔ میرے سوامی میرا وقت جاندا لنگھدا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ میرا وقت سہنجنا کر کے سو کھیل کھلاوے نو کھنڈ
 پرتھی جنگ دا، جگ جگ حُکم ورتائیا۔ میرا کھیل انوکھا ڈھنگ دا، بڈھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا کور کُریارا شوہ دریائے بنے آگمی
 گنگ دا، گنگا گنگوتری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا چاروں گنٹ دنگ دا، حیرانی وچ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا وقت سہائے اند دا، اند دا مالک اند
 اپنا اک جنائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگباد ضلع امرتسر *

جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑ، اگی ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ میرے پھرنا پچھے آگاڑ، پرم پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ پرکاش کرنا ناڑ ناڑ، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ میرا اگنی تت دینا جھاڑ، امرت میگھ نام برسائیا۔ سچ دوارے لینا واڑ، چرن کول دینی سرنائیا۔ میرے اندروں کڈھنی پنچم دھاڑ، پنچم دے مالک دیا کھائیا۔ سہائتا کرنی جنگل جوہ وچ پہاڑ، ٹلیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑا آیا لوک مات، اگی ایکنکار دیاں جنائیا۔ مہربان میرے ول مار جہات، جھاکئی اپنی آپ وکھائیا۔ مینوں سنڈیسہ دے دے اپنا پات، کلاپاتی رنگ رنگائیا۔ مہربان ہو کے پُچھ وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ میرا جگ چوکرئی تیرے نال نات، باؤن مینوں گیا سمجھائیا۔ اوتاراں تیرے پیار دا دتا رس سوانت، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیرا نؤر ظہور شہنشاہ اکانت، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا خالی بھر دے کھات، خواہش ترسنا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اگی جیٹھ کہے پرہو میرا پورب ویکھ ادھار، مقروض دھیان لگائیا۔ مینوں سپتس رکھی کہا پکار، خوشی نال جنائیا۔ وید ویاسا کر کے تینوں نمسکار، سچ گیا سمجھائیا۔ رام نے سپیا دتا ادھار، سہج نال سمجھائیا۔ کرشن رادھا کہا نال پیار، پریمکا پریم نال درڑائیا۔ موسیٰ تک تیرا چمتکار، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کھیل تک نظار، بن نظر نین اٹھائیا۔ محمد مل کے نال چار یار، یاری تیرے نال لگائیا۔ نانک نے اگی جیٹھ پہلے دن وجائی ستار، رباب اپنے ہتھ اٹھائیا۔ گوبند پُرکھ اکال دا کر دیدار، جوتی جوت وچ سہائیا۔ ستگر شبد نگاہ لئی مار، میرے ول اکھ اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے کل کلکی اوتار، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو نرگن دھار آوے وچ سنسار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اک نال اک دا میلا کرے اپار، ایکا ایکے نال جڑائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں دی ہووے بہار، بہشت سورگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے آپ نرنکار، نرگن ہو کے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی تیرا بن کے میت پیار، مِتر پیارا ہو کے دیا کھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگباد ضلع امرتسر *

کلجگ کہے رسنا جہوا نہ دے صفائی، اپنی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میری چار جگ دی تک لے گواہی، پیغمبر گر شہادتاں رہے
 بھگتائیا۔ میں اکھراں نال اکھر ملا کے لائی سائی، ٹوٹے دین دئی کرائیا۔ میرے ہندسے تک لے اکائی نال ملا دہائی، صفرے صفر روپ
 دسی لوکائیا۔ میں کوک سناواں اچی کر کے بانہی، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ میری میٹ سکے کھئے نہ شاہی، کوڑ دے ٹکے دتے لگائیا۔ مینوں
 یاد آوندا جس ویلے گوہند مان دتا جھیور چھپے نائی، جٹاں رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے میں بنا مکھ توں بھری آہی، بن ہویکیاں دتا درڑائیا۔ نالے
 پھڑ کے اپنی کلائی، کلمیاں والیاں دتا دکھائیا۔ میں میل رہن دینا نہیں نال بھیناں بھائی، بھائی بھائیاں سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے جیٹھ پرہ اُتے کر مول نہ مان، میں سچ دیاں
 سُنائیا۔ اوہ سب دا سانجھا بھگوان، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جس نے مینوں دتا دان، جگت وست جھولی دتا ٹکائیا۔ بنا کے
 حکمران، لوک مات بھیجیا چائیں چائیا۔ سندیسہ دے دھر فرمان، حکم حکم وچ سمجھائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی کرنا دھیان، ستاں دپیاں کھوج
 کھوجائیا۔ میرے اُتے ہو مہربان، محبوب دتی ورتائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی رہن دینا گیان، شاستر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کوڑی کیریا تن
 مندر اندر کرنی پردھان، ممتا موہ سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔
 کلجگ کہے جیٹھ کس دی کریں صفت صلاح، صفت (سجنا) دے سُنائیا۔ تیرے کول کپڑا گواہ، جو شہادت دتے بھگتائیا۔ میرا مالک بے
 پرواہ، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس میری بنت لئی بنا، تن وجوداں رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دتا وسا، واسطہ لکھ
 چوراسی نال جنائیا۔ حکم سندیسہ دتا آپ سنا، آپ اپنا بھیو کھلائییا۔ مائس ذاتی ویکھنی تھاون تھان، تھان تھنتر دھیان لگائیا۔ جیواں
 جنتاں بڈھی کرنی وانگ کان، کاگ وانگ گرائیا۔ پیار رہن دینا نہیں پُتران مان، پتا پوت نہ کھئے سہائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں مان سکے
 کھئے نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت دینا تپائیا۔ میں وی اُس پرہو نون خوشی وچ کر لئی ہاں، ہاں کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا اتم کرے حق نیاں، نیاںکار اکو اک نظری آئیا۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہیرے دے نوٹ * ❁

گرمکھ ساچا ائملا ہیرا، جگت قیمت نہ کھئے چکائیا۔ جس دا لیکھے لگے دھرم دھار سریرا، سرتی ستگر شبد سائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کِرپا کرے وڈ پیرن پیرا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن ساچے ہون نہ دیوے دلگیرا، دھیچ دھیچ دھیچ رکھائیا۔ نیتز نین سچ پیار دا وین ویکھے نیرا، ہنجھو اپنا رنگ وکھائیا۔ جس دا لیکھا شبدی دھار کیرا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ گرمکھ ہیرا سدا ائٹل، جگت ترازو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوار کدے نہ جائے بھل، مارگ کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پریتی وچ جائے کھل، اپنا آپ گھول کھائیا۔ دین دئی وچ جائے نہ رُل، کرتا قیمت اپنے ہتھ وکھائیا۔ بھاگ لگاوے ساچی کُل، کایا کائنات وچ وڈیآئیآ۔ دیوے وست نام ائٹل، بن قیمت جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ گرمکھ ہیرا ونجارا اک ٹک دا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوں پیار وچ پینڈا مکدا، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ تن وجود لیکھے لگے سکدا، سکے ہرے آپ کرائیا۔ مان دے کے اپنے سٹ دا، دلارا اپنی گود اٹھائیا۔ ایہ کھیل ابناشی اچت دا، چیتن ہو کے سب نوں دئے سنائیا۔ وقت شہنجا جس دی رت دا، رٹھی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ اکھوائیا۔ گرمکھ ہیرا لال اپار، لالن دیونہار وڈیآئیآ۔ جنم کرم دئے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کیریا کڈھے باہر، ہوے اگنی تت بھجھائیا۔ سچ پریتی بخش ادھار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار اک گوسائیا۔ روگ سوگ دئے نوار، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ پورب لہنا دے اٹار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مانس جنم پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گرمکھ ہیرا پرکھے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سچ پریتی

بخشے جاپ، ڈھولا آتم پر ماتم سمجھائیا۔ شبد سندیسہ دیوے کھلاپات، پت پر میشور آپ سنائیا۔ جگت میٹ اندھیری رات، ست دا سچ چند دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گُرمکھ ہیرا ستگر چرن چرن بھیٹ، دین دُنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے کھیوٹ کھیٹ، پینڈا دو جہان چُکائیا۔ آتم پر ماتم ساچی سیجالے لیٹ، سچ سینگھاسن وجدی رہے ودھائیا۔ پت پر میشور بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ سچ سوامی اپنے دوشالے لئے لیٹ، ڈرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ہرجن ہیرا سوہے ستگر چرن، ست سچ ملے وڈیائیا۔ کریا کرے کرنی کرن، کرتا پُرکھ ڈھردرگاہیا۔ جھکڑا میٹے جنم مرن، مر جیوت روپ درسائیا۔ مان رکھائے دھرنی دھرن، دھول وجدی رہے ودھائیا۔ ستگر دین دیا آوے پھرن، پھڑ پلُو گنڈھ بندھائیا۔ منزل حق دی آوے چڑھن، پاندھی ہو کے پندھ چُکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے چوٹی جڑن، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے گھاڑن گھڑن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں ہو کے ترنی ترن، تارنہار دیوے وڈیائیا۔ گرہ مندر سہائے گھرن، تن وجود رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی گھاڑن گھڑن، گھڑن بھننہار اک اکھوائیا۔

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جوں شہر *

پنجھی جیٹھ کہے پر بھو میری آشا کر دے سُکھی، سُکھ آسن دے مالک دیا کھائیا۔ دین دُنی رہے کوئی نہ دُکھی، دُکھیاں دُکھ دینا گوائیا۔ خالی نظر آئے کھئے نہ ککھی، تن وجود رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے مانس مانو وچ مانکھی، نو ست کھوج کھوجائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا جن بھگتاں اُجل کر دے مُکھی، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پنجھی جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گر پرہ آگے کرو ڈنڈاوت، بندنا سپس جگدیش جھکائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا دین دُنی وچوں کڈھ بغاوت، مہربان محبوب مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار کر سخاوت، مہربان محبوب

وست نام نام ورتائیا۔ آد نرنجن درد دکھ بھہ بہنجن ساچی دے اگم نیامت، نر نرائن بن رسنا جہوا انتر نرنتر آپ ٹکائیا۔ کوڑ کریا وکار ہنکار
 کر ممانت، لالچ لوہہ رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سوامی انترجامی ٹھاکر ملنا صحیح سلامت، صلح کل دے مالک پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ساڈی اک عرضوئی، نمرتا وچ سیس
 نوائیا۔ تیرا بھگت نظر آئے کوئی کوئی، کوئن کوٹ سرشٹی درشٹی اندر پھرے ہلکائیا۔ سرتی دے سب دی سوئی، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔
 کلجگ مایا دین دنی موہی، پنچ وکار ہنکار وچ گر لائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، دو جہاناں مالکا دیئے سنائیا۔ اوتار کہن سب دی پت
 گئی کھوہی، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گرو گدیو کہن امرت رس نجھہ جھرنا ربیا کوئی نہ چوئی، بوند سوانتی ناہی کول نہ کھئے الٹائیا۔ تن
 وجوداں انتر نرنتر پنچ وکار بنیا گروہی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اپنا سنگ بنائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق ملے کیسے نہ ڈھوئی،
 در دوار ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ساڈے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار ساڈی ویکھ پیشینگوئی، بھوکھت تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی پیشینگوئی تیرے
 چرن کول، قداماں قداماں وچ ٹکائیا۔ مالک خالق نگاہ مار لے اُپر دھول، دھرم دی دھار ایکنکار دھیان لگائیا۔ ساڈے مالک خالق نور
 الہی اول، عالمین یامین تیری اوٹ تکائیا۔ جگت آشا تک لے ہوئی بول، بوری ہوئی خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے بھوکھت کر پروان، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ کریا کر سری
 بھگوان، بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ نشان، نشانہ دو جہان بدلائیا۔ تیرا سندیسہ دتا سب نے دھر دے کاہن،
 کاہن کاہنا تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا تیرے اُتے ایمان، عملان توں ربت نور الہیہ۔ دھردرگاہی سچ امام، موزلے زمنا زکوال زمبائے نورے الہ
 اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اپنیاں
 پچھلیاں تک تحریراں، تاریک اندھیرا جگت نال ملائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی وچ سریرا، شرع دے مالک پردہ آپ اٹھائیا۔ تیرا کھیل
 بے نظیرا، نظراں توں باہر بے پرواہیا۔ کلجگ انت تک اخیرا، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ دین دنی شرع دی کٹ زنجیرا، ظاہر ظہور ہو کے

ویکھ وکھائیا۔ اوہ آشا تک لے کی کہندی بھگت کبیرا، رویداسا کی درڑائیا۔ جس تیری بھیت کرایا کسیرا، جگت مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں
 شہنشاہ پیراں دا پیرا، پیغمبر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سادیاں بھوکھتاں والیاں ویکھ لے پاتیاں، پن اکھڑ قلم شاہی رسیاں جنائیا۔ تیرا کھیل تکیئے لوک ماتیا، ماتر بھومی
 دھرنی دھرت دھول دھول نال ملائیا۔ چاروں گنٹ ہوئی اندھیری راتیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے پیار دی گاؤے کوئی نہ گاتھیا، گہر
 گمبھیر بے نظیر تیرے رنگ نہ کھئے سائیا۔ کرایا کر سرب کلا سمراتھیا، بے انت بے پرواہ بے عیب نُوں الاہیا۔ سادیاں منزلاں تک لے گھائیا،
 پوڑی ڈنڈے کھوج کھوجائیا۔ پیغمبر کہن سادیاں مُکیاں واٹیا، آگے پنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا کھیل دے بازی گر ناٹیا، سوانگیا تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھو آپ گھلائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ سادیا
 دے دے لہنا، لہنیدار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا ساڈا من لے کہنا، پن رسنا جہوا دئیے جنائیا۔ اپنا جگت جہان تک لے بنا نیناں، بنا
 لوچن نین اٹھائیا۔ دھرم دا رسیا نہ کھئے ساک سینا، سجن نہ کوئی سنگ نبھائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے طرفینا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔
 کلجگ کوڑی کرایا تن وجوداں بنیا کہنا، مایا ممتا اپنا رنگ رنگائیا۔ نانا ٹٹ گیا بھائی بھیناں، پتا پوت نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا نو
 کھنڈ وہن وہنا، رڑھدی دے تیری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
 پنجھی جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو پرہو کرے مول نہ دھگا، دھنگوزوری نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے وعدہ ویکھو قول اقرار پگا، پردہ پردیاں
 وچوں چُکائیا۔ کس بدھ لہنا مُکنا مدینہ مگ، کعبے کوک کوک سُنائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا عیسیٰ بُورا کگا، صلیب گل لٹکائیا۔ مۇسے
 کہا میرا محبوب اکو واحد ہووے یکا، نُوں نُوں تورا نہ تورا الاہیا۔ جس دیناں مذہباں دا دتا سب تُوں پٹا، انت پٹا پٹنے والے ہتھ رکھائیا۔ قیمت
 کیسے دی رہے کوئی نہ ٹکا، جگت ہٹوانے ہٹو ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا
 پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو سادیاں وقت آخیری، آخر دئیے جنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ حقیری، بے نظیری اک اکھوائیا۔ اپنی دین
 دنی دی میٹ دلگیری، دلبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار لے وچ غریب امیری، امراپد دے مالک پردہ دینا اٹھائیا۔ اسیں چاہنڈے جھگڑا

شرع نہ رہے سریری، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دھرم دی کر تحریری، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ سب دے اندرون بدل دے ضمیری،
 انتشکرن کر صفائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ حقیری، اوچاں نیچاں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا
 ور، درگاہ ساچی آپ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اکو سب دی منسا، خواہش تیرے چرن ٹکائیا۔ سب دا روپ بنا دے ہنسا،
 سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ من ہنکاری میٹ دے کنسا، کیس گڑھ دا مالک گوہند نال رلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب
 تیرا ہووے ہنسا، ذات اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے گن گائے وشن دی دھار باسک مکھ سہنسا، دو سہنسر جہوا نال ملائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن زرگن دھار بخش ملاپ، ملنی ہر
 جگدیش آپ کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہووے جاپ، پن رسنا رس دینا چکھائیا۔ ترے گن مایا کوڑ کلپنا میٹنا پاپ، پنت پُنت آپ
 بنائییا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا باپ، پُوت سپوتے ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ گُریاری جگت میٹ رین اندھیری رات،
 رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ مانس ذاتی جھگڑا رہے نہ ذات پات، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول سب دا ہووے اکو
 نات، رشتہ فرستیاں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن ساڈا کر دے وقت سہاونا، پرہ سوہنی دے وڈیائییا۔ تُوں پرہ پُرکھ پنت پاونا، پُنتیاں اپنے رنگ رنگائییا۔ سب دی پوری کر
 دے بہاونا، ترسنا اپنے چرن ٹکائیا۔ آشا کوڑ رہے نہ کامنا، کام کرودھ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ ستگر شبد پھڑا دے دامنا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔
 جن بھگتاں درشن دے دے آہمو ساہمنا، ستمکھ ہو کے نظری آئییا۔ تینوں سب نے کہا کاہننا، کاہن کاہنا تیری بے پرواہیا۔ پیغمبران تیرا
 نور چمکاونا، نور الابی نور کر رُشنائییا۔ گرواں تیرا ڈھولا گاونا، گیت گوہند نام صلاحیا۔ تُوں پرہ پُرکھ پر ماتم ہو کے ساچا وقت سہاونا،
 سوہنی سیج ہنڈھائییا۔ کلجگ وچوں ستجگ پرگٹاونا، پرگٹ ہو کے دیا کھائییا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ٹکاونا، نو کھنڈ پرتھی ست
 دیپ آپ سہائییا۔ راؤ رنکاں آپ سمجھاونا، شاہ سلطاناں بھیو چُکائییا۔ ساچا در بنک اک پرگٹاونا، پرگٹ اپنا آپ کرائیا۔ جتھے چار ورنان
 اٹھاراں برن سب نواونا، سجدیاں وچ بیٹھن سیس جھکائییا۔ تیرا منگل گیت گوہند اکو گاونا، کلمہ کائنات پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی شبدی دھار حُکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سینگھ دے گرہ جموں شہر وکھ *
 ۶۰۲

اوتار پیغمبر گر کہن تیری خبر اگتی بھاکھی، بھاکھیا دین دُنی دتی جنائیا۔ تیرے نام کلمے دی دُھر دی ساکھی، ساکھیات گرتھ شاستران نال وڈیائیا۔ تیرے دیناں مذہبان دی کردے رہے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے حُکم دی منڈے رہے آگھی، جو اکھراں باہر دتا سمجھائیا۔ ساڈے صاحب الکھنا الاکھی، الکھ آگوچر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیری انتر سنی آواز، جہوا گن نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈا اندروں کھولیا راز، رازق رِزق رحیم رحمت سچ دتی کھائیا۔ سانوں تیرے اُتے ناز، در تیرے منگ منگائیا۔ ساڈے لیکھے لالے نام کلمے روزے نماز، نوازش وچ بیٹھیے سیس جھکائیا۔ ست سچ دا دین دُنی دے اعزاز، فضل اپنا اک کھائیا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہووے وعظ، واجدع کر خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیریاں گائیاں کتھا کہانیاں، ستگر شبد صفت صلاحیا۔ تیرے نام کلمے چلائے بانیاں، بان انیالا تیر چلائییا۔ پھردے رہے وچ چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سینج بھجے واہو داہیا۔ تیرے پیار وچ مؤجاں مانیاں، خوشیاں دا گیت خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کِریا کر دے شاہ سُلطانیا، ستگر مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیریاں منزلاں ملن رُحانیاں، رُوح بُت تیری وجدی رہے ودھائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پُہمن سِنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر *

اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈے دُھر دے رام، رمیّا تیری بے پرواہیا۔ نورِ الہی حقِ امام، امامِ اماما تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گرو گُردیو کہن تیرا کھیل مہان، مہا کتھ کتھی نہ جائیا۔ اپنی دینِ دُنی ویکھ جگت جہان، نو ست کھوج کھوجائیا۔ دھرم دا دھرم ست دا رہیا نہ کھئے ایمان، کوڑی کِریا وچ جگت ہلکائیا۔ شرع شرع دا کرے قتلِ عام، مقتول دسے خلق خُدائیا۔ تُوں مالک کُل تمام، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ ویکھ اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تینوں سجدہ حق کرے نہ کھئے سلام، سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ گھر گھر اندر ویکھ حرام، حیرت وچ ساڈی دُہائیا۔ سب نوں بھلیا تیرا کلمہ کلام، قائم مقام نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں انتِ اخیر بے نظیر کر انتظام، انتقام لے جگت لوکائیا۔ اسیں چاہندے شرع دا رہے نہ کھئے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ مانو ذاتی اکو تیرا دھرے دھیان، ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ تُوں یودھا بلی بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ رحمت کر رحیم رحمان، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ وست دے دے دان، داتے دانی دیا کھائیا۔

۶۰۴

۶۰۴

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر *

اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈی نمو نمو دُنداوت، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ تُوں مالک صحیح سلامت، صلح کُل نورِ الہیا۔ دینِ دُنی وچوں کڈھ بغاوت، بغلگیر کر خلق خُدائیا۔ ن ام کلمہ اکو سب نوں دے نیامت، وصل اصل یار دے سمجھائیا۔ اپنا بھیو دس دے صدی چوڈھویں کِس بدھ آؤنی انت قیامت، چوڈاں طبق ویکھن نین اٹھائیا۔ تیرے کول سب دی حق امانت، وست اگم دینی ورتائیا۔

دین دُنی جگت جگیا سُو ماَنو اِنسان ہُوئے اِنجانت، عقل بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، تیرا روپ انوپ سکے نہ کھئے پہچانت، بے پہچان پڑدا دینا اُٹھائیا۔

اوتار پیغمبر گر کہن پرہو ساڈا سانوں دے دے حق، حقیقت دے مالک مہر نظر اُٹھائیا۔ ٹوں سوامی واحد اکو یک، یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گر تیری سیو کھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرپندھ مُکایا کئے تھک، تھکاوٹ وچ تیری دُہائیا۔ صدی بیسویں حضرت عیسیٰ دھار لئی تک، مسلہ ویکھنا چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں رہے کوئی نہ شک، حضرتے محمد رسول اللہ کہہ کے گیا جنائیا۔ نانک گوہند جو سندیسہ دتا وت، بے وطنان دے مالک تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی آشا اکو پیار منگدی، دوسر لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ خُہاری مستی دے دے اپنے رنگ دی، رنگت نام کلے والی چڑھائیا۔ دین دُنی گھڑی دسوی آگے آؤن والی تنگ دی، تنگدست ہُوئے لوکائیا۔ دھرنی اُتے کھیل ہونی شرع والے جنگ دی، جگتی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیسے ہاتھ نہیں آؤنی مہانے ونجھ دی، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہو کرپا کر جلدی، جلدھارا ویکھ وکھائیا۔ کلا تک لے کلجگ کل دی، کلکاتی کی اپنا کھیل کھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی آگ ویکھ لے بلدی، امرت میگھ آب حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ پون ہوا تتی ویکھ لے چلدی، سائنک ست نہ کھئے کرائیا۔ کیسے قیمت پائی نہیں دھرم والی گلّ دی، ککرم اپنا کھیل کھلائییا۔ دین دُنی روپ بنی چھل دی، کپٹاں بھری لوکائیا۔ مینوں یاد آئی سَتجگ دھار راجے بل دی، جو باون گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا حُکم نہ معلوم، سمجھ وچ کچھ نہ آئیا۔ اسپں چار جگ دے ساتھی تیرا ہجوُم، اکٹھے ہو کے دیئے سُنائیا۔ تیرے چرن قدم بن رسنا جہوا لئیے چوُم، چمّ درِشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈا پیشین گوئیاں والا ویکھ مضمون، الفیے توں باہر دھیان لگائیا۔ تیرے حُکم دا حُکم ہووے قانوں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسپں سارے تیرے مَنوں، گر اوتار پیغمبر شکرانے وچ

سیس نوائیا۔ تیری سوہنی ویکھیئے رسوم، رسم اگلی دینی سمجھائیا۔ جس وچ مالک رہے کوئی نہ اُتے بھوم، زمیں زماں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری نام خُماری مستی وچ نرگن دھار جائیے جھوم، سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ باز سنگھ دے گرہ جموں شہر *

اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکال جوتی جاتے، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کھائیا۔ آد جگادی دو جہان پت ماتے، نرگن نراکار نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتے، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اُٹھائیا۔ آتم پرما تم تیرے نالوں تھے ناتے، پاربرہم برہم ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ نو کھنڈ پرِتھی ست دیپ اندھیری راتے، ساچا نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بن تیری کِریا پُچھے کوئی نہ واطے، اوتار پیغمبر گر بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرے نام کلمے کلجگ انت پئے ڈونگھے کھاتے، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جھگڑا تک لے دین مذہب ذات پاتے، اوچ نیچ میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گائے کوئی نہ گاتھے، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرا تھے، ہر کرتے تیری آس رکھائیا۔ دین دُنی دا لیکھ بدل دے مستک ماتھے، بدھنا لہنا جھولی دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے ویکھ لے اپنی خلق، مخلوق دے مالک دھیان لگائیا۔ جوتی نور تیری نظر نہ آئے جھلک، جگت اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا روپ پر سے کوئی نہ پچھے پلک، پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نگاہ پار کرے کوئی نہ فلک، فرش خاکی زمیں نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈی برہوں ویراگ وچ نکلے کلک، کلکی تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ کلجگ میٹ اندھیرا اندھ، اندھ آتم دے رُشنائیا۔ آتم پرما تم سرِشٹی درِشٹی اندر دس دے چھند، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ دین دُنی شرع دویتی کوڑ کڑیاری ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ موہ وکار ہنکار اندروں میٹ دے گند، جگت ترسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے جوتی

دھار چاڑھ دے چند، کوڑ کِریا اگیان اندھیر دینا مٹائیا۔ ماٲو ذاتی خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ تن وجود حق
 محبوب تو دوار جانا لنگھ، جگت واشنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سیج سہاؤنی پلنگ، سکھ آسن سوہیا پائیا۔ تیرے نام دا وجے گھر گھر مردنگ،
 دھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے نرگن لاؤنے اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ امرت دھار نچھر سرور وکھا دے گنگ،
 بوند سواتی نابھی گول گول ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن دین مذہب دا میٹ دے بندھن، جھگڑا شرع رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب توں بخش اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دھوڑی
 مستک خاک ٹیکا رما دے چندن، دُرمت میل میل دھوائیا۔ مانس ماٲو ماٲکھ ورن برن سب تیرا اکو دوارا منگن، بندو مسلم سکھ عیسائی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری ڈنڈاوت سجدیاں والی دھرم دی دھار ہووے بندن، نمو نو کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں
 شاہ سلطاناں غریب نائیاں چاڑھ رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا ہتھ پہنا دے ست سچ دا کنگن، ست ستوادی ہو
 کے دیا کھائیا۔ ہر پردے اندر نرتت ہو کے پا دے ٹھنڈن، ترے گن اگنی اگ بھجائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٲی تت پنجن، پنچم شبد دھار ناد
 سناؤنا چائیں چائیا۔ نام ندھان نیتر پا دے انجن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی سدا درد دکھ بھے بھنجن، بھو
 ساگر پار کرائیا۔ تیری چرن دھوڑ جن بھگتاں ہووے مجن، دُرمت میل دینی مٹائیا۔ تیرے نام نگارے وچ سنسار مسجد شودوالے مٹھاں
 وچ وچن، گرو دوار چرچ تیرا ڈھولا گائیا۔ نو ست برہم مت تتو ت ایکا اپنا میل کرا لے دھر دے سجن، سکھ ساتھی اپنا سنگ بنائیا۔
 شرع دی رہے کوئی نہ حدن، حدود اکو اک وکھائیا۔ جتھے ملدا پرماندن، جگت دکھ روگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی دھار دیپک اگھے جگن،
 بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا زمیں اسماناں باہر اُپر گگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال در تیرے سیس نوائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر نرگن دھار ہو کے پریم پریتی وچ منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ میٹ دے وچوں دین دنی جگ، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ شرع دی سڑے کوئی
 نہ اگ، امرت میگھ نام دینا برسائیا۔ جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پنڈھ مکائیا۔ تیرے نالوں تیرے ہون نہ کدے الگ،

وچھڑیاں میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ ٹوں سُوڑیہ سرگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی شرع دی میٹ دے حد، حدوڈ اپنی اک وکھائیا۔ اسیں خوشی ہوئیے گد گد، سرشٹی درشٹی اندر تیرا نام اکو نظری آئیا۔ لوک مات جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تینوں رہے سد، سدے دیئیے چائیں چائیا۔ مانو ذاتی سارے تیری آتم دھار جد، ہندو مسلم سکھ عیسائی تن وجوداں ونڈ ونڈائیا۔ سب ٹوں نام خُماری امرت رس پیا دے مد، مدھر دُھن شبد شبد کر شنوائیا۔ کایا ماٹی انتر بھگت سہیلے تینوں لین لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرنائی سرشٹ سبائی جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن پرہ تیرا اکو ہووے ڈھولا، گیت سنگیت راگ ناد شبد دُھن شنوائیا۔ نراکھ دھار ایکنکار دھرم دھار دا ہووے سوہلا، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ آتم پرما تم نرور تیرا ہووے بولا، انبولت اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ مانس مانو مائکھ تیرے در دا ہووے گولا، چاکر سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ستگر شبد دو جہان بنے وچولا، وچلا پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرا نور نظر آئے جوتی جاتے آگئی اُپر دھولا، مالک خالق پرتپالک تیری وجدی رہے ودھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا بہار کر ہوؤا، کلجگ کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ من کلپنا تن وجود رہے نہ روؤا، رونق اپنے نام شبد لگائیا۔ سچ دوارا وچ سنسارا تیرا اکو ہووے کھولا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ ترازو پُرکھ اکالے بنا تولا، رام دے رام تیری دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا اکو نام ہووے رس، رستہ اور نہ کھئے جنائیا۔ بیہو ابھیدا دینا دس، دہ دشا دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو دوارے پنڈھ مکاؤنا بس بس، ہستی اپنی اک پرگٹھائیا۔ شبد انیالا تیر مارنا کس، کوڑ ککر کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ جگت وکارا چرناں

ہیٹھ دینا دھس، لالچ لوہہ رہے نہ رائیا۔ نجہر جہرنا اگئی دینا رس، بن رسنا جہوا آپ چکھائیا۔ کایا مندر اندر رین اندھیری میٹنی مس، سوریہ چند جوت کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا گاؤندے ہون جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ تیرے ٹکے مستک لائیے دھوڑی، خاکی خاک راکھ رمائیا۔ دین دُنی چتر سگھڑ بنا دے موركھ مؤڑھی، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ کلجگ کیریا باہر کڈھ دے کوڑی، کوڑ کُٹب رہن نہ پائیا۔ بینتی کریئے تیرے سچکھنڈ حضوری، حضرتان دے مالک سیس نوائیا۔ اپنا جلوہ بخش دے نوری، نوری نور کر رُشنائیا۔ موسیٰ کہے میں اشارہ دتا اُتے کوہ طوری، قدرت دے قادر تیری اوٹ تکائیا۔ عیسیٰ کہے میری آسا نہ رہے ادھوری، حدوداں ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ محمد کہے میں تیرا ہوواں مشکوری، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ نانک کہے سب دی آسا کرنی پوری، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ گوبند کہے گڑھ توڑنا ہنکار غروری، عُربت سب دے اندرون باہر کڈھائیا۔ چار جگ دی سب دی جھولی پاؤنی مزدوری، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اگلا پنہ رہے نہ دوری، منزل منزل دینی چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مستی نام دینی سروری، سرت شبد نال ملائیا۔

۶۰۹

۶۰۹

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے پروردگار پاکی پاک، پت پت پت تیرا نام دُہائیا۔ بند کوڑی بجر کپاٹ کھول دے تاک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ منوا منسا وچ رہے نہ عاق، گڑھ ہنکار دینا نُرّائیا۔ نگاہبان ہو کے دین دُنی ول جھاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی جیواں جنتاں پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن پریت بخش دے نات، نر نرائن دیا کھائیا۔ ساڈی سب دی اکو بات، باطن پڑدا دینا کھلائییا۔ تُوں مالک کملاپات، پت پریشور نور الاہیا۔ کلجگ اتم دے دے اگئی دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ تیرا کھیل تکیا جگ چوکری بھہانت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سب دے پردے کر دے شانت،

اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن
 پرہ تیری انوکھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ جگت جہان آلیوں دُگا
 بوٹ، تڈھ بن گود نہ کھئے رکھائیا۔ بھرے بھلے کوٹی کوٹ، اینگت رہے گُرائیا۔ سب دے اندر اپنی پرگٹ کر دے نرمل جوت، جوتی جاتے
 دُگمگائیا۔ جھکڑا میٹ دے ورن گوت، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ ویلا لنگھ گیا بہت، آگے اور نہ ہور ودھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو کہن اپنی دین دُنی کر لے شدھ،
 ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرمل دھار بنا لے دُدھ، پتت پاپی آپ ترائیا۔ پنچ وکار کرے نہ یُدھ، یُدھسٹر دا لیکھا پور جنائیا۔ کلجگ
 کوڑی کرپا بدل دے جگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دی اودھ گئی پگ، گُر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا سترگر شبد دو جہاناں پئے
 کد، فُدرت دے قادر لے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار
 پیغمبر گُر کہن پرہ اپنی ویکھ لے سرشٹی، سریشٹ اپنا دھیان لگائیا۔ تیرا ربیا کوئی نہ ایشٹی، ایشٹ دیو درس کھئے نہ پائیا۔ سب دی
 اندروں دھارا تک بھرستی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ دھرم دا ربیا نہ کوئی گریستی، نار کنت وجے نہ کھئے ودھائیا۔ مُحبت رہی نہ کیسے
 سیکھ دی، سیکھیا وچ نہ کھئے سہائیا۔ ساڈی آشا تک لے بھوکھ دی، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ کلجگ کلا میٹ دے نت دی، نر نرائن
 تیری آس رکھائیا۔ گھڑی سلکھنی کر دے سب دی وار تھت دی، پلاں نال پل مل کے دین گواہیا۔ ٹھگوری رہے نہ کلجگ چت دی،
 چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ مُحبت بھر دے بتکاری بت دی، نج نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ بن تیری کرپا سرتی کیسے نہ ٹکدی، ٹکیاں وچ
 وکی لوکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری تھان پوجا ہندی پتھر اٹ دی، تیرا نوری درس کھئے نہ پائیا۔ انت کھیل مُکا دے مائس مانو بھٹ
 دی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ آشا ویکھ لے گوبند والی چٹ دی، جو یارڑے ماچھوواڑے تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چٹ کہے میں لیکھی بنا اکھر، قلم کانی گوبند شاہی رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ میں یارڑے لتھی ستھر، سیج سولان نال ہنڈھائیا۔ نیتر مول نہ ورولیا اتھر، بنجھوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ پچھلی سچ کہانی لگی

دسَن، دہ دشا دیاں سُنائیا۔ پِن رَسنا جِہوا بَی دند لَگی ہَسن، پِن مُکھ مُکھ کھلائیَا۔ پِن قَدماں پِئندا لَگی نَسَن، بھجی واہو داہیا۔ انت کر کے اپنا پتن، پتھارتھ اپنا پندھ مُکائیا۔ دُنیا دارو ویکھو ماہی دا پتن، جتھے جگت نئیَا نوکا نظر کھئے نہ آئیَا۔ اوتھے پُجدے گُرمکھ ہیرے رتن، اموک اپنا رُوپ بدلائیَا۔ جتھے شبد دھار جوت نُوَر دِسے لٹ لٹن، پِن تیل باقی رُسنائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارا اگما گھٹن، بنک دوار سوہبا پائیَا۔ جس گرہ سنت سہیلے وسن، دُو جا نظر کھئے نہ آئیَا۔ اِکو کتھا کہانی کتھن، دُو سر اور نہ کھئے پڑھائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سمجھائیَا۔ چٹھی کہے میرا چار جگ تون وکھرا لیکھ، گوبند دھار ملی وڈیائیَا۔ میرے صاحب دا ہونا اولّا بھیکھ، بھیکھادھاری اِک اکھوائیا۔ جس دی نظر آوے نہ کوئی کسے ریکھ، ریکھ مَن ویکھن کھئے نہ پائیَا۔ اُس دا اگمڑا ہووے ویس، دو جہان کرے رُسنائیا۔ مالک بن نریش، نر نرائن حُکم ورتائیَا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گیش، گنپت سیس نوائیا۔ اُس سہاونا اتم سمبل دیس، ساڈھے تَن ہتھ وجے ودھائیَا۔ جس کلجگ کوڑی کِریا میٹنا کلیش، کل کلکی حُکم ورتائیَا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال گوبند دس دسمیش، دہ دشا پڑدا دئے چُکائیَا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن دھار رہے ہمیش، ہم ساجن اِک اکھوائیا۔ جس دے چرن دوار اوتار پیغمبر گر ہوتے پیش، پیشین گوئیَاں نال رکھائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا حُکم سدا ویشیش، ویشیاں تون باہر وشو دا مالک آپ جنائیَا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرانم سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گر میں ویکھدا رہیا پتِریاں، رین سبائی پِن اکھراں پھول پھلائیَا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹاں ویکھو کتِریاں، کونا کونا دئے گواہیا۔ ٹھاڈیاں آشاں اتم ہو گئیاں ستِریاں بہتِریاں، بہتِرا دا مالک کی اپنا حُکم ورتائیَا۔ باون دا سندیسہ راجے بل دی دھار جنم لیا گھر کھتِریاں، کھتِریٹا چمریٹا اِکو رنگ وکھائیَا۔ جس دے حُکم وچ مان رہنا نہیں کسے شتِریاں، چھتردھاری سیس نوائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ گھلائیآ۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانوں میں پڑھدا رہیا پٹیآں، رین سبائی اکھڑ اکھڑاں نال ملائیآ۔ مینوں دو جہان چوڈاں طبق چوڈاں لوک دسدیاں رہیاں ہٹیآں، ہٹوانیو تہانوں دیاں سنائیآ۔ چار جگ دے شاستراں دیاں نظر آوندیاں رہیاں کھٹیآں، وستو دین دنی نال ملائیآ۔ جدھر نگاہ ماری تہاڈیاں شرع دیاں ڈوراں دسیاں کٹیآں، کٹاکش کلجگ کوڑ لگائیآ۔ پرمیو پیاریو مترو انت سب نوں بھرنیاں پینیاں چٹیآں، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ پیغمبرو شمعداناں دپیکان وچ رہنیاں نہیں وٹیآں، پلی تیل نہ کھئے وڈیائیآ۔ نگاہ مار لو تہاڈیاں شرع دیاں مریاداں ٹپیاں، ٹاپوآں دیو مالکو تہانوں دیاں سنائیآ۔ تہاڈیاں خواہشاں کلمے دھار پھردیاں تھپیاں، نام ناما روپ بدلائیآ۔ خوشی نال راتی ساریاں ہو گئیاں اکٹھیاں، مل مل خوشی بنائیآ۔ بن سیس جگدیش چرناں ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک خاک رمائیآ۔ مینوں این جاپیا تہاڈیاں دلایلاں سب دیاں شبدی دھار نال مل کے بن گئیاں جٹیآں، جنہاں دا مالک اکو نظری آئیآ۔ تہاڈیاں واراں گاونیاں نہیں آگے کیسے بھٹیآں، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بھيو گھلائیآ۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں رین سبائی تکدا رہیا آگے پتر، بن کاغذاں ویکھ وکھائیآ۔ لبھدا رہیا تہاڈے گرہ نچھتر، گھڑی پل کھوج کھوجائیآ۔ مینوں اکو نظر آئی بن اکھڑاں والی سطر، جس دی سطح بوندی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ اُس دا لکھیا لیکھ نہیں کیسے اٹ پاہن پتھر، لیک تصدیق نہ کھئے کرائیآ۔ اکو پرہو دا پیار یارڑے ٹکیا ستھر، سوہنی سیج بنائیآ۔ میں اگلی کہانی لگا دسن، دہ دشا دھیان لگائیآ۔ اپنی ویکھو رین اندھیری مسن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ تہاڈا حکم دھر دے حاکمو لوک مات وچوں لگا نسن، بھجے واہو داہیا۔ نارد کہے میں خوشیاں وچ لگا ہسن، ہس ہس کے دیاں سنائیآ۔ مینوں پرہ دا آون لگا رسن، بن رسنا رس چکھائیآ۔ جس دا اکو ہونا جسن، اکو صفت صلاحیا۔ جو دین مذہب سب دے لگا کچھن، کچھ مچھ دا لیکھا نال ملائیآ۔ جس کھیل کھلاؤنا لہندی دھار اتر پورب پچھ دکھن، دہ دشا ویکھ وکھائیآ۔ سب دے بھانڈے کرنے سکھن، سخاوت نظر کھئے نہ آئیآ۔ میں ہو گیا ہکن بکن، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ میں اک سندیسہ بنا رسنا دیواں پچن، بن سندھیا سرگھی سنائیآ۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آگے

نویں رچاؤنی رچن، رچنا اپنی اپنے نال ملائیا۔ نال خوشیاں لگا نچن، نارد بودی رہیا پلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ سب نوں آیا دسن، دہ دشا اکو حکم ورتائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی لچھمی دے نوٹ پنڈ سپر ضلع جموں *

جن بھگت کہے میرا تن وجود خاکی، مئی جگت ونڈ ونڈائیا۔ میرا امرت جام ساقی، ستگر شبد شبد پلائیا۔ میری دین دنیا آشا والی باقی، خواہش جگت وچ ٹکائیا۔ ستگر شبد اپنا پڑدا کھول کے تاکی، گرہ ساچا رہیا دکھائیا۔ پھڑ باہوں چڑھائے آگے راکھی، بن رکاباں دئے ٹکائیا۔ بن اکھاں مروائے جھاکھی، جھاتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ جن بھگت کہے میرا تن وجود سریر، خاکی ماٹی نظری آئیا۔ میرے اندر مالک بے نظیر، نظراں توں اوہلے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو امرت بخشے ٹھنڈا سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ جنم جنم دی بدل تقدیر، تدبیر اپنی نال بدلائیا۔ میرا روپ نہیں شاہ حقیر، جگت شرع نہ ونڈ ونڈائیا۔ میرا ساتھی اک کبیر، جو سہج نال گیا درڑائیا۔ جس دے پاٹے دسے چیر، جگت رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جن بھگت کہے میرا لہنا دینا نال لکھمن، لچھمن دھار دئے گواہیا۔ میرا تن وجود کدے نہ ہویا سکھن، ست سچ وست وچ نظری آئیا۔ میرا صاحب میری جگ جگ پیج آوے رکھن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ گھاٹ دکھائے پتن، تٹاں اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پیار دا بخش کے یتن، یتھارتھ اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ جن بھگت کہے میری پورب دھار داسی، دسرتھ دہ ملی وڈیائیا۔ مینوں لکشمین سدا پریم نال کہندا سی ماسی، مسیر رشتہ نہ کھئے جنائیا۔ دوس رین کردا رہندا ہاسی، ہس ہس جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ دکھائیا۔ جن بھگت کہے میری داسی سنگ گشلیا، سمرترا دتی وڈیائیا۔ لکشمین اک دن میری گود سینگھاسن ملیا، بہ کے خوشی بنائیا۔ پھیر اپنا پاسا تھلیا، کروٹ وچ لئی انگرائیا۔ مینوں پیار نال سندیسہ دتا اکلیاں، سہج نال سنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ داسی کہے میرا نام ہندا سی لچھی، لچھمن خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اک دن گلّ دسی اچھی، سہج نال سمجھائیا۔ میں چاؤ گھنیرے وچ نسی، بھجی واہو داہیا۔ جھٹ مینوں پے گئی غشی، سرت رہی نہ رائیا۔ میرے اندر آواز آئی میں بنا سروناں بھکھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ اک خبر اگئی یاد رکھیں، تینوں دیاں درڑائیا۔ ہن جگت جہان چوں میٹ جانا اکھیں، تن رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر درد ہوئی ڈاہڈی وکھی، تن وجود گئی تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائی۔ لچھی کہے میرا سواس ہویا پورا، جگت سنگ رہیا نہ رائیا۔ مینوں سنی اگئی تورا، آواز دتی سنائیا۔ نگاہ مار لے کی حکم دیوے نور نورانہ نورا، جوتی جاتا کی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ شبہ سنایا یاد اکو گلّ رکھنی، سندیسہ ڈھردرگاہیا۔ تیرا لہنا مکیا جگت جہان اُتر پورب پچھم دکھنی، پاندھی پندھ رہیا نہ رائیا۔ کلجگ انت کھٹی ساچی کھٹی، کھٹکا جگت رہے نہ رائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ٹپنی، تیرا لیکھا ویکھے ڈھر دا ماہیا۔ توں جٹ دی دھار ہونا جٹنی، سیوک سیوا لیکھے پائیا۔ توں اکو پڑھنی پٹنی، جو پٹنے والا دئے سمجھائیا۔ اکو ٹک چینی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر نہ آئیا۔ پھر تیری صاحب پت رکھنی، ہوئے آپ سہائیا۔ لکھ چوراسی منزل ٹپنی، جنم مرن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا روپ ہووے امولک بپرا رتنی، کرتا قیمت آپے پائیا۔ سچ دوار ایکنکار جوڑے نتنی، سچکھنڈ دوار سہائیا۔ خوشیاں نال پہنچنا اپنے وطنی، بے وطنان پندھ مکائیا۔ لچھی تیرا کلجگ اتم نام ہونا لچھی، لچھمن دی آسا تیری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں جاپ جپیا رسنی، رستہ دین دنی گئے بدلائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنس کور دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں نرگن دھار رہیا سوچدا، جگت عقل نہ ساتھ رکھائیا۔ منسا اندر منسا رہیا لوچدا، بن لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ نگارہ سن دا رہیا اگے سلوک دا، جو انسنت رہیا سنائیا۔ کی لیکھا ہونا مات لوک دا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کی ویس دھریا نرگن دھار جوت دا، جوتی جاتا کی اپنا بھیو کھلائیا۔ جس جھگڑا مکاونا ورن گوت دا، گوتم دی آسا نال ملائی۔ میرا حصہ ٹھیک ہووے پروست دا، براہمن ہو کے دیاں سمجھائیا۔ مان ٹٹنا گڑھ ہنکاری کوٹ دا، در نظر کھئے نہ آئی۔ نگارہ وجنا اکو شبد اگتی چوٹ دا، چوٹی چڑھ کے دئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں تکدا رہیا بن نیتر لوچن نیناں، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ میتوں جگت جہان دسیا طرفیناں، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ٹھاڈا منے کوئی نہ کہنا، دین مذہب گئے بھلائی۔ کی اگلا حکم ورتے نر نرائنا، نر ہر اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں کلجگ کوڑی کریا وہن وہنا، جگت دھار نظر کھئے نہ آئی۔ بالمیک دا لیکھا پورا کرنا وچ رمائنا، رام دے رام اپنا حکم ورتائیا۔ جس دین دیال ہو کے سب دا دین دینا، دیونہار اک اکھوائیا۔ اُس دا بھانا اتم سب نے سہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار اکو بہنا، دوسر گرہ نظر کھئے نہ آئی۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میری ویدا تکو پرائی، پورب لیکھے رہی جنائیا۔ جو سندیسہ دے کے آئے زبانی، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کھیل کھیلے نوجوانی، یودھا سور اک اکھوائیا۔ پیغمبرو جس نوں متیا باپ اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ گرواو جس دی ستگر شبد نشانی، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ اُس دی سارے ویکھو مہربانی، مہربان کی اپنا حکم ورتائیا۔ جو بھگتاں منزل کرے آسانی، بن پاندھیاں پندھ مکائیا۔ چرن پریتی منزل دیوے رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ اتم پرماتم کلمہ دئے کلامی، کائنات دئے سمجھائیا۔ جس

نوں سب نے کہا مالک گل اسمانی، نور نورانہ نور الہیہا۔ اوہ سب دی اتم کئے غلامی، شرع زنجیر زنجیر ٹڑائیا۔ ہر گھٹ بن کے انترجامی،
 ویکھے تھانوں تھائینیا۔ ست دھرم دی دیوے وست مہانی، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل اک کھلائیہا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میری ودیا بنا اکھراں توں ست، ست ونجارے دیاں جنائیا۔ جس دے وچ اکو
 برہم مت، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی پرہو پیار نال جوڑے نت، رشتہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ ستگر دھار دھر دی دیوے
 مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس وچ اکو پوجا اکو سمرن پرہو دا تپ، دوسر تپسیا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم ساچی تھاپنا رہیا تھپ، مہربان اپنا
 رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مگھوالی ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو نگاہ نال گہری، گہر گمبھیر بے نظیر دھیان لگائیا۔ ٹھاڈے سکھ مُرید پرم پُرکھ دے بن گئے ویری،
 مترو نام سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوئی پینڈو تے کوئی دسے شہری، شرع نے سارے کیتے قصائیا۔ من منسا سب دے اندر ورتی قہری، نو
 ست نظری آئیہا۔ سب دی اندروں واسنا ہو گئی زہری، وس کوڑ روپ چڑھائیا۔ دین دُنی سروناں نال ہو گئی بہری، دھر دا حکم سُنن
 کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو نگاہ مارو رائے دھرم لا بیٹھا کچہری، چتر گیت بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو او کلجگ ویکھو گھٹا کالیاں، کل کاتی کی اپنا کھیل کھلائیہا۔ ٹھاڈیاں منزلاں
 لنگھ گئیاں باہلیاں، آگے پندھ نظر نہ آئیہا۔ پن ہتھ مارو تالیاں، خالی ہتھ دیو جنائیا۔ بوٹے سکدے جاندے ٹھاڈے دھرم دے مالیاں،
 امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ شرع دیاں دھرتیاں ہونیاں کالیاں، خالق رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ دھرم بیج بیج کھئے نہ ہالیاں، ست وست نہ کھئے
 ٹکائیا۔ دھرم دے زمیندارو ٹھاڈیاں چکے نہ کھئے پنجالیاں، پنجاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں جیجے ویکھو جگت سالیاں، نیتر نین نین

تکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب نوں کرن والا دیوالیا، دوالے سب دے رہیا کڈھائیا۔ یودھے سؤریہ بن کے اپنیاں بٹھو رومالیاں، رُوح بُناں سنگ ملائیا۔ جلوے نوں جناؤ جلالیاں، ظاہر ظہور کرو رُشنائیا۔ پھل ویکھو اپنی اپنی ڈالیاں، مذہب دین کھوج کھوجائیا۔ چلہ رہیا کیسے نہ چالیا، چار کُنٹ گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گُرتکو دین دُنی دی کرنی، کرتا پُرکھ رہیا جنائیا۔ سچ دی مرے کوئی نہ مرنی، مر جیوت رُپ نہ کھئے بدلایا۔ دو جہاناں ترے کوئی نہ ترنی، تارنہار نہ کھئے سہائیا۔ اتم پھل کچے والی رہنی نہیں جڑنی، جڑ چیتن دھیان لگائیا۔ جھگڑا مٹنا ورنی برنی، پاربرہم پرہہ آپ مُکائیا۔ سچ دوار ایکنکار لگے تکو کوئی نہ چرنی، چرنودک جام نہ کھئے پیاٹیا۔ نیتر کھلے کیسے نہ ہرنی پھرنی، ہرِ درشن پیکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کی کھیل کھلائے اُپر دھرنی، دھول دُھر دا رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گُرتکو اپنیاں اپنیاں تکو ونڈاں، نو ست دھیان لگائیا۔ دین مذہب دیاں کھولو گنڈھاں، بن اُنگلاں لو بدلایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ لو پیندیاں کیسے نہ ٹھنڈاں، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ اتم سب دا ہو گیا رنڈا، رنڈیے وچ خلق خُدائیا۔ کلجگ نیڑے آ گیا کُنڈھا، کُنڈھی گھاٹ سارے آسن لائیا۔ کوڑ کِریا دا کھڑکن والا کھنڈا، کھنڈیاں والیو دیاں درڑائیا۔ پھرنی دروہی وچ ورہنڈاں، بھنڈی پوے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ نارد کہے گُرتکو اوتار پیغمبر کچھ اپنیاں دسن دلایاں، خواہشاں جگت نال ملائیا۔ تہاڈیاں کس دے آگے اپیلاں، کون کرے شنوائیا۔ کون دھار بنے وسیلہ، وصل دیوے دُھر دا ماہیا۔ تسیں اک دا کنبہ اک دا قبیلہ، کامل مُرشد کون اکھوائیا۔ کون اپنے حُکم وچ بدلن والا تعطیلا، ترے گُن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ مالک خالق چھیل چھبیل، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ

بنائیا۔ نارد کہے گُر اوتار پیغمبر سارے کرو اک متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ نگاہ مارو اپنی رتا، نین نین وچوں بدلائیا۔ تہاڈے دین مذہب دی رہی کھئے نہ ستا، سطح بلندی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ جیواں انتشکرن ہو گیا تتا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹیا ناتا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ چار جگ دا ڈونگھا پھول کے ویکھو کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نو ست اندھیری راتا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرنی رووے جگت دی ماتا، بن نیناں ہنجهوآں ہار بنائیا۔ کِریا کر دے کھلاپاتا، پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ میرے اُتے ست سچ روپ درسا پرہاتا، سندھیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں نُوں نُوں جوتی جاتا، لکھ چوراسی وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کرنی پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم ہو کے مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گُر کِس کارن پرہ نے تہانوں جنیا، نرگن دھار بنی جنیندی مائیا۔ کِس کارن تیر انیالا ماریا انیا، اندتھڑا آپ جنائیا۔ دین مذہب دا یدھ وکھایا رینا، رن بھومی رنگ رنگائیا۔ کی لیکھا انت تہاڈا بنیا، بھيو ابھید دیو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کی سچ دا لیکھ درڑائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گُر کِس کارن پرہ نے گھلیا، لوک مات دتی وڈیائیا۔ کون سنگھاسن دین دُنی ملیا، مالک ہو کے سوہا پائیا۔ کون حکم سندیسہ نام چلیا، کلمیاں رنگ رنگائیا۔ کی بھاگ لگایا کایا ماٹی کھلیا، خالق دیو سُنائیا۔ کِس بدھ جگت جہان جانا دلیا، دلدریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرہ دا وہن کِس بدھ حکم دا جانا ٹھلیا، آگے ہو کون اٹکائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے نہچل دھام اٹلیا، دُھر حکم آپ ورتائیا۔ تہاڈا دین مذہب کِس کرنی نال پھلیا، پت تہنی دیو وکھائیا۔ ویکھو کلجگ اندھیر جھکھڑ جگت جہان جھلیا، نو ست اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے گُر اوتار پیغمبر کِس بدھ آئے لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ اپنی زندگی ویکھو حیاتی، جیون جیون کھوج

کھوجائیا۔ کی کھیل کھلایا کھلاپاتی، پت پرمیشور کی درڑائیا۔ کی نام کلمہ دسیا صفاتی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ کی شرع چلائی جماعتی، تتان ونڈ ونڈائیا۔ کی کھیل ویکھیا اک اکتی، ایکنکارا کی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے نگاہ مارو باقاعدہ، نو نو دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار رہیا نہ کھئے علیحدہ، وکھری گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جگت ہنکار گرھ ویکھو میں دا، مایا ممتا وچ سمائیا۔ کوڑ وکار وہن ویکھو نیں دا، شوہ دریا روپ بدلائیا۔ دین دنی جھگڑا ویکھو کھیہ دا، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرؤ نگاہ مارو دھرنی اُتے حکم نہیں کیسے نوں بیع دا، آد جگاد جگ چوکڑی مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکھ اکالا دین دیالا ڈمیوار نرگن شے دا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا سمبل ساڈھے تین ہتھ گرہ دا، گھر اپنا اک سہائیا۔ جس دا نام جیکارا دو جہاناں ہونا جے دا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا دین دنی ڈوئے دا، دوئی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا کھیل ہونا آد جگادی ہے دا، ہے بھی ہوسی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگت جہان دھرنی دھرت دھول تھیں کا، تھنتران پڑدا آپ اٹھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں * *

نارد کہے جن بھگتو اپنے اندروں کڈھو خدی، خود مالک دھیان لگائیا۔ اپنی پوتر کرو بڈھی، بڈھ دا لینا نال ملایا۔ جگت وکار چھٹو بڈھی، بڈھشتر کہہ کہہ رہیا سنائیا۔ پرہو دی رمز سمجھ لو گجھی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اپنی دیپک جگاؤ بڈھی، جوت جوت جوت رُشنائیا۔ اپنی آشا کرو آگھی، آگن آتھن وجے ودھائیا۔ ویکھو کی پکار کرے بسدھی، دھرتی رہی سنائیا۔ میرے اُتے کھیل ہندا پرہو جگ جگی، ستجگ تریتا دواپرکجگ پورب نال ملایا۔ میں جیو جہاناں نال رہندی رُجھی، رُجھیواں جگت جگت جنائیا۔ پرمیو میرے پیار دی اجڑن نہ دیو جھگی، محل اٹل دینا بنائیا۔ میں بھجی تھی چاروں گنٹ اچھلی کدی، تپی چائیں چائیا۔ میں کوٹن کوٹ برس دی پرہو پیار وچ ہوئی نہ بڈھی، بڈھیپا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنا جنم ویکھو الھڑ ملووک، ملک الموت توں لینا پچائیا۔ ستگر شبد نال رکھو سلووک، سوہلا گاؤنا چائیں چائینا۔ میں اچی پکاراں کوک، جگت جہان رہیا سُنائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا سب توں رہی بھوک، پُھنکارا مایا ممتا موہ لگائیا۔ تن وجود ماٹی خاک خالی ہووے بھوک، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر تکان اُدھر دے چہات چھوت، چہتردھاری روپ نہ کھئے درسائیا۔ جھگڑا پیا پنج بھوت، پنجم میل نہ کھئے ملائیا۔ جدھر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا نال ہلکائیا۔ دھرم رہیا کیسے نہ کوٹ، کایا کُٹیا خالی نظری آئیا۔ کلجگ ویکھ اولّا تن وجوداں سوٹ بوٹ، بوٹا دھرم نہ کھئے لگائیا۔ پرم پُرکھ دے بنو سچ سپوت، پتا پوت لے گل لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در دے وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھگتو انتشکرن ہوئے نہ کیسے گمراہ، ہنکار وچ کھئے نہ آئیا۔ دُھر دا نام نکلے تہاڈے سواس ساه، ساه ساه وچ سہائیا۔ ستگر شبد بناؤنا اک ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گا، گاوت گاوت خوشی رکھائیا۔ پندھ مُکاؤنا تھل اسگاہ، مہیئل رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہ ملن دا سب نے رکھنا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ گرہ مندر سُنھجنا ہووے تھان، ساڈھے تِن ہتھ وچ ودھائیا۔ گھر سوامی ملے آ، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ دین دیا لا درس دیوے دیکھا، دیکھت پیکھت اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مندر دیوے سہا، سوہاؤنت ڈیرہ لائیا۔ جیون جیون وچوں دے بدلا، بدلا رہے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سہیلا ہو کے پکڑے بانہ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔

۶۲.

۶۲.

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دؤلت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیئے تُوں وی دس دے اپنا رونا، دُکھیئے اپنا درد جنائیا۔ کوجھیئے کھیئے تیرے اُتے کھیل ہونا انہونا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سکہ دی نیند سچ وچ کیسے نہ سونا، سرتی ستگر وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ انت تیرا وچھڑن والا پرائینا، میلا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کوڑ گڑیار تیرے اُتے کوہنا، حلالی جھٹکا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھن دؤلت غریباں امیراں کولوں کھوہنا، کھوہ کھوہ دی

کھیل دئے وکھائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا آچار درونا، گردیو پانڈو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک کھیل کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنی دس بے حالی، بہل ہو کے دے جنائیا۔ تیری دھار پریم ہوئی کالی، کالا داغ نہ کھئے
 مٹائیا۔ سچ دھرم دی گودی ہوئی خالی، نام ست نہ کھئے بھرائیا۔ جگت وکارا کوڑ ودھیا جعلی، جوٹھ جھوٹھ وچی ودھائیا۔ کلجگ اوڈھ
 بھوگ لئی باہلی، آگے اور نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے کھالی، کھلاپت حکم ورتائیا۔ ستگر شبد وچولا بنے دلالی، سودا حق
 حق جنائیا۔ تیرے اُتے بہل ویکھے لکھ چوراسی ڈالی، پت ٹاہنی بھول پھلائییا۔ تُوں اُس آگے ہونا سوالی، جو آیا دُھر دا ماہیا۔ اپنے گرہ
 لینا بھالی، باہر کھوجن دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔
 نارد کہے دھرنیئے اپنے رو کے دس دکھڑے، کوک کوک سُنائیا۔ مانس جگت جہان ویکھ لے بُھکھڑے، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر
 پیار نالوں رُٹھڑے، رسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ گیڑ مُکن مۇل نہ پُٹھڑے، چوراسی پندھ نہ کھئے کٹائیا۔ ہر ہردے اندر دسن عُصڑے، گلے
 وچ خلق خُدائیا۔ مانس مانکھ ویکھ لے ٹکڑے ٹکڑے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ غریباں بُھکھے سُک گئے رُکڑے، رُکنی دا لیکھا کرشن نال
 سمجھائیا۔ پرہہ نوں سیس مۇل نہ جھکڑے، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ کھلی سب دی ویکھ لے گُڑے، مینڈھی سیس نہ کھئے گُندائیا۔
 مینوں ایوں جاپدا نو کھنڈ تیرے اُجڑے، ستاں دیاں نہ کھئے وسائیا۔ کوک پکارن ستجگ تریتا دوا پرکلجگ بُڈھڑے، بہڑی بہڑی کر
 سُنائیا۔ جس پیار وچ دھرنیئے تیرے لنگھ گئے جُکڑے، جُگ چوکڑی اکھ اُٹھائیا۔ اوہ آیا سمبل والی گُٹھڑے، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی کھیل کھلائییا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنا دس دے اولا روگ، روگے
 تینوں دیاں جنائیا۔ گھر گھر اندر ویکھ لے سوگ، سُرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔ کوڑی کِریا کیتا وجوگ، وچھوڑے وچ خلق خُدائیا۔ ہردا
 سکے کوئی نہ سودھ، پت پُت نہ کھئے بنائیا۔ بُدھی دا بنے کوئی نہ بودھ، اُبھو نظر کیسے نہ آئییا۔ آتم پرما تم ملے نہ کوئی سنجوگ، ساچا
 سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ گُڑیارا دسے بھوگ، بھگون رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بھگون اُتے بھگت رکھدے رُعب، آپ اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنیاں پُوریاں کر لے منگاں، منگئیئے

تینوں دیاں جنائیا۔ وقت سُہنجنا ویکھ لے چنگا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ پچھلا سماں تیرے اُتے لنگھا، آگے نواں رنگ چڑھائیا۔ جس دے چرناں وچ چھوہندی گنگا، شوہر بانکا نور الاہیا۔ تیرے سینے سینگھاسن لایا پلنگا، چھاتی کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ اُس دا سُن نام مردنگا، مرد مردانہ ربیا وجائیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا تتاں پنجاں، پنچم اپنی گنڈھ بندھائیا۔ تیرے انتشکرن ویکھنہارا رنجا، رنجش ویکھ خلق خُدائیا۔ میں سچ آکھدا تینوں براہمن گنجا، نارد ہس کے ربیا سُنائیا۔ جھکولا دیوے پون اُنجا، پون پوناں نال ملائیا۔ لیکھا ویکھ لے نراکھ دھار بونجا، باون تیری گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تینوں آکو سُنائے چھندا، مُچھندگی دین دُنی گوائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبرو گرو گُردیو نگاہ مارو دیپ جنبو، جمع ہو کے دھیان لگائیا۔ کی لیکھا لہنا دینا حصہ سمجھائے شنکر شنبھو، بن ہندسیاں گنت گنائیا۔ کی فرمان دیوے دُھر دا دیناں بندھو، پاربرہم پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ کون کھیل قُدرت دے قادر لگے چنگو، چار جگ دا پندھ مُکائیا۔ کس دی دھار سب نونلاوے انگو، انگیکار ہو جائیا۔ دین دُنی دی شرع ڈوری ویکھو پتنگو، پرا پستی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ میرے مترو نگاہ مار لو کس بدھ لگنا لبو، لمبیاں باہواں کر کے دیاں سُنائیا۔ اُس ویلے دو جہان کنبو، تھر تھراہٹ وچ لوکائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیاں مذہباں دی دھار حُکم ارمبھو، ارمبھا اپنا ناچ دے وکھائیا۔ سارے آکو چن سناوو جوتی دھار چھندو، شبدي شبد وڈیائیا۔ پروردگار سانجھا یار کس بدھ دوزخ بہشت سورگاں دھار لنگھو، بن قداماں قدم اُٹھائیا۔ کی لہنا دینا مترو تت پنچو، پنچم بھیو کون چُکائیا۔ محمد کیرپری دھار ہونا چنگو، موسیٰ نال اکھ ملائیا۔ عیسیٰ سیس اوڈھن ہووے ننگو، ہیٹ نظر کھو نہ آئیا۔ گوہند کون وجائے مردنگو، مرد مردانہ کی سُنائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبرو میرے نیترو وگدے ہنجھو، نیتان نیر وپائیا۔ بے شک میرا سیس ہووے گنجو، بودی اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ نارد

کہے گر اوتار پیغمبر جنبو دیش دا کون کنارہ، جمبک کی جنائیا۔ بھیو کھولنہارا، بنا سوسوتی جہوا جگت بلائیا۔ بول سنائیاں دھارا، جہوا
 زباں نہ کھئے بلائیا۔ بن اکھیاں کرنا اشارہ، سینت دین دنی باہر وکھائیا۔ کی حکم ورتے کرتارا، قدرت قادر کی درڑائیا۔ کی تہاڈے ہووے
 اختیارا، مختیارو سچ سچ دیو سمجھائیا۔ سارے لکے وار بول کے نعرہ، نر نرائن سیس نوئیا۔ ناردا اوہ تک لے کل کلکی چوویاں اوتارا،
 چوہیسا جگدیشا نور الاہیا۔ جس نوں سب نے مٹیا پروردگارا، جلوہ گر اک اکھوئیا۔ جو نرگن روپ دھر دوبارہ، ڈہری اپنی کھیل
 وکھائیا۔ جنبو دیپ دیپک کر اجیارا، اجالا کرے چائیں چائیا۔ جس دا شبدي دھار تککارا، بےقرارا حکم سنائیا۔ اوہدا روپ نہ پُرکھ نہ
 نارا، تتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبدي شبد لگا کے نعرہ، دو جہاناں کرے شنوئیا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو کلجگ
 اتم پاوے سارا، مہاسارتھی بنے خلق خدائیا۔ اُس نوں سدا سدا نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدياں وچ سیس نوئیا۔ جو ایتھے اوتھے پاوے
 سارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اکم اتھاپیا۔ جنبو دیپ کہے
 میرا دھرم دی دھار دائرہ، دایاں بایاں اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبران وکھاواں اپنا مشاہرہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پرہہ دا روپ
 انوپ کراواں ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ دین دنی وچ کوئی ہو رہے نہ بہرہ، انسنت سنت سمجھائیا۔ جس کارن پُرکھ اکالے دین دیا لے
 جوتی جامہ پہرہ، روپ انوپ آپ بدلائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ اکو گہرا، گہر گور سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جنبو کہے میرا گھاٹ نو سو چرانوے کوہ، کوہ کروڑی دھیان لگائیا۔ جتھے آواز سنے
 سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چائیا۔ آد نرنجن کر کے لو، لوئن دھر دا آپ کھلائیا۔
 ایکنکار بخش کے موہ، محبت اپنے وچ ٹکائیا۔ ابناشی کرتا نال چھوہ، شوہر بانکا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان بھیو چکا کے دوئے دو،
 ایکا ایک روپ درڑائیا۔ پارہم پرہہ آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چائیا۔ ستگر شبد شبد نر موہ، جگت محبت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائیا۔ جنبو دیپ کہے میں شکرئیے وچ کران شکرانہ، شنکرا
 تیری خوشی منائیا۔ پیار محبت دا اتم ہتھ دے گانا، سوہنا سگن سمجھائیا۔ کھیل وکھا زمیں اسمانا، دو جہاناں بھیو چکائیا۔ لیکھے لا لے

زویداس چہار والا کانا، کائنات پڑدا آپ اٹھائیا۔ بچن پورا کرے جو نانک بغداد وچ کپہا مردانہ، مُدّتاں دا بھیو کھلایا۔ لیکھا تک لو زمیں
 اسماناں، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، نوجوان تیری وڈیائیا۔ رحمت کر رحیم رحمانا، رحمت سچ سچ کھائیا۔ سب
 دا لیکھے لا بیانا، پیشین گوئیاں جوڑ جڑائیا۔ خوشیاں والا اپنا دس ترانہ، تریا توں باہر باہر پڑھائیا۔ کیرپا کر مرد مردانہ، یودھے سوریپر
 تیری سرنائیا۔ جنبو دیپ کہے میرے اُتے سب توں پہلے جھلے تیرا نشانہ، ستّ رنگ دے مالک ستّ رنگ دینے وکھائیا۔ تیرا یُدھ ہووے بنا
 تیر کمانا، شترُو شستر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا دھرم دھار دا ہووے اک میدانا، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر جنبو دیپ تکیو نشانیاں، نشانے پورب
 نال ملایا۔ بھوکھتاں والیاں تکیو کہانیاں، پیشین گوئیاں اکھڑ اکھڑ جڑائیا۔ اکھراں والیاں ویکھو بانیاں، شاستراں نال ملایا۔ نگاہ مارو
 چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سینج بھول بھلایا۔ اندر وڑ کے تکیو اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، گنگا گوداوری جمناسرستی دھیان لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ جنبو دیپ کہے میرا لیکھا دھار جبک، مکنا تسی نظر
 کیسے نہ آئیا۔ میرا اکو ہووے سبق، سکھیا سچ سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا نال چوڈاں طبق، چوڈاں لوک سنگ نبھائیا۔ جیہڑے سارے رے
 بھٹک، تریہن تھاؤں تھائیا۔ بن شرع زنجیریاں رے لٹک، زمیں اسماناں نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا پورا ہونا وقت، گھڑی پل نال ملایا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل کرے اُتے جگت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جو میل ملائے ہرجن ساچے بھگت، بھگون اپنی گنڈھ پوائیا۔
 لیکھے لاوے بوند رکت، تن وجوڈاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ رام دی آشا ویکھے جو سندیسہ
 دتا بھرت، ایڈھیا باہر قدم ٹکائیا۔ جو ارجن نال کابن نے لائی شرط، دھرم دی دھار گنڈھ بندھائیا۔ جو پیغمبران صلح کُل دا لیکھا دسیا
 اُتے عرش، عرشی پریم ویکھ وکھائیا۔ اتم سب دی پوری کرے حرص، ہوس دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے درس، دید عید چند
 چمکائیا۔ جگ بدلنا جس دا فرض، فاضل ہووے دھر دا ماہیا۔ گر اوتار پیغمبران منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن ٹکائیا۔ جنبو کہے
 اُس دا ویس ہووے اسچرچ، اچرچ لایلا آپ وکھائیا۔ ستگر شبد پئے غرض، گرج اپنی نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ دی تھان ستجگ دا نام کرے

درج، درجہ بدرجہ سب دا پندھ مُکائیا۔ یودھا سؤرپر مردانہ بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو ست دا میٹے اندھیرا گرد، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال دین دنی ونڈے درد، درد دکھ بھہ بہنجن مہرواں مہرواں مہرواں مہر نظر اٹھائیا۔

* ۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے جنبو میں تیری چارے کوٹ لنگھی، بن پیراں بن قدمان قدم بدلائیا۔ میری دھرم دھار دسی ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے انتشکرن ایہہ کھیل لگی چنگی، چنگی طرح درڑائیا۔ میتوں شنکر ملیا بانا پھر کے جنگی، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ہتھ کلجگ آيو پھڑی لمبی، لماں پے کے ویکھ وکھائیا۔ نالے اندروں رسیا کمی، جٹا جوٹ سیس بلائیا۔ پھیر نگاہ ماری دنیا ویکھی ڈمبھی، پاکھنڈ وچ وڈیائیا۔ پھر ہتھ مار کے اپنی کندھی، دھونی خاک دتی اڈائیا۔ پھیر کرم کانڈ دی ویکھی ڈنڈی، اوجھڑ راہ پئی لوکائیا۔ پھر بنا دھار توں ویکھی چنڈی، جو اپنا روپ بدلائیا۔ جان نین اٹھایا سب دی آشا پورب جاندی لنگھی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال تکیا شاہ سورا سرہنگی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گروآں نال سندھی، لیکھ جنایا تھاوں تھائیا۔ نارد کہے میں نگاہ بدلی میتوں پچھے بھجدی آوندی دسی گنگی، گنگا اپنا قدم اٹھائیا۔ نال جمنائے دو ٹنگی، دوہرا اپنا روپ بدلائیا۔ سُرسی پچھے رہن نہ دتی ونڈی، بھجی واہو داہیا۔ گوداوری بنا آشا توں اپنی آشا پار لنگھی، آگا پچھا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں پاسا بدلیا نال اشارہ تکیا نور نورانے چندی، چند چاندنا کی چمکائیا۔ پھیر زور نال گنگا مٹیا ہو کے کمی، اپنی آواز دتی سنائیا۔ میں روپ بدلا کے کہا میں تیرا بھینگی، بھجان باہواں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جھٹ ستگر شبد اشارہ دتا سارے اپنے اپنے بلاؤ کندھی، موڈھے دین دنی وکھائیا۔ امرت دھار ویکھو کس بدھ ہوئی گندی، رس رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے جھٹ

میرے ول گنگی اٹھایا نین، اکھّ اکھّ ملائیا۔ پھیر جمن لگی کہن، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ سُرسی تیرا لیکھا نال ترین، ترینی دے مالک رام
 رام جنائیا۔ گوداوری کہے میرا گوبند ساک سین، مالک اکو نظری آئیا۔ نارد کہیا کملیو ٹھاڈا پانی دا وگدا وپن، جلدھارا نال ملائیا۔ ذرا نگاہ
 مار لو کی اشارہ دتا بالمیک وچ رمائن، رمتے رمتے ٹھاڈا پنڈھ مکائیا۔ تسیں وسن والیاں وچ پنڈوائن، پنڈسہ اکائی والا نال ملائیا۔ اوہ ویکھ
 لو کلجگ کوڑی کیریا بن گئی ڈین، ڈورؤ ڈنک اپنا رہی وجائیا۔ ٹھاڈے وچھڑ گئے ساک سجن سین، براہمن پنڈت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گنگا کہے نارد سُن میرا سندیس، ستگر شبد شبد
 جنائیا۔ میرے کھلے ویکھ لے کیس، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ میں تکیا اک نریش، نر نرائنا ڈھردرگاہیا۔ جس نے دین دنی وچ پایا
 کلیش، کلا اپنی اک پرگٹائیا۔ مینوں سندیسے دے کے گیا شیش، دو سہنسر جہوا مکھ سہسر نال بلائیا۔ میں ایسے کارن پُرکھ اکال دے
 ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال جنائیا۔ اوہ تک لے جس شنکر نے سیس اڈایا اپنے ست گیش، گنپت کی جنائیا۔ اوہ ویکھنہارا دیس
 پردیش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے
 جمن ہور اکٹا گیت گاندی، خوشیاں نال سنائیا۔ سیس رہی نہ کھئے پراندی، لال گللا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ میں مٹیا سب دی بن گئی
 باندی، کلجگ اپنی کلا ورتائیا۔ مینوں قسم سور گان دی، رو رو دیاں ڈہائیا۔ وڈیائی رہی نہیں کیسے تیرتھ تھ تھان دی، تھان تھنتر
 راون مارن دھانپیا۔ وڈیائی رہی نہیں میری شکنگنا والی بانہ دی، لال رنگ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے ودواناں دی بُدھی ہوئی کان
 دی، کاگ وانگ گرلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نارد کہے میں نگاہ
 ماری روندی دسی سُرسی، سُرت سچ نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا چاروں گنٹ مستی، مست دیوانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ترینی دھار
 میری اُجڑن والی بستی، کھنڈر خاک دے لوکائیا۔ میں تکن آئی اکو ہستی، بن نینان درشن پائیا۔ ایہہ کھیل جسدے وس دی، واسطہ
 اوسے چرن ٹکائیا۔ میں ونجاری اُس دے جس دی، صفتان نال صلاحیا۔ نالے روندی نالے ہسدی، دوویں روپ بدلائیا۔ کلجگ دھار
 ویکھ لے کوڑ کڑیاں بھکھ دی، ساچا سنگی سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ شرم رہی نہیں میرے اُتے کیسے اکھ دی، اکھراں والے کرن لڑائیا۔ مایا رانی

ویکھ لے نچدی، گھنگٹ مول نہ کھئے رکھائیا۔ قیمت رہی نہ لچ پت دی، پتت ہوئی لوکائیا۔ وے ناردا میں ایسے کر کے واسطہ گھتدی، رو رو
 دیاں ڈہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سد اپنی دیا کھائیا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری گوداوری
 میری تکدی بنا اکھاں توں بودی، بڈھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں ہس کے کہا نی تینوں پرہو کیوں کڈھیا اپنی وچوں گودی، گود وچ نہ کھئے
 رکھائیا۔ تیرا لیکھا نال اُس ویدی سوڈھی، جو گوبند ڈھر دا ماہیا۔ جس دا پھل کیسے نظر نہ آئے عنچا پھل ڈوڈی، ڈنڈاوت سب دی ویکھ
 وکھائیا۔ گوداوری کہے ناردا میں اوسے دے پیار دی روگی، ڈکھ سکاں نہ کھئے سمجھائیا۔ جو میرے دھرم دھار دا جوگی، جگتی اپنی گیا
 سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ دنیا ہو گئی لوبھی، لالچ وچ گر لائیا۔ گوداوری تیرا امرت رس رہے مول نہ دھوبی، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔
 اُس ویلے میرا ٹھا کر آؤنا موجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ ٹوں اُس دی بنا کھوجی، کھوجنا تھاؤں تھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا انت ٹھاڈی مک
 جانی روزی، رازق رزق رحیم اپنی کلا ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔
 نارد کہے میں رین سبائی گھنیا، پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول کنارہ چھیا، پن رسنا رس چکھائیا۔ پھیر شبدا گمنا
 سنیا، انسنت دتا درڑائیا۔ میں مالک خالق کُن کنیا، کائنات میری ڈہائیا۔ میں لکھ چوراسی وچوں بھگت پیار چنیا، دوسر نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ نارد کہے مینوں گنگا سہج نال ماری
 تھاپی، تھپک دتا بلائیا۔ پنڈتا اپنی پُرانی کڈھ لے کاپی، پن اکھراں اکھر جنائیا۔ جس وچ اکو پرہو دا جاپی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 پُرکھ اکال ہونا وڈ پرتاپی، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ جس ٹوں سب نے مٹنا کھلاپاتی، پت پریشور کہہ کے سپس نوائیا۔ جو کلجگ میٹے
 اندھیری راتی، ستجگ ست چند چمکائیا۔ گنگا کہے میرا سینہ پاڑ کے ویکھ لے چھاتی، چھتردھاری رین کھئے نہ پائیا۔ مینوں ایوں جاپدا
 پنڈتا کیسے گھر جگنا دیوا نہیں کوئی باقی، بے وطن دسے لوکائیا۔ میں سوچدی رہی ساری راتی، ستیاں نیند کھئے نہ آئیا۔ پھیر نگاہ ماری اپنے
 وچوں جھاتی، جھاکئی لئی بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی ورتائیا۔ نارد کہے جمنا
 سُرستی ٹسیں ہوئیاں کیوں دلگیر، گوداوری نال میل کے دیو سنائیا۔ ساریاں کہن ساڈے بستر لٹھے چیر، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا

امرت رس رہیا نہ سپر، کلجگ وکھ بھری دسے لوکائیا۔ ساڈا نیتر وکے نیر، رو رو گر لائیا۔ بھڑی ویلا آیا انت اخیر، آخر دئیے سمجھائیا۔
 سانوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج رہن کھئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھے گھت گئے وہیر، کلجگ وسن گیا رڑھائیا۔ دھرم دی رہی نہ کوئی
 تصویر، تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میری
 براہمن والی مہورت، نچھتر سچ سچ جنائیا۔ مینوں خوشی نال وکھاؤ اپنی صورت، ستیو لو انگڑائیا۔ پچھلا پندھ چھڈو نیڑ دورت، اگا
 ویکھو چائیں چائیا۔ جے کلجگ پاندھی ہو گئے موركھ مؤڑھت، اپنا آپ گئے بدلایا۔ ستگر شبد دی سُنو تورت، ترت تہانوں دئے
 سمجھائیا۔ جس کلجگ ناتا تورنا کوڑت، ست سچ نال ملائیا۔ اُس دی چرن مستک لاؤ دھوڑت، دھوڑی خاک رمائیا۔ جو آسا منسا
 پوری کرے پورت، پورن برہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ گنگا
 گوداوری جمنا سُرسی سہج نال مکھ تون چُک کے پڑدا، نین نیناں وچوں مٹکائیا۔ پھیر ویکھیا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔
 جھٹ نارد تون میرا میں تیرا پڑھدا، بن حرف حرُوف سُنائیا۔ کدے اندر کدے باہر وڑدا، گھرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کدے روپ وکھائے اپنے
 سروپ دھڑ دا، کدے جوت نور سُسنائیا۔ جھٹ گنگا دی بانہ پھڑدا، ہلُونے نال بلائیا۔ اوہ ستگر تک لے جو نہ جھے نہ مردا، مر جیوت
 روپ نہ کھئے درسائیا۔ جو آد جگاد سب کچھ کدا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جو کھلیو تہاڈے امرت بھنڈارے بھردا، امیوں رس آپ
 وکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے کلجگ کل دا، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جو مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس لہنا دینا
 پورا کرنا راجے بل دا، باون میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ سمبل سینگھاسن اپنا ملدا، سچ دوار سوہا پائیا۔ جو دوس رین سندیسے گھلدا، رین
 سبائی تہانوں رہیا سمجھائیا۔ اُس دا وسیرا نہیں کیسے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت جھل دا، جھلیو اپنی جھلک دئے وکھائیا۔ جو سب تون
 پھرے چھلدا، اچھل چھل ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ میں سچ دساں اوہ سیئی آیا ہویا کل دا، کلماں تون باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جاتا ہو
 کے بھگتاں اندر رلدا، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔
 گنگا گوداوری جمنا سُرسی جھٹ نیتر پایا سُرما، نور نور وچ رکھائیا۔ نارد ساڈے اندر فُریا فُرن، پتہ نہیں کِس دتا سُنائیا۔ اسیں ہُنے اُس

پاسے نوں تُرنا، جتھے تُرت ملے دُھر دا ماہیا۔ کیسے دے موڑیاں نہیں مُرنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دے چرناں اتم سب نوں پینا
 جُڑنا، جوڑی ہر جگدیش نال رکھائیا۔ ساڈا جل پانی دا وہن اُپروں نیچے رُڑھنا، بھجے واہو داہیا۔ جس دے وچ پاہن پاتھر کُھرنا، مئی
 خاک روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ چُکائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن
 سُرسی تسیں پرہو دے پیار وچ وڈیاں، وڈے دی وڈ وڈیائیا۔ میں کوک سُناواں چُک کے اپنیاں اڈیاں، اڈی چوٹی زور لگائیا۔ آہ ویکھ
 لو میں پُرائیاں لکھتاں تہاڈیاں کڈھیاں، جُگ چوکڑی نال رلائی۔ جنہاں وچ لکھیا جس ویلے کلجگ وچ پرم پُرکھ نے آؤنا تُساں سب دیاں
 چُک کے لے جانیاں ہڈیاں، جو تہاڈے وچ مانس مانو گئے ٹکائیا۔ بے شک تسیں پرہو دے پیار وچ اچے نڈھیاں، نوجوانا نظری آئیآ -
 تہاڈیاں جوتاں پانی دی تہ اندر جگیاں، باہر دے نہ کھئے رُشنائیآ۔ جے پرہو نوں ملنا تے سرتے پا لو سگیاں، سگناں نال چڑھنا چائیں
 چائیا۔ تہاڈیاں سوہنیاں ہوون جھگیاں، انگیاں انگ نال سہائیا۔ تہمتاں ساڑھیاں ہوون لمبیاں، کئی کئی نال جُڑائیا۔ مستک بندیاں
 ہوون چندیاں، چند چاند نے نال رُشنائیآ۔ مینڈھی سیس واہیاں ہوون کنگیاں، پٹی دھرم دھار بندھائیا۔ تہاڈیاں منسا ہوون ٹھنڈیاں،
 اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ آشا ستگر نال ہوون گنڈھیاں، وچھوڑا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تُساں بھجنا واہو داہی پگنڈنڈیاں، بکھڑے راہ پنڈھ
 مُکائیا۔ سب نے اکو وار گاؤنا چھنڈیا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اندر واشنا رہن موں نہ گنڈیاں، کلجگ جیواں دھارا باہر
 کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرسی کہن
 ساڈا روپ ہووے انہونا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پنڈتا اسیں پریم پیار وچ پریم ماہی موہنا، مُحبّت وچ سہائیا۔ اپنا اُس دے آگے
 دسنا رونا، رو رو حال سُنائیا۔ کیوں مالکا ساڈا حق حقوق کھوہنا، خالی ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے جمن گوداوری سُرسی گنگا تہاڈا روپ الاہی ہووے ہندی، ہند بھارت نال وڈیائیا۔
 مستک لال ہووے ہندی، بندرابن دا کاہن نال ملائیآ۔ تہاڈی آشا ہووے زندی، زندگی دین دنی تجائیا۔ تہاڈی اک اک لٹ ہووے
 کھنڈی، بؤرا روپ درسائیا۔ تہاڈی پوتر ہووے پنڈی، اپنا رنگ بدلائیا۔ کیسے دا روپ ہووے نہ بنگالی ہندی، سندھی ویکھنی چائیں

چائیا - جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم کی ورتائیا۔ چارے کہن نارد اسیں پھریئے وچ اجاڑ، کنارہ گھاٹ تٹ نظارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے بستر لہنگے کلجگ جیواں دتے پاڑ، انگي انگ نہ کھئے سہائیا۔ ساڈی دُکھی ہوئی ناڑی ناڑ، بوند بوند رہی کُرائیا۔ ساڈا وقت دُبیلا سماں دسے مار، دھرم دی دھار دھرم نہ کھئے جنائیا۔ جھٹ نارد مکھ بولیا پاڑ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نی اوہ مالک خالق دُھر دا لاڑ، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس سب دے پچھے لائی کلجگ دھاڑ، کوڑی کِریا کوڑ ملائیا۔ اوہ اتم سب نون دیوے جھاڑ، مئی خاک خاک زُلائیا۔ چرن کول دوارے لے واڑ، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے اگنی آگ نہ لگے ہاڑ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ نی تسیں چلدیاں اتوں چوٹی پہاڑ، انت ساگراں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیا۔ نارد کہے چارے ویکھو چوہ جُگاں، جُگتی اپنی نال ملائیا۔ سب دا وقت ویکھ لو پُگا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ تہاڈا لے کوئی نہ بھگا، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اکو پرہہ دا نام ہونا آگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ ویکھو تہاڈے نال سیس نوائے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول بیٹھی مان گوائیا۔ جس اُتے ہوون والا یُدھا، کلجگ یودھا بیر لے انکُرائیا۔ تہاڈا سپر دھرم دی دھار دسے نہ دُدھا، امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ اوہ ویکھ لے سب دا دپیک بُجھا، نور نظر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جُگاد اپنے ہتھ رکھئے سب دا مُدعا، مُدّتاں دے لیکھے پور کرائیا۔

۶۳.

۶۳.

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گوہڑا رام دے گرہ پنڈ سیئی کلان ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمناسُستی کہے ساڈا کھیل نال بے پرواہیا، بے پرواہی دُھردرگاہی اپنی دیا کھائیا۔ جس نرگن دھار سرگن ساڈا رچن رچایا، جل تھل دے مالک دتی وڈیائیا۔ امرت رس وچ بھرایا، امرپد دا مالک ہویا آپ سہائیا۔ ساڈا رُپ انوپ اپنے وچ چھپایا، ظاہر نظر کیسے نہ آئیا۔ لہنا شنکر نال جُڑایا، جٹا جوٹ مل کے وجی ودھائیا۔ پربت ٹلیاں سنگ بنایا، سگلے ساتھی تیری کھیل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹاں نال سہایا، کیناریاں وجدی رہی ودھائیا۔ سادھان سنتاں میل ملایا، ریشیاں مُنیاں جوڑ جُڑایا۔ شاستر گرتھان نال

سجایا، مندر مٹھاں رنگ چڑھائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپرونڈ ونڈایا، سوہنی بنت بنائیا۔ ساڈا چرن چرنوڈک جیواں جنتاں مُکھ چوایا، رسنا رس وکھائیا۔ اسیں مل کے تیرا ڈھولا گایا، مالک تیری اک سرنائیا۔ جوتی جاتے تیرے وچ اپنا آپ لُکایا، لوک پرلوک نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جاتے تیرا نُور جوت جوت رُشنایا، پُرکھ ابناشی ڈگمگائیا۔ ہتھ ہتھ کے پن قدماں سیس جھکایا، سرن سرنائی لئی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ چارے کہن پرہو تیرے سرن رکھی اوٹ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے انتر رہن نہ دینا کھوٹ، کلجگ کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ ساڈے پاپ کلیور دینے دھوت، دُرمت میل کر صفائیا درشن کریئے تیری نرمل جوت، جوتی جاتے تیرے وچ سائیا۔ ساڈی وکھری رہے کوئی نہ گوت، ذات پاتی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی کہے ساڈی تیرے آگے بندنا، ہتھ ہتھ کے سیس نوائیا۔ تُوں مالک خالق وچ ورہنڈنا، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ تُوں کوڑی کِرپا کلجگ دنڈنا، سَتگر کرنی سچ صفائیا۔ ساتوں انگیکار لاؤنا انگنا، در ٹھانڈے دینی وڈیائیا۔ تیرا مستک دھوڑی لائیے چندنا، ٹکے دھر دے خاک رمائیا۔ ساڈا وہن تیرے چرن کولان وچ ونجھنا، ونجھی ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سورے سربنگنا، سَتگر تیری اک سرنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فٹو رام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی اپنا ویلا لو وچار، وقت گیا ہتھ نہ آئیا۔ در ٹھانڈے کرو پکار، کوک کوک سُنائیا۔ چرن کول جاؤ بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ کِرپا کرے آپ کرتار، قُدرت دا قادر دیا کھائیا۔ تہاڈی سُنے گریہ زار، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا دسو کی ہووے تہاڈے تٹ کِنار، کی گھاٹاں کھیل کھلایا۔ کی کلجگ جیو کرن وبھچار، کوڑی کِرپا نال ہلکائیا۔ کی مایا موہ کیتا دکھیار، ممتا روپ بنی قصائیا۔ کی کلجگ کپڑ کایا دتا اُتار، اوڈھن بھوشن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

دا حُکمِ اکِ سمجھائیا۔ نارد کہے سُنو چارے سکھیاں، سچ دیاں سُنائیا۔ اپنا حال دَسو ویکھیا اکھیاں، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ کِس کارن گھر
 ٹِکانے چھڈ کے آئیاں نَسّیاں، بھجّیاں واہو داہیا۔ تھادّیاں جگت پیار دیاں ٹٹیاں رَسّیاں، بندھن بندھ نہ کھئے رکھائیا۔ بنا پانی توں تڑپھو
 مچھیاں، بہل اپنا آپ کرائیا۔ کیوں تھائوں پیندیاں غشیاں، سُرّتی سُرّت نہ کھئے رکھائیا۔ کیوں ویراگ وچ گئیاں پچھیاں، پچھم آئیاں واہو
 داہیا۔ کیوں اُلجھن وچ پھسیاں، فیصلہ دیو درڑائیا۔ جھٹ نیتز روون لگیاں اکھیاں، نیناں نیر وہائیا۔ اسیں لکھوں ہوئیاں ککھیاں ساڈی
 قیمت جگت کھئے نہ پائیا۔ ساڈے اُتے پنڈتاں پاندھیا پرپھو دے نام دیاں پائیا پتیاں، حصّے مایا والے رکھائیا۔ دھیرج رہیا کیسے نہ پتیاں، ست
 وچ نہ کھئے سمائیا۔ ساڈیاں اندروں آشا تپیاں، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے کیوں تھادّے اندر آیا غما، غم گین نظری آئیا۔ کیوں تھائوں چڑھیا دم، سانس سواس لیا بدلائیا۔ جھٹ
 سب نے کہا جگت دی سرشٹی ہو گئی چما، چم درشٹی وچ لوکائیا۔ پرپھو نے کہو جہا لیاندا سماں، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دھرم دا رہیا
 حد نہ بنا، حدود رہن کھئے نہ پائیا۔ اسیں سب کچھ سُنیا اپنے کتاں، کائنات رووے مارے دھاپیا۔ نشان مٹنا تارا چتا، صدی چوڈھویں
 پنڈھ مکائیا۔ آگے سفر رہیا نہیں لما، پاندھی بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ سانوں سندیسہ دتا بنا کتاں توں برہما، برہم بھیو گیا جنائیا۔ وشنوں
 وشو دی دھار دسیا کھیل نواں، نر نرنکار کی کرائیا۔ شنکر کہا میں لیکھا رہن نہیں دینا ہماں طمع، تامس ترسنا دُور کرائیا۔ جس کارن
 اسیں چارے ہوئیاں جمع، چوتھے جگ ویکھ وکھائیا۔ ساڈا کہو جہا ہونا کرما، کرم کانڈ دا بھیو دینا کھلائییا۔ کِس بدھ ستجگ پرگتے دھرما،
 دھرم دھار درڑائیا۔ جھکڑا مکے ورنان برنان، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ کِس بدھ اک پرپھو دی سب نے رکھنی سرنا، دوسر اوٹ نہ کھئے
 تکائیا۔ سیس جھکے جگدیش چرناں، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ جس نے اپنے حُکم نال سب کچھ کرنا، کرنی دا کرتا آپ ہو جائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس سوامی سب دا
 لڑ پھڑنا، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن داس دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی تْسیں کیوں دسو آگیاں، غصّے وچ کروٹ بدلائیا۔ کی جگت جہان پندھ مار مار تھکیاں، پاندھی ہو کے بھجیاں واہو داہیا۔ تْسیں اپنیاں دھارا پچھلیاں ویکھو پگیاں، پاربرہم کی سمجھائیا۔ میں کھیل دساں انجھکیاں، جھاکا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت جس ویلے پوتر رہیاں کوئی نہ ڈھکیاں، گرہ مندران نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دیاں آشا ہونیاں کھٹیاں، کھٹکل دسے لوکائیا۔ پریم پیار نال خالی ہونیاں مٹیاں، بھانڈے سچ نہ کھئے بھرائیا۔ مان رہنا نہیں اکھراں والیاں پٹیاں، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ کھیو تھانوں بنا پینا جٹیاں، جنگلاں بیلیاں کھیتاں وچ بھجّو واہو داہیا۔ اُس ویلے پیغمبران دیاں صدیاں ہونیاں ٹپیاں، اپنا پندھ مکائیا۔ دھرم دیاں دھاراں ہونیاں چھپیاں، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرہہ دا نام ہتھ نہ آوے رتیاں، جگت ترازو تول نہ کھئے ثلاثیا۔ مان رہنا نہیں راگ چھتیاں، چھتردھاری نہ کھئے وڈیائیا۔ تْسیں سچ دسو کس بدھ آئیاں اکھیاں، اپنا پندھ مکائیا۔ کس صاحب دے سرنی ڈھٹھیاں، مان تان گوائیا۔ کپھڑی وکیاں وچ ہٹیاں، قیمت جگت رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سمجھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی کیوں مستک پائی تیوڑی، خوشی غمی وچ بدلائیا۔ تْسیں اپنی ویکھو ہر کی پوڑی، بنا ڈنڈیاں کھوج کھوجائیا۔ سب نے رو کے کہا اوتھ پریم دی بھگتی رہ گئی تھوڑی، سچ پریم نہ کھئے کمائیا۔ آتم پرما تم بنے کھئے نہ جوڑی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سادھا سنتاں جیواں جنتاں آشا ہو گئی کوڑی، کوڑی کریا نال ہلکائیا۔ ساڈی ڈہائی ساڈی بہڑی، رو رو دیئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے تْسیں کس بدھ آئیاں بھجیاں، بھجن بندگی کپھڑی گائیا۔ کپھڑی کوٹے آ کے سجیاں، کون سجن ملیا دھر دا ماہیا۔ کیوں پریم پریتی اندر بھجیاں، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ کس دی شرع وچ رکھو لجیاں، نین نین شرمائیا۔ چارے ہسپیاں کڈھکے دندیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سائوں اکو صاحب دیاں پابندیاں، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا نہ کوئی گھاٹ نہ کوئی کندھیاں، کنارے تٹ نہ کھئے سہائیا۔ اسیں بھجیاں آئیاں اوجھڑ ڈنڈیاں، پگڈنڈی نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈا ناتا تے نالوں پاکھنڈیاں، کلجگ کریا نہ کوڑ ہلکائیا۔ ساڈا لیکھالاوے اپنے انگی آ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ساڈیاں پوریاں کرے سندھیاں، لیکھ

بھوکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ اسیں تُوں میرا میں تیرا گائیے چھندیاں، سوہنگ ڈھولا سچ صلاحیا۔ ساڈیاں اکھاں رہن نہ اندھیاں، نج لوچن کرے رُشنائیا۔ اسیں سچ دوار آئیا لنگھیاں، در دوار ملے وڈیائیا۔ ساٹوں یاد آؤندی زویداس والی رمی آ، جو ڈھوراں کھل لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا سچ سچ دا سنگیا، سکلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمننا سُرستی میرا نکا جہا مکھ، وڈی گل کہن کچھ نہ پائیا۔ تُساں بڑا مانیا سی سکھ، سکھ وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ پرہو نے تہانوں دتا دکھ، دکھیاریو تہانوں دیاں سُنائیا۔ تُسیں بدل کے آئیاں اپنا رُخ، بھجیاں واہو داہیا۔ مینوں ایوں جاپدا تہانوں لگی ہوویگی بھکھ، بھکھیاو دیاں سُنائیا۔ میں تہانوں کھواواں کچھ دا کچھ، ہتھ بودی اُتے ٹکائیا۔ بہاویں میری نہیں کوئی مچھ، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ میں پیار وچ رہیا پُچھ، پُشت پناہ ہتھ دیواں ٹکائیا۔ کتے ویکھیو میریاں گلاں توں نہ جائیورس، باسی کرنی میری آد دی ریتی چلی آئیا۔ پُراتن گلاں پُچھن دا مینوں بھس، میں سچ دیاں سُنائیا۔ مینوں حُکم دتا پرماٹما اُس، جس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمننا سُرستی تہاڈے نال میرا کپڑا رشتہ، مینوں دیو سُنائیا۔ میرا گرہ ٹکانا تہانوں کپڑا دسدا، کون کوٹے سوہیا پائیا۔ میں براہمن برہم دھار پردیسی نت دا، جُگ جُگ بھجیاں واہو داہیا۔ میرے کول اکو حصہ ساچے پت دا، ہتکاری ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں جُگ چوکرئی سب نوں پیار نال جتدا، سو پیار تہاڈے اندر دیواں ٹکائیا۔ تہاڈا میل ہووے پریشور پت دا، پاربرہم اپنا رنگ دیوے وکھائیا۔ اوہ وقت سہنجنا اج دی گھڑی تھت دا، گھڑی پل سوہنی نظری آئیا۔ تُسیں وچار نہ کریو اپنے چت دا، چیتن ہو کے لو انگرائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا ہووے اک دا، ایکنکار مل کے وجے ودھائیا۔ جے تہاڈا من میرے نال ہووے ٹکدا، ٹک ٹکی میرے ول لگائیا۔ میں ویکھو پاندھا تہاڈے

اگلے لیکھ لکھدا، لیکھنی چلے چائیں چائیا۔ کلجگ وچ روپ ساچے سکھ دا، سکھیا میرے اندر آئی۔ میں ونجارا بنیا سب دے بھوکھ دا، بھوکھت اپنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے گنگا میں وقت لینا نہیں چاہندا بابلا، چھیتی چھیتی دیاں سمجھائی۔ ڈھر دا حکم مینوں ملے کابلا، ڈردا آوے واہو داہیا۔ میرا تیرے نال نہیں کوئی رشتہ میرا جی کردا تیرے بھرا نوں بناواں اپنا سالا، جگت دی ونڈ ونڈائی۔ اس دے وچ بھاویں میرا پرہو دے دوار وچ نکل جاوے دوالا، خالی ہتھ دیاں دکھائی۔ کچھ وستو میرے کول کھالا، جس دا روپ رنگ نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ جھٹ نارد دندياں کڈھکے پيا ہس، مسکراہٹ بلان اُتے لیائی۔ گنگی میرا چلے کوئی نہ وس، تینوں سچ دیاں سمجھائی۔ بے شک تون دوروں آئی نس، بھجی واہو داہیا۔ میرا دل کردا تیری مان نوں بناواں اپنی سس، تیرے نال رشتہ نہ کھئے جنائی۔ ایہ میری دنیا والی نہیں گپ، جھوٹھی گل نہ کھئے سنائی۔ میں کوئی براہمن نہیں کوئی بال نہیں کوئی پنڈت نہیں میں نور الاهی رب، جوتی جاتا روپ پرگٹایا۔ میری دھار اُتے دو جہاناں ہووے کوئی نہ شک، شکوے سب دے میٹ مٹایا۔ تیرے پردے لواں ڈھک، سر تیرے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا امرت دھار تیرے وچوں دیوے رس، رستہ رستے وچوں بدلائی۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فقیر سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کہن نارد ساڈی آشا بڑی پیاری، پریمیا پریم نال جنائی۔ ساڈا روپ تک لے استری مرد نہیں کوئی ناری، تن وجود کھوجن چائیں چائیا۔ ساڈا تتاں والا نہیں کوئی ہار شنگاری، بستر انگ نہ کھئے لگایا۔ ساڈی منسا جگت ممتا نالوں کواری، کوئن کوٹ جگ گئے بتائی۔ اسیں آد جگاد جگ چوگری پرہو دی بن کے رہیاں دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے بھجیاں واہو داہیا۔

ساڈا میلا بنیا رہیا نال وشن برہما شو نال جگت سنگھاری، سوہنا سنگ بنائیا۔ اسیں درشن کیتے جگت اوتاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈی اودھ پیتی کیتے جگ واری، چوکڑیاں گئیاں پندھ مکائیا۔ ساڈے اُتے کرنا اعتباری، تینوں سچ دیئے سُنائیا۔ ساڈے اندر کدی آئی نہیں سی خواری، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ پتہ نہیں کلجگ کہو جہی لائی بیاری، جس دی اوکھدھ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اسیں روئے زارو زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ سانوں ستگر شبد نے کیتی خبرداری، بے خبراں خبر سُنائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل تکو جوت نرنکاری، جو نر نرائن نور الاہیا۔ جو سب دے لہنے دینے قرضے رہیا اُتاری، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر بنے پُجاری، نو نو سیس نوائیا۔ جس نے جگ جگ اپنی پیج سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ آیا کل کلکی اوتاری، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیا۔ اُس دے چرن سرن جاؤ بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو کلجگ کلا میٹے کڑیاری، کوڑ کُٹم دا پندھ مکائیا۔ ستجگ ست دھرم کرے اُجیاری، اُجالا ہووے تهاؤں تھائیا۔ اُس دے چرن بنو پنہاری، پنگھٹ اپنا لو بنائیا۔ جو امرت رس دیوے تھنڈا ٹھاری، کلجگ اگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اگم اپاری، الکھ آگوچر اپنا حُکم اپنے حُکم وچوں ورتائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

نارد کہے جمنا گوداوری سُرستی گنگا تسیں کدوں دیاں وگدیاں، وہناں وچ اپنا پندھ مکائیا۔ سچ دسو تسیں پرہو دیاں کی لگدیاں، نانا جگت جہان درڑائیا۔ بن قدمان سدا بھجیاں، بھجو واہو داہیا۔ درشن کر مول نہ رجدیاں، ترسنا ترکھا نہ کھئے بنائیا۔ میں تے کھیلاں دساں اج دیاں، پچھلی کتھا نہ کھئے درڑائیا۔ تسیں کس پیار مُحبّت وچ بھجیاں، بندھن جگت نہ کھئے ٹڑائیا۔ کس دوارے بہہ کے سجدیاں، ساجن سجنوؤ کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاٹیا۔ گنگا گوداوری جمنا

سُرستی تے رہیاں آکھ، چوٹھی دھرم دھار وڈیائیا۔ ساڈے انتشکرن بھاکھیا گئی بھاکھ، بھانڈا بھرم بھو بھنّائیا۔ جس سب دی پوری کرنی آس، ترسنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ سانوں ہور سندیسہ دے شنکر اتوں کیلاش، حُکم حُکم وچوں درڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ دی اپنے اندر اک اک ڈگدی ویکھو لاش، لشکر گنتی گنت وچ نہ آئیا۔ جو بیٹھے پون وچ بنا سواس، تہاڈی تہ تے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ سمجھائیا۔ چارے کہن نارد ساڈے کھیل آگے ستگر دے، سچ سچ دئیے درڑائیا۔ اسیں حُکم مئے دھر دے، دھر دے حُکم وچ سیس نوئیا۔ بے شک ساڈے وچ آگت سٹے مُردے، مر جیوت روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ ساڈے خیال تک لے جو وینا وچ رڑھدے، بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ نارد کہے میرے کول نو نو چار دیاں رسیداں، پن اکھراں دیاں وکھائیا۔ جس وچ سب نوں ہوئیاں تاکیداں، حُکم ہویا دھر دے ماہیا۔ کلجگ اتم سب دیاں پوریاں ہونیاں اُمیداں، ترسنا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ سب نے کھولنیاں اپنیاں نیداں، غفلت آس وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دسو تہاڈے وچوں مُردا پھیر نکلیا کوئی نہ جیوندا، جیوت جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گنگا کہے میرے اندر آوندیاں رہیاں استیاں، دین دُنی بھیت کرائیا۔ مینوں جیواں جاناں دسدیاں سستیاں، قیمت کرتا کھئے نہ پائیا۔ میرے اندر براہمنان وسائیاں وستیاں، حصّے ونڈ ونڈائیا۔ اسیں سب کجھ بنا بھید بھاؤ دے دسدیاں، پردے پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ چارے کہن اسیں روئے ساہ اُبھیا، ہوئیاں وچ دُہائیا۔ جو ساڈے اندر گھبھیا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جے کوئی پر بھو دی یاد وچ ہووے دُہیا، پھیر پھڑ کے لئیے ترائیا۔ ساڈا اچ تک سمجھیا نہ کیسے مُدّعیّا، مُدّتاں دا بھيو نہ کھئے جنائیا۔ چترائی چلے نہ کیسے بُدھیا، عقل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا لیکھا جانے اُتے بسدھیا، بے سُدھ ہو کے دئیے جنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ میواں دیوی دے گرہ پنڈ گوکلے چک ضلع جموں *

نارد کہے چارے اٹھاوو ہتھ، چار کُنٹ لَو گھنٹایا۔ گنگا لاه دے اپنی نگوں نتھ، کنگن زویداس والا دے وکھایا۔ جمنا اپنی کتھا کہانی دس، کاہنا کرشنا کی درڑائی۔ سُرسی تُوں کِس بدھ ہوئیوں وکھ، وصل وچ گئی سمائی۔ گوداوری کِس بدھ گوہند چرن گئی ڈھٹھ، آپ اپنا آپ مٹایا۔ نگاہ مار لَو تیرتھ اٹھسٹھ، لوچن نین نین کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بہرم آپ مٹایا۔ چارے کہن نارد ساڈے اندر ہُنندیاں چوریاں، چور یار بیٹھے آسن لایا۔ مان ربیا نہ کِسے گھوریاں، گھوری بیٹھے مُکھ چھپایا۔ ساڈیاں کوڑ کُریاراں ہتھ آیاں ڈوریاں، سچ نام نہ کھئے بندھایا۔ مایا متا نال بنیاں جوڑیاں، جوڑی جگدیش نہ کھئے جنایا۔ ساڈی دہائی ساڈی بھڑی آ، بھڑی بھڑی کر سُنایا۔ ساڈی اتم آئو رہ گئی تھوڑی آ، ٹھڑے تھڑکے بھجے واہو داہیا۔ پتہ نہیں دھرنی اُتے کتھے کتھے گڈیاں رہنیاں موڑھیاں، موڑھا نظر کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتایا۔ نارد کہے اچے وقت ڈبیللا، سچ دیاں سُنایا۔ پُرکھ اکالا دین دُنی نالوں ویکھو وِلا، اک اکلا سوبھا پائیا۔ جس دا سترگر شبد چیللا، چیللا گر اکو رنگ درسائیا۔ جو مات لوک وسیا دھام نَوِلا، سمبل اپنا ڈیرہ لایا۔ ٹھاڈا ملن دا دوس اچ پہلا، پہلی وار دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جے ملنا ہووے جگدیش، جُگتی دیاں جنایا۔ پہلوں اپنے ڈھکو سیس، اوڈھن لَو رکھائیا۔ پھیر سُنو ہماری حدیث، سچ سچ پڑھائیا۔ جو مالک بیس اکیس، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اُس دا نام گاؤنا بنا دند بتیس، پن رسنا رس وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم سُنایا۔ نارد کہے میرا سُنو دھرم گیان، اکھراں باہر سمجھائیا۔ اپنے انتشکرن دا کرو اشنان، دویتی میل دھوایا۔ میرا حُکم کرو پروان، جو پرم پُرکھ سُنایا۔ اکو سب نے متنا رام، رمٹیا اک گوسائیا۔ اکو ایشٹ رکھنا کاہن، جو لکھ چوراسی سکھیاں رہیا ہنڈھائیا۔ اکو سب نے متنا امام، عملان تون رہت نور الاہیا۔ اکو شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جے اُس تُوں ملنا وچ جہان، گنگا گوداوری جمنا سُرسی اپنی لَو انگڑایا۔ پہلان اندرون کڈھ لَو اپنا مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ مُکھوں کہو اسیں بالی بُدھ آنجان، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان،

شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم ہونا نگاہبان، دو جہاناں نین اٹھائیا۔ جے تُوں وسدا اُتے اسمان، زمیں اُتے تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تہاڈی بینتی کرے پروان، پروانہ اپنا حُکم ہتھ پھڑائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہال پُر سنبل ضلع جموں *

نارد کہے جے ستگر درشن پاؤنا، پون پانی توں باہر دھیان لگائیا۔ پنچم پنچم تے مان مٹاؤنا، پنچ وکار نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جاتا اکو پرم پُرکھ مناؤنا، دو جاسٹ نہ کھئے رکھائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی درشن کر کر بگساؤنا، اپنی خوشی بنائیا۔ دھوڑی ٹگا خاک رماؤنا، رحمت سچ دے کھائیا۔ جس سب دا وقت سہاؤنا، سنجی ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی کہن نارد اسیں درشن کرنا ضرور، ذرے ذرے دا مالک ویکھ وکھائیا۔ جس دا آد جگاد نام مشہور، مشوریاں والے کلمے صفت صلاحیا۔ اُس دا جلوہ تکنا نور، جوت نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جو مستی دیوے سرور، خُماری اپنے نام چڑھائیا۔ اگے سچ دا دسے دستور، حُکم حُکم وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک درسائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی کہے کس بدھ جائے اپڑ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کون بستر پہنئے کپڑ، اوڈھن کون وڈیائیا۔ کون تلیئے تکر، قیمت آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے نی سُنو نال ہوشیاری، ہوش اپنی لو بدلائیا۔ جے پُجنا پرہ دے چرن دواری، دوارکا واسی نال ملائیا۔ رام تُوں آواز لو ماری، خوشیاں نال سُنائیا۔ پھیر پریم وچ کرو تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنا روپ نہ سمجھنا ناری، نین اکھ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دی دھار بننا پُجاری، پردے ہر وسائیا۔ ڈنڈاوت نال کرنی نمسکاری، ملی پے کے سپس نوائیا۔ دھوڑی لاؤندے جانا چھاری، ٹکے خاک رمائیا۔ بھجیاں جانا وارو واری، قدم قدم وچ اٹائیا۔ نال بولنا سوہنگ جیکاری، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر صاحب

گوسائیں تکنا جو شاہو بھوپ سِکداری، ہر کرتا نُوں الہیا۔ اوہ بیٹھا ہووے بھگتاں دے دواری، سچ سِنگھاسن سوہبا پائیا۔ اوہدا نُوں
 ہووے جوت زرنکاری، نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ تُساں گل وچ پلُو لیتا ڈاری، بن بٹھاں ہتھ بندھائیا۔ اوہ ویکھنہارا نگاہ لئے ماری، جگت
 جہانا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سب دے ہتھ مُکائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی
 کہن ناردا سانوں سب منظور، مرضی اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ جے سَتگر ملے حضور، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ اسیں چاکر ہو کے اُس دے
 مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ اتم سانوں کیتا مجبور، بھجے آئے واہو داہیا۔ اُس دا جلوہ تکیئے نُوں، نُوں نُوں سوہبا پائیا۔
 نارد کہے واہ میرے سَتگرُو اوہ ویکھ لے جگ چوکڑی بڈھیاں مائیاں، آئیاں پندھ مُکائیا۔ جنہاں دیاں خالی دسن باہیناں، لال رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ تیرے پیار دیاں جنہاں کول سائیاں، سوڈے سچ وکھائیا۔ کوک کوک دین دُہائیاں، دُہرا حال سُنائیا۔ ساڈے اُتے براہمنان روپ
 دھریا قصائیاں، چھری کوڑ جگ اُٹھائیا۔ ساڈیاں دھرم دیاں آسا ڈھاپیاں، مئی خاک وچ ملائیا۔ دھرم دیاں رہیاں نہ کھئے پڑھائیاں، ودیا
 سچ نہ کھئے سُنائیا۔ ساڈیاں دھووے کھئے نہ شاہیاں، دُرمت میل نہ کھئے صفائیا۔ ساڈے تٹاں اُتے ہون بُرائیاں، بُریار ہوئی لوکائیا۔ بینتی سُن
 لے دُہر دے ماہیا، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ اسیں چارے تیری گل چوں جائیاں، سانوں جمن والی کھئے نہ مائیا۔ دھن بھاگ جے نُوں
 اپنیاں بھیریاں پائیاں، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ آجا ساڈیا دو جہان دیا راہیا، رہبرا تیری آس رکھائیا۔ ویکھیں کلجگ انت نہ کریں پرائیاں،
 دوسریاں ہتھ پھڑائیا۔ اسیں تیری لگیاں اک سرنائیا، سرنگت اک تکائیا۔ اج چل کے خوشیاں نال آئیاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ اُچی کوک کے
 دسیئے بھگتاں اپنیاں بھائیاں، بھراوو ٹہانوں دئیے درڑائیا۔ اسیں لنگھ کے آئیاں وچوں بیلیاں کاہیاں، راوی راہ وچ سانوں دتا سمجھائیا۔ اوہ
 مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ سرب وڈیائیاں، وڈ وڈے تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ نانک چند دے گرہ پنڈ سیئی خُرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کہے ناردا سانوں اگتی آیا خواب، سُنپنا سچ دئیے جنائیا۔ پوتر رہیا ساڈا نہ آب، جل رس نہ کھئے وکھائیا۔
 نگاہ مار لے اپنی وچ کِتَاب، جو کُتَب خانیاں باہر رکھائیا۔ کی کھیل کرے دُھر نواب، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا نُور جوت مہتاب، نُور
 نُورانہ نظری آئیا۔ اُس دا حُکم ملیا شتاب، تُساں بھجنا واہو داہیا۔ امرت دیاں دھاراں ویکھنا آکے وچ پنجاب، پنچاں لنگھناں چائیں
 چائیا۔ اساں اکتھیاں ہو کے کیتا آداب، سر سر نوائیا۔ راہ لنگھدیاں ویکھیا ساری دین دُنی مدھی وچ شراب، شرع دا رنگ گئی بھلائی۔
 جھٹ نارد کہا ایسے کر کے ہون والی برباد، بربادی چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ نہ کوئی دھرم رہیا نہ سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے جنائیا۔ تُسیں
 پُراتن لیکھا رکھو یاد، یادداشت دیاں درڑائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبران گرواں کہا پُرکھ اکالا آؤنا ساتھوں بعد، لوک مات ویکھ وکھائیا۔
 سَتگر شبَد وچائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ ہونا بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگتاں اندر ہو
 وساد، وشو دا اپنا بھیو چُکائیا۔ سُنفیاں وچوں تہاڈی کھولے جاگ، اَس نندرا رہن نہ پائیا۔ تُسیں پہلا حصہ اپنا ویکھو بھاگ، پہلی وار
 دیا کھائیا۔ آگے ہور تکو کی نانک دی دسے رباب، جو بن تند ستار ہلائی۔ پھیر سُنو سَتگر شبَد آواز، ڈھولا کی سُنائیا۔ اوتار پیغمبران
 گرواں جس سا جنا دتی ساج، لوک مات دتی وڈیائیا۔ جس شاہ سلطاناں سیس ٹکایا تاج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جو بدلنہار رواج،
 جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ ویکھو کس بدھ سوارے کاج، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا دھام نیارا دیس ماجھ، مؤجودہ اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا دو دو آب، آب حیات ویکھ وکھائیا۔ جس دے آگے کیسے دا ہونا نہیں سوال جواب، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا سینگھ متاب، منی سینگھ منسا نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے جمنہ سُرستی گوداوری گنگا ویکھو گوہند دھار، کی اپنا حُکم ورتائیا۔ تُساں پھرنا وچ سنسار، بھجنا
 واہو داہیا۔ چارے کوٹاں کرنی وچار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے دوار، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ
 کوڑ گُریار، مایا ممتا موہ بلکائیا۔ امرت رس رہیا نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تہ نہ کھئے بھجائیا۔ لیکھا مُکدا ویکھنا پیغمبر گُرو اوتار، لہنا سب دی

جھولی پائیا۔ جس دی سارے کردے رہے انتظار، بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ آیا پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، اپنا حکم دئے ورتائیا۔ جس ٹوں سب نے کہنا کل کلکی اوتار، نہکلنکا روپ پرگنائیا۔ لہنا دینا دیوے سب دا ادھار، قرضہ سر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی بن رسنا رپیاں بول، اپنا حال سنائیا۔ کیہڑی وست اُس دے کول، سانوں دے سمجھائیا۔ نارد کہے میں وجا کے دسناں ڈھول، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ جس سچ دوارا دتا کھول، خلق دا خالق نور الاہیا۔ اوبدا نام ائمل انمول، ائملڑے ہیرے رپیا بنائیا۔ جن بھگتاں تول کے اپنے تول، ترازو اپنے وچ رکھائیا۔ تہاڈے انتشکرن دے پڑدے لئے کھول، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چارے کہن ناردا اسیں ویکھیا کی گجھ آج، عاجز ہو کے دئیے سنائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی اندر کوڑ بھریا مزاج، گکرماں نال ہلکائیا۔ جدھر تکیا رسنا جہوا بٹی دند سارے کھاندے کباب، قبل دے مالک ملن کھئے نہ پائیا۔ تن وجوداں لگا داغ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ دیا باقی جگہ نہ کھئے چراغ، چراگاہاں نہ کھئے رُسنائیا۔ لکھ چوراسی بن مالی سُنجا دسے باغ، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نے رچنا رچی آد، انت ویکھنہار آپ اکھوائیا۔

❖ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں ❖

درس کرن آئیاں دھرم سوانیاں، نارد کہے استری مرد روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی گاؤندییاں بنا مکھ توں بانیاں، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا ناتا توڑدیاں نال چارے کھانیاں، خالق اپنا رنگ وکھائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا لا جانی جانیاں، تیری اک سرنائیا۔ نرگن نرگن ہانی بانیاں، آیو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈیاں تک لے ترل جوانیاں، جوین وتے بے پرواہیا۔ اسیں ستجگ تریتا

دواپرتیرے پیار وچ مؤجاں مانیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرتھ تٹاں سہارا دتا پرانیاں، جو آئے چل سرنائیا۔ کلجگ اتم ساڈی ربی نہ دھرم
 نشانیا، نشانہ کوڑ گیا بدلائیا۔ بھڑی ساڈے اُتے ودھیاں بے ایمانیاں، ایمان رہن کھئے نہ پائیا۔ تت ورو لے کھئے نہ پانیاں، پاؤن پانی رہے
 کُرائیا۔ اسیں کنگال ہوئیاں دھرم دیاں شاہنپیاں، شہنشاہ سچ وست ہتھ کچھ نہ آئیا۔ ٹوں کیرپا کر گن یدھانیا، گنوتے تیری اوٹ تکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھ آپ بنائیا۔ چارے کہن اسیں درس کرن ٹوں بھجیاں، بھجان
 باہواں جگت اٹھائیا۔ ساڈے انتر آشاں گجیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اسیں آ کے سچ دوارے سجیاں، سجن ملیا دھردرگاہیا۔ ساڈے نیتر
 اکھیاں رجیاں، ترسنا ربی نہ رائیا۔ پر پُرکھ پرماتم ساڈی رکھی لچیا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ چارے کہن درشن تکیا نورا نہ نور، نر نرائن ملی سرنائیا۔ شبد انادی سنی ٹور، ترت
 دتی درڑائیا۔ ساڈی آسا منسا کیتی پور، پورن برہم دتا سمجھائیا۔ مستی نام دے سرور، سرتی اپنے نال ملائیا۔ ساڈا لیکھ لایا پندھ دور،
 نیرن نیرا نظری آئیا۔ ساڈے اُتے کیرپا کرے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میٹے فتور، فتوی دیوے تھاون
 تھائیا۔ اسیں چار جگ دے اس دے مزدور، جگ جگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آشا منشا سب دیاں کرے پور، ترسنا ترکھا جگت رہن نہ پائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرا سینگھ دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

چارے کہن ساڈا انتر ہویا اند، ستگر سرن ملی سرنائیا۔ ساڈا خوشی بند بند، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جلوہ تکیا نوری چند،
 جوتی جاتا نظری آئیا۔ اُستے ساڈے مکھ وچوں نکل گیا چھند، ٹوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جھٹ ہس کے کہے گنگ، گوبند تیری
 بے پرواہیا۔ گوداوری پریم وجایا مردنگ، نارد دتا سنائیا۔ جمنہ در دہلیزاں لنگھ، سیس جگدیش نوائیا۔ سُرستی کہے میرے نرنتر پئی

ٹھنڈ، اگنی تت رہی نہ رائیا۔ نارد کہے پرہہ چرناں اپنے سیس توں لاه دیو پند، جو گھڑی ہڈیاں آئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ نارد کہے شکر کرو سچے ستگر دے، گردیو سوامی اک منائیا۔ جس لاؤ نے لیکھے انتر تھادے مُردے، مُدّتاں دے لیکھے پور کرائیا۔ لہنے دینے تک لو کروڑ تیتیسا سُر دے، وشن برہما شو نال ملائیا۔ سندیسے سُن لو گوہند والے اندپر دے، پُریاں لوآں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چارے کہن نارد اسیں پچھلا بہار لیاندا چک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ ساڈا لہنا پورب گیا مُک، مُکمل دیئے سُنائیا۔ آگے اکو گائیے تُک، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سچ دوار اوہلا رہیا کوئی نہ لک، بھيو ابھید دتا مٹائیا۔ پرہہ دا بھانا مول جائے نہ رُک، سندیسہ سچ سچ سُنائیا۔ ضرور کلجگ بوٹا جانا سُک، ہریا انت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دے میٹنہارا دکھ، دکھیاں دردیاں اپنا درد وندائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چند پرکاش دے گرہ پند سیئی خرد ضلع جموں *

چارے کہن درس کیتا دھر دے سجن، جو ساجن نوں ساچنا رہیا بنائیا۔ دھوڑی خاک رمایا مجن، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ نیتر پایا کجل، نین نین بدلائیا۔ سچ دواویوں سچ دا ملیا بھجن، بندگی اک سمجھائیا۔ ساڈے اندر نام نگارے وشن، دھر دی دھار کرے شنوائیا۔ دیپک جوتی جگن، گھر ہوئی رُسنائیا۔ اسیں خوشیاں وچ ہوئیاں مگن، مستی وچ وڈیائیا۔ ساڈا پوتر ہويا بدن، بدی دا رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں چارے اکٹھیاں ہو کے ستگر شبد نوں آئیاں سدن، صدقے واری گھول گھائیا۔ تُوں مُکند منوہر لکھی نرائن نندن، اند دا مالک اک اکھوائیا۔ مہربانا نوجوانا ساڈی لنگھ کے آویں حدن، جگت حدودا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ چارے کہن درس کر کے ہوئیاں نہال، ترسنا جگت مٹائیا۔ ساڈا اکٹھا حل کر سوال، بینتی

دیئے درڑائیا۔ ساڈی آ کے سُرَت سنبھال، سمبل دے مالک ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوڑی لیکھے لا گھال، گھائل ہو کے دیئے سُنائیا۔ ساڈا امرت سر سُہا دے تال، رس اپنا اک بھرائیا۔ دُھر دا نام ندھانا دے دے دهن مال، امولک وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ چارے کہن ساڈی ارداس، درشن کر کے سیس نوئیا۔ ساڈے صاحب پُرکھ ابناش، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی باراں آؤنا ساڈے پاس، پاسا دین دُنی تجائیا۔ نال شنکر لیاؤنا کیلاش، جٹا جوٹ دھاری اپنا سیس نوئیا۔ نال اگی بھگتاں دی پیندی آوے راس، ناری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری ست رنگ دی ہووے پوشاک، پیشانی لال رنگ رنگائیا۔ سمت پندراں جس در دا کھول کے آئیوں تاک، اتم پردہ دینا اٹھائیا۔ اپنا پورا کرنا واک، جو تریینی آیا لکھائیا۔ اسیں چھڈ کے سارے سجن ساک، در آئیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساڈے گرہ اک اک کئی رات، رین سبائی تیرا درشن پائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلو رام دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنا سُرستی نارد نوں کرن اشارہ، پنڈتا تینوں دیئے سُنائیا۔ تُوں پرہ دا میت مُرارا، جُگ چوڑی چلیا آئیا۔ ساڈے نال مل کے کر نِمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ نالے بول دے دھرم جیکارا، سچ سچ سُنائیا۔ مِتتاں کر کے کہن ساڈا لیکھا یاد رکھنا سمت باراں، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ ساڈے آوے چل کنارہ، کانا رویداس والا ساڈھے تن ہتھ نال لیاٹیا۔ جو ہرجن بھگت نال ہووے دُلارا، سوہنا گُرمکھ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ گنگا کہے پرہو میں تکی ربانگی واٹ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کون ویلا آوے میرے گھاٹ، گھاٹا میرا پور کرائیا۔ میری سیج شہنجنی کرے کھاٹ، سینگھاسن اپنا اک وکھائیا۔ میرا پورب لہنا دینا دیوے کاٹ، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں تیرے چرن کول بنا رسنا لواں چاٹ، چیٹک اور نہ

کھئے جنائیا۔ بنا زبان توں کراں بات، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ ٹوں میرا کھلاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تیری تکان بھگتاں والی
 جماعت، گرمکھ سوہنے ویکھ وکھائیا۔ جو سوہنگ گاؤندے آؤن گاتھ، آتم پر ماتم راگ الاہیا۔ میں سب ٹوں جھک کے ٹیکان ماتھ، نمرتا
 وچ سیس نوائیا۔ ٹوں کرپا کرنی پُرکھ سمراتھ، میری تیرے آکے دُہائیا۔ میں ہوئی اناتھاں اناتھ، دینن ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ جمنا کہے میں جم جم تکان راہ، بنا جننی دھیان لگائیا۔ بن نیتر
 نین اٹھا، ویکھاں چائیں چائیا۔ کون کوٹے آئے میرا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو بھگتاں نال کرے صلاح، مشورہ گرمکھاں نال
 رلائیآ۔ پنجان لیکھاریاں اکو روپ لئے بنا، بستر دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پنجان درباریاں مستک ٹکے لئے لگا، چرن دھوڑ دھوڑ رمائیا۔
 پنجان پیاریاں سوہنگ شبد کئی گنڈھ بٹھا، سوہنی کھیل کھلائیآ۔ میں جھٹ جھک کے سیس دیواں نوا، نو نو لاگا پائیا۔ پریم سنگھاسن
 دیواں وچھا، وچھوڑا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ بن پاوے چول پلنگ دیواں ڈا، دُنڈاوت کر کے سیس نوائیا۔ اپنا دُکھڑا دیاں سنا، جو کرشن
 کاہن گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ سُرستی کہے میں خوشیاں نال
 سٹی اٹھاں، اپنی لے انگڑائیا۔ اپنیاں گھٹ کے دووین مُٹھاں، سینے نال لگائیا۔ پھر انتشکرن کر کے پُٹھا، ویکھاں دُھردرگاہیا۔ جو میرے اُتے
 ہووے تُٹھا، مہر نظر اٹھائیا۔ میری سچ سہاؤنی کرے گُٹھا، کونے گوشے پھول پھلائیآ۔ میں ڈھولا گاواں بنا بلاں بٹاں، بن رسنا صفت
 صلاحیا۔ جس دا پیار اچے نہیں تُٹا، تُلّیاں پھیر لئے جُڑائیا۔ میرا بھاگ نہ جگت نکھٹا، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ جو میری سہاوے رُتا،
 رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ میرا مالک سوامی ابناشی اچتا، چیتن مینوں لئے کرائیا۔ جس دے نال بھگت سہیلے ہونے سستا، ستگر اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے
 چرن کول جھکان، جھک جھک سیس نوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شاتی دیوی دے گرہ پنڈ سیئی خُرد ضلع جموں * *

گوداوری کہے ناردا میں اُٹھا کے ویکھاں بھجا بانہیاں، ہتھ زمیں اسمان بھوئیا۔ واجاں ماراں آ جا دو جہان دیا رابیا، رہبرا اپنا پنڈھ
 مکائیا۔ تینوں لہہ نہ سکاں وچوں یلے کابیاں، سراں سرووراں ہتھ کتے نہ آئیا۔ میں بھج بھج کے لمیاں منزلاں مکائیاں، دوس رین قدم قدم
 اُٹھایا۔ میتوں نظر نہ آئے میرا گوبند ماہیا، پرم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ میرا گھاٹ تک لے جتھے لائیاں چرن پرتی نال سائیاں، سوڈے سچ
 سچ کرائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ کڑیاں سب نوں لگیاں شاہیاں، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے پنڈسے مکن والے اکائیاں، دبائیاں
 بیٹھن مکھ چھپائیا۔ جیہڑے سکھ بنائے جٹ جیہڑے چھپے نائیاں، نین جان بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دھار بنی قصائیاں، شرع شرع روپ
 بدلائیا۔ پُتران پیار نہیں رہنا وچ مائیاں، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند ہس کے کہا گوداوری اُس ویلے میرے سکھ کھان گے گائیاں، ہتیا
 کرے جگت لوکائیا۔ بھگت جننے نہیں کیسے جگت دیاں دائیاں، ککھیں بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ چار جگ دے شاستر اندر کر نہ سکن صفایاں،
 دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ تھادا مان نہیں رہنا گوداوری جیہڑیاں پرہ دی ککھوں جائیاں، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوداوری کہے ناردا میں کھڑے رکھاں کیس، قسمت اپنی آپ
 بدلائیا۔ میرا ویراگناں والا ہووے ویس، اولڑی دھار جنائیا۔ میں تکان ماہی گوبند دس دسمیش، شبدي شبد روپ بدلائیا۔ جس
 سندیسہ دتا میتوں ندیڑ دے دیس، دیس دیسانتران ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ ہووے میرا رکھی رکھیش، رکھیاں مینیاں باہر نظری آئیا۔ میں اُس
 دی آشا رکھی ہمیش، ہم ساجن ہو کے دھیان لگائیا۔ جس کلجگ کوڑ میٹنا کلیش، کلا اپنی اک پرگنائیا۔ اُس دے چرن آپا کراں پیش،
 بھیٹا ہبہ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ گوداوری کہے ناردا میں چک
 چک ویکھاں اکھاں، نین نین اُٹھایا۔ کدھروں آوے میرا صاحب سخا، سگلا سنگ جنائیا۔ میرا لیکھا میٹے کیشنا شکلا پکھا، پکھ اپنا دئے
 درڑائیا۔ اُس دے چرن کول ٹیکان متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ نال پُرکھ اکال ہووے جس دے یارڑے ستھر لٹھا، سوہنی سیج
 ہنڈھائیا۔ جن بھگتاں پریم دا ہووے جتھا، یتھارتھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ کیرپا کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ (کنڈھے) گھاٹ ہووے

ٹکا، ٹکے خاک رمائیا۔ اُس دے چرن کول لٹان، لٹا کھول سیس نوائیا۔ آپ اپنا وار سٹان، سٹے بازی ویکھاں خلق خدائیا۔ نال دہتھڑ مار
کے پٹان، پٹنے والیا تیری دہائیا۔ میرا لیکھا کر جا چٹا، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرا دھرم دا دُدھ ویکھ لے پھٹا، کلجگ کوڑ روپ بدلایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے انتر سچ امرت
مار دے چھٹا، بوند سواتی بوند بوند ٹپکائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرسی مینوں وی لو سد، پریم دی گنڈھ میری جھولی پائیا۔ میں آد جگاد دا جانہارا تہاڈی جد،
پنڈت پُرانا نظری آئیا۔ کی ہویا کلجگ کوڑ ککرم نے کیتا اڈ، روپ وکھرا وکھرا سمجھائیا۔ میں تہاڈے نالوں چنگا گاواں پرہو دا چھند،
سوہنے ڈھولے گائیا۔ نی مانساں منشاں کھادھ ہڈ، ہڈیاں تہاڈے اندر نظری آئیا۔ ہن پچھلا لیکھا دیو چھڈ، آگے اگلا حال سنائیا۔ پُرکھ
اکالا دین دیا لا سب دا لیکھا ویکھے کڈھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے گنگا میرا صاحب آوے تیری پوڑی اپنی ہر، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ تیرا لیکھے لائے سروور سر، دیوے مان وڈیائیا۔
توں وست منگنی دوویں خالی کر کے کر، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ پرہو سچ پریتی میرے ہستان اُتے دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے گنگا میں کوئی پنڈت بننا نہیں لوہی، لالچ
وچ کدے نہ آئیا۔ میری ویکھ لے صاف ستھری بودی، بدیاں توں باہر روپ درسائیا۔ جس نے اپنا آپ لیا سوڈھی، سُدی ودی دی ونڈ
نہ کھئے ونڈائیا۔ توں میرے ہتھ لا دے گوڈیں، نو نو سیس جھکائیا۔ میں تینوں خبر دساں کی سندیسہ دے کے گیا گوبند سوڈھی، سوڈھ
سربنس سہائیا۔ جھٹ گنگا انگل رکھ لئی اپنی اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ دُبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلايا۔ نارد کہے گنگا تون ويکھنا اُس پر بھو دا چتر، جس دا چلتر سمجھ کيسے نہ آيا۔ جو بنا بھگتاں بنيا نہيں کيسے دا متر، ميت مُرازا سنگ نہ کھي رکھائيا۔ اپني دھارون آوے نتر، آپ اپنالے پرگٹائيا۔ اُس دا کھيل بڑا بچتر، بچتر ناٹک وچ گوبند گيا سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ پرگٹائيا۔ نارد کہے اوہ آوے گھاٹ تيرے پتن، پترکا تيري ويکھ وکھائيا۔ تون سوہنا کرنا يتن، يتھارتھ دياں سمجھائيا۔ اپنا صاف رکھيں وطن، گرہ در پوت ليتا کرائيا۔ جس دے نال گرمکھ پيرے ہونے رتن، جڑت تيرے نال جڑائيا۔ نارد کہے ميں وي سچ سنديسہ آواں دسن، خوشياں ڈھولے گائيا۔ نالے تيري حالت ويکھ کے آواں ہسن، ہس ہس دياں سُنائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائيا۔ گوداوري کہے نارد تون آؤنا ميرے گرہ، در دروازہ دياں گھلايا۔ کي لياويں وست ميرے لئي شے، جو شہنشاہ بھيٹ کرائيا۔ نارد ہس کے کہا گنگا ميں تيرے وہن وچ نہيں جانا وہ، ہڑھاں وچ نہ کھي زڑھائيا۔ ميرے اندر اکو پر بھو دا بھ، بھ سيس جگديش رکھائيا۔ ني جس نے ساري سرشٹی کرنی لے، جگت جہان رہن کھي نہ پائيا۔ اوہ آوے چل کے تيرے گرہ، گہن تيرے ويکھ وکھائيا۔ ميں سرن سرنائي جانا ڈھيہ، نو نو سيس جھکائيا۔ ويکھي تون ہنکار وچ کريں نہ ميں، ہنگتا اندر رکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ديونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، جو آد جگاد سدا سد رہے، رہنہارا اک اکھوائيا۔

* ۲۹ جيٹھ شہنشاہي سمت ۱۱ ہري سنگھ دے گرہ پنڈ سيئي خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوري جمنہ سُرستي تُساں خوشياں وچ رکھني اڈيک، گھڑی پل دھيان لگائيا۔ بے شک پر بھو دا مارگ بڑا باريک، جگ نيتر ويکھن کھي نہ پائيا۔ جس جگ چوگري دين دُني شرع دي ماري ليک، شرکت وچ کيتي لوکائيا۔ جس دي نام کلماں والي تبليغ، سيکھيا جگت جہان درڑائيا۔ جو اوتار پيغمبراں گرواں دي کرے تصديق، شہادت اپنا حکم ورتائيا۔ اُس دي ضرور رکھني اُميد، آمد وچ

آوے دُھر دا ماہیا۔ تُساں سِدھی رکھنی دید، دیدہ لوک مات نہ جانا بدلائیا۔ آہ ویکھو میرے کول اُس دے پچھلے حُکم دی رسید، جو بن
 لیکھاں گیا لکھائیا۔ نالے کر کے گیا تاکید، کلجگ اتم آواں چائیں چائیا۔ جس ویلے دھرم دا رہیا کوئی نہ بیچ، امرت رس رسن نہ کھئے
 چکھائیا۔ بھگتاں پوری کرے کوئی نہ ریجھ، جگت ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ اُس ویلے میرا نشانہ اکو ہووے تے اکو ہوویگی سیدھ، سِدھا مارگ
 اک درسائیا۔ نہ شرع رہے نہ عید، نہ کلمہ جگت ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے تُساں اُس دی یاد وچ رہنا کھڑیاں، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جُگ چوکرئی لنگھ جان تے اُس پرہو دیاں نکیاں
 چہیاں گھڑیاں، پلاں دی ونڈ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پتہ نہیں جُگ چوکریاں لنگھیاں بڑیاں، اپنا اپنا پنڈھ مکائیا۔ کیتیاں لاشاں اوتاراں پیغمبراں
 گرواں دیاں اُس دے پچھے سڑیاں، مٹی خاک وچ اپنا آپ ملائیا۔ پتہ نہیں کتنے وید شاستراں دیاں بنیاں کڑیاں، کِس بدھ دیناں مذہباں
 بندھ بندھائیا۔ اوہ مالک خالق نرائن نریا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ گنگا کہے نارد اسیں اوسے دی سرنی پریاں، جو پرم پُرکھ اگم اتھاپیا۔
 اوسے دے کولوں ڈریاں، جو جُگ جُگ ریتی دئے بدلائیا۔ نارد کہے تُسیں اَنجانو اُس دا سبق نہیں پڑھیاں، نراکھہ دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 تُسیں اُس دی منزل نہیں چڑھیاں، جو جگت جہان توں باہر ڈیرہ لائیا۔ تہاڈے کندھیاں گھاٹاں اُتے براہمنان بنائیاں تھڑیاں، پاہن پوجن
 پوج کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈا امرت وچیا وچ سیراں دھڑیاں، پا پا اپنی قیمت دتی پائیا۔ تہاڈا پانی پایا وچ حُقے دیاں نڑیاں، تہاڈا روپ
 دتا بدلائیا۔ نی تُساں بیراگنو تیاگنو کلجگ کوڑی کِریا دے وچ سڑیاں، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ذرا اپنیاں پچھلیاں جُگاں دیاں پھول کے
 ویکھو لڑیاں، کئی کئی گنڈھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دیاں آد جُگاد جُگ چوکرئی کھریاں، کھریاں کھوٹیاں ویکھ وکھائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام چند دے گرہ پنڈ نکووال ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی میں خوشیاں وچ ٹہانوں کی ونڈاں، کی بھیٹا دیواں کرائیا۔ ذرا نگاہ مارو ٹہاڈے گھاٹاں نالوں
بھگتاں دا چنگا کنڈھا، کنڈھی بیٹھے سوہیا پائیا۔ ٹہاڈے امرت رس نالوں بھگتاں دا چنگا پسینہ ٹھنڈا، ٹھنڈک مینوں ربیا وکھائیا۔ بے شک
تیرتھ تٹاں اُتے نشانی رہ گئی پیل لنڈا، پت ٹہنی نظر کھئے نہ آئیا۔ ایتھے بھگتاں دے پیار دیاں بھگوان نال بھجھیاں گنڈھاں، گنڈھ سکے نہ کھئے
کھلائیآ۔ نگاہ مار لو نہ کوئی بھیکھ نہ پاکھنڈا، جھوٹھ لالچ لوہ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی براہمن نہ کوئی پنڈا، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی جن بھگتاں تون
سکھو پرہو دے پیار دا جینا، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ نالے خوشیاں والا ویکھو جیٹھ مہینہ، مہما جس دی بے پرواہیا۔ ٹہانوں رس
ملیا نہیں کوئی لوک تینا، ترینی دا مالک کاہن ٹہانوں گیا درڑائیا۔ بنا پرہو تون ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، اگنی تہ نہ کھئے بھجھائیا۔ ٹہاڈا لہنا
دینا پراتن نہیں کوئی پراچینا، پورب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت سب تون ہونا پینا ادھینا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھو کڈا سوہنا دن، ٹھنڈک ٹھنڈ ربیا
ورتائیا۔ جس دا روپ نظر نہ آوے چن، ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑا لیکھا ہونا اتم دن تین، ترے ترے دی دھار وکھائیا۔ جس دا
اشارہ گوبند دے کے گیا کوٹ ہنم، ہیم گنٹ دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
کھلائیآ۔ جیٹھ کہے نی چار جگ دیو دھارو، ویناں وچ اپنا وین وکھائیا۔ ذرا لوک مات نگاہ مارو، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ
وکھائیا۔ جن بھگتاں دا لیکھا وچارو، وچرکے دیو سنائیا۔ جوہن ونٹیو جگت مٹیوارو، نیتر لوچن اکھ اٹھائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکارو، کی
کرتا کار کھائیا۔ تسیں آئیاں چھڈ کے گھر بارو، بھجیاں واہو داہیا۔ پرہو دا دوار تکو ٹھنڈا ٹھارو، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ چارے کہن اسپن سب گچھ ویکھیا اکھیاں، اکھیں ویکھ
کے دیئے جنائیا۔ پرہو دے پیار دیاں بھگت تکیاں سکھیاں، سُنن سچ سچ جنائیا۔ جنہاں دیاں پیجاں آپ پرہو نے سواریاں رکھیاں، سر

سر ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں رہی جگت دیاں پکھیاں، پون ٹھنڈی اندر آوے دھر دے ماہیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسٹیاں، ہستی تک دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائینا۔ چارے کہن ناردا تیری بودی ضرور ہوو تپدی، سیس اُتے ننگی نظری آئی۔ نارد کہے ایہ اندرے اندر تون میرا میں تیرا چیدی، سوہنگ ڈھولا رہی گائیا۔ ہس کے گوداوری کہا سانوں ایہدی شکل دے سپ دی، ونگی ٹیڈھی سوہا پائی۔ نارد کہا ایہ پگڈنڈی بن گئی اوس جٹ دی، جو دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ نی ہُن لوڑ رہنی نہیں تہاڈے کنارے تٹ دی، گھاٹاں آسن نہ کھئے رکھائیا۔ امرت دھار بند ہونی نہیں مٹکی مٹ دی، برتناں بند نہ کھئے کرائیا۔ اوہ ویکھ لؤ سب دی اوڈھ جاندی ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کلا ورتے سمرتھ دی، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ پنڈ رانی باغ جموں شہر *

کلجگ کہے گنگا گوداوری جمنہ سُستی ویکھو وقت سہاونا، پرہ سوہنی دئے وڈیائیا۔ تُساں اکو گیت سناونا، جو جگت سُنن کھئے نہ پائیا۔ بن اکھراں ڈھولا گاونا، گوہند رنگ رنگائیا۔ اپنا کھیل دسنا نال اپنی بہاونا، بھیو بہاؤ چکائیا۔ نال سہجے کھچ کے انچل دامنا، ہلونا دتا لگائیا۔ جھٹ غصے وچ کہا گنگا نے کی کریں پنڈت براہمننا، اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے ویکھ لؤ جیٹھ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ساریاں نو نو کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ نال مانگت بنو بھکھار، خالی جھولی دیو وکھائیا۔ نالے روو زارو زار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ کرپا کرنی سچی سرکار، ہر کرتے دھردرگاہیا۔ سمت باران تیرا کردیاں رہیئے انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تون پہلوں آونا ہر کے دوار، ہری ہر اپنا روپ دکھائیا۔ پھیر تریینی پاؤنی سار، ترے گن اتیتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گوداوری کہے میں دھوڑی لاواں چہار، خاکی خاک رمائیا۔ میرا کندھا گھاٹ تیرا ہووے گھر

بار، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ گنگا کہے میں اگوں آواں دوڑی، بھجان واہو داہیا۔ میری گلی کریں نہ سوڑی، بھیڑا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ میرے گھاٹ پُجنا اپنی بوڑی، ہر تیری وڈ وڈیائیا۔ نال لیاؤنی لکڑ دی اک پھوڑی، جیہڑی ہڈیاں پھول پھلایا۔ اک مٹی دی ہووے توڑی، کچا کُنب نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ سب دی ڈوری، ڈوری تند اپنے نال بندھائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہیا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمناسُستی کہے کرپا کر آپ نرنکار، سو پُرکھ نرنجن مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن نیتر لوچن نین نگاہ مار، ایکنکار اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتے ہو ظاہر، اباشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان تڈھ بن پاوے کوئی نہ سار، مہربان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پاربرہم پرہ دینا آپ ادھار، برہم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سنگر شبد دلارا بھیج وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نو کھنڈ پرتمی ست دیپ نگاہ مار، بن نیتر لوچن نین اکھ اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی در تیرے پکار، پُنے پُنے سپس نوائیا۔ ساڈا امرت جل پانی ویکھ وپندی دھار، جو بھجے واہو داہیا۔ ساڈے تک لے تٹ کنار، تیرتھاں ویکھنا چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ کوڑ ودھیا گڑیار، وپھچار بھری تیری لوکائیا۔ سچ شاستر سکے نہ کھئے وچار، براہمن برہم و دیا وچ نہ کھئے سمائیا۔ ساڈے گرہ ہویا دھواں دھار، نوڑی چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گنگا گوداوری جمناسُستی کہن پرہ ساڈے ویکھ لے تیرتھ تٹ، کنار، گھاٹ پتن پھول پھلایا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ ست، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ سادھاں سنتاں ٹٹیا یت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ودھی مت، من مت کرے لڑائیا۔ تیرے پیار دا ستھر لوے کھئے نہ گھت، یارڑے سیج

نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ گنگا گوداوری جمننا سُرستی اُچی
 کوک کے کڈھن بانہ، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ ساڈا پوتر رہیا کوئی نہ تھان، تھان تھننتر روون مارن دھاپیا۔ سانوں سچ دی سمجھے کوئی نہ
 مان، پوت سپوتا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گُراٹیا۔ دھرم دے پاتر کھا گئے سور گاں، اپنا آپ بدلائی۔
 ست دی نظر نہ آئے چھان، کوڑی اگنی تت تپائیا۔ جیو جنت سادھ سنت پرہہ تیرا بھلے راہ، رہبر ملن کھئے نہ پائیا۔ ساڈے تٹ کنارے بن
 گواہ، شہادت دین بھگتائیا۔ براہمن برہم ودیا بھیو سکے کوئی نہ پا، برہمچاری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سپھائیا۔ چارے کہن پرہیو کلجگ ویکھ لے کلکاتی، اپنا حُکم ورتائیا۔ ساڈا امرت بوند نہ رہیا
 سواتی، ترسنا ترکھا نہ جگت بُجھائیا۔ نگاہ مار لے کھلاپاتی، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ ساڈے گرہ دیپک جگے کھئے نہ باقی، نوری چند نہ
 کھئے رُشنائیا۔ ساڈی منزل مُکی واٹی، اتم بیٹھی پندھ مُکائیا۔ ساڈے خالی ہوئے تیرتھ تاٹی، کنارے گھاٹ رہے گُراٹیا۔ جھگڑا تک لے شرع
 دی ذات پاتی، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ جنائیا۔ گنگا
 گوداوری جمننا سُرستی چارے رہیاں کوک، پرم پُرکھ تیرا نام دُہائیا۔ ٹوں آن کے ویکھ لے مات لوک دی کوٹ، کٹیا دھرنی دھرت دھول
 دھول ڈیرہ لائیا۔ تیرا پیار دا ناتا ہر پردیوں گیا ٹوٹ، اتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ مائس مانو منکھان اندر آئی پھوٹ، پھٹکل ہوئی لوکائیا۔
 پوتر رہیا نہیں کوئی کایا پنج بھوٹ، تن وجوداں کرن صفائیا۔ سُنجنی دسے کوئی نہ رُت، رُتری تیرے نال نہ کھئے مہکائیا۔ تیرے نام توں
 خالی ہو گئے بُت، بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ ٹوں کِرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم پرہہ تیری آس رکھائیا۔ نرگن دھاروں نرور ہو کے اُٹھ،
 نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپے تھہ، دُھر دے رام تیری دُہائیا۔ بہڑی ساڈیاں تٹاں کِناریاں اُتے کلجگ جیواں پائی
 لُٹ، لُٹیرے بنے تھاوں تھائیا۔ سانوں دھرم دا دسے کوئی نہ پُت، اپرا دھی ہوئی تیری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ چارے کہن پرہیو ساڈے نیڑے آنزدیک، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ ساڈی دھار تک
 باریک، بن نیتر لوچن نین ویکھ وکھائیا۔ ساڈی دھرم دی دھار نہ رہی لیک، لائن رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو سارے ہوئے شریک،

شرکت وچ کوڑ لوکائیا۔ ست دی ست کرے کھئے نہ پریت، پریم ملن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گیت، گوبند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ ویکھ لے جھگڑا پین والا مندر مسیت، کعبے روون مارن دھاپیا۔ ساڈا جل پوتر نہ ربیا اتیت، ترے گن کی تیری کھیل کھلائییا۔ بوند سواتی کیسے ملے نہ ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کھئے بجهائیا۔ کلجگ جیواں بدل گئی نیت، نیتوان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی پرہہ آگے کرو ڈنڈاوت، بن سیس سیس نوائیا۔ جو امرت رس دیونہار نیامت، نر نرنکار دھردرگاپیا۔ جس نے ست وست دی تہانوں دتی نیامت، دھرم دی دھار وچ رکھائیا۔ اُس دا لہنا دینا اتم ویکھو جس دے حکم وچ ہونی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواپیا۔ نارد کہے تسین اکو وار منگو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پرتھی اپنا نام دس دے گنگوتری گنگ، جمنا سُرستی گوداوری نال ملاییا۔ تہاڈی دھار اندر نرنکار آوے لنگھ، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے اپنا سنگ، سکلا سنگی بہرنگی اپنا وپس وٹایا۔ جو نام ندھان سری بھگوان نوجوان دو جہان وجائے مردنگ، ڈورُو ڈنکا اکو نام وکھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکلجگ حکم کرے کوئی نہ بھنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربنگ، ہر کرتا قدرت قادر اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

چارے کہن اسپں رہیاں بھلیاں، بھلیکھیاں وچ بھرمایا۔ ساڈیاں نیناں دھاراں پانی ڈھلیاں، جگت وینا توں باہر نظری آئییا۔ نارد ساڈے نالوں پرہو نون چنگیاں بھگتاں دیاں گلیاں، گل مالک ویکھ وکھائیا۔ اسپں جگ چوکرئی ایویں رہیاں بھلیاں، مان وچ رکھائیا۔ حیران ہو گئیاں جد بھگتاں دیاں بلدیاں ویکھیاں بلیاں، پرہہ دے ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہناں دے تول مؤل نہ تلیاں، اپنا وزن نہ کھئے

رکھائیا۔ وے جن دے گھروں ساڈے صاحب نے کھائیاں ڈھوڈے باجرے والیاں گلیاں، سوہنا رس بنائیا۔ سوہنا جگت پیار دیاں وچ
 جلیاں، ساڈیاں زلفاں کم کیسے نہ آئیا۔ اوہناں نوں چھٹیاں دتیاں کھلیاں، کھڑا چھٹیا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ناردا بھگتاں اندر ویکھی خوشحالی، جو خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سچ نور دی چڑھی لالی،
 لال گللا اپنا رنگ بنائیا۔ وے اسیں پیار توں پچھے رہ گئیاں خالی، خالی ہتھ دُہائیا۔ ساڈی خوشیاں نال اج کر دلالی، وچولا تینوں لئیے
 بنائیا۔ اتم پھل رہیا نہیں ساڈی ڈالی، پت ٹہنی گئی کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے پہلوں میری لؤ صلاح، مشورہ دیاں جنائیا۔ اپنا بہرم لؤ گوا، انتر رہن کچھ نہ پائیا۔ بنا مکھ توں کہو توں ہی
 پتا توں ہی ماں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں چرن کول دے سرنا، سرنگت اک اکھوائیا۔ اسیں دُور ڈراڈیاں گئیاں آ، بھجیاں واہو داہیا۔
 ساڈا رہیا نہ کھئے سہا، سہاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت دوارے بھگت پکرن بانہ، بہیا تیرے ہتھ بھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے چارے بہیناں جاؤ لیٹ، مکھ مستک زمیں ول رکھائیا۔ زمیں توں اچا
 رکھنا اپنا پیٹ، مٹی خاک لگن نہ پائیا۔ نرکار نرنکار نوں اپنا آپ دؤ ٹیک، پچیا رہن کچھ نہ پائیا۔ سب کچھ کر لؤ بنا لالچ لوبھ توں
 بھیٹ، بھیٹا اپنا آپ چڑھائیا۔ پھیر ویکھو اپنا کھیوٹ کھیٹ، جو مالک دُھردرگاہیا۔ تہانوں در آئیاں نوں اپنے نام دوشالے وچ لئیے لیٹ،
 پھڑ باہوں وچ ٹکائیا۔ ٹساں درشن کرنا نیتن نیت، پنج نیت لوجن اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا میل آپ ملائی۔ گنگا کہے میں نمسکار بنا سیس توں کرنی، چرن جگدیش دھیان لگائیا۔ اپنی آشا سب کچھ ہرنی، ہر کرتے
 آگے بھیٹ چڑھائیا۔ جمن کہے میں آکو سرنی پڑنی، سرنگت جو اکھوائیا۔ سُرستی کہے میں پلو لڑ پھڑنی، آگے سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ گوہند
 کہے میں اوسے دی ٹک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میرا لیکھا نال نہیں سیس دھڑنی، پنج تت نہ کھئے وکھائیا۔ اسیں حیران کرن
 والی اج آکو بینتی کرنی، جس نوں چار جگ دے شاستر سمجھ سکن کچھ نہ رائیا۔ جس وچ سانوں چٹی پئے نہ بھرنی، بہار سر نہ کھئے

اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، جس سب دی گھاڑن گھڑنی، گھڑن بھننہار ایکنکار اک اکھوایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے خوشیاں والی آگئی رات، بھڑی بھنی اپنا رُپ بدلائی۔ آؤ سکھی سپیلیو مل کے کریئے بات، باطن پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ پہلوں اک دُو جے نال پریم دا جوڑیئے نات، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیا۔ پھیر سادھی وچ ہوئیے اِکانت، ایکنکار چرن کول دھیان رکھائیا۔ پھیر اپنا انتشکرن کریئے شانت، کلجگ اگن نہ کھئے تپائیا۔ پھیر اپنا گرہ تکیئے پرانت، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ پھیر اپنا مذہب ویکھیئے ذات، کون ورن نظری آئی۔ پھیر بنا نیتراں ماریئے جہات، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جھٹ نارد کروٹ بدل کے کپا رُپ تکو کلاپات، پت پریشور جو اکھوایا۔ جیہڑا سب نوں دیونہارا دات، داتا دانی اک اکھوایا۔ آد جگاد پُچھنہارا وات، سر سر ہتھ ٹکائی۔ اوہ آیا لوک مات، زرگن اپنا وپس وٹائی۔ جس دا کھیل سدا بوہ بھانت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں اپنی دھوتی بودی لواں سنہال، کرمندلی ہتھ وچ اُٹھائیا۔ تسیں اپنے صاف کر لو وال، سپس سوہنا رُپ بدلائی۔ پھیر خوشیاں والا گاؤ تال، تلواڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں بھکت پرہو دا آد جگادی نڈھا بال، بالی بُدھ میری بے پرواہیا۔ تسیں امرت رس بھریا جگت تال، تاریاں لاوو تھاوں تھائیا۔ سارے اکھئے ہووو اک سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئی۔ جتھے شاہو بھوپ شہنشاہ سچی سرکار، دُو جہا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب دی کرے سنہال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ آؤ سارے اُس دے آگے کریئے سوال، بینتی چرناں وچ ٹکائی۔ کیوں کلجگ کوڑی کِریا چاروں کُنٹ پایا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائی۔ دھرم دی دھار دین دُنی رہیا نہ کھئے دلال، وچولا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے میں آد جگاد پنڈت پُرانا، پُران اٹھاراں میری دین گواہیا۔

گنگا گوداوری جمن سُرستی ٹھاڈا نو سؤ چُرانوے چوکڑی جُگ دا کسے سمجھیا نہیں ٹکانا، گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹھاڈا جل دھار وِسندا بے مہانا، بھجے واپو داہیا۔ ذرا نگاہ مارو زمیں اسمانا، دو جہاناں نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے حُکم وچ بدل جانا زمانہ، زمیں زماں ویکھن چائیں چائیا۔ جس لیکھے لاؤنا کھیل گھنٹیا کابنا، سولان کلا دھاری گیا درڑائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا اماما، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دا گوبند وجایا حق دمامہ، ڈنکا شبد شنوائیا۔ اوہ کھیل کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس سب دا لہنا دینا چکاؤنا، لیکھا جُگ چوکڑی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی ویکھنہار سدا نشانہ، بے نشان اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار کور دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے میرا پُرانا بڑا تجربہ، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو ویکھے آرباں کھرباں، گنتی گنت نہ کھئے جنائیا۔ میری آئیو نوں گن سکدا نہیں کوئی دے کے ضرباں، انکڑیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں پیارا آکو پُرکھ اکال دے گھر دا، دو جاکرہ نہ کھئے سہائیا۔ نہ جمدا نہ کدے مردا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا مینوں شبدی دھار گھلدا، نت نوت حُکم ورتائیا۔ میں کچھ لیکھا لہنا دسنا راجے بل دا، کی باون گیا درڑائیا۔ کلجگ انت مان رہنا نہیں کسے جل دا، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی میں کیہڑیاں پڑھ کے دساں پنکٹیاں، پنڈت ہو کے دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑیاں لنگھیاں تے لنگھیاں دین دنی دیاں سمتیاں، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ پرہ دیاں کھیلاں آد جُگاد اگتیاں، گنتی گن نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے آگے اوتار پیغمبر گرو کردے گئے بینتیاں، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چارے کہن براہمن ساڈی من صلاح، منسا اک جنائیا۔ پرہ داتا بے

پرواہ، بے انت آگم اتھاپیا۔ جو ہووے سدا سہا، سہائک نائک نور الہیا۔ اُس آگے واسطہ دئیے پا، ہتھ جوڑ کے سپس نوائیا۔ پرہو لوک مات ویکھ لے ساڈا تھان، تھان تھنتر دھیان لگائیا۔ سائوں دھرم دی بنائے کوئی نہ ماں، ممتا دین دنی چکائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کان، کاگ وانگ کرائیا۔ تیرا چہ کوئی نہ ناں، ناؤں نرنکار پردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ سب دے مستک لگی شاہ، شہنشاہ کوڑی کریا نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے میں جگ چوکرئی رہیا پھردا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ میں پھولنہارا ہر دا پھردا، ہر گھٹ ویکھنا چائیں چائیا۔ کملیو امرت جھرنا کیسے اندر مول نہ جھردا، ناہی گول نہ کھئے ٹپکائیا۔ ایس ویلے پرہی نظر آئے نہ کوئی دھر دے پر دا، پیسا پریم ملن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت واسی دسدا نہیں کوئی گھر تھر دا، سچکھنڈ چڑھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ لؤ کلجگ کوڑی کریا گپڑا گپڑا، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم وچ جگ چوکرئی اتم نپڑدا، لہنے سب دے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال دے گرہ پنڈ سیئی کلاں پنڈ کھئے ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی مینوں نرمل کر لین دیو بڈھ، بڈھ مہاتما گیا جنائیا۔ تسیں اپنی اپنی سمبالو سُدھ، ست دھرم وچ لؤ انکڑائیا۔ بن لٹاں باہواں خوشی وچ لؤ کڈ، قدرت دا قادر ویکھو چائیں چائیا۔ جس نے کلجگ اتم بدل دینا جگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دی اودھ گئی پگ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ امرت رس سپر رہنا نہیں ددھ، ددھی دھار نہ کھئے وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چارے کہن ناردا سو پُرکھ نرنجن اک مناواں گی۔ ہر پُرکھ نرنجن سپس نواواں گی۔ ایکنکارا ایشٹ رکھاواں گی۔ آد نرنجن نور رُشناواں گی۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاواں گی۔ سیری بھگوان در سہاواں گی۔ پاربرہم کھوج کھجاواں گی۔ ستگر شبد سنگ نپھاواں گی۔ جس دا آگمی چڑھنا رنگ، رنگت کوڑی کلجگ لہوانگی۔ ساچی وست لواں منگ،

مانگت ہو کے جھولی ڈاہوانگی۔ تُوں صاحب سؤرا سرینگ، تُوں بن اِشٹ نہ کھئے رکھاواں گی۔ بے شک میں پانی دھار گنگوتری گنگ،
 جمنا تیرا رُوپ اکھاواں گی۔ سُرستی دینا اوہ انند، گوداوری تیری گنڈھ بندھاواں گی۔ تیرا سریر نہیں کوئی تت پنج، پنچم میتے تیری اوٹ
 تکاواں گی۔ میری نیتز وکے انجھ، ہنچھواں نیر وکھاواں گی۔ میرے دین دیا لے میرا دینا سنگ، سگلا سنگی تینوں بناواں گی۔ کلجگ
 کوڑ کڑیارا لوک مات رہن نہیں دینا ملنگ، مؤلا ڈوری تیرے ہتھ پھڑاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا
 ور، در ساچے الکھ جگاواں گی۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھار ہو کے آس رکھاواں گی۔ مل کے پرم پُرکھ شاہو شاہاش، شہنشاہ اپنا
 سیس نواواں گی۔ تُوں مالک پرتھی آکاش، گگن گگنتر تیرے ویکھ وکھاواں گی۔ تیرے منڈل تکاں راس، تیرا گوپی کاہن ہو کے سنگ
 نبھاواں گی۔ تُوں دینا نُوں جوت پرکاش، تیری آس تکاواں گی۔ کلجگ کوڑی کِریا کرنی ناس، ناستکاں تیری جھولی پاواں گی۔ ستجگ
 سچ کرنا واس، واسطہ تیرے چرن ٹیکاواں گی۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاش، ستگر تیری اوٹ رکھاواں گی۔ میرا میلا نال شنکر کیلاش،
 برہمے اپنا بھیو کھلاواں گی۔ وشنوؤ آگے کر ارداس، وشو دا پڑدا آپ چکاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ دی منگ منگاواں گی۔ آسا کہے میں ہوئی منگن یوگ، جگتی نارد دینی درڑاٹیا۔ جس وچ چنتا رہے کوئی نہ سوگ، غمی
 غم خوار دئے مٹاٹیا۔ دُنیاداری دا دِسے کوئی نہ روگ، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ پرہو دے پیار دا ہووے نہ کدے وجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ سد مانا اُس دی مَوچ، مجلس بھگتاں نال رکھاٹیا۔ جس کلجگ میٹنی اوڈھ، کوڑی کِریا پنڈھ مکاٹیا۔ سب دا پردا دیوے
 سودھ، سُدھ اپنی اک سمجھاٹیا۔ بڈھی توں پرے حُکم دِسے آگادھ بودھ، شبدي شبد ناد شنواٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤ بھگوان، جو آد جگاد سب دا کٹے وجوگ، سنجوگ دُھر دا اک
 سمجھاٹیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلوت سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

گوداوری کہے میں سیس نواواں ہتھ بدھی، بندنا کر کر سیس نواٹیا۔ سچ پیار مستی وچ ہوواں مدھی، مدھر دُھن ڈھولے گاواں چائیں چائیا۔ میرا صاحب سوامی مینوں ملےیدی، یدی جدپ اپنی دیا کھائیا۔ میری پوتر ہووے ندی، وہناں دی دھار خوشی بنائیا۔ میں وی تکدی رہی دُھر دے حُکم والی صدی، سدییو اپنا سنگ بنائیا۔ میرا مالک جو دیونہارا دُھر دی پدی، پت پریشور بے پرواہیا۔ پر اوہ لوک مات آوندا کدی کدی، قُدرت دا مالک دُھردرگاہیا۔ جو جُگ چوکرئی پچھلی کیتی کرے ردی، اگلا اپنا حُکم ورتائیا۔ میرے وچوں کوڑ کُڑیاں دی کڈھے بدی، بدکاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں اُس دا نور ویکھاں الابی ربی، جوتی جاتا دھیان لگائیا۔ جس دا میلا ہووے نال سببی، جوڑ جُڑائے چائیں چائیا۔ ساڈی لیکھے لاوے پسلی ہڈی، استھیاں جگت ویکھ وکھائیا۔ میں راہ تکان چُک کے اڈی، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ جس دی آشا جُگ چوکرئی مائل نہ چھڈی، سد ہوساں وچ وقت لنگھائیا۔ اوہ دُھر دوار نشانہ دیوے گڈی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ گوداوری کہے میں درس پاواں اکھیاں، نین نین بگسائیا۔ خوشیاں حال دساں اپنیاں سکھیاں، سوئے راگ درڑائیا۔ میرا مالک الکھ الکھیا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو ککھوں کرے لکھیاں، قیمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں اوسے دے چرناں وچ وسیاں، واسطہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ اوسے دے ڈھولے گاواں جسیاں، صفتی صفت صلاحیا۔ جس میری زین اندھیری میٹنی مسیا، نوری چند چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گوبند کہے جس ویلے میرا صاحب سوامی بچے، پوجن یوگ سیس نواٹیا۔ میرے بھاگ ہونے اگھے، اگھن آتھن ملے وڈیائیا۔ مینوں بھیو دسے گجھے، جو چار جُگ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے بھاؤ مٹنے دوجے، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں اکو دوارا سچھے، جس گرہ ملے دُھر دا ماہیا۔ میری آشا نیچے ٹپے اچھلے کڈے، بھجے واہو داہیا۔ میں پھراں اُتے بسدھے، اپنا قدم ٹکائیا۔ میرا لیکھا مُک جائے کلجکے، جُگ چوکرئی رہن نہ پائیا۔ میں خوشیاں نال اٹھاواں بھجے، بہیا دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاٹیا۔ گنگا کہے گوداوری اُنہ آونا پہلاں میرے گھاٹ، اپنی خوشی بنائیا۔ اُنساں ڈھولے گاؤنے بن کے بھاٹ، سوئے

دھاراں والے پرگٹائیا۔ نالے ویکھنے دین دُنی دے کنچن کایا ماٹ، مٹکے پھول پُھلائیآ۔ میری اکو خوشیاں والی بات، باطن دیاں سمجھائیآ۔ جس نے نرگن دھار جوڑنا نات، رشتہ اپنے نال رکھائیآ۔ میں ویکھاں بیٹھ اِکانت، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ اوہ بخشے بوند سوانت، امرت رس چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سمجھائیآ۔ جمنہ کہے میں وی رکھیاں وڈیاں آسا، اصل دیاں جنائیآ۔ مینوں صاحب اُتے بھرواسا، جو بھرم دئے مٹائیآ۔ جو مالک سرب گناں گنتاسا، گنوتا اک اکھوائیا۔ میرے پورے کرے پون سواسا، ساہ ساہ جو اُس دا نام دھیائیآ۔ مینوں یاد کراوے پورب کابن والیاں راسا، گوپیاں گوپال اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس دین دُنی دا بدل دینا پاسا، پاسا جگت جگت اُٹائیآ۔ میں خوشیاں نال کراں ہاسا، ہستی تک دُھردرگاہیا۔ پھر اشارہ دیواں شنکر گیلاشا، کلا دھاری دیاں درڑائیآ۔ آہ تک نرگن نور جوت پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جس دیاں اسیں ساریاں خواہشاں، شاخان، وینا والے پانی روپ بدلائیآ۔ اوہ دیونہارا آپ دِلاسا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا انتر ہون نہ دیوے اُداسا، چنتا غم رہن نہ پائیآ۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریمی دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے میریاں گلاں سُنو کراریاں، اقرار نامیاں والیو دیاں جنائیآ۔ تسیں کس بدھ پرہ دے آؤن تے کرو تیاریاں، ترے گن دا پنڈھ مکائیآ۔ کون روپ تن کرو شنگاریاں، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ کون رستے پھیرو بہاریاں، راہ سٹھرا صاف بنائیآ۔ کون کنبھ پھڑو بن گھماریاں، پنگھٹ ڈیرے لائیآ۔ مینوں دسنا نال ہوشیاریا، سہج نال سُنائیآ۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا جس دا انت نہ پاراواریا، بے انت اک اکھوائیا۔ تسیں جگ جگ کھیل کھیلیا نال سنساریاں، سادھاں سنتاں براہمنان سنگ بنائیآ۔ تھانوں پتہ نہیں کس بدھ گھر آوے شہنشاہ سِکداریا، پاتشاہ دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے تھادا کپھڑا ہووے لباس، لبان نال بول کے دیو جنائیآ۔ کپھڑا ہووے پرکاش، کون نور رُشنائیآ۔ کون ہووے سواس، ساہ ساہ ڈھولے گائیآ۔ کلجگ آشا

ہووے تہاڈے پاس، مینوں دیو سمجھائیا۔ مینوں تہاڈے اُتے اے نہیں وشواس، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ تہاڈا امرت جگت بھردا رہیا وچ
 گلاس، کلساں ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈا ودھدا رہیا حواس، ہوس وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے سُن گنگی تُوں سب توں دِسیں لمبی، تیرا تن وجود سوہیا پائیا۔ اپنی پچھلی تک لے سندھی، قول
 اقراراں نال ملائیا۔ تیرے اُتے کی پابندی، پُرکھ اکالا حُکم کی دِرڑائیا۔ تیرے اُتے تٹ کنارے تیرتھ پنجھی، پنجاں والیئے دیاں دِرڑائیا۔ تیرے
 کول کپڑی خُوبی چنگی، چنگی طرح دے سمجھائیا۔ میں کلجگ نگاہ ماری تیرے سیس مینڈھی دسی ننگی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنا بھیو چُکائیا۔ نارد کہے جمنا سُرستی تہاڈا کپڑا ہووے
 ویس، مینوں دیو سمجھائیا۔ تَساں کپڑے ملنا دیس، دِشا کپڑی سوہیا پائیا۔ کِس بدھ تکنا نر نریش، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ جو ساجن
 رہے ہمیش، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جس کلجگ کوڑی کِریا میٹنی کلیش، مل موتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے گوداوری گوہند آؤنا کپڑے رُوپ، بھیو دینا چُکائیا۔ کی تکیں ست سروپ،
 درشن کریں دُھر دے ماہیا۔ اگوں گوداوری ہو گئی چُپ، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائی۔ میں ویکھ نہ سکاں اُس دا بُت، بُتخانیان وچ نظر نہ
 آئی۔ اوہدا میلا ہونا نال اِناشی اچت، پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ جو میری سہنجنی کرے رُت، در آوے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ نارد کہے پرہو دے آؤن دی سب نوں تانگھ، ترسنا
 ہوس جگت رکھائیا۔ سب دی پریم پیار دی مانگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تہاڈی تڑپھدی پانی والی کانگ، لہر لہر وچوں بدلایا۔
 اُچی کوک کے مارے چانگھ، دیوے سچ ڈبائیا۔ کون ویس کر کے آوے ماہی اپنا سوانگ، سوانگی رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا لہنا دینا لیکھا ویکھے پن سورہ چاند، چند
 چاندنا اپنا اک چمکائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی میرا جی کردا تہاڈے نال ماراں گپاں، کلجگ دا رنگ دیاں دکھائیا۔ تُسیں پُرکھ اکال دین دیاں نال وعدہ کر لو پکا، پکی طرح درڑائیا۔ ایہ ول چھل دھاری کجھ نہیں لگدا پتہ، پتتاں تے بیٹھیو تہاؤں سمجھ کجھ نہ آئیا۔ ایہدا پتہ نہیں کڈا لارا تے کڈا لپا، لاریاں وچ جگ چوکڑی دئے لنگھائیا۔ باہروں باہروں سب نوں کہہ دیندا اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ تُسیں ایویں خوشیاں وچ نہ مارو کچھان، نچو کڈو تپو تہاؤں تھائیا۔ اک ویراں پھیر کر لو پتہ، پت پرمیشور آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے نی ایس دے آؤن دے انیک راہ، تہاؤں دیاں سمجھائیا۔ تُسیں ایویں نہ اندر رکھیو چاء، چاؤ گھنیرا گھر بنائیا۔ پھلوں میتھوں لو صلاح، مشورہ سچ دیاں سمجھائیا۔ پرہ آگے بینتی پھیر کرو سیس نوا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرہو سچ دس کس بدھ جاویں آ، اپنا پھیرا پائیا۔ ایہ بڑا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جے ایس دا دل کیتا تے ایس شبد وچ اپنا کھیل دینا ورتا، تتاں والا سریر نظر کئے نہ آئیا۔ تہاؤں راتیں سوتیاں نوں نال بھگت دئے دکھا، سوہنے اپنے سنگ رکھائیا۔ جے نیتر کھولوگیان تے تہاؤں دسنا کجھ نانہ، پھیر چاروں کُنٹ حیرانی وچو نظری آئیا۔ میں براہمن پُرانا سب کجھ جان دا ہاں، ہاں وچ ہاں مل کے ہاں نہ کدے رکھائیا۔ مینوں سوہے اوہ کیلا گان، جس دی کپل مُنی آسا گیا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانہارا تہاؤں تہاں، تہان تھنتر دیونہار وڈیائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پُنورام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے پرہو نوں خوشیاں نال مناؤ، منسا من دی دُور کرائیا۔ مستک زمیں اُتے گھساؤ، آپ اپنا مان مٹائیا۔ نک رگر کے سیس جھکاؤ، ڈنڈاوت اپنی اک رکھائیا۔ دھوڑی بُلان نال چھہاؤ، سُرخی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساہ ساہ اپنے اندر دھیاؤ، سواساں وچ سمائیا۔ نیتر نیناں نیر وپاؤ، چھہر دیو لگائیا۔ گل پلو پا کے واسطہ پاؤ، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آؤنا ساڈے سچ گراؤں، گرہ مندر دینی

وڈیائیا۔ اسیں تیرا جیئے ناؤں، نر نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل
 آپ کھلاییا۔ نارد کہے ساریاں اندروں چھٹو مان، نانیان ہو کے سیس نواییا۔ بنا نیتراں چرن کرو دھیان، بن اکھاں اکھ بدلائیا۔ بن مکھو
 کہو سری بھگوان، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں بالی بڈھ آنجان، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں پانی دا وہن ٹلیاں ٹلیاں والا گاہن،
 بھجیئے واہو داہیا۔ ٹوں مالک سوامی ساڈا اک مہان، مہا تیری وڈ وڈیائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پُنه پُنه سیس نواییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہاییا۔ نارد کہے پرم پُرکھ ٹوں خوشیاں وچ رُجھاؤ، ریجھاں پور جو
 اکھواییا۔ تن من سیس خوشی بناؤ، اگنی اگ نہ لاگے راییا۔ دُتیا بھاؤ دور کراؤ، دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ بینتی چرناں وچ ٹکاؤ، ٹکے
 دھوڑی خاک رماییا۔ اکو مٹو پتا ماؤں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے ڈھولا گاؤ واہو واہو، واسگرؤ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بے شک اسیں پانی
 دا وہن دُنیا سانوں کہے دریاؤ، تھل اسگاباں وچ اپنا جھٹ لنگھاییا۔ ٹوں انت کنت بھگونت سانوں پکڑنا باہوں، سر ساڈے ہتھ ٹکاییا۔
 کلجگ انت تیرے ہتھ نیاؤں، عدل انصاف دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہپکنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا اگم اتھابو، الکھ اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ پنڈ سیئی کلان ضلع جموں *

نارد کہے ستگر شبد دی لؤ گواہی، شہادت گوبند دھار بھگتاییا۔ ٹھاڈے در آوے دھر دا ماہی، محبوب اگم اتھابیا۔ ٹسیں ملنا
 چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹاییا۔ اسیں اپنی آسا منسا چرن دینی ٹکائی، سہج نال رکھاییا۔ اوہ مہربان ہووے مہر نظر تکائی، نین نین
 نال بدلائیا۔ ٹھاڈی خالی جھولی دئے بھرائی، بھرسٹاچار وچوں باہر کرائیا۔ جلدھارا کرے صفائی، صفحہ ہستی رنگ رنگایا۔ ٹساں گن
 گاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سچ
 سوامی دیا کماویگا۔ دین دیال کھیل کھلاویگا۔ گر گوپالا ویکھ وکھاویگا۔ بھگت رکھوالا پھیرا پاوایگا۔ در سہنجنا اک سہاویگا۔ تٹ کنارے

سوبھا پاوِیگا۔ گھاٹاں پتتاں پڑدا لاہویگا۔ ٹھاڈا بھنڈارا بھرے سکھنا، وست امل آپ ورتاویگا۔ تسان وقت سہنجنا یاد رکھنا، بھل وچ نہ کدے بھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در اک وڈیاویگا۔ ساچا در اک وڈیاویگا۔ پُرکھ ابناشی چرن ٹکاویگا۔ گھٹ نواسی سوبھا پاوِیگا۔ منڈل راسی کھیل وکھاویگا۔ پرتھی آکاشی پندھ مُکاوِیگا۔ دُھر دا سوبھنا چھند درڑاویگا۔ نوری چند چند رُشناویگا۔ ٹھاڈا بند بند ویکھ وکھاویگا۔ نجھروں اپنا دے اند، اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ ضرور مار کے آوے پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پاوِیگا۔ جگت جہان دی منزل لنگھ، در دوارا اک وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا سنگی ہو کے دُھر دا سنگ نبھاویگا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں * *

نارد کہے ستگر شبد ہبہ آشا کرنیاں پوریاں، در تیرے منگ منگائیا۔ راہ تکن چن سورہ، منڈل اکھ اٹھائیا۔ تُوں آؤنا گرہ ضروریا، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نورا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپوریا، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ لیکھا سب دا پور کرائی، پرم پُرکھ حکم ورتائیا۔ پندھ مار کے آؤنا تھل اسگاہی، آکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تیری بنت بنائی، گھڑن بھتنہار اک اکھوائیا۔ امرت دھارا جس نے وین وہائی، اپنا رنگ رنگائیا۔ انت اوہ میٹن والا شاہی، دُرمت میل میل دھوائیا۔ تُوں سب دا بنا حق گوسائیں، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کرنی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈی آشا تک پُرانی، جگ چوگرئی پورب ویکھ وکھائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کرے کی نانی، نمرتا وچ بہ بہ سپس نوائیا۔ تُوں آد جگادی جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ تینوں پیغمبران مٹیا پتا

اسمانی، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ٹوں ساڈا لیکھے لاؤنا آون جانی، جو در تیرے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے سَتگر شبد سب دا میٹنا بہرم، بہانڈا بہرم وچوں بہتائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی چرم، چم درِشٹی دینی بدلائیا۔ ساریاں تیری آئیاں سرن، اوٹ تیری اک تکائیا۔ اندرے اندر تیتھوں ڈرن، بھے وچ بیٹھیاں سیس جھکائیا۔ ٹوں لیکھا جانیں چوٹی جڑن، چیتن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں مالک گھاڑن گھڑن، بہنہار آپ ہو جائیا۔ در آئیاں ساچی دینی سرن، سرِ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگاؤنا ساچے گھرن، گرہ گرہ آپ سہائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

سَتگر شبد کہے میں سورپیر سلطان، یودھا دو جہان اکھوائیا۔ آد جگادی حکمران، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ ست سچ دا دیونہارا دان، وست اٹل اٹل ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی بن پردھان، دین دُنی کھیل کھلایا۔ میرا سب توں وکھرا ودھان، جس دی ترمیم نہ کھئے کرائیا۔ میں آد انت دا اک حکمران، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں جھکدے وشن برہما شو دیوت سُر زمیں اسمان، اوتار پیغمبر گر نو نو لاگن پائیا۔ چار جگ دے شاستر میرا دین گیان، صفتی بن کے صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سَتگر شبد کہے گنگا گوداوری جمننا سُرستی دینا دس، دہ دشا باہر دھیان لگائیا۔ کلجگ میٹاں زین اندھیری مس، مسل دیواں خلق خدائیا۔ سچ دوار آوان نس، بھجان واہو داہیا۔ امرت بھنڈارا دیواں رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے میں سب دا آد جگادی کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ نرگن دھار بناواں بنت، گھڑن بہنہار ہوواں بے پرواہیا۔ میرا آد جگادی اکو منت، اکو سیکھیا سچ سمجھائیا۔ میرے

رُوپ انُوپ اگت، اوتار پیغمبر گرو گئے سمجھائیا۔ انت سب توں وکھری بنائی اپنی بنت، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں نگاہ مار لے نارد بن کے بودھ آگادھا پنڈت، براہمنہ برہم توں باہر دھیان لگائیا۔ میرا لہنا دینا نال جیو جنت، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ انت سب دی مٹاں مٹت، آشا ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی میٹنہار چنت، چنتا چکھا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیم کور دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

ستگر شبد کہے جن بھگتو تھانوں پرہو دی دھار مل گئی سستی، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ خوشیاں وچ چڑھی مستی، مست دیوانے روپ بدلائیا۔ تھادے اندر وسدی گنگا گوداوری جمنا سستی، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تھادی آشا اُس نال ہسدی، جو ہستی دا مالک نور الہیہ۔ تھانوں خبر اگتی دسدی، دہ دشا توں باہر سُنائیا۔ ہُن گھڑی نہیں رہنی وکھ دی، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تھادی لو ہونی نیج نیتر اکھ دی، پرکاش پرکاش وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تھادہ دھرم دھار دا پیار، پریمیو پریم نال مل کے وجی ودھائیا۔ تھادا اندر امرت رس تھندا تھار، تٹاں تیرتھاں کھوجن کھئے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا تھادی پاوے سار، مہربان ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ تھیں نرگن دھار جوتی جاتے کرنا دیدار، پُرکھ بدھاتے ملنا تهاؤں تھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی تھادا لہنا دینا دیوے وچ سنسار، لوک مات دین دنی رہن کیچھ نہ پائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، عقل بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی تھادا میت مرار، مٹر پیاریو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تھادے اندر پون پانی، بسنتر مل کے وجے ودھائیا۔ تھادے اندر ستگر شبد بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ تھادے اندر تھادی مہا اکتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

ٹھاڈے اندر ٹھاڈی سچ نشانی، گرہ مندر سوہا پائیا۔ ٹھاڈے گھر ٹھاڈی منزل رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ ٹھاڈے گرہ ٹھاڈا پتا
 اسمانی، پرم پُرکھ بیٹھا آسن لائیا۔ جو لہنا دینا جانے دو جہانی، زرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا بانی، بان انیالا تیر اپنا حکم چلائیا۔

❖ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں ❖

جن بھگتو ٹھاڈی منزل حق رُوحانی، رام پیار وچ رام وچ سہائیا۔ ٹھاڈا لیکھا نہیں نال زمین اسمانی، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیا۔ ٹھاڈا
 مالک خالق ٹھاڈے اُتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا مکے چارے کھانی، چارے بانی اپنا حکم سُنائیا۔ لوڑ نہ رہے
 کیسے تیرتھ اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی وست آپ ورتائیا۔ جن بھگتو امرت رس ٹھاڈی نچھر دھار، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ ٹھاڈا جنم مرن دئے سوار، پیج رکھے تھائوں تھائیا۔
 سچ سمجھا کے دھرم دوار، دھرم دی دھار نال بندھائیا۔ ٹھانوں کر کے خبردار، سُنیاں لیا اٹھائیا۔ دے کے نام ادھار، ادر دا لیکھا دتا مکائیا۔
 ٹھاڈا لہنا دینا انت نال کرتار، قُدرت دا قادر اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈا جنم کرم دا لہنا گیا اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ تسیں اُس پرہو دے پُتر، جس نوں جننے کھئے
 نہ مائیا۔ جس ٹھانوں چُکیا کچھڑ، گودی گود لیا ٹکائیا۔ ٹھاڈا بھاؤ رہیا نہ دُتر، دُتیا دتا مکائیا۔ قوُل اقرار کر کے جائے نہ مُکر، وعدہ سچ
 سچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ
 پرتھی ست دیپ دو جہاناں ویکھے قُطر، قُطب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تیرتھ تئاں توں بھگتی ہو گئی بھگوڑی، اپنا آپ آئی بدلائیا۔ خالی ہو گئی ہر کی پوڑی، ہری ہر رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ دین دنی دی آشا دے کوڑی، کڑن بھری لوکائیا۔ ہوکا دیوے بھڑی بھڑی، تیرا نام دُباٹیا۔ تیری منزل بڑی لمی چوڑی، چار کُنٹ
 پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میری آئیو بیٹی تھوڑی، بھتی نظر کھئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں تیری لوڑی، لڑیندے ساجن دینی وڈیائیا۔
 ستگر شبد کہا تیری بھگتاں نال بناواں جوڑی، سوہنا سنگ بنائیا۔ جیہڑے چڑھ پریم دی گھوڑی، واگاں ستگر ہتھ پھرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بھگتی کہے پرہو دے بھگت سدا ہندے بھولے،
 بھلی گل اکو اوہناں دے اندر آتیا۔ اوہ سٹے جاگدے گاؤندے سوہلے، سُرتی شبد وچ سمائیا۔ اوہناں دے دُنیا نالوں وکھرے ڈھولے، گیت
 گاؤندے دُھر دے ماہیا۔ میں سدا اوہناں دے وسدی کولے، اکلے بیٹھی نظر کیسے نہ آتیا۔ مینوں ویاہیا نہیں کیسے دین دنی دے ڈولے،
 کپاراں پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میں جدوں وسی وسی بھگتاں کایا چولے، اندر وڑ کے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگتی کہے میں بھجی نال زور، جورو زر دوویں آئی تجائیا۔ میرے اندر فرنا پھریا پھور،
 پھرتی نال دتا سنائیا۔ نی تیرتھ تئاں اُتے بیٹھے ٹھگ چور، کوڑ کڑیاں ڈیرہ لائیا۔ ایتھ ریتی بن گئی ہور دی ہور، ہور دا ہور روپ بدلائیا۔
 پانی دیاں دھاراں وچ ہویا اندھ گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھگتی تیری پریم وچ بٹھے کوئی نہ ڈور، کتی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جا ایس
 ویلے جن بھگت سُہیلے لوڑ، جو پرہ دے وچ سمائیا۔ میں اپنی منسا جگت کیناریاں ولوں لئی موڑ، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بھگتی کہے بھگتاں اندر نہیں وِدیا راگ، وِدت روپ نہ کھئے بنائیا۔ نہیں
 دین دنی دا سماج، سمگری جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میں اکھیں ویکھیا آج، بھجی واہو داہیا۔ حیران ہو گئی جنہاں دی پرہو رکھے لاج، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں دے اندروں اکو پریم دی نکلے آواز، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاہیا۔ میں سُتی گئی جاگ، نیترا کھ کھلایا۔ خوشیاں
 وچ ہو گئی باغ باغ، باغ باغیچہ بھگت سُہیلے تے دُھر دا ماہیا۔ میری جگت کوڑ ترسنا دی بُجھ گئی آگ، ساتتک ست ست اپنا آپ

کرائیا۔ وڈی دے وڈے ہونے بہاگ، وڈ وڈا پایا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مینوں پیلے حیاتے آب، امرت رس بن رسنا رس چکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلان ضلع جموں *

بھگتی کہے جن بھگتو میرا سُنو فرمان، پرہو دے فرمان بردارو دیاں جنائیا۔ اپنا قائم کرو دھرم ایمان، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پنجان
 تتاں والیو پنچم اپنے گھر کرو پردھان، پنچم مل کے وجے ودھائیا۔ تسیں سارے ماتو ذاتی مانس روپ انسان، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔
 ٹہاڈا مالک اکو دھر دا کاہن، جو کاہن کاہنا حکم سُنائیا۔ میں اک بینتی دسٹاں خوشیاں نال گا کے گان، ڈھولا دھر دا دیاں درڑائیا۔
 تسیں بھگت سہیلے اپنے مکھ وچوں اپنے نک نال لاؤ اپنی زبان، زبان دا رس رسنا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو ہو جاؤ سُن، سادھی ٹہاڈی نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا والیو بن جاؤ
 مَن، جگت بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آوازاں سُنن والیو اپنے اندر سُنو دھن، انادی دھن کرے سُنوئیا۔ اپنے آپ توں لو چُن، اپنا آپ لو
 پرگٹائیا۔ اپنے وچ پرگٹ کرو ساچے گن، گن ندھان ملو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا رنگ دے رنگائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو اپنے اندر مار لو جھاکئی، جھاکا رہن کھئے نہ پائیا۔ پردہ کھول کے ویکھو تاکی، گنڈا بجر کپاٹ
 کھلائیا۔ امرت جام پیاؤ بن کے ساقی، پیالہ نام ہتھ اٹھائیا۔ کوڑ اندھیرا مٹاؤ راتی، نیچ نیتر لو چمکائیا۔ ساچا رام وساؤ وچ سینے چھاتی،
 شترؤ پنچ وکار اندروں باہر کڈھائیا۔ ٹہاڈی دھرم دی ہووے پرہاتی، سرگھی سندھیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درشن پاؤ اُس کھلاپاتی، جو پت
 پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، جس دا کھیل سدا بہہ بھاتی، ویس انیکا اپنا روپ بدلائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سینگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے بھگنیئے تُوں کیتھوں آئی شتابی، جلدی جلدی اپنا پندھ مُکائیآ۔ تیرے ننگے پیر تیری کدھر گئی گرگابی، پبّ نظر کھئے نہ آئیآ۔ کیوں تیرتھ تٹاں کیناریاں اُتے کر کے آئی انقلابی، اپنی کروٹ آپ بدلائیا۔ مینوں لہنا دینا لیکھا دس شتابی، بیو ابھید کھلائیآ۔ جھٹ بھگتی نے نارد دے ہتھ ماریا اُتے نابھی، سہج نال سُنائیآ۔ سرتی رہی کسے نہ جاگی، سوئی سرب لوکائیآ۔ میں تیرتھاں اُتوں بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ مینوں بھگتاں نوں ملن دی وادی، عادت پچھلی دیاں سمجھائیآ۔ جنہاں دی پرہو چرن آبادی، بیٹھے ڈیرے لائیآ۔ میری مُحبت وچ اوہناں نال شادی، جو شادیاں نے رہے وجائیآ۔ میں شبد سندیسہ سُنان بودھ آگادھی، بُدھی توں پرے پرے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگنیئے تیرا بھگون کھپڑا، مینوں دے جنائیآ۔ وسے کھپڑا کھپڑا، کون گرہ سہائیآ۔ کس بدھ بنھے بیڑا، نئیآ نوکا آپ چلائیآ۔ بھگتی کہیا نارد جس دا آد جُگادی کھلا ویہڑا، دو جہاناں اکو رنگ رنگائیآ۔ نارد کہیا ہس کے کھلیئے میرا دل کدا تینوں مار دیاں تھپیڑا، زور نال لگائیآ۔ اوہ پرہو بدل گیا تیرا، تینوں دیاں سمجھائیآ۔ جس بھگتی دے تھان دین دُنی وچ پا دینا جھپڑا، جھگڑے وچ دسے دین دُنی لوکائیآ۔ اتم دین والا اُلٹا گپڑا، لکھ چوراسی دئے بھوائیا۔ بھگنیئے تُوں سُکھ مان لیا ہتھیرا، اپنا کھیل کھلائیآ۔ ہُن کلجگ تک اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ جنان چر پرہو کرے نہ مہرا، اُناں چر بھگت بن کھئے نہ پائیآ۔ بے شک تیرا دُنیا دے وچ پھیرا، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اکو وکھائے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں بھائییا دیوی دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو بھگتی چنگی کہ بھگونت، مینوں دیو سمجھائییا۔ نام چنگا کہ منت، شبد دیو درڑائییا۔ گرسکھ چنگا کہ سنت، ست دا بھیو کھلائییا۔ نار چنگی کہ کنت، کنتوبل کی وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹائییا۔ نارد کہے جن بھگتو ٹھاڈا کیہڑا سچا میت، مترو دیاں جنائییا۔ کون وسے ٹھاڈے چیت، اندر سوبھا پائییا۔ کیہڑا گاوو گیت، ڈھولا کون الائییا۔ کس دی اندروں صاف ہوئی نیت، مینوں دیو سمجھائییا۔ ٹھگوری رہی نہ چیت، ٹھگی من رہی نہ رائییا۔ جھگڑا رہیا نہ ہست کیت، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتائییا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو دا کیہڑا رنگ، رنگت دیو جنائییا۔ کیہڑی ٹھاڈی منگ، مینوں دیو جنائییا۔ کیہڑے لاؤ انگ، کون تت وڈیائییا۔ کون دوارا آوے لنگھ، کندی کھڑکی کون کھلائییا۔ کون نور ہووے چند، کون نور کرے رُشنائییا۔ کس بدھ میٹے پندھ، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہییا۔ سچ دسو کس نوں پرہو دا آیا اند، اند اند وچوں جنائییا۔ کس کس نے رسنا کوڑ کڑیار دا چھڈیا گند، وکھ رسن نہ کھئے لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہییا۔ جن بھگتو میں پُچھنی اکو بات، نارد رہیا سُنائییا۔ کس نوں سچ دی ملی دات، مینوں دیو درڑائییا۔ کس دا بھروسہ اُتے کملاپات، پت پریشور کون منائییا۔ کس دا چرن پریتی جڑیا نات، رشتہ سکے نہ کھئے ٹرائییا۔ اپنا ڈونگھا کڈھکے ویکھو کھات، کی لہنا نظری آئییا۔ کس بدھ پرہو نوں ملو وچ لوک مات، متا اپنا آپ پکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنا سوہنا تک لو اندر، نو دوار دھیان لگائییا۔ اپنا نرالا تک لو مندر، جس دا روپ رنگ نظر کھئے نہ آئییا۔ اپنا کھول کے ویکھو جندر، کندی نام والی لگائییا۔ پرکاش کر کے تک لو اندھیری گندر، اندھ اندھیرا آپ مٹائییا۔ منوآ من ویکھو جو دہ دشا بھوندا بندر، اٹھ اٹھ بھجے واہو داہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کرتا اک اکھوائییا۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں اندر ویکھو چڑھ کے، بن پوڑی ڈنڈے پندھ مکائییا۔ ساچے مندر ویکھو وڑ کے، بن سیس دھڑ سوبھا پائییا۔ نراکھڑ دھار ویکھو پڑھ کے، پڑھن دی لوڑ رہے نہ

رائیا۔ سچ دوار تکو ہر کے، ہر پردے وچ سہائیا۔ جیہڑی منزل ملدی نہیں مر کے، اوہ جیوندیاں لینی اپنائیا۔ نارد کہے جن بھگنو تہانوں لوڑ نہیں رہنا ڈر کے، بھہ سارے دینے چُکائیا۔ تہاڈی منزل وچ رہے کوئی نہ کھٹکے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈی دھار کدی نہ بھٹکے، بہاؤنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ تسیں سچکھنڈ پُجنا اکو جھٹکے، جتھے جھٹکے حلالی والا پُجن کھئے نہ پائیا۔ تُساں گرہ ساچے جانا اپنا روپ وٹ کے، گُرمکھ ہنس روپ بنائیا۔ ہرجن مات گریہ پھیر نہ لٹکے، اُلٹا پرکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھيو کھلائے اپنے گھر دے، گھر گھرانہ اکو اک وکھائیا۔

✽ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سینگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں ✽

نارد کہے سُن نی لکھن والیئے کلمے، کلمیئے تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ تک گنگا گوداوری جمننا سُرستی دھارا جل میں، جل میں وانگ کُرائیا۔ جو بھجیاں پھردیاں جنگل جوہاں تھل میں، ٹیلیاں پندھ مُکائیا۔ اوہناں دا لیکھا مُکاؤن لگی پل میں، پاربرہم دا حُکم سُن کے چائیں چائیا۔ ویکھیں تُوں وی نہ آویں چھل میں، اچھل چھلداہاری اپنا کھیل کھلائییا۔ تُوں ہونا اپنے بل میں، بلداہار لینی انگریئیا۔ کی کھیل ورتنا کلجگ کل میں، کل کلکی کی کرائیا۔ نی تُوں کی بھيو لکایا نانک دی اک گل میں، جس دی سمجھ کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے کلمے تُوں لکھن دی تُوں کر نہ شتابی، بھج نہ واہو داہیا۔ تُوں ساڈی بن امدادی، سگلا سنگ وکھائیا۔ بے شک تیرے لیکھ نال پرہہ تُوں جگ بدلن دی وادی، وعدے تیرے لیکھ موڑ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے کلمے تُوں میرے ول پیکھ، اپنی لے انگریئیا۔ نی تیری بدل سکے کوئی نہ ریکھ، جو لائن دیوے بنائیا۔ تیری دھار نے میٹ دینے مُلا شیخ، شریعت نظر کھئے نہ آئییا۔ نی تیرے حُکم دا حُکم پرہو دا اولٹا بھیس، بھیکھادھاری اپنا روپ بدلایا۔ جے تُوں لیکھ نہ لیکھدی تے کِس بدھ آوندا سمبل دیس، دیس دیسنتران پندھ مُکائیا۔

ہُن وی لکھ لکھ دیئی جاویں سندیس، سندیسے تهاؤں تھائیا۔ جے تُوں نہ لکھیں تے کیوں کلجگ اتم پئے کلیش، کوڑی کریا نال کرے نہ کھئے لڑائیا۔ کانی بس کے کہا ناردا میں اُس دے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں گیا سمجھائیا۔ میں سچ دساں جس ویلے مینوں ہتھ وچ پھڑیا دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ پھیر اپنے کھلڑے کر کے کیس، قسم کھا کے دتا سنائیا۔ نی کلمے تیرا پرہ دے حکم دا لکھیا سدا رہے ہمیش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے در دی ہوئی درویش، درویشن ہو کے سیس نوائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ انگریز سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنہ سُرستی کہن نارد اسیں انہول، بہمت نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں کنڈھی گھاٹ آئیاں سانوں سارے کردے مخول، ہاسی بڈھے نڈھے رہے کرائیا۔ اسیں شرم دیاں ماریاں کجھ نہ سکیاں بول، رسنا کہ نہ کجھ سنائیا۔ ساڈے ویکھ لے کجھ نہیں کول، خالی ہتھ دئیے جنائیا۔ ساڈی حالت تک لے اُتے دھول، دھرم نال سنائیا۔ ساڈا بھکھ نال اندر کالجا رہیا ہول، ہوکیاں وچ دُہائیا۔ سانوں انگریز سنگھ نے پُچھیا نہیں تسیں وی کھا لؤ چول، بھکھیاں رہ کے کی دئیے سنائیا۔ ساڈا جی کردا ایتھے اک نواں بھنڈارا دئیے کھول، امرت رس پرہ چرن وکھائیا۔ جو سب دے انتر جاوے مؤل، مؤلا روپ نظری آئیا۔ وے ناردا تُوں مردنگا وچا دے ڈھول، ڈورؤ ڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈی آشا ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنہ سُرستی جے تُوں کھادا نہیں بھوجن، بھجان ہتھ دوویں دیو اٹھائیا۔ تُوں پنڈھ ماریا کتنے یوجن، گنتی دیو گنائیا۔ ساریاں لگیاں سوچن، سمجھ کجھ نہ پائیا۔ نارد کہا کھولو اپنے لوچن، نین لؤ تکائیا۔ جن بھگت سپیلے تکو بنا ورن گوتن، ذات پاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ چڑھ کے ویکھو اپنی سخر چوٹن، منزل پنڈھ مکائیا۔ پرہو پیارا بھگت ملدا وچوں کوٹی کوٹن، گنتی گنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جے تُسیں چار جُگ دیاں بھکھیاں، بھکھڑو دیو جنائیا۔ میں چاہندا بھگتاں دوار تھانوں روٹیاں گھواواں رُکھیاں، ٹکڑے ہتھان وچ پھڑائیا۔ تھادے اُتے پتہ نہیں کیتیاں براہمنان پنڈتاں پدارتھان دیاں سُکھنا سُکھیاں، جو تھادی جلدھارا وچ رُڑھائیا۔ اوہ کھا گئیاں مچھیاں ڈڈیاں ہو کے پٹھیاں، تھادے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ گنگا کہے نارد اسیں آئیاں کر کے پھرتی، پھرتیلیاں ہو کے دیے جنائیا۔ ساڈا لہنگا ویکھ لے کُرتی، انگی تن نہ کھتے سہائیا۔ ساڈی صورت ویکھ لے مورتی، مُردیاں والی نظری آئیا۔ کی کھیل دسیئے حضور دی، کرتا حُکم کی ورتائیا۔ جس دی آشا سدا بھرپور دی، بھرپور رہیا سرب ٹھانئیا۔ اسان محنت لینی بن سچے مزدور دی، جو جُگ جُگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جے کھان پین دا چاؤ، ترسنا اندر رکھائیا۔ پہلان بھگتاں دے درشن پاؤ، جو بیٹھے آسن لائیا۔ پھیر جھک جھک سیس نوآؤ، نو نو لاگو پائیا۔ پھیر اکو ڈھولا گاؤ، تُوں میرا میں تیرا دو جانا نظر کھتے نہ آئیا۔ پھیر خالی ہتھ منگ منگاؤ، بھچھیا دیوے ڈھر دا ماہیا۔ اپنا پچھلا لہنا دینا حصہ جناؤ، پڑا اوہلا لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سارے کہن نارد ساڈا تیرے نال غصے والا نہیں ہنورا، گلہ نظر کھتے نہ آئیا۔ اسیں بھگت بھنداریوں دگا ڈھٹھا کھا کے بھورا، بھوریاں وانگ اپنا آپ بھوائیا۔ ساڈا پورب جنم جاوے سؤرا، سوہرے پیئے وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا کھیل پرہو دے نال اور کا اورا، اور کی اور کار کھائیا۔ تُوں نگاہ نال تک لے کر کے غورا، گہر گور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ چارے کہن ساڈا صاحب اک گوسئیا، گوبند گوبند گوبند نظری آئیا۔ جس دی سرن سرنائی پٹیاں، سر سر بھیٹ کرائیا۔ جو ساڈیاں پکڑے بہیاں، آپ اپنے گلے لگائیا۔ اسیں چاؤ نال گائیے تھیا تھیا، تھر گھر واسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈیاں جُگ چوکری لنگھیاں کئیاں، کوٹن جُگ گئے وہائیا۔ سانوں دین دنی دے جگیا سو کہندے رہے گنگا مٹیا، سُرسی جمنہ کہے کے گائیا۔ سانوں سندیسہ دے کے گیا دستر تھ بیٹا جو رام رام رمٹیا، رمٹا رمٹا اپنا حُکم سنائیا۔ سانوں اشارہ دتا جمنہ کہے میرے گھاٹ گھنٹیا، گوردھن دھاری گیا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم

گوبند دا پورا ہویا ڈھٹیا، ڈھونکا لا کے اپنی لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 گھلائی۔ نارد کہے میرے اندر آؤندی جاندی خرمستی، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ میں تکیا نور نورانہ اگئی جس دی ہستی، ہست کولان ہتھ
 کیسے نہ آئی۔ جس نے لہنا دینا سب دا پورا کرنا دستی، آگے ادھار نہ کھئے جنائیا۔ اُس دی بھگتاں والی سب توں اگئی بستی، نگر کھیڑا
 اکو سوبھا پائی۔ جس نوں ویکھ کے گنگا گوداوری جمنا سُستی ویکھ کے ہسدی، ہس ہس خوشی بنائیا۔ وے نarda اوتھے جیٹھ دی اگئی
 بھکھدی، جھکھڑ اندھیر رہیا وگائیا۔ نارد کہا اوہدی قیمت نہیں کروڑی لکھ دی، جگت سلطان سکے نہ کھئے چُکائیا۔ نی تہاڈی دھار وہناں
 وچ ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں آشا ویکھو تُوں میرا میں تیرا چپدی، انتر انتر ڈھولے گائیا۔ انہاں دی کمائی ویکھو اپنے پسینے رت
 دی، جو رتی رتی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ گنگا کہے
 نarda میری اکو اک آس، آسا دیاں جنائیا۔ جے بھگت بھنڈارے وچوں مل جائے پانی دا اک گلاس، اپنے سینے لوان لگائیا۔ سدا رکھاں پاس،
 بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ پھیر جا کے دساں شنکر کیلاش، شنبھو آگے واسطہ پائیا۔ ساڈا امرت ہویا ناس، رس رہن کچھ نہ پائیا۔ تُوں بیٹھا
 اُتے آکاش، منڈلاں باہر ڈیرہ لائیا۔ دھرنی اُتے کون دیوے دھرواس، دھیرج نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ اتم ہویا فابش، فابش ہوئی لوکائیا۔
 پرم پُرح دی کرے نہ کھئے تلاش، کھوجن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ بن ہر نامے خالی دسے لاش، لشکر فوجاں روون مارن دھاپیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گنگا کہے جے بھگت دواویوں نرمل مل جائے پانی،
 پابناں پتھراں ملے وڈیائیا۔ میری ایکنکار سوہنگ ست سچ دی ہووے بانی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں بھجائ نٹھاں ویکھاں چارے
 کہانی، اندج جیرج اُتہج سیئج پھول پھلائی۔ بینتی کراں ہو نانی، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے تیرتھ تھ ورولیں کریں آپ مہربانی،
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں سچ دی بخشیں سچ نشانی، نشانہ کوڑ کڑیاں بنائیا۔ میں تیری گواں کتھ کہانی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔
 تُوں میرا بننا جی پرانی، پورن ستگر تیری بے پرواہیا۔ میں بھگتاں گھر اج خوشیاں نال کھا کے جاواں مہانی، بھورا بھورا اپنے مکھ وچ

پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جان جانی، جانہار تیری اوٹ رکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنہ سُرستی جے آئیاں گہت وپیرا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ راہ وچ تہاڈا لہنگا پائیا چیرا، کانیاں بیلیاں وچ دُکھ اٹھائیا۔ نی تہاڈی کپہڑی گلوں ہوئی ماڑی تقدیرا، مینوں دیو سمجھائیا۔ کدھر گیا تہاڈا تیرتھاں تٹاں کھان والا سیرا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کپہڑی دھار بھوگ لگدا رہیا کھیرا، پانی دُدھ وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چارے کہن ناردا ساڈے اُتے تک لے پنڈت پاندھ، پنڈھ سکے نہ کھئے مُکائیا۔ ساڈے ناں دا بھوگ لگا کے آپے رہے کھاندے، ساڈے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ نالے کوڑ کُریار دے ڈھولے رہے گاندے، رسنا جہوا نال سُنائیا۔ نالے منتا وچ لیندے رہے بھانڈے، برتناں ونڈ ونڈائیا۔ ساڈے سپنے مَول ہوئے نہ ٹھانڈے، اگنی تہ تپائیا۔ ساڈے تیرتھ تٹ کنارے کاہدے، کی دیئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چارے کہن سائوں ایشاریاں والے لگدے رہے بھوگ، تھال پروس آگے نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت جگیا سُو ہو کے مان دے رہے مَوج، جگت مانس ہو کے مانساں رہے کھائیا۔ ایہہ لیکھا تکدیاں رہیاں روز روز روز، ویکھیا تھائوں تھائیا۔ ساڈا چلیا کوئی نہ جوگ، جگتی ہتھ کھئے نہ آئیا۔ ایسے وچ بھڑی ساڈی لنگھ گئی اوڈھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا آگا پچھا دیوے سودھ، شُدھ اپنے حُکم نال کرائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں * *

گنگا کہے ناردا اسیں ہُن کرئیے کی، کچھ سمجھ دینی سمجھائیا۔ ساڈا ایتھے نہ کوئی پتر نہ کوئی دھی، مات پت بھائی بھین نظر کھئے نہ آئیا۔ سانوں کیسے نہیں کہا آیاں جی، جی کہہ کے کول نہ کھئے بہائیا۔ جن بھگت سہیلے اکلے مٹھا پانی گئے پی، ساڈی پیاس نہ کھئے بھجھائیا۔ سانوں اوہ گل چیتے آگئی جو گرداس نے کہی ویہہ اکیہ، بیس اکیس نال وڈیائیا۔ ساڈا جی کدا اسیں نویں چلا کے جائے لیہ، پرہہ دے کولوں منگ منگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے پچھے جن بھگتاں دی پیڑ ہٹا کے ریہ، درداں درداں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈی پیاس دے پچھے انہاں اُتے برسا کے مینہ، امرت میگھ نام برسائیا۔ ست سچ دا اپنا رسنا لا دے گھی، جگت ترسنا لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی سُنائیا۔ جمنہ کہے گنگا جے تینوں پُچھیا نہیں کیسے نے پانی، بڈھڑیئے تیرے ول اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیری سار پاؤن نوں بیٹھا بابا لچھمن سنگھ تیرا بانی، جس دی آئیو چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ اوہ کھتریٹا جس نوں کسیرا دتا چمریٹا اندروں بن کے جان جانی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ان ہتھ جوڑ کے کہا میں تیرا جیو پرائی، پران ادھاری تیری اوٹ رکھائیا۔ بنا قیمت توں کسیرا سٹیا تیرے ول کر دھیانی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ نوں اُس نوں سچ پیار وچ دتی کنگن نشانی، ہتھ بانہہ اپنی باہر کڈھائیا۔ نی تیرے نال ایہدی مُحبت پرائی، جیو جگت بھيو نہ کھئے چُکائیا۔ جے ایتھے پُچ گئی ہُن ہو جا نہانی، نو نو سیس نوئیا۔ جھٹ سُستی بولی ایتھے سُن لے اگئی بانی، جو بان انیالا تیر لگائیا۔ گوداوری کہے نوں بنی نہ چنگی سوانی، سوہنیئے تینوں دیاں سمجھائیا۔ ایہہ شہنشاہ سُلطانی، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جے مہربان کر دیوے مہربانی، سب دی ترسنا بھکھ دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دے رہیا منزل اک رُوحانی، رُوح بُت اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا مالک اک اکھوائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رمیش سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

کنگن کہے میں پُرانا نہیں کوئی کنگلا، میری قیمت جگت کھئے نہ پائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی گندلا، کھوٹ وچ نہ کھئے ملائیا۔ میرا نیتر نہیں کوئی اندھلا، ویکھ سکاں نہ خلق خُدائیا۔ میرا دھام نیارا سب توں بنگلا، جتھے وسے میرا ماہیا۔ اوتھے چار دیواری نہیں کوئی کنگلا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اکو صاحب نوں کراں بندنا، نو نو لاگا پائیا۔ جو دیوے سب اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتو اوسے کولوں سب نے منگنا، دیونہار گوسائیا۔ جس دی سرن سرنائی سب نے لگنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوسے دا دپیک جگنا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ اوسے دا ڈنکا وجنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ کوڑا بھجنا، بھجے واہو داہیا۔ دھرنی اُتے انت نہیں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ستگر ساچا سبنا، نرگن دھار لے انگرٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ کنگن کہے گنگا لچھمن ویکھ لے جوبن ونت، جوانی اندرے اندر نظری آئیا۔ جس نوں بُدھیوان سمجھ سکے کوئی نہ پنڈت، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دُنیا دار بھاویں سادھ کہن بھاویں سنت، ستگر شبد اپنا رنگ رنگائیا۔ جو بناونہارا بھگتاں بنت، گھڑن بھنہار اک اکھوائیا۔ جے ایہ لہنا باقی نہ ہندا ایس دا ہو جانا سی انت، تن وجود رہن کچھ نہ پائیا۔ آگے پرہو کرپا کر کے بنائے نوں بنت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ کنگن کہے میں بناں وچولا دلال، پچھلی یاری دیاں درڑائیا۔ ویکھاں اپنے مٹر دا حال، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جے پرہو توں بچایا اس نوں انت کولوں کال، کال مہاکال اپنے حُکم وچ رکھائیا۔ کرپا کر کے اس نوں آئیو بخش دے پنج ست دس سال، گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگتاں دا بھگت دوارے گوداوری کہے جے مینوں پانی نہیں پیایا میرے پرہو توں دیو پیال، ساڈی ترسنا رہے نہ رائیا۔ تسیں جیوندے رہو جگت وچ تھادی سب توں وکھری ہووے مشال، مسل وچ مسل پرہ اپنی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے گر ستگر آپے لے بھال، بھالہنہارا ایکنکارا اپنی دیا کھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی بابو رام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے پرہو جن بھگتاں بنیا رہنا سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں اک وار تیرا لا لیا جیکارا، سوہنگ مہراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان دی جے سنائیا۔ اوہناں دا دین دُنی وچوں کرنا پار کنارہ، لوک مات لیکھا کچھ رہن نہ پائیا۔ جنم لینا پئے نہ جگت پھیر
 دوبارہ، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ سد وسدے رہن سچکھنڈ دوارا، تھر گھر ساچے لینا ٹکائیا۔ جگ چوگری تیرا لیکھا اپرا پارا، اپرپر سوامی
 تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت تیرا ناؤں کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ نارد کہے پرہو بھگتاں سدا کئی پھاسی، فیصلہ رائے دھرم نہ کھئے سنائیا۔ آون جاون میٹنی اداسی، چنتا
 جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار وسن خوشیاں نال کرن ہاسی، مستی وچ تیرے وچ سہائیا۔ تون پاتشاہ شہنشاہ پرکھ ابناشی،
 کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے حکمے اندر شنکر کیلاشی، در ٹھانڈے بیٹھا سپس نوٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دوار دینا سہائیا۔ نارد کہے پرہو تون مالک بننا سب دا، بھگت سہیلے لینے گل لائیا۔ تینوں گرمکھ پھرے کوئی نہ لبھدا،
 گھر ملنا چائیں چائیا۔ کوڑ وچھوڑا میٹنا جگ دا، جاگرت جوت کرنی رُشنائیا۔ نام پیالہ پیانوا امرت مد دا، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیرا
 میلا ہویا سبب دا، ستگر دینی مان وڈیائیا۔ جو تیری سرن سرنائی ہووے لگدا، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ اوہ پنڈھ مکاوے آون
 جاون والی حد دا، حدوداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار ہووے وسدا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے تیرا دیپک جوتی جگدا، نور نورانہ نظری
 آئیا۔ جھگڑا آگے نہ رہے الگ دا، جوتی جوت وچ رلائییا۔ مان دینا امراید دا، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ میرا چن آسا والا پورا کرنا آج
 دا، عاجز ہو کے منگ منگائیا۔ تڈھ بن بھگتاں پڑدا کھئے نہ کجدا، سر سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے گھر دینی وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو تیرا بچہ ننھا بابو رام، رام پیارے دینی وڈیائیا۔ امرت رس دے حقیقی جام، بن
 رسنا رس چکھائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ تمام، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ رائے دھرم دا بننا نہ پئے غلام، حکم وچ نہ حکم بھوٹیا۔
 تون آد جگادی بھگتاں کرن والا انتظام، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ میں چاہندا تیرے چرن کول سچکھنڈ کرن وسرام، سنگھاسن اکو دینا

سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگت تیری چرن داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں پندھ مُکاؤنا پرتھمی آکاشی، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنم دی جنم وچوں میٹنی اُداسی، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ مانس جنم کرنا رہراسی، رستہ اپنا اک درسائیا۔ جتھے تیرا نُور جوت پرکاشی، جوتی جاتے نظری آئیا۔ تیرا بھگت سُہیلا سچکھنڈ دا ہووے واسی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نارد کہے پرہو میری بینتی میری ارداسی، عرضوئی تیرے چرن ٹکائیا۔ جن بھگت پروار نام دینا شبد سواسی، ساہ ساہ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا پُرکھ اناشی، اناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر رام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی میرے نال کرو ملاپ، میلا ہر جگدیش ملائیا۔ پرہو تُوں کہیئے بھگتاں بننا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹنا تاپ، ترے گن پندھ مُکائیا۔ آتم پرما تم بخشدے رہنا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بند کیوڑی کھولدے رہنا تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نگاہبان ہو کے سدا لینا جھاک، لوک مات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی سارے بنیئے منگتے، پرہو چرن دھیان لگائیا۔ ساڈا ساتھ دُو ساچی سنکتے، سنگی سب اکھوائیا۔ پرہو تُوں کہیئے گڑھ توڑ دے ہوئے ہنکتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جنہاں بھوجن کھادھا بیٹھ کے اکے پنکتے، سارے اکو رنگ سہائیا۔ ویکھو کنے جُگ چوکرئی جاندے لنگھدے، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے سارے مانگت ہو کے ڈاہیئے جھولی، خالی ہتھ وکھائیا۔ پرہو ساڈی دھار تیرے در دی گولی، سیوک چاکر رُوپ بدلائیا۔ ساڈا پریم پیار مُحبّت وچ تولیں، جگت ترازو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اسپن بینتی کریئے ہوئی ہوئی، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ ساڈا مالک ہو کے ساڈے اندر موہیں، مولا اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ تیری چرن پریتی ساڈی آتم

ہووے گھولی، گھولی گھول گھٹایا۔ مہربانا سِری بھگوانا نوجوانا ساڈی کندھیاں اُتے اٹھا لے کرماں والی ڈولی، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی لیکھے لاؤنی سُرْت انہولی، بھلے بھٹکے در اپنے لینے ٹکائیا۔

❖ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں ❖

ستگر شبد کہے جن بھکتو کدے نہ جانا ڈول، اڈل دیونہار وڈیایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے تہاڈے کول، کایا مندر اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگت جہان تسیں بنے نہ رہنا انہول، بھلیو زلیو تہانوں لئے جگائیا۔ دھرم دوارا ساچا دیوے کھول، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ آتم پرماتم دھار ہو کے جاوے مؤل، مؤلا اپنا رنگ چڑھائیا۔ تہاڈا وعدہ پورا کرے قول، اقرار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو پندھ مار کے آگیا اُپر دھول، دھرت دا مالک اک اکھوائیا۔ تہانوں پھڑ اٹھائے شبد وجا کے ڈھول، سوئی سُرْت رہن نہ پائیا۔ نام ندھانا دس کے بول، شبد اگما اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے جن بھکتو لوک مات مؤل نہ ڈرنا، بھے پرہیو رہیا مکائیا۔ جس نے تہاڈے گرہ وڑنا، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ تہاڈا انتشکرن پھڑنا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ تہاڈا گیت سنکیت ڈھولا پڑھنا، آتم پرماتم راگ جنائیا۔ تہاڈی منزل محبوب چڑھنا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دئے سہائیا۔ نارد کہے جن بھکتو تہاڈا ویکھے آپ محل، محل اپنا لئے بنائیا۔ جو وسے سدا اٹل، اٹل دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ سچ سندیسہ زرگن دھار دیوے گھل، بن رسنا رسن پڑھائیا۔ تہاڈا اندر بنا کے اپنا نہچل دھام سنگھاسن لئے مل، آسن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آتم جائے رل، پرماتم مل کے خوشی بنائیا۔ تہاڈا وچھوڑا ہون نہ دیوے پل، پارپرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا وچھوڑے والا میٹ کے سل، ستگر اپنی دھار وچ رکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سینگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے پرہو تیریاں بھگتاں نال یاریاں، یار یاراں دے یار ہونا سہائیا۔ نگاہ مار کے تک خواریاں، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ تن
 وجوداں لگیاں کٹ بیماریاں، روگ سوگ گوائیا۔ ویروا رکھنا نہیں پُرکھ ناریاں، بردھاں بالاں ہونا سہائیا۔ جگ چوڑی بعد آئی تیری واریا،
 وارث ہونا سبئی تھائیا۔ تیرے نام توں بنا ہور دے کھئے نہ داریا، دارو اور نہ کھئے رکھائیا۔ اک بینتی ہماری آ، ہم ساجن دیاں سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ نارد کہے پرہو نو سو نژونے بیماری ہر گھٹ
 سریر، سمیں سمیں اپنا روپ بدلایا۔ کی کوئی کرے سادھ فقیر، بھو سکے نہ کھئے پائیا۔ حکیم ڈاکٹر کِس کِس نوں رکھن چیر، کِس کِس
 دی کرن صفائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظراں توں اولے تیری بے پرواہیا۔ بے شک ساڈھے تِن ہتھ مانس تیری جاگیر، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے پرہو دکھ روگ میٹ دے سر، سر اپنا دھیان لگائیا۔
 جس وچ دسم دواہری تیرا گھر، برہمنڈ کھنڈ رچنا لئی رچائیا۔ جتھے تیرا سروور سر، سچ وستو دتی ٹکائیا۔ جتھے تیرا شبد انادی تُوں ہی
 تُوں ہی رہیا کر، کرنی دے کرتے تیرے ڈھولے گائیا۔ جتھے دپیک جوتی نراکار ٹکایا اپنے گھر، گھر گھر وچ اپنی کیتی رُشنائیا۔ تِس سر اُتے
 کِریا کر، کیرین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ درد پیڑ نہ آوے در، در دواہریوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے پرہو میری مِتت اِکو مَن، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جن بھگتاں پوتر کر دے مکھ ناک
 اکھاں کن، کائنات دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ دردی ہو کے سب دا بیڑا بٹھ، بنہنہار آپ اکھوائیا۔ ایہ بھگت سُپیلے تیرے چن، چرن کول
 بیٹھے سیس نوائیا۔ سچ پیار دا دے دے دھن، وستو نام والی ورتائیا۔ سدا سدا بنا لے اپنے جن، دھر دی بن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ ہونا سہائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں دکھڑے کدے نہ ہون، سر سر
 دینی مان وڈیائیا۔ پوتر کرنا سواسی پُون، ساہ ساہ وچ سہائیا۔ جس نال تیرا ڈھولا گاؤن، گوبند تیرے رنگ رنگائیا۔ کیوں کلجگ اتم
 دکھاں وچ آئیوں ترساؤن، ترسداں اپنے گلے لگائیا۔ کیوں غریب نائیاں آئیوں رواؤن، روندیاں اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ نارد کہے پرہو تُوں یودھا سُوَریہ مردانہ مردن، مدد تیری اک رکھائیا۔ جو اشارہ کیتا گوپیاں نال پریت گوردھن، گدا بہیم والی نال ملائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ارجن، گھنٹیا اپنا حُکم درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انت دھرم دی دھار چُکے کوئی نہ گردن، گردش وچ ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے حُکم آگے کوئی پاسکے نہ اڑچن، آگے ہو جن بھگتاں دُکھ روگ نہ کھئے ستائیا۔

میں نہانی گورجاں، گمنام گمراہ۔ میرا جھکڑا جگت جہان روز دا، نت نوت دینا سُننا۔ میرا کھیل اپنی مَوج دا، دُدھاں دہیاں ونڈ ونڈا۔ میرا چولا دُھر دے جوگ دا، جُگیشراں والی بیٹھی بنت بنا۔ میرا ویلا اتم مُکیا اودھ دا، میں دیواں سچ سُننا۔ میرا انتشکرن کھئے نہ سودھدا، اوتار پیغمبر گروآں آگے واسطہ لیا پا۔ میرا میلا انت پُرکھ اکال نال سنجوگ دا، جو سنجوگی دُھر درگاہ۔ میرا رشتہ تُوں تُوں روگ دا، گرہ روگی سب تُوں ہوئے شفا۔ میرا مالک سوامی مینوں سہاں بخشے مَوج دا، سچکھنڈ دوارے لئے بُلّا۔ جس تُوں جگت جہان کھوجدا، سو پکڑے میری بانہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی چرن کول کول چرن نرگن دھار نرگن مینوں بخشے سچا تہاں۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے سُن جمننا سُرستی گوداوری گنگا، گنگوتریئے سچ دیاں سُنائیا۔ پرہ دے کولوں مل کے منگیئے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں ست سچ دا چاڑھ کے رنگا، رنگت اپنی اک وکھائیا۔ غریب نہانیاں دُکھن نہ دیویں جنگھاں، دیناں درد دینا مٹائیا۔ کیوں درشن کرن آوندے تَر کے نال تُنگاں، مہربان مہر نظر دینی کرائیا۔ سب دا سینہ کرنا ٹھنڈا، کلجگ دُکھ نہ لاگے رائیا۔ جے تُوں آئیوں اتم کنڈھی والے کنڈھا، گھاٹاں پنڈھ دینا مُکائیا۔ سچ پیار دا دینا اندا، رس اپنا نام چکھائیا۔ پرہو سچ دس تینوں بھگتاں نالوں کپڑا چنگا،

پوت سپوتا کون گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے سارے پرہ تے پائے زور، زور پیار والا دکھائیا۔ پرہو نگاہ مار لے نال غور، گورو تیرے اُتے ساڈا نظری آئیا۔ کلجگ انت اندھیرا تک گھور، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ ساڈا تڈھ پن اور نہ ہور، ہوکا دے کے دیئے سنائیا۔ سانوں خوشیاں نال اپنے در تے تور، ترت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیائیا۔ نارد کہے پرہو ساڈیاں سدھیاں کر دے متاں، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں مول دکھن نہ لٹاں، گوڈے گئے روگ نہ لاگے رائیا۔ تون کرپا کرنی رتا، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ اپنے نام دی بخش دے ستا، ست ستوادی وچ ٹکائیا۔ اسیں چاہندے دکھ روگ دی اپنے حکم نال کردے ہتا، ہتھیار نام والا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تون سرب گناں سمرتا، سمرتھ اکتھ تیری وڈ وڈیائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں * *

نارد کہے بھگتو تہاڈا میرے نال کیوں نہیں پیار، پیاریو سچ دیاں جنائیا۔ میں وی پرہو دا پُرانا یار، متراں وچوں متر اک اکھوائیا۔ سدا رہواں سچ سچے دربار، چرن کول سوہیا پائیا۔ دھرنی اُتے آوندا رباں وارو وار، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ میں کھیل تے تینی اوتار، پن نیناں ویکھیا چائیں چائیا۔ پیغمبراں نال کیتا اظہار، مینوں شیطان کہہ کے سارے گئے سنائیا۔ گروآں نال مانی بہار، بھجیا واہو داہیا۔ انت میلا کر کے نال کلکی اوتار، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ کھیل ویکھاں ستگر شبد دا اپنی بدھی توں باہر، بے انت ہو کے رہیا کرائیا۔ میں دُور دُراڈا جن بھگتو پنڈھ آیا مار، بھجیا واہو داہیا۔ پر تسان میرے گل وچ کوئی پایا نہیں ہار، مان وچ نہ دتی وڈیائیا۔ جھٹ گنگا بولی پکار، جھنا سُرستی گوداوری نال ملائیا۔ وے نارد تون نگاہ مار دُھر دا شاہو بھوپ تک سیکدار، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ اوہدے چرناں اُتے کر نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اوہدی دھوڑی لا چہار، مستک ٹگا خاک رمائیا۔ بھگتاں کولوں پُچھ پرہو دا پیار سدا گل دا

ہار، آد جُگاد جُگ چوڑی اتر کدے نہ جائیا۔ جھٹ نارد نین لیا آگھاڑ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے نالوں بھگت سہیلے بیٹھے وڈے
 وڈے سردار، جنہاں دے سر پرہہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک
 وکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو آج خوشیاں نال دہارا لنگھیا، مینوں پُچھو چائیں چائیا۔ پر مینوں عین جاپدا اساں پرہو دے کولوں اچے کچھ
 نہیں منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ ویکھو ساڈا لیکھا دو جہان تون باہر ٹنگیا، جگت ڈوری نہ کھئے بندھائیا۔ میں سچ دساں
 تہانوں پُرانا پنڈیا، پنڈت ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو تہانوں پرہو نے بنا بھگتی تون چاڑھ دتا اپنے ڈنڈیا، جتھے ڈنڈاوت بندنا والا پُچے
 کھئے نہ رائیا۔ اوتھے نہ کوئی بھیکہ نہ پکھنڈیا، شرع وند نہ کھئے وندائیا۔ نہ کوئی تیرتھ تٹ کنارہ کندھیا، گنگا گوداوری جمناسرستی روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ اوہ اکو شہنشاہ سورا سربنگیا، ہر بیٹھا آسن لائیا۔ میں حیران ہو گیا سچکھنڈ دا نواسی کس بدھ بہہ گیا آ کے تہاڈے اُتے منجیا،
 سینگھاسن اپنا آپ بنائیا۔ جھٹ گنگا نے کہا جا وے پرے نارد گنجیا، اپنی بودی لے پلائییا۔ تینوں پتہ نہیں پرہو نے بھگتاں نالوں وکھ نہیں
 کچھ وندیا، بھگت بھگوان مل کے اکو گھر جھٹ لنگائیا۔ پنڈتا ہن شکر کر دوس بیتیا آئی زین ہو گئی سندھیا، سر سر اپنا دے نوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو سچ دوار ایکنکار
 ہو کے بھگتاں در لنگھیا، در دروازہ غریب نوازا اپنا آپ کھلائییا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو بھگتی دا کپڑا رنگ، مترو مینوں دیو جنائیا۔ کپڑی سیج سہاوے پلنگ، آسن کون وڈیائیا۔ کپڑا ناد وجائے
 مردنگ، کرے کی شنوائیا۔ کپڑی دھار جائے لنگھ، اپنا روپ بدلائیا۔ کس بدھ کرے خوشی بند بند، بندگی کی سمجھائیا۔ کپڑا گاوے
 چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جس نال نہ بل پلن نہ دند، رسنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر پرکاش کرا کے بن سورہ چند، نور نورانہ اک
 چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گنگا کہے نارد بھگتی دی کپڑی لوڑ،

لڑیندے ساجن دھیان لگائیا۔ انتر نرنتر نال پرہو دے جوڑ، جگتی جگت نہ کھئے وکھائیا۔ بنا قدمان توں پریم دی آشا نال دوڑ، بھجنا واپو
 داہیا۔ بنا منزل توں تک اگئی پوڑ، بن قدمان قدم چکائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرن آیا جس نوں وید ویاسے کہا براہمن گوڑ، پاربرہم اگم اتھاپیا۔
 جو ہر گھٹ اندر جاوے ہڑ، میل ملاو کرے چائیں چائیا۔ جو ویکھنہارا ریٹھا مٹھا کوڑ، ہر گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے بھگتی آد جگادی وچ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔
 بھگتاں نالوں ہووے نہ کدے الگ، وکھرا گرہ نہ کھئے بنائیا۔ جگت ترسنا میٹے آگ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ کوڑ گزیار دی پار کرائے حد، نو تو
 دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ سنائے سد، ڈھولا اکو ڈھر دا ماہیا۔ سنت سہیلے گرو گریچلے سچ دوارے لئے سد، سدے دیوے تھاوں تھائیا۔
 پریم پیار پیتی دھار پیاوے مدھ، مدھر ڈھن کرے شنوائیا۔ میل ملائے شبد اگئی ند، انحد نادى ناد درڑائیا۔ جس دے پیار وچ دیک
 جوتی جائے جگ، کایا ماٹی تن وجود کرے رشنائیا۔ میل ملائے سورا سرگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گنگا کہے ناردا جنہاں نوں مل جائے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں کوئی جاپ، رسنا جہوا نہ
 کھئے بلائیا۔ ٹھاکر بنک دوار سہائے بن کے ڈھر دا باپ، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کرائے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا
 رنگ رنگائیا۔ میل ملاوے ہو کے کلاپات، پت پریشور مل کے وجے ودھائیا۔ مہربان محبوب ہو کے امرت جام پیائے بوند سوانت،
 ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں کی دساں
 بھگتی بات، باطن بھیو چکائیا۔ گنگوتری کہے کھیل ویکھ اج دی رات، رتھی پرہ دے نال مہکائیا۔ جس دی بھگت سہیلے اگئی ذات،
 اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا دیونہارا دات، وست انمول امل آپ ورتائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں جن بھگتاں اندر رہیا
 جھاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، بجر کپائی کندا لاپیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، کلجگ اگنی آگ بھجائیا۔
 سخا سہیلا ہو کے پچھے وات، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ نارد کہے جن بھگتو مینوں آگئی یاد پرائی خبر، بے خبرو دیاں سنائیا۔ بنا کتاں توں سنو ڈھن مدھر، جو مدھ سوڈن دا مالک

رہیا سُنائیا۔ ذرا نگاہ مارو اپنے اندر بدن، تتو تتان پھول پھلایا۔ تہاڈا آتما زِرگن دھار انملا رتن، قیمت جگت نہ کھئے رکھایا۔ جس دا اکو گھاٹ اکو پتن، تٹ اکو اک سہایا۔ جتھے گنگا گوداوری جمنا سُرستی مل کے چارے وسن، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میں حُکم حقیقی آیا دسن، سچ سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ہرجن ساچے جگ جگ تاردا، تارنہار نرنکار۔ پورب جنم ویکھ وچاردا، ویکھے وگسے پاوے سار۔ پھڑ پھڑ باہوں پیج سواردا، ہر کرتا ایکنکار۔ جس دا لیکھا دُھر دربار دا، درگاہ ساچی کھیل نیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ایکنکار۔ ایکنکار مالک سوامی، ہر کرتا اک اکھوایا۔ آد جگادی سب دا انتراجمی، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی اکھراں توں باہر اگتی بانی، نراکھہر دھار دھار پرگٹایا۔ جس دا لیکھا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج اپنا حُکم ورتایا۔ اوہ تہانوں دیوے دُھر دا نام ندھانی، گنوتنا جھولی پائی۔ سب دے اُتے کرے مہربانی، مہرواں مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سچ مالک ہر گوسئیا، گہر گمبھیر اکھوایا۔ نام ندھان جس دی نیا، دو جہان آپ چلائی۔ جن بھگتاں بن کے مٹر پیارا سئیا، ساجن اپنا رنگ رنگایا۔ جس لیکھے لایا گوبند والا ڈھٹیا، سال بسالا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا لہنا دینا آج، عاجزاں ملے وڈیایا۔ پرم پُرکھ پرماتم سب دی رکھے لاج، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تہاڈی بینتی سنے آواز، آسا دُھر دے چرن رکھایا۔ جس دا دین دُنی توں وکھرا اک سماج، سمگری نام والی ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا آؤنا جانا منظور، مرضی جگت نہ کھئے رکھایا۔ بھگت اُدھارنا پرہو دا دستور، جگ چوگری ریتی چلی آئی۔ تسیں نام بھگتی دے مزدور، سیوک چاکر اک اکھوایا۔ تہاڈا لہنا دینا نال اُس حضور، جو حضرتاں دا مالک اگم اتھاپیا۔ جو جنم جنم دے دکھڑے کرے دُور، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ ستگر شبد کہے آج دوس دہارا تیس، ہرجن ملے مان وڈیایا۔ لیکھے لائے گایا نام دند بتیس، بتی دھار نال بخشایا۔ اگلی دسے حق حدیث، حضرتاں توں باہر

پڑھائیا۔ کِرپا کرے آپ جگدیش، جگدیشر اگم اتھاپیا۔ بھگتاں بھگتاں نال ہووے پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ کیا سب دی ہووے
 ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ مانس جنم لیا جیت، من دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ہرجن لیکھا رکھے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنی دیا
 کھائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کِرپال سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو میرا اُدے کرنا کرم، نکرمن ہو کے منگ منگائیا۔ ست سچ پرگٹا دے دھرم، دھرم دے مالک دیا کھائیا۔ کوڑ کڑیا
 مٹا دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی رہے نہ چرم، چم درشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ سچ کرا دے جرم، لوک مات
 مات ٹکائیا۔ تُوں مالک خالق اکو پُرکھ پر، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ میری لجا رکھ لے شرم، شرع دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ دھرنی کہے پرہو میرا دکھ دلدر کٹ، ہوئے کلجگ کوڑ
 مٹائیا۔ ست دھرم کھول دے ہٹ، وست نام اگم ورتائیا۔ میری بینتی من لے جھٹ، جھٹکے حلالی والا رہن کھئے نہ پائیا۔ مذہبان والا
 میٹ دے پھٹ، دویتی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے چرن کول رہی ڈھٹھ، ڈھپہ ڈھپہ سپس نوائیا۔ لیکھا پورا کر دے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا
 گوداوری جمنا سُستی سپس نوائیا۔ آسا پوری کر دے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گروڈوار چرچاں سنگ بنائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم دا
 میٹ دے بھٹھ، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب کچھ تیرے ہٹھ، ستگر تیری بے پرواہیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، شاہ
 پاتشاہ نور الہیا۔ میرے سگل وسورے جان لتھ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے ہون گتھ، سوہنگ سچ سچ
 پڑھائیا۔ دھرم دا دھرم چلا دے رتھ، رتھوہی اپنا حکم ورتائیا۔ تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کہن کچھ نہ پائیا۔ آسا پوری کر دے رام بیٹے
 دسرتھ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار دے سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو

میرا کرم کا نڈ دا تک لے ویس، کوڑی کریا نظری آئیآ۔ پوتر رہیا کوئی نہ دیس، دہ دشا کھوج کھوجائیآ۔ میرے گھر گھر پیا کلیش، نو کھنڈ ستّ دیپ رہے گر لائیآ۔ میں تیرے ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال سنائیآ۔ مینوں دس کے گیا دس دسمیش، دردی ہو کے درد وندائیآ۔ کلجگ آؤنا اک نریش، اتم پھیرا اپنا پائیآ۔ جو رہے سدا ہمیش، ہم ساجن دُھردرگاہیا۔ تُوں اُس دا سُننا سن دیس، جو سُناوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے کٹ دے دکھ دلدر، دردی ہو کے درد وندائیآ۔ میرے اتوں میٹ دے چھل چھدر، کوڑی کریا نال باہر کڈھائیآ۔ میری آشا پوری کر دے جو رکھ کے گیا بدر، بھگت بھگتاں دھیان لگائیآ۔ میں تینوں لبھاں کدھر، کھوجاں کیہڑی تھائیآ۔ تُوں پوری کر دے سدھر، سدھراں تیرے آگے رکھائیآ۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے جے تُوں نرگن دھار آئیوں ادھر، ایتھے لہنا دینا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ آد جگادی بدھن، جگ چوکری دے مالک اپنا حکم دینا ورتائیآ۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلان ضلع جوں *

دھرنی کہے پرہو مینوں بخش دے دھرم دا ست، ستگر شبد شبد نال وڈیائیآ۔ پرم پُرکھ پرما تم میری کلجگ رکھ لے پت، پت پرمیشور اپنی دیا کھائیآ۔ نو ستّ میری ابلے رت، اگنی تتوت جلائیآ۔ پُرکھ ابا ناسی گھٹ نواسی جیواں جنتاں پوتر کر دے مت، منسا کوڑ باہر کڈھائیآ۔ تُوں نرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، وطنان دے مالک ہونا آپ سہائیآ۔ میں تیرے چرن کول واسطہ رہی گھت، سپس جگدیش اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے کلجگ کریا کوڑی، ککرم رہن کھنے نہ پائیآ۔ چتر سگھڑ بنا دے دین دنی مورا کھ موڑھی، مگدھاں اپنا بھیو کھلائیآ۔ ست ستوادى برہم برہمادی چرن کول بخش دے دھوڑی، ٹکے دھرم خاک رمائیآ۔ سری بھگوان نوجوان اپنی رنگت چاڑھ دے گوڑھی، نرگن

سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ میں بینتی کراں تیری وچ حضوری، حضرتان دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ میری واٹ تک لے پورب پچھلی
 دُوری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ میں جدھر تکان منوآ پائی پھرے فٹوری، منسا موہ نال بلکائیا۔ تیری سرشٹی اندروں ہوئی
 غروری، غُربت سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ میرے اندر آئی مجبوری، مجبور ہو کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے اتوں کلجگ کوڑ کڈھ ضروری، ضرورت اپنی تیرے چرن
 ٹکائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں پجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا سہنجنا کردے وقت، کلجگ وقت آخری سیس نوائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے گھر گھر ہون تیرے بھکت،
 نرگن سوہلا ڈھولا تیرا گائیا۔ دھرم دی دھار بنا دے جگت، سرشٹی اپنا رنگ رنگائیا۔ ماتو ذاتی رہے کوئی نہ فرق، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ پچھلا لیکھا کر دے ترک، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ میں نو کھنڈ پرتمی رہی بھٹک، ست دیپ رہی گرلائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا
 پورا کر دے چٹک، بہتی دیر نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ہرجن گاوندے ہوون گیت، ہر پردے وجدی رہے ودھائیا۔ پرم پُرکھ تیری بنی ہووے پریت، پریم تیرے
 رنگ سہائیا۔ تُوں وسیا ہووین چیت، ٹھگوری چت نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی پوتر کر دے نیت، بڈھ بیک آپ بنائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے
 ہست کیٹ، راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ نام دا رنگ چاڑھ مجیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ مہربان ہتھ رکھنا میری پیٹھ،
 پُشت پناہ آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے
 اُتے تیرا دھام ہووے سہنجنا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ کریا کر درد ڈکھ بھے بھنجنا، دین دیال اپنی دیا کھائیا۔ آتم دھار سب نوں دے
 اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیری نام کلمیاں والی اکو ہووے بندنا، اکو سیس جگدیش جھکائیا۔ اکو ڈھولا ہووے چھندنا، اکو تیری

صفت صلاحیا۔ دھرنی کہے میں ستجگ تیرے چرناں وچوں منگنا، کلجگ کوڑ کڑیار دینا مٹائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے لاؤنا انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کر سورے سرینگنا، سورپیر بے نظیر تَدھ بن دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سینگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ ساچی دیا کماویگا۔ دین دیاں درد دکھ بھہ بھنجن، اپنا کھیل کھلاویگا۔ تہاڈا بن کے دُھر دا سجن، ساچا سنگ نبھاویگا۔ گر اوتار پیغمبران پورے کر کے چن، لیکھے سب دے جھولی پاویگا۔ تہانوں بنا کے اپنے ہیرے رتن، قیمت آپ چکاوویگا۔ کیسے نوں کرنا پئے کچھ نہ یتن، یتھارتھ اپنا کھیل کھلاویگا۔ تسیں پُج گئے اُس پتن، جتھے نئیئا نوکا نام چڑھاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا راہ اک درساویگا۔ ستگر ساچی دیا کمائیگا۔ کلجگ کِریا کوڑ مٹائیگا۔ ستجگ ست دھرم اُچائیگا۔ نہکرمی اپنا کرم کمائیگا۔ نو کھنڈ دا اکو دھرم وکھائیگا۔ دھرنی کہے جتھے جتھے میرے چھوہے چرن، سو بھومکا تھان وڈیائیگا۔ چار جگ تہاڈے ڈھولے دین دنی والے پڑھن، رسنا سب دی آپ چلائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حکم ورتائیگا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہو میرا مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جو گھر گھر گرہ گرہ سب نوں دیندا پھردا مان، نانیاں ہویئے سہائیا۔ وست اگئی جھولی پائے دان، امل اٹل آپ ورتائیا۔ جس دا راہ تكدے سینتا رام، کرشن کابن اکھ اٹھائیا۔ پیغمبر ویکھن نگاہبان، نوری نور نور چمکائیا۔ گرو گریو کرن دھیان، بن نیتر لوچن نین اکھ ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا میرے اُتے نوں بنائے ودھان، جس دی ترمیم نہ کھتے کرائیا۔ جن بھگتو جتھے جتھے تہاڈے گرہ اوتھ ستجگ دھرم بنے نشان، پوجن یوگ تہاڈی دھرتی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں دھرتی خوشیاں ڈھولے گاواں، گا گا خوشی بنائیا۔ اوہناں راہاں دے بل بل جاواں، جس راہے آئے دُھر دا ماہیا۔ لمی پے پے سیس نواواں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ پا اونسیاں کاگ اڈاواں، سنیہے دیواں چائیں

چائیا۔ اکو کنت سُہاگ ہنڈھاواں، دوجا ور نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتو میں سب دی کتھا سچ سناواں، تسان سُنئی تهاؤں تھائیا۔ ستجگ اندر تہاڈا گھر رہے نہ کھئے نتھاواں، تھان تھنتر ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اتم تہاڈا تول تول کے ساواں، کنڈا ترازو اکو دئے وکھائیا۔ ہُن تسیں وسدے وچ پنڈاں گراواں، پھیر سچکھنڈ پُجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا لہنا بڑا ادھار، لینا چائیں چائیا۔ تہاڈے پچھے سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، ڈھولے سوہلے رسنا جہوا گائیا۔ کلجگ اتم آئے کل کلکی اوتار، نہکلنکا رُپ بدلائی۔ امام اماما ہو سیکدار، ویکھ وکھائے خلق خُدائی۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھال، پھڑ بابوں آپ جگائیا۔ جس کول لیکھا نہیں شاہ کنگال، امیر غریب ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے کرے سنبھال، سبھل بہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مان کور دے گرہ ستواری اشوک نگر ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو میں جگ جگ رہی اڈیکدی، نو نو چار جگ پنڈھ مکائیا۔ اپنے پردے اندر خاکے رہی اَلیکدی، بنتران اپنیاں آپ بنائیا۔ ہرہوں وچھوڑے وچ رہی چیکدی، دروہی دروہی کر کُرائیا۔ پیاسی بنی رہی اگے میت دی، مٹر پیارا ویکھاں نین اٹھائیا۔ میں ونجارن رہی اکو گیت دی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ مینوں مُحبّت نہیں کیسے مندر مسیت دی، کعبیاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں پیاری نہیں اوچ نیچ دی، دیناں مذہباں وچ کدے نہ آئیا۔ میں پیاری اک پرہو دی پریت دی، جو پریت دھردرگاہیا۔ میں کھیل تکی اُس دی ریت دی، جو ریتوان اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جن بھگتو میں جگ جگ آشاں رکھیاں، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ میریاں بند نہ ہوئیاں اکھیاں، نین نین نہ سکی بدلائی۔

میں پُچھدی رہی کاہن دیاں کولوں سکھیاں، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ کس ویلے آوے دُھر دا کھلاپتیا، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ اوہناں کتھا کہانیاں اگلیاں ہور دسیاں، سہج نال سمجھائیا۔ اسیں کرشن پیار وچ رسیاں، کاہنا دا کاہن پتہ نہیں کی اپنا حُکم ورتائیا۔ پھیر میں خوشیاں وچ نسی آں، بھجی واہو داہیا۔ جان میں نگاہ ماری دین دُنی بدھی وچ دین مذہب دیاں رسیاں، شرع کلمے گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سرن سرنائی ڈھٹھی آں، ڈھٹیا گوبند والا نال رکھائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بٹن سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے میرا خوشیاں سینہ ٹپدا، ٹاپو سارے رہیا پلاٹیا۔ میں درشن پایا پرمیشور پت دا، پت برتا ہو کے سیس نوائیا۔ جس مان رکھیا میرے ست دا، دھیرج آد جگاد رکھائیا۔ رشتہ بنایا چرن پرتی نت دا، میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ لیکھا جانے میری گت مت دا، گہر گمبھیر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وقت سہنجن کرے اپنی تہت دا، گھڑی پل نال ملاٹیا۔ میرا لہنا پورا کیتا آد جگادی نت دا، نرویر ہویا سہائیا۔ جو روپ دھر کے آیا دُھر دے پت دا، پارہم اگم اتھاپیا۔ جو بھریا بھگت پیار پت دا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو ہرجن بردا پھرے جتدا، منسا من نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ نیتز ویکھیا کسے نہیں دکھدا، نظری نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گوبند والے سکھ دا، جو سکھ سکھیا وچ سہائیا۔ دھرنی کہے میں اہو جہا سماں کدے نہیں ویکھیا پرہو بھگتاں دے لیکھ گہر گہر ہووے لکھدا، لیکھنی قلم شاہی نال ملاٹیا۔ ونجارا بنیا نہیں کدے نام بھنڈارا دیونہارا بھکھ دا، جو بن منگیاں دولت جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں بھپرائی دھرت، دھول ہو کے دیاں سنائیا۔ دھن بھاگ جے میرے اُتے آیا پرت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ میری پوری ہوئی حرص، ہوس دتی گوائیا۔ جن بھگتو تھادے اُتے ضرور کریگا ترس،

رحمت وچ امرت میگھ برسائیا۔ خوشیاں والا سہاؤنا سمت شہنشاہی گیاراں برس، اک اک میلے چائیں چائیا۔ ٹہاڈی جنم جنم دی میٹے
 ٹپ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو گوہند آسا رکھ کے گیا وچ دیس دڑپ، گرمکھاں گُر گُر دھیان لگائیا۔ سو پوری کرنہارا شرط، شرع دا
 مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرا گرہ ہویا
 سہنجنا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ میرے نیت چرن دھوڑ پایا انجنا، اندھ اگیان مٹائیا۔ دُھر سندیس سُنایا پچنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔
 میرا ماٹی خاک سریر ہویا کنجنا، کنچن گڑھ ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں دے وچ نچنا، آپ اپنا پیر بدلائیا۔ جن بھگتو تہانوں نواں سندیسہ
 دسنا، دہ دشا توں باہر سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر پردے اندر وسنا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو قول اقرار گوہند دھار
 کیتا وچ پٹنا، پاٹل ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا نام ندھان دو جہان رٹنا، رٹن دا لیکھا رٹین وچ اپنا دئے سمجھائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فرنگی رام دے گرہ پنڈ تریوا ضلع جموں * *

دھرنی کہے پُرکھ اکالے کِرپا کر، کِرپال کِرپاندھ دیا کھائیا۔ مہربان محبوب میرا پردا ہر، ہر پردے کر صفائیا۔ تُوں مالک خالق
 نرائن نر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میں درویشن ہو کے آئی تیرے در، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ میرا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پوتر
 کر دے گھر، گھرانہ اکو اک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا رہے مؤل نہ ڈر، بھ بھو نہ کھتے جنائیا۔ امرت دھار بنا دے سروور سر، سچ
 سچ نام پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا گرہ ویکھ
 لے لوک مات، نرگن دھار نین اٹھائیا۔ نو ست اندھیری رات، نوری چند نہ کھتے رُشنائیا۔ تُوں پت پرمیشور کلاپات، پاربرہم اک
 اکھوائیا۔ کلجگ اتم پُچھ میری وات، واسطہ تیرے چرن رکھائیا۔ دھرم دی دھار تٹیا نات، کلجگ کِرپا کوڑ ہلکائیا۔ ساچی بخشے کوئی نہ

دات، بھنڈارا نام نہ کھئے ورتائیا۔ باطن پُچھے کوئی نہ بات، بیٹل مُقدّس نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا نو ستّ ویکھ گھرانہ، در مندر دھیان لگائیا۔ لوک مات دیس ہویا بیگانہ، سچ دی وجہ نہ کھئے ودھائیا۔ میں صدی چوڈھویں ویکھ ہوئی حیرانا، حیرانی میرے اندر آئیا۔ چاروں کُنٹ شرع روپ دے سے شیطانا، ستّ وچ نہ کھئے سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گانا، پاربرہم برہم تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سرتی شبد سُنے نہ کھئے ترانہ، تریا تون پرے تیرا درشن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک خالق گُن ندھانا، گہر گمبھیر نور الہیہا۔ نگاہ مار سیری بھگوانا، بن نیتر لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول تیرا بال نادانا، بڈھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے اُتے ستّ دھرم دا سچ وکھا نشانہ، نشانہ کوڑ کڑیاریا بدلائیا۔ جُگ جُگ تیرے حُکم نال بدلدا رہیا زمانہ، زمیں زماں دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ میرا تیرے اُتے مانا، نیانی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا گرہ کر سہنجنا، چرن کول دے سرنائیا۔ نور ظہور تکان آد نرنجنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور دینا چمکائیا۔ تڈھ بن ٹھا کر سوامی میرا پردہ کیسے نہ کجنا، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا شرع دین دی میٹ دے حدنا، حدوڈ اپنی اک درسائیا۔ میں چرن کول اُپر دھول کراں بندنا، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں مالک جیرج انڈنا، اُتبھج سیبج اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے وچ ور بھنڈنا، برہمنڈاں دے مالک ہونا سہائیا۔ ساچا سُکھ دے انڈنا، انڈ اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشنڈنا، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجو دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں * *

دھرنی کہے پرہو میری لیکھے لا لے خاک، مٹی تیرے چرن ٹکائیا۔ سب دا پورا کر دے واک، بھوکھت اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں تیری سیوک چاک، چاکری وچ جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری دُرمت میل دھو، نرمل اپنا آپ جنائیا۔ میں تیرے دوارے آ کے پئی رو، بن نیناں نیر وائییا۔ تُوں مالک خالق سوامی آپے ہو، ہوکا دے کے دیاں درڑائیا۔ تُوں نام ندھانا بخش سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن تیرے وچ سہائیا۔ دین دُنی نالوں توڑ موہ، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ بن نیتراں بخش دے لو، لوئن تیجا آپ کھلائییا۔ نجھر جھرنا بوند سواتی چو، نابھی گول گول اٹھائیا۔ پنج وکار میٹ دے گروہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائییا۔ آتم پرما تم تیرے نال جاوے چھوہ، شوہر بانکے تیرے رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے چرن جاواں چھوہ، مستک مستک خاک رمائییا۔ تُوں میرا لہنا دینا کلجگ انت ویکھنا شروع، شرع دے مالک دھیان لگائییا۔ میرے اُتے تک لے پتہ نہیں کتنے بن گئے گرو، گرو گُردیو کہہ کے اپنا ایشٹ بنائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائییا۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبد گُردیوا، دیو دیوا تیری سرنائیا۔ ساچا امرت نام بخش دے میوہ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ کوستک منی دھار مستک لا دے تھیوا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا نام گائیے رسنا جہوا، بتی دنداں صفت صلاحیا۔ تُوں وسنہارا سچکھنڈ دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائییا۔ تُوں سوامی کرتا وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیری اوٹ تکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کچھ کھئے نہ پائییا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سینگھ دے گرہ نانگا کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے اُتے ہونا دیاں، دیاںدھ اپنی دیا کہاٹیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میری کر سنبھال، صاحب سوامی انترجامی تیری اوٹ تکاٹیا۔ ایکنکار ساچی وست دے دھن مال، نام ندھانا نوجوانا میری جھولی پائیا۔ آد نرنجن نوری جوت جگا مہان، اندھ اگیان دو جہان دے مٹاٹیا۔ ابناشی کرتے ہو مہربان، مہان بیدو تیری آس رکھائیا۔ ابناشی کرتے دینا اگٹا دان، وست امولک میری جھولی پائیا۔ پاربرہم میری بینتی کرنی پروان، پرم پُرکھ تیری سرناٹیا۔ ستگر شبد یودھا سورپیر بھیج بلوان، بلدھاری اک اکھوٹیا۔ نال وشنوں وکھا کھیل مہان، مہا اکتھ اکتھ درڑاٹیا۔ برہمے کرنا سوادھان، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ شنکر ہلونا دینا آپ سری بھگوان، اپنا حکم ورتاٹیا۔ تیئی اوتار کراؤنا نگاہبان، نر نرائن اپنا رنگ رنگاٹیا۔ پیغمبران باقی لیکھا رہیا نہ وچ جہان، دو جہاناں مالک ہونا سہاٹیا۔ گرو گریو ہونا پروان، پرم پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے نو کھنڈ ست دیپ سارے گرلان، کوک کوک سناٹیا۔ دھرم دا دھرم نہ رہیا نشان، سچ سچ وچ نہ کھئے سہاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن کون کرے کلیان، اکل کل دھاری کل اپنی دینی ورتاٹیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن چند دے گرہ نانگا کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکاٹیا۔ توں سوامی آد جگادی جگا جگنت، نت نوت تیرا راہ تکاٹیا۔ نام ندھانا دے دے دھر دا منیا منت، منسا میری پور کرائیا۔ در درویش ہو کے کران منت، بھکارن ہو کے منگ منگاٹیا۔ میری کوٹ ویکھ لے لوک مات والی سمت، ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ نو ست دسدے نندک، نندیا وچ لوکاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کلجگ دکھ دلدر کٹ، کٹاکش اپنا نام لگاٹیا۔ سچ دھرم دا کھول دے ہٹ، ہٹوانا بننا دھر دے ماہیا۔ میں تیرے چرن کول آئی تھ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ در ٹھانڈے جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ نگاہ مار لے

دھرم ربیا نہ کیسے مندر مسجد مٹھ، شو دوالے گرو دوار دین گواہیا۔ پھرنی دروہی تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی کُرائیا۔
 ین ہر نامے خالی ہو گئے کایا بھانڈے ماٹی مٹّ، سچ وست نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نُور جوت پرکاش نظر نہ آوے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کھئے
 مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو در تیرے تے
 دسدی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ دی دھار ہو کے نسدی، برہمنڈاں کھنڈاں لوآن پُریاں پندھ مُکائیا۔ میری
 خواہش بھری تیرے جس دی، ین رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سرشٹی سار نہ آوے سیاں ساڈھے تنّ ہتھ دی، جو زویداس چمارا گیا
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں آشا
 رکھی تیری پُرکھ سمرتھ دی، تڈھ ین دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان چند دے گرہ نانگا کیمپ ضلع جموں * ۴۰۰

دھرنی کہے میں رو رو ماراں آہ، پائے آف میری ڈہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میرا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نرگن
 دھار پکڑ لے بانہ، بھئی تیرے رنگ رنگائیا۔ ایکنکار دینی سچ صلاح، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ آد نرنجن کر رُشنا، اندھ اندھیر دے
 مٹائیا۔ اباشی کرتے ہو سہا، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان میری قبول کریں دُعا، دو جہاناں منگ منگائیا۔ پاربرہم میرا بننا دلڑبا،
 رحمت اپنی حق کھائیا۔ تُوں مہربان نوری اللہ خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ دروہی مینوں انت نہ کریں جُدا، صدی چوڈھویں ویکھ
 وکھائیا۔ تیرے قدم ہوواں فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ
 ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں دُکھاں نال رہی سڑ، کلجگ اگنی تے تپائیا۔ کوڑ کُریا میرے اُتے بنیا گڑھ، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔
 دروہی اگنی لگی سیس دھڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نگاہ مار لے چوٹی جڑ، چیتن دے مالک پڑدا آپ اٹھائیا۔ میں سچ دوار ایکنکار
 گئی کھڑ، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ مہربانا سری بھگوان تیرا نراکھ دھار ڈھولا رہی پڑھ، بنا زباں تیرا نام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے مہربان دیا کھاوِیگا۔ نور نوراہ نور رُشناوِیگا۔
 جوتی جاتا ڈگمگاوِیگا۔ ستگر شبد شبد جگاوِیگا۔ لوک مات ویکھ وکھاوِیگا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاوِیگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 پنہ، اتم آپ چکاوِیگا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، سو پُرکھہ زرنجن آپ پڑھاوِیگا۔ میری دھار تُوں دے اند، اند اندپُر واسی نال
 ملاوِیگا۔ بنا سوریہ چاڑھ کے چند، جوتی جاتا ڈگمگاوِیگا۔ کر پرکاش اندھیرے کھنڈ، برہمنڈ آپ رُشناوِیگا۔ در دوار ایکنکار میرا آوے
 لنگھ، پاندھی ہو کے پنہ مکاوِیگا۔ سچ سینگھاسن پُرکھہ ابناشن بیٹھے ساڈھے تِن ہتھ پلنگ، سمبل نگر آپ وڈیاوِیگا۔ شبد انادی ناد وجا
 مردنگ، اند اپنی دُھن سمجھاوِیگا۔ میرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، مندبھاگی گلے لگاوِیگا۔ دین دُنی شرع دی ڈھاہ کے کندھ، کنت
 کنتوہل ویکھ وکھاوِیگا۔ جو دھرنی کہے میری آشا منسا پوری کرے منگ، وست اموک آپ ورتاوِیگا۔ میرا صاحب سورا سرنگ، ہر
 کرتا اک اکھوایگا۔ جگ بدلنا جس دا اکٹا ڈھنگ، جگتی ہتھ نہ کیسے پھڑاوِیگا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام
 چمکاوِیگا۔ لیکھا جانے وچ وریہنڈ، بھنڈی سب دی میٹ مٹاوِیگا۔ نو کھنڈ پرتھی مٹا کے جھوٹھ پاکھنڈ، سچ سچ رٹاوِیگا۔ لہنا دینا جانے
 جیرج اند، اُتہج سینج ویکھ وکھاوِیگا۔ دھرنی کہے مینوں دھرم دی دھار دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹاوِیگا۔ میرا سریر نہیں کوئی تت
 پنج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دا پنہ مکاوِیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آسا ویکھ وکھاوِیگا۔
 دھرنی کہے میرے صاحب ستگر سلطانا، تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے وچ جہانا، جہالت بھری تیری لوکائیا۔ تُوں وسیں اُتے اسمانا، اسم
 اعظم تیری بے پرواہیا۔ میرا تک لے کلجگ والا کوڑ نشانہ، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ تیرا آتم تیرے نالوں ہویا بیگانہ، آتم پر ماتم میل نہ کھئے
 ملائیا۔ تیرا شبدی سُنے نہ کھئے ترانہ، سرتی سچ نہ کھئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں گنٹ ہوئی ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ کِرپا کر
 گن نہانا، گنوت تیری سرنائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ، مہابلی اک اکھوایا۔ میں مٹی خاک تیری چرن دھوڑ میرا دھرم نشانہ، دھرم
 دی دھار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا کلجگ اتم پور کرانا، پرم پُرکھہ پرمیشور پت پتوتے تیری آس رکھائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رسال سنگھ دے گرہ گھاہ پوت کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہوؤ ستجگ دھرم کر آباد، نو ست اپنا رنگ رنگائیا۔ سریشٹ سبائی پردا سادھ، ڈرمت میل کر صفائیا۔ ہر پردے ہووے تیری یاد، ہرجن گاون چائیں چائیا۔ سچ شبد سنا ناد، اگئی دھن کر شنوائیا۔ ٹوں موہن مادھو مادھ، مہربان اک اکھوائیا۔ تیرا سندیسہ ہووے بودھ آگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ نرگن دھار نوین ساچنا ساچ، کلجگ کیریا کوڑ مٹائیا۔ مانو ذاتی اک ہووے رواج، رستہ اکو اک وکھائیا۔ میرا کوچھی کملی دا سوار کاج، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شہنشاہ سوامی سیس تے ہووے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ انت کنت بھگونت رکھنی لاج، نانی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا چار گنت پیار ہووے اکو، ایکنکار دینی وڈیائیا۔ تیرے حکم دا شبدی دھار ہووے سکو، دین دنی نظری آئیا۔ مہربانا سری بھگوانا ستگر شبد دھار میرا لیکھ لیکھو، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتو ساچی سکھیا اکو سکھو، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری تک لے چار دیواری، انت نظر کسے نہ آئیا۔ میرے حصے کر کے گئے جگت سنساری، کھنڈاں دیپاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میرا بھيو پایا نہیں کسے لیکھاری، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا نقشہ سکيا نہ کھئے اُساری، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ چھاری، شہنشاہ تیرے رنگ سہائیا۔ کلجگ انت ہوئی دکھیاری، رو رو دیاں ڈھائیا۔ چاروں گنت زین اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ٹوں کیریا کر جوت زینکاری، زرویر تیری سرنائیا۔ مانس ذاتی دے ادھاری، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ تیرے پیار دے مانو ہون پوجاری، پاپن پوجن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں سب دا مالک خالق اک ہووین سکداری، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ میری نمو نمو نيمسکاری، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا کلجگ اتم آپ وچاریں، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سینگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے گنگا ٹوں کیدھروں آگئی بھجی، ٹلے پربت ندی نالے پار کرائیا۔ جھٹ جمنہ بانہ اچی کر کے سبجی، زور زور نال سُنائیا۔ سُرستی کہے میرے انتر دھار آگئی وِجی، ہلونا دے کے دتا جگائیا۔ گوداوری کہے میرے انتر ترسنا لگی، پیاس پریم والی نظری آئیا۔ نارد کہے تُسیں نگاہ مارو سبھی، سبب نال اکتھیاں ہوئیاں چائیں چائیا۔ پہلوں جگت جہان دی ویکھو گدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر محمد دی بیتی ویکھو صدی، چوڈھویں اپنا پندھ مُکائیا۔ عیسیٰ دھار بہار جاندی لڈی، پلّو مۆسی یار پھڑائیا۔ اوتاراں خواہش ویکھو وڈی، کی اتم رہی جنائیا۔ گرو گُردیو سب کچھ رہے چھڈی، ہوکا سُنے چائیں چائیا۔ فی تھادے وچ چار جگ دے مُردیاں دسے ہڈی، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ نین کھولو زرگن دھار جوت ویکھو جگی، جو جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ جس دی بھگتاں دھار ویکھو بگی، بگ پڑے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پورا کرے حدوُد حدی، حدان اپنے رنگ رنگائیا۔

۷۰۳

۷۰۳

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سینگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے گنگوتری ٹوں کیوں ماریا لمبا پندھ، بکھڑے راہ جگت چلائی۔ چھڈ کے تٹ کیناریاں والا اند، بیلیاں وچ بھجی واہو داہیا۔ تیرا روپ سوہنا وانگ چند، کِرن کِرن تیری رُشنائیا۔ تیرے بنا مُکھ توں سوہنے دسدے دند، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تیرے کپڑے کارن بھاگ ہو گئے مند، اپنا آپ لیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ نارد کہے گنگوتری ویکھ لے لہندا چڑھا، چڑھا لہندا دھیان لگائیا۔ دین دُنی دوارا تک ہنکار گڑھ دا، گڑھی اپنے نال ملائی۔ تیرے اُتے پنڈت پاندھا شاستر سچ کھئے نہ پڑھا، اُسنت حق نہ کھئے سُنائیا۔ مایا پچھے یاترواں نال لڑدا، دوس رین کرے لڑایا۔ تیرا روپ کیوں نہیں اوہناں پھڑدا، پھڑ کے دئے سزائیا۔ اٹھ ویکھ لے کی حال ہویا تیرے تٹ کنارے در دا، گھاٹاں پئی دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گنگا کہے ناردا مینوں کم بڑا ضروری، ضرورت بھگتاں دیاں جنائیا۔ بے شک دین دُنیا قصوری، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ پرم پُرکھ توں ہو گئی دُوری، گھر سوامی ملن کھئے نہ پائیا۔ ناد شبد سُنے کھئے نہ توری، ترت پرہہ دا میل نہ کھئے کرائیا۔ جلوہ جوت تکے کھئے نہ توری، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ میں چار جگ دی منگن آئی مزدوری، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ مینوں اشارہ دیوے سولی چڑھیا ہویا منصوری، اناالحق حق سُنائیا۔ موسیٰ کہے میری آواز سُن کوہ طوری، قدرت دا قادر کی درڑائیا۔ عیسیٰ کہے سرشٹی تک لے کوڑی، کور کُٹب لوکائیا۔ محمد کہے چاروں کُنٹ دے قصوری، سچ وچ نہ کھئے سائیا۔ جھٹ نانک گوہند دھار کہا کلیئے پرہہ دے چرناں وچوں اپنی لے لے منظوری، در ٹھانڈے واسطہ پائیا۔ جے تیرے گرہ آ کے تینوں بخش دئے چرن دھوڑی، دھوڑی تیرے مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھانڈیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں *

نارد کہے گنگا نال ملا لے گوداوری جمناسُستی، ستیاں لے جگائیا۔ پھیر تک لے پرم پُرکھ دی ہستی، جو آد جگاد دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دے پچھے آئی نسدی، بھجی واپو داہیا۔ اوہ تیری دھار ویکھے امرت رس دی، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اوبدی کھیل الکھنا الکھ دی، الکھ آگوچر دا بھیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی جوت نرنکاری سچکھنڈ دوارے وسدی، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایہہ کھیل تیری پُرکھ سمرتھ دی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرینس سینگھ دے نوٹ پنڈ دڑ ضلع جموں *

گنگا کہے جمن سُرستی ساریاں نمسکار لئیے کر، گوداوری تُوں وی نیوں کے سیس نوآیا۔ ناردا تُوں وی خوشیاں نال ڈاؤنا سائوں ور، خوشی ساڈے نال بنائیا۔ اسیں جگت جہان پرہ دی سرنی گئیاں پر، پاربرسم نو نو لاگیئے پائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان ساڈے ول نگاہ کر، نیتز نین نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے آؤنا گھر، گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ تیرے چرن کول ساچا ہووے سر، سروور اکو سوبھا پائیا۔ ساڈے خالی بھنڈارے دینے بھر، بھرپور آپ کرائیا۔ ناردا کہا گنگا گوداوری جمن سُرستی گھٹ کے چرن کول لُو پھڑ، بن ہتھان ہتھ لگائیا۔ نالے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لُو پڑھ، سوبنگ سچ پڑھائیا۔ اپنے آچل پلُو گنڈھ لُو کئی لینی پھڑ، کتاں نوں ہتھ لا کے واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا ل تیرا کھیل چیتن چوٹی جڑ، چیتن تیرا رُوپ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ناردا کہے گنگا سَتگر شبد آگے پا لُو واسطہ، نیتز نینان نیر وپائیا۔ تہاڈا لیکھا لہنا پورا کر دیوے آہستہ آہستہ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تہانوں ست سچ دا دسے راستہ، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے رسن سواس دا، ساہ ساہ وکھائیا۔ تہاڈا لیکھا جانے اندر والی آس دا، آشا اپنے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سَتگر شبد کہے ناردا تُوں بڑا پریمی اشارتی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نال ملائیا۔ تُوں بڑا پُرانا بھارتی، بھاردواج تیری دئے گواہیا۔ تُوں بڑا پُرانا شرارتی، جُگ جُگ اپنی کھیل وکھائیا۔ ناردا کہے پرہو تُوں صاحب میرا بڑا تجارتی، جُگ جُگ اپنے نام کلمیاں ہٹ چلائیا۔ تُوں بڑا پیارا گھرت دیک آرتی، خوشیاں راگ جنائیا۔ تیرا کھیل نیارا سدارتی، سد ' جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا سَتگر شبد سدا عبارتی، سانوں لکھ کے دے وکھائیا۔ تیری کھیل مہا پر اپار دی، اپرمپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی ویکھ پُکاردی، کوک کوک دئے دہائیا۔ سمت شہنشاہی باراں خوشی ہووے تیرے دیدار دی، نیتز نین نیناں نال ملائیا۔ سیج سہنجنی سوہنی گوبند والے ستھر یار دی، یارڑے اپنا رنگ رنگائیا۔ گھڑی سلکھتی دس دے تھت وار دی، پرم پُرکھ اپنا حکم سنائیا۔ سَتگر شبد کہے ناردا ہُن کھیل نہیں ادھار دی، لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔ پندراں آسُو سوہنی رُت ہووے سچی سرکار دی، سوہنا اپنا رنگ رنگائیا۔ گنگا تُوں آشا رکھنی انتظار دی،

نِن نِنار وچوں گھلائیآ۔ ہر کی پوڑی توں ہی توں ہی ہووے پُکاردی، یں رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ آکے تہت سہنجنی ہونی وارو وار دی، جمنا سُرستی لہنا دینا دینا لہنا تھائیا۔ گوداوری توں خبر سُننی خبردار دی، بے خبرے خبر سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں دھیج دیوے اعتبار دی، اچھل چھل وچ چھل نہ کھئے کرائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے مہربانا، محبان بیدو تیری اک سرنائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوانا، نراکار تیری اوٹ تکائیآ۔ ایکنکار شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ آد نرنجن نور جوت مہانا، مہربان اک اکھوائیا۔ ابناشی کرتے نوجوانا، سورپیر در تیرے منگ منگائیآ۔ سری بھگوان وڈ بلوانا، تڈھ پِن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ پاربرہم کھیل کھیلنا آپ مہانا، مہا اکتھ اکتھ سمجھائیآ۔ ستگر شبدا دین دُنی دا ویکھ زمانہ، نرویر ہو کے دھیان لگائیآ۔ دھرنی کہے میرا نو ست سچ دا رہیا نہ کھئے ودھانا، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیآ۔ اتر پورب پچھم دکھن کلجگ کوڑ ہویا پردھانا، بھجے وابو داہیا۔ اوتار پیغمبر گُر میرا دیو بیانا، شہادت حق بھگتائیآ۔ کِریا کرے شاہ سلطانا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری بینتی کرے پروانا، پرم پُرکھ پرہ اپنی دیا کھائیآ۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے ستگر شبدا بلکاری، جودھے سورپیر تیری اک سرنائیآ۔ کِریا کر کلجگ اتم واری، واسطہ تیرے چرن ٹکائیآ۔ لیکھا تک لے دین دُنی جگت سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیآ۔ کروڑ تیتیسا کرے کھئے نہ داری، ست

رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرتھ تٹ سروور امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھاری، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیاری، نوری چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ میں روواں زارو زاری، بن نیناں نیر و ہائیا۔ دُھر دے رام میری پاؤنی ساری، کاہناں دے کاہن تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ جیو
 میری کرن خواری، خالق رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے پکاری، کوک کوک سنائیا۔ چار جگ دے ساشتر روون
 زارو زاری، بن ہنجهوآں وہن و ہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی
 کہے پرہو میرے اُتوں میٹ دے کوڑ گڑیارا جگ، جگ جیون داتے دے وڈیائیا۔ میں پرساں تیرے پگ، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔
 کلجگ جیواں بُدھی رہن نہ دینی کگ، بگ پیڑے رنگ روپ لے بدلائیا۔ نام خُماری جام پیا دے مد، مدُھر دُھن کر شنوائیا۔ نو دوارے
 پندھ میٹ دے حد، پنچ وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ شبد انادی سنا دے ند، انحد نادی ناد وجائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا
 لاپیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنے سچ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ اتم میری رکھنی ج، کوڑی کریا ڈرمت میل دھوائیا۔
 صاحب سوامی انترجامی میں تینوں رہی سد، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہونا آپ سہائیا۔ میں درشن کر کے خوشیاں وچ ہوواں گد گد، دو
 جہان نوجوان سری بھگوان بھجّان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔
 دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پرماتم دُھر دے خالق، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ میں آد جگادی تیری دھار سنچالک، سچ سوامی تیری اوٹ
 تکائیا۔ میرے اُتے اپنے بھگت سہیلے تک لے بالک، بال آنجانے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دا بنا آپ آپ پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہرجن روپ بناؤنے خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت ترسنا کوڑ میٹ دے آلس، اصل وصل یار دینا
 سمجھائیا۔ ستگر شبد میرے اُتے تیرا ہووے ثالث، عدل انصاف اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نہانی ہو کے منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں کلجگ کیتا
 بھکھی ننگی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میں سیس توں ہو گئی گنجی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے دُکھاں دی دھار ہاتھ نہ آوے
 ونجھی، ونجھ مہانے ہتھ کسے نہ آئیا۔ مان رہیا نہ کسے سویر سنجھی، سندھیا سرگھی خوشی نہ کھئے بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی میری ہووے

بہنڈی، وربہنڈ رہی کُراٹیا۔ میری ڈہائی وچ برہمنڈی، برہمانڈ دے مالک دیاں سُنائیا۔ ست رسیا نہ جیرج انڈی، اُنہج سیبج تیرا
 سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم دھار ٹٹی پھیر گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچی سچ وکھا دے
 ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دنی بدلاٹیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ پاکھنڈی، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سلطانا دو جہاناں جنگی،
 جنگجو اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑ وکار میٹ فرنگی، فیصلہ اپنا حق کرائیا۔ میرے سوامی انترجامی مینوں اتم آئی تنگی، تنگ دست ہو کے
 دیاں ڈہائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں والی تک لے سندھی، جو قول اقرار تیرے نال رکھائیا۔ ویکھیں کلجگ آئیو ہور کریں نہ لمبی، لمی پے کے
 سیس نوائیا۔ ٹوں گگن ربا یا بنا تھمھی، پرہو تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دنی دی کوڑی دھار میٹ دے چھی، چم درشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔
 آتم دھار سمجھا دے برہمی، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ میری چنتا میٹ دے غمی، غم خوار ہونا آپ سہائیا۔ میرے اُتے دھار چلا
 دے نویں، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر بیڑا میرا بٹھی، بنہنہار تیری وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ست سچ چلا دے دھرم،
 ادھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیواں اُدے کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا بھیو کھلا دے اپنے برہم، پردہ پردیاں وچوں
 اُٹھائیا۔ ستجگ ساچے دے دے جرم، جنم کلجگ پار کرائیا۔ میرا انتشکرن میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھیو بھنائیا۔ میں تیری آئی سرن،
 سرنگت اک رکھائیا۔ ٹوں مالک بھن گھڑن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں آد جگاد کرنی کرن، کرتا پُرکھ پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیئے دھرم دیئے دھارے میں تینوں دساں احوال، آد جگاد دا کھیل سمجھائیا۔ بے شک ٹوں جگ جگ پرہہ سیوا گھالی
 گھال، گھائل ہو کے سیوا کھائیا۔ میں خیران ہو گیا پرہو دا کھیل بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ میں منزل مار کے تیرے اُتے پہنچیا

منوال، منسا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے پرہو دے بھگت سُہیلے بال، بالی بُدھ وڈیائیا۔ اوہناں دا انتشکرن تکیا جنہاں دے سدا سدا ہر نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نی میں تیرے اُتے کرنا اک سوال، سہج سہج نال سُنائیا۔ سچ دس کس بدھ کلجگ اتم تیرے اُتے کوکے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ کی کھیل کرے مہاکال، مینوں دے سمجھائیا۔ کی پرہو دی ہووے چال، اولڑی آپ چلائییا۔ نی اٹھ کے سُرَت سنہال، سمبل دا مالک کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی سارے رہے بہال، کھوجن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا تیرے اُتے کوڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُسنائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھوجو رام دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیئے میں پندھ مار کے آیا دُوری، قدم قدم نال بدلائیا۔ اکو تکان پُرکھ اکال دی حضوری، جو حضرتان توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دا جلوہ الابی نوری، دو جہاناں سوہا پائیا۔ بے شک توں اُس دی نو سو چرانوے چوکڑی جگ کیتی مزدوری، سیوک ہو کے سیوکھائیا۔ اوہ سمرتھ اکتھ سرب کلا بھریوری، بھریور رہیا سرب ٹھائیا۔ اوہ ویکھنہارا سریشی دریشی کوڑی، کوڑ کِرپا پھول پھلائییا۔ مانس مانکھ مانو ویکھے بُدھی مورکھ موڑھی، چتر سُجانا دھیان لگائیا۔ نی تیری چھوہ دی دھار اُس دی چرن دھوڑی، ٹکے خاک لینے رمائیا۔ جو تیرے اُتے بھگتاں رنگت چاڑھے گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تک لے پرہو دے بھگت میت، متر پیارا دئے وڈیائیا۔ جنہاں دی انتشکرن چوں بدلی نیت، نیتوان ہویا سہائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گوبند میل ملایا سہج سُبھائیا۔ نانا توڑ کے ہست کیت، اکو رنگ دتا رنگائیا۔ اتم پرما تم بخش پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست سچ سمجھا کے ریت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کایا کعبہ مندر دس کے حق مسیت، بیہو ابھیدا آپ گھلائییا۔ من کلپنا کایا انتر جیت، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھابیا۔ تن وجود کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے ترے گن اتیت،
ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رولو رام دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے ناردا میں خوشیاں خوشی مناواں گی۔ گیت گوبند اکو گاواں گی۔ جس دا امرت ساگر سندھ، رس پی ترکھا مٹاواں گی۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک سیس نواواں گی۔ سچ دا مالک درس دکھائیکا۔ میری
جگ جگ حرص مٹائیکا۔ جس درشن نوں رہی ترس، سو رحمت آپ کھائیکا۔ اوہ عرش دا مالک آوے اُتے فرش، فیصلہ حق سُنائیکا۔
میری منظور کرے عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائیکا۔ اُس دا کھیل تکاں اسچرج، اچرج لپلا جو ورتائیکا۔ بھگتاں ملن دی جس نوں
غرض، اوہ گوبند دھار پھیرا پائیکا۔ اپنا پورا کرے فرض، فاضل ہو کے ویکھ وکھائیکا۔ میری نانی دی ونڈے درد، دکھیاں درد گوائیکا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملائیکا۔ نارد کہے اوہ آیا گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔
جیہڑا تینوں امرت بخشے سیر، رس رسنا باہر چکھائیا۔ تیری بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی نال رکھائیا۔ لیکھا مکائے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا
حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے جاوے دھیر، دھیرج دھیر درڑائیا۔ اوہ مالک پیراں دا پیر، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی دی بدل
دینی ضمیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے
اُتے سچ دھرم دی سچ کرے تعمیر، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا حکم آپ ورتائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گرہ مؤسے چک ضلع جموں * *

دھرنی کہے جے ناردا آیا وچ منوال، منسا میری پور کرائیا۔ میں وسان سدا بھگتاں نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پرہوؤ
 نوں کہنا سچ دا دے دے سچا دھن مال، نام خزانہ اک ورتائیا۔ ایہہ بچے نڈھے تیرے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں بھگت سپیلے تکدی، بن نیتز نین اٹھائیا۔ میں
 منگتی ہوواں حق دی، در ٹھانڈے واسطہ پائیا۔ میری آشا ہووے سچ دی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میری پریتی جن بھگتاں اندر ہووے
 نچدی، قدم قدم نالوں بدلائیا۔ بے شک انہاں دی کایا ماٹی کچ دی، ساڈھے تین ہتھ وند لئی وندائیا۔ میں کھیل دساں اُس کلاپت دی،
 جو پت پریشور نور الایا۔ میں اوسے دے چرناں ہیٹھ وسدی، مینوں سارے کہندے دھرنی دھرت دھول دھول اگتی مائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل رہیا کھلائییا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری تہانوں اسپس، سر سر
 ملے مان وڈیائیا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگدیش دھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا پیس اکیس، پیس پیسا آپ ہو جائیا۔ جس دا اکو نام
 کلمہ ہووے حدیث، اکو کرے سچ پڑھائیا۔ اوہ تہاڈا انتر زرتیر بنیا میت، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے ستجگ ست دھرم چلاؤنی
 ریت، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ تون میرا میں تیرا بنا بھگتاں تون گائے کوئی نہ گیت، رسنا جہوا رس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری دھرنی لگا بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔
 میری ستی دی گھلی جاگ، نیتز لوچن نین لئی انگڑائیا۔ میرے انتشکرن اچیا ویراگ، ویری نظر کھئے نہ آئیا۔ تسان میری کرنی امداد، مل
 مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے
 کول چٹھی پرائی لکھی، بن اکھراں دیاں لکھائیا۔ ایسے پیار دی دھار وچ آئے سی سپتس رکھی، بہاردواج نال وڈیائیا۔ اوہناں زرنگن دھار
 جوت زرنکار اُس ویلے دیکھی، بن جگت نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جس کلجگ اتم بننا بھیکھی، روپ انوپ آپ پرگٹائیا۔ جگت جہان
 ہو پردیسی، بھجے واہو داہیا۔ جس دا کھیل تکنا وشن برہما شو مہیشی، مہکھاسر دھیان لگائیا۔ اُس دا سنا اک سندیسی، جو جگت

وِ دیا باہر سُنائیا۔ اوہ مالک ہووے نر نریشی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا سُہایا دوارا بنک، لوک مات ملی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ایس دا بنیا رہنا اِکو انک، انکڑے جگت نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دی دھار وچنا سدا ڈنک، ڈورُ ستگر شبد سُنائیا۔ جتھے سیس نوان گے راؤ رنک، جگدیش دیونہار سرنائیا۔ جس دی آپ بنائے پریہو بنت، گھڑن بھننہار آپ ہو جائیا۔ بتی جیٹھ جس دی سمتی والی ہووے سند، سمت شہنشاہی گیاراں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آد جگادی اِکو ساڈا باپ، جمن والی اور کھئے نہ مائیا۔ نہ روگ رہے نہ سنتاپ، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ پرم پُرکھ پرہ کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، چرن کول سرنائیا۔ خوشیاں والی سُہنجنی رات، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو دھن بھاگ جے تسیں میری پُجھی وات، بن کے آپے پاندھی راہیا۔ میں پریہو نوں کہنا چار جگ ایہہ بنی رہے گاتھ، دین دُنی ڈھولے گائیا۔ سارے اک دوجے نوں خوشیاں نال ٹیکئے ماتھ، مستک مستک نال چھہائیا۔ بینتی کریئے آگے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں بال انجانے اناتھاں اناتھ، دین تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن سرگن سرگن ساڈا سکلا دینا ساتھ، سنگی بہ رنگی اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سوامی سب کچھ تیرے ہاتھ، انترجامی ہونا آپ سہائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر * *

نارد کہے ست رنگیا تُوں کیوں بیٹھا لک، لوک پرلوک دھیان لگائیا۔ مترا اپنا بھار آپے چک، نرگن اپنے کندھ اُٹھائیا۔ نال خوشیاں ڈھولا گا ٹک، تُوں میرا میں تیرا راگ الہیا۔ میں تیرے چرن کول رہیا جھک، نو نو لاگان پائیا۔ کلجگ کوڑ گُریار پینڈا جاوے مُک،

پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ نگاہ مار لے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہویا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ست دا پرکاش گیا چھپ، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے بُت، بُتخانے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے ست رنگیا ستگر شبد دی بن جا دھار، دھرم دھرم دِرڑائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ دو جہاناں نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سِکدار، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ میری تیرے آگے پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوئیا۔ ڈنڈاوت بندنا کرانِ نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔ اوہ سکھے سہیلے میرے میت مرار، مِترا لے انگڑائیا۔ کلجگ تک لے دھواں دھار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے ست رنگیا تیرا ستگر رُوپ اگم، اگمڑی کھیل کھلائییا۔ نرگن دھاروں آپے جم، جمن والی دے کھئے نہ مائیا۔ تیرا ناتا ہووے نال برہم، پاربرہم کھیل کھلائییا۔ جگت جہان تون وکھرا ہووے تیرا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی تک لے کایا ماٹی چرم، چم درِشٹی ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات ورن برن، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائییا۔ شرع دی دھار وچ نام کلمے لڑن، نو کھنڈ رہی کُرائیا۔ جگت جہان ہنکار ویکھ لے گرھن ہووے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ بھے سیس رکھے کوئی نہ ڈرن، جگدیش سیس نہ کھئے نوئیا۔ تُوں سب دا گھاڑن گھڑن، بہنہار اک ہو جائیا۔ تیرا لیکھا نال چوٹی جڑن، چیتن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ ست رنگ کہے سُن نارد میرے میتا، مِترا دیاں جنائیا۔ تیرا پیار میرے چیتا، چت وت ٹھگوری نظر کھئے نہ آئییا۔ میں ویکھنہارا جگ جگ دی ریتا، ریتیان دتی وڈیائیا۔ اوہ نگاہ مار لے کی کرشن اشارہ کیتا وچ گیتا، اٹھاراں دھیائے نال ملائییا۔ پرہو دا پیار اتم رہنی نہیں پریتا، پریتم ملن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا ہونا مندر مسیتان، کعبے روون مارن دھاپیا۔ پوتر رہنیاں نہیں کیسے دیاں نیتان، نیتیان نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ست رنگا کہے نارد میرا شاہو بھوپ سُلطانا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جودھا سورپیر مردانہ، بے پرواہ نور الہیا۔ سچکھنڈ وسنہارا سچ مکانا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ شبدی دھار دیونہار فرمانا، سندیسہ دیوے اگم اتھاپیا۔ اُس نے اچرج کھیل رچانا، جس تُوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا میرا مِترا آؤندا جاندا سماں، سہج نال سمجھائیا۔ میرے پرہوؤ نے کھیل رچنا نواں، نوکھنڈ دھیان لگائیا۔ میں سنديس نریش ہو کے اکو کہواں، کہہ کہہ درڑائیا۔ ہُن وقت نہیں بہتا مّا، پاندھی پندھ رہیا مکائیا۔ جھگڑا پینا کایا ماٹی چمّا، دین مذہب مذہب ٹکرائیا۔ اوہ تک لے بھجّا پھردا برسما، بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا میں اچے کچھ نہیں کونا، جہوا زبان نہ کھئے ہلائیا۔ مینوں ستگر شبد دئے ہلونا، ستیاں رہیا اُٹھائیا۔ تیرا سمت شہنشاہی گیاراں بل کرنا دونا، دوہرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دا کھیل ورتائیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا میں حکم رہیا اڈیک، دوس رین دھیان لگائیا۔ مینوں کپڑی ملے تاریخ، کون تھت سہائیا۔ میرا مارگ بڑا باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میں پچھلی اُتے مارنی لیک، اگا عین عین سمجھائیا۔ میرے وچ حق توفیق، تھنے دیواں دین دنی خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ناردا کہے ستّ رنگا مِترا میرا اکو ہاڑا، ہوکیاں وچ جنائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی ویکھنا چاہندا اکھاڑا، ستاں دیاں نال ملائیا۔ تون بنا دھر دا سچا لاڑا، دو جہاناں تیری وچ ودھائیا۔ تیری تھت سہنجی ہووے میں سنديس دیواں پہلی ہاڑا، ہاڑا کدھکے دیاں سنائیا۔ دین دنی آگ لگنی بہتر ناڑا، تتوت تت تپائیا۔ پھرنی دروہی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستّ رنگ کہے سُن ناردا مئی، مُنیشرا دھیان لگائیا۔ میرا مالک کُن کئی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی وڈ گن گئی، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ میں اُس دی خبر اگتی سنی، جو انسنت رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ ستّ رنگا کہے پرہوؤ میرا وقت سہائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ مُریداں حال ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لیکھے لائے گھال، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ جگ چوڑی نالوں وکھری چلے چال، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنہال، ستگر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ دینا بندھپ ہو کے دین دیاں، دیا بندھ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔

ست رنگا کہے ناردا پہلی ہاڑ کولوں پُچھ، سچ منگ منگائیا۔ دُھر دے صاحب نے کرنا کی کُچھ، کی کرتا کار کھائیا۔ نگاہ مار لے ولّ اُس، جس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جو سب نوں دیونہارا سُکھ، سُکھ ساگر روپ سہائیا۔ میٹنہارا دُکھ، کلیشان ڈیرہ ڈھاپیا۔ مات گریہ رہن نہ دیوے اُلٹا رُکھ، چوڑاسی پھند کٹائیا۔ جن بھگتاں میٹے ترسنا بھکھ، آتم پرما تم ترپت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پہلی ہاڑ کہے مترو میرے نال کرو صلاح، سبجو دیاں جنائیا۔ ست رنگ دا لیکھا نال دو جہاں، ایتھے اوتھے وجے ودھائیا۔ جس دے تھلے اکو ایشٹ سب نے لینا منا، پُرکھ اکال اک سرنائیا۔ اکو ڈھولا نام کلمہ لینا گا، اکو شبد شبد شنوائیا۔ کیسے نے سُوں نہیں کھانا گان، ہتیا گو نہ کھئے کرائیا۔ کیسے دی بُدھی رہنی نہیں وانگ کان، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دی پھڑنی بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، گودی گود لئے سہائیا۔ میں سچ سندیسہ دیوان آ، عقل بُدھی توں باہر درڑائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا سہنجنا ہووے جہاں، جگت جہاں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں نراکھر اکھر پڑھیا، جگت و دیا دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں منزل حقیقی چڑھیا، لوک پرلوکاں پنڈھ مُکائیا۔ میں سچکھنڈ دوارے کھڑیا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑیا، جوتی جاتا دگمگائیا۔ میں چرن کول سرن سرنائی پڑیا، اپنا آپ مٹائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کِریا ندھ مینوں پھڑیا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ست رنگ نوں کی چاہندا اڑیا، جوت زینکار دتا جنائیا۔ میں پہلوں بھے وچ آ کے ڈریا، بھو اپنے سپس رکھائیا۔ پھر جھٹ سرن سرنائی پریا، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ میں آیا تیرے گھریا، در دینی مان وڈیائیا۔ سچ حُکم بتھا دے میرے لڑیا، پلُو گنڈھ بندھائیا۔ جیہڑا دو جہاں کدے نہ جھڑیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ست رنگ کہے پہلی ہاڑ پرہ نے دتی دات، دیاوان آپ ورتائیا۔ میں ویکھیا بیٹھ اِکانت، اک اِکلا نظری آئیا۔ جس سچ پریتی جوڑیا نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ باطن میرے نال کیتی بات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ تک لے پچو اندھیری رات، کلجگ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ بھگتاں پُچھے کوئی نہ وات، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دروبی پھری لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہی کُرائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب

دئے دُہائیا۔ اوتار پیغمبر گر جو بھوکھت گئے آکھ، بن اکھراں اکھر لکھائیا۔ نرگن دھار ہو کے ایکنکار ہو کے واچ، واچک ہو کے پھول
 پھلایا۔ بے شک اوتار پیغمبران گرواں میری کھولی براچ، حصے دین دنی دے پائیا۔ ست رنگیا تیرا وڈا کراں پرتاپ، سر تیرے ہتھ
 ٹکائیا۔ تُوں سٹ دُلارا میں پُرکھ اکالا تیرا باپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا جیاؤنا جاپ، دو جہاناں کرنی حق پڑھائیا۔ وشن
 برہما شو سارے لین جھاک، آپ اپنا نین اٹھائیا۔ لوک مات کھول دے تاک، کندی کھڑکی آپ کھلایا۔ تُوں سیوک بنا چاک، چاکری
 تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک گوسائیا۔ پہلی ہاڑ کہے ست رنگیا
 میرے نالوں ہاڑ ستاراں چنگا، چنگی پرہہ دتی وڈیائیا۔ میں تے آد جگادی بھکھا ننگا، خالی جھولی دیاں وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی
 جگ میرا ایسے طرح لنگھا، آپ اپنا پندھ مکھایا۔ اگلا کھیل کی کرے سورا سرینگا، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ست رنگا کہے میں خوشیاں نال پُچھاں ہاڑ ستاراں، سجنوآ دے جنائیا۔ نال رلاواں
 شہنشاہی سمت گیاراں، ایک ایکے نال ملائیا۔ پرہوں پریم دی بلاواں ستارا، ستیاں آپ جگائیا۔ بنا بڈھی تون کراں وچارا، وچر کے دیاں
 سنائیا۔ کی کھیل کرے سچی سرکارا، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ نرگن دھار کر دے ظاہرا، ظاہر ظہور بھیو کھلایا۔ تیرا اکو کافی اشارہ، اشارہ
 اپنا دینا درڑائیا۔ آہ تک لے کلجگ انت کنارہ، کندھی گھاٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگیا ہرجن ہاڑ ستاراں مناؤن گے۔ در دوارا اک سہاؤن گے۔ نام جیکارا اکو گاؤن
 گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا درس اگمی پاؤن گے۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میں آیا اک اک تون بعد، اپنا
 پندھ مکھایا۔ نساں مینوں میں تہانوں رکھیا یاد، جگت جہان بھل کدے نہ جائیا۔ تسیں میرا میں تہاڈا بنا ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ تسیں
 مینوں میں تہانوں لیا لادھ، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سب دے وڈ وڈ ہونے بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ سارے کھولئے اکٹھی
 جاگ، جگت آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ہنس بڈھی بنائے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ آپ اپنا لئیے سادھ، سچ سچ رنگ چڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈیاں آشاں چنگیاں، سجنو

دیاں جنائیا۔ ستاراں دا رُوپ ہووے پریمیاں بھینگیان، مستی نام والی چڑھائیا۔ ستاراں تلواراں کڈھیاں ہون ننگیاں، تکھی دھار دھار پرگٹائیا۔ ستاراں سچے ہتھ تے پگڑیاں ہوون ٹنگیاں، لال رنگ رنگائیا۔ ستاراں کتیا ہوون گنڈھیاں، پلُو گنڈھ پوائیا۔ ستاراں امرت دیاں بوتلاں بھرناں پانی ٹھنڈیاں، کھپے ہتھ اٹھائیا۔ ستاراں اُنگلاں نال کردے آؤنا ونڈیاں، اک دُو جے دی ونڈ ونڈائیا۔ ستاراں رُوپ بنایا ہووے پاکھنڈیاں، اپنا بھیس بدلائییا۔ ستاراں بییاں کتیاں پائیاں ہوون ڈنڈیاں، ڈنڈاوت وچ سپس نوائیا۔ ستاراں واپیاں ہوون کنگھیاں، پٹھے سیدھے وال بنائیا۔ ستاراں پہنیاں ہوون انگیاں، ساڑیاں نال سُہائیا۔ ستاراں بلاؤندیاں آون کندھیاں، اپنا بل پرگٹائیا۔ ستاراں رنگیاں ہوون دندیاں، دنداسیاں نال سُہائیا۔ ستاراں اندر روون رنجیاں، نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دھرم اک سمجھائیا۔ ستاراں ہاڑ کھے جن بھکتو ستاراں گاؤندے ہوون ڈھولے، ڈھر دا راگ الائییا۔ ستاراں بنے ہوون گولے، پرہہ چرنی سپس نوائیا۔ ستاراں بوریاں دے بائے ہوون چولے، بٹن تن نہ کھئے چُھپائیا۔ ستاراں مُکھ ہوون کھولے، دندی دندی نہ کھئے چُھپائیا۔ ستاراں کھیلدے آون ہولے، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ ستاراں پاؤندے آون رُو لے، کوک کوک سُنائیا۔ ستاراں بنے ہوون بہالے بہولے، اپنی بُدھ نہ کھئے وکھائیا۔ ستاراں بییاں ملدیاں آون ہتھان، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائییا۔ ستاراں کردیاں آون کتھا، کتھنی نال صفت صلاحیا۔ ستاراں نیلا کیتا ہووے متھا، مستک رنگ رنگائیا۔ ستاراں دا کِرپاناں والا ہووے جتھا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ستاراں اک دُو جی نوں کردیاں آون ٹھٹھا، مخول جگت اڈائیا۔ ستاراں دا آنچل ہووے اکٹھا، اکو گنڈھ پوائیا۔ ستاراں کول ہووے کاچا مٹا، مٹکی نال ملائییا۔ ستاراں کول ہووے دہی کھٹا، کاہن کرشن آس بُجھائیا۔ ستاراں گاؤندیاں آون اکو ٹپا، ٹوں میرا میں تیرا دُو جہ نظر کھئے نہ آئییا۔ ستاراں کول ہووے ڈھائی سال دا اک اک پچھ، گودی گود گود بُکائیا۔ ستاراں دے لُوں لُوں اندر ہووے رچا، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ ستاراں گرمکھ جیکارا بولدے آون فتھا، واپگرُو تیری بے پرواہیا۔ ستاراں کردے آون متا، مشورہ اک دُو جے نال رکھائیا۔ ستاراں کول پانی ہووے تتا، کلجگ اگنی نال ملائییا۔ ستاراں دے اندر دھرم دی ہووے ستا، ستگر چرن دھیان رکھائیا۔ ستاراں کول اک اک ہووے تاش دا پتا، اک دُو جے نال میل نہ کھئے رکھائیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑیا ہووے وٹا، پتھر پاپن سوہیا پائیا۔ ستاراں کول ہووے اک اک ٹکا، ہتی

ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستاراں سینے لکھ کے لایا ہووے واہ واہ واہ اوہ جٹا، تیری بے پرواہیا۔ ستاراں چیتھڑ پایا ہووے پھٹا، لیرو لیر وکھائیا۔
 ستاراں بیبیاں کول ہووے سوٹ دا اٹا، زویداس چہارا ویکھ وکھائیا۔ ستاراں لکھ کے پھڑیا ہووے زیرو نال زیرو کیتا بٹا، انت نظر کھئے نہ
 آئیا۔ ستاراں بیبیاں اڈاؤندیں آون گھٹا، دھوڑی زمیں اسمان وکھائیا۔ ستاراں لکھیا ہووے پورن اُتے پتّا، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔
 ستاراں دی بوری ہوئی ہووے متا، سدھ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ستاراں گُرمکھ اکو رنگ دسن پرہو سمرتھا، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگیا میریاں تک لے ونڈیاں،
 سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ستاراں گُرمکھان بھیکھ بنایا ہووے پاکھنڈیاں، سو سے کالے رنگ رنگایا۔ ستاراں کول پھڑیاں ہوون پھنڈیاں، ساڈھے
 تِن ہتھ لمبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ست رنگا کہے ہاڑ ستاراں مترا میں
 کی تینوں دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ہساں، دھر دے ڈھولے گائیا۔ میرے صاحب نے وقت لیاندا مسان،
 مسیا زین اندھیری ویکھان تھان تھانیا۔ پن قدماں توں نساں، بھجان واہو داہیا۔ اپنا تیر نشانہ کساں، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگیا میں تینوں کراں آداب، نو نو
 سیس نوایا۔ میں تیری تکان محراب، جتھے وسے محبوب نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا کھیل آپ سمجھائیا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑا میں ہونا بڑا راضی، رازق رزق رحیم دئے وڈیائیا۔ ستاراں گُرمکھ بنے ہوون قاضی،
 تسبیاں ہتھان وچ اٹھایا۔ ستاراں کول لیکھا کڈھیا ہووے دھرنی عراضی، ہتھو ہتھ اٹھایا۔ ستاراں لیکھا پھڑیا ہووے پچھلا ماضی،
 محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ست رنگا کہے میریا مترا
 میرے دو جہان دے ہوکے، حکم دھر دا دیاں سنایا۔ میرے صاحب دا کھیل کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹ مٹایا۔ جس دے حکم ورتنے
 اک دوکے، دو جہان دئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ ست رنگا
 کہے میرے پیاریو، پریمیو دیاں جنایا۔ میرے ستگر دے ڈلاریو، دُولھیو دیاں جنایا۔ تسیں اپنا آپ شنگاریو، سوہنا رنگ رنگایا۔

ستاراں گُرمکھ بننا سوہنے لاڑیو، سپہرے مُکھ اُتے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑ میرا ہور کچھ ارادہ، ارادیوں دیاں جنائیا۔ کِس بدھ ست دھرم دا ہووے وادھا، وعدے پچھلے پھول پھلایا۔ جاں میں لیکھ تکیا مینوں نظر آیا کی سندیسہ دیوے پُرکھ اکال سب دا دادا، دہ دشا توں باہر جنائیا۔ پتہ نہیں اُس دے کولوں کِس بھگت نون ہونا فائدہ، فاقیاں وچ دے لوکائیا۔ میں سچ آکھاں اُنھ نگاہ مارنی دو جہان دا لینا جائزہ، ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادے اندر وجدی ہووے رباب، ربی الشانی تھادی دے گواہیا۔ میں وی تھادی کراں امداد، سجنو تھادا سنگ نبھائیا۔ ایہ فیصلہ دینا کِس طرح جوت شبد دی دھار توں تتاں وچوں کھیل ہندا بعد، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جس وچ رسنا دا نہیں کوئی سواد، مُکھ دند نہ کھئے وڈیائیا۔ کوئی لیکھا نہیں بودھ اکادھ، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ اک کھیل بھید کھولنا کِس بدھ سمبل نگر توں نگر سمبل دا دوارا ہویا آباد، چار جگ دے اوتار پیغمبراں گرواں شہادت دینی بھگتائیا۔ کِس بدھ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں گوبند دے ہتھ تے اڈیا باز، بازی دین دنی اُلٹائیا۔ بھگتاں یاد رکھنا کلجگ وچوں کِس طرح بدلنا ستجگ دا رواج، ست دھرم لے انگرائیا۔ تون پیار وچ مُحبت وچ دین دنی توں پھرنا آزاد، آزادی وچ بھجنا واپو داہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستاراں گُرمکھو تسیں بھگت دوار دے آگے دروازے توں باہر ضرور جگاؤنی آگ، ساڈھے تِن ہتھ جس دی ہووے لمبائی چوڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادیاں لگیاں ہون سرتیاں، سرتی شبد وچ سمائیا۔ ستاراں بیبیاں کول مٹی دیاں پھڑیاں ہوون سورتیاں، جس دا ویروا جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ پھیر کھیلاں دسنیاں ستگر شبد نے اندر دیاں، جو گوبند اپنے وچ گیا چھپائیا۔ پرہو دیاں کھیلاں آد جگاد جگ چوکرئی کدے نہ مُردیاں، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُنو پیارے پنج، پنج پیاریو پیاریو گُرمکھو تھانوں نال سُنائیا۔ کِسے دے اندر مول نہ ہووے رنج، رنجش وچ بھگت دوارے کھئے نہ آئیا۔ سارے گُرمکھ تے گُرمکھو تھادے ہتھ وچ نشانہ ہووے تارا چند، چند چاندنی دینی چمکائیا۔ گوبند لکھ کے

سچے ہتھ اُتے آؤنا ہتھ، بندگی کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے درباریو تھادے ہتھان وچ ہووے کول پھل، کھجے ہتھ وڈیائیا۔ تُساں نام ترازو جانا تُل، اپنی قیمت کرتے ہتھ وکائیا۔ سچ پچن کدے نہ جانا پھل، جو اہل رسیا جنائیا۔ تھادی آگے واسطے سب دی اکو ہو گئی کُل، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے لکھاریو تھادیاں سہاوندیاں ہون رتیاں، رتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ تھادیاں آساں اُٹھن سٹیاں، سٹیاں لین انگرائیا۔ پرہو دے پیار ہون وچ رچیاں، رچنا ویکھن دھر دے ماہیا۔ تھادا لیکھا کوئی کڈھن نہیں آیا بتیاں، بُخانیاں اندر وجدی رہے ودھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سب دے پیراں اندر ہون چٹیاں جتیاں، نوک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑ تون دسیا بہ کجھ وچار، اپنا بھیو چکائیا۔ ستاراں بھگت اوہ ہون جنہاں دا کسے نال کدی نہیں ہویا پیار، جھگڑے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ستاراں گرُمکھ اوہ ہون جیہڑے اپنے گھر وچ مختیار، حُکم اپنا آپ چلائیا۔ ستاراں بیبیاں اوہ ہون جنہاں دے گل وچ پٹھے پائے ہون ہار، سونا چاندی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستاراں بیبیاں اوہ ہون جیہڑیاں کوک کوک کرن پکار، تیرا تیرا نام دُہائیا۔ وقت سہنجنا سوہنی ہووے تھت وار، وجدی رہے ودھائیا۔ نو گرُمکھ ست رنگا نشان جھلاؤندے آؤن سوہنگ شبد بولدے آؤن جیکار، جے جے کار کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ سمت گیاراں کہے میں ستاراں ہاڑ تے بڑا کراں گا اظہار، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ نالے دسانگا کس بدھ دین دنی دا بدل جانا سماج، سمگری ستگر آپ ورتائیا۔ نالے بھکتو تھادا کس بدھ سواریگا کاج، کرنی کرتا مہر نظر اُٹھائیا۔ اج پہلی ہاڑ کسے ہو کے جانا نہیں ناراض، خوشیاں نال سب تون دتا سنائیا۔ ست رنگا کہے میرا بھکتو تھانوں آداب، نو نو لاگاں پائیا۔ کِریا کرے آپ مہاراج، ستگر داتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بدل دیوے مزاج، انتر نرنتر نرکار نرنکار اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرین سینگھ، سورن سینگھ، دلپ سینگھ، تیجا سینگھ، گلزار سینگھ،

سنتوکھ سینگھ، جرئیل سینگھ، سُرین سینگھ دے گرہ پنڈ جندیا لا گرو ضلع امرتسر *

ہاڑ ستاراں کہے ستاراں بییاں بنیاں ہوون گوپیاں، سوہنا رنگ رنگاٹیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑیاں ہوون جوتیاں، گھرت دیپ نال
رُشناٹیا۔ ستاراں بدھیاں ہوون دھوتیاں، تن وجود چھہٹیا۔ ستاراں گل ہار پائے ہوون موتیاں، سوہنی خوشی بناٹیا۔ ستاراں کچھڑ چکیاں
ہوون پوتیاں، ننھیاں گود اٹھایا۔ ستاراں سپس گندے ہوون چوٹیاں، مینڈھی پنج پنج بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنو بھگوان، ہرجن بھو چکائے رنگ رنگائے اکو گوتیا، گوتم دی دھار نال ملاٹیا۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگت ستاراں بنے ہون فقیر، فکرے ڈھولے گائیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑ کے آون زنجیر، کڑی کڑی نال بدلاٹیا۔
ستاراں دے کول ہووے بچہ اک اک کھنجیر، آیو ونڈ نہ کھئے ونڈاٹیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑیا ہووے نرمل نیر، امرت رس رس وکھایا۔
ستاراں کول لکھیا ہووے کبیر، قبران باہر جناٹیا۔ ستاراں دے سوہنے ہوون چیر، چری وچھنے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنو بھگوان، جس دے ہتھ دھرم دھار شمشیر، شرع دا لیکھا
دئے مکاٹیا۔

ستاراں ہاڑ کہے کل لیکھا جانا مک، مکمل پرہہ اپنا حکم ورتاٹیا۔ جس توں سپس سب دا جانا جھک، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ اُس
دی اگم نرالی سب نے پڑھنی ٹک، دو جہان کرے شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر جان جھک، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا حکم پیارا، پریمیو پریم نال جناٹیا۔ پہلوں پرہہ توں
کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ پھیر ویکھاں نین آگھاڑا، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ میں کوک کوک پھیر دساں پکارا، دو

جہان سُنائیآ۔ کِرپا کرے آپ نرنکارا، نِرَویر دُھردرگاہیآ۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کہے لوکائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دساں بنا جگت وچارا، بُدھی سنگ نہ کُئے رکھائیآ۔ سَتجُگ اندر بھگتو اینھے ضرور بنیگا بھگت دوارا، بھگون دیوے مان وڈیائیآ۔ جس دی اک سو اک اک دی ہووے چار دیوارا، چار کُنٹ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھے وگسے پاوے سارا، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیآ۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈی سدا جیؤندی رہنی جوتی، تن وجوداں نام وڈیائیآ۔ تہاڈا رُوپ دُھر دے مانک موتی، کلجگ کچ نہ کُئے وکھائیآ۔ تہاڈی آتم اٹھی سوتی، ستیاں لئی انگریائیآ۔ تہاڈی آتما بن گئی پرہہ دی گوتی، سگلا سنگ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دو جہاناں سوچ سوچی، سوچنہارا ایکنکارا ایک اک اکھوائیآ۔

۷۲۲

۷۲۲

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں کردے آون ہاسیاں، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ ستاراں پوندے آون راسیا، اپنا سوانگ بدلائیآ۔ ستاراں کول لکھیا ہووے شنکر گیلاشیا، اکل کل دھاری دھیان لگائیآ۔ ستاراں لیندے آون اُباسیا، خالی پیٹ دُہائیآ۔ پھر اشارہ کرنا شنکر گیلاشیا، سینت نام لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، انت پنڈھ مُکاوے مدرا ماسیا، مدھر دُھن آپ سُنائیآ۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہانوں چڑھیاں ہوون لالیاں، لال پرہہ دے سوہیا پائیآ۔ میریاں میٹ کے آونیاں گھٹا کالیاں، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ ستاراں مُکھ وچ پائیاں ہوون نالیاں، وڈی چھوٹی ونڈ نہ کُئے ونڈائیآ۔ ستاراں موڈھے چُکیاں ہوون پنجالیاں، پنچم رنگ

رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب
نوں خوشیاں دیوے باہلیاں، وست نام نام ورتائیا۔

نارد کہے جن بھگتو ستاراں ہاڑ کرنی تیاری، ترے گن اتینا ربیا جنائیا۔ ٹہانوں مستی چڑھی ہووے خُماری، ڈھر دا نام رنگ رنگائیا۔
ستاراں بنے ہون پُجاری، تلک للاٹ نظری آئیا۔ ستاراں بنے ہوون جُواری، ٹھگی چوری من رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ٹھاڈا وقت سہنجنا ہووے رُت دا، رُڑی پربھ میرے
نال مہکائیا۔ کھیل وکھا کے اِناشی اچت دا، چیتن سُرُتی آپ کرائیا۔ پندھ مُکا کے کایا بُت دا، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ پیار وچ کسے پتہ رہے
نہ پیو پُت دا، پتا پُوت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوں بھگوان، جس شبد سُنایا سو ہنگ برہم اپنا روپ بدلائیا۔

۷۲۳

۷۲۳

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں رنگے ہوون پلے، لال رنگ رنگائیا۔ ستاراں کول چنے ہون دلے، تولے ڈھائی ڈھائی رکھائیا۔ ستاراں
گرمکھ کردے آون پلے، زور زور نال دبائیا۔ ستاراں سچ سنگھاسن بیٹھے ہوون ملے، در ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ٹھاڈا سوہنا تکان مُکھڑا، مُکھ شنگار نہ کھئے بنائیا۔ میں
درس پیاس دا بھکھڑا، ترسنا کوڑی پار لگائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بُتڑا، بُتخائیاں رنگ رنگائیا۔ میرا مالک خالق پاربرہم اِناشی اچتڑا،
چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جس دا وقت سہنجنا سہنجنی ہونی رُڑا، رُڑی اپنے نال ملایا۔ جو نرگن دھاروں ہووے اُترا، اُتر پُورب پچھم
دکھن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم آپ سُنائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو
ٹھاڈی بھگتی ہون لگی پُور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جو سرب کلا بھرپُور، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا دستور،

ریتی آد جگادی چلی آئی۔ اوہ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے ضرور، اخیر اکثر اکھراں نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، -
 ----- نارد کہے ستاراں ہاڑ جی میں دے کے آیا ڈھنڈورا، جگت جہان دین دنی سنائی۔ میں کھنڈاں دیپاں پھردا رہیا وانگ چورا،
 چوری چوری اپنا حکم ورتائی۔ دنیادارو میرے پرہو دا کھیل ہونا دوہرا، دوہرا حکم آپ ورتائی۔ اُس دا شبد شبد دی دھار بانکا
 چھوہرا، نوجوان اک اکھوائیا۔ جس دی سب نوں دے لوڑا، لوڑوند دے خلق خدائی۔ اُس دا روپ باہر اور تے اورا، اور اوری کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ جن بھگت کہن ساڈیاں لگیاں ہون
 پریتاں، پریم مل کے وجے ودھائی۔ ساڈیاں بدلپاں ہون نیتاں، کوڑ کریا نہ ونڈ ونڈائی۔ ساتھوں چھٹیاں ہون مندر مستیاں، کعبہ نظر کھئے
 نہ آئی۔ جن بھگتو پرہو دے پیاریو اُس دیاں جگ جگ وکھریاں ریتاں، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس دا حکم پیچیدہ، پیشتر سمجھ کھئے نہ
 آئی۔ تیس صاحب ستگر اُتے کرو عقیدہ، عقل بدھی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تہاڈا لہنا دینا سچکھنڈ دوار وانگ عزیزا، بچے ڈلاریاں گود اٹھایا۔
 ۲۲ نرگن ایکنکار ستگر تہاڈیاں کرے ریجھاں، سر سر سب دے ہتھ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ۲۲ نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست سچ سچ ست سب نوں اکو ویکھن والا دیدہ، دیدہ دانستہ پڑا آپ اٹھایا۔

* ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سنگت نوت *

سمت شہنشاہی گیاراں کہے میری پکار، کوک کوک دو جہان سنائی۔ میں شبد سندیسہ دینا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری نال ملائی۔ پریم پریتی وچ دساں پیغمبر گر اوتار، پیار پیار وچوں پرگٹائی۔ چار جگ دے شاستراں نال کران گفتار، گفت شنید
 دتا درڑائی۔ میرا وقت سہیلا مینوں خوشی بے انت اپار، اپرمپر سوامی دے ودیائی۔ بھیو ابھیدا کھولے ایکنکار، اکل کل دھاری کی درڑائی۔
 ستگر شبد کی سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنائی۔ وقت سہیلا ستاراں ہاڑ ہووے آگم اپار، بھنڑی رین نال
 ودیائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا پاوے سار، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائی۔ حکم سندیسہ دھر فرمانا آوے وارو وار، وارتا جگ چوکڑی

نال ملائیا۔ مہاراج شیرسنگھ تتاں والا فوٹو لایا ہووے باہر، سنگھاسن سنگ سنگ سمجھائیا۔ ہر سنگت خوشیاں بھیٹ کرے نین میٹ کرے نمسکار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ وقت سہنجنا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ فوٹو کہے میرا تن وجود نہیں سریر، پون سواس نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا روپ انوپ گہر گمبہر، گور وچ سمائیا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، آخر اپنا پڑدا لاپیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دے کے دھیر، دھرم دی دھرم دھار سمجھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے گھت وپیر، کھیل کھیلیا واہو داہیا۔ جس نون سمجھے نہ کھئے پیغمبر پیر، فقیریاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ فوٹو کہے میرا تن وجود نہیں ماٹی خاکی، بڈ ماس نارٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ یرگن دھار نرویر میری چال رکھی بانکی، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائییا۔ شبیدی دھار شبیدی آسوار شبد چڑھاوے راکی، راکب اپنا کھیل وکھائیا۔ امرت رس امیوں جام پیا کے ساقی، ساکھیات اپنا کھیل وکھائیا۔ تن وجود سریر بے نظیر کر کے پاکی، پاربرہم پرہہ پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہار کہے میریاں خوشیاں والیاں ہون بہاراں، سوہنی وچ ودھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان دی جے ہووے جیکارا، ہر سنگت ڈھولے گائیا۔ گرمکھ کھڑے ہو کے ستاراں ستاراں، ستاراں ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ ویروا نہیں کوئی پُرکھ ناراں، بال پردھ جوان حصہ نہ کھئے رکھائیا۔ چرن کول کرن سرب نمسکارا، پنج پیارے ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ پنج درباری اگی لاون جیکارا، جے جیکار سنائیا۔ پنج لکھاری مستک دھوڑی لا کے چھارا، لیکھا لکھن تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ فوٹو کہے میرا لیکھا ہووے نرالا، نرکار دئے وڈیائیا۔ اگلا بھیو دسنا سکھالا، سہج سہج نال جنائیا۔ کلجگ کوڑا کرم میٹ کے کالا، قدرت قادر رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر ویکھ سچی دھرمسالہ، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ جو اشارہ دے کے گئی اشٹبھج جوالا، شستر دھاری سیس نوائیا۔ جس کارن گوبند جیکارا لایا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درڑائیا۔ ستاراں ہار کہے ہرجن ہربھگت خوشیاں نال سیس نواؤن گے۔ انتر انتر ڈھولے گاؤن گے۔ پرم پُرکھ

پت پرمیشور درشن پاؤن گے۔ دھرم دی دھرم دھار ریتی سچ درساؤن گے۔ وست اموک ہرجن ہر در بھیٹ کراؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماؤن گے۔ فوٹو کہے میں آخر دیواں سندیسہ، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ تہاڈا مالک اک نریشا، جوتی جاتا ڈھردرگاہیا۔ جس دا وکھرا ہو گیا ویسا، اولا روپ بدلائیا۔ اندر وڑ کے گوہند دس دسمیشا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جتھے آگے سدا رہے ہمیشہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دئے سندیسہ، ڈھر دا راگ درڑائیا۔ ستجگ دین دنی سریشٹ سبائی ہووے دھاری کیسا، مؤنڈ منڈایا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ شیرسنگھ کہے میں ہو کے دسنا شیر، شرع دھرم دھار درڑائیا۔ ستگر شبد بن دلیر، حکم دینا درڑائیا۔ گوہند دھار وس کے نیرن نیر، سنگھ پورن وچ سہائیا۔ پورن سنگھ دا لیکھا نہ زبر رہے نہ زیر، جوتی جاتا اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار ہووے کپہر، بھیک اکو نام لگائیا۔ نو ست توں کرے ڈھیر، ڈھیری خاک ملائییا۔ جن بھگتاں کرے مہر، مہر نظر اٹھائییا۔ ایکا رنگ رنگائے گروگر چیر، چیلار سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ خوشیاں نال کہے میرا دوس سہاونا ہونا ستاراں ہاڑا، ڈھولے گیت گائیا۔ مینوں چاڑھنا اگئی رنگ گاڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ درشن کراں ستگر شبد لاڑا، نرگن دھار ویکھ وکھائییا۔ جس پورب لہنا چکاؤنا جو اک رپٹیا دے کے آیا ماچھوواڑا، پورب رنگ رنگائیا۔ سو بھگتاں کولوں منگے آخیری واڑا، دھرم دی دھار جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماچھوواڑا کہے میں رکھیا اک اک رپٹیا سنبھال، سمت شہنشاہی پورب نال ملائییا۔ میں دوس رین گھالدا رہیا گھال، بھجیا واہو داہیا۔ مینوں سمجھ نہ آئی اولڑی چال، کی کھیل کرے ڈھردرگاہیا۔ میں بینتی کیتی پچھیا اک سوال، نو نو سیس نوایا۔ سچ دس میرے سوامیا کون ہووے تیرے نال، کی تیری وڈیائییا۔ شبدی فرمانا ملیا اوہ تک لے کی سندیسہ دیندا سنگھ پال، بن اکھاں اکھ اٹھائییا۔ پھیر نگاہ مار لے جوتی جاتا جس دا اک اگم لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دے ہتھ شبد شبد دی ڈھال، کھنڈا گوہند گیا بدلائیا۔ حکمے اندر رکھ کال مہاکال، سندیسہ دیوے تھاون تھانیا۔ جو اشارہ دتا گوہند دھار سر روال، روال سر دا لہنا جھولی پائیا۔ دھرم دا دھرم کرے بحال،

گکرم دا گکرم ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ماچھوواڑا کہے مینوں
 اک رُپیا ملیا داد، بن جھولی جھولی پائیا۔ میں بھیو کھلاواں ستاراں ہاڑ دی رات، رُڑی پرہ دے نال ملایا۔ بنا زبان توں کراں گا بات،
 باطن بھیو کھلایا۔ جن بھگتو کی تھادا نات، کی رشتہ جگت رکھایا۔ کی لہنا دینا کملاپات، پت پرمیشور کی دیوے مان وڈیایا۔ کی زندگی
 ہووے حیات، جیون کون رنگ سمایا۔ کی لہنا دینا لیکھا کاغذات، قلم شاہی کی چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری بینتی اک ارداس، پرہ سرن سرن سرنایا۔ میری جگ چوکری پُرانی
 آس، آہستہ آہستہ پور دینی کرائیا۔ میں سندیسہ دیواں خاص، خالص دھر دا حکم سمجھایا۔ جن بھگتو میرے اُتے رکھنا وشواس، وشو
 دا رنگ اک رنگایا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دا فوٹو دھریا ہووے اُتے پرتھی، اُنوں ویکھن سارے آکاش، گگن گگن گگن دھیان
 لگایا۔ ہرجن بھیٹا کرن لگے کرن ارداس، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ پنج لیکھاری لیکھن پات، سندیسہ دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ پنجاں لیکھاریاں کول دو پاسیوں قلم ہووے اک اک گھڑی، مُکھی
 ۲۷ تیکھی دھار بنایا۔ تتاں اُنکلاں وچ ہووے پھڑی، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ کول رکھی ہووے اک اک پانی دی گھڑی، مٹکی جگت جنایا۔
 نام خُماری ہووے چڑھی، مستی وچ سمایا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں چواں دی بنی ہووے اک اک لڑی، ستاراں ستاراں سوہیا پائیا۔
 پنجویں دھار اٹارسی دلی پونہ کان پُر ہووے کھڑی، اپنا رنگ وکھایا۔ ایہہ سندیسہ اوہ ہونا جیہڑا گوہند دتا چمکور گڑھی، اک رُپیا اپنی
 جیب وچوں باہر کڈھایا۔ پھیر وی ہس کے کہا میرے پُرکھ اکالا تیری کِریا بڑی، اتوٹ اٹت تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گڑھی چمکور کہے جن بھگتو اک رُپیا گوہند والی دات، پُرکھ اکال جھولی پائیا۔
 جیہڑی ماچھوواڑے پُجی سوغات، جوتی جاتا آیا ٹکایا۔ اُس دا لہنا دینا تھانوں ملنا ستاراں ہاڑ دی رات، رُڑی پرہ اپنے نال مہکایا۔ تھادا
 ہون نہ دیوے گھاٹ، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ تھادی پندھ میٹ کے واٹ، اگلا لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن پُچھے آپے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات ویلے * ❁

ستاراں ہاڑ کہے میں خوشیاں کراں اظہار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ شبد شنیدیش سناواں پیغمبر گر اوتار، نرگن نرگن رنگ جنائیا۔ وشن برہما شو کراں خبردار، ڈھر دا حکم حکم سمجھائیا۔ دو جہاناں سندیسہ دیواں اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول نام ست سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کراں خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ چارے کھانی کر ہوشیار، اندج جیرج اُتہج سیئج سیو کھائیا۔ میرا وقت سہنجنا مات لوک وچ سنسار، زمیں اسمان ویکھن چائیں چائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں میرا کرے ستکار، ست دا مالک دیوے مان وڈیائیا۔ میرے انتر نرنتر بخشی اگم وچار، بنا زبان دتی سنائیا۔ میں اُتر پورب پچھم دکھن نگاہ لئی مار، چاروں کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ جدھر تکاں ویکھاں دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا دے نہ کوئی میت مُرار، ساجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مانو ذاتی ویکھی ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پھر بن نیتراں میں نگاہ لئی مار، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کھیل ویکھیا اگم اپار، الکھ اگوچر کی درڑائیا۔ میں بنا بدھی تون ہویا ہوشیار، بنا عقل لئی انگڑائیا۔ بنا سروناں سنی پکار، بن نیتراں راہ تکائیا۔ میرے انتر نرنتر آیا اگم پیار، پریم پریم وچوں پرگٹائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا میت مُرار، ساجن سجنوا اک اکھوائیا۔ میں اُس نوں نوں نوں کراں نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جھٹ ستگر شبد مینوں بلوئا دتا مار، زور نال ہلائییا۔ ستاراں ہاڑھ اُٹھ ویکھ کھیل اُس کرتار، جو کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا ادھار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جگ چوکرئی سب دے قرض رہیا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس تیرا دوار سہنجنا کیتا بخشیا سچ پیار، پریم ہو کے پریم بنائیا۔ اُس دے در بن بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ دیونہار داتار، ڈھر درگاہی اک اکھوائیا۔ جس نے بہگت سہیلے کیتے تیار، ترے گن اتیتے اپنی دیا کھائیا۔ اکٹھے کر ورن برن کھتری برہمن شوڈر ویش چوڑھے چیار، چم درشتی دتی بدلائیا۔ انتشکرن ویکھ نگاہ مار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ گرنتھ شاستراں باہر، بھيو ابھید آپ چکائیا۔ اکو رنگ رنگائے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو گرہ بخش دربار، ڈھر دربارا اک سہائیا۔ اکو نام شبد جیکار، کلمہ اک درڑائیا۔ اکو دھام سہنجنا کر تیار، ترے گن اتیتا ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا پاونہارا سار، پاربرہم

برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں مستک دھوڑی لاواں چہار، ٹگا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے ستاراں ہاڑ جگت بنیں نہ مٹل نانا، بلہین نہ روپ وکھائیا۔ تیرا مالک شاہو اکو بھوپ رانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ جس دا نام سندیس کلمہ فرمانا، دھر دی دھار دھار پرگٹائیا۔ اوہ ویکھے کھیل مہانا، خالق خلق دھیان لگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا گانا، چار جگ توں باہر اپنی کھیل کھلائییا۔ سو تینوں اپنے در کرے پروانہ، درے دربار دئے وڈیائییا۔ ستاراں ہاڑ بھوئے پردھانا، جگ چوکڑی تیری وجے ودھائییا۔ تیرا مالک اک نورانہ، نور نورانہ نظری آئییا۔ مستی وچ کرے دیوانہ، خُماری اپنی نام چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ہاڑ ستاراں کہے ستگر شبد میں دھیان دھریا، دھرنی اُتے ویکھ وکھائییا۔ میرا ستگر کدے نہ مریا، مرن وچ کدے نہ آئییا۔ جس دا چرن سروور سریا، امرت میگھ برسائییا۔ جس نے کھیل اکھا کرپا، کرنی دا کرتا کار کھائییا۔ میں بھے وچ رہیا ڈریا، بھو اپنے سیس جنائییا۔ تیرے سچ دوارے کھڑیا، کہہ کے دیاں سنائییا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا سد وسے اپنے گھریا، گرہ مندر سوہیا پائییا۔ جس نے لکھ چوراسی آتم پرماتم وریا، پرماتم اپنا رنگ چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا وقت سہاوا کیتا، کرتے پُرکھ دتی وڈیائییا۔ میں کی دساں پچھلا کیتا، جگ چوکڑی دھیان لگائییا۔ میریاں صاحب نال لگیاں پریتاں، پریتم دتی مان وڈیائییا۔ ترے گن توں ہو اتیتا، ترے بھون دھنی نال مل کے وجے ودھائییا۔ میرا انتشکرن ہویا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت بُجھائییا۔ میں حیران ہوواں کس بدھ میرا صاحب نویں چلائے ریتا، جس دی سمجھ کچھ نہ آئییا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، کعبیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اٹھاراں برناں دی اکو دھرم دھار دی ہووے ریتا، گوبند ڈھولا سہج سُبھائییا۔ سب دی اندروں بدلے نیتا، نیتیاں اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں اک ست دی دھار، ستگر دتی مان وڈیائییا۔ میں ویکھیا جگت سنسار، سنسا اندر رہیا نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں اظہار، بھيو کھلاواں چائیں چائیا۔ کرپا کرنی آپ کرتار، قدرت دے قادر دینی وڈیائییا۔ میرا لہنا دینا جگت توں باہر، دین دُنی نہ سنگ رکھائییا۔ میرا میلا ہووے ہر بھگتاں ہر بھگت

دوار، دوجا سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا لیکھا اک ست، ست ستوادیو دیاں جنایا۔ پرہ نے دتی برہم مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پریت جوڑ کے نت، ناتواں اپنا رنگ رنگایا۔ بیچ بیچ دھرم دے وت، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے میرا حکم پریم فرمان، فریاں باہر جنایا۔ سنا لا کے کان، ہاڑ ستاراں رہیا سمجھایا۔ میرا روپ سدا نوجوان، جوہن ونا اک اکھوایا۔ میرا لہنا دینا نال لکھ چوراسی گوی جگت جہان، جاگرت جوت جوت رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سناہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں، گن بھگتاں نال ملاہیا۔ میرا وقت سہنجنا بھریا چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ میں اوتار پیغمبران گرواں راہ تکاواں، ویکھاں نین اٹھایا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی اشارہ دیواں بنا باہواں، سینت نظر کیسے نہ آہیا۔ اکو گیت گوبند گاواں، دوسر اور نہ کھئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہے ستاراں ہاڑ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھلا کر لے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس وچ مٹیا اکو نیتا، دوجا نظر کھئے نہ آہیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں کھول دے بھیتا، پردہ رہے نہ رایا۔ اوہ وقت سہاوا دس دے جس ویلے برہمے تیرے نال کیتا بھیتا، شنکر خوشی بنایا۔ وشنوں پیار وچ لیٹا، سنگھاسن جگت نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستگر شبد تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ دھن بھاگ جے میری آئی واری، وارث ہو کے پرہو دئے وڈیائیا۔ میری اکو کوک پکاری، بن رسنا دیاں سناہیا۔ میرے شاہو بھوپ سیکداری، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گندا کھول دے بند کواڑی، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا نیکی جہی واڑی، بھتی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ کی کھیل کرنا آگے آگاڑی، میتوں دے سمجھایا۔ جو اشارہ کیتا ڈرگا اشٹبھج وچ آجاڑی، سنگھ شیر شیر آسوار ہو کے گئی سناہیا۔ شنکر کوک کہے اُتے پہاڑی، دھر دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستگر،

گردیو میرے پیاریا۔ کیتھوں میرا حال ہندا شروع، شہنشاہ دے آپ اچاریا۔ کس بدھ اگلا مارگ ترو، توت آپ سمجھا لیا۔ کون دھار
 موڑا مڑو، مہر نام والی لگا رہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما لیا۔ ستگر شبد
 کہا ستاراں ہار تیرا لیکھا دساں کھول، بن گرتھ شاستر جنائیا۔ تون میرا میں تیرا وشن برہمے شو پہلی وار سنسار وچ بولیا بول، تھت تیری
 نال وڈیائیا۔ برہمے امرت دھارا کدھکے اپنے وچوں نابھ کول، کول کول کول درسائیا۔ وشن بن کے پاندھا رول، بھیو دتا سمجھائیا۔ شنکر لما
 پے کے اتے دھول، دھرنی خاک رمائیا۔ پُرکھ اکال پھیر آگیا کول، بن قدماں پندھ مکائیا۔ جوتی دھارا گیا مول، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے ستاراں ہار تیئی اوتاراں
 تیرا دوس منایا، من منسا دور کرائیا۔ سب نے اکو ڈھولا گایا، تون میرا میں تیرا راگ درڑائیا۔ پُرکھ اکالے اپنا بھیو چکایا، جگ جگ
 سمجھائیا۔ سوہنا رنگ رنگایا، اتر کدے نہ جائیا۔ روپ انوپ وکھایا، بن تتاں ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستاراں ہار کہے ستگر شبد میری کپڑی آس، مینوں دے سمجھائیا۔ جھٹ شبدی دھار آئی
 اٹھ ویکھ اگئی پرکاش، نور نورانہ نور الہییا۔ نگاہ مار پرتھمی آکاش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو کہن ترے گن مایا دی کھیلن
 لگے تاش، پتا پتا وکھ وکھ وکھائیا۔ جھٹ کول آیا پُرکھ ابناش، آپ اپنا روپ درسائیا۔ پھیر بلونا دتا شنکر اتوں کیلاش، دھرنی اتوں
 سٹائیا۔ برہمے آونا کول بنا سواس، بن رسنا رس بلائییا۔ وشنوں تون وی سن لے خاص، خواہش دیاں درڑائیا۔ ستگر شبد ہووے
 دھرواس، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ جو بنا تن وجود رہے لاش، لشکر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نون کر سکے نہ کھئے تلاش، کھوجیاں
 ہتھ کسے نہ آئییا۔ اوہ میرا کھیلے کھیل تماش، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ میں اوہنوں سدا دیواں شاباش، سر سر ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے ہار ستاراں وشن برہما شو نتاں دا پرہو
 نال ہویا ملاپ، پھر تیری وجی ودھائییا۔ چوہاں نے اکو گایا جاپ، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائییا۔ اُس ویلے وقت دنی دا ستاراں ہار دی
 رات، زڑی بنا جگت مہکائییا۔ چارے بیٹھ جوت دھار اکانت، وشن برہما شو سنگ بنائییا۔ نگاہ مار لوک مات، دھرنی دھرت دھول

دھول ویکھ وکھائیا۔ پھیر ستگر شبد کہے میں نکي جہی پُجھی بات، سرچ نال سُنائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تیرا کھیل دے دے بہہ
 بہانت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ وشن برہما شو
 تتاں کیتی ارداس، پرہہ آگے سیس نوٹیا۔ تُوں صاحب ساڈا ابناش، کرنی دا کرتا اک اکھوٹیا۔ بے شک میرا لہنا دینا اُتے کیلاش، پرتتاں
 سوہیا پائیا۔ جو اُچے سو کرنا ناس، دین دُنی رہن کھئے نہ پائیا۔ وشنو کہے میں دیونہارا دھرواس، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ برہما کہے میں
 پاؤندا رہواں راس، اُتیتی جگت والی کرائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا کی میرا کھیل تماش، مینوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ وشن برہما شو کہن پر پُرکھ ساڈی کپڑی دھار، نرویر دے سُنائیا۔
 جوتی جاتے کیتا خبردار، بھيو ابھید کھلائی۔ تْسیں حُکمے اندر رہنا سدا جگ چار، ستجگ تريتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ میں کھیل کھیلان
 وارو وار، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ رُوپ دھراں اپنا اپرا پار، اپرمپر اپنی کھیل کھلائی۔ تن وجود کران شنگار، اوتار تئی رُوپ
 پرگٹائیا۔ پیغمبران نور کران اُجیار، موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ بنائیا۔ ستگر شبد کر پیار، نانک گویند کھیل کھلائی۔ اتم سب دے لہنے دینے
 لَواں وچار، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پنجاں تتاں ونڈ ونڈا وچ سنسار، حُکم حُکم وچوں بدلایا۔ میرا آد انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے
 سارے گائیا۔ نام کلمے دس وچ سنسار، گرنتھ شاستراں رنگ رنگائیا۔ جگ چوکری کر کے پار، ستجگ تريتا دواپرکجگ اپنی کھیل
 وکھائیا۔ نہکلنکائے اوتار کل کلکی رُوپ پرگٹائیا۔ ہاڑ ستاراں تیری ویکھاں گلشن بہار، پت تھنی پھول پھلائی۔ نو ست ہونا دھواں دھار،
 نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مانس مانو مائکھ سارے کرن وبھچار، گکرمان بھری لوکائیا۔ چار جگ دے شاستر پاؤنہار سار، کوڑ کِریا نہ کھئے
 مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر ملے نہ کوئی وچ سنسار، ست دوار نہ کھئے درسائیا۔ دین مذہب ورن برن نو ست ہووے ہنکار، ہنکاری گڑھ نہ
 کھئے تڑائیا۔ اُس ویلے کھیل کران اپار، اپرمپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلائی۔ ستاراں ہاڑ تیرا اک اک دا ہووے میلا، شہنشاہی سمت نال ملائی۔ جوت دھار دا ستگر شبد ہووے چیلا، جگت
 تت نہ ونڈ ونڈائیا۔ سمبل وسے دھام نويلا، گرہ مندر اک سہائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دِیالا جن بھگتاں بنے سجن سہیلا، دوجا سنگ نہ

کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے ستاراں ہاڑ
 تیرے پیار دیاں نشانیاں لائیاں، جگت پیار نظر کیسے نہ آئیا۔ بنا شہادتاں شہادتاں پائیاں، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ بنا اکائیاں بدل دتیاں
 دہائیاں، اپنے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بنا اکھیاں توں اکھیاں اٹھائیاں، بنا نیناں نین تکائیا۔ پھیر خوشی وچ دتیاں دہائیاں، بنا بول بول سُنائیا۔
 کیتے جُگ چوکڑیاں ہوئیاں پرائیاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ پرہ دا کھیل ہونا دائی دائیا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی ہونیاں رُشنائیاں،
 نور نورانہ ڈگمگائیا۔ گر اوتار پیغمبران ملنیاں ودھائیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ نام کلمیاں ہوئیاں چترائیاں، اکھراں نال اکھر صفت
 صلاحیا۔ ستجگ تریتا دواپر بن رُتاں لنگھنیاں واہو داہیاں، پاندھی پندھ مُکائیا۔ کلجگ اتم ہونیاں اندھیریاں چھائیاں، نوری چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ سب نے ڈھیریاں ہونیاں ڈھاپیاں، حوصلہ سکے نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ وقت سہنجنا کرے میرا ماہیا، محبوب نور الاہیا۔ جس دیاں
 شہادتاں اوتار پیغمبر گر دیوں تھاوں تھائیا، تیرے دوارے آپ درسائیا۔ اُس ویلے سب دیاں وستوآن ہون پرائیاں، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کھا میرا کھیل ہونا اپار، اپرمپر ربیا
 جنائیا۔ تیرا ت ہونا اُجیار، پنچاں رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا بھراں بھنڈار، سوہنی کھیل کھلائی۔ رُپ دھراں تیئی اوتار، اوتر ہو کے
 اندر ڈیرہ لائیا۔ جوت نور کراں اُجیار، پیغمبران وچ سہائیا۔ گرواں دے شبد دی دھار، دھرنی اُتے وڈیائیا۔ اتم ہو کے آواں کل کلکی
 اوتار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجوداں کراں خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ میرا رُپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مرد نہ ونڈ ونڈائیا۔ چار
 جُگ دے شاستر کر کے جان اظہار، صفتاں صفت صلاحیا۔ پیشین گوئیاں کرن پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ میرا کھیل ہووے اپار، اپرمپر
 سوامی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کھا وشن برہما شو
 پن تن وجودوں جانا لیٹ، لٹاں نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے خالی وجاؤ پیٹ، پن ہتھان ہتھ لگائیا۔ اک پُرکھ اکال دی رکھو ٹیک، تھانوں دیاں
 سمجھائیا۔ تھادا لیکھا ہونا پتہ نہیں کیتے کیت، کیتے رُپ بدلائیا۔ میرا ستگر شبد دا کرنا بیت، بتکاریو دیاں سمجھائیا۔ میں شہنشاہ ہوواں
 کہ سب دا نیت، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سنساریاں بھنڈاریاں سنگھاریاں میں سب نوں کراں کھیت، کھیتر میرا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تھوڑا جہا

ٹہانوں دساں بہیت، اتر وڑ کے دیاں سمجھائیا۔ میں نہ کیسے دا بیٹا تے نہ ہوواں بیٹ، گودی چُک نہ کھئے کھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھٹ وشن برہما شو گئے لٹ، لٹاں نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں اکو دھار وچ گئے ٹک،
 دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے بن اکھراں تون دتی چٹ، چٹے اُتے کالا نظر کھئے نہ آئیا۔ تے ویکھن بٹ بٹ، بھیو ابھید
 نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہا وشن برہما شو
 ہووو خبردار، اپنی لو انگڑائیا۔ میرا کھیل تکنا وچ سنسار، ستگر شبد شبد جنائیا۔ میں روپ بدلاں وارو وار، نرگن سرگن اپنا ویس
 وٹائیا۔ اپنا نام سمجھا کے پیغمبر گر اوتار، تتاں رنگ رنگائیا۔ شبد دی مہا کر اپار، گرتھ شاستر دیاں بنائیا۔ دیناں مذہباں دے کھول
 ہٹ بازار، تُوں میرا میں تیرا نام کلمے زباناں اُتے وکائیا۔ کھنڈے کھڑگ پھڑ تلوار، تیر کماناں نال کراں لڑائیا۔ کھتری برہمن شودر ویش
 میری پاوے کوئی نہ سار، دین دُنی سمجھ کچھ نہ پائیا۔ آپ اندر آپے ہوواں باہر، گپت ظاہر اپنی کھیل کھلائییا۔ نالے ستگر شبد نے
 اک دو تے چار وار کہا للکار، چاروں کُنٹ سب نوں دتا بھوائیا۔ بنا اکھیاں تون نور جوت ہویا دیدار، ستمکھ سب دے نظری آئیا۔ تن
 وجود سارے دسن چھار، اوتار پیغمبر گر انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ وشن برہما شو منگیاں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ ستگر شبد کہا سو پُرکھ نرنجن جس دی منزل کوئی نہ
 لنگھا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکارا جو دیونہار اندا، آد نرنجن نور نور رُشنائیا۔ اباشی کرتا سورا سرینگا، سری بھگوان اگم
 اتھایا۔ پاربرہم آپ اپنے سنگا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پھیر ہس کے کہا وشن برہما شو اٹے پچو میرا جدوں انت ہویا تے کول ہونے گا
 ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ نہ کوئی بھیکھ رہے نہ پاکھنڈا، کوڑی کِریا کرے صفائیا۔ جگت جہان ویکھے دین دُنی
 دیاں کندھاں، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ اُس ویلے جوت دی دھار شبد دا سوانگ تن وجود ہووے گا تتاں پنجاں والا بندہ، بندگی وچ
 مچھندگی نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا پیار ہووے ٹھنڈا، اگنی تے دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ جھٹ وشن برہما شو بن بٹھاں ہتھ جوڑے، بن سیس سیس نوائیا۔ بن اکھراں گئے دوہرے، بن رسنا ڈھولے

گائیا۔ بن آسو چڑھے گھوڑے، بھجے واہو داہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری آکاش سارے دوڑے، لوآن پُریاں ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیا اُدھر پرہو دی لوڑے، بنا پرہو توں سرِشٹی کم کیسے نہ آئیا۔ پھیر تے بن قدماں توں پرہو دے چرن تے جھاڑن جوڑے، اپنی سیو کھائیا۔ ستگر شبد کپا اوہ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچواو تھادے واسطے تھوڑے، تھوڑا سماں تھوڑے وچوں دیاں لنگھائیا۔ اوہ ویکھو جگت جہان دھار دی ودیا تے سسے اُتے ہوڑے، ہوڑے نال ہاپے دی ٹپی، ٹپی دے وچوں ٹیکا ٹپنی والے سارے دیاں مٹائیا۔ پھیر میری دھار ہووے آتما پرماٹما پرماٹما آتما دی اکو پٹی ہووے لکھی، انت پٹنے والا لیکھا دیوے پائیا۔ پر یاد رکھیو سب نوں بھرنی پینی چٹی، پُراتن چٹک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وشن برہما شو کپا ستگر شبد کی کردا اج دی لئی وار تھت، پر بغیر قلم شاہی لیکھ بنائیا۔ نالے پئی ٹوں ساڈا بنیا ربیں مت، مترا تیری آس رکھائیا۔ ساڈا کپڑا چت، چت تھگوری رہے نہ رائیا۔ اسیں چاہندے اسیں سدا اکھے ربیئے نت، نوٹ کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ کیوں ساڈا سب دا اکو پت، پُرکھ اکال کہہ کے جس نوں لئیے گائیا۔ پر اک گل یاد آوندی جے اُس نے آگے جاندیاں جاندیاں دین دُنی وچ مذہباں دی پا دینی وٹھ، وٹکرے وچ کرنی خلق خُدائیا۔ کسے نوں پتھراں اُتے کسے نوں پوجا لا دینی اٹ، پابناں اُتے سیس دینے رگڑائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے او سے ویلے وشن برہما شو نوں بن اکھراں توں لکھ کے دتی چٹ، بن بٹھاں ہتھ پھڑائیا۔ تسیں ساودھان ہو کے جانا ٹیک، ٹیک ٹیکی اکو وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ وشن برہما شو ستگر شبد دے آگے کیتی عرضوئی، بینتی دتی سُنائیا۔ ستگر شبد نے کپا او مترو ایس وقت نوں جانے کوئی، سمجھن والا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دی دھار اک توں ہونی دوئی، نرگن سرگن روپ جنائیا۔ جس دے پیار وچ تھادٹی آشا جانی موہی، مُحبّت وچ تسیں سارے جاؤ سائیا۔ اُس دی لڑی وچ آتم دھار جائے پروئی، پرماٹم اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کپا جس ویلے میں دھریا روپ تیئی اوتار، ترے گن اتیتا ہو کے کھیل کھلائییا۔ گرنتھ شاستر میری مہما دے گن قلم شاہی دئے اُچار، اکھراں نال جُڑائیا۔ پر پھیر وی میں سب توں وساں باہر، جوتی جاتا ہو کے اپنے آسن ڈیرہ لائیا۔ میرا نور میرا ظہور جو کسے

دے آوے نہ اختیار، مختیار ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ وشن برہما شو تئیں تے میری نکي جہی گزار، تے گلشن دے بوٹے دتے لگائیا۔
 ترے گن مایا دی دات تہاڈی جھولی دینی ڈار، رجو طمعو ستو تہاڈے نال ملائیا۔ پنج تت تہانوں بخش دینی بہار، اپ تیج وائے پرتھی
 آکاش سوہنا سنگ بنائیا۔ چارے کھانی دے ادھار، اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ پھیر لکھ چوراسی دا تئیں اپنا تیار کریو گھر بار،
 سوہنا رنگ رنگائیا۔ پھیر میں اک ہور کھیل دساں میں روپ دھراں اپار، اپرپر ہو کے وپس وٹائیا۔ جوت دی دھار شبد دا پیار تتاں دا
 ساکار، کھیل کھیلان چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر
 شبد کہا وشن برہما شو جگ کیتے جانے پیت، بھجن واپو داہیا۔ کیسے دا کوئی نہیں رہنا میت، دنیا وچ دُنیدار نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے نام
 دے ڈھولے بدلے رہنے گیت، کلمے نام صفتاں والی صلاحیا۔ پر میری کرپا توں بنا کیسے دا اتتر نہیں ہونا تھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے
 بھجائیا۔ جھٹ وشن برہما شو دی نکل گئی چیک، پائے اُف تیرے نام دُہائیا۔ ستگر شبد نے بنا لائن توں ماری لیک، نشان دتا وکھائیا۔
 میری دھار توں بنا کرے نہ کھئے تصدیق، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ تتاں نے اکھاں لئیاں میٹ، سُن سادھی وچ سائیا۔ پھیر چاروں
 طرف بدل کے پیٹھ، ویکھن تھاون تھائیا۔ ستگر شبد کہا کھیل وکھایا انڈیٹھ، بن نیناں دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہا برہما جی کی کروگے کار، کرتا کی درڑائیا۔ کی اُپت کروگے سنسار،
 تن وجودا کھیل کھلائییا۔ پنج تت بناؤگے منار، ترے گن رنگ چڑھائیا۔ پر سچ دسو کیڑی وست اندر رکھوگے جس نال ہووے اُجیار،
 نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تے کہن ستگر شبد ایہ سادے وس توں باہر، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں برخوردار تیرے سیوادار، تیرے حکم
 وچ سیس نوٹیا۔ پر اک پچن دس کس بدھ سب دا ہووے انت کینار، لیکھا کون چکائیا۔ ستگر شبد کہا نہ میں بڈھا نہ میں جوان میرا
 روپ اگم اپار، ایہ میری بے پرواہیا۔ جدوں حکم ملے آوانگا بن سچی سرکار، شہنشاہ ہو کے کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ دوس ستاراں ہاڑ دا پراتن، گرنٹھ شاستر بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوہ
 خوشیاں والی راتن، رڑی وشن برہما شو رہیا مہکائیا۔ جس دے وچ بھیو کوئی نہ باطن، پردہ دتا اٹھائیا۔ جس نوں سکے نہ کوئی واچن،

وِ دیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہا ستاراں ہاڑ تیرے نال میرا جڑیا ناتن، رِشتہ لیا بنائیا۔ تیری منزل ویکھاں گھاٹن، جُگ
 چوکڑی پوڑی ڈنڈے پھول پھلائیآ۔ آہ ویکھ لے لنگھدی جاندی واٹن، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ تیرا کل کلیش آواں کاٹن، کٹاکش اپنا
 حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے شہنشاہ
 بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ تیرا کپہڑا ہووے سرُپ، مینوں دے سمجھائیا۔ کپہڑا کپہڑا ہووے پُوت، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ تُوں
 آویں کپہڑی کوٹ، کون گُٹیا سوبھا پائیا۔ کپہڑا دھاگا ہووے سوت، سوتر دھاری دے سمجھائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے کہا میرا گرہ اُوچو
 اُوچ، اکم اتھاہ میرا ماہیا۔ جس دا لیکھا سُوچو سُوچ، سچ سنجم اپنے رنگ رنگائیا۔ جس ویلے نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ کر گئے کوچ،
 دھرنی اتوں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے
 ستگر شبد کچھ میری پا دے جھولی، جھلک اپنی دے وکھائیا۔ دُھر دے حُکم دی سنی بولی، انبولت دتی جنائیا۔ جس ویلے دین دنی
 کوڑ دی کھیلے ہولی، کلجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی سکے کوئی نہ گھولی، گھولی گھول نہ کھئے گھائیا۔ دھرم دی چکے کوئی نہ ڈولی،
 سچ کپہار کندھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ مایا ممتا پاوے رُوئی، ہاباکار کرے لوکائیا۔ اُس ویلے ضرور آواں گا اُپر دھولی، دھرم
 دا دھرم وچوں پرگٹائیا۔ پر ایہہ میرا کھیل بڑا ہووے گا ہولی ہولی، آہستہ آہستہ آہستہ اپنا حُکم چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہا ستگر شبد کچھ ہور دے دے وست، دیونہار
 تیری بے پرواہیا۔ میرے خالی ویکھ لے ہست، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ مینوں خوشیاں وچ کر دے مست، مستانہ دے بنائیا۔ پر قول
 کر لے جس ویلے آویں اُتے فرش، فیصلہ عرشاں والا مکائیا۔ میرے اُتے ضرور کریں ترس، رحمت دینی کھائیا۔ میں تیرا سمنکھ کران درس،
 دیدہ دانستہ اکو نظری آئیآ۔ بہاویں نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ لنگھ جان پر میری ضرور پوری کریں حرص، ہوس دینی گوائیا۔ جھٹ
 ستگر شبد نے بنا کاغذ قلم توں لیکھ دتی شرط، بن شرع توں سمجھائیا۔ میں نرگن دھار ہو کے سرگن ہو کے پھیر آواں پرت، پت
 پرمیشور ہو کے اپنا بھیو کھلائیآ۔ ہاڑ ستاراں تینوں وی بھیج کے اُتے دھرت، دھرنی دا لیکھا دیاں چکائیا۔ جھٹ وشن برہما شو سوچاں

وچ گئے لٹک، بیٹھے دھیان لگائیا۔ ستگر شبد نے دتا جھٹک، ہلونا دتا لگائیا۔ میں صاحب سلطان نوجوان میرا مالک سری بھگوان میری
 اوتاراں پیغمبران گرواں دی دھار تے شبد دی سب توں وکھری مٹک، چال نرالی اک رکھائیا۔ میرے حکم دا حکم وچوں چڑھ جائے کٹک،
 بے انت بے انت بے انت کھیل وکھائیا۔ سچ دا بھانا اوہ وشن برہما شو کدے نہ سکے اٹک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وشن برہما شو اک دوج ول ویکھ کے ملن اکھیاں، سچے کھبے دھیان
 لگائیا۔ ستگر شبد نے کپڑیاں دھاراں اپنے اندر رکھیاں، سانوں سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جس دا کھیل ہونا کوٹن کوٹ لکھ لکھیاں، گنتی گنت
 نہ کھئے گنائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی ہنڈھاؤنیاں سکھیاں، آتما پرمتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دیاں لمیاں آسا رکھیاں، انت سکے نہ کھئے
 سمجھائیا۔ کتینیاں جگ چوکڑیاں جانیاں نسیاں، بھجینیاں واہو داہیا۔ جھٹ تتاں دے اندر وچاراں آئیاں اچھیاں، اچھی طرح ویکھ وکھائیا۔
 پتہ نہیں ایہ ستگر شبد نے تتاں والے روپ دھرنے تے کدے بن جانا مچھ تے مچھیاں، کچھان مچھان اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر تتاں دیاں
 آشاں کھڑ کھڑ کے ہسیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جھٹ ستگر شبد نے آگئی خبراں دسیاں، بن اکھراں کیتی پڑھائیا۔ وشن برہما شو
 پچو میرے حکم دیاں لکھو پٹیاں، بنا اکھڑ اکھڑ درڑائیا۔ تھانوں سب نوں اتم بھرنیاں پینیاں چٹیاں، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ او جگ چوکڑی
 دے منونتراں والیاں تھادیاں ہٹیاں، ہٹوانیو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ چوراسی لکھ جونی دیاں کھٹ لو کھٹیاں، تتاں والے سریر لو بنائیا۔ پر
 یاد رکھیو آتما میرے بنا کیسے اندر نہیں جانیاں رکھیاں، جوت نور کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ میرے نال اُس وبار وچ کیسے دیاں ہونیاں نہیں حصے
 پتیاں، اکو مالک سب دا نظری آئیا۔ تھانوں وڈیائیاں دتیاں تولیاں وچوں رتیاں، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ پر یاد کریو انت سب دیاں
 رہنیاں خالی ہتھیاں، ہتھیلیاں مار کے دتا درڑائیا۔ تسان دھارا بدلے رہنا اکتھیاں، جگ جگ ایہ میری بے پرواہیا۔ پتہ نہیں کتئی وار
 سرشٹیاں بنیاں تے کتئی وار ڈھٹھیاں، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک سنائیا۔ وشن برہما شو کہن او ہاڑ ستاراں توں آج کتھوں ستگر شبد نوں دتا سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ ہاڑ ستاراں
 کہے مترو میں وی حکم دا بدھا، بندنا وچ ایسے نوں سیس نوائیا۔ دو جہان جس دی سارے جگ، جدھر ویکھو ادھر نظری آئیا۔ پر نگاہ

مارو پچھا پچھے لنگھ جائے تے کی حال ہونا آگا، نو سؤ چُرانوے چوڑی جُگ توں بعد کی اپنی کھیل کھلائیآ۔ پتہ نہیں ایہہ کہو جہا سؤرا
 سرہگا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ ستگر شبد کہہ اوہ دوستو پریمیو پیاریو وشنوں برہما شو تہاٹوں پتہ نہیں میں پیار کردا میں یار بن دا میں
 اعتبار دسدا پر پھیر وی سب نوں دے جاندا دغا، میرا بھیو کھئے نہ پائیآ۔ جدوں میں کیرپا کراں تے بڑی مہر دے نال وساں اُپر شاہ رگا، نو
 دوارے دے اُتے اپنا ڈیرہ لائیآ۔ پر میری اج تک سمجھی نہیں کیسے نے طبع، انتر سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ میں کدی بولیا نہیں نال لبان، جہوا
 زبان نہ کھئے بلائیآ۔ پر میرا کھیل ہندا ہندا جُگ چوڑی بعد سببا، ستگر شبد کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے ستگر شبد کچھ میری جھولی پا دے دان، داتیا تیری اک سرنائیآ۔ ستگر شبد
 نے کہہ سُن لے بنا کان، بن سروناں دیاں سُنائیآ۔ میرا مالک سری بھگوان، بھگوان اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا نال دو جہان، دوہرا اپنا
 حُکم ورتائیآ۔ بے شک میرا رُپ بے پہچان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ جس ویلے میں دھرتی اُتے ہویا پردھان، مہربان ہو کے اپنا کھیل
 کھلائیآ۔ نرگن توں سرگن ہوواں تتاں والا جوان، جو بن جوت دھار ہنڈھائیآ۔ حُکم سندھیے دُھر دے دیواں آن، شبدی شبد شبد کر
 شنوائیا۔ اکھڑ اکھڑ میرا دین بیان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں پتہ نہیں رام بناں کہ کاہن، کاہناں دا کھیل کھلائیآ۔ پتہ نہیں پیغمبراں دا
 پیغمبر ہوواں کہ اماماں دا امام، جلوہ گر نور الہیا۔ ستگر شبد تے شبد دا ہوواں بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ہاڑ ستاراں پر تینوں
 اک دے کے جاواں بیان، بن ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن توں پہلے دیاں سمجھائیآ۔ جس ویلے جُگ چوڑی لنگھ گئے وچ جہان، اپنا رُپ
 بدلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دے کے چلے گئے گیان، گرنتھ شاستر وید پُراناں انجیل قرآناں صفت صلاحیا۔ تیرتھ تھ ویکھنے سروور مہان،
 جلدھارا وہن وہائیآ۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ بن نشان، گرودواریاں ونڈ ونڈائیآ۔ کوٹن نام ہونے پردھان، صفتاں والے ڈھولے گائیآ۔
 تتاں والے تے ونڈ کرن انسان، آپ اپنا کھیل کھلائیآ۔ میری سمجھ نہ آوے وچ جہان، دین دُنی بھیو کھئے نہ پائیآ۔ یودھا سورپیر بناں بلوان،
 بلدھاری اک اکھوائیا۔ ست دے حُکم دا کراں فرمان، سچکھنڈ نواسی نال کراں صلاحیا۔ دھرنی اُتے دھرم دا جھلا کے نشان، نشانے دین
 دُنی بدلائیآ۔ میرا کھیل تکن زمیں اسمان، لوک پرلوک طبقاں سبق دیاں سکھائیآ۔ ایہہ لیکھا آؤنا نہیں وچ ودھان، سکھیا وچ نہ کھئے

سِکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے ہاڑ ستاراں تیری رکھ دتی مُنیاد، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیآ۔ جس نے ساڈی رچنا رچی آد، وشن برہما شو دتی وڈیائیآ۔ جس نے کھیل کھیلیا وچ برہماند، برہمانڈ وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا شبد دا اگتی ناد، زمیں آسماناں کرے شنوائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبران گروآں دینی داد، حُکم سندیسے کایا مندر اک درڑائیا۔ جس نوں سب نے مٹنا واحد، نور الہ کہہ کے سیس نوئیآ۔ جس نوں سب نے کرنا یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیا۔ اوہ بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دئے سُنائیآ۔ جس دا حُکم ہونا بودھ آگادھ، بُدھی توں باہر کرے پڑھائیآ۔ ستاراں ہاڑ یاد رکھیں اُسدا جس ویلے ہویا انت اخیر اوہ بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار نور الہ بے پرواہ بھگتاں دا ہووے مددگار، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو اوہ میرے سَتگرؤ میرا جھک لین دے سیس، بن سیس سیس نوئیآ۔ اوہ سَتگر شبد توں میرا جگدیش، جگدیش دھردرگاہیا۔ میں جُگ چوکڑی تیرے حُکم دے پیسن لوں پیس، پیس پیس سیو کھائیآ۔ جھٹ اندروں آواز آئی ایہہ تیرا نشانہ ٹھیک، ٹھاکر ہو کے دیاں درڑائیا۔ پر یاد رکھ لے میری تاریخ، تاریک اندھیرا دین دُنی ویکھ وکھائیآ۔ جس دی پیغمبران کرنی پینی تبلیغ، واحد اللہ کہہ کے سارے جان سُنائیآ۔ میرا کھیل ہونا لاشریک، شرع توں باہر کراں پڑھائیآ۔ تینوں ویکھنا لا کے نیجھ، بن نیتاں نین اُٹھائیآ۔ تیری پوری کراں ریجھ، سر تیرے ہتھ ٹکائیآ۔ اُس ویلے اک ہووے تمہید، سیکھیا دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ سَتگر شبد کہہ ستاراں ہاڑ توں کڈا وڈا سُریر، مہربان اکھوائیا۔ مہربانا مہر دا مار کے تیر، انیالا اک چلائیآ۔ جے میرا انت ویکھنا تے میرے وچ نویں کریں تعمیر، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیآ۔ شرع دے سارے کٹ دینے زنجیر، چار جُگ دا جھگڑا دینا مکائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے کے دھیر، دھرم دی دھار دینی سمجھائیآ۔ تیرے بھگت تیری منزل چڑھن اخیر، آخر میلا میلنا چائیں چائیا۔ بہاویں سَتگر شبد توں رکھ لویں پنجان تتاں والا سریر، تن وجود اپنا ڈیرہ لائیآ۔ پر مینوں نہیں پتہ توں شاہ ہوویں کہ حقیر، شہنشاہ ہوویں دھردرگاہیا۔ میری اک منگ میری بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنے نال بنائیآ۔ میں تیرے در دا منگتا درویش بھکھاری فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا رہیا گائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہا ہاڑ ستاراں دیا کہاواں گا۔ سو پُرکھ
 نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ ایکنکارا ہو کے ویس وٹاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے نُور رُشناواں گا۔
 ابناشی کرتا ہو کے سوہیا پاواں گا۔ سِری بھگوان ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ پاربرہم ہو کے پڑدا آپ اُٹھاواں گا۔ ستگر شبد ہو کے شبدی
 ڈنک وجاواں گا۔ وشن برہما شو سارے جوہ کے، ہلُونے نال ہلاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو مُحبّت وچ موہ کے، تیرے نال ملاواں گا۔
 نرگن توں سرگن رُوپ ہو کے، سوہنا کھیل کھلاواں گا۔ سرگن تت وچار چال جوہ کے، جوتی جوت وچ سماواں گا۔ جوتی جاتا آپ ہو
 کے، آپ اپنا ویس وٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاواں گا۔ ہاڑ ستاراں
 ستگر دیا کھائیکا۔ دین دیا ویس وٹائیکا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیکا۔ بنک دوارا اک سہائیکا۔ تن وجود سوہیا پائیکا۔ تن وِہوٹ اک
 ہندھائیکا۔ محبوب اپنا رنگ رنگائیکا۔ انت ماٹی خاک نیست و نابود کرائیکا۔ جگت جہان وچوں جھوچ، دو جہاناں پندھ مُکائیکا۔
 سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڈی دشا کر کے کوچ، کوچا گلی سارے پندھ مُکائیکا۔ اگلی پھیر دس کے سوجھ، سمجھ سمجھ وچوں
 بدلائیکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیکا۔ سچ دا حُکم اک ورتاواں گا۔
 جگ چوکرئی پندھ مُکاواں گا۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاواں گا۔ ستاراں ہاڑا تیرا دوس سہاواں گا۔ بھگت سہیلے نال ملاواں گا۔ بھگت دوار
 بنک وڈیاواں گا۔ راؤ رنگ رنگ چڑھاواں گا۔ سادھ سنت سنگ نیھاواں گا۔ آد انت بھیو چکاواں گا۔ آتم بن کے دُھر دا کنت، کنتوبل
 اک اکھواوانگا۔ تیری سوہنی سہا کے رُت بسنت، پت تہنی پھل گرمکھ آپ مہکاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک
 سمجھاواں گا۔ لہنا دینا مُکا کے بہشت جنت، سورگاں بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ ست دی پھیر بنا کے ساچی بنت، ستجگ لوک
 مات لگاواں گا۔ اُس ویلے پھیر ہونا اکو ایہو منت، وشن برہما شو نال رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ چکاواں گا۔ ستگر شبد کہے سُن ستاراں ہاڑا، ہاڑے کدھن والیا تینوں دیاں جنائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے تک لے بھگتاں
 دا اکھاڑا، کِس بدھ بیٹھے سوہیا پائیا۔ ستگر شبد تک لے لاڑا، دو جہاناں نظری آئیا۔ تینوں چاڑھ رنگ گاڑھا، جگ چوکرئی اتر کدے

نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے ہاڑ ستاراں سمت آ
 گیا شہنشاہی گیاراں، یاراں مِتران نال وڈیائیا۔ بھگتاں نال تک لے بہاراں، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جتھے ویروا نہیں پُرکھ ناراں، نر
 نرائن دیونہار سرنائیا۔ نالے ستاراں ستاراں دیاں تک لے قطاراں، ہرجن سوہنے سوہیا پائیا۔ تکھیاں دھار ویکھ تلواراں، ترے گن دا پنڈھ
 مُکائیا۔ تن شنگار ویکھ لے ہاراں، جنہاں پردے وسیا دُھر دا ماہیا۔ رسنا جہوا سُن لے جیکارا، اکو ڈھولا گائیا۔ جس دا لہنا پندو مُسلم
 سیکھ عیسائی توں باہرا، آتم پرما تم بھیو چُکائیا۔ جس دا سارے دے کے گئے اشارہ، پیشین گوئیاں وچ سُنائیا۔ سب نے کہا آوے دوبارہ،
 جوتی جاتا نور الہیا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں سب نے کہا چوویاں اوتارا، جگدیشا اک اکھوائیا۔
 کل کلکی پاوے سارا، مہاسار تھی ویس وٹائیا۔ سمبل ہووے اُس دا دوارا، وید ویاسا گیا سُنائیا۔ دوارکا واسی کیتا اشارہ، سینت ستگر
 شبد لگائیا۔ موسیٰ مُسلسل کیتا اظہارا، کلمہ اکھراں نال صلاحیا۔ عیسیٰ بھیو کھولیا سارا، انت آوے میرا ابا دُھردر گاہیا۔ محمد کہے کے گیا
 چار یارا، صدی چوڈھویں انت ویکھ وکھائیا۔ نانک نرگن دھار بھیو کھولیا سارا، سہج سہج سمجھائیا۔ گوہند کہا ستگر دھار آوے دوبارہ،
 دوہرا اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے سب دی پاؤنی سارا، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے ستاراں ہاڑ ستجگ تیری سدا ہوویگی بوجا، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگائیا۔ اس توں وڈا
 دوس ہور ہوئے کوئی نہ دوجا، دو جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان محبوب تیرا وقت سہنجنا بوجھا، لیکھا دئے مُکائیا۔ اگلا بھیو کھولے گجھا،
 گوہند رنگ رنگائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں باہر سُنائیا۔ میرا نور سوامی آوے اُتے بُدھا، دھرنی دھرت دھول دھول
 وڈیائیا۔ جس میٹنا اتم کلجگا، ستجگ رنگ رنگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی بناؤنا اکو جھگا، ستان دیاں رنگ رنگائیا۔ نام کلمہ لئے کوئی نہ بھگا،
 مایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پر پھیر خوشی نال ہس کے کہا ستاراں ہاڑ ستجگ توں پہلاں اکو وار گھور ہوئے گا بُدھا، اوہ وی تیرا دوس سہنجنا
 نظری آئیا۔ جگت جہان کوڑی کِریا وچ ہووے گا کھبھا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جھٹ ہاڑ ستاراں رویا مار کے بھبا، دروہی دروہی
 دروہی کر سُنائیا۔ میرے صاحب ستگر میرے وچ جن بھگتاں کر آگھا، اگن آتھن دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ تیرے اُتوں سَتجگ ہونا شَرُوع، شرع دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا اِکو ہونا شبد سَتگرُو، دُو جا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ ایہ اوہ اِشارہ دِتا نرائن نے دھرو، دھرنی اُتے گیا سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم موڑا مُڑُو، کوڑی کِریا پندھ مُکائیا۔ اُس ویلے پردھاں بالاں نُو جواناں اتم دھار پر ماتم جُڑُو، جوڑی سَتگر شبد بنا ئیا۔ اوہ دُھر دا نام کدے نہ تھُڑُو، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلا ئیا۔ سَتجگ کہے میں جس ویلے پیار کیتا نال ہاڑ ستاراں، سطح بُندی زمیں اسمان ویکھ وکھائیا۔ اک سندیسہ دینا دُھر دے پروردگارا، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ اِکو مانو ذاتی ہونا نعرہ، اِکو اِشٹ دیو سُنائیا۔ اِکو مندر ہونا اِکو ہووے دوارا، دُو سر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو گرہ ہووے گھر بارا، در دروازہ اِک کھلا ئیا۔ اِکو پاوَنہارا ہووے سارا، مہاسار تھی اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلا ئیا۔ سَتگر شبد کہے ستاراں ہاڑ سُن لے بنا کن، کائنات دیاں جنائیا۔ پہلوں اپنا دھیچ بنھ، منسا موُل نہ کھئے ہلکائیا۔ تیرا وجود نہیں کوئی تن، تتو نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیا۔ ساری سرِشٹی مانو ذاتی ویکھ لے برہم، پاربرہم کھیل کھلا ئیا۔ تیرے وچ اِکو ہونا دھرم، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں دا انت اخیر تے تیرے وچ سَتجگ دا ہونا جرم، دھرنی نے گودی چُکنا چائیں چائیا۔ پھیر نہ کوئی ذات رہے نہ ورن، برن دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ضرور پُرکھ اکال دے بنا چرن توں پُوچے جان گے چرن، پابن پتھراں سیس نہ کھئے نوائیا۔ مندر مسیتاں چرچاں چراگاہاں گرو دواریاں موُل نہ ورن، سارے بھجن واہو داہیا۔ سَتگر شبد دا پلُو پھرن، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ تُوں ہی ہار بھتن گھرن، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں آتما تیرا نور الاهی تُوں کرتا کرنی کرن، قادر کریم اِک اکھوائیا۔ تیری صاحب اِکو سرن، سرنگت اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پرہو اِک اِک گیاراں دا ویکھ لے اپنا سال، سال بسالے دھیان لگائیا۔ سرِشٹی درِشٹی تک لے حال، حالت تک خلق خُدائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تک لے کال، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی تیری گھالے کوئی نہ گھال، پریتم پریم وچ نہ کھئے سہائیا۔ پھل ربیا نہ کیسے کایا ڈال، پت تھنی گئے گملا ئیا۔ تُوں آکے پُچھ لے مُردیاں حال، مُرشد تیرے آگے واسطہ پائیا۔ سَتگر شبد

بن دلال، وچولا اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں آ کے سرت سنبھال، سمل دے مالک ہو سہائیا۔ ساچی وست دے دهن مال، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وچوں کر بحال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ وعدہ پورا کر دے شبہ گوبند جو اشارہ دتا سنگھ پال، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پورن جوت پورن وچ سنبھال، سمگری سچ سچ ٹکائیا۔ تیرا وصل ہووے وصال، وشو دے مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا جلوہ ہووے جمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبہ کہے ہاڑ ستاراں جگ چوگری گئے بیت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ آگے دھرم دی سن لے ریت، دھرم دھار درڑائیا۔ پُرکھ اکالے کرنی پریت، پریم اکو نظری آئیا۔ نرگن نرنکار وساؤنا چیت، ٹھکوری من رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے ہوئے زُشنائیا۔ مانس جنم جانا جگ جیت، جگ جیون داتے مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل اک کھلایا۔ ستگر شبہ کہے وقت آیا سہنجنا، پرہہ سوہنی دئے وڈیائیا۔ کیریا کرے آد نرنجنا، نرویر نور الاہیا۔ اوہ داتا درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ ونجنا، بھجے واہو داہیا۔ ستجگ ساچا لگنا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ ترے گن بھجئے اگنا، امرت میگھ نام برسائیا۔ ہردے نام چپائے رسنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ہر ہردے اندر ستگر وسنا، شبدی شبہ شبہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھلایا۔ ستگر شبہ کہے ہر آد جگادی مہربانا، مہربان اکھوائیا۔ جو جگ جگ دھارے بانا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھانا، شبدی شبہ کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ویکھے مار دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کلجگ اتم کر پہچانا، بے پہچان رہیا ملائیا۔ اتم دے کے برہم گیانا، پردہ کوڑ اٹھائیا۔ سرت مل کے شبدی کابنا، اتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ گھر بنک سہا مکانا، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستگر شبہ میرا میٹ کوڑ گُریار، کُٹب کلجگ رہن نہ پائیا۔ سچ وست دے ادھار، دُھر دُھر دا نام ورتائیا۔ میری خوشیاں والی مو لے

بہار، رُتھی تیرے نال مہکائیا - میں بنیا در بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہار سیکدار، ستگر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا ویکھو کھیل بے نظیر، نظریے سب دے دیاں بدلائیا۔ میں شاہو بھوپ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نورِ الہیا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر دھیان لگائیا۔ جس دی آشا رکھی گوہند آخیر، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ اوہ مالک خالق گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دا جگت ناتا بنیا پنجاں تتاں والی تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کرن والا مہر، مہربان اکھوائیا۔ وسنہارا نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جگ چوکڑی میرا پھیر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واپو داہیا۔ کلجگ اتم لیا گھیر، چاروں گنٹ گھیرا پائیا۔ تتاں والا سریر نام رکھا کے سنگھ شیر، شرع شرع وچوں بدلائیا۔ پھیر لیکھا آپ نیڑ، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میںوں ہور آگیا چیتا، پُورب بھیو چُکائیا۔ روالسر جاندیاں جاندیاں او گوہند لیٹ گیا وچ کھیتاں، بنا آسن آسن لائیا۔ پُرکھ اکال نوں مستک ٹیکا، بن ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر اپنا آپ کر کے بھیٹا، دھوڑ دھوڑاں وچ سمائیا۔ نالے ہس کے کہا تُوں پتا میں تیرا بیٹا، بے شک میںوں جمن والی گجری مائیا۔ میں ستگر تیرا شبد تیرا میرے نال ہووے ٹھیکا، وعدہ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ گوہند کھیتاں وچ لیٹیا روالسر، سوہنا روپ بنائیا۔ نال کہا اوہ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا تن وجود آ کے ور، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں سدا وسنا تیرے گھر، دوجا دوار رہن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی شرع ہووے نہ شر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں مالک میرا نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ جھٹ پرہو نے کِریا دتی کر، حُکم سندیسہ دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جھٹ گوہند ستگر لائی بنا سنگھاسن سادھی، بنا سرت توں سرت وچ سمائیا۔ بنا رسنا توں لیا ارادھی، جہوا مکھ دند نہ کھئے بلائیا۔ بنا آواز توں سُنیا انادی، ناد دُھن شنوائیا۔ کھیل تک برہمادی، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ بنا سرتی توں سرتی جاگی، جاگرت جوت جوت رُسنائیا۔ بنا ویراگ توں آیا ویراگی، اپنا پندھ مُکائیا۔ گوہند تیرا پیار

وڈ وڈبھاگی، بھگون دئے وڈیائیا۔ تیرے اندر میرا نور جوت ضرور جکیگا چراغی، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ اس سریر دی اوہ بازاں والیا کھیڈ جانی بازی، بازی دین دنی اُٹائیا۔ گوبند ہس کے کہا میں تیرے حکم وچ راضی، رازق رِزق رحیم تیری سرنائیا۔ پھیر حکم دی وجی آوازی، دُھن دُھن وچوں پرگنائیا۔ تیرے نال لڈاواں گا لاڈی، لاڈ اپنے نال رکھائیا۔ اوہ تیری ضرور تتاں والی ہوویگی باڈی، تن وجود جگت نظری آئیا۔ میں اندر وڑ کے بن جاواں گاڈی، جس نوں گاڈ واحد نور کہے خلق خُدائیا۔ گوبند ہس کے کہا ایتھے نہ کوئی سوال نہ جوابی، جواب طلبی نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہ میرے اُتے کِریا کریں شتابی، بہتی دیر نہ کھئے لگائیا۔ جھٹ حکم ہویا تیرا ڈھنیا لنگھنا تے پھیر بننا کنت سہاگی، سوہنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ہس کے کہے روالسر دی دھرتی، مٹی خاک رہی سُنائیا۔ جو صاحب آوے ندھ پرتی، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دی گوبند نال شرطی، شرع دین دنی بدلائیا۔ اوہ کھیل سمجھائے اپنے گھر دی، گرہ مندر اک وکھائیا۔ سریشی بھکھارن رہے نہ در در دی، چاروں کُٹ بھجے نہ واہو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو شک ہووے پڑھدی، کلمہ کائنات اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم منزل ہووے چڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ طاقت رہے نہ ہنکار گڑھ دی، ہووے ہنگتا دئے مٹائیا۔ جگت ترسنا مول رہے نہ سڑدی، امرت میگھ نام برسائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے کل دی، کلکتیاں ڈیرہ ڈھابیا۔ کھیل کھلائے اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آوے گھڑی پل دی، کی پلکان دے اوپلے بہے کے کھیل کھلائیا۔ جس سار پاؤنی جل تھل دی، مہیئل اپنا حکم ورتائیا۔ اُس آشا پوری کرنی باؤن دھار بل دی، پورب لہنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ستگر شبد کہے سُن اوئے ستاراں ہاڑا، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ نگاہ مار لے وچ ماچھوواڑا، آپ اپنا بل پرگنائیا۔ جس ویلے گوبند سٹا وچ جھاڑا، جنڈی دھار دئے گواہیا۔ کلجگ خوشیاں لایا اکھاڑا، نچے ٹپے واہو داہیا۔ دھرنی تک کے دُھر دا لاڑا، ڈھولے خوشیاں والے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ گوبند ماچھوواڑے اُتے دھرتی اپنی لائی چھاتی، سینہ سینے نال چھپائیا۔ تلوار دی نوک نال لکھی اگتی پاتی، جس دا اکھر نظر کھئے نہ آئیا۔ فی تیرے اُتے آؤنا کلاپاتی، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس دے ہتھ سب دی زندگی

حیاتی، آد جُگاد اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ اتم میٹے کلجُگ اندھیری راتی، سَتجُگ ساچا چند چمکائیا۔ ماؤ ذاتی ہووے اک جماعتی، دوسر
 اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو کلمہ ہووے صفاتی، جذباتی اپنا حُکم ورتائیا۔ اکو سرگھی ہووے پرہاتی، اکو اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو مذہب ہووے
 ذاتی، اکو کلمہ پڑھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ سَتگر گوبند
 سِنگھ کیتا اشارہ، سینت اگم لگائیا۔ واہ میرے پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں تک کنارہ، محمد بیٹھا پندھ مُکائیا۔ چاروں
 کُنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھٹ بس کے کہے چند ستارا، پرہ دا کھیل بے پرواہیا۔ اوہ سب دا میت مُرارا، متر پیارا
 نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ماچھوواڑا کہے میری دھرتی پوتر ہوئی
 خاک، ماٹی سوہا پائیا۔ میرے انتشکرن دا کھلیا تاک، پردہ رہیا نہ رائیا۔ مینوں یاد گوبند دا بھوکھت واک، واقع دیاں سُنائیا۔ جس ویلے
 اُس زمیں اسمان لیا جھاک، بن نین نین تکائیا۔ نہ دوس رہی نہ رات، گھڑی پل نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ مذہب رہیا نہ ذات، نہ کلمہ ونڈ ونڈائیا۔
 نہ جھگڑا کاغذات، نہ اکھراں کوئی لڑائیا۔ جھٹ گوبند نے اگلا تکیا واقعات، واقعات ویکھیا چائیں چائیا۔ دھرم ایمان پا جانی وفات، مڑھیاں
 گور رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں سُنیا شبد اگم
 سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کھئے وڈیائیا۔ کی کھیل کرے نر نریشا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا اولڑا ہونا ویسا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔
 حُکم سُنائے دس دسمیشا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ کلجُگ اتم آوے نر نریشا، نر ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جیہڑا سدا رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ
 روپ بدلائیا۔ جس اتم جھگڑا میٹنا مُلا شیخا، دیناں مذہباں پندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے گنپت گنیشا، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ اُس دا لہنا
 دینا ہونا ماچھے دیسا، سمبل رُت سہائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سَتگر گوبند کہا کلجُگ انت سَتگر شبد ہووے اُجیارا، گوبند گوبند دھار وڈیائیا۔
 سمت شہنشاہی سال ہووے گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھائیا۔ کلجُگ کوڑ کِریا ککرُم کڈھے باہرا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔
 مان دیوے ستاراں باڑا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستاراں ستاراں دا لا اکھاڑا، سوہنا اپنا ناچ وکھائیا۔ پریم دا رنگ چاڑھ کے گاڑھا، دُرمت میل

دھوائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جن بھگتاں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ گوہند کہا سمت گیاراں ہووے وقت، سوہنی کھیل کھلایا۔ مالک مالک بن کے جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہرجن بنا کے
 اپنے بھگت، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ انتر آتم بخشے شکت، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سمت کہے شہنشاہی گیاراں آپ، پرہ اپنی دیا کھایا۔ نال سندیسہ سُنے پات، پترکا کی درڑائیا۔ جن
 بھگتاں ہر جو پُچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ پچھلا لہنا دینا پورا کرے پرات، پراتن لیکھا جھولی پائیا۔ آگے بخش کے ساچی
 دات، داتا دانی دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد
 کہے گوہند سندیسہ دتا شبدی دھار، شبد شبد شنوائیا۔ میرا لہنا دینا نال کلکی اوتار، نہکلنکا سنگ رکھایا۔ اک اک دا ہوئے پیار، پریم
 پریم وچ سمائیا۔ کلجگ دوہری ہووے دھار، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ سینگھ شیر شیر دا لیکھا وچ سنسار، تت تتان نال وڈیائیا۔ جس
 دے انتر دیپک جگیا چراغ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اُس دی خوشیاں والی بہار، سمت شہنشاہی گیاراں وچ ودھایا۔ ماچھوواڑا لیکھا منگے
 اُدھار، سمت شہنشاہی ست نال ملایا۔ ہرجن پریم وچ کرن نمسکار، انتر انتر ڈھولے گایا۔ پنج پیارے ہوون خبردار، پنج درباری لین
 انگڑایا۔ پنج لیکھاری کرن وچار، کافی قلم ہتھ اٹھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے سب توں پہلاں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ ستگر شبد کہے میرا
 کھیل اگم اپار، اتھاہ میری وڈیائیا۔ پورن جوت پورن اُجیار، جوتی جاتے وچ سمائیا۔ آپے اندر آپے باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگنو تھادا پچھلا لیکھا لگا
 لگن، پریمیو دیاں جنایا۔ تھادا پین لگا سگن، منگنی نال ڈھردرگاہیا۔ تھادا دیپک لگا جگن، اندھ اندھیر ہوئے رُشنایا۔ تسیں سارے
 ہووو مگن، ستیو لو انگڑایا۔ ستگر چرن دا کرنا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ سوہنگ شبد دا ہووے بھجن، دوسر اور نہ کھئے پڑھایا۔
 دو جہان نگارے وچن، نام ڈنک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تھادے پوتر کرے بدن، بدنتی رہن کھئے نہ
 پائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگنو اندروں اٹھاؤ ستی سرتی، جگت دلدر رہے نہ راتیا۔ درس کرو اکال مورتی، نرگن نرویر ویکھ وکھایا۔

تُہائوں سار ہووے دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ اچ توں پرن کر لؤ اکو اوٹ رکھنی شبد سَتگر دی، بنا سَتگر شبد توں دُوجا گرو
 نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ سیکھیا سیکھاں نوں گوہند دھار اندر دی، پُر اند گيا سمجھائیا۔ اُس سَتگر دی گدی نہیں کیسے ٹھگ چور دی، چور
 یار لُٹ کھئے نہ جائیا۔ ہُن ویکھو کھیل ہونی ہور ہور دی، ہور دا ہور روپ بدلائیآ۔ سَتگر شبد آساری ہونی اپنے گھوڑ دی، آسو دو
 جہان دُوڑائیا۔ جس دی آواز سُنی پہلے پوڑ دی، پوڑی ڈنڈے سب دے ویکھ وکھائیا۔ ہُن سب نوں مورت صورت نظر آونی شیرسنگھ
 دے تھان براہمن گوڑ دی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے تلاب جوہڑ دی، سَتگر شبد شبد سرنائیا۔ اوہ ویکھو گنگا
 گوداوری جمناسُستی آوندی دُوڑدی، کھلے وال دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر کرو تیاریاں، ترے گن اتیتا حکم ورتائیا۔ اپنے دیناں مذہباں ویکھو کیاریاں، لوک مات پھول
 پُھلائیآ۔ شرع شریعت تکو یاریاں، یرانے دار کون اکھوائیا۔ نام کلمے ویکھو ہٹ بازاریاں، قیمت کون چکائیا۔ نگاہ مارو پنج تان اندر ماس
 ہڈ ناڑیاں، لہو مجھ ویکھ وکھائیا۔ بودیاں ٹکے ویکھو اپنے مُرداں سیکھاں داہڑیاں، کون تہاڈی جیا رہیا رکھائیا۔ سَتگر گوہند کہا اوہ میں
 سَتگر شبد گرسکھو تہاڈے پچھے ستا ماچھوواڑے دیاں وچ جھاڑیاں، مات پتا پوت سپوتے تہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ اپنیاں چھڈ کے پریم
 والیاں لاڑیاں، ناتا تہاڈے نال رکھائیا۔ اوہ گرسکھو تہاڈیاں دیہاں کر کے پیاریاں، تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ کیوں کلجگ اتم بمتتاں ہاریاں،
 بیٹھے ہر بھلائیآ۔ ویکھو چھیویں سال نوں ڈونگھیاں کھالیاں، ٹوئے تے نظری آئیا۔ مان رہنا نہیں کتے پُجاریاں، پوجس پاہن نہ کھئے وڈیائیآ۔ بنا
 سَتگر شبد توں سب نوں ہونیاں خواریاں، خالصہ خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بنا سَتگر توں دیوے نہ کھئے خُماریاں، غم خوار نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے شیر شیر سریر، تن
 تن وڈیائیآ۔ ت ت ت ت دا دھیر، دھیرج دھیرج جنائیا۔ امرت رس رس دا نیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ جس وچ کھیل کھیلیا
 سال بونجا بنکے پیراں دا پیر، پیغمبر نور الہیآ۔ انت ناتا توڑ آخیر، آخر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں بھگتو بڑا مسکین، غریب نانا کوجھا کلا نظری آئیا۔ میں تہاڈا ہوواں ادھین،

تُہاڈے آگے واسطہ پائیا۔ میں تُہاڈا مکنا بناں غمین، ----- جے تئیں بھگت تے پرہو تے ضرور کرو یقین، جو یکے بعد دیگرے
 لوک مات آوے چائیں چائیا۔ اوہ جس نے وکھری بدل دتی تعلیم، اوہ طُلبے تُہاٹوں رہیا بنائیا۔ مالک شہنشاہ عظیم، عالی جاہ نور الہیہ۔
 پھیر ویکھو تے اوہ سدا سدا تے سدا دا قدیم، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جو عرشاں دا مالک فرش اُتے کھیل کھیلے نور نورانہ آپ زمین،
 زمین زماں ویکھ وکھائیا۔ جس دی یادداشت پُرانی پراچین، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پنجاں پیاریاں خوشی نال کرنی ڈنڈاوت، لے پے کے سیس نوئیا۔
 ستگر پیار دی دیوے نیامت، وست اگم اتہاہ ورتائیا۔ نو کھنڈ دی پھیر ویکھے بغاوت، بغلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی جگ
 جگ دی سانہہ کے رکھی امانت، اج سہج نال تُہاڈے اندر دینی ٹکائیا۔ تُہاڈے نال پکا وعدہ تُہاٹوں سچکھنڈ کھڑنا صحیح سلامت، سُنیاں
 جاگدیاں اپنی گود وچ ٹکائیا۔ آگے کوئی کر نہ سکے ممانت، روکن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ شیرسنگھ کہے جو اک وار میرے چرن گیا چھوہ، چھوہر بانکا گیا درڑائیا۔ اُس دے اندر نام دیواں
 سوہنگ سو، بنا جگت نیتراں بخشاں لو، لوئن تیجا دیاں گھلائییا۔ پورا کران ستگر گوبند نے کہا جو، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ آگے
 ستگر شبدا دی دھار اک تے ہن شبدا جوت دی دھار ہو گئے دو، دوہاں دی مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر اوہناں دوہاں دا سمبل نگری نال
 بن گیا موہ، مُحبت وچ ساڈھے تِن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ اس دا بھیو جانے کوہ، بُدھیوان نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے مینوں وکھاؤ سارے سچے ہتھ دی ہتھیلی، ریکھا پچھلی نال
 ملائییا۔ مینوں ایوں جاپدا تُہاڈا ستگر شبدا پُرانا میلی، جُگ جُگ دا نظری آئیا۔ کی ہو گیا جے کلجگ اک نوین کھیل کھیلی، خلق دا
 خالق ہو کے ویس وٹائیا۔ بھاویں ایس نوں جٹ سمجھو تے بھاویں ستگر شبدا بیلی، اوہ بیلیاں وچ تُہاڈا ہوئے سہائیا۔ تُہاڈی آتما ستگر شبدا
 دا وعدہ کدے نہ رہویگی اکیلی، اکلے اکلے دے نال مل کے اپنا رنگ وکھائیا۔ تُہاڈی جگہ میں سب توں رکھی نویلی، وکھرے گھر دیواں
 وسائیا۔ جس طرح گوبند دے باز نے بازی پیلی، اوہ بازاں والا تُہاٹوں اوسے گھر دئے پُجائیا۔ جتھے دھرم رائے دی کدے نہ ہووے جیلی،

چتر گپت لیکھا منگن کھئے نہ آئیا۔ پر تھانوں اک گلّ دساں تسیں بڑے چنگے سوہنے سُندر سروپ ائے لاڑیو تھادی جوت اکالن اکو سہیلی، جیہڑی وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میل آپ ملائیا۔ ہتھیلی کہے ستگرؤ اوہ میرے وچ ویکھ لکیراں، نکیاں وڈیاں نظری آئیا۔ میں پھردی وانگ فقیراں، فقرے تیرے ڈھولے گائیا۔ او مینوں بتھ لیا شرع دیاں زنجیراں، کڑی سکے نہ کھئے تھائیا۔ اوہ میرا پنجاں تتاں والا سریرا، تے توں پرماٹما میرے وچ وسیں میرا ماہیا۔ او میریاں بدل دے تقدیراں، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ کی ہو گیا جے کلجگ دا انت توں کرنا اخیرا، آخر اپنا حکم سنائیا۔ مینوں ایوں جاپدا تیرے حکم دی اکو ہونی شمشیرا، جو شرع دے لیکھے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ہتھیلی کہے بھگتو جے تھائے اُتے چھوہ جاوے ست رنگ دا ڈنڈا، تھادی پچھلی کیتی دئے بدلائیا۔ تھادا سینہ ہووے ٹھنڈا، اگنی تت گوائیا۔ تھادا آتم نہ ہووے رنڈا، سدا وجدی رہے ودھائیا۔ تھانوں یاد ہونا تھائے ستگر نے تھائے گھروں کھادھا سی اک اک گنڈھا، او گنڈھے کھواون والیو تھادی کی وڈیائیا۔ تسیں پھیر وی چنگے ماچھوواڑے جس ویلے گوہند ستا سی وچ جنڈاں، اُس ویلے کوئی گنڈھا کھواون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تھانوں اج میں وی کچھ ونڈاں، جو چاہو سو تھادی جھولی دیاں ٹکائیا۔ پر میں کوئی پنڈت نہیں جے نہ کوئی پنڈا، نہ کوئی مُلا شیخ قاضی نہ کوئی اگراہن والا چندہ، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا جی کدا اج میں تھائے چرناں دے تھلّوں دی ویا دیواں گنگا، جمنا سُرستی گوداوری تھائے قدم چم کے خوشی بنائیا۔ او کوئی بھگت رہ نہ جاوے گندہ، گندگی سب دی اپنے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تھادا ہن سفر رہن نہیں دینا لمبا، لے پین والیو پنڈھ دینا مکائیا۔ پر آگے ویکھیو کھیل ہونا اک اچھا، حیرانی وچ سارے دین دُباٹیا۔ کیوں اوہ اشارہ دتا سی ستگر گوہند نے جس ویلے چھڈیا پُری انڈا، سہج نال ماتا گجری دے کن وچ سنائیا۔ ماتا جی میں مُڑ کے کدے نہیں آؤنا وچ جیرج انڈا، اُتبھج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں جدوں آوانگا سچکھنڈ وچوں سچ دی دھار بنکے شبد گرؤ ہو کے تے سماواں گا وچ پرمانندا، پر پُرکھ دا روپ اکو ویکھ وکھائیا۔ تے جدوں میرا دل کریگا میں ستگر شبد ہو کے دو جہاناں وچ مچا دیاں گا دنگا، کھنڈا ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہتھیلی کہے ستگر میرے ول مار لے جھاتی،

جھاگیاں دین والیا اپنے نین بدلائیا۔ میں چاہندی ساریاں دی بدل دے حیاتی، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ اٹھے پہر ہر پردے رہے پرہاتی، تیرے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا ہور کتے ٹکانا نہیں تے بھگتاں دی ضرور سیجا بنا لے چھاتی، چھتردھاریاں دا پندھ مکائیا۔ جے تُوں بنا کھلاپاتی، نو دوارے دھگ کے دسویں وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ آپے بجر کپاٹی جاؤ پاٹی، بیٹنے والیا تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ اوہ اپنی جوت جگا دے للاٹی، لاٹاں والیاں تیرے آگے پچھے پھرنا چائیں چائیا۔ ہُن کپھڑا وقت تے کپھڑی گھاٹی، اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن گھاٹی، گھاٹے پورے دے کرائیا۔ اج دی لیکھے لا لے راتی، رات سوں والیاں نالوں جاگدیاں نوں دے وڈیائیا۔ پر اک بینتی انہاں مڑ کے جنم نہ دیویں لوک ماتی، بنا سچکھنڈ توں دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تُوں آپ آویں پھیر بہاویں نال لیاویں پچھلی ہور دے دیویں باقی، باقاعدہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک ہوویں تے ایہہ ہوون تیرے ساتھی، گوئیے ہو کے تیرا راگ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ دی زین کہے جن بھگتو میری ویکھو رُتی، گھڑی پل دھیان لگائیا۔ میں کوئی کنن نہیں آئی بُتی، او بُتاں والیو بُتخانیاں کرو صفائیا۔ تھادے پیار وچ میں وی نہیں سٹی، سٹیو لو انگرائیا۔ تھانوں پتہ نہیں لکھاریاں دے پیراں وچ چٹی دھار دی جُتی، ایہہ بونجا گویاں نوں گوبند گیا سمجھائیا۔ اُس ویلے سارے گرتھیاں شاستراں نوں دے دینی چھٹی، جھٹکارا ہووے خلق خدائیا۔ کوئی پرہو دا نام گائے نہ بلیں بٹیں، پردے وچ بھگت لین وسائیا۔ سب دی پریت ہونی ٹٹی، بنا ستگر شبد توں ٹٹی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ دُنیا دارو دُنیا جانی لٹی، کلجگ لٹیرا لٹے تھاوں تھائیا۔ سب دی چوگ جانی نکھٹی، شاہ سلطان نظر کھئے نہ آئیا۔ کی بہتا سماں ویکھو چوتھے سال نوں دُنیا اک دو جے نال جانی جُتی، اُف پائے دُہائی تیری بے پرواہیا۔ سب دی جڑ جانی پٹی، بیٹنے والا شبد اشارے نال اکھڑائیا۔ ایہہ کوئی کھیل رہنی نہیں لکی، لکیا کھیل نہ کھئے رکھائیا۔ بے شک تھادٹی دھار دو ٹکی، تے دو جہاناں وچے ودھائیا۔ جن بھگتو اج وڈیائی ملدی سکی، مُفت ستگر رہیا ورتائیا۔ سارے سچے ہتھ دی ہتھیلی دی وٹ لو مُکی، پنجے انگلاں لو ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ بنائیا۔ مُکی کہے پنجاں دا ہو گیا میل، اندر باہر نظر کچھ نہ آئیا۔ پیار دا ویکھیا کھیل، مُحبت وچ سمائیا۔ دیوا بلے بن باقی تیل، بن گھرت ہووے رُشنائیا۔ ستگر شبد آتم

پر ماتم گرو گریچیل، چیل گریچیل۔ دو جہان نالوں کر کے ویہل، ویہلیو تہانوں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائییا۔ ستگر شبد کہے کڈا سوہنا سریر پیارا، پیار پیار پیار وچوں نظری آئییا۔ جس دا
 شبد گرو نوں بونجا سال لینا پیا سہارا، چپ چپیتا آسن وچ لگائییا۔ بلا بلاؤندا رہیا سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری سمجھ کھئے نہ
 آئییا۔ اندرے اندر کردا رہیا گفٹارا، بن کلمیاں کلام سُنائییا۔ واحد لا کے گیا نعرہ، اللہ ہو اناہو جنائییا۔ پھیر کر کے پار کنارہ، بھجیا واہو
 داہییا۔ چڑھیا سچکھنڈ چُبارا، بن پوڑی ڈنڈے قدم ٹکائییا۔ گر اوتار پیغمبران کیتا اشارہ، درگاہ ساچی سچ سُنائییا۔ اپنا بھوکھت ویکھو
 پیشین گوئیوں تکو کی کیتا اظہارا، سو بلا ڈھولا کی درڑائییا۔ سب نے کہا تیرا کھیل اکم اپارا، اکھ اگوچر تیری بے پرواہییا۔ پُرکھ اکال کہا
 میں جوت دی دھار شبد روپ پھیر جانا دوبارہ، اوسے ویلے بھجیا واہو داہییا۔ مات لوک آ کے سب لگایا نگارہ، ڈھولا ڈھولا دتا درڑائییا۔
 نہکلنک کل کلکی اوتارا، جس نوں جنے کھئے نہ مائییا۔ میرا امام نور الابی پروردگارا، سانجھا یار اک اکھوائییا۔ اُس دا سندیسہ دو
 جہان سُنن اکو وارا، ایکنکار کرے پڑھائییا۔ جن بھگتو بھگتی دے پیار وچ شبد دے بتکار وچ کرنی نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوئییا۔
 پورب لہنا پچھلا ادھارا، پورب سب دی جھولی پائییا۔ تہانوں در آیاں نوں سب نوں ملے پیارا، پیار مُجبت وچ ستگر اپنی گود ٹکائییا۔
 تُسیں اُس پرہو دے برخوردارا، جس دی برخورداری وچ اوتار پیغمبر گرو بیٹھے سیس نوئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائنییا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ویکھو اچ دا وقت، بہڑی زین نال وڈیائیا۔ کی لیکھا ہووے
 نال جگت، جگ جیون داتا کی اپنی کھیل کھلائییا۔ جس نے تہانوں بنا بھگتیوں بنایا بھگت، بھگن ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ تُساں اکو
 سیس نوؤنا پلک، سر جھکاؤن نال دو جہان پندھ مکائییا۔ تہاڈی لیکھے لاوے بوند رکت، تن وجود ماٹی خاک سوہیا پائییا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سنگ آپ نہائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آخری سندیس، ستگر شبد نال
 سُنائییا۔ میں آوازاں سُن دا کی خبر دے شیش، سہنسر مکھ دو سہنسر جہوا رہیا بلائییا۔ جس کارن پنج تت دا فوٹو ہویا پیش، پیشین
 گوئیوں دی آسا پور کرائییا۔ ایہ شبدی دھار سُنہڑا دتا گوند دس دسمیش، دہ دشا سُنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو ٹھاڈا آیا ہویا پروان، پروانیوں ٹھانوں ملے وڈیائیا۔ ٹھاڈا منظور ہویا دان، دانیو دانشمندی ٹھاڈی جھولی پائیا۔ ٹھاڈا خوش ہویا بھگوان، بھگتاں ویکھ خوشی بنائیا۔ ٹھاڈا سُپھل ہویا آؤنا وچ جہان، جہالت کوڑ دتی مٹائیا۔ ٹھاڈی بھگتی بڑی مہان، جو دُور دُرائے چل کے آئے تے درشن پایا دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے ہرجن کرو تیاری، ترے گن اتینا کھیل کھلائی۔ ستاراں ستاراں دی ویکھو واری، ستاراں ستاراں گنڈھ پوائیا۔ ستاراں ستاراں کرو نِمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں کھیل لگے پیاری، پریم پریتی وچ تے دُھر دا ماہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اک ہور کھیل دساں نیاری، نراکار رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو کدے نہ ہوئیو دلگیر، چنتا غمی نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر مہر کردا بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس بدھ کیتی کِریا اُتے کبیر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تن شنکار کر زنجیر، شرع زنجیر دتے کٹائیا۔ جس دے انت دے پیلے بستر آئے چیر، دھرم دی دھار دھرم چند دئے گواہیا۔ ایہ کھیل بے نظیر، نظیر رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو ٹھاڈی کدے نہ بھلے تصویر، تصویر ویکھن والیو ٹھانوں تصوّر اپنا آپ دئے کرائیا۔

۷۵۲

۷۵۲

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر شادیاں دے سمیں سویرے *

ستگر شبد کہے میری نِمسکارا، سو پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اگم سچی سرکارا، شاہو بھوپ تیری وڈیائیا۔ ایکنکار تیرا سہارا، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ آد نرنجن نوری نور جوت اُجیارا، چار پنچ روپ بدلائیا۔ ابناشی کرتے تیرا دوارا، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تون صاحب اک سیکدارا، سیکداری نور الابیہا۔ میں تیرا ست دُلارا، جس دی اور کھئے نہ مائیا۔ تون بخشنہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں تیرا آد جگادی سُت، تن وجود ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مہربان محبوبِ انبانی
 اچت، پاربرہم پت پریشور پروردگار نورِ الہیاء۔ میری سہنجی سدا سدا کریں رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پنج تت
 کایا والے بُت، بُخانیاں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ستگر شبد
 کہے میں تیرا اگم ڈلارا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے دھرم دا دھرم پسارا، وشن برہما شو رنگ رنگائیا۔ ترے گن تیرا بھر بھنڈارا، پنچم
 تت تت سہائیا۔ کھیل کھیلیا اگم اپارا، الکھ اگوچر تیری رچن رچائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی ویکھنہار نرنکارا، نرور تیری سرنائیا۔
 میں بھکھک بھکھاری تیرا بھکھارا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں یاد آؤندا جدوں رچیا نہیں سی کوئی سنسارا، چوراسی ونڈ نہ کھئے
 ونڈایا۔ اکو نور نور اُجیارا، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری
 سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں تیرا بالک سُت نادانا، نرور تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی اگم کاہنا، بن روپ رنگ ریکھ سوہیا پائیا۔ تیرا
 گرہ مندر در دوار سچکھنڈ مکانا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سُت ڈلارے بچے، تیرا پچن دیاں درڑایا۔ تیرا وجود
 نہیں کایا ماٹی کچے، جگت گڑھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے انتر نرنتر میری دھار سچے، سچ سچ وچوں پرکٹایا۔ جو اینھے اوتھے دو جہاناں اکو
 دھار نور جگے، جاگرت جوت جوت وڈیائیا۔ جس دی سرن سرنائی تیرا روپ لگے، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اٹھ کھیل تک لے جو نرگن
 دھار کرے سببے، سہج سہج اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔
 ستگر شبد کہے میرے سوامی تُوں میرا میت مُرارا، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ میں تیرا سیوک سیوادارا، آد جگاد جگ چوکڑی سیو کھائیا۔
 میرا وشن برہما شو برخوردارا، بالا نڈھا نظری آئیا۔ جنہاں تُوں دتا تیرا نام سہارا، نرگن نرگن روپ سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بول جیکارا،
 سو پُرکھ نرنجن دتا سمجھائیا۔ ہنگ برہم کرنا پسارا، نو ست ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے میں وشن برہمے شو دتی اگم صلاح، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ سب دا مالک بے پرواہ، بے

پرواہی وچ سہائیا۔ جس دا لہنا دینا اگم اتہا، الکہ اگوچر کہن کچھ نہ آئیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا جنائے ناں، ناؤں زرنکارا اک
 سُنائیا۔ جو وسے ہر گھٹ تہاں، تہاں تہنتر سوہا پائیا۔ جو سب دا پتا ماں، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اُس توں سس دینا نوا، بن سس
 سس جھکائیا۔ جس دی منزل حق گراں، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں وشن برہما شو دتی دات، دُھر دی دات دات ورتائیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری
 تہاڈی اک جماعت، بن اکھراں اکھ پڑھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا زرن سرن ہووے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا بخشے نات، میلا میلے سبھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کھتے قلم دوات، شاہی کاغذ وند نہ کھتے وندائیا۔ سو پُرکھ
 اکالا دین دیا لا نت نوت تہاڈی پُچھے وات، ویکھنہارا تہاؤں تہائیا۔ اک اگمی انوکھی زالی ستگر شبد دسی بات، باطن بھیو چُکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد شبد جنایا، بھیو ابھیدا کھول۔ وشن برہما شو اٹھایا، زرن اپنا
 تولیا تول۔ وست اگم ورتایا، مہربان آپ ہو کے اڈول۔ وشن برہما دسیا بہیت اولاً دتا جنائیا۔ ستگر شبد شبد اٹلا،
 ستگر رُپ نور الہیا۔ جس دو جہان وساؤنا محلہ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ہو مہربان گرہ مندر رنگ
 رنگائیا۔ آپ وسے نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول دھول جل تھلا، سمند ساگر مہیئل اپنا
 رنگ رنگائیا۔ بن تیل باقی کھلا پاتی دپیک جوتی ہووے بلا، شبد سندیس زراکار زرنکار کرے رُشنائیا۔ شبد سندیس نر نریش اکو ہووے
 گھلا، دوجا کلمہ کائنات نہ کھتے سُنائیا۔ اوہ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابھاشی تہانوں پھڑاؤنا پلا، پلؤ اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جو ایتھے
 اوتھے دو جہان آد جگاد برہم برہماد ہووے اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہیا اوہ وشن برہما شو آد جگاد رہنا تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ تُساں بنا
 سیوادار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ برہمے برہم کرنا پسار، وشن وشنو دھار درڑائیا۔ شنکر سنگھاری ہونا ہوشیار، ایکا ایک حُکم
 درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتہج سینج پاؤنی سار، ترے گن میلا پنج ت سوہنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پرما تم میرا کھیل

ہووے اپار، اپرپر سوامی بھیو چُکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کر پَسار، ویکھنا چائیں چائیا۔ پھر جوتی جاتا ہو کے ہوواں ظاہر،
 زرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ ستگر شبد لے اوتار، تیئی اوتاراں رنگ رنگایا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ پیغمبران کر خبردار، کلمہ دُھر دا
 اک درڑایا۔ گر ستگر پاوے سار، نانک گوہند وجے ودھایا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 ٹہانوں نال رلائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کھیلے کھیل اپار، اپرپر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ کیتے لد جان اپنا چک چک بھار، بھجن
 واپو داہیا۔ گرنتھ شاستر اکھراں نال کرن پکار، ٹوں ہی توں ہی راگ درڑایا۔ شبد شبد دی دھار لیکھا جانے آپ کرتار، قُدرت دا قادر
 دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ ستگر شبد کہا وشن برہما شو
 ٹہاڈی جگ جگ ہووے سکداری، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ٹہاڈا لہنا دینا جیو جنت نال سنساری، میل ملانے سہج سُبھایا۔ آپ اپنا نور
 جوت کر اُجیاری، اُجالا کرے تھانوں تھانیا۔ ٹساں سیوا کرنی نال ہوشیاری، آس نندرا نہ کھئے رکھایا۔ ٹہاڈا صاحب اک بلکاری، بلدھاری
 اک اکھوایا۔ جس دے سب نے بننا پُجاری، بن سیس سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھایا۔ ستگر شبد کہا وشن برہما شو دھرنا دھیان اک اک گیاراں، سمت شہنشاہی نال رلائی۔ نال سندیسہ دینا پیغمبر گر
 اوتارا، کی اوتری حکم جنایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تکنا نظارہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، کی بے انت کھیل
 کھلایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن سہائے بنک دوارا، گرہ مندر اک وڈیایا۔ ایکنکارا بن
 کے میت مُرارا، ویکھے چائیں چائیا۔ آد نرنجن نور کر اُجیارا، ابناشی کرتے نال ملایا۔ سری بھگوان لگائے اگتی نعرہ، نر نرائن آپ سُنایا۔
 پاربرہم پرہم بھیو کھول کے سارا، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکایا۔ ستگر شبد کرے پیارا، پتا پوت میل ملایا۔ وشن برہما شو ٹساں ویکھنا انت
 نظارہ، نظریہ دین دُئی بدلایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی بعد جوتی جاتا آوے آپ کرتارا، قُدرت قادر اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے وشن برہما شو تک لو ہاڑ اٹھاراں، ایکا آٹھا نال ملایا۔
 سمت شہنشاہی سنگ گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھایا۔ اوہ ویکھو لیکھا دسدے تیئی اوتارا، اپنا بھیو کھلایا۔ وید ویاسا بول

جیکارا، کوک کوک سُنائیا۔ میرا اکثر نراکھہ دھار ہونے اُجیارا، جس دی سمجھ نہ آئیا۔ میرا سندیسہ اگم اپارا، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔ میرے سلوک چار لکھ ہزار ستاراں، سطح بلندی رہے سُنائیا۔ کلجگ اتم ہووے اندھ اندھیارا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیغمبر کہن اسان اوسے دا کیتا اظہارا، اوسے دی صفت صلاحیا۔ جو سب دا پروردگارا، جلوہ گر نور الہیہا۔ جو آوے دین دُنی توں باہرا، مذہبان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچ دا دتے اک نظارہ، نظریہ سب دا دتے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں کلمہ کائنات ازو موزے زوی توره زوا زامستو زمی نریشو شوا فزیول جمنیول کوزیہو گمبا زمبائے مہو عرشے زما جککھتو دُعا میرے خُدا مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ زمانا و دوآ و دیا منزل زمی جدوال زخستو نخستی ال زمبائے مندی دوزی پزیال مُبزلا یکشی زمستے یا آو زمین میرے مہربان نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا نانک گوہند روپ نیارا، نرگن نرویر دتی وڈیائیا۔ دُھر دا حکم سندیسہ اکھہ دھار توں باہرا، نر اکھشر اک وڈیائیا۔ جس دا لیکھ لکھے نہ کوئی بن لکھارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا گرنتھ شاستر وید پُران انجیل قرآن پا سکے نہ کوئی سارا، پردہ پردیاں وچوں نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پرمیشور جوتی جاتا اکو ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جس تُوں سینے مٹنا چوہیسا ہر جگدیشا امام اماما نور نورانہ نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ ستگر شبد دتے ہلارا، دو جہاناں دتے ہلائییا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا... .. ، اک اک دی گنڈھ پوائیا۔ جس دا وقت سہنجنا ہووے ہاڑ اٹھاراں، اٹھ دس دا میل ملائییا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا دیوے نام ادھارا، ادر دا لیکھا دتے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میں بھجیا آیا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں دو جہاناں اکو ڈھولا گایا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا راگ سُنایا، سوہنگ وجدی رہی ودھائیا۔ اللہہو اناہو دا نعرہ لایا، پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ جلوہ گر دا درشن پایا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھدا آیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ چار جگ دے شاستر مینوں رہے سُنایا، بھوش بھوکھت پیشین گوئیاں نال ملائییا۔ اوہ تک لے پاربرہم پت پرمیشور جوتی جاتے ویس وٹایا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ دو جہاناں

ڈگمگایا، نرگن اپنا کھیل کھلائی۔ جس نے سبیل ڈیرہ لایا، ساڈھے تین ہتھ وچے ودھائی۔ جن بھگتاں ہوئے سہایا، سر سر ہتھ ٹکائی۔
 پھڑ پھڑ اندروں میل ملایا، باہروں سمجھ کھئے نہ پائی۔ نو دوارے پندھ چکایا، جگت واشنا کوڑ مٹائی۔ بجر کپائی توڑ ٹڑایا، نام کھنڈا ہتھ
 اٹھائی۔ نچھر جھرنا بوند سوانتی جام پیایا، ناہی کول کول اٹھائی۔ در مندر اک سہایا، گھر دسویں وچے ودھائی۔ پن رسنا جہوا شبد
 درڑایا، انحد نادی ناد دُھن کرے شنوائیا۔ دیپک جوتی جوت جگایا، پن تیل باقی ڈگمگائی۔ جس پورب لیکھا جن بھگتاں آن چکایا،
 جگ چوڑی پچھلا لیکھا جھولی پائی۔ آگے آون جاون پندھ مکایا، لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چتر گپت نہ لیکھ
 وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میں جگ جگ ربیا
 اڈیکدا، نو سو چرانوے چوڑی دھیان لگائی۔ دو جہاناں خاکے ربیا اُلکدا، لائن لائن وچوں بدلائی۔ کھیل ویکھدا ربیا حق توفیق دا، کی
 کرے دُھردرگاہیا۔ کون ویلا میرا وقت سہنجنا ہوئے نیچ دا، دیوے مان وڈیائی۔ میرا میل ملائے سچ پریت دا، پریم ہو کے ویکھ وکھائی۔
 جو جھگڑا میٹے مندر مسیت دا، کایا کعبہ اک سمجھائی۔ جس دا نام کلمہ ہووے اکو گیت دا، سوہنگ کرے سچ پڑھائی۔ بھو چکائے بھ
 بہیت دا، بھانڈا بہم بھٹائی۔ بھو چکائے کوڑی نیت دا، نیتوان آپ ہو جائیا۔ لیکھا جانے ٹھانڈے سیت دا، امرت میگھ برسائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا وقت سہنجنا چنگا، پرہ
 چنگی دئے وڈیائی۔ اوہ ویکھو دُور دُراڈی جمنا سُستی گوداوری آگئی گنگا، اپنا پندھ مکائی۔ نارد منی آگیا سروں ننگا، بودی اپنی ربیا
 پلائی۔ دوجی دھار ویکھو گوبند والا پنجه، جو پنجم دئے وڈیائی۔ دھرنی ول تے جو نیترووے انجھا، نینان نیر وپائی۔ وچاراں تے جو
 آسا رکھ کے گئے گوی بونجا، باون اپنی کھیل کھلائی۔ جگت سنگھاسن ویکھو منجا، پاوے چول پھول پھلائی۔ نو کھنڈ پرتھی تے کو دنکا،
 کوڑی کیریا نال رلائی۔ نگاہ مارو جیرج انڈا، اُتہج سیتج پھول پھلائی۔ سچ ربیا نہ وچ برہمنڈا، برہمانڈ ربیا کُرائی۔ مینوں ایوں جاپدا
 میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے دو جہاناں شبدی پھڑنا کھنڈا، جس دی بنت ترکھان لوہار نہ کھئے بنائی۔ کلجگ کوڑی کیریا اتم میٹے پندھا،
 دھرنی دھرت لوک مات رہن نہ پائی۔ سرشٹی درشٹی اندر انتشکرن اکو سُنائے چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ ہرجن دھرم دی دھار

بنائے بندہ، بندگی اکو اک درڑائیا۔ جس دا پندھ آگے نہیں لمبا، مسافر بیٹھے اپنا پندھ مکائیا۔ صدی چوڈھویں اتم تک لو کڈھا، محمد بیٹھا نین اٹھائیا۔ موسیٰ کھولن والا اپنیاں گنڈھاں، عیسیٰ آس اک جنائیا۔ گوہند کرن والا جنگا، شبد شستر رہیا چمکائیا۔ پچھلا وقت پچھے لنگھا، اگلا بھیو دیاں کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے جن بھگتو میری بودی ویکھو بلدی، اُنجا پون نال وڈیائییا۔ میری آشا ویکھو اگے دل دی، جس دی گھاڑت ویکھن کھئے نہ پائییا۔ آتم پرماٹم ویکھو ملدی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ہُن گھڑی نہیں جے ڈھل دی، گیا وقت ہتھ نہ آئییا۔ ہُن کھیل نہیں بجر کپاٹی سل دی، راتیں ستیاں پڑے دئے چکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے ستگر شبد اوہ ویکھ لے گنگا گوداوری جمناسرستی آن گاندیاں، گاگا خوشی بنائییا۔ شنکار لا کے سونے چاندیاں، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائییا۔ ہتھ ہتھ کے کہن تیریاں بانڈیاں، جگت بنکار نہ کھئے جنائییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دیاں چڑھیاں آندھیاں، سچ چند نہ کھئے رُشنائییا۔ تیریاں مانساں گواں کھادھیاں، سوراں کھل لہائییا۔ ودیا رہی نہ وچ پانڈیاں، پنڈت روون مارن دھاپیا۔ مُحبت رہی نہ وچ گوانڈھیاں، سجنان سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ چھاتیاں ہوون کسے نہ ٹھانڈھیاں، اگنی تت نہ کھئے بھجائییا۔ بن تیرے پرہو سب دیاں پتاں جاندیاں، پت پریشور تیرے آگے ڈھائییا۔ کلجگ کوڑ کُریار اسیں اتم تھکیاں ماندیاں، بلہین اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ساچے آس رکھائییا۔ نارد کہے ستگر شبد تیئی اوتار ویکھ لے سچے، ساجن میت نظری آئییا۔ سچکھنڈ دواریوں آئے بھجے، بن چرناں چرن ٹکائییا۔ تیرے دپیک نال دپیک جوت جگے، جاگرت جوت جوت رُشنائییا۔ انہاں دا لیکھا ویکھ لے کی حال ہونا آگے، بیشین گوئیاں پھول پھلائییا۔ سب نے آگوں ہتھ بدھے، نو نو سیس نوائیا۔ ستگر شبد اسیں تیرے آئے سدے، لوک مات ڈیرہ لائییا۔ سانوں حکم سندیسہ دے دے اچے، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تڈھ بن پڑدا کھئے نہ کجے، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ ساڈے دین مذہب تیرا پیار گئے تچے، دھرم دی دھار نہ کھئے سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائییا۔ نارد کہے پیغمبرو تسیں وی اپنا دیو بیان، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہن ساڈا قائم نہ رہیا ایمان، عملان وچ نہ خلق خدائییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ شیطان، شرع شرع

نال ٹکرائیا۔ اسیں تیرے بالے بچے اک نادان، بالی بُدھ اک اکھوائیا۔ تُوں مالک خالق اک رحمان، تیری رحمت وچ سمائیا۔ ساڈا رہیا نہ کھئے نشان، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ ساڈے اکھڑ ویکھ لے انجیل قرآن، تیریت ترت نال ملائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق اک توجوان، تُوں نورانہ اگم اتھاپیا۔ ساڈی تیرے قدماں وچ سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اسیں بردے تیرے غلام، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں وقت پہنچیا آن، بیسویں اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے نانک گوہند اپنا دسو احوال، پُرکھ اکالے آگے ٹیکائیا۔ کی کھیل کرے دین دیاں، دیاںدھ ٹھاگر کی اپنا حکم ورتائیا۔ گوہند ہس کے کہا میں آد جگادی ایسے دا بال، دوجا پتا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا گودیوں گودی وچ رہواں نال، لال لال رنگ چڑھائیا۔ مینوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا گرہ مندر سچی دھرمسال، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ میرا لہنا دینا نال سنگھ پال، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا تیغ بہادر دُنیا والا دلال، گجری جمن والی تن مائیا۔ میرا جوتی تُوں بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے سمجھائیا۔ میں نو سو چرانوے چوگرے جگ گھالی گھال، اوتار پیغمبر گر روپ وٹائیا۔ اتم اپنا دسنا اک احوال، بھیو ابھید چکائیا۔ میں ستگر شبد پُرکھ اکالا میرے نال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد میرا کھنڈا شبد میری ڈھال، شستر اور نہ کھئے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے ستگر شبد اوتار پیغمبران گرواں ویکھ لے انت کہانیاں، کہانی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں تیریاں مؤجاں مانیاں، لوک مات ملی وڈیائیا۔ تیری مہا دیاں گائیاں بانیاں، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ تیریاں بنیاں سُکھڑ سوانیاں، سوامی من کے سیس نوئیا۔ تُوں دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانیاں، جلدھارا وبن وہائیا۔ انہاں دا لیکھا تک لے نال چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول بھلائیا۔ منزلاں تک رُوحنیاں، رُوچ بُت باہر دھیان لگائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نہ ایہہ مرد نہ ایہہ زنانیاں، بھیجیاں پھرن واپو داہیا۔ گوداوری کول گوہند دیاں نشانیاں، گنگا دی دھار رَویداس دا کسیرا رہی وکھائیا۔ سُرستی بیٹھی ہو نائیاں، نو نو لاگے پائیا۔ جمن کہے میرے اُتے کرشن نے مؤجاں مانیاں، گوپیاں سنگ نبھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانیہ، تُوں نورانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے تُوں سُن لے گنگا مئیا،

امڑیئے تینوں دیاں جنائیا۔ لیکھا ویکھ لے اپنی کڈھکے وپیا، ورقہ ورقہ نال بدلائیا۔ کی لہنا دینا تیرا نال ساچے سٹیا، صاحب کی سمجھائیا۔
 نانا تک لے بہیناں بھئی، جگت کھوج کھوجائیا۔ اوہ بانہہ وکھا دے اپنی نرگن بہیا، جو زویداس چارے رنگ رنگائیا۔ جس کارن بُلھے گایا
 تھئی، ڈھئی گوبند گیا سمجھائیا۔ رام دسرتھ بیٹے کہہ کے تینوں رمئی، بالیک رمائن نال وڈیائیا۔ جس کارن کلجگ اتم چلنی نئی، نوکا کون
 رکھائیا۔ اوہ ویکھ لے حضرت محمد دی صدی چوڈھویں گئی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو اکو دیو صلاح، بہتی کتھا نہ کھئے جنائیا۔ ستگر شبد بناؤ گواہ،
 شہادت اک بھگتائیا۔ سب دا وقت آخری گیا آ، اپنا اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنے بھوکھت لو اٹھا، بن ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ نالے ویکھو کی حکم دتا
 نور الہ، عالمین کی جنائیا۔ چوڈاں طبقاں دیو سنا، چوڈاں لوک لوک شنوائیا۔ نالے کوک کے مارو دھاہ، پائے اف تیری دہائیا۔ تون واحد
 اک خدا، نور نورانے نور الہیا۔ تیرے ہتھ تیری وڈیا، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ کلجگ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔
 جو نام کلمے دین دئی آئے درڑا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ سو سرشٹی درشٹی اندر گئی بھلا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اوتار پیغمبر گر
 کہن پرہو اسیں چلیئے تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں چاہندے تیرے نام دا سب تون اکو ہووے مزہ، مذاق مٹے
 خلق خدائیا۔ تیرے پوجن دی اکو ہووے جگہ، دوجا دھام نظر کھئے نہ آئی۔ تیرے شبد دا اکو ہووے سدا، سندیسہ دینا ڈھردرگاہیا۔
 ساڈا پیار تیرے چرن ہووے بدھا، بندگی سجدیاں وچ ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نوائیا۔ سانوں ہر بھگت دوارا اتم کلجگ چنگا لگا، لگ
 ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ہر سچ تیری وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری سرنائیا۔ اسیں ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے بنے سیوادار،
 سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ نام کلمے آئے اچار، دہ دشا نال وڈیائیا۔ دیناں مذہباں کر پساں، مانس ونڈ ونڈی تھاون تھائیا۔ شرع دی شرع
 نال مار لکار، لائن لائن نال بدلائیا۔ تون سب دا پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم ویکھ لے دھوان دھار، ساچا چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ دین مذہب ہون خوار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول نمسکار، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی

کِریا میٹ اندھیار، سَتجُگ سچ کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم تیری اِکو ہووے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ اِکو تیرا ہووے
 جیکار، ڈھولا نام گیت اِکو کلمہ گائیا۔ اِکو سوہے ہر بہگت دوار، مندر مسیتان لیکھا دینا مُکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم
 سِکھ عیسائی ونڈ رہے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہم شو ساڈی دین گواہیا۔ نارد کہے میں وی کردا رہیا انتظار،
 جُگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ گوداوری رووے زارو زار، نیتر نینان نیر وبائیا۔ مینوں گوبند دتا پیار، پریم پیار وچ جنائیا۔ سُرستی کہے میں
 گھنن گھیری وچ سدا ادھ وچکار، بھجان واپو داہیا۔ جمنہ کہے مینوں کہے کے گیا کرشن مُرار، کابن کابنا اِک سمجھائیا۔ کلجگ انت سیری
 بھگونت کل کلکی لئے اوتار، نہککنکا روپ بدلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نے لہنا دینا اوتار
 پیغمبران گروآں سب دا قرضہ دینا اُتار، مقروض اپنا آپ سمجھائیا۔ سو سجن سہیلا اِک اکیلا بن کے پروردگار، سانجھا یار اپنا حُکم ورتایا۔
 دھرم دوار ایکنکار کر تیار، ترے گن اتینا رنگ چڑھائیا۔ پنچم تت کر کے خبردار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا حُکم ورتایا۔ تُوں میرا میں
 تیرا سوہنگ شبد کر جیکار، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا نعرہ لایا۔ اوہ وقت سہنجنا آگیا اٹھاراں ہاڑ کہے پُکار، پُنہ پُنہ
 سیس نوائیا۔ جن بھگنو بنا بھگنیوں تھائے بیڑے کرے پار، نئیا نوکا اپنے نام چڑھائیا۔ جس مالک دے سب کچھ اختیار، دیونہارا اِک
 گوسائیا۔ اوہ تھادا بن جائے مِتر مُرار، ساجن ہو کے سنگ نبھائیا۔ جس دیناں مذہباں وچوں کڈھیا باہر، ذات پات اُچ نیچ دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ سَتگر شبد دا دے ادھار، سوئی سرت لئی جگائیا۔ اُٹھو ہووو خبردار، غفلت وچوں لو انگرائیا۔ اچے وقت سہیلا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میرا دوس سہنجنا، پرہو دینی مان
 وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی اِک زرنجنا، زرویر تیری سرنائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگرا پار کرائیا۔ نیچ نیتر اپنے پیار دا پا دے
 انجنا، لوچن نین اکھ کھلایا۔ تیرا نام نگارہ اِکو دو جہان وجنا، ناد انادی دینا سُنایا۔ بھانڈا کوڑ کُریار ہنکاری گڑھ دا بھجنا، ہوئے ہنگتا
 دینی مٹایا۔ تُوں گوپال مورت مدھ مدنا، مدھسودن تیری کھیل نظر کیسے نہ آئیا۔ اِکو جہا مان دینا اعلیٰ ادنی، امیر غریب ونڈ نہ کھئے
 ونڈایا۔ جو اشارہ دے کے گیا بہگت سدھنا، صدقے واری گھول گھلایا۔ کبیر کہا اوہ قبران توں باہر لبھنا، مسیتان ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گوبند

کہہ اوہ ہووے بنا سریر بدنا، محمد کہہ تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ نارد کہہ جس دا اکو دپیک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ عیسیٰ کہہ میرا نور
 الاهی ربنا، موسیٰ مُسَلَّم گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں ہاڑ
 کہے جن بھگتو مینوں آگیا اگئی سندیس، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے آگے ہوئے پیش، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔
 جنہاں وچوں سْت دُلارا گوہند دس دسمیش، جس نون جنمے کھئے نہ مائیا۔ شبدي دھار نر نریش، سورپر اگم اتھاپیا۔ جس دا ہویا اولڑا
 ویس، اولڑی کار کھائیا۔ اویدا لہنا دینا لیکھا پورب نال ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس کلجگ کِریا کوڑ میٹنا کلش، کل
 کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ سو بھگتو بھگت دوارے بنا درویش، در دوارا بنک سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بنک اک وڈیائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری اک بینتی، پئے
 دیاں جنائیا۔ گڑھ توڑو ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم وچ سمائیا۔ تون میرا میں تیرا پڑھو پنگتی، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلپنا میٹو انتر من
 دی، منسا کوڑ نہ ہوئے ہلکائیا۔ مُحبّت کرو گوہند سورے چنّ دی، چند ستار نشان دین گواہیا۔ چُغلی رہے نہ کیسے کّ دی، کائنات دا
 پنہ مکائیا۔ کوئی لوڑ نہیں جھوٹھے دھن دی، سچ نام وچ وڈیائیا۔ گھڑی آوے نہ کوئی غم دی، غم خوار دئے مٹائیا۔ ٹہانوں سرتی دیوے
 ٹہاڈے برہم دی، پاربرہم بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹہاڈی درِشٹی میٹے چمّ دی، سم
 درِشٹی آپ درڑائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا ٹہاڈے نال ناتا، رشتہ جگت نہ کوئی رکھائیا۔ سب دا اکو پتا اکو ماتا، پتا پُرکھ اکال
 اکھوائیا۔ آتم دھار جس دی تسیں ذاتا، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو میٹن آیا کلجگ اندھیری راتا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میرا سندیسہ اک اپار، اپرپر سوامی رہیا
 جنائیا۔ ستجگ چلے دھرم دی چال، کلجگ کوڑا پنہ مکائیا۔ دین مذہب رہے نہ کوئی وچ سنسار، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ سب دا ہووے اکو دوار، جو دوارکا واسی گیا جنائیا۔ حق حقوق چھڈن پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا حُکم درڑائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو کلجگ اتم گھٹ جانیاں آبادیاں،

آباد رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا ہونیاں بربادیاں، بادے سحر نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں رُو با ہونیاں جاگیاں، صوفیاں ملے وڈیائیا۔
 دیناں مذہباں دا لاگ لے لینا اتم لاگیاں، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم وچ بنا گرتھاں شاستراں توں ہونیاں سب دیاں شادیاں، پنڈت
 پاندھا مُلا قاضی شیخ مسائک نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک دادک کوئی نہ آوے گاندیاں، جگت ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ کھلھے وال ہٹے سیس دسینیاں
 نہ پراندیاں، مینڈھی جگت نہ کھئے گندائیا۔ پیار رہنا نہیں اتم آندھیاں گوانڈھیاں، کلجگ اتم کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کھے چار جگ دے شاستر دین بیان، گرتھ اکھڑ اکھڑ رہے درڑائیا۔
 ساڈا لیکھا نہیں نال دین دُنی جہان، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں بولیا نال زبان، بتی دندان صفت صلاحیا۔ سو اشارہ
 کیتا ولّ اُس محبوب رحمان، جو رحمت حق کھائیا۔ اوہ کوئی تتاں والا نہیں انسان، وجوداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چارے لاواں ویکھو مار
 دھیان، کھوجو چائیں چائیا۔ چوتھی منزل اتم پرما تم بھگت ملے بھگوان، دوسر ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ میلا تکو سینا رام، سرتی شبد وچ
 سمائیا۔ نگاہ مارو رادھا کاپن، اتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ نیتر کھولو ویکھو شرع دا کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ رُو حے رُو حان نال
 نگاہبان، نراکار 'رہیا رنگائیا۔ چار جگ دا جگت ریتیاں والا ودھان، اتم دی دھار پرما تم سنگ وکھائیا۔ دُنیاداراں کھیل کیتا وچ جہان،
 جگت جگت رنگ رنگائیا۔ سچ دے تھان تن جھوٹھا کر پردھان، شادیاں جگت والیاں رچائیا۔ انتر انتر ملے کیسے نہ مان، باہروں رنگ نہ
 کیسے چڑھائیا۔ ستجگ اندر نواں بنا ودھان، وادھا اک اکو رکھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش سارے بیٹھن اک
 استھان، جگہ اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کھے
 میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نے جگ جگ چلائے راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کھلایا۔ جس اوتار پیغمبر
 گرلے پہنچا، سرگن رُوپ پرگٹائیا۔ نام کلمے دین دُنی درڑا، کائنات سمجھائیا۔ شرع اندر شریعت ونڈ ونڈا، حد حدوداں رنگ رنگائیا۔ اتم
 سب دا لہنا دینا دئے مُکا، مُکمل اپنا حکم سنائیا۔ جس وچ اوہلا رہے نہ کھئے لُکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پیغمبراں قبول کرے دُعا، جو
 در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گروآں لہنا دینا لیکھے دیوے لا، در اپنے آپ سمجھائیا۔ اوتاراں اوتری دئے سمجھا، شبد سندیسہ اک سنائیا۔

کلجگ اتم سب دا لہنا دینا جھولی دیوے پا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دئے وکھا، رستہ اکو اک درڑائیا۔ مانس
 ذاتی مانو ذاتی مائکھ ذاتی اتم پرما تم نرگن دھار تتاں دا تہ استری مرد ہووے جگت وواہ، واہ واہ کہہ کے سارے خوشی بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہار اٹھاراں کہے جن بھگتو تھادیاں شادیاں جگت دا مول،
 نو کھنڈ پرتھی راہ تکائیا۔ ستاں دیاں دا اکو ہووے اصول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آتما دا پرما کنت کنتوبل، سوامی انترجامی اک
 اکھوائیا۔ تتاں نوں تہ کدے نہ جاون بھول، پنچم پنچم کہہ کے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ اٹھاراں ہار کہے ستجگ ضرور چلنی ایہہ ریتی، ریتیاں آپ چلائییا۔ جس دے حکم وچ آنک جگ
 چوکڑی پیتی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دی کھیل سدا ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی اپنی کار کھائیا۔ جس دیناں
 مذہباں دی لائی باغیچی، اوتار پیغمبر گر مالی دھرنی دھرت دھول دھول وکھائیا۔ اوہ اگلی کھیل کرے انڈیٹھی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔
 کلجگ کوڑی کیرپا میٹے ریٹھی، امرت رس دئے بھرائیا۔ جن بھگتاں کایا کر کے ٹھانڈی سیتی، اگنی تہ تہ بھجھائییا۔ تن وجود حق محبوب
 سچ ایمان دی چلا کے ریتی، ریتیاں اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ
 رنگائییا۔ اٹھاراں ہار کہے جن بھگتو تھادیاں تتاں والا جوڑا، جوڑی ستگر شبد بنائیا۔ تسان تکیا سسے اُپر ہوڑا، جو نرگن سرگن کھیل
 کھلائییا۔ ہنگ برہم پائے ٹپی روپ ہو کے بھڑا، بھڑی بھڑی کردی ویکھے خلق خدائیا۔ جس دا نرگن دھار اگنی گھوڑا، دو جہاناں بھجے
 واپو داہیا۔ اوہ تھادیاں بھاگ کرے متھورا، باقی متھیا دسے لوکائییا۔ جس دا اگلا کھیل ہونا اور کا اورا، ہور دی ہور کار بھگتائییا۔ جس نے
 روپ بدل لیا دوہرا، ڈہرا اپنا روپ جنائییا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی سدا نواں نکورا، نرگن نور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جھٹ نارد کہے بھگتو پرہہ دی ویکھ لو چال، اولڑی چال چلائییا۔ تھانوں
 دیناں مذہباں وچوں کر کے بحال، زنجیراں شرع دتیاں کٹائییا۔ بھگت بنا کے اپنے لال، ہرجن اپنی گود اٹھائییا۔ تسیں اُس پرہو دے بال، جو
 بالی بدھ سب نوں دئے سمجھائییا۔ تھادیاں توڑے جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ جن بھگتو تھادے بھگتاں دی جماعت، ایہو

سچّی دھرمسال، مندر مسجد ایہو نظری آئیا۔ سچکھنڈ وچ کسے اٹاں پتھراں دی کرنی نہیں بہال، پابنن سس نہ کھئے جھکائیا۔ پانی دے
 لبھنے نہیں تال، انتر آتم سروور دئے وکھائیا۔ جتھے شبد دی دھار نال دئے نہال، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنا مارگ سچّا دئے سُکھال، اوّجھڑ راہ
 نہ کھئے بھوائیا۔ ستجگ دی ست دھرم دی اولڑی ہونی چال، چال نرالی اپنی وچوں پرگٹائیا۔ کوئی پنڈت پاندھا ہونا نہیں دلال، بنا ستگر
 شبد توں وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو تہاڈی دے جاگدیاں راتی سُتیاں دی سُرت لئے سنبھال، سمبل وچ بیٹھا گھر گھر نظری آئیا۔ جس دے
 پچھے جگ چوکرئی گھالی گھال، اوہ تہاڈی گھال لیکھے لوے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ نبھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میں تہاڈے ستھر لتھا، گوہند یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ میں بنا سس توں ٹیکان متھا، مستک
 دھوڑی خاک رمائیا۔ بنا ہتھان توں جوڑاں ہتھان، ہتھیلی ہتھیلی نال ٹکرائیا۔ پر تسیں انتر انتر نرنتر نرنتر توں میرا میں تیرا آتما پرماتما دی
 گاؤنی گتھا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تہاڈا سوامی تہانوں ضرور ملے یتھارتھ یتھا، یدی یدپ اپنا درس دکھائیا۔ جو دین دُنی دی اُلّی
 گیزنہارا لٹھا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ جس نے لہنا دینا تہاڈا پورا کیتا اجّ اکو دن اکٹھا، اکٹھیاں نوں سچکھنڈ دئے پہنچائیا۔ ستگر شبد اک
 پُرکھ اکال دا پٹھا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو پھردا نٹھا، ستجگ تریتا دوپرکجگ بھجے واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو تہانوں کپھڑی کراں
 سخاوت، بخشش دھر دی جھولی تہاڈی کایا مندر دیاں ٹکائیا۔ تہاڈے اندروں باہر کڈھاں کوڑی بغاوت، بغلگیر آپے لوں بنائیا۔ تہانوں
 بخشاں اوہ نیامت، جو زویداس کبیر بنا رسنا رہے کھائیا۔ تہانوں رکھاں سدا صحیح سلامت، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پر یاد رکھیو صدی
 چوڈھویں اتم محمد دی آسا مطابق ضرور آویگی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے کسے پیغمبر گرو اوتار دینی نہیں ضمانت،
 شہادت سچ نہ کھئے بھگتائیا۔ پھیر ساریاں نوں اک وار اکٹھی دینی دعوت، او میرے پیاریو مہاتو تہانوں نام دا بھنڈارا دیاں کھوائیا۔ پھیر کسے
 نوں سر تے کرنی پینی نہیں حجات، روم روم نہ کھئے کٹائیا۔ بے شک اچے سُرستی بنی آنجانت، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ پر بھو مہربان
 محبوب اگلی بناؤن والا بناوٹ، گھڑن بھنہار رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ بھيو

چُکائیا۔ نارد کہے میں وی پنڈت پُرانا آگیا بودھی، بُدھیوانو دیاں سُنائیا۔ بے شک تُسیں کوشاں دے بنے کھوجی، چار جُگ دے گرنتھ
 شاستراں نوں پھول پھول کے پڑھ پڑھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں حیران ہو گیا کوئی ناتھ بن گیا کوئی جوگی، ویس تتاں والا بدلائیا۔ کوئی
 بھیکھ دھر کے بہ گیا واسطے روزی، نو ست بھجے واہو داہیا۔ پر جدوں میں نگاہ ماری میرا ٹھاکر سوامی بڑا مؤجی، مجلس بھگتاں وچ
 رکھائیا۔ جس نوں ستگر گوبند کہا چوجی، اوہ چوجی پریم تھادا ماہیا۔ اوہ تھادے پیار دا بنیا لوبھی، لوبھیؤ تھادا کوڑ وکار دا لالچ اپنے
 چرناں وچ لیائیا۔ تھانوں جنم دا رہن نہیں دینا روگی، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ تھادا دھرم دی دھار تے دھرم دا سنجوگی،
 جُگ جنم دیاں وچھڑیاں میل ملائیا۔ سیجا آتما بھوگ رہیا بھوگی، بھسمر ہو کے تھادے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں بنا شاستراں توں دساں کہانی، ودیا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میں بنا قلم
 شاہی دے لیکھ توں بنا بولاں بانی، نراکھ دھار درڑائیا۔ جن بھگنو بنا پرمتا توں آتما دا نہیں کوئی ہانی، سدا دا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ ایہ
 کھیل اُس دی جس نے رچ دتی چار کہانی، وشن برہما شو سیوا دتا لگائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دے کے نام ندھانی، لوک مات ڈنک
 وجائیا۔ تن وجودت سریر دے پرانی، پران ادھاری آپ ہو جائیا۔ جوت نور کر نورانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جنہاں نے چار جُگ گرنتھ
 شاستر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل تریت گرو گرنتھ صاحب دی لکھی اوہ نرمناں بانی، جو انیالا تیر چلائی۔ پر پائے نارد کہے میں
 کیتے جُگ چوکرئی ویکھے اوہ بھگنوت انت کسے دی رہی نہ کوئی نشانی، بنا پُرکھ اکال توں نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے ستگر شبد بھگتاں دا بن جا میتا، اوہ مترا مان دے وڈیائیا۔ کی ہویا
 جے کرشن اٹھاراں دھیائے لکھا دتی گیتا، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ توں سب دیاں پرکھنہارا نیتا، ویکھنہارا تھانوں تھانیا۔ آتما پرمتا دی بن جائے
 پریتا، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ تیرا بھگت سدا رہے تھاندا سیتا، کلجگ اگن نہ کھئے تپائیا۔ پچھے دا پچھے وقت پیتا، اج توں نواں جنم دے
 دوائیا۔ تیرے در اُتے کوئی نہ رہے اوچ نیچا، نیچ اوچ دا ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نارد دا چن سُن کے کلجگ آیا ہو کے لاچار، بھجا واہو داہیا۔ نال اپنا کالا ویس رہیا سوار، سوہنا روپ

دِرڑائیا۔ نالے رو کے کرے گریہ زار، نیتر نیناں نیر و بائیا۔ نالے کھچ کے کھنڈا کٹار، کھڑگ رہیا چمکائیا۔ نالے کر کے پرہوؤ نوں نمسکار،
 خالی جھولی رہیا دکھائیا۔ اوہ میرے مالکا میرے سوامیا میں تیرا برخوردار، بچہ چھوٹا نظری آئیا۔ جے نوں گوہند دی پیج دتی سوار، کیوں
 نہ میرے سر ہتھ رکھائیا۔ میں یودھا سوریر تیرا بلکار، بلدھاری نوں دتی وڈیائیا۔ ویکھ لے میں دُنیا نوں دیناں مذہباں وچوں پھڑ پھڑ کیتا
 خوار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ مان رہن نہیں دتا کیسے پیغمبر گر اوتار، گرنتھ شاستراں چلے نہ کھئے چڑائیا۔ مندر مسجد شوڈآلے مٹھاں
 گروڈواریاں وچ ہندا وبھچار، استری پُرش ناری مرد کوڑی کریا وچ ہلکائیا۔ سادھاں سنتاں آئی ہار، جیواں جنتاں کرن خوار، دھرم دی
 دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ چار جگ دا لیکھا پورب لہنا سب دا دے ادھار، نورتی وچ پرکرتی دے بدلایا۔ تیرا اک دھرم دا ہووے جیکار،
 دھرم دی دھار دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میں
 ساچی رت سہاواں گا۔ اناشی اچت اک مناواں گا۔ لکھ چوراسی ویکھ بُت، بُتخانے پھول پھلاواں گا۔ جو کلجگ کوڑ گڑیارے پائی لٹ،
 لُٹیرا پھڑ کے باہر کڈھاواں گا۔ دین دُنی وچ جیہڑی پُھٹ، پُھٹکل روپ نہ کھئے درسواں گا۔ جس ویلے مہر کیتی تے ستجگ دے وچ
 ستاراں ہاڑ نوں چھبویں سال نوں اکو امرت جام پیا کے گھٹ، گھٹکے سینے نال لگاواں گا۔ پچھلی پریتی سب دی جاوے ٹٹ، ٹٹیاں آگے
 جوڑ جڑاواں گا۔ میں کیسے پھڑنا نہیں ہتھوں گٹ، انتر آتما پرما تارنگ رنگاواں گا۔ کوڑی کریا اندروں باہر کڈھاں گٹ، کایا کٹیا اندر ڈیرہ
 لوانگا۔ دیپک جگا کے اپنی نرگن جوت، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل اک دکھاواں گا۔ ہاڑ اٹھاراں کہے بھگتو میتوں چڑھدیاں آوندیاں لالیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ میں ویکھدا چاروں کُنٹ
 راتاں کالیاں، کلجگ کوڑ رہیا دکھائیا۔ پھل رہیا نہیں کیسے ڈالیاں، پت ٹہنی گئے گملائییا۔ باغ سمبھالے نہیں گئے مذہب دے مالیاں، پانی
 دیوے نہ کھئے چائیں چائیا۔ اوہ گنگا گوداوری جمنا سُستی دیاں دھاراں ہوئیاں خالیا، خالی روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے پرہوؤ اوہ ویکھ لے گرنتھ شاستر سارے گھتی آوندے وہیر،
 بھجن واہو داہیا۔ اوہ ساڈے مالکا سوامیاں ساڈے اتوں لتھ گئے چیر، اوہ چری وچھنیا سانوں اپنے لڑ لینا لگائیا۔ ساڈا کوئی مان نہیں رہیا

تے ساتھی رہیا نہ پیغمبر پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری چارے روون مارن دھانہیا۔ ائے بھڑی سانوں بٹھ لیا شرع دی زنجیر، کڑی کڑی
 سانوں لیا بندھائیا۔ اوہ ویکھ کی اشارہ دیندا کبیر، زویداس کی سُنائیا۔ بائے بائے کلجگ اتم ساڈے اکھاں وچوں بنا نیتراں توں وگے نیر،
 نین نین نہ کھئے برسائیا۔ جدھر ویکھیئے اُدھر دسے بھیر، بھیرٹی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ سب توں اُچی کوک کے کہے گرو گرتھ صاحب دی پیڑ،
 چوڈاں سو تپہ انک دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ساڈی ٹٹ گئی ہڈی ریڑ، اُف تیرے آگے دُہائیا۔ ہُن تے آجا ساڈیا مالکا کلجگ دا ہویا
 اخیر، کھلہ جھاٹے دھرنی رہی کُرائیا۔ میں ہو گئی دلگیر، میری دھیرج دے دھرائیا۔ نہ کوئی میری شرع رہی نہ کوئی میری جاگیر، بن
 جاگرت جوت میرا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 دھرنی کہے میرا پرہو دھولا ہو گیا جھاٹا، جگ چوکرٹی تیری اوٹ تکائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا پیسن پیس کے آیا کھاٹا، وست
 انت ہتھ کچھ نہ آئیا۔ مینوں پتہ نہیں تیری کدھر چلی گئی جوت والی لاٹا، سنگھ سوار اپنا مُکھ چھپائیا۔ اوتاراں کپھڑی ملی کھاٹا، سُنٹا
 لے نہ کھئے انگرائیا۔ پیغمبر کپھڑی کوٹے ناٹھا، چوڈاں طبق ویکھن نین اُٹھائیا۔ گرو گردیو کپھڑے ستھر لاتھا، یارڑے دینا سمجھائیا۔ ایس ویلے
 کوئی سہائی ہونے نہ ناتھ اناٹھاں، دین دُنی رہی کُرائیا۔ گرتھ ساشتر بٹھیرے پڑھ پڑھ تھکے گاتھا، دوس رین ڈھولے گائیا۔ کلجگ کوڑا نو
 کھنڈ پرتھی ست دیپ مارے واٹا، بھجے واہو داہیا، دھرم دا نشان کوئی رہیا نہ کوڑ وک گیا گھر گھر دے ہاٹا، ہٹوانا کلجگ اکو نظری
 آئیا۔ پتہ نہیں کتھے چلا گیا گوبند والا ہاٹا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر
 سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے ائے میریا ابا، میں تیرا راہ تکائیا۔ پیغمبر کہن بائے ساڈیا ربا، اسیں آمین یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ ساڈا
 ایمان تیرے حُکم وچ پھسا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ پتہ نہیں تیرا کتھے آسن لگا، چوڈاں طبق خالی روون مارن دھانہیا۔ پوتر رہی کوئی نہ
 جگ، کعبے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر ویکھیئے مُلا قاضی شیخ مسائک تیرے کلھے نال کرن دغا، دغا فریب وچ ویکھی خلق خدائیا۔ سانوں
 ہُن تے دس دے صدی چوڈھویں دے وچ پھیر کی ہونا آگا، اوہ آگن وچ تینوں سیس نوائیا۔ سانوں دس پھیر کس دا کران گے حجا، در
 کپھڑا ویکھن پائیا۔ اوہ کپھڑا ساڈی رکھوگا لجا، پروردگار تَدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے اوہ میرے ماہی پیارے گوہند، آجا میت مُرار۔ جے تیرا وقت سہنجنا ہونا ہند، بھارت کر
 اُجیار۔ میری سٹی دی کھول دے ہند، میرا نین دے آگھاڑ۔ میں چاہندی میرے توں پوجا مٹ جائے لنگ، اکو اشٹ ہووے کرتار۔ نو
 کھنڈ پرتھی ڈیرہ دے مینوں سنگھ، تے شبد شستر ہووے دھار۔ تیری سنی نہیں جاندی میتھوں ہند، ہندیا ویکھ سرب کرے سنسار۔
 ویکھ لے تیرے تیرے نالوں گئے کھنڈ، پریم وچ ملے نہ کوئی میت مُرار۔ میں آج نگاہ ماردی پرہ دے ویکھاں کایا جیو پنڈ، ساڈھے تین ہتھ
 مندر مینار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ہوئی بھکھار۔ دھرنی کہے وے میریا کھنا، کرشنا
 کدھر مکھ بھوئیا۔ کیوں بھلیا مینوں میریا راما، رمیا تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شاما، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پیغمبرو
 کوئی مینوں دیو پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر سُنائیا۔ محمد مینوں وکھا دے اپنا اماما، نور نورانہ نور الاہیا۔ گوہند دس دے جس
 نے پھنیا جوتی جامہ، جوتی جاتا دھردرگاہیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی تیرا لہنا دینا جس چکاؤنا، چکنی تینوں رہیا کرائیا۔ جس جگ
 جگ کھیل کھیلیا مہانا، ستجگ تریتا دوپرکلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیے اوہ جوتی جاتا، ہر کرتا اک اکھوئیا۔ نی اوہ
 پُرکھ بدھاتا، پارہرم دھردرگاہیا۔ جو تیرے نال جوڑے ناتا، ناتواں اپنا رنگ رنگائیا۔ بے شک تینوں ساری سرشٹی کھندی ماتا، ماتر
 بھومیے تیری کی وڈیائیا۔ دس تیرے کول کیڑا کھاتہ، کی وست رہی ورتائیا۔ نی تیرے اُتے اوتار پیغمبراں گرواں کیوں بنائیاں ذاتاں، ذاتاں
 پاتاں دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں شستراں نال کیتا اک دو جے دا گھاتا، سیس تن وجود کٹائیا۔ کیوں نہیں ستجگ تریتا دوپرکلجگ پرہ
 آگے کیتا ارداسا، بینتی وچ سُنائیا۔ دندیاں کڈھکے کرے ہاسا، نک رہیا چڑھائیا۔ پھیر ویکھیا ول شنکر کیلاشا، بن نیناں نین تکائیا۔
 برہمے آواز ماری تُوں وی آجا پاسا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشنوں تک لے کھیل تماشا، کی کلا کل ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے نی تُوں وی مل لے
 دنداں تُوں دنداسا، اپنا روپ لے بدلائیا۔ شاید پھر کریا کر دیوے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ نالے اُنگل پا کے وچ ناساں، نارد سہج
 نال سمجھائیا۔ نی مائیے دھرنیے کوجھیے کلیے مرنیے تیرے اُتے چوتھے سال نوں چڑھ جانی لاش اُتے لاشا، لشکر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ

لے نچدا ٹپدا کلجگ بدمعاشا، بدیاں اپنے نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دُنی دا اُلٹا دینا پاسا، پیشین گوئیاں گُر اوتار پیغمبر رہے وکھائیا۔
 دھرنی نیوں کے کہا میرا صاحب میریاں پُوریاں کرے آساں، آسا اپنے نال ملائیا۔ مینوں دے کے گئے بھرواسا، دھیج دھرم دھار درڑائیا۔
 جن بھگتاں دیوے شاباشا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ رنگ
 رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں ہونئی بھاگاں والی، میرے بھاگ ملی وڈیائیا۔ میرے اُتے کِریا کیتی جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی
 وڈیائیا۔ ہُن کلجگ دی عُمر نہ رہ گئی باہلی، سماں تھوڑا دتا سمجھائیا۔ تُساں بھگت بننا تے اپنی بناؤنی چال نرالی، وکھری جگت ونڈ
 ونڈائیا۔ تہاڈا بھگت دوار تے ایہو دھرمسالی، دھرم دوارا اِکو سوہیا پائیا۔ دیناں مذہباں توں اپنیاں جھولیاں کر لُو خالی، آتم پر ماتم بھنڈارا لُو
 بھرائیا۔ ستگر شبد دی مٹو اک دلالی، دُوجا وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُسیں جلوہ تکو جمالی، نُور نُورانہ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری انت آخری عرضوئی، عرض تمنا پرہ چرناں وچ
 ٹکائیا۔ پرہو تیرا نام دروہی، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ تیری کِریا توں بغیر بھگت بنے نہ کوئی، بھگوت ملن کھئے نہ جائیا۔ کلجگ اتم میری
 پت گئی کھوہی، لُجیا دین دُنی رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں کسے کوٹ نہیں ملدی ڈھوئی، اُتر پُورب دکھن پچھم رہے گُرائیا۔ میرے دھن بھاگ
 اچ تیرے چرن چھوہی، شوہر بانکے تینوں مل کے وچے ودھائیا۔ تیری مُحبت وچ گئی موہی، موہن مادھو تیرے رنگ سائیا۔ پتہ کر لے
 یاد کر لے جو اشارہ دتا کبیر نے لوئی، لوئناں توں پچھے لوئن لوئن وچوں کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ اٹھاراں کہے جن بھگتو پرہو دا تہاڈے اُتے رہے ہتھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کِریا
 کرے سدا سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھوڑی خاک رمائے تہاڈے مستک متھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ تُسیں اوس دے پیار دے
 ستھر جانا لتھ، اوہ یارڑا تہاڈی سیج لے ہنڈھائیا۔ تہاڈا لیکھا مکے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دھار اٹھ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 دسم دوار ایکنکار کر اِکٹھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہو دی خوشیاں والی بہار، پریم پریتی وچ رکھائیا۔ تہاڈا پورا ہویا وبار، ووباریو تہانوں دیاں سُنائیا۔

تھاڈا پرسدھ ہونا بھگت دوار، نو کھنڈ پرتھی وجی ودھائیا۔ تساں گھر دے کردے رہنا کارو بار، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ تھانوں ضرور آ کے ملیا کریگا تھاڈا یار، یرانے تھاڈے توڑ نیہائیا۔ جاگدیاں تے ستیاں دویاں روپاں وچ دیندا رہے گا دیدار، سٹمکھ ہو کے نظری آئیا۔ پورن جوت تے پورن ہووے سیکدار، پورن پورے رنگ رنگائیا۔ تھاڈی پرتی تسیں پرتی دے حکدار، پرتیم کولوں اپنی وست لینی چائیں چائیا۔ تسیں جگ چوگری دے برخوردار، بچے نئے روپ بدلائیا۔ تھاڈا مالک اک ایکنکار، اکل کل دھاری جو اکھوائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری تھاڈے آگے ارداس، نو نو سیس جھکائیا۔ تھاڈا سوہنا ویکھ کے سجیا دربار، میرے اندر وجی ودھائیا۔ میں وی تھاڈے نال بولانگا جیکار، ڈھولا ڈھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہماد جس دا انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھا یار اک اکلا سچ سوہلا سچ سچ سچ دئے سنائیا۔

۴۴

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات ویلے *

اٹھاراں ہاڑ کہے پرہ دا نام ہووے اکو تپا، ٹاپوآں دا باپو اپنا حکم سنائیا۔ جو آد آد وشن برہما شو جیا، انت انت گردیو گئے سمجھائیا۔ جس دا لینا دینا لیکھا باہر ہووے من متا، ستگر شبد شبد وڈیائیا۔ جس وچ بیو رہے نہ رتا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جو کلجگ کوڑی کریا کرے ہتا، ہتیا ویکھے خلق خدائیا۔ جو زرگن زرگن میل ملانے نتا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی سب توں وکھری ہونی ستا، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پرہ اکو ہووے نام، بھگتی بھگوان دئے درڑائیا۔ اکو ہووے جام، نام خُماری مست پیالہ دئے پیائیا۔ اکو ہووے کام، کرنی دا کرتا آپ سمجھائیا۔ اکو ہووے گرام، نگر کھیڑا اکو سہائیا۔ اکو کرنہار انتظام، بندوبست اپنے ہتھ وکھائیا۔ اکو میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ اکو کھیل کھیلے رمیا رام، رام راما ڈھردرگاہیا۔ اکو سجدہ قبول کرے کلام، کائنات توں باہر ویکھ وکھائیا۔ اکو شرع میٹے کوڑ غلام، بندھن

جگت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پرہہ دا اکو
 ہووے ناں، نر نرنکار دئے درڑائیا۔ اکو ہووے گراں، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ اکو سہائے تھان، تھان تھنتر دئے وڈیائیا۔ اکو پکڑنہار ہووے
 بانہہ، پھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ اکو بنے پتا ماں، پت پرمیشور نُوڑ الاہیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاں، آپ اپنا گھول گھائیا۔ جو کلجگ
 وچوں سَتجگ بدلے راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ پندھ مُکائے تھل اسگاہ، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پرہہ اکو ہووے تیرا نام یدھانا، نرور تیری سرنائیا۔ اکو ہووے شبد ترانہ، تریا
 توں باہر سوہیا پائیا۔ ایکا ہووے ساچا گانا، بنا رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اکو مندر ہووے مکانا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اکو حُکم ہووے
 اکو دیونہارا دانا، داتا دانی اک اکھوائیا۔ اکو رام اکو ہووے کابنا، گھنٹیا اکو سوہیا پائیا۔ اکو پیغمبر ہووے نُوڑ الاہی جو سچ دئے کلاما،
 کلمہ کائنات درڑائیا۔ سو اتم میٹے اندھیری شاما، شمع نُوڑ جوت کرے رُشنائیا۔ جو پیغمبران دئے پیغاما، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پرہہ دا اکو ہووے اِشٹ، اِشٹ دیو اک
 اکھوائیا۔ ناتا جوڑے سرب سرشٹ، سرب سریشٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو اشارہ کیتا رام وششٹ، وشیاں توں باہر سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہہ دا چپنا اکو ناؤں، نر نرنکار رہیا
 درڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی گراؤں، تن وجود سوہیا پائیا۔ بن رسنا جہوا انتر زرتتر کرنا واہو واہو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سجن سہیلا
 اک اکیلا سَتگر شبد مناؤ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاکوں ہنس اڈائیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاؤ، بل
 بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نیھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہہ
 دا اکو ہووے دوار، ست سچ مل کے وجے ودھائیا۔ اکو ہووے جیکار، ڈھولا اکو گائیا۔ اکو ہووے نمسکار، نو نو لاگے پائیا۔ اکو کھیل
 کرے کرتار، قُدرت قادر نُوڑ الاہیا۔ جس تہاڈی رُت بسنت کیتی بہار، پت تہنی نام نال مہکائیا۔ سو ویکھنہارا اپنی گلزار، گلشن تکی
 چائیں چائیا۔ جس نوں سارے کھندے پروردگار، جلوہ گر نُوڑ الاہیا۔ اوہ بنکے بھگتان خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا

سارے کردے انتظار ، بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ آوے اپنی دھار ، دھرنی دھرت دھول دھول سُہائیا۔ جتھے ستگر شبد دئے اشار ، بن سینت سینت دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر ، آپ اپنی کِریا کر ، دیونہارا ساچا ور ، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہہ دا اکو کلمہ ہویئے کائنات ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو ویکھنہارا ہویئے پرانت ، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ اکو ساچا جوڑے نات ، رشتہ اپنے نال رکھائیا۔ اکو بھیو کھولے باطن بات ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی سُہنجنی ہوئی رات ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تسیں چار ورن دی اک جماعت ، جگ چوکرئی لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر ، آپ اپنی کِریا کر ، دیونہارا ساچا ور ، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے بھگتو تُساں پایا نام رس ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جس دے سارے ہونے وس ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کلجگ میٹنی رین اندھیری مس ، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ اُس دا میلا کرنا ہس ہس ، درشن کر کے خوشی بنائیا۔ صفتاں نام ڈھولے گاؤ جس ، راگ راگنی نال سمجھائیا۔ بن رسنا لوو رس ، رسک رسک بوند سواتی ناہی کول ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر ، آپ اپنی کِریا کر ، دیونہارا ساچا ور ، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگتو پرہہ دا گاؤنا اکو گیت ، گوبند دیونہار وڈیائیا۔ اندروں پوتر کرنی نیت ، کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتش کرنا ٹھانڈا سیت ، اگنی تت بھجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت ، گوبند تیرا نام ڈھائیا۔ تُوں سدا ترے گن اتیت ، ترے بھون دھنی تیری اوٹ رکھائیا۔ میں دوس وچارا عزیز ، اعظم تیرے آگے آس رکھائیا۔ ست دھرم دی دے تمیز ، طبیعت اندرے اندر بدلائیا۔ مینوں جن بھگتاں ملن دی ریجھ ، سچ سندھیسیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر ، آپ اپنی کِریا کر ، کرے کھیل ساچا ہر ، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہہ دے لاگو ایکا چرناں ، چرنودک جام دئے پیائیا۔ جھگڑا میٹے ورنان برناں ، شرع سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس کلجگ اتم سب کچھ کرنا ، کرنی دا کرتا دھردرگاپیا۔ اُس دا ڈھولا سب نے پڑھنا ، تُوں میرا میں تیرا راگ سمجھائیا۔ سب نے چوٹی منزل چڑھنا ، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ اکو نام سب نے پڑھنا ، اکو رنگ دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر ، آپ اپنی کِریا کر ، دیونہارا ساچا ور ، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو سارے اپنی ویکھو منسا ، من ممتا دُور کرائیا۔ ہرجن سہیلے بنو ہنسا ، گوبند گر گر ویکھ وکھائیا۔ دھرم دی دھار بناؤ ہنسا ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تسیں اُس

پرہو دی انسا، جگ جگ جس دے ڈھولے گائیا۔ شبدي دھار دیونہارا بنکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری بینتی اک آخیری، اکھراں باہر جنائیا۔ ساڈا مالک جس دے چرناں
 بیٹھ میری پیری، چار جگ دے شاستر جس دی دین گواہیا۔ اُس دا کھیل تکو تقدیری، کی دھر دا حکم ورتائیا۔ جس دے کول امیری
 فقیری، فقرے ڈھولے گیت دھر دے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پرہ چرن کرنی سیوا، سیوا ستگر وچ سائیا۔ اکو نام جینا جہوا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دینا سنائیا۔ اکو
 مستک منیا لاؤنا تھیوا، تھر گھر واسی ویکھ کے خوشی بنائیا۔ ساچا نام ہووے تھادی اُتے رسنا جہوا، دوس رین ڈھولے گائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادا مالک سری بھگوان،
 ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دھر دا کھن، رمیا ہو کے رام وچ سائیا۔ جس نے لکھ چوراسی بردے بنائے غلام، غربت اندروں
 باہر کڈھائیا۔ پھیر بن کے دھر امام، چولا اپنے تن سجائیا۔ پھیر کھیل کرے بھگوان، بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ اک دوجے دی کرو پہچان، بن
 اکھاں اکھ کھلائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں پرہ کرے کلیان، کائنات دا پنڈھ مکھائیا۔ جو سب کچھ جانی جان، دیونہارا ویکھنہارا دھر
 درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادا آؤنا
 جانا لیکھے جائے لگ، تھت میری وجے ودھائیا۔ ساچا مان ملے جگ، جاگرت جوت رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بھجوانی آگ، اگنی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ امرت رس پیالہ بھرنا مد، مگدھ مورکھان ڈیرہ ڈھاپیا۔ تھادے نالوں کدے نہ ہووے الگ، جوڑا ستگر آپ سہائیا۔
 تسیں اُس وانگ بگلے پڑے رہنا نہیں بگ، جگت ترسنا دئے مٹائیا۔ تھادی آشا منشا پوری کرے سب، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دھار
 نوں سارے کہندے نور الہی رب، جلوہ گر خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری خوشی والی خوشحالی، خوش خبری دیاں جنائیا۔ پر پڑکھ دی اولڑی چالی، چال نرالی آپ
 رکھائیا۔ جگت جہان دا بن کے مالی، لکھ چوراسی بوٹے ویکھے تھاون تھائیا۔ دین دُنی دی شرع میٹے لیکھا مکے رین اندھیری کالی، کلا اپنی

اک ورتائیا۔ جس دی آئیو نہیں رہ گئی باہلی، بھتی ونڈ نہ کھئی ونڈائیا۔ میں ٹھاڈے آگے بناں سوالی، خالی جھولی دیاں وکھائیا۔ ویکھیو کلجگ دی دھار کوئی بنیو بھگت نہ جعلی، کریا کوڑ نہ رنگ رنگائیا۔ ٹھاڈا بھگت دوارا نوکھنڈ دی ہووے دھرمسالی، دھرم دوار اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ٹھانوں خوشیاں نال دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ ٹھاڈا لیکھے لایا آون جان، سر سر ہتھ اٹھائیا۔ تسان ڈھولا گایا وشنوں بھگوان، جے جیکار دتی سنائیا۔ ٹھاڈا لیکھا رسیا نہ وچ جہان، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ تسیں خوشیاں ڈھولے گاؤنا گان، گا گا شکر منائیا۔ کریا کرے میرا بھگوان، مہربان دیا کھائیا۔ میں وی اوسے دے چرن رکھاں دھیان، نو نو سیس جھکائیا۔ سو ستگر شبد ہو بلوان، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جو لیکھا جانے گوپی کاہن، رمییا رام رام کھوج کھوجائیا۔ جس دا روپ الاہی امام، عملان تون باہر اک اکھوائیا۔ سو ٹھاڈے ڈکھڑے میٹے تمام، طرح طرح نال سمجھائیا۔ جگت شرع دا رہے نہ کھئی غلام، غربت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آپ بن کے دھر امام، نور نورانہ کرے رشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹھاڈی ایتھے اوتھے دو جہاناں اکو رکھے شان، شان و شوقت نال سچکھنڈ دوار جانا چائیں چائیا۔

* ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سبھاگ وتی دے نوٹ *

ہاڑ کہے میرا دوس دہاڑا اکتی، سمت شہنشاہی یاراں مل کے وجے ودھائیا۔ میرا مالک خالق پت پرمیشور کھلاپتی، پروردگار سانجھا یار نور الاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی شبدی دھار دیونہارا متی، دھر سندیسہ نر نریشا آپ جنائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں بھیو پائے کوئی نہ رتی، قیمت کہن کچھ نہ پائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی کلجگ اکن بھجائے تتی، پون پوناں اپنی دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ ساچا بھیو کھولے نرنکار، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو آد جگادی پاوے سار، برہم برہمادی ویکھ وکھائیا۔ شبد انادی بول جیکار، دو جہان کرے شنوائیا۔ دیا باقی کر اجیار، کھلاپاتی

ڈگمگائیا۔ دو جہاناں ویکھنہار، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ رو سس جس دے سیوادار، دھرنی دھرت دھول دھول نو لاگے پائیا۔ سو کرنی دا کرتا کھیل کرے آپ کرتار، قدرت قادر نور الہیا۔ جس دی آشا رکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میٹنہارا دھواں دھار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نور کرے رُشنائیا۔ میں اُس دے چرن کول اُپر دھول جانا بلہار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ہاڑ کہے میں جُگ جُگ گیا لنگھدا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ انت اکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پرہو تیرا کھیل تکان سورے سرینگ دا، ہر کرتے تیری دھار ویکھ وکھائیا۔ پیار بخش دے بھگتاں سنگ دا، دوسر اوٹ نہ کھئے نکائیا۔ نشان میٹ دے تارا چند دا، صدی چوڈھویں ویکھے نین اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت پنج دا، پنچم میتے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ ہاڑ کہے صدی چوڈھویں پھردی ٹھی، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے قدمان ڈھٹھی، نیتر لوچن نین مذہب نظر کیسے نہ آئیا۔ مالک خالق اُلٹی گیزنہارا لٹھی، دو جہان سیری بھگوان دے بدلایا۔ جھگڑا تک لے مندر مٹھی، دین دنی دے کعبے رہے گُرائیا۔ نگاہ مار لے اٹھسٹھی، چاروں گُٹ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارے اگن تپائی بھٹھی، بھٹھیارا ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بن قدمان توں نسدی، چوڈاں طبقات پندھ مُکائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے گاواں صفتاں والے جس دی، بن رسنا رسن سُنائیا۔ اُمت نبی رسولاں ویکھ کے ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری کھیل تکان پرتکھ دی، پاربرہم پرہہ پردہ دینا کھلایا۔ میں ونجارن ہوئی تیرے لوچن نین اکھ دی، آخر میلا لینا ملایا۔ محمد آشا تک لے جو تیرا راہ تکدی، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ اپنی وحدت ویکھ لے پگ دی، کلمہ کلمے نال بدلایا۔ کی کھیل ہوئی اتم یک دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک نور الہا، الفیے توں باہر دینا سمجھائیا۔ توں مالک خالق بے پرواہ، بے عیب نور الہیا۔ میری قبول کریں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سنگ محمد چار یار میرے گواہ،

شہادت کلمے والی بھگنائیا۔ نگاہ مار میرے محبان، مہربان محبوب نور الہیہ۔ تیرے قدم بل بل جان، قدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ میں اچی کوک اٹھا کے کہاں بانہ، زمیں اسماناں دیاں دکھائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی بڈھی ہوئی وانگ کان، ہنس روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے نے سور کھادھا کیسے نے کھادھی گان، پشو مانسا کھل لہائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار انت کریں حق نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا محمد نال وعدہ، لاشریک دیاں جنائیا۔ تُوں اپنا حکم ورت باقاعدہ، قاعدہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مینوں کدے نہ کریں علیحدہ، وکھرا جز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت اخیر بے نظیر مینوں کلمے دھار دینا فائدہ، مفاد تیرے چرن کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ست دے مالک دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک وزی زما ذوقو زود نکھستے گما زوقے جُم زنی زوا زوشے عرضا کھفنی جد زوق و زمد شاہے شوی عرشے نوی نورے الہ میرے بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں انت اخیر ہوئی بھکارن، بھکھیا ڈھر دینی ورتائیا۔ نرگن دھار تیرے پیار بنی ونجارن، دوسر ہٹ کدے نہ جائیا۔ تُوں شاہو بھوپ میری سرکارن، شہنشاہ نور الہیہ۔ میں کوک کوک لگی پکارن، چوڈاں طبق طبق سنائیا۔ محمد آوازاں لگی مارن، رسؤل رسم نال ملائیا۔ چار جگ لگی پکارن، تُوں ہی تیرا نام خدائیا۔ قرآن مجید دئے ادھارن، اُدے است تیری وڈیائیا۔ میرے مالک خالق کس بدھ نواں گھڑنا گھاڑن، گھڑن بہنہار دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں یاد دوس اکتی ہاڑا، پائے اف میری دہائیا۔ جس دن محمد شریعت لایا اگھاڑا، شرع تیرا نام کلمہ نظری آئیا۔ کعبیاں باہر پھریا وچ اجاڑا، جنگل جوہ پرہاس دین گواہیا۔ لوں لوں رہیا پکارا، دروہی کیتی بہتر ناڑاں، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میرے شاہو بھوپ پروردگارا، نور نورانے نور الہیہ۔ میرے امام امام ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرنا رُشنائیا۔ ڈھر پیغام آیا جبرائیل سنایا نعرہ، حق حق دتا درڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا ہووے انت کنارہ، پاندھی تیرا پندھ مکائیا۔ تُوں نرگن دھار سن گفترار، گفٹ شنید دئے سنائیا۔ اوہ تک لے تیرا جھگڑا چھڑن والا وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا بھيو آپ چکائیا۔

اِکّی ہاڑ کہے محمد بنا سواس توں بھری آہ، ہتھ پيشانی اُتے ٹکائیا۔ یں نیناں نین اٹھا، یں اکھاں اکھ کھلائیآ۔ یں ہتھاں کر دُعا، یں سجدے سیس جھکائیآ۔ تُوں مالک میرا جلوہ گر خُدا، نُور نُورانہ نُور الایہیا۔ میرا لہنا دینا سمجھا، دھرنی دھرت دھول درڑائیآ۔ جھٹ جبرائیل پیغام دتا پہنچا، سندیسہ سہج سُبھائیآ۔ اپنی اُمت تک لے راہ، نبی رسُول ویکھ وکھائیآ۔ تیرا لہنا دینا مُکنا مُکاوے آپ محبان، محبان بیدو اپنا حُکم ورتائیآ۔ تیرے تیرے نالوں ہون جُدا، سنگی سنگ نہ کھئے نہائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تکنا نُور الاہ، عالمین آپ سمجھائیآ۔ جو دو جہاناں ہووے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیآ۔ تیرا لہنا دینا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیآ۔ امام اماما ویس وٹا، نُور نُورانہ دُگمگائیآ۔ نالے بنا قلم توں لیکھا دتا لیکھا، کاغذ شاہی رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ جس نوں دین دُنی وچ سمجھے کوئی نہ، عالم فاضل بھیو کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ہُن کھیل نہ رہنی لُک دی، لُقمان میتوں رہیا درڑائیآ۔ پرہو دی دھار کدے نہ رُکدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ انت اِکو آواز ہونی اِکو نام کلے والی تُک دی، دو جہان کرے سنوائیا۔ مان وڈیائی نہیں کیسے جنی ککھ دی، بھگت جنے کھئے نہ مائیآ۔ صدی چوڈھویں میرا انت اخیر کھیل ویکھیں ننگ بھکھ دی، محمد شہادت رہیا بھگتائیآ۔ مُحبت رہنی نہیں ماں پُت دی، پتا پُوت نہ گود ٹکائیآ۔ کھیل ویکھنی کلجگ کوڑ کڑیاری رُت دی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی چھپ دی، چھپر چھنناں سارے وچ ودھائیآ۔ میری صدی اخیر آخِر کار ہونی لُٹ دی، دھرم دی دھار نہ کھئے جنائیآ۔ سب دی اوڈھ ویکھو نکھڈی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کھیل بے نظیری، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیآ۔ میرے کول پیغمبراں والی تحریری، جس دا اکھڑ سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ میرے وچ شرع والی زنجیری، جس دی کڑی سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ میرے وچ جھگڑا ویکھنا غریب امیری، امراید دا مالک ویکھ وکھائیآ۔ میرے وچ کھیل تکن شاہ حقیری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیآ۔ میرے وچ انت نو کھنڈ پرتھی ہونی دلگیری، ست دیپ سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجویں سال نوں کوئی رہنی نہیں میری پیری، پیرے غُوش قُطب بیٹھن سیس نوئیآ۔ میرے پروردگار سانجھے یار نوں دھار کرنی تعمیری، جس دا بھیو کھئے نہ پائیآ۔ جس دین دُنی دی انت زرتہ بدل دینی ضمیری، جُگ جُگ ویکھ

وکھائیا۔ لیکھا جانے تن وجود سریری، شریعت ڈیرہ ڈھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا
 آپ ملائیا۔ اکتی ہاڑ کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا وچ سیس نوائیا۔ میرے صاحب کرنی سخاوت، وست نام ورتائیا۔ پریم پیار دی دینی
 نیامت، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر تیری خوشیاں والی ہووے قیامت، قیام گاہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تون مالک خالق
 اکو رہیں صحیح سلامت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دنی مانو ذاتی ہوئی آنجانت، پریم پُرکھ پرما تم تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اکتی ہاڑ کہے میں سنڈیسہ دیوان آپ، آپ اپنا بھیو چکائیا۔ پُرکھ اکالا
 سب دا مائی باپ، پوت سپوتے ہرجن اپنے گود ٹکائیا۔ تون میرا میں تیرا جس دا جاپ، آتم پرما تم مل کے وچے ودھائیا۔ سو میٹنہارا تینوں
 تاپ، ترے گن اتینا آپ اکھوائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں سنڈیسہ دتا پات، پترکا شبد گرو شنوائیا۔ جو کلجگ انت میٹنہارا اندھیری
 رات، ستجگ سچ دے چمکائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، دین دنی آتم پرما تم سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لہنے کلا پات، پت
 پریشور اک اکھوائیا۔ اکتی ہاڑ کہے میری خوشیاں والی رات، بھنڑی زین مل کے وچے ودھائیا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں
 چرن پریتی بخشے نات، میلا میلے سہج سبھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نوجوان بخشے دات، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ درشن دیوے اک
 اکانت، اک اکلا ایکنکار نظری آئیا۔ امرت بخشے بوند سوانت، اگنی تت تت بھجھائیا۔ لہنا دینا مٹکاوے لوک مات، آون جاون پنڈھ مٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت
 جن بھگتاں پُچھنہارا وات، واتا ورن ویکھے خلق خُدائیا۔

۷۸۱

۷۸۱

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

نارد کہے میں ویکھن آیا پروشٹا پہلی ساون، کی سانوریا اپنا کھیل کھلائیا۔ مینوں یاد آوندی کی سنڈیسہ دے کے گیا بل دوارے باون،
 بن اکھراں نراکھر دھار دھار وچوں جنائیا۔ کی اشارہ دتا سینتا ست دھرم دی رامن، رمیا اپنا بھیو چکائیا۔ کی کھیل جنایا کرشنا کابن، گھنٹیا

اپنا پڑدا لاپہیا۔ کس بدھ پیغمبران پکڑیا دامن، دامنگیر کی جنائیا۔ کس دھار وچوں گرو گُردیو سُنایا نامن، ناؤں زرنکارا اک درڑائیا۔ چار جگ دا کھیل تکیا جو دکھایا سری بھگوان، بھگون اپنا بھیو چُکائیا۔ میرے انتر نرنتر نراکار زرنکار دتا چانن، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا شبدان توں شبدی دھار دتا گیانن، بنا اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ بنا حرف حرُوف دسیا کلمہ کلامن، کائنات باہر سمجھائیا۔ نارد نگاہ مار لے کلجگ انت اندھیرا شامن، شمع نؤر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کی کھیل کرے پنت پاؤن، پاربرہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ بھاگ لگاوے کھیڑا کون گرامن، گرہ مندر کون سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نارد کہے سُن ساؤن مِترا میت، پریمیا پریم وچ جنائیا۔ مینوں ڈھولا دسدے گیت، گوہند دھار دھار سمجھائیا۔ جس نال میرا تن وجود ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں پندھ دینا مُکائیا۔ ست سچ دی دس پریت، پریت ملے چائیں چائیا۔ ٹھگوری رہے کوئی نہ چیت، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ میرا میلا ہووے نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ نارد کہے ساؤنا میرا پورب تک لے عرصہ، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جو اشارہ دے گیا گوہند اُتے سرسا، جلدھارا وہنن نال وڈیائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی اک اک دا آوے برسا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نراکار زرنکار دیوے درسا، دید عید عید دید ہووے رُشنائیا۔ سؤرپر مردانہ ہووے مردا، مہربان محبوب اگم اتھاپیا۔ جو بھگت سہیلا غریب نائیاں ونڈے دردا، دُکھ بھہ بھجن ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا شرع قتل کردا، قاتل مقتول دا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ اُس دا دو جہان اکو نام ندھان دا ہووے پرچہ، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم سُنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں بھوکھتاں وچ کیتی چرچا، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نارد کہے ساؤنا میری ویکھ لے بھج گئی بودی، بُدھیوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا تک لے جو نال ویدی سوڈھی، سوہنیا تینوں دیاں درڑائیا۔ نگاہ مار لے میرا لہنا دینا نال دین دنی دے جوگی، جُگیشراں بھیو چُکائیا۔ میں پریمیاں پیاریاں بنیا نہیں انت لوبھی، لالچ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں ایوں دسدا بنا پُرکھ اکال توں بھگتاں چُکنا کیسے نہیں گودی، گوداوری دا کندھا گوہند نال دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے ساوَن جی نو سؤ چُرانے چوکڑی جُگ دیاں ویکھو دھاراں، دھرم دھرم
 دھرم نال درڑائیا۔ نِت نوت دیاں ویکھو بہاراں، رُڑی رُڑی رُت نال مہکائیا۔ کی کھیل کرے کرنی دا کرتا وچ سنسارا، سَتگر شبد شبد
 شنوائیا۔ کون رُوپ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ کون نام ہووے نعرہ، نر نرائن کرے شنوائیا۔ جس دا بھيو ابيدا گہرا، گہر
 گور اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس دا اکو وسنا کھیڑا، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جو کلجگ انت سِری بھگونت سب دا بنہنہارا بیڑا، نئیا نوکا اکو نام
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ساوَن کہے سُن نارد مِیت، سَجنا دیاں
 جنائیا۔ میرے پرہو دی سب توں وکھری ریت، ریتوان اگم اتھاپیا۔ جس نے مینوں کیتا ٹھانڈا سیت، اگنی تَت تَت بُجھائیا۔ دُھر دی
 بخش اک پریت، پریم میلا چائیں چائیا۔ میری نرکار نے بدلی نیت، نیتوان دتا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں ہست کیت، کیت
 کیتاں ربیا سائیا۔ اوسے دے حُکم وچ میرا وقت ربیا بیت، بیتیا حال دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساوَن کہے ناردا میں آد جُگادی ٹھنڈا، اگنی تَت نہ کھئے تپائیا۔ میرا بھيو پائے کوئی نہ پنڈا، جگت
 وِديا نہ کھئے چُڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا جُگ چوکڑی وچ برہمنڈا، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ میں سچ دساں میرے دوس گوہند پہلی وار میان
 چوں کھچیا کھنڈا، کھڑگ جگت نیتراں جنائیا۔ نالے خوشیاں وچ تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میرے پیار وچ
 پہلے دِن مادھو بیراگی پرہو دی یاد وچ لگا بندہ، بندھن دین دُئی تڑائیا۔ ساوَن کہے ناردا میرا لہنا دینا لیکھا نال پُری اندا، اند اند وچوں
 جنائیا۔ میں سچ دساں میرے دوس زویداس دا قبول ہویا کسیرا وچ گنگا، قیمت کوڈیاں والی پائیا۔ میرے دوس سَتگر نانک نرکار نرنکار
 چھپایا پنجہ، پنچ آب دی دھار نال وڈیائیا۔ میرے دوس تُوں میرا میں تیرا گیت گایا پری ارمبھا، چوڈاں رتناں وچوں ملی مان وڈیائیا۔
 میرے تیوہار وچ محمد یاد کیتا نور الہ یکشمبھا، شبے روز ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ساوَن کہے ناردا میں آد جُگاد پرہو پیار وچ ترسدا، پریمیا تینوں دیاں جنائیا۔ میں ونجارا جُگ چوکڑی اکو برس دا،
 آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا صاحب سوامی میرے امرت انتر برسدا، میگھ میگھلا نام جنائیا۔ میرا لیکھا مکے جگت جہان حرص دا، ہوس

آگے نہ کھٹے بنائیا۔ میرا اگو اشارہ جگ چوڑی کلجگ اتم والی غرض دا، بھيو ابھیدا دیاں کھلائیا۔ پرہو تیرا کھیل تکنا جودھے سؤریر
 مردانے مرد دا، بلدھاری تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا ویکھنا نو ستّ غریب نایان درد دا، دردی ہو کے درد وندائیا۔ کھیل تکنا شرع چھری
 والی کرد دا، کرنی دے کرتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ نارد
 کہے ساونا میرے انتر آئی بھاگھ، بھاگھیا دیاں جنائیا۔ بے شک میں پنڈت پُرانا بڑا گُستاخ، غُصے اندر اپنی لوان انگڑائیا۔ ستّجگ تریتا
 دوپر کلجگ پرہ دی دھار بنیا رہیا شاخ، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سندیسہ بن اکھراں دینا اکھ، سچ نال درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
 میرے نال ویکھ لے راس، نو ستّ نچے ٹپے واہو داہیا۔ دھرم رہیا نہ کیسے پاس، پاسا دین دُنی گئی بدلائیا۔ پوتر رہیا نہ پون سواس، ساہ
 ساہ نہ پرہو دھیان لگائیا۔ بن ہر نامے خالی دسے لاش، سچ رنگ نہ کھٹے رنگائیا۔ میرا انتشکرن ہویا اداس، حیرانی وچ میری دہائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے ساونا دین دُنی ویکھ لے تپدی، اگنی
 تت نہ کھٹے بھجائیا۔ پرہو دا نام رسنا بلان نال سرشٹی چیدی، پردے ہر نہ کھٹے وسائیا۔ جگت مایا روپ بنی سپّ دی، موہ وکارا ڈنگ
 چلائی۔ مُحبّت رہی نہ کیسے پریشور پت دی، پاربرہم پرہ ملن کھٹے نہ پائیا۔ سرشٹی پیاسی ہو گئی پتا پوت رت دی، پریم رنگ نہ کھٹے
 رنگائیا۔ وڈیائی رہی نہ دھیرج جت دی، سادھ سنت ستّ وچ نہ کھٹے سمائیا۔ میتھوں خبر سن لے اک ستگر شبد والے خط دی، جو بن
 اکھراں رہیا درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ہونی ٹپدی، ٹاپوآں وچ پئے دہائیا۔ محمد دی اُمت ہونی چھیدی، چند ستار دین گواہیا۔
 نو کھنڈ پرتھی بیڑی چڑھنی پپ دی، شوہ دریا پار نہ کھٹے کرائیا۔ سب دی جھولی دسنی سکھ دی، سچ وست نہ کھٹے ٹکائیا۔ اُس ویلے
 کھیل کرنی پرہو پرتکھ دی، پاربرہم پرہ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ ساون کہے نارد میں خوشیاں دے وچ چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ میں شبد دا نراکھ دھار اکھ پڑھیا، بن جگت ودیا دیاں
 سمجھائیا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑیا، چیتن اپنا بھيو جنائیا۔ جو ستّ سرؤپ شاہو بھوپ نرگن دھار دسے کھڑیا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 نظری آئیا۔ جس نرگن سرگن سرگن اپنا پلو آپے بھڑیا، دوجا سنگ نہ کھٹے بنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ

ابناشی کلجگ اتم توڑنہارا ہنکار گڑھیا، ہوے ہنگتا دُور کرائیا۔ میں اوسے دی سرن سرنائی پریا، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ ساون کہے ناردا میں اکھر ویکھیا انڈیٹھ، جگت پئی نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جس دی لمبائی سوا گٹھ، جگت بالشت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس وچ پُرکھ اکالا دین دیا لا بدل کے بیٹھا پٹھ، کروٹ اپنی آپ جنائیا۔
 وشن برہما شو اپنی پورب ہتھ وچ لے کے چٹ، سمنکھ ہو کے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ ساون کہے ناردا میری ویکھ لے بوندا باندی، پرہو دتی مان وڈیائیآ۔ میں آد جگاد جگ چوکری پاندھی، بن
 قدم چلاں چائیں چائیا۔ میری آشا توں میرا میں تیرا رہی گاندی، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میری آشا پرہ دے در دی رہی باندی،
 بندنا وچ سیس نوئیا۔ میں کھیل تکان دُنیا وچ سور گان دی، غریب نیناں دھیان لگائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کان دی، ہنس روپ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ پت رہی نہیں کیسے ماں دی، پتا پوت نہ گود سہاپیا۔ وڈیائی رہے نہ کیسے بانہہ دی، باہو بل نہ کھئے چٹرائیا۔ شہنشاہی نظر
 نہ آئے کوئی نیاں دی، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ وڈیائی رہی نہیں پرہو دے ناں دی، نر نرنکار ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سُنائیا۔ ساون کہے ناردا میرا وقت سہنجنا آیا، پرہ سوہنی دئے وڈیائیآ۔ جس نرگن
 دھار رنگ رنگایا، انڈیٹھڑا آپ چڑھائیا۔ میرا میلا میلیا سہج سُبھایا، ستگر شبد نال جڑائیا۔ جس اپنا بھیو چکایا، پردہ چار کُنٹ اٹھائیا۔
 میں نو نو لاگاں پایا، قدم بوسی وچ سیس نوئیا۔ میرا مالک خالق دُھردرگاہیا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نے سیتل دھار امرت میگھ
 برسایا، میری اگنی تت بُجھائیا۔ میں اوسے دا شکر منایا، منسا اوسے چرن ٹکائیا۔ جو شبد سندیسہ رہیا سُنایا، انسنت رہیا درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ ساون کہے ناردا پرہ سندیسہ دیوے حق،
 حقیقت وچوں جنائیا۔ جس وچ نہیں کوئی شکوہ شک، شکوک رہیا مٹائیا۔ اٹھ کے بنا نیناں توں تک، بن اکھیاں اکھ کھلائیآ۔ کی کھیل
 کرے پرمیشور پت، پاربرہم کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دین دنی دی ویکھنی من مت، من بڈھی کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ نو ست ابلے
 رت، تتو تت تپائیا۔ اوہ جانہارا مت گت، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے ساوَنّا مِیں پرہ دی تکی شکت، جگت شخصیت سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جس نے تیرا سہنجنا کیتا وقت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ اُس نے ہرجن اُدھار نے بھگت، بھگن ہو کے دیا کھائیا۔ جس دا سہنجنا ہویا وقت، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق بن کے والی عرش، عرشی پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرے مہربان ہو کے اُتے فرش، فرشتے خاکی رنگ رنگائیا۔ ہرجن دے کے اپنا درس، نوری چند دئے چمکائیا۔ جس دا خوشیاں والا ہووے برس، دوس زین اپنا رنگ وکھائیا۔ تیرے اُتے کرے ترس، رحمت سچ سچ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساوَن کہے ناردّا میرا پرہو دُھر دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اُس آگے بینتی کر تُوں آپ، آپ اپنا سپس نوائیا۔ صاحب سوامی انترجامی سرشتی درشتی اندر دس دے اکو جاپ، دوسر اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا آتم پرما تم تیرا ہووے جاپ، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری لیکھے لے آج دی رات، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ لیکھا لیکھ دے دُھر دے شبد نال شاہی قلم دوات، کائنات دے مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرا بھگت تیرا پریم ہووے نات، رشتہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ امرت بوند بن رسنا دے دے سوانت، نِجھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ سچ سوامی ہرجن کر دے آپ اکانت، اک اکلے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساوَن کہے ناردّا پرہو بینتی کرے منظور، منسا اپنے نال رکھائیا۔ جو آد جگادی حاضر حضور، حضرتاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا جوت اگنی نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلنا جس دا دستور، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس لہنا دینا پورا کرنا جو موسیٰ آسا رکھ کے گیا اُتے کوہ طور، ثریا دی دھار ویکھ وکھائیا۔ جو خواہش رکھی انت سولی چڑھن لگے منصور، منسا پرہ دے چرن ٹکائیا۔ جو عیسیٰ پیغام دتا میرا باپ آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ محمد زمینول زوا جولے از کہے کے کیتا مشہور، مشورہ کلمہ نام جنائیا۔ نانک گوبند دھار کھیل تک کے چرن حضور، چرنودک بن رسنا مکھ چوائیا۔ سو مستی دیونہارا نام سرور، سرتی شبد وچ ملائیا۔ جن بھگتاں آشا منسا کرے پور، پورن برہم دئے سمجھائیا۔ اندروں گڑھ توڑے غرور، غربت

کوڑ باہر کڈھائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ منوآ من نہ بئے فنُور، جس سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ساون کہے ناردا پُرکھ اکال دِیا کھوایگا۔ بھگت سُپیلے ویکھ وکھوایگا۔
 گر چیلے میل ملاویگا۔ سجن سُپیلے رنگ رنگوایگا۔ اچرج کھیل اگما کھیلے، ستجگ ست ست پرگٹوایگا۔ جو وسنہارا دھام نویلے، سو
 دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لاویگا۔ جس دا لہنا لیکھا سمند ساگر ٹلے پربت جنگل ییلے، جوہاں جگت جہان پھول پھلاویگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا سنگ نبھوایگا۔ ہر ساچا سنگ نبھائیاگا۔ دین دِیاں کھائیاگا۔ بھگت
 سُپیلے ویکھ وکھائیاگا۔ جنم جنم دے لیکھ بدلائیاگا۔ مستک لا کے اپنی میخ، نوری چند چند رُشنائیاگا۔ جس جھگڑا میٹنا مُلا شیخ،
 مسائکاں اپنا حُکم ورتاویگا۔ سو وس کے سبیل دیس، ساڈھے تِن ہتھ سوبھا پائیاگا۔ کلجگ انت بن کے نر نریش، نر نرائن حُکم ورتائیاگا۔
 جس لہنا دینا پُورا کرنا وشن برہما شو گنیش، گنپت اپنی گنڈھ بندھائیاگا۔ اوتار پیغمبر گر جس در تے ہونے پیش، پیشین گوئیاں سب
 دیاں ویکھ وکھائیاگا۔ جس کلجگ انت میٹنا کوڑ کلیش، کلا دھاری آپ ہو جائیاگا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا پھول
 پھلائیگا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکرئی ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایگا۔ جس دی صفت وڈیائی کردا سہنسر مکھ شیش، دو
 سہنسر جہوا سنگ رکھائیاگا۔ اُس دا اولّا سب توں تک لے بھیس، بھیکھادھاری اک اکھوایگا۔ جس دین دُنی تکی ملیچھ، نو ست پھول
 پھلائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائے گا۔ میری سہنجنی تک لے رت، رتڑی
 پرہ دتی مہکائیا۔ میں بینتی کران ابناشی اچت، پاربرہم در تیرے سپس نوائیا۔ کِرپا ندھان سِری بھگوان بھگت سُپیلے بنا لے اپنے ست،
 اپرادھی رین کھئے نہ پائیا۔ آتم دھار تیرے ڈلارے پت، پتا پوت لے گل لائیا۔ کوڑی کِرپا انہاں دے اندروں جڑ پٹ، بٹنے والیا اپنا کھیل
 کھلائیگا۔ آتم دھار پر ماتم تیرے نالوں جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوراسی آون جان وچوں جان چھٹ، جم کی پھاسی دینی
 کٹائیا۔ رائے دھرم لئے نہ پچھ، چتر گپت دا لیکھ مکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دِیا لے سب کچھ تیرے کول اپنا نام دے دے کچھ، کچھ
 مچھ دی دھار دیوے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ساون کہے پرہو

میری بینتی والی اگھی بولی، پن رسنا جہوا دیاں سُنائیآ۔ میری آشا تیرے در دی گولی، سیوک چاکر ہو کے سیو کھائیآ۔ ٹوں پرم پُرکھ
 پرماتم سچ کنڈے ترازو تولیں، اتول اٹل تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ امرت دھار امیوں رس اپنا بھنڈارا کھولیں، خالق خلق دینا ورتائیآ۔ نِجھر جہرنا
 بوند سواتی بخشنا ناہی گولی، ناہ گول گول کھلائیآ۔ نو دواریاں توں باہر اپنی دھار وچ مؤلین، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ ساون کہے میرے پرہو جن بھگتاں پکڑ لے دامن، دامنگیر آپ
 اکھوائیآ۔ درشن دے دے آہمن ساہمن، آتم پرماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ سرتی شبدی تیرا ناد ہووے دھن کانن، انحد نادى ناد جنائیآ۔
 ترسنا رہے نہ کامنی کامن، پنچ وکار نہ رنگ رنگائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ دے شامن، شمع نور جوت کر رُشنائیآ۔ ٹوں صاحب سوامی
 میرا گوڑ براہمن، برہم وِدیا تیری ہووے پڑھائیآ۔ ٹوں آد جگادی برہم برہمادی پنت پاؤن، پنت پُنت ہرجن دینے کرائیآ۔ میں بینتی کردا
 پہلا پروشٹا ساون، نو نو سیس نبھائیآ۔ اوہ آسا پوری کر دے جو رکھ کے گیا باون، شکر پروہت پنڈت نال ملائیآ۔ جن بھگتاں نام
 سندیسہ سنا دے بنا کانن، پن رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ انتر نرنتر تیرا سکھ مانن، منسا من نہ کھئے ہلکائیآ۔ در دوارے ایکنکارے تیرا جانن،
 جاننہار دینی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیآ۔ ساون کہے پرہو جن بھگتاں
 چولے رنگ دے، نام مجیٹھی رنگ چڑھائیآ۔ جو تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پیارے بنا لے اپنے انگ دے، انگیکار
 آپ اکھوائیآ۔ امرت سروور بخش دے دھارا گنگ دے، نِجھر جہرنے آپ جھرائیآ۔ پڑدے لاه دے برہم ہنک دے، ہنگ برہم آپ سہائیآ۔
 بینڈے رہن نہ چوراسی والے پندھ دے، آون جاون گیڑ دینا چُکائیآ۔ جن بھگت سہیلے ونجارے بنا لے اپنے چھند دے، ٹوں میرا میں تیرا
 سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ گھر نظارے بخش دے اند دے، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ سکھ دے دے کایا ماٹی بند بند دے، بندگی اکو نام
 جنائیآ۔ کِریا ندھان جن بھگتاں ٹٹی گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیآ۔ ساون کہے میرے پُرکھ اکالے ہر پردے نام ٹھنڈ دے،
 کلجگ اپنی اگن بُجھائیآ۔ جھگڑا میٹ دے تت پنج دے، پنچم شبد کر شنوائیآ۔ لیکھے رہن نہ غمی رنج دے، رنجش اندروں باہر کڈھائیآ۔
 لہنے پورے کر دے نیتز نیر والے ہنجدھ دے، ہنجدھواں ویکھنا تھاون تھائیآ۔ وچھوڑے رہن مؤل نہ آتم دھار رنڈ دے، کنت سہاگی لینا

پرنائیا۔ مہربان ہو کے ساؤن کہے جن بھگتاں اپنا پریم پیار ونڈ دے، کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ اوہ تک لے مینوں اشارے ملدے کی لیکھے
 ہونے دین دنی جنگ دے، چار گنٹ گنٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سانجھے آس
 رکھائیا۔ ساؤن کہے پرہو جن بھگتاں میٹ دے ترسنا ترکہ، ہرجن تریت دے کرائیا۔ سب دا بدل دے بھوکھ، پیشتر اپنا حکم سنائیا۔
 دھر دا حکم دے لیکھ، جس نوں میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم دھار بنا لے سکھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ مہربان ہو کے پا دے بھکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ نو تو دی دھار پینا دس، دہ دشا کر زشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساؤن کہے پرہو جن بھگتاں ویکھ لے کایا مندر، ساڈھے تین ہتھ دھیان لگائیا۔
 بجر کپائی توڑ دے جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ پرکاش کر دے ڈونگھی گندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ منوآ دہ دشا نہ دھاوے بندر،
 منسا کوڑ نہ ہوئے بلکائیا۔ تیرے چرن کول اکو ہووے بدن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ شرع کوڑ کٹ دے پھندن، رسی تند نہ کھئے بندھائیا۔
 چرن دھوڑ مستک لا دے چندن، خاکی خاک رمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے درگاہ ساچی تیرا دوارا لنگھن، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے کلجگ اتم لاؤنا انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو گوہند اشارہ دتا کوی بونجن، باؤن اپنی کھیل کھلائییا۔
 گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سہیلے جنی ککھ پھیر نہ جمن، مات گریہ نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ ساؤن کہے جن بھگتو میرا صاحب سوامی سچ، سچ سچ درڑائیا۔ جو لوں لوں اندر جائے رچ،
 ساڈھے تین کروڑ دئے گواہیا۔ جو شبدی دھار ہو کے پئے نچ، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ جو بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دیوے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساؤن کہے جن بھگتو پرہ بدلن والا رُخ،
 کروٹ لئے بدلایا۔ آتم انتر انتر سب نوں دے دے سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کے ڈکھ، دلدران ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سہیل کرائے جنی ککھ، بھیو چکائے تھاوں تھائیا۔ جس دی دھار نال پورب جنم گئے رُٹھ، رُسیاں لئے منائیا۔ ٹھاڈے اُپر رہیا تھ، مہربان
 ہو کے ہوئے سہائیا۔ ٹھانوں کھوجے دھرنی والی چارے گٹھ، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلائییا۔ میل ملا کے شبدی شبدی دھار پھڑ کے

گٹ، بھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ سچ پریتی نرگن نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں میل ملائیا۔ تہاڈا بھاگ نہ جائے نکھٹ، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ ساون کہے جن بھگتو تہاڈا کٹے ہوئے روگ، ہنگتا کور دئے چکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے ساچا جوگ، جگتی شبد شبد سمجھائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ ساڈی سیجا ویکھے بھوگ، بھسمر اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نال نرگن مل کے ماننی مَوج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ مہربان ہو کے تہانوں درشن دیوے روز، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ راتی سَتیاں دِنے جاگدیاں کرے چوج، چوجی پریم ہو کے ویکھے وکھائیا۔ بھيو کھلائے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تہاڈا چوراسی والا چُک کے بوجھ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ درشن دیوے آپ اموگھ، آپ اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ ساون کہے جن بھگتو تہاڈی ویکھنہارا سُرتی، سُرتی شبد نال ملائیا۔ اوہ مالک اکال مورتی، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ناد سنا دئے تورتی، تریا توں باہر کرے شنوائیا۔ جس دی کھیل حاضر حضور دی، حضرتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن آشا لیکھے لاوے مَورکھ مَورھ دی، چتر سُگھڑ سُچھے سُبجان سِری بھگوان آپ بنائیا۔

۷۹۰

۷۹۰

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہرجیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ستگر پورا آپ پرہ، ہر کرتا ایکا ایکنکار۔ جن بھگت سہیلے لئے لبھ، جگ جگ کھیل سچی سرکار۔ لہنا دینا دین دنی جانے اب، سرشٹی درشٹی اندر ویکھے ویکھنہار۔ میل ملاوا کرے شبد سبب، دوجا سمجھے نہ کوئی وچ سنسار۔ امرت جھرنا جھرائے کول نہ، بوند سوانتی بخشے ٹھنڈی ٹھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر ساجن میت مُرار۔ ستگر ساچا آپ پرہ، پریم پُکھ کرتار۔ جن بھگت سہیلے در لئے سد، شبدی ناد دے دھنکار۔ دین دنی پار کرائے حد، گرہ مندر اندر کر اُجیار۔ آتم پر ماتم بنائے اپنی جد، بنس سربنس دیوے آپ ادھار۔ شبد اگتی سنائے ند، دھن آتمک راگ میت مُرار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

دا مالک ایکنکار۔ ستگر ساچا صاحب آپ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ شبد اگتی جس دا جاپ، ناد کرے شنوائیا۔ جس دا جگ چوکرئی
 پرتاپ، پاربریم نور الاہیا۔ جو میٹنہارا ذات پات، دین مذہب پندھ مکائیا۔ آتم برہم جنائے ساچی ذات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نام ندھانا
 بخشے دات، وست اگتی آپ ورتائیا۔ بن رسنا جہوا کرے بات، باطن پڑدا دئے کھلائییا۔ لہنا دینا ویکھے لوک مات، دھرنی دھرت دھول
 دھول کھوج کھوجائیا۔ ہر جو بخشے بوند سوانت، امرت رس رس چکھائییا۔ دیوے درس اک اکانت، اک اکلّا ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر پورا ہر صاحب سوامی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد
 جگادی انترجامی، گھر گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ نرگن دھار سدا نہکامی، نرور نور الاہیا۔ شبد اگتی جس دی بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔
 امرت رس سروور بخشے ٹھنڈا پانی، امیوں رس جام آپ پیائیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی کتھا کہانی، اکھڑ اکھڑ مل کے ڈھولا گائییا۔
 شاہو بھوپ اوہ سلطانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائییا۔ پندھ مکاوے چارے کہانی،
 چارے بانی رنگ رنگائییا۔ منزل دے کے اک رُوحانی، رُوح بُت کرے رُشنائییا۔ سچ دوار چرن کول دیوے مانی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائییا۔ ستگر پورا آد جگادی ایک، دوسرا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جن بھگتاں بخشنہارا ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ بڈھی کرنہارا بیبک، ڈرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 اگنی تت گوائیا۔ جنم جنم دی بدل کے ریکھ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست سچ دا دے سندیس، ستیاں لئے اٹھائییا۔ مالک ہو کے نر
 نریش، نر نرائن دئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد سدا
 سدا داتار، دیونہارا اک اکھوائیا۔ پورن گرنے اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جن بھگتاں انتر پاوے سار، سرشٹی درشٹی انتر ویکھ
 وکھائییا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، چوکرئی اپنا رنگ رنگائییا۔ سو کلجگ اتم ویکھ ویکھنہارا، بن نیناں نین اٹھائییا۔ ہر بھگت سہیلے
 لئے اُبھار، پھڑ باہوں آپ جگائییا۔ چرن کول دے ادھار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ کرپا کرے بخشنہارا، بخشش رحمت جھولی پائییا۔
 بھگت سہیلے بنا کے میت مرار، متر پیارا ہو کے ویکھ وکھائییا۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ نار، نر نرائن اپنے رنگ رنگائییا۔ بھگت وچھل بن

گردھار، گِرور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو بھگتن مِتا آد جُگادی ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن پھڑ پھڑ لئے تار، پار کنارہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر پورا سدا سدا مہربانا، مہربان اک اکھوائیا۔ جُگ جُگ بھگتاں دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ست دھرم دا بخش نشانہ، مارگ اکو اک وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر حق مکانا، کعبہ دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ مہربان محبوب ہوئے مہربانا، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ ہرجن میلا میلے وچ جہانا، جہالت کوڑی باہر کڈھائیا۔ ساچا بخش کے نام ندھانا، نرگن دھار دئے سمجھائیا۔ چرن کول کر پرناما، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ سو شاہو بھوپ سُلطانا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو بھگت سہیلے کرے پروانا، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن سدا سدا سد بخشے چرن دھوڑ اشنانا، دُرمت میل آد جُگادی دئے گوائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ سُرندر سِنگھ کرنال والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میں نگاہ ماری اُتے گگن، گگنتر پرے تکان جوت نور نور الاہیا۔ جس دے پیار وچ ست سرُپ ہوئی مگن، ست ستوادی برہم برہمادی آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جان نگاہ ماری بھگت سہیلے میرے اُتے دپیک جگن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دتی مان وڈیائیا۔ میری خوشی وچ بُجھ گئی انتر اگن، انتشکرن امیوں رس دتا چوائیا۔ میرا تن وجود ماٹی خاک پوتر ہويا بدن، پاربرہم پت پرمیشور سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نر نرائن نراکار نرنکار میل ملیا اکو سجن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں مَورکھ مَورھ چرن دھوڑ کیتا مجن، دُرمت میل نو ست لئی دھوائیا۔ میرے اندر اگنی ناد لگے وچن، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ پن رسنا جہوا نام لگی چین، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر نگاہ ماری گُرمکھ سنت سہیلے ویکھے رتن، امولک ہیرے سوہا پائیا۔ جنہاں دا اکو گھاٹ دوارا پتن، دوجا تٹ کینار نہ کئے رکھائیا۔ میں خوشیاں نال لگی تھن، دوس زین بھجی واہو داہیا۔ جھٹ ستگر شبد پن رسن سنایا چین،

دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ کلجگ کایا ماٹی ویکھ لے کنچن، انت رہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی خوشحال، خوشی پرہ نے دتی ورتائیا۔ ہر بہگت سہیلے دُھر دے تکه لال، گر چیلے اکو رنگ رنگائیا۔ ست سچ دھرم دی ویکھ دھرمسال، دھرم دوارا سوہیا پائیا۔ جتھے جوتی جاتا وسے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دے حُکم وچ میرے اُتے پھردے کال مہاکال، دوس رین اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دُنی شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا بیہو چُکائیا۔ جو میری سُرَت لے سنبھال، سمبل دا مالک نُور الہیہا۔ میرا دینا بندھپ دین دِیال، دیا نِدھ ٹھاکر اک اکھوائیا۔ میری نو سُو چرانوے چوکرئی جُگ دی لیکھے لاوے گھال، گھائل ہو کے سیس نِوائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کرے سوال، آسا منسا سب دی اپنے چرن ٹُکائیا۔ مینوں کوڑی کِریا وچوں کرے بحال، مایا ممتا موہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چرن کول سروور امرت وکھائے اکما تال، جس دی جل تھل مہیئل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری بینتی مئے حل کرے سوال، سر سر میرے ہتھ ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہسدی، ہستی تکل دُھردرگاہیا۔ بنا قدمان تون نسدی، بھجان واہو داہیا۔ میری آشا بھری جس دی، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ جس رین میٹنی اندھیری مس دی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ میں بھگتاں پھراں دسدی، ڈھولے سناواں تھاوں تھائیا۔ میرے صاحب دی مہا اکھ دی، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جس کھیل مُکاوئی کلجگ کوڑے رتھ دی، رتھوہی رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیواں آسا پوری ہونی سیاں ساڈھے تین ہتھ دی، روداس چمارا دئے گواہیا۔ کلا ورتنی پُرکھ سمرتھ دی، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں تیرتھ اٹھسٹھ دی، گنگاگوداوری جھنا سُرستی رہی گرلائیا۔ آسا پوری ہونی مندر مسجد شِودوالے مٹھ دی، گرو دوار چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں پرم پُرکھ پرماتم چرن کول ڈھٹھدی، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے اُتے وڈیائی بخش دیوے مانو ذاتی اکٹھ دی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل وکھا دے اپنی اُٹی لٹھ دی، جگت جہان دے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گواں ڈھولے، بن رسنا جہوا دو جہان سُنائیا۔ میرے دھرم دھار دے سوہلے، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سندیسہ دیواں میرا سوامی ہر گھٹ موئے، موئے

رُوپ نُوں اِلاہِیَا۔ جِس اوتار پِیغمبراں گروآں پُوَرے کرنے قُوَلے، وعدے پِچھلے ویکھ وکھائیَا۔ سو سچ سوامی انترجامی پُوَرَا تول تولے،
 کنڈا نام ترازو اک اُٹھائیَا۔ جِس کلجگ کوڑی کِریا میٹنے رُوَلے، رُوَل پاندھا سمجھ کِچھ نہ آئیَا۔ خوشی نال ہس کے کہے دھوَلے، دھرنی
 دھرت نال وڈیائیَا۔ سچ دوار ایکنکار میرے اُتے پُرکھ اکالا کھولے، خالق خلق آپ درڑائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھِیو آپ کھلائیَا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی مستانی، مستی نظر کیسے نہ آئیَا۔ میری آشا اگم پُرانی، پُران
 وید سمجھ کِچھ نہ پائیَا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دو جہانی، نِرگن سرگن کھیل کھلائیَا۔ میرا مالک خالق اک نُورانی، نُور نُورانہ نُور اِلاہِیَا۔ جو
 مہربان محبوب میرا بنے بانی، بان اینالا تیر چلائیَا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت دئے سمجھائیَا۔ اوہ مالک خالق علیے جابدانی، دو
 جہانی اپنا رنگ رنگائیَا۔ جو میری منزل کرے آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیَا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے طغیانی، شاہ سُلطان دا ڈیرہ
 ڈھاپیَا۔ ست دھرم دی مینوں دیوے نشانی، نشانے کلجگ کوڑ بدلائیَا۔ جس نُوں عیسیٰ کہا میرا باپ آوے آسمانی، اسم اعظم اک
 درسائیَا۔ محمد پڑھ کے کلمہ کلامی، کائنات رہیا درڑائیَا۔ نانک نِرگن سرگن دھار کیتی پروانی، پرم پُرکھ بھِیو چُکائیَا۔ سو پُرکھ اکالا دین
 دِیالا میرے اُتے کرے مہربانی، مہربان دِیا کھائیَا۔ جن بھگت سہیلے ستگر شبد کرے پہچانی، بے پہچان اپنا بھِیو چُکائیَا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیَا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولا اکو گوبند ماہِیَا۔
 مینوں بھگت سہیلے مل گئے میت، مِت پِیارا اکو دُھردرگاہِیَا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سب دی بدلے نیت، نیتوان اک اکھوائیَا۔ جو
 ہرجن وسیا سدا چیت، چت وت ٹھگوری دئے گوائیَا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائیَا۔ میں تک کے ترے گن
 اتیت، ترے بھون دھنی سیس نوائیَا۔ میری کایا کایا ہوئی ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت گوائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیَا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا دِسا، پرہ سوہنی دئے وڈیائیَا۔ جو نِرگن دھار ہو کے بھگتاں
 لیکھے لکھدا، جگت قلم شاہی نہ کھئے چڑائیَا۔ جس بھگت سہیلا رُوپ پرگٹایا گوبند دھار سیکھ دا، ستگر آپ رنگ رنگائیَا۔ جگت نیت
 لوچن نین کیسے نہ دِسا، جگت اکھیاں نظر کھئے نہ آئیَا۔ اوہ رُوپ انوِپا دھار اگے پت دا، پت پرمیشور ہو کے ہوئے سہائیَا۔ جو بھگتاں دی

آتم سیجا لئدا، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس جھگڑا مٹایا پتھر اٹ دا، پاپناں کری صفائیا۔ دھرنی کہے مینوں سپہارا اوسے اک دا، جو ایکنکار نورا لاپیا۔ جس دی چرن سرن اوتار پیغمبر ٹکدا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ میرا مالک خالق سوامی انترجامی نت دا، نوت اپنا حکم سمجھائیا۔ جو میرا لہنا دینا لیکھا جانے وار تھت دا، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر اپنے امرت دھار نال سنج دا، امرت میگھ آپ برسائیا۔ اپنا بھیو چکاوے وچ دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ستگر شبد ہو کے بھریا ہووے پریم بت دا، ہتکاری اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری کھیل کھیلے اگے پت دا، پت پریشور ہو کے اپنا حکم سمجھائیا۔

* ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ سلیم پُر ضلع کپورتھلا *

ساون کہے میرا پروشٹا چوی، چوہیسا ہر جگدیشا دیوے مان وڈیائیا۔ سچ دی دھار ایکنکار برہما ست ڈلارے گوی، سنت کمار سوہلا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ میری یاد وچ پرہو دا درس پایا زویداس زوی، بن جگت نیتر لوچن نیناں ویکھ وکھائیا۔ میری آشا وچ کھیل کیتا بونجا کوی، گوبند دھار دھار وڈیائیا۔ میں بھیو ابھیدا کھولان خبر دساں اک نوے، نو ست دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ ساون کہے میرا دوس دہارا چنگا، چاروں کنت خوشی بنائیا۔ میری امرت دھار تکی گنگا، جمنا سُرستی گوداوری نال ملائیا۔ میرا بھیو ابھیدا کھولے سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ میرا آد جگادی پچھلا پنڈھ ربیا نہ لمبا، لمحہ لمحہ پرہ دے لیکھے لائیا۔ میرے انتشکرن نچھر دھاروں آئے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میرا پرکاش بنا سوریہ چندا، جوتی جاتا دے چمکائیا۔ میں دین دنی جگت جہان دی منزل لنگھا، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ میں درشن پاواں شاہو بھوپ سورا سربنگا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ساون کہے میرا کھیل ویکھو چوہیسا، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ میرا لہنا دینا بن جگت دھار حدیثا، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا رنگ کوڑی کریا کلجگ

نہیں اُنسّا، اک نُو سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں بھیو ابھیدا کھولان راگ چھتیسّا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائِنیا۔ ساوَن کہے سچ دا مالک ایکنکارا اک گوہند، گوہند گوہند دھار سہائیا۔
 میری آد جُگادی میٹے سگلی چند، چنتا چکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا مالک خالق سوامی ہیوئے گئی گہند، گہر گمبھیر بے نظیر گور اکو نظری
 آئیا۔ آد جُگادی جُگ چوڑی لکھ چوڑاسی زرگن سرگن دھار جس دی بند، چارے کھانی سوبھا پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا مہربانا بن
 بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی میٹے چند، مہربان سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساوَن کہے میرا پردہ چُکیا انتشکرن، بھیو ابھید دتا جنائیا۔ سچ
 سوامی تکی اگئی سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ میرا کھلیا ہرن پھرن، بن نینان نیتر ہوئی رُشنائیا۔ میں بن اکھراں لگا پڑھن، بن حرف
 حرُو ف پڑھائیا۔ بن قداماں منزل لگا چڑھن، پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا بن سیس دھڑن، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میں سچ
 دوار لگا ورن، جگت دروازہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائِنیا۔
 چووی ساوَن کہے میں سناواں اگم سلوک، سوہلا دھرم دھار درڑائیا۔ میں نگاہ ماری چوڈان لوک، پرلوک بھیو رہیا نہ رائیا۔ وشن برہما
 شو اوتار پیغمبر گر سندیسے دیندے کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ رہے جنائیا۔ ستگر شبد شبد نگارے لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دھر دا
 ماہیا۔ جس دا میلا نال زرگن دھار جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی ایکنکارا اکو بہت، دو جہاناں سری بھگوانا نظری
 آئیا۔ جس دی آتم دھار اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی گوت، دوسرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائِنیا۔ ساوَن کہے میرا وقت سہنجنا لوک ماتی، مہربان دئے وڈیائیا۔ میری بھنڑی زین خوشیاں والی
 راتی، رُٹری بھگتاں نال مہکائیا۔ میں پرہو دا کھیل تکان بھہناتی، بھہ بدھ اپنا رنگ رنگائیا۔ روپ انویا ویکھاں کلاپاتی، پت پریشور
 رہیا درڑائیا۔ بن نیتر نینان ماراں جھاتی، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ سچ دھرم دی دسے نہ کھئے پرہاتی، پرہو رنگ نہ کھئے سہائیا۔ نو ست دپیک
 دسے نہ کھئے جوتی جاتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ

آپ بنائیا۔ ساون کہے میرا پُرکھ اکالا دُھر دا سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گروآں منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جو صاحب سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں لائے انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ پُشت پناہ پٹھ ہون نہ دیوے ننگی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دے پیار وچ جگ چوکڑی لنگھی، ستجگ تریتا دواپرکلجگ بھجیا واہو داہیا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا سورا سربنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دی ستگر شبد نال سندھی، لیکھا لیکھا دُھردرگاہیا۔ اوہ کلجگ انت دین دُنی میٹے شرع پابندی، مذہبی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا دینا جانے پرکرتی پنجھی، پنچم تت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساون کہے میرا صاحب ستگر ٹھنڈا، پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ جس نے جگ چوکڑی پائیاں ونڈاں، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سو کلجگ انت بھگونت صدی سدیوی ویکھنہارا کنڈھا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوجے چائیں چائیا۔ جس دا ستگر شبد حکم پھیرے وچ برہمنڈا، برہانڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈا، اُتہج سیئج اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سورا سربنگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے میرا ستگر پُرکھ سوامی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو آد جگادی انترجامی، دو جہاناں ویکھے تھاون تھائیا۔ جو نرگن دھار سچکھنڈ نواسی سدا نہکامی، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جگ چوکڑی جس دی سارے کڈے رہے غلامی، حکمے اندر حکمی سیو کھائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نے پیغمبران دتے پیغامی، دُھر کلمہ نام درڑائیا۔ اوہ کھیلے کھیل جگت جہان تامی، طمع اپنی نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساون کہے میرا ستگر کرے گرہ سہنجنا، سوہنی بنت بنائیا۔ دین دیال بن درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر ویکھ وکھائیا۔ نیت نام ندھان پاوے انجنا، دُرمت میل انتر نرتت باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر بنے سجننا، میل ملائے سہج سہائیا۔ جس ایتھے اوتھے پڑدا دو جہاناں کجنا، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنکاں اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ گوپال دھار مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ جس شرع دے توڑنے بندھنا، بندگی اکو اک درڑائیا۔ جس دا نرگن دھار دپیک جوتی جگنا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جس دا نام دُنکا ڈورُ

وچنا، زمیں اسمان کرے شنوائیا۔ اوہ مالک خالق سوامی سبنا، دھرنی دھرت دھول جس نوں سیس نوائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ کر یا ہر
 پردے وچوں کڈھنا، کوڑی کر یا کرے صفائیا۔ سُرتی شبد دھار کراؤنا مجنا، دھوڑی بن چرن خاک رمائیا۔ ست ست دئے اندنا، اند اند
 وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر یا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وڈیائیا۔ ساون کہے میری نو نو نمستے،
 نرگن دھار سیس نوائیا۔ میں شبد سندیسے سنے ہسدے ہسدے، ہستی دھر دی دتی درڑائیا۔ میں چار جگ دے مارگ ویکھے رستے،
 دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ گرنتھ شاستر ویکھے بستے، نام کلمیاں نال پڑھائیا۔ اکھڑ اکھڑ تکے بھرے جس دے، صفتاں نال صفت
 صلاحیا۔ سچ بھندارے ویکھے رس دے، امرت رس نام جنائیا۔ آگے کھیل ویکھنے اُس الکھ دے، جو الکھ آگوچر اپنا حکم ورتائیا۔ جس
 دے نور ظہور ہونے پرتکھ دے، پاربرہم پرہہ اپنا پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں پیار رہن نہیں دینے اکھ دے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔
 درشن دیوے ساکھیاں پرتکھ دے، سنمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ ساون کہے میرے وچار بن قدمان تون نسدے، بھجن واہو داہیا۔ سچ
 سوامی چرناں ڈھٹھدے، اٹھسٹھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس کھیل کھلاؤنی اٹی لٹھ دے، گیارا دین دنی جنائیا۔ جس بھيو چکاؤنے مندر مسجد
 شودوالے مٹھ دے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر یا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاؤنے اکٹھ
 دے، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساون کہے جن بھگتو میری دھرم دھار دی سکھیا، جگت و دیا نہ کھئے چترائیا۔ ستگر شبد
 پاونہارا بھکھیا، وست نام اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جس آد جگادی بن اکھراں لیکھا لیکھیا، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی نیج
 نیتر لوچن دسیا، نین کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بنے مات پتیا، پت پریشور اپنی گود ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے سچکھنڈ نواسی کرے پتیا،
 ہتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس دا کھیل سدا نت نوتیا، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی سب توں اتم سریشٹ ہووے اگتی
 تھتیا، جگت گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس دا روپ سدا سدا انڈھیا، انڈھ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا نام ندھان دو جہان کدے نہ مٹیا،
 میٹنہارا خلق خدائیا۔ جس دا سسے اُتے ہوڑا ہاپے اُتے لاؤنا ٹپیا، ٹیکا ٹپنی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر یا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ساون کہے جن بھگتو میری انتر نرتن ارداس، بینتی پرہو سرن سرنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے

سد وسنا بھگتاں پاس، پاسا دین دُنی بدلائیا۔ بھيو چُکاؤنا پرتھمی آکاش، گگن گگنتر بھيو رے نہ رائیا۔ نام ساؤنا سواس سواس، رسنا جہوا اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت کایا اندر مندر کرنا پرکاش، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت بوند دینی سوانت، ناہی کول نجھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ سچ پیتی چرن کول بخشنی دات، داتے دانی وست امولک آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی سچکھنڈ لیکھے لاؤنی اج دی رات، رڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ ساون کہے میرا پروشٹا چوی وچ لوک مات، چوہیے تیری سرن سرن سرنائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن بھگتاں تھے کدے نہ نات، ناتا ودھاتا اپنا لینا جڑائیا۔ انت کنت بھگونت پچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبدا انادی آتم دھار ویکھنی اپنی ذات، اذاتی روپ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ *

دھرنی کہے پرہو میرا رس ہو گیا کوڑا، امرت امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ دھرم دی دھار مارگ ہو گیا سوڑا، سچ سوامی انترجامی منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ حق حقیقت نظر آئے کیسے نہ پوڑا، قدیم دے مالک قدم سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں اتم تیری لوڑا، دو جہان سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ کرپا کر دے مہربان محبوب میرے براہمن گوڑا، غریب نیانے ہو کے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ نواسی نرگن دھار آدوڑا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے شبدا گھوڑ دا میرے اُتے وچا پوڑا، پاربرہم اپنا کھیل دینا کھلائییا۔ میں بن نیتر لوچن نین تیرا درشن لوڑا، لڑیندے ساجن دینی مان وڈیائیا۔ مینوں نظری آوے تیرا اکو سسے اُتے ہوڑا، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ آتم پرماتم پاربرہم برہم ہنک جوڑ لے جوڑا، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت وقت رہ گیا تھوڑا، صدی چوڈھویں بھجے واہو داہیا۔ تیری آسا وچ جگ چوکرئی لنگھ گئے لکھ کرورڑا، کرورڑی گنت نہ کھئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک اندھیرا، اندھ

اگیان خلق خُدا ئیا۔ دھرم دی دھار دے نہ کھئے سویرا، سندھیا رُوپ بنی لوکائیا۔ پیار وچ رہیا نہ کھئے گرو گُر چیرا، چیلَا گُر سنگ نہ کھئے
 نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا گھر گھر انتر لایا ڈیرہ، تن وجوداں اپنا آسن لائیا۔ تیرا پیار رہیا نہ میرا تیرا، نرگن سرگن مل نہ وجے ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ویکھ لے اندھیرا
 اندھ، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھند، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے اندھ، اندھ
 اندھ وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی دھار چمکے کوئی نہ چند، تُوں تُوں نہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بہرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بہرہ نہ کھئے بھٹائیا۔
 آون جاون مکے کیسے نہ پندھ، چوراسی پھند نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے حالت، ہاباکار وچ میری ڈھائیا۔ نو ست ہوئی جہالت، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ منوآ من کرے
 بغاوت، نو ست جگت دھار لڑائیا۔ بھیو کھلے نہ برہم مت، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔
 پھری دروہی پنج تت، کلجگ اگنی رہی جلائییا۔ سچ پریتی جڑے کیسے نہ نت، پریم پیارے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میرے مہربانا سری
 بھگوانا میرے اُتے آؤنا وت، بے وطنان دے مالک اپنی دیا کمائیا۔ تُوں سوامی سب دا پریشور پت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا گھر کر سہنجنا، دین دنی دے وڈیائیا۔
 تُوں مالک خالق درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ بخش دے مجنا، دُرمت میل کر صفائیا۔ نیت نام ندھان پا دے انجنا،
 اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ میرا ٹھاکر سوامی بننا سبنا، میت مُرارے تیرا راہ تکائیا۔ تیرا دیپک جوتی اکو جگنا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔
 میں کلجگ انت اخیر بے نظیر تینوں سدنا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میرے اُتے لیکھے لے اعلیٰ ادنی، امیر غریباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 چرن چُھپا دے میری مٹی خاک بدنا، پت پُنت دینی وڈیائیا۔ جگت شرع دی میٹ دے حدنا، شریعت اپنی اک درسائیا۔ تیری سرن
 سرنائی صاحب سوامی لگنا، دوسراوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا نام ڈنکا دو جہاناں اکو وجنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کر شنوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
 بھانڈا بھجنا، ٹھیکر مایا ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ تیری کریا نال پرہو میرے اُتے ستجگ لگنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں صاحب میرا سورا

سرگنا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تینوں پیغمبران کہا نور الہی ربنا، یامین تیری سرنائیا۔ تیرا اکو اک بنا کعبیاں توں ہونا حجنا، حاجت سب دی پور کرائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے پیار وچ کور کُریار سب نے تجنا، تختہ دین دنی اٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ست پرکاش میرے اگتی موہن مادھو مدنا، تُوہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پُر ضلع کپورتھلا * ❁

پنجھی ساون کہے میری خوشیاں والی راتی، ہرجن بھگت سہیلے ویکھاں چائیں چائیا۔ چار جگ دی زندگی نالوں میری بدل گئی حیاتی، کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا مہربان مہر کرے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول اپنی دیا کھائیا۔ میں خوشیاں وچ اپنی ٹھوک وجاواں چھاتی، شہنشاہ آگے سیس نوائیا۔ تُوں مہربان محبوب میرا کھلا پاتی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار میری بینتی من اگتی باقی، باطن پڑدا دے کھلائییا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں پُچھ واتی، واتا ورن ویکھ خلق خُدائیا۔ جو آتم دھار پرما تم تیرے جماعتی، دوسر و دیا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ امرت بوند بخش سوانتی، مہربان میگھ آپ برسائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنجھی ساون کہے میرا سُن سن دیسہ اگم، اگمڑے دیاں جنائیا۔ میرا نہ کوئی پون سواسی دم، یں رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ مہربانا نوجوانا میرا ویکھ کرم، کرم کانڈ دا پنڈھ مکائیا۔ ست سچ دا بخش دے دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھائییا۔ سرشٹی درشٹی اندر نور درسا دے برہم، پاربرہم اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا اپنا جنم، ڈھر دی بنے جنیندی مائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چرم، چم درشٹی دینی بدلائیا۔ ایکنکار بخش دے سرن، سرنگت اک رکھائییا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پاتی اک اکھوائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ساون کہے پرہو میری آد انت دی آسا، آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں دیونہار بھرواسا، بھانڈا

بہرہ بھو بھٹائیا۔ میں سیوک تیرا داسی داسا، ستگر ساچی سیو کھائیا۔ میرے گرہ مندر پاؤنی راسا، پن گویہی کاہن ناچ نچائیا۔ میرا لیکھ
 لاؤنا بنا پون سواسا، ساہ ساہ تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر کریں واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیرا کھیل تکان پرتھمی اُتے آکاشا،
 گگن گگنتران کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنجھی ساؤن
 کہے پرہو مینوں حق دی دے توفیق، ٹخہ نام نام ورتائیا۔ میں تیرے حکم دی کراں تبلیغ، رحمت نال رحیم دینی درڑائیا۔ مینوں نظر نہ آئے
 دین دنی وچ شریک، شرکت کوڑی دینی مٹائیا۔ ساچے حکم نال کر تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتائیا۔ پورب لہنیاں اُتے جن بھگتاں مار دے
 لیک، لائن اگلی دے دکھائیا۔ بے شک تیرا مارگ بڑا باریک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ مینوں تیرے اُتے امید، آسا تیرے چرن
 ٹکائیا۔ تون میرا مہربان بیدو بید، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساؤن کہے
 پرہو میرا کر دے وڈا بھاگ، بھگون دینی مان وڈیائیا۔ تیرا دیپک جوت جگے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سیری
 بھگوانا میری بچھا دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ سچ پریٹ انتر بخش دے ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھائیا۔ ست سچ دا دے سواد،
 پن رسنا رس چکھائیا۔ بنا تند ستار و جا رباب، بنا شبد دُھن ناد کر شنوائیا۔ اوہ مالک سوامی میرا اک احباب، مٹر پیارا نور الہیا۔
 جوتی جاتے پُکھ بدھاتے جن بھگتاں کرنی امداد، سر سر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ ساؤن کہے میرے پُکھ اکالے میرے اُتے تھے، مہربان محبوب مہر نظر اُٹھائیا۔ نگاہ مار لے سریشٹی
 دریشٹی اندر چارے گٹھ، کونا کونا کھوج کھوجائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے جن بھگت سہیلے سیری بھگوان اکو مٹھ، بہتی ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو
 ست دی دھار ایکنکار تیرے نالوں گئی رُٹھ، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کریا ندھان نوجوان سیری بھگوان جن بھگت سہیلے بنا لے ست،
 پتا پوت گود اُٹھائیا۔ ساؤن کہے میری سہنجنی کر دے رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ تون مالک ابا نشی اچت، پارہم تیری بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لہنا پور کرائیا۔ پنجھی ساؤن کہے میرے ستگر میری کھول دے اکھ،
 نیتر لوچن نین بدلائیا۔ میرا بھنڈارا بھر دے ست، ست ستوادی مینوں درس دکھائیا۔ تون صاحب سوامی کلاپت، پت پریشور اکو

نظری آئی۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اگم اتھاپیا۔ میں تیرے چرن کول جوڑ کے ہتھ، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ جن بھگتاں کوڑی کریا انتر نرنتر دینی متھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جو تیرے لٹھے ستھ، ستھر یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ جنہاں پنڈھ مکایا ٹٹھ ٹٹھ، بھجے واہو داہیا۔ سچ دوار ہویا اگٹھ، مل مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ پنجھی ساون کہے پرہو تیرے چرن کول ارداس، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ میری نرگن سرگن پوری کرنی آس، ترسنا دین دنی جگت جگت نہ کھئے جنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ بخشنا جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ جن بھگتاں انتر پاؤنی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میں خوشیاں نال تیری ویکھاں راس، کس بدھ تیری وجے ودھائیا۔ ٹوں مالک خالق شہنشاہ شاہو شاہاش، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ مالک ہونا سہائیا۔ ساون کہے پرہو میری سرت سنہال، سمبل دے مالک دیا کھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لے گھال، جو گھائل ہو کے تیری سیو کھائیا۔ اپنی گودی چک لے لال، کلجگ آلیوں ڈگے لے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے دینا ستنام سچا دھن مال، وست اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ پھل لگاؤنا کایا والے ڈال، پنچ تت دینی وڈیائیا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد مالک دھردرگاپیا۔ بالمیک دا اک سوال، رویداس دیوے گواہیا۔ داؤد پُر وچ تیرا بھگت وسے سنگھ پال، پالنا کرنی چائیں چائیا۔ سچ دوار وساؤنا سچی دھرمسال، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ ترنتے جگ دی لیکھے لاؤنی گھال، جو گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد شبدی دھار بنائے دلال، وچولا انتر نرنتر آتم پر ماتم اکو نظری آئی۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع کپورتھلا *

ستگر شبد کہے میں وساں انتشکرن، کرم کانڈ جگت کریا وچ کدے نہ آئی۔ جوتی دھاروں آد جگاد برہم برہما میرا ہووے جنم، تن وجود ماٹی خاک جمن والی کھئے نہ مائی۔ دین مذہب ذات پات میرا نہیں کوئی برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جگت

وِ دیا اکھڑ میں وِ دیا کدے نہ لگا پڑھن، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے ہلائیآ۔ سچ دوار ایکنکار مینوں بخشی اپنی سرن، سرنگت برہم مت توں پرے آپ سمجھائیآ۔ زرگن نیراکار نیراکار دا پکڑیا لڑن، پلو اکو گنڈھ بندھائیآ۔ بنا منزل توں منزل حقیقی سدا لگا چڑھن، اندر باہر گپت ظاہر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ ستگر شبد کہے میرا فرمانا رسنا جہوا مکھ دند، دین دُنی جگت وڈیائیآ۔ تن وجود ڈھولے گاؤندے چھند، صفتاں صفت صلاحیا۔ میرا سرگن دھار لیکھا نال جگت کھیل تن وجود بند بند، بندگی دین دُنی درڑائیآ۔ میرا میل ملالوا جگت دعوا ت پنج، پنچم اپنا کھیل کھلائیآ۔ میرا نیتر نیر جگت دھار وکے ہنجھ، ہنجھوآں کھیل وکھائیآ۔ میں غمی وچ من کلپنا نال ہوواں رنج، رنجش وچ بھلے مالک خلق خدائیآ۔ جس ویلے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار انتر کرے جنگ، ہلاں والا جاپ رسنا اُتے رہن کھئے نہ پائیآ۔ جدھر ویکھاں ہووے اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ سُرتی ڈوری بٹھ کوئی نہ تند، تند ستار نہ کھئے ہلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ڈھردر گاپیا۔ ستگر شبد کہے میرا نام نیارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ میں سدا وساں کایا بنک دوارا، گھر گھر اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ میرا سُرتی توں باہر مُشاہرہ، مشورہ اپنے نال رکھائیآ۔ میرا گھر گرہ گمبھیر گہرا، جگت نیتر ویکھن نظر کیسے نہ آئیآ۔ میرا ساڈھے تین بٹھ توں باہر دائرہ، دائم مقام اکو اک اکھوائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہویا بہرہ، انبولت اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نام کہے مینوں ہلاں نال چیدا جگ، جگت ترسنا نال ملائیآ۔ انتشکرن بھجائے کوئی نہ آگ، اگنی ت نہ کھئے مکائیآ۔ سچ پچھو میرا وسیرا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں تھلے کدے نہ آئیآ۔ ہلاں جپیاں کدے پوان نہ لبھ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ میری دین دُنی توں باہر حد، حدوڈ اپنے وچ رکھائیآ۔ میرا اچا لما نہیں کوئی کد، فُدرت دے قادر دتی وڈیائیآ۔ میں بیکھری بانی وچ پرا پستی نالوں ہو کے اڈ، جگت ڈھولے دیاں سنائیآ۔ جے کوئی دکھ درد بھ آوے ہلاں نال جپن والے مینوں او سے ویلے دین چھڈ، پُت مرے پتا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ شبد کہے میں ڈونگھا ساگر، رسنا رس نہ کھئے وکھائیآ۔ میرا مالک کریم قادر، فُدرت کرتا نور الاہیا۔ میں آد جگادی

سُوْرپِر بہادر، مہابلی اک اکھوائیا۔ جس دے اندر وسیا اُس دا یرمل کرم کران اُجاگر، دین دُئی ملے وڈیائیا۔ میرا بھیو کھلایا سَتگر تیغ بہادر، کھنڈا سیس سیس چھہائیا۔ میں نہانا دین دُئی توں باہر اکو در دا عاجز، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا پیار مُحبت والا واجب، وجہ سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا لیکھا لکھ سکے نہ کھئے کاتب، شاعر شرع وچ نہ کھئے جنائیا۔ میں جدوں ہویا سَتگر شبد شبد سَتگر نال مُخاطب، اوتار پیغمبر گر مینوں انتر زرتتر رکھ کے دین دُئی گئے سمجھائیا۔ میں نواں دواریاں دے باہر کدے نہیں آیا جانب، جنا بے عالی کہہ کے سیس نہ کدے نوائیا۔ میرا لہنا دینا نرگن جوت نال صرف بابت، دوسر اور سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ جاپ کہے مینوں بُلان نال چدے اکھری اکھر، رسنا رسنا نال پلائییا۔ میرا وسیرا سچ پُچھو تے پرے بجر کپاٹی پتھر، ارار گھاٹ نہ کھئے بنائیا۔ میں جدوں لٹھا تے لٹھا اکو یار دے ستھر، دوسری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میری مہا رسنا جہوا بٹی دند جگ چوکڑی کتھن، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ میں دین دُئی دے کدے نہیں آیا ہتھن، بھڑ باہوں نہ کھئے وکھائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پار اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اٹھن، اٹھاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بُلان نال چین والے سارے تن وجود اتم ڈھٹھن، خاک خاک وچ سمائیا۔ جنہاں ہردے وسایا اوہ بھگت سہیلے پرہو دے بن گئے رتن، گرمکھ گر گر گوہند وچ سمائیا۔ رسنا جہوا بُل کہن ساڈا کوک پکارن والا یتن، یتھارتھ دئیے درڑائیا۔ اچا جاپ وچ پرہو دا ملدا ساچا وطن، جنھ وسے بے پرواہیا۔ اوتھ مایا وچ مول نہ ٹپن، کلجگ کلپنا نہ کھئے ہلکائیا۔ دین دُئی دیاں حدان ٹپن، حدود اکو ویکھ وکھائیا۔ اوتھ اکو توں میرا میں تیرا ہووے بچن، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا گرہ سچ بیکانا، مندر اکما سوہا پائیا۔ جتھ دپیک جوت جگ مہانا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دے شاستر گائے کوئی نہ گانا، اکھر اکھر نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی راگ ناد سُنائے ترانہ، راگ ناد نہ کھئے شنوائیا۔ میرا کھیل سدا مہانا، مہا اپنی اپنے وچوں پرگنائیا۔ میرا تتاں والا نہیں کوئی بانا، وجود خاکی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں شاہو بھوپ سَتگر شبد شہنشاہ پُرانا، آد جگاد جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ میرا اوتار پیغمبران گرواں گایا گانا، دھر دے حکم حکم نال بنائیا۔ میں وسان باہر زمیں اسماناں، دو جہاناں اپنا آسن لائیا۔ میرا گرہ مندر محل اٹل اکم مکانا،

جس دی چہر چہن نہ کھئے جُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک درسائیا۔ ستگر شبد کہے رسنا بل جگت دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دتی وڈیائیا۔ مارگ لا وچ سنسار، اکھڑ اکھڑاں نال کیتی پڑھائیا۔ وکھم وڈیا گن دتا کرمی کرم کر وچار، وچرکے اپنا حکم سنائیا۔ ستگر شبد شبدا دا پیار، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ رسنا نال چہن والے ستگر شبدا نوں بھل جاندے جے ویکھ لین ویسوا نار، وشو دا اپنا مان گوائیا۔ من کلپنا وچ ہون خوار، بڈھی بیک نہ کھئے جنائیا۔ راتیں سفنیاں وچ پھرن اپنا چھڈ گھر بار، گرہ مندر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبدا کہے میں پردے وسال آپ، اپنی دیا کھائیا۔ انبولت میرا جاپ، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا میلا نال کھلاپات، پت پرمیشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جو نرنتر نراکار ہو کے پُچھے وات، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ بنا زبان توں کرے بات، باطن پڑدا آپ کھلائی۔ بن اکھیاں مارے جہات، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ بنا سوریہ چند توں میٹے اندھیری رات، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ رسنا کہے میں ڈھولے گاواں گیت، ست سچ سنائیا۔ میری جگت جگیا سواں والی ریت، من منسا وچ وڈیائیا۔ جس ویلے دنیا داراں جگت کوڑ دی ملے پریت، سچ دا ناتا جان ٹرائیا۔ چھڈ جان مندر مسیت، بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دے ستگر شبدا پرہو دی دھار ہو کے وسیا چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوگری اوہ سدا ٹھنڈے سیت، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ اکو ایکنکار نال اوہناں دی پریت، پریت نال مل کے اپنی خوشی وکھائیا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچ جان جیت، آون جاون پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن سرگن ست ستوادی برہم برہمادی شبدا انادی سچ سوامی سدا سدا سد لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن کور دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع کپورتھلا *
 خوشیاں نال ہستی بسدھا، دھرنی دھرت اپنی خوشی بنائیا۔ میرا بھاگ ہویا ادا، اداے است پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ مینوں اشارہ
 دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے دھیان لگائیا۔ بیہو ابھیدا کھولیا گجھا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ہس کے کہا جس ویلے کلجگ کور
 ہووے جگا، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 دھرنی کہے میری پوتر ہوئی مٹی خاک، دھوڑ ہو کے مٹی خاک نوں پرہو چرن ملی سرنائیا۔ پورب پورب پورا کرے بھوکھت واک، واقع
 بڈھ رہیا سمجھائیا۔ ستگر شبد دی دھار آیا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا کھیل کھلائیا۔ بھگت سہیلے تے چاک، چاکری سب دی کھوج
 کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا در ہووے پوت، پت
 پتیت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرے پت، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ سد درشن دیوے نت، نیج لوچن نین نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں و سے
 کایا وچ، امرت اپنا آپ سہائیا۔ سرتی شبد لائے کھچ، پریم پریتی وچ بندھائیا۔ مہربان بن کے پت، پت پریشور دئے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو دے بھگت سہیلے چنگے، ہر دیوے مان
 وڈیائیا۔ جنہاں نوں میرے اے لاوے انکے، انگیکار اک اکھوائیا۔ صاحب ستگر بن سورا سرنکے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوڈھن بن رہن
 نہ دیوے ننگے، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس دی یاد وچ پورب وقت لنگھے، بھجے بن کے پاندھی راہیا۔ اُس نے میرے سفر میٹے
 لے، لمحہ اپنا پندھ مکائیا۔ انت کنت بھگونت آیا اُس بیاس دے کنڈھے، کنڈھی بہہ کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دی گوبند ونڈ کے گیا
 ونڈے، نشانہ چلہ تیر کمان رکھائیا۔ لیک ماری شبدی دھار کھنڈے، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ میرا مالک خالق سوامی ستنام سچ جن
 بھگتاں آپ ونڈے، ونڈنہار آپ اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا برہمنڈے، پری لوء کھوجے چائیں چائیا۔ ہرجن ساچے چاڑھے نام دے ڈنڈے،
 ڈنڈاوت اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، آتم پرما تم پرما تم آتم دھار نرگن نرگن آے گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع کپورتھلا * *

ساون کہے پرہو میرا دوس دباڑا چھبی، شبے روز تیری اوٹ تکائیا۔ میرے نرگن دھار نور الابی ربی، رحیم رحمان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکرئی ہندا سببی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ مہربانا سری بھگوانا اپنی سرشٹی تک لے لی، لوہ لالچ وچ ہلکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پاپاں بہار دبی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ انت ویکھ لے محمد والی چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیرے پیار وچ سرتی دسے کسے نہ بدھی، بندنا وچ سپس نہ کھئے نوٹیا۔ شاہ سلطاناں کوڑ گریار دی دسے گدی، گداگر ہوئی لوکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دنی کوڑی کیریا وچوں کڈھی، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ شرع شریعت ممتا موہ وکار دھار وڈھی، کھندا کھڑک نام اٹھائیا۔ نگاہ مار لے پنج تت وجود کایا ماٹی ہڈی، ماس ناڑی دھیان لگائیا۔ تیری دین دنی ویندی دھار ڈگی ڈونگی کھڈی، سچ کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا درشن بائے کھئے نہ اُپر شاہ رگی، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میں جدھر ویکھاں موہ وکارا اگنی لگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ساون کہے پرہو میرا تیرے آگے ہاڑا، ہونا سببی نوٹیا۔ دروہی پھری جنگل جوہ وچ اجاڑا، پہاڑ تھے پربت روون مارن دھابیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کلجگ کوڑ ککرم لگا اکھاڑا، مایا ممتا موہ ناچ نچائیا۔ تیرا ستگر شبد سوامی سچ نظر نہ آئے لاڑا، لاڑی مؤت سب نوں رہی پرنائیا۔ مہربان محبوب محبت وچ چاڑھے نہ کھئے گاڑھا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پھری دروہی مانس مانو ماٹھ وچ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑ رہی گرلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ چھبی ساون کہے پرہو میرا ویکھ لے پروشٹا، پریم پُرکھ دھیان لگائیا۔ سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ ایشٹا، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ اندروں کھلے نہ کسے درشٹا، اُبھو پردہ نہ کھئے کھلائیا۔ منمکھ جیو کلجگ بھریا وکھ دا، وس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ساچا روپ دسے نہ کھئے سکھ دا، سکھیا گونند گئے بھلائیا۔ بھکت سہیلا دین دنی کوئی نہ دسدا، جو بھگون مل کے خوشی بنائیا۔ جن بھکت جگیا سو بھریا موہ وکارے بت دا، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ ساون کہے پرہو میرا دوس دباڑا تک

لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی اندھیری رات، ست دیپ ست چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم سُرتی شبد ٹٹا
 نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوہ بن انت کنت بھگونت پُچھے کوئی نہ وات، مہربان پر بھو سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ست دھرم دی
 دیوے کوئی نہ دات، وست اگم نہ کھئے ورتائیا۔ تیرا درس پائے نہ کوئی اکانت، اک اکلے تیرا روپ انوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے پروردگار
 سانجھے یار اتم دین دُنی دی پُچھ وات، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دوارے آس رکھائیا۔ ساون کہے میرا دوس تک لے لوک مات، متا تیرے نال پکائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھاتی، نرگن سرگن تیری بے پرواہیا۔
 میں منگاں اکو اگئی داتی، دیاوان جھولی دینی بھرائیا۔ جن بھگتاں امرت بخش دے بوند سوانتی، نچھر جھرنا گول ناہہ وچوں چوائیا۔ جھگڑا
 میٹ دے ذات پاتی، پت پریشور اپنا بھیو کھلائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو جوڑ لے ناتی، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیا۔ تُوں مالک خالق
 پاربرہم پت پریشور کھلا پاتی، بے عیب پروردگار نور الاہیا۔ تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بنے سدا ساتھی، سکلا
 سنگی بہہ رنگی اک اکھوائیا۔ تُوں مالک خالق اتا تھ اتا تھی، دینن اپنی گود ٹکائیا۔ میرے پت پریشور سرب کلا سمراتھی، سمرتھ تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جیواں جنتاں دے دے گاتھی، گہر گمبھیر بے نظیر پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ کلجگ وچ سنجگ ست
 دھرم چلا دے راتھی، رتھ رتھوہی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وست امولک جن بھگتاں دے دے ہاتھو ہاتھی، جگت ادھار رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دے پرسو چرن، چرنودک دھر دا جام پیائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم اکو تکو سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔
 جو جھگڑا میٹے ذات پات ورن برن، اوچ نیچ دھر دا رنگ رنگائیا۔ شبدی دھار پھڑائے اپنا لڑن، پلو پلکاں دے پچھے گنڈھ بندھائیا۔
 ترے گن مایا ہرجن مول نہ سرن، اگنی تت تت مٹائیا۔ منزل محبوب والی حقیقی چڑھن، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے

درشن کرن، بن لوچن نین اکھ نظری آئیا۔ جو آد جگادی آتم پرما تم ساچا سجن سین، ساک تن ماٹی خاک اپنا دئے درڑائیا۔ جس نون اوتار پیغمبر گر صفتاں وچ سارے کردے گائن، اکھراں اکھراں نال جڑائیا۔ سو صاحب ستگر کدے نہ ہووے طرفین، طرفداری دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک رکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دا مانگو اکو درس، بن جگت نیر درشن پائیا۔ جو انتشکرن من واسنا میٹے حرص، ہوس کوڑی دئے مٹائیا۔ رحمت وچ کرے ترس، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی ناہی کول کول ٹپکائیا۔ دیوے وڈیائی اُتے فرش، عرشی پریم ہوئے سہائیا۔ اُس دا کھیل تکو اسچرج، اچرج اپنا رنگ رنگائیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، لوک مات جن بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ سب دی منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن ٹکائیا۔ من کلپنا میٹنہارا اندھیرا گرد، گردش کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو سدا پوجو اک بھگونت، بھگون اکو نظری آئیا۔ جو آد جگادی آتم دھار ساچا کنت، کنٹوبل نور الاہیا۔ جو کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، دو جہان ایتھے اوتھ اتر کدے نہ جائیا۔ ست سچ کرم کانڈ تون باہر بنائے بنت، گھڑن بھٹنہار اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، کتھنی کتھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سو بودھ آگادھا بنے پنڈت، بڈھی تون باہر کرے پڑھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبران گرواں گایا منت، شبیدی شبیدی ڈھولا کلمہ گائیا۔ اوہ توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ لیکھا مکائے دوزخ بہشت جت، سورگاں پنڈھ مکائیا۔ اکو اک ایکنکار وکھائے بنک، دوارا سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ جتھے لیکھا نہیں راؤ رنگ، شاہ سلطان نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اکو پرہ دا رکھو ایشٹ، دیو دیوا آتم اکو نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا نال دین دنی سریشٹ، چارے کھانی لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جس دا بیوی کھلایا رام راما وشیشٹ، وشیاں تون باہر گیا درڑائیا۔ اوہ جوتی جاتا کدے نہ ہووے نیشٹ، ناستک روپ نہ کھئے درسائیا۔ جو آتم دھار لکھ چوراسی جیو جنت بھوگے گریہست، بھگون اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بنک اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پریم پُرکھ دی رکھو

ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو انتشکرن کرے بییک، پت پُنیت دئے بنائیا۔ ترے گن مایا میٹے سیک، اگنی تت تت گوائیا۔
 دُھر دا شبد دیوے سندیس، شبد انادی ناد کرے شنوائیا۔ جس نون جھکدے وشن برہما شو گنیش، گنیت کروڑ تینتیس سس نوئیا۔
 سو وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیش، درگاہ ساچی مقارے حق سوہیا پائیا۔ اوہ نرگن نرویر نراکار نرکار تہاڈے انتر کرے پرویش، پرم پُرکھ اپنا
 رنگ رنگائیا۔ نام خُماری مستی دئے ہمیش، ہم ساجن ہو کے سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سو صاحب سوامی انترجامی جس دی دھار گویند دس دسمیش، دہ دشا سوہیا پائیا۔ اوہ کلجگ انت آخیر بے نظیر پروردگار بدل کے
 بیس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ سچ دوار آسن سنگھاسن سہائے سمبل دیس، دیس دیسنتران پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جو ایتھے اوتھے
 دو جہاناں آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جس دی مہا گائے سہسر مکھ شیش، دو سہسر جہوا نال ملائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ فتو چک ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے جن بھکتو مستک لاؤ سچی دھوڑ، ٹکے دھرم دھار خاک رمائیا۔ کایا چولی رنگ اکٹا چاڑھو گوڑھ، آد جگاد جگ
 چوکی اتر کدے نہ جائیا۔ ناتا توڑو پنچ وکارا کوڑ، موہ وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنو مورکھ موڑھ، اندھ اگیان دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ پنڈھ مکاؤ نیڑا دور، آون جاون رہے نہ رائیا۔ ستگر درشن کرو حاضر حضور، حضرتان دا مالک نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو پرم پُرکھ بناؤ دُھر دا سنگی، سگلا
 ساتھی اک اکھوائیا۔ دیوے وست نام امنگی، دات دُھر دی جھولی پائیا۔ پٹھ ہون نہ دیوے ننکی، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت
 سروور دھار تہائے گنگی، گنگوتری بیٹھی سس نوئیا۔ تہاڈے نال پوری کرے پورب سندھی، چار جگ دا لہنا جھولی پائیا۔ دین مذہب
 توڑے پابندی، شرع چھری شریعت بے نہ کھئے قصائیا۔ آتم دھار دیوے سچ سگندھی، پرما تم اپنا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی

کٹے تنگی، آون جاون گیڑ رہے نہ رائیا۔ پیا پریم پرم پُکھ ہرجن بنائے اپنے بھجنگی، بھجنم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ دھرنی کہے جن بھگنو پرہ دا میل کرو کایا مندر، تن مائی خاک سوہا پائیا۔ پرکاش تکو اپنے اندر، ساڈھے تِن ہتھ ہووے رُشنائیا۔ بجر کپاٹی توڑو جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت اندھیرا مٹے کھنڈر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ منوآ دہ دِش اُٹھ نہ دھائے بندر، منسا جگت نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پریم دا مانو اندن، اند اند وچوں وکھائیا۔ چرن دھوڑی خاک رماؤ چندن، مستک ٹکے آپ لگائیا۔ سچ دوار کرو بندن، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے تہ پنجن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ پُکھ اکالا دین دایالا آد جگاد سدا بھے بہنجن، بہو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھانا نج نیر پائے انجن، جگت اندھیرا دئے مٹائیا۔ ایتھے اوتھے سدا سُہیلا بنے سجن، سکھا سہائی اک اکھوائیا۔ جس دی منزل سنت سُہیلے لنگھن، ہرجن بیتھن پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دھر دا نام آیا ونڈن، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ دے گرہ کیپورتھلا *

نارد کہے سُن اوتھے چھبی ساونا، سوہنیا سجن اپنا نین اٹھائیا۔ پچھلی چار جگ دی تک لے کامنا، آشا ترسنا سنگ رلائیا۔ کی سندیسہ دتا تیری دھار باونا، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا رام رامنا، رمیا ہو کے بھیو چکائیا۔ کی نشانہ دسیا کرشن کاپننا، گھنٹیا پردہ کی اٹھائیا۔ کس بدھ پیغمبران جنائی صبح شامنا، شبے روز ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ رسولاں پکڑیاں دامنا، دامنگیر بھیو چکائیا۔ کون دھار گرو گودیو جنایا نامنا، نام ست ست سنائیا۔ کون کوٹ کھیل کھیلے سری بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ نگاہ مار لے چاروں کُنٹ تیرے وچ اندھیری شامنا، اندھ اگیان نہ کھئے گوائیا۔ میریا مترا میری پُچھ لے انتشکرن دی بھاونا، بھے بہو سر نہ کھئے رکھائیا۔ میں اکو اک ایکنکار دا ڈھولا گونا، گا گا دو جہان کراں شنوائیا۔ اکو پُکھ اکال دی چرنی سپس جھکائیا، دو سر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اکو مننا

پت پاون، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جس کلجگ انت اپنا حکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطاننا، شہنشاہ
 اگم اتھاہیا۔ جس دا ستگر شبد شبد بلواننا، بلدھاری نظری آئیا۔ اوہ لہنا دینا تکنا وید پُراننا، پرا پستی مدھم بیکھری نال ملاییا۔ حرف
 حرُوف ویکھہ انجیل قرآنا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جس دا حکم ورتے دو جہاننا، نرگن سرگن ہو کے آپ ورتائیا۔ اُس دا پرکاش تک
 لے زمیں اسماننا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نارد کہے چھبی ساون کی تینوں دیوے فرماننا، فُرنیاں توں باہر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک حکم کی ورتائیا۔ نارد کہے ساونا میرا بھیکھ دھر لے دھرمی دھار پکھنڈی، بؤرا نظری آئیا۔
 جگت جہان ویکھ لے ڈنڈی، ڈنڈاوت سارے گئے بدلایا۔ نگاہ مار لے جیرج انڈی، اُنہج سینج ویکھ وکھائیا۔ ٹٹی پرت پرتیم نال سکے
 کوئی نہ گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ کوڑ چمکاوے چنڈی، چنڈالکا اپنا رُوپ بدلایا۔ مانس مانو مانکھ آتم
 ہو گئی رنڈی، ہر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ انت وسیرا سب دا دسے بنکھنڈی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پرت سمند ساگر روون مارن
 دھاہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مترا دھار ہو گئی اندھی، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ سچ وست کیسے دواویوں ملے مؤل نہ
 منگی، نام ندھان جھولی کھئے نہ پائیا۔ منوا کوڑ کُریار بنیا فرنگی، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ پھری دروہی پرکرتی پنجمی، سچ رنگ نہ کھئے
 چڑھائیا۔ اوہ ویکھ لے کلجگ بانا پہن کے جنگی، جنگجو ہو کے اپنا رُوپ بدلایا۔ جس نے سب توں دینی تنگی، تنگ دست ہووے
 لوکائیا۔ کیسے نوں لائے کوئی نہ انگی، انگیکار نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ مٹے کیسے نہ پنڈھی، پاندھی پنڈھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ نارد کہے ساونا میتوں ویکھ کے آؤندا ہاسا، پن رسنا جہوا بُلان
 دیاں وکھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے پرتھی آکشا، گگن گگنتران دھیان لگائیا۔ کی حکم ورتے پُرکھہ ابناشا، کرنی دا کرتا کی اپنی کار کھائیا۔ جو
 دین دُنی دا بدلن والا پاسا، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دا کھول کے دساں خُلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اُس
 پرہو دی شبد دھار دی سُن لے اگمی بھاکھا، جگت اکھراں سنگ نہ کھئے رلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ نارد کہے ساونا میرا انتشکرن کمبدا، کملیا تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ لے محمد دا سہاں جاندا لنگھدا، صدی

چوڈھویں بھجے واہو داہیا۔ عیسیٰ خوشیاں نال اپنے ہتھ رنگدا، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ گوبند کھیل تے پنج دا، پنچم پنچم پنچم پردہ آپ اٹھائیا۔ مینوں پنچن یاد آوندا جو گوبند حکم کیتا پُری ائند دا، ائند ائند وچوں درسائیا۔ میں نگاہ ماری کی حال ہونا برہمنڈ دا، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کی لیکھا ہونا چنڈ پرچنڈ دا، نو کھنڈ پرتھی اپنا رنگ رنگائیا۔ کی کھیل ہونا کوڑ پکھنڈ دا، کلجگ کوڑی کیریا اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے ساونا اک پنچن اگما سن، انسنت دیاں جنائیا۔ تیرے میگھ چ کیا گن، مترا دے جنائیا۔ میں حکم سندیسہ سنیا تیرے دوس ہن، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ توں آواز سن لے کی دیوے شبدي دھن، دھن آتمک راگ جنائیا۔ جو مالک خالق کُن، کُل مالک نور الہیا۔ اُس نے بھگت سہیلے لوک مات لے چن، چاروں گنٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا نام کلمہ منتر پھن، فرییاں توں باہر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے ساونا میری بودی دے اشارہ، سینت جگت باہر لگائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی وچارا، وچرے دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم شاہی توں باہرا، کاتب لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کھیلے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ جس دا میلا نال نرگن دھارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا شبدي شبد جیکارا، ناد دھن دھن شنوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ دھردرگاپیا۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتارا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس دا حکم تک لے جس نوں سمجھے کھئے پُرکھ نہ نارا، نر نرائن دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ساون کہے نارد میرا صاحب سوامی آد، جگ جگادی سوبھا پائیا۔ جس دا حکم ورتے برہما، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آپ ورتائیا۔ میں اُس دا سنیا اگما ناد، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس میرے اندرون کھولیا راز، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ میں سوادھان ہو کے گیا جاگ، جاگرت جوت جوت کر رُشنائیا۔ میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ میں پھردا نال مزاج، آپ اپنا روپ وٹائیا۔ میرا لہنا دینا نال نہیں کیسے سماج، دیناں مذہباں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں پرہو دا ست سچ دا دسنا اک رواج، روایت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا در اک سُہائیا۔ ساؤن کہے ناردا میرا پرم پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔
 اوہ دین دُنی دی دھار ایکنکار ہو کے دیوے متھ، متھن کرے خلق خُداِیا۔ جس دے گوہند گیا ستھر لتھ، یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ اُس نے
 میرے پر وِشٹے وچ جن بھگتاں کیتا اِکٹھ، سوہنی خوشی بناِیا۔ پیار وچ مترا صاحب دی سرنی ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جس نے کھیل
 کھیلیا بنا مندر مسجد شُودوالے متھ، کعبیاں لہنا دینا دتا مُکائیا۔ میرا وقت سہنجنا کیتا تھ تھ، بن بن پاندھی راپیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساؤن کہے ناردا خوشیاں گالے گاؤن، بن رسنا جہوا بٹی دند صلاحیا۔
 خوشی کردی تک لے اُنجا پاؤن، پون سواسی نال ملاِیا۔ جس دے حُکم وچ اوتار پیغمبر گرو تن چھڈ سماؤن، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ اُس
 دا بھیو جانے کون، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس کھیل کھلایا راما راؤن، راون اپنا حُکم ورتائیا۔ سو نام ندھانا سِری بھگوانا جن بھگتاں آیا
 آپ ورتاؤن، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیا۔ آتم سیجا سچ سینگھاسن آیا سوُن، سیج سہنجنی دئے وڈیائیا۔ پورب لہنا دینا آیا مُکاؤن، مُکمل اپنا
 رنگ رنگائیا۔ سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ آیا بہاؤن، تھر گھر اپنا سنگ بناِیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آیا مٹاؤن، مٹی
 خاک نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم آیا لاؤن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آیا دباؤن، باہر سکے نہ کھئے
 کڈھائیا۔ شرع شوہ دریائے آیا رُڑھاؤن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اِکو نام آیا چپاؤن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں انتر سچ
 آیا وساؤن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ لکھ چوراسی پھند آیا کٹاؤن، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، چھپی ساؤن
 کہے میرا پروشٹا دئے گواہیا۔ چار جگ دے رُٹھڑے آیا مناؤن، پھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ نام ندھانے نال آیا پرچاؤن، پراچین دا لیکھ مُکائیا۔
 امرت میگھ آیا برسائیا، نام ندھانا آپ برسائیا۔ ساچے مارگ آیا لگاؤن، پنٹھ مارگ اِکو اک سمجھائیا۔ منزل حقیقی آیا چڑھاؤن، جگت
 پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ امرت جام آیا پیاؤن، امیوں رس آپ چوائیا۔ شبد ناد دھن آیا سُنائیا، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ جوتی
 جاتا آیا جوت جگاؤن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے تھر گھر آیا بہاؤن، گنڈی کھڑکی آپ کھلایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ آیا
 ٹکاؤن، ٹکے دھوڑی مستک چرن خاک رمائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پندھ آیا مُکاؤن، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ ساؤن کہے ناردا دھر دی

کھیل آیا کھلاؤن، خالق خلق دُھر دا ماہیا۔ نارد کہے ساؤنا اُس دا رل کے گائے گاؤن، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم میل آیا ملاؤن، پاربرہم برہم پاربرہم رنگ اپنا آپ رنگائیا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * ❁

نارد کہے میں بن لٹاں باہواں دو جہان تٹھا، تن وجود ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد میرے انتشکرن بخشیا ہٹھا، دھیرج دھرم دھرم دھار درڑائیا۔ سچکھنڈ دوار اوتار پیغمبر گر مینوں سندیس دیون اکٹھا، چار جگ دے بھوکھ رہے درڑائیا۔ نارد اٹوں پھرنا مندر مسجد شودوالے گرو دوار مٹھا، کعبے کایا والے پھول پھلائییا۔ نگاہ مارنی جل دھار والے اٹھسٹھا، گنگا گنگوتری جمنا سُرستی نال ملائییا۔ کلجگ کوڑی کیریا اگنی تپدا ویکھنا بھٹھا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پھول پھلائییا۔ مایا ممتا موہ وکار سر تے بہار ویکھنا چُکیا گٹھا، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں گھنیا بنا قدمان توں اُتے دھول، دھرنی دھرت دھول بھجیا واہو داہیا۔ مینوں آد جگادی یاد اوتار پیغمبراں گرواں والا قول، اقرار نامہ بھل کدے نہ جائیا۔ میں چار جگ دے شاستراں دے سُن دا رہیا بول، اکھڑ اکھڑاں نال مل کے کرن شنوائیا۔ میں جگت و دیا جان دا رہیا پنڈت پاندھا رول، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی اکھ کھلائییا۔ میں نو ست دین دنی مائس ذاتی تکدا رہیا گھول، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھائیا۔ میں نام کلمیاں دے سُن دا رہیا وجدے ڈھول، اوتار پیغمبر گر دُھر دا حکم جنائیا۔ میرے کول پر پُرکھ دا اکو حکم انمول، جس دی قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس دا بھیو ابھیدا دو جہان سکے کوئی نہ کھول، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جے میں سچ دساں مینوں چار جگ دے شاستر کرن محول، مسخری جگت جگیا سو لین اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے میں بن پاندھی رہیا دوڑ، منزل منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ میں جگت جہان دے تے پوڑ، پوڑی
 ڈنڈا نو ستّ ویکھ وکھائیا۔ میں لہنا دینا تکیا کلجگ انت براہمن گوڑ، گوہند دھارا ایکنکارا نال ملّائیا۔ میں چار جگ دے سروور تے
 جوہڑ، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ میں دین دنی دی آشا تکی کوڑ، امرت رس نہجر جھرنا بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ پنج وکار سکے
 کوئی نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم میلا سکے کوئی نہ جوڑ، ہنگ برہم پاربرہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر تکیا ستّ دھرم
 دا مارگ ہویا سوڑ، بھڑی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ سچکھنڈ دوار کوئی سکے نہ ہڑ، ہڑی ہڑی کر کے سارے روون مارن دھاپیا۔ جان نگاہ
 ماری ستگر شبد چڑھیا اگے گھوڑ، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں بن اپنی آسا ٹھیا بھجیا، بھجن بندگی ویکھی تھاوں تھائیا۔ اگا پچھا تکیا کھیا سچیا، ساجن میت
 نظر کھئے نہ آئیا۔ ستّ دیپ نو کھنڈ پرتھی دھرنی اے پوتر دسے کوئی نہ جگھیا، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کنت
 کلجگ کوڑ گڑیا انگیار مکھیا، اگنی تے نہ کھئے بھجائیا۔ کیسے میل نہ ملے سورا سرگیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ درس کھئے نہ پائیا۔ دیپک جوت
 کیسے نظر نہ آئے اُپر شاہ رگیا، نو دوار ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ کلجگ جیو بڈھی ہوئی وانگ کگیا، ہنس روپ گرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر
 ویکھاں پنج وکارا وہن وگیا، دھرم دی دھار رہیا رڑھائیا۔ میں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پار کیتی حدیا، حدو دا پندھ
 مُکائیا۔ ساچا دیپک جوت کتے نہ دسے جگیا، بن تیل باقی کلپاتی کرے رُشنائیا۔ میں حیران ہو کے کہا کی حال ہووے آگیا، بھوکھ پچھلا
 نال ملّائیا۔ جھٹ شنکر میرے کول پُجیا پیر دتیا، آہٹ سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں پریم نال پُجھی وجھیا، سچ سچ دینا درڑائیا۔ آگوں شنکر
 جٹا جوٹ اپنی دھار وچوں گجیا، کوک کوک سُنائیا۔ میں وی حکم وچ آد جگاد بھجیا، حُکے اندر سیو کھائیا۔ میرا مالک خالق نور الاہی
 رتیا، محبان بیدو اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ جانے قدیا، وڈا چھوٹا سمجھ کچھ نہ آئیا۔ اُس دا سندیسہ ستگر
 شبد دیوے جس آگے لگے کوئی نہ پجیا، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ سُن چن اگما نارد نڈھیا، بالیا تینوں دیاں درڑائیا۔ جھٹ نو سو چرانوے
 چوکڑی جگ دا لیکھا کڈھیا، جس دا اکھر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پھیر دھرم دی دھار نشانہ گڈیا، ترسول تریلوکی دھار وکھائیا۔ نال اشارہ کیتا

دین دُنی تک لے وچ پئی ڈونگھی کھڈیا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرے کوئی نہ لڈیا، نام رس نہ کھئے چکھائیا۔ اوہ تک لے
 سرِشٹی درِشٹی اندر اک دوجے نال کرے دغیا، فریباں وچ خلق خُدائیا۔ تیرا میرا میل ہویا سببیا، سہج نال دیاں جنائیا۔ تُوں خوشیاں وچ
 ہوویں گد گدیا، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ میں وقت اڈیکدا قدیم کدیا، قُدرت دے قادر دتی وڈیائیا۔ جس نوں کھندے نورِ الہی رِیبا، یامبین
 کہہ کے سیس نوئیا۔ جس دی سچ خُماری وچ مدھیا، مست مستانہ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ درڑائیا۔ نارد کہے میں جھٹ شنکر آگے کیتی نمستے، بن سیس سیس نوئیا۔ مینوں بھيو اپنا دس دے، پردہ
 پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ میں جُگ چوکڑی کیتے ویکھے نسدے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کیتے ویکھے نام کلمہ
 چدے، ستگر شبد شبد شنوائیا۔ دین مذہب ویکھے تپدے، جگت مایا اگن تپائیا۔ کی حکم ورتنے شنکر آگے پریشور پت دے،
 پارہسہم کی درڑائیا۔ کس بدھ جھگڑے مُکنے من مت دے، من منسا رہے نہ رائیا۔ شنکر ہس کے کہا نارد تک لے مانس مانس پیاسے
 اک دوجے دی رت دے، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد سندیسے دتے مول نہ مینوں بنا اکھراں خوشخط دے، جس دا حرف
 ۸۱۸
 حرُوف نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھے لے گوبند دھار سچ پیار جو ستھر گھتدے، یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ اُس دے حکم سندیسے اپنے وطن و
 دے، بے وطنان رہیا جنائیا۔ جس دے تُوں ظہور بن تیل باقی جوت لٹ لٹ دے، تُوں نورانہ ڈگمگائیا۔ ہن لیکھے سُن لے گھٹ گھٹ
 دے، گہر گمبھیر کی سُنائیا۔ جس جھگڑے میٹنے دین مذہب دی وٹ دے، شرع وند نہ کھئے وندائیا۔ اُس دے تیر انبالے کلجگ اتم جان
 پھدے، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھے لے اوتاراں پیغمبران گرواں دے قول جاندے ٹپدے، صدی چوڈھویں بیسویں نال ملائیا۔ چند
 ستار نشان ویکھے لے چھپدے، جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جُگ دے کلمے واسطہ گھتدے، بن سیس سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے میں بھج ٹھ کے پُجیا سچ بھومکا اگم استھان، جتھے دھرنی
 دھرت دھول دھول زمیں اسمان نظر کھئے نہ آئیا۔ جان نگاہ ماری اکو ستگر شبد شبد بلوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس حکم سندیسے کیتا
 فرمان، فُرنیاں باہر درڑائیا۔ میرے اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اشارہ کیتا بنا نیتراں تک سری بھگوان، بن تتان ویکھے وکھائیا۔

اوہ بن اکھراں سُن گیان، بن شاستراں شبد پڑھائیا۔ نگاہ مار لے زمیں اسمان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا ڈھولاگان،
 اوہ مالک دُھردرگاہیا۔ جو آد جُگادی برہم برہمادی نوجوان، بردھ بال روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ایتھے اوتھے سچکھنڈ نواسی حکمران، شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو کہے اسیں سارے سیس نوان، بن ہتھان ہتھ بندھائیا۔ اوہ حکم سندیسہ صاحب
 سوامی دیوے آن، انا فنا اپنا حکم جنائیا۔ پنڈتا سُن کے ہو نہ جاویں حیران، حیرانی وچ کُرائیا۔ اٹھ ویکھ لے اوتار پیغمبران گرواں اتم
 اپنے لا نشان، نشانے دین دُنی تچائیا۔ جس دا پیغمبران پیغام دتا مہان، سندیسہ دُھردرگاہیا۔ اوہ ویکھنہارا کھیل مہان، مہا اپنی آپ
 پرگٹائیا۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئی زبان، مکھ دند نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے شنکر سُن میری اک بینتی، بئے کہے کے سیس نوائیا۔ مینوں یاد ستگر شبد دی اکو پنگتی، جس دا
 پاربرہم پت پریشور بھيو گیا درڑائیا۔ اپہ ویدا اکھراں والی نہیں کوئی پنگتی، شاستراں گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ اس وچ بنکار نہیں کوئی ہوے
 ہنگتی، ہنگ برہم نہ کھئے چٹرائیا۔ اس وچ شنوائی نہیں کوئی کڈ دی، سروناں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اس وچ آشا نہیں کوئی من دی، منسا
 جگت نہ کھئے پرگٹائیا۔ اس وچ لوڑ نہیں کوئی دھن دی، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ اس وچ دھار نہیں کوئی کرم دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ
 ڈھابیا۔ اس وچ آشا نہیں کوئی بھرم دی، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ اس دی ماتا جننی نہیں کوئی جنم دی، نہ کوئی بنے جنیندی مائیا۔ اس دی
 تن وجود مائی خاک نہیں کوئی چرم دی، چم درشتی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ شنکر کہے ناردا سُن خبر اگمی آج، بھيو ابھیدا دیاں گھلائییا۔ آد تون ستگر شبد پرہو دا سماج، وشن برہما شو جس
 اپنی کھیل بنائیا۔ سو ستگر سورا ہو کے گیا جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ پنڈتا تیرے وڈے وڈے ہوئے بھاگ، بھگون
 دیوے مان وڈیائیا۔ مینوں اک ویراں پیار وچ پُچھ لے نال ویراگ، ویراگی مترا تینوں دیاں جنائیا۔ میں شنکر میں شنبھو بھولا ناتھ مینوں
 ستگر شبد کہا اٹھے پچو پنجاں سالان تک کیسے گھر جگدا رہن نہ دیویں چراغ، چراگاہاں وچ رووے خلق خدائیا۔ مات لوک دا پھیر پنڈتا
 اُجڑیا ویکھیں باغ، پت ٹہنی پھل پھل نہ کھئے مہکائیا۔ نارد ہس کے کہا شنکر کی تیرے ہتھ پرہو پھڑائی واگ، ڈوری تیرے نال بندھائیا۔

شنکر کہا ناردا اوتار پیغمبران گروآں سندیسہ دتا ساتھوں ساڈا مالک آوے بعد، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ جس دا اکو کلمہ واحد، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ناردا توں ساری سرشتی وچ وجا دے ناد، ڈورو ڈنکا بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ جھٹ نارد ہتھ ماریا اپنی اُتے بودی، اگا پچھا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پھیر اپنی آشا اندرون سودھی، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر اپنا آپ بنایا اکٹا جوگی، جگیشراں باہر کھیل کھلائی۔ پھیر جگت دھار دا بنیا لوہی، لالچ وچ اپنا آپ کرے ہلکائیا۔ پھیر دین دنی دی دھار وچ پے گیا سوچی، سمجھ سمجھ وچوں اٹھائیا۔ جھٹ یاد آ گیا کی اشارہ دے کے گیا زویداس چمارا موچی، رمی آر نال گنڈھ پوائیا۔ کی پردہ اٹھایا بالمیک بجوارے جس دا بھیو جانے نہ کوئی کوش کوشی، ودیا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں پھیر اپنی بودی اُتے ماریا دھپا، بنا ہتھان پنچہ دتا چھہائیا۔ جان نیتز کھولیا مینوں اکھ نظر آیا پیا، پاربرہم پت پریشور جس دے وچ سہائیا۔ جان اکھ کھولی مینوں یرگن دھار نظر آیا سرگن دھار تپا، ست سروپی شاہو بھوپی اکو ویکھ وکھائیا۔ جس بھیو ابھیدا کھول کے اگلا دسیا پتہ، پتی دار نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا اکو ہووے جاپ اجپا، بن رسنا جہوا بتی دند پڑھائیا۔ اکو حکم دا ہووے ٹھپا، جگت مہر نہ کھئے لگائیا۔ اکو خانہ ہووے نو کھنڈ پرتھی اکو ہووے کھتا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو جانہارا ہووے سب دی مت گتا، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ اکو اتم ڈنکا وجنا فتحا، فاتحہ کرے خلق خدائیا۔ اکو دا حکم سندیس فرمان ہونا متا، مت متانتراں ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو دا ستھر گر اوتار پیغمبران گروآں ہونا گھتا، اکو یارڑا ہووے دھر دا ماہیا۔ اکو چھپر چھن چھہائی ہونی چھتا، چھتردھاری اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ جھٹ شنکر کہا ناردا ویکھ لے اگلا کانڈ، کی کلجگ حصہ رہیا ونڈائیا۔ کی لہنا دینا ستگر شبد نال برہانڈ، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کی سمجھائیا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری دین دنی وچ جھگڑا تکیا دین مذہب آنڈھ گوانڈھ، ہمسایہ ساچا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں انتر پئے کوئی نہ ٹھانڈھ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ نارد کہے شنکر کچھ اپنا کھول دے بھیو

پردہ، اوہلا مِترا رہن نہ پائیا۔ مینوں کوئی سندیسہ دس دے پرہو دے گھر دا، گہر گمبہر کی درڑائیا۔ کچھ لہنا تک لے کی لیکھا نرائن نر
 دا، کی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر بنیا رہیا بردا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن روپ رہیا دھردا،
 دھرنی دھرت دھول دھول وڈیائیا۔ جو اپنے نام کلمے صفتی ڈھولے رہیا پڑھدا، جگت ودیا نال صلاحیا۔ جو جگ چوکرئی نت نوت سب
 دے پلو رہیا پھڑدا، جگ چوکرئی اپنی کئی گنڈھ بندھائیا۔ جو کھنڈا کھڑگ تلوار تیر ترکش پھڑ کے رہیا لڑدا، شترؤ کھتری براہمن شودر
 ویش ویش بنائیا۔ جو سنتاں بھگتاں صوفیاں اندر حقیقی منزل رہیا چڑھدا، کامل مُرشد دُھردرگاہیا۔ جو لیکھا مُکاؤندا رہیا ہنکار گڑھ دا،
 ہنگ برہم آپ درڑائیا۔ جس دا حساب کتاب جگ چوکرئی چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا حُکم جنائیا۔ جیہڑا اگنی اگ کدے نہ سڑدا، جنم
 من وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ شنکر کہے ناردا سُن
 اگنی تبلیغ، تابعداری وچ سیس نوئیا۔ جس دا آد جگاد نہ کھئے شریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ جس دے وچ حق توفیق، ٹھفے گھر گھر
 دئے پہنچائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیق، شہادت شبد ستگرؤ بھگتائیا۔ جس دی سب نے رکھی اڈیک، بن نیتراں نین
 اٹھائیا۔ جس دا مارگ بڑا باریک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو میٹھارا اندھیرا تاریک، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جو ہر گھٹ و سے
 قریب، گھر گھر سوہا پائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ دتی ترتیب، طبیعت اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جھٹ بہادروں کہے ناردا میں وی پُرانا پرہو دا بھگت، جگ چوکرئی چلیا آئیا۔ میں
 وی نت نت ویکھیا جگت، دین دُنی سنگ رکھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں تکی شکت، شخصیت ویکھی تھاؤں تھائیا۔ مائس ذاتی کھیل
 ویکھیا بوند رکت، تن وجوداں کھوج کھوجائیا۔ پیشین گوئیاں دا حُکم سُن دا رہیا سخت، جس دا بھیو نہ کھئے درڑائیا۔ مِترا ہُن اُس سمیں دا آ
 گیا وقت، گھڑی پل جس دی دئے گواہیا۔ میرے کول سب دی پُرانی لکھی ہوئی شرط، شرع توں باہر جنائیا۔ کلجگ اتم جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا آوے اُتے دھرت، دھرنی اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی شبدی ویس وٹائے پرت، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جو سب دی پُٹھی کرے نرد،
 نر نرائن نور الہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا شرع میٹے کرد، قاتل مقتول دا پنڈھ مکائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کلیاں جن بھگتاں ونڈے درد، درد

دُکھ بھہ بہنجن دیا کھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسچرچ، اچرچ لیل دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بہادروں کہے سُن لے شنکر گیلاشی، کلادھاریا تینوں دیاں جنائیا۔ تیرا مالک اکو پُرکھ ابناشی، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جس دا ستگر شبد لکھ چوراسی اندر کرے تلاشی، خانہ خانہ کھوج کھوجائیا۔ بے شک کلجگ کوڑ کرے بدمعاشی، آپ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ سچ دھرم دی دھار دودھ ہو گیا چھاچھی، مکھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ لے اوتار پیغمبر گرو ایس سمیں دے سارے ابھلاشی،
 اپنی آشا نال ملائیا۔ جنہاں دے پیار وچ نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاش کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا دھرم اک پرگٹائیا۔ شنکر کہے سُن بہادروں میرے متر میت، سجنواں دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دی جگ جگ
 اولڑی ریت، جگت جگیا سو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دے حکم دا اکو ہووے گیت، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ اوہ حکم سندیسہ
 دیوے پت پت پت، پاربرہم پرہ آپ درڑائیا۔ جو سب دے وسنہارا چیت، اندر گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس نے کلجگ اتم جھگڑا میٹنا
 مندر مسیت، پاپن پاتھر سیس نہ کھئے نوائیا۔ اوہ کھیل کرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم سنائیا۔ جس دے حکم وچ ہویا بھہ
 بہیت، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے سُن
 شنکر شنبھو، شو شوئے دیاں جنائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے وچ دیس جنبو، کی جبک اپنی کار کھائیا۔ جس دے بھہ وچ وشن برہما کنبو، سر
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دیوت سرُ کرور تیتسا جس دے کولوں منگو، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ اوہ صاحب سورا سرینگو، ہر کرتا
 ڈھردرگاہیا۔ جو جگت جہان دی منزل لنگھو، آگے ہو نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ دھرتی اُتے چھپڑنا جنگو، جگہ جگہ پئے ڈہائیا۔
 دین مذہب ہووے تنگو، تنگ دست دے لوکائیا۔ جس دا کھیل کچھ ہون والا وچ کھنڈو، کھنڈا جگت دھار چمکائیا۔ جس نے شرع
 شریعت کرنی رنڈو، محمد محبوب رہیا سمجھائیا۔ جس نے عیسیٰ لیکھا ویکھنا اتم کنڈھو، موسیٰ مسلسل رہیا سمجھائیا۔ جس نے نانک
 نرگن دھار کیتا سندھو، سندن پچھلی دئے کھلائییا۔ جس گوبند گوبند لگایا انگو، انگیکار اک اکھوائیا۔ اوہدا انت نہ آوے جگت مہانے
 ونجھو، گہر گمبھیر سمجھ کچھ نہ پائیا۔ اُس دا نام ندھانا دو جہاناں اکو ہووے چھندو، شہنشاہ کرے پڑھائیا۔ جس ٹوں سب نے مننا دینا

بندھو، بندنا اپنی دئے درسائیا۔ جس نے بھگت سہیلے چکنے اپنے کندھو، کندھی گھاٹ پار کنارے دئے ٹکائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا
 میٹنی گندو، امرت رس رس چکھائیا۔ اوہ دین دیاں ٹھاگر سوامی سب دا ہیوئے بخشنندو، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ نارد کہے شنکر میری اکو اک بینتی، بئے کہہ کے دیاں درڑائیا۔ کی حالت
 ہونی جگت جن دی، بھیو دینا کھلائیا۔ شنکر کہہ وشنو ویکھ لے نارد جس دھار مکاؤنی ان دی، انت سمجھ کچھ نہ آئی۔ برہمے پیار
 دی دھار رہن نہیں دینی برہم دی، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ انت نشانی مٹی تارا چند دی، صدی چوڈھویں اپنا آپ سہائیا۔ اوہ ویکھ لے
 عیسیٰ کہندا سب تے گھڑی آونی غم دی، چنتا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کیسے ہنر فن دی، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ انت قیمت
 پینی اکو گل دی، جو گل پھاسی سب دی دئے کٹائیا۔ اکو دھار ہونی دین دنی دے جل دی، جل تھل مہیئل اکو رنگ رنگائیا۔ پھیر آشا
 پوری ہونی راجے بل دی، جو باون گیا درڑائیا۔ کلا مٹی اتم کلجگ کل دی، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ذات پات دین دنی آتم دھار ویکھنی
 رلدی، مذہبان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ ایہ کھیل انوکھی ہونی پرہو اچھل دی، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ اوہ ویکھ لے جوت اکالن
 کی شبد سندیسہ گھادی، سنیہڑے کی سنائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں رہنی اگلے پل دی، پلکان دے پچھے بہہ کے کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا صاحب اک گوسائیا۔ شنکر کہے نارد میری ویکھ لے تن خاکی مٹی
 بہوٹ، چم درشتی باہر تکائیا۔ ستگر شبد پرہو دا اکو اگما دوت، جو سندیسے رہیا سنائیا۔ اسیں اُس دے سارے پوٹ، پتا اکو اک
 اکھوائیا۔ جس دا اکو دھاگا اکو سوٹ، اکو گنڈھ رہیا پوائیا۔ اکو جس دی ہووے رت، رتڑی اکو اک مہکائیا۔ اکو ہووے ابناشی اچت،
 چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جس نے دھار بدلنی وچوں کایا ماٹی بُت، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ شنکر کہے نارد میرے کول پُرانے حکمنامے، جس دا لیکھ نظر کھئے نہ آئی۔ جس دے حکم
 وچ اوتار پیغمبران گرواں پائے جامے، تن وجود پنج تت مات پرگٹائیا۔ جس دے حکم سندیسے پیغام سنے نامے، کلمے کائنات درڑائیا۔ جو
 وسے سچکھنڈ گرامے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو سب دا مالک خالق انترجامے، بھیو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ جس دے وشن برہما شو

غلام، سِر سِر سِر سارے سیس نوایا۔ اُس دے ڈنکے سُنو دمامے، جو دو جہان کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وڈیایا۔ جھٹ ستگر شبد کہے سُن شنکر شہانے، سہج نال درڑایا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال
 ہویا مہربانے، مہربان دیا کماٹیا۔ جس دے سب نے مٹنے بھانے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دے آد جگاد سارے حکمرانے، حکمے
 وچ سیو کماٹیا۔ جس نے تختوں لائے راجے رانے، سیس تاج نہ کھتے سہایا۔ جس گود بٹھاؤنے غریب نانے، کوچھے کملیاں گود اٹھایا۔
 اُس دا بھیو کھتے نہ جانے، بے انت کہہ کے سارے گایا۔ اوہ بن کے شاہ سلطانے، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن
 دھار آئے وچ میدانے، نو ست اپنا بھیو چکایا۔ جس نے شرع دے اکھیر نے شامیانے، شپے روز اکو رنگ رنگایا۔ جس نے موسیٰ محمد
 عیسیٰ رکھیا وچ درمیانے، در در دا بھیو چکایا۔ کلمہ کائنات دے گانے، شرع شریعت وچوں پرگٹایا۔ اُس دا کھیل ہونا اپنے حکم والے
 بہانے، دوسر سمجھ کچھ نہ آتیا۔ جس نے پچھے ستجگ تریتا دواپر بدل دتے زمانے، کلجگ اتم دتے بدلایا۔ شنکر کہے واہ واہ ستگر شبد
 میرے وچ ویکھ لے اپنے خانے، پردہ سکے نہ کھتے اٹکایا۔ مینوں ایس جاپدا سارے اک دوجے توں ہو جانے بیگانے، سنگی رہن کھتے نہ
 پائیا۔ جس ویلے کِریا کیتی سری بھگوانے، اپنا کھیل وکھایا۔ مانس مانو مانکھ سارے تکنے درمیانے، امیری غریبی ونڈ نہ کھتے ونڈایا۔
 جھٹ شنکر کہے مینوں ایوں دسدا ساری دُنیا بھرن والی جرمانے، جرم مُعاف نہ کھتے کرائیا۔ پچھوں رہ جانے افسانے، صفتاں نال صفت
 صلاحیا۔ اوہ وقت یاد آؤندا جس ویلے زویداس نے اپنے آپ نوں مینا تے لمبائی ہوئی ساڈھے تِن ہتھ کانے، سب نوں گیا جنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ جھٹ شنکر کہے ناردا میرے کول ویکھ لے دھرم رائے
 دی درخواست، دستخط چتر گپت نال ملاٹیا۔ اُن پیار وچ لکھیا شنبھو جی سرشٹی ہو گئی ناستک، نام والا نظر کھتے نہ آتیا۔ پھیر اشارہ
 کیتا وشنوؤں توں وی ویکھ لے اُتے بیٹھا باسک، سیج سانگو پانگ تجایا۔ برہمیا نگاہ مار لے اپنی چوراسی والی کاشت، چارے کھانی
 پھول پھلایا۔ ستگر شبد کلجگ دی کِریا نوں کر نہ سکے ہُن برداشت، دھیرج دھرم نہ کھتے رکھایا۔ دروبی کیسے دی سُننی نہیں سفارش،
 اپیل دلیل نظر کھتے نہ آتیا۔ چاروں گنٹ کوڑ دی رہن نہیں دینی عمارت، فصیل ویکھن کھتے نہ پائیا۔ صدی چودھویں کہے میری انت دی اکو

زیارت، ذرے ذرے دیاں جنائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی قلم شاہی والی عبارت، حرف حرفاں نال لکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے شبد دی
 کلمیاں والی ہوئی تجارت، سودا دین دنی ہٹ وکائیا۔ جھٹ اشارہ دتا دھر امام میں جدوں آواں تے آواں وچ بھارت، محمد دی شہادت بن
 کلمیاں دئے گواہیا۔ میرا ستگر شبد کرے شرارت، شرع دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ شنکر کہے ناردا اوہ لیکھا تک لے رائے دھرم، دھرم دی دھرم دھار جنائیا۔ جس دے کول سب دا کرم، کانڈ
 گودی وچ رکھائیا۔ اوہ میٹنہارا بہرم، بہانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ چتر گپت کہے مینوں نہ کوئی حیا نہ شرم، شرع والیاں دیاں سمجھائیا۔ میں اکو
 پرہو دی لوڑی سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اکو دھوڑی لاواں چرن، بن ٹکے خاک رمائیا۔ میرا صاحب سوامی کھیل کھیلے اُتے دھرن،
 دھول دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جو مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ نور الہیا۔ جس دے بھے وچ سارے ڈرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ رائے دھرم
 کہے میں اُس دے حکم نال سب نوں لگا پھرن، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ لہندا چڑھدا کوٹاں لگا چڑھن، بھجان واپو داہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ نارد کہے شنکرا کی سندیسے پرہو بھگونت، بھگون کی درڑائیا۔
 جس دی مہا سدا اگت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس نوں آد جگاد گاؤندے سنت، جگ چوکڑی ڈھولے گائیا۔ جس نے تیری بنائی
 بنت، گھڑن بھٹنہار اک اکھوائیا۔ کی اُس دا لیکھا نال جیو جنت، مہربان ہو کے مینوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا بھو آپ کھلائییا۔ شنکر کہے ناردا سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھاویگا۔
 ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاویگا۔ اناشی کرتا بھو کھلاویگا۔ سری بھگوان پڑدا لاہویگا۔ پاربرہم آپ سمجھاویگا۔ ستگر شبد
 شبد اٹھاویگا۔ سچکھنڈ ساچا آپ سہاویگا۔ درگاہ ساچی نور رشناویگا۔ مقامے حق ہٹ وکاوایگا۔ تھر گھر اپنا بھو چکاویگا۔ وشنوں وشو
 دھار سمجھاویگا۔ برہما برہم پڑدا آپ اٹھاویگا۔ شنکر تیری شرع درڑاویگا۔ حکم سندیسے اک سناویگا۔ گپت گنیشا نال ملاویگا۔ کروڑ
 تیتیس گنڈھ پواویگا۔ گن گندھرب راگ سناویگا۔ کینریشپ ناچ نچاویگا۔ ترے گن مایا میل ملاویگا۔ پنجان تانا ونڈ ونڈاویگا۔ چارے
 کھانی حکم سناویگا۔ انڈج جیرج اٹبھج سیتج آپ اٹھاویگا۔ چارے بانی راگ درڑاویگا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے گاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ

پُری لوء آکاش آپ پلاویگا۔ دهرنی دهرت دھول دھول رنگ چڑھایگا۔ تیئی اوتاراں سنگ رلاویگا۔ مؤسیٰ عیسیٰ محمد جوڑ جڑاویگا۔ نانک گوہند گنڈھ پواویگا۔ کلجگ اپنا بھیو کھلاویگا۔ دیوی دیو آپ اکھواویگا۔ آتم پرماٹم سنگ نبھاویگا۔ پاربرہم برہم سنگ رکھاویگا۔ ایش جیو نہ ونڈ ونڈاویگا۔ جگت جگدیش حکم ورتاویگا۔ بیس ایکس رنگ رنگاویگا۔ اکو کلمہ اک حدیث، اکو نام درڑاویگا۔ اکو چہتر جھلے سیس، دو جا ایشٹ نہ کھئے رکھاویگا۔ اکو مان بخشے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں اپنے رنگ رنگاویگا۔ اکو سوامی بن کے بیٹھلو بیٹھ، سر اپنا ہتھ نکاویگا۔ کلجگ کوڑا بھنے ریٹھ، ستجگ امرت امرت میگھ برسواویگا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آویگا۔ دین دنی نالوں کروٹ بدل کے پیٹھ، سٹمکھ بھگتاں سوہیا پواویگا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، اتر کدے نہ جاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنا کھیل کھلاویگا۔ شنکر کہے پرہہ کھیلے کھیل اکٹا، اکٹری کار کھائیا۔ جس نوں سیس نوئے وشن نال برہما، شنکر لاکے پائیا۔ جس اوتار پیغمبراں گرواں دتا جرما، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جس نے آتم پرماٹم دسیا دھرما، دھرم دھار سمجھائیا۔ اوہ پرہ پرکھ پرماٹم پرما، پاربرہم نور الابیا۔ جس نے اتم سب کچھ کرنا، کرنی دا کرتا دھردرگاہیا۔ جھگڑا میٹھے ورنان برناں، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو اک سب نوں بخشنی سرنا، سرنگت اک رکھائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرنا پھرنا، نج لوچن نین رُشناٹیا۔ جس دی منزل بن پوڑیوں ہرجن جن ہر چڑھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جنہاں تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھنا، سوہنگ شبد سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار اک سہائیا۔ جھٹ بھادروں کہے شنکرا میرا دوس دہاڑا چنگا، میں چنگی طرح جنائیا۔ آہ نگاہ مار لے جٹا جوٹ دھاری کس دوارے بیٹھی گنگا، جمنا سُستی گوداوری نال ملاٹیا۔ جنہاں دا پرہو دے حکم وچ وقت لنگھا، لوک مات دیاں وڈیائیا۔ اوہ کچھ منگن آگتیاں منگاں، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ کچھ اوہناں نوں دسدے ڈھنگا، سہج نال سمجھائیا۔ شنکر کہا ناردا تون وی پُرانا پنڈا، کچھ پردہ دے اٹھائیا۔ نارد کہا بھادروں میں گھر گھر دیون آگیا گنڈھاں، سندسیاں نال سُنائیا۔ اوہ تک لے ستگر شبد دا ستزنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی دئے بدلاٹیا۔ اوہ تہاڈا پوتر کرے تٹ کنارہ کنڈھا، گھاٹاں ویکھ وکھائیا۔ گوداوری رو پئی مینوں یاد آوندا گوہند والا کھنڈا، جو کھڑگاں کرے صفائیا۔ سُستی کہے میں حیران ہو گئی اچنہا، حیرانی میرے اندر آٹیا۔ جمنا کہے

مینوں کرشن دا سماں نہیں دسدا لمبا، لمحہ لمحہ کھوج کھوجائیا۔ جھٹ کلجگ آگیا موڈھے پلاوے نالے ہلؤنے کندها، بھجان بھجان توں بنا پلائیا۔ فی چارے دسو تہاڈے وچوں کس دا امرت رہ گیا ٹھنڈا، جل دھارا نال وڈیائیا۔ کپھڑا پوتر رہ گیا پنڈا، گائتری منتر کون سُنائیا۔ تہاڈے کنڈھے گھاٹاں اُتے تہاڈے ساہمنے لیندے چندا، جگت مایا نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بہادروں کہے میں اِکو پُچھن آیا صلاح، شنکرا مشورہ دینا جنائیا۔ کپھڑی منزل کپھڑا سچّا راہ، رہبر کون اکھوائیا۔ شنکر کہے بہادروں اوہ میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرے بنے ملاح، بیڑے سب دے کنده اُٹھائیا۔ جس نوں ساریاں کہا واہ واہ، واپگرُو کہے کے سیس نوائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے تھاون تھان، تھان تھنتر پھول پھلایا۔ جس دی آشا رکھ کے بیٹھی دھرنی ماں، ممتا وچ رہی گرلایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اتم پکڑ لے بانہ، بازو تیرے ہتھ پھڑایا۔ میرے اُتوں میٹ دے گناہ، عُربت رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیوان بڈھی نہ رہے کان، کاگ ہنس دے بنائیا۔ نہ کوئی سُوَر کھائے نہ گان، پشوآں کھل نہ کھئے لہائیا۔ تُوں امام اماماں پیغمبراں دا رہنما، قدم بوسی وچ سیس نوائیا۔ میرے نُورِ الہٰہِ زَمَنُو زوی کُنستے دُعا جمبا استی زُو نُورے خُدا، خود مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک درسائیا۔ بہادروں کہے میرے سَتگر شبد ساچنا، مِترا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے شاہو بھوپ راج راجنا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ تُوں کلجگ اتم سواریں کاچنا، کرتا پُرکھ جو دِرڑائیا۔ ویکھیں کتے ونج نہ کریں وانگ مہاجناں، سُوَد اصل نال وڈیائیا۔ میرے سَتگر شبد تیری کِرپا بنا کیسے نہیں جاگنا، نِج نیتز لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ تُوں انتر نرنتر بن رسنا جہوا مارنی آوازنا، سُرُتی شبد شبد نال اُٹھائیا۔ سچ پیار دا بخشیں ویراگنا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ تیری کِرپا نال کلجگ کوڑ گُریار تیاگنا، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں اتم پرماتم بنا کنت سہاگنا، سیچ سہنجی دینی وڈیائیا۔ میرے موہن مادھو مادھنا، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ میرا انت سواریں کاچنا، کرنی دے کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں بدل سماچنا، اِکو اپنا رنگ رنگائیا۔ چاروں گنٹ نہ پھرے بہاجنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سَتگر شبد کہا سُن بہادروں تیری پوری کراں سدھر، صدقے واری گھول گھلایا۔ تیرے

پیار دی ہووے قدر، قدرت دا قادر دئے وڈیائیا۔ تُوں سُننی دُهن مڈھر، مدھ سوڈن ہو کے دیاں جنائیا۔ پر یاد رکھیں بہادروں جدوں
 تِتاں دیشاں دا شروع ہویا غدر، تیرا پروشٹا سوہنا نظری آئیا۔ پھیر ہاڑ ستاراں آگے لگے ودھن، دویاں نے بھجنا واہو داہیا۔ بے شک
 تہاڈا دِسا نہیں بدن، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ دوویں اشارہ دے دیو کی کھیل ہووے وچ عدن، محمد لے رہیا انگڑائیا۔ کس بدھ موسیٰ
 دھار اپنا پریم آوے چھڈن، دھرنی دھرت دھول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 گوسائیا۔ ستگر شبد کہہ بہادروں کر لے صبر، ساوریا دئے وڈیائیا۔ جو آد جگادی گہر گور، گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جس دی آشا
 رکھ کے بیٹھی محمد دی لاش وچ قبر، مقبریاں باہر نین اٹھائیا۔ اوہ انت آوے کرن عدل، انصاف اپنا دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے
 بدل، بدلہ چکے تهاؤں تھائیا۔ شرع دی دھار شرع کرے قتل، قاتل مقثول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ بہادروں کہے میرا ستگر شبد آگے ہاڑا، نو نو لاگاں پائیا۔ میرا خوشیاں والا دہاڑا، لوک مات
 وجی ودھائیا۔ جن بھگتاں لگا اکھاڑا، در تھاندے سوہا پائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال اگنی لاڑا، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جو آتم انتر رنگ
 چاڑھ گاڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ جو ہنڈے سہائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، تلے پریت سمنڈ ساگراں ویکھ وکھائیا۔ جو پرکاش دیوے
 بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے
 میری آشا اکو تمنا، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ اوہ لیکھا پورا ہونا جو گوہند لایا کتا، کائنات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس کارن ستگر شبد دا حکم
 مٹا، منسا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس دھار وچوں پرگٹیا توری چند چٹا، گوہند دُھر دا ماہیا۔ اوہ میٹن آیا حد بنا، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔
 جس دا وسیرا بنا چہپر چھنا، جگت محل نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ وسنہارا بھگتاں تنان، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جس دا مارگ اکو نواں،
 نوکھنڈ پرتھی رہیا سمجھائیا۔ اکو جوت جگاوے شمع، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دی دھار وچوں ستجگ ہویا رواں، کلجگ اپنا
 پنڈھ مکائیا۔ او سے دے گن گواں، گا گا سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہنڈے
 سہائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو میرا کھیل آد جگاد نت نوت، پرہہ دا بھیو چکائیا۔ جو سب دے نال کرے بت، ہتکاری دُھر درگاہیا۔

ٹھگوری رہن نہ دیوے چت، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ دُھر دا بن کے پرمیشور پت، پُوت سپُوتے گود اٹھائیا۔ اُس دی کریا نال مائس
 جنم جانا چت، چوڑاسی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ ساچی سیجا جانا لٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کھئے پتھر اٹ، پابناں سیس نہ کھئے
 جھکائیا۔ نہ کوئی بوند نہ کوئی رت، رکت ویکھن کھئے نہ جائیا۔ نہ کوئی وار نہ کوئی تھت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا جو
 سب دے وسے وچ، وچولا ستگر شبد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اک وڈیائیا۔
 بہادروں کہے میرا سوہنا چڑھیا مہینہ، محفل بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ میں نگاہ ماری لوک تینا، تریلوکی ویکھ وکھائیا۔ دھرتی اُتے ویکھیا کس
 بدھ کلجگ جیواں جینا، جیون جگتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چاروں کُنٹ وجے ہنکاری پینا، بینتی وچ سیس نہ کھئے
 نوائیا۔ شاہ سلطان راج راجان ہویا کمینہ، کوڑی کریا نہ کھئے تجائیا۔ جگت جگیا سواں مُشکل ہو گیا جینا، زندگی وچوں زندگی نہ کھئے
 بدلائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ کوئی نہ بہینا، بہڑی رین نہ خوشی بنائیا۔ ٹھانڈا ہونے کیسے نہ سینہ، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ ماروتھل تپے
 زمینا، سچ میگھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم چاروں کُنٹ گیا چھینا، اُتر پورب پچھم دکھن ربیا کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائینا۔ بہادروں کہے جن بھگتو دوویں سوارو بُجھاں، بُھینگیو ٹھانوں دیاں سُنائیا۔
 پرہو دا کھیل جگو جگا، جگ چوڑی ریتی چلی آئیا۔ کلجگ اتم جوتی دھار ہویا آگھا، آگھن آتھن کرے رُشنائیا۔ جس دے نام دا لے
 کوئی نہ بُھگا، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ماتو ذاتی اکو دھرم دا دے مدعا، مُداتاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرتی دھرت
 دھول دھول رُشنائیا۔ دھرم دا دیک پھیر جگئے بُجھا، پِن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سوامی اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو میری سب دے آگے پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ سب دا اکو متر مُرار،
 میت مُرارا اک اکھوائیا۔ جس نوں کھندے سانجھا یار، یارڑا نور الاہیا۔ اُس دے سب کچھ اختیار، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا کھیل
 سدا جگ چار، جگ چوڑی ویکھے چائیں چائیا۔ سو کلجگ انت جوتی جاتا ہو کے دے دیدار، نرگن نرکار نرکار دیا کھائیا۔ تھادی سب
 دی منظور کرے نِسکار، ڈنڈاوت بندنا اپنے لیکھے پائیا۔ سب دے روگ سوگ دکھ دے نوار، چنتا چکھا غمی وچوں باہر کڈھائیا۔ لکھ

چوڑاسی وچوں کرے پار، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ تسیں اُس پرہو دے بن گئے یار، جس دا یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تسیں اُس دے پریم دی آتم دھار، دھرمیو تہانوں دیاں جنائیا۔ تہاڈا ست سرُوپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مرد نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو جوت جوت دی دھار، دوسر روپ نہ کھئے درسائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تہاڈی پاوے سار، پُرکھ ابناشی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو پرہو دے نال کاہدا تکرار، جھگڑا کم کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا وینھدیاں وینھدیاں ہو جاوے فرار، چارے کوٹاں نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑا خوشیاں نال کرے اظہار، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اس دا میلا میتر کوئی سال دو کہ چار، چوٹھا جگ دئے گواہیا۔ ایہہ وچھڑن والا سنسار، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اوہ ویکھو کعبیاں اُددی چہار، مگہ مدینہ رہے کُرائیا۔ چڑھا رووے زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ دکھن پہاڑ رہے پُکار، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ رُسا چینا رہے ونگار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سرشٹی وچ کھیل ہونا اپار، اپرمپر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو میریاں دُنیا والیاں نہیں دلیلاں، جکیاسوآں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ پرہو دے دوارے بُندیان نہیں ایلاں، وُکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا ستگر شبد تون ہور نہیں وسیلہ، جگت وِشا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو میرا پچن مترو سچا، سچ دیاں جنائیا۔ مینوں دس کے گیا گوہند پُرکھ اکال دا پچّ، جس نون جنے کھئے نہ مائیا۔ کلجگ اتم بھانڈا دِسا کچّا، ٹھیکر بھنے بے پرواہیا۔ جیہڑا کوڑ وکار ہو کے گھر گھر اندر نچّا، ویسوا دھار کھیل کھلائییا۔ مایا ممتا روپ ہو کے لوں لوں رچا، تن وجوداں گیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک کھیل کھلائییا۔ کلجگ کہے بہادروں تون کیوں میری کریں بدنامی، سوہنیا دے سمجھائیا۔ میں پرہو دا پُت انامی، چوٹھا جگ اکھوائیا۔ مینوں اوتار پیغمبراں گروآں دتی سلامی، دُوروں ویکھی چائیں چائیا۔ میرا تک لے اندھیرا شامی، نوری جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ دُنیا تک لے میں شرع دی بنائی غلامی، زنجیر بن تندان تند چُھائیا۔ میری سب تون وکھری کہانی، کہاوت دیاں درڑائیا۔ میرے اُتے پُرکھ اکال کیتی مہربانی، مہرواں ہویا بے پرواہیا۔ میری گروآں اوتاراں پیغمبراں ساریاں دتی نشانی، اوتاراں نشانے دتے وکھائیا۔ ستگر شبد مینوں سندیسہ دتا

زبانی، بن کاغذ قلم شاہی لکھائیا۔ کلجگ تیری چڑھدی ہووے جوانی، چڑھدے لہندے تیری وجے ودھائیا۔ تیرے وچ انت منزل رہے نہ
 کھئے رُو حانی، رُو ح بُت سارے روون مارن دھاپیا۔ کلجگ کہے بہادروں میں ویکھی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیئج پھول پھلائییا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دیا کھائییا۔ کلجگ کہے بہادروں میںوں پرہ نے دتا مان،
 جو نہانیاں ہئے سہائییا۔ میں اوسے دا گواں گان، اوسے دا ڈھولا تینوں دیاں سنائییا۔ میں کوئی بال نہیں آنجان، بدھ ہین نہ کھئے اکھوائیا۔
 میں ستجگ تریتا دواپر نالوں شیطان، جس شرع دی شرع نال کیتی لڑائییا۔ میرا بھید پا سکے نہ کھئے انسان، بدھی مت نہ کھئے چترائییا۔ میں پتا
 پوت کیتے اک دوجے توں بے ایمان، بیوہ کیتی خلق خدائییا۔ اپنے مالک توں سکے نہ کوئی پچھان، ایہہ میری بے پرواہییا۔ میں ساریاں دے
 کایا مندر وڑیا وچ مکان، ساڈھے تہ ہتھ اندر ڈیرہ لائییا۔ میرے ہندییاں بے شک ساری سرشٹی گئے نال زبان، ہردے سکے نہ کھئے وسائییا۔
 کیوں میں کلجگ کوڑ کڑیاں ست دا بنیا مہان، گھر گھر اندر اپنا ڈیرہ لائییا۔ میں جوٹھ جھوٹھ دا جیواں جکیا سوآن دتا دان، بھچیا بنا اچھیا
 دتی ورتائییا۔ اوہ میرے ہندییاں کسے دی سرت جڑے نہ نال سیتا رام، رادھہ کھن نظر کسے نہ آئییا۔ حقیقی پی سکے کوئی نہ جام، دھر امام
 ویکھے کھئے نہ چائیں چائیا۔ میرا کھیل مٹا نہ سکے ستنام، ست سچ نال میرا جھوٹھ لئے انگرائییا۔ میں فتح دا ڈنکا وجایا وچ جہان، آپ اپنا بل
 پرگٹائییا۔ ذرا سُننا لا کے کان، اپنا لیکھا دیاں سمجھائییا۔ میں سارے انسان بناؤ نے حیوان، انسان حیوان اک دوجے دا بھیو کھئے نہ آئییا۔ چار
 سال توں بعد پتہ نہیں کسے دیش دا کوئی نہیں رہنا پردھان، واگ ڈور ہتھ نہ کھئے اٹھائییا۔ کلجگ کہے پھیر میں بیٹھانگا نال آرام، گھٹ گھٹ
 دے اندر اپنا آسن لائییا۔ نالے رُو ح دا پیواں گا جام، جہاں توں سدا دیواں اٹھے او چائیں چائیا۔ اُس ویلے رائے دھرم میںوں مٹیگا بھگوان، واہ
 کلجگ تیری وجی ودھائییا۔ لاڑی موٹ میرے چرناں وچ آن کرے پرنام، بنا دھوڑیوں خاک رمائییا۔ مڑھی گور میں سب دے بناواں
 استھان، سوہنی سیجا دیاں لٹائییا۔ ایہو آشا رکھی اوتار پیغمبران گروآں صدی چوڈھویں دیوے بیان، بن رسنا ڈھولے گائییا۔ کلجگ کہے
 میں سب توں چنگا جس دے واسطے دھرتی اُتے آپ آئے بھگوان، بھگوان اپنا روپ بدلاییا۔ اوسے توں پیغمبران کہا امام، نور نورانہ نور
 الہییا۔ اوسے توں سجدے کیتے سلام، قدم بوسی وچ اپنا شکر منائییا۔ اوسے توں کل کلکی کہے کے اوتاراں کیتا پروان، نہکلنکا اپنا ڈنک

وجائیا۔ کلجگ کہے بہادروں مینوں وی اوسے نے دتا دان، جو داتا دانی دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، آد جگاد جگ چوکرئی کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر نرگن اپنا حُکم آپ ورتائیا۔

* ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر سنگت نوت *

شنکر کہے میرا حُکم چلے اتوں کیلاشی، کل اپنی آپ پرگنائیا۔ دین دُنی دی انتر دھار تکی بدمعاشی، بدی ویکھی تھاؤں تھائیا۔ دُھر دے حُکم نال ستگر شبد لئی تلاشی، نو نو دا کونا کونا کھوج کھوجائیا۔ سچ پیار مُحبّت دی دے نہ کھئے آب پاشی، بوند سواتی رس نہ کھئے چوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی جگت و دیا ویکھی بھاشی، پرکرتی سنسکرتی وچ دھیان لگائیا۔ جان نگاہ ماری سرگن دے لاش تے لاشی، لشکراں اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ شنکر کہے میں بن کے دھرم شوقین، شوق اپنا پور کرائیا۔ میرا مالک خالق اک پرینت، پاربریم دُھردرگاہیا۔ جس دا مارگ جگ چوکرئی مہین، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکلجگ کیتی تقسیم، حصے اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا لہنا دینا اُتے زمین، زمیں زماں وجے ودھائیا۔ میرا انتشکرن کدے نہ ہونے غم گین، غمی وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ شنکر کہے میں دو جہان تکی محراب، محبوب ول دھیان لگائیا۔ مینوں مالک خالق ملیا اگما احباب، مِتر پیارا دوست دُھردرگاہیا۔ جو آد جگاد دو جہان نواب، نویت اپنا نام کھڑکائیا۔ جس نوں نہ کھئے پُن نہ صواب، اکو رنگ و سہ دُھر دا ماہیا۔ جس نے رچنا رچی نرگن دھار آد، انت ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جس دا ستگر شبد پھرے وچ برہماد، بھجے واہو داہیا۔ سچ سنندیسہ سنے ناد، دُھن انادی آپ پرگنائیا۔ جو جن بھگتاں رکھے سدا یاد، یادداشت اپنے وچ چھپائیا۔ اوہدا لیکھا تکیا وچ پنج آب، پنچم دا مالک روپ

وٹائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ دیونہارا آپ خطاب، مخاطب ہو کے دئے درڑائیا۔ تن وجود وجائے رباب، ستار نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ شنکر کہے میرا سب دے نال تعلق، طرفداری نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نور نورانی یزگن دھار دی ویکھ جھلک، خالق خلق روپ درسائیا۔ نگاہ ماراں اُتے فلک، اسماناں کھوج کھوجائیا۔ پھیر تکان دین دُنی جگت دی خلق، خالق اپنے رنگ رنگائیا۔ میں پرتکے ویکھاں اپنی پلک، اکھیاں اکھیاں وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ شنکر کہے میں شک رکھاں نہ شکوک، شکوہ رہن کھئے نہ پائیا۔ میں پرہے تون منگاں اک حقوق، جو حکمت نال دئے سمجھائیا۔ میرا جگت جہان کھیل جائے نہ چوک، چوکنا سب نون دئے بنائیا۔ ستگر شبد اشارہ مارے بھوک، بن پون سواس سواس بلائیا۔ دین دُنی دا بدلاں سلوک، ساجن میت رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا مارگ سدا باریک، پاربرہم پت پریشور نیتر لوچن نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں لوک مات آپ کرے تصدیق، شبد شہادت نال بھگتائیا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، اوہ مالک دھردرگاہیا۔ اُس دا نام کلمہ حق توفیق، ٹخے نام دئے ورتائیا۔ اُس دی تئے نہ کدے پریت، پریت ہو کے ملے چائیں چائیا۔ شنکر کہے میں پچھلے لیکھے تے ماراں لیک، لائن اگلی ویکھ وکھائیا۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی تاریخ، تواریخ دئے اُلٹائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دبالا نہ مانگے کوئی بھیکھ، بھکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن سنت سہیلے بنن سیخ، سکھیا ستگر سنگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی اک اکھوائیا۔ شنکر کہے میں سب دی جان دا شکل، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ میرے تون پرے نہیں کوئی عقل، عاقلان دیاں بھیو چکائیا۔ جس دا راہ تے لاڑی مؤت ملکل، اپنا نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ شنکر کہے میں تکیا نال اپنی شکت، شخصیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے ویکھے بھگت، ہرجن ساچے سوہبا پائیا۔ جنہاں دا دھرم دھار دا وقت، تھت وار دئے گواہیا۔ اوہ لیکھا جانے سب دا فقط، فقرے نام والے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ شنکر کہے ست کران ارداس، عرضوئی دیاں جنائیا۔ میرا لیکھا نال شنکر کیلاش، اکل کل دھاری ہو کے دیاں درڑائیا۔ میرا پر

پُرکھ پرماتم میری پوری کرے آس، حصہ ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ شنکر کہے میرا حکم سندیسہ خاص، خاصیت دیاں سمجھائیا۔ جن بھکتو پرہوؤ توں کایا مندر اندر کریو تلاش، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیواں پرکاش، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر پاواں راس، بن گویا کابن ناچ نچائیا۔ مینوں پرہوؤ دیوے شاباش، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ شنکرا توں رہن والا وچ پرہاس، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے دھرم دی تینوں ملے شاباش، وشا اور نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا آوے تیرے پاس، پاسا دین دُنی اُلٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے اُتے کیلاش، کل دھاری حکم ورتائیا۔ جس دے حکم وچ سارے ہندے ناس، اُتر بھجی وچ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں وسے سواس سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کپہر سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

شنکر کہے میں پرہ دا بڑا شردھالو، شردھا میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مہربان محبوب بڑا کریالو، کریا ندھ دُھردرگاہیا۔ جو جگ چوکڑی وقت سمبھالو، سمبل بہ کے خوشی بنائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے جو سندیسہ دے کے گیا نانک ست کالو، کلجگ کوڑی کریا آپ کھپائیا۔ بھگت سہیلے ساجن میت آپے بھالو، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ شنکر کہے میں ویکھ ویکھ کے ہسدا، ہستی بے پرواہیا۔ میرا انتشکرن بھریا جس دا، جس وید پُرانی انت کہن کچھ نہ پائیا۔ پرہوؤ دا کھیل الکھنا الکھ دا، اگوچر اپنی کار بھگتائیا۔ اتم لہنا دینا پورا کرے ہتھو ہتھ دا، دُرمت میل میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ شنکر کہے میں کھیل نہیں کدا سنی، ست سچ درڑائیا۔ میں سرشٹی ویکھی وچ دین دُنی، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ گرمکھاں چوٹی جائے کدے نہ مٹی، مَنیشر رنگ نہ کھئے سائیا۔ اوڈھن سپس دسے کیسے نہ چٹی، پردہ سکے نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

دا سنگ آپ بنائیا۔ شنکر کہے میں ویکھی دین دُنی دی دھار، ناتا دھرم دا دھرم نال نہ کھئے جڑائیا۔ پرہ دی سُنے نہ کھئے گُفتار، گُفت شنید رہیا جنائیا۔ جو سب دا پالن ہار، سر سر ہتھ ٲکائیا۔ اوہ لیکھا لہنا جانے نوجوان، جُگ جُگ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے مہربان، محبوب اپنا سنگ نبھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان دیونہارا دان، داتا دانی اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ شنکر کہے میں دین دُنی نون تکیا، بن نیتز لوچن نین اُٹھائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، ساچا نون نہ کھئے رُشنائیا۔ شرع دی قیمت دسے کوئی نہ ٹکیا، دھرم دا ایمان بیٹھا گوائیا۔ میرا گوہند نال وعدہ پکیا، اقرار دتا سمجھائیا۔ میں جگت جہان نسیا، سرشٹی درشٹی انتر دتی جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد سب دا ہوئے سہا، سہاک ناک نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ایکا ایک اکھوائیا۔

* ۷ بہادرون شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ پنڈ ماہل ضلع امرتسر * *

بہادرون ست کہے میں ست ستوادی، ست سچ پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دایلا رہیا ارادھی، پارہم پت پرمیشور سیس نوائیا۔ جو مالک خالق آد جگادی، دو جہانان نور الہیا۔ جس دے پیار وچ ست دھرم جائے سادھی، جگت وکار نظر کھئے نہ آئیا۔ سو دُھر فرمانا دیوے بودھ آگادھی، بڈھی تون پرے کرے پڑھائیا۔ جس دا نام شبدا ناد دُھن انادی، بن سروناں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ دا مالک اک گوسٹنیا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دی نت نوت نرگن دھار چلے نٹیا، نوکا دو جہان چلائییا۔ جو آتم پرما تم بے دُھر دا سٹیا، سجن سجنو اک اکھوائیا۔ جس نون سب نے کپا رام رمیا، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ ست کہے میرا لیکھا نال ستونت، ستگر شبدا دیوے وڈیائیا۔ جو مالک خالق آگمی کنت، کنتوبل اکو نور الہیا۔ جو آد جگادی بناون ہارا بنت، گھرن بھنہار اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جس دا اکو نام ندھانا منت، بن رسنا جہوا ڈھولے دئے سنائیا۔ جو گرھ توڑے ہوئے ہنگت،

ہنگ برہم اپنا بھیو چُکائیا۔ آد جُگادی بنے بودھ اگادھا پنڈت، نراکھڑ دھار کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ ست کہے میرا لیکھا آد جُگادی ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ستگر شبد دی رکھی ٹیک، بن دھوڑی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ جس نے میرا انتشکرن کیتا بیک، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ ترے گُن مایا لا سکے نہ سیک، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جس دے رُپ انوپ انیک، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ ست کہے میں آد جُگادی ست، ست ست وچ سمائیا۔ میری دھار برہم مت، پاربرہم دتی وڈیائیا۔ میرا ایکنکار نال نت، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیا۔ سو میری رکھنہارا پت، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جو لوک مات آوے وت، بے وطنان ویکھ وکھائیا۔ جس دا ہڈ ماس ناڑی دے کوئی نہ رت، تن وجود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا وسیرا بنا چھپر چھن چھت، چار دیواری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ جانہارا میری مت گت، پاربرہم پت پریشور اگم اتھاپیا۔ جس دی یاد وچ آد جُگاد جُگ چوکڑی ستھر بیٹھا گھت، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ ست کہے میرا آد جُگادی اکو نام، نر نرنکار دتی وڈیائیا۔ امرت رس پیا کے جام، جگت ترسنا بھکھ دتی مٹائیا۔ انتر میٹ اندھیرا شام، نوری چند چند رُشنائیا۔ جگ دس مقام، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرا پورا کرے کام، کامنا اور نہ کھئے جنائیا۔ جو آد جُگاد سب دا کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ سو انت کنت بھگونت کلجگ انت ویکھے نام، کلمے کائنات پھول پھلائیا۔ شرع دی شرع ویکھے غلام، غُربت تھے تھاوں تھائیا۔ اسم اعظم ویکھے اسلام، نورے چشم چشم خدائیا۔ جس دا سب تون وکھرا اقدام، قدم قدم نال بدلائیا۔ سو دیونہار پیغام، پیغمبران باہر کرے شنوائیا۔ جس نوں کہندے دُھر امام، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ ست کہے مینوں محمد کہا وزیول زمان نورے یش زخمیول زمان وزی استم تاوزلے خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ست کہے میرا سچ دے نال رشتہ، دین دُنی تون باہر ناتا دینا جنائیا۔ چار جُگ دے شاستر میرا سنگ نیہاؤن آہستہ آہستہ، جُگ جُگ پلو گنڈھ بندھائیا۔ میری تمہید کیتی جبرائیل

فرشتہ، فرشے خاکی زمیں زماں گیا درڑائیا۔ میرے اُتے سب نے کیتا نسچا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میں کرنی دے کارن کر کے دسدا، کرتب اپنا دیاں درڑائیا۔ میرا لہنا دینا پورب تکو بھگت سہیلے نال جس دا، جسم ضمیر باہر سمجھائیا۔ ست کہے کاغذ قلم شاہی میرا لیکھ دھرم دھار وچ لکھدا، جس نوں میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ میرا روپ انویا گوہند دھار ساچے سکھ دا، سکھی سکھیا وچوں پرگٹائیا۔ میرا بھیو ابھیدا آد جگاد کدے نہ مٹدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں بنیا نہیں کوئی پتھر اٹّ دا، پائناں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی بوند رت دا، رکت بوند نہ گنڈھ پوائیا۔ میرا سچ پیار اناشی اچت دا، جو چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا رنگ اکم رنگائیا۔ ست کہے میں سب دا مت میت، مترو دیاں جنائیا۔ میری آد جگادی پرہ چلائی ریت، ستگر شبد دتی وڈیائیا۔ میں نرگن دھار پت پٹیت، پاؤن ہو کے دیاں سنائیا۔ میرا اکو ڈھولا اکو گیت، اکو مالک گوہند دھر دا ماہیا۔ جس مینوں کیتا ٹھانڈا سیت، آد جگاد اگنی ت بھجائیا۔ میرا لہنا دینا نال نہیں مندر مسیت، کعبیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ہر گھٹ وسان چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گر چیلے سچ بنا کے پریت، پریت میلان دھردرگاہیا۔ دھار وکھاواں اکم انڈیٹھ، جتھے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساچا سنگ بنائیا۔ ست کہے جن بھگتو میرا متو کہنا، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ اکو مالک خالق تکو نر نرائنا، جو نیچ نیتز لوچن نین اکھ کھلائی۔ اکو متو ساک سجن دھر دا سینا، آتم پرماٹم اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو حکم سندیسہ متو کہنا، دوسر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ اکو دے چرن کول سچ سرنائی پینا، پاربرہم پت پریشور سیس نوئیا۔ اکو دے دھام اولڑے نرگن دھار ہو کے بہنا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک اک گوسائنا۔ ست کہے جن بھگتو دین دنی دا ویکھو دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ آتم دھار دا ایتھے آ کے ویکھو جرم، بن تتاں تکو جگت جنیدی مائیا۔ انتشکرن وچوں میٹو بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پاربرہم دی دھار ویکھو برہم، ایش جیو کی اپنا کھیل کھلائی۔ درشتی کوڑ مٹاؤ چرم، چم درشتی رہن نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال دے پوجو چرن، چرنودک اکو جام پیائیا۔ جو دے جاگدیاں کھولے ہرن پھرن، راتیں ستیاں نین نین وچوں بگھسائیا۔ جس دا آد جگاد اوتار

پیغمبر گر ڈھولا پڑھن، وشن برہما شو بن رسنا رس گائیا۔ اُس دی منزل جن بھکت سُہیلے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ست کہے میں
 ساچا گھاڑن آیا گھڑن، گھڑن بھنہنہار دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک بنائیا۔
 ست کہے ست بہادروں دھرم دھار پروشٹا، دو جہان سری بھگوان نوجان مرد مردان رہیا جنائیا۔ انتر نرنتر نرکار نرکار ست ست دی
 کھولے درشٹا، درشٹی سرشٹی انتر پردہ آپ چُکائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے جو رام سندیسہ دتا وششٹا، وشو دی دھار دھار نال ملایا۔
 جس دا لیکھ کاغذ قلم شاہی نال کوئی نہ لیکھا، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ بھیو ابھیدا کھولے جگ چوکری بھوکھ دا، پیشین گوئیاں
 اپنا حکم جنائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نت نوت دا، ایتھے اوتھے دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دی دھار لکھ چوراسی جیو جنت سادھ
 سنت لندا، آسن سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ ست دھرم کہے میں اُس دے چرناں وچ لندا، ٹکا بن دھوڑی خاک رمائیا۔ میں پیاسا اکو پریم
 پیارے اک دا، دوجا اشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ سچ گرہ
 کرے سہنجنا، ہر کرتا دھردرگابیا۔ مہربان ہووے آد نرنجنا، نور نورانہ اکم اتھاپیا۔ کِریا کرے درد دکھ بھہ بھنجنا، پاربرہم پت پریشور
 اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم بنے دھر دا سجننا، سگلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔ نیت نام ندھان پاوے انجنا، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جن
 بھکتو جس نے ایتھے اوتھے دو جہاناں پڑا کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ کھوجیاں دین دنی وچ کیسے نہ لبھنا، بھرے بھلے جگت لوکائیا۔
 جس نے لہنا دینا پورا کرنا انت سبناں، صاحب سوامی انترجامی اک اکھوائیا۔ جس نوں نور الاہی پیغمبراں کہا ربنا، نور نورانہ نوجوانا
 ڈگمگائیا۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ جس دا اکو دپیک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا میٹے آگنا، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ من مت گوائے کگنا، بنس گرُمکھ آپ پرگنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بدنا، ساڈھے تن ہتھ
 سوہبا پائیا۔ جس مان رکھاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں اکو گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دوار اک سہائیا۔ ست کہے میں وڈ وڈبھاگی، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ میرے انتشکرن بخش ویراگی، برہوں وچھوڑا تیر چلائی۔ میری
 سرتی سرتی اٹھی جاگی، نرگن دھار لئی انگرائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی لاگی، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ منوا من رہے نہ باغی، تن

وجود و جے ودھائیا۔ ستگر شبد ہووے امدادی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا نام اک درسائیا۔ ست کہے میں خبر اگتی دستاں، دہ دشا تون باہر دھیان لگائیا۔ بنا مکھ زبان تون ہستاں، ہستی تکان
 ڈھردرگاہیا۔ بن قدم تون نساں، بھجآن واہو داہیا۔ لیکھا تکان مچھاں کچھاں، جلاں تھلاں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست کہے میرے ستگر شبد بٹھائی گنڈھ، آد جگاد نہ کھئے کھلایا۔ میں وشن
 برہما شو پائی ٹھنڈ، بن تتاں تہ درڑائیا۔ تیئی اوتاراں ننگی ہون نہ دتی کنڈ، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ پیغمبران مینوں توری سمجھیا
 چند، چند چاندنی ویکھ وکھائیا۔ نانک گوہند دھار مان اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ میرا آد جگادی اکو ڈھولا چھند، تون میرا میں تیرا
 رہیا گائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ میرا خوشی رہیا بند بند، پرہ دی بندگی وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں گئے لنگھ،
 پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ میں ساچی سیج ستا بنا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ میرا بھاگ نہ ہویا مند، بھاگ
 ہین نہ کدے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ورا داتا ڈھردرگاہیا۔ ست کہے میرا ست سماج،
 ستگر شبد نام ورتائیا۔ کلجگ اتم پورا کران کاج، چاروں گنت بھجآن واہو داہیا۔ نو ست بدلاں راج رعیت تکان تھائوں تھائیا۔ اکو دھرم
 سناواں آواز، اکو کلمہ نام شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جائے جاک، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ساچے مارگ جاوے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ
 ڈھابیا۔ گھٹ گھٹ اندر دیپک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر لگاواں بھاگ، سنگھ بھاگ ملے
 وڈیائیا۔ ستجگ میرا ساچا مہکے باغ، پت ٹہنی پھول آپ مہکائیا۔ اکو دھرم دی دھار وچے رباب، زرگن سرگن نانک دھار دئے گواہیا۔ اکو
 امرت رس جھرن جھرن بوند سوانتی ملے آب، بن رسنا رس چکھائیا۔ پنج تہ نور نورانہ سری بھگوانا کھیل کرے وچ پنج آب، پنچم اپنی
 گنڈھ پوائیا۔ جس نون پیغمبران کہا عالی جناب، جنابے عالی کہہ کے سیس نوائیا۔ جس نون ساریاں دتا خطاب، مخاطب ہو کے سب
 نون دئے سمجھائیا۔ اوہ خالق اکو واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیلے کھیل شاید، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا
 سب دے اتم پورا ہووے عہد، عہدناے ویکھ وکھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سچکھنڈ وسے علیحد، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس

دا حُکم ورتے قوائد، قاعدہ اِکو اِک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، حُکم سندیسہ دھرم دی دھار سَتگر شبد دیوے محض، محفل بھگتان سنتان صُوفیاں سنگ آپ رکھائیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سینگھ دے گرہ پنڈ طلعہ امرتسر *

دھرنی کہے میری لیکھے لگی مٹی خاک، خالص پرہو دیوے مان وڈیائیا۔ گرہ مندر کھلیا اگمّا تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ میرے ہوئے پاک، پت پُتیت دتا بنائیا۔ میں سیوک بردی بناں چاک، چاکر ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ کلجگ کوڑ کِرپا چھڈے سچن ساک، رشتہ فرشتیاں نالوں تڑائیا۔ میں لکیراں کڈھاں بنا ناک، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے نال حضرت عیسیٰ کر کے گیا ٹاک، اشارہ زمیں اسمان جنائیا۔ محمد قائم کیتا اخلاق، خالق خلق گیا سمجھائیا۔ دُھر دا کلمہ کون ویلا دئے طلاق، حُکم حُکم وچوں بدلائییا۔ میرا روپ انوپ میری مٹی والی پوشاک، پوشیدہ اپنا آپ رکھائیا۔ میرا مِت پیرا احباب، محبوب نور الاہیا۔ جس نے میرے اُتے سب توں منگنا جواب، جواب طلبی وچ خلق خُدائیا۔ جس دے کول لکھ چوراسی جیو جنت تعداد، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دیناں مذہباں دی کیتی امداد، اوتار پیغمبر گرو گُردیو رنگ رنگائیا۔ اوہ شبدی شبد سُنائے اگمّا ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ دھرنی کہے اُس دا حُکم سُنیا بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے رہیا دِرڑائیا۔ میں چاروں کُنٹ رہی بھاگ، بھجّان واہو داہیا۔ کون ویلا کِرپا کرے میرا کنت سہاگ، ہرِ سوامی نور الاہیا۔ میرا انتشکر بن سرتی جائے جاگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ بھجّی دُوڑی، بن قدمان قدم ٹکائیا۔ میری منزل ہتھ نہ آئے کوئی ڈنڈا پوڑی، سہارا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے اُتے دین دُنی دھار ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وکار سکے کوئی نہ ہوڑی، ہرِ دے ہرِ نہ کھئے ٹکائیا۔ من منسا سکے کھئے نہ موڑی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ ستّ دھار دِسے نہ کوئی کوری، سچ سچ نہ کھئے جنائیا۔ جگت جگیا سُو

سادھ سنت کردے چوری، ٹھگی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ آتم درسی دے کھئے نہ گھوری، اندھ گھور نہ کھئے گوائیا۔ حق منزل دا بنے کھئے نہ موہری، آگے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم بٹھے کھئے نہ ڈوری، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ ستگر شبد چڑھے کھئے نہ گھوڑی، واگ نام ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ وست کیسے ہتھ نہ آوے لوڑی، لڑیندا سجن ملن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ کراں بہڑی بہڑی، دروہی تیرا نام خدائیا۔ اوہ تک لے کلجگ اتم آیو رہ گئی تھوڑی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ تکیا، بن نیتر لوچن نین نین اٹھائیا۔ آتم پر ماتم ناتا دے کیسے نہ پگیا، پاربرسم برسم میل نہ کھئے ملائیا۔ سُرتی شبد ناتا کوئی جوڑ نہ سکیا، ساجن میت مٹر نہ کھئے بنائیا۔ دروہی ویکھی مدینہ مکیا، کعبے رہے گر لائیا۔ دھرم دھار پے گئی وچ ٹکیا، قیمت دین دُنی جنائیا۔ امرت رس نجھر دھاروں بوند سوانت کیسے نہ چھکیا، رسنا رس نہ کھئے تجائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑ کڑیاں دا دے ہٹیا، سچ دھرم نہ کھئے وکائیا۔ دھرنی کہے میرے کول لیکھ اکٹا گویند والا پٹیا، جو بٹنے والا گیا سمجھائیا۔ انت صدی چوڈھویں ست دھرم جانا کٹیا، کٹاکش کلجگ کریا کوڑ رکھائیا۔ دین دُنی پوجے پاپن پتھر وٹیا، بھجے واہو داہیا۔ ستگر نام شبدی لائے کوئی نہ ٹھپیا، مہر شوہر نہ کھئے جنائیا۔ دین دُنی وچ خاک مٹی گھٹیا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پینا رٹیا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ ویکھاں بنا نین، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کی اشارہ دتا بالمیک وچ رمان، رام راما کی سمجھائیا۔ کی کھیل سمجھایا کرشن ارجن وچ پندوائن، بھاگ بھگوت نال وڈیائیا۔ کی پیغمبران دتا دین، دُھر کلمیاں نال شنوائیا۔ کی گرواں بھیو کھلایا عین دا عین، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کس بدھ کلجگ کالی ہونی اندھیری زین، ستجگ سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ ناتا ٹٹنا بھائی بھین، پتا پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ مایا ممتا جگت وپھچارن ہوئی دین، نو ست اپنے انگ لگائیا۔ آتم پر ماتم گائے کھئے نہ گائے، گویند ملے کیسے نہ ماہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی طرفین، دُئی دویتی اپنا سنگ بنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آئے نہ چین، چھتری براہمن شوڈر ویش روون مارن دھابیا۔ موہ وکارا دھرنی کہے میرے اُتے وہندا وہن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ست دھرم دا نقطہ لبھ کیسے نہ غین، غفلت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دروہی پھری پنچ پنچائے،

پنجم شب نہ کھئے شنوائیا۔ دھرنی کہے میں بن نیتراں پاواں وین، رو رو سناواں دُھر دے ماہیا۔ آہ تک لے دین مذہب تیرے اک دوجے نال کھن، خطرہ دے خلق خُدائیا۔ اُچ مینارے سارے میرے اُتے ڈھن، محل اٹل رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن سہاک ناک دے کھئے نہ سین، ساجن میت پت پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میری اک بینتی، پئے کر کے سپس نوائیا۔ دین دُنی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم آتم آتم پڑدا دے چُکائیا۔ پیار مُحبّت بنا دے دھرم دھار دی سنگتی، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیا۔ ودیا بخش دے ستگر شبدا اکھے پنڈتی، نراکھہ اکھہ دھار سمجھائیا۔ منسا کوڑ کُریار مُکا دے من دی، ممتا موہ رہن کھئے نہ پائیا۔ وڈیائی کر دے بھگت سہیلے اپنے جن دی، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ آواز سنا دے شبدا ناد دُھن بنا کُن دی، کائنات دے مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ میرے اُتے آواز آوے دھن دھن دی، واپگرُو تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ہو کِرپال، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ دیناں بندھپ دُھر دے دین دیاں، دیا ندھ ٹھاگر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کوڑی کِرپا توڑ جنجال، پنچ وکارا میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کایا مندر وکھا سچّی دھرمسال، سچ دوارا اکو سوہیا پائیا۔ سچ پرتی بخش دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا ستگر شبدا وچولا ہوئے دلال، سرتی ستگر تیرے نال ملائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، اندھ اگیان دے گوائیا۔ میری جگ چوکرئی لیکھے لا لے گھال، کوٹن کوٹ جگ تیری سیو کمائیا۔ میرے کنت بھگونت انت میری کر سنہال، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ چائیں چائیا۔ تیرا اوتار پیغمبراں گرواں شبدا دھار دتا احوال، نام کلمیاں کیتی شنوائیا۔ تُوں مالک خالق واحد اکو پُرکھ اکال، ایکنکارا نراکارا نظری آئیا۔ پھل لگا دھرم دا دھرم دے

میرے ڈال، پت ٹہنی دین دنی ماٹو ذاتی دے مہکائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرجیلے میرے اُتے اُچا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سب دی کرنہار سنبھال، پرتپالا پرتپالک خالق مالک اکو نظری آئیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد میرے تیرے آگے میری دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میرے اُتے کلجگ کرپا مٹا دے کوڑ، کلپنا موہ رہن نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی چتر سگھڑ بنا دے موڑھ، مورکھ مُگدھ نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن کول اُپر دھول بخش دے اپنی دھوڑ، خاکی خاک خاک رمائیا۔ تیرے نام جھول لین سرب پنگھوڑ، ہلارا دو جہان جنائیا۔ میری تو کھنڈ پرتھی کلجگ انت ہوئی مجبور، ست دیپ روون مارن دھاپیا۔ کرپا ندھان نوجوان سری بھگوان ہو حضور، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں تکنا چاہندی تیرا اکٹا نور، نور نورانے دینا چمکائیا۔ جگت شرع میٹ دے گان سور، قاتل مقتول دا لیکھا دے مکائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا تیری منصور، منسا بھگتاں سنگ رلائیا۔ جو کوک کے کہا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثریا توں باہر دھیان رکھائیا۔ جو آسا رکھی سولی چڑھن لگیاں عیسیٰ ضرور، ضرورت ویکھنی تھاؤں تھائیا۔ جو محمد موزی کزا نورے رشنا زاوستو زمی زلہم زوا نورے خدا خزیول زمی زمینے ززکھ نورے پرتکھ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میرا لہنا دینا میری جھولی پا دے حق، حقیقت دے مالک ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان یرگن دھار سرب کلا سمرتھ، سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے نگاہ مار پُرکھ اکالا، نو ستّ میں بیٹھی دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار رہیا نہ کھئے اُجالا، نور نورانے شاہ سلطانے تیرا
 نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اندھیرا کالا، کوڑی کیریا کالی زین نہ کھئے مٹائیا۔ مہربان محبوب نو سو چرانوے چوکری جُگ
 دی میری پوری کر دے گھالا، گھائل ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ستّ دھرم دی ساچی دے نہ کھئے دھرمسالہ، دھرم دوار ایکنکار تیرا
 رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر تکان سرِشٹی درِشٹی اندر مایا ممتا پیا جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے
 میری حالت ہوئی بے حال، بہل ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی برہم برہمادی جُگ جُگ بدلنہارا چالا، چال اولڑی دے
 سمجھائیا۔ اِکو اوٹ تیرے اُتے رکھی شالا، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دا میلا لیتا ملائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، در تیرے سپس نوائیا۔ تُوں مالک خالق نوجوان، شہنشاہ نور الہیہ۔ آد جُگادی حُکمران،
 پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ میں کوچھی کملی ہو کے منگاں دان، داتے دانی دینی دیا کھائیا۔ میری نو ستّ دہ دشا ہوئی حیران،
 حیرت وچ میری دُہائیا۔ ستّ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانہ دھرم نہ کھئے جھلائییا۔ چار جُگ دے شاستراں بھلیا گیان، اوتار پیغمبراں
 گرواں ملن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا تیرا دے نہ کیسے مکان، مقامے حق منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر کلجگ کوڑ
 ہویا پردھان، نو ستّ بھجے واہو داہیا۔ من منوآ ہویا شیطان، شرع جگت کرے لڑائیا۔ انسان روپ دے حیوان، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔
 تیرا امرت رس بوند سوانتی ملے نہ کیسے پین کھان، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ شبدا ناد سنے نہ کھئے دھنکان، انحد نادے ناد نہ کھئے شنوائیا۔
 آتم جوتی دیپک جگے نہ کھئے مہان، بن تیل باقی نور نورانہ نور نہ کھئے چمکائیا۔ دھرنی کہے میرے مہربان، میرے اُتے اِکو دے گیان، سرِشٹ
 درِشٹ اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں
 کلجگ اتم رُلی، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ بھاگ لگے نہ میری کُلی، مندر سچ نہ کھئے سہائیا۔ دین دُنی تیرا نام چیدی بُلّیں، پردے ہر نہ
 کھئے وسائیا۔ تیرے اُتوں آتما کھئے گھول نہ گھلی، گھائل ہو نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی بوند سوانتی امرت دھار ڈلی، بن رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔

سچ ترازو تیرے کندھے تیری سرِشٹی مٹل نہ ٹلی، تولنہارے ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ سچ پیار چرن لائے کھئے نہ دھوئی، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جدھر تکان دیناں مذہباں ہوئی بے اصولی، اصل وصل یار تیرا نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتوں جُگ بدلنا پرہہ تیری کھیل معموی، کوڑی کِریا کر صفائیا۔ ست دھرم دی دھار میرے اُتے پہلی پھولی، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جو اشارہ دے کے گئے اوتار پیغمبر رسوئی، کلمہ کائنات درڑائیا۔ تُوں جلوہ گر شہنشاہ جلوئی، نورے نزا نور الایہیا۔ تُوں مالک خالق آد جُگاد کنت کنتوہلی، کاہناں دا کاہن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہبان نرگن نرگن سرگن بخش دے اپنی بنا خاک تون دھوئی، دھوڑی خاک لکھ چوراسی تیری لے رمائیا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میری دُہائی، دو جہاناں مالک خالق تیری اوٹ تکائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی اپنا لیکھ تک اکائی، اک اکلے سچ محلے بہہ کے دھیان لگائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میں تینوں رہی دھیائی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں نرگن نروریر نراکار نور الایہی، عالمین یامین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ذرا نگاہ مار لے میرے اُتے تھل اسگاہی، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ چاروں کنت اندھیرا ہو گیا شاہی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے پنتھ دا مارگ پندھ چڑھ کھئے نہ راہی، رہبر کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا نیتر وگے نیر، بن نیناں چہہر لائیا۔ تُوں شہنشاہ گہر گمبہر، گور اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میری تک جاگیر، اپنا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ ککرم نے کیتا اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اوہ ویکھ اشارہ کدا تیری درگاہ وچوں کبیر، قبران تون باہر رہیا جنائیا۔ دھرنی دھولے تیرا کوئی لیکھا نال نہیں غریب امیر، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون تیری بدل سکے نہ کوئی تقدیر، تدبیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تڈھ بن دیوے کھئے نہ دھیر، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے سندیسہ دے گئے پیغمبر پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری ڈھولیاں نال گائیا۔ تُوں مالک خالق شاہ حقیر، شہنشاہ تیری

سرنائیا۔ بے شک تیری نظر نہیں آؤندی تصویر، تصوّر کر کے تیرا لیکھا سارے گئے سمجھائیا۔ میں کوجھی کملی تیرے در دی درویشن ہوئی
 فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا اکو گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سیس نوئیا۔ دھرنی کہے
 پرہو میرا ویکھ لے دُکھ، دردیا درد لینا ونڈائیا۔ پوتر رہی کوئی نہ ککھ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ تینوں بھل گئے تیرے مانو مائکھ، مانس
 تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ سچ سوامی انترجامی میری ترسنا میٹ دے بھکھ، شاہ کنگالے دیا کھائیا۔ نرگن دھاروں نرؤیر ہو کے اٹھ، جوتی
 جاتے دگمگائیا۔ انت اخیر بے نظیر ہو کے تٹھ، مہربان محبوب سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، چتربھج تیری
 بے پرواہیا۔ میری پوتر رہی نہ بڈھ، بڈھی ہین ہو کے دیاں دُھائیا۔ انت کنت بھگونت میری لے سُدھ، بڈھا ہو کے تیرے آگے واسطہ
 پائیا۔ اپنا لہنا دینا پورا کر دے کلجگ، جگت جگت دے مالک لیکھا پورب دینا چُکائیا۔ اوہ ویکھ لے دھرم دی اوڈھ گئی پگ،
 پوجنیوگ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا
 ویکھ لے چیتھڑ پائا، پتمبر سیس نہ کھئے سہائیا۔ منزل مار کے آ جا واٹا، دُھر دے مالک بن قدماں پنڈھ مکائیا۔ میری سیج سہنجنی کر دے
 کھاٹا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ نو نو چار دا پورا کر دے گھاٹا، وست امل نام اٹھ ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ جھٹ نارد آگیا سندیسہ دیوے ایک، اک اکلّا کی درڑائیا۔ دھرنی دھولے جس دی رکھی
 ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ کرنہارا بڈھ بیک، پت پت نؤر الابیا۔ جس تیرے اتوں کلجگ اگنی میٹنا سیک، امرت
 میگھ نام برسائیا۔ جس دے پیار وچ ستگر شبد سرشٹی بناؤنی نیک، نکے وڈے اکو رنگ رنگائیا۔ اُس دے روپ انوپ آد جگاد انیک،
 کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے حکم وچ تیرے اُتے جگ بیت گئے کیتے کیت، کیتے اپنا پنڈھ مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا تیرے نال
 کرے بیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دا کھولان بہیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن
 اک اکھوائیا۔ سو سوامی انترجامی کلجگ انت سیری بھگونت وسنہارا سمل دیس، دیس دیسنتران پنڈھ مکائیا۔ جس تیرے اتوں میٹنا
 کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جس دا یودھا سورپیر بہادر ست دُلارا گوبند دس دسمیش، ستگر شبد شبد اکھوائیا۔ جو آد جگاد دو

جہاناں نر نریش، حُکمران دُھر درگاہیا۔ تیری بینتی آرزو اُس دے چرناں وچ ہوئی پیش، آپ اپنا گئی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکِ گوسائتیا۔ نارد کہے دھرنیئے بنِ نیتر لے تک، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ جو سب دے پورے کرن والا حق، حقیقت دا مالک نورِ الہیا۔ جس دا اوتار پیغمبرانِ گرواں نال وعدہ پک، بنا لیکھ لکھت لکھت گیا سمجھائیا۔ اوہ تیرے اُتے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے وت، بے وطنان دا مالک دیا کھائیا۔ کیوں تیرے اُتے گوہند ستھر یارڑا گیا گھت، ماچھوواڑا سیچ سہائیا۔ اُس دا لہنا دینا تیری جھولی دیوے گھت، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نوجوان، برہم برہمادی شبد نشان، دھرم نشانہ سری بھگوانا دو جہاناں دھرنیئے دھولے تیرے اُتے آپ جھلائییا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کارج سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میری بینتی نہیں کوئی لک دی، لوک پرلوک دے مالک دیاں جنائیا۔ میں بنا سپس توں تیرے قدماں جھکدی، نو نو نرنکار لاگاں پائیا۔ میری منسا کہنوں موں نہ رُکدی، آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ میں وی ونجارن ہوئی تیری اکِ شک دی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تیری لکھ چوراسی سرشٹی دا بہار چُکدی، سینے چھاتی اُتے ٹکائیا۔ میں پیاسی پیار والی رُت دی، ممتا میرے اندر ہلکائیا۔ تیرا کھیل تیری دھار اباثی اچت دی، پاربرہم کی اپنا حُکم ورتائیا۔ میری گودی بنا بھگتاں خالی دے ماں پُت دی، پتا پُرکھ اکال تَدھ بنِ نظر کھئے نہ آئییا۔ میں حالت تکی کایا ماٹی پنج بھت دی، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ میری کتھا کہانی کلجگ اتم اِکو دُکھ دی، دُکھیاں دے مالک دیاں دِرڑائیا۔ وڈیائی رہی کیسے نہ گکھ دی، جنی جن نہ کھئے اُچھائیا۔ رسنا پوتر رہی کیسے نہ مکھ دی، مانس مانو تینوں گئے بھلائییا۔ پتہ نہیں میرے اُتے کی حالت ہونی اُلٹے رُخ دی، دھرنی کہے رو رو دیاں دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سُن اگمڑا دکھڑا، دردیا دیاں جنائیا۔ پوتر رہیا نہ کسے دا مُکھڑا، نوری
 چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگت جہان کلجگ کوڑی کیریا کیتا بھکھڑا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ست ست وچ دسے نہ کھئے مُکھڑا، مائس مانو
 تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ دین دئی جگت قصائی بنی بچڑا، بُتخائیاں پئے دہائیا۔ تیرا سنسار میرے نرنکار میرے اُتے دسے اُجڑا، بستی نظر
 کھئے نہ آئیا۔ تیرا لہنا دینا ست دھرم دا ویکھ لے اُکھڑا، جڑ چوٹی گئی کُلائییا۔ میرا جو بن ہویا بڈھڑا، جوانی اپنا رنگ بدلائییا۔ میرے اُتے نو
 ست تک لے گنجھلاں، نو نو چار دے مالک دھیان لگائیا۔ میں جگ چوکڑی تیرا راہ تکدی رہی سماں گن کے اُتے اُنکلاں، ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ پوٹیاں اُتے رکھائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا دھرم دی چوٹی آپ گند لا، میری مینڈھی سیس دے وڈیائییا۔ کئی دھار تک
 لے کُندلا، بُندا دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں آد جگادی ہونہار ہُندلا، دُھر دا مالک نُوں الاہیا۔ میرے گہر گمبھیر منوہر کُندلا، گور تیری
 اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے کھلڑے
 ویکھ لے کیس، کیشو اپنا دھیان لگائیا۔ کی سندیسہ دیوے باسک سہنسر مُکھ شیش، شیش اپنا ڈھولا گائیا۔ کی آشا رکھی وشن برہما
 شو مہیش، مہکھاسر کی گیا درڑائیا۔ میں سُن دی رہی اوتار پیغمبران دے سندیس، گرو گُردیو ڈھولے گائیا۔ میرے نال وعدہ کیتا گوبند
 دس دسمیش، دہ دشا دے مالک دیا کھائیا۔ پرہو دا انت اولڑا ہووے بھیس، نرگن اپنا روپ بدلائییا۔ دھرنی تیرے اُتے وسے سمبل دیس،
 سچ دوارے سوہا پائیا۔ جو مالک ہووے اگم نریش، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو لہنا دینا تیرا لیکھا جانے ہمیش، جو ہم ساجن ہو کے تیرا لہنا دینا پور کرائیا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی گرچن کور، بیبی چھندو دے گرہ پنڈ دھنئے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ میرے شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ مینوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد جنائیا۔ دھرنئے رکھیں کلجگ اتم انتظار، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ جس ویلے نو ست ہویا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا کلجگ بھرے ہنکار، ہوئے ہنگتا گڑھ نال ملائیا۔ تن وجود جھوٹھا کرن شنکار، ست دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں ہووے دھواں دھار، ٹوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ گرتھ شاستر چار جگ دے کرن اظہار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے زارو زار، بن نیتر لوچن نیناں نیر وبائیا۔ امرت رس بوند سوانتی کیسے ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ اُس ویلے تیرے اُتے کل کلکی آوے اوتار، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ امام اماما نور کرے اُجیار، اُجالا دو جہان وکھائیا۔ پیغمبران گُفت شُنید کیتی گُفتار، بن الفیے پڑھائیا۔ جس دے نال نہیں کوئی تکرار، مُنعصَب شرع نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں اُس نوں بن سپس کریں نمسکار، سجدہ کر کے خوشی بنائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھے وگسے پاوے تیری سار، ویکھنہارا نور الہیہ۔ دھرنی کہے میں پرہو دوس رین کران گریہ زار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اک اگنی منگ، جگت واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکری کیتے گئے لنگھ، برسے منوتر اپنا پنڈھ مکائیا۔ میری سیج سہنجنی کرے نہ کھئے پلنگ، سُکھ آسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے دین دُنی شرع دی ہوئی کندھ، شریعت اپنی ونڈ بنائیا۔ میں نرگن دھار تیرا سُننا چاہندی چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا میرے اُتے آجا مار کے پنڈھ، سچکھنڈ نواسی اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیری صفت وڈیائی کران بن رسنا جہوا دند، بن اکھراں اکھر ملائیا۔ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر برہمنڈ کھنڈ آؤنا لنگھ، رو سس سورہ چند تیرے نو نو لاگن پائیا۔ میرا خوشی کر دے بند بند، بندھن دین دُنی جڑائیا۔ میرے اُتے بخش اگما اند، اندپر واسی گوبند مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا کردے بہنگ، بھاؤنا تیرے آگے رکھائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا سادھو سرہنگ، سوپلے ڈھولے تیرے چرن ٹکائیا۔ میرے مالک سوامی ٹھاکر مہربانا میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مندبھاگن

کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کر دے مہر مہربان، مہبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دھرم جھلا نشان، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ تُوں آد جُگادی میرا رام، کاہن کاہنا نور الاہیا۔ میں تیرے چرن کول کراں پرنام، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ میرے اُتوں کوڑی کرپا کڈھ دے جگت جگت حرام، پردے اپنا نام درسائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، زنجیر بے نظیر دینی تڑائیا۔ میری آسا منسا تُو سو چرانوے چوکرئی جگ دی ویکھ تمام، طمع لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ نو ست میٹ اندھیرا شام، شمع تُو جوت کر زشنائیا۔ جلوہ وکھا دے صدی چوڈھویں اپنا امام، تُوں تُوڑانے ڈھردرگاہیا۔ مینوں سندیسہ دے دے بن اکھراں آگم پیغام، پارپرہم پرہہ اپنا حُکم درڑائیا۔ میرا پورن ہووے کام، کامنا تیرے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دھرم تیرا ایمان، تیری سریشٹ تیرا انسان، کائنات دے مالک خالق تیرے آگے واسطہ پائیا۔

۸۵۰

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر *

نارد کہے سُن دھرتی ماتا، امیئے امڑیئے تینوں دیاں جنائیا۔ کی کھیل پُکھ بدھاتا، پارپرہم پت پرمیشور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ آد جُگادی شبدي دھار جس دا تیرا ناتا، ناتوانے تینوں دیاں درڑائیا۔ اوہ نو ست دا تیرا ویکھ رسیا کھاتہ، گہر گور بھیو ابھید آپ چُکائیا۔ اوہ سب دی پُچھنہارا واتا، واتا ورن تے خلق خُدائیا۔ کیوں تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اُس دا لیکھا تک لے جو ہونا بہہ بدھ بھاتا، انک کل اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ڈھردرگاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے ہو جا ساودھان، کی ساوریا کھیل کرائیا۔ حُکم سندیسہ سُن سری بھگوان، کی بھگوان رسیا درڑائیا۔ کھلیئے ربیں نہ مۇل یدھان، بالیئے اپنی لے انگرائیا۔ تیرے اُتے پُکھ اکالا دین دیالا بدلن والا ودھان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ نی تُوں سُن لے بنا تن وجود کان، کائنات دا مالک کی اپنا کھیل کرائیا۔ اپنے اُتے تک لے مائس ذاتی پنج تت انسان، پرکرتی پنجھی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی کر

۸۵۰

دھیان، چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سینج بھیو رہے نہ رائیا۔ تیرے اُتے نو ست دھرم دا رہیا نہ کھئے ایمان، سچ سچ نہ کھئے چٹرائیا۔
 کوڑی کیریا ہوئی پردھان، نو کھنڈ بھجے واہو داہیا۔ من منسا پھرے شیطان، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے ناردا مینوں اوسے دی اڈیک، جو مالک دُھردرگاہیا۔ جس دے وچ حق
 توفیق، جلوہ گر نور الاہیا۔ جو میرے اُتے میٹے اندھیرا تاریک، نرگن نوری چند کرے رُشنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں کیتی
 تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ بھوکھتاں وچ پیشین گوئیاں وچ جس دی سب نے رکھی اڈیک، آمد وچ خوشی وچ اوسے دا راہ
 تکان چائیں چائیا۔ جس غفلت وچوں سب دی کھولنی نیند، سوادھان کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیے سو پُرکھ نرنجن آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکار روپ دھراویگا۔ آد
 نرنجن ڈگمگاوہیگا۔ سری بھگوان سوبھا پاوہیگا۔ اباشی کرتا کھیل وکھاویگا۔ پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتاویگا۔ ستگر شبد اٹھاویگا۔ وشن
 برہما شو نال ملاویگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار بھگتاویگا۔ اوتار پیغمبران گرواں نال جکاویگا۔ چار جگ
 دے شاستر پھول پھلاویگا۔ نام کلمیاں پردہ لاپویگا۔ سرشٹی درشٹی انتر اپنا دھیان لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناویگا۔ سچ دا حکم اک درڑائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ نر نریشا ناؤں
 دھرائیا۔ کل کلیشا آپ مٹائیا۔ گوہند دس دسمیشا نال رکھائیا۔ جو شبد دی دھار جانے لیکھا، لکھت بھوکھت سنگ رکھائیا۔ جو
 وسے سمبل دیسا، ساڈھے تین ہتھ سوبھا پائیا۔ جس دا مُچھ داہڑی نہ کیسا، روپ رنگ نہ کھئے جنائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم
 ساجن اک اکھوائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وشن برہما شو گنپت گیشا، کروڑ تیتیسوا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ ساچا بھیو آپ چکاوہیگا۔ پردہ پردیاں وچوں اٹھاویگا۔ گرہ مندر اک سہاویگا۔
 ساچے مندر جوت رُشناویگا۔ شبد ناد انادی آپ جناویگا۔ برہم برہمادی آپ سناویگا۔ سندیسہ دے کے بودھ اکادھی، الکھ اگوچر کار
 کماویگا۔ دُھر دا ٹھا کر بن کے موجی، مجلس بھگتاں نال رکھاویگا۔ صوفیاں سنتاں دے کے سوجھی، سرتی شبد نال جڑاویگا۔ ست دھرم دا

بنکے کھوجی، لکھ چؤراسی پھول پھلاویگا۔ گرمکھاں پردے جاوے سو دھی، ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈاویگا۔ دُرمت میل دھووے بنکے دھوبی، کلجگ کوڑی کریا داغ چکاویگا۔ لکھ چؤراسی دا بھگت رہے کھئے نہ روگی، آون جاون پھند کٹاویگا۔ دین مذہب دا جس نوں بھئے کھئے نہ لوہی، لالچ اپنا نام درڑاویگا۔ دھرنیئے ہرجن سنت سہیلے تیرے اُتے چکے اپنی گودی، گوداوری دا کنڈھا گوہند دھار نال سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مارگ اک درڑاویگا۔ دھرنی کہے ناردا میرا صاحب ہووے لکھ، لکھ لکھنا اکو اکھوئیا۔ دھن بھاگ میرے اُتے ہووے پرتکھ، پارکھو بنے خلق خدائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے وکھ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ میری خالی جھولی بھرے سکھ، نام ندھانا اک ورتائیا۔ نج نیتر گھر سوامی کھولے اکھ، لوچن دُھر دے نظری آئیا۔ سچ پریم دا میتوں دیوے رس، امرت اگما آپ برسائیا۔ میں خوشیاں وچ پواں ہس، ہستی تکان دُھردرگاہیا۔ دوس زین جس دے حکم وچ رہی نس، آد جگاد بھجان واہو داہیا۔ اوہ میرا لہنا دینا رکھے میرے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اُس دے قدماں جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جو دھرم دی دھار ایکنکار اُلٹی گیڑے لٹھ، گیڑا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ لیکھا میرے اتوں کرے بھٹھ، ستجگ ست سچ ورتائیا۔ جن بھگتاں بھگت دوار ہووے اکٹھ، اکو گرہ مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے سر سوامی ہو کے رکھے ہتھ، جگت ہتھیلی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جگموہن سنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے دھرنیئے تیری اگتی پکار، دو جہان سری بھگوان نوجوان سنے چائیں چائیا۔ نانی ہو کے نہ کر گریہ زار، نو ست بن نیناں نپر وہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی پاونہارا سار، برہم برہمادی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا لہنا دینا

لیا وچار، کلجگ لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے حُکم وچ وشن برہما شو سد رہندے خبردار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس
 نوائیا۔ جس دے سچ سندیسے دے کے گئے تیئی اوتار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا پیغمبران کیتا اظہار، صفتاں وچ
 صفتی ڈھولے گائیا۔ جس دا گروآں بول جیکار، ڈنکا فتح دتا وجائیا۔ سو صاحب سوامی سب دا سانجھا یار، میت پیارا متر اک اکھوائیا۔
 جس نوں کہندے پروردگار، جلوہ گر نور الہیا۔ اوہ ایتھے اوتھے ویکھے وگسے ویکھنہار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر پھول
 پُھلاییا۔ تُوں اُس دی بنا آشا کر انتظار، جو تیرا لہنا دینا تیری جھولی دے چکائیا۔ جس دی خادم ہو کے بنی خدمتگار، چاکر ہو کے سیو
 کمائیا۔ اُس نوں سب نے کہا کل کلکی اوتار، نہکلنک نور الہیا۔ امام اماما بنے سکدار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق جس نوں سجیدیاں وچ
 سیس جھکائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا تیرے اُتے بھئے ظاہر، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک اک گوسائینیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیئے تُوں ست ست دی رکھی آس، آشا پرہ دے اُتے رکھائیا۔ اوہ
 مالک خالق پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جو آد جگادی پاوے راس، جگ چوکرئی پن گوپی کاہن کھیل کھلاییا۔ جو لہنا دینا جانے
 پون سواس، ساہ ساہ اپنا بھیو چکائیا۔ اوہ ویکھنہارا دھرنی دھرت دھول دھول آکاش، آکاش آکاش اپنا پڑدا دے چکائیا۔ جس دی جگ
 چوکرئی بنی رہی داسی داس، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ حُکم سندیسہ دیونہارا شنکر اُتے کیلاش، برہما وشن نال ملائیا۔ تُوں
 ہوویں نہ انت اُداس، حیرانگی وچ نہ کھئے ڈبائیا۔ اوہ کوڑ کُریارا ایکنکارا تیرے اُتوں کرے ناس، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا
 سچ کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو آشا رکھ کے گیا بھگت زویداس، رو سس تون باہر اپنا پردہ لاپیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے سو پُرکھ نرنجن دیا کھایگا۔ ہر
 پُرکھ نرنجن ویکھ وکھایگا۔ ایکنکارا ویس وٹاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ ابناشی کرتا سوہا پویگا۔ سری بھگوان سنگ نبھایگا۔ پاربرہم پردہ
 آپ اٹھایگا۔ ستگر شبد ڈنک وچایگا۔ وشن برہما شو نال رلاویگا۔ ترے گن مایا بھیو کھلایگا۔ پنج تت تت درسایگا۔ جوتی جاتا
 ڈگمگایگا۔ حُکم سندیسہ اک درڑاویگا۔ نر نریشا پھیری پویگا۔ گوبند دس دسمیشا ویکھ وکھایگا۔ کلجگ کوڑی کرپا کلش مٹاویگا۔

جو آد جُگاد رہے ہمیش، سو صاحبِ سوامی دیا کہاویگا۔ بھاگ لگاوے سہل دیس، ساڈھے تین ہتھ رنگ رنگاویگا۔ تُوں اُس دے ہونا
 پیش، پیشتر تیرا ویکھ وکھاویگا۔ جس تُوں سب نے مٹیا نہ نریش، نہ نرائن روپ بدلاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک حکم ورتاویگا۔ پرہہ سچ حکم ورتائیگا۔ دین دیاں دیا کہاویگا۔ کال مہاکال آپ اُٹھائیگا۔ دھرنی تیری
 ویکھے پوتر دھرمسال، دھولے تیرا بہار چُکائیگا۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیگا۔ تیری لیکھے لاوے پورب کیتی
 گھال، پچھلا لہنا جھولی پائیگا۔ آ کے ویکھے مُرداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیگا۔ تُوں اپنا آپ لینا سنبھال، سہل بہ کے رنگ رنگائیگا۔
 جس دا ستگر شبد اک ہونے دلال، وچولا دوجا نظر کھئے نہ آئیگا۔ ستجگ ساچا آپ اُٹھا کے بال، بالی بُدھ آپ سمجھائے گا۔ چرن پریت
 بخش اگے لال، لالن اپنی گود ٹکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیگا۔ دھرنی
 کہے ستگر شبد میں نو نو کرانِ نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیگا۔ میرا پرہہ پرماتم میری پاوے سار، مہاسار تھی ہو
 کے دیا کائیگا۔ کوڑی کِریا میرا لہے بہار، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیگا۔ مینوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد ناد کر شنوائیا۔
 سو سوامی انترجامی میری پیج دے سوار، ہر کرتا کرتا پُرکھ دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا میرے اُتوں کڈھے باہر، دھرنی دھرت دھول
 دھول رہن کھئے نہ پائیگا۔ میں اوسے دا کردی انتظار، دوس زین بیٹھی راہ تکائیگا۔ کون ویلا میرا آوے میت مُرار، سانجھا یار نور الہیا۔
 ٹھاکر سوامی ملے جو سب دا پروردگار، سر میرے ہتھ ٹکائیگا۔ میں چرن دھوڑی لاواں چہار، مستک ٹکے خاک رمائیگا۔ حاضر ہووے
 درے دربار، سنمکھ ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جگ چوکڑی نرگن نرگن شاہو بھوپ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیگا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بویارائے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک آد جگادی پر، پُرکھ پُرکھوتم تیری اک سرنائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ستجگ ساچے دے دے جرم، ڈھر دا بن آپ جنیدی مائیا۔ میرا اتم سریشٹ کرنی دے کرتے کر دے کرم، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ذات پات رہے کوئی نہ بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی بدل دے چرم، چم درشٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا دے دین مذہب ورن برن، اتم پر ماتم بیہو کھلائیآ۔ مانو ذاتی اکو تیری لگے سرن، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جن بھگتاں کھول دے نیتر ہرن بہرن، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ ٹوں کرنی دا کرتا سب کچھ کرن، قدرت دے قادر تیری بے پرواپیا۔ میں چاہندی تیرا نام ندھان سری بھگوان سارے پڑھن، ڈھولا سوہلا اگم اتھاپیا۔ تیری منزل حقیقی لاشریکی نو ست چڑھن، بن قدم قدم ٹکائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیری درگاہ ورن، سچکھنڈ ساچے دینی نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بے پرواہ، پارہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ دھرم دی دھار ایکنکار بن ملاح، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ میری یردھن نانی دی پکڑ بانہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ مینوں ست سچ دی کہے کوئی نہ مان، ممتا کوڑ کلجگ ہوئی ہلکائیا۔ اٹھ ویکھ لے جھگڑا پیا سورگان، مانس مانو مانکھ پشوآن کھل لہائیا۔ پردے انتر نرنتر رہیا کیسے نہ نان، ناؤ نرنکار تیرا نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی وانگ کان، کاگ وانگ سرب گر لائیا۔ پوتر رہیا کھئے نہ تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار دین گوپیا۔ اوتار پیغمبر گر جو سندیسہ گئے سنا، ستگر ساچے تیرا حکم حکم جنائیا۔ میری پھری دروبی وچ تھل اسگاہ، ٹلے پریت سمند ساگر نیتر نینان نیر رہے وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو ست دھرم دا لا دے جگ، جگتی ستگر شبد نال بنائیا۔ کلجگ کوڑ گریار دی اودھ جاوے پگ، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ مینوں بسدھا نوں اپنی ساچی دے سدھ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں ایوں دسدا انت اخیر بے نظیر تیرے حکم دا ہون والا یڈھ، یڈھشٹر دا لیکھا کرشن کاہن نال پور کرائیا۔ پوتر دسے کیسے نہ بڈھ، بیکی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو

میرے اُتے مار دھیان، نرگنِ نرورِ نراکار ویکھ وکھائیا۔ تُوں آد جُگادی مہربان، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری کوچھی کملی دی کر کلیان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ مانو ذاتی دے دے اک گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھیو رہے نہ رائیا۔ ساچی شبد دے دھنکان، انحد نادی ناد درڑائیا۔ امرت رسِ نجر جھرنیوں بخش پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تِن ہتھ مکان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ دے چُکائیا۔ تُوں مالکِ خالقِ رحیمِ رحمان، مہبان بیدو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے تیرے در تے ڈُگی آن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم تُدھ بِن دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اک دوارا کھولیں، خالقِ خلقِ دینی وڈیائیا۔ تیرے نام دی اِکو ہووے بولی، انبولت بھیو دینا چُکائیا۔ سچ ترازو مانو ذاتی ساری تولیں، کنڈا ترازو اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ میں در دوارا ایکنکار تیرے ہوئی گولی، میری گولک خالی دینی بھرائیا۔ ستجگ انتر میرے اندر مؤلین، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں آد جُگاد جُگ چو کڑی تیری دھرنی دھرتی دھوئی، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ میرا وعدہ تک لے پورب اقرار قوئی، کول نین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرا پڑدا مؤل نہ کھولیں، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تیرے چرن کول میں آپا گھول گھولی، دوسر ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جُگ بدلنا تیری کھیل معمولی، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ بیٹھن پنڈھ مُکائیا۔ تُوں میرا محبوبِ اصوئی، اصل وصل یار دینا وکھائیا۔ تُوں بننا سب دا کنت کنتوولی، کاہناں دے کاہن تیری وڈیائیا۔ دھرم دی دھرم دھار دینی دھوئی، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ کلجگ انت لہنا دینا میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے لکھ چوڑاسی کولوں وِصوئیں، انڈج جیرج اُنْبھج سینج چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ میرا پیار ایکنکار بھکتی دھار کدے نہ بھولیں، اُبھل تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اوہ ویکھ لے اِشارہ دیندا شنکر اپنی نال ترسوئی، تریلوکی اپنی کل درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی سچ کار سمجھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے کوڑ، کِرپا کوڑ رہن نہ پائیا۔ ساچی بخش اگئی دھوڑ، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل میل دھوئیا۔ نام خُماری چاڑھ دے گوڑھ، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ تیرے سچ دا پنگھوڑا سارے لین جھول، جھلک اپنی دینی وکھائیا۔ تُوں مالکِ سوامی اک کنتوول، ہر کرتا نور الاہیا۔ میرا اصل

نال چُکا دے مَول، مقروض لہنا میری جھولی پائیا۔ جُگ بدلنا تیرا آد جُگادی اصُول، کلجُگ لہنا دینا دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں سَتجُگ دے دے اپنا پُوت، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ جس دی دھار ایکا دھاگا ہووے سوٹ، سوٹردھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری سہنجی کرے رُت، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ تُوں میرا سوامی ابناشی اچت، میں چاترک وانگ رہی بللائیا۔ پیار بخش دے دین دُنی کایا ماٹی پنج تت بُت، بُتخانیان وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن سہنجی کرے کوئی نہ رُت، رُتڑی تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو گُردیو آو، نرگن زرویر ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ دین مذہب سکھ مُرید اپنے آپ سمجھاو، من مت بُدھ توں باہر کرو پڑھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر اپنا نام وساو، وصل یار کراؤ دُھر دے ماہیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا اندھیر مٹاو، ست دھرم سچ چند کر رُشنائیا۔ میرے اُتے ویکھو تھل اسگاہو، سمند ساگران کھوج کھوجائیا۔ میں کوک پکاراں اُچی کر کے باہوں، دو جہاناں باہر سُنائیا۔ جیواں جنتاں سر رکھو ٹھنڈی چھاؤں، اگنی اگن نہ لاگے رائیا۔ میرے اُتے حقیقت دا حق کرو نیاؤں، عدل انصاف اک سمجھائیا۔ میں جدھر تکاں ساچے نام دی ہوئے واہو واہو، واہ واہ کہہ کے سارے خوشی بنائیا۔ دین دُنی اپنی تکو مارگ گھتھی راہوں، رہبرو پندھ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو میرے اُتے کرو مہربانی، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ آ کے ویکھو جگت جسم جسمانی، ضمیر تکو خلق خدائیا۔ مارگ تکو کایا مندر اندر رُوحانی، رُوح بُت دھیان لگائیا۔ اپنا نور ویکھو اسمانی، بن سوریاہ چند چند رُشنائیا۔ چار جُگ دے شاستر تکو تکو شبد دھار دی بانی، بانی ہو کے ویکھو وکھائیا۔ کیوں میرے اُتے جھگڑا پیا دیناں مذہباں شاہ سُلطانی، شرع شرع کرے لڑائیا۔ اپنے بھوکھت تکو جو لکھ کے گئے نال قلم

کافی، کاتب ہو کے قلم شاہی رنگ رنگائیا۔ بنا نیتراں تکیو چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلایا۔ کیوں تہاڈی یاد دھرنی اُتے ہو گئی پُرانی، پورن برہم نہ کھئے جنائیا۔ آ کے ویکھو اٹھسٹھ تیرتھ تہ کنارے پانی، جل دھارا کھوج کھوجائیا۔ میری دُکھاں بھری کھانی، رو رو دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے سُنو گُر پیغمبر اوتارا، اوتری ہو کے ویکھو وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے مینوں دئے سہارا، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کرے پیارا، پریتم میرا دُھردرگاہیا۔ ایکنکارا دئے ادھارا، اک اکلّا ہونے سہائیا۔ آد نرنجن کر اُجیارا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ابناشی کرتا میری پاوے سارا، صاحب سلطان نور الایہیا۔ سری بھگوان ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ پاربرہم میرا ویکھنہارا کنارہ، تٹاں گھاٹاں پھول پھلایا۔ ستگر شبد بنے ونجارا، ونج کرے تھاون تھائیا۔ تسیں اپنے اپنے مذہباں دا تکیو حدود دائرہ، شرع کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں انت رہے کوئی نہ بہرہ، انسنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی حکم اپنا سُنائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو تسیں میرے محبوب، مُحبت وچ دیاں جنائیا۔ تسیں وسو اُتے عالیشان اوچ عرُوج، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ میرے اُتے حاضر ہو کے ویکھو مؤجود، جوتی دھار آؤنا چائیں چائیا۔ تہاڈا نام دھرم ایمان ہویا نیست و نابود، چوٹی جڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ آ کے تکیو خاکی تن وجود، پنج تت بٹلے پھول پھلایا۔ پیار رہیا نہ کتے ست سرُپ، ست ستوادی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر تکان دیناں مذہباں ہویا اندھ کوپ، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ ست سچ دا دسے نہ کھئے سپوت، پتا پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ آ کے ویکھو میری دہ دشا والی کوٹ، کوک کوک کے دیاں سُنائیا۔ تہاڈے سیکھ مُرید تہاڈے پیار نالوں گئے چھوٹ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تڈھ بن سہنجی کرے کھئے نہ رت، رتڑی تیرے نام نال نہ کھئے مہکائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو میری خاکی مٹی اُتے زمیں زمیں، زمیں زماں مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن دھار سکے کوئی نہ چین، چرن کول پر بہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا تکو مایا ترے گن تین، رجو طمعو ستو کی اپنی کھیل کھلائییا۔ ست دا مارگ دین دنی دا ہویا مہین، جگ نیر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں کیتا ادھین، مایا ممتا موہ وکار نال ملائییا۔ مانس مانو کایا چولی رنگ چڑھے نہ کیسے رنگین، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ من منسا ست دھرم لیا چھین، سچ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو میرے اُتے ہویا غضب، دو جہاناں دیاں سُنائییا۔ نگاہ مارو اپنے اپنے دین وچ مذہب، دھرم دی دھار رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ کلجگ کوڑی کریا مینوں کیتا تعجب، پریشانی وچ گُرائیا۔ ست ست چکے کھئے نہ قدم، سچ دوار منزل پنڈھ نہ کھئے مکائییا۔ تن ماٹی خاک اپنے سیکھاں مُرداں دے ویکھو بدن، ساڈھے تِن ہتھ پھول پھلاییا۔ ملے میل نہ کیسے گوپال مورت مدن، مدھسودن ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھر لگی اگن، امرت میگھ نہ کھئے برسائییا۔ دیپک جوتی بن تیل باقی دیئے مول نہ جگن، نوری چند نہ کھئے رُشنائییا۔ انحد شبد انادی سُنے کوئی نہ ندن، انحد نادی راگ نہ کھئے درڑائییا۔ میں کلجگ انت دکھی ہو کے تہانوں لگی سدن، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ میری دھرنی دھرت دھول دھول تو ست لگی اگن، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میری بینتی منظور کرو بدن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبرو اپنے آ کے ویکھو سکھ مُرید، مُرشد ہو کے دھیان لگائییا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ دید، دیدہ دانستہ نرگن درس کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہوئے نہ کوئی شہید، شہادت سچ نہ کھئے بھگتائییا۔ تہاڈے حکم دی رہی نہ کھئے تاکید، سر سر نہ کھئے جھکائییا۔ میری آشا بھری اک امید، ترسنا تہاڈے آگے ٹکائییا۔ جو دھرم دا میرے اُتے بیج کے گئے بیج، پت تہنی پھل پھلواری آ کے ویکھو چائیں چائیا۔ تہاڈے ملن دی میرے انتشکرن آوندی ریجھ، خوشیاں وچ بیٹھی راہ تکائییا۔ میرا دوارا بن قداماں لنگھو دہلیز، بن چرناں چرن ٹکائییا۔ تسیں پر م پرکھ پر ماتم دے جوتی شبدی دھار ست عزیز، تہانوں

جمن والی کوئی نہ مائیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی آکے ویکھو تمیز، کی دین دُنی طبع گئی بدلائیا۔ جھگڑا ویکھو اُوچ نیچ، راؤ رنک روون مارن دھاپیا۔ آتم دھار سکے نہ کھئے پتیج، پت پرمیشور ملن کھئے نہ پائیا۔ غفلت وچوں کھولے کھئے نہ نیند، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میری بینتی کرو منظور، منزل پچھلا پندھ مکائیا۔ میرے اُتے ہووو حاضر حضور، حضرتو بھجنا واپو داہیا۔ پندھ مکاؤنا نیڑا دُور، دو جہاناں واٹ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں تکو ضرور، ضرورت سب دی دیاں سمجھائیا۔ شرع شریعت تکو قصور، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ مینوں کلجگ کوڑی کیرپا کیتا مجبور، کامنا ترسنا رہی ستائیا۔ جدھر ویکھو تھائے دیناں مذہباں پایا فتور، فتویٰ لگا تھائوں تھائیا۔ ہر پردے اندر وڑیا کوڑ، تن وجود وچے نہ کھئے ودھائیا۔ چتر سگھڑ بن گئے مورکھ موڑھ، بدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ چرنی لائے نہ کھئے مستک دھوڑ، ٹکے خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت اک سہائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو مینوں آکے دیو دلّاسا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ ست سچ دیو بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پندھ مکاؤ پرتھی آکاشا، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرے اُتے آکے پاؤ راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ دین دُنی دا بدلو پاسا، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرے انتر زرتتر نرگن دھار کرو واسا، واستک اپنا بھيو چکائیا۔ نال اشارہ دیو کی کھیل کرے شنکر کیلاشا، کل دھاری کی اپنی کل ورتائیا۔ بھيو چکاؤ کی حکم ورتے پُرکھ ابناشا، دُھر کرتا کی درڑائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے اوتار پیغمبرو گرواوا سچ نام دی کرو بھاشا، اکو کلمہ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے او جلدی، بن تن وجود پھیرا پائیا۔ کھیل ویکھو کلجگ کل دی، کلکاتی رہیا کرائیا۔ نو ست آگ ویکھو بلدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دھار تکو پنچ وکارے دل دی، نو کھنڈ پرتھی بھجے واپو داہیا۔ مایا ممتا پھرے چھادی، ماتو بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری آشا پوری کرو باون بل دوارے جو دو جہاناں سل دی، سلل اپنی کار بھگتائیا۔ وقت سہنجنی گھڑی ہووے نانک والی اک گل دی، جگت جہان دا لیکھا دینا مکائیا۔ میں ونجارن تھائے پیار دی گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے بہ کے درشن دینا چائیں چائیا۔ میری دروہی ویکھو جل تھل دی، مہیئل ہو

کے رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر
 دیناں مذہباں اندر مارو جھاکی، بن نیتر لوچن نین نین اٹھائیا۔ کایا مندر اندر پاڑ کے ویکھو بجر کپائی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کیسے دے
 اندر امرت نام دے نہ بوند سواتی، نجھر جھرنا کولی ناہ نہ کھئے چوائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا اندھیری راتی، ستگر نوری چند نہ کھئے
 رُشنائیا۔ نام کلمیاں جھگڑا پیا لوک ماتی، دین مذہب کرن لڑائیا۔ دُھر دا علم سمجھے نہ کھئے صفاتی، صفحہ صفحہ وچوں بدلائیا۔ دین دُنی
 دی زندگی تکو حیاتی، جیون جیون وچوں ویکھ وکھائیا۔ ساچی منزل تہاڈا سیکھ مُرید چڑھ کھئے نہ گھائی، گھاٹے وچ خلق خُدائیا۔ کیسے
 ہتھ نہ آوے امرت رس باٹی، دُھر دا میگھ نہ کھئے برسائیا۔ منزل پندھ مکے نہ واٹی، چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی
 بیٹھی رہی اکاتی، اک اکلّی اپنا آسن لائیا۔ جگ چوکڑی ویکھدی رہی کھیل تماشی، ستجگ تریتا دواپراپنی اکھ کھلائیا۔ دھرنی کہے صدی
 چوڈھویں انت اخیر گھر گھر ودھی بدمعاشی، بدی وچ خلق خُدائیا۔ گر اوتار پیغمبرو تہانوں مخول ہندا نال ہندی ہاسی، ہستی بے پرواہ
 نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑ گُریاراں کولوں میری کرو خلاصی، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی پر م پُرکھ دی داسن داسی،
 ۸۶۱
 نت نوت ساچی سیو کھائیا۔ میرے دوار میرے منڈل میرے گرہ اپنی جوت دھار دی پاوو راسی، شبدي شبدي شبد ناچ وکھائیا۔ میں
 انت مٹی خاک سب دے چرن کول بل بل جاسی، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ مینوں کچھ سندیسہ دے کے گیا چمار زویداسی، زوی اپنا بھیو
 کھلائیا۔ بالمیک بٹوارے مینوں کرائی شناسی، شناخت پرہ دی گیا درڑائیا۔ دھرنیے کلجگ انت تیرا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشی،
 ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگاد برہم برہما پُرکھ اکالا دین دایالا شہنشاہ شاہو شاہاشی، شاہ پاتشاہ ایکا ایک ایک اکھوائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال اتیتے، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے حُکے اندر جُگ چوکڑی کیتے پیتے، انگنت اپنا پنڈھ مَکائیا۔ میں جُگ چوکڑی تیری تکی رہی ریتے، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھ وکھائیا۔ مہربان میرے مالک سوامی پت پُنتے، پارہسہ پرہہ دینی مان وڈیائیا۔ میرا انتشکرن کر ٹھانڈا سپتے، اگنی تت بُجھائیا۔ دین دُنی دی بدل دے میرے اُتوں ریتے، ریتیان اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیتے، کایا کعبے کر رُشنائیا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہووے حدیث، حضرتان توں باہر دے سمجھائیا۔ میرے مالک خالق مہربان پرگٹ ہو اوتار چوہیسے، چوہیسے جگدیشے اپنی کل ورتائیا۔ ایکا چھتر جھلے تیرے اگمڑے سیسے، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دینا بندھو، بندنا تیرے چرن ٹُکائیا۔ میرے گہر گمبھیر ساگر سندھو، سُکھ ساگر روپ تیرا ویکھاں چائیں چائیا۔ میرے نو ست دے دھرم اندو، اندپر واسی نال ملائیا۔ میرے بنا تتاں توں انتر پا ٹھنڈو، وست اگم دینی ورتائیا۔ جھگڑا میٹ دے وکار پنجو، پنچم شبد دھن کر شنوائیا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی دویت وکار جنگو، شرع شرع دا لیکھا دینا مَکائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھو، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تُوں دین دِیال سد بخشندو، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔ میں نانی بھکھارن ہو کے تیرے در توں منگوں، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ دین دُنی دا نیتر رہن نہ دیویں اندھو، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ پن تیری کِریا میرے مہربانا سری بھگوانا منزل حق کھتے نہ لنگھو، سچ دوار ملن کھتے نہ آئیا۔ پن تیری کِریا سَتجگ ست دھرم نہ کھتے ارمبھو، کلجگ کوڑی کِریا نہ کھتے مٹائیا۔ تُوں میرا سوتے شکت تیرے حُکم دی دھار شوتے شنبھو، شنکر اپنی کار بُھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پر پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ دیناں بندھو دین دِیالے، دیا ندھ تیری وڈیائیا۔ کِریا ندھ ہونا کِریالے، کِریا ہو کے منگ منگائیا۔ بینتی کراں سچ دوار تیری دھرمسالے، دھرم دوار آس رکھائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کِریا میٹ داغ کالے، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حالے، میرے مُرشد دُھردرگاہیا۔ میرے اُتوں ترے گن مایا توڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے

اُٹھا اپنے بالے، گرُمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ انتر نرنتر اپنے نام دی بخش مالے، من کا منکا دے بھوائیا۔ تیرے پیار وچ میں جگ چوڑی گھالان گھالے، گھائل ہو کے رہی سُنائیا۔ پھل رہیا نہ میرے اُتے دھرم دے ڈالے، پتّ ٹہنی گئی کُملائیا۔ نرگن دیا باقی کُملا پاتی جوت کھئے نہ بالے، شبدا ناد نہ کھئے سنوائیا۔ میری اک بینتی اک سوالے، اکو آس تیرے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے نُور الہی پروردگار، یامبین تیری سرنائیا۔ میرے نُور نُورانے سانجھے یار، جلوہ گر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ میں سجدیاں وچ کراں نمسکار، دُنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ میرے امام اِمامے نُور الہ میری پاؤنی سار، محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ میں دھوڑی خاک منگدی چہار، شہنشاہ مستک خاک دینی رمائیا۔ تُوں نرگن دھار آؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرُو تیرا کر کے گئے اظہار، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ میں انت اخیر بے نظیر تیرا کر رہی انتظار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہونا ظاہر، ظاہر ظہور کرنی رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پُرکھ اکالے دین دیا لے گمبہر گہر گور، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہر سنگت ویکھنی پرہو ساچی شردھا، سردھن نردھن دھیان لگائیا۔ جن بھگت سہیلا بناؤنا اپنا بردا، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ بھيو چکاؤنا اپنے گرہ گہر دا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اِشنان کراؤنا انتر آتم ساچے سر دا، دُرمتم میل میل دھوائیا۔ نُور ظہور وکھاؤنا نرائن نر دا، نر نرنکار دیا کھائیا۔ آتم پرما تم تیرا نام ہووے پڑھدا، کلمہ کائنات صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ سنت سہیلا تیری منزل جائے چڑھدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرے پیار وچ لیکھا رہے نہ ہنکار گرہ دا، مایا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ ہر سنگت کہے پرہو ساڈی پوری کرنی اچھیا، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ نام ندھانا نوجوانا پاؤنی بھچھیا، وست امول اٹل آپ ورتائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرنی رچھیا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچ ہرجن رہے مول نہ پھسیا، پھاسی جم دینی کٹائیا۔ نچھر دھار امیوں بوند سواتی دینا رسیا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اندھ اندھیر اندروں میٹنی اندھیری مسیا، جوتی نور چند کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا مول ڈسے نہ ڈسنی ڈسیا، زہر قہر نہ کھئے ورتائیا۔ نو دوار من منوآ پھرے نہ نسیا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ہر سنگت صاحب سوامی در تیرا اکو منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تن وجود خاکی ماٹی رنگدی، رنگت اپنا نام وکھائیا۔ پریتی جوڑیں ڈھر دے انگ دی، انگیکار ہونا ڈھردرگاپیا۔ منزل مکاؤنی جیرج اند دی، اُتہج سینج پندھ رہے نہ رائیا۔ واشنا رہے نہ کوڑ وکارے دھن دی، پنچم شبد دینی سچی شنوائیا۔ مُحبّت رہے واسی پُری اند دی، گوہند مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ وڈیائی رہے نہ بتی دند دی، اچا جاپ وچ سرت شبد دینی سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلائیا۔ ہر سنگت کہے پرہو تیرا درس ہووے آگم، بن جگ نیتز نظری آئیا۔ ساچا بھيو کھلا دے برہم، پاربرہم پردہ آپ اٹھائیا۔ نہکرمی ساڈے اُتے کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتشکرن وچوں میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ساڈی درشٹی رہے نہ چرم، چم درشٹی دینی گوائیا۔ اکو بخشنی پُرکھ اکالے سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ نج نیتز کھول دے ہرن پھرن، لوچن اپنے کر رُشنائیا۔ بن اکھراں تیرے سنت سہیلے تیری وديا پڑھن، نراکھر دھار دینا درڑائیا۔ آتم پرماتم جوتی جاتے تیرا پلُو پھڑن، سنگر شبد شبد دینی وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا چُکے آون جاون لکھ چوراسی مرن، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ تُوں پاربرہم پت پریشور ترنی ترن، تارنہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ہر سنگت کہے سورے سرہنگنا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ مہبان بیدو تیرا دوارا اکو منگنا، دوسر گرہ کدے نہ جائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سورا سرہنگنا، نور نورانہ نور الاہیا۔ تیرا سچ دماملہ دو جہاناں وجنا، ڈنکا فتح فتح شنوائیا۔ تیرے چرن دھوڑ جن بھگت سہیلے کرن مہنا، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی

جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نُوری دِپیک اِکو جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا - تُوں لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سُلطاناں اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا
 نام نِدھانا سِری بھگوانا اِکو ہووے بھجنا، بھجن بندگی تیرا رُوپ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا دوار اِک درسائیا۔ ہر سنگت کہے پرہوُ سبھ آشا کر دے پوری، پرم پُرکھ پرہ دیا کھائیا - پندھ مُکا دے نیڑا دُوری، دو جہان چرن
 سرن سرنائیا۔ کلجگ کِریا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُڑیاں مٹائیا - شاہو بھوُپ حاضر ہو حضوری، حضرتان دے مالک دُھردرگاہیا۔ اپنا
 درس دِکھا دے نوری، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ تُوں سرب کلا بھریوری، سمرتھ اِک گوسائیا۔ کلجگ اتم سب دی کٹ مجبوری، مُشکل
 دین دُنی حل کرائیا۔ ہر سنگت بن چرن بخش دے دھوڑی، دھوولی ٹکے خاک رمائیا۔ منسا مُول رہے نہ کوڑی، کِریا کرم کانڈ دا لیکھا آپ
 چُکائیا۔ تیرے پیار دی رنگت چڑھے گوڑھی، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ ہر سنگت کہے پرہوُ تیرا اِکو ہووے درس، بن نیتر نینان نظری آئیا۔ آتم پرما تم مٹے حرص، ہووس اور رہے نہ
 رائیا۔ امرت میگھ دینا برس، جس دا میگھلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحیم رحمت رحمان آپ کھائیا۔ تُوں والی مالک
 خالق عالی جاہ عرش، شاہ سُلطان تیری وڈیائیآ۔ نگاہبان نگاہ مارنی اُتے فرش، فرشے خاکی ویکھ وکھائیا۔ تیرے درس تُوں تیرے سنت
 سہیلے رہے ترس، دوس زین بلیٹھے دھیان لگائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ اِکو مرد، مہربان محبوب اِک اکھوائیا۔ پاربرہم پت پریشور
 نرگن دھار ہو کے ونڈ درد، دردوند تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن خوشی کر بند بند، بندگی سب دی اپنے لیکھے لائیا۔ اوہ وعدہ پورا
 کر دے جو گوبند کہہ کے گیا پُری اند، اند دے مالک اند اند وچوں ورتائیا۔ ہر سنگت آتم پرما تم تُوں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا بئی
 دند چپا دے چھند، چھنت دی بنت آپ بنائیا۔ جن بھگتاں سیج سہا دے آپ پلنگ، بن پاوا چول آسن لائیا۔ سب دی انتر نرنتر نرگن
 دھار تک لے منگ، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سرُوپی شاہو بھوُپی بن رنگ رُوپی آتم دھار لگا لے اپنے انگ، انگیکار ایکنکار تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سچکھنڈ دواویوں مار کے آؤ واٹاں، دو جہان نوجوان مرد مردان پندھ مکائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں اندر ویکھو آیا گھاٹا، ست سچ دھرم دی وست گئے ڈلاٹیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ کھیل بازی گر ناٹا، نٹوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ امرت رس بن گوہند بھرے نہ کھئے دھرم دے باٹا، امیوں رس جام نہ کھئے پیائیا۔ آتم سیجا سنجی ویکھو ٹھاڈے سیکھاں مُرداں ہوئی کھاٹا، سینگھاسن آسن نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا کایا ماٹی پنج تت دا چیتھڑ ویکھو پاٹا، تن شنگار رہن کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ست سچ دا پیا سناٹا، کلجگ کوڑ کوکے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری ویکھو حالت، پائے اُف کر سنائیا۔ دھرم دی رہی نہ کھئے عدالت، انصاف سچ نہ کھئے کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی جہالت، پریم پریتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ٹھاڈے دھرم دی دیناں مذہباں کولوں کھس گئی امانت، وست سمبھل نہ کھئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے کیتی خیانت، خزاں رت گئی بدلاٹیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اُتے لیاندی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلاٹیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا ویکھو دکھ، دکھی ہو کے رہی جنائیا۔ میری سہیل رہی نہ ککھ، بھگت جنمے کھئے نہ مائیا۔ دروہی پھری وچ مانس ماٹکھ، مانو سارے تڈھ نوں گئے بھلاٹیا۔ دین دیاو وڈ کیرپالو مینوں آن کے لو پُچھ، پُشت پناہ میری ہتھ ٹکائیا۔ ٹھاڈے سیکھ مُرید ٹھاڈے نالوں گئے رُس، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ گھلاٹیا۔ اوتار پیغمبر گر شبدي دھار بولن اکھئے، سچکھنڈ دوار جنائیا۔ اسیں بن قدماں آئیے نٹھے، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ پہلوں ویکھئے تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمناسُستی پھول پھلاٹیا۔ نگاہ ماریئے مندر مسجد شودوالے مٹھے، گرودوار چرچاں پھول پھلاٹیا۔ ساڈے کول دھرنیئے پُرکھ اکال دے دھرم دے پچھلے ویکھ لے پٹے، پٹنے والا رہیا جنائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکرئی پٹے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ اُس دے ستگر شبد نال متے، جگت مشورہ صلاح نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا اشارہ دتا نرگن

سرگن دھار نانک تپے، گر گوبند گیا درڑائیا۔ اوہ مان دیونہارا اکو اکھڑ پیٹے، پاربرہم پت پرمیشور اکو حکم ورتائیا۔ جس دے قول اقرار دو جہاناں پکے، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو ایکا دھار بناؤ نے سکے، دیناں مذہباں شرع ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ سائوں سب کچھ دسدا ساڈا نام کلمہ وکدا وچ ٹکے، گرتھ شاستر ہٹو ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھرت دھول دھول نرگن دھار آوان گے۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، سو پُرکھ نرنجن نال ملاواں گے۔ آد جگادی پت ماتا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھاواں گے۔ ایتھ اوتھ دو جہان جس دا ناتا، ایکنکار اپنی گنڈھ پواوان گے۔ آتم پرماتم لکھ چوراسی جو ہویے جوتی جاتا، آد نرنجن درد دکھ بھہ بہنجن اپنی گنڈھ رکھاواں گے۔ ابناشی کرتا جو سُنائے اگئی گاتھا، سری بھگوان دُھر دا جوڑ جڑاواگے۔ پاربرہم پت پرمیشور جو تیرے اتوں میٹے اندھیری راتا، نوری چند چند چمکاواں گے۔ ستگر شبد جو کھیلے کھیل بھہ بدھ بھانتا، رُپ انوپ اوسے دا ویکھ وکھاواں گے۔ تُوں اپنا کھلا رکھیں کھاتہ، ستاں دیپاں پردہ آپ چکاواں گے۔ نگاہ ماریے وچ ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں پھول پھلاواں گے۔ تیرا نو ست دا تکیے اک احاطہ، سمند ساگراں ٹلے پربتیاں جنگل جوہاں ویکھ وکھاواں گے۔ تیرا مالک خالق ساڈے نال ہویے پُرکھ بدھاتا، بسدھا تیرا لیکھا تیری جھولی پاواں گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی سدا سہیلا سگلا ساتھا، اتاھ اتاھان ویکھنہارا تھاون تھائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ وریام سنگھ دے گرہ پنڈ ملیاں ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، ماٹی خاک بن تن وجود حق محبوب بن کے تینوں دیاں سمجھائیا۔ نرگن دھار ایکنکار سانجھا یار ہو کے آواں پرت، پت پرمیشور پاربرہم ہو کے اپنا کھیل کھلائیآ۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہو کے گر اوتار پیغمبراں پوری کراں شرط، شرع شریعت جگت جہان نوجوان ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ میں نور نورانہ شاہ سلطانا والی دو جہان پریم عرشی

عرش، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آواں اُتے دھرت، دھولے تیرا ہوؤلا بہار دیاں
 کرائیا۔ تُوں نِرگن دھار دی سدا اڈیک رکھیں میری آمد دے بھتے نہیں برس، پنج چار سال توں ودھ وقت نہ کھئے رکھائیا۔ جودھا سُوَرپیر
 مردانہ بناں مرد، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کوچھیئے کھلیئے تیری آن کے ونڈاں درد، دُکھیاں دردیاں تیرے نال ملاییا۔ شرع چُھری کیسے کرے نہ
 قتل کرد، قاتل مقتول دا پندھ دیاں مُکائیا۔ تیری بینتی منظور ہووے عرض، عرشی پریم ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ تُوں میٹنا میرا
 دُھر دا بن دا فرض، فاضل ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ میں سب دی آشا پوری کران غرض، منسا تکان ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنیئے سو پُرکھ نرنجن ہو کے آواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے
 ویکھ وکھاواں گا۔ ایکنکارا ہو کے حُکم ورتاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے سوہا پاواں گا۔ سری بھگوان ہو کے
 ڈنک وجاواں گا۔ پارپرہم ہو کے بھیو کھلاواں گا۔ ستگر شبد شبد اُٹھاواں گا۔ سچکھنڈ دوار اک سہاواں گا۔ تھر گھر اپنا پردہ لاپواں
 گا۔ وشن برہما شو آپ بلاواں گا۔ کروڑ تیتیسا سُرپت اند نین اکھ کھلاواں گا۔ گن گندھرو آپ جگاواں گا۔ ترے گن مایا پنج تت ویکھ
 وکھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گر جوتی دھار سنگ بناواں گا۔ بن قدام دھرنیئے تیرے اُتے آواں تَر، بن تتاں ویس وٹاواں گا۔ میرا اکو منتر نام
 جائے پُھر، فُر نے من دے بند کراواں گا۔ اکو تال تلواڑا ہووے اکو وجے انادی سُر، سُرتی شبد نال جُڑاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا
 گوہند اند پُر، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں باہر ویکھ وکھاواں گا۔ تیرے اُتوں میٹاں اندھیرا گھور، نوری چند چند چمکاواں گا۔ کلجگ کوڑ
 کُڑیار نہ پاوے شور، شوہر بانکا ہو کے حُکم سُناواں گا۔ تُوں تکنا نال غُوَر، گہر گمبھیر ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ تیرے اُتے دین دُنی دی
 آشا کر دیواں اور دی اور، اور دا اور روپ بدلاواں گا۔ مانس ذاتی مانو جنم جائے سُوَر، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بھیو کھلاواں گا۔ سب
 دی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے ڈور، دو جہاناں اپنی کل وکھاواں گا۔ ستجگ نال تیرا ناتا دیواں جوڑ، کلجگ کوڑ کُڑیار، باہر کڈھاواں گا۔
 پرہو پیار دی رہے کوئی نہ تھوڑ، بھنڈارا اتوٹ اٹ ورتاواں گا۔ نِرگن ہو کے چڑھاں شبد اگمی گھوڑ، نو کھنڈ پرتمی ست دیپ چرناں

ہیٹھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہو کے جاواں بھڑ، دُور دُراڈا دو جہاناں نرگن ہو کے اپنا پنڈھ مکاواں گا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چن سینگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن میرے سری بھگوانا، بھگون کنت بھگونت در تیرے منگ منگائیا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی نوجوانا، شبد انادی تیری بے پرواہیا۔ تُوں شاہو بھوپ بن رنگ روپ یودھا سورپیر مرد مردانہ، مہابلی اگم اتھاپیا۔ نت نوت آد جگاد تیرا جھلدا ربیا نیشانہ، زمیں زماں مہاں اپنا روپ درسائیا۔ نگاہ مار لے میرے نرویر نرکار بن تتاں والے کاہنا، رام راما ویکھ وکھائیا۔ میرے بھگونت کیوں میرا پیار ہویا بیگانہ، پریم ہو کے پریت کیوں تڑائیا۔ میرے شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، راج راجان تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن نرگن پھرنے والا جامہ، جگ چوکرئی اپنا کھیل بنائیا۔ کلجگ انت میں ہو گئی حیرانا، حیرانگی وچ میری ڈبائیا۔ تیرے اوتار پیغمبران گرواں ہندیاں کیوں میرے اُتے بدل گیا زمانہ، ست دھرم نظر کھنہ نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتمھی کوڑ گڑیار ہویا پردھانا، پنچ وکارا بھجے واہو داہیا۔ میں سندیسہ سُننا چاہندی تیرا اک فرمانا، فرماں بردار ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میتا، صاحب ستگر ساجن در تیرے واسطہ پائیا۔ میرا انتشکرن کر دے ٹھانڈا سینا، اگنی تت تت بھجائیا۔ تُوں آد جگادی جگ چوکرئی بدلن والا ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ اوہ وقت یاد کر لا جو سندیسہ دتا رام سینتا، بنواسی ہو کے گیا درڑائیا۔ جو بھيو کھلایا کرشن گھنٹیا ارجن لکھوان لگے گیتا، اٹھاراں دھینے باہر سمجھائیا۔ کی پیغمبران شرع توں باہر دسی حدیثا، حضرتاں دے مالک کیتی پڑھائیا۔ کی لہنا دینا گرو گڑیو پیس اکیسا، گرداس کی گیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے پریہو میں جگ چوکرئی تیرا پیسن پیسا، سیوک ہو کے سیوک کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر دی وست اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیری آس رکھائیا۔ نگاہ مار لے وچوں سچکھنڈ سچی دھرمسالے، بن

نیناں نین اٹھائیا۔ کی سندیسہ دے کے گئے تیرے اوتار پیغمبر گر نکه نڈھ بالے، بالی بڈھ کی جنائیا۔ تڈھ بن کلجگ انت نہ کھئے سمبالے، سمبل دے مالک تیری آس رکھائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کریا توڑ جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ میں نہیں چاہندی میرے اُتے تتان والے گرو ہون ہالے، اکو ستگر شبد تیرا میرا ہوئے سہائیا۔ جو پھل لگاوے دھرم دے ڈالے، پت ٹہنی دئے مہکائیا۔ گھٹ گھٹ انتر زرتت جوتی جاتا ہو کے دیپ اگما بالے، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کھالے، پنج تت وجدی رہے ودھائیا۔ جلوہ گر اپنا دے دے نور جمالے، ظہور اپنا اک درسائیا۔ مہربانا مہربانا میری جھولی رہے نہ خالے، وست اتوٹ اٹٹ دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن کرے نہ کوئی پرتپالے، پرتپالک خالق تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرجخش سنگھ دے گرہ پنڈ گگوہوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میں تکیاں تیریاں چارے کھائیاں، لکھ چوراسی جوئی دھیان لگائیا۔ تیرے حکم سندیسے سنے شبد اگتی بانیاں، شاستراں کھوجیا تھاؤں تھائیا۔ اپنے اُتے تیرے ویکھے اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، جل دھارا کھیل کھلائییا۔ سرتی شبدی تکدی رہی ہان بانیاں، نرگن نرگن تیرا رنگ ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گر گاؤندے رہے صفتاں والیاں بانیاں، ڈھولے سویلے راگاں ناداں وچ درڑائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی بنی رہی بال آنجائیا، بالی بڈھ جنائیا۔ تون میرا شاہو بھوپ ادھار پرائیاں، پرنام کہہ کے سیس نوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے انتشکرن دے جان جانیاں، جاننہار ویکھنا نین اٹھائیا۔ تیرے پیار وچ جو نرگن سرگن مؤجاں مانیاں، سکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ کلجگ انت میرے بھگونت میں ہوئی انت نتھاویاں، تھان تھنتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو جگ جگ میرے اُتے بوندی رہی مہر، مہربان دیا کھائیا۔ کیوں

کلجگ اتم لائی دیر، دُور دُراڑے دُھردرگاہیا۔ میرے اُتوں کلجگ پندھ مُکا دے نیرن نیر، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ تُوں شاہو بھوپ
 شہنشاہ آگما شیر، بھبک دو جہان سُنائیا۔ سَتگر شبد بھیج دلیر، بھے بھو دے چُکائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیر،
 اندھ آتم رہے نہ رائیا۔ جیواں جنتاں منسا من کرے نہ ہیر پھیر، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ اک رنگ رنگا دے گرو گُر چیر، چیلے گُر اپنے
 رنگ سہائیا۔ کوڑ گُریاراں مٹی خاک ڈھاہ کے کردے ڈھیر، ممتا موہ محل اٹل رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا آد جُگاد جُگ چوڑی زبر زیر،
 دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دینی مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں
 جُگ جُگ تیرا مان دی رہی رنگ، رنگ رنگیلے دُھر دے ماہیا۔ کلجگ اتم دے دے سنگ، سگلے سنگی بھ رنگی اپنی دیا کھائیا۔ نو
 ست میرا کھیڑا ہون نہ دیویں بھنگ، ورونڈ وجدی رہی ودھائیا۔ میں حیرانی وچ ہوئی دنگ، پریشانی وچ کُرا لائیا۔ میرے نیتر لوچن نیناں
 وگے انجھ، ہنجهو اپنی دھار بنائیا۔ میرے صاحب سورے سرہنگ، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تُوں لوک مات جگت جہان آؤنا لنگھ،
 سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ میری سیج سہنجی سہا دے پلنگ، آسن سنگھاسن ابناشن اک وڈیائیا۔ میری صدی سدییوی دی پوری
 کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ امرت دھار نر نرنکار ویا دے گنگ، گنگوتری بیٹھی سپس نوایا۔ میرے مہربانا سِری
 بھگوانا میں تیرا ماناں اند، اند اند وچوں دینا وکھائیا۔ دھرم دا میرے اُتے توری چاڑھ دے چند، چند چاندنا اک چمکائیا۔ میرا خوشی
 ہووے بند بند بندگی وچ تیرے چرن سپس نوایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دایلا سدا بخشند، رحمت اپنی دینی کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرشٹی درشٹی اندر بھیو چکا دے برہم ہنگ،
 پارہم پرہ پڑدا آپ اٹھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو کلجگ کوڑ گریار نال گئی سلپاں، انیالا مایا ممتا تیر رہیا چلائیآ۔ کیسے کم نہیں آوندیاں میرے اُتے دیتیاں بلیاں، شہادتاں رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ چراگاہاں وچ نظر نہیں آوندیاں تیل دیاں پلپاں، مقبرے روون مارن دھابیا۔ جو سندیسے دتے رسولاں عالیاں، اللہ تیرا حُکم سُنائیآ۔ ساڈا محبوب مہربان آوے دھرنی تیری نو ست دی گلیاں، کوچا کوچا پھول پھلائیآ۔ نگاہ مارے جل تھلیاں، مہیئل کھوج کھوجائیآ۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا کلجگ انت میں اکو اک اکلے آں، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرے ویراگ وچ جوتی جاتے ہوئی جھلی آں، جھلک اپنی دینی دکھائیآ۔ میں تیرا درشن کر کے پاواں جلیاں، جلاں تھلاں دے مالک دینی مان وڈیائیآ۔ میریاں آشاں پیار والیاں رہن نہ تھلیاں، لہر لہر وچوں بدلائیآ۔ میرے اُتے کوڑ گریار دیاں وجدیاں ٹلیاں، مندر مٹھ دین دھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے قہر، نو ست دھیان لگائیآ۔ تُوں مہربان گمبھیر گہر، گور تیری وڈیائیآ۔ دین دُنی دے انتشکرن کوڑ گریار بھریا زہر، امرت رس نہ کھئے چکھائیآ۔ تیرے نام کلمیاں بنیا ویر، شترُو گھر گھر نظری آئیآ۔ مہربانا میری جھولی اپنے پیار دا پا دے خیر، خیریت اپنی وست ورتائیآ۔ نو ست دا کر لے آ کے سیر، پر تھمی پر تھم تیرا دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے میرے دیونہارے سچ صلاح، صاحب سلطان دینی سرنائیآ۔ مہربانا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ میرا نتھاویں دا رہیا نہ کوئی تھان، تھان تھنتر روون مارن دھابیا۔ کلجگ اتھ پکڑ بانہ، بلدھاری ہونا سہائیآ۔ مینوں پیار دی بنائے نہ کوئی مان، دھرت ماتا کہہ کے سپس نہ کھئے نوائیآ۔ میرے اُتے مانو مانس مانکھ شرع شریعت وچ کھائے سور گان، پشوآں ڈھوراں کھل لہائیآ۔ ہر ہردیوں بھلیا تیرا ناں، ناؤں زرنکار نہ کھئے درڑائیآ۔ جیواں جنتاں بڈھی ہوئی کان، گرمکھ روپ نہ کھئے درسائیآ۔ تڈھ بن دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ کھئے بھجائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں تیرے ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیآ۔ درس دکھا دے زرنگن زرویر آپ آ، جوتی جاتے پھیرا پائیآ۔ میں خوشیاں وچ کراں واہ واہ، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو میرے آد جگاد گواہ، شہادت تیرے نام والی بھگتائیآ۔ دھرنی کلجگ انت سیری

بھگونت جوتی جاتا آوے ویس وٹا، پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا میں بنا نیتراں تکاں تیرا راہ، میرے رببر آؤنا دُھر دے ماہیا۔ میرا دُکھڑا دین دُنی دا دینا گوا، سُکھ اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم حقیقت دے مالک کرنا حق نیاں، عدل انصاف اپنا دینا جنائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے نرنکارے، نرویر ہونا آپ سہائیا۔ ست سچ دے بھر بھنڈارے، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جُگ چوکڑی تیرے سہارے، اوٹ اور نہ کھئے تکائیا۔ سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتارے، اوتری تیرا بھیو چُکائیا۔ پچھلے جُگ چوکڑی ویکھے سارے، بن نیترا اکھ کھلائییا۔ تیرا درشن پاؤنا چاہندی کل کلکی اوتارے، تیرا نور تکاں تھاوں تھائیا۔ امام اماما ہو ظاہرے، ظاہر ظہور دینی وڈیائیا۔ میں سدا سدا تیرے سُن دی رہی اشارے، بن سروناں کٹاں دھیان لگائیا۔ اچھل چھلداہاری ویکھیں ہُن دیویں نہ لارے، ول چھل اپنا کھیل کھلائییا۔ مینوں کلجگ رہیا للکارے، اپنا بھہ درڑائیا۔ میں نو ست کور گریار دے لاؤنے جیکارے، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ لگے اکھاڑے، کوڑی کِریا ناچ نچائیا۔ اگ لگاؤنی بہتر ناڑے، مانس مانو دینے تپائیا۔ دُہائی پھیرنی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، ٹلے پربت راون مارن دھائیا۔ میرے بھگونت میرے من لے ہاڑے، ممتناں کر کر سیس جھکائیا۔ میرے اُتے دھرم دے رنگ چاڑھ دے گاڑھے، دُرمت میل دے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر ساچے صاحب سٹیاں، سوامی انترجامی تیری آس رکھائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے میری پکڑ لے بہیاں، کاہن کاہنا سِری بھگوانا دُھر دے راما اپنے انگ لگائیا۔ میرا لیکھا تک لے بن اکھراں والی کڈھکے بہیا، جتھے وہی نازل ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں سرن سرنائی پُرکھ سمرتھ تیری پٹیاں، پارہم پرہہ تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ میری شوہ دریا دُبن نہ دیویں نٹیا، نوکا جگت جہان پار کرائیا۔ جس کارن

بُلھے گایا تھئی تھئی، ده دشا دے مالک ہونا آپ سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک
 سہائی۔ دھرنی کہے میرے مالک نگاہ مار لے اُتے دھول، میرا دھولا جھاٹا ویکھ وکھائی۔ میری بُدی ہوئی بول، پاگلاں وانگ رہی
 کُرائیا۔ تُوں نورِ الہی اول، عالمین تیری سرنائیا۔ اپنا وعدہ تک لے قول، قول اقراراں دھیان لگائی۔ میرے مہربانا میرے اُتے ست
 سرُپ ہو کے مؤل، مؤلا ہو کے پھیرا پائی۔ تیرا رُپ انُوپ تکاں سُندر ساول سول، ساوریا اپنا پڑدا دینا اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وڈیائی۔ دھرنی کہے میرے دھرم دھار دے پتا، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائی۔
 میںِ زردھن نال کرنا پتا، بتکاری ہو کے دھیان رکھائی۔ تُوں سوامی میرا ابناشی اچتا، چترہج تیری بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار میری سہا
 دے رتا، رُٹی اپنے نام نال مہکائی۔ حُکم سندیسہ دے دے اپنے ستگر شبد دُلا رے ستا، پُوت سپوتا لے اُٹھائی۔ جو ویکھ وکھائے لکھ
 چوراسی کایا ماٹی بُتا، بُتخانیں پھول پھلائی۔ میرا انت کنت بھگونت میٹ دے دکھا، دکھ دلدر رہن کھئے نہ پائی۔ ست سچ دھرم دا دے
 دے سُکھا، ستجگ ساچا نال ملائی۔ میری پوتر کر دے گکھا، میںِ دھرم دی بناں جنیدی مائی۔ تیرے درس نال میرا اُجل ہووے مُکھا،
 دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میرا انتشکرن تیرے پیار دا بھکھا، بھکھ ترسنا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے مالک سوامی ابناشی اچتا، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سنگھ دلپ دے گرہ پنڈ گگوبوآ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میری میٹ اُداسی، چنتا غمی دے گوائیا۔ میری شُدھ کر دے راسی، منڈل منڈپ اپنے رنگ رنگائی۔ دُھر سندیسہ
 دے دے شنکر کیلاشی، کلادھاری آپ سُنائی۔ جگت وکاری میرے اُتے رہن نہ دیویں لاشی، کوڑ وکاراں پنڈھ مُکائی۔ لکھ چوراسی
 وچوں کریں تلاشی، ہرجن ساچے لئیں پچائی۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا ست دھرم تُوں دے شاباشی، شہنشاہ اپنی دیا کھائی۔ کلجگ

کولوں میری ہوئے خلاصی، کھلی مینڈھی سپس دیاں دُہائیا۔ ٹوں سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ میں دھرنی تیرے حُکم دی
 پیاسی، ترسنا وچ رہی کُراٹیا۔ میرے انتشکرن اکو آشا بہاسی، بہاونا تیرے چرن ٹکائیا۔ میرے پُرحہ اکالے دین دیا لے مانو کرے نہ کھئے
 بدمعاشی، بدی دا لیکھا دینا چُکائیا۔ تُدھ بن سچ کرے نہ کھئے شناسی، شناخت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دُھر گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرحہ کِریالو، کِریا ندھ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اگنی
 ریت تپے بالو، ست سچ نہ کھئے ورتائیا۔ تُدھ بن میرا وقت نہ کھئے سمبھالو، سمبل دے مالک لہنا دینا دینا چُکائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے
 ست دھرم ہووے چالو، کلجگ چالی دینی پائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو نانک کہہ کے گیا پُت کالو، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اپنا
 ست دھرم دا وصل دے وصالو، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ تُدھ بن پنچ وکار مانو اندروں سکے نہ کھئے نکالو، تن وجوداں کرے نہ کھئے
 صفائیا۔ ٹوں سوامی ٹھاگر گھر اندر سدا سالو، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے دُکھاں دا تُدھ بن بنے کھئے نہ جھالو، جھلک سکے نہ کھئے
 وکھائیا۔ مہربانا میرا توڑ دے جگت جنجالو، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میرا کوک پُکارے پریت بہالو، کوہ کوہاں دھیان لگائیا۔ پھل لگا دے
 ساچے ڈالو، پُھل اپنا نام مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی
 کہے میرے ٹھاگر سوامی سدھو، سد سد تیری سرنائیا۔ مینوں بخش دے دھرم دھار دی تو ندھو، نو اٹھاراں پنڈھ مُکائیا۔ سچ پریم دی دے
 دے بدھو، بدھاتے بدھنا لیکھ مٹائیا۔ تیرا روپ مُسلم سکھ عیسائی مائل دے نہ ہندو، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری سوامی میٹ
 دے چندو، چنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دیاں ہو کے بن بخشندو، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ بہاگ لگا دے کایا ماٹی پنڈو، انڈ برہمنڈ ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیاں درد دُکھ
 بہنجن، بہو ساگر پار کرائیا۔ مینوں دھوڑی بخش دے مجن، ممتا میل دھوائیا۔ پریم دھار پا دے انجن، بن لوچن کر رُشنائیا۔ تیرے نام دے
 ناد اگنی وجن، بن سروناں کر شنوائیا۔ نو ست تیرے دیپک جوتی جگن، بہگت شہیلے ڈگمگائیا۔ تیرے پیار وچ ہوواں مگن، مستی
 وچ خوشی بنائیا۔ بن رسنا نام لگا دے سگن، گنڈھ اپنے نال رکھائیا۔ میں تینوں کتے نہ جاواں لبھن، گھر سوامی آونا چائیں چائیا۔ میرا

ماٹی خاک دا بدن، جگت وجود نہ کھئے جنائیا۔ دو جہاناں پار کر کے آ جا حدن، حدود میری ویکھ وکھائیا۔ توں گوپال سوامی مؤرت مدن، مدھسودن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا آ جا کڈھن، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ ساچا آ جا چھڈن، میرے گرہ دینا ٹکائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاؤنا ساڈھے تے ہتھ کایا ماٹی ہڈن، ناڑی ناڑی کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم اپنی دھار بنا لے جدن، یدی جدپ اپنا حکم ورتائیا۔ توں نور الہی دھر دا رتن، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ مہربانا نوجوانا ست سچ دی چاڑھ دے رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ انت کنت بھگونت لگی منگن، کلجگ اتم جھولی ڈاپیا۔ توں میرا میں تیرا سریشی دریشی اندر سنا دے چھندن، سوہلا ڈھولا اکو نام سمجھائیا۔ اکو تیرے چرن کول ہووے بدن، سپس جگدیش اور نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست ست دا بخش اندن، اند اند وچوں آپ پرگٹائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو منی سنگھ میرے اُتے ماریاں لکیراں، پٹھی قلم نال کھچائیا۔ دھرنی تیرے اُتے قائم رہنیاں نہیں کیسے دیاں جاگیراں، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ دُنیا اتم ہونی وانگ فقیراں، فقرہ سچ سکے نہ کھئے گائیا۔ جھگڑا پینا شاہ حقیراں، امیر غریب کرن لڑائیا۔ راج راجاناں بدل جانیاں تقدیراں، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھڑکنیاں شمشیراں، کھنڈا کھنڈے نال ٹکرائیا۔ کیسے نے کھئے توں دینیاں نہیں دھیراں، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع دیاں کٹیاں جانیاں زنجیراں، ضمیر دین دُنی بدلایا۔ مان دا کیسے دے سپس رہنا نہیں چیرا، داغ لگے خلق خدائیا۔ امرت رس پیئے کوئی نہ سیرا، ٹھنڈک ٹھنڈ نہ کھئے ورتائیا۔ تیرے اُتے دھولے سب دا بدل جانا وطیرہ، ورتمان دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا پیار ہونا خمیرہ، مُحبّت وچ نہ کھئے سمائیا۔ جو گوبند مان دتا چھمبیاں جھیراں، کوجھیاں کملیاں رنگ رنگائیا۔ انت بے نظیر پاؤنیاں بھیراں، بھیرئی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ تیرے سپس سہاگنے رہنا مول نہیں لیڑا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں نے چکنا پیڑا، بل اپنا

آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے منی سِنگھ نے میری چھاتی دتی ونہ، قلم تیکھی نوک نال کھہائیا۔ مینوں نظارہ وکھایا بہن، بہڑی زین نال وڈیائیا۔ پرہو دا کھیل اتم ہونا نہ گھڑی پل نہ جگت والے چھن، پلکاں دی دھار وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دا لیکھا کلیئے تیرے اُتوں مُکنا وچ دِن تِن، تین لوک دا لہنا دئے چُکائیا۔ سب دے کولوں سب کچھ جانا چھن، خالی ہتھ دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے منی سِنگھ نے میرے اُتے قلم رکھی تیکھی، ترے گن اتیتے نال ملائیا۔ پرہو دے پیار بنا قائم رہنی نہیں کوئی سیکھی، سیکھیا وچ سکھ نہ کھئے سائیا۔ پھیر اُنکلی نال اگئی پٹی لیکھی، حرف حرؤف مٹی اُتے درسائیا۔ پھیر پرہ دے آگے جھولی ڈاہ کے منگی بھکھی، کوک کوک سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے وست اگئی اپنے پیار والی سٹیں، اتوٹ اٹھ دینی ورتائیا۔ جھٹ اشارہ ہویا آہ ویکھ لے ہاے والی ٹپی، ہنگ برہم نال وڈیائیا۔ جیہڑی پُرکھ اکال دے چرناں وچ لٹی، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی جگت دھار توں باہر دی متی، مترا ویکھنا چائیں چائیا۔ جھٹ منی سِنگھ نے اکو منگ منگی تیرے شبد دی اکو ہووے لپی، دوجی ودیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرنی کہے میں جھٹ دُہتھڑ مار کے پٹی، کوک کوک سُنائیا۔ ایہہ کی خبر سننا دسیں انڈی، بھیو اگم جنائیا۔ جھٹ بنا اکھراں توں وکھائی مینوں چٹھی، جس دی عبارت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ دھرنی تیری کھیل بنا پُرکھ اکال توں جانی نہیں نچھی، بنا سمبل دے مالک توں سمبل سکے کھئے نہ رائیا۔ ایہہ پیار دی دھار دھرنی کہے مینوں لگی مٹھی، پن رسنا رس چکھائیا۔ جان غور نال تکیا نور نورانی کھیل دسی چٹی، کالا حرف حرؤف نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے نت نوتی، زرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سینگھ دے گرہ پنڈ جھامکے ضلع امرتسر *

ستگر درشن کایا اندر، ساڈھے تِن ہتھ اتتر نرنتر وجے ودھائیا۔ کرے پرکاش اندھیری ڈونگھی کندر، کایا کعبہ دو دو آہ ڈگمگائیا۔ ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا بجر کپاٹی توڑے جندر، رجو طمعو ستو دا لیکھا آپ مکائیا۔ منوآ من دہ دیش اٹھ دھاوے نہ بندر، سرتی شبد شبد بندھائیا۔ گرہ پرکاش دیوے بنا سوریہ چندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دیا کھائے تِن وجود اندھیرے کھنڈر، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر درشن تِن وجود، ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ بھيو کھلائے عالیشان عرش عروج، عرشی پریم دھردرگابیا۔ منزل دیوے حق مقصود، درگاہ ساچی پڑدا آپ اٹھائیا۔ من کلپنا کوڑی کریا کرے نیست و نابود، جڑ چوٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے محبوب، پاربرہم پت پریشور اپنا درس دکھائیا۔ نو دوارے پندھ رہے نہ حدود، ایڑا پنگل سکھمن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر درشن کایا ماٹی، مٹکا ویکھے چائیں چائیا۔ جوت جگائے نور للاٹی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نام وکھائے اپنی ہاٹی، جگت ونجارا نہ کھئے جنائیا۔ امرت رس دیوے نجھر ہاٹی، بوند سواتی ناہی گول وچوں پلٹائیا۔ ستگر شبد سرت چڑھائے اپنی گھاٹی، منزل منزل پندھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ تیرتھ اٹھ ساٹھی، سر سروور اک نہائیا۔ ڈرمت میل جائے کاٹی، ستگر درس وڈی وڈیائیا۔ منوآ من پھرے نہ ناٹی، نٹوآ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت جگائے بنا تیل باقی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ستگر درس دیوے بنا اکھان، جگ نیتر لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے سخا، سخن اپنے پور کرائیا۔ جس دی قیمت پا سکے نہ کوئی کروڑی لکھان، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوہ کھیلے کھیل آگوچر الکھنا الکھا، اکم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد جگاد پُرکھ سمرتھا، صاحب سلطان نور الاہیا۔ جس دا نت نوت جگ چوڑی بن دا رتھا، رتھ رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند ستگر شبد سناوے کتھا، آتمک راگ راگ درڑائیا۔ جس دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی یدپ اپنا بھيو چکائیا۔ اوہ جوت جگائے دیا کھائے جن بھگت سہیلے مستک متھا، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ لہنا دینا چکائے تت اٹھان، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ

اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر درس دیداری نرگن دھار ہرجن پیار انتر آوے تھئا، بن قدماں بھجے تھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر درس لوڑے سرب جگ، جاگرت جوت دھیان لگائیا۔ جو بوجھاونہارا کوڑ کڑیاری اگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ بھيو چکائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہنس بنائے پڑے بگ، مانک موتی چوک چکائیا۔ جگت وکار دی میٹے حد، حدود اپنی دئے درسائیا۔ بنا جگت ساز سُنائے ند، انحد نادى ناد دُھن کرے شنوائیا۔ امرت رس سچ پیائے مد، مدھر دُھن نال شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر درس ہرجن کرن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ بن رسنا جہوا گئے واہو واہو، واہ واہ واپگر تیری بے پرواہیا۔ سو ستگر پورا بن ہتھاں پکڑے باہوں، بن تتاں گود اٹھائیا۔ انتر نرتن بن رسن جپائے ناؤں، ناؤں نرنکار آپ درڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلائی۔ آپے پتا آپے ماؤں، آپے ہوئے جنیندی مائیا۔ دین دایلا درشن دیوے تھائیں تھائوں، تھان تھنتر اپنے رنگ رنگائیا۔ آد جگادی سد کرنہار نیاؤں، نیاکار اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے ساڈھے تے ہتھ گراؤں، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وکھائیا۔ جس نوں درشن دیوے پورا ستگر، گوبند گوبند میلا سبھج سبھائیا۔ لہنا دینا آد جگادی ویکھے دھر، دھر مستک لہنا دینا دئے چکائیا۔ انتر آتم پر ماتم شبد ناد سُنائے سر، سرتی شبدی نال ملائی۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے اندھیر گھور، پنج وکار ہنکار دئے مٹائیا۔ منوا من پائے نہ شور، شوہر بانکا ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ پنج پرپنج رہے نہ اندر چور، ٹھگی ٹھگ نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ستگر درس سدا اکما، جگ نیتز لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو بنا تیل باقی دیپ جگائے شمع، نور نورانہ جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو آد جگادی میٹے سگلی طمع، لالچ رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھ مکائے رائے دھرم لکھ چوراسی جہاں، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ سچ سہنجنا چرن کول بنائے اگلا سماں، پورب لہنا لہنے وچ جھولی پائیا۔ لیکھا جانے پون سواسی دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا میٹے غماں، غم خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن

نرگن دھار سچ دوار سدا نواں، پردھ بال بڈھیا جگ چوکڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دھر حکم سندیس نر نریش ہو کے دیوے نال چوان، چاؤ گھنیرا اکو اک جنائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو منی سنگھ نے لکھیا پتر، حرف انگلاں نال بنائیا۔ اوہ سمت پکرمی اُنی سو چہتر، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر اپنے چولے دی پاڑ کے نیکی جہی کتر، اُس دے نال دتی لٹکائیا۔ پھیر نک رگڑیا اپنی اُتے تیجی سطر، ترے گن توں باہر ویکھ وکھائیا۔ پھیر اپنے ہتھیاں دا بنا کے چہتر، سیس سیس اُتے دتا کھائیا۔ پھر نگاہ ماری ہس کے اپنے آپ توں لگا دسن، دھر دا حکم جنائیا۔ سنگرور جیل وچ بنا خوشی توں لگا ہسن، رین نو دس دا وقت سہائیا۔ پھیر بالشتاں نال لگا کچھن، پیمانہ ہتھیاں والا بنائیا۔ پھیر سرتی دھار وچ لگا ہسن، بن قدم اٹھائیا۔ پھیر اپنے پیار وچ پرتی لگا کسن، گنڈھ بن تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے منی سنگھ مینوں لائیاں انگلاں تین، قلم ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اندروں پرہ دے ہو آدھین، بیٹھا سیس جھکائیا۔ پھیر خاکہ کھچیا میری اُتے زمین، ونڈ اپنی آپ ونڈائیا۔ نال اشارہ دتا کی لہنا دینا ہونا رُسا چین، چین وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر مارگ تک مہین، بیٹھا نین دبائیا۔ پھیر بن کے بڈھی ہین، اپنا آپ گیا تجائیا۔ مستک ہتھ ماریا میرے صاحب نے سب کچھ لینا چھین، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر جھگڑا ہویا غم گین، غمی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پھیر نگاہ ماری میرے پرم پُرکھ دا لیکھا بڑا پراچین، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دین گواہیا۔ میں کوئی شوبدا نہیں کمین، کوجھا کلا نہ روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جھٹ منی سنگھ لایا پنچ، پنچ پنچ نال دبائیا۔ پھیر ہندسہ لکھیا بونجا، پانجا دوآ جوڑ جڑائیا۔ پھیر اکھر بنایا چنگا، کیتی انگلاں نال لکھائیا۔ پھیر اشارہ دتا گنگا، مٹیا بھجنا واپو داہیا۔ پھیر

نگاہ ماری پُری اندا، اندپُر واسی ویکھ وکھائیا۔ جھٹ نیتر کھولیا پُرکھ اکالے رُوپ دھریا بندہ، پنجاں تتاں وچ سہائیا۔ جھٹ اوسے ویلے سنت منی سینگھ تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا، رسنا جہوا زبان نہ کھئے پلائییا۔ پھیر کھلو گیا اک ٹنگا، ہتھ مستک اُتے رکھائیا۔ پھیر پھڑ کے بنا لکڑی توں ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی لئی بدلاییا۔ پھیر اپنا کر کے پنڈا ننگا، پٹھ زمیں نال رگڑاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے سنت منی سینگھ میرے اُتے رگڑی اپنی پٹھ، پاسا اپنا نہ مَول بدلاییا۔ مینوں نظری آیا اکو دھار سوا گِٹھ، مارو ڈنڈ دا پنڈھ چکائیا۔ آگے سینگھاسن دِسیا نور نورانہ انڈٹھ، جس دی پاوا چول گھڑت نہ کھئے گھڑاییا۔ پھیر آواز سنی اگئی مٹھ، پن رسنا جہوا ہوئی شنواییا۔ جاں پھیر تکیا میرے اُتے ملی بنا اکھراں توں چٹ، چٹے اُتے کالا حرف نہ کھئے لکھاییا۔ میں وینہدی رہ گئی بٹ بٹ، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پھیر منی سینگھ ہو گیا چپ، مٹھ دند رسنا نہ کھئے پلائییا۔ بکل وچ کر اندھیرا گھپ، نیتر نین نہ کھئے کھلائییا۔ پھیر غصے وچ کہا کیوں میرے صاحب گیوں چھپ، شیرا اپنا مٹھ چھپاییا۔ بے شک میں بڈھا تن دا تے اندروں تیرا پُت، نور نورانہ تیرا نظری آئییا۔ جھٹ سندیسہ ملیا میں سہنجی کراں اگئی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل ہو کے ابناشی اچت، چیتن اپنا بھیو کھلائییا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ملکہا سینگھ سمند سینگھ دے گھر پنڈ ماڑی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے ستگر شبد دے سہارا، سہاک ناک تیری اوٹ تکایا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے بن میت مُرارا، متر پیارے اپنا رنگ رنگایا۔ میرے اُتوں کلجگ انت میٹ دھواں دھارا، کوڑی کِریا نو ست رین نہ پائییا۔ ست سچ نام کلمے دا دس اگم جیکارا، جس دی دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈاییا۔ انادی شبد دی دے دھنکارا، انحد نادى ناد کر شنواییا۔ امرت رس بخش ٹھنڈی ٹھارا، امیوں رس دُھر

دا آپ چوائیا۔ جوتی نؤر کر اُجیارا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نِسکارا، قدم بوسی کر کے سیس نوئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست ست ورتائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبَد پیارے میتا، مترا تیری
 اوٹ تکائیا۔ میرے اُتوں کوڑی کِریا بدل دے ریتا، ریتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی اندروں بدل دے نیتا، انتشکرن وچ کر
 صفائیا۔ پتت پاپی کر پُنتتا، ڈرمت میل دے گوائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو رام سندیسہ دے کے گیا سیتا، سُرُتی سیتا رام شبَد وچ
 سمائیا۔ اوہ لہنا دینا ویکھ لے جو سندیسہ دتا کاہن گھنٹیا ارجن لکھن لگیاں گیتا، اٹھاراں دھیائے حرف حرُوف وڈیائیا۔ جو پیغمبراں وعدہ
 قوُل اقرار کیتا، قیمت کرتے دینی پائیا۔ جو گُرو گُردیو سوامی رکھیا چیتا، چیتن ہو کے دینا درڑائیا۔ دھرنی کہے میرا پورب وقت پچھلا بیتا،
 آگے پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبَد
 میرے اُتوں کوڑ بُجھا دے آگ، ترے گن اتیتے دیا کھائیا۔ امرت میگھ برس دے اُتے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ کوڑی
 کِریا نالوں دین دُنی کر الگ، مایا متا موہ وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں صاحب سورا سرِگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔
 کلجگ جیواں بُدھی مۇل رہے نہ کگ، کاگ ہنس روپ درسائیا۔ بھیو کھلا دے اپنا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت جام پیا
 دے مد، ناہی کول کول اُلٹائیا۔ کوڑ کُریار شرع دی میٹ دے حد، حد حدود محبوب اپنی اک وکھائیا۔ آتم دھار ست بنا لے اپنی جد،
 یدی یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ میں خوشی نال ہوواں گد گد، تیرا ڈھولا سو بلا اکو اک گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبَد میں تیری رکھی اوٹ، اوڑک دھیان لگائیا۔ میرے اُتے جگ لنگھ گئے
 کوٹی کوٹ، انگنت اپنا پندھ مُکائیا۔ میں تیرا بھنڈارا تکدی رہی اتوٹ، اٹ دینا ورتائیا۔ ساچے نام نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ
 کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی سرِشٹی اندروں کڈھ دے کھوٹ، مانس مانو پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جوتی دھار بخش دے جوت،
 نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ نو نو پردہ کھول دے سویا رہے کوئی نہ سوت، سوئی سُرُتی آپ جگائیا۔ میرے اُتے کلپنا ودھ گئی بہت، کوڑی کِریا
 نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبَد آد

جُگادی نہکلنکا، کل کاتیاں ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ایکا نام شبد دو جہان و جا دے ڈنکا، پُریاں لوآں کر شنوائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی
 میرا سہا دے بنکا، بنکدواری ایکنکاری اکو نظری آتیا۔ لہنا دینا مُکا دے راؤ رنکا، شاہ حقیر فقیر اکو گھر بہائیا۔ ست دھرم ستجگ بنا
 دے بنتا، گھڑن بہنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ جھگڑا
 رہے نہ جگت واشنا منوئے من دا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ لیکھا رہے نہ سرون کُن دا، دُھن آتمک شبدی راگ دینا سُنائیا۔ میرا لیکھا مُک
 جائے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ اپنا مانو روپ بنا لے اپنے برہم دا، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا نو ست رنگیا
 ہووے تیرے سچ دھرم دا، دھرم دی دھار اک درسائیا۔ لہنا مُکا دے کوڑ کرم دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اِشٹ رہے نہ کھئے درِشٹی چرم
 دا، چم درِشٹی لیکھا دینا مُکائیا۔ اکو سہارا بخش دے اپنی سرن دا، سرنگت اکو نظری آتیا۔ لہنا دینا رہے نہ ورن برن دا، چار ورن اٹھاراں
 برن اکو روپ سہائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی تارن ترن دا، تارنہار تیری وڈیائیا۔ مینوں شوق نو کھنڈ پرتھی اکو تیرا نام کلمہ پڑھن دا،
 دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میرے اُتے مارگ ہووے تیری حقیقی اکو منزل چڑھن دا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میرے اُتے ہو کِریال، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں
 دینا بندھپ دین دِیال، دِیاندھ نُوں الہیا۔ میں نہانی کوچھی کملی کنگال، تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ نُوں الہیا۔ میں چاہندی ست دھرم
 دی میرے اُتے اکو ہووے دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ تُوں آ کے ویکھ مُریداں حال، میرے مُرشد دُھردرگاہیا۔ میرا ترے گُن مایا
 کٹ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ میں جُگ چوکڑی تیری گھالن لئی گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں میرا مدھسودن مُکند
 منوسر لکھی نرائن گوپال، گوہند تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، پت ٹہنی دھرم دھرم نال مہکائیا۔ میں انت اخیر بے نظیر
 لاشریک پروردگار سانجھے یار ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی سُنائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میری آ کے سرت سنبھال، سمبل دے
 مالک سمبل اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی میری کر پرتپال، پرتپالک خالق تیری آس رکھائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ رگھیر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیکی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے ستگر شبہ مینوں بخش دے اکو ست، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی دیا کھائیا۔ تیرے چرن کول واسطہ رہی گھت، نو نو یرویر نرکار نرکار لاگاں پائیا۔ کلجگ انت میری رکھنی پت، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے نو کھنڈ پرتھی ایلے رت، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ دھیرج دھرم رہیا نہ یت، ست سنتوکھ وچ نہ کھئے سمائیا۔ میرا سنیہڑا بنا قلم شاہی توں لکھیا ہویا خط، بن حرف حرؤف کرے شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کوڑ کڑیاں بدل دے مت، مت متانترن ڈیرہ ڈھاپیا۔ مایا اگنی کوئی نہ جاوے تپ، تپشراں باہر دے سمجھائیا۔ نگاہ مار لے تیج وائے پرتھی آکاش اپ، پنچم پنجاں پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبہ میرا تک لے انتشکرن، انتجامی ہو کے دھیان لگائیا۔ میرے نال وعدہ آد جگادی پرن، قول اقرار گر اتار پیغمبر گئے جنائیا۔ میں تیری دھرم دی دھار لئی سرن، سرنگت اکو اک جنائیا۔ توں نرگن دھار کریا آ جا کرن، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دروہی میں کوڑیاں ہتھوں لگی سرن، کلجگ کاتی اگنی تت تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک شہائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبہ آد جگادی سجن، میت مرارا اک اکھوائیا۔ تینوں کھندے درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ میرے گوپال مورت مدن، نور نورانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں انت اخیر بے نظیر تیری دھار لگی سدن، صدقے واری گھول گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبہ میٹ کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ توں مالک خالق اکو نر نریش، نر نرکار دتی مان وڈیائیا۔ میں در تیرے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اوہ تک کی اشارہ دیندا سہنسر مکھ شیش، باسک تشکا کی رہیا درڑائیا۔ کی بن رسنا کہہ کے گیا گنیش، گنت اپنا بھو کھلائییا۔ اتار پیغمبران گروآں کی لیکھا جنایا کی سنیہڑا دتا نگاہ مار لے سمبل دیس، دیس دیسانترن پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبہ میرے اُتے اپنی کر مہربانی، محبوب ہو کے دیا کھائیا۔ ست دھرم دی بخش دے نشانی، نشانہ کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔ توں مالک خالق عالمے جابدانی، دو جہاناں تیری

وجدی رہے ودھائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرے حکم دی دندی رہی قربانی، کرپلے دا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے جگت جسم جسمانی، رُوح بُت پھول پھلایا۔ پریم رہیا نہ کیسے انسان انسانی، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پریم رہیا نہ تیرے نام کلمے بانی، بان انیالا تیر نہ کھئے چلائی۔ جھگڑا تک لے چارے کھانی، خالص رنگ نہ کھئے سمائی۔ تیری مخلوق تیرے نالوں ہوئی بیگانی، بیوہ رُپ دسے لوکائی۔ عقل بُدھی جگیا سواں ہوئی نادانی، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ میں راہ تکان تیرا ہتھ رکھ کے اُتے پیشانی، پیشتر دے لہنے نال ملائی۔ میرے سوامی ٹھا کر میرے اُتے بخش دے منزل اک رُوحانی، رُوحے رواں اپنے رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر میں ہوئی نتانی، نمانی ہو کے اوٹ تکائی۔ میرا پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانی، پُنے پُنے تینوں سپس نوائیا۔ تُوں آد جگادی کرنی دا کرتا جان جانی، جاننہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے سر کر احسانی، احسان مہربان مہر نظر نال میری جھولی دینا ٹکائی۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پیر سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے ستگر شبد میں تیری نانی نٹھی بچی، بچپن پتا پت پریشور تیری جھولی پائیا۔ بے شک میری دھار ماٹی کچی، کنچن گڑھ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اپنی کتھا کہانی دساں سچی، سچ سچ وچوں پرگٹائی۔ میرا انتشکر کلجگ اگنی نال رہیا مچی، امرت میگھ نہ کھئے برسائی۔ نگاہ مار لے پرکرتی وچ پچی، پنجاں دے مالک پھول پھلایا۔ لُوں لُوں تیری دھار دسے نہ رچی، رچنا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ممتا گھر گھر ویسوا ہو کے نچی، نیتر نین نہ کھئے شرمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اکو نظری آئیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں تیری اکو نڈھی بالی، بالی بُدھ دیاں جنائی۔ تُوں میری سرت سمبھالی، سمبل بہہ کے اپنی خوشی بنائی۔ تیرا لہنا دینا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرے رنگ سمائی۔ مہربان ہو کے میری کریں دلالی، وچولا اکو سوبھا پائیا۔ میری جھولی تک لے خالی، خالق رنگ نہ کھئے رنگائی۔ ست دھرم دی وست میرے اُتوں لہے نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ بنا دھر دے

حُکم توں کلجُگ ہوئی رین اندھیری کالی، کلا کوڑ دتی ورتائیا۔ سچ رہیا نہ کھئے دھرمسالی، دھرم دوار نہ کھئے چٹرائیا۔ جدھر تکان جگت
 گرو دسدے جعلی، دُھر دا ستگر بنا شبد توں نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے بنا سوامیاں میرا باغ اُجڑیا دسے کھئے نہ مالی، مانو بوٹے ہرے سینچ
 نہ کھئے کرائیا۔ مہربانا میرے اُتے کِرپا کر دے شالی، شہنشاہ ہو کے دیا کمائیا۔ میں منگتی تیرے در دی ہوئی سوالی، سوالن ہو کے منگ
 منگائیا۔ تُوں کِرپا بندھ میری اتم سرت سمبھالی، ستگر شبد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا
 ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں کوچھی کملی نہی، جگت ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری اک بینتی میں، منسا
 تیرے چرن ٹکائیا۔ مینوں جمن والی نہیں کوئی جنی، جنیدی بنے کھئے نہ مائیا۔ میرا ساک سجن نہیں کوئی تنی، سگلا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔
 میں کوئی خبراں سن دی نہیں کتیں، کائنات نہ کھئے شنوائیا۔ میں اکو لاڈلی تیری دھرم دھار دی چئی، چند چاندنا میرے اُتے دینا چمکائیا۔
 مینوں اپنی بن ہتھان پھڑا دے کئی، لوک مات سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ میں نیر ہین رہواں نہ اٹھی، اندھ اگیان دینا مکائیا۔ تیرے در تے آئی
 بھئی، دُور ڈراڈے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے ستگر
 شبد میں بالی بدھ انجان، مورکھ مگدھ مؤڑھ اکھوائیا۔ تُوں دیونہارا چتر سُبجان، سگھڑ تیری بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول کران دھیان، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ میرے سوامیاں میری جھولی پا دے دان، داتے دانی اپنی دیا کمائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا باون دُھر فرمان، فُرنیاں
 باہر جنائیا۔ مینوں رام نے رام دے رام دا دتا نشان، نشانے دین دنی اٹھائیا۔ سندیسے وچ اکھیا کرشن کاہن، کاہنن دا کاہن تیرا رنگ
 رنگائیا۔ پیغمبران اشارہ دتا تیرے اُتے آئے دُھر امام، امام اماما نور الہیہا۔ جس دا کلمیاں توں باہر ہوئے پیغام، بن الفیے پڑھائیا۔ جس دا
 اکو ہووے اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ جس دا نرگن سرگن دھار گرواں منتر دتا ستنام، نام نامہ رنگ رنگائیا۔ اوہ دھرنی تیرا ویکھے
 نگر گرام، کھپڑا نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں ایسے کر کے بیٹھی کر دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا میرا آوے
 سیری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کران پرنام، نمو نمو کہہ کے سیس نوئیا۔ جو میرے اُتے آ کے میٹے اندھیرا

شام، شمع نؤر جوت چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا ایکو ایک دُھر دی دھار سُنن پیغام، حُکم سندیسہ اکو اک کرے شنوائیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بے مئی دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے ستگر شبد مینوں ہلونا دتا گٹ دا، پھڑ بابوں دتا پلائیآ۔ سینت نال جنایا اوہ تک سنت منی سنگھ چوری گندا، ٹکڑے ہتھان نال دبائیآ۔ نالے انتر ڈھولا گائے اکو ٹک دا، ٹوں میرا میں تیرا رہیا دھیائیآ۔ نالے ہس کے کہے کلجگ کوڑا پینڈا جاندا مکدا، آگے پندھ نہ کھئے ودھائیآ۔ پھیر بنا زبانوں رُکدا، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیآ۔ پھیر زمیں اسماناں باہر جھکدا، انتر انتر لاگے پائیآ۔ پھیر اپنا روپ انوپ دسے ستگر سٹ دا، دُلارا ہو کے خوشی بنائیآ۔ پھیر وقت سہیلا تکے صاحب دی رُت دا، رُتری جگت نال مہکائیآ۔ جس ویلے وقت سہنجنا ہویا ابناشی اچت دا، چیتن سب نؤں دئے کرائیا۔ لہنا دینا ویکھے کایا ماٹی پنج بھت دا، تن وجوداں پھول پھلائیآ۔ جس کھیل تکنا ماٹی خاک بُت دا، بُتخانیان ویکھ وکھائیآ۔ اوہ جوتی جاتا ہو کے زرگن دھاروں اُٹھدا، تن وجود پندھ مکائیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا نؤ کھنڈ پرتھی چارے کوٹاں گٹھ دا، دہ دشا پھول پھلائیآ۔ جس اشارہ دتا مینوں سنتا اوہ تک لے کی نظارہ دُنيا والی لُٹ دا، لُٹیرا کلجگ نال ملائیآ۔ شاہ سلطانان بھنڈارا خالی ہونا ٹھٹھ دا، دھن دؤلت نظر کھئے نہ آئیآ۔ ستگر شبد ہو کے ویکھ لے گٹھدا، دو جہاناں سکے نہ کھئے چھڈائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے سنت منی سنگھ چوری کھئے اُنگلاں نال پائے وچ گھیو، گھرت اپنا رنگ رنگائیآ۔ پھیر اشارہ دیوے ویکھو دُھر دا دیو، دیوتیاں دا دیو نظری آئیآ۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے سبناں بنے پیو، پتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں سنتاں آتم دھار بنائے نیہوں، رشتہ فرشتیاں باہر جنائیآ۔ پہلوں لیکھا پورا کرے اپنے ساڈھے تن ہتھ سیوں، رویداس چمارا گنڈھ پوائیا۔ جس دے کھیل نؤں کوئی کہہ نہ سکے کیوں، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیآ۔

مہربان ہو کے جن بھگتاں اُتے برسے مینہوں، میگھلا اپنا نام برسائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کلجگ اتم توڑے وہوں، وکار ہنکار لیکھا دئے مکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے سنت منی سنگھ خوشیاں نال چوری
 گنہدا، انگلاں دساں نال دبائیآ۔ نالے لیکھا تکی جائے پاپ پنّ دا، نو کھنڈ پرتھی دھیان لگائیآ۔ نالے حکم سنے مالک کُن دا، گل مالک کی
 جنائیآ۔ نالے دھرنی دی دھوڑ بنا خاک توں چمّدا، رسنا رس نال وڈیائیآ۔ پھیر چپ چپیتا گرہ ویکھے دُھر دی سُنّ دا، سماہی وچ اپنا آپ
 ٹکائیآ۔ پھیر سندیسہ شبد آگما سُنّ دا، جو ڈھولا دیوے دُھردرگاپیآ۔ سنتا لیکھا تک لے ہُنّ دا، سہج سہج نال سمجھائیآ۔ پھیر بھگت
 سہیلے ہرجن ساچے ویکھیں چُنّدا، چاروں گنٹ دھیان لگائیآ۔ میرا لیکھا ہونا گُن اوگنّ دا، گنوتتا ہو کے دیا کھائیآ۔ میرا نام ندھانا منتر ہونا
 فُنّ دا، فرینیاں باہر سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے میرے
 اُتے سنت نے کئی چوری، چوری چوری نظر کیسے نہ آئیآ۔ میرے سوامیا میں تیری کراں مزدوری، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ نال شبد
 کراں مشہوری، مشورہ تیرے نال رکھائیآ۔ میرا پندھ رہے نہ دُوری، منزل دینی مکائیآ۔ میری قلم تیری بھرے حضوری، حاضر ہو کے
 سیو کھائیآ۔ تُوں تن وجودوں باہر میرا مالک ہونا نوری، نور نورانہ نظری آئیآ۔ تُوں صاحب سرب کلا بھریوری، بھرپور رہیا سرب
 ٹھائیآ۔ میتوں تُدھ بن دُنیا دسدی کوڑی، کوڑ کرپا نظری آئیآ۔ میں سچ دساں تُوں جوتی جامہ پہننا ضروری، ضرورت میرے نال ملائیآ۔
 اوہ تک لے کی آسا رکھ کے گیا موسیٰ کوہ طوری، ثریا توں باہر دھیان لگائیآ۔ کی یاد کیتا عیسیٰ چڑھن لگیاں سوئی، صلح گل تیری اوٹ
 تکائیآ۔ کی آسا رکھی محمد رسوئی، بن کلمیاں اکھ اُٹھائیآ۔ کِس بدھ نانک دھار گوبند لائی دھوئی، ٹکے خاک رمائیآ۔ سنت منی سنگھ کہا
 میں تے سیوک تیرا معموی، تیرے حکم وچ بھجّاں واہو داہیآ۔ ساڈی آشا توں باہر تیرا ہونا اک اصوئی، اصل سمجھ کھئے نہ سمجھائیآ۔
 میتوں ایوں جاپدا تُوں اوتار پیغمبران گروآں کولوں کرنی وِصوئی، بچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ دھرنی کہے میں اُس ویلے رہی بھوئی، سمجھ وچوں
 سمجھ نہ کھئے بدلائیآ۔ میں تکدی رہی کوئی پنجائ تتاں والا میرے اُتے رہیا جھوئی، سنگھ شیر نام رکھائیآ۔ ہُن پتہ لگا اوہ میرا سوامی

کنت کٹھولی، دُھر دا مالک نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوُن بھگوان، میری مِنت بینتی کرے قبُولی، مہربان ہو کے سر میرے ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موتا سینگھ، دلپ سینگھ، رنجیت سینگھ، پُھمن سینگھ،

پرتاپ سینگھ، گلاب کور ڈل دے نوٹ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہوُ میری پوری کر دے آس، ترسنا کلجگ کِرپا کوڑ مٹائیا۔ چرن کول بنا لے داسی داس، چاکر ہو کے تیری سیو کھائیا۔ نرگن دھار بخش پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جن بھگت سُہیلے سد لے اپنے پاس، پاسا دین دُئی بدلائیا۔ نام ندھان چپا دے سواس سواس، ساہ ساہ تیرے رنگ سائیا۔ تُوں مالک پرتھی آکاش، گگن گگنتر تیری سرنائیا۔ میرے منڈل اُتے پا دے اپنی راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آپ سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت سُہیلے بنا دے میرے سجن، سگلے ساتھی اپنی دیا کھائیا۔ سب دے پردے آ جا کجن، دو جہاناں مالک پنڈھ مکھائیا۔ میرے اُتوں وکاری ہنکاری گڑھ بھانڈے بھجن، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ نو ست تیرے سنت سُہیلے دیپک جگن، جوتی جاتے کرنی آپ رُشنائیا۔ تیری نام خُماری وچ ہرجن ہوون مگن، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پوتر کر دے ساڈھے تِن ہتھ دا بدن، تن وجود دُرمت میل میل دھوئیا۔ کوڑ کُریارا کلجگ میرے اندروں آ جا کڈھن، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شرع کوڑ مٹا دے حدن، گرہ اپنا اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لکھ چوراسی گاوے چھندن، مانو ذاتی اکو نام دھیائیا۔ اکو سیس جگدیش تیرے چرن کول ہووے بندن، دوسر ایشٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی دھوڑی میرے مستک لا دے چندن، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ سچ وست سری بھگوان آ جا ونڈن، امول امل اٹھ آپ ورتائیا۔ میرا انت آخیری ویکھ لے کڈھن، پتن گھاٹ بیٹھی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ ہرجن بنا دے دھرم دے ساتھی، سگلے سنگی اپنا رنگ رنگائیا۔ مستک ریکھ بدل دے ماتھی، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔

ٹوں صاحب سلطان سرب کلا سمراتھی، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ میں نیانی اناٹھ اناٹھی، دین ہو کے منگ منگائیا۔ میرا لہنا دینا دے دے ہتھو
 ہاتھی، جگت ادھار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تیرا اکو ڈھولا گاواں گاتھی، بن رسنا جہوا کتھنی دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں میرے اُتے بخش دے بڈھی، بڈھ بیک دے کرائیا۔ تیرے چرن کول دی
 ہووے سدھی، ودی سدی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں آد جگاد تیرے پیار وچ نچی ٹپی گدی، قدرت دے مالک بھجی واہو داہیا۔ مینوں
 ساریاں کہا دھرنی دھرت دھول دھول بسدھی، بے سدھ ہو کے اتم دیاں جنائیا۔ میری کلپنا ویکھ لے چوکرئی جگ جگی، ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ دھیان لگائیا۔ اتم کوڑ کڑیاری دی اوڈھ دسدی پگی، آگے اور نہ ہور ودھائیا۔ میں کلجگ ڈونگھے چکر کھبھی، پھڑ باہوں
 باہر لہنا کڈھائیا۔ میں روواں ساہ ابھی، پائے اف تیری ڈھائیا۔ مینوں رمز لگا دے گجھی، شبد سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں مارگ دے دے ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔
 تیری سب ٹوں ہووے ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کر دے بڈھ بیک، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ کلجگ
 ترے گن لائے نہ سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ہرجن بنا لے اپنے نیک، نکے وڈے اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ سچ دے نیتر لینا پیکھ، نین نین
 نین کھلائییا۔ میرے اتوں جنم کرم دی بدل دے ریکھ، دھرم دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے ملا شیخ، مسائکان اگلا پندھ
 مکائیا۔ تیرا جوتی جامہ تکان اگمرا بھیکھ، بھیکھادھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ مینوں سب نے جوتی جاتے تیرا دتا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ
 نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ اتم آوے نر نریش، نر نرائنا نور الہیا۔ جس دا سورا ست دلارا نال سنگی ہووے دس دسمیش، دہ دشا حکم
 ورتائیا۔ دھرنی اوہ تیرا آکے کئے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم دا سنان اکو سچ سندیس، دوجا ناد سُنن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سجن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

نارد کہے چوڈاں بہادروں پرہ دے آگے پا لے وین، مِترا بن نیناں نیر ویاٹیا۔ چکرورتی ہو کے آیا تینوں کہن، حُکم سناواں چائیں چائیا۔ ویکھ لے میرے نال غریب نانا نائی سین، بھجیا واہو داہیا۔ بالمیک ہتھاں اُتے چُکی پھرے رمائن، رام راما اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں والا تک مہائن، اِکھتے ہو کے کی سُنائیا۔ وشن برہما شو مِل نہ آوے چین، نو ست ویکھن تهاؤں تھائیا۔ کی کھیل کرے کرنی دا کرتا آپ نرائن، نر ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جو سب دے نالوں ہون لگا طرفین، طرفداری ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ جس دین دُنی دا نقطہ میٹنا غین، عین دا عین اپنا روپ درسائیا۔ تیرے اُتے ناتا توڑنا بھائی بھین، سگلا سنگی سنگ نہ کھتے رکھائیا۔ جس کلجگ کوڑ وھاؤنا اگما وہن، دھرم دی دھار دئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بہادروں پرہ آگے گھت لے کیرنا، سچ دیاں سُنائیا۔ بینتی سُن لے میرے ویرنا، سجن دیاں سُنائیا۔ دین دُنی نوں وچن والا انوکھا تیرنا، تکھی مُکھی سمجھ کھتے نہ پائیا۔ تیرے دوس لکھ چوراسی گھر گھر پاؤنا کیرنا، دھیرج دھیر نہ کھتے دھرائیا۔ مان رہنا نہیں کیسے پیر فقیرنا، فقرہ سچ نہ کھتے سُنائیا۔ جگت جہان دین دیال دو پہاڑ چیرنا، دو دھڑ کرے لوکائیا۔ نو ست آون والی بھیرنا، بھار سکے نہ کھتے ونڈائیا۔ ایہ ستگر شبد نے چُکنا بیڑنا، بھار اپنے کندھ ٹکائیا۔ جھگڑا ویکھنا شاہ حقیرنا، حقیقت دا مالک آپ وکھائیا۔ کیسے نظر نہیں آونی ست سچ تصویرنا، تصوّر کر نہ کھتے سمجھائیا۔ کھنڈا کھڑکے نال شمشیرنا، تکھی دھار دھار درسائیا۔ نو ست گھتے وھیرنا، ویری دسے خلق خدائیا۔ سہاگی ہتھ بھے نہ کھتے کلیرنا، مہندی رنگ نہ کھتے رنگائیا۔ دین دُنی دی بدلن والی تقدیرنا، تقدیری اپنا حُکم ورتائیا۔ شرع دی ٹنن والی زنجیرنا، کڑی کڑی دئے بدلائیا۔ مِترا وقت تک لے آخیرنا، آخر دیاں سُنائیا۔ کیسے نوں امرت رس ملے نہ سیرنا، دُدھیں تھن نہ کھتے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دُھردرگاہیا۔ نارد کہے بہادروں پرم پُرکھ آگے مار لے ترلا، ترے لوں باہر دھیان لگائیا۔ کچھ اپنی ہمت کر لا، زرگن دھار لے انگرائیا۔ سچ سوامی کولوں اگما ور لا، دیونہار ہونے سہائیا۔ انت آخیری وقت جر لا، جو رو زر جگت رہن کھتے نہ پائیا۔ کھیل کرے نرائن نرنا، نرکار نرکار اگم اتھاپیا۔ جس جھگڑا میٹنا ورنان برناں،

برے اعظماں کھول کھلائیا۔ جس دے حُکم وچ ستگر شبد دھار ہو کے لڑنا، شستر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جس دا حُکم انوکھا دل چڑھنا، چڑھدیوں لہندیوں چڑھدے اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس نے ہتھو ہتھی بن ہتھان سب نوں پھڑنا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا نام ندھان سب نے پڑھنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جس نے گھاڑن اگما گھڑنا، گھڑن بھتہنہار اک اکھوائیا۔ توڑنہار ہنکار گڑھنا، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو ہنگوان، جس نے کھیل اگما کرنا، کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منی رام دے گرہ پنڈ سدھم ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے نو کھنڈ رہے رو، بن اکھیاں نیتر نینان نیر وپائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اتوں دھار میٹ دے دو، دُتیا بہاو بہیو رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم سچ بخش دے لو، لوئن بن اکھیاں آپ کھلائیا۔ کوڑ کڑیاں مٹا دے گروہ، جگت جگت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ایکا نام سنا دے سو، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ تڈھ بن مالک دے اور نہ کو، کوڑ کوڑ دیاں جنائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری آشا کلپنا نالوں کر نرموہ، مَحبت اپنے نال ملائیا۔ جو وست ست دھرم دی کلجگ لئی کھوہ، ساچی جھولی دینی ٹکائیا۔ میں دھرنی ہو کے تیرے چرن کول رہی چھوہ، بن دھوڑی مستک ٹکے خاک رمائیا۔ مینوں اوتار پیغمبران گروآں سندیسہ دتا آوے اوہ، واپگرؤ کہہ کے جس تُوں سپس نوائیا۔ ست دھرم دا بیج پُرکھ اکالے بو، ہر ہردے انتر نرنتر دے ٹکائیا۔ میں تیرے کولوں کجھ نہیں سکیاں لکو، سب کجھ تیرے بھیٹ کرائیا۔ میں تیرا اکو نام ندھانا لینا چاہندی ڈھوا ڈھو، در ٹھانڈے دینا ورتائیا۔ بے شک تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بنیا چھپی پوہ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے مہربانا میری خالی جھولی بھریں، بھگون تیری آس رکھائیا۔ تُوں کرپا ندھان اکو ہری، وشن برہما شو تیرے رنگ سہائیا۔

میں سچکھنڈ دوار ایکنکار کھڑی، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ ٹوں نگاہ مار لے ذری، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ کی وکار پیا ساڈھے تن ہتھ کایا گھری، مندر اندر ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ میں کلجگ کوڑی کیریا کولوں پھردی ڈری، ڈریوک ہو کے رہی سُنائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کُریار دی بنی گڑھی، ہنکار سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میرے اُتے پرہو دھرم دی دھار بن گئی گڑھی، گوراں روپ درسائیا۔ میں سنمکھ تیرے کھڑی، اُچی کوک کوک جنائیا۔ میری مُشکل والی میٹ دے گھڑی، گھڑیال عیسیٰ والا دئے گواہیا۔ بن تیری کیریا تیری دُنیا منزل کھئے نہ چڑھی، سچکھنڈ دوار ایکنکار ملن کھئے نہ آئیا۔ میں جگت جہان دی اکھراں والی وِدیا پڑھی، پُستکان ویکھ وکھائیا۔ انت ترے گُن مایا وچ سڑی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ٹوں آد جگادی جگ چوکرئی بدلنہارا لڑی، لڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ میں شوہ دریائے جاندی ہڑھی، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ میری پوتر رہی کھئے نہ تھڑھی، تٹ کنارے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے ست دیپ ویکھ لے تپدے، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا نام ندھانا انتشکرن جیو مۆل نہ چدے، اجپا جاپ وچ نہ کھئے سائیا۔ میں تیرے کھیل ویکھنے پریشور پت دے، پاربرہم دینے درڑائیا۔ اوہ ویکھ لے وعدے قؤل اقرار سب دے جاندے ٹپدے، بھجن واہو داہیا۔ تیرے نشانے جاندے چھپدے، جگت جہان نہ کھئے رُشنائیا۔ مائس پیاسے ہو گئے مائس رت دے، مُحبت وچ نہ کھئے سائیا۔ اپنے حرف حرؤف تک لے جو مینوں لیکھ جنائے بنا خوشخط دے، اکھراں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ دھرنی کہے میرے نو ست تیرے آگے واسطہ گھتدے، نو نو لاگن پائیا۔ کوڑ کُریار شرع زنجیر کٹ دے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ بھنڈارے کھول دے شبدا گمے ہٹ دے، نو ست برہم مت آپ ورتائیا۔ تیرے حکم سندیسے ہر پردا جان پھدے، تیرا انیلا دینا چلائی۔ میرے اُتوں جھگڑے میٹ دے حدوداں وٹ دے، نو ست اکو رنگ رنگائیا۔ مانو مائس مائکھ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا اکو ہوون چدے، اکو ایشٹ دیو منائیا۔ پیارے ہوون تیرے وطن و ت دے، بے وطنان دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھيو کھلا دے اپنی برہم مت دے، مت متانتر جگت جہان سیری بھگوان رہن نہ پائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گر کہن نرگن دھار کریئے تیاری، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا پُرکھ اکال نال ملائیا۔ صلاح مشورہ کریئے سچکھنڈ دواری، منسا دوسر سنگ نہ کھئے رلائیا۔ نرگن جوت نور کریئے اُجیاری، اُجالا دو جہان وکھائیا۔ شبد ناد سُنائیے دُھنکاری، انحد نادی ناد درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھیئے کلجگ اتم واری، بن نیتز لوچن نیناں نین اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی نگاہ ماریئے ساری، سر سرووراں دھیان لگائیا۔ کلجگ زین تکیئے اندھ اندھیاری، اندھ کوپ کھوج کھوجائیا۔ نال شرع جگت دے ویکھیئے پُجاری، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھان تکیئے خواری، گنگا گوداوری جمناسُستی پردے مات اُٹھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ تکیئے کی آشا پُرکھ ناری، انتر انتر دھیان لگائیا۔ دین مذہب تکیئے آتم پر ماتم ویکھیئے یاری، پاربرہم برہم رنگ کون رنگائیا۔ من منسا کوڑ ویکھیئے گڑیاری، ممتا موہ موہ ہلکائیا۔ شاہ سلطانان تکیئے در درباری، عدل انصاف کون کھائیا۔ جگ چوکرئی گرتھ شاستر ویکھیئے جو گرتھان لیکھ لیکھیا ستگر شبد لیکھاری، قلم شاہی کاغذ رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تکیئے جو رووے زارو زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سارے اکٹھے جائیے تھ، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ دین دُنی دا دھیرج ویکھیئے ہٹھ، ست سنتوکھ پھول پھولائیا۔ دھرم دی دھار تکیئے مٹھ، شو شو نال ملائیا۔ اکو دوار کریئے اکٹھ، ہر بہگت دوارے سوہا پائیا۔ کیوں کلجگ کوڑی کیریا الٹی گیڑی لٹھ، نو ست ربی بھوائیا۔ کیوں دھرم دھار دا بُرج گیا ڈھٹھ، جڑ چیتن چوٹی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کیوں ساڈے دین مذہب دا کھیرا ہویا بھٹھ، کلجگ بھٹھیالا اگنی ربیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات نرگن دھار چلیئے، سرگن روپ نہ کھئے درسائیا۔ سچ دوار جا کے ملیئے، سنگھاسن اکو اک وڈیائیا۔ پھیر پھریئے جل تھلیئے، مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جگت مندر مٹھان آواز سُنئیے ٹلیئے، گھڑیالاں کی شنوائیا۔ جگت درویشاں فقیران تکیئے جلیئے، مستک خُماری نام سادھان سنتان ویکھ وکھائیا۔ پھیر دیپک جوتی ویکھیئے بلیئے، کون گرہ ہووے زُشنائیا۔ کون پرہو پیار وچ سیس رکھ کے بیٹھا تلیئے، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ نرگن دھار ہو کے دین دُنی وچ رلیئے، جگ نیتز

ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اچھل چھل ہو کے ماتو ذاتی چھلیئے، ول چھل سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو ست دھرنی دھرت دھول دی پھریئے گلیئے، کوچا کوچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا مالک ہئے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر دھرنی اُتے جائیے دوڑ، بن قدماں پندھ مکائیا۔ ساڈا اکو ہووے ڈنڈا پوڑ، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبد اگتی چڑھیئے گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دین دنی تکیئے رس مٹھا کوڑ، وکھ انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ مارگ تکیئے دھرم دا کس بدھ ہویا سوڑ، بھیری گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ منوا من گرتھ شاستر سکے کوئی نہ ہوڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سرتی ستگر شبد نال جڑے کوئی نہ جوڑ، منکا من نہ کھئے بھوئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کیوں سب نوں رہی روڑھ، شوہ دریا وہن وبائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساڈی آسا منسا سچ در کرے پروان، پرم پُرکھ پرما تم دھر دا حکم حکم نال سُنائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری انتر نرنتر تکو چھاتی، آ کے خوشیاں دھیان لگائیا۔ میری پرہوں ویراگ دی سُنو باقی، باطن بھیو دیاں کھلائییا۔ نو ست تکو اندھیری راتی، اندھ کوپ خلق خدائیا۔ تن وجود ویکھو ذاتی، مذہباں پھول پھلائییا۔ اپنے حکم دی پڑھو پاتی، پترکا ٹھانوں دیاں وکھائیا۔ کیوں میرے اُتے سارے بنے گھاتی، گھاؤ رہے لگائیا۔ میں وچھوڑے وچ بیٹھی اکانتی، اک اگلی ڈیرہ لائیا۔ مینوں کون ویلا بخشو بوند سواتی، آ کے مکھ چوائیا۔ میرے صاحب دا کھیل دسو بہہ بھانتی، کس بدھ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا ڈونگھا تکو کھاتی، خطرے وچ خلق خدائیا۔ نگاہ مارو وچ نیاتاتی، بناسپتی پھول پھلائییا۔ تسیں اکو نام کلمے دے بن کے آئیو جماعتی، اکو سیکھیا نال لیائیا۔ اکو سندیس دسنا صفاتی، سبھا اکو دینی لگائیا۔ میرے اُتے کرو پرہاتی، امرت ویلا دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنا پورا کرو اقرار، اگلی ہو کے منگ منگائیا۔ میرا کسے نال نہیں تکرار، جھگڑا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تسیں نو ست دے شاہکار، شہنشاہ ٹھانوں دتی وڈیائیا۔ اپنے دیناں مذہباں نگاہ لو مار، آ کے

تکو تهاؤں تھائیا۔ نام کلمیاں کرو وچار، جو سندسیاں وچ درڑائیا۔ شرع دھرم دی ویکھو کار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ میں روواں زارو زار، نیتز نیتز نیر وپائیا۔ میرا انتشکرن ہویا بے قرار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میتوں شرع نے کیتا شرمسار، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ میں ویکھاں وگساں تہاڈا کراں انتظار، راہ تکان چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر اپنا پورا کرو وعدہ، واحد رُپ اک درسائیا۔ میرے نالوں نہ ہووو علیحدہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم دا دھرم تکو فائدہ، ایمان ایمان وچوں سمجھائیا۔ اکو قانوں ہووے اکو ہووے قاعدہ، باقاعدہ اپنا حُکم ورتائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ دا لؤ جائزہ، ویکھو تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اپنا پورا کر معاہدہ، مہربان ہو کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ سگا ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گُر کہن دھرنیئے آئیے نرگن دھار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیوے مان وڈیائیا۔ ساڈا رُپ رنگ ریکھ نظر نہ آئے کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پنڈھ آئیے مار، دھولے تیرے اُتے اپنا کھیل کھلایا۔ ساڈا حُکم سندیسہ سُننا اگتی دھار، جگت اکھر وڈیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا کاغذ قلم شاہی کاتب بنے نہ کھئے لیکھار، لیکھا لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا آد جگادی مالک خالق ایکنکار، اکل کل دھاری نؤر الاہیا۔ اسیں جگ چوکڑی اوسے دے سیوادار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا ستگر شبد سب دا دُمیوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی نؤر نؤر دئے اجیار، اُجالا کرے بے پرواہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا ساڈا مددگار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں تیرے اُتے آئیے بن قدمان قدم اُبھار، نرگن نرگن وپس وٹائیا۔ نگاہ ماریئے نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ وچ سنسار، سرشٹی درشٹی اندر دھیان لگائیا۔ چار جگ دے شاستر تکیئے جو صفتاں نال کرن اظہار، ڈھولے سوپلے راگ ناد شبد شنوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تکیئے گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھار، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ شودوالے مٹھ چرچ

مسیتاں ویکھیئے گروڈوار، کایا کعبیاں پھول پُھلائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیئا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے اسیں آئیے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیئا۔ ساڈا سب دا اکو ہووے راہ، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیئا۔ اکو سہنجنا
 ہووے تھان، تھان تھنتر اک سہائیئا۔ اکو سندیسہ ہووے دُھر دا ناں، ناؤں نرنکار اک درڑائیئا۔ لیکھا رہے سور نہ گان، ڈھوراں کھل نہ
 کھئے لُہائیئا۔ اکو درسائیے سب دا پتا ماں، پُرکھ اکالا نور الاہیئا۔ جس نؤں ساریاں کہنا واہ واہ، واپگرؤ تیری بے پرواہیئا۔ جو حق دا حق
 کرے نیاں، عدل انصاف آپ کھائیئا۔ اسیں اوسے دی ہاں وچ کرنی ہاں، اپنا بل نہ کھئے پرگٹائیئا۔ تیرا نگر کھیڑا نو کھنڈ پرتھمی تکیئے گراں،
 ستاں دیپاں ویکھ وکھائیئا۔ کوڑی کِریا کلجگ بُدھی تکیئے کان، جو کاگ وانگ کُرائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیئا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرے اُتے آئیے نال خوشی، خوشیاں ڈھولے گائیئا۔ تُوں پریم پیار نال
 پُچھیں، بن رسنا جہوا مُکھ بلائیئا۔ تیری دھار ویکھیئے دُکھی، دردی ہو کے پھول پُھلائیئا۔ نگاہ ماریئے تیری نو ستّ دی دھار ککھیں، بن
 نیناں نین اُٹھائیئا۔ جے پرہو پیار دی بھکھی، بھولیئے تیری جھولی دبیئے بھرائیئا۔ تُوں دھرم دی دھار نال اُٹھیں، ستّ سچ نال لیتی انگریئیئا۔
 اسیں پھریئے تیری چارے گٹھیں، اُتر پورب پچھم دکھن پُجیئے چائیں چائیا۔ آلس نندرا وچ ربیں نہ ستی، سوادھان اپنا آپ لینا کرائیئا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیئا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا وقت سہنجنا آؤنا،
 خوشیاں ڈھولے گائیئا۔ دھرنیئے تیرا در سہاؤنا، سوہنی وجے ودھائیئا۔ پردہ اگم اُٹھاؤنا، اوہلا رہے نہ رائیئا۔ نو ستّ ویکھ وکھاؤنا، تٹ
 کنارے پھول پُھلائیئا۔ در دروازہ اک کھلاؤنا، غریب نوازا نال ملائیئا۔ دُھر دا ڈھولا اگم سناؤنا، تُوں میرا میں تیرا لینا گائیئا۔ اوتار پیغمبر
 گرواں ایکا کھیل کھلاؤنا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیئا۔ ستگر شبدا نال ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرائیئا۔ جوتی جاتا نال رلاؤنا، دو جہاناں
 وجے ودھائیئا۔ کلجگ کِریا کوڑ مٹاؤنا، کرودھ وکار رہن نہ پائیئا۔ سب دا پردا سودھ وکھاؤنا، ودی سُدی نہ ونڈ ونڈائیئا۔ مانو ذاتی اکو
 رنگ رنگاؤنا، دُرمٹ میل دھوائیئا۔ امرت آتم نچھر رس بوند سواتی آپ ٹپکاؤنا، ترسنا ترپت کرائیئا۔ شبدا انادی راگ جناؤنا، دُھن آتمک
 راگ سُنائیئا۔ دیا باقی کھلاپاتی ہو کے جوت جگاؤنا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیئا۔ سچ سنگھاسن تیرے اُتے آسن لاؤنا، جگ نیتر ویکھن کھئے

نہ پائیا۔ کلجگ کورن نشان میٹ مٹاؤنا، مٹی خاک دینی اڈائیا۔ ستگر ساچا مارگ اک درساؤنا، دہ دشا وچے ودھائیا۔ سچ سوامی
 انترجامی اکو اک مناؤنا، اشٹ دیو اکو اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم سب نے نعرہ لاؤنا، ڈھولا سوہلا راگ جنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے
 تیرے اُتے وقت سہنجنا آؤنا، سو پُرکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک ویکھ وکھاؤنا، ایکنکارا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن ڈگمگاؤنا،
 جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا سوہبا پاؤنا، سچ دوار اک سہائیا۔ سری بھگوان ویس وٹاؤنا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔
 پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگر شبد شبد اک پرگٹاؤنا، تیرے پرگنے نو کھنڈ ویکھ تھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دے حُکم وچ جوت دھار ہو
 کے تیرا درد ونداؤنا، دکھیارنے تیرا دکھ رہن نہ پائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کیشو رام دے گرہ پنڈ جنڈو کی سرہالی ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن کہے دھرنیئے توں میری اگتی دھول، دھوڑی خاک جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہو
 کے چکاواں مول، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیری بینتی کرے منظور، درگاہ ساچی
 مقامے حق تیری آسا اپنے قدم ٹکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھاں ضرور، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ توں نرگن دھار میرا جلوہ تکنا نور، نور
 نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا پنڈھ مکاواں نیڑے دور، دور ڈراڈا آواں دھر دا ماہیا۔ نو ست ہر گھٹ ویکھاں قصور، پردہ اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔
 جو کلجگ گکرم پایا فثور، فتویٰ دیواں تھائیا۔ تیری آشا ہون نہ دیواں مجبور، مشکل تیری حل کرائیا۔ نام خُماری دیواں سرور،
 غفلت بندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ شبد انادی دے کے نور، تریا باہر کراں شنوائیا۔ میں شاہو بھوپ شہنشاہ تیری آسا منسا کراں پور،
 پورن برہم دیاں درڑائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جگ بدلنا میرا آد جگادی دستور، دھولے تینوں دیاں سنائیا۔

تیرے اُتے شرع میٹاں کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ منوآ من نہ رے غرور، غُربت سب دی باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دا روپ درسواو
 اگتا کپور، جو کپل من آشا گیا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔
 دھرنیئے انتشکرن دی ماریں آہ، اُف پائے نہ کھئے ڈھاپیا۔ میں ویکھنہار مہرواں، محبان پیدو نور الاہیا۔ درگاہ سچ وساں گراں، سچکھنڈ ساچے
 سوہبا پائیا۔ حکم سندیسہ آد جگادی دیواں آ، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا بناواں گواہ، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔
 لہنا دینا ویکھاں تھاور تھان، تھان تھنتر دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جو کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کان، کاگ وانگ کر لائیا۔
 پردے وسے کیسے نہ ناں، نر نرکار ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے دھرنیئے ٹوں اپنی سرت سنبھال، سمبل دا مالک ہو کے دیاں جنائیا۔ میں تیری لیکھے لاواں گھال، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔
 پھل لگاواں تیرے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے اُپجاواں دھر دے لال، لالن ہو کے دھر دا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا
 میٹاں شاہ کنگال، دین مذہب دا لیکھا دیاں چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں جو میرا دتا احوال، شبد سندیسیاں وچ سنائیا۔ میں جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا ہو کے کھیل کراں کمال، کامل مُرشد ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ کوڑی کریا ترے گن میٹاں کوڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن
 گوت کراں رُسنائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ہو کے دیواں دھن مال، خزانہ اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ ستجگ ست سچ تیرے اُتے آوے
 خوشحال، خوشبخری ستگر شبد شبنوائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ستگر گوہند اک روال، سر سرووراں باہر باہر سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا رنگ اگم رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنیئے تیرے اُتے پرگٹاواں دھرم،
 دھولے تینوں دیاں جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھاں کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹاں بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔
 درشٹی کیسے دی رہن نہ دیواں چرم، چم درشٹی لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ ساچے ساچا دیاں جنم، دھر دی بناں آپ جنیندی مائیا۔
 جھگڑا رے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک خالق بناں کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک ہو جائیا۔ آتم پرماتم پرماتم سب نون
 بخشاں سرن، پارپرہم برہم میلا میلاں سہج سُبھائیا۔ سرتی شبد میری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پنچ وکار تن وجود مؤل نہ

لڑن، ماٹی خاک کرن صفائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، نراکھڑ اکھڑ دھار وچ دیواں بدلائیا۔ بھاگ لگا کے تیرے نو ستّ دے گھرن، گرہ دوارا اک سہائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں وعدہ کیتا پرن، پرم پُرکھ ہو کے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی زرگن زرگن سدا سدا ہار بھنن گھڑن، سمرتھ پُرکھ اکتھ اپنا بھیو دئے چکائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے دھرنیئے اپنیاں کھول کے رکھیں اکھان، بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھائیا۔ دُھر مالک خالق پرتپالک آوے سخا، سنگر انترجامی نہکامی اپنا بھیرا پائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوگری لنگھ گئے لکھان، ستجگ تریتا دوپراپنا پنڈھ مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار تیری قیمت بئے وچوں ککھان، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائییا۔ سنگر شبد کہے دھرنیئے ٹوں خوشیاں وچ ہوویں خوشحال، غمی غم خوار دئے مٹائیا۔ کِرپا کرے دین دیاں، دیا پنڈھ ہووے آپ سہائیا۔ تیری جگ جگ دی لیکھ لاوے گھال، لہنا دینا تیری جھولی پائیا۔ تیرا سہارا گویند بنے اکٹا لال، جس ٹوں جنے کھئے نہ مائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ تیری دھرم دی دھرمسال، دوجا بنک نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے جھکنے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا نور نور جوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی تیری سرت لئے سنبھال، سمبل دا مالک ہو کے اپنی کل ورتائیا۔ اوہ تک لے جس کلجگ وچ ستجگ بدل دینی چال، چار جگ دے شاستر زرگن سرگن دین گواہیا۔ جس دے حکم وچ نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، جواب طلبی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ آپے ویکھنہار مُریداں حال، مُرشد مالک دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیئے ٹوں دھرم دی دھار گاؤنے گیت، گویند ڈھولا دُھر دے ماہیا۔ تیرا مالک خالق آوے پت پتیت، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔ تیری کایا ماٹی

کرے ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی آگ دئے بُجھائیا۔ سَتجگ ساچی دھرم سچ دی لاوے ریت، ریتوان اگم اتھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر
 مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ جھگڑا میٹے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں رنگ رنگائیا۔ جس دا حُکم ورتے انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔
 اوہ صاحب سوامی پیٹھلو پیٹھ، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جو کلجگ کوڑی کیریا بھنے کوڑا ریٹھ، امرت رس نچھر دھار دئے چوائیا۔ ہتھ
 رکھے تیری پُشت پناہ پیٹھ، مہربان ہو کے مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے دھرنیئے تیرا ہووے پرہو سہاک، سکلا سنگی دُھردرگاپیا۔ نرگن دھار بنے ناک، نر نرائن نور الاہیا۔ جس
 دا لہنا دینا جھگڑا نہیں ترے گن مائک، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے بنائے لائق، من منسا کوڑ دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ سَتگر شبد کہے دھرنی ئوں سُن اگتی بولی، انبولت کی درڑائیا۔ جس
 تیری خالی بھرنی جھولی، جھلک اپنا نام ورتائیا۔ تُوں اُس دی سیوک بننا گولی، چاکر روپ اکھوائیا۔ اوہ نرگن دھار تول رہیا تولی، نام
 کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ست سچ دی ہٹی رہیا کھولی، خالق خلق آپ ورتائیا۔ جس دی دھار ہر گھٹ اندر موئی، مؤلا روپ نور الاہیا۔ اوہ
 ۹۰۱ اوتار پیغمبران گرواں پوری کرے قوئی، قول اپنا نال نبھائیا۔ تُوں بے بس ہو کے پا نہ روئی، رحمت میرے اُتے کھائیا۔ اتم انت مؤل نہ ڈولیں،
 دھیرج دھیر دیاں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سَتگر شبد کہے دھرنیئے
 تیرا میتا پروردگار، نور الاہ اک اکھوائیا۔ جو جلوہ گر اپنا کھیل کرے اپار، اپرپر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس سندیسہ دتا پیغمبر گر اوتار،
 اوتری ہو کے گیا درڑائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی لئے اوتار، نور نورانہ دُھر اماما آپ بدلائیا۔ جس دا سندیسہ سُن دی رہی
 وارو وار، وارث ہو کے تینوں جائے سُنائیا۔ اوہ تیرے اُتوں میٹے دھوواں دھار، کلجگ اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ تُوں رہنا خبردار، بے خبرے
 خبر سُنائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دایلا ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار اک اکھوائیا۔ جس دی کاغذ قلم شاہی بن سکے نہ کھئے لکھار، کاتب
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو آد جگادی برہم برہمادی ویکھنہار دھرنیئے دھرت دھولے تیرا بھار، دُھر دا مالک خالق اکو نور الاہیا۔ سو کلجگ
 انت سیری بھگونت تیرا ہوئے مددگار، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کریں بن نیتز نیناں رو رو گریہ زار، ہنجھوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ تُوں

جس دی تابعدار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخر بے نظیر دا کر انتظار، جو زرگن آوے دُھر دا ماہیا۔ جو دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وسے باہر، بن روپ رنگ ریکھ اپنا بھیو دئے چکائیا۔ دھرنی ہس کے کہے ستگر شبد میں بل بل جاواں بلہار، میرے اُتے آوے میرا ماہیا۔ میں نو نو دُنڈاوت بندنا کر کے دھوڑی لاواں چہار، سجدیاں وچ قدم بوسی کر کے سیس نوائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں کراں درس دیدار، سٹمکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو میرے اُتے دھرم دا گلشن مہکائے بسنت کرے بہار، کلجگ خزاں رت دئے بدلائیا۔ سو مالک سوامی میرا ہووے میت مُرار، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ آگوں ستگر شبد بول کہے للکار، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ اوہ دیناں بندھپ دین دیا لا سب کچھ کرنیہار، قُدرت دا قادر اگم اتھاپیا۔ جس دا روپ انوپ اپار، اپرپر سوامی اک اکھوائیا۔ جو سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، مقروض اپنا لیکھ مُکائیا۔ دھرنی دھولے تیرا لہنا دینا تیری جھولی دیوے ڈار، وست اگم اتھاہ اتول اٹل ورتائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں اوسے پرہو نوں کراں نِمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جو کرنہارا مہر، مہربان مہربان مہربان اگم اتھاپیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنی تيوے سگل وسورے جان لتھ، روگ سنٹاپ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ آکالا دین دیا لا سر رکھے ہتھ، مہروان اپنی دیا کھائیا۔ جس دے پیار وچ تُوں ستھر گئی لتھ، ست ست دی سیج ہنڈائیا۔ اوہ سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس تیرے اُتے دھرم چلاؤنا رتھ، ستجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پاوے نتھ، چار کُنٹ لے بندھائیا۔ مو وکارا دیوے متھ، متھن کرے خلک خُدائیا۔ جس دی مہاسدا اکتھ، شو اپنا نام دئے وڈیائیا۔ جس دا اشارا دے کے گیا رام بیٹا دسترھ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جس دی نگاہ رکھی بھاگیرتھ دھار بہتھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اوہ تینوں

دیونہار ساچی وتھ، وست اموک اک ودتائیا۔ تیدے بھاگ اڈے ہوون مستک متھ، ڈھڑی خاک لینی رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، حکم سنائے بودھ آگادھ، اکتھناکتھ، رسنا جہوا جگت جگت سمجھ کیے نہ آئیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیئے تیرے نیتر نیر وچ نرائن، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو تیرا پورب دیوے لہنا دین، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ تیرا سگلا سنگی بنے سین، ساجن اک اکھوائیا۔ آسا پوری کرے جو رام سندیسہ دتا بالمیک رمائن، سییا ستگر شبد نال وڈیائیا۔ آسا منسا تیری ویکھے جو گنگا جمنہ سُرستی کہا ترین، ترینی تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا مالک خالق کھیل کھیلے وچ بندوین، بند بھارت اپنا رنگ رنگائیا۔ تون بیٹھنا نال چین، چینا دا لیکھا تیرے نال رلائییا۔ بے شک تیرے اُتے دین مذہب کھن، نام کلمہ کرے لڑائییا۔ لاڑی موٹ بنے ڈین، لکھ چوراسی گھر گھر کھائییا۔ تون دھیرج نال رہنا بننا نہیں طرفین، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ مانو ذاتی سمجھنی نہیں پرائن، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر ویکھ وکھائییا۔ تیرا نشانہ سری بھگوانا کرے عین دا عین، جو اناالحق حق کہہ کے گیا سنائییا۔ اوہ منسا تک لے جو رکھپ دیو کیتی آجین، بن اکھراں اکھ اٹھائییا۔ کلجگ کور کڑیارا تیرے اتوں میٹے وہن، ونجھی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ داڑھاں ہیٹھ پرتھی آئے چبائن، چترہج اپنی کل ورتائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا تیرا دیوے دین، دیونہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیئے تُوں آد جُگاد سگھڑ سچھی سیانی، ست سچ نال مل کے تیری وجے ودھائیا۔ پرہو دی بخشش تیرے اُتے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج سوہا پائیا۔ تیرے سینے دی دھار اٹھسٹھ تیرتھ سر سروور پانی، جل دھارا مل کے خوشی بنائیا۔ چار جُگ دے گرتھ شاستر تیرے اُتے پرہو حُکم دی بانی، گر اوتار پیغمبران سنگ رکھائیا۔ تُوں کلجگ انت کیوں چار کُٹ ہوئی نانی، بلہین ہین اکھوائیا۔ تیرا مالک خالق اک سُلطانی، شہنشاہ نور الہیہ۔ جس دی سدا جوہن والی جوانی، بردھ روپ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ تیری جانے کتھا کہانی، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ دُھر دا باپ اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ جس دا جسم نہیں جسمانی، ضمیر جگت نہ کھئے جنائیا۔ اوہ آد جُگادی اوتار پیغمبران گروآں بانی، مالک خالق نور الہیہ۔ جس دے کول منزل حق رُوحانی، رُوح بُت دئے وڈیائیا۔ اوہ تیری کلجگ اتم میٹے پریشانی، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دی ستجگ دئے نشانی، نشانہ کلجگ کوڑ مٹائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، محبوب اک اکھوائیا۔ تُوں اُس دے چرن کول کریں دھیانی، نج نیتر اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی جان جانی، جانہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

۹۰۴

۹۰۴

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ انوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیئے پرہ ویکھے تیرے دُکھاں والا کھڑا، کھڑگ کھنڈے دی دھار باہر دھیان لگائیا۔ من کلپنا دئی دویتی شرع دا تکی جھگڑا، نو ست پردہ آپ اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے جو لکھیا وچ پُراں گرڑا، وید ویاسا کی گیا سمجھائیا۔ جس دے نال دو جہان لگنا رگڑا، چوٹی جڑ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیاں دا اکو چرن کول پکڑا، پگ ڈنڈیاں رستہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو جھگڑا میٹے کلجگ جیو بگ بپ بگڑا، کھولنہارا تھاؤنہانیا۔ جس لہنا دینا کھیل مُکاؤنا گور مرڑا، مڑھی گور دھیان لگائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ فرمان اگما کرڑا، دو جہان سکے نہ کھئے بدلایا۔ کلجگ کوڑ گُریار جو نیتر بدلے درڑا، اکھ اکھ وچوں اُٹائیا۔ مایا ممتا موہ وکار جئے جرڑا، بندھن دُھر دا نام

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، جہالت تکه تهاؤں تھائینیا۔

* ۱۷ بہادرو شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیئے تُوں کیوں روندی گُرناندی، ہاباکار وچ کریں حال دُبائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی شبد گُرو دی باندی، بندنا وچ بہہ کے اِکو سیس نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا رہنا گاندی، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرے اُتوں کلجگ کور کُریار پرہہ مٹاوے اندھیر آندھی، اندھ کوپ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جھکڑا رہن نہ دیوے سونا چاندی، دھنّ دُولت مٹی خاک خاک مِلائییا۔ تُوں لوک مات مُول نہ رہنا پچھتاندی، پشچاتا پ نہ کھئے رکھائیا۔ خوشیاں نال سچ دا رس رہنا پیندی کھاندی، خاکہ دُنیا نہ کھئے جنائیا۔ جے تیری صاحب بنا پت جاندی، پُرکھ اکالا ہونے سہائیا۔ تینوں سوگندڑی آد جُگاد گُراں دی، گُرو گردیو دین جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، تیری آواز سُنے دُکھاں والی سُران دی، سُرتی اکال مورتی اکل کل دھاری آپے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ رات نوں پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے آد جُگادی سنبندھیا، بندنا دُنڈاوت سجدہ کر کے سیس نوائیا۔ نرگن نرکار نرکار میرے اُتے تک لے سنندھیا، جو اوتار پیغمبران گُرواں نال گیا کرائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا شرع دیاں میٹ دے پابندیاں، شریعت اِک دینی سمجھائیا۔ میں تیرا سُکھ ماناں اگم انندیا، اند اند دے مالک دینا ورتائیا۔ دئی دویت مٹا دے کور کُریار دیاں ڈھاہ دے کندھیاں، مانس مانو مانکھ اِکو در سہائیا۔ محبوب ہو کے لا لے انگی آ، انگیکار اِک ہو جائیا۔ جگت وکار تن وجود واشنا کڈھ دے گندیاں، ماٹی خاک تیرے نام دی وجے

ودھائیا۔ جُگ چوڑیاں کیتے میرے اُتوں لنگھیاں، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کِرپا کر گرو مہاراج، صاحب ستگر سیس نوائیا۔ آتم پرما تم سرِشٹی درِشٹی اندر بنا سماج، سمگری نام ست ورتائیا۔ مہربان ہو کے میرے سوار کاج، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ ست دھرم دا ست ستوادی بخش راج، رعیت اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا دھرم لنگڑا لولا ہویا اپاہج، نو ست ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم میری بینتی من لے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تینوں نرگن داتے کہندے غریب نواز، غریب نائیاں ہونا سہائیا۔ میں بینتی کردی نو ست وچوں پنج آب، پنچم دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا رہے نہ دو دو آب، دو جہاناں اپنا پردہ دینا گھلائییا۔ میرا لہنا دینا تکیں نہ پُن صواب، ستگر ہو کے دیا کمائیا۔ ٹوں نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کھیل کریں اوتار پیغمبران گرو آں بعد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری دھار نانی، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ میرا ایکو ایک بخش دے بانی، ستگر شبد شبد ملائییا۔ تیرے کلمے دی نام ندھان دسے بانی، انیالا تیر چلائییا۔ میرے اُتے پوتر ہو جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج ڈرمت میل دھوئییا۔ ٹوں شاہو بھوپ سُلطانی، شہنشاہ نور الہییا۔ آد جگادی میرے اُتے کر مہربانی، محبوب تیری اوٹ نکائییا۔ امرت میگھ برس دے اگٹا پانی، جگت سرووراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبدی ناد دے اگم دھنکانی، انحد نادی ناد و جائیا۔ جوتی جاتے تیرا چمکے نور نورانی، نو ست کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے میرے مالک ٹھا کر حق محبوب، تیری مُحبت وچ سیس نوائیا۔ میرے اُتے حاضر ہو موجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ شرع شریعت میٹ حدود، حد اکو اک درسائییا۔ تیری عالیشان عالی جاہ تکان عروج، عرش فرش دے مالک تیرا نور نظری آئییا۔ تیری منزل اکو ہووے حق مقصود، دو جا گرہ نظر کھئے نہ آئییا۔ بے شک میرا ماٹی خاک تن نہیں وجود، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائییا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کر مہربانی، مہربان دیا کمائیا۔ میری بالی بُدھ آنجانی، عقل بُدھی نہ کھئے چترائییا۔ میری پورب پورب رہی جوانی، جوہن وتے آگے دینی مان وڈیائیا۔ میری کتھا کہانی نہ تک پُرانی، پُنه پُنه کہے کے

سپس نوائیا۔ میں نو ست کلجگ کوڑی کیریا کیتی زانی، زانی ہو کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک پرگنائیا۔ دھرنی کہے پر پُرکھ میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے ہو دیال، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ بھنڈارا دے اگما مال، نام ندھان اک ورتائیا۔ نو ست میری بنا سچّی دھرمسال، دھرم دوار اک وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے سرت سنبھال، سمبل اپنا آسن لائیا۔ لیکھا مُکا دے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میری اکو بینتی اکو سوال، عرض آرزو تیرے چرن بٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کر زوال، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر پُرو میری پوری کر دے آسا، ترسنا جگت دے بُجھائیا۔ تیرے اُتے رکھیا بھروسا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ شاباشا، آد جگاد تیری سرنائیا۔ میرے منڈل منڈپ خوشیاں والی پا دے راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ مائس مائو مائکھ انتر نرتت نرگن نور کر پرکاشا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ نام چپا دے سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ نج گرہ اندر جوتی جاتے ہو کے ویکھ تماشا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ آپ اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول، دھرتی دیاں جنائیا۔ میرا آد جگادی الاہی نور اول، عالمین اک اکھوائیا۔ میں ہر گھٹ انتر جاواں مول، مولا ہو کے سنگ نبھائیا۔ میرا سب دے نال اقرار قول، آد جگادی دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سپھائیا۔ دھرنی تُوں دھولے مول نہ ڈر، ڈریوک روپ بنائیا۔ تیرا مالک خالق اکو ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس جگ چوکرئی بخشے ور، داتا ہو کے جھولی پائیا۔ اوہ دُور دُراڈا نرگن دھار آئے تیرے گھر، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ نو ست دی دھار تے سروور سر، جل تھل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ تُوں صاحب سلطان دی سرنائی جائیں پر، بن پرا پسنتی مدھم بیکھری خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ مالک خالق نرائن نر، نر ہر اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا بھانا جگ چوکرئی رہی جر، سنجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر پُرو تک لے انتشکرن، باہر ویکھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں اکو پوجاں تیرے چرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ میں چاہندی میرے

اُتوں جھگڑا میٹ دے ورن برن، چار اٹھاراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب تیرے نام کلمے اُتوں مَول نہ لڑن، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سُرّتی
 دھار ایکنکار تیرا شبّدی پلّو پھرن، بن ہتھاں دینا پھڑائیا۔ بن قدماں منزل چڑن، بھجن واہو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم ڈھولا پڑھن،
 دُھر دی سکھیا اک سکھائیا۔ ترے گُن مایا مَول نہ سڑن، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تیرے سچ دوار ایکنکار دُھر درگاہ وڑن، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو نِگاہ مار لے اپنے جگت،
 جگت جگیا سواں ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل رچایا بوند رکت، تن وجوداں پنج تت مل کے وجے ودھائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا میرے
 اُتے پرگٹ کر دے اپنے بھگت، بھگون پردہ دینا چُکائیا۔ میرا سُهجننا کر دے وقت، گھڑی پل تیرا راہ تکائیا۔ تیری آد جُگادی اِکو شکت،
 دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم دی میرے اُتے بنا دے بنت، گھڑن بھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن میرے اُتے ہون
 سنت، ستگر شبّد شبّد دا ڈھولا گائیا۔ تُوں پرِم پُرکھ پرما تم بنا اگما کنت، کنتوبل ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے
 دھرم دی بہار ہوئے بسنت، پتّ ٹہنی پھل پھول آپ مہکائیا۔ نو ست گُڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ میری بھومکا
 ست دھرم بنا دے بہشت جنت، کلجگ کوڑی کِریا باہر ہٹائیا۔ میرے اُتے مہربانا تیرا رہے کوئی نہ نندک، چُغلی سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر پردے انتر اپنے
 پیار دی دے ہمت، حوصلہ پیار والا ودھائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر *

نارد کہے سُن نی دھرنیئے مئیا، میئے امیئے تینوں دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے تیرے اُتے اگما سئیا، ساجن راجن شاہو بھوپ کی
 درڑائیا۔ کی آسا رکھ کے گیا رام رمئیا، رام رام کی بھیو چُکائیا۔ کی سندیسہ دتا نرگن سرگن دھار گھنئیا، کاہن کاہنا کی درڑائیا۔ نی اپنا لہنا
 دینا کھاتہ کڈھ کے تک لے وبئیا، واحد اِکو حُکم جنائیا۔ کی پیغمبران تیرے اُتے پائی صحیا، شہادت کی بھگتائیا۔ کیہڑی دھار گُرواں چلائی

نیا، نوکا ویکھنی تهاؤں تھائیا۔ نگاہ مار لے نو ست تیری پت گنیا، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ناتا رہیا نہ بھیناں بھیا، پتا پوت نہ کھئے
 چٹرائیا۔ اوہ ویکھ لے لنگھ گیا گوہند والا ڈھیا، ڈھونکا اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ڈھر دا بھو آپ کھلائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے تون نگاہ مار لے جلدی، جگت سماج سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کی قیمت پینی تیرے اُتے نانک والی
 اک گل دی، جس تون کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ دھار تک لے کلجگ کل دی، کی کاتیاں رہیا لگائیا۔ کی خبر سنی مہیئل جل تھل دی،
 سمنڈ ساگر ٹلے پریت کی درڑائیا۔ کی آشا کہندی راجے بل دی، باون دھار کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیئے دھولے اپنا تک لے روپ انوپ، کی رہیا جنائیا۔ تیرا ست دا رہیا نہ کھئے سپوت،
 پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تیرے کولوں پُچھنا چاہندا اک ثبوت، سہج نال دینا سنائیا۔ کی تینوں اشارہ دتا محمد والے محبوب، نور نورانہ
 شاہ سلطانا کی درڑائیا۔ کپھڑی منزل حق تیری عرش عروج، عالیشان کون گیا سمجھائیا۔ میرا اشارہ بنا رمز تون بوجھ، جگت بدھی نال
 ملائیآ۔ تینوں سب نے کہا بسدھ، بسدھ تینوں دیاں سنائیا۔ کون کوٹے تیرا ہونا یُدھ، یُدھسٹر دا لیکھا پچھلا دینا درڑائیا۔ اوہ تک لے
 دھرم تیرے اتوں گیا اڈ، نشانہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا گرہ اک
 درسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے آد جگاد دی ماتا، ممتا تون باہر دیاں جنائیا۔ کی خبر سندیسہ دیوے ڈھر دا داتا، دو جہاناں والی کی رہیا
 درڑائیا۔ مینوں اپنا کھول وکھا دے کھاتہ، خطرے تون باہر دیاں جنائیا۔ مینوں ایوں دسدا تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ
 کھئے چمکائیا۔ میں کلجگ دیاں سب تون وکھریاں سنیان باتاں، جو باطن بھو کھلائیآ۔ میں تیرا نو ست دا لٹنا احاطہ، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔
 اُس دا پورا ہوون والا گھاٹا، گھاٹے وچ دسے تیرے اُتے خلق خدائیا۔ امرت رس رہیا نہ گوہند دھار باٹا، ڈھر دا جام نہ کھئے پیائیآ۔ نی
 تیری سہنجی خالی ہوئی کھاٹا، کھٹیا سنگھاسن آسن پُرکھ ابناشن نہ کھئے لگائیا۔ نارد کہے میں مار کے آیا واٹا، ڈھردرگاہوں بھجّا واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک پرگٹائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے تینوں ڈھر دی سناواں خبر،
 بے خبرے دیاں جنائیا۔ تون کر کے بیٹھیں صبر، دھیرج دھیر نال وڈیائیا۔ اک آواز سنی مدھر، دھن دھن وچوں شنوائیا۔ تیرے اُتے پین

والا غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ تیری آسا پوری ہووے سدھر، صدقے واری گھول گھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرن والا عدل، انصاف اپنا دئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بدل، بدلا چُکاوے تهاؤں تھائیا۔ شرع چُھری کیسے نہ کرے قتل، قاتل مقتول دا پندھ مُکائیا۔ تیرا نرگن دھار آکے ویکھے وطن، بے وطنے تینوں دیاں درڑائیا۔ تُوں اک اِکلی کر لئیں اپنا یتن، یتھارتھ دیاں سمجھائیا۔ جس دا سمبل ساڈے تِن ہتھ ہونا پتن، گھاٹ اِکو اِک وکھائیا۔ جو تیرے اتوں بھگت سہیلے گرو گُر چیلے رتن، امولک ہیرے آپ پرگنائیا۔ آتم پرما تم جگت و دیا توں باہر دیوے متن، مت متانتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن ہو کے وسے گھٹ گھٹن، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہ تک لے پیغمبراں دا وقت لگا پتن، آگے ہور نہ کھئے ودھائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا لگا چھپن، ستجگ ست کرے رُشنائیا۔ ستگر شبد سب نوں لگا پھٹن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دے حُکم نال ڈوری لگا کتن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دین دنی دا بُرج لگا ڈھٹھن، ڈھیری خاک خاک ملائیا۔ تیرا لیکھا مکے اٹھسٹھن، جلدھارا ویکھنا چائیں چائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مٹھن، شِودوالیاں مندران پندھ مُکائیا۔ اِکو نُور جوت پرکاش ہووے لٹ لٹن، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڑی سدا سمرتن، سمرتھ اکتھ ایکا ایکا ایکا اکھوائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ وریاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرا سوہے دوارا اِکو بنک، بنک دواری ہو کے دینی وڈیائیا۔ جتھے مان تان ملے راؤ رنک، اُوچ نیچ ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے نام ندھان دا سری بھگوان وجے ڈنک، نو ست برہم مت کرے رُشنائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو آشا رکھی جنک، جنک سپتری سپیا نال ملائیا۔ جو سندیسہ دتا رام مینوں چُکن لگیاں دھنٹس، بن باہو بل سمجھائیا۔ دھرنی تیرے اُتے کھیل ہونا وار آنک، آنک کل دھاری اپنا روپ بدلائیا۔ کلجگ اتھ لہنا دینا ویکھنا پُری گھنک، گھنٹیا اپنا سوانگ

وکھائیا۔ جس وچ رہے کوئی نہ شنک، سنسا اندر نہ کھئے جنائیا۔ سچ پریم دی جن بھگتاں لائے تنک، کھچی جائے واہو داہیا۔ من کا
 منکا پھیرے آپ منک، جگت تسدیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ ترسنا میٹے کامنی کنک، فُدرت دا قادر ہوئے سہائیا۔ جو اشارہ کیتا برہمے پُت
 سنک، سنت کُمار جس دی دئے گواہیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیا لا تیری بنائے نویں بنت، گھڑن بھتہنہار ہو کے رنگ رنگائیا۔ تیرا گلشن مہکے
 رُڑی ہووے بسنت، پتّ ٹہنی پھل پھل گُرمکھ گُرسکھ سوہنے بوئے لائیا۔ مالک بن کے دُھر دا کنت، کنتوہل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بنا
 بھگتیوں بنا کے بھگت سنت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دیوے مان وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اپنا بھیو کھلائے
 اگت، مہا کتھ سکے نہ رائیا۔ اکو نام کلمہ دیوے منت، منتو تیرا حل کرائیا۔ تُوں دُھر دا ڈھولا گاؤنا چھنت، سوہنگ ست سچ پڑھائیا۔
 تیرے اُتوں گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنیئے تیرا لہنا دینا پُورب پُرانا، چار جُگ دے شاستر کہن کچھ
 نہ پائیا۔ تیرا مالک سوامی ٹھا کر اک بھگوانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس چرن کول تینوں بخشیا اگم ٹیکانا، آد جُگاد دتا ٹیکائیا۔ تُوں او سے
 دا ڈھولا گیت گانا، گن گہر گمبھیر سُنائیا۔ جو تیرا لہنا دینا لیکھا جانے جانی جانا، جاننہار اک ہو جائیا۔ اوہ تیرے اُتے کھلیئے جوت
 سروپی پھر بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ جس تختوں لاپیا راجا رانا، رعیت اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سُلطانا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔
 اُس دا ستگر شبد دئے فرمانا، فُرنیاں باہر سُنائیا۔ اوہ والی بن کے دو جہاناں، جہالت تیرے اُتوں دئے مٹائیا۔ ست دا سچ کرے پردھانا،
 پردھانگی اپنا حُکم سمجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے گیانا، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ چرن پریت بخش کے دانا، وست اتول اٹل جھولی دئے
 ٹیکائیا۔ تُوں اُس دا مٹنا بھانا، جس دے بھانے وچ سد سہائیا۔ جس کلجگ اتم نو ست کرنا ویرانہ، ویری گہر گہر ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت کھیلے کھیل مہانا،
 جُگا جُگنت اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ ترنتارن ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مار کے ویکھ لے پھیری، نو ست اپنا پھیرا پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہووے کوڑ اندھیری، پھل پھل پتّ
 ٹہنی ست دھرم دے وکھائیا۔ موہ وکارا جگت مینوں رہیا گھیری، گھرنا وچ میری ڈھائیا۔ میں آد جگاد مالک سوامی تیری، تڈھ پن ایشٹ
 نہ کھئے منائیا۔ کیسے اوتار پیغمبر گرو دی بنی نہیں چیری، سر سر نہ کیسے نوائیا۔ میں آد جگاد جگ چوڑی بیٹھی رہی نال دلیری، حوصلہ
 پمت سنگ بنائیا۔ مہربانا میرے اُتے کریں اپنی مہری، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ کلجگ انت کریں نہ دیری، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے اپنی دھار، دھول
 ہو کے دیاں سُنائیا۔ نگاہ مار لے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ نو ست رہیا نہ کوئی دھرم دوار، دوارکا واسی
 نظر کھئے نہ آئیا۔ میں روواں زارو زار، گریہ زار وچ کُرائیا۔ تُوں میرے مالک میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تینوں
 سب نے متیا کل کلکی اوتار، نہکلنک تیری وڈیائیا۔ امام اماما نور کر اُجیار، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ میں تیری سدا سدا سد
 سیوادار، برخوردار ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں بخشنہارا ایکنکار، اک اکلّا ڈھردرگاہیا۔ میری بینتی سُن پُکار، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ میرے
 اُتے رہن نہ دینا اندھ اندھیار، کوڑ کُریارا دینا گوائیا۔ میں منگتی تیرے در بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ ست سچ وست دینی
 ڈار، کرتے قیمت کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، تڈھ پن اور نہ کھئے سیکدار، شہنشاہ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترپت سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میری نو نو چار دی آشا کر دے ترپت، ترکھا ترسنا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ آد جگادی شبیدی دھار ویکھ لے
 لکھت، نرگن داتے پُکھ بدھاتے اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا لیکھا تک لے اپنی سریشٹ، دین دُنی جگت جہان نوجوان

ویکھ وکھائیا۔ تن وجود انتر نرنتر تک لے درشٹ، نو ست برہم مت دھیان لگائیا۔ کلجگ کڑیاں وچ سنسار سرب کیتا بہرست، بہاؤنا
 ست رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کر دے جو رام اشارہ دے کے گیا گرو ویشٹ، جگت ویشیاں توں باہر باہر سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو پورب ویکھ لے میرا لیکھا، چار جگ دے
 شاستران نال ملائیا۔ میرے انتر نرنتر رہیا نہیں کوئی بھلیکھا، بہانڈا بہرم بھو دتا بہتائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان الکھنا لیکھا، الکھ اگوچر
 تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ گکرم دی تک لے ریکھا، رکھیاں مٹیاں اندر کھوج کھوجائیا۔ شرع دی دھار تک لے ملا شیخاں، مسائکان
 انتر نرنتر پھول پھلائییا۔ مینوں سنا دے اپنا دھر سندیسہ، دھر دے مالک حکم جنائیا۔ تیرا لیکھا مک جائے کلجگ کریا کوڑ کلیشا، کل
 کاتیاں کرنی آپ صفائیا۔ توں مہربان محبوب نرنیشا، نراکار نرنکار اگم اتھاپیا۔ آکے ویکھ لے دھرنی والے پردیسا، پردیسی ہو کے پھیرا
 پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنا اولٹا رکھیں بھیسا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ستگر گوبند دس دسمیشا، دہ
 دشا دا بھو دینا چکائیا۔ توں آد انادی جگ جگادی رہے ہمیشہ، ہم ساجن نور الاہیا۔ جگ بدلنا صاحب سوامی تیرا پیشہ، پیشین
 گوٹیاں اوتار پیغمبران گرواں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی
 کہے میرے مالک کنت کنتویل، سوامی انترجامی تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار میرے اُتے بخش اگمنا اصول، اصل وصل یار دینا چائیں
 چائیا۔ میں نرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیرے چرن کول دی لاواں دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری بخشنی بھول،
 اہل اٹل تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا آد دا اصول، سنتاں دیویں مان وڈیائیا۔ توں مہربان محبوب تیرا حکم نامہ معقول، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹائیا۔ میرے اُتے تیرے دھرم دا پنکھوڑا ہرجن لین جھول، جھولا اپنا نام جنائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے چرن کول اپنی شردھا
 چڑھاواں پھول، گولان وچ گول نین تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک
 سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا گرہ مندر کر سہنجنا، چار کٹ دے وڈیائیا۔ میرے آدانت دے سجننا، جگ جگادی تیری اوٹ تکائیا۔ پریم
 پیار دا دے دے مجنا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے دھر دے گوپال مورت مدنا، مدھسودن تیرا درشن پائیا۔ مینوں آکو چاڑھ دے

رنگنا، آد جُگاد اتر کدے نہ جائیا۔ میرے پُرکھ اکالے میں اکو دوارا تیرا منگنا، دوجا گرہ نہ ویکھن پائیا۔ حق محبوب ہو کے مینوں دے اندنا، محبوب اپنا بھیو چُکائیا۔ لیکھے لالے میرے اُتوں اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیر اکو گھر بہائیا۔ تیرے نام ندھان دا سِری بھگوان وجے ندنا، انادی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جاتے تیرا اکو دیپک نرگن دھار جگنا، پن تیل باقی کملاپاتی ڈگمگائیا۔ میرا پوتر کر دے تن ماٹی خاک بدنا، دھوڑی اپنے چرن چُھپائیا۔ نور نورانے الاهی ربنا، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں کھوجیاں کسے نہیں لبھنا، بہالیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ بینتی کر کے میرے پروردگار تینوں سدنا، سدا دیواں چائیں چائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑ گُریارا آ کے کدھنا، پنچ وکار ککرَم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ ساچا تیرے حکم نال لگنا، دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دی دھار دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جگ چوڑی تیرا پلُو کدے نہ چھڈنا، کئی گنڈھ نہ کھئے چُھڈائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے کِرپا کر میرے جگدیشے، جگدیشور ایشور تیری آس رکھائیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے نرگن دھار بیس اکیسے، ایکنکار پروردگار اپنا دھیان لگائیا۔ شاہو بھوپ مینوں اک سنا دے حدیثے، حضرتان توں باہر کر شنوائیا۔ میں جگ چوڑی تیرے پیسن پیسے، نت نوت سیو کھائیا۔ میں ویکھنا چاہندی اکو چہتر جھلے تیرے سپسے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جُگادی مالک، ٹھاکر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار لے اپنی وچ خلق خالق، مخلوق ویکھنی چائیں چائیا۔ تُدھ بن دین دُنی رہیا کوئی نہ پالک، پرتپالک نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر شبدی دھار تک لے اگمے بالک، مہربان ہو کے دھیان لگائیا۔ مینوں ایوں دسدا تیرا آؤنا ہووے اچانک، اچنچیت اپنا پھیرا پائیا۔ میرا وقت سہنجنا سماں تک بھیانک، بھے بھیت ہو کے رہی سنائیا۔ میں نہانی بُدھ ہین آنجانت، بھیو ابھید نہ کھئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے صاحب، سچ سلطان تیری وڈیائییا۔

نگاہ مار لے ست دھرم ہویا غائب، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے مہربانا نوجوانا تیرا سب دے نال عہد، عہد نامے ویکھنے تھائوں تھائیا۔
 تُوں مالک خالق اِکو واحد، لاشریک نُوں الہیّا۔ میرے اُتے حُکم ورتنا جائز، ناجائز منگ نہ کھئے منگائیا۔ ست دھرم کر رائج، کوڑی کریا
 باہر کڈھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم میں ویکھنا چاہندی تیرا نتاؤج، نتیجہ خوشیاں نال دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک پرگنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آشا کر دے پوری، پورن برہم برہم سمجھائیا۔ تیرے نام دی میرے
 اُتے ہویے مشہوری، مشورہ ستگر شبد رکھائیا۔ سب دے اندر دے دے سچ سروری، سروور اِکو تال نہائیا۔ کوڑی کریا کر دے دُوری،
 دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میں تکنا چاہندی تیرا اِکو اگما چند نوری، نُوں نُوں دینا چمکائیا۔ میں مانگت ہو کے کھڑی در حضور،
 حضرتاں دے مالک تیرے آگے جھولی ڈھپیا۔ میرے اُتوں کریا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُٹب دینا گوائیا۔ درے دربار بخشنی چرن دھوری،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ آشا ویکھ لے موسیٰ والی کوہ طوری، تریا توں باہر کی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دے صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا رہیا کوئی نہ سکا، میت ساجن نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں اِکو واحد
 نُوں الہیٰ یکا، یکے بعد دیگرے اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا سب دے نال وعدہ پکا، کچی گنڈھ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ سندیس یاد کر لے جو محمد
 دتا وچ مکہ، کعبیاں باہر اسمائید نال ملائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا اتم دیویں مائل نہ دھگا، پھڑ باہوں نہ باہر دھکائیا۔ تُوہ بن میری
 قیمت پئے نہ ٹکا، کوڈیاں جگت وکائیا۔ میں چاہندی میرے اُتوں شرع دا میٹ دے رٹا، جھگڑا ماتو ذات نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ویکھ لے میرے
 کول نُوں سو چرانوے چوکرئی جگ دا پٹا، جس دا حرف حرُوف سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اُتے ستگر شبد دا اگما ٹھپا، مہر نیتر لوچن نین نہ کھئے
 جنائیا۔ جس دے وچوں نظری آوندا اِکو پیا، پت پریشور جس نُوں دئے وڈیائیا۔ میرا تیرے نال اگتی متا، مت متانتراں ڈیرہ ڈھاپیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ
 چوکرئی تیرے دھرم دی دھار میری ستا، ست ستوادی دینی مان وڈیائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کریل سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک دو جہاناں زبرو، زبردست اُدے است تیری سرنائیا۔ میرے آد جگاد جگ چوکڑی دے گہرو، نوجوان سِری بھگوان تیری بے پرواہیا۔ میری آسا منسا تک لے سدھرو، صدقے واری گھول گھائیا۔ تڈھ بن میرا رہیا کوئی نہ قدرو، قدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ میری عزت مان زل گئی آبرو، سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ آد جگادی شکتی شالی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میں نت نوت تیری گھال گھالی، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ جگ چوکڑی تیری بنی رہی پُتری بالی، نڈھی ہو کے منگ منگائیا۔ میرے صاحب سلطانا میری جھولی ویکھ لے خالی، دھرم دی وست رہن کھٹے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ زین اندھیری ہوئی کالی، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ ایس وقت میری سرت سمبھالیں، سمبل دے مالک دیا کھائیا۔ میرے اُتے جگت گرو رہے کوئی نہ جعلی، جاگرت جوت اکو کر زُشنائیا۔ میں تیرے نام بن ہوئی کنگالی، جگ شاہ وست سکے نہ کھٹے ورتائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو رام دی دھار لہنا چُکایا بالی، بلدھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ میری پھل لگا دے ست سچ دی ڈالی، پت ٹہنی دے مہکائیا۔ میں تیرے در ہوئی سوالی، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ جگ چوکڑی لنگھ گئے کیتی مؤل نہ کاہلی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا خالی بہنڈارا کر بھرپور، اوتنا نظر کھٹے نہ آئیا۔ میں مانگت کھڑی حضور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ میرا لہنا دے ضرور، ضرورت پچھلی نال رلائی۔ کلجگ کوڑی کِریا گڑھ توڑ غرور، غرت اندروں باہر کڈھائیا۔ من منسا میٹ کور، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ جگت واشنا نہ رہے فتور، فتوی دینا تھاؤں تھائیا۔ اکو تیرا نام کلمہ میرے اُتے ہوئے مشہور، مشورہ ستگر شبد جنائیا۔ تون آد جگادی جلوہ گر نورو نور، نور نورانہ دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں نت نوت تیری مزدور، مزدوری وچ تیری سیو کھائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مسّا سِنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہیو میری پت آئیوں رکھن، رکھشش رکھیا کرنی تھاؤں تھائیا۔ بن نیتر نگاہ مار لے اُتر پورب پچھم دکھن، چار کُنٹ بیکنٹھ نواسی دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار ایکنکار میرے اُتوں ہوئی سکھن، ست وست دست ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میں اپنا دُکھڑا آئی دسن، دہ دشا دا لیکھا دیاں جنائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی دی میرے اُتے ہوئی اندھیری مسن، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں پرہوں ویراگن ہو کے آئی نسن، بھجی واہو داہیا۔ نگاہ مار لے دیپ وچ لکھن، کروچ پُشکر اپنا بھیو کھلائیا۔ سان سلمل کس بدھ ہووے ہتن، جنبو کرنی کی کھائیا۔ کُشا تیرے تے کیہڑی دھار ہووے لٹ لٹن، جوتی جاتے دینی درڑائیا۔ توں واسی گھٹ گھٹن، لکھ چوڑاسی رہیا سہائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا دھرم دی دھار ویکھیں پتن، پترکا پچھلی پھول پھلائیا۔ تیرا دھرم میرے اُتوں ہویا بے وطن، وطن دے مالک سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میں کر کر تھکی پتن، بیتھارتھ میرا لیکھا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہیو مینوں آ کے وکھا دے جھلک، جھلی کوچھی کملی تیری اوٹ تکائیا۔ توں مالک والی دو جہاناں خلق، مخلوق تکنی تھاؤں تھائیا۔ نگاہ مار لے اُتوں فلک، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ میری دُکھاں وچ نکلے کلک، نیتراں رو رو دیاں دُہائیا۔ سُکھ چین کیسے آوے گھڑی نہ پلک، پاربرہم پت پریشور دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اوہ نگاہ مار لے جو سندیسہ دے کے گیا جنک، جنک سپتری سپیا نال ملائیا۔ میرے انتشکرن وچوں میٹ دے شنک، سنسا انتر رہے نہ رائیا۔ میرا سہا دے اگما بنک، بنک دواہی ہو کے پھیرا پائیا۔ میں زردھن تیری آشا وچ بیٹھی رباں اٹنک، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میری میٹ دے ہوس، ترسنا کوڑ جگت مٹائیا۔ مہربان ہو کے کر ترس، ترے گن اتیتے اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا اکو میگھ برس، نو ست میری اگنی دے بُجھائیا۔ میرا لیکھے لا لے خوشیاں والا برس، شہنشاہ شاہ سلطان در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو ابھید کھلائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر سوامی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری اوٹ تکائیا۔ میرے

اُتوں میٹ دے کلجگ کوڑا پاپ، ککرم دا لیکھا دے مُکائیا۔ جگت جیوان جنتاں رہے نہ کھئے سنتاپ، ست ستوادی ہونا آپ سہائیا۔ نو ست دی میٹ اندھیری رات، نوری چند چند چمکائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو نام کلمہ دے صفات، صفحہ ہستی کوڑ کیریا دے چکائیا۔ تیرے گن ندهان دی کوئی اکھراں نال جان نہ سکے لغات، حرف حرؤف نہ کھئے چٹرائیا۔ میرے کول تیرا سندیسہ اگئی بن اکھراں والی پات، پت پرمیشور اپنے وچ ٹکائیا۔ جس وچ لیکھا کلجگ انت تیرے کنڈھے آئے گھاٹ، دو جہاناں پتن چرناں ہیٹھ دہائیا۔ توں پندھ مار کے آجا واٹ، نرگن داتے دُھردرگاہیا۔ میری سہنجنی کر دے کھاٹ، سچ سینگھاسن آسن لائیا۔ میں تیرے گن گاواں بن کے بھاٹ، بھٹناگر تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے عیسیٰ موسیٰ والی پوری کر دے ٹاک، بن ٹنگ رسنا جہوا جو حرفاں حرؤف جنائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک گئی گہیر، گہر گور تیرا دھیان لگائیا۔ میرے سر توں دھرم دا لتھا چیر، اوڈھن اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ سہائتا کرے نہ کوئی اوتار پیغمبر پیر، رکھک نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربانا میرے نیتر وگے نیر، نیناں چہہر لائیا۔ کلجگ کیریا میری بدل دتی تقدیر، تکبر وچ خلق خدائیا۔ نو ست شرع زنجیر، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، نیچ اوچ کرے لڑائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی ویر، بہیناں سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مات پت رس رہیا کیسے نہ سیر، پتا پوت رہے کُرائیا۔ میرا انتشکرن ہویا دلگیر، چنتا وچ میری دُہائیا۔ میرے اُتوں کٹ دے آ کے بھیر، دُکھاں دردان ڈیرہ ڈھابیا۔ تیرے کول سرب تقدیر، طریقہ اپنا لینا ورتائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا بھگتاں دا بھگت کبیر، کعبیاں باہر کر شنوائیا۔ دھرنیئے تیرے اُتے پُرکھ اکالا پھیر نویں کرے تعمیر، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ شبدی کھنڈا لے شمشیر، شرع دے لہنے دئے مُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ گان خنجیر، پشوآن کھل نہ کھئے لہائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیر، کیٹ کیٹاں دئے

وڈیائیا۔ ماٹو ذاتی اندروں بدل دئے ضمیر، انتشکرن کرے صفائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا سیر، اگنی تت تت بُجھائیا۔ شبد انادی دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ جوتی جاتا آئے گھت وہیر، بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے گرو گرو گردیوا، دیو دیوا تیری وڈیائیا۔ تُوں صاحب الکھ ابھیوا، اگوچر اگم بھیو کھلائیا۔ کی صفت کرے تیری کوئی جہوا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہکیوا، سچکھنڈ نواسی نور الاہیا۔ میرے مستک لا دے اگنی تھیوا، کوستک منیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں خصم سوامی میرا دوجا کران نہ کھئے کریوا، کرنی کرتے تیری آس رکھائیا۔ مینوں امرت پھل لگا دے میوہ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری قبول کر لے سیوا، سیوک یاچک ہو کے منگ منگائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب کور دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے توں دھار مُک گئی دھرم دی، ست سچ تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ پنج تت وجود کایا ماٹی وست نظر نہ آئے کیسے برہم دی، پاربرہم تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سرشٹی ونجاری ہو گئی کوڑ کڑیاری کرم دی، مایا ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ سب دی درشٹی ہو گئی چم دی، چم درشٹی وچ خلق خدائیا۔ میرے اُتے گھڑی تک لے غم دی، غم خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چُغلی سُن لے کِریا کوڑ والے کت دی، شبد انادی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ روشنی رہی نہ تیرے نام کلمے چن دی، کلجگ اندھ اگیان اندھیرا گیا چھائیا۔ واسنا ودھ گئی مانس ماٹو ماٹکھ من دی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ہویا قہر، دین دُنی رہی کُراٹیا۔ کِریا ندھان ہو کے کر دے مہر، مہربان مہبان اپنی دیا کھائیا۔ ماٹو ذاتی تیرے نالوں بنے کوئی نہ غیر، آتم پر ماتم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا وکھ اندروں کڈھ دے زہر، ظاہر ظہور اپنا نور کر

رُشنائیا۔ مہربانا سِری بھگوانا صدی چوڈھویں انت لائیں نہ دیر، بیس پیسے ہر جگدیشے تیری اوٹ تکائیا۔ نو سٹ میرے اتوں میٹ دے
 من منسا والا ہیر پھیر، فُر نے من دے بند کرائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے گرو گُر چیر، چیلَا گُر اکو رنگ سمائیا۔ پنچ وکارا ڈھاہ کے کر دے
 ڈھیر، ست سچ تن وجود دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ دھرنی
 کہے پرہو زرگن دھار کھول دے بھیو، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق سچکھنڈ نواسی نہکیو، نہچل تیری وجے ودھائیا۔ تُوں پُرکھ
 اکالا دین دیاالا الکھ ابھیو، اگوچر تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست سچ دا امرت رس دے دے میو، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیری صفت کر
 سکے نہ کوئی رسنا چہو، بڈھی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آشا پور کرائیا۔
 دھرنی کہے پرہو میں منگاں تیرا اک دیدارا، بن نیتر لوچن نیناں درشن پائیا۔ تیرا ویکھاں ستگر شبد شبد ڈلارا، دُولھا ڈھر دا سوبھا پائیا۔
 جوتی دھار تکان تئی اوتارا، اوتر تیرے سنگ سمائیا۔ پیغمبران ویکھاں تورا اُجیارا، موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ لینے ملائیآ۔ نانک گوبند دہ
 دشا تیری دھار سنان جیکارا، دوجی آواز نہ کھئے درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تے آ کے پا سارا، سارٹھی تیری آس رکھائیا۔ کلجگ
 کوڑ کِریا میٹ اندھیارا، نو سٹ کر رُشنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میری تیرے چرن کول اُپر دھول نمسکارا، نو
 نو لاگاں پائیا۔ میں بسدھا ہو کے روواں زارو زارا، در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تینوں سب نے کہا کل کلکی اوتارا،
 امام اماما تیرا نام صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے
 نہکلنکا بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ میں تیرا تکنا چاہندی ست سرُوپ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیآ۔ تیرا شبد ڈلارا
 ایکنکارا اکو ہووے دوت، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ پھرے وابو داہیا۔ میرے نو سٹ ویکھے چارے گنٹاں کوچ، کونا کونا پھول پھلاییا۔
 میرے کول تیرے حکم دا آد جگادی اگم ثبوت، جس دی جگت اکھر کر سکن نہ مول پڑھائیا۔ میں چاہندی تُوں ہر وقت میرے اُتے دسیں
 موجود، موجود ہو کے اپنا بھیو دینا چکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی عرش عروج، عالی جاہ تیرا اکو نور نظری آئیآ۔ میرے مہربانا
 میرے تون شرع دی میٹ حدود، دیناں مذہباں اکو رنگ رنگائیا۔ مانو ذاتی بھاگ لگا دے تن وجود، کاجی ماٹی اپنا بھیو چکائیا۔ اکو منزل

حق دس مقصود، درگاہ ساچی سچ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ کیریا کر نیست و نابود، جگ چوڑی رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب نون دے سوجھ، بدھ بیک دے کرائیا۔ میں تیرے در تے نرگن دھار ایکنکار بیٹھی نین مؤند، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ مینوں امرت سواتی بخش دے بوند، کلجگ کوڑی اگن نہ کھئے تپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے نیتر نرگن دھار ہنجهو آپے پونجھ، اتھر ستھر در تیرے تے رہی وپائیآ۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پھنو دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے خالی بھر بہنڈار، بہاونی پورب پور کرائیا۔ وست اگتی نرگن ڈار، امول اپنی آپ ورتائیآ۔ تون دیونہار کرتار، قدرت قادر اگم اتھاپیا۔ میں مانگت بنی بھکار، بھچھیا دینی ورتائیآ۔ بن نینان نگاہ مار، بن اکھان اکھ اٹھائیآ۔ ست دا رہیا نہ کھئے اُجیار، چند نور نہ کھئے رُشنائیآ۔ کوڑ دا ہویا دھوان دھار، دھول ہو کے دیاں سُنائیآ۔ مایا ممتا کرے خوار، سانتک ست نہ کھئے ورتائیآ۔ میرے اُتے جیوان جنتاں تیرے نام دا کیتا وپار، کلجگ ونج ونج وکھائیآ۔ ست دی وجے نہ کھئے ستار، سرت شبد نہ کھئے ملائیآ۔ جدھر تکان اُدھر پنچ وکار، بھجے واپو داہیا۔ تیرا پریم ہر پردیوں ہویا فرار، تن وجوداں نظر کھئے نہ آئیآ۔ تون میرا آد جگادی پروردگار، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ نرگن داتے دھر دے یار، مترا میرا ہو سہائیآ۔ میں روواں زارو زار، بن نیتر نیر وپائیآ۔ میری صاحب سنی پکار، دُور ڈرائے اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت دھرنی کہے میری پاویں سار، مہاسارتھی ہو کے دیا کھائیآ۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پرہ کنت سہاگن، دُولھو دُولھا تیری وڈیائیا۔ میں تیرے پیار دی ہوئی ویراگن، پریم وچ رہی کُرائیا۔ میرے کر دے وڈ وڈ بہاگن، بہگوان ہو کے ہو سہائیا۔ میرے تون کوڑی کریا میٹ دے داغن، دُرمت میل دھوئیا۔ مانس مانو مانکھ تیرے میرے اُتون جاگن، آلس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے بہگونت دھرم دی دھار ساج دے ساجن، ساجن ساج تیری آس رکھائیا۔ میرا کلجگ انت سوار کاجن، کرتے پُکھ دے وڈیائیا۔ تون شاہو بھوپ راج راجن، شہنشاہ نور الاہیا۔ میری بینتی سُن آوازن، انسنت دیاں سُنائیا۔ میں دوس رین تینوں لگی ارادھن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تون میرا سوارتھ آپے آپے سادھن، ستگر تیری نام وڈیائیا۔ میں ہواں وڈ وڈبھاگن، بہگون سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دین دنی ہنس بنا دے کاگن، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کریا کوڑ سرب تیاگن، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم پرماٹم بنا ساجن، سمگری سچ ورتائیا۔ تون سب دا غریب نوازن، غریب نانیاں ویکھ وکھائیا۔ کھیل کھلا دے دیس ماجھن، مدھر دھن کر شنوائیا۔ تیرا لہنا دینا دو دو آبن، دو جہان دے والی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے تے نگاہ مار لے مکھ کعبن، مقبریاں پھول پھلایا۔ تون مالک بودھ اگادھن، بدھی تون پرے تیری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے دھرم دا تیرا چرن ہووے پیار، مُحبّت اکو اک رکھائیا۔ تون ٹھاکر سوامی رہنا سد مددگار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں مانگت ہو کے منگان منگ بھکار، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون دیونہار کرتار، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ میرے اُتے جگ چوکرئی کیتے لنگھ گئے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو تیرے تے سیوادار، سنساری بہنڈاری سنگھاری ہو کے سیو کھائیا۔ تیرے نام سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، کلمے کائنات درڑائیا۔ بہوکھتاں وچ کہہ کے گئے کلجگ انت آئے کل کلکی اوتار، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرنی کہے میرے پُکھ اکالے میری پیچ سوار، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیری دھوڑی لاواں چہار، ٹکا جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا پورب میری جھولی دینا ڈار، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ میں عرض گزارش تیرے آگے رہی گزار، بینتی کہہ کے منگ منگائیا۔ نو

کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے اُتے رہے نہ دھواں دھار، کوڑ کڑیار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے نام دا بیٹے جیکار، تُوں میرا
میں تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، آد جگادی جگ چوکری صاحب اک سیکدار، شہنشاہ اکو اک نظری آیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میرے نورے نون نازخسے وضو تاخطو زواں کزیول غمی نجوے زوا اُزو چخمی میرے خُدا نزل زون زمندے محمد رضی
خسی کبُو زوی ماولائے سوہرے مفر میرے اللہ مُرشدے دُعا زمینے خاکی کئل لوی زموتو جگن عرشے نزا فرشے دُعا دو جہاں مالک تیری
بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی رام،
رمیا تیری آس تکائیا۔ میرے تتاں توں باہر کابن، کابن کابن دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے پیغمبراں دے امام، نورے نوران تیرا
تکاں نور الہیا۔ میرے گرو گدیوا تیرا ویکھاں کھیل مہان، درگاہ ساچی بھیو چکائیا۔ میری منزل کر آسان، حقیقت دے مالک ہونا
سہائیا۔ پن اکھراں دے گیان، دُھر دا شبد شبد شنوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ تیرا ستگر شبد بلوان،
بلدھاری بے پرواہیا۔ میں بینتی کردی بالی بڈھ آنجان، میری چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ تُوں مالک خالق والی دو جہان، زمین زماں اسمان تیری
اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا پرم پُرکھ مہرواں محبان، بیدو تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا
ور، دُھر دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے بھگون میری کر دے داری، دین دیال دیا کمائیا۔ میں منگنہاری تیری بھکاری، بھکھک جھولی
دینی بھرائیا۔ تُوں نرگن نور جوت اُجیاری، میں مٹی خاک نظری آیا۔ جگ چوکری تیری چاکری کردی رہی وچ سنساری، سنساری
بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال تیئی اوتاری، چار جگ دے شاستر سندیسے رہے سنائیا۔ پیغمبراں لیکھا جانا وارو

واری، الفیے نال جنہاں دتی وڈیائی۔ گرو گُردیو تکے میت مُراری، ساجن میت جو اکھوائیا۔ میرے پُکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن کول جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکداری، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ مہربانا نوجوانا میری سُن پُکاری، پُنہ پُنہ کہہ کے سیس نوائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول کلجگ اتم ہوئی دُکھیاری، دُکھی ہو کے رہی سُنائیا۔ مہربانا میری پا ساری، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میرے اُتے کِریا رہن نہ دیویں کلجگ کُڑیاری، گُکرم دا لیکھا دے مُکائیا۔ ستجگ سچ دھرم کر اُجیاری، سچ سچ نال وڈیائی۔ میں تیری آد جُگاد پنہاری، پنکھٹ بیٹھی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا نرگن سرگن دھار دوباری، دو جہاناں پردہ آپ اُٹھائیا۔ میں تیرے چرن دھوڑ لاواں مستک چھاری، بن ٹکے خاک رمائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت دُھر دے کنت میری پیج سواری، کلجگ دیویں مان وڈیائی۔ میں آد جُگاد جُگ چوڑی تیری بنی رہی پُجاری، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تُوں کل کلکی نہکلنک جوت شبد دی دھار اگم اوتاری، امام اماما دُھر دے راما تیرے ہتھ وڈیائی۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پُکھ اکال اگئی نورا، نور نورا نے شاہ سلطانے در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد یودھا بھیج اگئی سورا، سو پُکھ نرنجن میرا ہو سہائیا۔ جس دا ناد اگئی دو جہاناں سنی جائے نورا، تریا دا لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ سو سرب کلا ہوئے بھرپورا، ایتھے اوتھے دو جہان وجے ودھائیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑی کِریا کرے دورا، ست دھرم دئے پرگٹائیا۔ تیری نام خُاری مستی دئے سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔ اکو تیرا نام کرے مشہورا، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ستگر شبد ہوئے بلوان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا حُکم ورتے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن ایک نام درڑائیا۔ جو دھرم دا دھرم جھلائے نشان، نو کھنڈ پرتھی دئے وکھائیا۔ جس نوں ست دیپ کرن پروان، سر سکے

نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اُتوں میٹے شرع شیطان، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ مانس مانو مانکھ سارے تیرا اکو
 ڈھولا گان، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ٹوں آد جگادی شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دھرم دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ستگر شبد میری پوری کرے
 منسا، ممتا جگت رہے نہ رائیا۔ گرمکھ سنت بنائے ہنسا، کاگ بدھی دئے بدلایا۔ ست سچ دھرم دی چال بنائے سہنسا، اگت اپنا حکم
 ورتایا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے ہنسا، جدیدی یدپ اکو نظری آئیا۔ گرھ توڑے ہووے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ کھتری براہمن
 شوڈر ویش اکو بنائے سنگتا، اکو گھر دئے وڈیائیا۔ بدھی توں پرے بودھ آگادی ہووے پنڈتا، نراکھر کرے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹے منوآ من کا،
 منکا دئے بھوئیا۔ لیکھا رہے نہ تن وجود سریر تن کا، مائی خاک سوہیا پائیا۔ بھویو کھلاوے زرگن سرگن زرگن پردہ لاپوے برہم کا،
 پاربرہم برہم اپنا بھویو چکائیا۔ میرا لیکھا میٹے دین دنی وچ غم کا، غم خوار ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک
 دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ستگر شبد ہووے مہربان، مہر نظر نال ترائیا۔ جس دی آشا رکھ کے
 گئے رمٹیا رام، کاہن گھنٹیا ہو کے اوٹ تکائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا امام، رسولاں دا رسول نور الہیا۔ جس دا حکم سندیسہ ڈھر دا
 منتر ستنام، ست ست دا ڈنکا دئے وجائیا۔ جس دا فتح نگارہ ایتھے اوتھے سارے سُنن بنا کان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن
 گگنتر زمیں اسمان کرے شنوئیا۔ اوہ ستگر پورا شبدی شبد نوجوان، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹایا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑا کڈھے باہر
 شیطان، ستجگ ست دھرم دئے پرگٹایا۔ اکو ایشٹ پُرکھ اکال تیرا مانو سرب منان، دوسر سپس نہ کھئے نوئیا۔ تیرا دھرم دا دھرم جھلے
 نشان، گوبند میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ میری بینتی درگاہ ساچی سچکھنڈ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرنی پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری دھار
 دی دھار وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
 بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرا لہنا دینا پورا کرنا وچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک خالق قدرت قادر کریم، بے عیب غیب جلوہ گر نور الہیہ۔ مہربانا نوجوانا میرے اُتے تک لے نام کلمیاں والی تقسیم، دیناں مذہباں حداں دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ستگر شبد نال کر ترمیم، دُرستی دو جہان دے مالک دینی کرائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی شہنشاہ عالی جاہ عظیم، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال قدیم، قدرت دے قادر ویکھنا چائیں چائیا۔ بے شک تیرے اوتار پیغمبر گرو شبد شبد دھار منیم، لیکھا کرن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی قدرت قادرا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ دو جہاناں نوجوانا وڈ بہادرا، بے انت بے عیب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرِشٹی دین دُنی دے قادرا، قدرت دے مالک نور الہیہ۔ میں نانی دھرنی جس نُوں سارے کھندے مادرا، مٹیا کہہ کے خوشی بنائیا۔ میرے اُتے کر دے سچا عدلا، انصاف اک کھائیا۔ کلجگ ستجگ نال کر تبادلہ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ مینوں سنا دے اکھا کو راکلا، ناد انادی دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک اکم اتھاہ مہبان، نو نو قدم بوسی وچ سیس نوئیا۔ میری صفت کر نہ سکے زبان، اکھراں وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ بنا بُدی تون دیون والے گیان، بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ کلجگ کوڑ میرے اُتوں میٹ نشان، نشانہ دھرم دھرم جھلائیا۔ میری بینتی کر پروان، پتے کہہ کے پُرکھ اکال سیس نوئیا۔ تُوں نرگن نور شاہ سلطان، نور نورانہ اکم اتھاپیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے میرے بھگوان، بھگون تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے نور الہ پروردگار، پرورش میری کرنی چائیں چائیا۔ تُوہ بن اور نہ کھئے مددگار، سجن سخا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں آد جگاد جگ چوکرئی تیری طلب گار، پن نیت لوجن نیناں تیرا راہ تکائیا۔ تُوں آ کے میری پاؤنی سار، مہاسارتھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نانی تیری برخوردار، یاچک ہو کے سیس نوئیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پیج دینی سوار، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تیری چرن دھوڑی لاواں چھار، ٹکے مستک رام نام چھپائیا۔ تُوں قدرت قادر سب کچھ کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ میں نانی دا لیکھا مُکا دے وچ سال

دو چار، چوٹھے جُگ دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار بنک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں آد جُگادی سب دا خالق، مخلوق تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے بالک، چار جُگ دے سندھیے دے کے گئے چائیں چائیا۔ تُوں سب دا بنا کلجگ انت انت پرتپالک، سر سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا صدی چوڈھویں کریں نہ آس، غفلت نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تیرا نور ظہور تکان خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ انت میری کوڑ کِریا دی لاہنی کالکھ، کل کاتیاں لہنا دینا دینا مکائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پیارے مِتر، میت میت تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے دین دُنی دا ویکھ چلتر، مانو مانس ذاتی دھیان لگائیا۔ تیرا ست سروپ شاہو بھوپ کیسے نظر نہ آوے چتر، چارے گنٹاں نکنا تھاؤں تھائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا وشوا مِتر، وشو دا بھیو کھلائییا۔ زرگن دھاروں زرویر ہو کے نِتر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا نہ کوئی مات نہ کوئی پتر، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھار ویکھ لے اپنی، آپ آپا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم رہیا نہ کیسے پت پتنی، پت پرمیشور تیرا بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا پوتر رہی نہ جو تیرا نام جپنی، ست ست ست نہ کھئے وڈیائییا۔ تیری سرشٹی میرے اُتے ہوئی بے وطنی، وطنان دے مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ من دی آشا ہو گئی کلجگ ناگنی ڈسنی، گھر گھر ڈنگ لگائیا۔ بن تیری کِریا تیری منزل کیسے نہیں پُنی، ٹاپوآں پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ سچ دوار دی کھولے کوئی نہ ہٹئی، سچ نام نہ کھئے ورتائیا۔ تیری وست امولک بن تیری کِریا کیسے نہیں کھٹنی، کھٹکے وچ لوکائیا۔ خالی تک لے کایا مٹئی، تن وجود تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جے تیری دھار انوکھی زرگن سرگن دھار جٹنی، جٹا جوٹ پنڈھ مکائیا۔ میں وی تیرے پیار وچ پرم پُرکھ کروٹ

وٹدی، پاسا دین دُنی نالوں بدلائیا۔ تُوں انت کھیل مُکاؤنی دین مذہب دی وٹ دی، جھگڑا شرع رہے نہ رائیا۔ آہ تک لے صدی چوڈھویں جاندی ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ تیری کھیل تکی پُرکھ اکالے سمرتھ دی، سمرتھ دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہا آد جُگاد اکتھ دی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہ میرے سُن لے دُکھڑے، دُکھی ہو کے دردیا دیاں جنائیا۔ نگاہ مار لے مانس مانو مائکھ اٹے رُکھڑے، تن وجودان دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کیتے بھکھڑے، ترسنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ بھاگ لگا کیسے نہ ککھڑے، میری چار کُنٹ دُہائیا۔ اُجل رہیا نہ کوئی مُکھڑے، دُرمت میل دھوئی کوئی نہ شاہیا۔ میرے اُتوں دھرم دے بوٹے اتم اُکھڑے، جڑ رہن کچھ نہ پائیا۔ وکار ہنکار مانس مانو کٹھڑے، تن وجود رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تپدی بنا آگ، پن کاشٹ سڑاں تھاوں تھائیا۔ تیری سرن سرنائی مُول نہ سکان لگ، لگ ماتر دے مالک ویکھنا تھاوں تھائیا۔ تیری سریشٹی مینوں کیتا تیرے نالوں الگ، دھار وکھری ونڈ ونڈائیا۔ میری وچار ہو گئی وانگ کگ، ہنس رُوپ گئی بدلائیا۔ میری ترسنا بگڑا بپ، ست چوگ نہ کھئے چُگائیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ تپ، ست سنتوکھ نہ کھئے دھرائیا۔ پوتر رہی کھئے نہ مت، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ میری بنا خُون توں اُبلے رت، رتن امولک ہیرا میرا وجود رہیا نہ رائیا۔ مینوں وسریا تیرا جپ، نام ندھان نہ کھئے شنوائیا۔ میری مات رہی نہ پت، پت پریشور دیاں دُہائیا۔ کیوں میرے اُتے کلجگ جیواں چُکی اُت، نو ست کوڑ کُرم رہے کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں ہوئی جگت نیانی ہینی، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ میں نیتر ہوئی ناپینی، تیرا درس مُول نہ پائیا۔ میری ترسنا ہوئی کمینی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میری وست دھرم دی گئی چھینی، کلجگ لٹیرا

لئے تہاؤں تھائیا۔ نو ستّ وجے ہنکاری بینی، ہنگنا گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ مینوں ایوں دسدا میرے تے جھگڑا پینا رُوسی چینی، چار کُنٹ دا لیکھا میرے اُتے رہیا گُرائیا۔ پیار رہنا نہیں کیسے نر مدینی، استری پُرش سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں کھیل تکنا ترے گن مایا تینی، ترے بھون دھنی کی تیری بے پرواہیا۔ پوتر رہنی نہیں کوئی میری زمینی، خاک اڈنی تہاؤں تھائیا۔ مُشکل ہونا مانس مائکھ زندگی چینی، جیوت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا حال ہو گیا خستہ، کھلی مینڈھی دیاں دُہائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ رستہ، رہبر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا نام کلمہ ٹکیاں نالوں ہویا سستا، کلجگ ہٹو ہٹ وکائیا۔ میں چاہندی اتم میرے اُتوں سب دا بٹھ دے بستہ، بستی اپنی لے ٹکائیا۔ جدھر ویکھاں تیرا ستگر شبد ہووے نسا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جس دا سندیس بھئے تیرے بھنڈارے جس دا، صفتان ڈھولے گائیا۔ نال اوتار پیغمبر گرو ہووے ہسدا، ہستی تیری اکو نظری آیا۔ میرا نو کھنڈ کھیڑا تیری کِرپا نال پھیر وسدا، ستّ دیپ تیرا رنگ تکائیا۔ تُوں مالک خالق تیرا کھیل الکھنا الکھ دا، اگوچر تیرا بھيو کھئے نہ آیا۔ تڈھ بن سوامی میری پیج کوئی نہ رکھدا، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ آگے لیکھا مُکا دے مانو ذاتی وکھ دا، اتم پر ماتم اکو رنگ وکھائیا۔ تیرا درشن ہووے ساکھیات پرتکھ دا، نور نورانے شاہ سلطانے اپنا ظہور دینا وکھائیا۔ دھرنی کہے میں پیار چاہندی اکو تیرا پریشور پت دا، پت پتوتے ہونا آپ سہائیا۔ تُوں آد جگادی مالک سب دی مت گت دا، گت مت تیرے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن ساچی وست میری جھولی کوئی نہ گھندا، اتوٹ اٹٹ نام نہ کھئے ورتائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ، سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے دُھر دے کلاپاتیا، پت پریشور ہونا آپ سہائیا۔ میرے کول تیریاں آد جگاد دیاں پاتیاں، بن کاغذ شاہی قلمان دین گواہیا۔ جس کارن نو کھنڈ پرتھی تیریاں ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ستّ دیپ ستّ ستواد نظر کھئے نہ آیا۔ میرا سینہ پاڑ کے ویکھ لے

چھاتی آ، چھتردھاری تینوں گئے بھلائیآ۔ امرت رس نجھر جھرنے تیری مؤل رہی نہ داتی آ، وست امولک کایا گولک نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ گڑیارا مارے کاتیا، موہ وکارے تیر چلائیآ۔ چارے گنٹ ویکھے مار جھاتیا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ کیرپا کر دے میرے دھر دے کھلاپاتیا، پت پریشور ہونا آپ سہائیآ۔ نرگن دھار نروریر تیرے چرن کول اکو میرا ناتیا، رشتہ اور نہ کھئے جنائیآ۔ نگاہ مار لے لوک ماتیا، دھرنی ہو کے تیرے آگے منگ منگائیآ۔ تیرا ست سچ میرے اُنوں پا گیا وفاتیا، کلجگ کوڑ اپنا رنگ رنگائیآ۔ دھرم دی رہی نہ کوئی پرہاتیا، تیرے نام نہ کھئے سہائیآ۔ جدھر ویکھاں کلجگ کوڑ گڑیار دیاں کھلیاں ہائیاں، موہ وکار رہیا ورتائیآ۔ پوتر رہیاں نہ کایا چائیاں، ساڈھے تن ہتھ نہ کھئے رُشنائیآ۔ تیری منزل چڑھ کھئے نہ گھائیآ، سچکھنڈ پُجن کھئے نہ پائیآ۔ تیری سرشٹی بیٹھی درستی اندر ادھوئیآ، منزل پندھ نہ کھئے مکائیآ۔ سب دے تن وجود چیتھڑ ویکھے لے پائیآ، لیرو لیر نظری آئیآ۔ آون جاون لکھ چوراسی زنجیراں جاون نہ کائیاں، دھرم رائے دا پھند نہ کھئے کٹائیآ۔ میرے اُتے کھیل کوڑی کیریا کیتا بازی گر نائیآ، سوانگ اپنا رہی وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا رنگ اگم رنگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن تک، حقیقت دے مالک دھیان لگائیآ۔ مہربانا سری بھگوانا میری جھولی پا دے پور بلا حق، جگ چوگری لیکھا پچھلا رہیا نہ رائیآ۔ اوہ اشارہ تک لے جو دے کے گیا اناالحق، بن رسنا جھوا تیرا ڈھولا گائیآ۔ حضرت عیسیٰ رہن نہ دتا شک، موسیٰ شکوے گیا مٹائیآ۔ محمد لکیراں کڈھ کے نال نک، چوڈاں طبقات دھیان لگائیآ۔ پیغمبراں کیتی صفت تیری انتھک، نور الہ تیری وڈ وڈیائیآ۔ اوتار تیرا سندیسہ دے کے گئے یک، حرف حرفاں نال ملائیآ۔ گروآں کہا انت دھرنیئے تیرا پردہ لے ڈھک، ڈھاکن کوپت اک اکھوائیآ۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے پگ، پت پریشور تیری آس رکھائیآ۔ اوہ ویکھے لے کی اشارہ دیندا صلیب دی دھارا والا کلک، وقت وقت وچوں بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی میرا لیکھا بن نیناں تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیآ۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو میں تیری پتری سپتری شہزادی، شہنشاہ آدی آک اکھوائیا۔ میری بینتی اور کاہدی، کی دیاں سنائیا۔ توں آدی جگاد انادی، سد تیری اوٹ تکائیا۔ توں موہن مادھو مادھی، مُدّتاں دا مالک اک اکھوائیا۔ میرے سری بھگوانا نوجوانا میری کیسے نال ہوئی نہ شادی، شادیا نے نہ کھئے وجائیا۔ نہ کوئی میری مئیا نہ کوئی پتا نہ دادا دادی، کل نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ میرے سپس شہاگ دی دے پراندی، مینڈھی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں آدی جگاد جگ چوکری تیرے گن گاندی، توں میرا اکو دھر دا ماہیا۔ تیرے پیار حکم وچ باندی، بندنا کہہ کے سپس نوائیا۔ میری بھیٹ تیرے چرناں نہ سونا نہ چاندی، جگت مایا نہ کھئے چڑھائیا۔ چاروں گنٹ میرے سوامیا میرے اُتے تک لے اندھیرا آندھی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری سرشٹی تیری دُنیا پشوآں ڈھوراں کھاندی، کاگان مکھ رکھائیا۔ کوڑ کڑیاں دھاراں ہیٹھ نہاندی، تیرے سروور گئے بھلائییا۔ عزت رہی نہ میری دین دُنیا والی ماں دی، مُحبّت وچ نہ کھئے سمائیا۔ بے پرواہ میرے اُتے کلجگ کوڑ دی ودھی آبادی، نو ست تکنا تھاؤں تھائیا۔ میں کلجگ اتم تھکی ماندی، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وڈیائی رہی نہ میرے اُتے کیسے تھان دی، تھنتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میری تک زندگی زندگانی، زندہ دل ہو کے دیاں سنائیا۔ میری درداں بھری کہانی، کہات جگت نہ کھئے جنائیا۔ میرے اُتے تیری سرشٹی ہوئی بیگانی، ساچے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ تیری منزل چڑھ نہ کھئے رُوحانی، رہبر ملن کھئے نہ پائیا۔ توں کرپا کر میرے پر پُرکھ اسمانی، نور نورانے دھردرگاہیا۔ تیرا کلمہ بھلیا کلامی، کائنات گئی بھلائییا۔ اپنا لیکھا تک لے سنگ محمد نال اسلامی، اسم اعظم دھیان لگائیا۔ تیری شرع دی کٹے نہ کھئے غلامی، عُربت سب دے اندر آئیا۔ تیرے کلمیاں ہوئی بدنامی، بدی وچ تیری خلق خدائیا۔ منزل

ملے نہ کیسے رُو حانی، سچ در نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے اُتے آگئی خامی، خالص رنگ نہ کھئے سمائیا۔ تُوں سب دا انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھنا چائیں چائیا۔ میرے مہربانا سوامی، سماں اگلا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیری آد جُگادی رکھی اوٹ، سہارا زینکارا اک جنائیا۔ میرے اُتے دین دُنی دا تک لے کھوٹ، کھٹیا کایا ماٹی ویکھ وکھائیا۔ تیرے مانو تیرے آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ پھیر نہ کھئے ٹکائیا۔ مینوں دُکھاں نے لائی چوٹ، پٹی دھرم نہ کھئے بندھائیا۔ میرا لہنا دینا تیرے نال جُگ چوڑی کوٹی کوٹ، اینگت دے مالک تیرے رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست بہنڈار دینا اتوٹ، اتوٹ اٹھ دے مالک آپ ورتائیا۔

* ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہوؤ میرے نگاہ مار لے انتر، انتشکرن دے مالک دھیان لگائیا۔ نرگن دھار تک لے چارے کُنٹ لگی بسنتر، سچ میکھلا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوک پُکار سُن لے اُتے گگن گگنتر، گہر گمبھیر دیاں درڑائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو کہہ کے گیا دھنوتتر، دھرم دھار سُنائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا ہووے منتر، منتو میرا حل کرائیا۔ بنا شرع توں دے دے جنتر، جیواں جنتان گنڈھ پوائیا۔ دھرم دی دھار بنا دے بنتر، گھڑن بہنہار تیری بے پرواہیا۔ نالے لیکھا تک لے کی کھیل کرے کیلاشی شنکر، شرع جگت کی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا انتشکرن اتم پھول، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری سرشٹی میرے اُتے ستی انہول، سچ نیت نہ کھئے گھلائییا۔ دھرم دی وست رہی کیسے نہ کول، خالی دے لوکائیا۔ میں ایسے کر کے رہی ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے جنائیا۔ میرے نال وحدے پورے کر دے قول، اقرار نامیاں رنگ رنگائیا۔ بے شک میرا وجود دُنیا مٹے گول،

انت کہن کچھ نہ پائیا۔ تُوں میرے اُتے اپنے حُکم دا کر دے رول، رہبر ہو کے دیا کھائیا۔ میں آپا تیرے اُتے دیواں گھول، گھولی گھول
 گھائیا۔ سچ دوارا ایکا کھول، در دروازہ دو جہان وکھائیا۔ تیرے نام دا اِکو وجے ڈھول، ڈنکا دو جہان کرے شنوائیا۔ سد آ کے وسنا
 میرے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی اندر جانا مؤل، مالک ہو کے اپنا رُوپ درسائیا۔ میں کوجھی کملی نیانی تیری دھول،
 دھولے جھاٹے نال رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پُور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 میری پُوری کر تمنا، تانس جگت دے مٹائیا۔ شرع دا رہے کوئی نہ بنا، حدوڈاں پندھ مُکائیا۔ لیکھے لالے گوہند والا کتا، کائنات رُوپ
 بدلایا۔ جو اشارہ دے کے گیا دھتا، جٹاں دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھ لیکھیا شبدي دھار چوڈاں سو تیس انک دا پنا، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم
 ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتر تک لے
 کامنا، جگت واشنا نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں بھڑا دے اپنا دامنا، دامنگیر اِکو نظری آئیا۔ ستگر شبد ہو کے ہونا ضامنا، تُدھ بن وچولا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ آشا میری کی سندیسہ مینوں دیوے باوِنا، سچکھنڈ وچوں اشارے رہیا درڑائیا۔ کی ہس ہس آکھے رامنا، رمیا رہیا
 جنائیا۔ نین اٹھا کے تے کاہننا، گھنٹیا اپنا نین چکائیا۔ کی پیغمبر دین پیغامنا، سندیسے نور الاہیا۔ گرو گُردیو کی سچ سندیس سناوِنا، بن
 رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دھرنی تیرا لہنا دینا کلجگ انت سری بھگونت آپ مُکاوِنا، دُو جے ہتھ نہ کچھ پھڑائیا۔ جس جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 اک اکھواوِنا، نہکلنکا کل کلکی رُوپ بدلایا۔ جس دا بھیو کوئی پا نہ سکے پنڈت پاندھا براہمننا، شاستر انتر کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ تیری
 پُوری کرے بہاوِنا، ترسنا کوڑ جگت چکائیا۔ تُوں اُس دے بل بل جاونا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جس دُھر دا حُکم سناوِنا، نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اتم
 میٹے اندھیری شامنا، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔

* ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اتم سینگھ دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو مینوں نام درڑا دے سو، ہنگ برہم پاربرہم بھیو رہے نہ رائیا۔ ست پرکاش نرگن دھار کر اگئی لو، بن نیتر لوچن نیناں کر رُشناٹیا۔ سرشٹی درشٹی کوڑ گُریاری مایا نالوں کر نرموہ، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ مانس مانو مائکھ سرگن دھار نرگن نال جان چھوہ، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں تڈھ بن دسے اور نہ کو، کوک کوک دیاں جنائیا۔ میرے توں پنچ وکار میٹ دے گروہ، گوبند دھار شبد سمجھائیا۔ دُتیا بھاو رہے نہ دو، ایکنکار ایک رنگ دینا رنگائیا۔ کلجگ کوڑ وکارا نرگن دھار ہو کے لئے کھوہ، گھٹ گھٹ انتر ویکھنا تھاوں تھائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ایک ایک بیج اگما بو، بودھ آگادھ توں پرے کر پڑھائیا۔ ست وست ست ستوادی برہم برہمادی مینوں ڈھوا دے دے ڈھوہ، گہر گمبھیر بے نظیر بن جگت نیتراں دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے سندیسہ دے دے ہنگ برہم، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اک جنا دے دھرم، دھرم دی دھار ایکنکار دے درڑائیا۔ اتم پرما تم دین دنی لکھ چوراسی جیو جنت دا بدل دے کرم، کرم کانڈ دا لیکھا پورب رہے نہ رائیا۔ اکو اوٹ تیری سب توں ہووے سرن، سرنگت اک جنائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نج نیتر بن اکھیاں کھول دے برن پھرن، اُبھو اپنا بھیو چُکائیا۔ توں سب کچھ کرنی کرن، قُدرت دا قادر نور الاہیا۔ میں چاہندی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو نام کلمہ پڑھن، اکو ہووے بن حرف حرُوف پڑھائیا۔ لاشریک تیری حق حقیقت منزل چڑھن، درگاہ ساچی سچکھنڈ سوہا پائیا۔ غریب نوازے در دروازہ کھولنا سچ گھر دا درن، بہیت بند نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے نام نرالا، نرکار دیا کھائیا۔ توں کرپا ندھ پُرکھ اکالا، پروردگار نور الاہیا۔ ست دھرم دی اک بنا دھرمسالہ، دھرم دی دھار دھار پرگٹائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگالا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام ندھان تیرا ہوئے اجالا، دو جہان کرے رُشناٹیا۔ میری نو سو چرانوے چوکری جگ دی لیکھے لاؤنی گھالا، گھائل ہو کے سپس نوائیا۔ ہر پردے اندر من کا منکا پھیر بنا دے مالا، باہر منکے پھیرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

تینوں پیغمبران کہا نور الہی تعالا، تعلق سب دے نال رکھائیا۔ تیری دھار زرنکار کاہن گھنٹیا بن گوالا، گوپال اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پھل لگا دے میرے دھرم دھار دے ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ میری آشا تک لے جو اشٹبھج رکھ کے گئی جوالا، سُنْب نَسْنَب دی دھار نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرا اکو ہووے کلمہ کلام، کائنات دینا جنائیا۔ میں تیرا نور الہ تکاں امام، امام امامے تیرا درشن پاواں چائیں چائیا۔ تُوں میرا نگر سہاؤنا گرام، دھرنی دھرت دھول دھول بیٹھی آس تکائیا۔ صدی چوڈھویں مینوں پیغمبران دتا پیغام، حرف حرُفاں نال ملائییا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دے کے گئے بنام، وہی نازل ہو کے جو جبرائیل گیا جنائیا۔ انت لیکھا تک لے دین دُنی عوام، ویکھنا تھاون تھانیا۔ بن زین تون میرے اُتے ہوئی شام، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ ایمان دا رہیا نہ کھئے غلام، عُربت کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ دھرم دا دے نہ کھئے نشان، نشانے دین دُنی بدلائییا۔ کِریا کر سیری بھگوان، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ نگاہ مار آگے رام، رمیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری آسا تک لے زرگن سرگن کاہن، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ پیغمبران دے پیغمبر رحیم رحمان، محبان پیدو تیری اوٹ تکائیا۔ گروآں دے گردیو سوامی نوجوان، پُرکھ اکال تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے مینوں زرگن داتے ست سچ دا دینا دان، دیاوان ہو کے دیا دینی کھائیا۔ میں زردھن سردھن تیرے چرن کراں دھیان، بن نینان نین اٹھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ میری بینتی کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر رہی درڑائیا۔ چار جگ دے شاستر میری گواہی زرگن دھار بھگتان، شہادت دیون چائیں چائیا۔ تُوں نگاہ مار لے اتوں اسمان، اسمانی باپ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، زرگن زرگن زرگن آد جگادی جانی جان، جگ جگ بھیو ابھید آپ کھلائییا۔

* ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہوؤ میں دوس زین لاواں چکر، چکرورتی نظر کھئے نہ آئیا۔ منزل حقیقی دا ملے کوئی نہ فقر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔
 جدھر جاواں کوڑ گڑیارے نال لگے ٹکر، ست دھرم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ماٹو ذاتی انتشکرن تکیا کوڑ اپرادھن ہوئی مکر، فریباں وچ کھیل
 کھلائیا۔ میں بنا نین توں نو ست لگی تکن، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ پیپا پریم تیرا میت مُرارا دسیا کوئی نہ سکن، ساجن سنگی ساتھ نہ
 کھئے نبھائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ گڑیاری مایا لگی نچن، چار کُنٹ دہ دشا اپنا ناچ وکھائیا۔ تیری دین دنی بنا اگنی لگی مچن، پنچ وکار
 رہیا جلائیا۔ میں ست سچ دا سوامیا دساں مچن، کتھا کہانی دیاں درڑائیا۔ بن تیری کیریا بھگت سُہیلا دسے کوئی نہ رتن، امولک ہیرا
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ماٹو ذاتی میرے اُتے پنج تت دھار ہوئی بے وطن، ساچے گرہ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا اتم چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تینوں
 دیاں سُنائیا۔ میرا کوڑ گڑیارا داغا آ جا کُن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ست دھرم دا کھول دے بٹن، اکو نام دینا چائیں چائیا۔ بھاگ لگاؤنا
 ساڈھے تِن ہتھ کایا مَن، تن وجوداں رنگ رنگائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش ہووے لٹ لٹن، شبد ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا رنگ بنا لے اپنا روپ، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ تُوں میرا شہنشاہ شاہو بھوپ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ مہربانا نوجوانا میری سُہنجنی کر دے رت، رتڑی اپنے پیار نال مہکائیا۔
 پوتر کر دے کایا ماٹی پنج تت دے بُت، بُتخانیں کر صفائیا۔ نو ست تیرے دھرم دے اُچن سٹ، ڈلارے ہرجن لے پرگٹائیا۔ تُوں مالک
 انباشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سُہائیا۔ دھرنی
 کہے پرہوؤ میرا چُک کے ویکھ لے پردہ، پردہ نشیں دھیان لگائیا۔ جگت جہان ویکھ لے سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ دین مذہب ویکھ
 لے لڑدا، تیری شرع کرے لڑائیا۔ سچ منزل کھئے نہ چڑھدا، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ اتم پرما تم تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کھئے نہ پڑھدا، جگت
 اکھراں گا گا تیری کرن شنوائیا۔ تُوں مالک خالق چوٹی جڑ دا، آد جگاد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دے
 مٹائیا۔ بھیو کھلا دے ماٹو جاتی اپنے گھر دا، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے دیپک جوت اگنی بلدا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جس

دھاروں ستگر شبد دو جہاناں گھلدا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حکم سُنائیا۔ جس گرہ امرت ساگر نیر اگمّا اُچھلدا، آد جُگاد مُک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں منگدی اگتی وست، اکو ایکنکار دینی ورتائیا۔ مینوں پھڑاؤنی بنا دست، بن ہتھان میری جھولی دینی رکھائیا۔ نام خُماری بخشنی مست، مست مستانی روپ درسائیا۔ میرا لیکھا رکھنا نال کیٹ ہست، راؤ رنگاں رنگ رنگائیا۔ ٹوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ مُحبت میگھ برس، بوندا باندی نام پرگٹائیا۔ کوڑی کِریا میٹ دے حرص، ہوس وکار رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے کرنا ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری بینتی سُنئی اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول مٹی خاکی ہو کے منگ منگائیا۔

* ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سینگھ دے گرہ پنڈ ایکل گڈا ضلع امرتسر * *

دھرنی کہے پرہوؤ سُن میرے پرتپال، پرہم پُرکھ پرماتم تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار میری کر سنبھال، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دیا کھائیا۔ میں آد جُگادی جُگ چوکڑی تیری گھالی گھال، نت نوت ساچی سیو کھائیا۔ سمبل دے مالک میری سرت سنبھال، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بن تیرے نامے ہوئی کنگال، خالی جھولی دیاں وکھائیا۔ نام بھنڈارا دے دے اتوٹ اٹھ دھن مال، اٹلڑی دات آپ ورتائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت نور ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری آسا آد جُگادی، جُگ چوکڑی دیاں جنائیا۔ ٹوں مالک برہم برہمادی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ میں بن رسنا جہوا نرگن تینوں رہی ارادھی، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ بن ہتھان ہوئی باندی، بن سیس جگدیش جھکائیا۔ میں ونجارن پُرکھ اکالے تیرے نا دی، ناؤں نرکار اک درڑائیا۔ میری وڈیائی رہی نہیں دھرنی

ماں دی، کلجگ ممتا کوڑ ربی کُرائیا۔ میرے اُتوں شرع میٹ دے سؤر گاں دی، ڈھوراں پشوآں پنکھیاں کھلّ نہ کھئے لہائیا۔ دین دُنی دی پوتر بُدھی کر دے کان دی، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ میں اِکو آشا رکھی پروردگار سچے رہنما دی، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہہ مینوں پیار دا بخش دے ساتھ، رحمت بزگن آپ کمائیا۔ میں اِکو ڈھولا تیرا گاواں گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں کوچھی کملی اناتھاں اناتھ، تُوں مالک خالق ڈھردرگاہیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھ، ٹکے دھوڑی تیرے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جُگادی سگے سنگی، ستگر تیری اک سرنائیا۔ وست دے اگئی منگی، جگ واسنا نہ کھئے جنائیا۔ میری پُشت پناہ ہون نہ دیویں ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا میرے اُتوں کڈھ فرنگی، فیصلہ ڈھر دا آپ سُنائیا۔ کیسے دی انتشکرن دی دھار ایکنکار رہے نہ ننگی، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پرکاش دے دے نور الاہی چندی، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغبراں دی پوری کر دے سندھی، قول اقرار توڑ 'توڑ نہیائیا۔ کلجگ آيو ہور کریں نہ لمبی، لمی پے کے سیس نوائیا۔ میرے تون دین مذہب شرع دی توڑ پابندی، ستگر شبد شبد دے وڈیائیا۔ تیرا اِکو سچ دوار دھرم دی ہووے ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدے دھار سب دی دے بدلائیا۔ سری بھگوانا نوجوانا میرے اُتے تن وجود سریر رہے نہ کھئے پکھنڈی، بھیکھا دھاری بھیکہ نہ کھئے وٹائیا۔ نگاہ مار لے اُتُبھج سینج جیرج انڈی، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ سرت سوامی ستگر شبد ہانی پن رہے کوئی نہ رنڈی، کنت سہاگ بننا ڈھر دے ماہیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کھیل کھلا دے وچ ورونڈی، برہمنڈاں اپنا سنگ بنائیا۔ نام ست انمول بنا قیمت تون ونڈیں، کرتے پُرکھ دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا تیرے چرن، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ میرا نو نو چار دا پورا کر دے پرن، پرا پسنٹی مدھم بیکھری تون باہر تیری شنوائیا۔ بن لوچن نین نج کھول دے ہرن پھرن، دید عید کر رُشنائیا۔ میرے اُتے تیرے مائس مائو مائکھ تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سب دے انتر قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم ڈھولا سارے پڑھن،

پر ماتم تیرے نام دی وجہ ودھائیا۔ سُرتی شبد لگا لے اپنے لڑن، وچھوڑا جگت رہے نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک گھاڑن گھڑن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے اُتوں لیکھا میٹ دے چوٹی جڑن، چیتن سُرتی سب دی دے کرائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا کرنی کرن، قُدرت دا قادر نور الایہیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، ذات پات کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں آد جگادی یرگن سرگن دھار تیری منگاں سرن، سرنگت اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے اُتے بھیو چکا دے سیس دھڑن، تن وجود حق محبوب ایکو رنگ رنگ دینا رنگائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ایکل گڈا ضلع امرتسر بوٹا سنگھ سُرگ واسی دے نوت *

دھرنی کہے ستگر شبد بڑا مہربان، مہربانا سری بھگوانا اپنی دیا کھائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا بھیو چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیوے پین کھان، جیون زندگی اپنے حکم وچ رکھائیا۔ نام رسنا دُھر دا ڈھولا دسے گان، صفتاں نال صفت وڈیائیا۔ گھر سواسی درشن دیوے آن، ٹھاگر دُھردرگاپیا۔ پورب جنم لے پچان، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ سُرتی شبد کرے پروان، میل ملے سہج سُبھائیا۔ نام درڑائے بناکان، تن انتر دے وسائیا۔ ست سچ دا بخش گیان، بڈھ بیک بنائیا۔ بن منگیاں دینا دان، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ چرن دھوڑ بخش اشنان، دُرمت میل دھوئیا۔ در گھر ساچے دیوے مان، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھ مکائے آن جان، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ وشن برہما شو خوشی کرن مہان، گر اوتار پیغمبر رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد جس جن کرے پروان، پریتم ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھدی رہی نال دھیان، جگ چوگری بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پرہو دا بھگت میرا بن دا رہے نشان، نشانہ جگت جہان وکھائیا۔ دھن بھاگ ستگر شبد پروان کیتا بوٹا سنگھ پہلوان، پہلی وار ایکنکار بخش سچکھنڈ دوار جوت جوت جوت

وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بنا بھگتیوں دتا دان، بھگوان ہو کے اپنے چرن ٹکائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دھارڑ ضلع امرتسر بلونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ انباشی، انباشی کرتے دے مان وڈیائیا۔ نرگن دھار میرے منڈل پا راسی، مہربان اپنی خوشی بنائیا۔ کلجگ کور گریاری میرے اندروں کڈھ اُداسی، چنتا غمی رہے نہ رائیا۔ توں مالک سوامی گھنک پُر واسی، گہر گمبہر اک اکھوائیا۔ تیرا بھیو پا سکے نہ کوئی پنڈت کاشی، ایڈھیا دھار نہ کھئے درڑائیا۔ مینوں تیرا کھیل تک کے آوندی ہاسی، ہس ہس کے دیاں سُنائیا۔ کی تیرا پیار جگت مدرا ماسی، مدھر دُھن والیا دینا سمجھائیا۔ جھٹ ہس کے شنکر کہے کیلاشی، دھرنیئے تینوں دیاں سُنائیا۔ اوہ ویکھ لے رائے دھرم ہتھ پھڑ کے بیٹھا پھاسی، جگ نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے اُتے سرشٹی درشٹی روپ بن گئی چھاچھی، مکھن نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پرہیو ملن دا ابھلاشی، خواہش انتر انتر جنائیا۔ اوہناں دا لیکھے لاوے پون سواسی، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میرے اُتے کر دے رحمت، رحمان دیا کھائیا۔ میری آشا نال ہو جا سہمت، سہم اندروں باہر کڈھائیا۔ کلجگ کور کرپا میٹ دے زحمت، دگھاں درداں پنڈھ دینا مکھائیا۔ میری لیکھے لا لے چار جگ دی محنت، دوس رین تیری سیو کھائیا۔ ست سچ دی بخشش دے دے نیامت، نام ندھان ورتائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں جو میرے پیار وچ تیرے کول رکھی امانت، صاحب میری جھولی دینی پائیا۔ کور گریار کر ممانت، نو ست رہے نہ رائیا۔ میری آشا کر دے صحیح سلامت، ترسنا اپنے رنگ سہائیا۔ کی ہویا پیغمبران کہا اتم آونی قیامت، نو ست ست دُہائیا۔ توں صاحب میرے سلطان جن بھگتاں رکھنا صحیح سلامت، صلح کل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میرا انتشکر صاف کر تھوتھا، پوتر مئی خاک بنائیا۔ مینوں بھیو کھلا دے بن اکھراں والے پوتھا، پُستک پڑھن

دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا وچار رہے نہ ہوجھا، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ میں نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ رہی خاموشا، تیرے آگے نہ واسطہ پائیا۔ کلجگ انت میرے مہربانا کوئی دکھ نہ سہے بے دوشا، دوشیاں ضرور دیویں سزائیا۔ جن بھگتاں نام خُاری دے مدہوشا، مدھر دُهن کر شنوائیا۔ میری اکو منسا اکو لوچا، آسا تیرے چرن ٹکائیا۔ میں دوس رین پئی رہندی وچ سوچاں، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن نگاہ مار لے وچ کھٹا، ست ست دھیان لگائیا۔ دین دُنی دا روپ رہیا نہ چٹا، کلجگ کالکھ ٹکے گیا لگائیا۔ جدھر ویکھیں سرشٹی مئے پتھر اٹاں، پاہناں سیس نوائیا۔ تیرے اُتے منوآ کیسے نہ ٹکا، ٹکے دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ تینوں سب نے جانیا بے نظیراں توں نیکا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی لنگھ گئے تیرا چلایا نہیں کیسے نے سکھ، نام اپنا اپنا گئے جنائیا۔ ٹوں کِرپا کر دے میرے مہربانا اکا، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دے اندروں رس کوڑا کڈھ دے پھکا، امرت رس دے بھرائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دایالا دُهر دا پتا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ کلجگ انت میرے نال کر پتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی ٹھگوری کڈھ دے وچوں چتا، چیتن سرتی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تیرا درس آد جگاد جگ چوکڑی زرگن دھار انڈٹھا، جگ نیتر جگ جیون داتے نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ شفی پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو مینوں اپنا بخش پریم، جگت پرانی اپنے پیار وچ بندھائیا۔ نام دا ہر پردے بخش دے نیم، نمرتا وچ تیرے وچ سمائیا۔ میری آسا تک لے جو وعدہ کیتا گوہند نال گنڈ ہم، پورب لہنا نال ملائیا۔ اوہ وقت سہنجنا ویکھ لے سیم، سماں اپنا روپ بدلائیا۔ کی آشا رکھی چوڈاں رتناں وچوں کام دھین، دھرم دی دھار نال سنائیا۔ کی نگاہ مار کے ویکھیا بھگت سین، سیتی کی جنائیا۔ پورب ترسنا ویکھ لے جو بالمیک کیتی وچ رمائن، رام رام دے راما اپنی دیا کمائیا۔ جو سندیسہ ارجن دسیا دُهر فرمان بنایا کہن، گھنڈیا گیا

دِرڑائیا۔ جو پیغمبران حرف بنا کے اشارہ کیتا عین، ایسے وقت دھیان لگائیا۔ جو گروآں لہنا دینا دے دے دین، تیرے آگے واسطہ پائیا۔
 نگاہ مار لے سچکھنڈ نواسی میرے اُتے بنا نین، گول نیناں والیا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری کلجگ آشا ہون نہ دیویں پرائن، پرا پسنٹی مدھم
 بیکھری تون باہر رہی سُنائیا۔ میں مٹی خاک دھرنی آسا رکھی تیری وچ بندوائن، بند بند دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ میرے پُرکھ اکالے
 دین دیا لے سب دا پورب دے دے لہن دین، اپنی کِرپا نال جھولی دینی بھرائیا۔ میرے اُتوں کوڑی کِرپا کلجگ مٹا دے وہن، ست دھرم نہ
 کھئے رڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جوڑ کے بھائی بھین، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیا۔ تیرے نام کلمیاں اُتوں مانس مانکھ
 مول نہ کھن، جگت شرع نہ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی
 کہے پرہو مینوں وست دے اٹلی، نام ندھانا جھولی پائیا۔ تیری دات ہووے اتول اٹلی، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ میں تیرے چرن کولان گھول
 گھلی، آپ اپنا گھول گھائیا۔ میری ترسنا لوک مات ویکھ لے رلی، چاروں کُنٹ میری دُبائیا۔ دین دنی دا جاپ ویکھ لے بلیں، ہردے ہر نہ
 کھئے وسائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کلی، ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ اندھیری جھلی، مانس مانو رہی پلائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری لیکھ لے لے سیو، سیوک ہو کے سیو
 کھائیا۔ تون آد جگاد میرا گردیو، دیو دیوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پورب لہنا دینا پورا کر دے مہادیو، شنکر کیلاشی نال ملائییا۔ تون داتا اکھ
 ابھو، اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون وسنہارا دھام نہکیو، نہچل بیٹھا سوبھا پائیا۔ تیری صفت کر سکے کوئی نہ جہو، کتنی کتھ نہ کھئے
 دِرڑائیا۔ مینوں نام ندھانا امرت دے دے میو، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے وست اندٹھی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی دھار اگتی ہووے مٹھی، رسنا
 رس نہ کھئے چکھائیا۔ میری لیکھ لے لے نو کھنڈ پرتھی مٹی، ستان دیپاں رنگ چڑھائیا۔ میں تیرے چرن قدماں وچ لٹی، لٹاں کھول کے
 دیاں دُبائیا۔ میرے تون پوجا مٹا دے پتھر اٹی، پانہناں سپس نہ کھئے نوائیا۔ سب دی آشا تیرے چرن ہووے ٹکی، دھوڑی مستک خاک
 رمائیا۔ اکو مان دے دے ہاپے والی ٹپی، ہنگ برہم آپ بنائییا۔ سب دے اندر آتم دھار کر دے چٹی، کلجگ کوڑی کالکھ دے مٹائییا۔ میں

آسا اِکو تیرے اُتے سُٹی، دُوسر اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا جاپ کر دے اکھڑ دو، دو جہاناں مالک دیا کھائیا۔ تُوں مالک سوامی دُھر دا سو، ہنگ برہم تیرا رُوپ نظری آئیا۔ یں نیتراں دے دے لو، لوچن تیجا آپ کھلائیا۔ پنچ وکار میٹ دے گروہ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ اپنا بھیو کھلا سو، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مانو ذاتی تیرے جوگی جائے ہو، ہوکا دینا تھاؤں تھائیا۔ کوڑ کڑیارا کلجگ میرے اُتوں لے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم تیرے نال جاوے چھوہ، شوہر بانکے اپنے رنگ لینا رنگائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہوُ میری میٹ اندھیری راتی، کلجگ کالکھ شاہی داغ مٹائیا۔ ست وست بخش دے ذاتی، امول ائٹل نام ورتائیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا کھلا پاتی، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جگ چوکڑی پُورب میرے کول تیری پاتی، یں اکھراں دیاں وکھائیا۔ کلجگ انت تیرا وقت سہاؤنا دُھر دے کھلا پاتی، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دین دُنی شرع ذات پاتی، پت پتوتے ہونا آپ سہائیا۔ مانس مانو اک دُو جے دا رہے کوئی نہ گھاتی، دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم مانس مانو بنا لے دُھر دے جماعتی، جگت و دیا ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرے اُتے کر پرکاش، یں دیا باقی ڈگمگائیا۔ میری جگ پُرانی آس، چوکڑی پُورب دئے گواہیا۔ کون ویلا آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھے لاوے ست دھرم دی ویکھے راس، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ میں نگاہ ماردی رہی اُتے آکاش، آکاش آکاشاں ویکھے وکھائیا۔ کون ویلا میرا پرہم پُرکھ آوے میرے پرہاس، جنگل جوہاں اجازاں پھیرے پائیا۔ مینوں اشارہ دیوے شنکر اُتے کیلاش، کیلاش دھاری رہیا سنائیا۔

دھرنیئے جس اُتے تُوں رکھیا وشواس، وشیاں توں باہر اپنا کھیل ورتائیا۔ اوہ تیرے جن بھگتاں دین آیا شاباش، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سخا سہیلا ہو کے ہرجن وسے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اُس دی سمبل کریں تلاش، نو ست دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دوار اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تینوں تکاں شرکن غرن، کوڑ کوڑا ویکھ وکھائیا۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مردن، مدد تیری اکو نظری آئیا۔ کی تیرا لہنا دینا نال دیش عربن، آرباں کھرباں دے مالک دینا سمجھائیا۔ میں آساوند منگدی ہو کے زردھن، سردھن دینی مان وڈیائیا۔ مینوں لیکھا یاد آوندا جس ویلے کرشن اُنکلی اٹھایا گوردھن، گوالے دھار آپ سمجھائیا۔ نال اشارہ دتا دھرنیئے تیرے اُتے پرہہ آپ آوے پیج سوارے ہرجن، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے پوتر نہ ربیا کوئی تن، جسم ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دھیرج دھرے نہ کھئے منوا من، منسا کوڑ ہووے ہلکائیا۔ اُس ویلے پرم پُرکھ پرما تم تیرے اُتے بھگت سہیلے اُچائے ساچے چن، چند چاندنا اپنا نور رُشنا ئیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرتی شبد دھار دیوے بنھ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ تُوں کہنا دھن دھن، دھن دھن پرہو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ بھگوان، کرے وسیرا بن چھپری چھن، بن جگت مندران اپنی سوہبا پائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندلا ضلع امرتسر بڈھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میری سُن اگئی پُکار، بن رسنا جہوا بتی دند جگت و دیا باہر سُنائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے نگاہ مار وچ سنسار، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا تک لے پیغمبر گر اوتار، پاربرہم پت پریشور اپنا بھیو کھلا ئیا۔ چار جگ دے شاستران تک اظہار، کس بدھ تیرے نام ڈھولے کلمے کرن شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھنی نگاہ مار، پنج تت مائس مائو مائکھ کھوج کھوجائیا۔ کون وقت سہنجنا گھڑی پل پاؤنی سار، دوس زین ویکھنا تھاؤتھائیا۔ ست دھرم دین دنی دیپک ربیا نہ کھئے اُجیار، اُجالا

نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا میرے اُتے ہویا دھوٰں دھار، دیا باقی کھلا پاتی تیرا نؤر نہ کھئے چمکائیا۔ کِریا کر دے
 میرے پروردگار، سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ دینا مذہبیاں ذاتاں پاتاں اندروں میٹ دے خار، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام ندھانا
 دو جہان لین اچار، سوہلا ڈھولا اکو راگ درڑائیا۔ تیرا سوہے اکو بنک دوار، مندر مسجد شودوالے مٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ چار گنٹ دہ
 دشا تیرے ناں دی ہووے جے جے کار، اکو سوہلا ڈھولا دینا پرگٹائیا۔ میرے مہربانا میرے اُتوں کلجگ کوڑ میٹ گڑیار، کلکاتی رہن نہ
 پائیا۔ میری منزل حق محبوب نہ رہے دُشوار، دوتی دُشمن نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پرم پُرکھ پرماتم تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ
 کرائیا۔ تُوں انت کنت بھگونت میری پاؤنی سار، ستگر شبد شبد نال وڈیائیا۔ میں دھرنی ماٹی خاک تیری چہار، جگ جگ چرن چہوہ
 کے خوشی بنائیا۔ میرے اُتے سب دا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، مقروض ویکھنا تھائوں تھائیا۔ سب دا پورا کر قول اقرار، بھوکھتاں اپنے رنگ
 رنگائیا۔ تُوں کل کلکی جگدیشا چوہیسا نرگن دھار اوتار، نہکلنکا اپنی کل پرگٹائیا۔ نؤر الابی پروردگار، امام اماما دُھردرگاہیا۔ میں تیرے
 چرن کول کدا نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ تُوں سرشٹی درشٹی ویکھنی بن نیتر لوچن نگاہ مار، کایا مندر اندر دھیان
 لگائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ودھیا وکار، وبھچار نال بھری خلق خُدائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر میرا چُکیا گیا اعتبار،
 بے اعتباری وچ خلق خُدائیا۔ سچکھنڈ نواسی آ جا دُھر دے یار، مِت پیارے نؤر الابی۔ دھرنی دھرت دھول دھول میری سُن لے گریہ
 زار، بن نیتر نیناں نیر وہائیا۔ تُوں شاہو بھوپ میرا سکدار، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ تُوں مالک خالق سدا سدا جگ چار، ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ تیرے حُکمے اندر بھجن واپو داہیا۔ وشن برہما شو کر سکے نہ کھئے انکار، اوتار پیغمبر گر بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان مہربانا مہربانا مہربانا میری پاؤنی سار،
 مہاسارتھی ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر کِریا سنگھ دے گرہ * ۹۴۶

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت تن وجود ماٹی خاک آپ رنگائیا۔ آتم پر ماتم سچ بخش دے سنگ، پاربریم بریم اپنا میل ملائیا۔ شبد ناد و جا مردنگ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ امرت دھار و ہا دے گنگ، نِجھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، بن چھپر چھن دے وڈیائیا۔ ست دوار ایکنکار آپے لنگھ، منزل تک چائیں چائیا۔ نرویر ہو کے لا لے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ میں نردھن ہو کے رہی منگ، دھرنی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلآ آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں میرے اُتے بخش پیار، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ تن ماٹی خاکی کر اُجیار، دیا باقی کھلا پاتی اک جگائیا۔ ساچے نام دی دے دُھنکار، ناد انادی دُھن کر سنوائیا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، بن رسنا جہوا دے پیائیا۔ پندھ مُکا دے کوڑ گڑیار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ اندر رہے نہ دھواں دھار، نوری چند کر رُسنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکدار، دیونہار اک اکھوائیا۔ میں مانگت تیری بھکار، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کران گریہ زار، ہوکیاں وچ سیس نوائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ ککرم میرے وچوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ ستجگ سچ کر اُجیار، نو کھنڈ پر تھی تیرا روپ درسائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گرو گرو چیلے میلا میل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی دین گواپیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکلنکا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ امام اماما دُھر سیکدار، درگاہ ساچی تیرا نظری آئے نور الاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری پیج سوار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میری آسا منسا پوری کر پورب لہنا دے ادھار، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر جسونت دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا کلجگ کوڑ دا کٹ دے روگ، چنتا دکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا سرشٹی اندر دے دے جوگ، جگتی اپنا نام سمجھائیا۔ کوڑ واسنا میٹ دے بھوگ، ترسنا ترکھا نہ کھئے ہلکائیا۔ اکو اپنا دینا درس اموگھ، زنگن ہو کے نظری آئیا۔ آتم پرما تم کر سنیوگ، میل ملاؤنا ڈھردرگاہیا۔ جگت وکارے نالوں کر ویوگ، وچھوڑا دینا تھاوں تھائیا۔ سرشٹی سبائی پردا سودھ، سُدی ودی دا لیکھا دے مُکائیا۔ نام ندھانا دے آگادھ بودھ، بُدھی توں پرے نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے سچ بخش دے جگتی، جگیشراں باہر دے وڈیائیا۔ بنا پیار مُحبت تیری منزل نہیں مُکدی، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ میتوں وڈیائی دے دے اکو ٹک دی، ٹوں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی اکو ڈھولا گائیا۔ میں چرن کول تیرے جگت جگدیش جھکدی، نو نو لاگاں پائیا۔ میری آشا کہنوں موں نہ رُکدی، رُکنی دا لیکھا کرشن کرشن نال درڑائیا۔ ہُن کھیل رہے نہ تیری لُک دی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیری شبدی دھار شیش وانگ ہووے بُکدی، بھیک اکو نام لگائیا۔ میرے اُتوں کھیل مُکا دے کلجگ لُک دی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اوہ ویکھ لے مایا ممتا سب نوں پھرے گُندی، اندر وڑ کے دئے سزائیا۔ دین دُنی دی چوگ جائے نکھڈی، خالی بھنڈارے نہ کھئے بھرائیا۔ میں اکو اوٹ تیرے اُتے سُدی، دوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے حالت تک لے مانس ماٹو ماٹکھ دی، پنجان تتاں انتر نرنتر دھیان لگائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر ترلوک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تپدی تیری چارے کھانی، انڈج جیرج اُتُبھج سینج شانت نہ کھئے کرائیا۔ مان تان رہیا نہ تیرے چار جگ دے شاستر نام کلے بانی، اکھڑ اکھڑ دیونہار سچ گواہیا۔ پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ جل سروور پانی، گنگا گوداوری جمنا سُستی رووے

مارے دھاہیا۔ پوتر رہیا نہیں آتم برہم جیو پرانی، مانس مانو مانکھ دھرم دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ سادھا سنتاں جیواں جنتاں منزل رہی نہ کھئے
 رُوحانی، رُوح بُت اباشی اچت پت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ برہوں انیالا نام دا تیر مارے کھئے نہ کانی، کائنات دا پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرے
 بھگوت دُھر دے کنت میری ہوئی کلجگ انت حیرانی، حیرت وچ کُرائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبراں گُرواں ہُنڈیا گھر گھر ودھ گئی بے
 ایمانی، ست سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ جدھر تکان من کلپنا سب نوں کیتا غلامی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ایکنکار
 تیری منزل پائے نہ کھئے انامی، آون جاون لکھ چوراسی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ پرہو جِدھر تکان تیرے ست سچ دی ہوئی بدنامی، بدی وچ
 خلق خُدائیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہکامی، نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ پوتر رہیا نہ کوئی دھرم دین اسلامی، شرع شریعت ساچے رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سُہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے چاروں
 کُنٹ کوڑ کُتب، ساچا میتِ مِتر نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکارے نال رہی میں کُتب، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے اوتار
 پیغمبراں گُرواں دا سماں رہیا لنگھ، صدی چوڈھویں کوک کوک سُنائیا۔ انت کوڑ گُریار ہنکار دی ڈھن والی کندھ، بُرج نظر کھئے نہ آئیا۔
 نشانِ مٹانا تارا چند، محمد ویکھے نین اُٹھائیا۔ لہنا دینا مُکنا ت پنج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رہیا کُرائیا۔ ہر گھٹ اندر دین دُنی وچ آوندا
 رنج، رنجش سکے نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ وین ڈونگھا ساگر ہاتھ نہ آوے ونجھ، جگت مہانے کم کیسے نہ آئیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا
 میرے اُتوں کوڑ گُریار دا میٹ دے پندھ، مُسافر سفر وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا تیرا اکو ہووے چھند،
 دو جہان کرنی حق پڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی مینوں بخش دے اکما اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بن جل دھارا میرے انتشکرن پا دے ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔
 ست ستوادی ہو کے نام اکما ونڈ، مانس ذاتی اکو کلمہ جھولی پائیا۔ تُوں دین دیا لا صاحب سرب کلا بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سیج سُہا دے
 ماٹی خاک پلنگ، سُکھ آسن اباشن اکو اک وڈپائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالی ضلع امرتسر سنتو دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میں نرگن دھار تینوں سداں اُچیچا، اُچی چڑھ کے کوک کوک سُنائیآ۔ اوتار پیغمبران گرواں مینوں بندھایا نیہچا،
 نہچل دھام دا مالک تیرا لیکھا دے مکائیآ۔ نرگن سرگن دھار سوامی میرا کر لے میچا، نو کھنڈ ست دیپ لمبائی چوڑائی سمجھ کیسے نہ آئیآ۔
 چار جگ مانس ذاتی اچھل چھلدھاری ہو کے جو پایا کلمے نام دا پیچا، پیچیدہ اپنا آپ رکھائیآ۔ نگاہ مار لے اٹھ کے سچکھنڈ نواسیا تیرا
 دھرم ہٹ بازاراں ویچا، کرنی دے کرتے تیری قیمت جگت کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک دیا کھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو نرگن دھار ہو کے اُتریں، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیآ۔ میری کھیل تک لے جگت جہان
 وچ دُتری، دویت وچ سرب لوکائیآ۔ ست رہیا کیسے نہ پُتریں، پتا پوت تیری گود نہ کھئے سہائیآ۔ دُہائی پھر گئی چارے نکری، اُتر پورب
 پچھم دکھن رہے گُرائیآ۔ میرے وعدے قول اقرار کولوں مول نہ مُکریں، مُقرر اپنا حکم ورتائیآ۔ میں تیری کدے نہ ہوواں نہ شُکری،
 شُکرانے وچ سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرا
 لیکھا رکھ لے اپنے آپ نال، آپ آپی دا بھیو کھلائیآ۔ میں نردھن ہو گئی کنگال، نام دھن مال وست نظر کھئے نہ آئیآ۔ اوتار پیغمبر گر کر نہ
 سکن سنبھال، سبمل دے مالک تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ جدھر تکان نو کھنڈ مایا ممتا پیا جنجال، جاگرت جوت نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرے
 دیپ کھنڈ سچ دی رہی نہ کھئے دھرمسال، دھرم دوار نہ کھئے وڈیائیآ۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تینوں رہی بھال، دوس رین تیرا
 دھیان لگائیآ۔ آگے ویکھ میرا کوچھی کھلی دا حال، مُریداں دے مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ میری بینتی من سوال، عرض آرزو تیرے چرن ٹکائیآ۔
 پھل لگا دے میرے تن ماٹی والے ڈال، پت ٹہنی جیو جنت اپنے نام نال مہکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا دُکھی ہو کے دسے وال وال، والی دو جہان سر میرے ہتھ دینا ٹکائیآ۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھو کے ضلع امرتسر شنگارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے مینوں بخش دے دُھر دا نام، نام ندھانا سِری بھگوانا اگم اتہاہ ورتائیا۔ کِریا کر میرے شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں آد جگاد جگ چوکڑی زرگن تیرے اُتے مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں ست ستوادی برہم برہمادی اک اگما کابن، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میری بھومکا سہا دے سچ گرام، چرن کول کول چرن آپ ٹکائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گئے دسترہ بیٹا رام، رمٹیا تیرا لہنا دینا دئے مُکائیا۔ مینوں پُرکھ بدھاتے پیغمبران دتا پیغام، دُھر فرمانا اگم اتہاہیا۔ گرو گُردیو سمجھاندے گئے تیرا لیکھا انت ہتھ بھگوان، بھگوان اپنا حُکم ورتائیا۔ مہربانا میری تیرے چرن کول پرنام، نو نو لاگاں پائیا۔ ستگر شبد دھار کر پردھان، پردھانگی اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں میٹ نشان، نشانہ دھرم دھار جھلائی۔ مانس ذاتی بڈھی بیک کر انسان، انسانیت ہر پردے اندر دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا میٹ ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ ٹھاکر سوامی بن میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ دُھر دا ڈھولا دس دے گیت، گوہند میلا ہووے سچ سُبھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدل دے نیت، نیتیوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ جیو کر دے پت پتیت، پاؤن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں چاہندی جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہووے حدیث، حضرتان توں باہر کرنی پڑھائیا۔ تیری سب توں وکھری ہووے تبلیغ، تابعداری وچ دے خلق خدائیا۔ دُور ڈراڈے میرے نیرن نیرے ہو نزدیک، زرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ جھگڑا میٹ شرع شریک، لاشریک اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار تیرے وچ حق توفیق، سانجھے یار ہونا انت سہائیا۔ میں کوچھی کھلی دھرنی دھرت دھول دھول تینوں ربی اڈیک، آسا اپنی چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے زرنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ میں مانگت در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ وست اگمی دینی ڈار، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی بخش پیار، مانو ایک رنگ رنگائیا۔ پنج تت ویکھنا نگاہ مار، بن نینان نین اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ نو دوار، جگ ترسنا کوڑ مٹائیا۔ نانا توڑ دے کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، مایا ممتا

نہ کھئے للچائیا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، نجہر جہرنا بوند سوانتی ناہی گول ٹپکائیا۔ شبد انادی دے سچّی ڈھنکار، انحد نادى ناد کر شنوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر اُجیار، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملنا دُھر دے سانجھے یار، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنا وکھاؤنا گہر بار، درگاہ ساچی مقامے حق پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرے ہوون سنت فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا نام دہیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شرع دے کٹ زنجیر، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ دھار کر تعمیر، محل اٹل اک سہائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ غریب، مانس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں نرگن سرگن دے ترتیب، حکم اپنا اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرے سارے ہون عزیز، اعظم اکو تینوں سپس نوٹیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی مانو ذاتی اندر تیرے پیار دی ہوئے تمیز، غربت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درس نور نورانہ بنا ہووے جگت دی دید، دیدہ دانستہ نرگن نرگن نظری آئیا۔

* ۲۲ بھداروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ٹھٹھیاں ضلع امرتسر بنسو دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے دُھر دے ماہی، مہربان محبوبا تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد جگ چوکر تیری سچّی شہنشاہی، شاہ سلطان دو جہان تیری وڈ وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے خالی جھولی تیرے آگے ڈاہی، وست اتول اٹل دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہ کیرپا کرنی میرے آگے ماہی، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن دھار ستگر میری کٹ جدائی، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے اُتے نرگن داتے آؤنا چائیں چائیں، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ میں نردھن ہو کے رہی دھیائی، دھیان تیرے چرن رکھائیا۔ میرے اُتے نگاہ مارنی تھل اسکاہی، سمند ساگراں پھول پھلائی۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار گنٹ اندھیرا گیا چھائی، ست سچ نور جوت نہ کھئے رُشنائی۔ میرے پر پُرکھ مانس تینوں گئے بھلائی، بھوچ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا شرع بنی قصائی، دھرم دی دھار قائم رہن کھئے نہ پائیا۔ اج نگاہ مار لے

دوس دہاڑا تک لے بائی، بائبل وچ یسُوہ گیا سمجھائیا۔ محمد کہہ میرا آوے نور الہی، امام اماما اگم اتھاپیا۔ جس دی یاد وچ صدی چوڈھویں بھجے واہو داہی، دوس زین اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا انتشکرن تک خیال، بُدھی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میں چار جُگ دی سیوا کردی ہوئی بے حال، پہل ہو کے رہی کُرائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ تیرے اوتار پیغمبر گُرو رہے میرے نال، سرگن اپنا رُوپ وکھائیا۔ شستر تیر کمان کھنڈے چُکدے رہے ڈھال، شترُوآں والا رُوپ بدلایا۔ میں کھیل تیرا تکدی رہی کمال، کامل مُرشد کی تیری بے پرواہیا۔ انت میرا اک سوال، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے چار جُگ میں رکھدی رہی تیری اڈیک، زرگن داتے دھیان لگائیا۔ انت ویکھ کلجگ زین اندھیری تاریک، نو ست دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو رہیا نہ کوئی نزدیک، درگاہ ساچی سچکھنڈ تیرے آسن گئے لگائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ بن رسنا جہوا نیکے چیک، رو رو دیاں دہائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری آکے کر تصدیق، شہادت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میں آد جُگاد تیرے ستھر لٹھی، سیج سہنجنی اک ہنڈھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ تیری کتھا کہانی کتھی، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ انت اخیر بے نظیر مینوں کوڑی کِریا رہی متھی، متھن کلجگ رہیا کرائیا۔ کوڑ کُریارا جگت جہان چلے رتھی، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ تُوں کِریا ندھان پُرکھ سمرتھی، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے ہتھو ہتھی، جو گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ میرا لیکھ بدل دے مستک متھی، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ تیری پچھلی کہانی میتھوں جائے نہ کتھی، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا بن جا سنگی سکلا، صاحب اک اکھوائیا۔ مینوں بیو کھلا دے اگلا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تُوں سوامی دُھر دا رنگلا، تیرا رنگ نور الہیا۔ کلجگ جیو جہان ویکھ لے کنگلا، وست نام ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ دو نیتر ویکھ لے اندھلا، نبج نین نہ کھئے رُشنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی اپنے انگ لا، انگیکار ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک کنت کنتوبل، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری بے پرواہیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی میرا اصل چُکا دے مؤل، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سچ دھرم دا بخش اصول، اصلیت قابلیت مانو ذاتی وچ ٹکائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کر دے جو پیغمبر دے کے گئے رسول، صفتی ڈھولے الفیے نال گائیا۔ تُوں نرگن داتا میرا کنت کنتوبل، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ ست ستوادی میری ترسنا جائیں نہ بھول، اہل تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ میں تیرے پیار مُحبت والا نو کھنڈ ست دیپ پنکھوڑا لوں جھول، ست ستوادی برہم برہمادی ہلارا دینا لگائیا۔ ساچا نام دُھر سندیسہ دینا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو گُر اوتار پیغمبران رکھی اچھیا، نرگن نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ سچکھنڈ نواسی ست دھرم ست وست دی پا دے بھچھیا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پلُو نو کھنڈ ست دیپ تیرے قدماں وچ وچھیا، جس دی کتی نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہان سری بھگوان جگ نیتر کسے نہ دسیا، لوچن ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جس سرشٹی تُوں تُوں آد جُگاد بنایا مٹھیا، اپنا کھیل کھلایا۔ میرا چوتھے جُگ کلجگ لہنا دینا پورا کر دے حصیا، ہستی دے مالک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ آہ ویکھ لے دُھر فرمانا گوہند والا میرے کول لکھیا، جس دا حرف حرُف نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل ہونا انڈھیا، انڈھ اپنا پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں شہنشاہ سورا سرگ، در تیرے آس رکھایا۔ میری دھار کوڑ کڑیاری نالوں کر الگ، ڈوری تند رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی بدل دے دین دنی

دے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا ترے گن اتیتے بُجھا دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ تیری سرن سرنائیا سچ سوامی جاواں لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ جیو ویکھ لے پیڑے بگ، بگڑے بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ میں چاہندی میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو دوس دہاڑا تک لے آج، زردھن ہو کے منگ منگائیا۔ ٹوں مالک خالق غریب نواز، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھردرگاپیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا ایکو ایک سماج، دوسری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن میرا انت سوار کاج، کرنی دے کرتے تیری بے پرواہیا۔ ایکنکار میری رکھنی لاج، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ آد زرنجن جوتی جاتے جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے میرے اُتے لا دے بھاگ، سری بھگوان ہو کے دیا کھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میرا دیپک بُجھیا جگا دے چراغ، بن تیل باقی کھلا پاتی کر رُشنائیا۔ ستگر شبد ہتھ بھڑا دے واگ، وشن برہما شو جس دے حُکے اندر بیٹھن سیو کھائیا۔ اوتار پیغمبر تیرا اکو گاون راگ، راگ راگیاں اکو ڈھولا گائیا۔ دھرنی کہے میرے پت پرمیشور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرنائیا جاواں لاگ، دوسر ایشٹ سریشٹ دریشٹ وچ نظر کھئے نہ آئیا۔

۹۵۲

۹۵۲

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سُرین سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دی دھار دے پرساد، کِرپا ندھان ہو کے دیا کھائیا۔ جیہڑی وست ست ستوادی تیری اگم آد، انت مدھ میری جھولی پائیا۔ چار جگ توں وکھری بخش دے داد، اٹلی آپ ورتائیا۔ میں تینوں رہی ارادھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جن بھگتاں اندر ہو وسما، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں پردیوں وسرے کدے نہ تیری یاد، وچھوڑا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں مالک آئیوں اوتار پیغمبران گرواں بعد، دوہری کل ورتائیا۔ مینوں دینی سچ امداد، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے تیرا پرسادِ دھار اک دی دو، دو جہان خوشی منائیا۔ اپنا نام بھنڈار بخش
 دے سو، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ جن بھگتاں بخش لے دھر دا موہ، مُحبت اپنے نال ملائیا۔ نرگن داتا آپے ہو، جوتی جاتے ہونا سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ گھرت کہے میرا لیکھا نال الاہی نر، نور نورانہ
 دئے وڈیائیا۔ جو آسا منسا سب دی کرے پور، پور رہیا سرب ٹھانئیا۔ جو وسنہارا نیڑے دور، گھر مندر بیٹھا سوہیا پائیا۔ میری بینتی
 کرے منظور، آرزو اپنے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ وڈیائیا۔ پرساد کہے
 میری دو دو دھارا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پرہہ دا نرگن سرگن کھیل اپارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دا شبدی شبد للکارا، پن رسنا چہوا
 ڈھولے گائیا۔ جس دا امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، امیوں رس آپ چوائیا۔ جو جوتی جاتا کھیل کرے اپارا، اپرمپر سوامی اک اکھوائیا۔ کل کلکی
 لئے اوتارا، نہکلنکا ڈنک وجائیا۔ جس دا باون نال کھیل اپارا، دو سیر گھرت دئے سمجھائیا۔ جس دا تیراں سو ستاسی ریشیاں کیتا اشارہ،
 آٹا دو سیر ملایا۔ مٹھا رس بل پریم دی دھارا، نرگن سرگن نال جڑائیا۔ اشارہ دتا چار وید توں باہرا، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ جس
 ویلے کلجگ ہویا اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے بھنڈارا، وست ست نہ کھئے ورتائیا۔ اُس ویلے نہکلنک کل آئے
 چوویاں اوتارا، چوہیسا دھر درگاہیا۔ جوتی جاتا ظاہر ہووے دوبارہ، دوہرا ڈنک وجائیا۔ اُس دا لیکھ سمجھے نہ کھئے وچ سنسارا، بھیو
 ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ اُس دا سمت شہنشاہی لیکھا ہونا وچ گیاراں، پروشٹا بائی بہادروں نال ملایا۔ اس دا بن کے وید ویاس لکھارا، گرڑ
 پُراں وچ گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 پورب لہنا چکائے آپ ادھارا، اگلا لیکھا اپنے چرن رکھائیا۔

* ۲۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ہر سنگت جنڈیالا نوت *

نارد کہے دھرنیئے میں تیرے کول پُجا، جگت جہان دا پنڈھ مُکائیا۔ کیوں دھرم دا دیپک تیرے اُتے بُجھا، کلجگ کورُ اندھیرا گیا چھائیا۔ دھرم دی دھار وسدا دسے کوئی نہ جھگا، گرہ مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرنیئے تیرے نام دا مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی لیندے بُھگا، ٹکیاں قیمت رہے پائیا۔ پرم پُرکھ دا نام کرے کوئی نہ آگھا، آگھن آتھن پئی دُبائیا۔ ست دھرم دا سُجھے کسے نہ مُدعا، مُدتاں دا مالک نظر کسے نہ آئیا۔ تُوں نگاہ مار لے سوادھان ہو بسدھا، سُدھ اپنی لے پرگٹائیا۔ اوہ تک لے جو سندیسہ دے کے گیا مہاتما بُدھا، آپ اپنا دھیان رکھائیا۔ کلجگ انت دین دُنی شرع دا ہونا دھرم یُدھا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لہنا جگت انوکھا اولٹا، کرنی دے کرتے دیاں جنائیا۔ میرا خالی ویکھ لے پلڑا، پلُو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ میرا پیار ایکنکار تیرے در دوارے کھلڑا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پھڑا دے اپنا پلڑا، پلُو گنڈھ دینی بندھائیا۔ بے شک تیرا مارگ چار جگ تون ہووے اولٹا، اولٹری کار کھائیا۔ میرا وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پلڑا، پلکان دے پچھے بہہ کے درشن دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا سب تون وکھری، وکھریاں دیاں جنائیا۔ مان رہیا نہ تیری وڈیا اکھری، اکھڑ اکھڑ دین گواہیا۔ پوجا تک لے پانہن پتھری، اٹاں سیس نوائیا۔ گوبند دھار دسے لتھی کھئے نہ ستھری، یارڑے تیری سیج ہنڈھائیا۔ میں نیترواں زرگن دھار بنا اتھری، ہنچھوآں ہار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیئے کیوں رو رو ماریں چیکاں، دو جہان رہی سُنائیا۔ ویکھ لے تیرے پچھلے اُتے پرہو مارن والا لیکاں، پورب لہنا رہے نہ رائیا۔ جس دیاں اوتار پیغمبراں گرواں رکھیاں اڈیکاں، بھوکھتاں وچ آسا گئے رکھائیا۔ اوہ مالک خالق نیکن نیکا، نرویر ہو کے تیرا لہنا دینا دئے چُکائیا۔ بے شک دھرم دا پھل ہو گیا پھیکا، کلجگ کورُا ریٹھا دئے بھٹائیا۔ اُس دے وچ حق توفیق، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دیاں آد جُگاد ٹٹ سکن نہ کدے پریتاں، پریم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد

کہے دھرنیئے اوہ تک لے اکٹا باپ، پتا پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ میٹنا پاپ، پت پُنیت تینوں دئے کرائیا۔ جس آتم پر ماتم
 اکو دسنا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوہ کھیل کھلائے دیا کلمے لوک مات، ماتر بھومیئے تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ تُوں حُکم سندیسہ
 یاد رکھنا اج دی رات، رین بھنڑی نال ملائیا۔ ایہہ کوئی جگت جہان دی نہیں بات، باطن پردہ دتا کھلائییا۔ نارد کہے میں اُس دا کھیل تکیا
 اک اِکانت، اک اِکلا رہیا کرائیا۔ جس نے نو ست وندے پرانت، حصے دین دُنی پائیا۔ اوہ دیونہارا امرت بوند سوانت، امیوں رس اکٹا آپ
 چوائیا۔ سو انت دھرنیئے تیری پُچھے وات، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیئے نگاہ مار لے شاہو بھوپ اک راجا، جس دی رعیت دو جہان نظر کیسے نہ آئییا۔ جس نوں اوتار پیغمبران
 ماریاں آوازاں، سُنہپڑے نام کلمے والے سُنائیا۔ تیری آشا کھندی کلغی دھر اگے آجا، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ غریب نوازا،
 سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دھرنیئے تیرا پورا کرن والا کاجا، کرنی دا کرتا نور الاییا۔ اُس دا نور ظہور کھلیئے تک لے سمبل دیس
 دیس وچ ماجھا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا لہنا دینا نِرگن سرگن دھار دو دوآبہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں محمد
 کہا اوہ امام نور الاہ انت آوے صدی چوڈھویں وچ پنج آبا، آب حیات دیوے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا نال نہیں شرع والیاں کتاباں،
 کتب خانیاں باہر اپنا حُکم سُنائیا۔ اُس دا اکو جلوہ اکو ہووے محرابا، محبوب اکو سوہا پائیا۔ اکو سجدہ ہووے اکو ہووے آدابا، سیس
 جگدیش اک نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے کلجگ
 اتم بن جا منگتی، مانگتے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پچھلا لیکھا چھڈ دے پنڈتی، جگت نچھتر نہ کھئے چٹرائیا۔ اگلی منزل جانی لنگھدی، آگے ہو نہ
 کھئے اٹکائیا۔ اکو نام ندھانا جاویں منگدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاییا۔ تینوں بخشے دھار اگے گنگ دی، گنگوتری جس نوں سیس نوائیا۔
 تیری کار مکے رسنا جھوا والے دند دی، مکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر
 مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنی بدل وچار، وچرکے دیاں سُنائیا۔ ذرا اٹھ کے نگاہ مار، نو ست ویکھ وکھائیا۔ کھیل تک سچ
 سرکار، صاحب کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہویا ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جس نوں سجدے کردے پیغمبر گر اوتار،

ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ اوہ بھگت سہیلا بن کے میت مُرار، مِت پیرا اپنا رُوپ بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار دیا باقی کر اُجیار، اندھ اندھیرا رہیا مٹائیا۔ ہر بھگت سہیلے کر تیار، ترے گُن اتیتا اپنا رنگ رنگائیا۔ آپے گپت آپے ظاہر، آپے اندر آپے باہر، نرگن سرگن اپنا کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حُکم سنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے دُھر دا حُکم سناویگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ بھیو ابھید آپ کھلاویگا۔ دیوی دیو رُوپ بدلاویگا۔ رسنا جہوا نہ مُول بلاویگا۔ شو شوئے آپ اکھواویگا۔ وشن برہما شو اٹھواویگا۔ اوتار پیغمبر گرو نال ملاویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ پُرکھ بدھاتا ناؤں رکھواویگا۔ ستگر شبد شبد جگاویگا۔ تیرا نو ست دا پردہ لاہویگا۔ جنبو دیپ آپ وڈیاویگا۔ بھارت کھنڈ نور رُشناویگا۔ سمبل بہ کے سوہا پاویگا۔ دیا باقی اپنا آپ جگاویگا۔ کملاپاتی نور چمکواویگا۔ جن بھکتاں پُچھے واتی، سر سر اپنا ہتھ ٹکواویگا۔ ٹوں نگاہ ماریں بائی بھادروں راتی، ماجھا دیس آپ سہاویگا۔ کلمیئے بن اکھاں توں نو کھنڈ ماریں جھاکئی، تیرا لہنا دینا پورب دیوے باقی، باقاعدہ اپنا حُکم ورتاویگا۔ بے شک تیرا تن وجود خاکی، کنچن گرہ آپ سہاویگا۔ نارد کہے دھرنیئے میں اُس دی سناواں باقی، جو باطن اپنا بھیو چکاویگا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے لوک ماتی، مرٹو لوک ویکھ وکھواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیو سنگھ وشنوں بھگوان، اتم تیری پُچھے واتی، واتا ورن سریشٹ دریشٹ ویکھ وکھواویگا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سنتوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو مینوں پا دے اگتی بھکھیا بھکھی، بھیکھیا اپنی دیا کرائیا۔ آسا منسا پوری کر دے جو رکھی سپتس رکھی، اتری انتر دھیان لگائیا۔ تیری شبد دی دھار ستجگ جائے لکھی، لیکھ اگلا دے بنائیا۔ نو ست تیرے پیار دی ہووے سکھی، ذات ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی دھار ہووے تکھی، شستر گھائل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا

پیار آپ بندھائیا۔ دھرنی کہے میرے نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے دھرم دا دے اُپدیش، اُپنشدان دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا دو جہاناں اُکو ہووے سندیس، سندھیا سرگھی اُکو نام دھیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کلیش، کل کلکی اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ تیرا شبد دس دسمیش، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں دھرم دی دھار در تیرے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں پورب ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے بنک دوار سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے دھرم گوسائیا، گہر گور تیری سرنائیا۔ میں تکیاں تیریاں بے پرواہیاں، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میریاں چاروں گنٹ دہائیاں، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ میرے تے کلجگ دھار مانو ذاتی بنی روپ قصائیاں، شرع شرع سنگ رلائییا۔ تیرا ناؤں بھل گیا ہندسہ اک اکائیاں، زیرو صفر کم کیسے نہ آئییا۔ سچ پریت مُحبتاں دسن مؤل نہ لائیاں، پیار وچ نہ کھئے سہائیا۔ میں کوک سناواں کڈھ اُچیاں باہیناں، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا بنک دوارا تیرا ہووے چرن، ہٹ بازار اُکو نظری آئییا۔ جگت جہان ملے سرن، سوامی دینی مان وڈیائیا۔ ست سچ دا میرا ہووے پرن، پرا پسنتی مدھم بیکھری مل کے وجے ودھائیا۔ میں تیرا منگیا اُکو درن، دردی ہو کے درد لینا ونڈائییا۔ میں کلجگ کوڑی کریا نال لگی سرن، اگنی اگ دینی بھجھائییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار لاؤنا اپنے لزن، کئی کئی نال بندھائییا۔ میری آشا توں میرا میں تیرا تیرا ڈھولا لگی پڑھن، سوہنگ شبد شبد جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے اُتے لیکھا پورا کرنا سیس دھرن، تن وجوداں ویکھنا چائیں چائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش اگم پیار، پریم ہو کے دیا کھائییا۔ دیا باقی کر اُجیار، کھلاپاتی ڈگمگائییا۔ ساچے شبد دی دے دھنکار، انحد نادی راگ سُنائییا۔ دھر دا امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تے تے بھجھائییا۔ راتی سُنائیاں دے دیدار، دے جاگدیاں لینا

مِلاٹیا۔ اٹھے پھر رکھنا خبردار، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا نام لَین اچار، ڈھولے گاؤں تهاؤں تھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکدار، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ میری بینتی تیرے درے دربار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے جو تیرے پچھے پچھے پھردے، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ مان دے دے گھر تھر دے، سچکھنڈ نواسی ہونا آپ سہائیا۔ نچھر جھرنے رہن جھردے، امرت رس جام پیائیا۔ مان بخشنے ڈھر دے پر دے، پییا پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے نال آد جگاد رہن ملدے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ پردے لائے بجر کپاٹی سیل دے، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو بھگت سہیلے تیرے ساجن، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ تُوں شہنشاہ غریب نوازن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ داتا دانی ڈھر دا راجن، وست امولک دینی ورتائیا۔ انت سوارنا سب دا کاجن، کرنی کرتے اپنا سنگ نبھائیا۔ دیناں دردیاں دکھیاں سُنیں آوازن، سچکھنڈ نواسی لے انگریائیا۔ ویکھیں جن بھگتاں نال سودا کریں نہ وانگ مہاجن، دھرم دی دھار دھرم لینا پرگٹائیا۔ دوس زین پن رسنا جہوا تینوں سارے ارادھن، پردے اپنا آپ دینا ٹکائیا۔ تُوں صاحب سوامی موہن مادھو مادن، مدھر ڈھن دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں ڈرمت میل دھونا داغن، دغا فریب انتر رہن کھئے نہ پائیا۔

۹۶۰

۹۶۰

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر تیجا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہ چرن کرو نمسکار، ست دھرمیوں سچ دیاں سنائیا۔ بنا دھوڑی توں مستک لاؤ چہار، ٹکے اکم نام رمائیا۔ انتشکرن کرو پیار، پردے ہر وسائیا۔ مانس جنم لو سوار، چوراسی پھاسی گل لو کٹائیا۔ جنم جنم دا قرضہ لو اتار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ سچ دوار منگو گھر بار، گرہ اکو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ

آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ آگے کرو ارداس، بینتی دھرم دھار جنائیا۔ سد رہنا ساڈے پاس، پرہہ منسا پور کرائیا۔ پنچ وکار کرنا ناس، دکھ دلدران ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لاؤنا سواس سواس، پون پونان وچ سہائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ پرتمھی آکاش، گگن گگنتران پنہہ مکائیا۔ اکو جلوہ تکیئے تیرا نور پرکاش، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ساڈا بنیا رہے وشواس، جگت وشیاں وچ نہ کھئے رڑھائیا۔ منوا من نہ ہووے بدمعاش، بدی اندرون باہر کڈھائیا۔ اتم ساڈی لیکھے لاؤنی لاش، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈا لیکھے چکاؤنا شنکر نالوں کیلاش، کلادھاری کل کلکی اپنے گرہ دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد جن بھگتاں ول مار لے جھاکی، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ میرا سنیہڑا بنا قلم شاہی دی پاتی، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تون شاہ سلطانا کھلاپاتی، پتت پاؤن اک اکھوائیا۔ ہر سنگت تیرا سنگ رکھایا سولان راتی، سولان کلا کرشن دئے گواہیا۔ اتم دھار بنے تیرے جماعتی، سوہنا سکلا سنگ بنائیا۔ سب دا سینہ ٹھنڈا رکھنا چھاتی، کلجگ اکن نہ کھئے تپائیا۔ تون آد جگاد پت ماتی، ہرجن اپنی گود ٹکائیا۔ امرت بخشنا بوند سوانتی، امیوں رس آپ چوائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا ذات پاتی، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد جن بھگتاں بخش دے خوشیاں، خوشحالی وچ وڈیائیا۔ منزلاں دس دے اچیاں، اچ اگم بھیو کھلائییا۔ تیرے نال لگیاں رہن رچیاں، پریتی سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ آتما انتر رہن سچیاں، سچ سنجم اک سمجھائیا۔ جو تیرے پیار وچ کدے آئے بتیاں، بتخانیان کریں صفائیا۔ سچ دیاں سہنجنیا ہون رتیاں، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پورب پریتاں گنڈھنیاں ٹٹیاں، آگے سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ سب نون خوشیاں وچوں خوشی پیار وچوں دینیاں چھٹیاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان میریاں پوریاں کرنیاں جن بھگتاں نال ملا تئیاں، توٹ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مودھل ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گرہ * ❁

بہادروں کہے میرا دوس دہاڑ چو بیسا، چار جگ توں باہر ایکنکار دئے درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر میں کھیل ویکھدا رہیا بیس بیسا، سرگن سرگن وجدی رہی ودھائیا۔ میں لہنا دینا تکدا رہیا اک نو دی دھار اُنسا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگنوت کی کھیل کرے جگدیشا، جگدیشر دُھردرگاہیا۔ جس دے سچکھنڈ دوار چہتر جھلے اگئی سیسا، دو جہان نوجوان سری بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دا اکو نام اگئی اکو حکم حدیثا، بن اکھراں حرف حرُوفان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ بہادروں کہے میرا ستگر صاحب سوامی آد، پُرکھ اکالا دین دیا لا آپ اکھوائیا۔ جو کھیلے کھیل جگ جگاد، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا شبدا اگئی ناد، بن تند ستار سُنائیا۔ جس دا حکم ورتے برہم برہماد، برہمانڈ اپنی کار کھائیا۔ سو دیونہار نرگن دھارا اپنی داد، وست امولک اگم اتہاہ آپ ورتائیا۔ جس کارن دھرنی دھرت دھول دھول رہی ارادھ، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی قدرت تیرے انتشکرن ہویے وساد، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ جس نوں سب نے کہا موہن مادھو مادھ، آد نرنجن درد دکھ بھے بھنجن ہر کرتا اک اکھوائیا۔ دھرنیے تیرا وڈ وڈ کرے بھاگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی سرن سرنائی اکو گئی لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانو ذاتی انتشکرن شبدا دھار دئے ویراگ، ویری پنچ پرپنچ اندروں باہر کڈھائیا۔ ہنس بڈھی بنائے پھڑ پھڑ کاگ، مانک موتی نام چوگ چکائیا۔ آتم جوتی بلے چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ نرگن دھار ہو تیرا دُرمت میل دھووے داغ، نو ست کرے صفائیا۔ کلجگ ساڑ نہ سکے تینوں ترے گن مایا آگ، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بہادروں کہے دھرنیے پُرکھ اکالا اگمڑا تک، بن نیتر لوچن نینان دھیان لگائیا۔ جو تیرا جوتی جاتا ہو کے دیوے حق، حقیقت دا مالک بے پرواہیا۔ دین دنی دے اندروں من کلپنا میٹے شک، شکوے سارے دئے چکائیا۔ جس دی آشا اکو رکھ کے گیا اناالحق، حق حق دی آواز اُٹھائیا۔ اوہ پاربرہم پت پریشور سد انتھک، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا کور کور یارا کلجگ دھاگا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، ہٹوانا بنے دُھردرگاہیا۔ توں ست سچ دا لاہا لینا

کھٹ، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں گگن گگنتران تیرے اُتے آوے ٹپ، ٹاپوآں دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ تیرا
 صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تے تپ، نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا لیکھا نال ملائیا۔ توں خوشیاں وچ اکو ڈھولا گاؤنا چپ،
 توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بہادروں کھے
 دھرنیئے پُرکھ اکال ہونے سہائی، سہاک ناک اکو نظری آئیا۔ جو مالک خالق نور الہی، پروردگار حق گوسائیا۔ تیرا لہنا دینا دئے چُکائی،
 چوتھے جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر کر کے گئے شنوائی، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ سو خالق ہو کے ویکھے بن بن ماہی،
 مہربان اپنی دیا کھائیا۔ توں کوک پکار کر کر کے اُچیاں بانہی، جگت جہان باہر سُنائیا۔ اوہ امام اماما شاہ شہانہ اگم اتھاپی، خود مالک اک
 اکھوائیا۔ جو تیری انت کنت بھگونت کٹنہار جدائی، وچھوڑا کلجگ نالوں کرائیا۔ ستجگ میلہ میلہ سہج سہائی، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔
 نرگن نور جوت کرے رُشنائی، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بھگت سنت صوفی گرمکھ گرمکھ لے اُچائی، دھرنیئے دھولے تیرے اُتے دئے وڈیائیا۔
 توں اُس صاحب دے چرن دھوڑ خاک رمائیں، ٹکے لاویں چائیں چائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکرئی نرگن دھار سرگن سب نے متیا
 ماہی، محبوب اک اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے تهاؤں تھائیں، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ سچ حکم اک سُنائیا۔ دین دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ کال مہاکال آپ
 بلائیا۔ تیری پوری کرے گھال، کیتی سیوا جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑ پھل جھاڑ کے ڈال، پت ٹہنی ستجگ آپ مہکائیا۔ دھرم دی دھار
 تینوں بنائے دھرمسال، سچ دوارا اک وکھائیا۔ مانو ذاتی چاڑھ کے رنگ لال، لال گلالے آپ رنگائیا۔ آ کے ویکھے مُریداں حال، مُرشد
 ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دا لہنا دینا نال شاہ کنگال، اوچان نیچان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تینوں وست امولک دیوے نام دھن مال، اتول اٹل
 تیری جھولی پائیا۔ توں دھرنیئے رکھنی آپ سنبھال، سمبل بہہ کے کھیل کھلائیگا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 تیری سرت لے سنبھال، سر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے شاہو سؤرے سربنگی، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی میرے اُتوں لنگھی، کوئن کوٹ دھار اپنا پنڈھ
 مٹائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی میرے دُھر دے سنگی، سکے ساتھی ہر رکھوناتھی دیاں درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری پُشت
 ہو گئی ننگی، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پوتر جل رہیا نہ جمن سُرستی گوداوری گنگی، گوبند دھار کی تیری بے پرواہیا۔ موہ وکار
 کلجگ مایا داغ لگایا میری انگی، پت پُنت نہ کھئے بنائیا۔ جگت نیت رہین تیری سرشٹی ہوئی اندھی، نج نیت نہ کھئے کھلائییا۔ آہ تک لے
 میرے اُتے اوتار پیغمبران گرواں والی سندھی، وعدے بھوکھتاں والے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوتار پیغمبر گرواں دتا سندیس، پن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ مالک نر نرائن
 نریش، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو مہیش، دیوت سُر بیٹھن سیس نوائیا۔ سو سوامی انترجامی کلجگ اتم و سے
 سمل دیس، دیس دیسنترن پنڈھ مٹائیا۔ جو کوڑی کِریا تن ماٹی میٹے کلش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا یودھا اک گوبند دس
 دسمیش، دُولھا دُلارا اکو نظری آئیا۔ جس نوں سب نے مٹیا کیشو کیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو گر اوتار پیغمبران والیاں تک لے سندھیاں، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں
 والیاں ویکھ پابندیاں، شرع شرع ونڈ ونڈائیا۔ اپنیاں جگ چوکڑی دھار صدی سدھیواں ویکھ لے لنگھیاں، ستجگ تربتا دواپر کلجگ دئے
 گواہیا۔ میں بھکھارن ہو کے اکو منگ منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کوڑ کڑیاں دیاں میرے اُتوں میٹ تنگیاں،
 مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ من منسا تن وجوداں رہن نہ گندیاں، امرت میگھ دینا برسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم جنا کے چھندیا،
 سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ دئی دویت ڈھاہ دے کندھیا، ماتو ایکا رنگ رنگائیا۔ پرکاش کر دے نور الاہی چندیا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔
 سچکھنڈ دوار ایکنکار سدھیاں کر دے پگڈنڈیاں، ڈنڈاوت بندنا اکو اک سرنائیا۔ جگ جنم دیاں پریتاں جن بھگتاں تٹییاں جان گنڈھیاں،
 گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ میرا لہنا دینا تک لے ست دیپ نو کھنڈیاں، برہمنڈاں دے مالک دھیان لگائیا۔ تیری دھار توں

باہر پوجا ہووے کریاں جنڈیاں، پابناں پتھراں دین دُنی سیس جھکائیا۔ پنج تت وکارے بھیکھ وکھایا جگت پکھنڈیاں، نو دوارے واسنا نال رکھائیا۔ نجر جھرنا بوند سواتی دھاراں ملن کیسے نہ ٹھنڈیاں، ناہی کول نہ کھئے اٹھائیا۔ ست پیار بنا پرہو اتما ہوئیاں رنڈیاں، ہر کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میرا انت آخری کنارہ تک لے کلجگ کندھی آ، پتن گھاٹ دین دُنی پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اوتار پیغمبر گر مینوں دس کے گئے نشانیاں، نشانہ دین دُنی توں باہر لگائیا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال کرے مہربانیاں، مہبان بیدو جلوہ گر نور الہیہ۔ جس توں اوتار پیغمبران گرواں دتیاں سلامیاں، نو نو دنداوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگم اتھاہ نہکامیا، نہکامی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دیاں آد جگاد چار جگ دیاں کتھا کہانیاں، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ جس دا شبہ سندیسہ چارے بانیاں، پرا پسنٹی مدھم بیکھری سوپلے رہی درڑائیا۔ جو لیکھا جانے چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سیتج ویکھ وکھائیا۔ جو آتم پرما تم ہو کے کرے مہربانیاں، مہر مہر نظر اُٹھائیا۔ جو سرت شبہ کرے پروانیا، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سو دھرنئے کلجگ انت تیرے اُتے کھیلے کھیل مہانیا، مہا کتھ کتھ رکھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیوے دات مہانیا، وست امولک اک ورتائیا۔ لہنا دینا مکائے تیرے اُتے جیو پرانیا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ انت پرگٹ ہووے داتا گن ندھانی آ، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جو ایکا نام کلمہ کرے پردھانیا، نو ست وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آد جگاد شاہ سلطانیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ہرنام کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگونت کنت تیری اوٹ تکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی میری بینتی کریں پروان، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے آس رکھائیا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی شاہو بھوپ سلطان، شاہ پاتشاہ تیرا انت کہن کیچھ نہ آئیا۔ میں بھکھک

بھکارن ہو کے منگاں دان، داتے دانی میری جھولی دینی بھرائیا۔ پروردگار سانجھے یار میرا تیرے اُتے ایمان، دوجا ایشٹ نہ کھٹے رکھائیا۔ میں
 چاہندی کلجگ انت جن بھگت سہیلے میرے اُتے کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم آتم دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں لیکھے لاؤنا تن، ماٹی خاک دینی وڈیائیا۔ وسیرا رکھنا بن چھپری چھن،
 سچکھنڈ دوار دینا ٹکائیا۔ واسنا مُول نہ تکیں من، ممتا موہ جگت دینا چُکائیا۔ وست اموک نام ندھانا دینا دھن، اتول اٹل آپ ورتائیا۔
 مانس جنم چوڑاسی وچوں بیڑا دینا بنھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار چاڑھنا چن، جوتی جاتے اپنی کر رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے گرہ آپ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخشنا سچکھنڈ دوار،
 درگاہ ساچی دینی وڈیائیا۔ چرن پریت دے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ مانس جنم پیج دینی سوار، آون جاون لکھ چوڑاسی گیڑ کٹائیا۔
 ست سرُپی شاہو بھوپی ست میلنا جوت جوت زرنکار، زراکار اپنے رنگ رنگائیا۔ تُون شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جگ
 جگ بھگت سہیلے دینے تار، تارنہار تیری وڈیائیا۔ میں دھرنی دھول دھول مانگت ہو کے منگاں منگ در تیرے بھکار، بھکھک جھولی
 دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں آتم پُجے
 تیرے گرہ، مندر اکو سوہیا پائیا۔ جتھے ترے گن اتینتا زگن دھار رہے، تن وجود نظر کھٹے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جو ست سرُپ
 ہے، دوسر روپ نہ کھٹے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ دھرنی کہے میں
 بھگتاں خواہشاں نال پیاری، پریت تینوں دیاں جنائیا۔ تُون بخشنہار ایکنکاری، زرنکار تیری سرنائیا۔ تُون شاہو بھوپ سیکداری،
 پروردگار نور الایہیا۔ میری کلمیاں تون باہر پُکاری، پُنہ پُنہ کر کے سیس نوائیا۔ میرے شہنشاہ شاہ سلطان تُون داتا وڈ سنساری، بھنڈاری
 سنگھاری تیرے حُکمے سیو کمائیا۔ سچ وست دینی بن داتاری، داتا ہو کے دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ہووے تیرا میل، ملنی ہر جگدیش لینی کرائیا۔ میرے آد جگادی
 سجن سہیل، ساچے سنگی دھردرگاہیا۔ سد وسنہارا دھام نویل، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ تیرا آد جگاد اچرج کھیل، جگ جگ ریتی

چلی آئی۔ تیرا دیپک جگے بن باقی بن تیل، جن بھگتاں اندر ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائییا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں لیکھے لاؤنا جنم، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُجل کرنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں میٹنا بہرم، بھانڈا بہرم بھٹائییا۔ اپنی رکھنا سرن، چرنودک جام پیائییا۔ تُوں داتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے لگاؤنے اپنے لڑن، کئی گنڈھ نام والی پوائیا۔ اوہ تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائییا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وڑن، تھر گھر ملے مان وڈیائییا۔ تُوں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم مل کے وجدی رہے ودھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد کرنی کرن، کرتا پُرکھ پُرکھوتم اک اکھوائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر کرتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو کلجگ جیواں بُدھی کر بیک، ممتا موہ وکار ہنکار دے مٹائییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اکو بخش ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمائییا۔ آد جگادی برہم برہمادی تیرا روپ انوہا ایک، انک کل دھاری اپنا رنگ رنگائییا۔ ترے گن مایا لائے مول نہ سیک، اگنی تت نہ کھٹے تپائییا۔ آد جگادی بننا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائییا۔ لکھ چوراسی تیرے بیٹی بیٹ، پتا پوت لینا گود اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ جیواں دے دے شبدا بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائییا۔ ہر پردا تینوں لئے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائییا۔ تُوں میٹنہارا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائییا۔ شبدا اگنی سُنائے ناد، دُھن آتمک راگ درڑائییا۔ میرے موہن مادھو مادھ، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ ہرجن بھکت بنا لے اپنے سادھ، سادھنا وچ دے خلق خدائییا۔ جوتی جاتے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سُنائییا۔ میرے اُتے ست دھرم کر آباد، کلجگ کوڑی کِریا باہر کڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ کوڑ بوجھا دے آگ، ترے گن ایتے دے وڈیائییا۔ جیو جنت ہنس بنا کگ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ جگ، جاگرت

جوت جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ توں شاہو بھوپ سورا سربگ، شاہ پاتشاہ نور
 الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکہ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ جیواں دے دے
 نام ندھان، نراکھر دھار جنائیا۔ شاستراں توں باہر دے گیان، الفیے توں باہر دے سُنائیا۔ دھن آتمک ناد سُناسچّی دھنکان، انحد نادی
 ناد وجائیا۔ نجھر جھرنا بوند سوانت بخش پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی ہر پردے جوت جگا مہان، اندھ
 اگیان اندروں باہر کڈھائیا۔ منوآ من نہ رہے شیطان، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ نو دوار کرپا کرنی مہان، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ سچکھنڈ
 نواسی میرے دھر دے کاہن، رام راما منگ منگائیا۔ نور نورانے الاہی امام، عملان توں ربت تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم دا حقیقی سچ
 پیا دے جام، مستی نام خُماری دے چڑھائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے تیرا اکو نام کلمہ بھئے کلام، کائنات اکو اک پڑھائیا۔ اکو دین مذہب
 بھئے اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ پیغمبران دا پورا کر پیغام، جو سندیسہ دتا
 چائیں چائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نو نو پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان میرا انت کنت نو ست کر انتظام، دوسر تڈھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر گرانام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے کرپا ندھان شاہو بھوپ وڈ راجن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ ستگر شبد آد جگادی برہم
 برہمادی نرگن دھار ساجن، سگلے سنگی بھ رنگی تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو غریب نوازن، نوازش وچ سب توں سیس
 جھکائیا۔ کلجگ انت اخیر دھرم دی دھار بن گئی مہاجن، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ مایا ڈسنی ڈسی جائے ناگن، امرت وکھ روپ بدلایا۔
 سچ دا سچ سنے کوئی نہ نادن، دھن آتمک راگ نہ کھئے درڑائیا۔ پرتھی کہے میرا سوارے کوئی نہ کاجن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گوڑھی ستے
 نیند کلجگ جیو مول نہ جاگن، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیا۔ میرے انتشکرن آئے ویراگن، ویری باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہیو ساچی بخش دے دھوڑا، دھول لوں رمائیا۔ مینوں چاڑھ دے رنگ گوڑھا، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ تیرے پیار وچ مائو رہے کھئے نہ موڑھا، مۆرکھ مُگدھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا بخش دے نام سرورا، سرتی شبد وچ ملائیا۔ میری آسا پوری کر دے جو موسیٰ رکھ کے گیا اُتے کوہ طور، ثرت اپنی دیا کرائیا۔ جس کارن عیسیٰ بینتی کیتی منظورا مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو محمد نے تینوں تصور کیتا حضورا، حضرتان دے مالک نور الہیا۔ جو سندیس سنا کے گیا نانک دھار سورا، سو پُرکھ نرنجن دینی مان وڈیائیا۔ میں چاہندی تیرا اکو جوت دا ہووے نورا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ منوا من مائو ذاتی نہ پاوے فتورا، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہیو مینوں بخش دے نام خُماری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پریتی پریم بخش دے یاری، یارڑے ستھر تیری سیج ہنڈھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے پُرکھ ناری، نر نرائن اپنا نین اٹھائیا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکاری، نو نو لاگاں پائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا نہ کرے خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ تینوں سب نے مٹنا نہکلنک کل کلکی اوتاری، امام اماما نور الہیا۔ میں تیرے چرن دھوڑ مستک لاواں چھاری، ٹکے دھرم دھار رمائیا۔ سچ ایشٹ دی بناں پُجاری، پوجنیوگ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہیو مائو چاڑھ اگما رنگ، مائس مائکھ اپنا بھیو کھلائیا۔ نرگن دھار ہو کے اندر لنگھ، نور نورانے اپنا پنڈھ مکائیا۔ شبد ناد جتا دے بن رسنا جہوا دند، سروناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی پرکاش دے دے بنا سورہ چند، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی انتشکرن وچوں ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بہرم بھیو بھنائیا۔ خوشی کر دے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم پرمامت بخش انند، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ سرتی شبد اکو ڈھولا ہووے چھند، تون میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ آد جگادی برہمادی شبد انادی نرگن دھار ہو کے پا ٹھنڈ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جگ چوکرئی میری پچھلی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے میرے نو کھنڈ، ستان دیپاں پردہ آپ چکائیا۔ میرا کھیل تک لے وچ وربھنڈ، وربھنڈی میٹے کوڑ لوکائیا۔ میں اکو آشا وچ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میری سیج سہنجنی ماٹی

خاک کر پلنگ، سُکھ آسن پُرکھ ابناشن اپنا اک لگائیا۔ میرے سوامی انترجامی نرگن دھار مار کے آجا پندھ، دُور دُراڑے اپنا پینڈا آپ مُکائیا۔ ست ستوادی ستگر شبد نرگن دھار بنا سنبنده، نانا بدھاتا ہو کے آپ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کر دے پوتر گھر، گرہ سہنجنا دے بنائیا۔ امرت دھار بہا دے سر، سروور اکو اک جنائیا۔ تُوں مالک نرائن نر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میں مانگاں ٹھانڈا در، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیری سرن سرنائی جانا پر، پرا پسنتی مدھم بیکھری دا لیکھا دینا مُکائیا۔ میرے سوامی انترجامی مینوں دے دے اپنا اگتا ور، ور داتے ہونا سہائیا۔ کِریا ندھان ہو کے کِریا کر، میں کِریا ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ تیری سرن سرنائی لگ کے جاواں تر، تارنہار تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی اگتے ہر، ہر پردے انتر نرت نرگن تُوں ظہور جوت کر رُشنائیا۔

* ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رُوپووالی ضلع امرتسر گلزار سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں دھر دا آیا ہلکارا، پاتی پترکا بن اکھراں نال لیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اگم اتھاہ دتا اشارہ، بن نیتر لوچن نین سینت دتی لگائیا۔ ستگر شبد گردیو کیتا حق پیارا، حقیقت وچوں حقیقت دتی سمجھائیا۔ وشن برہما شو خوشیاں وچ کیتا مظاہرہ، سنساری بھنڈاری سنگھاری ڈھولے دتے گائیا۔ تیئی اوتاراں اکو مل کے لایا نعرہ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیغمبران بن قلم شاہی لیکھ وکھایا اپارا، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرو گردیو دسیا نظارہ، بن رسنا رس دتا چکھائیا۔ میں ہس کے کپا کی کھیل ہوئے وچ سنسارا، دین دنی کی وڈیائیا۔ جھٹ ستگر شبد کہیا تُوں دھرنی دھرت دھول دھول ویکھنا چار دیوارا، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ نو کھنڈ بھجنا وارو وارا، ستان دیپان پندھ مُکائیا۔ سمبل نواسی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا تیرا بنیا رہے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے میں

خوشیاں وچ سب نوں کیتی نمسکارا، دُنڈاوت بندنا سجیدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں سچکھنڈ وچوں ہویا روانہ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ جلوہ گر تک نور نورانہ، دو جہان ویکھیا تھاوں تھائیا۔ تھر گھر بہہ کے گایا ترانہ، چرن کول تیری سرنائیا۔ ستگر شبد اگم سنایا گانا، جس دی آد جگاد کرے نہ کھئے شنوائیا۔ وشن برہما شو ہویا مستانہ، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ میں ہس کے کہا لوک مات میں ویکھاں جگت جہانا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں چلیا بنا تن وجود، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا مالک اک محبوب، محبان پیدو نور الاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود، شاہ شہانہ ڈگمگائیا۔ میں لوآں پُریاں کر کے پار حدود، پورب پنڈھ لیا مکائیا۔ لوک مات آ کے ویکھیا موجود، موجودہ تکیا ڈھردرگاہیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا کرنی نیست و نابود، کل کلیش دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پُجا تیری دھرت، دھولے دیاں درڑائیا۔ آہ تک لے اوتار پیغمبران گروآں والی شرط، بن شرع دیاں وکھائیا۔ جس کارن پُرکھ اکال دین دیال آوے پرت، پت پریشور نور الاہیا۔ تیرا آد جگاد پورب لاہوے قرض، مقروض لہنا دئے چکائیا۔ تیری منظور کرے عرض، بینتی اپنے قدم رکھائیا۔ جگ بدلنا جس دا فرض، کلجگ کوڑا دئے مٹائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسچرچ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیری ضرور ونڈے درد، ڈکھیاں ہوئے آپ سہائیا۔ شرع چھری قتل کرے کھئے نہ کرد، قاتل مقول دا ڈیرہ ڈھابیا۔ یودھا سورپیر بنے مرد، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ ویکھ اگمی رُقہ، بن اکھراں لیکھ جنائیا۔ جس وچ کلجگ کوڑی کریا پینڈا مُکا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ اکو پریہو دا نام کلمہ ہونا دو ٹکا، نوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گائیا۔ صدی چودھویں اتم ویلا ڈھکا، محمد نین رہیا اٹھائیا۔ عیسیٰ لیکھا ویکھ لے چکا، چاروں گنٹ کُرائیا۔ موسیٰ تکے پنج تت کایا بُتا، بُتخاناں دھیان لگائیا۔ گوبند دھار کہے میرے پریہو سہاؤنی رُتا، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ کلجگ کھیلے کھیل ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ کلجگ جیو رہے کوئی نہ ستا، جگیاسواں دئے پلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے چٹھی دا اکٹا لیکھ، لیکھاری کاتب نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ پرم پُرکھ دا اکٹا بھیکھ،
 بھیکھادھاری ویس وٹائیا۔ جس دا روپ رنگ نہ کھئے ریکھ، تتوت نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا احوال لیکھ سکے نہ کھئے لیکھ، ورنن کر نہ کھئے
 درڑائیا۔ اوہ وقت سہنجنا کرے سمبل دیس، دیس دیسانترہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ دو جہاناں بنے نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال
 گوبند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکنے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیسا بیٹھن سیس نوئیا۔ اوہ آد جگادی برہم
 برہمادی شبد انادی رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوئیا۔ دھرنیئے توں اُس دے چرن کول ہونا پیش، پیشین گوئیاں پچھلیاں گود اُٹھائیا۔
 جس کلجگ کوڑی کیریا تیرے اتوں میٹنا کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ نریش، نر نرائن اک اکھوئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ایہہ چٹھی بڑی عجیب، جگت و دیا
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اس دے وچ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دی ترتیب، ستجگ تریتا دواپرکلجگ بیٹھے سیس نوئیا۔ ستگر شبد دی
 سارے کرن دید، دیدہ دانستہ ویکھ کے خوشی بنائیا۔ اوہ تیری آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری غفلت وچوں
 لکھ چوراسی کھولے نیند، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔
 نارد کہے دھرنیئے ایہہ رُکھ اکم اتہا، اکمڑے دتی وڈیائیا۔ جو مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جو تیرا لہنا دینا ویکھے تھاون تھان،
 تھان تھنتر زمیں اسمان پھول پھلائییا۔ اچے ٹلے پریت ویکھے تھل اسگاہ، جوہاں جنگلاں پردہ دئے اُٹھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ویکھے
 ہنس بڈھی کان، انتر نرنتر اپنا پھیرا پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے صفت صلاحی ویکھے ناں، ناؤں نرنکار کون دھیائیا۔ ساڈھے تین ہتھ
 مندر ویکھے گراں، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ انت کنت بھگونت تیرا حق کرے نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم دا مارگ
 دیوے لا، ستجگ سچ رنگ رنگائیا۔ دین دنی دا جھگڑا میٹے سور گان، پشوآن کھل نہ کھئے لہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سارے رسنا
 جہوا بٹی دند کرن واہ واہ، واہ واہ واپگرؤ تیری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا آپے کرے نیاں، نرنکار نرنکار اپنا حکم

ورتائيا۔ تیری انت آخیر بے نظیر لاشریک پکڑے بانہ، پروردگار سانجھا یار ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے تھل اسگاہ، زمیں زمان تیرا دھیان رکھائیا۔

* ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر سُرجن سنگھ، مہندر سنگھ، چن سنگھ دے گرہ *
 نارد کہے دھرنیئے میں گیا دیپ لکھن، بن قداما پنڈھ مکائیا۔ جگت جہان دی دھارا ویکھی سکھن، ست سروپ نظر کھئے نہ آئیا۔
 تت ورو لے کوئی نہ نام مدھانے مکھن، چھاچھ بھری دسی لوکائیا۔ میں جھٹ ہتھ اُتے ماریا ہتھن، تالی دتی لگائیا۔ بن رسنا جہوا کتھا لگا
 کتھن، ڈھولے اگم اتھایا۔ پُرکھ اکال نوں لگا دسن، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ چاروں گنٹ لگا نسن، بھجیا واہو داہیا۔ جگت اندھیر
 دسیا مسن، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے میں گیا دیپ کروچ، کلادھاری کی کھیل وکھائیا۔ بن سہارے گیا پہنچ، پنجاں تتاں بن اپنا پنڈھ مکائیا۔ میری عقل بُدھی دی رہی
 کوئی نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جھٹ فریانا وچ میری انتشکرن پرگٹی اگٹی لوچ، لوچن نین دتا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پہنچیا دیس پُشکر، اگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔
 نرگن دھاروں آیا اتر، جمن والی کھئے نہ مائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے پتر، پتا اکو اک جنائیا۔ میں مار کے چکر کیتا شکر، شکرانے وچ سیس
 نوائیا۔ جان نگاہ ماری چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نکر، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہ سارے پرہ دے نالوں مانو ہو گئے نکر، پریتی وچ نہ کھئے
 سہائیا۔ جھگڑا تکیا ان دانہ نکر، ٹکڑیاں وچ دسی خلق خدائیا۔ مانو ذاتی روپ دھریا پُچڑ، قصائی قتل گاہ اپنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں آیا دیس جنبو، دیپ دیپاں دھیان
 لگائیا۔ مانس ذاتی انتشکرن لگیا ویکھیا لبو، کلجگ اگنی اگ تپائیا۔ جھٹ مینوں اشارہ دتا کیلاش اتوں شنکر شنبھو، شو جی رہیا
 درڑائیا۔ میرا حکم سندیسہ اگمڑا جس نوں سُن کے نو ست سریشٹی دریشٹی اندر کنبو، تھر تھراہٹ وچ دسے لوکائیا۔ کیسے نظر نہ آئے دین

دِیال دینا بندھو، بندگی وچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکیا بہرم دا دِسیا کندھو، بہانڈا بہرم نہ کھئے بہتائیا۔ جھٹ مینوں یاد آ گیا کی بھارت
 وچ لہنا دینا ستگر ارجن نال چندو، چند ستار نشان محمد دئے گواہیا۔ بھارت کھنڈ کی حکم سندیسہ دھر دا شبد ونڈو، وست کون ورتائیا۔
 کِس بدھ پُرکھ اکالا دین دِیالا دین دُنی نوں دنڈو، دنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں کون دھار آتم پرما تم گنڈھو، سرتی شبد شبد
 جڑائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پاوے ٹھنڈو، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سندھ سنڈو، گہر گمبہر ہپئے سہائیا۔ ہرجن سنت
 لگائے انگو، انگیکار آپ اکھوائیا۔ کی لہنا دینا ماتا گجری نال گنگو، گوبند کی حکم سمجھائیا۔ کیہڑا ڈھولا گیت کون گائے چھندو، کون نام
 وڈیائیا۔ کِس بدھ جھگڑا مکننا بودی دھار جنجھو، جگت اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میرا بن نیتراں وگ گیا ہنجھو، نیناں چھپر لائیا۔ میں
 نگاہ ماری ماتو ذاتی تت پنجو، پنچم شبد نہ کھئے شنوائیا۔ بن ستگر کِریا پار کون لنگھو، ونجھ مہانا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ پھیر ویکھیا صدی
 چوڈھویں انت اخیر دِسیا کندھو، کندھی گھاٹ بیٹھے سارے نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پُجیا دیس سلمل، دیپ دیپاں دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری گھڑی پل پل، پلکاں دے پچھے دھیان
 لگائیا۔ سمنڈ ساگر تکیے جل تھل، مہینل ویکھیا چائیں چائیا۔ کوڑ کڑیاری وچ سنسار گیا رل، تن وجوداں اندر ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا سب نوں
 رہی چھل، کلجگ اچھل چھل روپ بنائیا۔ کایا کھپڑا تکیا بنیا جھل، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بھاگ لگا دِسے نہ کایا ماٹی کھل، تن وجود
 وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جدھر تکیا پنچ وکارا دل، دلدری دِسی خلق خدائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ایہہ مسلہ ہو سکے نہ حل، حالت سکے نہ کھئے
 بدلائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری ویکھ لے کل، کلکاتی اپنا روپ بدلائیا۔ جس نے بنا شکتی توں دھاریا اپنا بل، بلدھاری ہو کے کھیل کھلائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پُجیا دیپ سان، ستگر
 شبد دتی وڈیائیا۔ میں ویکھیا جیو جگت انسان، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ شرع ہوئی شیطان، روپ اپنا گئی بدلائیا۔ کیسے نظر
 نہ آئے گوپی کاسن، رام راما روپ نہ کھئے سہائیا۔ دھرم رہیا نہ کوئی ایمان، عملاں وچ نہ خلق خدائیا۔ سچ کرے نہ کھئے کلام، کائنات پئی
 دُہائیا۔ مینوں پھیر اشارہ دتا دھر امام، بن جبرائیل وہی دتا سُنائیا۔ ناردا ویکھ لے کھیل تمام، طمع لالچ وچ دِسی لوکائیا۔ کوڑی کِریا کیتی

غلام، زنجیر سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اکِ گوسائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے میں تکیا دیپ کُشا، کچھ تینوں دیاں درڑائیا۔ میں چار جگ دا پُرانا پنڈت میتھوں پُچھ لے پُچھاں، بھیو اگلا دیاں چُکائیا۔ بے
 شک جگت جہان دھرم نالوں رُسا، سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے انتر ویکھ نی آیا غُصہ، غُربت نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دا تکیا
 اندروں باہروں جُسا، ضمیر ویکھی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔
 نارد کہے دھرنیئے تیرے ویکھے دیپ ست، ست ستوادی دتی وڈیائیا۔ پیار ملیا نہ کتے برہم مت، پاربرہم رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا پیا پنج
 ت، تتوت کرے لڑائیا۔ نو ست ایلے دین دنی دی رت، رتن امولک ہیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ قائم رہی کیسے نہ پت، پت پرمیشور ملن کھئے
 نہ پائیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ یت، ست سنتوکھ وچ نہ کھئے سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سب دی جاننہارا مت گت، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اکِ سہائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں دیاں تیریاں
 ویکھیا تھ، بھجیا واہو داہیا۔ ست سچ منارا گیا ڈھٹھ، چوٹی جڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں مانو تکیے اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اٹھ،
 ۹۷۵
 زرگن سرگن دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کیتا اکٹھ، چاروں گنٹ اپنے ناچ نچائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، چرچاں
 چراگاہاں رہے گر لائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ ہٹ، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ جوت پرکاش ہوئے نہ لٹ لٹ، اندھ اگیان نہ کھئے چُکائیا۔ نارد
 کہے دھرنیئے تُوں اپنی کروٹ وٹ، پاسا دین دنی نالوں بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار تیرے اُتے آوے جھٹ، جھٹکے
 حلالی والے ویکھے تهاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دی ڈوری دیوے کٹ، ٹٹی پھیر نہ کھئے گنڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دنی دویتی میٹے
 بیٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ انتر نرنتر اپنا آسن لائیا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے میں ستّ دیپ پُجا، پوجن یوگ پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جدھر نگاہ ماری بھاؤ اندرون دسیا دوجا، دویت وچ خلق خدائیا۔ نیتر کھول کے تکیا مینوں نظر آیا کلجگ چوٹھا جگا، اپنی لئے انگرائیا۔ پھیر حکم سُنیا ستگر شبد بھیو سمجھ لے گجھا، جس دا راز اور نہ کھئے کھلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے آگھا، دو جہان نوجوان اپنا حکم ورتایا۔ سندیسہ سُن لے جو دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں باہر درڑایا۔ جو اشارہ کیتا کرشن یدھشٹر کلجگ کوڑی کریا دا ہووے یدھا، یدی اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے پھیر میں خوشی وچ ٹپیا کُدا، قدرت دا مالک ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں ستّ دیپ آیا تک، تقویٰ حق نہ کھئے رکھایا۔ میں حکم سُنیا واحد یک، لاشریک پروردگار کی درڑایا۔ مینوں دین دنی اُتے اتر پیا شک، شکوہ ہویا خلق خدائیا۔ کیسے نون مالک محبوب ملیا نہیں حق، حقیقت دا راز نہ کھئے کھلایا۔ میں پھیر پھڑ کے اپنا نک، لکیر زمیں اُتے کھچایا۔ جان نگاہ ماری مینوں لیکھ دسیا جو محمد وعدہ پگ، صدی چودھویں نال رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ کرن گریہ زاری، بن نیناں نیر وبائیا۔ اچی کوکن کرن پکاری، دروبی تیرا نام خدائیا۔ ساڈی تک لے بے قراری، قراراں والیا دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر گُر تیرا دے کے گئے سہاری، سہاک نائک اکو نظری آئیا۔ سری بھگونت ساڈی پا ساری، مہاسارٹھی ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ تون یودھا سورپیر بلی بلکاری، بلدھاری اک اکھوایا۔ ساڈے اتوں صفحہ میٹ گڑیاری، کوڑ کُٹب دا ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا اکو نام ہووے جیکاری، ڈھولا سوہلا اک درڑایا۔ اکو شبد ہووے تیرا سیکداری، دوسر سیس تاج نہ کھئے وکھایا۔ تون شاہو بھوپ سیکداری، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں کل کلکی تیری آئی واری، کل کلیش میرا دینا گوائیا۔ ستّ دیپ کہن ساڈی پُنہ پُنہ نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ تون زرگن نور جوت اجیاری، امام اماما اپنا روپ درسائیا۔ ساڈے اتوں کوڑی کریا میٹ خواری، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ ویکھے میں آپ، بن نیتر لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ سارے دُکھ وچھوڑے وچ رہے کانپ، کلجگ کوڑی
کریا کیتی دُہائیا۔ برہوں وچ کہن ساڈا لیکھا مُکا اگتی باپ، پتا پُکھ اکال تیری سرنائیا۔ مایا متا موہ وکار میٹ دے تاپ، اگنی ترسنا نہ
کھئے تپائیا۔ آتم پرما تم سب دا اکو کر دے جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نو ستّ میٹ دے پاپ، پتت پُنت کر لوکائیا۔ تیرا کھیل تکیئے
بہُ بھانت، انک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ ساڈے اتوں میٹ اندھیری رات، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین
مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ اپنا لیکھا پُورب ویکھ لے کھات، کھاتیاں وچوں پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ دی آشا پُور کرائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ رہے پُکار، پُنے پُنے سیس نوئیا۔ پُکھ اکالے پاؤنی سار، مہاسارتھی تیری
سرنائیا۔ اسیں ہوئے بڑے دُکھیار، دُکھی ہو کے رہے جنائیا۔ دھرم دا ربیا نہ پرچار، پراچین دا لیکھا سارے گئے مُکائیا۔ جدھر تکیئے
ہاباکار، ہوئیاں بھری لوکائیا۔ کلجگ کوڑ کرے وبھچار، گکرماں وچ خلق خُدائیا۔ تیرا نام سُنیئے نہ ستّ جیکار، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔
اسیں تیرے آگے کریئے گریہ زار، رو رو دیئے سُنائیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکلنکا نُور الاہیا۔ تیرے چرن کول نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ
سیس نوئیا۔ پُکھ اکالے دین دیا لے پا سار، ستگر ہو کے ہو سہائیا۔ تیرے سب کجھ اختیار، مختیار گر اوتار پیغمبر نال ملائییا۔ جوتی
جاتے پُکھ بدھاتے دے دیدار، نُور نُورانے کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پُور
کرائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ ماردے کوک کوک ہاکاں، اچی اچی رہے سُنائیا۔ ستّ دھرم دا کھول پرہو تاکا، پردہ پردیاں وچوں
اُٹھائیا۔ ستگر شبہ پرسدھ کر دے کاکا، کائنات دا مالک اک بنائیا۔ تیرے نام کلمے تُوں مار سکے کوئی نہ ڈاک، چوری نظر کھئے نہ آئییا۔
تیرے کول ساڈا آد آد دا خاکہ، ستّ دیپ رہے سُنائیا۔ تُوں مالک خالق شوہر بانکا، باقاعدہ حُکم ورتائیا۔ رُوچ بُت تن وجود کر دے
پاکا، پتت پُنت آپ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ساڈے اُتے رہے نہ ساتا، ستّ دھرم دینا پرگٹائیا۔ اوہ ویکھ لے عیسیٰ دھار کی کہے کلاکا،

کل اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان،
تُدھ بِن پردہ سکے کوئی نہ ڈھاکا، اوڈھن سِیس جگدیش نہ کھئے ٹکائیا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ میتیاں کہاراں ضلع امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ مارن چیکاں، چیک چہاڑا دو جہان رہے سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اتوں دین مذہب میٹ
دے لیکاں، شرع شریعت ماٹی خاکی پنج تت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا تیرے وچ حق توفیقا، طرفداری ایکنکاری اک
اکلے دینی مٹائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے جھگڑا پیا مندر مسیتاں، شودوالے مٹھ کجے رہے کُرائیا۔ میں چاہندا ستجگ دیاں دھرم دھار
چلا دے ریتاں، ریتیاں دُھردرگاہیا۔ آد جگاد پتت پُنیتا، پاون باون روپ الاہیا۔ میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا رام نوں سینتا، سرتی
ست ستواد درڑائیا۔ کرشن رادھا کہا کی کھیل کرے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی کی درڑائیا۔ کی اشارہ کیتا ارجن لکھن لگیاں گیتا، گوہند
بھیو ابھید کھلائیا۔ کی پیغمبران دتیاں نصیحتاں، موسیٰ عیسیٰ کی ودیائیا۔ کی نانک گوہند کیتیاں تاکیداں، حکم حکم نال جنائیا۔ کلجگ انت
سب نے اکو پُرکھ اکال دیاں رکھنیاں امیدان، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تیرے ستّ دیپ پاؤیندے رولا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ساڈا پروردگار سانجھا یار آوے مؤلا،
مہربان محبان بیدو نور الاہیا۔ زرگن دھار پورا کرے اقرار قولا، گول نیناں اپنا بھیو کھلائیا۔ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھولا، دھرم
دی دھار اک سمجھائیا۔ مانو ذاتی بھیو کھلائے پردہ اوہلا، تن وجوداں اپنا کھیل سمجھائیا۔ شبدي دھار سچ سچ سُنائے بولا، کلمہ کائنات
درڑائیا۔ اک دروازہ غریب نوازا ستّ سچ دا ہووے کھولا، نو ستّ وجدی رہے ودھائیا۔ منوا من پائے نہ رولا، بڈھی کاگ وانگ نہ کھئے
کُرائیا۔ سب دا مالک سوامی اکو ہووے ڈھولا، ڈھول ماہی اکو نظری آئی۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو بنیا رسیا گولا، ستجگ تریتا
دواپرکلجگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ

کردے ہاہکار، ہوئیاں وچ ڈہائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ مہربان ڈھر دے پروردگار، یامین تیری بے پرواہیا۔ نو ست ساڈی ویکھ دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، اتر پورب پچھم دکھن نہ کھئے ژشنائیا۔ مانو ذاتی ہوئی وپچار، ککرماں وچ کوڑ لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا نام رہے اچار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ اوتار پیغمبر گر بائے کوئی نہ سار، مہاسار تھی نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ ودھیا کوڑ کڑیاری، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ دھرم دا دسے نہ کھئے سپہار، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہویا دھواں دھار، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ نجہر جہرنا امرت رس دیوے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نابھی کول نہ کھئے اٹائیا۔ شبدا نادى سنے نہ کھئے دھنکار، انحد نہ کھئے شنوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت نور نہ کھئے اُجیار، اُجالا دو جہان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میری پُنے پُنے نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔ میرے ستاں دیپاں پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میتوں نارد کہا دھرنیئے ویکھ لے کلجگ اتم وار، وارتا پچھلی نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ور، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ دوار ایکنکار پروردگار میری سنی پُکار، پُنے پُنے در تیرے سپس نوائیا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر گرا سنگھ، سرمکھ سنگھ دے نوٹ *

نارد کہے دھرنیئے ست دیپ رہے اڈیک، آسا دین دُنی باہر رکھائیا۔ دُور ڈراڈا ساڈا مالک آوے نزدیک، سچکھنڈ نواسی دھرنی دھول ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ساڈے اُتے میٹے لیک، لائن اپنی اک جنائیا۔ دھرم دا مارگ اک پرسدھ کرائے باریک، پندھ اکو اک درسائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ست دیپ خوشیاں نال دین اشارہ، بن سینت جگت جنائیا۔ کِرپا کر کر کرتارا، قُدرت قادر دیا کھائیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چوویسا اپنا حکم ورتائیا۔ اسپن تیری کر کر تھکے انتظار ا، بن سینت سینت لگائیا۔ انت کلجگ ویکھ کنارہ، صدی چوڈھویں بھو چکائیا۔ درگاہ ساچی سچ پروردگارا، محبوب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

سچ دے مالک دیا کھائیا۔ ستّ دپ کہن سُن نارد مئی، مُنیشرا دئیے جنائیا۔ دھرم دی رہی کوئی نہ گئی، گنوت نظر کھئے نہ آئیا۔ سیس اوڈھن دسے دھرم نہ چُٹی، پردہ پردیاں وچوں نہ کھئے اُٹھائیا۔ سب دی چوٹی گئی مئی، مہربان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نگاہ مار لے لکھ چوراسی جوئی، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ تُوں جگ چوگری پنڈت بڑا قانونی، شرع دا رنگ ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ ستّ دپ کہن نارد تُوں نگاہ مار دھیان، نو ستّ ویکھ وکھائیا۔ سچ دا دسے نہ کھئے گیان، وِدیا حق نہ کھئے پڑھائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا ابھان، ہوئے وچ خلق خُدائییا۔ جھگڑا دسے شرع شیطان، شریعت بنی رُوپ قصائییا۔ کون ویلا کرپا کرے سری بھگوان، مہربان ہوئے سہائیا۔ ساڈی بینتی کرے پروان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اسیں بالے نڈھے نادان، ستّ دپ ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھے جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سانوں اکو نام دا دیوے دان، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو ایشٹ ہووے مہان، اکو ڈھولا صِفت صلاحیا۔ اکو ہووے شبدي گان، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ اکو صاحب ہووے سُلطان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ستّ دپ کہن اسیں اُس دے بال نادان، بچے نتے نظری آئیا۔ نارد تُوں پنڈت بڑا ودوان، وِدیا دے بھیو دینے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی بینتی کرے پروان، پرم پُرکھ پرما تم اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر پریم سنگھ دے گرہ، ٹھاکر سنگھ،

کرتار سنگھ، جسونت سنگھ، بلونت سنگھ، اندر کور بوہڑ *

نارد کہے دھرنیے میں ستّ دپ آر پار گیا لنگھ، دھولے بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ جدھر تکیا ماتو ذاتی سیس جگدیش دھار وچوں ہوئی ننگ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار سنسار ہوئی بھنگ، بھانڈا بھرم بھو نہ کھئے بھٹائیا۔ میتوں ایوں دسیا شرع شریعت اک دُو جے نال کرن والی جنگ، ممتا موہ دئے مٹائیا۔ کلجگ نتوآنچے وانگ ملنگ، ڈورُو ڈنکا کوڑ رہیا جائیا۔ میں نو ستّ دا پیار کرنا بھنگ،

مُحَبَّتِ وِجِ رِہنِ کھئے نہ پائیا۔ مینوں ایوں دِسدا سب دا حال ہویا مند، مندبھاگ دِسے لوکائیا۔ اوہ تک لے نشان تارا چند، اُمت اُمتی نظر
 کھئے نہ آئیا۔ کی کھیل کرے سؤرا سرہنگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جُگ بدلنا جس دے کول انوکھا ڈھنگ، طریقہ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّ دیپ ویکھے اندر وڑ، بن
 تن وجود ماٹی خاک دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری چوٹی جڑ، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کوڑ وکارے اندر سارے رہے سڑ، سانتک ستّ نہ
 کھئے ورتائیا۔ جھگڑا ویکھیا سیس دھڑ، تن وجود رہے کُرائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا لے کھئے نہ پڑھ، رسنا جہوا سارے رہے گائیا۔ پرکاش دِسے
 نہ بہتر نڑ، تن وجود نہ کھئے رُشنائیا۔ میں لکھن کروچ پُشکر جنبو دیپ ویکھیا دھڑ، سان سلمل کُشا دھیان لگائیا۔ چاروں کُٹ مایا ممتا
 موہ وکار دا وگے ہڑ، ہوئے سب نوں رہی رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 دُھردرگاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّان دیپان اندر دھریا دھیان، بن نیتر نین اُٹھائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانے دین دُنی گئی بدلایا۔
 کیسے نوں ملے نہ سرتی اندر سیتا رام، شبدي رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نانا تٹیا ساچے کاہن، گھنٹیا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نور نظر نہ آئے اگے امام،
 عملان توں رہت نظر کھئے نہ آئیا۔ گرو گُردیوا کرے نہ کھئے پرنام، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے سارے گائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران،
 حیرانی میرے اندر آئیا۔ کی کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کی لہنا دینا جیو جگت جہان، مانو ذاتی کی اپنا حُکم ورتائیا۔ تو ستّ
 سُنج مسان، بیابان دِسے خلق خُدائیا۔ مینوں ایوں دِسیا پُشکر ہونا پہلا یُدھ دا میدان، سوہنا اپنا کھیل کھلائیا۔ پھیر کروچ لگنا نشان،
 نشانہ سکے نہ کھئے بدلایا۔ ایہہ حُکم ورتے والی دو جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے ستّان دیپان ہونا یُدھ، یُدھسٹر دا لیکھا کاہن کِرشن پور کرائیا۔ پوتر رہنی نہیں کیسے
 دی بُدھ، بُدھ مہاتما جو گیا سمجھائیا۔ اُمت اُمتی شرع شریعت وِج جانی کُڈ، صدی چوڈھویں انت اخیر لے انگرائیا۔ ایمان دھرم دا نشانہ
 جانا اُڈ، اُگن آتھن رہن کھئے نہ پائیا۔ آ ویکھ لے سب دی اؤدھ گئی پُگ، اگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ لہنا دینا مُکنا اتم کلجگ، جُگتی پرہ
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم گوسائیا۔ ستّ دیپ کہن نارد ساڈا

انتشکرن رہیا رو، بن نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ساڈے اُتے جھگڑا ہونا دھار دو، دو دھڑ دے لوکائیا۔ دھرم دی دھار ادھرم نے لینی کھوہ، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سچ پرکاش دی رہے کوئی نہ لو، اندھ اندھیرا جانا چھائیا۔ پنچاں پنچاں دیشاں بنے گروہ، ناتا جگت جگت جڑائیا۔ حُکم ورتے پُرکھ اکالا سو، صاحب سوامی انترجامی اپنی کھیل کھلائییا۔ دین دُئی دی دھار اک دوجے نالوں کرے نرموہ، مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ امرت رس نِجھر جھرنا دیوے کوئی نہ چو، بوند سوانتی کول نابھی نہ کھئے ٹیکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی آپے ہو، برہم برہمادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔

دھرنی کہے پرہو نارد کی مینوں سندیسہ دتا اج، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ میں ویکھیا جگت جہان سرشٹی جگ، تن وجوداں پھول پھلایا۔ سب دے انتر کلجگ کلپنا لگی آگ، سائتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پرہو دا درشن ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد ناد سنے نہ کھئے انحد، نادی ناد نہ کھئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے نارد میں سُنیا اگم فرمانا، جو فُرنیاں باہر جنایا۔ کی کلجگ اتم ورتے بھانا، بھاوی اپنا کھیل ورتایا۔ جس تختوں لاہنا راجا رانا، سپس تاج نہ کھئے ٹیکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرے ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئییا۔ ایہہ حُکم ورتے سری بھگوانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دا اتم ست ست دا جھلے نشانہ، نشانہ اور نہ کھئے رکھایا۔ اوہ سرتی شبد بنے اگمی کاہنا، تن وجود نظر کھئے نہ آئییا۔ میرے اُتے پھرے اگمی بانا، بان انیالا تیر چلائییا۔ میں اُس دے چرن کول کران دھیانا، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوہ شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری بینتی کرے پروانا، پر پُرکھ پُرکھوتم اپنی دیا کھائییا۔

* ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربارِ نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ،
 کشمیر سنگھ، سلکھن سنگھ، پریم سنگھ، بھجن سنگھ، ایشر سنگھ،
 جوگا سنگھ، بہان سنگھ دے نوت *

دھرنی کہے ناردا میرے اُتے تک پرہو دے بھگت، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ جنہاں نوں مان دیوے وچوں جگت، سرِ سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، تن وجود آپ وڈیائیا۔ ست دھرم دی بخش شکت، سیوک سیوا ساچی سچ سمجھائیا۔ جس دا سہنجنا
 ہویا وقت، ویکتیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ جو بھگت ادھارے فقط، فقرہ اکو نام سنائیا۔ اوہ میری سہنجنی کرے دھرت، دھول دے وڈیائیا۔
 نرگن داتا ہو کے آیا پرت، پت پریشور نور الاہیا۔ پورب پچھلی پوری کرے شرط، اوتار پیغمبران گرواں قول دے نبھائیا۔ یودھا سوربیر
 مردانہ بنے مرد، مہربان اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دکھیاں ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں ویکھے بھگت رنگیلے، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ اوہ جگ چوکرے وسدے رہنے قیلے،
 دین دنی نہ کھئے بھلائییا۔ جنہاں دے ستگر شبد بنائے وسیلے، میل ملایا سہج سبھائیا۔ اوہناں نوں آگے کرنے پین نہ حیلے، جگت یتن دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہناں دی منزل پرہ نے رکھنی اُپر امبر نیلے، زمیں اسماناں پندھ مکائیا۔ جن بھگت بناؤ چھیل چھیلے، سوہنا اپنا رنگ
 رنگائیا۔ تن وجود سہا کے بستر پیلے، پارہم پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار چڑھنا اکے ٹیلے، پرت چوٹیاں پندھ مکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں دساں سچ پکار، بن رسنا ڈھولا
 گائیا۔ میرا پرہو میرا نرنکار، نرور اک اکھوائیا۔ جس جگ چوکرے کھیل کھیلیا وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا حکم ورتائیا۔
 تتاں والے بھیج اوتار، پیغمبر گر شبد سندھیے ڈھولے رہیا سنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا میری پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھے
 وکھائیا۔ جو مانو ذاتی دیوے اک ادھار، دین مذہب شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس آتم پر ماتم نور کیتا اجیار، اجالا کرے تھاون تھائیا۔ سو
 مینوں دیونہار ادھار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ست ست دا بنا کے بھگت دوار، ہر بھگت لے گل لائیا۔ بے شک ایہہ منزل بڑی دشوار،

بن سَنگَر کَریا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ میرا صاحب بھگت وچھل گِردھار، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو کلجگ انت جن بھگتاں پیج ربیا سوار، سِر سِر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے درس دیدار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ہرجن بنا کے سارے سیوادار، سیوا سچ کھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دے کے ادھار، اگلا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ دین دُئی وچوں کڈھکے باہر، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے سچ جیکار، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ ہرجن سنت سہیلے گُرمکھ گُرسکھ بخش کے سہار، سدا سدا سد اپنے رنگ رنگائیا۔ میں اُس پرہو دے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو بھگتاں بنیا میت مُرار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چار، چوکڑی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس تُوں جھکدے پیغمبر گُر اوتار، اوتری اپنا کھیل کھلایا۔ سو بھگتن میتا دُھر دا یار، یارڑا ستھر سیج اگم ہنڈھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کلجگ لہنے دے مکائیا۔ تِس صاحب تُوں ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نِمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جو بھگت سہیلے گُرو گُر چیلے در ٹھانڈے جائے تار، تارنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار سدا سہار، سہاک ناک اکو اک اکھوائیا۔

* پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات تُوں * *

آسُو کہے سو پُرکھ نرنجن میری آسا کر دے پوری، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنا پنڈھ مُکا دے نیڑ دُوری، دو جہان نوجوان مرد مردان اکو رنگ وکھائیا۔ ایکنکار تیرا درس منگاں حاضر حضور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد نرنجن درد دُکھ بھنجن پرکاش دے اگتی توری، نرویر نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ ابناشی کرتے میری تک لے مجبوری، بن نیتر لوچن نین اکھ کھلایا۔ سِری بھگوان تُو سُو چرانوے چوکڑی جگ دی میری جھولی پا دے مزدوری، نت نوت تیری سیو کھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میرے انتشکرن آشا رہے نہ کوری، کوڑی کَریا باہر کڈھائیا۔ سَنگَر شبد یودھے سورپیر بلوان سوری، بلدھاری ہونا آپ سہائیا۔ وشن برہما شو آد جگادی میرے سگلے ساتھی میری منسا نہ رہے ادھوری، حاضر ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو میری آسا منسا تکی

جو اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طوری، تُریا توں باہر ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا تک لؤ جس کارن نانک ستگر موڈھے رکھی بھوری، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ آسُو کھے میرے صاحب سوامی میں زگن دھار آساں رکھیاں، ترسنا جگت نہ نال ملائیا۔ میں تیرا درشن کرنا چاہندا بن اکھیاں، جگ نیتر لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری آشا پورن کر دے جو سندیسہ دتا کاہن نے سکھیاں، رادھا رُکنی نال ملائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان سرب کلا سمرتھیا، بے پرواہ اگم اتھاپیا۔ کیتے جگ چوکریاں پچھے تیریاں گئیاں تھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ میں چار جگ دیاں گر اوتار پیغمبراں دیاں خواہشاں کیتیاں اکتھیاں، در تیرے دیاں ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ آسُو کھے پرہو میں آد جگادی منگتا، بھکاری ایکنکاری تیرا نظری آئیا۔ میرے انتر نرنتر گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں بودھ اکادھا پنڈتا، بدھی توں باہر تیری پڑھائیا۔ میں چاہندی تُو کھنڈ پرتمی تیری اکو ہووے سنگتا، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ تیرے پیار وچ لکھ چوراسی دے جیو جنتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیرا نور ظہور نظری آوے تیرے بھگتا سنتاں، گرمکھ گرسکھ لے اٹھائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی میرا بے اتنا، بے عیب نور الاہیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا اندر کوڑ گڑیارے من دا، منسا موہ گوائیا۔ پرکاش کردے اپنے نوری چن دا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ لالچ رہے نہ کیسے مایا دھن دا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ ونجارا رہے نہ کوئی چُغلی کت دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹائیا۔ پریم پیارا بننا اپنے جن دا، آپے ہووے جنیندی مائیا۔ گھر سہاؤنا بن چھپری چھن دا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ آسُو کھے پرہو میری آشا بہ پُرانی، پُران اٹھاراں کہن کچھ نہ پائیا۔ میرا لیکھا نہ جانے چار جگ دی بانی، بان انیالا تیر نہ کھتے چلائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اگم اتھاکتھ کہانی، کاغذ شاہی لکھ سکے نہ رائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرا اک نور نورانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرے چرن کول نمسکار کریں پروانی، پریم پُرکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ وقت سہنجنا یاد کر لے جس ویلے سندیسہ دتا ڈرگا اشٹبھج بھوانی، سُنب سُنب دینتاں گھات کرائیا۔ رام نے کہا میرا رام کھیلے کھیل مہانی، جس دا بیہو کھتے نہ پائیا۔ کرشن کہا اوہ کاہن دا کاہن شہنشاہ اُپر اسمانی، جس

نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ پیغمبران تیرا جلوہ نور کیتا پروانی، پرا پسنتی مدہم بیکھری توں باہر تیرے ڈھولے گائیا۔ نانک نرگن سرگن دتی ستنام
 نشانی، نشانے دو جہان بدلائیا۔ گوہند شستر کھنڈا تیر کمانی، چلہ زمیں اسمان چڑھائیا۔ بھیر شبد بولیا بن رسنا جہوا کلامی، کائنات باہر
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ آسو کہے پرہو میرا پروشٹا پہلا، پر پڑکھ
 دیاں جنائیا۔ ٹوں وسنہارا سچکھنڈ دوار اگے محلا، محل اٹل اک سہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھیں ہو نہ جاویں انگہلا، گہر
 گمبھیر بے نظیر اپنا دھیان رکھائیا۔ کوڑ گریار وچ سنسار نو کھنڈ پرتھی تک لے پھیلا، ست دیپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ آسو کہے پرہو میرا تک لے نو نو چار دا لہنا، پورب پچھلا ویکھ
 وکھائیا۔ ٹوں سوامی ٹھاکر میرا اتم لیکھا دینا، دیونہار تیری وڈیائیا۔ میں چاہندا دھرنی اُتے تیرا درشن کراں اگے نیناں، بن جگت لوچن
 درشن پائیا۔ مینوں یاد آوندی جو اشارہ دتا بالمیک وچ رمائنا، رام رام تیری ڈہائیا۔ جس کارن کرشن دا ارجن منیا کہنا، بھگت بھگوان مل
 کے وجے ودھائیا۔ جس دھار وچ موسیٰ تیری سرن سرنائی ڈھہنا، تن ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جس حکم وچ عیسیٰ صلیب تن پایا کہنا،
 پھاسی اپنے گل لٹکائیا۔ جس حکم وچ محمد چار یاری نال مل کے تیرا منیا بھانا سہنا، نو نو سیس نوئیا۔ نانک گوہند دھار تیرے نالوں نہ
 ہوئی طرفیناں، طرفداری نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے سدا سدا سد سچکھنڈ وچ نہیں بہنا، لوک ماتی اپنا دھیان لگائیا۔
 کلجگ انت سری بھگونت تیرا نام کیسے نہیں لینا، رسنا جہوا سب دی ہوئی ہلکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار نو ست وہے وہنا، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ آسو کہے میرے پڑکھ اکالے میں تیری سرن سرنائی ڈھہنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آسو کہے میرے پر پڑکھ اگم، اگم تیری سرنائیا۔ دین دیاں میرے میٹ دے بہرم،
 بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ دین دنی دی درشتی بدل دے چرم، چم درشتی رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا سانجھا کر دے کرم، نہکرمی اپنے رنگ رنگائیا۔
 جھگڑا رہے نہ کوئی ذات ورن، برن لیکھا دینا مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سارے تیرا ڈھولا پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ ستگر داتے شبدي دھار بٹھا لے لڑن، پلو گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ ہرجن سنت سہیلے تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔

سچکھنڈ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیرے وژن درن، مقامے حق نرگن دھار سوہا پائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا لیکھا
مکا دے سیس دھڑن، مٹی خاک تن وجوداں کر صفائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ
منگائیا۔ آسؤ کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری دینی وڈیائیا۔ تڈھ بن میری سُرَت نہ کھئے سمبھالے، سمبل دے مالک ہونا آپ سہائیا۔
کلجگ کوڑی کریا داغ میٹ دے کالے، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم اک گھر بنا سچّی دھرمسالے، نو کھنڈ پرتھی اکو رنگ رنگائیا۔
تیرے نام دی آتم پرما تم ہووے مالے، من کا منکا دینا بھوائیا۔ ساچا مارگ دس سکھالے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آسؤ کہے میں جگ
چوکڑی بتھیری گھالن لئی گھالے، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ انت میری تیرے چرن کول اک بینتی اک سوالے، عرض عرضوئی اکو اک
رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ آسؤ کہے پرہو میرا آد انت دا اگم پیار،
پریتی نرگن دھار رکھائیا۔ تون دیونہار داتار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت بناں بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ تون بھرنا سچ بھنڈار،
اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ ساچا نام کلمہ کر اجیار، دو جہان وجے ودھائیا۔ اکو ایشٹ تیرا ہووے سچّی سرکار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو
شبد ہووے جیکار، اکو ڈنکا وجے تھاون تھائیا۔ اکو گرہ ہووے نمسکار، اکو سجدہ سیس نوائیا۔ اکو ہووے سب دا پروردگار، سانجھا یار
نور الاہیا۔ تون دیونہار آپ داتار، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو گردیو تیرا دے کے گئے اشار، سینت شبد والی لگائیا۔
کلجگ انت سیری بھگونت آئے کل کلکی اوتار، نہکنکا اپنا روپ بدلائی۔ امام اماما کھیل کرے اپار، اپرمپر ہو کے اپنا ویس وٹائیا۔ تون
جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ نواسی سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آسؤ کہے میں منگتا تون دیونہار اٹھ بھنڈار، بھنڈاری سنگھاری
تینوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سن آسؤ میت،
آد جگادی ہو کے دیاں جنائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی میری بدلدی رہے ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم ربیا
پیت، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تون سچ سندیسہ رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ میں جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ
حق کراں رُشنائی۔ میں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میرا اکو ہووے گیت، تون میرا میں تیرا

سارے لَین گائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں انتر زرتتر کراں ٹھانڈا سیت، کلجگ اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بخش کے سچ پریت، پریتم ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ میرا کھیل سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ آسو کہے پرہو میرے کول جگ چوکڑی پرائیاں چٹھیاں، کاتب لکھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ خبراں جگت نیتراں انڈٹھیاں، رسنا جہوا پڑھ نہ کھئے سنائیا۔ جگ چوکڑی دیاں دھاراں اوتاراں جو لائیاں ہاپے اُتے ٹپیاں، سستا ہوڑے نال ملائیا۔ اوہناں دیاں دھاراں ویکھ لے چٹیاں، کالکھ بگا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ آسو کہے پرہو میرے کول اگما لیکھ، بن اکھراں دیاں لکھائیا۔ جس وچ ستگر شبد دتا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اک نریش، نر نرائن نور الایسا۔ جس دا مچھ داپڑی نہ کیس، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا ست دُلا را گوبند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس سندیسہ دتا اوہ کلجگ انت آوے سمبل دیش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ جس دے در اوتار پیغمبر گرو ہونے پیش، پیشین گوئیاں اپنا پھیرا پائیا۔ نال لہنا دینا تکنا کلجگ کرپا کوڑ کلیش، کل کاتیاں نال ملائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا مساک ملاً شیخ، شرع شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا لیکھا ہونا دیس بدیس، نو ست اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ آسو کہے پرہو میرے کول بن اکھراں توں اگئی تحریر، جو پیغمبران دتی جنائیا۔ جس وچ تیرا لیکھا لیکھا اوہ مالک بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے کول اگئی تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن صدی چوڈھویں انت شرع دی کئی زنجیر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیغمبران جس توں دسیا لاتصویر، تصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ گرو گردیواں کہا گہر گمبھیر، گور وڈ وڈیائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے انت اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ آسو کہے پرہو میرے کول لیکھ دسے بنا سطران، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کاغذ دسے کوئی نہ پترا، شاہی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جد حکم سنان اگئی تے آوے ست دو دی دھار بہترا، بھیو سکے نہ کھئے جنائیا۔ جان حکم سنان تے سندیسہ ملے چہترا، چار جگ توں باہر پڑھائیا۔ جان نیچے

تکاں کی بنت بنائی سترا، گوہند ویکھ وکھائیا۔ آسُو کہے میں مار مار کے تھکیا ٹکراں، آپ اپنی پت گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ در ساچے الکھ جگاؤندا ہاں۔ سو پُرکھ نرنجن سیس نواؤندا ہاں۔ ہر پُرکھ نرنجن راہ تکاؤندا ہاں۔ ایکنکارا ویکھ وکھائیا ہاں۔ آد نرنجن نُوں چمکاؤندا ہاں۔ سِری بھگوان سرب گن گاؤندا ہاں۔ ابناشی کرتے رنگ رنگاؤندا ہاں۔ پارہسہم بھیو چُکاؤندا ہاں۔ ستگر شبد اکو منگ منگاؤندا ہاں۔ نمسکار کراں نال ادب، سجدیاں وچ سیس جھکاؤندا ہاں۔ دھرنی وچ ہویا غضب، حیرانی وچ آپ سناؤندا ہاں۔ آ کے تک لے دین دُنی دے مذہب، شرع دے پردے آپ پھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھاؤندا ہاں۔ آسُو کہے پرہو میری آسا چار جگ دی وڈی، وڈیا تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں پیار مُحبّت وچ لداؤنی لڈی، پریم رنگ رنگائیا۔ اوہ گلّ یاد کر لے جیہڑی کبیر سنائی چلاؤندیاں کھڈی، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ پرہو دی دھار گاؤنی نہیں کیسے پیار والی ڈھڈی، سارنگ سار کھٹے نہ پائیا۔ سچ پِرتی اندروں سب نے جانی کڈھی، ہردے ہر نہ کھٹے وسائیا۔ پھیر اشارہ دتا اوہ کھیل ہونی انت چوڈھویں صدی، صدمہ ہووے تھاوں تھائیا۔ سرے دی تھان فرات دی خُون دی وہنی ندی، گوہند دا لیکھ نہ کھٹے مٹائیا۔ اک جوت سمبل دیس ہونی جگی، کبیر بے نظیر گیا سمجھائیا۔ اُس تُوں سب نے کہنا نُوں الہی رُبی، یامبین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے جس ویلے سرشٹی دی درشٹی اندر آگ ہونی لگی، جگت جگت سکے نہ کھٹے بُجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مانس ماتو مائکھ کرن بدی، بدلا چُکے تھاوں تھائیا۔ اُس ویلے قائم رہنی نہیں کیسے بادشاہ دی گدی، گداگر روون مارن دھاپیا۔ پچھلی کیتی جگت جگیا سُوآں دی جاندی رڈی، سنساریاں سنگ نہ کھٹے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ آسُو کہے پرہو مینوں بخش دے ست سچ بہاراں، خوشیاں ڈھولے تیرے تیرے گائیا۔ میرے شہنشاہی سمت گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا رُوپ انُوپ دو جہان ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا نُوں دینا چمکائیا۔ پر مینوں ایووں دِسدا محمد دی یاد وچ جدوں جھگڑا چھیرنا تے چھیرنا وچوں قاہرہ، قہر ورتے خلق خُدائیا۔ اُمت نبی رسُوں کوئی نہ رہے باہرا، بہرحال سب دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ آسُو کہے پرہو میری نمو نمو

نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ دھرنی اتوں کلجگ کوڑ میٹ اندھیارا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ زرگن نراکار نرنکار سچ نام دے دھنکارا، انحد نادی ناد وجائیا۔ امرت رس نجھر جھرنیوں بخش دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی جام پیائیا۔ جن بھگتاں میل ملا وچھڑیا رہے نہ کوئی وچ سنسارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نہکلنک کل کلکی اوتارا، امام اماما نور الاہیا۔ تیرا حکم ورتے سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آسُو کہے پرہو ہر بھگت شہیلے تیرے کھڑے دوارا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پورب لہنا دینا لیکھا رہے نہ جگت دی دھارا، واسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ ست سچ بخش دے نام ادھارا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سوہنگ شبد تیرا آد جگادی برہم برہمادی اک جیکارا، دو جہان کرے شنوائیا۔ آسُو کہے میری ڈنڈاوت بندنا تیری چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، شہنشاہ ٹکے خاک رمائیا۔ تُوں نور الہ بے پرواہ میرا پروردگار، محبوب محبان بیدو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن دوسر اور نہ کھئے سہارا، سہائک نائک نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ہیراں ضلع امرتسر گلونت سنگھ دے گرہ *

آسُو کہے میرا دوس دہاڑا دو، دو جہاناں سری بھگوانا نوجوانا دھیان لگائیا۔ اکو جلوہ تکان پُرکھ اکالا سو، انترجامی اکو ویکھ وکھائیا۔ ہنگ برہم جو آپے جاوے ہو، زرگن اپنا کھیل کھلائییا۔ آد جگادی بناونہارا موہ، محبت اپنا نام پرگٹائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے بخشے لو، بن لوچن نین اکھ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آسُو کہے میرا دوجا پروشٹا، زرگن سرگن دھیان لگائیا۔ میرا بنا تتاں تون دے ایشٹا، ایشٹ دیو اک منائیا۔ میرا لیکھا نال رام وششٹا، وشو دا بھيو جو کھلائییا۔ بن نیتر لوچن نین جو زرگن دھار دسدا، سرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دو آسُو کہے اوہ تک لو ستگر شبد دیوے سندیسہ، بن اکھراں اکھ درڑائیا۔ زرگن دھار تک اکٹا

نریشا، نر نرائن نورا اہیہا۔ جس دا ست ڈلارا گوبند دس دسمیشا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ، جگ چوڑی
 اپنا کھیل کھلائیہا۔ جو کلجگ انت دھارے اگما بھیسا، بھگونت اپنا روپ بدلائیہا۔ جس دا فرمان کلمیاں باہر ہوئے سندیسہ، نرگن نرگن دئے
 جنائیہا۔ جس دی صفت کر نہ سکے سہسر مکھ شیشا، دو سہسر جہوا نہ کھئے چترائیہا۔ جگ چوڑی جس دا سمجھ سکے کوئی نہ بھیسا،
 بھیکھادھاری اگم اتھاپیہا۔ اوہ کلجگ اتم وسے سمبل دیسا، ساڈھے تین ہتھ کرے رُشنائیہا۔ جو کلجگ کوڑی کریا کرم کانڈ دا میٹے کلیشا،
 کل کاتیاں کرے صفائیہا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیہا۔ نارد کہے میں آیا وچوں
 سچکھنڈ دوار، ستگر شبد دتی وڈیائیہا۔ مارگ پندھ مار کے پوجیا وچ سنسار، برہمنڈ کھنڈ لیکھا رہے نہ رائیہا۔ نو ست دین دنی دی تک
 دھار، دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیہا۔ آتم پر ماتم ست سچ سنے نہ کھئے جیکار، پن رسنا جہوا ڈھولا کھئے نہ گائیہا۔ جگت ویدیا کوک کوک
 کرے پکار، نو نو جنائیہا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیہا۔ نارد کہے ستگر شبد
 دسیا حکم اپارا، پن کاغذ قلم شاہی دتا لکھائیہا۔ نو کھنڈ پرتھی تکنا جیو جنت سنسارا، پن نیتر لوچن نین نین اٹھائیہا۔ کلجگ کوڑی کریا
 ویکھنا دھواں دھارا، ٹلے پربت پھولنے تھاون تھائیہا۔ کس بدھ کھیل ہووے دھرنی اتے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیہا۔ نارد کہے میں پندھ
 ماریا سارا، بھجیا واہو داہیہا۔ لکھن دیپ تکیا ہاکارا، کروچ رو رو رہیا وکھائیہا۔ پشکر دیوے نہ کھئے سہارا، جنبو رنگ نہ کھئے رنگائیہا۔
 سلمل ہویا دھواں دھارا، سان نوری چند نہ کھئے چمکائیہا۔ کشا مایا ممتا لگا اکھاڑا، موہ وکارا ناچ نچائیہا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیہا۔ نارد کہے سن دو آسو، سجننا تینوں دیاں جنائیہا۔ کیوں تیرے وچ کلجگ اندھیرا ہویا
 زین مسو، نوری چند نہ کھئے چمکائیہا۔ آسو کہے میں سچ سندیسہ دسوں، نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیہا۔ نارد
 میرے دوس سندیسہ دتا مسیح یسوہ، پن اکھراں اکھر سنائیہا۔ انت اخیر میری امت ایسے دن بے مہانی نسو، چاروں کنت بھجے واہو داہیہا۔
 میرا گاڈ اگما راڈ اکو کسو، قسم کھا کے گیا سنائیہا۔ انت اخیر بے نظیر دھر دے حکم نال سب نوں ڈسو، تیر انیالا اک چلائیہا۔ جس دا
 کھیڑا حقیقت والا ساڈھے تین ہتھ دا اکو وسو، جتھے وصل ملے یار خدائیہا۔ دنیا دی دھار ہونی ڈھور پسو، پنچھی ویکھن کھئے نہ پائیہا۔

نالے دوہتھڑ ماری ڈگ پیا دھرنی اُتے کھا کے غشو، اپنی سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ پتہ نہیں اُس ویلے کپھڑا مانس مانو مانکھ پچو، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُشکر دا انگیار بھٹھیالا تپو، تات پات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اَسو کہے ناردا میرا سُن وچار، وچر کے دیاں سُنائیا۔ کی سندیسہ دتا محمد چار یار، بن الفیے درڑائیا۔ کی حُکم ہویا پروردگار، سانجھا یار کی سمجھائیا۔ جبرائیل کس بدھ ہلائے تار، طرح طرح درڑائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرا پروشٹا لے وچار، وچر کے لے سُنائیا۔ محمد قدم بوسی وچ نور الابی نون کہا استغفار، گُفت سُنید تیری بے پرواہیا۔ یم زو اللہ بسملے کوزا نوزے سواں زسویے مؤا زمیول زمیں نولجو شکتی زما عرشے نواں فرشے خُدا خود تیری بے پرواہیا۔ اَسو کہے نارد محمدے دُعا دستے زوو یک مُنبائے یکی فرشے نزو یختم بائی زویول جُستو موستا نزو نوزی کوزا کم بنستم میرے مہبان بیدو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میری کی صفت صلاح، وڈیائی کہن کچھ نہ پائیا۔ مؤسے یاد کیتا اک الہ، عالمین کہہ کے سیس نوائیا۔ بن ہتھان کیتی دُعا، بن نینان نین اُٹھائیا۔ تون میرا مالک رہبر اک خُدا، خود مالک اگم اتھاپیا۔ میرے نالوں نہ ہوئیں جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تیرے اتوں ہویا فدا، فطرت تیرے چرن ٹکائیا۔ تون میرا نوری ابا، اباجان کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ مینوں اکو لالچ اکو لبا، اکو منگ منگائیا۔ تیرے حُکم وچ اتم جگت جہان ہووے بجھا، ڈوری اور ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کوہ طور اُتے جو تیرا جلوہ تکیا ربا، رے رحیم تیری سرنائیا۔ ویکھیں انت دیویں مول نہ دغا، فریب وچ نہ کھیل دینا کھلائیا۔ جھٹ اکو نور نظر آیا جس دا نہ پچھا نہ اگا، حد حدود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرے پرہ دا کھیل بے نظیرا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیرا، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ اوہ روپ انوپ جانے دین دُنی فقیرا، فقرے ڈھولے آپ سُنائیا۔ اوہ تک لے آہ تک لے اوہ آد جگاد بدلن والا تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی نظر آئے نہ کوئی تصویرا، تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نے شبد سندیسہ دتا بھگون دھار کبیرا، قبران باہر درڑائیا۔ میرا لیکھا آد جگاد گہر گمبھیرا، گور ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو کے کئے راہ بھیرا، تنگدست ویکھے خلق خُدائیا۔ جس دا نہ

کوئی بستر نہ کوئی ہووے چیرا، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ نام کھنڈا دُھر دا کلمہ ہووے شمشیرا، جگت شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا مالک اگم اتھاپیا۔ آسُو کہے ناردا میرے دوس محمد پڑھی اک تکبیر، جس دی تحریر نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا شرع توں شرع دی ویکھی زنجیر، کڑی کڑی نہ کھئے بندھائیا۔ بنا نیتراں وہایا نیر، بن نیناں چھہر لائیا۔ میرا مالک خالق پیراں دا پیر، پیغمبران دا پیغمبر نور الہیا۔ جس لہنا تکیا صدی چوڈھویں انت شاہ حقیر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نالے سینے اُتے کھچی لکیر، بن قلم شاہی دتی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دو آسُو کہے ناردا میرے دوس جبرائیل کیتی تصدیق، محمد رسول دتا جنائیا۔ اُس دی رکھنی اڈیک، جو نور نورانہ نور الہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفے دیوے تھاؤں تھائیا۔ جس دا مارگ بڑا باریک، بن رحمت چڑھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ مالک لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ نیڑے سے دور سے سے سدا نزدیک، بن نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دو آسُو کہے ناردا میرا دوس دہارا رکھنا یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیا۔ اوتاراں پیغمبران گرواں آوے بعد، نرگن نرویر اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے دیناں مذہباں توں سب توں کرنا آزاد، شرع دی ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا اکو شبد ڈھولا سُننا ناد، کلمہ اک درڑائیا۔ او سے دے پیار وچ ہونا وساد، بسمل اپنا آپ لینا کرائیا۔ اوہ کیسے دی لوے نہ کوئی امداد، آمد اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ کھلائییا۔ دو آسُو کہے ناردا میرا دوس دہارا ہونا لوک مات، ماتر بھومی دئے وڈیائیا۔ جس وچ کھیل کھلاؤنا کملاپات، پت پرمیشور اپنی دیا کھائییا۔ بھگت بھگوان جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائییا۔ درشن دیوے اک اکانت، اک اکل نظری آئیا۔ ست سچ دی بخشے دات، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جس دا سب توں وڈا ہونا کھات، کھاتہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ کلجگ انت میٹے رین اندھیری رات، رُڑی اپنے نال مہکائییا۔ جس دا سمبل ہونا سچ پرانت، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دو آسُو کہے ناردا دین دنی دا تک نظارہ، نظر نظرئیے توں باہر دیاں سُنائییا۔ میرے کول لیکھ لیکھیا تئی اوتارا، پیغام پیغمبران دیاں درڑائیا۔ جو گرواں دتا اشارہ،

بن سینت سینت گئے جنائیا۔ میرا تک لے بھریا بھنڈارا، اتوٹ اٹھ دیاں وکھائیا۔ مینوں سب نے بخشیا سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔
 شبد سنڈیسہ دتا کل کلکی ہوئے اوتارا، نہکلنکا نور الاہیا۔ امام اماما پرگٹ ہووے پروردگارا، سانجھا یار آگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل ہونا
 جس نوں سمجھے نہ کھئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سرگن دھار آئے دوبارہ،
 دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جس دا روپ نہ پُرکھ نہ نارا، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ سمجھائیا۔ آسُو کہے اوہ دُھر دا سنگی، سگلا ساتھی اک اکھوائیا۔ جس دے کولوں سب نے منگ منگی،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ دھرنی کہا میری پُشت ہون نہ دیویں نگی، اوڈھن سپس دینا ٹکائیا۔ نیت دھار رووے جمن سُرستی گوداوری
 گنگی، بن نیناں نیر وبائیا۔ نو ست کہن ساڈی میننی تنگی، دُکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پیغمبر کہن ساڈی صدی جاندی لنگھی، بیسویں
 چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ تت کہن ساڈا لہنا مُکاؤنا پرکرتی پنجھی، پنچم لیکھا دینا چُکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سورا سربنگی، ہر کرتا اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ آسُو کہے نارد اج دہارا تک سلکھنا،
 سوہنیا سچ ملے وڈیائیا۔ پرہہ دواویوں کوئی رہے نہ سکھنا، جو پردے ہر ہر وسائیا۔ امرت رس امیوں دیوے رسنا، بن رسنا رس
 چکھائیا۔ گھر سوامی بھگتاں وسنا، ٹھاکر ہو کے ملے چائیں چائیا۔ اندھ اگیان میٹے کرے پرکاش بنا رو سسنا، نوری چند چند چمکائیا۔
 مہربان محبوب کِریا کرے الکھ الکھنا، آگوچر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک گوسائیا۔ ہر گوسائیں اک بھگونت، بھگوان اک اکھوائیا۔ جس نوں گاؤندے جیو جنت، آد جگاد دھیان لگائیا۔ اوہ بناونہارا
 بنت، گھڑن بھنہنہارا دُھردرگاہیا۔ جو ٹھاکر بنے سوامی کنت، کنتول اک اکھوائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہان اتر کدے نہ
 جائیا۔ نام ندھانا دیوے منیا منت، منسا من دی دئے مٹائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے
 پنڈت، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساچا گرہ کرے
 سہنجنا، ہر کرتا میت مُرار، آد جگادی درد دُکھ بھہ بھنجنا، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جن بھگتاں چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دئے

اُتار۔ سوامی ہو کے پردہ کجنا، سر سر ہتھ رکھے کرتار۔ جس دا نام ندھانا ڈنکا وجنا، دو جہان کرے نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ اک سیکدار۔ شاہو بھوپ اک سیکدار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں کرے پیارا،
 بھگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جس دا آد جگادی کھیل نیارا، نرگن اپنی
 کار کھائیا۔ چوہیسا جگدیشا ہونے اوتارا، کل کلکی روپ بدلائیا۔ جس دا شبدی شبد ہونے جیکارا، دو جہان دئے سُنائیا۔ دیناں مذہباں
 وسے باہرا، ذات پات وچ کدے نہ آئیا۔ ایک ناد کرے دھنکارا، دھن انادی ناد کرے رُشنائیا۔ ایک جوت نور ہووے اجیارا، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا گھر بارا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سو لیکھا جانے آد جگادی اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ بھیو کہے میں آد جگادی کھلدا،
 ستگر شبد دئے کھلائییا۔ میں ونجارا نہیں کیسے قیمت مل دا، کوڈیاں ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ جگت ترازو کیسے نہیں ٹلدا، کنڈا ہتھ نہ کھئے لٹکائیا۔
 میتوں سہارا نہیں کیسے گل دا، ذات اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت مایا وچ کدے نہیں رُلدا، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ میں ونجارا نہیں رسنا بل
 دا، صفتاں سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دو آسُو کہے
 ناردا پرہ تک لے آگئی کنت، کنتویل اک اکھوائیا۔ جو لوک مات بنا کے رُت بسنت، نام پھلواری آپ مہکائیا۔ جس دی مہا سدا اگنت،
 گنتی گنت نہ کھئے وکھائیا۔ اوہدا روپ انوپ انت، انک کل دھاری اگم اتھاپیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی ہونے سہائیا۔
 جن بھگتاں بنائے بنت، بھگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا دیوے منت، انتشکرن آپ ٹکائیا۔ گڑھ توڑ کے ہومے ہنگت، نون سس اکھڑ
 اک سمجھائیا۔ دو آسُو کہے نارد جس پرہو نے تارنا سنگھ گلوت، گل گل مالک دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لہنا دینا آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکرئی نرگن نرگن
 نرگن اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر سنگت نوت * *

آسُو کہے میرا دوس دہاڑا تیجا، ترے بھون دھنی دینی مان وڈیائیا۔ ست دھرم دا جن بھگتاں اندر پیج جائے بیجا، پت تہنی تن وجود آپ مہکائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں پوریاں کرنیاں ریجھاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب آشا تکنیاں امیدان، خواہشاں سگلا سنگ رکھائیا۔ غفلت وچوں کھولنیاں پننداں، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ آسُو کہے میرا دوس آیا لوک مات، پروشٹا تیجا ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دینی دات، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میری شہنجنی کرنی رات، بھنڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں سچ جوڑنا نات، رشتہ دھر دا آپ بنائیا۔ لیکھا لیکھنا نال قلم دوات، شہنشاہی شاہی تیرا رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں پُچھنی وات، گر گر اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ آسُو تن کہے پرہو جن بھگتاں وعدے پورے کر دے پکے، کچی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں نوں اوتار پیغمبر گرو رہے تھے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ناتا جوڑنا بھین بھائی سکے، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ نام خُماری وچ ہون رتے، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ کلجگ اگنی تت مول نہ تپے، تامس ترسنا دینی مٹائیا۔ ہرجن تیرا نام اکو چپے، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پیار مُحبت وچ سیوک دھار کدے نہ تھکے، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ آون جاون لکھ چوراسی لہنے جان کٹے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دین دُنی دے جنم کرم دے میٹے رٹے، جھکڑا ویکھنا تھاوں تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جنہاں نال پُرانے پٹے، پاٹل ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ غریب نائیاں دینی پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ نیتر دینا درس دیدار، لوچن اپنے رنگ رنگائیا۔ جو سوہن بیٹھے تیرے بھگت دوار، بھگون میلا میلنا چائیں چائیا۔ آسُو تن کہے میری نمو نموسکار، جن بھگتو ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اج دا دوس خوشیاں والا پریم وچ بولنا جیکار، جے جیکارا صفت صلاحیا۔ تھادا بھریا رہے بھنڈار، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جھٹ نارد آ کے آواز لئی مار، زور نال سنائیا۔ آسُو تن ہونا خبردار، بے خبراں خبر دیاں جنائیا۔ اوہ تک حکم سچی سرکار، کی کرتا ربیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد

کہے آسُو تِن اُٹھ کے نگاہ مار، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ پنج آسُو راہ تے میت مُرار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کِس بدھ کِرپا کرے آپ نرنکار،
 نر نرائن دُھردرگاہیا۔ ستگر ارجن سینت رہیا مار، شبدي شبد وڈیائیا۔ راوی کنڈھا رووے زارو زار، کوک کوک سُنائیا۔ مینوں
 تیری انت انتظار، راہ ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 آسُو پنج کہے جن بھگتاں دھاراں ہوون گاندیاں، گا گا خوشی بنائیا۔ سیس کسے نہ ہون پراندیاں، کھلی مینڈھی خوشی بنائیا۔ اندروں بن
 پرہو دیاں باندیاں، گرمکھ گرسکھ ستگر وچ سہائیا۔ جگت شنگار کر سونے چاندیاں، اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پنج آسُو کہے نو گرمکھ پگاں بنھن ٹیڈھیاں، پٹھا سدھا پیچ سمجھ کچھ نہ آئیا۔
 نو بییاں آگے بنھن مینڈھیاں، سچے کھبے نہ کھئے وکھائیا۔ اکھاں میٹ کے ہون وینھدیاں، اندر تکن دُھر دا ماہیا۔ نو ڈھولا ہوون کھندیاں،
 نوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو اک دوجے دے پچھے ہوون ہندیاں، سوہنا سنگ رکھائیا۔ نوواں ہتھیں لائیاں ہوون مہندیاں،
 پوٹے پنج پنج رنگائیا۔ نو گرمکھاں دھارا ستگر چرن ہوون ڈھندیاں، مکھ اسمان ول اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پنج آسُو کہے نو گرمکھاں ڈنڈے پھڑے ہوون وانگ واگیاں، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ نو
 گرمکھاں روپ بنایا ہووے راگیاں، سرنگی سارنگاں کانیاں ونڈ ونڈائیا۔ نوواں بدھیاں ہوون تڑاگیاں، بچے نئے سوہا پائیا۔ نو لداؤندے ہوون
 لاڈیاں، اک دوجے نال اپنا ہتھ ملائیا۔ نوواں نے بستر دھارا رکھیاں ہوون سادیاں، جگت رنگت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ایہ سارا لیکھا لہنا
 دینا شروع ہونا کولوں آدیاں، آگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج آسُو کہے پتہ نہیں پھیر شاید رہنیاں نہیں آبادیاں، نشا نے دُھر دے نظری آئیا۔
 آگے جگت بڈھی دلایاں کابدیاں، فُدرت دا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ بے شک بھگتاں دیاں رساں ہوون سادیاں، دو جہاناں دین بلائیا۔
 نو پوتے کچھڑ چکے ہوون دادیاں، اُنکلی پھڑ نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نام سُنائے دُھر دا نادیا، جگت آواز سنگ نہ کھئے بنائیا۔

* ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ آدی ضلع گرداس پُر دھسی تے شام نُوں * *

دھرنی کہے میرا سینہ ہویا ٹھنڈا، ستگر سرن ملی سرنائیا۔ خوشی وچ نچے ٹپے راوی دا کنڈھا، ستگر ارجن بن نیتر لوچن نین ویکھ
 وکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند سر سے دھار کھنڈا، کھڑگاں باہر جنائیا۔ میں نگاہ مار کے ویکھیا وچ برہمنڈاں، برہمانڈ دھیان لگائیا۔
 خوشی نال تکیا وچ جیرج انڈا، اُتہج سیج پھول پھلائیآ۔ مینوں اشارہ دیوے سورہ چندا، چند ستار خوشیاں نال جنائیا۔ نی دھرنی
 نرگن داتا نرویر جوتی جاتا ست سرُوپ اگتی بندہ، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نظر کھنڈے نہ آئیآ۔ جو سنت سہیلے گرمکھ آد جگاد لائے انگا،
 انگیکار اک اکھوائیا۔ ہرجن سدا پوریاں کرے اُنگاں، ترسنا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا راوی دا کنڈھا گھاٹ، ییلے کابی ملے وڈیائیآ۔ جتھے کلجگ دی اتم مکنی واٹ، کوڑی
 کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم دا ساچا ہووے تھات، تھانتر اکو نظری آئیآ۔ جو لیکھا پورا کرے ہرجن جو دھنڈے دھنا جاٹ، دھنڈا اپنا
 رنگ رنگائیآ۔ جنہاں کارن دور ڈراڈا پندھ مار کے آئے واٹ، بن قداماں قدم ٹکائیآ۔ مہربان ہو کے انتر نرنتر کھولے بجر کپاٹ، کُنڈی کھڑکی
 آپ گھلائیآ۔ جوت جگائے ست للاٹ، نور نورانہ کر رُشنائیآ۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ماٹ، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیآ۔ سچ سہنجنی سیجا
 کرے آتم کھاٹ، پرما تم ہو کے ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 دھرنی کہے مینوں خوشیاں وچ چڑھی رنگت، رنگ رنگیلے ماہی دتی وڈیائیآ۔ میں سوہنی ویکھی سنگت، بھگت سہیلے گرمکھ بیٹھے آسن
 لائیآ۔ ہر پردا بودھ آگادھا پنڈت، سچ ودیا نام والی پڑھائیآ۔ ستگر کوڑ وکارا اندروں کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چلائیآ۔ جو نرگن
 دھار آیا اپنی سمت، دشا کوٹ اور نہ کھنڈے رکھائیآ۔ پریمیاں دا پریم سچ دی ہمت، حوصلہ ستگر آپ بندھائیآ۔ منوآ من گرمکھو کدے نہ
 کرے علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ ستگر شبد دا دیوے ساچا خلعت، اوڈھن اکو نام رکھائیآ۔ دھرنی کہے مینوں ہرجن گرمکھ گرسکھ
 پریم پیار وچ انتر نرنتر اک دو جے دی دھار وچ ہوئے ملت، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میں چاہندی میرے صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال
 دا دھرنی کہے کوئی نہ ہووے نندک، نندیا چغلی والا مکھ نظر کھنڈے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے گُرمکھو پرہ چاڑھنہارا رنگ، رنگت اکو اک رکھائیا۔ ٹھاڈی آسا منسا پوری کرے منگ، ترسنا آگے رہے نہ رائیا۔ بھاویں کتنے ہوون جنگ، جھگڑا دسے جگت لوکائیا۔ گُرمکھاں دا دھام قائم رہے نشنگ، دھرنی کہے میں پرہ آگے واسطہ پائیا۔ ایہ نشان دھسی دا بندھ، بندگی والیاں دئے سمجھائیا۔ جو ایتھوں چل کے پھیر آگے آؤنا اند، اندپر واسی پردہ دئے اُٹھائیا۔ پھیر نور تکنا بنا سوریہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو پیار وچ مَحبت وچ گُرمکھو ٹھاڈے اندر دوارے آیا لنگھ، اگلا پچھلا پچھلا اگلا دو جہان دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ ایہ جگت سنگھاسن نہیں پلنگ، سچکھنڈ دوار دی دھار نظری آئیا۔ جس گرہ وچ سدا سدا سدا سب دا خوشیاں وچ رہے بند بند، بندگی وچ وڈے چھوٹے پردھ بال سارے لے جگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے چھند، پن رسنا جہوا ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرے نرگن دھار سدا سنگ، سکلا سنگی بہرنگی اپنا کھیل کھلائییا۔

* ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ہر سنگت نوٹ *

نارد کہے آسُو پنج کپڑا تیرا ت، تتو بھیو دینا کھلائییا۔ کون ناڑی دسے تیرا ہڈ ماس رت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کپڑی بڈھی کپڑی مت، منسا اپنی دینی سمجھائیا۔ کپڑا دھیرج کپڑا یت، ست سنتوکھ کون وکھائیا۔ کپڑی پرتی کپڑا نت، سکلا سنگی کون بنائیا۔ کون دوارا ستھر بیٹھاگھت، ست سچ دینا سمجھائیا۔ کس کارن نو نو چار بعد آئے وت، بے وطنان دا بھیو دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آسُو کہے میرا پنجواں دوس دہاڑا، دو جہان خوشی بنائیا۔ میرا اکو آگے پن رسنا جہوا ہاڑا، مکھ بول نہ کھئے سنائیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار اگمی لاڑا، لکھ چوراسی نار کنت پرنائیا۔ جس دا ایتھ اوتھ دو جہان اکھاڑا، چارے کھانی چارے بانی پن جگت شستراں کرے لڑائیا۔ جو ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں، ٹلے پربت پھول پھلائییا۔ اوہ جن بھگتاں چاڑنہارا رنگ گاڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آسُو کہے میرا دوس دہاڑا چنگا، پنچم پنچ ملے وڈیائیا۔ میرا پورب جگ چوکڑی خوشیاں نال لنکھا، کلجگ اتم ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ دھرم دی دھار کلجگ کیتا ننگا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ تک لے دہائی دیندی پھرے گنگا، گوداوری جمنہ سُرستی نال ملائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا سادھو سربنگا، سربنگ کی درڑائیا۔ کس بدھ مانس ذاتی ہونی بہنگا، پہلی بھوت نہ کھئے کرائیا۔ کی اشارہ کیتا پری ارمبا، چوڈاں رتناں وچوں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ آسُو پنچ کہے میرا سجدہ اک بھگونت، بھگون سپس نوائیا۔ جس دا شرع توں باہر منت، بن اکھراں نراکھر دھار سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال جیو جنت، چوراسی اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ صاحب سورا بھگونت، ہر بھگون اک اکھوائیا۔ جس بنائی میری بنت، گھڑن بھٹنہار ڈھردرگاہیا۔ اُس دی مہما سدا اگت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوہ توڑنہارا گڑھ ہنگت، ہومے دئے چکائیا۔ مانو ذاتی اک بنائے سنگت، سکلا سنگ اک رکھائیا۔ بنا شاستراں بنے پنڈت، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال بہشت جنت، سورگاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ آد جگادی برہم برہمادی مالک ڈھر دا کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جو کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آسُو کہے مینوں جگ چوکڑی یاد کردے، انتشکرن دھیان لگائیا۔ میں بھيو کھلاواں آگے گھر دے، جتھے چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو اکو کھیل کردے، دوسر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ میں سب دے کھولاں پردے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کی حکم ورتے آگے نرائن نہ دے، نہ زرنکار کی جنائیا۔ اشنان ملنے نہیں کیسے سروور سر دے، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ اوہ ویکھ لے کھیل ہنکار گڑھ دے، ہومے ہنگتا ملی وڈیائیا۔ نگاہ مار لے دروبی پھرنی لہندے چڑھدے، محمد دھار دئے گواہیا۔ شرع شریعت وہن ویکھ لے ہڑھدے، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ آسُو پنچ کہے میرا لہنا دینا آد جگادی راوی، رویداس دئے گواہیا۔ میرا پیغمبران لیکھ جنایا مساوی، مسلسل گئے درڑائیا۔ ارجن کہا ایہ لہنا دینا نال دین دنی دی بھاوی، بھے بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ سریشٹی دریشٹی اندر ہونی نتھاویں، محل اٹل وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ آسو پنج کہے میرا لہنا دینا نال راجے بل، باون دھار سمجھائیآ۔ جس ویلے کوڑ گڑیار کلجگ اتم دھرم توں دیوے سل، ست رہن کچھ نہ پائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ہووے چھل، کپٹ وچ دے خلق خدائیآ۔ پوتر رہے کوئی نہ جل، اٹھسٹھ روون مارن دھاپیا۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے کایا ماٹی کھل، خالق خلق رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ منزل ملے نہ نہچل دھام اٹل، سچ دوار نہ کھئے سہائیآ۔ دروہی پھرے جل تھل، مہیئل روون مارن دھاپیا۔ کیسے نوں سمجھ نہ آئے گھڑی پل، پلکان دے پچھے دے نہ دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پنج آسو کہے میرا پروشٹا لیکھا رکھے سنگ رَویداس، رمتا رمتا رہیا جائیا۔ بالمیک جو لیکھا لیکھا خاص، خالص اپنا رنگ چڑھائیآ۔ مینوں اُس اُتے وشواس، بھروسیاں وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جو وسے اُتے آکاش، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُشنائیآ۔ جن بھگتاں مانس جنم کرے راس، رستہ اپنا اک سمجھائیآ۔ نام چپائے سواس سواس، یں بلان کرے پڑھائیآ۔ بوند سواتی نال بُجھائے پیاس، ناہی کول کول اُٹائیآ۔ انادی شبد دئے دھرواس، دھرم دھار سمجھائیآ۔ زرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیآ۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، سکلا سنگ نبھائیآ۔ راوی کہے میرے اندر آیا اک قیاس، سہج نال سمجھائیآ۔ کی اشارہ دے کے گیا وید ویاس، بے آس نال وڈیائیآ۔ میرا صاحب مینوں دئے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ جس وچ کوڑ گڑیاری دھار دا لیکھا مُکنا پرتھی آکاش، گگن گگنتران وچے ودھائیآ۔ سو دین دیا لا اپنا کھیل کرے تماش، دوسر نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آسو پنج کہے پرہو بھگتاں نوں دات دینی دوہری، دُہرا رنگ رنگائیآ۔ ستگر شبد بناؤنا موہری، مہر اپنا نام سمجھائیآ۔ زرگن دھار بنا گھوری، انتشکرن تکنا تھاوں تھائیآ۔ گرُمکھاں بھیو گھلائے ہور دا ہوری، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ سب دا مانس جنم جائے سوری، سرتی شبد نال جڑائیآ۔ اپنے چرن بندھائے ڈوری، پلُو گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں بھاگ کرے متھوری، متھیا دئے خلق خدائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ پنج آسو کہے پرہو تیرا وقت ہووے سہاوا، سوہنی خوشی بنائیآ۔ جن بھگتاں تیرے اُتے دعوا، دعویدار دینے سمجھائیآ۔ اپنے نال سب دا وزن کر لے ساواں، ودھ گھٹ نہ کھئے کرائیا۔ در آیاں دا اپنے درگاہ لے ناناں، نر نرنکار

سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ بے شک ایہہ وسدے وکھ وکھ گراواں، سچکھنڈ ساچے در اکو سوہیا پائیا۔ بے شک انہاں نوں جنم دتا وکھ وکھ ماواں،
 نوں آتم دھار بننا سب دی جنیندی مائیا۔ بُدھی رہے نہ کیسے دی وانگ کاواں، گرمکھ ہنس دینے بنائیا۔ تیرا پیار کرن بن جگت خواہش
 توں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں پھڑ اٹھاؤنا بھجاں باہواں، سُرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ آسُو پنج کہے میرا مالک سوامی رہے ہمیش، ہم ساجن اک
 اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال دس دسمیش، گوبند گوبند دھارا اکو رنگ رنگائیا۔ جس نے پیار وچ ستکار وچ جن بھگتاں کھلے رکھائے
 کیس، کیس گڑھ دا لیکھا نال ملائیا۔ جنہاں دی مہا کرے سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال ملائیا۔ اوہ چار جگ دے وچھڑے
 پنجم آسُو کہے ستگر شبد دے ہوئے پیش، پیشی آگے رہے نہ رائیا۔ اج دا فیصلہ ستگر شبد دا حکم جن بھکتو جنم مرن رہے نہ کھئے
 کلیش، مات گربھ دس دس ماس اکن نہ کھئے تپائیا۔ تہاڈا اکو دہاڑا خوشیاں والا وشیش، وشیاں توں باہر لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ پنج آسُو کہے میرا پریشٹا شہنشاہی سمت نال گیارہ، جس دا
 بھيو نہ کھئے پائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں بخش دے سچ بہارا، پروردگار سانجھے یار اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو خوشی بخش
 دے پُرکھ نارا، نر نرائن دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری منسا پوری ہووے جو دسدے گئے تیئی اوتارا، اوتر تیرا کھیل ویکھنا چائیں چائیا۔
 جو پیغمبراں دتا اشارہ، بن سینت سینت گئے سمجھائیا۔ جو گرو گُردیو دتا ادھارا، دھیچ دھرم دھار وکھائیا۔ سو میرا لیکھا پورا کر دے
 گِرو گِردھارا، گہر گمبھیر تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا بھکت سہیلا جگت وچ نہ ہوئے خوارا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اج خوشیاں والا بن
 جگت خواہش توں دہاڑا، ستگر شبد تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پچھلا پورب پورا کردے لارا، آگے اور نہ کچھ رکھائیا۔ نوں کرنہار
 کرتارا، قُدرت قادر نور الاہیا۔ ہر بھکت پرہو تیرا سدا دا پروارا، بنس سربنس وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بنا اکھیاں توں ضرور انہاں نوں دیندا
 رہیں دیدارا، بن لوچن نین نظری آئیا۔ انہاں دا سریر تے ستگر شبد تیرا ہووے گہر بارا، نو دواریاں توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جدوں
 گرمکھ یاد کرے تے اندروں دئیں اشارہ، بن سینت سینت دینی سمجھائیا۔ کیوں نوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی اوتارا، چوہیسا

جگدیشا نور الہیہ۔ امام اماما پروردگارا، پڑا پڑیاں وچوں دینا اٹھائیا۔ پنج آسُو کہے پرہو میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں بنا مستک
توں چھارا، شہنشاہ خاک تیری آگم رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن تیرا بھریا رہے بھنڈارا، اتوٹ اٹٹ دینا ورتائیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں لیکھے لاؤنی مٹی خاک، خاک چھار ہو کے جو تیری آس رکھائیا۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک، پنت
پنیت دینی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول کے تاک، گرہ مندر اپنا اک وکھائیا۔ آتم پرما تم بنا دھر دا ساک، درگاہ دینی ساچی تھائیا۔ شب
گھوڑ چڑھا دے راک، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکائیا۔ پورب لہنا دینا پورا کرنا واک، پورن ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مڑھی گور،
اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ شبدی دھار اپنے نال لینا تور، ثرت اپنا میل ملائیا۔ انتشکرن دا اتتر اکو ہووے فرنا پھور، دوسر آس نہ کھئے
رکھائیا۔ پار کرنا وچوں لکھ چوراسی گھور، آون جاون پنڈھ دینا مکائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جاوے سور، جو سر تیرے چرن چھوہ
وچ اپنی خوشی بنائیا۔ ست سچ دی بنہنا نال ڈور، شبدی تند گنڈھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں بھگتاں دی سدا لوڑ، لڑیندے ساجن
تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹدھ بن اور نہ دیسے کوئی ہور، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوار بھاگ ہووے متھور، متھیا چھڈی جگت لوکائیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر کیشن سنگھ دے گرہ *
1002

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گُر میں سُن دی رہی تہاڈیاں تقریراں، چار جُگ اپنا دھیان لگائیا۔ تہاڈے لیکھ ویکھدی رہی تحریراں، جو حرف حرُوف نال وڈیائیا۔ نام سندیسے سُن دی رہی جو دتے وچ سریراں، تن وجوداں وچ ٹکائیا۔ شرع شریعت دیاں ویکھدی رہی لکیراں، حداں دین مذہب رنگ رنگائیا۔ دین دُنی لیکھا تکدی رہی شاہ حقیراں، اوچاں نیچاں پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ تُساں ماؤ ذاتی میرے اُتے بدھی نال زنجیراں، شرع بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ کلجگ انت مینوں تہاڈا لیکھا دسے آخیرا، آخر دیاں سُنائیا۔ ویکھو کی کوک کوک کے کہندا کبیرا، درگاہ سچ سچ وچوں کرے شنوائیا۔ دھرنی تیرے اُتے ستجگ سچ ہونا تعمیرا، کلجگ کوڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل دُھر دا بے نظیرا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے کول نام کہندا شمشیرا، جگت شستر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس لہنے دینے تکنے اٹھسٹھ تیرتھ نیرا، جلدھارا کھوج کھوجائیا۔ چار جُگ دے گرنتھ شاستراں تکنیاں تدبیراں، طریقہ نیکن نیکا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُسین نرگن دھار سرگن اپنیاں وکھائیاں تصویراں، تتاں والا رُوپ بنائیا۔ کی کھیل کرے میرا شاہو بھوپ پیراں دا پیرا، پیرن پیر نور الاہیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکڑی دو جہان جاگیرا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس چمارے اک کسیرا، قیمت دھرم دھار چُکائیا۔ اوہ انت میری دھار ویکھ دلگیرا، چنتا غمی کھوج کھوجائیا۔ میرے اُتے سیس دیوے چیرا، بستر ست سچ پہنائیا۔ دین دُنی دی اندروں بدلن والا ضمیرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان میرے انتشکرن دئے دھیرا، دھیرج دھرم دھار رکھائیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر سلکھنی، ویرو دے گرہ * *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں چار جگ دیاں تکو ریتاں، ریتوان ہو کے دھیان لگائیا۔ ستگر شبد ویکھو میتا، مِتر پیارا کی سمجھائیا۔ شاستر سنگ بناؤ وید پُراناں گیتا، رام راما بھیو چکائیا۔ لہنا دینا ویکھو مندر مسیتا، مسدہ مسلیاں وچ کھوج کھوجائیا۔ آتم دھار پرما تم تکو پریتا، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ اِشٹ ویکھو رام سیتا، رادھے کرشن کی وڈیائیا۔ پیغمبرو اشارہ ویکھو جو آگما کیتا، واحد اللہ اکِ درڑائیا۔ گرو گُردیو اپنے حُکم دا ویکھو طریقہ، جو دھرم دھار درڑائیا۔ لہنا دینا جانو جیو جی کا، نو ست پھول پھلایا۔ میرے اُتے انتر نرنتر امرت رس ہویا پھیکا، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ دھرم دی رہی نہ کوئی توفیق، کلجگ کوڑ رِبیَا کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اکِ گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر آتم دھار دے بنو وصلی، وصل اکو یار خدائیا۔ اپنے گرمکھ گرسکھ مُرید مُرشد لبھو اصلی، اصلیت وچوں اصل لو پرگٹائیا۔ آتم دھار پرما تم ویکھو نسلی، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تھادی پِرتی کلجگ کوڑی کِریا بیٹھوں گئی مسلی، مُسلسل رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین دُنی دی دھارا ہوئی دوفصلی، سچ جھوٹھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنی ویکھو حقیقت حق، حُکم پرہ دا نال ملائیا۔ میرے اُتے لو تک، طریقہ دین دُنی بدلائیا۔ میرا آ کے میٹو شک، شکوہ دیو گوائیا۔ میں کلجگ کوڑی کِریا نال گئی تھک، تھکاوٹ وچ میری دُبائیا۔ میری پت لو رکھ، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میری دھرم دھار دی جھولی ہوئی سکھ، سیکھنی سکے نہ کھئے بھرائیا۔ میری حالت آ کے ویکھو اپنی اکھ، اکھراں والی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑ دے لاؤندے بھکھ، دُھر بھاکھیا سُنے نہ کھئے خلق خدائیا۔ آتم پرما تم دھار تھادے نالوں ہوئی وکھ، سرتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ دین دُنی دی قیمت رہی نہ کوڈی ککھ، کلجگ ہٹو ہٹ وکائیا۔ تسیں سرب کلا سمرتھ، پُرکھ اکالا دیونہارا وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا دیو ہتھو ہتھ، آگے ادھار نہ کھئے بنائیا۔ میں سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تھادا چلدا ویکھیا رتھ، رتھواہی ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ نام کلمیاں سنی گتھ، جو سوپلے ڈھولے گئے درڑائیا۔ انت سب دے خالی ہوئے ہتھ، سچ وست نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم کلجگ کوڑی کِریا دتا متھ، متھرا دے کابن تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ آ کے

ویکھ لے رام بیٹے دسترہ، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ پیغمبر اپنی کہانی ویکھو اکتھ، کی کلمے گئے سمجھائیا۔ نانک گوبند جس دھار وچ ستھر گئے لٹھ، جگت یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں پورب کڈھو کاپیاں، بن اکھراں لیکھ دھیان لگائیا۔ اپنیاں اپنیاں شرع دیاں تھو پاتیاں، پترکا لو اٹھائیا۔ لہنے دینے ویکھو واتیاں، کی سندھیے ڈھردرگاہیا۔ کی جھگڑا دسے ذات پاتیاں، دیناں مذہباں کی لڑائیا۔ کی کلجگ کوڑی کریا مارے کاتیا، قتل گاہ دسے لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارے تھو مار کے جھاتیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے اُتے ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ٹوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتیا، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ میری پُچھے کھئے نہ واتیا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ گریارا مارے کاتیا، تیر انیالا رہیا لگائیا۔ مانس مانو میرے اُتے اک دو جے دا کرن گھاتیا، گھاؤ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پرکاش دسے نہ کیسے بن تیل باتیا، ٹوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا تک لو لوک ماتیا، ماتر بھومی ہو کے رہی سُنائیا۔ تھادا دین مذہب پاؤندا جائے وفاتیا، قائم مقام نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، مہربان مہربان ہو کے پُچھنی واتیا، واتا ورن تیرے چرن ٹکائیا۔

* ۶ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر اوگرا ہر سنگت نوت *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر پرم پُرکھ کرو نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ پریم نال کرو گفتار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اُچی کوک کرو پُکار، سوپلے سناؤ تھاو تھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے دین مذہب ساتھوں ہوئے باہر، سچ پیار وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں گنٹ سرشٹی درشٹی اندر ودھیا وکار، وبھچار سکے نہ کھئے مٹائیا۔ منوا من کرے ہنکار، نون سو اکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ہویا دھواں دھار، ست دیپ سچ نہ کھئے رُسنائیا۔ جدھر تکیئے ساڈا نام کلمہ ہویا خوار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مانس مانو

ماٹکھ بن گئے ٹھگ چور یار، حقیقت وچ حق نہ کھئے سمائیا۔ ساڈی بینتی تیرے در سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ جوتی جاتے
 ہو ظاہر، پُرکھ بدھاتے پردہ لاپیا۔ دین دُنی تک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سچ دا رہیا نہ کھئے دوار، مندر
 مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لایا۔ نوکھنڈ رووے زارو زار، پن نیناں نیر وہایا۔ نگاہ مار پروردگار، سانجھے یار نور لاپیا۔ اسپں تیری
 کردے انتظار، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھایا۔ تُوں دو جہاناں ہو ظاہر، ظاہر ظہور کر رُشنایا۔ تیری شبدی سُنئیے گفتار، دین مذہب ونڈ
 نہ کھئے ونڈایا۔ تُوں نرگن داتا سب دا سانجھا یار، یامبین اک اکھوایا۔ تیرے سب کچھ اختیار، مختیار گر اوتار رہے سُنایا۔ تُوں چار
 جگ دا سیکدار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری وجدی رہی ودھایا۔ لکھ چوراسی تیرے چرن کول پنہار، داسی ہو کے سیو کھایا۔ تُوں
 ویکھنہارا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ ساڈی بینتی سُننی نال پیار، پریم پریتی وچ جنایا۔ نرگن نور کر اجیار، جوتی جاتا ہو کے
 ڈگمگایا۔ تُوں نہکلنک کل کلکی اوتار، کل کاتیاں کر صفایا۔ در تیرے بینتی رہے گزار، گزارش وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر پرہ تون پُچھو صلاح، مشورہ دین دُنی باہر
 جنایا۔ پُرکھ اکالے تیرا کھیل بے پرواہ، اگم اتھ تیری وڈیایا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ تُوں والی دو
 جہاں، نرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ تیرا لہنا دینا زمیں اسماں، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں وجدی رہے ودھایا۔ نگاہ مار لے مان رہیا نہ
 کیسے کلمے ناں، کائنات رہی گر لایا۔ جھگڑا تک لے سورگاں، مانس مانو ماٹکھ پشوآں کھل لہایا۔ بھاگ لگا دے نہ کیسے کھپڑے گراں،
 ساڈھے تن ہتھ وجے نہ کھئے ودھایا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا گیا چھا، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ دین مذہب تیری منزل بھلے راہ، رہبر
 رنگ نہ کھئے رنگایا۔ ڈھولا گائے کوئی نہ ساہ ساہ، سواس سواس نہ کھئے دھیایا۔ دکھی ہو کے پُکارے دھرتی ماں، میری مُحبّت وچ نہ کھئے
 سمایا۔ مانس ذاتی کلجگ کوڑی کیریا کرے گناہ، پت پت پت نظر کھئے نہ آیا۔ میرے مہربانے سری بھگوانے کلجگ انت میرے اُتے چرن
 چھپا، شہنشاہ اپنا بھیو چُکایا۔ تینوں سارے گئے گا، ڈھولے صفتاں وچ راگ درڑایا۔ اتم آوے بے پرواہ، پُرکھ اکالا نور لاپیا۔ جس
 تُوں پیغمبراں کیتی دُعا، سر سر قدمان وچ جھکایا۔ تُوں مالک اگم اتھ، جلوہ گر نور لاپیا۔ میرے اُتوں دھرنی کہے کلجگ کر الوداع،

سَتَجُگ سَت دهرم پرگٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر بیٹھن اکو تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ گروڈوار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیرا ناؤں
 زرنکارا جیپا جائے ناں، تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہو کے پکڑنی بانہ، نیرویر ہو کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر سورگ واسی کرم سنگھ دے نوت * *

دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دی رکھو یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ جو سب دی سُننہارا فریاد، دو جہاناں مالک نُوں
 الاہیا۔ جس اوتار پیغمبران گروآں دتی اکم امداد، وست امل اٹل ورتائیا۔ اُس سوامی نُوں دوس رین لینا ارادھ، بردے اندر لینا وسائیا۔
 بسمل دھار ہونا وساد، جگت وِشا نہ کھئے جنائیا۔ جس نے رچنا رچی تہاڈی آد، انت ہوئے آپ سہائیا۔ اوہ مالک خالق موہن مادھو
 مادھ، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے امداد، سدا ہوئے سہائیا۔ جو بناونہارا سنت سادھ، صوفیاں سنتاں نال
 ملائیا۔ جس دا کھیڑا دھرم ہووے آباد، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ اوہ نُوں نُوں شاہ سلطانا سَت سچ دا مہاراج، محبوب اکم اتھاپیا۔
 جس کلجگ کوڑی کیریا نالوں کرنا آزاد، جگت شرع بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ در ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دی رکھو اوٹ، اوڑک دھیان رکھائیا۔ کایا مندر اندروں کڈھنی کھوٹ، کھوٹے کھرے
 روپ بدلایا۔ نام نِدھان سری بھگوان لگائے اگتی چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اکم دینا رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ نُوں کرو سلام، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر
 امام، عملان توں ربت نُوں الاہیا۔ جس دی جبرائیل دسے کلام، پیغام اکم اتھاپیا۔ اوہ دیونہار حقیقی جام، پن رسنا رس چکھائیا۔ اُس
 دا آد انت دا اکو اسلام، اسم اعظم اک وکھائیا۔ جس دے سارے ہون غلام، بردے بن کے سیس نوائیا۔ جو شرع دے جھگڑے میٹے تمام،

تمنا کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔ جس دا لہنا زمیں اُتے آسمان، نور نورانہ نور الہیہا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیلے کھیل مہان، پروردگار سانجھا یار اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں آد جگاد جھکدے اوتار پیغمبر گر تمام، تمنا دین دنی نہ کھئے رکھائیا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شرع دے لیکھے مکائے تمام، تمنا دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بھوملی ضلع گرداس پُر کرتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو مائس مائو مانکھ کر پنت پُنیت، پرم پُرکھ پرماتم اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن آتم پرماتم دس اگمی ریت، ریتیان سیری بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ ودھاتے آتم پرماتم دس گیت، پاربرہم برہم ڈھولا گاون چائیں چائیا۔ ہر ہردے انتر نرنتر امرت رس بخش ٹھانڈا سیت، اگنی تتوت نہ کھئے تپائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے وسنا ہر گھٹ چیت، ٹھگوری چت من رہے نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو مائو ذاتی بخش پیار، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر مندر اندر کر اجیار، ساڈھے تِن ہتھ کر رُشنائیا۔ ساچی بخش شبد ڈھنکار، انحد نادی ناد کر شنوائیا۔ امرت بخش اگما ٹھانڈا ٹھار، بن رسنا جہوا دے چکھائیا۔ جیواں جنتاں پا سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی اک اگلا ایکنکار، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کریا کر دے میرے پروردگار، سانجھے یار نور الہیہا۔ میں منگتی در بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں وست امولک میری جھولی دینی ڈار، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مائو ذاتی کر دے بڈھ بییک، پنت پُنیت آپ بنائیا۔ آتم پرماتم دے ٹیک، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، کلجگ کوڑ اگن نہ کھئے تپائیا۔ ست ستوادی ہو کے کھول دے بہیت، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ سرتی شبد کرا

دے ہیت، ہنتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ درشن دے دے نیتن نیت، نیج نیتر لوچن نین اکھ گھلائیآ۔ میرے اُتے رُت سہنجنی مؤلے چیت، پت ٹہنی لکھ چوراسی جیو جنت آپ مہکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پرہو مانو تیرے چرن کول ہون پُجاری، پوجا پاتھر پابن رہن کھئے نہ پائیآ۔ ایکا ایشٹ ہووے جوت نور اُجیاری، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری آس رکھائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتاری، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ میرے اُتے لہنا دینا پورا کر دے وشن برہما شو سنساری بہنڈاری سنگھاری، ستگر شبد نال وڈیائیآ۔ میری نمو نمو نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ تون شاہو بھوپ شہنشاہ سِکداری، شہنشاہ نور الاہیا۔ میری انت کنت بھگونت پیج دینی سواری، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ دھرنی کہے میں بن نیتر روواں زارو زاری، ظاہر ظہور تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ تون مہربان محبوب خالق خلق جلوہ گر چوئیس جگدیشا اک اوتاری، اوتر ہو کے ویکھنا تھاون تھائیآ۔ میرے امام جلوہ گر نور نورانہ کرنا ظاہری، ظاہر ظہور میرا پردہ دے اُٹھائیآ۔ میری بینتی سن پکاری، پنے پنے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن کول جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے کلجگ اتم واری، وارث ہو کے اپنی دیا کھائیآ۔

* ۹ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر گپہنا سنگھ *

گپہنا سنگھ تن خوشیاں پاؤنا گہنا، پنج تت ملے مان وڈیائیآ۔ تیرا لیکھا بالیک رشی لیکھا وچ رمائنا، رام دے رام نال وڈیائیآ۔ پرہاس وچ تیرا ہندا سی رہنا، پنچٹی دے گواہیا۔ تیرا ناؤں ہندا سی نینا، نینو کہہ کے سارے بلائیآ۔ ویراگیاں نال ہندا سی بہنا، اپنی خوشی رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آگم گوسائینا۔ گپہنا سنگھ آگیا بالیک، اپنا

پندھ مُکائیا۔ جیہڑی تینوں بخشى تاریخ، طریقے نال پال سنگھ دا میل ملیا چائیں چائیا۔ جس دی قلم وچ توفیق، تیرا پورب لیکھ سمجھائیا۔ جس دا لہنا بڑا باریک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ویکھ نزدیک، دُور دُرادا اپنا پندھ مُکائیا۔ پچھلے جنم دی شہادت ویکھ تاریخ، تواریخ دُھر دی آپ سمجھائیا۔ جگت کرم دے لیکھ مار لیک، بھلیکھا اندرون دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نینو تک لے نال نین اکھ، اکھراں باہر سمجھائیا۔ تربتا دواپر کلجگ رسیا وکھ، انت میلا ملیا چائیں چائیا۔ آگے جھولی رہن نہ دیوے سکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوں بہاوے توں لے رکھ، ایہہ پرہہ دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گیہنا سنگھ گوہ نال کرنا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا پوربلا جنم ویکھ وچ سنسار اتم کلجگ ہتھی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دتی وڈیائیا۔ جنم وچوں جنم ملیا اپار، اپرمپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا پورب دے اُتار، قرضہ جگت رہے نہ رائیا۔ دُکھ دلدر دے نوار، سُکھ ساگر روپ سائیا۔ بھوت پریت کوئی ہو نہ سکے سوار، جن کھویس نہ کھئے چُترائیا۔ کِرپا کرے آپ کرتار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی دے اک ادھار، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

پال سنگھ تیری پرہہ کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دینا بندھپ بنے دین دیاں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے لال، لالن دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ ساچا مارگ بخش سُکھال، سُکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جگت روگ گھالنی پئے نہ گھال، دل دلدر دُور کرائیا۔ اوہ انتر اتم پرماتم ہو کے وسے نال، میلا رکھ چائیں چائیا۔ سچ بینتی دھرم سوال، کرم اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت سوگ وچوں کر بحال، روگ دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تن وجود سریر کرے آپ سنبھال، سبمل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سورگ واسی گرچن کور کلا دے نوت * ❁

دھرنی کہے مینوں کلجگ اتم خوشی بڑی، خوشحالی وچ گر گوپال دھیان لگائیا۔ میں زرگن دھار پرم پُرکھ دی سرنی پڑی، ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ سیس جھکائیا۔ میرے اُتے پُرکھ اکالے کیتی سہنجی گھڑی، پل پلکاں دے پچھے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی دھار میرے اُتے دسے گڑی، گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ میں سچ دوار ایکنکار در کھڑی، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ آد جگاد پرہہ تیری بھگتاں نال بنی رہی لڑی، تند ستار نہ کھئے ٹڑائیا۔ مینوں خوشی میرے مہربانا میرے اُتے تیرے بھگتاں تن وجود بنے مڑھی، خاکی خاک رنگ رنگائیا۔ جنہاں دی جیون زندگی شوہ دریا کدی نہ ہڑھی، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہناں بھاگ لگا ہڈ ماس نڑی، تن وجود خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ مڑھی کہے میں بھگتاں تن وجود کیتا خاک، تن ماٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم دھار تکیا پرہو دا ساک، انت ستگر وچ سہائیا۔ جس دا کھلا سدا تاک، سچکھنڈ دوار بند نہ کھئے کرائیا۔ سو شبد گھوڑے چڑھ کے راک، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ مینوں یاد آوندا اوتار پیغمبراں گرواں والا واک، بھوکھت بھوکھتاں وچوں سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں بنے سجن ساک، سہیلا اکو نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے میرا اشارہ دیوے کلاک، جگت گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میل کرنا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ مڑھی کہے میرے وچ تن وجود ہویا سواہ، ماٹی نظر کچھ نہ آئیا۔ ایہہ کھیل بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سہائیا۔ جو آد جگاد بھگتاں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا ڈھردرگاہیا۔ شبد دئے صلاح، مشورہ اکو نام درڑائیا۔ زرگن دھار ہو کے پکڑے بانہہ، بھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ نام ندھان بخش کے ناں، ناؤں زرنکار رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوار سہا کے گراں، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ جتھے آپے پتا آپے بنے ماں، آپ اپنی گود ٹکائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی لہنا رہے نہ وچ جہاں، جونی جون نہ کھئے بھوآئیا۔ اتم پرما تم میل ملائے آپ اپنے گراں، سچکھنڈ ساچے سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ مڑھی کہے تن وجود مٹی خاک ہویا کنچن، تن نظر کچھ نہ آئیا۔ اگنی آگ لگا مچن،

دھواں دھار دھار بنائیا۔ آتما خوشیاں وچ لگا نچن، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ پرہو پیار وچ لگا رچن، لوں لوں دا لیکھا جائے چُکائیا۔ ست سرُوپی بن کے بیڑا رتن، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ جو آد جُگادی بھگتاں وطن، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ سو دھام نیارا جتھے پرہ بھگتاں کرے پیارا پریم ہو کے لیکھا توڑے تن، تنو تن رہن کچھ نہ پائیا۔ جس کارن جوگی یقی ستی سارے کردے یتن، یتھارتھ منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بنا ستگر شبد توں درگاہ ساچی پُجے کھئے نہ پتن، گھاٹ کنارہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار کِرپا کیتی آپ نرنکار آتم دھار ملایا گرچن، گرچن کور اپنے رنگ سہائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی دین دنی دا رہیا کھئے نہ ہنن، جگت ونج نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت نام ندھان رس دیوے رسن، بن رسنا رس چکھائیا۔

* ۲۲ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بنگا ضلع لدھیانہ ناظر سنگھ دے گرہ * ۱۰۱۳

دھرنی کہے پرہو میرے نیتر وگے نیر، لوچن نین چہہر لائیا۔ نگاہ مار لے بے نظیر، نر نرائن نور الہیا۔ اوہ سندیسہ سُن لے جو دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر جنائیا۔ انت کنت سری بھگونت بدلے تیری تقدیر، تکبر دین دنی مٹائیا۔ جس دے کول آد جُگاد برہم برہما شبد اناد شمشیر، جگت شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جو لہنا دینا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری آسا رکھ کے گئے پیغمبر پیر، پرہ پُرکھ پرما تم تیری اوٹ تکائیا۔ تڈھ بن انت دیوے کھئے نہ دھیر، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میتا، مترا تیری دُہائیا۔ میرا انتشکرن نہ ہووے ٹھانڈا سیتا، اگنی تن نہ کھئے بُجھائیا۔ آ کے ویکھ لے کل کاتیاں والی ریتا، تن وجوداں اندر حق محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پیار رہیا نہ مندر مسیتا، کعبے جگت رہے کُرا لائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں وقت ویکھ لے بیتا، پورب لیکھا لیکھے نال ملایا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی میرے انتشکرن وسجا چیتا، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی پروردگار، سانجھے یار نور الہیہا۔ میرا پورب لہنا دے ادھار، مقروض قرضہ دے
 چکائیا۔ میں جگ چوکڑی تیرا کردی رہی انتظار، ستجگ تیرتا دواپرکجگ دھیان لگائیا۔ مینوں سنڈیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار،
 اوتری تیرا بھیو چکائیا۔ میں مٹی خاک ہو کے رہی ہوشیار، آس بندرا نہ کھئے رکھائیا۔ توں دیونہار میرا داتار، دیاندھ اک اکھوائیا۔ ست
 سچ دے مالک میری پاؤنی سار، خالق خلق مخلوق ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے تیرے نام کلمے دا ہویا تکرار، جھگڑا دین دُنی جنائیا۔ شرع
 دی شرع نال ہوئی خار، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بن نیناں نگاہ مار، بن نیتز اکھ کھلائییا۔ میرے اُتے
 چاروں گنٹ ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ چار جگ دے شاستر رہے پُکار، بن رسنا کوک کوک سُنائیا۔ کل کلکی ساڈی
 پاوے سار، نہکلنکا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ امام امام نور الہی پروردگار، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ توں شاہو بھوپ سیکدار، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ میں درویشن تیرے در بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دی سُنیں پُکار، کوک کوک دیاں جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری آسا پُرکھ اکالے اکم، جگت بڈھی
 سمجھ کیسے نہ آئی۔ مہربانا سِری بھگوانا ست دا سچ چلا دے دھرم، ادھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی توں بھید کھلا دے برہم، پاربرہم
 پردہ آپ چکائیا۔ میرے اتم کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں تیری اکو تکان سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ توں کرتا پُرکھ کرنی کرن،
 قدرت دا قادر نور الہیہا۔ میرا پلو بن ہتھ آ جا پھڑن، بن قدمان پنڈھ مکائیا۔ توں مالک بھن گھڑن، سمرتھ اکتھ اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھیو آپ چکائیا۔ دُھر دا بھیو میرے سوامیا جائے چُک، اوہلا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ اتم پرما تم تیری اکو ہووے ٹک، ٹخم تاشیر بے نظیر دینا بدلایا۔ بن تن وجود حق محبوب سرشٹی درشٹی اندر تینوں جائے جھک،
 کائنات بن کعبیاں سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارے میرے اُتوں پینڈا جائے مُک، ستجگ سچ سچ دے وڈیائیا۔ اوہ تک لے وقت سہنجنا
 گر اوتار پیغمبران والا رہیا ڈھک، بیس بیس ہر جگدیشے اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو پروشٹا تک لے آسو بائی، بائیل وچ یسوہ کی گیا سمجھائیا۔ کی گوہند اشارہ دتا بوٹا پٹن لگیاں

کاہی، کائنات کی درڑائیا۔ کی زرگن سرگن تیری اکھراں ہندسیاں والی زیرو صفرابے دہائی، لیکھا لیکھیاں وچوں چکائیا۔ توں مالک خالق اک گوسائیں، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ میں پرم پُرکھ پرما تم اکو تینوں رہی دھیائی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ڈرمت میل دھو دے شاہی، داغ رہن کچھ نہ پائیا۔ لیکھا تک لے دھر دے ماہی، محبوب نور الاہیا۔ مینوں ستجگ ست دھرم دی بخش دے شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ توں پُرکھ اکمڑا سب دا اک گوسائیں، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ میرے محبوبا اپنی تک لے دین دنی والی خدائی، خود مالک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ میں چرن کول دھرنی دھرت دھول دھول کہے دھوڑی خاک رہی رمائی، مستک ٹکے لاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تڈھ یں دو جا اور کھئے ناہیں، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

۱۰۱۵

* ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رجووال ضلع لدھیانہ گرچرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پرما تم دھر دے مولا، یامبین زرگن دھار تیری سرنائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی پورب ویکھ لے اقرار قولا، پن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ میں کوک پکاراں مٹی خاک دھولا، دھرم دی دھرم نال دُہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرا بھار کر دے ہولا، کلجگ کریا کوڑ کوڑ مٹائیا۔ پریم پیار وچ میرے اُتے رہیا کوئی نہ پنڈت پاندھا رولا، مٹا شیخ مسائک رہے کُرائیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ساول سولا، سرب کلا سمرتھ اکم اتھاپیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا مینوں سنا دے اپنا بولا، انبولت دھر دا راگ درڑائیا۔ جس دے وچ ست دھرم دوارا ہووے کھولا، وست نام ست ست ورتائیا۔ مہربانا زرگن دھار پن تتاں بدل کے آ جا چولا، چوچی پریم اپنا ویس وٹائیا۔ میرے کرم گکرم اپنے شبدی دھار جوہ لے، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پیار مُحبّت وچ ماٹو ذاتی آپے موہ لے، آتم پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ میرے اُتوں کھوہ لے، نو ست نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن سنت سہیلے اپنے

۱۰۱۵

نام پیار وچ پرو لے، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو چُکائیا۔ مانس مائو تیرے در دا ہو جائے گولا، دوسر ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 سرِشٹی درِشٹی اندر گاوے ڈھولا، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا سَتگر شبد نرگن دھار ہوئے وچولا، تتان لیکھا دئے چُکائیا۔
 سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہر گھٹ دِسنا گھول گھولا، کایا مندر اندر بھیو چُکائیا۔ انت اخیر بے نظیر میرے اُتے کرم کانڈ دا بن جا تولا،
 نام کنڈا ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم اپنے نال چھوہ لا، چھوہس بانکے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرے چرن آپ آپا گھولا، گھولی گھول
 گھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ویکھ لے بن
 جگت اکھیاں دھار، لوچن نین نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سِکدار، آد جُگادی اک اکھوئیا۔ تیرے حُکے اندر پیغمبر گر اوتار،
 وشن برہما شیو سیو کھائیا۔ میں نانی روواں زارو زار، گریہ زاری وچ گر لائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کیتا خوار، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 جدھر تکان ہویا وبھچار، مایا متا موہ ہلکائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے دوار، دوارکا واسی کرشن دئے گواہیا۔ رام رام کرے نہ کھئے ستکار،
 ست ستوادی ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ پیغمبر دئے نہ کھئے ادھار، شرع شریعت رووے تھائوں تھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا انت نہ
 پاراوار، بے انت تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری درگاہ بنان بھکھار، مقالے حق جھولی ڈاہیا۔ میں خادم تیری خدمتگار، جُگ
 جُگ تیری سیو کھائیا۔ تُوں میرا امام اماما پروردگار، جلوہ گر نور الہیا۔ میں مئی خاک بن کے تابعدار، لکھ چوراسی اپنے کندھ اٹھائیا۔
 تُوں دیونہار اگم بھنڈار، اتوٹ اٹھ سدا ورتائیا۔ میری بینتی اک اکلے ایکنکار، در تیرے کوک سُنائیا۔ جوتی جاتے میری پا سار،
 مہاسارتھی اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا پورا کر پیغمبر گر اوتار، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ وقت سہنجنا آد نرنجنا مینوں آ کے دے دیدار،
 دیدہ دانستہ تیرا درشن پائیا۔ تُوں نور الہ بے پرواہ سب دا سانجھا یار، حق حقیقت دا پردہ دینا کھلائییا۔ تیرا سندیسہ سُننا بن اکھراں
 بول جیکار، سروناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں دھرنی مئی خاک تیری چہار، چرن چھوہ کے خوشی بنائیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکھنکا
 بے پرواہیا۔ امام اماما میت مُرار، متر پیارا اک اکھوئیا۔ سجدیاں وچ کران نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔ تُوں بخشنہار سدا جُگ چار،
 سَتجگ تریتا دواپر کلجگ انت تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پرما تم مینوں دینا آپ ادھار، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں بھکھارن بنی تیرے در، دردی ہو کے درد وندائیا۔ مہربان ہو کے کِریا دینی کر، کِریا ندھان تیری سرنائیا۔ ستگر شبد اگتی دے دے ور، وست امولک اک ورتائیا۔ میرا دھرم خزانہ دے بہر، کلجگ کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ ہر پردے تیرا ہووے ڈر، بھے بھو اپنا اک سمجھائیا۔ تون سوامی نرائن نر، کرتا پُرکھ اگم اتھایا۔ میرا سہنجنا کر دے گھر، نو کھنڈ پرتھی اکو رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ شرع شر، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ مانو مانس مائکھ تیرے در جائن تر، تارنہار سمرتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے اُتے تیری دین دُنیا ہوئی دُکھی، دردیاں درد لینا وندائیا۔ مانو ذاتی تک لے بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ بھگت جنے کھئے نہ گکھی، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ بھاگ لگے نہ اُلٹا رُکھی، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ تون نرگن دھار ہو کے اٹھی، جوتی جاتے ویس وٹائیا۔ کِریا ندھان ہو کے تھی، مہر نظر اٹھائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن میریاں چارے ویکھیں گھئی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ پھول پھلائییا۔ میری پت میرے بھگوان گئی لئی، کلجگ لئیرا بنیا تھاؤں تھائیا۔ سب دی پریت تیرے چرن کول تئی، ٹٹیاں سکے نہ کھئے جڑائیا۔ تون مہربان مہربان مہربان میں تیری آد جگاد کردی بتی، بُنخائیاں اپنے وچ ٹکائیا۔ میری جاگ کھول دے سرت رے نہ ستی، ہلونا شبد نام لگائیا۔ تون پُرکھ پُرکھوتم ابناشی اچتی، چیتن دینا کرائیا۔ میرے اُتے سہنجنی کر دے رتی، رُتڑی اپنا نام مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پریشور ابناشی اچتی، چیتن ہو کے چت ٹھگوری دے چکائیا۔

* ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مہاؤن ضلع لدھیانہ آجاگر سنگھ دے گرہ *

آسو کہے پرہوؤ میرا پروشٹا تئی، اوتار تئی خوشی منائیا۔ کی اشارہ دتا ستگر نانک اُتے ویئیں، بہیل ہو کے دیاں سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لیکھ کے گئے کئی، کیتے تیرے حکم وچ گن گائیا۔ میرے سوامی انترجامی تیری سب تون نرالی دیہی، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آسُو کہے پرہوُ میرا تیئی دوس دہاڑا لوک مات،
 ماتر بھومی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں بخشنی سچ دات، وست اموک اک ورتائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے مار جہات،
 پروردگار سانجھے یار اکھ اٹھائیا۔ میرے انت کنت بھگونت پُچھ وات، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ نو ست اندھیری رات، نوری چند نہ
 کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم سنے کوئی نہ بات، باطن پردہ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 بھيوُ آپ کھلائیا۔ سچ دا بھيوُ کھول دے آپ، ہر کرتے دیا کھائیا۔ تُوں دُھردرگاہی اکھی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نچ گھر واسی
 اپنا دے دے جاپ، بن رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ کلجگ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پورب لیکھا لہنا میرا تک لے
 کھات، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ آسا کہے میں
 جگ جگ آس اکو رکھی، رکھک تینوں دیاں جنائیا۔ نگاہ ماریں بنا نیتر لوچن نین اکھی، دین دیاں دیا کھائیا۔ تُوں سرب سوامی میری پیج
 اتم رکھی، مہربان تیری وڈیائیا۔ میری قیمت کوئی رہی نہ ککھی، کلجگ کوڑے ہٹ وکائیا۔ میں دو جہان دہائی دے دے نسی، بھجی
 واپو داہیا۔ کلجگ مایا ممتا وچ پھسی، تند سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ آسُو کہے پرہوُ میرا لہنا دینا باقی، باقاعدہ دیاں جنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا میرا ساتھی، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ میرا پردہ
 کھول کے ویکھ لے تاکی، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی خاکی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری چرن
 پرتی میرا ناتی، دوسر سنگ نہ کھئے جنائیا۔ انت پُچھ میری واتی، واتا ورن تیرے چرن ٹکائیا۔ دُھر دی بخش دے بوند سوانتی، میری
 اگنی تت بُجھائیا۔ تیری سب توں وکھری ذاتی، اذاتی نور نور الایا۔ میرا لہنا دینا چار جگ دے شاستر نہیں کاغذاتی، اکھراں ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ میرے کول ستگر شبد دی اکھی پاتی، پترکا جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو لکھی نہیں نال قلم دواتی، حرف حرُوفان ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ آسُو کہے پرہوُ نگاہ مار لے کایا ماٹی
 بھانڈے کنبھ، چار جگ دے مالک دھیان لگائیا۔ کی سندیسہ دتا اشدبھج سُنب سُنب، دُھر دا حکم حکم درڑائیا۔ کی لہنا دینا گوبند دھار

ہیم گنڈ، گنڈی کھڑکی باہر رکھائیا۔ کی آشا رکھ کے گیا کاگ بھسند، کلجگ اتم دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ آسو کہے پرہو میرا سندیسہ بن پانی پون، پون بسنتر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا بھیو پاسکے کون، کتنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ میں پورب کتھا آیا سناون، بن اکھراں اکھر جنائیا۔ جو لہنا دینا رام دا لیکھا رام راون راون، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ سندیسہ در ٹھانڈے آیا گھلاون، بن رسنا جہوا گائیا۔ جو بھگت سہیلا تیرا آد جگادی ٹوں اُس دا انتر آتم آئیوں پرچاؤن، پرچہ دین دنی توں باہر پائیا۔ کچھ لیکھا تک لے کی تیرا ناتا وچ مہاؤن، مہر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تیئی آسو کہے اوہ نارد آوندا ٹٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جس نون کلجگ کرے ٹٹھا، مسخری رہیا اڈائیا۔ پنڈتا دھرم دا برج ویکھ لے ڈٹھا، محل ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد دا رہیا کوئی نہ پٹھا، چیلگر نہ کھئے سہائیا۔ دروہی پھر گئی مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرودوار دھیان لگائیا۔ سب دا لیکھا مکنہ اکٹھا، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے کول پُرکھ اکال دا پٹا، پٹنے والا دئے گواہیا۔ جس دا لہنا دینا اتم دھار ہونا جٹا، جٹا جوٹاں کرے صفائیا۔ اوہ سورپیر نوجوان ہٹا کٹا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس سب دا میٹنا رٹا، لیکھا جانے خلق خدائیا۔ اوہ بھیو کھلائے کایا مٹا، ساڈھے تن ہتھ پھول پھلائییا۔ اُس دا ویس بازی گر ٹٹا، جگت جی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس دے حکم وچ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ٹپا، اکلا پنڈھ مکائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹا، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے آسو بھانڈے مٹی دے تک لے چار، چارے جگ سرنائیا۔ بن رسنا کرن پکار، کوک کوک سنائییا۔ ستجگ بولے اپنی دھار، گھرت وچ سہائیا۔ تریتا کوک کوک کرے پکار، بل باون ویکھ وکھائیا۔ چاول تیرا روپ اپار، سمگری بے پرواہیا۔ دواپر کوک بولے للکار، نو ست ست وڈیائیا۔ کاپنا کرشنا تیرا سہار، ارجن مل کے وچے ودھائیا۔ موہن مادھو ہو سکدار، گہر گمبھیر کھیل کھلائییا۔ ان دانہ وچ سنسار، دیونہارا اک گوسائیا۔ جو ویکھے وگسے پاوے سار، آد جگاد ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چوتھا بھانڈا کہے میں کلجگ کوڑا کچا، خالی اندروں نظری آئییا۔ میرے وچ گن رہیا نہ سچا، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا انتشکرن کوڑی

کِریا نال مچا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ میں تو دوارے بھجّا، بھجّیا واہو داہیا۔ پرہیو نام مؤل نہ چیا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مینوں
 ملے کوئی نہ پتہ، پت پریشور نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا خالی دسے کھٹا، وست ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا نانک تپا، بن رسنا
 جہوا ڈھولے گائیا۔ جس ویلے ویئیں دے وچ چھپا، بن چھپر چھٹاں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ خالی بھانڈا کہے میں نِگا جہا کُجا، کُنہ نالوں روپ بدلائی۔ میرے انتر آتم جگت وکار مؤل نہ بُجھا، اگنی
 اگ نہ کھئے بُجھایا۔ مینوں اتم انت اکو دوارا سُجھا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دایالا میرا بھیو جانے گُجھا، پڑدا پڑدیاں
 وچوں اُٹھایا۔ جس دے آگے واسطہ پاوے دھرنی بسدھا، دھرنی رو رو دیوے دُبائیا۔ اُس دا کلجگ حکم دا ہون والا یُدھا، یُدھشٹر دا
 لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ انت وقت سُنہنجا پُجا، پوجنیوگ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل اک کھلایا۔ بھانڈا کہے میرا روپ مٹی خاک تن، وجود ویکھ وکھایا۔ میرا سمجھے کوئی نہ من، منسا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میرا رُپا
 نہیں کوئی دھن، دھناڈھ رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میرا سرون نہیں کوئی کُن، کائنات دیاں جنایا۔ میرا نور نہیں کوئی چن، پرکاش نہ کھئے ودیایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اک ورتایا۔ بھانڈا کہے میں اندرون خالی، چوتھا دیو وکھایا۔
 میری ستگر شبد کرے دلالی، وچولا اکو نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری نال مل کے وجے ودھایا۔ جو
 سب دی سرت ربیا سمبھالی، سمبل بہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ سو آد جُگاد والی، وارث اکو اک اکھوایا۔ جو میرا لیکھا پورا کرے حالی،
 حالت تِس توں دیاں سُنایا۔ کلجگ پھل ربیا کیسے نہ ڈالی، پت تہنی گئے کھلایا۔ کوڑی کِریا کھیل ہوئی نرالی، اچرج لیلہ رہی وکھایا۔
 پرہیو پریتی ملے کیتوں نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ
 جگایا۔ بھانڈا کہے پرہیو مینوں دے دے پریم داد، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ مینوں بھر سکے نہ کوئی سنت سادھ، فقیر فقرہ حق نہ کھئے
 سُنایا۔ میں پھر پھر ویکھے مندر مسجد شودوالے مٹھ تتاں والے سادھ، سمگریاں کھوجیاں چائیں چائیا۔ رسنا جہوا بتی دند اکھراں والے
 سُن دا رہیا ناد، ڈھولے صفتاں والے صفت صلاحیا۔ میں نِگاہ ماری وچ برہما، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ جدھر تکیا دسیا واد وواد، وکھ

امرت رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ ٹوں میرا موہن مادھو مادھ، مہربان اگم اتھاپیا۔ آد جُگاد بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ ماٹی خالی کچا بھانڈا تینوں ربیا ارادھ، گن تیرے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کِریا دا میرے اندر پا پرساد، پرسادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے انتشکرن رہے نہ واد وواد، امرت رس بن رسنا دینا چکھائیا۔

* ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مہاؤن ضلع لدھیانہ جرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے وڈے ہوون بھاگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑ دی بھجے آگ، ترے گن تت نہ کھئے تپائیا۔ ست دیپک جوت جگے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر بخشے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہرجن ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پتت پُنت آپ اکھوائیا۔ ساچا اِشنان کرائے آگئی دھوڑ مجن ماگھ، ممتا موہ وکار چُکائیا۔ سنت سُوپیلے جاون جاگ، سُرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا وقت سُوہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کِریا کرے آد نرنجنا، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ جس دے چرن دھوڑ کران مچنا، میرے پاپاں کرے صفائیا۔ سدا سُوہیلا ہووے سچنا، سخا اک اکھوائیا۔ جس میرا پردہ کچنا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جس دا نام ندھانا ڈنکا وجنا، چاروں گنٹ کرے شنوائیا۔ جس دے حُکم وچ لکھ چوڑاسی جیو جنت بجھنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گواں گیت، ستگر گوبند دھار دئے وڈیائیا۔ جو جن بھگتاں کرے سچ پریت، پریت ہو کے میلا میلے چائیں چائیا۔ میرا دھام سُوہائے بنا مندر مسیت، بن کعبیاں کرے رُشنائیا۔ مینوں سوامی ملیا ترے گن اتیت، ترے بھگن دھنی نورا لاپیا۔ میرا خوشی ہویا چیت، چت وت ٹھگوری رہی نہ رائیا۔

میں اپنا آپ لیا جیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے میں اکو منگ منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر پُرکھ جگت گھڑی ہووے لنگھدی، پل پل تیرا نام دھیائیا۔ میرے اُتوں کھیل مُکا دے بھکھ ننگ دی، جگت دلیر ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوشی دے دے اپنے اند دی، اند اند وچوں پرگٹایا۔ وڈیائی تکان تیرے بھگت چند دی، چند چاندنی کر رُشنایا۔ وڈیائی ہووے تیرے اکو چھند دی، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ میری آشا پوری کر دے بند بند دی، بندگی تیرے چرن رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آشا پوری کرنی ت پنج دی، پنچم میتے ٹھانڈے سیتے در اپنے دینی وڈیائیا۔

* ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ سرہند شہر گدرشن سنگھ دے گرہ رام سرُپ سُکھ رام داس کرشن گمار دیوی دِیال * ۱۰۲۲

دھرنی کہے میرے پروردگار نور الہ، یامین تیری سرناٹیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اکم اتھاہ، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکایا۔ جلوہ گر خودی توں باہر میرے خُدا، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ میرے سری بھگوان نوجوان، مرد مردانے تیری اوٹ رکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پن ہتھیاں میری پکڑ لے بانہ، پن تتاں ت جنایا۔ ٹوں مالک خالق دو جہاں، نرگن نرویر اکم اتھاپیا۔ میں دھرم دی دھار رہی نہ دھرنی مان، مٹیا سٹیا رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میرے اُتے جھگڑا تک لے سورگان، پنچھی پشو سارے روون مارن دھاپیا۔ کلجگ جیوان بُدھی ہوئی وانگ کان، کاگ وانگ سرب گرلاٹیا۔ ہردے وسیا دے کیسے نہ ناں، ناؤں نرنکار تیرے رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میرے مالک خالق پوتر رسیا کوئی نہ تھاں، تھنتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آکے ویکھ لے میرا گراں، گرہ مندر پردہ آپ چُکایا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جان، ایکا سرن دینی سرناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال اکمڑے، بے انت بے عیب تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی مانو چمڑے، چم درِشٹی ویکھ وکھایا۔ میرے اُتے

دین دُنی دے حال ہونے مندڑے، مندبھاگی دے لوکائیا۔ تیری قیمت رہی نہ کوڈی دمڑے، دامنگیر تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے در جگاواں الکھ، الکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، پت پرمیشور اپنا روپ بدلایا۔ میرا بھانڈا ویکھ لے خالی سکھ، سچ وست رہن نہ پائیا۔ جوں بھاوے میری پیج لینی رکھ، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ سچ پریتی کھیڑا ہویا بھکھ، بھٹھ دے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میری بینتی تیرے آگے ارداس، عرضوئی اک سُنائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاس، پاتشاہ بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا تک لے تن وجود ماٹی خاک لاش، سریر اندر دھیان لگائیا۔ کچھ لہنا دینا میرے نال ملا دے شنکر کیلاش، کلادھاری دے وڈیائیا۔ میری جگ چوکڑی پُرانی پُورب آس، ترسنا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں دُھر دا میت مُرار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پاؤنی سار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایکنکار دینا ادھار، دُوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ آد نرنجن کر اُجیار، جوتی جاتا دگمگائیا۔ ابناشی کرتے کرنا پیار، مُحبت اپنا نام سمجھائیا۔ سِری بھگوان میرا قرضہ دینا اُتار، مقروض تیرے در تے منگ منگائیا۔ پاربرہم ہو جا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ ستگر شبد بول جیکار، سندیسہ دو جہان درڑائیا۔ برہمے برہم کر اُجیار، بھیمو ابھیدا آپ کھلایا۔ وشنو وشنو بھر بھنڈار، خالی جھولی رہن نہ پائیا۔ شنکر کوڑی کریا کر دے پار، ست ترسول اک چمکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تُوں ویکھنی اپنی دھار، جگت اکھ نہ کھئے کھلایا۔ میں روواں زارو زار، ذرہ ذرہ رہیا کُرائیا۔ تُوں مالک سوامی میرا کنت بھتار، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہکنکا کل کلکی بن اک اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امام اماما پاؤنی سار، سیکدار نور الاہیا۔ میں تیری طلب گار، سنت گمار رہیا جنائیا۔ براہ نے دتا اگم اشار، سینت اکھ نہ کھئے درڑائیا۔ یکے پُرش کیتی وچار، بن بُدھی بودھ کرائیا۔ حیکریب کہا تُوں پاونہارا سار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نر نرائن تیرے سب کچھ اختیار، حُکمے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ دتا ترے کوک گیا پُکار، دو جہان سُنائیا۔ رکھپ آسا رکھی دین دُنی تون باہر، بھیمو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ پرتھو کر کر نِمسکار، دُنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ متس تیرے

چرناں دھوڑی لا کے چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ کچھپ ہو کے آپے ظاہر، مندرا اپنے پٹھ اٹھائیا۔ دهنتر تیرا کھیل نیار، کھیل کھیلیا چائیں چائیا۔ ہنسا باون پا کے سار، پاربرہم پرہہ اپنا روپ جنائیا۔ ہری ہر ہو کے آپ خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ دوٹاں دُشٹاں آپ سنگھار، موہن مادھو اپنی کل ورتائیا۔ باون تیرا روپ اگم نیتر دسے نہ وچ سنسار، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نر نرائن ہو اُجیار، اُجالا کیتا تھائوں تھائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ رام راما روپ دھر اپر اپار، کھیل کھیلیا چائیں چائیا۔ کاپنا کرشنا تریلوکی تیرے چرن بھکھار، مُکند منوہر لکھمی نرائن تیری وڈیائیا۔ پرس رام دی کھتری بابمن توں باہر دی دھار، جگت شستر نہ کھئے لڑائیا۔ وید ویاسا بن لیکھار، لیکھ لیکھیا چائیں چائیا۔ جگ چوکڑی لنگھدے گئے پار، پاربرہم تیری سیو کھائیا۔ پیغمبراں پیغام دتا دسیا وچوں نراکھہ دھار، موسیٰ عیسیٰ محمد کر شنوائیا۔ نانک گوبند دے ادھار، جے جے کار کراوے خلق خُدائیا۔ اتم پرہم پُرکھ پرماتم دھرنی کہے تیری آئی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سمبل نگری تیرا دھام نیار، ساڈھے تِن ہتھ وچ ودهائیا۔ شبدي شبد تیرا جیکار، بن کٹاں سروناں کر شنوائیا۔ تیرا روپ انویا شاہو بھویا دس نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرے ڈھولے گائیا۔ میں انت کنت بھگونت تیرا کردی انتظار، بن نیناں راہ تکان چائیں چائیا۔ ٹوں شاہ سلطانی نوجوانے مرد مردانے مینوں بخش دے دھوڑی چہار، ٹکے خاک خاک رمائیا۔ میری بینتی تیرے در پُکار، پُنه پُنه سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جیواں جنتاں اندروں کڈھکے باہر، سادھان سنتاں رنگ رنگائیا۔ اکو نام کلمہ سرشٹ سبائی انتر نرنتر تیرا ہووے پیار، مُحبت اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سُہائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی انترجامی نہکامی میری اک عرضوئی، جگت خواہش تمنا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُدھ بن میری سار پائے نہ کوئی، کوک کوک دیاں دُبائیا۔ نو ست تیرے نام ملے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے کم کیسے نہ آئیا۔ مانو ذاتی سرت شبد سکے نہ کھئے پروئی، پروہت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرے مالک خالق پروردگار نور الہ میری دروہی، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ اتم پرماتم تیرے نال کیسے نہ چھوہی، مل کے وچے نہ کھئے ودهائیا۔ جدھر تکان گھر گھر کایا مندر اندر پنج گروہی، دوس زین بھجن واپو داہیا۔ سرتی اٹھ کیسے نہ سوئی، سوادھان نہ کھئے کرائیا۔ امرت بوند سوانت کھئے نہ چوئی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔

دھرنی کہے پر بھو میری پت گئی کھوبی، پت پر میشور اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبران گرواں لیکھے لا کے بھوکھتاں والی پیشینگوئی، پیش ہو کے پیشتر تینوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے پیار مُحبت تیری سرِشٹی درِشٹی اندرون گئی موہی، ناتا بدھاتا اکو اک لینا جڑائیا۔

* ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سرہند شہر وچ گردِشن سینگھ دے گرہ *

ستگر شبدا بخشد، بخشہار آد جگاد اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیونہار سدا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ انتر نرنتر چاڑھنہارا نوری چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسے چھند، سوہنگ ڈھولا اکم اتھاپیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندھن کوڑ رہے نہ رائیا۔ بھانڈا بھرم بھلیکھا ڈھاپے کندھ، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ سچ دوار نرگن دھار ہو کے جاوے لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ پنج وکار میٹ کے جنگ، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ مانس جنم ہوون نہ دیوے بھنگ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ لیکھا جانے تت پنج، پنچم میتا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے رنج، رنجش اندرون باہر کڈھائیا۔ اکو رنگ رنگائے سویر سنجھ، سندھیا سرگھی مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبدا سدا مہربان مہربان مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ آد جگاد نوجوان، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہندا پردھان، اوتار پیغمبر گر اپنا کھیل کھلائی۔ دھر سندیسہ دیوے نام ندھان، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جگت جگت شاستراں دے گیان، ودیا ودت روپ درسائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے آن، آنک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دا کھیل زمیں اسمان، دو جہان رچن رچائیا۔ سو بھکت وچھل بھگوان، ہر کرتا اکم اتھاپیا۔ جو لہنا دینا دیونہار نبی نوح انسان، لکھ چوراسی پردہ آپ اٹھائیا۔ جس نوں سب نے دھر دا متیا رام، کاہن کاہنا آپ ہو جائیا۔ جس اُتے پیغمبران آوندا ایمان، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس نے نانک دات دتی ستنام، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس دا ڈنکا فتح مہان، گوبند گیا گائیا۔

سو پُركھ اڪالا نوجوان، دين دِيال اڪ اڪھوآيا۔ جو ديونهار غريب نائياں مان، سر سر اپنا ہتھ ٽڪائيا۔ جس دے پيار وچ روگ سوگ سرب مٿ جان، دُکھ دلدر رپے نہ رآيا۔ انتر آتم نجر جھرنا ملے پين کھان، بوند سواتي آپ ٽپڪائيا۔ شبد انادي دئے دهنکان، انحد نادی راگ سنائيا۔ آتم جوتي جوت جگائے مھان، اندھ اندھيرا رپے نہ رآيا۔ گھر ٺھاکر سوامي ملے آن، نور نورانہ دھدرگاھيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سھائيا۔ ستگر شبد ليکھا جانے کايا مندر، ساڏھ تين ہتھ کھوج کھوجائيا۔ بجر ڪپاڻي توڙنھارا جندر، گنجي نام اپني آپ لڪائيا۔ بھاگ لڪائے ڏونگھي کھنڊر، اندھ اندھيرا ويڪھ وڪھائيا۔ منوا من ده دشا اُھ نہ دھائے بندر، دوس زين بھجے نہ واھو داھيا۔ ديوے پرکاش بنا سوريه چندر، چند چاندني ڪر رُشنائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنايا۔ ستگر شبد سچا محبوب، مھان اڪ اڪھوآيا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش دا مالڪ نور الاھيا۔ جس دي دو جھاناں باھر آواز، شبدي دھار ڪرے شنوآيا۔ تيس ستجگ تربتا دواپرڪجگ دين دُني چلایا جھاز، بيڙا چيو اپنا نام رکھائيا۔ سو بھگتان پورے ڪرنھارا ڪاج، ڪرتا پُركھ اڪ اڪھوآيا۔ جس نوں سب نے متيا گرو مھاراج، شاه پاتشاھ شھنشاھ نور الاھيا۔ سو صاحب سوامي انترجامي ڏرمت ميل دھوونھارا داغ، پنت پُنت آپ ڪرائيا۔ پھڙ پھڙ ھنس بنائے ڪاگ، سوھنگ مانڪ موتي چوگ چُڪائيا۔ کايا مندر اندر سُرتي جاوے جاگ، جاگرت جوت ڪرے رُشنائيا۔ ترے گن مایا بھجا ڪے آگ، ساتڪ ست ست وڪھائيا۔ جو سچ سرنائي جاوے لاگ، ستگر ديوے مان وڏيايا۔ ستگر شبد غريب نائياں ڪرے وڏ وڏ بھاگ، بھگون ھو ڪے ويڪھ وڪھائيا۔ گھر ديپڪ جگا چراغ، اندھ اندھيرا دئے گوائيا۔ بنا ڪرني ڪرتب انتشڪرن اُچجائے ويراگ، ويري اندرون باھر ڪڏھائيا۔ من کلپنا ھوئے تياگ، چنتا چڪھا نہ کھئے جلايا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، نھڪنڪ نرائن نر، مھاراج شيرسنگھ وشنون بھگون، جن بھگت سھيلے پڪڙنھارا آپے واگ، ڏوري اور ہتھ نہ ڪيسے پھڙائيا۔

* ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ راؤنی ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد سدا سکھدائی، گہر گمبہر بے نظیر اک اکھوائیندا۔ جگ جگ کھیلے کھیل ہو کے بے پرواہی، ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت سپیلے آد جگاد لئے اٹھائی، جگت آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیندا۔ دیوے نام ندھانا بن کے دھر دا
 ماہی، محبوب ہو کے اپنا بھیو چکائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی بخشے سچا تھائیں، تھان تھنتر اک وڈیائیندا۔ جوتی جاتا ہو کے
 پکڑے باہیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ ستگر شبد آد جگادی، زرگن
 اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہمادی، پاربرہم سنگ نیہائیندا۔ ست ست دا بن کے روپ سدا ستوادی، ست رنگ رنگ رنگائیندا۔
 اپنی آواز سنائے دھن انادی، انحد اپنا راگ درڑائیندا۔ بسمل دھار ہوئی وسہادی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دا حکم بودھ آگادھی،
 من مت بڈھ توں پرے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نیہائیندا۔ ستگر
 شبد سدا گلونت، گل بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام ندھانا اگئی منت، منتو ہرجن پور کرائیا۔ جس دی دھار چار جگ دے سنت،
 ستگر دیونہار وڈیائیا۔ سو گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ زرگن دھار بن کے پنڈت، جگت ودیا باہر پڑھائیا۔
 جس دا لیکھا آد انت، جگا جگنت کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 رکھائیا۔ ستگر شبد سدا سنگی، آد جگاد سنگ نیہائیندا۔ کایا ماٹی چولی دیوے رنگی، رنگت دو جہان وکھائیندا۔ جن بھگتاں پشت
 ہوون نہ دیوے رنگی، سر اپنا ہتھ اٹکائیندا۔ آتم دھار دیوے اندی، پرمانند وچ رکھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے چھندی، سوہنگ
 ڈھولا اک درڑائیندا۔ بجر کپائی توڑے جندی، زندگی اپنے نال ملائیندا۔ لکھ چوراسی کٹے پھندی، جم کی بھاس نہ کھئے وکھائیندا۔ نوری
 چند چارھ کے چندی، اندھ اگیان گوائیندا۔ جس دے حکم وچ جگ چوڑی لنگھی، سو کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں سد کٹنہارا
 تنگی، دکھ دلیر ڈیرہ ڈھائیندا۔ منوا من نہ رہے فرنگی، فیصلہ اکو حق سنائیندا۔ آتم پرمام نال کرے سندھی، نانا بدھاتا آپ جڑائیندا۔
 جھگڑا مکے جیرج انڈی، اُتہج سیج ڈیرہ ڈھائیندا۔ انت کنت بھگونت ہرجن لے کے جاوے سچکھنڈی، دوارا ایکنکارا اک وکھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بنک اک وڈیائیندا۔ ستگر شبد بھکت سہیلا میتا، متر اک اکھوائیا۔ جو نرگن وسے چیتا، ٹھگوری چت رہے نہ رائیا۔ تن وجود کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بھجھائیا۔ بھاگ لگائے دیا کھائے درس دکھائے کایا مندر مسیتا، کعبہ اکو اک نظری آئیآ۔ جتھے وسے ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہائیا۔ ستگر شبد سدا سہیلا، سنگی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کرے اپنا میلا، ملنی ہر جگدیش رکھائیا۔ بنک دوار اک سہائے گرو گر چیلا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جو آد جگاد اچرچ کھیل کھیلا، خالق خلق ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جو وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیآ۔ سو جن بھگتاں کلجگ اتم بنے سجن سہیلا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آن جاون پت پاون کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، مہربان ہو کے اپنی دیا کھائیآ۔

۱۰۲۸

* ۲۴ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ہرنس پرا ضلع لدھیانہ گرنام سنگھ، جسونت سنگھ، پریم سنگھ،

شمشیر سنگھ، راج سنگھ، کرنیل سنگھ، اندر سنگھ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، بھگون بھگونت تیری اوٹ تکائیا۔ میرے آد جگادی کاہن، نرگن دھار تیری سرنائیا۔ جوہن وتے نوجوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا تک لے ہو کے نگاہبان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ نو ست مار دھیان، ویکھنا تھاوں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ من کلپنا ہوئی شیطان، شرع کوڑ کرے لڑائیا۔ تیرا پریم پیار رہیا نہ کیسے وچ انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ میں بھکھارن ہو کے منگاں دان، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وست امولک ایک دیوے نام ندھان، نرویر نراکار نرکار آپ ورتائیا۔ مینوں تیرے اُتے مان، ابھان دین دنی دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ میرے آد جگادی کنت، کنتوبل تیری

۱۰۲۸

سرنائیا۔ میرے اُتے اکو نام دے دے منیا منت، من منسا کوڑ دے گوائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ ٹوں بودھ آگادھا پنڈت، جگت شاستراں باہر تیری پڑھائیا۔ کلجگ لیکھا ویکھ لے انت، انتشکرن تک خلق خُدائیا۔ میری تیرے در ٹھانڈے اک بینت، عرضوئی کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر پُکھ قُدرت دے قادر کرنیہار، کریم بے عیب نُوں الہیا۔ تُوں ہن اور نہ کھئے مددگار، سانجھا یار نظر کھئے نہ آئیا۔ میں آد جُگاد تیری خِدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ لے جُگ چار، چارے کُنٹ چارے کھانی دھیان لگائیا۔ میرا نوسٹ رہیا پُکار، اُچی کوک کوک دُبائیا۔ جوتی جاتے پُکھ بدھاتے کلجگ انت پاسار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتوں پاپاں لاه بہار، پنت پُنت دے بنائیا۔ میری انتشکرن دی سُن لے گریہ زار، گِرور گِردھار گوبند تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پُکھ اکالے دین، دینن دیا کھائیا۔ میں تینوں رہی چین، دوسر ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں نگاہ مار لے لوک تین، ترے گن ایتے ویکھ وکھائیا۔ میں نانی کوچھی کملی مسکین، بل اپنا نہ کھئے جنائیا۔ تیری دین دُنیا تیری رہی نہ مُول ادھین، بھے بھو سِر نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی منسا آسا ہوئی کھین، کامل مُرشد تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ رحیم، رحمت اک کھائیا۔ جس بدھ مائس ذاتی کیتی تقسیم، انت لیکھا دینا مُکائیا۔ ٹوں مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا مرد مردانہ قدیم، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر دے رحمت، مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول میری آسا ہووے سہمت، دوسر راہ نہ کھئے تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کڈھ دے زحمت، جہاں تہاں ہو سہائیا۔ چار جُگ دی لیکھے لا لے محنت، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دھار جنائیا۔ اپنے وعدے تک لے قول، اقرار نامے کھوج کھوجائیا۔ جو اشارہ دتا کرشن کاہن ساول سؤل، تریلوکی دھار درڑائیا۔ میں ہر گھٹ اندر جاواں مُول، مولا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا اکھّر دھار نراکھّر وچ جناواں بول، انبولت آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت نہ رہنا انہول، بھانڈا بھرم بھو

بھٹائیا۔ نام کنڈے شبد ترازو دو جہان تولان تول، لکھ چوراسی آپ اٹھائیا۔ پرتھمی پرتھم تیرے اُتے دین دنی دا ویکھ گھول، تُوں گھولی
 جانا اپنا آپ گھٹائیا۔ انت کنت بھگونت تیرا درد دکھ ونڈے اُتے دھول، دھرم دھرم دھرم دھار سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے
 لے وروں، نرگن سرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم دا در دروازہ غریب نواز سَتجگ دیوے کھول، کُنڈی کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ نرگن
 داتا پُرکھ بدھاتا ایک دیوے نام انول، ائمٹری وست آپ ورتائیا۔ سچ سوامی گھٹ نواسی سد وسے تیرے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اکو
 نام ندھانا نوجوانا وجائے اگما ڈھول، جس دی آواز سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ دھرنیئے تیرے اُتے دھرم کماواں گا۔ نہکرمی ہو کے کرم دِرڑاواں گا۔ بھانڈا بھرم بھرم بھٹاواں گا۔ سَتجگ سچ سچ پرگٹاواں
 گا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچ، کوڑی کِریا باہر کڈھاواں گا۔ منوآ من پئے نہ نچ، دہ دِشا دا پندھ مُکاواں گا۔ ساچی دے کے اکو مت، برہم مت
 آپ سمجھاواں گا۔ مانو ذاتی بخش کے اکو مت، تتوت بہیو گھلاواں گا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ نام برسواں گا۔ تیرے اُتے
 ضرور آواں وت، بے وطنان ویکھ وکھاواں گا۔ جس کارن تُوں واسطہ رہی گھت، تیرا ستھر سیج لیکھ لاوانگا۔ نرگن دھار جوڑ کے نت،
 سرگن اپنی گنڈھ پواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان دھرم دی دھار تینوں بخش کے یت، ست تیری گود ٹیکاواں گا۔

* ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دورا با ضلع لدھیانہ نچھتر سنگھ دے گرہ *

دوراہا کہے جن بھگتو جگت دھار وچ نہ رہنا دو، دوآ ایک ایک روپ سمائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا سُنو اگما سو، سو پُرکھ نرنجن
 آپ دِرڑائیا۔ آتم دھار نرگن سارے جاؤ ہو، ہا ہا ٹپی اپنا رنگ وکھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دوسر اِشٹ دِسے نہ کو، سپس پن جگدیش نہ کھئے
 نوائیا۔ پاربرہم برہم میل ملاؤ سچ مُحبّت موہ، وکار ہنکار جگت نہ کھئے جنائیا۔ امرت رس بوند سواتی نچھر جھرنا کول ناہی لینا چو،

جگت ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ پنج وکارا وچ سنسارا میٹنا گروہ، گرہ مندر اندر تن وجود وچ ودھائیا۔ بن نیتر لوچن نین گھر ویکھو آگئی لو، لوئن اپنا آپ گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دوراہا کہے جن بھگتو جگت دھار چھڈنی دو دھڑ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکا اکھڑ نراکھڑ دھار جانا پڑھ، رسنا جہوا ہونے نہ کھئے ہلکائیا۔ اک دوار جانا کھڑ، سچ محل اٹل سوہیا پائیا۔ اکو منزل جانا چڑھ، جتھے ملے ڈھر دا ماہیا۔ سچکھنڈ دوار بن قدمان جانا وڑ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دوراہا کہے میرا دوہرا اک سندیس، سندھیا سرگھی باہر جنائیا۔ سب دا مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گیش، کروڑ تیتیسا سیس نوائیا۔ جو آد جگادی رہے ہمیش، ہم ساجن ڈھردرگاہیا۔ جس دا لہنا دینا کلجگ اتم نال دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اوہ میٹنہارا کلجگ کرپا کوڑ ملیچھ، ممتا موہ وکار گوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہر گھٹ انتر کرے پرویش، پرا پسنی مدھم بیکھری دھار نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ وسنہارا ایکنکارا سمل دیس، ساڈھے تین ہتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے آگے اوتار پیغمبر گرو ہونے پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دوراہا کہے جن بھگتو دین دنی دی تک لو دوہری دھار، دھرم وچ نہ کھئے سہائیا۔ جو سندیس دے کے گئے پیغمبر گرو اوتار، اوتری ہو کے مات درڑائیا۔ جو کاتب بن کے بنے لیکھار، لیکھا لیکھا چائیں چائیا۔ جو حکم سندیس دتا آپ کرتار، قدرت قادر گیا درڑائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الاہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں سب نے کپا کل کلکی اوتار، نہکلنکا ڈنک وجائیا۔ امام اماما ہو سیکدار، حکم سندیس دیوے ڈھردرگاہیا۔ جو لہنا دینا پورب سرب لے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دوراہا کہے جن بھگتو دین دنی دی ویکھو منڈی، منڈل منڈپاں وچ دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہوئی پکھنڈی، نو ست بھجے واہو داہیا۔ بنا پرہو توں آتما سب دی ہوئی رنڈی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈائیا۔ دین دنی اوجھڑ پے گئی ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سارے گئے بھلائیآ۔ میرا مہربان سری بھگوان کرنہار کھنڈ کھنڈی، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ نو ست دی دھار جائے ونڈی،

ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم وچ چلنی چنڈی، چند پرچنڈ روپ بدلائیا۔ اوہ جن بھگتاں سدا پون دیوے ٹھنڈی، کلجگ اگنی آگ
 بُجھائیا۔ پچھلی ٹٹی جائے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بیو آپ کھلائیآ۔ دورابا کہے جن بھگتو جگت دے دوویں راہ دینے چھڈ، کریا کوڑ نہ کھئے پرنائیا۔ مایا ممتا نالوں ہونا اڈ، ہوئے ہنگتا
 سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ نشانہ جگت جہان دینا وڈھ، تندی تند نظر کھئے نہ آئیآ۔ اک نام ندھانا تن وجود اندر دینا گڈ، جس دی جڑ نہ
 کھئے اکھڑائیا۔ لیکھے لاؤنے اپنے ماس ناڑی ہڈ، تن وجود وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ دورابا کہے میرے اُتے سپتس رکھیاں لایا ڈیرہ، پورب دیاں جنائیا۔ بالمیک تین دن کر کے گیا وسیرا، رام
 تیرتھ دئے گواہیا۔ رام نے نیترا نال تکیا وچ اندھیرا، لوچن نین اٹھائیا۔ بل دا پھر کے گیا وچھیرا، اسمیدھ یگ دہائیا۔ نگاہ مار کے تکدا رسیا
 ستگر شبد دھرنی اُتے کیڑا چیرا، چیلگر کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ دورابا کہے میرے اُتے تریتا جگ پیتا، پیتی کہانی دیاں سنائیا۔ میں آد جگاد سب دی ویکھدا نیتا، نیتوان اک ہو آئیآ۔ میرے
 دھام اُتے رام وچھوڑے وچ رہ کے گئی سینتا، ست دن اپنی سیج ہنڈھائیا۔ ایہہ کھیل جگت دیاں اکھیاں باہر انڈیٹھا، نیترا لوچن نین ویکھن
 کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو اتھوں اک دی دھار ملے تے جگت دی دوجی چھڈنی ریتا، مندر مسیتاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گھر سوامی ملے
 ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دئے وڈیائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، ٹھفے دیوے نام خدائیا۔ ٹھاڈیاں آسا منسا پوریاں کرے امید، جو
 آمد وچ آئے چل کے راہیا۔ ٹھاڈی آسا کامنا ویکھے پوشیدہ، پردیاں وچوں پردے آپ پھلائیآ۔ ٹھانوں درشن دیوے سنمکھ تے سیدھا رکھے
 دیدہ، دیدہ دانستہ اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائینیا۔ دورابا کہے
 میرا آد آد دا پُرانا بھوکھت، چار جگ دے شاستر اکھراں نال جنائیا۔ پُران گرڑ وچ وید ویاس نے لیکھی لیکھت، کانڈ اٹھارواں نال ملائیآ۔
 کس بدھ پُرکھ اکالے دین دیا لے برہمن گوڑ دی دھار دین دنی دی کھولنی درشت، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ پھیر سندیسہ دے کے گیا رام
 نوں گرؤ وششت، وشیاں باہر سمجھائیآ۔ پیغمبران بن شاہی توں لیکھی لسٹ، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نانک نرگن دھار ستنام دی دتی

کِشت، سوہنا اپنا کھیل کھلائیآ۔ گوہند پُری اند وچ پہلے دِن اک پیار دی بٔھی شِست، نِشانہ زمیں اسمان بنائیآ۔ دورا ہا کہے نہ میرا لیکھا
 سورگ نہ نال بہشت، دوزخاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ مینوں آد دا پیار میرا پرہو دے نال عشق، معشوق اپنا آپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دکھائے اک اکما درش،
 دشا جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔

* ۲۵ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ دورا ہا شہر ضلع لدھیانہ گجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ میرے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آئیآ۔ چار جگ دے شاستر بنے گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھائیآ۔ اوتار
 پیغمبر گرو گئے جنا، سندیسہ دے کے چائیں چائیا۔ بنا پرم پُرخہ توں پکڑے کوئی نہ بانہ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ میرے پُرخہ اکالے
 دین دیا لے اتم کر نیاں، در تیرے واسطہ پائیآ۔ کلجگ جیو بُدھی ہوئی کان، کاگ وانگ گُرائیآ۔ میں دھرم دی دھرتی رہی نہ ماں، سچ
 سیر نہ کھئے رکھائیآ۔ میرا نو کھنڈ نگر کھیڑا ویکھ گراں، ستاں دیپاں پردہ لاپیا۔ سنت سُپیلے اک اکیلے تُدھ بن دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں،
 اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرا
 ویکھ لے جگت جہان دا وقت، دین دنی دھیان لگائیآ۔ جھگڑا پیا بوند رکت، دروہی دے خلق خدائیآ۔ تیرا فقرہ ڈھولا گائے کوئی نہ فقط،
 فقیر نظر کھئے نہ آئیآ۔ دین دنی وچ تک لے اپنے بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیآ۔ بن تیری کِریا ست دے کوئی نہ شکت، شخصیت رنگ نہ
 کھئے رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرا دے دے نام
 انملا، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیآ۔ توں مالک خالق کل صلح، سگلا سنگی اک اکھوائیآ۔ تیرا سہارا اگنی ملے تڈھا، کلجگ نیا نوکا ہو کے
 پار لنگھائیآ۔ سچ سرووراں وچوں میرے پار امرت دھار ڈلھا، سچ رس نہ کھئے رکھائیآ۔ تیرا جیو جگت پھرے بھلا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیآ۔
 مانو ذاتی ست دھرم دا پھل ہلا، پھل ٹہنی سکے نہ کھئے مہکائیآ۔ مہربانا سری بھگوان اپنا دوارا کر دے کھلا، خلق دے خالق اپنا پڑدا دے

کھلائی۔ نگاہ مار لے کلجگ کوڑ اندھیرا جھلا، پون ٹھنڈ نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ دھرنی کہے مینوں بخش اکما ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ میرا پوتر کر دے گھر، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ امرت بھنڈارا بھر دے سروور سر، جلاں تھلاں رنگ رنگائیا۔ تون مالک نرائن نر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میرا بھے بھو چکا دے ڈر، دھیج دھیر دینا دھرائیا۔ تیرا بھانا لواں جر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیری سرنی جاواں پر، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ تون مہربان میرا نرائن نر، ہر کرتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنی لاگ جاواں تر، تارنہار تیری وڈیائیا۔

* ۲۵ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ دوراہا شہر ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے آد جگادی سنگی، پرم پُرکھ پرماتم تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیری کرپا میری چوٹی ہوئی ننگی، اوڈھن سپس نہ کھئے رکھائیا۔ میں نہانی ہو کے وست رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری کٹ دے تنگی، تنگدست نہ رہے لوکائیا۔ امرت رس رہیا نہ کیسے دھار گنگی، گنگوتری رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سریشٹی دریشٹی انتر زینتر منوا من ہویا فرنگی، نو ست بھجے واہو داہیا۔ تیری پورب دھار دین دنی دی لنگھی، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اتم لیکھا تک لے کنڈھی، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ میں شرع دی ہوئی پابندی، زنجیر سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اوجھڑ ہوئی ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دنی نہ کھئے درڑائیا۔ بن تیرے میرے پُرکھ اکال میں سہاگن ہو گئی رنڈی، کنت سنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جکیاسواں واسنا ہوئی پاکھنڈی، بھیکھ گھر گھر سوہبا پائیا۔ تیرے نام دی پون دیوے کوئی نہ ٹھنڈی، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ ماتو ذاتی پوجا کر کے کیراں جنڈی، جوتی جاتا تیرا ایشٹ نہ کھئے متائیا۔ مہربان ہو کے اک نام ونڈیں، وست اتول اٹل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ

دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میرے اُتے مار دھیان، بن نیتر نین اُٹھائیا۔ میرے صاحب سِری سُلطان، ہر کرتے
 دُھردرگاہیا۔ میرے شاہو بھوپ مہربان، مہبان بیدو نور الہیا۔ میرا لیکھا تک اے وچ جہان، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ دروہی پھری
 زمیں اسمان، ہاباکار سُن خلق خُداِیا۔ میں نیتر نیر لگی وہان، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ پوتر ربیا نہ کھئے استھان، دھرم دوار نہ کھئے چٹرائیا۔ میں
 دھرن نانی در ٹھانڈے منگاں دان، داتے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے بے نظیر، نظریہ دین دُنی دے بدلائیا۔ لیکھا تک شاہ حقیر، شہنشاہ دُھردرگاہیا۔ میرے شرع دے کٹ
 زنجیر، شریعت اپنی اک درڑائیا۔ تیرے کول حق تکبیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ تُوں شاہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور الہیا۔ میرے اُتوں
 دین دُنی بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کیتا انت اخیر، آخر تینوں دیاں درڑائیا۔ میری بندھائے کوئی نہ دھیر، دھیرج
 نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر گھت کے گئے وپیر، لوک مات وچوں بھجے واہو داہیا۔ بن تیرے نام کھنڈا شستر دے نہ کھئے شمشیر، شاہ
 سُلطان نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا انتشکرن ہویا دلگیر، دل دی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے سوامی دُھر دے کنت، کنتوہل تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد بے انت، بے
 پرواہ نور الہیا۔ تیرا نام ندھانا اکو منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ کلجگ انت ست دا ربیا نہ کھئے سنت، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔
 دروہی پھری وچ جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ میرے اُتے مہربان گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔
 سَتجگ سچ بنا بنت، کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دروہی میری تیرے آگے مِتت، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں آجا میری سمت، اُتر
 پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار میری من مِتت، نانی ہو کے منگ منگائیا۔ میرے
 اُتے کلجگ کوڑ کُریارے میٹ دے نندک، چُغلی سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ میرا حوصلہ بنا دے نال رلا دے ہمت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نو ست نرگن دھار
 مٹا دے چنت، چنتا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ دوراہا شہر ضلع لدھیانہ گرنام کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنیئے دھول ہو نہ دے دہائی، چار کُنٹ کُراٹیا۔ میں چوٹھا جُگ پرم پُرکھ دا راہی، مُسافر دو جہان اکھوٹیا۔ چارے وید میری دین گواہی، اتھرن کُک کُک سُناتیا۔ تیئی اوتاراں کیتی لکھائی، لکھیا لیکھ دُھر دے ماہیا۔ پیغمبراں میرے نام دی کیتی رسائی، رستہ کائنات جناتیا۔ نانک گوبند مینوں دھرم دی پھڑائی سائی، سودا حق سمجھائیا۔ میں کور کُریارا وچ سنسارا بھجّا واہو داہی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا سر میرے ہتھ بٹکائی، پُشت پناہ آپ ہو جائیا۔ میرا مالک خالق جلوہ گر نور الاهی، عالمین اک اکھوٹیا۔ جس دے حُکم وچ میں دین دئی دے انتر زرتتر کور کُریار دی لائی شاہی، دُرمت میل نہ کھئے دھوٹیا۔ میں پھراں جلاں تھلاں اسگاہی، سُمند ساگراں ٹلے پربتیاں ویکھ وکھائیا۔ میرے حُکم دی دھرنی تیرے اُتے پئے دہائی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی خاک دینی اڈائی، خاکہ دین دئی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا اک گوسائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میرا مالک اک خاوند، محبان پیدو نور الاهیا۔ جس دے حُکم وچ پابند، دوس زین بھجّاں واہو داہیا۔ جس دا کھیل ویکھنا تارا چند، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا لہنا دینا گوبند دھار پُری اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ اُس زرگن دھار مینوں سُنایا اگما چھند، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جس کارن دین دئی دتی ونڈ، دیناں مذہباں اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت میرے ہتھ بھڑا چند پرچنڈ، کھنڈا کھڑگ کور چمکائیا۔ جس دا لہنا دینا میرے نال ہووے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ کھوجاں تھاوں تھائیا۔ میرے حُکم وچ تیرے سینے پے سکے نہ ٹھنڈ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اوتار پیغمبر گر سب سٹے دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے میں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں جگیا سواں انتر آتم کیتی رنڈ، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن میرا کور پھرے پاکھنڈ، وکار ہنکار نچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں سورپیر بلوانا، بلدھاری اک اکھوٹیا۔ جس سَتجگ تریتا دواپریدل دتا زمانہ، زمیں اسمان ویکھن تھاوں تھائیا۔ میرے کول لہنا دینا سیاپت رام رام، رمیا کی جناتیا۔ کی اشارہ دے کے گیا گھنٹیا کابنا، کابن کابنا کی سمجھائیا۔ کی پیغمبراں دتا پیغام، جبرائیل کی درڑائیا۔ کی نانک

نرگن سرگن ستنام بول کے ناما، بھیو ابھیدا بھیو چُکائیا۔ کس بدھ گوبند فتح ڈنک وجایا دمامہ، دوہری دھار سمجھائیا۔ کلجگ انت سِری
 بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے پھرے جامہ، تن وجود ماٹی خاک جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے حُکم نال میں مائو مائس مائکھ نو
 ست کیتا غلاما، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پردے رہن دتا نہیں کیسے ناما، ناؤن نرکار رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر تھے تیرے اُتے کیتی اندھیری
 شاما، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پرکاش رہیا کیسے نہ بھانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا
 سنگ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرنئے کیوں جگت مچاویں شور، کوک کوک سُنائیا۔ ذرا نگاہ مار لے کر کے غور، گہر گمبھیر کی سُنائیا۔
 جس آگے چلے نہ کیسے دا زور، جو رو زر سارے سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرن والا ہور دا ہور، اور دا اورا روپ بدلایا۔ جس نون
 سارے کہندے نرگن دھار اگما چور، آد جگاد اچھل چھل اکھوائیا۔ اوہ اپنے حُکمے اندر مینوں رہیا تور، ترت اپنا حُکم سُنائیا۔ میں ست
 ڈلارا اُس دا جس میرا بھاگ کیتا متھور، متھیا دسی لوکائیا۔ میرے حُکم وچ دین دنی کھاندی پشو ڈھور، پنچھیاں کھل رہے لہائیا۔ ست
 دھرم سکے کوئی نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم سکے کوئی نہ جوڑ، جوڑی جگدیش نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب دا انتشکرن
 کیتا کوڑ، مٹھا رس نہ کھئے چکھائیا۔ تون دھرنی کوچھی کملی ہو کے مؤل نہ دوڑ، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں
 چڑھایا اپنے شبدا گمے گھوڑ، واگ میرے ہتھ پھڑایا۔ میں دینا مذہبان جیوان جنتاں سیس مارنا پوڑ، پوڑی ڈنڈا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا
 لہنا دینا اتم نال براہمن گوڑ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کارن نہکنتکا کلجگ اتم جاوے بھڑ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ امام اماما میرا مارگ
 ویکھے بھیڑا سوڑ، کوچا گلی پھول پھلایا۔ ایہ وقت انت رہ گیا تھوڑ، جس دا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنئے کیوں پرہ دے آگے کریں پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ
 سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دے حُکم وچ اسیں پھردے جگ چار، ستجگ تریتا دوپر کلجگ بھیجئے واہو داہیا۔ جو میرا لہنا دینا
 ویکھے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رلائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں تیئی اوتار، پیغمبران رنگ نہ کھئے سہائیا۔
 گرو گریو درس ہوئے نہ کیسے دیدار، دید عید چند نہ کھئے رُشنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھاں کیتا ہاباکار، گرو دوار رہے گرائیا۔ گنگا

گوداوری جمنہ سُستی رووے زارو زار، اٹھسٹھ تیرتھ دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سادھ سنت جکیاسو منزل چڑھے نہ کھئے دُشوار، سچکھنڈ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بئی دند کتھنی کتھ کتھ سارے رہے اُچار، ڈھولے دین دُنی وچ گائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی میل ملے نہ کیسے سرجنہار، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں تیرے اُتے اپنے جگ دا سکدار، دوجا شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق اکو ایک ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو میرا لہنا دینا پورب قرض دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دے چرن کول کران نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا مینوں دے ادھار، اُدر دا لیکھا رہیا مٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم سدا جگ چار، آد جگاد جگ چوکرئی نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔

* ۲۵ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ سری رام دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ چرن میری لگی دھوڑی، خاکی مٹی ہو کے خاک رمائیا۔ میرے انتشکرن رنگت چڑھ گئی گوڑھی، آد جگاد اُتر کدے نہ جائیا۔ میں چتر سُگھڑ بن گئی مورکھ موڑھی، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اُتون کلجگ کلپنا میٹے کوڑی، جوٹھ جھوٹھ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا پرہ پُرکھ دیونہار پیغام، سندیسہ اگم درڑائیا۔ دھرنیئے تیرا پورا کران کام، کرنی کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت اندھیرا میٹان شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ تیرا نگر کھپڑا تک گرام، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جس دی قیمت کوئی دے نہ سکے دام، دامنگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ انت کران آپ انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکرئی جو لیکھا لکھیا سری رام، رام راما رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے بھگت رہن سہندے، سوہنی ملے وڈیائیا۔ تیری دھار

وچ رہن بندے، بندگی تیری وچ سہائیا۔ تُوں نرگن دھار توڑنے جندے، بجر کپاٹ آپ گھلائیآ۔ انتشکرن رہن نہ دیویں گندے، پتت پُنت کرین صفائیآ۔ جو در دروازہ غریب نوازا تیرا لنگھے، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ آتم دینا پرماندے، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا جو گاون سوہنگ چھندے، سو پُرکھ نرنجن ہونا آپ سہائیآ۔ نگاہ مار لے کلجگ آیا اتم کنڈھے، گھاٹ پتن بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ تڈھ بن جن بھگتاں ٹٹی کھئے نہ گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا گرہ کر سہنجنا، سچ دے وڈیائیآ۔ تُوں مالک آد نرنجنا، نُوں نُوں رانہ اگم اتھاپیآ۔ تیری دھوڑی ہووے میرا مجنا، ڈرمت میل دھوائیآ۔ جن بھگتاں بنا ساک سجنآ، سکلا سنگ آپ بنائیآ۔ کلجگ اتم پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تُوں گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن اک اکھوائیآ۔ سب دا لیکھے لاؤنا کایا ماٹی بدنا، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیآ۔ در بہاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیآ۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے صدنا، صدقے واری گھول گھائیآ۔ تیرا اکو نام ندھانا سنان ندنا، انحد نادی ناد درڑائیآ۔ تیرا دیپک جوتی دو جہان سری بھگوان اکما جگنا، جاگرت جوت پن ورن گوت دے رُشنائیآ۔ پن تیری کرپا تیری سرن کسے نہیں لگنا، چرن کول اُپر دھول ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ تُوں انت کنت بھگونت سب دا پردہ کجنا، اوڈھن نام سیس ٹکائیآ۔ دھرنی کہے میرے مالک ٹھا کر سوامی جوتی جاتے میں تینوں اکو سدنا، صدقے واری گھول گھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام نگارہ دو جہان وجنا، وجہ سمجھ سکے کھئے نہ رائیآ۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اجنودھ ضلع لدھیانہ ہرنس سنگھ، جگدیش سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے میں پرہوؤ دا پتر سکا، چوٹھا جگ خوشیاں نال جنائیآ۔ میرا نرگن دھار ایکنکار نال وعدہ پکا، جگ چوڑی جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ میرا لہنا دینا جگت جہان حقا، حقیقت دا مالک دیوے چائیں چائیا۔ میں ست دھرم دی قیمت رہن دتی نہیں ٹکا، کوڈی کوڈی ہتھو ہٹ وکائیآ۔ میرا نو کھنڈ پرتمی آگے وجن والا دھگا، سرشٹی درشٹی اندروں گیا پلائیآ۔ ساچا کھیل کراؤنا مدینہ مکہ،

کعبیاں لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مینوں سچ سنديسہ دیوے یکا، دُوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں سُرُوپیر بہادر، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ میرا مالک خالق کرتا قدیم قادر، فُدرت دا مالک نُور الہیہا۔ جس
 مینوں تیرے اُتے دتا آدر، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بے شک تُوں آد جگادی پُورب دھرنی ماں بنی ربی مادر، دین دُنی اپنا رنگ
 رنگائیا۔ انت تیرے اُتے میرا لیکھا ہونا مقتول قاتل، سیس دھڑ ونڈ ونڈائیا۔ دھام مُقدس رہے کوئی نہ باٹل، پوتر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ
 کہے دھرنیئے میں نو کھنڈ پرتمی کرنی اندھیری راتن، نُوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہو دا درس پا سکے نہ کوئی باطن، پردہ پردیاں وچوں
 اُٹھائیا۔ میں سچ سنديسہ آیا اکھن، دُھر دا حُکم نام درڑائیا۔ کی کھیل کھیلے الکھنا الاکھن، الکھ اگوچر کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں جودھا سُرُوپیر بلی، بلدھاری اک
 اکھوائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا سنگ محمد نال یار علی، اللہہو نعرہ نال لگائیا۔ جس پچھے پیغمبران دتی بلی، تن وجود شہید کرائیا۔
 اُس صاحب دی تکنی گلی، جس دا مارگ پنڈھ مُکائیا۔ جس دی خاطر گوبند کپا سیس دھرنا تلی، طلب اور نہ کھئے جنائیا۔ اوہ وسنہارا
 جلی تھلی، مہیئل اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے
 دھرنیئے میں یودھا بڑا بلونت، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرا مالک اکو کنت، نُور نُورانہ نُور الہیہا۔ جس دا لہنا دینا نال جیو جنت، لکھ
 چوراسی وچ سمائیا۔ اُس بنائی میری بنت، گھڑن بہنہار بے پرواہیا۔ کچھ لہنا یاد کر لے جو رام اشارہ دتا سی ہنونت، سہج سہج نال
 درڑائیا۔ کلجگ کورُی کِرپا ودھے بے انت، ست رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم دا دسے کوئی نہ سنت، سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ دروہی پھرنی وچ
 جیو جنت، نو ست ست گر لائیا۔ گرھ بنائے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے درڑائیا۔ بودھ اکادھا دسے کوئی نہ پنڈت، بڈھی توں پرے
 نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے دھرنی مینوں پرہہ نے
 دتی تھاپی، ہتھ پُشت پناہ ٹکائیا۔ میرے کول اُس دی بن اکھراں والی کاپی، جس دے اکھر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں لوک مات بنیا پرتاپی،
 جگت جہان اپنا بل پرگٹائیا۔ میں دین دُنی کیتی پاپی، پُنیت نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تیرے اُتے کرنی اندھیری راتی، نُوری چند نہ کھئے چمکائیا۔

جھگڑا پاؤنا ذات پاتی، دین مذہب دینے لڑائیا۔ میری ویکھ لے تیرے اُتے کوڑ گڑیار دی آؤن والی واٹی، پورب پندھ مکائیا۔ تُوں اپنی سوار کے رکھیں کھاٹی، آسن سینگھاسن نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے تیرے تٹ کنارے گھاٹی، منزل منزل لیکھا دئے مکائیا۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ساہنیوال ضلع لدھیانہ گرونت کور دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنی میری جگت ویکھ وڈیائی، وڈ وڈا ہو کے دیاں جنائیا۔ چاروں کُنٹ کھیل کھیلاں ہو کے بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ میں مہابلی جودھا ہو کے دھرم دی جڑ دیاں اکھڑائی، پت پھل ٹہنی نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا ڈنکا وچ تھل اسگاہی، سُمند ساگران ٹلے پربتیاں حکم ورتائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی پھراں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ میرا حکم ورتے نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی، میٹنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری خاطر پُرکھ اکال دین دیال تیرے اُتے آیا واہو داہی، بھجیا پن قدماں چرن اٹھائیا۔ سب توں اتم سریشٹ میری کیتی لکھائی، جس دی کاتب سار کھئے نہ پائیا۔ میری شہادت دیون اوتار پیغمبر گر شبدی دھار گواہی، دُھر سندسیاں نال سُنائیا۔ میرا لہنا دینا نال گوبند ڈھٹیا ڈھائی، دوسر وند نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرنی میرا حکم سندیسہ ایک، ایکا دتی وڈیائیا۔ میں اوسے دی رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں دین دنی دی بڈھ رہن نہیں دتی بیک، ست وچ نہ کھئے سمائیا۔ کوڑ گڑیار دا بدلیا بھیکھ، بھیکھادھاری کیتی خلق خدائیا۔ مان رہیا نہ کیسے مُلا شیخ، مسائک روون مارن دھاپیا۔ میرا سُن لے آگم سندیس، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ میری وڈیائی رہی سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال گائیا۔ مینوں اشارہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا دا مالک اک سمجھائیا۔ کلجگ تیرا پُرکھ اکالا دین دیالا میٹے کلش، کل دھاری آپ ہو آئیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ اوہ میرا نر نرائن نریش، ہر کرتا اک

اکھوائیا۔ جس دا مُچھ دابڑی نہ کوئی کیس، مُونڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حُکم ورتے اگنا وِشیش، وِشیاں توں باہر اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نت ضلع لُدیانہ بھاگ سینگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتوں میٹ روگ سنتاپ، کلجگ کوڑ کڑیار ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا اگنی مٹا دے تاپ، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے امرت میگھ نام ورسائیا۔ کلجگ جیوان اندروں کوڑی کِریا کڈھ دے پاپ، پت پُنیت آپ کرائیا۔ ہر پردے اندر تیرا اُچے جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ چرن پِرتی مانو ذاتی جوڑنا نات، رِشتہ فرشتیاں باہر جنائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد آپ، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ میرا نو کھنڈ کوڑ کِریا نال رہیا کانپ، ست دیپ دین دُباٹیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی اکو رنگ رنگائیا۔ کلجگ اندھ اندھیر مٹا دے رات، نرگن نور چند کر رُشناٹیا۔ ستجگ ست دھرم دا تھاپن تھاپ، ست ستوادى ہو کے دیا کھائیا۔ میرا ڈونگھا ویکھ لے دھول والا کہات، دھرتی ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے کول سندیسے دے کے گئے پیغمبر گُر اوتار لیکھا ویکھ لے بن چٹھیاں والے پات، پترکا تیرا نام درڑائیا۔ انت کنت بھگونت سوامی پُچھ میری وات، صدی چوڈھویں تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں کلجگ میٹ دے کوڑ کڑیارا، سچ دھرم دے پرگٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تک لے باباکارا، سرشٹی درشٹی اندر رووے مارے دھاپیا۔ سچ سوامی کیسے ملے نہ میت مُرارا، پرم پُرکھ پرماتم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار گنٹ ودھیا پنچ وکارا، مایا ممتا موہ نال ملاٹیا۔ تُوں دیونہار اک داتارا، دیاندھ اک اکھوائیا۔ ساچے نام دا آپ بن اک ورتارا، ست ستوادى ہو کے دیا کھائیا۔ میرا خالی بھر بھنڈارا، اتوٹ اٹت جھولی پائیا۔ تُوں نرگن نور جوت نہکلنک اوتارا، اوتری تیری آس رکھائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گُر اوتارا، چار جگ دے شاستراں باہر جنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے کِریا کر میرے اکال، اکل کل دھاری دیا کھائیآ۔
 دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ میری لیکھے لآے چار جُگ دی گھال، سَتجُگ ترینا دواپرکلجُگ تیری سیو
 کھائیآ۔ ہرجن بھگت سُپیلے پرگٹ کر دے اپنے لال، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ میرا سچ دوار سُہا دے سچّی دھرمسال، گُرو دوار مندر
 مسجد شو دوالے مٹھ اکو گھر بنائیآ۔ ناد دُھن شبد اگئی وجا دے تال، تلواڑا اکو اک درسائیآ۔ پھل لگا دے میرے اُتے دھرم دے ڈال،
 کلجُگ کوڑی کِریا باہر کڈھائیآ۔ تُوں شاہو بھوُپ شہنشاہ مینُوں دے دے سچّا دھن مال، وست امولک اک ورتائیآ۔ تُوں سمبل وچ بہ
 کے میری سُرَت سنبھال، سِر سِر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے شاہ کنگال، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے پرگٹ کر دے سَت دھرم، دھرم دھرم
 دی دھار جنائیآ۔ سَتجُگ ساچے دے دے جرم، آپ بن جنیندی مائیآ۔ میرا اُم کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیآ۔ ہر ہردے میٹ دے
 بہرم، بھانڈا بہرم بھوُ بھٹائیآ۔ دین دُنی دی درِشٹی رہے نہ چرم، چم درِشٹی دینی بدلایا۔ تُوں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیآ۔
 ۱۰۴۳ میں تیری لاگا سرن، نو نو لاگاں پائیآ۔ تُوں مالک بھنن گھڑن، سمرتھ اک اکھوائیآ۔ مینُوں اپنا پھڑا دے لڑن، پلُو ساچی گنڈھ بندھائیآ۔
 میں چاہندی سنت سُپیلے سَتگر شبد تیری منزل چڑھن، آدھ وچکار نہ کھئے اُٹائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، بن رسنا رس دینا
 چکھائیآ۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار در ٹھانڈے تیرے کھڑن، درگاہ ساچی سوہا پائیآ۔ ہرجن تیرے دوارے دُھر دے وڑن، درگاہ ساچی مل
 کے خوشی منائیآ۔ تُوں مالک سوامی تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیآ۔ میں بھکھارن ہو کے منگاں تیرا درن، در درویشن رُوپ وکھائیآ۔
 دھرنی کہے پرہوُ لیکھا مُکا دے میرے اُتوں سیس دھڑن، چوٹی جڑ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجُگ کوڑ کُریا بھوُ چُکا دے ڈرن، بھے تڈھ بن دوْجا نظر کھئے نہ آئیآ۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر شمالپُری بگا سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے میرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار لے اپنی جوئی وچ چوڑاسی، لکھ لکھ وار سیس نوٹیا۔ ہر گھٹ انتر آئی اداسی، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مینوں ویکھ کے آوے ہاسی، ہستی تکان دین دئی خلق خدائیا۔ پوتر پنڈت پاندھا ربیا کوئی نہ وچ کاشی، مکے کعبے رہے کُرائیا۔ سچ دوار پائے کوئی نہ راسی، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے کُرائیا۔ آتم انتر ربیا نہ کوئی پون سواسی، ساہ ساہ تیرا نام کھئے نہ گائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں ہو گئی مدراماسی، مائس تیرا رنگ گئے گوائیا۔ تون شاہو بھوپ سلطمان کی تیرا کھیل تاشی، نرگن داتے دینا درڑائیا۔ کس بدھ میری انت کلجگ کولوں ہووے خلاصی، خالص اپنا گرہ بنائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا کی نال شنکر گیلاشی، کلادھاری دینا درڑائیا۔ تون شاہو بھوپ سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ تیرا نور جوت اک پرکاشی، پرکاشوان ہویا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری ویکھاں اگئی ہستی، پن ہست کولان سیو کھائیا۔ میری دھرم دھار دی تک لے ہستی، غریب خانے دھیان لگائیا۔ کھیل رہی نہ کلجگ اتم میرے وس دی، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ میں اوتار پیغمبران گروآن پھری دسدی، بھجی واہو داہیا۔ وڈیائی رہی نہ نام کلمے جس دی، صفتاں سچ نہ کھئے صلاحیا۔ کھیل تک لے کلجگ زین اندھیری مس دی، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پوجا رہی نہ کیسے رو سس دی، سوریہ چند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرا ویکھاں اگما نظارہ، اگمڑے تیری بے پرواہیا۔ تون سب دا پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ تون آد جگادی ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ تون دیونہارا داتارا، داتا دانی اک ہو آئیا۔ میرا خالی بھر بھنڈارا، بھرپور دے کرائیا۔ میں مانگت کھڑی تیرے دوارا، درے دربار سیس نوٹیا۔ تون شاہو بھوپ کل کلکی اوتارا، نہکنا تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن دھوڑ لاواں چھارا، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ تینوں سب نے مننا چوویاں اوتارا، چوہیسا جگدیشا تیری وڈیائیا۔ میں نو نو کران نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سیس جھکائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لیکھ رہے نہ رائیا۔ تون جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار آئیوں دوبارہ،

دوہری اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیرے ہتھ ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہرہجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو چارے کھانی دے گیان، اندج جیرج اُتہج سینج تیرا اکو ڈھولا گائی۔ تیرا نام اچارن بنا زبان، مکھ دند دی لوڑ نہ کھے رکھائی۔ تُوں مالک خالق سِری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ شبدی دھار بخش دھیان، پن نیتر درشن دینا چائیں چائیا۔ تُوں آتم دھار سب دا رام، رمیا اک اکھوائیا۔ تُوں آد جگادی لکھ چوراسی کاہن، اندج جیرج اُتہج سینج تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں سب تُوں دیونہارا مان، نیانیاں ہوئیں سہائی۔ میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ پرہ تیری اوٹ تکائی۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی دھر دا حکمران، دوسر نظر کھے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ دھرنی کہے پرہو چارے کھانی بخش پیار، مُحبت اپنا نام درڑائی۔ اکو سیس جھکے تیرے دوار، دو جا ایشٹ نظر کھے نہ آئی۔ اکو ڈھولا سارے لین اچار، اکو نام شبد شنوائیا۔ اکو مندر ہووے تیرا گرو دوار، دھرمسال اک درڑائی۔ اکو نور ظہور تیرا ہووے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ اکو بھوپ شاہو سکدار، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ اکو روپ رنگ تیرا ہووے میرے نرنکار، نراکار دینا دکھائی۔ تُوں دینا مذہبان وسنہارا باہر، لکھ چوراسی مالک دھردرگاہیا۔ ماؤ ذاتی ویکھ وچار، مانس اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی تک لے چارے کھانی، خاندان تیرا آتم دھار نظری آئی۔ لہنا دینا ویکھ لے جگ چوگری پُرانی، پُران اٹھارن شاستر ویدان نال ملائی۔ چار جگ دے نام کلیمے سمجھ لے صفتاں والی بانی، ڈھولے سوپلے صفت صلاحیا۔ تیری مہا آد جگاد اکھ کھانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانی، ستگر اکو نور الاہیا۔ میرے اُتے پرم پُرکھ پرما تم کلجگ اتم کر مہربانی، محبوب اپنی دیا کھائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ نشانی، نشانہ تارا چند رہن نہ پائی۔

سَتَجُگ ساچا سچ بخش دے دانی، وست اموک اک ورتائیا۔ نگاہ مار لے اپنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی منزل دس اک آسانی، اصل وصل اپنا آپ کرائیا۔

* ۲۶ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک وسیرا، چارے کھانی آسن لائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج لایا ڈیرہ، سُکھ آسن بیٹھی سوہا پائیا۔ میرے انتر زرتہر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ تینوں دیاں درڑائیا۔ تُوں مہربان مہربان میرے اُتے کیتی مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سنگھ شیرا، بھہ بھیک تیری اکو نظری آئیآ۔ تُوں لہنا دینا لیکھا میرا تک لے کیرا، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ نگاہ مار لے کلجگ اتم وقت دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیآ۔ میرے اُتے نو ست ہون والا اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ میں دھرت نانی بیٹھی کر کے وڈا جیرا، حوصلہ تیرا نام جنائیآ۔ مہربانا مہربانا مہربانا میتوں کلجگ کوڑ نے پایا گھیرا، گھرنا وچ ویکھی خلق خدائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے پرہو چارے کھانی میرے اُتے وسدی، دوس زین اپنی خوشی بنائیآ۔ میں ونجارن بن گئی تیرے جس دی، صفت صلاحی ڈھولے گائیآ۔ جن بھگتاں پھراں دسدی، بھجّاں واہو داہیا۔ آؤ کھیل تکو الکھنا الکھ دی، الکھ آگوچر کی درڑائیا۔ جس نے دین دنی قیمت رہن دینی نہیں کوڈی ککھ دی، ہتھو ہٹ وکے سرب لوکائیآ۔ اُس دی جوت دھار ویکھو پرتکھ دی، پارپرہم پرہہ اپنا روپ بدلایا۔ میرے انتر چاؤ گھنیرا میں دو جہاناں نسدی، بھجّاں واہو داہیا۔ تُوں پُکھ اکالے دین دیا لے اپنی کھیل کھلا پرتکھ دی، پردہ اوہلیاں وچوں اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو تیری چارے کھانی میرے اُتے لایا ٹکانا، جگت سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ تُوں نگاہ مار میرے مہربانا، مہر نظر اُٹھائیآ۔ نو ست کر دھیانا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ میرا چیتھڑ ویکھ بویا پُرانا، اوڈھن سپس نہ کھئے

سُہائیا۔ مینوں چار جُگ دے شاستراں تیرا بھلایا گانا، جُگ جُگ دے کلمے تیری ونڈ ونڈائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میں تیری مستی وچ اپنا رُوپ کیتا دیوانہ، بھجّاں واہو داہیا۔ تُوں مالک میرا اگئی کاہنا، کاہن کاہنا نُور الاہیا۔ میں چاہندی چارے کہانی تیری چڑھی رہے وچ بانا، شبدي شبد آپ اُٹھائیا۔ اکو نام نکلے جگت رسن زبانا، ڈھولا اکو گیت درڑائیا۔ اکو تیرا ایشٹ ہووے مہانا، اکو سپس جگدیش سرب نوائیا۔ اکو شاہ سُلطان ہووے نوجوانا، دوسر شہنشاہ رنگ نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول چارے کہانی ہوئے دھیانا، دھول ہو کے در تیرے منگ منگائیا۔

* ۲۶ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر گلڈیپ کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تیری بنت، گھاڑن گھڑنہار تیری وڈ وڈیائیا۔ تیری مہا سدا اگت، گنتی گن نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں سب دا سوامی کنت، کنتوبل نُور الاہیا۔ سب تیرے جیو جنت، چوراسی تیرا رنگ رنگائیا۔ انت لہنا دینا تیرے ہتھ میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں پُکار دے گئے چار جُگ دے سنت، کوک کوک گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تیرا دسے رنگ، رنگ رتھے تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں سب دے وسیں سنگ، سگلا سنگی اک ہو جائیا۔ میں نہانی ہو کے منگان منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے مہربانا چوراسی اپنے لاؤنا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ امرت دھار وهاؤنی گنگ، سر سروور اکو اک نہائیا۔ میرے اُتے مانو کوئی رہن نہ دیویں تنگ، تنگ دستی دینی کٹائیا۔ پچھلے جُگ پورب گئے لنگھ، کلجگ اتم بھجے واہو داہیا۔ جس دا مُکن والا پنڈھ، پاندھی بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں تیرا سُننا چاہندی اک اگما چھند، سوہلا ڈھولا دینا درڑائیا۔ جس نال خوشی ہووے میرا بند بند، بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ کس بدھ کلجگ

دھار سنسار وچوں جائے لنگھ، پاربرہم بیڑا پار دینا کرائیا۔ میں دھرت نانی میری سیج ویکھ پلنگ، سنگھاسن آسن اپنا لئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری چارے کہانی اپنا چاڑھنہارا رنگ، رنگت ست سیج نام دینی رنگائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہ سمت ۱۱ لدھیانہ شہر پھولا رانی دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تیرا بھرواسا، آد جگاد تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاہاسا، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ نت نوت سب دی پوری کرنہارا آسا، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ ہر گھٹ اتتر رکھ کے اپنا واسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ تیرا نور ظہور لکھ چوراسی ہووے پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر سوہیا پائیا۔ ساچے منڈل ساچی تیری راسا، رستہ تیرا اکو نظری آئیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاشا، گگن گگنتران تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سیج دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تیری رکھ کے بیٹھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ جس دے حکم وچ جگ لنگھے کوئی کوٹ، انگنت اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ کلجگ اتم پرگت ہووے نرگن دھار جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دا نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ خصم سوامی بنے کھوئت، مالک دُھردرگاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سیج دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تینوں رہی اڈیک، بن گنتیاں گنت گنائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا نزدیک، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تُوں اک اکلا لاشریک، شریکت سب دی دئیں گوائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، ٹخے دینے تھاوں تھائیا۔ تیری اوتار پیغمبر گروآں کیتی تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر امید، ترسنا اپنے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی غفلت وچوں کھول نیند، آس دین دُنی رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہرینس کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو چارے کہانی تیرا راہ تکدی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ سب دی آسا ویکھ حقیقت حق دی، حق دے مالک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کھیل ویکھ جگت والے نک دی، ین نیتراں نین اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں آساں ویکھ پک دی، جو پکی تیرے نال گئے پکائیا۔ میں وی تینوں اڈیکدی کد دی، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ ایسے ویلے چارے کہانی تینوں سدّ دی، ہوکا دیوے تهاؤں تھائیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا جاندی ودھدی، دھیچ دھرم نہ کھئے دھرائیا۔ میری خوشی رہی نہ گد گد دی، غمی غم خوار میرے اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ اوہ ویکھ صدی ویہویں چوڈھویں جاندی لد دی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری چارے کہانی ہوئی چکنا چور، چار کُنٹ گُرائیا۔ تُوں مالک ہو حاضر حضور، حضراتاں دا لیکھا پور کرائیا۔ تیرا اکو چمکے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ دیناں مذہباں ویکھ قصور، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تینوں آؤنا پیا ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹکائیا۔ میرے اُتے سب دا گرھ توڑ غرور، وکار ہنکار دے مٹائیا۔ ساچے نام دی مستی دے سرور، سرتی شبد نال جڑائیا۔ اپنا پنڈھ مُکا دے دور، دور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے پھیرا پائیا۔ میں چار جگ دی تیری مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چارے کہانی تیرا آد جگادی نور، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پور، پورب لہنا دے چکائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر شمالی پری جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہو میں آیا تھکا ٹٹا، پاندھی ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ تیرا ڈھولا گاواں بنا بلاں بٹاں، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیا۔ میں جگت جہان ویکھیا کلجگ پائی لٹا، لٹیرا بنیا تهاؤں تھائیا۔ سچ پیار تیرے نالوں دین دنی دا ٹٹا، ساچے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سب دا بھاگ دے

نِکھٹا، بھاگ ہین لوکائیا۔ مینوں ستگر شبد ہلونا دتا پھڑ کے گٹا، زور نال ہلائیآ۔ اوہ ویکھ لے کس بدھ پُرکھ اکالا دین دیا جن بھگتاں
 اُتے تھٹھا، مہربان مہر نظر اُٹھائیآ۔ اینگتاں وچوں میل ملا کے اکو مُٹھا، آپ اپنا بھیو چُکائیآ۔ لُکیا رین نہ دیوے کیسے گٹھا، چارے کُنٹ
 پھول پُھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے پرہو جے بھگت بنائے اپنے
 سٹ، اپرادھی لے ترائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، بُتخانیاں کر صفائیآ۔ سچ سہنجی بخش دے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ تُوں پُرکھ اکالا
 دین دیا اپناشی اچت، چیتن سب تُوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیآ۔ نارد کہے پرہو میں ویکھے تیرے بھگت سہیلے جگ، جاگرت جوت دھیان لگائیآ۔ میں چڑھ گیا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں پندھ
 مُکائیآ۔ جو آتم دھار تیری سرنائی گئے لگ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ اوتھے پوہ سکے نہ کوڑاگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ اکو پر سے جان
 تیرے پگ، دوسر ایشٹ نہ کھئے جنائیآ۔ جگت دھار نالوں ہوئے الگ، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ گرمکھ بنے بغلے پیڑے بگ، بنس
 اپنا روپ وٹائیآ۔ واشنا رہی نہ مول کگ، کاک وانگ نہ کھئے گر لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیآ۔ نارد کہے پرہو جے بھگتاں چاڑھیا رنگ، انڈٹھڑا آپ رنگائیآ۔ انہاں دی پوری کر دے منگ، ترسنا کوڑ جگت بُجھائیآ۔
 سچ دوارے آویں لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سُکھ آسن سوہا پائیآ۔ پرکاش دے دے بنا سورہ چند، جوتی جاتا
 ہو کے ڈگمگائیآ۔ شبد دھن سنا دے انحد، جگت راگ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے پرہو میں تیرے آگے کراں بینتیاں، بے بے دیاں سنائیآ۔ میں کوئی چار جگ دے شاستراں دیاں
 پڑھنیاں نہیں پنکنتیاں، اکھراں حرفاں سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ میں و دیا دسنی نہیں کوئی پنڈتیا، براہمنان ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ تُوں میرا اکو سہاگ
 کنتیا، کنتوبل تیری سرنائیا۔ تیریاں جگ جگ خوشیاں والیاں ہندیان رہیاں جنتیاں، اوتار پیغمبر گرو ڈھولے گائیآ۔ تیریاں کھیلاں
 ویکھدا رہیا جس کارن گڑھ توڑدا رہیا ہوئے ہنگنیا، ہنگ برہم آپ سمجھائیآ۔ انت اکو سندیسہ سُنیا تیرا نام ندھان چھنتیا، دھر دا راگ
 جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے دینی وڈیائیآ۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں دے

۱۰۵.

۱۰۵.

دے چرن پریتی جوگ، جُگتی جگت نہ کھئے جنائیا۔ دُئی دویتی اندروں کڈھ دے روگ، دُکھ سنتاپ رہن نہ پائیا۔ گھر سوامی درشن دے اموگھ، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد بخش دے چوگ، بہسمر ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ سرشٹی درشٹی اندروں کٹ ویوگ، ویری رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار ایکنکار کر سنجوگ، جُگ چوکری وچھڑے میل ملائی۔ تیری دھار دی تیرے بھگت سہیلے مانن موج، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، روزینہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں دُکھاں ڈھاہ دے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے چرن رکھائیا۔ تُوں مالک خالق سنگھ شیرا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا نو سو چرانوے چوکری جُگ پچھوں پھیرا، پھرت پھرت ویکھنا چائیں چائینا۔ ہرجن اندروں کڈھ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ بنا بینتیاں کر دے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہرجن غریب نہانا بنا لے اپنا چیرا، چری وچھنیاں لے ملائی۔ پچھلا وقت وچھوڑے والا لنگھ گیا بتھیرا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ نارد کہے جن بھگتو پرہ آگے بینتی کریئے اکھئے، انتر آتم دھار جوڑ جُڑائیا۔ سرن سرنائی بن سیریوں جائیے ڈھٹھے، تن وجود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار تکیئے اکو مندر مسجد شودوالا مٹھے، گرو دوار اکو نظری آئی۔ اکو گرہ ویکھیئے تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمنا سُرسی اکو دھار وائی۔ اکو نور نورانہ نور تکیئے لٹ لٹے، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبران نال پٹے، پٹے والا دئے گواہیا۔ اوہ انت تہاڈے وسے گھٹ گھٹے، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جو جُگ چوکری پچھوں آیا اوتاراں پیغمبران گروآں دے وٹے، وٹاندرا سمجھ کھئے نہ آئی۔ جس نوں یاد کیتا دھتے جتے، جٹا جوٹاں باہر ویکھ وکھائیا۔ اوہ ضرور مہربان ہو کے تہاڈے دُکھ دادر کئے، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹے، مٹکی اپنی رنگ وکھائیا۔ تہاڈے تن وجود رہن نہ دیوے پھٹے، سچ سنگھاسن آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اج کھیلاں ویکھیئے مہانیاں، موہنی دا موہنی روپ دھیان لگائیا۔ خبراں سنیئے اگئی بانیاں، جو بان انیالے تیر چلائی۔ نظارہ تکیئے چارے کھانیاں، کی اپنا بھیو سمجھائیا۔ اسیں دھرم دھار دیاں نرگن دھار بنیاں رانیاں، جگت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سرنائی لگیئے بن سوانیاں، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ امرت رس

بیٹے ٹھنڈا پانیاں، بوند سوانتی نابھ کول ٹپکائیا۔ شبد ناد سُنائیے اکتھ کہانیاں، انحد نادى ناد درڑائیا۔ جو مالک خالق سب دا جان جانیاں،
جاننہار ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان
جو ہووے تان یتانیاں، نانا اپنا مان آپ رکھائیا۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہ سمت ۱۱ کور دے گرہ پنڈ سنگو وال لُدھیانہ *

ہر سنگت اچ میلا ہویا سببی، چھبی آسُو پروشٹا دئے گواہیا۔ گرہ نور الہی ویکھو ربی، یامین ڈھردرگاہیا۔ جس دا سندیسہ
دے کے کئے رسول نبی، پیشین گوئیاں وچ جنائیا۔ اُس دی جوت نرکار ہو کے جگی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جو سرشٹی درشٹی اندر
ویکھے آگ لگی، نو کھنڈ پرتھی دھیان لگائیا۔ جس دا لہنا دینا نہیں سدی ودی، گھڑی پل جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا میلا ہندا
کدی کدی، اوتار پیغمبر گر گئے سمجھائیا۔ جو دیونہارا اکو دوار ڈھر دا پدی، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو من کلپنا میٹنہارا یدی،
جدپ اپنا گرہ وکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرى جاندی لنگھی، کلجگ اتم بھجے واپو داہیا۔ سو بھگتان نال شبد دھار نال کڈھن
والا بدی، پنج وکاراں ڈیرہ ڈھابیا۔ بھاگ لگایا کایا ماٹی ڈونگی کھڈی، ساڈھے تے ہتھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جن بھکتو جگ جگ وڈے ہوون بھاگ، کلجگ اتم خوشی بنائیا۔ ستگر
شبد انتر آتم دئے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہنس بڈھی دین دنی بنے نہ کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ جگت
ستيو غفلت وچوں جانا جاگ، نج لوچن نین نین رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی کرنی کرتا دیونہارا داد، وست امولک اک ورتائیا۔ جس نوں سارے
کہندے موہن مادھو مادھ، مڈھر دُھن کرے شنوائیا۔ سو سوامی انتر نرنتر لینا ارادھ، رسنا جہوا مکھ بٹی دند نہ کھئے پلائییا۔ اوہ شبد
سُنائے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔

ہر سنگت کایا مندر اندر مار کے ویکھو جھاتی، ین نیتر نیناں نین اٹھائی۔ کی کھیل کرے کھلاپاتی، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ جو سب دا ہووے مالک خالق گھر جگائے دیا باقی، کھلاپاتی اک اکھوئی۔ اوہ دیونہارا نام سچا سوغاتی، ین اکھراں نراکھر دھار رہیا ورتائی۔ جس دی منزل دین دنی نالوں وکھری گھاٹی، پوڑی ڈنڈا اکو اک وکھائی۔ سو بھاگ لگائے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی، مٹکا ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا نال نہیں کسے ذاتی پاتی، برناں ورنان ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ اوہ درشن دیونہارا اک اکاتی، اک اکلا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام ورتائی۔ سچ وست ستگر داتا دیوے آپ، آپ اپنی دیا کھائیدا۔ جگ جنم دے میٹے پاپ، ڈرمت میل انتر نرتنر آپ ڈھائیدا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت 'پنیت آپ اکھوئی۔ بجر کپاٹ کھول کے تاک، ترے گن اتینا اپنا پردہ لائیدا۔ ین اکھیاں ویکھے مار کے جھاک، نج نیتر لوچن اکھ گھلائی۔ آتم پر ماتم بنائے دھر دا ساک، ساجن میت آپ اکھوئی۔ نج گھر بہہ کے کرے بات، باطن پردہ آپ گھلائی۔ لہنا دینا چکائے لوک مات، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیدا۔ انت کنت بھگونت ہو کے پچھے وات، ستگر اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیدا۔ ساچی کرنی کدا آیا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ بھگت سہیلے جگ جگ اپنا میل ملدا آیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائی۔ کلجگ اتم ویکھ وکھایا، پردہ اوہلا رہے نہ رائی۔ چھبی پروشٹا آسو اپنے رنگ رنگایا، رنگت نام والی چڑھائی۔ دین دیال دیا یدھ ہوئے سہایا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس جن رسنا گایا، تس آن جاون پت پاون دئے کٹائی۔ سچکھنڈ دوار دئے بہایا، درگاہ ساچی میل ملائی۔ سو پُرکھ نرنجن ہوئے سہایا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکار رنگ رنگایا، آد نرنجن ڈگمگائی۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھایا، سری بھگوان دئے وڈیائی۔ پاربرہم پرہہ اپنے گھر ٹکایا، ستگر شبد ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جس آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل رچایا، رچنہار ایکنکار پروردگار سانجھا یار اگم اتھاہ بے پرواہ اک اکھوئی۔

* ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہرنس سینگھ دے گرہ * *

نارد کہے وید ندم ویچ مدم توج سدم کوچ جدم محبان تیری وڈیائیا۔ پروزی مؤا یاخطہ دُعا رافستے خُدا نُور ظہور اک الہیا۔ پُرانے پرست قرآنے ونست انجیلے جوست ویدے بوست رمائے سوست گیتا دواسط شاشترے شب کلہائے جب، نُورے رُشنا شہنشاہ بے پرواہ اک اکھوائیا۔ باران اکھشرے پرسدھ دُرگائے نود بُدھائے سود منوآئے چود رسنائے کھود آشائے بوند زونی زوا منزی موا زوکھو زمی اسمانے نوی شرفل خُدا معرفت رُوا زیے زنی گنندیندے موی شرفل شرف توجے حرف بے کفنی تُوا زمندی زُوا اوتارے ادا پیغمبرے دُعا گرواے نوا زمینو زمان اسمانے رہنما شوقو شفس نیزو کھمو پمزی زما ہستے بدستے جسمو جمن نُورے چوں ہستی ازو ہستی رزو دامنے دود شہنشاہے شود عرشے اوی فرشے جوی نُورے نزا مہربانا مہربانا مہربانا اک اکھوائیا۔ ثابتے سوی دوجلی جوی نُخستے نوی جُمول زما عرشے اُلخدا کیگل کما رُمزے نْا یُونے یشوہ فرشے مشو موسیٰ موی عیسیٰ جوی محمدے کوی نانکے زوی گوہندے شوی کرشنے مُزا رامے رضا باونے نجا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیری وڈیائیا۔ نارد کہے براہمنے گوڑا گوشے کند شاہو سُنیدا عرشے فرزند نُورے زمو حضرتے نوح کفنو بزی شاہو زوی یارے چوند اوتارے دوند گروآئے وفد سہمن زو فرشے مزو نُوزے نوا کوزے گوا مُجستے مؤف توزینے کوف بہشتے رفیع عرشے فزی سورگے سنو کالے زوو مُشتائے محمد تعریفے خُدا ضعیفے جوا جردے زروہ چاؤدیسے دوو پیسے وہو جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بچرتے نادم پُچنتے بادم جُگنتے سیدم نُگنتے بیدم آمینن امائے کمیئے کھائے جوتے زویدا عرشے نویدا کھومو کھوسانی عرشے نُورانی یویا پیغامی نُورے رُوحانی زیوُل زود شامانے خود آکاشے ازو فرشے طلوع تالبے زوا گالبے گوا نذیرے نوو جاہدے جوو تاجیرے ترا مُبیرے مؤا مُہپتے مہو دیمائے زبا کمیوُل کود دوہیل دود شاہے شفا ارشائے دُعا زمینائے زوا خاکائے گوا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بھیاو باوروم آد بھيو نُوم جُگند دھار سوہنگ مرگند دھار اوان پرہو پریم انگ سوئی روپ سربنگ جوگ جُگاتے جُگنگ تریناد نادم برہم برہامد اوتارے وزی پیغمبرے زوی گرواے دوی شبدے شوی نُورے روی عامے امو زمانے زوو دمانے دوو گوہندے رضو طلبائے ہو مکستا مؤز

عرشائے خوز دُنستا دیوو مُجبتے روو گُنندا مون شاہے شونّ یقینے اُربا علمے اُرفعِ تعالیئے شریہا شاہے نبی نورا نے طبی مالکائے کہی مزیوزما
 مُستافے نوا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پرہو دی
 ہُن تھوڑی تھوڑی کرن لگا تعریف، تُخے گھر گھر دیاں پہنچائیا۔ بے شک میری آیو جگ چوکڑی دی ضعیف، بردھاں وچوں بردھ نظری
 آئیا۔ میں چار جگ دے گرتھاں شاستراں نالوں شریف، شرفا کہہ کے میتوں سارے رہے بُلایا۔ میں نت نوت پرہ دا بنیا رہیا رہیف،
 جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں
 پرہو دیاں دسیا کروں کہانیاں، سمت بارواں راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال دیاں کیتیاں سپیلیاں کیتیا رانیاں، کیتیاں گولیاں بن بن سیو کھائیا۔ کیتیاں
 پڑھن والیاں بانیاں، کیتیاں رسنا ڈھولے گائیا۔ کیتیاں نہاؤندیوں وچ پانیاں، تاریاں رہیاں لائیا۔ کیتیاں بنیاں جگت دیاں شاہنیاں، دھن
 دُولت سنگ رکھائیا۔ کیتیاں ہو گئیاں اکھوں کانیاں، نیتر نین نہ کھئے مٹکائیا۔ کیتیاں ملیا میل آگے ہانیا، ہم ساچن ہو کے کھیل کھلایا۔
 کیتیاں لاشاں ہونیاں بن پرانیاں، سواس نظر کھئے نہ آئیا۔ کیتیاں پھل رہنا نہیں ٹاہنیاں، سمنل رکھ وانگ سرب لہرائیا۔ کیتیاں جگت پیسن
 پیسداں ہوون وانگ دانیاں، داتا دانی کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو دا بھیو کھولدا رہواں آگلا، پچھے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں بے شک چار جگ بنیا رہیا کنگلا، بنا
 دھوتی بودی توں وست ہتھ کھئے نہ آئیا۔ میتوں سارے کھندے رہے پگلا، میں بھجیا واہو داہیا۔ میں پھریا جوہاں پہاڑاں وچ جنگلاں،
 ٹلیاں پربتاں دھیان لگائیا۔ میرے کول لہنا دینا لیکھا سگلا، سب نوں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو دا حُکم کامیکا کھئے گُنستا کینا کرو کولے و جُستا آشانے زو جُسطِ راہ مؤستے
 خُدا خود مالک بے پرواہیا۔ جن بھگتو میں دساں بھیو اُس خاوند کریم، جو کرم کانڈ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سارے منن عظیم،
 عالیشاں عالی جاہ نور الاہیا۔ جس دی سب توں وکھری تعلیم، تعریف وچ خلق خُدائیا۔ اوہ کس بدھ دین دُنی نوں دئے ترمیم، ترتیب اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جگت شرع دی رہن نہیں دینی تقسیم، حصے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس نوں اشارہ دیوے جو دُنڈا بنایا میم، دین دُنی دُنی

سمجھائیا۔ تسیں اُس اُتے کرنا یقین، جو یکے بعد دیگرے اپنا کھیل کھلائیآ۔ جس دا مارگ ہونا مہین، مارگ ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ محمد جس دے ہویا ادھین، سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ پیغمبراں اُس نوں کہا مالک قدیم، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ نہ اوہ نر نہ اوہ مدین، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نہ اوہ فرش وسے نہ اوہ عرش وسے نہ بند ہویا اُتے زمین، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ میں تینوں بیہو دساں گا جو جگ چوڑی پراچین، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو تہانوں سناواں وڈیاں وڈیاں باتاں، باطن بیہو کھلائیآ۔ تہاڈیاں چار جگ نالوں خوشیاں والیاں بناواں راتاں، رُڑیاں تہاڈے نال مہکائیآ۔ تہاڈے لیکھ لیکھ سکنگیاں نہیں قلم دواتاں، کاغذاں چلے نہ کھئے چُترائیآ۔ تہاڈے دھرم دواریاں دیاں سب توں وکھریاں ہوونگیان چھاتاں، کھتری برہمن شوڈر ویش سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ تہاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میں سچ دساں پر م پُرکھ سمت شہنشاہی پہلی چیت نوں نواں کھول دینا کھاتہ، پچھلا کھاتہ رین کھئے نہ پائیآ۔ سب دا بن جانا آپے پتا آپے ماتا، پوت سپوتے لینے گود اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑ لینا ناتا، جگ جنم دے وچھڑیو لینا ملائیآ۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنا چرن کول سمجھاؤنا احاطہ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ مہربان محبوب ہو کے سب دا پورا کرے گھاٹا، وادھا اپنا نام جنائیآ۔ آون جاون لکھ چوڑاسی سب دی میٹے واٹا، وٹنا اکو وار چڑھائیآ۔ نارد کہے میں وی ویکھنا چاہندا اُس پرہ دی تہاڈے اندر سہنجنی کھاٹا، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ہرجن ہر سنت بھگت سُپیلے ویکھے آپ مار کے واٹا، دُور دُراڈا اپنا پندھ مُکائیآ۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اُدھیانہ شہر مدن سینگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پرہو پرود سُو اربہ جوخو نے زم کولزی زوا تاخُس مہم باوزلی دُعا چنعرے چم شانے مُدعا مُفلسے مدّم کرپے قرضو رحیمے زوا ظونو زب مدینائے شب مکّے موز کعبائے زوز دھرنیئے خاک آوزلی زواک چشمے نراں فرشے مؤا عرشے کزا نورے خُدا خود مالک اک اکھوائیا۔ ناردے نوو جواردے مدو زکھنن زوی مؤجوحل زمی چکسائے اوا آدمے دُعا دھولے دزو کربلائے کزو شمال شمع مزوؤل مزہ نورے نزد فرشے خوند، خسینو کما زمینو زما جبرائیلے زوی اسرائیلے پھوی ہمزی مُم منکیزی مکک زکھو زمی حقیقتے روی وزپتے تم تمم دُعا محمدے نوا خدیوُل خود زیوُل زود زخم زخی کونے گزی کربلائے کود الیئے نود حُسنے زود شاہے شود اباسائے روو تنفے زوو ہرے حریف اکھری تعریف صفتے صلاح دوستے دُعا رہبرے نوا شریوُل ملاح شرکتے شکد برکتے نوز نورے نوا والی دو جہاں، جوتی جوت سروپ ہرے، آپ اپنی کرپا کرے، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسینگھ وشنو بھگوان، آد جگاد لیکھا جانے تھاونتھان، تھان تھنتر گگن گگنتر زمیں اسمانا نو جونا مرد مردانہ سری بھگوانا ایک ایک ایکنکار ویکھ وکھائیا۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اُدھیانہ شہر گردیو سینگھ دے گرہ *

نارد کہے پرہو جن بھگتاں لاه اُداسیاں، چنتا غمی باہر کڈھائیا۔ امرت جام دیاں دے گلاسیاں، دُھر دا امرت ہتھ پھڑائیا۔ مہر کر دے سچکھنڈ نواسیا، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ہر پردے ہون تیریاں راسیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ لیکھا مُکا دے مدرا ماسیا، مست خُماری نام چڑھائیا۔ سندیسہ دے دے شنکر گیلاشیا، کلا اپنی اک جنائیا۔ جگت شرع دیاں دے دے پھاسیاں، فیصلہ اپنا حق سُنائیا۔ تیرا لہنا دینا سمت شہنشاہی پندراں ہونا نال مدراسیاں، مدُھر دُھن دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرے، آپ اپنی کرپا کرے، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں دے دے اکما جام، جاماوت جس دی آس رکھائیا۔ رس چکھا دے دُھر دے

رام، ہنونت دا لہنا پور کرائیا۔ ترسنا مُکا دے دُھر دے کاہن، یُدھسٹر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ستّ آب دی لا سکے نہ کھئے میزان، حساب وچ نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کر گن نِدهان، گنونت تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ہرجن تیرا راہ تکان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھ دے مستیاں، مستک لیکھ دے بدلائیا۔ اپنیاں مہراں بخش دے سستیاں، بہتی قیمت نہ کھئے لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی تیرے بھگت ہوون تیریاں ہستیاں، ہست کپتاں اکو رنگ رنگائیا۔ بنا شرع توں دھارا ہوون وسدیاں، وسیرا اکو گرہ رکھائیا۔ کھیلاں مُکا دے زین اندھیری مس دیاں، مست دیوانے دے بنائیا۔ کیرناں بخش دے دُھر دے رو سس دیاں، نوری چند چند چمکائیا۔ ڈھولے گاؤں تیرے جس دیاں، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیریاں دھارا ہوون اکھنا اکھ دیاں، اکھ آگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔

* ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر زویر سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پرہو دے نام دی پیو مد، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ آتم دھار بنو اُس دی یّد، یدی یّدپ اپنا بھیو کھلائیا۔ دُھر دے حُکم دا سُنو ند، انحد نادى ناد سُنائیا۔ خوشیاں وچ ہووو گد گد، آپ اپنی لو انگڑائیا۔ کوڑی کِریا اندروں کر بدھ، بدھنا دا لیکھا لو چکائیا۔ جگت واشنا مُکاؤ حد، کوڑ حدو داں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی ستگر شبد لو سد، ہوکا دیوو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پرہو دا سدا سدا کرو شکر، شکر پروہت بل دوار باؤن گیا درڑائیا۔ جو جوتی جاتا ہو کے اپنی دھاروں آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جو سنت شہیلے بنائے اپنے پتر، پتا ہو کے پوت گود اُٹھائیا۔ اُس دے حُکم وچ کدے نہ ہووو نمکر، آپ اپنا آپ تجائیا۔ اوہدا لیکھا نہیں کوئی بھاؤ دتر، دتیا لیکھ نہ کھئے رکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھکتو میں سنندیسہ دینا سبنا، سبب نال دیاں جنائیا۔ پر م پُرکھ نون لوک مات کتے نہیں لبھنا، سمبل ملے دُھر دا ماہیا۔ باہروں تکیو نہ کایا ماٹی بدنا، اندر بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ ایسے دا اشارہ دتا جس نون کھندے قصائی سدھنا، چھری شرع والی سٹائیا۔ ایسے دی یاد کیتی زویداس چمارا جو ہویا ادنی، اعلیٰ اکو اک وکھائیا۔ جس دا نور ظہور پرکاش دیپک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اُس سوامی دی اکو سرن لگنا، جس دے چرن کول سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی اکو منزل اکو حدود اکو پدنا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جیہڑا وسے منڈل منڈپ اُپر گگنا، گگن گگنتران اپنا کھیل وکھائیا۔ اُس دے پیار وچ ہونا مگنا، مستی نام خُماری والی چڑھائیا۔ جو بجاونہارا کلجگ اگنا، اگنی تت تت گوائیا۔ جس دے کولوں سب نے منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ چاڑھنہارا آد جگاد رنگنا، رنگت اکو اک وکھائیا۔ جس نے زویداس چمارا دتا کنگنا، آپ اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوہ تہاڈا لیکھا مکائے تت پنجننا، پنچم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جس دا اکم اتھاہ بے پرواہی والا چھندنا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔

* ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ جبدی لدھیانہ شہر لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے لا ستجگا، ست دھرم دی دھار ایکنکار دے پرگٹائیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوان دو جہان کر اگھا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرے نام دالئے کوئی نہ بھگا، جگت قیمت کھئے نہ پائیا۔ میں دُہائی دے کے کہاں بسدھا، سر سر تیرے چرن نوائیا۔ اکو نور جوت پرکاش کر اگھا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ اوہ لہنا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے گیا بدھا، مہاتم تیری دھار درڑائیا۔ کلجگ جیو کورئی کریا دے وچ کھہا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ میں روواں مار کے بھبا، ہوکیاں وچ سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے ایشٹ دا سب نون بھل گیا مدعا، مدتاں دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ مینوں ایوں دسدا چار کُنٹ دہ دشا میرے اُتے ہون والا بدھا، جھگڑے وچ خلق خدائیا۔ کور وکار ہنکار رہیا کدا، قدرت دے مالک ویکھنا تھاون تھائیا۔ دیناں مذہبان اندر آئی

دُبدا، سچ مُحبتِ وچ نہ کھئے سہائیا۔ دھرم دوار دھرم گیا اڈا، نو ست رہن کچھ نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاں میرے اُتے اپنا آپ چڑھایا
گڈا، گاڈ تیرا بھیو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں آد جگاد نوجوان کدے نہ ہویا بڈھا، بڈھاپے وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو
اشارہ کیتا دُرگا، اشٹبھج بھج جنائیا۔ کی لہنا دینا تیرے نال گوبند گر دا، گردیو سوامی دینا سمجھائیا۔ میرا لیکھا تک لے نو سو چرانوے
چوکڑی جگ دُھر دا، دُھر مالک پردہ رہیا اٹھائیا۔ مان رہیا نہ کیسے دیوت سُر دا، گنپت گنیش سیس نہ کھئے نوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ویکھ
لے رڑھدا، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شوڈآلے مٹھ گروڈوار منزل کھئے نہ چڑھدا، حقیقت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیری سرشٹی
درشٹی اندر کھیل تکیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے ہنگتا وچ لوکائیا۔ آتم پرما تم تیرا نام کھئے نہ پڑھدا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ مانس
مانو مانکھ دئی دویتی دے وچ سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ تُوں بھیو کھلا دے مہربانا چوٹی جڑ دا، چیتن پردہ آپ اٹھائیا۔ مینوں سہارا
بخش دے ستگر ساچے لڑ دا، کئی اکو گنڈھ پوائیا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاں انت میرے اُتے جاوے تیتھوں ڈردا، بھجے واہو داہیا۔ رس بخش
دے امرت سروور سر دا، تھل اسگاہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا روپ انوپ نرگن دھار نرائن نر دا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مالک خالق
ٹھا کر میرے گھر دا، نو کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ ساچا مارگ دس دے نرگن دھار اپنے در دا، در دروازہ آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے ہر بھگت
سہیلا تیرا بھانا ہووے جردا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کھیل ہووے کردا، فُدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن آد جگاد جگ چوکڑی
سرگن دھار کھئے نہ تردا، تارنہار ایکنکار نراکار نرنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر جبدی سرجن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنی دُھر دا پتیا آئیو ری۔ نام رتیا کھیل کھلائیو ری۔ دُھر دا ستیا ست ورتائیو ری۔ شبیدی ناتا ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیو
ری۔ تیری اتم پچھے واتا، بھیو ابھیدا آپ کھلائیو ری۔ تیرا لیکھا جانے چار جگ دی ماتا، بھومیئے پردہ آپ اٹھائیو ری۔ تیرا ویکھنہارا

کھاتہ، نوکھنڈ پھول پھلائیو ری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویس آپ وٹائیو ری۔ ساچا ویس وٹایا ہُو، حقیقت حق جنائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھ وکھایا ہُو، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ سندیسہ اک جنایا ہُو، ہوکا حق دتا درڑائیا۔ دھر دا کلمہ نام پڑھایا ہُو، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پلُو آپ پھڑایا ہُو، سوہنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا پور کرایا ہُو۔ دھرنی کہے ناردا میرا پتیا اگما آئیو رے۔ گوبند ستیا نال ملائیو رے۔ میری اگنی تیا آپ بھجائیو رے۔ سچ سندیسہ نام اک رتیا آپ درڑائیو رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیو رے۔ بھیو کھلاوَنہارا آہُو، اپنی دیا کھائیندا۔ کھیلے کھیل لوک ماٹو، متا اپنے نال رکھائیندا۔ باطن سدا کرے باٹو، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیندا۔ ویکھنہارا رین اندھیری راٹو، کلجگ اپنا پھیرا پائیندا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند داٹو، دہرے اپنا حکم ورتائیندا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرے جس توں سب نے مٹنا دھر دا باہُو، پتا پُرکھ اکال اپنا کھیل کھلائیوندا۔ سب دی پُچھنہارا باٹو، واناورن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ نارد کہے دھرنیے چاؤنیا کا چولا موراں زمو مینا سینہ تختوں جی جادی شاہے شاہ شہینا ہُو۔ آب زادی شبدے نادی گوبند دھار رہینا ہُو۔ تختے سوڈھم شاہے مؤدن دو جہاناں والی او۔ نیا زینہ پانو ویڑی کستے موزا میرا شاہ شوینا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ رنگینا او۔ رنگ رنگینا متیا ای۔ شاہو بھوپ ستیا ای۔ نوجوانا یتیا ای۔ مرد مردانہ فتحیا ای۔ لوک مات پردھانا سویا اگنی کھٹیا ای۔ شاہ سلطانا پرکاش بن تیل وٹیا ای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میت تیا ای۔ ناتا میتا زیکو زما جوہو زبرا ذاتی او۔ کھیلے سینہ بن ماٹی چینا جوہن زینہ رتنا او۔ کایا کعبہ فُدرت قادر شاہو شہینا ستنا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مالک سچ دوارے وطن او۔ دھرنی کہے نارد موکو کانکی زینہ بو تانا مسطے آنا او۔ چانا چیکا چھیو سیکہ سنے رنگ رنگانا او۔ قاضی ألوا جنے زیوا شاہو بھوپ سلطانا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان آد جگادی اک بھگوانا او۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر نرنجن سینگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے سچ دی دس کہانی، کہاوٹ جگت نال نہ کھئے ملائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج پڑا رہے نہ رائیا۔ شبد سنا دے بودھ آگادھا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ بے خبرے خبر سنا دے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نال ملائیا۔ بھیو رہے نہ ستگر شبد آگے ہانی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نال لیکھا دس دے کی لہنا تیرا نال شاہ سلطانی، شہنشاہ کی اپنا حکم ورتائیا۔ کی آسا تیری نو سو چرانوے چوکری جگ دی پُرانی، پُران اٹھاراں جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تُوں کوچیئے کھیئے بولنا بنا زبانی، بن رسنا جہوا بُل پلائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میرا لیکھا تک لے نال شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکالے ہتھ وڈیائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں دتی نشانی، پیشین گوئیاں بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ اوہ جلوہ گر اکو نور نورانی، دو جہاناں سوہبا پائیا۔ جو کلجگ اتم تیرے اُتے کرے مہربانی، مہبان بیدو نور الہییا۔ جس دا تت نہیں جسم جسمانی، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھ لیکھ سکے کھئے نہ کانی، کاتبان چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ مالک خالق دو جہانی، پروردگار اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا ویکھنہارا زمیں اسمانی، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ اوہ داتا گنی گہیر گن ندھانی، گہر گور اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبران گرواں دتی قُرانی، کایا اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میرا مالک اک محبُوب، مہبان نور الہییا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے حدود، کندھی گھاٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ وسنہارا ہر گھٹ موجود، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ اُس دا چار جگ دے شاستر دین ثبوت، کلمے کائنات وچ جنائیا۔ اوہدا بنا تتاں توں لیکھا نال جگت قلبوت، کایا کعبے سوہبا پائیا۔ جس دا حساب کتاب انجیل قرآن ثرائت ثبوت، طوبی طوبی کر کے پیغمبر بیٹھے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے نارد ا میرا مالک آگم اتھاہ، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جو جگ جگ بدلنہارا راہ، رہبر بنے نور الہییا۔ جس دے سندھیے سنان نال چاء، شبدی شبد سنوائیا۔ اوہ کلجگ انت سیری بھگونت میرا بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنائے ملاح، شہادت شبد ستگر شبد بھگتائیا۔ میری نو کھنڈ پرتھی

ويڪھي تھان، سٿان ديپان ڪھوج ڪھوجائيا۔ اڪ پرگٽائے اپنا نان، ناؤن زرنڪار اڪ سمجھائيا۔ ڪلجڪ جيو ھنس بُدھي ھيٺے ويڪھي ڪان، ڪاگ
 وانگ ڪرلاٿيا۔ اوھ لھنا دينا ليڪھا جانے سؤر ڪان، پشو پنچھياں پھول پھلاٿيا۔ جن بھگتاں پڪرے بانہ، پھڙ باھون ڪود ٿڪائيا۔ جس نون
 سب نے ڪھنا واھ واھ، واھ واھ واھ واھ ڪري ٻے پرواھيا۔ اوھ دھرنیے انت تيرے اُتے ڪرے نياں، عدالت حق حق ڪمائيا۔ تيرا نگر ڪھيڙا ويڪھي
 ڪران، دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھلاٿيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا مالڪ اڪ ڪوسائيا۔
 نارد ڪھي دھرنی ميرا مالڪ ڪي ڪچھ ڪھندا، جس دی سار ڪچھ نہ آيا۔ ميں بنا سيس توں اُس دی چرني ڏھندا، ٻن چرناں سيس ٿڪائيا۔
 اُس دی سرن سرنائِي ٻھندا، در ساچے سوٻھا پائيا۔ جس دا لڪھ لڪھ آد جُڪاد جُڪ چوڪري ڪاه ڪھندا، بچيا رھن ڪھن نہ پائيا۔ اوھ ڪھيل
 ڪھيلن والا اتم دشا لھندا، آشا محمد اپنے نال ملاٿيا۔ عيسيٰ جس دا بھانا سھندا، لھنا صليب والا وڪھائيا۔ موسيٰ جس دی دھار وچ مُنہ
 دے بھار ڏھندا، ڪوھ ٿور دئے ڪواھيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا حُڪم اڪ ورتائيا۔ دھرنی
 ڪھي ناردا ميرا سوامي اڪم اڪمٿرا، تن ماڻي خاڪ نظر ڪھن نہ آيا۔ جس دا نہ تن وجود ماڻي چمٿرا، چم درشئي نہ ڪھن جنائيا۔ نہ دھن دؤلت ڪول
 رکھي دمٿرا، مايا ممتا نہ ڪھن وڏيائيا۔ جو ايڪا ايڪ شبد سنديس سُندڙا، جُڪ جُڪ زرگن سرگن ڪر پڙھائيا۔ جو چار جُڪان دے شاستر قلم
 شاھي نال لڪھندڙا، اڪھڙ اڪھڙا ميلا ميلا سھج سُبھائيا۔ اوھ انت ڪنت بھگونت ميرا ھون نہ ديوے بھاگ مندڙا، مند بھاگن لئے ترائيا۔ اوھ
 لھنا دينا جانے ڪلجڪ جيو اندھڙا، نج نيتر لوچن ويڪھنھارا تھائيا۔ جس دا اڪو شبد انادي چھندڙا، ٿون ميرا ميں تيرا ڏھولا گائيا۔ اوھ
 جن بھگت سھيلے چُڪے اپنے ڪندھڙا، ڪلجڪ ڪوڙي ڪريا وچون باھر ڪڏھائيا۔ آد جُڪاد جُڪ چوڪري سچ حُڪم دا ھو پابندڙا، ست سرؤپ
 ھو ڪے ڪھيل ڪھلاٿيا۔ دين ديال بن بخشندڙا، بخشش رحمت اپنے ھتھ رکھائيا۔ اوھ ديونھارا ساچا اندڙا، اند اند وچون پرگٽائيا۔ جس نے
 نشان مٿاؤنا تارا چنندا، صدي چوڏھويں ڏيرھ ڏھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، ٺھڪنڪ نرائن نر،
 مھاراج شيرسنگھ وشنون بھگوان، زندگي زندگاني انساني سب دی ويڪھي وڪھائيا۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اُدھیانہ شہر ہرچرن سینگھ دے گرہ سراہا نگر *

نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو کھیل کلجگ کل دا، کائنات کلمیاں باہر دھیان لگائیا۔ کی حکم ورتے مہیئل جل تھل کا، سمنڈ ساگر کی وڈیائیا۔ دیپ کھنڈ اپنا اپنا ویکھو مذہباں والا حلقہ، جگت حدوڈاں دھیان لگائیا۔ آگے پتہ نہیں لگدا کی کھیل ہونا گھڑی پل کا، پلکان دے پچھے بہہ کے کی اپنا حکم ورتائیا۔ نظارہ تکو مہیئل روپ تھل کا، اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ کی حکم ورتے ستگر شبد اٹل کا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ باونا نالے لیکھا ویکھ لے راجے بل کا، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ کی کھیل دھرنی اُتے ہووے اچھل اچھل کا، دھیرج دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنیاں حدوڈاں، جگت حدان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کی کھیل ورتے دھرنی اُتے موجودہ، موجود ہو کے دھیان لگائیا۔ کپھڑی منزل حق رہی مقصوڈا، کون محل اٹل ملے وڈیائیا۔ نگاہ مار لو سیکھ مریداں تن وجوداں، کایا ماٹی کاچے بھانڈے پھول پھلایا۔ کون دوارے سوامی ٹھاگر ملے محبوبا، محبت وچ مو اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے کے آئے ثبوتا، ست ست جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں پرائیاں کڈھو کاپیاں، پن اکھراں اکھراں جنائیا۔ جس وچ ستگر شبد شبد دیاں پاتیاں، پترکا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نال اشارہ دتا کلجگ اندھیری راتیا، رڑی حق نہ کھئے مہکائیا۔ نالے ستگر شبد دیاں سُنو باتیاں، کی باطن بیو کھلایا۔ کس بدھ سب دیاں پچھے واتیاں، واتا ورن تے خلق خدایا۔ مانس مانو مانکھ کھوجے حیاتیاں، جیون جیون وچوں پھول پھلایا۔ اپنیاں منزلاں تکو گھائیاں، حد حدوڈاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سگلا ساتھیا، سگلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ گڑے ضلع لدھیانہ عجیب سنگھ دے گرہ *

نارد کہے اوتار پیغمبر ویکھو دھرت دھول دھول دی دھار، دھرم دواویوں دھیان لگائیا۔ جیواں جنتاں پاوو سار، سادھاں سنتاں ویکھو
 وکھائیا۔ کیوں کایا مندر اندر ہویا وبھچار، کوڑی کیریا نال ہلکائیا۔ منوآ من نو نو چار ربیا جھکھ مار، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ دھرنی کہے ناردا اوتار پیغمبران گروآں دے دس،
 دستگیر نال ملائیا۔ میرے ربیا کچھ نہ وس، واسطہ سب دے آگے پائیا۔ ہر پردے اندروں ساچے نام دا گیا رس، رسنا کوڑ ہوئی
 ہلکائیا۔ کوئی میٹ سکے نہ زین اندھیری مس، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پرما تم گائے کوئی نہ جس، صفتاں دی بھری جگت لوکائیا۔ بنا
 قدمان جانا نس، بھجنا واہو داہیا۔ جھٹ نارد نے دھوتی لئی کس، بودی سر اُتے ہلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنی میں سو پُرکھ نرنجن آپ جئاؤندا ہاں۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو کھلاؤندا ہاں۔
 ایکنکارے پردہ لا ہندا ہاں۔ آد نرنجن نور ویکھو وکھلاؤندا ہاں۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا ہاں۔ ابناشی کرتا اپنی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ پاربرہم
 ۱۰۶۵ میل ملاؤندا ہاں۔ ستگر شبد شبد اٹھاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم ویلا وقت سمجھاؤندا ہاں۔ نرگن دھار تک لے اپنی شکت، شکتی شالی تیرے
 آگے واسطہ پاؤندا ہاں۔ صدی چوڈھویں انت اخیر تک لے وقت، بے نظیر آپ درڑاؤندا ہاں۔ بن تیری کیریا کوئی بنے نہ بھگت، کھپڑا سب
 دا بھٹھ وکھلاؤندا ہاں۔ چار جگ دا وعدہ اپنی پورب تک لے شرط، شریعت دے مالک تینوں سناؤندا ہاں۔ جوتی جاتے آجا پرت، پت
 پرمیشور واسطہ پاؤندا ہاں۔ بھاگ لگا دے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول تیرے چرن ٹیکاؤندا ہاں۔ شرع چھری قاتل مقتول میٹ دے کرد،
 قتل گاہ دا پندھ مُکاؤندا ہاں۔ انت کنت بھگونت دیناں دکھیاں ونڈ درد، دکھ بھنجن تیری سرن تکاؤندا ہاں۔ میری اکو اک عرض، آرزو
 تیرے آگے ٹیکاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل تکان اسچرج، اچرج تیرا روپ وکھلاؤندا ہاں۔ ٹوں یودھا سورپیر مردانہ اک مرد، مدد تیری اک رکھاؤندا
 ہاں۔ کلجگ کوڑ اندھیرا میٹ دے گرد، سچ نور نور رشناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا ہون نہ دیویں حرج، حرجانے تیرے قدم ٹیکاؤندا ہاں۔

* ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مُشتاق گنج ضلع لدھیانہ سردار سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے پرہو آگے پا لے واسطہ، دُھر دا وصل منگ منگائیا۔ سچ دھرم دا منگ لے راستہ، رہبر ہو کے دئے وکھائیا۔ ہُن آ گیا خُدا نخواستا، خود اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا کھیل جُگ چوکڑی آہستہ آہستہ، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ آگے کھیل کردا رہیا اوتار پیغمبران گروآں والے براستا، شبیدی شبیدی ڈنک سُنائیا۔ ہُن رُوپ دھریا پُرکھ اکالے اپنا ابناش دا، جلوہ گر نور الہیہا۔ اوہ مالک خالق سرب گنتاس دا، گنوتنا اک اکھوائیا۔ جس کول لہنا دینا پرتھی آکاش دا، دھرنیئے تیرا دُکھ وندائیا۔ اُس دا کھیل تک لے اپنی اگئی راس دا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جلوہ تک لے جلوہ گر پرکاش دا، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ ہُن وقت سہیلا تیرے وشواس دا، وشیاں دے باہر دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں منگہاری منگتی، جُگ جُگ جھولی ڈاہیا۔ مینوں اکو دے دے اپنے نام دی پنگتی، بہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیار بخش دے ماتو ذاتی سنگتی، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھابیا۔ کھیل سمجھا دے کایا پنج تت تن دی، تتوت تت درڑائیا۔ ترسنا کوڑی میٹ دے من دی، منسا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ جُغلی میٹ دے سروں کئی دی، جگت کرے نہ کھئے شنوائیا۔ ترسنا رہے نہ بھکھ انّ دی، ترپت ترپت ترپت کرائیا۔ وڈیائی بنا دے اپنے جن دی، آپ بنیں جنیدی مائیا۔ کھیل وکھا دے چہر چہنّ دی، محل اٹل نہ کھئے چڑائیا۔ میرے اُتے دھار پرگٹا دے گوہند دُھر دے چنّ دی، جس نون جنئے کھئے نہ مائیا۔ نو ستّ آواز آوے دھنّ دھنّ دی، نون ہی نون ہی سارے راگ الایا۔ کیسے نون بھل نہ رہے برہم دی، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ کھیل کھلائے اپنے کرم دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھابیا۔ دین دُنی دی درِشٹی بدلے چرم دی، چم درِشٹی رہے نہ رائیا۔ کھیل مکائے ذات پات ورن دی، برناں ڈیرہ ڈھابیا۔ اکو اوٹ بخشے پُرکھ اکالا اپنے سرن دی، سرنگت اک اکھوائیا۔ اپنا مارگ دسے منزل چڑھن دی، بن پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیا۔ اکو شبیدی ٹک دسے اگئی پڑھن دی، بہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرا مالک الّ ازبُو زما نوزے روا عرشے فرا کونی زاکو

دوستے دؤ جامؤل کزل زاکمبائے آویزو نؤرے نزا عرشے خُدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے آگے آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن بن ہتھان دستان اگم دُعا، دو جہانان مالک خالق ایکنکار پروردگار سانجھا یار اک اکھوایا۔

* ۲۸ آسؤ شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر سوتری دیوی دے گرہ *

ستگر شبد درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ نام ندھانا نیترا پاوے انجن، اندھ اگیان مٹائیندا۔ آتم دھار بنے ساچا سجن، پرماتم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بدن، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیندا۔ ہرجن گرمکھ ہیرے بنائے چندن، نام سگندھی وچ مہکائیندا۔ نجاند دیوے اپنا سچ اندن، اند اند وچوں وکھائیندا۔ آد جُگاد جن بھگتاں ٹٹی آئے گندھن، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ کوڑ وکارا آئے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ ساچی وست آئے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ پندھ مکائے دو جہان برہمنڈن، آون جاون پھند کٹائیندا۔ دین دیال بنے بخشندن، بخشش ریمت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ غریب نہانیاں چکے اپنے کندھن، درگاہ ساچی سچ بہائیندا۔ تون میرا میں تیرا دسے چھندن، سوہنگ ڈھولا اگم پڑھائیندا۔ اکو ڈنڈاوت ہووے بدن، ایشٹ دیو اک وکھائیندا۔ لہنا دینا مکائے وچ ورہنڈن، بہنڈی جگت نہ کھئے جنائیندا۔ دیوے پرکاش بنا سورہ چندن، چند چاندنا نؤر چمکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیندا۔ ستگر شبد سدا سدا کِرپالو، کِرپا ندھ اکھوایا۔ آد جُگاد دیالو، دیا ندھ دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں سرت سمبھالو، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ دیوے نام سچا دھن مالو، وست امولک اک ورتایا۔ جس لیکھ بنایا نانک دھار تتان والے کالو، پتا پوت خوشی بنایا۔ سو شہاونہارا سچ دوار سچی دھرمسالو، سچکھنڈ اک وڈیایا۔ جو جن بھگتاں بنیا رہے سدا پالو، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دی گھال آد جُگاد گُر اوتار پیغمبر گھالو، گھائل ہو کے دینا وکھایا۔ اوہ پھل لگاؤنہارا بھگتاں ڈالو، پت

ٹہنی آپ مہکائیا۔ جس دا دھرم دھرم دا کھیل ہونا چالو، چال نرالی اک رکھائیا۔ کلجگ کوزی کریا میٹے جالو، جنجالا رہن کھئے نہ پائیا۔ سو سیری بھگوانا نوجوانا اکو اک شالو، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو بھگتن میت بنے کیرپالو، کیرپا ندھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد آد جگاد بنائے دیالو، وچولا اکو اک نظری آئیا۔

* ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر چندا سنگھ کالونی ملکیت سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد آد جگادی پورا، پورن دھار اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سورا، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ نت نوت حاضر حضورا، سٹمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ سناونہار اگمی تورا، اوتار پیغمبران گروآں کرے پڑھائیا۔ بخشنہارا ساچا نورا، اندھ اگیان جگت مٹائیا۔ دیونہارا حق سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔ جن بھگتاں جنم رہن نہ دئے ادھورا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آپے بن سرب کلا بھرپورا، سمرتھ اپنا کھیل کھلائیا۔ آد جگاد دھر دا نام کرے مشہورا، کلمے کائنات درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے مزدورا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد سدا سدا نہکرمی، کرم کانڈ وچ نہ آئیا۔ دو جہاناں ساچا دھرمی، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو برہمی، پاربرہم اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی آد جگاد سارے لگدے سرنی، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ مالک کرتا کرنی، قدرت دا روپ درسائیا۔ جس کھیل میٹنی ورنی برنی، جھگڑا مکائے خلق خدائیا۔ جس دی اکو ٹک سب نے پڑھنی، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جس دی منزل حقیقی سب نے چڑھنی، درگاہ سچ سچ سہائیا۔ سو ہر بھگت سہیلے اپنے بندھائے لڑنی، پلو گندھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ مکائے سیس دھڑنی، دھڑا دین مذہب جگت نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر مگھر سینگھ دے گرہ * *

ستگر شبد دیونہارا سچ سگندھی، رس اپنا آپ جنائیا۔ میٹنہارا کوڑ ڈرگندھی، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ سرت نال کرے سندھی، لیکھا لیکھے چائیں چائیا۔ پنچ وکار کرے پابندی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نیترا اکھ رہن نہ دیوے اندھی، سچ پرکاش دئے چمکائیا۔ ترے گن مایا توڑے پھندی، جگت جنجال نہ کھئے جنائیا۔ ساچا ڈھولا سنائے چھندی، ڈھر دا راگ سنائیا۔ ہرجن چکے اپنے کندھی، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ بدلایا۔ جس دی آئیو آد جگاد لمی، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد سدا سدا بہ رنگی، رنگت نظر کیسے نہ آئیا۔ سہاونہارا سیج پلنگی، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کڈھ واسنا گندی، انتر کرے صفائیا۔ پرکاش دیوے ڈھر دا چندی، سورہ چند دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ہرجن لاوے اپنے انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جس دی دھار جمنا سُرستی گوداوری گنگی، گوبند اپنا کھیل کھلایا۔ سو شہنشاہ سورا سربنگی، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ جس دے کول جگ چوکرئی وکھرا ڈھنگی، طریقہ سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اتم کندھی، گھاٹ پتن پھول پھلایا۔ جو میٹنہارا کوڑ پکھنڈی، مایا ممتا موہ گوائیا۔ ست دھرم دی لاونہارا ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ گڑھ توڑنہارا گھمنڈی، ہوئے ہنگتا دور کرائیا۔ چمکاونہارا دھرم دی چنڈی، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ ویکھنہارا برہم برہمنڈی، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا پورا کرے جیرج انڈی، اُتہج سیتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں آد جگاد ٹئی آپے گندھی، گنڈھنہارا گویال سوامی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دنی سدا بنے بخشندی، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ * *

ستگر شبد سچا سیکدارا، سیر سیر اپنا حکم چلائیندا۔ وشن برہما شو جس دا سیوادارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ناؤں پرگٹائیندا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھ وکھائیندا۔ جس دا نام ست جیکارا، جگ جگ آپ جنائیندا۔ جس دا رُوپ تیئی اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلائیندا۔ جس دا پیغمبران لایا نعرہ، حقیقت حق حق درڑائیندا۔ جس دا گرواں کیتا اشارہ، بن سینت سینت سمجھائیندا۔ جس دا لکھ چوراسی وچ پسارا، گھٹ گھٹ اندر سوہا پائیندا۔ جس دا ترے گن جگت بھنڈارا، رجو طمعو ستو آپ ورتائیندا۔ جس دا پنج تت آکارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلائیندا۔ جس دا نور جوت اجیارا، دیا باقی کھلاپاتی آپ جگائیندا۔ جس دا شبد ناد ڈھنکارا، انحد نادی ناد درڑائیندا۔ جس دا امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ جو وسنہارا سب تون باہرا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ جس نوں کھندے پروردگارا، سانجھا یار نور چمکائیندا۔ اوہ کھیلے کھیل اپارا، اپرپر ہو کے ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیندا۔ ستگر شبد شبد ستگر، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ جس دا لیکھا آد جگادی ڈھر، ڈھر مستک لیکھ سرب بنائیندا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گر، نو نو سپس نوائیندا۔ جس دی خاک رماؤندے وشن برہما شو دیوت سر، دھوڑی ٹکیاں نال وڈیائیندا۔ جس دا منتر جائے پھر، فرنے سب دے بند کرائیندا۔ جو مات لوک بن قدماں آئے تر، ثرت اپنا پنڈھ مکائیندا۔ سرتی نال جائے جڑ، شبدي اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دی آد جگاد سب نوں لوڑ، لڑیندا ساجن اک ہو جائیندا۔ جو چڑھے سدا اگمے گھوڑ، واکاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس دی منزل اکو اکٹا پوڑ، پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جو کلجگ کوڑی کریا پاونہارا موڑ، ستجگ سچ دھرم پرگٹائیندا۔ تیس دے آگے لکھ چوراسی ہتھ رہی جوڑ، سیر سر نہ کھئے اٹھائیندا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاالا ستگر شبد دھارا آیا دوڑ، بھیجا واہو داہیا۔ جس نوں کھندے براہمن گوڑ، سو اپنا رُوپ وکھائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی مٹھا کوڑ، پھل دین دنی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان جس دا مارگ آد جگاد بڑا سوڑ، بن کریا منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ سنیت ضلع لدھیانہ موہن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد بے پرواہی، آد جگاد بے پرواہی وچ سمائیندا۔ زرگن دھار بنے رتھوہی، جگ جگ اپنا رتھ چلائیندا۔ شبد سندیسہ دیوے چائیں چائیں، نام ندھانا لوک مات پرگٹائیندا۔ نراکھر دھار اکھراں وچ لے پرگٹائی، چار جگ دے شاستراں گنڈھ پوائیندا۔ اوتار پیغمبراں گرواں دیوے نام سچا سکھدائی، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ آتم پر ماتم میلا میلے سرچ سُبھائی، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت سہیلے لے اٹھائی، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلائیندا۔ وست امولک دیوے تھاوں تھائیں، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ حقیقت حق دا بنے گوسائیں، گہر گمبھیر آپ اکھوائیندا۔ جس نوں سب نے متیا دھر دا ماہی، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیندا۔ ستگر شبد آد جگادی ڈونگھا ساگر، گہر گور اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال کایا ساگر، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ میل ملانے کریم قادر، قدرت اپنا حکم سنائیا۔ دو جہاناں بن کے سورپیر بہادر، بھے بھیو دیوے تھاوں تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کیریا کرے تبادل، ست سچ لے پرگٹائیا۔ لیکھا مکھائے مقتول قاتل، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ سچ دوار وکھائے بیٹل، مقدس اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں بھیو چکائے باطن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری راتن، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ غریب نائیاں پچھے واتن، بھیوے آپ سہائیا۔ اپنا دے آپ مہاتم، بھیوے ابھیدا آپ کھلائیا۔ حکم سنائے دھر پر ماتم، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ جس دی شرع مذہب نہیں کوئی دھار سناتم، سناتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ لکھ چوراسی پچھنہارا واتن، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد شبدي روپ اپارا، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا نہ کھئے بلارا، مکھ دند نہ کھئے وڈیائیا۔ گیت گائے نہ کھئے سنسارا، واشنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ آپے وسے سب توں باہرا، سچ دوارا اک سہائیا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، میلا میلے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم میٹے اندھ اندھیارا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ستجگ سچ بولے جیکارا، ستگر شبد کرے پڑھائیا۔ مائس ذاتی دیوے اک سہارا، نو کھنڈ پرتھی اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جس دا اکم جیکارا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا

دینا نال کلکی اوتارا، نہکلنکا اپنا ڈنک و جائیا۔ امام اماما ہو اجیارا، رُوپ انویا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکارا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جھٹ ضلع لدھیانہ مہندر سنگھ دے گرہ * ❁

ستگر شبد سدا مہربان، مہبان بیدو اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد دو جہان، لوک پرلوک اپنا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو جس دے ڈھولے گان، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ ترے گن مایا دیونہارا دان، رجو طمعو ستو اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت کرن والا پردھان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنی کھیل کھلائی۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے جیو جہان، اندج جیرج اتبھج سینج اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جاتا ہو کے دیاوان، دیاوندھ اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، کھلاپاتی جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ شبد انادی دئے سچی دھنکان، انحد نادی راگ سنائیا۔ امرت آتم بخشے پین کھان، بوند سوانتی ناہی کول ٹپکائیا۔ لیکھ مکائے نو دوارے جیو جہان، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ بھگت سہیلے کرے پروان، پریم ہو کے اپنا میل ملائی۔ ساچے سنتاں دیوے مان، انتر نرنتر اپنا رنگ چڑھائیا۔ گرمکھ ویکھے مار دھیان، گرسکھ اپنی گود ٹکائیا۔ دھر دا نام کلمہ کرے پردھان، جگ جگ اپنا کھیل کھلائی۔ چار جگ دے شاستراں دئے گیان، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہار سری بھگوان، بھگون ہو کے حکم ورتائیا۔ کلجگ اتم ہووے جانی جان، جاننہار نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سیس نوئی۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو گاوندے گان، تُوں میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ جس نے شرع شریعت دین دنی کیتی پردھان، پریم پُرکھ اپنا رُوپ درسائیا۔ سو مالک خالق نوجوان، نور نورانہ نور الاہیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ سندیسہ جگ جگ دیوے آن، پیغام نور الاہیا۔ جو سُنیا جائے بنا کان، سروناں لوڑ رہے نہ رائیا۔ بولیا جائے بنا زبان، مکھ دند نہ کھئے چڑائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہرجن ساچے کرے پروان، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ستگر شبد سہج سکھدائی، روگ

سوک وچ کدے نہ آئیندا۔ چار جُگ دا نِرگن بے ماہی، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچ سندیسہ نو سَتّ رہیا سُنائی، برہمنڈاں کھنڈاں آپ دِرڑائیندا۔ جس دا بھيو ابھیدا لوک مات کوئی جانے ناہیں، پڑدا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیندا۔ اوہ کلجگ انت سِری بھگونت میٹنہارا کوڑی شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جس کارن گوبند بوٹا پُٹیا کاہی، کلجگ کوڑ گُریارے جڑ پُٹائیندا۔ چھوٹیاں بالیاں نیہاں ہیٹھ دبائی، دھرتی دھرت دھول دھول ہؤلا بہار کرائیندا۔ سو سَتگر شبد آد جُگاد کھیلے کھیل چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اپنا اک پرگٹائیندا۔ کلجگ انت لیکھا جانے تھائنتھائی، تھان تھنتر پھول پُھلائیندا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ دے کوئی ناہیں، تن وجود پنج ت وند نہ کھئے وندائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا اک الاهی، اللہ عالمین اکھوائیندا۔ جس نوں سارے متدے دُھر گوسائیں، گوبند اپنا میل ملائیندا۔ سو سَتگر شبد نِرگن نِرگن دو جہاناں بن کے راہی، رہبر ہو کے بھيو چُکائیندا۔ جس دا لیکھا نال خلق خُدائی، خالق مخلوق اپنے رنگ رنگائیندا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا ایکا ڈنکا فتح رہیا وجائی، دو جہان آلس نندرا آپ کھلائیندا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے گرمکھ رہیا جگائی، سرتی شبد نال اُٹھائیندا۔ گھر سوامی ملے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پاوے سار جل تھل مہیئل اسکاہی، سمنڈ ساگر ٹلے پربت دھرتی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بھنہوڑ ضلع لدھیانہ بھگوان سنگھ دے گره *

سَتگر شبد سدا سہیلا، آد انت اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم ملائے میلا، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گرو گُر چیلا، چیلا گُر اپنا سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نِرگن دھار بن کے سجن سہیلا، سکلا سنگی بہ رنگی نور الہیا۔ جو کٹنہارا لکھ چوڑاسی رائے دھرم دی جیلا، پھاسی جم کی دئے کٹائیا۔ اوہ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبد جن بھگتاں اندر وسدا، باہر کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دے

کول بھنڈارا دُھر دے جس دا، صِفتی صِفتاں نال صِفت صلاحیا۔ پیالہ دیوے امیوں رس دا، بن رسنا رس چکھائیا۔ ساچا مارگ آتم پرما تم
 اپنا دسدا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیر انیالا اکو کسدا، بن چلے کمان اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا پُرکھ سمرتھ دا، سو پُرکھ نرنجن ویکھ
 وکھائیا۔ اوہ لیکھ مُکائے ہتھو ہتھ دا، جگت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ جُگ چوکڑی کوڑی کیریا سدا متھدا، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد بھگتاں ویکھے بھگتی، بھگون دھار دھار
 جنائیا۔ لیکھ لاوے چوراسی وچو ہرجن ویکتی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ انتر آتم بخشے ساچے نام دی شکتی، شخصیت اکو اک
 درڑائیا۔ نرگن دھار وکھائے ہستی، ہست کپٹاں وچ سائیا۔ جس دی سچکھنڈ دوار ہستی، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ چار جُگ دی بانی
 بھری او سے دے جس دی، صِفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اوہ کلجگ رین کھیل مٹائے اندھیری مس دی، نوری چند چند چمکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نہائیا۔ ستگر شبد بھگتاں سدا ساتھی، ساجن اک اکھوائیا۔
 ۱۰۷۲ ہوئے سہائی انا تھ انا تھی، غریب نائیاں گود اٹھائیا۔ وست اگئی نرگن دھار دیوے داتی، دیاوان ہو کے جھولی پائیا۔ بیو چکائے لوک ماتی،
 دھرنی دھرت دھول پڑا رہے نہ رائیا۔ زندگی وچوں جیوں جیوں وچوں بدلے حیاتی، پون سواسا اپنا کھیل کھلائییا۔ گھر پرکاش کر کے بن
 دیا تیل باقی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ امرت بخشے بوند سوانتی، نچھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ جن بھگتاں انت پُچھے واتی، نرگن دھار
 ہوئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار مُکائے پچھلا پنڈھ واٹی، آگے اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوار چڑھائے اپنی گھاٹی، ادھ وچکار دین دنی نہ کھئے
 رکھائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ داکھا ضلع لدھیانہ مہندر سینگھ جوگندر سینگھ دے گرہ *

آتما کہے میرے شاہو بھوپ سلطانا، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا نور مہانا، جوتی جاتے نظری آتیا۔ ایکنکار تیرا نشانہ، لوک مات سوہا پائیا۔ آد زرنجن تیرا دانا، داتے دانی دیا کھائیا۔ ابناشی کرتے میرے مہربانا، محبوب تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان گن ندھانا، گنوت دینی سرنائیا۔ پاربرہم بن نیتراں ویکھنا مار دھیانا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ میں سنگر شبد تیرا سنان ترانہ، تریا توں پرے دینا درڑائیا۔ تُوں زرنجن دھار مینوں ترے گن مایا پنج تت وچ کیتا پردھانا، اپ تیج وائے پرتھی آکھش رجو طمعو ستو نال جوڑ جڑائیا۔ میرا سہا کے نگر گراما، کھیڑا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ آتما کہے پرہو میں تیرا آد جگادی نور، نور نورانہ نظری آتیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ لوک مات تیرا لہنا دینا میرے نال ضرور، ضرورت تیرے نال رکھائیا۔ تیرا پندھ نہ نیڑے نہ دور، گرہ مندر اکو اک وکھائیا۔ تیری مستی میرا سرور، تیری خُماری میری خوشی بنائیا۔ تُوں شہنشاہ حاضر حضور، حضرات دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ آتما کہے پرہو تُوں میرا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا منڈل تیری راسی، تیرا منڈپ ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تیری تماشی، سد تیرے رنگ وچ سمائیا۔ میرا لہنا دینا رکھیا نال لکھ چوراسی، اندج جیرج اُتہج سیبج ونڈ ونڈائیا۔ میرا پیار کردے شنکر گیلاشی، کلادھاری تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی میرے انتر آئی نہ کدے اداسی، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ میں جگت چڑھیا نہیں کسے پھاسی، صلیب گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ آتما کہے پرہو میں تیرا روپ اکم، اکمڑے دے وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا جڑیا نال کایا ماٹی چم، پنجاں تتان سنگ ملائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا پاربرہم دھار برہم، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ ایش جیو میرا ہویا کرم، کرم کانڈ تیرے چرن ٹکائیا۔ آد انت جگا جگنت میں لوڑاں تیری اکو سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ تُوں مالک خالق میرا ترنی ترن، تارنہار دھردرگاہیا۔ تیری کیرپا نال تیرے بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، درگاہ ساچی جاون واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ

کھلایا۔ آتما کہے پرہو میرا تیرے نال جوڑا، جوڑی آد جگاد بنایا۔ نگاہ مار لے سسے اُتے ہوڑا، ہاپے ٹپی نال ملایا۔ میں سدا پھردا تیرے شبدا گئی گھوڑا، بھجان واہو داہیا۔ چوراسی وچ میرا کھیل بڑا تھوڑا، چارے کھانی رنگ رنگایا۔ میں آد جگاد جگ چوڑی بھگتاں دھار ہو کے تیرا گواں دوہرا، نام نامہ اک جنایا۔ اکو گھر ویکھاں پیکا سوہرا، دو جہاناں خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ آتما کہے پرہو میں سنتاں صوفیاں آد جگاد ساتھی، سگلا سنگی اکھوایا۔ تون سرب کلا سمراتھی، بے پرواہ نور الاہیا۔ میرا لہنا دینا مکدا رہیا ہاتھو ہاتھی، جگت ادھار نہ کھئے جنایا۔ من کلپنا جنہاں دے اتر اوبناں کوئی پچھے نہ واتی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ جیو جنت ویکھن اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا مارے کاتی، جگت شستر نظر کھئے نہ آتیا۔ چارے کھانی آون جاون پھیر میرا کھیل تماشی، اندج جیرج اُتہج سینج بھجان واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، نرگن دھار ایکنکار تون میرا مالک شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آتم پرما تم پرما تم آتم تیرے رنگ سہایا۔

* ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ منڈیانی ضلع لدھیانہ پورن سنگھ دے گرہ *

ستگر شبدا کہے دھرنیئے رکھیں یقین، بھروسہ پُرکھ اکال جنایا۔ بے شک جیو جنت کلجگ ہوئے ادھین، مایا ممتا بیٹھی اپنا رنگ رنگایا۔ پروردگار سانجھا یار جس تون کہندے یامین، نور نورانہ شاہ سلطانا اک اکھوایا۔ جس دا مارگ ستجگ تریتا دوپرکلجگ بڑا مہین، جگ نیت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نے دیناں مذہباں دی کیتی تقسیم، مانو ذاتی ذات پات وچ ونڈ ونڈایا۔ اوہ قدرت دا قادر اک کریم، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال نر مدین، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستگر شبدا کہے دھرنی پرہ کرناہ کرتارا، قدرت قادر اک اکھوایا۔ کلجگ کوڑ میٹے اندھیارا، تیرے اُتے تو ست رہن نہ پائیا۔ ایک نور جوت کرے اجیارا، چارے کٹاں ڈگمگایا۔ تون اُس دے چرن کول کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا

سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ تیرا لیکھا جانے سب دا سانجھا پروردگارا، پت پرمیشور اگم اتھاپیا۔ جس دا اکو ناد شبد دھنکارا، انحد نادی ناد سنائیا۔ جو مانو ذاتی امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھارا، کلجگ اگنی اگ بھائیا۔ تیرا پوتر کرے دوارا، گرہ اکو اک سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوارا، چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی سب دا بنے سانجھا یارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں سب نے کہنا کل کلکی اوتارا، نہکلنکا اگم اتھاپیا۔ تیس نوں پیغمبراں کہہا نور الاہی پروردگارا، امام اماما اک اکھوائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا صدی چوڈھویں ربیا وچارا، بیس بیسا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے دھرنیئے تیرا مٹ جائے کلجگ کوڑ کڑیارا اندھ، اگیان دین دنی رہن کھئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا وجدی رہے ودھائیا۔ جس لیکھ مکاؤنا انت اخیر بے نظیر تارا چند، سورہ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا ایھے اوتھے سدا بخشنند، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ تیرا خوشی کرائے بند بند، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرے سینے پاوے ٹھنڈ، اگنی تت بھائیا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیری سیج سہائے نو ست اک پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔

* ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ ناہر سنگھ دے گرہ *

جن بھگتو پرہو دا رکھو اک سہارا، سہائک ناک جو اک اکھوائیا۔ جو زرگن سرگن لے اوتارا، پیغمبر گر اپنا کھیل کھلایا۔ نام ندھانا بول جیکارا، کلمہ کائنات درڑائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، جوتی جاتا اندھ اندھیر مٹائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت میٹنہار اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ذاتا پاتا، دینا مذہباں لیکھا دئے مکائیا۔ آتم پرما تم جن بھگتاں جوڑے ناتا، پارپرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ امرت آتم بوند سوانتی بخشے آپ سواتا، اگنی تت تت بھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگنو کلجگ کریا کوڑ جائے تھے، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا پنچ وکارا کھیڑا ہووے بھٹھ، ترے گن آگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لہنا دینا مکے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسُستی در گھر بیٹھے سیس نوائیا۔ اک دوار وکھائے مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرودوارا چرچاں اکو رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے تھے تھے، آتم انتر بھجے واہو داہیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے ہٹھ، کلجگ ترسنا کوڑ مٹائیا۔ من منوا اُلٹی گیڑے لٹھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ گھر پرکاش جوت کرے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبد ناد سُنائے انحد، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں میل ملائیا۔ ساچے بھگتاں میلنہارا، ہر کرتا دُھردرگاہ۔ سنت سہیلے ویکھنہارا، پُرکھ ابناشی بے پرواہ۔ گرُمکھ گر گر رنگ رنگاونہارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ ہرجن ساچے چرن دھوڑی مستک لاوے چھارا، جوتی جاتا ہو کے بنے ملاح۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا جانے تھل اسگاہ۔ تھل اسگاہ ویکھے پرہو آپ، پر م پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرے وڈ پرتاپ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے جاپ، تون میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا اکو ہووے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اکو چرن پریت جوڑے نات، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ کلجگ اتم پُچھے وات، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دی سب تون وکھری گاتھ، دُھر دا ڈھولا سچ پڑھائیا۔ اوہ مالک خالق اناتھان ناتھ، غریب نمانیاں دیا کھائیا۔ لیکھا جانے سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اکتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ اتم دھرنی اتوں جاوے ناٹھ، دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے رکھنہارا سر دے کر ہاتھ، پُشت پناہ اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بُڈھیل ضلع لُدھیانہ گرنام سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے سَتگر شبد اگے مینا، مِت پیارے تیری آس رکھائیا۔ میرا انتشکرن کر دے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ مانو ذاتی میرے اتوں بدل دے ریتا، مانس مانس آپ سمجھائیا۔ تُوں صاحب سلطان ترے گن اتنتا، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ تُوں لکھ چوراسی پرکھنہارا نیتا، چارے کھانی وچ سمائیا۔ نگاہ مار لے ہر گھٹ چیتا، چت وت ٹھگوری بھو رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے جھگڑا پیا مندر مسیتا، کایا کعبہ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے سَتگر شبد مینوں دے دے نام وست اٹلی، دو جہاناں آپ ورتائیا۔ تُوں مالک خالق صلح کُلی، بے عیب پروردگار نور الہیا۔ بے شک سریشٹی تیری تینوں بھلی، اُبھل تیری بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے میری نو کھنڈ دی کُلی، ستاں دیپاں اپنا چرن ٹکائیا۔ کلجگ دی کوڑ کُریاراں دی پھلواری ویکھ لے پھلی، مایا ممتا موہ وکار نال مہکائیا۔ تیری چرن پریتی آتما دے کوئی نہ کھلی، گھولی گھول نہ کھئے گھمائیا۔ تیری سریشٹی پُرکھ اکالے تیرا نام جپدی بلیں، ہردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ بوند سوانتی امرت دھار نجھر جھرنیوں سب دی ڈلھی، ناہی گول نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میری آشا ویکھ لے رُلی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تیری چوراسی تیرے نام بنا بھلی، سنمل وانگ پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے سَتگر شبد مہربان مہربانا، مو محبُوب تیری سرنائیا۔ مینوں اِکو بخش دے نام ندھانا، گن ندھان تیری بے پرواہیا۔ ست دیپ تیرا جھلدا ہووے اک نشانہ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ڈگمگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے گانا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں مالک شاہو بھوپ زمیں اسمانا، لوک پرلوک چوڈاں طبق تیری وجدی ربی ودھائیا۔ میری بینتی اِکو کریں پروانا، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں داتا دانی گن ندھانا، گہر گمبھیر بے نظیر اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سُنائیا۔ دھرنی کہے میرے سَتگر شبد دین دیال، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ دیناں بندھپ ہو کریال، کریا ندھ دے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے اپنے بھال، چارے کُنٹاں پھول پھلایا۔ سنت سہیلے کھوج لے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھ گرسکھ اندر وڑ کے سرت سنبھال، سمبل

دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری آد جگاد جگ چوڑی زرگن سرگن اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ میری بینتی من سوال، در ٹھانڈے دیاں درڑائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری گھالن رہی گھال، ستگر شبدا تیری سرنائیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑ توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر مانو بھاگ لگا دے کایا ماٹی گھال، چم درشٹی دے بدلائیا۔ تیرا انتر آتم اکو سروور سہائے ساچا تال، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، میرے مُرشد دُھردرگاہیا۔ پھل ربیا کیسے نہ ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، زرگن سرگن زرگن تیرا کھیل آد جگاد کمال، کلاپت برہم مت پنج تت آپ درڑائیا۔

* ۲۹ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بوپا رائے ضلع لدھیانہ گردیال کور دے گرہ *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن کر مہربانی، مہربان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھرم دی دھار بخش نشانی، لوک مات اپنا رنگ رنگائیا۔ ایکنکار بن اکما دانی، وست امولک اک ورتائیا۔ آد نرنجن نور بخش نورانی، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے اپنا کھیل دس مہانی، مہا اکتھ اکتھ درڑائیا۔ سری بھگوان لہنا دینا تک لے زمیں اسمانی، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ پاربرہم پت پریشور اکو بخش چرن دھیانی، ایشٹ دیو اکو اک درڑائیا۔ ستگر شبدا میری کر کلیانی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ میں جگ چوڑی کھیل تکدی رہی بھگوانی، کی بھگون اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبدا نگاہ مار لے وچ تت پنج، پنچم میتے دھیان لگائیا۔ دین دُنی دے اندر ویکھ لے رنج، رنجش وچ خلق خدائیا۔ پنچ وکارا دوس زین کرے جنگ، منوآ منسا نال لڑائیا۔ کیسے بھیو نہ آئے برہم ہنگ، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ سب دا اوڈھن سپس ہوپا ننگ، سر ہتھ نہ کھئے ٹپکائیا۔ لکھ چوراسی بھاگ دے مند، مندبھاگی ہوئی خلق خدائیا۔ دین دُنی دا نیچ نیتر ہوپا اندھ، لوئن کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ نو

دوارے مکے کھئے نہ پندھ، جگت واسنا کوڑ نہ کھئے گوائیا۔ آتم پر ماتم گائے کوئی نہ چھند، ساچا ڈھولا نہ کھئے درڑائیا۔ کسے ملے پرکاش نہ سؤریہ چند، نؤر نؤرانہ نؤر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی ترسنا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دنی دا ویکھ لے انتشکرن، ین نیتر لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ کسے دا گھلیا نہیں ہرن پھرن، تیرا نوری درس کھئے نہ پائیا۔ تیری منزل مؤل نہ چڑھن، درگاہ ساچی حق پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ٹوں مالک خالق گھاڑن گھڑن، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ میں کلجگ کوڑی کرپا نال لگی سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دروہی پھر گئی سپس دھڑن، تن وجود اگنی تت تت تپائیا۔ کسے نؤں سمجھ نہ آوے چوٹی جڑن، چیتن تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار مؤل تیرے نہ وڑن، درگاہ ساچی سچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد دیناں مذہباں مار لے جھاکئی، نو ست دھیان لگائیا۔ مانس مانو بندے تک لے خاکی، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ سب دے اندر ہوئی اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ امرت ملے نہ بوند سواتی، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ بنا پڑدیاں پڑدا کھول کے مار لے جھاکئی، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ ستگر شبد میری پورن کر دے آسا، آسو تیرے چرن ٹکائیا۔ میتوں تیرے اُتے بھرواسا، دوسر اور نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ شہنشاہ شاباشا، آد جگاد اک اکھوائیا۔ تیری دو جہاناں منڈل راسا، ین گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میرے اُتے تیرا نؤر ہووے پرکاشا، نو ست ڈگمگائیا۔ ٹوں لہنا دینا ویکھنہارا پرتھی آکاشا، گگن گگنتران پھول پھلائییا۔ اوتار یغمبراں گرواں تیرا بھیو کھولیا خلاصہ، خالص روپ گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میریاں آساں تیرے چرن رکھیاں، چرنودک دینا جام پیائیا۔ ٹوں مالک خالق الکھ الکھیا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ بے شک لکھ چوراسی تیریاں سکھیاں، آتم دھار سوہیا پائیا۔ ٹوں لہنا دینا مکاؤنا ہتھو ہتھیا، جگت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ میرے مالک سوامی سرب کلا سمرتھیا، سمرتھ اکتھ مہا دینی درڑائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نٹھی آن، بھجیاں واہو داہیا۔ میریاں اچ محل اٹاریاں دھرم والیاں ڈھتھیاں، مندر ساچا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے الٹی گیز دے لٹھیا،

کلجگ اندر ستجگ دے بدلائیا۔ میں تیری چرن سرن اکو ایکنکار ڈھٹھیاں، بن دھوڑی تیری خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبد تیریاں آد جگاد اڈیکان، بن نیتراں راہ تکائیا۔ تیرا کسے نال نہیں شریکا، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے آؤن دا اگلا اپنا دس طریقہ، کل کون کون ورتائیا۔ تیرا نور ظہور تکان نیکن نیکا، بے انت اگم اتھاہ تیرا درسن پائیا۔ تون مالک خالق لکھ چوراسی جیو جی کا، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تیرے پیار دا رس ہو گیا پھیکا، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میں تیرا تکدی راہ، میرے رہبر نور الاہیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بن تتاں پھیرا پا، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چپو نام والا لگا، نئیئا نوکا بیڑا اکو اک وکھائیا۔ میری تیرے آگے دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میرے سوامی اگم اتھاہ، امام اماما تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ بدلنا تیری ادا، عادت دھر دی چلی آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دے مٹا، کپٹ ککرم رہن نہ پائیا۔ ستجگ سچ دھرم دے لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹی درشٹی اندر رنگ چڑھا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ امرت آم سرور اکو گنگ وبا، جل تھل مہیٹل اپنا کھیل کھلائییا۔ مرد مردانے ہو سہا، محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ میں تیرے چرن سرن سیس رہی نوا، نو نو لاگان پائیا۔ تون میرا آد جگاد رہنما، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سیس جگدیش رہی جھکا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے اُتوں ہوواں فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتوں دین دیا لے وڈ کیرپا لے کلجگ کوڑی کیریا کرم مٹا، ستجگ ست ست دھرم دھرم اُچجائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مَلا پُر ضِلَع اُدھیانہ ہرچند سِنگھ دے گرہ * *

کلجگ کہے دھرنیئے کیوں میتھوں رہی ڈر، ڈریوک ہو کے پرہ آگے واسطہ پائیا۔ میں وی چوٹھا جگ آیا تیرے گھر، گھرانے والیئے اپنا پندھ مکائیا۔ تُوں خوشیاں نال اپنا کھول کے رکھ دروازہ در، گنڈی کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ میرا مالک خالق اکو نرائن نر، جس نے تینوں دتی وڈیائیا۔ اوہ سوامی انترجامی میرے سر تے ہتھ رہیا دھر، دھرنیئے میری پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ ہُن اُس صاحب دے حُکم دا بھانا جر، کیوں تیرا ذرہ ذرہ رہیا گر لائیا۔ تُوں میرے حُکم دی ویکھ لے شرع شر، کی شریعت دتی وکھائیا۔ میں پیار وچ اکٹھا رہن دتا نہیں ناری نر، گرو چیلہ مُرشد مُرید پریت نہ کھئے کھائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، سر سرووراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے کیوں پرہ دے آگے کریں پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ کیوں روویں زارو زار، بن نیناں نیر وکھائیا۔ کیوں نانی ہو کے دھرنیئے دھوڑی لاویں چہار، ٹکے خاک رمائیا۔ میں وی او سے دا تیرے اُتے بنیا سِکدار، اپنا حُکم منائیا۔ میرا لیکھا نال پیغمبر گر اوتار، سچ دے نال میری وڈیائیا۔ میں تیرے اُتے آ کے کوڑ دا کیتا پرچار، پراچین دا لیکھا دتا مکائیا۔ تُوں کھلیئے میرے اُتوں جا بلہار، جس مانس ذاتی دتی بھلائییا۔ ہردے وسیا رہن دتا نہیں کیسے نرنکار، پروردگار سپس نہ کھئے جھکائیا۔ کوڑی مایا وچ پھسا کے سنسار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وچ کیتا ہلکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہر گھٹ اندر ودھیا ہنکار، نمرتا اندروں دتی چکائیا۔ جدھر ویکھیں اُدھر دھواں دھار، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میں وی پرہو دا لاڈلا بچہ کلجگ برخوردار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے کیوں پرہو دے آگے پاویں واسطہ، رو رو دئیں ڈھائیا۔ میرا سماں آیا آہستہ آہستہ، ستجگ تریتا دوپرتیرے اُتے گئے پھیریاں پائیا۔ ویکھ لے آ کے میں اوتاراں پیغمبراں گرواں دے دھرم دا بدل دتا راستہ، ساچے مارگ چلن کھئے نہ پائیا۔ مانس مانو مانکھ ونجارا کیتا پشوآن پنچھیاں ماس دا، امرت رس رسنا لگے کیسے نہ رائیا۔ اندر بھروسہ رہن نہیں دتا کیسے وشواس دا، وشیاں وچ کیتی خلق خُدائییا۔ نور ظہور دے نہ کھئے پرکاش دا، چاروں گنٹ اندھ اندھیرا چھائیا۔ دھرنی ہُن تیرا ویلا میتھوں کہن شاباش دا، شابا کہہ کے میتھوں دے وڈیائیا۔ میں تیرے اُتے اچے

کھیل کراؤنا مانس مانس والی لاش دا، لشکر جگت جہان رہن کھئے نہ پائیا۔ میں پرہو دا بھگت کوئی رہن نہیں دینا سواس سواس دا، ساه
 ساه سکے نہ کھئے دھیائیا۔ تیرا گھر بناؤنا بھروسا دا، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ کچھ لیکھا تک لے جو اشارہ بھائی گرداس دا، وہہہ اکیہ کی
 دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرنئے کیوں پرہہ دے آگے
 کڈھیں ہاڑا، پائے اُف کر گُرائیا۔ نی میں تیرے اُتے کوڑ کرم دا لایا آگھاڑا، تُوں ویکھنا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی پنج وکار بنائی دھاڑا،
 پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اگنی تت لگائی ہاڑا، جگت جہان رہی جلائی۔ پرہو دا پیار کیسے اُتے رہن نہیں دتا گاڑھا، ساچے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
 میں ہنکار وکار و بھچار بھریا ناڑی ناڑا، روم روم وچ دتا ٹکائیا۔ ست دھرم تُوں میں چبا دیاں اپنیاں تھلے داڑھاں، دھرنئے تیرے اُتے نظر کھئے
 نہ آئیا۔ میں جوٹھ جوٹھ دا بن کے سوہنا لاڑا، کوڑ کوڑیاری ممتا موہ وکار لیا پرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائی۔ کلجگ کہے دھرنئے تُوں میری پٹھ تے مار دے تھاپی، تھپک تھپک مینوں دے وڈیائیا۔ میں تیرے اُتے
 پرہو دے پیار دا رہن دتا نہیں کوئی جاپی، بن رسنا جہوا اچھا جاپ نہ کھئے چپائیا۔ ست سچ دا رہن دتا نہیں کوئی پرتاپی، پت پریشور
 ملن کھئے نہ پائیا۔ چاروں گُٹ جدر ویکھیں ساری سرشٹی دے سے پاپی، پت پُت رہن کھئے نہ پائیا۔ چارے گُٹ تک لے میری ذاتی،
 ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا ویکھ لے دین مذہب ذات پاتی، مانو مانو رہے گُرائیا۔ امرت ویلا پوتر رہیا نہ کوئی رہی پرہاتی،
 سندھیا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نی دھرنئے میرا مالک اکو کھلا پاتی، پت پریشور دے وڈیائیا۔ آہ ویکھ لے اُس دے حکم دی میرے کول بن
 اکھراں والی چٹھی پاتی، جس تُوں جگت و دیا سمجھ سکے نہ رائیا۔ اوہ لکھی نہیں نال کیسے قلم دواتی، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا کھیل
 تیرے اُتے ہونا لوک ماتی، ماتر بھومیے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیلے کھیل اک اکنتی، اک اکلا جگت محلہ جلاں تھلاں ویکھنہارا تھاونتھائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ موہی ضلع لدھیانہ پاکھر سنگھ دے گرہ *

کلجگ کہے دھرنیئے میری کوڑ دی تک لے شاہی، شہنشاہ پُرکھ اکال مینوں دتی وڈیائیا۔ مینوں خوشیاں نال دے ودھائی، پریم پریم نال درڑائیا۔ میں تیرے اُتے کھیل کیتی اگم اتھابی، جو ستجگ تریتا دواپرک سکیا مول نہ رائیا۔ میں ہر پردے اندرون پیار کڈھیا دھر دے ماہی، مُحبت وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت پنٹھ دا پیار اندرون کڈھیا دھر دے ماہی، مُحبت وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے اندر کوڑ کوڑیاری دی اگنی لائی، ست دھرم دتا جلائییا۔ منوآ دہ دس اٹھ اٹھ بھجے واہو داہی، روک سکے کھئے نہ رائیا۔ مایا متا کیتی ہلکائی، موہ وچ خلق خدائیا۔ میرا حکم ورتیا تھل اسگاہی، تھے پربت سیس نوائیا۔ کوئی سہارا دھرم دیوے نہ پھڑکے بانہی، باہو بل نہ کھئے جنائیا۔ میرے اندر چاؤ گھنیرا گوبند دا لنگھ گیا ڈھنیا ڈھائی، روکن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نو ست پھراں چائیں چائیں، بھجیاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سر میرے ہتھ رہیا ٹیکائی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ میں مانو ذاتی انتر نرنتر دتی بھلائی، بدھی بیک نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے دھرنیئے کیوں نیتر ویاکے نیر، رو رو پرہ نوں رہی وکھائیا۔ اپنے انتر دھر لے دھیر، دھیرج نال دتا درڑائیا۔ میں چوتھا جگ جلاں تھلاں دا تیرا پیر، پیراں دے پیر مینوں دتی وڈیائیا۔ میرا کھیل ویکھیں آخیر، آخر تینوں دیاں درڑائیا۔ جس نو کھنڈ دین دنی شرع دے پائے زنجیر، سنگل سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے کیوں انتشکرن ماریں آہ، ہوکیاں وچ رہی گرلائییا۔ اوہ تک لے کھیل بے پرواہ، پریم پُرکھ کی جنائیا۔ جس نے مینوں کوڑ ککرم دا بنایا شاہ، وست انمول اٹل ورتائیا۔ میں پھراں تھان تھان، نوکھنڈ چچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جے میں کلجگ نہ ہندا کیتھوں سرشٹی کھاندی سور تے گان، پشوآن کھل کون لہائیا۔ کون بھلاؤندا پرہو دا ناں، ناؤں نرنکارا یاد کیسے نہ آئیا۔ کون ہنس بدھی بناؤندا کان، کاگ وانگ سرب گرلائییا۔ تُوں خوشی نال مینوں کہہ دے واہ واہ، واہوا واہوا کلجگ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس دروہی پھیری تھل اسگاہ، مہیٹل اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار رہن دتا نہیں پتر ماں، پتا پوت کولوں قتل کرائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی تھان، گروڈوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ روون مارن دھاپیا۔ مینوں خوشیاں نال دھرنیئے

چڑھدا چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جس کارن میں تیرے اُتے گیا آ، آیا اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا پرَم پُرکھ پر ماتم ہونے سہا، سہائتا کرے
 تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے تُون میرا کر
 شکر، شکرئے شکرانے وچ خوشی منائیا۔ میں اپنے وعدے اُتوں نہیں جانا مُکر، جو اقرار نامہ لکھیا دُھر دے ماہیا۔ میں ویکھنیاں چارے
 کوٹاں اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میں پرَم پُرکھ دا لاڈلا چوتھا پُتر، جسنوں جنے کھئے نہ مائیا۔ میں دین دُئی نُون رَج کے
 کھان نہیں دینا ٹکر، ٹکرے منگدی پھرے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سارے ہونے بھکھڑ، پائے اُف کر کے دین دُہائیا۔ کیسے دا پوتر رہن
 نہیں دینا مُکھڑ، رسنا جہوا ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ جنی سُپھل رکھ سکے کھئے نہ ککھڑ، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں آیا تیرے اُتے، خوشیاں پھیرا پائیا۔ جگت جہان جیو
 میری نیندے سٹے، جگت سٹیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ مایا ممتا وچ وگتے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ دین دِیال نالوں سارے رُسے، رُسیاں
 سکے نہ کھئے منائیا۔ میں کوڑ وکار بھریا سب دے جسے، جسم ضمیر دتی بدلائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بات کیسے نہ پُچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ کلجگ کہے دھرنیئے مینوں پرہ نے دتی
 دات، داتے دانی دتی ورتائیا۔ میں لے کے آیا لوک مات، بھجیا واپو داہیا۔ تُون کھلیئے میرے ول جھاک، بن نیتاں نین اُٹھائیا۔ میرا کھیل
 تک تماش، کی کھیلاں کھیل تهاؤں تھائیا۔ میرا حُکم ورتے وچ پرتھی آکاش، دھولے تینوں دیاں درڑائیا۔ میں تیرے اُتے خوشی دی پین
 دتی نہیں کوئی راس، ڈھولے سچ کھئے نہ گائیا۔ ست دھرم تُون کیتا ناس، ناستک روپ کیتی لوکائیا۔ امرت دی تھان مُکھاں وچ پا کے گو دا
 ماس، کوڑ گڑیار کیتی دین دُئی ہلکائیا۔ مینوں پیار نال دے شاباش، جس پچھلی ریتی سب دی دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ڈھیہ پئی ضلع لدھیانہ دھنہ سنکھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے میں دُھردرگاہوں آیا تھہا، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالان گگن گگنتران پندھ مُکائیا۔ مینوں وشن برہما شو
 کروڑ تینتیس دیوت سُر سارے کرن ٹھٹھا، گن گندھرب ہاسیاں رہے اڈائیا۔ نارد کی کلجگ ویکھن چلیا کلجگ کوڑی کِریا تپدا بھٹھا، نو
 ست اگنی رہیا جلائیآ۔ پہلوں نگاہ ماریں اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمن سُرستی ویکھ وکھائیآ۔ پھیر ویکھیں مندر مسجد شو دوالے مٹھا،
 گرو دوارے چرچاں دھیان لگائیآ۔ پھیر تک لئیں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکٹھا، بن نیتر لوچن نین اٹھائیآ۔ نارد کہے میں رستے وچ انیک
 واری ڈھٹھا، پھیر اٹھ اٹھ بھجیا واہو داہیا۔ جان دُور ڈراڈی نگاہ ماری ماؤ ذاتی اندر دسیا رٹا، جھگرے وچ دسی خلق خدائیآ۔ سرشٹی
 درشٹی اندر زیرو نال زیرو ہو گئی بٹا، انک نظر کھئے نہ آئیآ۔ میں شبد سندیسہ پھیر سُنیا ستگر شبد پھیر سُنیا ٹپا، ٹاپوآں باہر دتا
 درڑائیآ۔ کلجگ سب دے اُتے پایا چھپا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ جو سندیسہ دے کے آیا ستگر نانک تپا، تپیشر مُنیشر رکیشر سارے
 گئے بھلائیآ۔ جو گوبند ڈنک وجایا فتحا، تن وجوداں اُتے گرُمکھ فتح کھئے نہ پائیآ۔ دین دنی اندروں ہو گئی من متا، گرمت رنگ نہ کھئے
 رنگائیآ۔ دھرم دھار دی رہی کوئی نہ ستا، ست وچ نہ کھئے سہائیآ۔ دین مذہب دا لیکھا ویکھیا تتا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے نارد جے تُوں پُریاں لوآں لنگھیا، پچھلا پندھ مُکائیآ۔
 کیوں میرے کولوں سنگیا، نظر رہیا بدلایا۔ جھٹ نارد مار کے اپنے کندھیا، ہلونا دتا وکھائیآ۔ دھرنیئے میں حیران ہو گیا تیرے اُتے تک کے
 جھوٹھا دھندیا، دھولے کی تینوں دیاں درڑائیآ۔ مانس ماؤ مائکھ اندروں ہو گیا اندھیا، نیج نیتر نین نہ کھئے کھلائیآ۔ بجر کپائی توڑے کھئے نہ
 جندیا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ امرت دھار ملے کیسے نہ ٹھنڈیا، بوند سوانتی نابھی کول نہ کھئے اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم ناتا کیسے نہ گنڈھیا، پاربرہم
 برہم ملن کھئے نہ پائیآ۔ جدھر ویکھیا کلجگ کوڑ گُریار دا چمکے کھنڈیا، نو ست پرتھی رہیا وکھائیآ۔ دھرم دی دھار نہ کوئی پوڑی نہ کوئی
 ڈنڈیا، ڈنڈاوت پرہ دی سارے گئے بھلائیآ۔ میں تیرا انت اخیر ویکھ کے آیا کندھیا، ستان دیپاں کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میں دُھردرگاہوں آیا، ستگر شبد دتی وڈیائیآ۔ دھولے

تیرے اُتے پھیرا پایا، دھرم دی دھرم دھار نال جنائیا۔ کھیل تکیا سرِشٹ سبایا، درِشٹی اندروں ویکھ وکھائیا۔ نو سٹ اندھیرا چھایا، چار کُنٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھی مایا، ممتا موہ وچ سرب ہلکائیا۔ جس نے دین دھرم توں انت سب توں گِریا، قائم نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس ہو کے کلجگ وچ سور گان مانساں کھایا، پشوآں ڈھوران کھل لہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنا ٹھاکر بھلایا، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ دیاں جنائیا۔ میں سرِشٹی ویکھی جسم جسمانی، تتوت کھوج کھوجائیا۔ میں بیہو رکھیا نہیں کوئی مرد نار زانی، بال پردھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ویکھے تن سریر کرن والے اِشنانی، پوجا تکی تھاوں تھائیا۔ میں حیران ہو گیا سارے پرہ دے نال کردے بے ایمانی، بیوہ ہوئی خلق خُدائیا۔ منزل چڑھے نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ امرت رس ملے نہ کیسے ٹھنڈا پانی، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ دھرم دی دھار ہوئی بدنامی، کلجگ کوڑ گِریارا نچے پئے تھاوں تھائیا۔ جھگڑا ویکھیا جگت کھانی، اندج جیرج اُتُبھج سینج پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیہو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد توں آیا دُھر ہلکارا، پاتی دھرم دھار لیائیا۔ تینوں بھیجن والا اک نرنکارا، نرویر پُرکھ نُوں الاہیا۔ جس دی دھار وچ تیئی اوتارا، پیغمبر گر رُوپ درسائیا۔ جس دا نام کلمہ اُجیارا، چار جگ دا کھیل کھلایا۔ جس دا سندیسہ حُکم لکھارا، نراکھ دھار اکھراں وچ پرگٹایا۔ توں سندیسہ لے کے آئیوں سب توں باہرا، بہرحال دینا جنائیا۔ کی کھیل کرے قُدرت دا قادر اک کرتارا، کرنہار کی حُکم ورتائیا۔ جھٹ نارد رو پیا زارو زارا، بن نیتراں نیر وہائیا۔ دھرنیئے میں کی دساں کی حُکم ورتے میرا پروردگارا، جس توں نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جو وعدہ قول کیتا اقرارا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ اوہ کل کلکی لے اوتارا، نہکلنکا ناؤں پرگٹایا۔ امام اماما ہونے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس توں سب نے مٹنا چوویاں اوتارا، چوہیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی تیرے اُتے پاوے سارا، ستاں دیپاں ویکھے چائیں چائیا۔ ستگر شبد اکو کرے مظاہرا، حُکم سندیسہ اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کڈھے باہرا، دھرنیئے تیرے اُتوں لیکھا دئے مکائیا۔ ستجگ ست دھرم دئے ادھارا، سر اپنا ہتھ دئے ٹکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں اپنا بدل دیوے شبد دھار دا نعرہ، نر نرائن اک حُکم ورتائیا۔ توں اُس دے

چرن کول کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس جھکائیا۔ دھوڑی مستک چرن لائیں چھارا، مٹی خاک خاک رمائیا۔ اُس دا روپ انوپ ہونا سب توں نیارا، نہ ہر اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے ناردا میں لکھ لکھ شکر گزاراں، گزارش وچ سیس نوائیا۔ جو میرا پندھ میرے کلجگ برس ہزاراں، کوڑی کیریا دُور کرائیا۔ میں ضرور مٹاں اُس نوں کل کلکی اوتارا، چوہیسا جگدیشا کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہدا دھرم دا جیکارا، جو ہر پردے دئے وسائیا۔ اُس دا دھرم نشانہ ویکھاں وچ سنسارا، جس نوں سنساری بہنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ جس دا حکم مٹن پیغمبر گر اوتارا، بھگت سہیلے خوشیاں خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ میرا محبوب جلوہ گر نور کرے اجیارا، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا کلمہ واحد زمیول کرا زمنے زو شرفے زآ زامستے زنو دُوڑا موی گل جمبائے شو شبے روز نور نورانہ نور الہیسا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان جس دا حکم چلے سدا جگ چارا، جگ چوکرئی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳۰ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مہا سنگھ والا ضلع لدھیانہ ہری سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں تیرا ویکھیا دیپ لکھن، لکھ لکھنے مینوں دتی وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی اندرون ویکھی سکھن، ست سچ دھرم دی دھار وچ نہ کھئے سہائیا۔ مانو ذاتی پیج آوے کوئی نہ رکھن، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ من کلپنا وچ جیو جہان سارے نسن، بھجن واپو داہیا۔ کوڑ کڑیاری کتھا کہانی سارے دسن، ست دھرم نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ سب نوں کری جانا متھن، چھاچھ ورو لے تھاون تھانڈیا۔ کیسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پوتر گھاٹ رہیا کوئی نہ پتن، پترکا لے کے تینوں دیاں پھڑائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ ہسن، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ من منو پھرے نسن، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ سب دا کھیڑا ہویا بھٹھن، ساڈھے تین ہتھ کلجگ کوڑی کیریا دتا جلائیآ۔ اوہ ویکھ لے ہنکاری بوج انت لگا ڈھٹھن، ڈھیہ ڈھیری خاک بنائیا۔ ستگر شبد تیر انیالا لگا کسن، بن چلے تیر کمان چلائیآ۔

جو زین اندھیری میٹے مسن، نوری چند چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اک سُنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں تیرے گیا دیپ وچ کرُوج، گرہ کائنات پھول پُھلایا۔ جتھے سچکھنڈ دوارے سکے کوئی نہ پہنچ، درگاہ
 ساچی مقامے حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی سب دے اندرون گئی سوچ، سمجھ بڈھی نال چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم ملے
 نہ کیسے خصم خصمانہ کھوئت، پروردگار سانجھا یار نور الہی ملن کھئے نہ پائیا۔ نام کلمیاں تکی عداوت، عداوت وچ خلق خُدائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا پنچ وکارے والے چلائی رُونس، ریتی دین دُنی رہی اپنائیا۔ نالے ڈراوے دے کے دھونس، دھونسو جوتھ جھوٹھ و جائیا۔ میں
 سب دا وڈا پیر ولی غوث، دستگیر اک اکھوائیا۔ میری حد حدود اگی سو کوس کوس، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کیسے نوں آون نہ دیوے
 ہوش، ہوشیاری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ وِدیا وڈیائی رہن دتی نہیں کیسے کوش، جو کُشلیا بیٹا رام گیا درڑائیا۔ مایا ممتا نال دین دُنی کیتی مدھ
 ہوش، مدھر دُهن سُنن کھئے نہ پائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی کایا پوش، تنو ت رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ اُس پر بھو دے اُتے کاہدا کیسے دا
 روس، جو جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے میں پُشکر دیپ ماریا پھیرا، بن لٹاں باہواں بھجیا واہو داہیا۔ جدھر ویکھیا چاروں کُنٹ اندھیرا، اندھ آتم پڑدا کھئے نہ لایا۔ مایا ممتا
 موہ وکارے سب نوں پایا گھیرا، گھیرے وچ خلق خُدائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کیسے تن وجود دے نہ نیرا، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ پیار رہیا
 نہ کیسے گرو گُر چیرا، چیل گرو سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آپ میں ویکھدا رہیا چار کُنٹ بتھیرا، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ میں جدھر تکیا کلجگ
 کوڑ کُریار نے لایا ڈیرہ، ڈیرے دیوہرے خالی نظری آئیا۔ دیناں مذہباں پایا جھیرا، جھیرے وچ خلق خُدائیا۔ مینوں ایوں دسدا سب دا
 رُڑھدا جاندا بیڑا، بن پُرکھ اکالے بنے کھئے نہ لائیا۔ تیرا نو کھنڈ پرتھی اُجڑن والا کھیرا، خبردار تینوں دیاں کرائیا۔ تیرے اُتے صدی چوڈھویں
 انت اخیر بے نظیر اپنا دینا گیرا، نو ست ست نو اُٹی لٹھ گڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں جنبو دیپ تکیا آپ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جتھے اکو پر بھو پر ماتم ملے دُھر دا باپ، پت پر میثور
 نور الہیا۔ جس دا اکو دھرم دھار دا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ترے گن تیرا میٹے تاپ، اگنی تے نہ کھئے نپائیا۔ آہ لے میرے

کول جس دی چٹھی پترکا پات، بن حرف حرُوف لکھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال کائنات، دین دُنی اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں اک وار نگاہ مار لے
 جہات، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ تیرے اُتوں میٹنہارا اندھیری رات، سَتجُگ سچ کرے رُشنائیا۔ جس دی دین مذہب ورن برن نو
 ست ہونی اک جماعت، دوسری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں پہنچیا دیپ سان، سہج نال دھیان لگائیا۔ مائس مائو مائکھ پرہہ نوں بھل گیا انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ ایشٹ رہیا نہ گوپی کاہن، سپیا رام نہ کھئے چترائیا۔ اللہہو نعرہ کرے نہ کوئی پروان، گاڈ گڈ کہہ کے سپس نہ کھئے نوائیا۔ ست نام ہر
 پردے دسے نہ کھئے پردھان، فتح فاتح والا ڈنکا وجدا نظر کسے نہ آئیا۔ میں ویکھ ویکھ لگا پچھتان، کی کھیل بنیا وچ خلق خدائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں بھجیا گیا دیپ سملل، صلح کل دتی
 وڈیائیا۔ میں ویکھ مہیئل جل تھل، سمنڈ ساگر ٹلے پرہت پھول پھلایا۔ مینوں دوارا نظر آ گیا راجا بل، بلکہ کہہ کے جس نوں سارے
 گائیا۔ جتھے دھرم نال ہو گیا کپٹ چھل، کلمہ بیٹھا اپنا روپ بدلائی۔ کھیل تکیا کلجگ کل، کی کلکاتی کار کھائی۔ مینوں یاد آ گئی ستگر
 نانک والی اک گل، جس دی اج تک سمجھ کسے نہ آئیا۔ جان میں نگاہ ماری پرہہ دے حُکم وچ دو جہان رہے ہل، زمیں اسمان بھجن
 واپو داہیا۔ پھیر شبد سندیسہ ستگر شبد نے دتا گھل، انست آپ درڑائیا۔ پھل رہیا نہیں کسے پت ٹہنی ڈل، برکہ سچ رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نال کیتا چھل، اچھل اچھل ہو کے کھیل کھلایا۔ جس دا باون دس گیا حل، حالت ویکھ دین دُنی
 درڑائیا۔ اُس دا بھانا کدے نہ جاوے ٹل، اٹل اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم
 اک سُنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں دیپ پُجا کشا، کچھ کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ نہ اوتھ داہڑی دسی تے نہ دسیاں مچھان، مُشکل میرے
 واسطے آئیا۔ میں کس نوں پرہہ دا بھید پُچھان، پڑدا سکے کون کھلایا۔ باہروں چٹا تے اندروں کوڑ گُریار دا جُسا، جسم ضمیر سارے گئے
 بدلائی۔ سچ پیار ہر پردے اندروں کھُسا، وست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں ایوں دسدا جگت مائو پرہہ دے نالوں رُسا، رُسیاں سکے نہ
 کھئے منائیا۔ مینوں پھیر چڑھ گیا عَصہ، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ میں دوویں میٹ کے اپنیاں مٹھان، زور نال دبائیا۔ میرے پرہو جے میرے اُتے

تُٹھا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں چاہندا پہلاں جے کلجگ بدلنا تے بدلنا ایسے گٹھا، جتھے تیرا پیار تیرے وچ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جھٹ ستگر شبد مینوں بلوئا دتا بنا باہواں گٹھا، سہج نال سُنائیا۔ ناردا اوہ ویکھ کلجگ جگت ڈوری نالوں ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کوڑ کُریارا جاوے پٹا، پٹنے والا دیوے جڑ اگھڑائیا۔ جس نوں پُکھ اکال بنایا اپنا سُنّا، سُنّا اپرادھاں اپرادھیاں کرے صفائیا۔ اوہدے نال ابناشی اچتا، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جو دھرنی اُتے کلجگ دی دھار بدل کے لائے ستجگا، جگ چوکڑی دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھیو جانے کوئی نہ گجھا، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔

* ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ گجروال ضلع لدھیانہ بلونت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے میں دُھر دا اگمّا ڈاکیا، بن تن وجود حق محبوب مینوں دتی وڈیائیا۔ میں دو جہاناں پنڈھ مکایا چڑھ کے شبد اگئی راکیا، جگت تن وجود سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے کول آد جگاد دیاں پُرائیاں کاپیاں، جو اوتاراں پیغمبران گرواں دتیاں پھڑائیا۔ میری پٹھ تے ماریاں تھاپیاں، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ اندر وڑ کے ویکھ لے واتیا، بن نیناں نین تکائیا۔ ڈونگھے تک لے کھاتیا، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ تُوں پھیرا پاؤنا وچ لوک ماتیا، ماتر بھومی دھیان لگائیا۔ کیوں سب دے ہندیاں ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں جھگڑا پیا ذات پاتیاں، نام کلمہ سارے گئے بھلائییا۔ کلجگ کوڑ کُریارا کس بدھ مارے کاتیا، تیر انیالا رہیا چلائییا۔ جیواں جنتاں سادھا سنتاں ونھی جائے چھاتیاں، چھتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی منزل سب نوں بھلی گھائیا، سچ دوار چڑھن کھئے نہ پائیا۔ آتم سیجا ویکھ لے کھائیا، تن وجوداں اندر دھیان لگائیا۔ کیوں سب دیاں تن وجود کھنیاں پائیاں، پٹنے والا کی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے نارد لے کے جا دُھر سندیس، جس دا اکھڑ سمجھ کیسے نہ

آئیا۔ حُکم دیوے نر نریش، نر نرائن ڈھردرگاہیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا گوہند
 دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ اوہ کس بدھ وسے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ کون دھار میٹے کلجگ کلیش، کل کاتیاں
 کرے صفائیا۔ جس نوں جھکنے وشن برہما شو گنیش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچا بھیو آپ گھلائییا۔ نارد کہے میں دھرم دی دھار قدم چُکیا، بن قدم قدم ٹکائیا۔ میرا ارادہ کیتا پکّیا، محمد سرچ نال سمجھائیا۔
 میری صدی چوڈھویں انت ویکھ لے میرا کلمہ کائنات تھکیا، تھکاوٹ وچ خلق خُدائیا۔ پھری دروبی مدینہ مکّیا، کعبے کوک کوک جنائیا۔
 بن پروردگار سانجھے یار پڑدا کیسے نہ ڈھکیا، جس دا اناالحق نعرہ لائیا۔ جو موسیٰ دھار بنیا سکیا، کوہ طور رنگ رنگائیا۔ جس حضرت
 عیسیٰ گل صلیب پائی پٹیا، پھاسی جگت والی لٹکائیا۔ نارد کھڑ کھڑا کے ہسیا، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ ستگر شبد اٹھ ویکھ لے ہوئی
 اندھیری مسّیا، جس نانک ستگر دھار دتی بدلائیا۔ جس دے حکم وچ گر ارجن اگنی لوح تپیا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جس دی دھار وچ
 گر تیغ بہادر سیس کٹیا، کٹاکش دھر دا نام لگائیا۔ جس دے حکم وچ نیہاں ہیٹھ دیا بچیاں، بالے اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا کھیل سدا
 سمرتھیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جو ماچھوواڑے کلجگ نال ہویا اکٹھیا، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملائییا۔ میرے ڈھئیے تون بعد دین
 دنی ہونی زیرو نال بٹیا، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت دا لیکھا جانا کٹیا، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ نارد کہے میں سچ خبراں سن کے تھیا،
 بھجیا واہو داہیا۔ دھرم دا بُرج منارا ویکھ لے ڈھٹھیا، چوٹی جڑ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جدھر تکان کلجگ کوڑ کُریا پایا رٹیا، رٹا سکے نہ کھئے
 مُکائیا۔ بن بھگتاں لاہا کیسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ کوڑ لوکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ستگر شبد بھیجے تن وجوداں وٹیا، جوتی جاتا اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جس دا پرکاش ہووے لٹ لٹیا، نرگن دھار ڈگمگائیا۔ میں اُس اُتے اپنی آشا اکو وار سٹیا، جو سٹیازی ویکھے خلق خُدائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم وچ
 ستجگ تریتا دواپرگیا تھیا، کلجگ اتم دھرنی دھرت دھول دھول زمیں اسمان رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ منگل سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے پرہ کرے کھیل اولّا، آد جگاد دُھردرگاہیا۔ جو ویکھنہارا تیرا نو ستّ اک محلا، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ پاوے
 سار جلا تھلا، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جو آتم پرما تم روپ سب دے اندر رلا، نور نورانہ نور الاہیا۔ اُس اگمڑے اک حکم سندیسہ گھلا،
 بن اکھراں دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پرہ دا سُن
 فرمانا، جگت فُرنیاں باہر جنائیا۔ کی کھیلے کھیل وچ جہانا، دو جہاناں مالک دُھردرگاہیا۔ جس دا اوتار پیغمبران گرواں گایا ترانہ، تریا
 توں باہر درڑائیا۔ اُس دا کھیل خالق مخلوق دی دھار ہٹے مہانا، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے زمیں اسماناں، زمیں زماں دھیان
 لگائیا۔ جس نوں پیغمبران کیتا سلاما، سجدیاں وچ سیس نوئیا۔ جس دا شبدي ڈنک وچا دمامہ، دو جہان شنوائیا۔ اوہ نرگن دھار پھر
 کے جامہ، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا سیدیا نوں راما، رگھوپت ہو کے گیا سمجھائیا۔ جس دا بھیو کھلایا کرشنا کابنا،
 گھنٹیا سٹیا ہو کے بوجھ بوجھائیا۔ جس دا ستگر نانک گایا ستناما، نام ندھانا اک جنائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، نرویر پُرکھ اک
 اکھوائیا۔ جس تیرے اتوں دین دنی بدل دینا زمانہ، زمیں زماں دو جہان ویکھ وکھائیا۔ تُوں اُس دا خوشیاں نال گائیں گانا، تُوں میرا میں تیرا
 دوجا راگ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پرہ
 سندیسہ دتا اگم، جگت وديا سمجھ کيسے نہ آئیا۔ جس دا بھیو پا سکے کوئی نہ برہم، برہم ویتا دھار نہ کھئے درڑائیا۔ جس وچ دین دنی دا
 نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کھئے جنائیا۔ جس وچ شرع نہیں کھئے دھرم، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا نہیں کوئی ورن برن، ذات پات نہ کھئے
 سمجھائیا۔ اوہ مالک خالق کرنی کرن، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے پرن، نو نو لاگن پائیا۔ جس دی منزل صوفی
 سنت فقیر چڑھن، بھگت بھگوان مل کے وچے ودھائیا۔ اوہ تیرا پھرن والا لڑن، پلّو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے کول دُھر شبدي دیاں تحیراں، جگت وديا اکھراں باہر جنائیا۔
 جس دا لہنا دینا تن وجود نال سریراں، ماٹی خاک ویکھ وکھائیا۔ اوہدا کھیل ہونا نال غریب امیراں، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے سب

دیاں اندروں بدل دینیاں ضمیراں، زمیں زماں ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا تکے جل تھل مہیئل نیراں، ٹلے پربتیاں کھوج کھوجائیا۔ اوہ تیرے اُتے گھت کے اُتے وپیراں، واحد مالک دُھردرگاہیا۔ کلجگ کِریا کوڑ کُٹے زنجیراں، شرع چُھری رہے نہ کُھتے قصائیا۔ اوہ مالک خالق بنے پیراں دا پیرا، پیرن پیر اک اکھوائیا۔ جس نوں پیغمبران کِہا دستگیرا، یامبین کہہ کے سپس نوائیا۔ جو نورِ الہی بے نظیرا، جگ نیتر ویکھن کُھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے حُکم سُن سِری بھگوان، بھگون کی درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد وچ جہان، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کھیلیا کھیل مہان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ اوہ یودھا سورپیر بن بلوان، بلدھاری اپنا آپ اکھوائیا۔ اوہ انت دھرنیئے تیرے اُتے اُتے دھرم دے وچ میدان، شرع دی ونڈ نہ کُھتے ونڈائیا۔ اس نوں جھکنے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق نو نو لاگن پائیا۔ جس دی وشن برہما شو کرن کلیان، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا تیرے اُتے ہوئے پردھان، پردھانگی اپنی اک وکھائیا۔ کوڑ کُریار وکار دا تیرے اُتے بدل دئے ودھان، ست دھرم سچ دئے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہن نہ دیوے شیطان، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ مانس ذاتی اکو رنگ رنگے انسان، انسانیت سب دے اندر ٹکائیا۔ دُھن شبد سُنائے بنا کان، انحد نادی دُھن اُپجائیا۔ دیپک جوتی جوت جگے مہان، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ٹوں ویکھنا کھیل اُس نوجوان، جو جو بن ونا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے کی کھیل کرے میرا بھگونت، بھگون کی وڈیائیا۔ جو مالک خالق لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ نی جس تیری آد جگاد بنائی بنت، انت ویکھے چائیں چائیا۔ تیری خزاں دی رُت بدل دیوے تے اُتے بہار بسنت، پت ٹہنی پھل پُھل آپ مہکائیا۔ اوہ سوامی ٹھا کر دُھر دا کنت، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس دا اکو نام فُرنانت، منتو تیرا حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچا رنگ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیئے سو پُرکھ زرنجن دِیا کماویگا۔ جوتی جاتا ویس وٹاویگا۔ پُرکھ بدھاتا اکو آویگا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑے ناتا، ستجگ سچ چند چمکاوایگا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، سوہنگ شبد سچ پڑھایگا۔ کھیل کھیلے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ آپ ہو جاویگا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناتھا، غریب نائیاں گود اُٹھایگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکاوِیگا۔ سچ پڑدا آپ چُکائِیگا۔ دین دِیال دِیا کھائِیگا۔ جوتی جاتا
 ڈگمگائِیگا۔ نروریر نراکار ویس وٹائِیگا۔ ساکار اپنے رنگ رنگائِیگا۔ شبد ناد اک درڑائِیگا۔ امرت جام آپ پیائِیگا۔ نوری نور جوت جوت
 رُشنائِیگا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر آپ وڈیائِیگا۔ نو دوارے ڈیرہ ڈھائِیگا۔ جگت واسنا باہر کڈھائِیگا۔ سرتی شبد شبد ملائِیگا۔ ناہی
 کول کول اُٹائِیگا۔ بجر کپائی کھول کھلائیگا۔ ایڑا پنگل سکھمن پنڈھ مکائِیگا۔ سچ دوارا اک سہائِیگا۔ آتم پرما تم میل ملائِیگا۔ اپنا مہاتم اک
 سمجھائے گا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتن، رُڑی ستجگ نال مہکائِیگا۔ اپنا بیہو کھلا کے باطن، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائِیگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائِیگا۔ ساچا حُکم اک ورتاوِیگا۔ ستگر شبد شبد پرگٹاوِیگا۔
 دھرم دی دھار مارگ آگم وکھاوِیگا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلاوِیگا۔ پُرکھ بدھاتا ہو کے ویکھ وکھاوِیگا۔ تیری کلجگ کِریا کوڑ ریکھ
 مٹاوِیگا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے مستک نام رماوِیگا۔ سچ سوامی دھر کے اپنا بییکھ، کلجگ کوڑا بییکھ مٹاوِیگا۔ واسا کرے
 سمل دیس، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگاوِیگا۔ دو جہاناں بن کے نر نریش، نر نرائن نور چمکاوِیگا۔ جس دی مہا کرے سہنسر مکھ شیش،
 دو سہنسر جہوا نال رلاوِیگا۔ اُس دا سُن لے آگم سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈاوِیگا۔ تیرے اتوں میٹے کل کلش، کاتیاں ڈیرہ
 ڈھاوِیگا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، سو پورا آپ کراوِیگا۔ تُوں اُس دے ہونا پیش، پیشتر تیرا کھیل کھلاوِیگا۔ جو آد
 جُگاد رہے ہمیش، جُگ چوگری اپنی کل ورتاوِیگا۔ اوہ ویکھنہارا دھرنئے تیرا لوک مات دا ودیش، ودیشی ہو کے آپ آوِیگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو حُکم دیوے ست وشیش،
 وشیاں توں باہر اپنی کار کماوِیگا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ کرم سنگھ دے گرہ * *

ستگر سچا جانیئے، جو نیج نیتر دیوے درس دیدار۔ ستگر سچا جانیئے، جو امرت رس بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ ستگر سچا جانیئے، جو لیکھا مکائے نو دوار۔ ستگر سچا جانیئے، جو نانا توڑے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار۔ ستگر سچا جانیئے، جو چرن پریتی دیوے چہار۔ ستگر سچا جانیئے، جو مائس جنم دئے سوار۔ ستگر سچا جانیئے، جو پت پاپی دیوے تار۔ ستگر سچا جانیئے، جو لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہر۔ ستگر سچا جانیئے، جو سچکھنڈ وکھائے سچ دوار۔ ستگر سچا جانیئے، جو میل ملائے اپنے نور اجیار۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک کرتار۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو لائے پرہہ سرنائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو انتر ہر لو لائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو چلے شبد رضائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو مایا ممتا موہ تجائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو ایک اوٹ اوٹ رکھائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو کوڑی کیرپا دئے تجائی۔ گرمکھ سچا جانیئے، جو ستگر پیار وچ سائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیں۔ ستگر گرمکھ ایک دھار، دو جا روپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ آد جگاد شبد پیار، جگت ترسنا نہ کھئے رکھائیندا۔ کایا مندر اک دوار، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ امرت رس اکو ٹھنڈا ٹھار، بن سرووراں آپ پرگٹائیندا۔ دیا باقی گھر اجیار، بن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ ایک حکم سندیسہ سنے سنائے سننیہار، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ دوہاں نواس اک دوار، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیندا۔ آپے میلا نار کنت بہتار، سہاگی آپے آپ اکھوائیندا۔ آپے منزل منزل پوڑی ڈنڈے چڑھے دشوار، دوٹی دشمن نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستگر گرمکھ سوہے ایک بنک دوار، دو جا در نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ گرمکھ ستگر گرمکھ، بھیو کھئے نہ رایا۔ آد جگاد ساچا سکھ، بن کرم کانڈ رکھایا۔ مات گریہ ہوئے نہ اٹا رکھ، جنی ککھ نہ کھئے وڈیایا۔ دو جہاناں میٹے ترسنا بھکھ، ترے گن اتیتا رنگ رنگایا۔ میلا میلے پتا پت، پوت سپوتا گود اٹھایا۔ کھیل کھلائے اباشی اچت، چیتن اپنا رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر سچا منیئے، مائس جنم دئے سوار۔ ستگر سچا دھن دھنیئے، دیونہار داتار۔ ستگر ساچا وسیرا رکھے بن چھپر چھنیئے، سہاونہارا محل

اٹار۔ ستگر ساچا سرن لگ بیڑا بٹھئیے، جو آد جگاد کرے پار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستگر پورا گرمکھاں دیوے آتم تورا، نور نورانہ آپے بیوئے اجیار۔

* ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ *

دھن وڈیائی بھگت جن، آد جگاد گائے پرہ دے گیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، آتم پرماتم ناتا جوڑے، چھڈے مندر مسیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، امرت رس نجہر جہرنا چکھے، کایا کرے ٹھنڈی سیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، مایا ممتا موہ تجائے رہے ترے گن اتیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ایکا ساچا ڈھولا گائے تون میرا میں تیرا دھر دا گیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، من ممتا ہنگتا دور کرائے انتر درشتی پوت رکھے نیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بخشے اگم پریت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، گرہ اک وکھندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ممتا دور کندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، جگت شرع نہ کھئے رکھندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، انتر آتم رہے نہ اندھا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، شبد انادی سنے انتر لئے اندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت سدا بخشندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، پرہ سرنی لاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، چرن دھوڑ مجن کرے اکھے ماگھے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، بن آلس نندرا جاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، انتر اُچے اک ویراگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ڈرمت میل دھووے داغے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ہنس بنے کاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، پرہ پائے کنت سہاگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں حاضر حضور دے سدا آگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، گاؤندے گوہند گیت، اکو نام دھیائیا۔ ہرجو ہر ہر رکھدے چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت اولڑی چلدے لوک مات ریت، ریتی اپنی آپ بنائیا۔ جھگڑا مکاؤندے ہست کیت، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو چڑھاؤندے رنگ بسیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ آتم رس بن رسنا چکھدے میٹھ، جہوا چلے نہ کھئے چترائیا۔ پرہ ٹھاکر مل کے بیٹھلو بیٹھ، اپنی خوشی بنائیا۔ گھر ویکھ اکھڑا بیٹھ، بیٹھن آسن لائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک انڈیٹھ۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، ہر پاؤندے گہر گمبھیر۔
 دھنّ وڈیائی بھگت جن، لیکھے لاؤندے آتما تن سریر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اکو مُرشد دُھر دا مندے اللہ پیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن،
 اندروں بدل لیندے ضمیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، دئی دویتی رہن نہ دیون خمیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، ہر نام رس پیندے اکما سیر۔
 دھنّ وڈیائی بھگت جن، دین دئی وچ دھراؤندے دھیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، تن وجود سچ ہنڈھاؤندے اپنا بستر چیر۔ دھنّ وڈیائی
 بھگت جن، میل ملاؤندے نال بے نظیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا ویکھے انت اخیر۔
 دھنّ وڈیائی بھگت جن، سچ سرنائی ڈھٹھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، لیکھا مُکاوے تیرتھ اٹھسٹھ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، سہارا لئے نہ
 مندر مسجد شودوالے مٹھ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو بن قدماں پرہہ چرن دوارے تھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، سچ سرنائی
 ایکنکار اگمے ڈھٹھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو لہنا دینا مُکاوے اپنے کایا مٹّ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو دین دئی دی شرع ٹپدا۔
 دھنّ وڈیائی بھگت جن، آد جگاد اکو سوہنگ نام چپدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اوہ پرہی پیارا بنے پرمیشور پت دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت
 جن، ونجارا رہے نہ بوند رکت رت دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اوہ مالک ہووے دھیرج سنتوکھ ست دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں پیچ
 رکھدا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ سادھو سنگھ دے گرہ *

دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو پُرکھ اکال دھیائندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو صاحب سلطان سیس نواؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت
 جن، اکو نرگن دھار درسن پاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو انتر آتم پرما تم ویکھ وکھاؤندے۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اکو شبدا ناد
 انادی دھن الاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو نچھر جہرنا امرت رس چکھ وکھاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن کوڑی کریا موہ

تجاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، بھانڈا بہرم بھو بہتاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، ہوئے ہنگتا گرھ تڑاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن،
 نچ گھر اپنا آپ سہاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جگت واسنا دُور کراؤندے۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، مانس جنم سُپھل کراؤندے۔
 دھنّ وڈیائی سنت جن، کایا قُفل آپ کھلاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گھر ساجن ویکھ وکھاؤندے۔ سنت جن ہر وڈ وڈیائی، پاؤن پرم پُرکھ کرتار۔ آتم گھر وجے ودھائی، خوشی ہووے اگم اپار۔ تن مندر اندر
 بھوئے رُشنائی، مٹے اندھ اندھیار۔ وجدی رہے سدا شنوائی، ناد سُنن شبد دُھنکار۔ امرت رس پیون ٹھنڈا ٹھار۔ جگت ترسنا بھکھ
 مٹائی، نچ نیتر لوچن کرن درس دیدار۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے دُھر دا ماہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن گھر پایا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دئے وڈیائی۔ دھنّ وڈیائی سنت جن گھر مندر ہوئی
 رہراسی، ین گوپی کاپن خوشی بنائیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن نرگن دھار جوت پرکاشی، اندھ اندھیرا رہیا مٹائیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن
 آون جاون بھوئے خلاصی، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، میل ملائے آپ ابناشی، ابناشی کرتا دُھردرگاہیا۔ سنت جن ہر نام دھیاون، اکو اشٹ منائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم پاؤن، دُوجا سنگ
 نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون، سوہنگ وجدی رہے ودھائیا۔ کنت بہتار اکو راون، شاہو بھوپ اک سرنائیا۔ گھر سوامی اگتا
 پاؤن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو انتر آتم پھڑائے دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ جگت ترسنا مٹے کامنی کامن، کام کرودھ لوہہ موہ
 ہنکار دئے گوائیا۔ کوڑ کڑیاری میٹے اندھیری شامن، شمع نُوڑ جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا درشن دیوے آہمن ساہمن، ستمکھ ہو کے نظری
 آئیا۔ جو کرنہارا پتت پاؤن، پُنیت اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ایتھے اونھے بنے ضامن، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سنت جن ہر پرہ دی دھارا، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت تن پہن وچ
 سنسارا، جگت جگیاسوآن کھیل کھلائیا۔ اندر سُن ناد دُھنکارا، دُھن آتمک راگ جنائیا۔ گرہ مندر گھر جوتی جاتا بھوئے اُجیارا، نُوڑ نورانہ
 دُگمگائیا۔ جو پاؤنہارا سارا، گپت ظاہر اپنا کھیل کھلائیا۔ اکو نام ندھانا دے کے نعرہ، تُوں میرا میں تیرا دئے چپائیا۔ آتم پرماتم میل ملاکے

کرائے مظاہرہ، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ شرع دا رہن دیوے کوئی نہ دائرہ، حدوُداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، کھیلے کھیل گمبھیر گہرا، گور ہو کے اپنا میل ملائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ سرون سنگھ دے گرہ *

دھنّ وڈیائی جن بھگت، بھگون ملے چائیں چائیا۔ کھیل مکے دین دُنی جگت، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، ملے مان جنیندی مائیا۔ آتم پر ماتم بخشے ساچی شکت، تن وجود کرے شنوائیا۔ اکو اک ایشٹ دسے فقط، فقرہ ڈھولا اکو گائیا۔ مانس جنم سُپھلا ہوئے وقت، گھڑی پل پر بہ دے رنگ رنگائیا۔ آون جاون لیکھے لگے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول وجدی رہے ودھائیا۔ گہر اپنے پھیر جاوے پرت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتے کرے درس، پُرکھ بدھاتے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھگت جنان وڈیائی بھوڈی، وڈ وڈا دئے وڈیائیا۔ جنہاں دین دُنی گُریاری چھڈی، ناتا توڑیا کوڑ لوکائیا۔ دھرم نشانے ستگر چرن اکو گڈی، دوجا نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ دُئی دویت اندروں کڈھی، سچ بھاونا لئی پرگٹائیا۔ نیڑ آون نہ دین بدی، بدی دا لیکھا دین مکائیا۔ آتما پر بھو پیار وچ ہووے مدھی، مدھر دھن سن کے خوشی بنائیا۔ گہر دیپک جوت ہووے جگی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جگت ترسنا بھجی ہووے اگی، تن وجود نہ کھئے جلائییا۔ ساچی دھار دسے دسم دوااری بگی، بگے آسو دا مالک ملے دھر دا ماہیا۔ نور نورانہ نور تکن ربی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی اکو منزل اکو پدی، حق حقیقت دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن پر بہ دا رکھن بھو، بھے وچ سپس نوائیا۔ بن رسنا جہوا کرن واہو واہو، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ سدا ملن دا رکھن چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ بنا کے رکھن پتا ماؤں، پوت سپوتے ہو کے سیو کھائیا۔ بھاگ لگاؤن اپنے کھیرے گراؤں، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا بن

ہتھان پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھن وڈیائی بھگت جن گھر پاؤندے ٹھا کر سوامی، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میل ملدا نال انترجامی، انتشکرن ویکھے چائیں چائیا۔ جو جگت اندھیرا میٹے شامی، شمع نور جوت کرے رُسنائیا۔ آتم پر ماتم رشتہ جوڑے باہمی، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی کھئے غلامی، زنجیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تون میرا میں تیرا دس کلامی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جن بھگتاں سدا بنیا رہے سوامی، مالک خالق ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ جسونت سنگھ دے گرہ *

۱۱۰۲ ستگر صاحب ایک ہے، آد جگادی ایکنکار۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں رکھی ٹیک ہے، دو جہاناں سرجنہار۔ آد جگادی ۱۱۰۲ کرے بدھ بییک ہے، پنت پنت شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جس دا سب توں اکٹا لیکھ ہے، کاتب سمجھے نہ کھئے لیکھار۔ ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ ہے، ویکھنہار سرب سنسار۔ کلجگ اتم دھریا بھیکھ ہے، نہکلنکا کل اوتار۔ جو وسے سمبل دیس ہے، ساڈھے تین ہتھ کنت بہتار۔ جوتی جاتا نر نریش ہے، شاہو بھوپ سرجنہار۔ جس تون جھکدے وشن برہما شو گنیش ہے، زمیں اسمان کرن نمسکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکم اپار۔ ستگر ساچا آپ پرہ، دوسر اور نہ کھئے۔ جن بھگت سہیلے لئے لبھ، نام دھاگے وچ پروئے۔ سچ خُماری دئے مد، اندر باہر آپے ہوئے۔ سرتی شبدی لئے سد، در گھر ساچے دئے ڈھوئے۔ جگت وکارے میٹے حد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچا بخشے لوئے۔ لو بخشے ہر کرتارا، لوئن اکھ کھلائییا۔ ویکھے وگسے پاوے سارا، بیو ابھید کھلائییا۔ نت نوت دئے ادھارا، سر سر ہتھ ٹکائییا۔ گرمکھ گرسکھ لئے ادھارا، سنت بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ سَتگر سچا شاہو بھوپ، ہر کرتا اکم اتھاہ۔ جس دا ریکھ رنگ نہ کوئی روپ، وسنہارا ہر گھٹ تھان۔ جس دا شبد ڈلارا پوت، پتا پُرکھ اکال بنیا پتا ماں۔ جو دو جہاناں بنیا دوت، شبد سندیس سُنائے ناں۔ وسنہارا چارے کوٹ، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے ہر گراں۔ کھوجنہارا کایا ماٹی پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ویکھ وکھا۔ سہاونہارا ساچی روت، رُتری اپنے نام نال مہکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہو۔ سَتگر ساچا صاحب سلطان، ہر کرتا دھردرگاپیا۔ جس دا آد جگادی دھرم نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جو سَتجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا دان، وست امل اٹل ورتایا۔ جو اوتار پیغمبران گرواں بینتیاں کرے پروان، پروانگی سَتگر شبد ہتھ پھڑایا۔ جو آد جگادی برہم برہادی دو جہاناں بدل دیوے ودھان، ریتی نیتی دین دنی بدلائی۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت ہو پردھان، حکم سَتگر شبد ورتایا۔ لکھ چوراسی کرنا پئے پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئے حیران، حیرت وچ ہوئے خلق خدایا۔ کی لیکھا لہنا دینا کلجگ کوڑ شیطان، کی شرع کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکو حکمران، حکم دھر دا اک سُنایا۔ سَتگر شبد سہج سُکھدائی، داتا دانی اک اکھوایا۔ جو آد جگادی بن دا راہی، رہبر ہو کے ویکھ وکھایا۔ نام ندھانا جگت جہان لیاوے چائیں چائیں، وست امولک اک ورتایا۔ جس دیناں مذہباں کھیل کھلای، خالق خلق ونڈ ونڈایا۔ اوہ اتم لہنا دینا پورا کرے تھاون تھائیں، تھان تھنتر ویکھ وکھایا۔ کلجگ کوڑ گزیار میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سُنایا۔ جھگڑا مکے تھل اسگاہی، جل تھل مہیئل ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آد جگادی بے پرواہی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہایا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ڈانگو ضلع لدھیانہ ناہر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دی لاگو سرن، اوٹ اک تکائیا۔ جو آد جگادی سب کچھ ہار کرن، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو کھولنہارا
 نیر ہرن پھرن، نیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جو جھگڑا میٹے ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اکو نام ندھانا پھڑائے لڑن، پلُو اپنی
 گنڈھ بندھائیا۔ جس دا ڈھولا نام سارے پڑھن، کلمہ کائنات درڑائیا۔ اُس دی منزل جگ جگ بھگت سہیلے چڑھن، بن بھگتاں منزل پار
 نہ کھئے کرائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا توڑنہار ہنکار گڑھن، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن اپنا بیہو چُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ بن اور نہ کھئے، دوسر نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جو آد جگادی ہوئے، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں اندروں دُرمت میل دھوئے، پتت پُنت بنائیا۔ ساچے نام دے دئے
 ڈھوئے، وست امول اٹل ورتائیا۔ ہرجن کرے نویں نروئے، آتم دھار بل پرگنائیا۔ اتر آتم رس چوئے، ساتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ بن اور نہ کوئی سہائی، سخا سہیلا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ میری کوک کوک دُہائی، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑ دی ویکھو شاہی، کی شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ سارے بھلائے
 پاندھی راہی، مارگ پندھ چلن کھئے نہ پائیا۔ پھری دروہی تھل اسگاہی، ٹلے پربت رہے کُراٹیا۔ ساچا ملے نہ کھئے نیاتھی، عدل انصاف نہ
 کھئے کماٹیا۔ سر دئے نہ کوئی ٹھنڈیاں چھائیں، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ بن پرہ کِریا میل ملے نہ کیسے دھر دے ماہی، محبوب ملن کھئے نہ پائیا۔
 میں سچ سندیسہ ست ست رہی سنائی، انشنت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ گہر گمبھیر اگما ساگر، اتھار روپ درسائیا۔ جو بھاگ لگائے تہاڈی کایا ماٹی گاگر،
 ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگائیا۔ تسیں اُس دے در دے بنو سوڈاگر، ونج نام کرنا چائیں چائیا۔ تہاڈا نرم کرم ہووے اُجاگر، دُرمت میل
 رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ اوہ کرتا کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الاہیا۔ جو آد جگاد جگ

چوکڑی کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دا کرے تبادل، تبدیلی وچ دے خلق خدائیا۔

* ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ خوشیا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈانگو ضلع لدھیانہ *

جن بھگت کہن دھرنیئے اسیں پرہ دی رکھیئے اوٹ، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جو ساڈے اندروں کڈھ کھوٹ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ نام ندھان دی لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ پرکاش کرے اپنی نرمل جوت، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ دیوے وڈیائی اُتے دھرنیئے تیرے مات لوک، ماتر بھومیئے تینوں دیئے سُنائیا۔ جس دا اکو کلمہ اکو نام ہووے سلوک، سوہلا ڈھولا گائیے چائیں چائیا۔ جس دے مارگ اُتوں سکے کوئی نہ روک، زکاوٹ ربن کھئے نہ پائیا۔ جس پرہو نون کھوجدے کوئی کوٹ، اینگت دھیان لگائیا۔ اوہ بھگت سہیلے تیرے اُتوں آلیوں ڈگے اُٹھائے بوٹ، پھڑ باہوں گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن دھرنیئے سانوں پرہو دا اک سہارا، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جو آد جگادی میت مُرارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جو دیونہارا نام ادھارا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس دا چرن کول دے سچ دوارا، جگت دواریاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو ساجن میت ہمارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے چرن کول کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت کر کے سیس جھکائیا۔ دھوڑی لائیے مستک چھارا، ٹکے خاک رمائیا۔ اوہ دُھر دا پروردگارا، جلوہ گر نور الہیا۔ جس دا آتم پر ماتم سچ جیکارا، جگ جگ دئے درڑائیا۔ کلجگ اتم لئے اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچ سکدارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ڈانگو لدھیانہ ہرچرن سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے مینوں راتی سُنّیاں آیا خواب، جس تُوں دو جہان سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ مینوں نرگن دھار ستگر نانک سُنائی رباب،
 ربی اُل کہہ کے دتا جنائیا۔ محمد اشارہ دتا اپنے حق احباب، محبوب دتا درڑائیا۔ اوتاراں کیتا اہلاد، اکو راگ سُنائیا۔ گروآں ماری آواز،
 بھیو ابھید کھلایا۔ گن گندھرباں وجائے ساز، کنز یسپ ناچ نچایا۔ وشن برہما شو رہے ارادہ، کوک کوک سُنائیا۔ دھرنی تیرے اُتے
 پُرکھ اکالا دین دیا آوے اوتار پیغمبراں گروآں بعد، نور نورانہ شاہ سلطانا اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں مئی خاک بن پردیوں رکھنا یاد، بن سرتی
 سرت لگائیا۔ جو تینوں دیوے اگمڑی داد، وست امولک اک ورتائیا۔ اوہ ویکھنہارا برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دا لہنا دینا
 آد جگاد، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ شبدا اگم تیرے اُتے وجائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس تُوں پرہ دی کرپا بن کوئی
 سُن سکے نہ جگیا سُو سادہ، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُس وچ سندیسہ ہونا بودھ آگادہ، بڈھی توں پرے کرے
 پڑھائیا۔ اوہ مالک خالق موہن مادھو مادھ، مدھر دھن دے سُنائیا۔ جس تُوں اکھراں وچ سارے رہے ارادہ، نراکھ دھار ویکھن کھے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دا حکم اک ورتاویگا۔ دین دیاں دیا
 کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پانویگا۔ ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاویگا۔ ابناشی کرتا سوہا پانویگا۔
 سری بھگوان ڈنک وجاویگا۔ پاربرہم بھیو کھلاویگا۔ ستگر شبدا اک پرگٹاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گرو کھیل
 کھلاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ دو جہاناں پردہ اوبلا آپ اٹھاویگا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پھول پھلاویگا۔ لہنا دینا تے
 سوریہ چندا، چند ستار انتر اپنا بھیو چکاویگا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مندا، سر تیرے ہتھ ٹکاویگا۔ جس دی دھار گوبند شبدا اگم
 کھنڈا، جگت کھنڈا ناس کراویگا۔ جس آد جگاد ستجگ تریتا دواپرکجگ پائیاں ونڈاں، ونڈنہارا ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ جو میٹنہارا بھیکھ
 پکھنڈا، کوڑی کرپا دُور کراویگا۔ تیرا سینہ کرے ٹھنڈا، امرت میگھ اک برسواویگا۔ نہ کوئی پوجے کریر جنڈا، اکو پُرکھ اکال اشٹ
 سمجھاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہونا چھندا، ساچی سیکھیا اک پرگٹاویگا۔ دویتی وچ رہن دیوے کوئی نہ بندہ، بندگی اپنی وچ

جناویگا۔ سب دا بہار اُٹھائے اپنے کندھا، بلدھاری اپنا بل پرگٹاویگا۔ پردے اندروں مانو رہن دیوے کوئی نہ گندہ، کلجگ کوڑی دُرمت میل
 دُھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتاویگا۔ سچ حُکم اک ورتائیگا۔ دین دِیال دِیا
 کمائیگا۔ جوتی جاتا وِس وٹائیگا۔ پُرکھ بدھاتا اِکو آئیگا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھائیگا۔ ستان دِیاں پردہ لابیگا۔ مانو ذاتی بھیو چُکائیگا۔
 کھتری براہمن شوڈر وِش لیکھا جانے کھلاپاتی، پت پرمیشور اپنا کھیل کھلائیگا۔ تیرے اُتے تے کلجگ اندھیری راتی، چارے کُنٹ
 دھیان لگائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیگا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال کِرپا کرنی
 آپ، آپ اپنی دِیا کمائیگا۔ میرا ترے گن مٹے تاپ، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ تُوں آد جُگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیگا۔
 نگاہ مارنی لوک مات، ماتر بھومی ہو کے دیاں دُہائیگا۔ تیری سرِشٹی درِشٹی اندروں ہو گئی نار کم ذات، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیگا۔
 مہربانا سری بھگوانا آ کے پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیگا۔ آتم پر ماتم سب دا تُلّیا نات، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیگا۔ ایش جیو
 کرے کوئی نہ بات، باطن پردہ نہ کھئے کھلائیگا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گاؤندے گاتھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیگا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ،
 تیرے ہتھ وڈیائیگا۔ میں زانی اناتھاں اناتھ، دین ہو کے منگ منگائیگا۔ میرے پُرکھ اکالے میرا دینا ساتھ، سگلے سنگی تیری اوٹ تکائیگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آشا تیرے چرن کول، کول
 نین دیاں درڑائیگا۔ تُوں مالک خالق بن کے آ جا اُتے دھول، دھول دا ہولا بہار دے کرائیا۔ تُوں نور الابی اول، یامین تیری سرنائیا۔ ہر
 پردے اندر جا مول، مؤلا روپ اِکو بن خلق خُدائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ
 منگائیگا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں بخش دے اِکو نام دی پنگتی، پاربرہم برہم اپنے
 رنگ رنگائیگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ورن برن دین مذہب اپنی بنا لے سنگتی، ساچا سنگ آپ رکھائیگا۔ گڑھ توڑ دے ہوے ہنگتی،
 ہنگ برہم دے درڑائیگا۔ لڑائی رہے نہ کایا تت پنج دی، پنچم میتے ہونا آپ سہائیگا۔ میرے اُتے کلجگ نے گھڑی کیتی بڑی رنج دی،
 دُکھی ہو کے رہی کُرائیا۔ کوڑ کُریارے ہاتھ نہ آوے مہانے ونجھ دی، دُونگھے ساگر رسیا رُڑھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے آجا پُرکھ سوامیا، قُدرت دے قادر نُوڑ اِلاہ۔ آد جُگادی انترجامیاں، دو جہاناں بے پرواہ۔ اپنے نام کلمے شبد ویکھ لے بانیاں، گرتھ شاستر پھول پُھلا۔ جھگڑا تک لے جگت دیاں کہانیاں، انڈج جیرج اُتہج سیبج رہی گُڑلا۔ آتم پر ماتم ہان ملے کیسے نہ ہانیاں، ساچی نار ساچا کنت کوئی نہ رہی ہنڈھا۔ لیکھے لگے نہ کیسے سواس پرانیاں، پر پُرکھ تیرا میلا ملے کیسے نہ۔ میں چار جُگ دیاں سُن دی رہی تیریاں کہانیاں، جو اوتار پیغمبر گُرو گئے درڑا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیریاں دسدے گئے نشانیاں، نہکلنکی کل کلکی امام اماما آئے رُوپ وٹا۔ ہُن میرے اُتے کر دے مہربانیاں، میرے پروردگار نُوڑی خُدا۔ میں تیرے اُتوں اپنا آپ کراں قُربانیاں، بن تن سریر ہوواں فدا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانیاں، کیوں نرگن دھار ہوئیوں جُدا۔ مہربانا تیریاں سدا منزلاں اگم رُوحنیاں، میرا بن جا دلربا۔ کیوں کلجگ کوڑ کُڑیارا مینوں مارے کانیاں، انیا لے تیر چلا۔ کیوں شرع کرے شیطانیاں، چُھریاں کلجگ ہتھ اُٹھا۔ میں تیرا تکان اکو چرن دھیانیا، اکو ایشٹ لواں منا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری نرگن نرگن تیرے اگے اک دُعا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ پُر ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے برہمیا ویکھ لے اپنا برہم، پاربرہم ملن کھئے نہ پائیا۔ تن وجوڈاں اندر رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی درشٹی ہو گئی کوڑ کُڑیاری چرم، چم درشٹی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ہر پردے اندر وسیا بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ حق دا کرے کوئی نہ کرم، کرم کانڈ دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نگاہ مار لے ورن برن، ذاتی پاتی کھوج کھوجائیا۔ مانس مانواں نال لڑن، جھگڑا کرے خلق خُدائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا مُول نہ پڑھن، پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے سمائیا۔ ترے گُن مایا دے وچ سڑن، پنج تت ہویا ہلکائیا۔ نو کھنڈ بنیا ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں نرگن دھار کِس دا پھڑیا لڑن، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے وشنوں وِشو دی تک لے دھار، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ دھرم دا رہیا

نہ تیرا بھنڈار، کیوں بھنڈاری بیٹھا مکھ بھوئیا۔ میرے اُتے رووے سارا سنسار، سنکٹ وچ دے دُہائیا۔ بھکھیاں بھکھ سکے نہ کھئے نوار،
 ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ نگاہ مار لے جیرج کھانی ہوئی خوار، مانو ذاتی رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی سچ حُکم ورتائیا۔ دھرنی کہے شنکرا میرے اُتے مار لے جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ تک
 اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کسے تن وجود جگے نہ دیا باقی، کملاپاتی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی پیوے امرت رس بوند
 سواتی، نجھر جھرنا سکے نہ کھئے جھرائیا۔ ہر پردے اندر منو آکرے بدمعاشی، بدی دا لیکھا دتا مکائیا۔ جے تُوں شنبھو وسن والا اُتے
 گیلاشی، کلادھاری اک اکھوئیا۔ میں چاہندی کوڑ کڑیاں دا لیکھا میرے اُتے رہے نہ لاشی، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ مڑھیاں گوراں اندر
 کر واسی، واسطہ دین دُنی نالوں ٹڑائیا۔ جنہاں دے اندر بھل گیا پُرکھ ابناشی، تن وجود خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے وشن برہما شو تے مارو دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کس بدھ کوڑی
 کیرپا ہوئی پردھان، نو ست بھجے واہو داہیا۔ تسیں سنساری بھنڈاری سنگھاری تے نوجوان، بلدھاری اک اکھوئیا۔ پرہہ دا حُکم کرو
 پروان، پروانگی پرہہ دیوے چائیں چائیا۔ لیکھا تکو زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ تسیں پُریاں وچ بیٹھے کیوں
 حیران، حیرانی تہاڈے اندر آئیا۔ مینوں ایوں جاپدا کلجگ وقت پہنچیا آن، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ جس دا صدی چوڈھویں بسویں
 پُرکھ اکال بھگتاؤنا بھگتان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا
 دھردرگاہیا۔ دھرنی کہے وشن برہما شو تسیں تکو میری لاچاری، لاچار ہو کے دیاں جنائیا۔ جے تُوں شنکرا بنیوں سنگھاری، سرشٹ
 سنگھار کے دے وکھائیا۔ لہاج کریں نہ کسے پُرکھ ناری، جو پرہہ نوں گئے بھلائییا۔ شنکرا تیری کلجگ اتم آئے واری، وارث ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے وشنو وشنو دی دھار لے
 تک، وشیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ کسے دا ملے نہ پورا حق، حقیقت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھنڈاریا تیرے اُتے پے گیا شک، شکوہ سکے
 نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں کیوں اپنا خالی وکھاویں ہتھ، ہتھیلیاں مینوں رہیا جنائیا۔ میں پُرکھ اکال دے آگے ستھر رہی گھت، یارڑا گوبند نال

مِلائیآ۔ جیہڑا سب دی رکھے پت، پت پرمیشور ڈھردرگاہیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے آئے وت، بے وطنان دا مالک دیا کھائیآ۔ تے اپنا راہ ویکھے ڈُونگھا خط، ختے ختے بھول پُھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پردہ آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے شنکرا میری بینتی کر قبُول، سہج نال درڑائیآ۔ کیوں وقت رہیا بھُول، اہل رہیا سُنائیآ۔ کِدھر گئی تیری ترسُول، تریلوکی ویکھ وکھائیآ۔ میرا لہنا دینا اصل نال چُکا دے مُول، دوسر منگ نہ کھئے منگائیآ۔ تُوں کِس کارن تن وجود بھوئی لائی دھُول، دھوڑی خاک رمائیآ۔ اپنا وعدہ یاد کر لے جو کیتا نال کنت کنتوبل، قُدرت دے قادر نال رکھائیآ۔ جس دے عوض وچ صدی چوڈھویں ویہویں لہنا دینا سب توں کرنا وصول، چچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ دُھر دا حُکم مَنّا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا آد جُگادی ست اصول، اصل دا اصل اِکو اک سمجھائیآ۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سِنگھ دے گرہ پنڈ لتالا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے پرہو سَتجگ میرے اُتے کر پرگٹ، پرگٹ سَتگر شبد نال وڈیائیآ۔ جو پوتر کرے تن وجود سریر ہر گھٹ، ماٹی خاک کرے صفائیآ۔ اِکو سر سروور درسائے تیرتھ تٹ، اِکو کنارہ ایکنکارا دئے سمجھائیآ۔ اِکو نام دا کھولے ہٹ، دُوجا گرہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ اِکو دھار پیار نال کلجگ کوڑی کِریا دیوے کٹ، کٹاکش اِکو نام لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے پرہو سَتجگ میرے اُتے لا، نو ست دے وڈیائیآ۔ سَتگر شبد بنا ملاح، کھیوٹ کھیٹا اِک اکھوائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر بدل دے راہ، رہبر بن نور خدائیآ۔ آتم پر ماتم بیو کھلا، پاربرہم برہم پردہ دے اُٹھائیآ۔ سرتی شبد شبد ملا، میلا میل سہج سُبھائیآ۔ جگت واسنا دُور کرا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد انادی دُهن سُنّا، آتمک راگ درڑائیآ۔ نجھر جھرنا بوند سوانتی آتم جام پیا، ناہی کول کول اُٹائیآ۔ میرا مالک خالق تُوں اِکو اِک خُدا، نور نورانہ نور الہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ویکھ وکھا، وعدہ

پچھلا سنگ رلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے پرہو سَتجگ
 میرے اُتے سَت بخش دے دھرم، ادھرم دا لیکھا دے مُکائیآ۔ نہکرمی میرے اُتے کر اپنا کرم، کلجگ کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرِشٹی
 دِرشٹی اندر پیار بخش دے اپنا چرن، چرنودک اِکو جام پئیآ۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیآ۔ آتم
 پرماٹم تیرا ڈھولا گیت سارے پڑھن، اِکو سیکھیا دینی سمجھائیآ۔ اِکو مارگ تیری منزل چڑھن، دوسر وند نہ کھئے ونڈائیآ۔ در دوارے تیرے
 اگے کھڑن، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی
 کہے پرہو سَتجگ میرا بنا دے میت، مِت پیارا اِک اکھوائیا۔ آتم پرماٹم سب دا کر دے گیت، گیت گوہند ڈھولا اِکو گائیآ۔ دین دُنی دی
 اندروں بدل دے نیت، نیتوان تیرے ہتھ وڈیآ۔ ہر پردے وس جا چیت، چت وت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ سَتگر شبد دس پریت،
 پریت ہو کے میل ملائیآ۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اِک سمجھائیآ۔ تُوں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تُوں
 الاہیا۔ تیرے حُکم وچ سَتجگ تیرتا دواپر کلجگ گئے پیت، انت ہونا آپ سہائیآ۔ کروٹ بدل لے اپنی پیٹھ، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیآ۔
 میرے اُتوں کوڑی کِریا کلجگ بہن دے ریٹھ، امرت رس اپنا نام چکھائیآ۔ تُوں موہن مادھو بیٹھلو بیٹھ، پرم پُرکھ پُرکھوتم تیری اِک سرنائیا۔
 تیرا لیکھا لہنا دینا آد جگاد سدا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پرہو سَتگرُو سَتجگ دوباں دا دے دے سنگ، شبدي دھار دھار وڈیآ۔ میرے اُتے سچ پریم دا
 چاڑھ دے رنگ، کسنبڑا روپ رہن کھئے نہ پائیآ۔ میں نیانی ہو کے رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ،
 ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ تیرے حُکم وچ جگ چوکڑیاں میرے اُتے کیتے گئے لنگھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ انت کنت بھگونت میری درد
 ونڈ، دکھی ہو کے واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو
 سَتجگ ساچا اپنا بھیج دے پچھ، پچپن میرے نال ملائیآ۔ جس دے اندر تیرا پیار ہووے سچا، سچ سچ وچ سہائیآ۔ بھاگ لگا دے کایا
 ماٹی پنج ت کچا، کنچن گڑھ دے بنائیآ۔ لوں لوں اندر ہووے رچا، رچنا تیری دئے سمجھائیآ۔ سچے سَتگر اِکو تیری ہووے متا، من مت

دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا میٹے تتا، تتو ت دئے بدلائیا۔ ست سچ دی پرگٹاوی ستا، ست ستوادی تیرے رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے تتا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بیج بیجے کایا ماٹی ساچے وتا، نام یدھانا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی آد جگاد جگ چوکرئی ہووے فتحا، فاتحہ ہووے کلجگ کوڑ لوکائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بہان سنگھ دے گرہ پنڈ لتلا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ میرے سچ دوارے پا دے اپنی راسا، نرگن دھار اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کر وناسا، نو ست رہن کھئے نہ پائیا۔ میری تیرے چرن کول اکو اگئی آسا، آشاوند ہو کے دیاں جنائیا۔ ست دھرم گھر گھر اندر ہووے پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان سوامی کنت، کنتوبل تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے وچ جیو جنت، لوک مات دھیان لگائیا۔ بڈھی توں پرے دے کوئی نہ پنڈت، جگت ودیا سارے ہوئی ہلکائیا۔ اُبھو درِشٹی کھولے کوئی نہ سنت، ستگر شبد رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ کوڑی مایا پائی بے انت، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ درِشٹی اندر سب دے بنیا گڑھ ہنکت، ہووے سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ آد نرنجن، آد انادی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی درد دکھ بھے بہنجن، کلجگ ساگر بیڑا پار دینا کرائیا۔ دین دُنی دے اندر نام گیان پا دے انجن، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ساچی دھوڑ کرا دے مجن، دُرمت میل دھوئیا۔ آتم پر ماتم بن سجن، سکلا سنگ رکھائیا۔ نام یدھانا سُنا دے ندن، انحد نادی ناد وجائیا۔ اکو تیرے پیار دی ہر پردے ہووے لکن، لگ ماتر کوڑی دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے پرم پُرکھ سُلطانا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔

میرے آد جُگادی کاہنا، رام راما نورِ الہیہا۔ کلجُگ اتم مار دھیانا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ ست سچ دا تیرا دے نہ کھئے
 نشانہ، کلجُگ کیریا کوڑ ہلکائیا۔ پیچ وکار ہویا بلوانا، نام کلمے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہویئے ویرانہ، ست وست
 وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا نورِ نظر نہ آئے نورِ نورانہ، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ٹوں مالک خالق آد جُگاد والی دو جہانا، نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کھلائییا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ جہان پُر ضلع لدھیانہ *
 ۱۱۱۳

اوتار پیغمبر گر کہن ہویئے سرب تیار، سچکھنڈ دوار لئیے انگرائیا۔ پرم پُرکھ ٹوں کر نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس نوئییا۔
 ستگر شبد دا لئیے پیار، جو سر سر ہتھ ٹکائیا۔ نرگن ہو جائیے وچ سنسار، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ دھرنی دی سنیئے کوک پکار، جو
 دیوے دروہی نال دُبائییا۔ دینا مذہباں ویکھئیے کی کرم کیتا من مت دی دھار، گرمت گئے بھلائییا۔ کس بدھ ودھیا وبھچار، کوڑ ککرم کی
 کھیل کھلائییا۔ کس بدھ کلجُگ رہیا للکار، بل اپنا آپ پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، کی ساچا
 حُکم ورتائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ کولوں لئیے منظوری، منسا آگے اپنی اک جنائیا۔ بینتی کریئے سچکھنڈ حضوری، درگاہ ساچی سیس
 نوئییا۔ اسیں دین دُنی دی ویکھن چلے مجبوری، دھرنی دھرت دھول دھول پھیرا پائییا۔ نالے آشا ویکھنی جو مؤسیٰ رکھی اُتے کوہ طوری،
 عیسیٰ اپنا حال جنائیا۔ محمد کہے میرا لہنا دینا صدی چوڈھویں اُمت والی مزدوری، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اوتار کہن اپنی دھرم دی دھار
 ویکھنی کوڑی، کی ککرم کرے لوکائییا۔ گرو گُردیو کہن اسیں تکنا کس بدھ رنگ چڑھیا گوڑھی، تن وجوداں وچے ودھائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد دے صلاح، مشورہ ساڈے
 نال پکائییا۔ اسیں لوک مات تکیئے راہ، بھجیئے واہو داہیا۔ پنڈھ مکائیے دو جہاں، پُریاں لوآن قدماں ہیٹھ دبائییا۔ جا کے ویکھئیے دھرنی

دھرت دھول دا تھان، نو ست پھیرا پائیا۔ کیوں سرِشٹی درِشٹی اندر رہی کُولا، کوک کوک دئے دُہائیا۔ کیوں مائس بُدھی ہوئی ہنس روپ
 کان، کاگ وانگ کُولاٹیا۔ کیوں مائس کھاندے سُر گان، جھگڑیاں وچ پئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبرو میرے ول کرو دھیان، بن نینان نین اٹھائیا۔ پہلوں اپنا دیو بیان، بن حرف
 حرُف دیو لکھائیا۔ تہاڈا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، نہ کوئی ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سارے ایکا نور جوت مہان، تن وجود سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ تسیں نو کھنڈ پرتھی پھرنا بن کے نوجوان، بھجنا واہو داہیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھنی شیطان، کی اپنا کھیل کھلاٹیا۔ کیوں دیناں
 مذہباں اندر آیا ابھان، ہنگتا کوڑ وچ لوکائیا۔ کیوں سب نوں بھلیا کلمہ نام، نام ندھان نظر کیسے نہ آئیا۔ کیوں وچھڑیا سب توں سری
 بھگوان، بھگون میل نہ کھئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر
 شبد کہے تئی اوتار پیغمبر گر صاحبانو آسو دا مہینہ ویکھو آخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ تہاڈے کول شرع دا نہیں کوئی زنجیر، حصہ ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ تہاڈا تن وجود نہیں کوئی سریر، جوتی جاتا اکو نور کرے رُشناٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھا یار سب دا شہنشاہ اکھا
 پیر، پاربرہم پت پریشور اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی گہر گمبیر، اگم اتھان نور الاہیا۔ جس دی نظر آوے نہ کیسے تصویر، تصور کر نہ
 کھئے درڑائیا۔ جو سب دی بدلنہار ضمیر، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دا نام کھنڈا اگمی شمشیر، شرع دے لیکھے دئے مکائیا۔ جس
 کلجگ اندر ستجگ کرنا تعمیر، ست دھرم دا مارگ دئے لگائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم بخشے اپنا سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو صاحبانو جے جانا لوک مات وچ جگ،
 ستگر شبد رہیا جنائیا۔ ٹساں بن قدمان جانا بھج، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ مانو ذاتی کھیل تکنا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں پنڈھ مکائیا۔
 تن وجوداں اندر تکنی اگ، کون اگنی تت تپائیا۔ کی کرے کھیل سورا سرگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ دیناں مذہباں چھڈنی حد، حدوڈ اکو
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر
 جاؤ لوک مات، جوتی جاتے ہو کے روپ بدلاٹیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا تکو دین

مذہب ذات پات، کی دین دُنی کرے لڑائیا۔ اپنے نام کلمیاں دا ویکھو ڈُونگھا کھات، جو سیکھاں مُریداں ہتھ آئے پھڑائیا۔ اپنے گرتھ شاستراں
 دا حصہ تھو جو لکھے نال قلم شاہی دوات، دُھر فرمانا آئے درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دے تھو حالات، حالت ویکھو تھاوں تھائیا۔
 رُوح بُت تن وجود ماٹی خاک پنج ت رسیا کوئی نہ پاک، پت پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد تھو بننا ساچا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرا لہنا دینا ساڈے
 ہووے مستک ماتھی، پُورب اپنا رنگ رنگائیا۔ تھو نرگن دھار سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکھ اکھوائیا۔ جس نے جگ جگ چلایا
 راتھی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی تکی انا تھ انا تھی، غریب زانیاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائی۔ ستگر شبد کہے گر اوتار پیغمبرو سارے ہووے اکھئے، اکو جوت دھار سہائیا۔
 قدم چکنا مٹھے مٹھے، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ نال اپنے آد جگاد دے لے کے پٹے، جو پُرکھ اکال دتے لکھائیا۔ جس دے حُکم وچ تھادے
 جگ چوکری پٹے، کلجگ اتم گیا آئیا۔ تھیں بھوکھتاں والے نال لے کے پتے، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں کرنی اکئی آسُو دی زین تیاری، ترے گن اتیتے سیس نوائیا۔
 رُپ دھرنا آگم اپاری، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ساڈا سب دا اکو ہووے جیکاری، گیت اکو گائیا۔ اکو در ہووے دواری، گرہ مندر
 اک سہائیا۔ اکو کریتے ست سنگاری، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھیو آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات جاواں گے۔ نرگن نور جوت جوت رُشناواں گے۔ ورن گوت سمجھ کسے نہ آواں گے۔ جیو
 جنت تکیئے کوئی کوٹ، کوٹن کوٹاں پھول پھلاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکو اک
 مناواں گے۔ ساچا مالک اک متاواں گے۔ پُرکھ اکالے سیس نواواں گے۔ سو پُرکھ زرنجن ایشٹ بناواں گے۔ ہر پُرکھ زرنجن سرشٹ سبائی اکو
 اک درڑاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک سمجھاواں گے۔ ستگر شبد کہے گر
 اوتار پیغمبرو ویکھو وقت سہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جو مالک خالق آد جگاد زرنجنا، نرگن نور نوراہیا۔ لوک مات سدا ہووے

درد دُکھ بھہ بہنجننا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اُس دے بنا چرناں توں دھوڑی لاؤ مجنا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا اکو ڈنکا دھرنی اُتے
 وجنا، نو ست کرے شنوائیا۔ اکو دپیک جوتی جگنا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ کنگال ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی بدنا، تن وجوداں لیکھا دئے چُکائیا۔ جس شرع دی میٹنی حدنا، حدود اپنی اک وکھائیا۔ اوہ نور الاهی ربنا،
 نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر
 گر جے دھرنی اُتے جانا، بن قدماں قدم اُٹھائیا۔ سب نے اکو ڈھولا گاؤنا، اکو نام صفت صلاحیا۔ اکو بنک دوار سہاؤنا، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ اکو رنگ سرب رنگاؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سب نے متنا بھانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اکو بن نیتر کرنا دھیانا، بن
 نیناں نین تکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تکنا جہانا، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد اسیں تیرا روپ اگم، اکمڑے دینی مان وڈیائیا۔ تیری دھاروں لوک
 مات جائے جم، جمن والی دے اور کھئے نہ مائیا۔ تون مالک ساڈا آد جگادی پر، پر پُرکھ تیرے رنگ رنگائیا۔ تیرے حکم دا ساڈا اکو ہویا
 دھرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو ڈھولا گیت کلمہ نام سارے پڑھن، تون میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ اکو در دوار سارے وڑن،
 جتھے ملے سمبل دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے
 میرا دھر دا حکم نام، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دا اشارہ دے کے آیا رمیا راما، سٹیا ہو کے آپ جنائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا گھنٹیا
 شاما، شبے روز کرے شنوائیا۔ جس دا سندیس فرمان دتا پیغام، پیغمبران کیتی شنوائیا۔ جس دا گرو گریو منتر دسیا ستناما، نام نام
 جس دی وجدی رہی ودھائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا نور ظہور پردھانا،
 جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ اکو شبد بھوئے ترانہ، اکو راگ دئے سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ اکو بھوئے پردھانا، دھر دا حکم اک درڑائیا۔
 اکو دھرم جھلائے نشانہ، ست رنگ رنگ رنگائیا۔ اکو روپ بھوئے گوپی کاہنا، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ ایکا شاہو بھوپ بھوئے سلطانا،
 شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار

پیغمبر جے دین دُنی دے وچ جانا، لوک مات دھیان لگائیا۔ کھیل تکنا سِری بھگوانا، کی بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ جو آد جُگادی سُو رِی
 بلی بلوانا، بلدھاری تُوڑ الاہیا۔ جس دا تن وجود نہیں کوئی جسم جِسمانا، ضمیر جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ سچے مکانا،
 درگاہ ساچی مقامے حق سوہیا پائیا۔ جو جلوہ گر تُوڑ تُوڑانہ، نُوڑو تُوڑ کرے رُشنائیا۔ جو لیکھا جانے زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر اپنا
 اپنا ویکھنا مذہب، اکھئے ہو کے دھیان لگائیا۔ کیوں کلجگ اندر ہویا غضب، حیرانی وچ خلق خُدائیا۔ دھرنی ہو رہی تُعجب، دھیرج
 دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ تہاڈا رہیا لوک مات نہیں کوئی ادب، آداب وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ تہاڈی سیکھیا اُتے چلے کوئی نہ قدم، قدیم دا مالک
 کی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے لوک مات
 ویکھنی دھرنی دھرت، دھول دھیان لگائیا۔ نال اپنی اپنی تکنی شرط، شرع دا لیکھا جوڑ جڑائیا۔ جس کارن نرگن دھار پت پریشور آؤنا
 پرت، پاربرہم پرہ اپنا پھیرا پائیا۔ اپنا وعدہ قول اقرار تکنی شرط، شرطیہ اپنا لیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد ساڈا اکو اک وچار، بنا وچریاں دئیے جنائیا۔ ساڈے آگے
 دھرنی کرے پکار، کوک کوک سُنائیا۔ آکے ویکھو اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال لیاؤنا چائیں چائیا۔ اپنے مندر مسجد
 شودوالے مٹھ ویکھو گردوار، چرچاں پھول پھلائی۔ وید پُران انجیل قرآن گرتھ شاستراں پاؤ سار، اکھراں دھیان لگائیا۔ اپنے اپنے
 مُریدان سیکھاں دے انتشکرن کرو وچار، من مت بُدھی کھوجو تھائیں تھائیا۔ کیوں تہاڈے ہُنڈیاں دھرتی اُتے ودھیا وبھچار، کلجگ کِریا کوڑ
 بلکائیا۔ کیوں من کلپنا آئی وچ ہنکار، ہوئے ہنگتا گرہ بنی لوکائیا۔ کیوں تو ست ہویا اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دیا باقی
 کملاپاتی نظر نہ آئے وچ سنسار، جوتی جاتا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر جس ویلے دھرنی اُتے پُجنا، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ تہاڈا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اکو دوارا
 سُجھنا، شرع حدوڈاں ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُساں پھرنا آتھن اُگنا، بھجنا واہو داہیا۔ بن میرے حُکم توں کیسے نہیں رُکنا، نہ کوئی روکے روک

رُکائیا۔ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ اندر نہیں لُکنا، بھجنا واپو داہیا۔ کلجگ کوڑ کِریا دی ویکھنی رُتنا، رُتڑی مایا ممتا موہ نال مہکائیا۔
 نگاہ مارنی پنج تت وجود بُتنا، بُتخائیاں پھول پُھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حُکم آد جُگاد برہم برہماد دو جہان کدے نہ مُکنا، دیونہار ایکنکار پروردگار سانجھا یار اک
 اکھوائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کالسا ضلع اُدھیانہ * ❁

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دیا کماویں، مہربان محبوب تیری اک سرنائیا۔ ست دھرم دا مارگ سچ لگاویں، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔
 میرا بنک دوار سہاویں، محل اٹل اک وڈیائیا۔ سمبل نگر اک سہاویں، سوہاوت تیری سرنائیا۔ دیا باقی کلاپاتی اک جگاویں، دو جہاناں
 نظری آئیآ۔ شبد انادی دُھن و جاویں، زرگن سرگن کرنی آپ شنوائیا۔ امرت آتم جام پیاویں، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم
 مینوں کلجگ کیتا انت نتھاویں، گھرانہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرا ست دھرم مینوں پھیر جھولی پاویں، ستجگ ساچا نال ملائیآ۔ میں کوک پکاراں
 اُچی کڈھکے باہیں، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیآ۔ تُوں آد جُگادی میرا دُھر دا ماہی، محبوب اکو اک گوسائیا۔ میری تیرے چرن کول دُہائی، در
 ٹھانڈے واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیآ۔ دھرنی کہے پرہو مینوں بخش
 دے خوشیاں، خوشحالی کر خلق خُدائیآ۔ سب دیاں اندروں بدل دے رُچیاں، رچنا اپنی دے سمجھائیآ۔ تن وجوداں اندر رُوہاں کر دے
 سُچیاں، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُتیاں، بُتخائیاں کر صفائیآ۔ میرے اُتے رُوہاں رہن نہ سُنتیاں، سُنتیاں لے جگائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیآ۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے وست انمول،
 انلڑی آپ ورتائیآ۔ ست ستوادی سب کچھ تیرے کول، اتول اٹل دینا ورتائیآ۔ اپنے نام دا سچ و جا دے ڈھول، ڈھمکیاں لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ تیرا سُنناں اکھا اکو بول، نام کلمے تیرے چرن ٹُکائیآ۔ سچ دوار ایکنکار میرے اُتے کھول، نو ست دے سرنائیا۔ ہر گھٹ اندر جا

مؤل، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے پورب لہنے پورے کر دے قول، اقرار تیرے چرن ٹکائیا۔ میں کوچھی کملی نیانی دھول، دھرت
 دھول ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 میتوں بخش دے اپنے چرناں دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرے اُتے چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، مگدھ رہن کھئے نہ پائیا۔ مانو
 ذاتی انتر نرنتر رنگ چاڑھ دے گوڑھ، ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم دھار تیرا جھوٹن نام پنکھوڑ، سچ سکھ آسن دینا وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا کر دے پوری، پورن برہم
 دے درڑائیا۔ درشن دے دے اپنا نوری، نور نورانے کر رُشنائیا۔ کلجگ کریا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُٹب دے کھپائیا۔ جس کارن سولی
 چڑھ گیا منصوری، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ میری دے دے پورب پچھلی مزدوری، در ٹھاندے منگ منگائیا۔ میرے پرم پُرکھ پر ماتم
 میرے اُتے آئی مجبوری، مجبور ہو کے تینوں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 سُنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں اکو نام ندھانا منگدی، بہتی آس نہ کھئے رکھائیا۔ امرت دھار بخش دے اپنے گنگ دی، گنگا گوداوری جمنا
 سُرستی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ پریتی بخش دے آتم پر ماتم سنگ دی، سنگل شرع دے کٹائیا۔ میرے اُتے طاقت رہے نہ وکارے پنج دی، کام
 کرودھ لوہ موہ بنکار دینا گوائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے گھڑی آئی رنج دی، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ میں ویراگن
 پیاسن تیرے سچ اند دی، اند اند وچوں دینا وکھائیا۔ بھیو دس دے کس بدھ نشانی مٹنی تارے چند دی، چند چاندن کی تیری
 بے پرواہیا۔ کی کھیل ورتے سورے سربنگ دی، مرد مردانے دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتوں رین میٹ اندھیری اندھ دی، اندھ اگیان دے چُکائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نہال کور دے گرہ پنڈ کامل پُرا ضلع لدھیانہ * *

دھرنی کہے میں پرہ دے پاواں درس، بن اکھاں نین اٹھائیا۔ جس میرے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ میری انتر میٹی حرص، ہوس دتی گوائیا۔ امرت میگھ برس، اگنی تت گوائیا۔ وڈیائی دے کے اُتے فرش، فرشاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا تیوبار، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ میں ویکھ جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو بھگتاں کرے سچ پیار، پریم دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا اُتارے بہار، دُرمت میل دھوائیا۔ میں اُس نوں کرانِ نمسکار، جو آیا دُھر دا ماہیا۔ جس بھگتاں پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، مہربان مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی خوشحال، میرے انتر وجی ودھائیا۔ کریا کیتی دین دیاں، دیاں دُھردرگاہیا۔ میری دھرم بنائی سچی دھرمسال، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ پھل لگاوے میرے ڈال، چار کُنٹ کُنٹ مہکائیا۔ جو آکے ویکھے مُریداں حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ میری بینتی مئے سوال، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھگت اُدھارے کر نہال، نہچل اپنا دھام جنائیا۔

* پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جگراؤں ضلع لدھیانہ مہر دے گرہ * *

دھرنی کہے میں ساچا کرم کماواں گی۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے آگے جھولی ڈاہواں گی۔ غریب نہانی ہو کے منگ منگاواں گی۔ ستگر شبد سیس جھکاواں گی۔ اوتار پیغمبر گر نال ملاواں گی۔ وشن برہما شو سب اٹھاواں گی۔ بن رسنا جہوا کوک کوک درڑاواں گی۔ پرہو دروبی پھری میری چارے کوٹ، ہوکا حق حق سناواں گی۔ نو کھنڈ پرتھی ودھیا جوٹھ جھوٹھ، در ٹھانڈے الکھ جگاواں گی۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ پوت، پت پرمیشور آگے واسطہ پاواں گی۔ دروبی پھیری کلجگ اودھوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچی آس اک رکھاواں گی۔ دھرنی کہے میں رکھاں آس اکو، ایکنکار چرن ٹکائیا۔ اناشی کرتے میرے پتو، پت پریشور
دُھردرگاہیا۔ میرا کھیل تکن والے نت نوتو، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم کر پتو، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہویا بنا
دوس دہاری تھتوں، جگت پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑ۔ کیریا کڈھ دے دین دُنی دے چتوں، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔
میرے اُتے کلیش ودھ گیا میرے وتوں، وتکرے وچ خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا تیرے چرناں ہیٹھ، دھولی خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ دے ریٹھ، ستجگ اپنا
نام امرت رس بھرائیا۔ مایا ممتا مٹا دے سیٹھ، غریب نائیاں ہو سہائیا۔ میں تیرے چرن کولان رہی لیٹ، لٹاں کھول کے دیاں دُہائیا۔ مینوں
اکو تیرے اُتے ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے اُتے دین دُنی دی کر دے بُدھ بیک، پت پت کر صفائیا۔ سچ دھرم دی پھلواری
مؤلے چیت، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ غریب نائیاں نال کر ہیت، پتکاری ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں مالک سوامی نیتن نیت، نیج گھر بیٹھا
سوبھا پائیا۔ مینوں آد جگادی تیرا بھیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ صدی چودھویں میرا کھیڑا ہندا کھیت، دھیرج سکے نہ
کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں آد جگادی دُھر
دا لاڑا، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ میں جگ جگ تیرے آگے کڈھاں ہاڑا، کلجگ اتم نو نو لاگا پائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ رہن نہ
دے اکھاڑا، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ شرع چھری جگت دکھ دیوے کوئی نہ دھاڑا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے سیس نوائیا۔ مانو ذاتی
پرکاش بخش بہتر ناڑا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گاڑھا، اندر باہر اتر کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں
منگن آئی تیرے واڑا، عاجز ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ
ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں اج خوشیاں وچ تیری کیتی زیارت، بن سجدیاں سیس جھکائیا۔ مینوں پچھلی تیری اکھراں والی یاد اک
عبارت، الفیے رہی سمجھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں تیری کیتی سفارش، سہج سہج نال جنائیا۔ جس ویلے نام کلمے ساڈے روپ بن گئے
تجارت، دھرم ایمان رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھا یار آوے وچ بھارت، امام اماما نور الہیہ۔ مانو ذاتی سب دا بنے وارث،

وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کر سکے نہ کھئے سفارش، سب دا اکو ہووے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں خوشیاں دے دیدار، سانجھے یار نور الہیا۔ میں تیری خادم خدمتگار، جگ جگ سیو کھائیا۔ مینوں سندیسہ اوتار پیغمبران گرواں دتا وارو وار، بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آئے اوتار، امام اماما نور الہیا۔ میں پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کردی اج انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کیرپا ندھان ہو کے پھیرا میرے اُتے مار، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ تیری چرن دھوڑی لاون چہار، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ تُوں خوشیاں نال میرے محبوب درشن دینے بھگت دوار، ہر بھگتاں سنگ رلائییا۔ میں وی کوچھی کملی بن سیس کران نمسکار، بن ہتھان لاگان پائیا۔ تُوں میرا لہنا دینا پورب کرم لیتا وچار، کرم کانڈ تیرے چرن ٹکائیا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نور کرنا اجیار، نور نورانے شاہ سلطانے سری بھگوانے تیرا درشن پائیا۔

۱۱۲۲

۱۱۲۲

* پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

کارتک کہے دھرنیے میری تینوں ودھائی، خوشحالے خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرے اُتے نور نورانہ آیا دُھر دا ماہی، محبوب اکم اتھاپیا۔ جس دا نور ظہور کرے رُشنائی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گر بن کے آگے پاندھی راہی، اپنا پندھ مُکائیا۔ اکتھے ہوئے ایکا تھائیں، ہر بھگت دوار وچ ودھائیا۔ تُوں اپنا بن اکھاں نین اٹھائیں، چارے کُنٹ پھرائیا۔ بن رسنا ڈھولے گائیں، آیا دُھر دا ماہیا۔ جھٹ دھرنی آواز سنی چائیں چائیں، بن سروناں ہوئی شنوائیا۔ نو ست ستی پئی لئی انگڑائی، آپ اپنا لیا جگائیا۔ نالے ہس کے کہا میرے بے پرواہی، تیری بے پرواہیا۔ میں کد دا راہ تکائی، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میں سندیسہ دتا اپنے تھل اسگاہی، سمنڈ

ساگراں سمجھائیا۔ ٹلے پربتیاں اکھیا چائیں چائیں، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن دتا اٹھائی، آس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔
 ٹساں نگاہ رکھنی جس ویلے جوتی جاتا آوے دھر دا راہی، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ ناردا میں اُس پرپھو دے سگن رہی منائی، سوہنی خوشی
 بنائیا۔ اپنی مینڈھی سیس گندائی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ دُرت میل دھو کے شاہی، پاپاں کری صفائیا۔ سوہنیا ناردا میں سب توں وکھری
 چار جگ دی اگھی سیج وچھائی، جس نوں سمبل کہہ کے گوبند گیا گائیا۔ میرے دھن بھاگ جے اُس دی ہوئی آواجائی، آیا پندھ مکائیا۔
 میرا اک سُنپھڑا اُس نوں دینا سُنائی، بن اکھراں اکھڑ درڑائیا۔ میں نانی دھرنی دھرت دھول دھول تیری دھار دی جائی، جس دا مات پت
 نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اتم پکڑی باہیں، بن ہتھیاں ہتھ چھپائیا۔ نارد کہا دھرنیے میں واسطہ دیواں پائی، نو نو لاگاں
 پائیا۔ نی اوہ جلوہ گر نور نورانہ خدائی، خود مالک اک اکھوائیا۔ سدا اپنی چلے رضائی، رازق ریزق رحیم بے پرواہیا۔ جس دے حکم وچ
 دو جہان خدائی، خود مالک اک اکھوائیا۔ نی جنہ گوبند نال کیتی سی خدائی، انت ملاوا ہویا سہج سُبھائیا۔ ہُن پچھلا جھگڑا رہیا نہیں
 ڈھنیا ڈھائی، ڈھونکا لا کے گیا واہو داہیا۔ اُس اگلی نوں کھیل رچائی، رچنا سمجھ کسے نہ آئیا۔ نرگن جوت رہیا چمکائی، جوتی جاتا بنیا
 دھر دا ماہیا۔ شبد سندیسہ رہیا سُنائی، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ جھٹ دھرنی دوویں اٹھا کے باہیں، بن ہتھیاں تالی لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کتک کہے دھرنیے میں تیرے نال ہسدا، خوشیاں وچ جنائیا۔
 میں نو ست نسدا، بھجاں واہو داہیا۔ میرے کول بھریا بھنڈارا جس دا، صفتاں ڈھولے گائیا۔ میرے کول پندھ نہیں کوئی اکھ دا، نیتز نہ
 کھئے چٹرائیا۔ میں کھیل ویکھیا سمرتھ دا، تینوں دیاں درڑائیا۔ نی اوہ تیرے اُتے جوتی جاتا ہو کے سمبل دے وچ وسدا، سنبھال کرے تھائوں
 تھائیا۔ جس دے کول بھنڈارا امیوں رس دا، بن رسنا دئے چکھائیا۔ نی اوہ شبد انیالا تیر کسدا، بن چلے کمان چلائی۔ دھرنیے میں خیران ہو
 گیا بھگتاں دے اندر وسدا، ہور لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے کسے باہروں لبھنا تے روپ ویکھنا جٹ دا، سدا سادھا نظری آئیا۔ جے
 پرکاش تکنا لٹ لٹ دا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نی تیرے اُتے اوس نے سنسار ونجارا بناؤنا اکو ہٹ دا، وست اکو نام ورتائیا۔ مینوں ایوں
 جاپدا اوہ اک اکلّا بیٹھا پچھلیاں ڈوریاں ساریاں کڈا، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ میں اوسے دی خوشی وچ ٹپدا، ٹاپوآن تیریاں اُتے بھجاں واہو

داہیا۔ میں اُس دا اِکو نام چیدا، تُوں میرا میں تیرا دُوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کیسے تپ دا، سادھناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ کارتک کہے دھرنیئے میں تینوں خوشیاں نال
 دساں کہانی، کہاوت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ فی اوہدی منزلاں توں باہر دی بانی، بان انیالے تیر چلائییا۔ جتھے پُج نہ سکے چارے کہانی، انڈج
 جیرج اُتہج سینج چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ شہنشاہ سُلطانی، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ اوہ داتا گن دہانی، گہر گمبھیر نُور الاہیا۔ فی
 جُگ بدلنا اوہدی عادت پُرانی، پورن سَتگر ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ جو اوتاراں پیغمبراں گرواں بھگتاں سنتاں گرتھیاں شاستراں دتی
 نشانی، اوہ نشانہ لے کے آیا دُھردرگاہیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں دھرنیئے زبانی، قلم شاہی شہادتیاں رہی بھگتائیا۔ ایہہ کوئی منزل نہیں رُوحانی،
 آدھ وچ بیٹھے روون مارن سارے دھاہیا۔ ایہہ کوئی دھار نہیں جسمانی، پنجاں تتاں ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ اک تے اِکو ایہدی مہربانی، مہربان
 ہووے تے ہور کیسے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ جھگڑا زمیں رہے نہ رہے اسمانی، زمیں اسماناں توں باہر سچکھنڈ اپنے چرن دوار لے ٹکائیا۔
 پر اک ایہدے وچ وادھا این تارن لگیان ایہہ نہیں ویکھنا ایہہ مرد کہ زبانی، پردھ بال پچہ نوجوان اِکو رنگ رنگائیا۔ این ایہہ نہیں ویکھنا ایہدا
 مستک لیکھ کی ہے پیشانی، جسدی پُشت پناہ ہتھ ٹکایا درگاہ ساچی وچ پہنچائیا۔ او نہ ایہہ کوئی لین آیا قُرَبانی، کرپلے والیاں دا لیکھا دئے
 بھگتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں حیران ہو گیا ایہدی سب توں وکھری تے سب توں نرالی جوانی، جوہن ورتا آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے کتک جی، تسیں وی گاؤ خوشیاں ڈھولے،
 پہلا پروشٹا نال ملائییا۔ نالے پُرانیاں جُگاں دے یاد کر لُو بولے، جو انبولت گیا سُنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تک لُو جیہڑے دھرم دے بنے
 تولے، نام کنڈے ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ جس دے گا گا گئے سوپلے، راگاں ناداں وچ جنائیا۔ جو نرگن نرکار نرکار ہو کے مُوَلے، مُوَلا اپنا
 رُوپ بدلائییا۔ اوہ ضرور سرِشٹی دی درِشٹی اندر وڑ کے بولے، باہروں ویکھ نہ خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ کتک کہے دھرنیئے میں سُنیا تُوں دھرم ماتا، دھرم دی داتئیئے کتھے بیٹھی دھرم گوائیا۔ نگاہ
 مار لے تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ وشنوں بھنداری دا ویکھ لے کھاتہ، کوئی بھکھا مرے کیسے دے بھنڈارے

رہیا بھرائیا۔ برہمے دی دھار نوں ویکھ لے برہم نوں ونڈ دتا وچ ذاتا پاتا، تتان نال تت دتے ٹکرائیا۔ شنکر نوں ویکھ لے کتھے بہ رہیا اُتے
 کیلاشا، اپنی کل نہ کوئی وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کلجگ کوڑ کڑیاں اپنا کرے تماشا، ستان دیاں کوڑ کڑیاں رنگ رنگائیا۔ نارد کہے میں
 ویکھ کے ہویا اُداسا، اُداسی میرے اندر آئیا۔ میں کہواں اوہ شنکرا جے ایہو جہی سرشٹی اے کیوں نہیں چاڑھ دیندا لاش اُتے لاشا، پرہ
 توں بھلیاں دی دھرتی اُتے لوڑ نہ کھتے وکھائیا۔ جے توں چو نہیں بدلینگا پُرکھ اکال تیتھوں حُکم نال بدلہ دیوگا پاسا، کروٹ لینی پئے تھاون
 تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے کتک میں کھڑا کرم کہاواں،
 سچ دے سمجھائیا۔ کتک کہے میں اِکو بول دِرڑاواں، جگت بُدھی نہ کھتے چٹرائیا۔ پہلوں دوویں بھجا اُٹھا لے باہواں، ہتھ ہتھان نال ملائیا۔
 پھیر اچ توں پچھلا سارا چھڈ دے دعوا، حق ہتھ نہ کھتے رکھائیا۔ پرہو نوں کہہ دے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں اِکو تیرا سنگ
 رکھاواں، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تے منگ منگیں نال چاواں، خوشیاں نال جھولی ڈاہیا۔ نارد نال کتک کہے میں وی کہہ دوں واہ واہ،
 واپگرُو تیری بے پرواہیا۔ آگے دا لیکھا تے کچھ اپنا ایہدی جھولی پا دے ناواں، ایسا نام پائیں جس نوں چار جگ دے شاستر سمجھ سکن
 نہ رائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا شکر مناواں، جھک جھک لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد آگیا، آہدا اوئے کتکا، بڑیاں ماردا این ڈینگاں، اوہ پنجاب وچ آ کے پنجابیاں والی آگر لئی بنائیا۔ اوہ
 ویکھ لے جگ چو کڑیاں دیاں لٹکدیاں بنا رسیاں والیاں پینگھاں، ہلارا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دیاں دھاراں ستیاں بنا
 پندناں، بن آلس اپنا آپ اپنے وچ سمائیا۔ مینوں ایہ دس ایس ویلے کون مریا تے کون جیوندا، تے دوباں توں باہر کھڑا سوہا پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ نارد کہے کتک چار جگ وچ کھڑا کیتا کرم، اپنا کرم
 کانڈ دے سمجھائیا۔ کھڑا ویکھیا چنگا دھرم، دھرمی ہو کے بھیو کھلائیا۔ کھڑا سوہنا لگا ورن، کون برن وچے ودھائیا۔ اوہ کھڑے سب
 توں سریشٹ تینوں لگے چرن، اوتار پیغمبر گرو تیرے اُتے گئے پھیریاں پائیا۔ دس توں کھڑی سکھیا لگا پڑھن، کون سچ گیا سمجھائیا۔
 کھڑی منزل لگا چڑھن، کون راہ بھجیے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک

وکھائیا۔ کتک کہے ناردا میں بہتا کچھ نہیں دسنا، سب کچھ تینوں دیاں سمجھائیا۔ میں اچے اک سال چپ چپ رہ کے وسنا، پھیر ہوئی
 ہوئی پردہ دیاں اٹھائیا۔ تُوں میرے ولے میں تیرے ولے نسنا، بھجنا واپو داہیا۔ کلجگ دے کنڈیاں وچ شاید سانوں دوہاں نوں پے جائے
 پھسنا، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اودھروں کلجگ دی ہو جانی زین اندھیری مسنا، سوریہ چند جوت نہ کھئے ڈگمگائیا۔ پھیر تُوں میرے ولے میں
 تیرے ولے ویکھ کے ہسنا، پر دوہاں دا چارا چلے کھئے نہ رائیا۔ ہاں یاد کر لے باؤن نے پہلی کتک والے دن کہا سی اوئے بھگنو ہزاراں سالان
 دی تپسیا کرن والیو رشیو جدوں کلجگ اتم آپ آیا اکو سوہنگ جاپ پٹیگا چپنا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی بیڑی لبھنی پئے نہ کوئی
 لبھنا پئے پتنا، اکو ملاح بے پرواہ سب نوں بٹے دئے لگائیا۔ نارد کہے واہ کتکا واہ، اوسے دی بے پرواہیا۔ نالے خوشیاں نال بودی دتی ہلا،
 پون پوناں وچوں چلائی۔ نارد کہندا اے جے کتکا میری بودی نہ پلے تے انجا پون دا نہیں کوئی وساہ، کپڑے ویلے بند ہووے کپڑے ویلے
 بھجے واپو داہیا۔ کتک کہندا ناردا ایہہ کی دتا سنا، مینوں دے درڑائیا۔ نارد کہندا میری بودی بڑی شرارتن، بن اکھراں توں عبارتن، بنا
 وسٹواں توں تجارتن، پر ایہدے وچ گن، ایہنے سارے ویکھے جیہڑے سُر کھاندے تے گان، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے کتکا میں ضرور
 سارے پرہو نوں دینے وکھا، نواں کھنڈاں ستاں دیپاں وچ جا جا پھیریاں پائیا۔ نالے اوتار پیغمبر گرو بناؤنے ملاح، شہادت شبد گرو
 بھگتائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں میں کوئی جسم نہیں ضمیر نہیں تن نہیں وجود نہیں ماٹی خاک نہیں میرا منتر نہیں کوئی سوہنگ سواہے، اوانگ
 سوہنگ میں نور تے نور دا روپ اللہ، تے میرا مالک بے پرواہ ستگر شبد سدا سہا، سہاک ناک اکو نظری آئیا۔ پر میں کدے کیسے
 دے آگے متتاں نال کیتی نہیں دُعا، دوارکا واسی مینوں بتھیرے گئے سمجھائیا۔ مینوں رام وششٹ نے سد کے اکھیا ناردا سانوں اکو راگ درڑا،
 خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جھٹ میں پٹھ لئی بدلہ، مکھ لیا بھوئیا۔ میں کدے کیسے سریر دے ڈھولے نہیں گائے تے نہ کیسے نوں ویکھ کے
 ہویا رضا، میں جوتی نور دا پرکاش تے پرکاش نوں ویکھ کے اوسے دے گن گائیا۔ میرے اُتے کوئی نہ پائیو دبا، دبدبے وچ کدے نہ آئیا۔
 کیونکہ مینوں اکو میرا پر ماتم لبھا، جس اپنا رنگ دتا رنگائیا۔ او باقی، مترو دوستو رام جی تھادی تے دھرتی اُتے چار دن دی سبھا، تے
 پھیر سبھا لاؤن والیو تھادا نشان رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا مالک پر ماتم جس نوں میں کہندا ابا، امی جان اوسے نوں کہے کے خوشی بنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو چُکائیا۔ نارد کہے کتک جی میں کدے نہیں پایا کُرتا، جُگ چوکری ٹھرون ٹھرون کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کتک کہے نارد جی مینوں وی نہیں آیا مڑھکا، پسینہ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نارد کہے کتکا میں کدے کوئی نہیں پڑھیا گٹکا، اکھراں ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ کتک کہے نارد میں کدے روپ نہیں دھریا کایا بُت دا، تے آد جُگاد مینوں سارے کہہ کہہ گائیا۔ نارد ہس کے کہندا، ساڈا پیار ابناشی اچت دا، دوسر میل نہ کھئے ملائیا۔ کتک کہے نارد جی ساڈا وقت سہنجنا رت دا، رُتری پرہ اپنے نال مہکائیا۔ اگلا وقت دسدا کچھ سماں چپ دا، چپ چپیتے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کیوں ہُن کھیل ہونا پُرکھ اکال دُلا رے سٹ دا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ نارد کہے کتکا میں نچھتر گرہ ویکھاں کی اوہ سماں ٹھیک ڈھکدا، سنگلی سٹ کے دھیان لگائیا۔ جاں نگاہ ماری نارد کی تکدا، پرہو دا پیار زمیں اسمان سب دے نالوں جائے ٹندا، ٹٹیاں سکے نہ کھئے گنڈھائیا۔ پھیر ویکھیا شبد دا تیر انیالا چھندا، جو دو جہاناں ونھ تھاون تھائیا۔ جس جھگڑا مٹاونا کایا ماٹی بُت دا، بُنخائیاں کرے صفائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر پھرے پُچھدا، گرہ گرہ مندر ویکھے چائیں چائیا۔ کتک کہے نارد اُس دا کھیل آگے کچھ تے آگے کچھ دا، اور دا اور حُکم ورتائیا۔ ایہ تے بھگتاں نوں سماں سب توں وکھرا دتا لٹ دا، لُٹیرے ہو کے لُٹن چائیں چائیا۔ کیوں پرہو دا پرکاش ہُن چھپایا نہیں چھپدا، اگن آتھن اکو کرے رُشنائیا۔ جس اُتے اثر ہونا نہیں کیسے چھایا ڈھپ دا، گرمی سردی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں کیسے رت دا، باراں ماس اکو کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویس وٹائے ابناشی اچت دا، چیتن ہو کے چیتن سب نوں دئے کرائیا۔

* ۱۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی دی رات کِریا کیتی ضلع امرتسر *

نارد کہے رام ویکھ لے اپنی دُنیا والی دیوالی، دوالا نکلیا خلق خُدائیا۔ انتر نرنتر سب دی دھار ہوئی کالی، باہر دیپکان کرن رُشنائیا۔ گھر مندر سوہے نہ کھئے دھرمسالی، پوتر گرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھل رہیا نہ کیسے پت ڈالی، ٹہنی ٹہنی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں ویراگن ہو کے بناں سوالی، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دیوالی کہے سُن میرے رام رمٹیا، رمتا رمتا دیاں جنائیا۔ سندیسہ دیواں ساچے سٹیا، کی سُنیہڑا رہیا درڑائیا۔ لیکھا ویکھ لے کڈھکے اپنی بہیا، بن اکھراں اکھراں دھیان لگائیا۔ جو اشارہ کیتا ماں متریئی ککٹیا، دسرتھ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کی دھار ہونی کلجگ اتم کوڑ گڑیار دی نٹیا، موہ وکارا ہڑ وگائیا۔ کی آشا رکھ کے گئی ڈرگا اشٹبھج مٹیا، سنگھ آسوار دھیان لگائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کاہن گھنٹیا، گھنی شام کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے رام جی باہروں جگدے ویکھ لے دیوے، تیل باقی نال دین دُنی وڈیائیا۔ تیری نام مستی وچ کوئی نہ کھیوے، ساچا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سچکھنڈ دواریوں ویکھ لے ہو کے نیویں، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ سچ پیار کوئی نہ جیوے، کوڑ کِریا جگت ہلکائیا۔ سب دا لہنا تک لے اتم ساڈے تن ہتھ سیویں، شاہ پاتشاہ پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے رام جی دیا باقی کپڑے کار، تیل بتی کی وڈیائیا۔ جنہاں دے انتر وسیا نہیں نرنکار، پردے ہر نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ پھردے وچ اندھ اندھیار، جگت لوچن نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ دا تک لے ووبار، کی ووباری کار کھائیا۔ جس نے سرشٹی ماٹو ذاتی کیتی بے کار، بے روزگار ہوئی لوکائیا۔ آتم پر ماتم کِرت کرے نہ کھئے سنسار، ساچی کرنی نہ کھئے کھائیا۔ گُدر مندر مسجد شُودوالے مٹھ روون دھاہاں مار، کوک کوک سُنائیا۔ ہر بھگت دوارا کرے گریہ زار، یائے اُف کر جنائیا۔ پرہو دی دھار توں جگت جہان ہویا باہر، پیار وچ نہ کھئے سمائیا۔ دیا باقی جگت مندران اُتے کرے اُجیار، کایا اندھیرا دُور نہ کھئے کرائیا۔ نالے رام نوں کیتی نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ جھٹ رام نے کیتا اشار، سہج نال سُنائیا۔ نارد سَتجگ کوک رہیا پُکار، دو جہان سُنائیا۔ میرا مارگ ہووے اپر اپار، اپرمپر سوامی دئے وڈیائیا۔ کوئی دیوا بتی آگے جگائے نہ بھگت

دوار، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو بُجھ جائے پھر ہو نہ سکے اُجیار، جگاؤن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر بہگت دوارے اندر ہر بہگت اوہ ہون جنہاں دے اندر پرہو دا دیپ سدا رہے تیار، دوس زین اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے رام جی اپنا پُرانا ویکھو حساب، جگت انکڑیاں باہر دھیان لگائیا۔ اپنی کڈھکے ویکھو کتاب، پن حرف حرؤف لکھائیا۔ سمت شہنشاہی باران دا رواج، سہج نال سمجھائیا۔ حُکم دیوے غریب نواز، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو حُکم ورتنا دیس ماجھ، لیکھا لیکھنا قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ شہنشاہی سمت باران کہے میرے انتر آئے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دیوالی والے دن بہگت دوارے وچا ہووے گا جند، جندرا کُنجی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ نو دن پھیر رہے گا بند، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ ڈھائی سال تک جیٹھووال دی سنگت پرساد سکے کوئی نہ ونڈ، بھوگ گھر نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دین دیاں سدا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔

* ۱۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت کور دے گرہ پنڈ پھو ونڈ واڑا ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں پردہ نشین دینا اٹھائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی اوتار پیغمبراں گرواں پورا کردے واک، واقفکار ایکنکار پروردگار اپنی دیا کمائیا۔ جن بہگت سہیلے گرو گُر چیلے میرے بنا دے سجن ساک، ست ستوادی برہم برہمادی سگلا سنگ جنائیا۔ منوا کوڑ کلپنا منسا وچ رہے نہ عاق، نرگن دھار ایکنکار مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں آد جگادی تیری سیوک چاکر چاک، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے سیو کمائیا۔ میرے اُتے مانو ذاتی تن وجود ماٹی خاک کر دے پاک، پت پت پت اپنا رنگ رنگائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میرے ول جھاک، پن نیتر لوچن نین نین اکھ اٹھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں میری پورب

پوری کر دے گھاٹ، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اتوں مُکا دے پندھ واٹ، ستجگ ساچا کر رُشنائیا۔ میری سیج سہنجنی سوہے کھاٹ، آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن لینا بنائیا۔ پوتر کر دے ہر ہردا تن ماٹی خاک، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم اکو منزل دس دے گھاٹ، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دا چاڑھ دے رنگ، کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی میرے در دوارے لنگھ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پندھ مُکائیا۔ میری سیج سہنجنی کر پلنگ، بن پاوا چول اپنا آسن لائیا۔ تیرا ستگر شبد وجائے مردنگ، ناد انادی کر شنوائیا۔ میں نہانی ہو کے منگاں رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میرے اُتے کٹ دے بھکھ ننگ، دین دیال دیناں اناتھاں ہو سہائیا۔ آتم امرت دھار ویا دے گنگ، گنگا گنگوتری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پنچ وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے لڑائیا۔ وست امولک کایا گولک آپ ونڈ، بن ہتھاں ہتھ پھڑائیا۔ نگاہ مار لے اُتہج سینج جیرج انڈ، چارے کھانی پھول پھلایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اتوں میٹ دے بھیکھ پاکھنڈ، کلجگ کوڑی کریا رہے نہ رائیا۔ میں اچی کوک پکاراں پاواں ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ لمی پے کے سیس نوایا۔ ست دھرم دی دھار ستجگ میرے نال گنڈھ، کلجگ ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ میرا پیار ہون نہ دیویں رنڈ، کنت سہاگی دینی مان وڈیائیا۔ کروٹ بدل اپنی کنڈ، سنمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پرہو ست دھرم چلا دے ریت، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ آتم پر ماتم بخش پریت، پریم میلا میلنا چائیں چائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہووے اکو گیت، اکو ڈھولا دینا درڑائیا۔ مانو ذاتی اندروں بدل دے نیت، نیتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کر لے پت پُنیت، پت پاؤن تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کلجگ اتم میٹ دے دکھ، دکھڑا تیرے چرن ٹکائیا۔ مایا ممتا والی میٹ دے بھکھ، ترسنا ترپت کرائیا۔ جن بھگتاں دھار بخش دے سکھ، سکھ ساگر وچ سائیا۔ ہرجن بنا لے تتاں والے منکھ، مانس اپنی گود ٹکائیا۔ میری سُپھل کردے گکھ،

بھگت سہیلے ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، نگاہبان ہو کے نرگن دھار آپے پُچھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جریئل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپُور *

دھرنی کہے پرہوُ میرا پورا کر دے گھاٹا، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ دی آسا پور کرائیا۔ امرت رس بھر دے نرگن دھار گوبند والے باٹا، امیوں رس اگم اتھاہ اپنا اگم چوائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار دا لیکھا جائے کاٹا، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کوڑی کِریا کھیل میٹ بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ سچ دوار ایکنکار ستجگ کھول دے ہاٹا، وست نام ندھان سِری بھگوان آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا دے مانو ذاتی ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میری پوری کر دے کمی، کاملا آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ میرے اندروں کڈھ دے کلجگ کوڑ کڑیار دی غمی، غم خوار ہو کے ہونا سہائیا۔ ممتا موہ لالچ رہے نہ طمی، ترسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ سب دی بدل دے درِشٹی چمی، چم درِشٹی رہن نہ پائیا۔ اپنا نام چپا دے سواس دمی، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ میرے اُتے ستجگ دھار دے نویں، نو کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو سندیسہ دتا گوبند دھار بونجا کوی، باون اکھری سنگ ملائیا۔ تُوں مالک خالق جوتی جاتا اوتار چوھی، چوہیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پروردگار سانجھے یار ضرور دویں، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرا لیکھا دے حساب، لہنا پورب جھولی پائیا۔ تُوں مالک مٹر میرا احباب، میت مُرارا اک اکھوائیا۔ میں نو نو سجدیاں وچ کراں آداب، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنا وکھا اگم محراب، محبوب پردہ آپ اٹھائیا۔ میرا حقیقت والا بدل مزاج، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اک بنا سماج، سمگری نام حق ورتائیا۔ سوئی

سُرتی تن وجوڈاں اندر جائے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیا۔ دوس زین اٹھ پھر تیرے پریم دا اُچے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ اتم پر ماتم تیری چرنی جائے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھابیا۔ بن تیل باقی کھلاپاتی جگا چراغ، بن سوریہ چند کر رُشنائیا۔ میری کوچھی کھلی دے وڈ وڈ کر دے بھاگ، مندبھاگن ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری آد جگادی تیرے آگے عرضوئی، آسا ترسنا نال ملائی۔ اوتار پیغمبران گرواں ویکھ پیشینگوئی، بھوکھتاں اپنی گنڈھ بندھائیا۔ کلجگ اتم ست سچ وچ رہے نہ کوئی، صوفی سنت فقیر نظر کھئے نہ آئی۔ دیناں مذہباں چاروں گنت پھری دروہی، دروہی دروہی کرے خلق خدائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میرے اُتے انہونی ہوئی، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن میری پت گئی کھوہی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت دوارے مینوں ملے کتے نہ ڈھوئی، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے رہے کر لائیا۔ تیری دُنیا تیرے نالوں ہوئی نرموہی، مُحبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ اتم پر ماتم سکے کوئی نہ چھوہی، چھوہر بانکے تیرا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا دینا کلجگ اتم جگ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دیاں درڑائیا۔ میرے اُتوں کوڑ کڑیاریا بُجھا آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ نو ست تتی واء نہ جائے وگ، پون پوناں روپ بدلائیا۔ جن بھگت سہیلے کر الگ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن دھار درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھابیا۔ تون شہنشاہ سورا سرگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ہنس روپ بنا لے کگ، کاگ ہنس روپ وکھائیا۔ دُھن انادی شبد وجا دے ند، انحد نادى ناد سُنائیا۔ امرت رس پیا دے مدھ، نِجھر جھرنا بوند سواتی گول ناہ ٹپکائیا۔ تیرا دیپک دیا جوتی جاتے جائے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں دھرنی دھرت دھول دھول تیری سرن سرنائی گئی لگ، وکھرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ میرے اُتوں کلجگ لیکھا مُکا دے بغلا پٹرا بگ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب اگم گوسائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں بخش اگئی دھوڑ، ٹکا مستک نام رکھائیا۔ میرے اُتوں کلجگ میٹ دے کوڑ، کوڑ کڑیاریا رہن نہ پائیا۔ جیو جنت چتر سگھڑ بنا لے موڑھ، مورکھ اپنے رنگ

رنگائیا۔ نامِ ندھان چاڑھ دے رنگ گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ اوہ آسا تک لے جو رکھ کے گیا منصور، تتاں والی کھل لہائیا۔
 محمد دی بینتی کر منظور، جو بندگی وچ سیس جھکائیا۔ لہنا تک لے موسیٰ والا اُتے کوہ طُور، نین مؤند کی درڑائیا۔ جس بدھ عیسیٰ تیرا
 بھٹے مشکور، شکر یہ کہہ کے سیس نوائیا۔ زرگن دھار سرگن نانک کہا تیرا لہنا دینا ضرور، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ جس گوہند من کے
 حاضر حضور، حضرتان توں باہر دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تک لے اگما نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا آد جگاد اک دستور،
 نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ دھرنی تیری آسا منسا پوری کرے پور، پورن برسم دے سمجھائیا۔ اکو نام کرے مشہور، کلمہ اکو اک سنائیا۔ دئی
 دویتی کرے دُور، شرع شریعت پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں بخش دے جنم کرم قصور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھنڈارا دے نام بھرپور، اتوٹ
 اٹھ ورتائیا۔ تینوں ہونا نہ پئے مجبور، مُشکل تیری حل کرائیا۔ کلجگ پندھ رہے نہ دُور، نیرن نیرا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دے دے مزدوری، جگ چوکر تیری سیو کھائیا۔
 تُوں مالک میرا حضور، ہر پردے ویکھاں چائیں چائیا۔ میری تک لے صبر صبوری، صابر ہو کے دھیان لگائیا۔ میں کلجگ اتم تیری
 آسا رکھی ضروری، ضرورت اور نہ کھئے درڑائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا نو ست اکو بخش اگئی دھوڑی، بن چرناں ٹکے خاک
 رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی بخش اگئی شکت،
 شخصیت دین دئی بدلایا۔ کلجگ ویس ویکھ لے اتم وقت، گھڑی پل تیرے چرن ٹکائیا۔ نگاہ مار لے وچ جگت، دین دئی کھوج
 کھوجائیا۔ بن تیری کریا بنے کوئی نہ بھگت، بھگون بھگتی وچ نہ کھئے سہائیا۔ لیکھے لگے نہ کیسے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی پنج تت کم کیسے نہ
 آئیا۔ میری اکو بینتی فقط، فقرہ ڈھولا اکو دیاں سنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اناشی آ جا پرت، پت پریشور ویس وٹائیا۔ میں نانی
 کوچھی کملی تیری دھرت، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر دے شرط، جو شریعت اصلیت وچ تیرا لیکھا گئے
 سمجھائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، مدد تیری اک رکھائیا۔ میرا دکھیان دا ونڈ درد، ددی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے اتوں شرع
 چھری میٹ دے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہو بینتی ایہو عرض، آسا تیرے آگے رکھائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، کلجگ ستجگ

لہنا دینا جھولی پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک میری ایہو غرض، خواہش اپنی دیاں درڑائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھنا چاہندی اسچرح، اچرح لیل دینی وکھائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا دو جہاناں مارے گرج، بھبک اکو اک سنائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دی سدھی کر دے نرد، جو نر سنگھ ہو کے پرہلا د گیا درڑائیا۔ باون دھار میٹ دے گرد، بل دوارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا ہون نہ دیویں حرج، سیری بھگوانا اپنے چرناں وچ لینا ٹکائیا۔

* ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی جلو کے ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں کوڑ دیاں میٹ پابندیاں، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی دے اندروں واشنا کڈھ گندیان، امرت رس امیوں آپ چوائیا۔ نیج دھار ایکنکار دے نیج اندیا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ توں میرا میں تیرا دس دے چھندیا، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم اپنا میل ملائیا۔ ساچا نور پرکاش کر دے چندیا، چند چاندنا اکو ڈگمگائیا۔ کوڑ گڑیار دیاں اندروں ڈھاہ دے کندھیاں، گڑھ ہنکار دینا مٹائیا۔ لیکھے تک لے اوتار پیغمبران گروآں والیاں سندھیاں، سندھیا کلجگ نال ملائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنے لے انگیا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ در بھکارن ہو کے منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کیتے جگ چوگری میرے اُتوں لنکھیاں، کلجگ اتم ہونا آپ سہائیا۔ منوآ کھیل کرے وانگ فرنگیاں، دہ دشا بھجے واسو داہیا۔ کوڑ گڑیار دیاں آیو ہوئیاں لمبیاں، پندھ سکے نہ کھئے مکائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھندیا، سوبلا ڈھولا راگ نہ کھئے درڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار دیناں مذہباں تک لے ڈنڈیاں، ڈنڈاوت تیری وچ نہ کھئے سہائیا۔ تیریاں دھاراں تیرے وچھوڑے وچ ہوئیاں رنڈیاں، اتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت جہان بنیا روپ پاکھنڈیاں، بھیکھادھاری ہوئی سرشٹ سبائیا۔ لہنا دینا کوڑ گڑیارا میٹ دے ڈمبیاں، وبھچاراں لیکھا دے مکائیا۔ توں شاہو بھوپ سورا سربنگیا، شہنشاہ نور الابیہا۔ کلجگ کنارہ ویکھ لے اتم کندھیا، گھاٹ پتن پھول پھلائیا۔ ویدیا رہی نہ پاندھے پنڈیا، مُلا شیخ مساک نہ کھئے

چٹرائیا۔ تیریاں پریتاں جان کیسے نہ گنڈھیاں، وچھوڑا جگت نہ کھئے مُکائیا۔ ست دھرم ہویا کھنڈ کھنڈیا، نو کھنڈ روون مارن دھاپیا۔ دین
 دنی بوجے کریاں جنڈیاں، شاہ پاتشاہ تیرا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ماٹو ذاتی تک لے ونڈیاں، مانس ماٹو مائکھ تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری حالت تیرے ترس یوگ،
 جگتی اپنی نال بدلائیا۔ ست دا رہیا کوئی نہ جوگ، جگتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ہوئے گھر گھر لگا روگ، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ آتم پر ماتم
 ملے نہ کیسے سنیوگ، پارپرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ سرتی شبد کرے کوئی نہ بھوگ، بہسمر روپ نہ کھئے لوکائیا۔ نو ست ہویا ویوگ،
 وچھوڑے وچ سرب گرلائیا۔ شبد دا ہووے کوئی نہ بودھ، بڈھی توں پرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پردا سکے کوئی نہ سودھ، ودی سدی نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں انت اخیر تیرا
 سہارا، سہائک نائک اکو نظری آئیا۔ تون پرہم پُرکھ میرا قدرت قادر کرتارا، کریم رحیم نور الہیہ۔ جلوہ گر پروردگارا، سانجھا یار اک
 اکھوائیا۔ تیری قدم بوسی وچ کران نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ تون چرن دھوڑ مورکھ موڑھ بخشنی چھارا، ٹکے دھرم دھار
 رمائیا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی تیرا کھیل تکان نیارا، نرنکار دینا وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیارا، اندھ آتم کر رُشنائیا۔
 سچکھنڈ دوارے کوک کوک پکاراں، پنے پنے تیرے چرناں سیس نوائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا مینوں دے ادھارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔
 تون کل کلکی نہکلنک چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ امام اماما جلوہ گر نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا شبد ناد
 دھنکارا، انحد نادی راگ شنوائیا۔ تیرا بوند سوانتی امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، نابھی کول کول ٹپکائیا۔ میں مانگت ہو کے در تیرے بنی بھکھارا،
 خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں وست دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کھائیا۔ میرا لہنا دینا پورب دے دے وچ
 سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ تون آد جگادی برہم برہمادی ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت تڈھ پن اور نہ کھئے سہارا، سیس پن جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میری بینتی منظور کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس
 جھکائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کریا گریہ زارا، بن نیتر نیتان نیر وپائیا۔ تون میرا شاہو بھوپ سیکدارا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اکو منگاں تیرا دوارا، دوسر در منگن کئے نہ جائیا۔

* ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پرہو ایکا نام درڑا دے سو، سو پُرکھ زرنجن اپنی دیا کھائیا۔ میرے اُتے دُتیا بھایو رہے نہ کو، دوآ ایکا ایکا رنگ سہائیا۔ سرشٹی درشٹی جگت وکارے نالوں کر نرموہ، مُحبت اپنے نال جڑائیا۔ جیواں جنتاں انتشکرن دُرمت میل دھو، پتت پُنت اپنی دیا کھائیا۔ کوڑ کڑیارا پنج وکارا اندروں میٹ دے گروہ، مایا ممتا موہ دینا چُکائیا۔ آتم پرما تم تیرے نال سب دی جائے چھوہ، چھوہر بانکے میلا میلنا چائیں چائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ میرے اُتوں کھوہ، ست سچ وست دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ آد جگادی میرے نگاہبان، پن نیناں نین اُٹھائیا۔ ٹوں سمرتھ پُرکھ والی دو جہان، پروردگار اگم اتھاپیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میرے اُتے ہوئی پردھان، نو ست اپنا حکم ورتائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھئے نشان، نشانہ دھرم نہ کھئے جھلائییا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے گیان، جگت ودیا دین دُنی وڈیائییا۔ سرتی شبد ملے کوئی نہ کاہن، رام راما رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نیتراں وگدا نیر، نیتر لوچن اکھ رہی شرمائیا۔ ٹوں وڈ داتا گنی گہیر، گہر گور دھردرگاہیا۔ مالک خالق پیراں دا پیر، پیغمبر نور الاہیا۔ آد جگادی دستگیر، ساجن میت اک اکھوائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑی کِریا کر اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جو فقیریاں وچ تیرا سندیسہ دے کے گئے فقیر، الفیے نال وڈیائییا۔ میری بدل دے تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائییا۔ میں درویشن ہوئی حقیر، نانی ہو کے منگ منگائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو کہہ کے گیا کبیر، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، تن وجوداں کر صفائیا۔ ٹوں مالک میرا بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلائیا۔ دین دُنی دا انتشکرن بدل ضمیر، ظاہر ظہور ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہیو مہربان ہو کے آجا، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دو جہان بن راجا، رعیت ویکھ خلق خُدائیا۔ میرا دھرم سوار دے کاجا، کرنی دے کرتے دینی مان وڈیائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا خضر خواجا، سوہ اپنی دھار درڑائیا۔ میں بنا زبان توں تینوں ماراں آوازا، چوڈاں طبقاں باہر رہی سُنائیا۔ تیرا ظہور بے نظیر تکنا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں سنگ بنائیا۔ تیرا ستگر شبد اکو ہووے جاگا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹھاکر سوامی میرے گرہ آجا بھاگا، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ میرے انتر اُچے اک ویراگا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا دے کاگا، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ مانو جاتی آتم پر ماتم میل ملا لے کنت سہاگا، نار کنت اپنا نور کر رُسنائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشن نوں رادھا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سینا دھار جس رام بھیو کھلایا بودھ آگادھا، بڈھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ٹوں موہن مادھو مادھا، مدھر دُهن دے سُنائیا۔ میرے اُتے نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ تیرا گلشن کھڑیا ہووے باغا، پت تھنی پھل پھل دینی مہکائیا۔ بن تیل باقی کھلا پاتی دیپک جوت جگا چراغا، چراگا باں کر رُسنائیا۔ سرشٹی درشٹی اکو اک پاربرہم برہم بخش دیس ماجھا، سمگری سچ سچ ورتائیا۔ اکو تار ستار وچائے ربابا، رے عالمین یامین تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبراں گرواں بعدا، بے آباد آباد دینا کرائیا۔

* ۲۱ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بغیچہ سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گرھ ضلع فروزپور *

دھرنی کہے دُنیادارو جگت جیون جیو انسانی، تن وجود ماٹی خاک اندر رکھائیا۔ کوڑی کرپا من کلپنا ممتا موہ کڈھو بے ایمانی، پیار مُحبت وچ ست ست سرُوپ سمائیا۔ وست امولک حق پریتی بنو دانی، جیو جہان نوجوان مرد مردان ہو کے دیو ورتائیا۔ انتر آتم پر ماتم اپنی منزل تکو رُوحانی، رُوہے رواں اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا چھڈو پرانی، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ نویں جگ دی نویں چڑھو جوانی، جوہن وتے ہو کے لو انگرائیا۔ ست سچ دی بنا کمان تے تیر انیالا مارو نشانی، نشانے جگت جگت بدلائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر

لُو جو اِشاره دِتا دُرگا آد شکت بھوانی، اِشٹبھج سِنگھ شیر شیر گئی سمجھائیا۔ جس دی دھار وچ باوَن دسی اگم کہانی، بل بل گیا جنائیا۔
 رام نے ہتھ دھر کے مستک اُتے پیشانی، پیشتر پردہ دِتا کھلائیآ۔ کاہن ہو کے جان جانی، گھنٹیا سٹیا بھيو رہیا کھلائیآ۔ موسیٰ جلوہ تک
 اگم نورانی، کوہ طور سنگ رلائیآ۔ عیسیٰ دین دُئی سمجھ کے فانی، گل صلیب لئی لٹکائیآ۔ محمد چار یاری نال بھيو کھول قرآنی، کایا کعبہ
 اک دِرڑائیآ۔ نانک نرگن دھار کر مہربانی، سرگن سچ سچ سمجھائیآ۔ گوبند امرت دھار بخش کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت تت بُجھائیآ۔ مانو
 ذاتی اکو رنگ اکو گرہ لینا پہچانی، دوجا در نظر کھئے نہ آئیآ۔ لیکھا مکے چار جگ دی اندج جیرج اُتبھج سیتج چارے کہانی، خانہ اکو اک
 ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے جگیا سواو میرے اُتے
 جیو سچ دا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے دیاں دِرڑائیآ۔ تسیں نرگن دھار پرہو دا ورن، پاربرہم مل کے وجے ودھائیآ۔ پچھلا
 کوڑا بدلوا اپنا کرم، کرنی دا کرتا رنگ رنگائیآ۔ جے تہاڈا جننی دی ککھوں ہویا جرم، مان دیو جنیندی مائیآ۔ تہاڈی درشتی رہے نہ چرم،
 چم درشتی لُو بدلائیآ۔ پرہو دے پیار دا رہے کوئی نہ بہرم، بھانڈا بہرم بھو لینا بھٹائیآ۔ جھگڑا رکھو نہ ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیآ۔ اکو
 پُرکھ اکالے رکھو سرن، سرنگت اک جنائیا۔ جو نچ نیتر کھولے ہرن پھرن، لوئن اپنا آپ وکھائیآ۔ جگت انگیار کوڑی کِریا وچ مول نہ
 سڑن، تتو تت نہ کھئے تپائیآ۔ ست سچ دی اکو ودیا سارے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ شرع شریعت وچ مول نہ لڑن، نام کلمہ
 قاتل مقتول نہ روپ وکھائیآ۔ منزل حقیقی سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھن، پاندھی بنو تھاو تھائیآ۔ ہر پردے پرہو دا بھو ہووے ڈرن، من
 ہنگتا دور کرائیا۔ لیکھا ویکھو چوٹی جڑن، جڑ چیتن کھوج کھوجائیآ۔ لہنا تکو سیس دھڑن، ہڈ ماس ناڑی میل ملائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے سچا مارگ اک اپار، اپرمپر سوامی دئے سمجھائیآ۔
 سرشتی درشتی اندر کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ سچ مُحبت مانو مانو ویکھو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ
 خوشی بنائیآ۔ انتر آتم بنو متر یار، یارڑا سیج سرب ہنڈھائیآ۔ اپنی منسا بناؤ برخوردار، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ تن وجود اندر
 رہے نہ کوئی وبھچار، کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

سنگ آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے ماٹو ذاتی اکو بنو قبیلہ، کامل مُرشد دھیان لگائیا۔ سچ پیار بناؤ وسیلہ، وسلے یار اک رکھائیا۔ اپنیاں اپنیاں بدلو دلیلاں، من بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اکو دھار سب دا ہویے وسیلہ، وصل یار اک رکھائیا۔ اپنیاں اپنیاں بدلو کوڑ کُرم دیاں لیکان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ماٹو ذاتی اکو دھار بنو مُنکھ، ماٹو اپنے رنگ رنگائیا۔ دُنیدار ہو کے دیو کيسے نہ دُکھ، دردی ہو کے درد لیتا ونڈائیا۔ سب نال سانجھی کرو اپنی بھکھ، جگت مایا نہ کھئے بلکائیا۔ آتم پرماتم ماٹو ساچا سُکھ، جگت درد نہ لا کے رائیا۔ سُپھل کراؤ جنی ککھ، دھن ہویے جنیندی مائیا۔ پرہو پیار دا مارگ پریمیان کولوں لو پُچھ، مُحبت مُحبت وچوں پرگٹائیا۔ جگت واسنا قیمت سمجھو ٹُچھ، کلپنا کم کيسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے جگیا سواو اپنی ویکھو ذات، اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا روپ تکو پارجات، پارہم مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ من کلپنا چھڈو کم ذات، گلکھنی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ماٹو ماٹو مانس اک دو جے نال پیار دا جوڑو نات، رشتہ جگ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو سرشٹی درشٹی اندر ویکھو کائنات، نو ست اپنا دھیان لگائیا۔ پریم پیار دی سب نال کرو بات، باطن اپنا رنگ وکھائیا۔ بنا نیتراں توں اپنے اندر مارو جہات، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ اپنا گرہ ویکھو پرانت، حصہ ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ جس وچ بیٹھا اک اکانت، اک اکلّا دُھر دا ماہیا۔ جو دیونہارا امرت بوند سوانت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جس دا لیکھا سدا بہہ بدھ بھانت، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ اک دو جے دی پیار مُحبت وچ پُچھو وات، وارث ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک نور الہیا۔ دین دُنیا دی نویں بناؤ بنت، مانس ماٹو مانکھ اپنا پریم بنائیا۔ سب دا اکو سانجھا ہووے کنت، کنتوہل اکو نظری آئیا۔ اپنا انتر آتم بناؤ سنت، ستگر سیکھیا وچ سائیا۔ گرہ توڑو ہووے ہنگت، ہنگ برہم پردہ لیتا اٹھائیا۔ سچ وديا بنو پنڈت، جگت اکھراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے نویں جگ دی بناؤ ریتی، ریتیوان آپ اکھوائیا۔ سارے اندروں بدلو اپنی نیتی، نیتیوان دئے وڈیائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عيسائی سارے کرو پریتی، پریم اکو سب دا دُھر دا ماہیا۔ پچھلی کہانی پچھ گئی پیتی،

اگلا مارگ اِکو سوہا پائیا۔ جھکڑا چھڈو ہست کیتی، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود چاڑھو رنگ مچھئی، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ اگلی کھیل کرو انڈیٹھی، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ رسنا بولی کرو میٹھی، کیریا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ ترے گن تپو نہ مول انگیٹھی، رجو طمعو ستو نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا راہ اک درسائیا۔ دھرنی کہے جکیاسواو دین دُنی دا بدلو راہ، رہبر اِکو ویکھ وکھائیا۔ جو انتر آتم سب دا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جس دے آگے سارے کرن دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اوہ مالک خالق نور الہ، نور نورانہ اکم اتھاپیا۔ جو پورب لہنے دینے سب دے دئے چکا، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب دے جھگڑے دیو گوا، گواہ ستگر شبد بنائیا۔ پرہو دا اِکو نام کلمہ لو دھیا، دھرم دی دھار اک رکھائیا۔ جگت نیتراں گواؤ نہ مول حیا، لوچن نین نین یگسائیا۔ ہنس بُدھی نہ بناؤ کان، کاک وانگ نہ کھئے گُرائیا۔ مائس ذاتی مُحبت وچ کوئی نہ کھاؤ سورگان، پشوآن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا سب دی اِکو ماں، دوجی دے نہ کھئے جنیندی مائیا۔ سچکھنڈ دوار اِکو سب دا تھان، تھنتر ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نویں جُگ دا رستہ بڑا عجیب، عجب نیرالا نظری آئیا۔ جس نوں مَن غریب امیر، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس وچ دیناں مذہباں ملنی ترتیب، طریقہ پرہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس وچ آسا منسا پوری ہونے امید، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ مائس مائس اک دوجے نوں سدھے رکھو دید، نیتز لوچن نین اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ دین مذہب دی شرع وچ ہونے نہ کھئے شہید، قاتل مقتول روپ نہ کھئے بنائیا۔ غفلت وچوں اپنی کھولو نیند، سوئی اپنی سرتی لو جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک وڈیائیا۔ سچ دا مارگ ویکھو سستا، قیمت جگت نہ کھئے جنائیا۔ پرہو پیار دا لبھو رستہ، رہبر تکو نور الہاپیا۔ جیہڑا آد جگادی ہر گھٹ اندر وسدا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو امرت بھنڈارا دیوے اکمے رس دا، بن رسنا جہوا دئے چکھائیا۔ جس دا کھیل الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ اوہ مارگ نیرالا ایکنکارا ہو کے دسدا، دہ دشا دا پنڈھ مکائیا۔ تیر انیالا دو جہاناں اپنا کسدا، بن چلے کمان کھچائیا۔ جس دے پیار وچ جُگ چوکڑی پھرے نسدا، ستجگ تربتا دواپرکجگ بھجے واہو داہیا۔ اوہ جُگ جُگ جن بھگتاں پیچ رکھدا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

جگیا سواو ہُن آگے ویلا نہیں رہنا وکھ وکھ دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے وسنوالی سُنو منکھ ذاتی، مانکھتاوالیو دیاں درڑائیا۔ اک سندیسہ سُنو بنا اکھراں والی پاتی، جس پترکا دا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ نال تکو کلجگ اندھیرا راتی، اندھ اندھیرا نہ کھئے گوائیا۔ تسیں سارے جنم لیا لوک ماتی، مانس اپنا روپ بدلائیا۔ تھادا دین مذہب وکھ وکھ بھانتی، بہ بھانتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تھادا آم اک اکتی، اک اکلّا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دُنیا چے پرہو دا نام، نام ندھانا اک اکھوائیا۔ جس وچ میلا ہوتے رمیا رام، کاہن کاہنا مل کے وجے ودھائیا۔ جلوہ دے اگم امام، نور نورانہ ملے نور الاہیا۔ جس وچ اُچے ستنام، ست ست وچ سہائیا۔ جس دی دھار فتح ڈنک دو جہان، جگت حصے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس مارگ نور لو پہچان، جس مارگ نور سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اُس دے اُتے چلو نال آرام، جگت اوکڑ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پھیر نگاہ مارو اپنے کایا اندر مکان، کھیڑا ساڈھے تن ہتھ پھول پھلایا۔ جس وچ نرگن دھار کرے بسرام، جوتی جاتا آسن لایا۔ اوسے دا مارگ اک آسان، جو مُشکل ساری حل کرائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین بیان، کلمے کائنات درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے بولو بنا زبان، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جھگڑا ہووے نہ کیسے کلام، کائنات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی جو کرنہارا انتظام، بندوبست اُدے است جگ چوکڑی اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں اپنیاں کڈھو بھوکھت بانیاں، بن اکھراں جگت ودیا دھیان لگائیا۔ بن نیناں ویکھو اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، جل تھل مہیئل پھول پھلایا۔ سکھ مُرید تکو اپنے دھرم دھار دیاں سوانیاں، سگھڑ سچے کھوج کھوجائیا۔ انتر نرت ویکھو کر دھیانیا، دھرم

دی دھار نال سنائیا۔ کون ملیا سُرتی دھار شبد ساچے ہانیاں، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ نگاہ مارو جیوت جیو پرائیاں، پریم پیارے ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں ویکھو پیشین گوئیاں، پیشتر سب نوں دیاں درڑائیا۔ میرے اُتے کھیلاں انہونیاں ہوئیاں، ہوکا دے کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈیاں پریم دیاں دھاراں ہر پردیوں گئیاں کھوپیاں، ست سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر ویکھو میرے اُتے پئیاں دروہیاں، دروہی دروہی کرے خلق خدائیا۔ دھرم دوار ملے کیسے نہ ڈھوئیاں، سر سر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری ویکھو آن کے حالت، پائے اُف میری ڈھائیا۔ تہاڈے پیار دی رہی نہ کھئے عبادت، نام رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بدھی وچ نہ رہی سچ لیاقت، کریا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ پریم دی لٹی گئی امانت، عمل وچ نہ خلق خدائیا۔ آتما دے نہ کھئے صحیح سلامت، سچ رنگ نہ کھئے سہائیا۔ پیغمبرو انت ویکھو آؤن والی قیامت، قائم مقام نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں ویکھو انت نشانیاں، نشانے دین دنی بدلائیا۔ میریاں جگ جگ ریتاں آد جگاد پرائیاں، پورب لیکھا دیاں درڑائیا۔ کوئن وار اُتپت ہوئیاں چارے کھانیاں، انت رسن کھئے نہ پائیا۔ تسیں نگاہ مارو میرے اُتے کرو مہربانیاں، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نانی آن، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیے نگاہ ماریے اُتے تیری دھرت، دھولے دھیان لگائیا۔ زرگن دھار آئیے پرت، پت پریشور سنگ ملائیا۔ تیری آسا منسا پوری کریئے شرط، قول اقرار اپنا توڑ نہائیا۔ بے شک ساڈا وسیرا اُتے عرش، فرش ویکھئے چائیں چائیا۔ زرگن دھار زراکار زراکار نال دیوے درس، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ تیری نوں چار دی میٹے حرص، ہوس پچھلی دئے مکائیا۔ نام ندھانا امرت میگھ دیوے برس، جگت ترسنا اگن بھجھائیا۔ تیرا پورب لہنا جوتی جاتا لہوے قرض، مقرؤض ہو کے تیری جھولی پائیا۔ تون کھیل ویکھنا اسچرج، اسچرج لیل دئے وکھائیا۔ یودھا سوربیر مردانہ بنے مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ شہنشاہی سمت باراں تیرا ونڈے درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شرع چھری قتل کرے کوئی نہ کرد، قاتل

مقُول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیری بینتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن رکھائیا۔ جُگ بدلنا جس دا آد جُگادی فرض، فاضل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے تیرا ویکھیئے آ کے دھرم، دھرم دی دھار نال جنائیا۔ نو ستّ دا تکیئے کرم، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ تیرا چوتھے جُگ دا میٹھے بہرم، بہانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ دھرم دی دھار ستجگ تیرے اُتے لئے جرم، پُرکھ اکال دئے مان وڈیائیا۔ تیرے اُتے اِکو ذات اِکو ہووے برن، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دیا لا بخشے سرن، سرنگت اِک جنائیا۔ اِکو نیتر لوچن کھولے ہرن بہرن، لوچن اِکو کرے رُشنائیا۔ اِکو ودیا ڈھولے گیت نام ندھان سارے پڑھن، پُستک اِکو سوہا پائیا۔ اِکو منزل حقیقت حق والی سارے چڑھن، پوڑی ڈنڈا اِکو نظری آئیآ۔ اِکو سچ دوار ایکنکار سارے وڑن، اِکے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی نہ کر گریہ زاری، پن نیتر نینان نیر وہائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے شاہو بھوپ سیکداری، ہر کرتا ڈھردرگاپیا۔ جس دی جُگ چوکرئی رہی انتظاری، پن جگت آسا منسا راہ تکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا یودھا سورپیر بلکاری، مہابلی اِک اکھوائیا۔ جس جُگ جُگ جن بھگتاں پیج سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ آوے کلجگ اتم اپنی واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُتوں کلجگ کوڑی کیریا دئے نواری، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ تُوں اِکو اِشٹ دی بنیں پُجاری، پُچارن ہو کے سیس نوایا۔ اِکو نام دا لئیں ادھاری، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اِکو شبد سنی دھنکاری، انحد نادی ناد کریں شنوائیا۔ اِکو امرت رس پینا ٹھنڈا ٹھاری، نچھر چھرنیوں دئے جھرائیا۔ اِکو دیپک جوت کرے اُجیاری، کھلاپاتی ڈگمگائیا۔ دھرنیئے تُوں جائیں اُس صاحب دے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس تُوں سب نے مٹیا نہکلنک اوتاری، کل کلکی اگم اتھاپیا۔ امام اماما نور نورانہ شاہ سیکداری، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا قرض سب دے دئے اُتاری، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں جس دی چرن دھوڑ لاؤنی چھاری، سنگ محمد چار یار سیس نوایا۔ عیسیٰ موسیٰ جس تُوں ویکھن نین اگھاڑی، پن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ اوہ لہنا دینا تیرا پورا کرے لیکھا ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑی، ٹلے پربت

سُمد ساگر پھول پھلائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، جس دا کھیل سدا جگ چاری، جگ چوکرئی نرگن سرگن اپنا کھیل کھلائیئا۔

* ۲۲ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ مل سنگھ دے گرہ رجیوالا ضلع فروزپُر * *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دینا بندھو، بندھپ ہو کے بندھن میرے دے تڑائیئا۔ آد جگاد دین دیاں سد بخشنڈو، بخشش رحمت
نرگن دھار آپ کھائیئا۔ امرت دھار امولک رس سندھو، سندھ ساگر ایکا ایک دینا وہائیئا۔ میرے ٹھاکر سوامی انترجامی میں تیرا گاواں
چھندو، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیئا۔ پروردگار سانجھے یار اک سندیسہ دے دے شنکر شو شنبھو، شبے روز دے درڑائیئا۔ میری دھار
تک لے نرگن نراکار دیش جنبو، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیئا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے میرا بہار اٹھا لے اپنے کندھو، دو جہاناں اپنے کندھ اٹھائیئا۔
انت اخیر بے نظیر اپنا قفل توڑ دے جندو، کنجی اکو اک لگائیئا۔ نگاہ مار لے میرے نو نو کھنڈو، ست دیپ دھیان لگائیئا۔ پردہ لاه دے
برہم دھار برہمنڈو، پاربرہم پرہہ پردہ آپ چکائیئا۔ تیری دھار ایکنکار مینوں لگے چنگو، چنگی طرح دینی سمجھائیئا۔ کس بدھ کلجگ انت
اخیر سماں لنگھو، آپ اپنا پندھ مکائیئا۔ توں میرا ٹھاکر سوامی دینا بندھو، بندنا وچ منگ منگائیئا۔ اوہ تک لے میرے اُتے ترے گن مایا لایا
لنبو، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیئا۔ سب دا بھاگ ہویا مندو، مندبھاگ دے لوکائیئا۔ تڈھ بن پائے کھئے نہ ٹھنڈو، امرت میگھ نہ کھئے برسائیئا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیئا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی سنگیا، سگلے ساتھی
تیری سرنائیئا۔ مینوں لا لے اپنے انگیا، انگیکار اک اکھوائیئا۔ میں نیانی ہو کے منگ منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیئا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا
میرے اتوں میٹ شاہ فرنگیا، فیصلہ اپنا حق سنائیئا۔ میرا سیس چوٹی ہوئی ننگیا، اوڈھن اُپر نہ کھئے رکھائیئا۔ توں دین دیاں سدا بخشنڈیا،
رحمت اپنی دینی کھائیئا۔ اوہ ویکھ لے صدی چوڈھویں جاندی لنگھیا، محمد سنگ چار یار نین اٹھائیئا۔ عیسیٰ دی دھار صدی بیسویں چوٹھا
سال پکھ پنچھیا، پنچھی پرکرتی دے دُہائیئا۔ موسیٰ نیتر نیر وپائے انجھیا، کوہ طور تور دُہائیئا۔ شنکر دھار بانا پھن کے دے جنگیا، شستر

تیرا نام جنائیا۔ نو ست تیرے حکم دیاں دسن ونڈیا، ونڈنہارا اکو ہووے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری نانی دھول، دھول ہو کے سیس نوایا۔ تون آد جگادی میرا مالک اکو اول، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ تیرا روپ انویا جس نون نہ کوئی جانے سندر سول، سانوریا بھیو کھئے نہ آئیا۔ کی لیکھا جانے تیری دھار جو برہما اچیا وچوں گول، نین تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میرے اُتے جا موئل، موٹا اپنا کھیل وکھائیا۔ تیرا نور الاهی اکو تکان سلل، صاحب سوامی پردہ دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک میرے اُتے کر دے رحمت، رحیم رحمان دیا کمائیا۔ مہربان میرے نال ہو سہمت، ست سچ دے مالک دے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے اتوں مٹا دے زحمت، مایا ممتا دکھ روگ رہے نہ رائیا۔ میری نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی جھولی پا دے محنت، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھول دھولے نہ کرلا، بن رسنا کوک کوک سنائیا۔ میں آد جگادی مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جاتا ایکنکارا نور الہ، پروردگار سانجھا یارا دھردرگاہیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رہنہا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسہ دھر فرمانا دیوان سنا، پیغام اکو اک جنائیا۔ تیرا حصہ ونڈ رہے نہ کوئی گناں، وکھری دھار نہ کھئے رکھائیا۔ تیری پکار داتار ہو کے آپ سنان، نرنکار ہو کے ویکھاں تھاون تھانیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ماتو ذاتی چہاناں پُناں، گھٹ گھٹ اندر ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی نہ کر گریہ زاری، بن نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میں آد جگادی ایکنکاری، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ دھولے تیری پاواں ساری، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بعد میری آئی واری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تون نیتر لوچن نین اکھ اگھڑیں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ میرا روپ انویا نہ کوئی مچھ نہ کوئی داہڑی، کیس نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگادی ہو کے پھراں تیرے پچھے اگاڑی، دو جہاناں ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کراں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، ٹلے پربتیاں لیکھے لائیا۔ تیری قسمت ہون نہ دیوان ماڑی، ماڑی منڈپ رہن کھئے نہ پائیا۔ میں اکو حکم سندیسہ دیوان شنکر دھار جو لیکھا جانے رائے دھرم

نال مؤت لاڑی، چتر گیت اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوہ نو سٹ تیرے اُتے ویکھے آکھاڑی، دین دُنی دُنی دا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ رو ویا اتھر، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ نی تیرے اُتے میرا گوہند لتھا ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میں پوجا مٹاؤنی پاپن پتھر، سل سلسلہ رہن نہ پائیا۔ دین دُنی نوں کرنا متھن، لکھ چوراسی رڑکاں تھاوں تھائیا۔ تیرے اُتے اک چلاؤنی کنھن، وارتا اکو اک سمجھائیا۔ اکو ڈھولا گیت آواں دسن، اکو سکھیا سچ پڑھائیا۔ اکو دھرم چلاواں رتھن، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ کلجگ میٹاں اندھیری مسن، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے ویکھے ویکھے ہسن، وشن برہما شو ڈھولے گائیا۔ ٹوں وی اکو پیار دا لینا رسن، بن رسنا رس بنائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا جسن، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سرب کلا سمرتھن، اکتھ اپنا حُکم جنائیا۔

* ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ غالب رن سنگھ والا ضلع فروزپور * *

ستگر شبد کہے میں سدا انادی، آد جگاد جگ چوکرئی اپنا کھیل کھلائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں میرا لیکھا برہم برہمادی، برہمانڈ ویکھاں چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی رہیا وسادی، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئی۔ چار جگ دے شاستر میری دھار رہے ارادھی، اکھراں نال مل کے صفتاں ڈھولے گائیا۔ میرا بھیو ابھیدا بڈھی توں پرے بودھ آگادھی، جگت عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میری منزل حد حدود سمجھے کھئے نہ حادی، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا کھیل سدا تن وجوداں وچ باڈی، ہڈ ماس ناڑی اپنا رنگ رنگائیا۔ میری کھیل اپنے آپ وچوں سدا جاگی، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ میرا تال تلواڑا بنا سازاں توں انراگی، انحد میری ڈھن بے پرواہیا۔ میں لتاں پیراں والا بنیا کدے نہیں پاندھی، قداماں قداماں قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ میری آشا اکھراں وچ نراکھر دھار اپنا آپ گاندی، دوسر سمجھے کھئے

نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ گوسائیا۔ شبَد کہے میںِ انحد اگتی دُھن،
 دُھن آتمک راگِ درڑائیا۔ سروناں نال مینوں سکے کوئی نہ سُن، انسنت دیاں سمجھائیا۔ میرا مُکھ دند جہوا نہیں، میںِ بنا رسنا توں مَن،
 مُنیشراں بھیو نہ کھئے جنائیا۔ میرا جگت کانڈ توں باہر گُن، اوگن نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا آد جُگادی ایتھے اوتھے آگے پچھے ہُن، گھٹ گھٹ
 اپنا کھیل کھلائیا۔ میرا مالک خالقِ اکو کُن، کُل مالک نُورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھیو آپ چُکائیا۔ انحد شبَد کہے میری دُھنکاری، بن تال تلواڑے سوبھا پائیا۔ میری منزل جگت نیتراں توں باہری، اکھیاں ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ میرا بھیو کھلایا پُرکھ اکالے جوت نرنکاری، نر نرائنِ دتی وڈیائیا۔ میری منزل حق دُشواری، کایا مندر اندر سوبھا پائیا۔ مینوں کوٹن
 کوٹ لبھدے پھرن پُجاری، پُوج پُوج دھیان لگائیا۔ اینگت کایا رہے ٹھاری، جلدھارا سیس کرائیا۔ کوٹن وسے جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پربتیاں
 پھیریاں پائیا۔ کوٹن کوٹ موند موند کے مُچھ داہڑی، بھجے واپو داہیا۔ کوٹن کوٹ گھر چھڈ کے گئے لاڑی، ویراگی تیاگی ہو کے پھرن واپو
 داہیا۔ میری کھیل شبَد کہے سب توں نیاری، نراکار دتی وڈیائیا۔ بن سازاں توں آواز بن ستاراں توں دُھنکاری، بن ہتھیاں ہتھ شنوایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکِ گوسائیا۔ انحد خوشیاں دے نال ہسّیا، ہس ہس کے
 رہیا جنائیا۔ جن بھگتو میںِ نو دوار کدے نہیں وسیا، جگت واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں نال زین اندھیری مسّیا، کوڑ کُریارا ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ میںِ موہ وکارے وچ کدے نہیں پھسیا، جگت ترسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ مینوں کوڑ کرپا کیسے نہیں ڈسیا، جگت رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ میںِ بنا قدماں توں پھراں نسّیا، بھجان واپو داہیا۔ میرا اکو مالک خالق پُرکھ سمرتھیا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جو میرا لہنا دینا
 رکھے اپنے ہتھیا، دوسر ڈوری نہ کھئے پھڑائیا۔ میںِ حُکم سناواں آد جُگادِ اکھیاں، جو ایکنکار دئے درڑائیا۔ میرا گرہ مندر ٹکانا ساڈھے تن
 ہتھ کایا مٹھیا، شودوالے ساچے سوبھا پائیا۔ جتھے میرے پیار دی دھار جوت جگے لٹ لٹیا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ انحد شبَد کہے میری اگم نشانی، جگت نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میری منزل اگم
 رُوحانی، رُوح بُت نال مل کے وجے ودھائیا۔ میری آشا آد جُگاد نہیں کوئی بیگانی، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میںِ جد وسان پہلی دھار

پیشانی، بیشتر دیاں جنائیا۔ میری سب توں وکھری جوانی، جو بن و نت اک اکھوائیا۔ میری آواز بن جہوا زبان توں دُھنکانی، دُھنی اپنی
 دیاں پرگنائیا۔ جس توں جگت و دیا نہ سمجھے نہ کھئے جانے اُتھو درِشٹی بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ انحد شبد کہے نو دوارے واسنا ڈھاہ، خاکی خاک ملائییا۔ دُرمت میل میل دھوا،
 پت پت کرائیا۔ پھیر پردہ آپ اُٹھا، اوہلا اندرے اندر اُٹھائیا۔ پھیر نچاں نچاں کُداں نال چاء، جاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ روپ انوہا لوں بدلا،
 ست سرُپی اک اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے لوں جگا، گُرمکھ میلے میلان چائیں چائیا۔ سُرَت سوانی نال لوں رلا، بانی ہو کے سنگ
 بنائییا۔ پھر اپنی منزل دیاں وکھا، جتھے دوجا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر باہروں کہے مستک تے میرا اندر نُور رُشنا، نُور نُورانہ
 ڈگمگائیا۔ پھیر میرے شبد دی شبد دئے گواہ، شہادت پنچم پنج شبد بھگنائیا۔ سب دا میلا ہووے سہج سُبھا، سو پُرکھ نرنجن آپ
 کرائیا۔ ہنگ برہم جوڑ جُڑا، جُگتی اپنی دئے سمجھائیا۔ پہلی منزل پہلا راہ، ریسر ہو کے دیاں وکھائیا۔ دوجے دئی دویت چُکا، دوہرا اپنا
 تال وجائیا۔ تیجے تیجا نیتر نین کھلا، گھر گھر کران رُشنائییا۔ چوتھے چوتھی منزل آپ پہنچا، پوجن یوگ اک سمجھائیا۔ پنچم میتا بن کے
 رہنما، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ میرا شبد انادی انحد جس نوں عقل بُدھی جانے کھئے نہ، و دیا و دت وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ سنت بھگت سہیلے
 جنہاں پلُو دتا بھڑا، اوہ مینوں مل کے جگت گئے سُنائییا۔ اوتار پیغمبر گُر میری کیتی صفت صلاح، اکھراں نال کیتی وڈیائییا۔ چار جگ دے
 شاستر ہوئے گواہ، شہادت میری رہے بھگنائیا۔ میں کوئی جگت رباب نہیں تن ساز نہیں نہ کوئی مینوں اُنگلا نال سکے و جا، وجہ سکے نہ کھئے
 سمجھائیا۔ میں اپنی دُھن اپنی دھار وچوں لوں پرگنا، آپ اپنے وچ سُنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا سنگ آپ نبھائییا۔ انحد شبد کہے میری دھار اٹملی، قیمت جگت کھئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا جانے مالک خالق صلح گلی، کُل مالک
 ویکھ وکھائیا۔ میں گایا جاواں نہ کدے کیسے بلیں، رسنا جہوا چلے کھئے نہ چترائییا۔ میں جدوں اُچیا پرگٹ ہویا تے ہویا بھگتاں دی کایا کُلی،
 کعبے اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن میری پھل پھلواری پھلی، لوک مات مہکے ٹہکے چائیں چائیا۔ میری دھار کدے نہ رُلی، جُگ جُگ میری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائییا۔ انحد شبد کہے مینوں سارے کہندے

شبد، شبد شبد رُوپ سہائیا۔ میرا سب توں وکھرا مذہب، ذات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا سب توں وکھرا ادب، آداب وچ سارے سیس نوائیا۔ میرا بھیو نرالا انوکھا دسے غضب، حیرانی وچ دیاں جنائیا۔ جنہاں مینوں اندروں سُنیا اوہ باہر ہوئے نہ کدے تُعجب، پریشانی وچ کدے نہ آئیا۔ میں جدوں کراں تے کراں بھگتاں دی مدد، اندر مل کے خوشی بنائیا۔ میرے پیار وچ رہے نہ کھئے تشدد، جھگڑا کوڑ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ انحد شبد کہے میں سچ دساں نہ میری چوٹی نہ میری جڑ، چیتن اپنا رُوپ جنائیا۔ نہ میں اندر نہ میں باہر نہ میں دروازے آگے سکاں کھڑ، اکو گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی اکھڑ نہ کوئی علم نہ کوئی ودیا لواں پڑھ، آد جگاد میری اگم پڑھائیا۔ نہ تتوت ہو کے اگنی جاواں سڑ، گوراں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ایسا گھاڑن دتا گھڑ، مینوں جمن والی کھئے نہ مائیا۔ نہ میرا کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگنو سچ پُچھو انحد شبد کہے میں ہر پردے اندر بیٹھا وڑ، اندر بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا تال ستار بن تالاں وجے کڑ کڑ، آپ اپنی آواز سُنائیا۔ جے میرا ست سرُوپ تکنا تے مستک دی دھار توں اُپر جاؤ چڑھ، جتھے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو ویکھو ست پُرکھ دا ٹیکانا اگمی گڑھ، جس دی چار دیوار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ انحد شبد کہے نہ کوئی بھے نہ کوئی ڈر، بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکری نرگن دھار جس نے مینوں نرگن دھار دتا ور، پُرکھ بدھاتا اکو میرا دھر دا ماہیا۔

* ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرتیج سنگھ دے گرہ پنڈ گھل کلاں ضلع فروزپور * *

نارد کہے دھرنیئے آ ویکھ ہاپے اُتے ٹپی، جس دی ٹیکا ٹپنی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ویراگے تیاگے اپنیاں سوار کے ویکھ لئیں، مینڈھی سیس نہ کھئے رکھائیا۔ دین دنی دی دھار تک لے پوجدی پتھر ائیں، پابناں سیس نوائیا۔ پرہ دی دھار دسے کیسے نہ چٹی، چوتھے جگ

دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ تیری کھیل کھیئے کسے کولوں نہ جائے نُجھئی، پن سبیل دے مالک سنبھال سکے کھئے نہ رائیا۔ جھٹ دھرنی دوہتھڑ مار
 کے پٹی، میری پٹنے والے آگے دُہائیا۔ میں مٹی خاک اُتے لٹی، لمی پے کے دیاں سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری جگت توں باہر
 ویکھ لے متی، مٹر پیارے کھوج کھوجائیا۔ مہربانا نوجوانا تیری مانو ذاتی دی وگڑی استھتی، تھت وار رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من کلپنا سب
 نوں رہی جٹی، ہار وچ خلق خُدائیا۔ پریم بھاؤنا رہی کوئی نہ مٹھی، گڑاوے رس بھری لوکائیا۔ جگت کھیل ہوئی اندھئی، نیتز ویکھن کھئے
 نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں نارد کی کُچھ
 کہندا، کی بھیو رہیا کھلائیا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیئے توں سنبھال لے اپنا لہنگا، اوڈھن سیس سیس ٹکائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں ویکھ لے دھرم
 نال کھندا، دوس رین کرے لڑائیا۔ اوہ جھکڑا تک لے دشا لہندا، عیسیٰ موسیٰ محمد رہے ٹکرائیا۔ شرع دا بُرج جاندا ڈھندا، آگے ہو نہ
 کھئے پچائیا۔ پرہہ دا بھانا اوتار پیغمبر سہندا، گرو گُردیو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے صدی چوڈھویں کر ہوش، ہوشیاری نال جنائیا۔ میں جگ چوڑی رہیا خاموش، رسنا پچن نہ کھئے
 دِرڑائیا۔ اوہ ویکھ لے دین دُنی دا تن وجوداں لٹھن والا پوش، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کلجگ کوڑ نے لایا دوش،
 دوشی ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں
 خبر آئی انہونی، بے خبرے دیاں جنائیا۔ تیری ڈرمت میل پرہہ نے دھونی، پت پت پت کرے صفائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ہر پردے اندرون
 کھوہنی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا اوتار موہنی، موہن مادھو کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پرہہ پاؤنہارا بھکھ، بھکھار نے تیری جھولی دئے بھرائیا۔ جو اشارہ
 دے کے گیا دیو رکھ، رکھو دیو اٹھواں اوتار دِرڑائیا۔ کلجگ اتم بنا پُرکھ اکال بدلے نہ کھئے بھوکھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ ساچی سکھیا وچ
 بنائے کوئی نہ سکھ، ساکھیات نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا قلم شاہی توں اپنے سینے اُتے گیا لکھ، کاغذ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اندر پرگٹا کے آگئی اچھ،
 آشا اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے، نارد، کِرپا کرے

اگتا ہر، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ میری آسا منسا لے ور، خواہش اپنے نال رکھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے جو کہ کے گیا سنگھ نر، نر سنگھ ہو کے پر بلا د گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سچ بھنڈار دیوے بھر، وست نام اتول اٹل ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے تیرے در، گرہ مندر اک سہائیا۔ دیا باقی کملا پاتی سمبل نگری دیوے دھر، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُشنائیا۔ تُوں ستجگ تریتا دوا پر کلجگ انت بھانا لینا جر، سر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر اپنی کرنی لے کر، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا بھے بھو چکائے ڈر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا توڑے ہنکار گڑھ، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ زرگن دھار تیرے اتر جائے وڑ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں ساچی سکھیا دھر دی و دیا لینی پڑھ، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا میٹے بنا سپس دھڑ، دھرنی دھرت دھول دھول دھر دا رنگ رنگائیا۔ تُوں درشن کرنا سچ دوار کھڑ، سنمکھ ہو کے سو بھا پائیا۔ سرن سرنائی بے پرواہی جانا پڑ، سپس جگدیش اک نوائیا۔ تیرے اُتے ستجگ نواں گھاڑن لے گھڑ، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ کوڑ گریارا توڑے ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا ہنکار وکار رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سینتل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فریدکوٹ * *

نارد کہے دھرنی سُن میری اگتی مئی، ممتا والیئے تینوں دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے جوت پرکاش نور رہیا کیسے نہ شمعی، شمعدان وچ جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا نام کلمہ نظر نہ آئے پون سواسی دمی، دامنگیر شاہ حقیر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے آون والی غمی، غم خوار ہو کے درد سکے نہ کھئے وندائیا۔ دین دنی دی دھار تک لے درشٹی والی چھی، چم درشٹی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کوچھیئے کلیئے صدی چوڈھویں گوڑھی نیند مول نہ سویں، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ تینوں خبر اگتی سناواں نویں، نو ست دیاں درڑائیا۔ نی بن تن وجوداں

سوادھان ہو کے بہویں، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ اوہ تک لے کی کھیل کرے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اوتار چوی، چوہیسا جگدیشا اپنا حُکم ورتائیآ۔ ٹوں اُس دے بن سیس چرنی ڈھویں، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو سندیسہ دے کے گیا رَویداس روی، پانہے گنڈھ کی درڑائیآ۔ جس دی دھار وچ ایکا ٹک گا کے بونجا کوی، گوہند گوہند گوہند شبد شبد شنوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائنیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میں تینوں کی دیواں پیغام، پیغمبران باہر جنائیآ۔ کی کھیل کرے اگم امام، عملاں توں باہر نور الاہیآ۔ جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن سلام، سلام علیکم کہہ کے سیس نوائیآ۔ اوہدا کھیل انوکھا، جس نوں جانے نہ کھئے انسان، عقل عاقلان چلے نہ کھئے چترائیآ۔ اوہ پروردگار سانجھا یار اپنا کرن والا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیآ۔ تیرے اتوں شرع دے جھگڑے میٹے تمام، تمنا کوڑ رہن نہ پائیآ۔ مذہباں دا رہن نہ دیوے کھئے غلام، غریت سب دے اندروں باہر دئے کڈھائیآ۔ اکو پرگٹ کرے اگما نام، نر نرائن آپ پرگٹائیآ۔ کلجگ زین اندھیری شام، شاہ پاتشاہ اکو نور جوت کرے رُشنائیآ۔ ٹوں اُس دے چرن کولان کرنی پرنام، قدم بوسی وچ سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میتوں آئی خبر حضوری، حضرات توں باہر درڑائیآ۔ اوہ مالک خالق جلوہ گر نوری، نور نورانہ اگم اتھاپیآ۔ جو نرگن سرگن دھار سدا دستوری، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیآ۔ جو سب دی آسا منسا کرے پوری، پورب لہنے دئے چکائیآ۔ اُس دی آواز جس دھار وچ موسیٰ سنی اُتے کوہ طوری، ثریا توں باہر جنائیآ۔ موسیٰ مسلسل جس دی کیتی مشہوری، عیسیٰ اپنی گنڈھ پوائیآ۔ محمد منزل دسی نیڑے دوری، چوڈاں طبقاں کھیل کھلائیآ۔ نانک نرگن سرگن دھار موڈھے رکھ کے بھوری، زمیں اسماناں پندھ مکائیآ۔ گوہند امرت رس چاڑھ سروری، سُرتی سُرت شبد سہائیآ۔ اوہ تیری دھار ویکھے حضوری، در ٹھانڈے دھیان لگائیآ۔ کلجگ کرپا میٹے کوڑی، کوڑ کُٹب دئے گوائیآ۔ تیرے اُتے اپنے چرن چھپائے دھوڑی، دھوڑی ٹکے خاک مائیآ۔ مانو ذاتی چتر سگھڑ بنائے موركھ موڑھی، مگدھاں اپنا بھیو کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائنیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میری ہلدی ویکھ لے بودی، دو جہاناں کی جنائیآ۔ جو اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، بن اکھاں اکھ

پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا واشنا ہونی لوبھی، مایا ممتا سرب ہلکائیا۔ بھگت جن جننی دے کسے نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوبند گیا
 درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہونی کملی کوچھی، آتم پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ست دھرم دی رہی کسے نہ سوجھی، سدی ودی بھیو نہ
 کھئے کھلائییا۔ پنچ وکار سب نوں کرے روگی، شفا ہتھ کسے نہ آئییا۔ من واسنا سب دی ہونی بھوگی، بھسمر روپ نہ کھئے بنائییا۔ آتم پرما تم
 ملے میل نہ دھرم سنیوگی، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک
 اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے توں کھیل ویکھ لے اپنے جگ، جگ جیون داتا اک درڑائیا۔ کی حکم دیوے سورا سرگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔
 تیرے اے ماتو جاتی ہوئی کگ، ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اوہ تک لے نو کھنڈ پرتھی لگن والی آگ، ست دیپ نہ کھئے بھجھائییا۔ بن پُرکھ
 اکالے دین دیا لے درشن ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائییا۔ بن ستگر شبد نام ندھانا جام پیائے کھئے نہ مدھ، سچ خمار نہ کھئے
 چڑھائییا۔ بن ٹھاکر سوامی پروردگار شرع دی میٹے کوئی نہ حد، حدو داں ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ بن پرم پُرکھ پُرکھوتم آتم پرما تم بنائے کوئی نہ جد،
 یدی جدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ توں ایکنکار اک اکلے دھر دے ماہی سد، سدا دینا چائیں چائیا۔ جس دے حکم وچ کیتے جگ چوکڑیاں گئے
 لد، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔ اوہ مالک خالق نور نورانہ شاہ سلطانا تیرا ماہی آوے رب، ربے عالمین کہہ کے جس نوں
 سارے گائیا۔ تیری سار بائے جھب، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبد آگم سنائے ند، انحد نادی ناد درڑائیا۔ توں خوشیاں وچ ہونا گد گد،
 خوشی اپنے وچ پرگٹائییا۔ تیرے اے سبھا ملیچھاں میٹے سبھ، سبیتا اکو دئے پرگٹائییا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بدھ، بدھک دا لیکھا کرشن
 نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرکار نرویر نرکار اپنا آپ بنائے سبب، دوسر آس نہ کھئے رکھائییا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جگدیش دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ دا رکھو بھروسا، پاربرہم پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جو لیکھے لاوے ماٹو ذاتی پون سواسا، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر بھیو کھلائے پرتھی آکشا، گگن گگنتر پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ سچ دوار ایکنکار بائے راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ انتر نرنتر نرگن دھار کرے واسا، واسطہ اپنے نال جنائیا۔ جوتی نور نور کرے پرکاشا، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ لیکھے لاوے تن وجود ہڈ ناڑی ماسا، رکت بوند لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ آد جگادی جگدیش، جگدیشر اک اکھوائیا۔ جس دے چہتر جھلے اگئی سیس، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ حدیث، اکو ڈھولا صفت صلائییا۔ جو لہنا دینا میٹے کلجگ اتم بیس، اکیسا اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دے حکم اندر لکھ چوراسی جائے پیس، سر سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ دی اکو رکھو سرن، سرنگت اک جنائیا۔ جو میٹنہارا جنم مرن، مر جیوت روپ دئے درسائیا۔ جو آتم دھار پر ماتم بھے اپنے لڑن، پاربرہم برہم میلانے ملائییا۔ جس دی منزل صوفی سنت فقیر چڑھن، دوسر نظر کھئے نہ آئییا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا ہار بھن گھڑن، سمرتھ اکتھ اک اکھوائیا۔ جو تہاڈا لیکھا جانے چوٹی جڑن، جڑ چیتن ویکھ وکھائیا۔ جس دے ڈھولے آد جگاد سارے پڑھن، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اوہ نرگن دھار ہو کے پیسا پریم آیا پھڑن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ذات برن، ورن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربان ہو کے کھولنہارا نیتز ہرن پھرن، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ دا اکو منگو درس، دوسرین دھیان لگائیا۔ جو امرت میگھ دیوے برس، دین دُنی دی ترکھا بچھائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی سچ کھائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس پچھلی دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ دے چرن کول کرو ڈنڈاوت، نمو نمو کہے کے سیس نوائیا۔ تہاڈے اندروں کوڑی کریا کڈھے بغاوت، بغلگیر اک اکھوائیا۔ نام ندھان دئے

نیامت، رس انڈٹھا آپ چکھائیا۔ ٹہانوں ایتھے اوتھے دو جہان رکھے صحیح سلامت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا اندھ اندھیر اندھیری شامت، شمع نور نور جوت کرے رُشناٹیا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے میرے مالک نگاہ مار نبی نوح انسان، چار گنت دہ دشا اپنا بھیو چکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی سرشٹی کائنات تیرا خاندان، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر پہچان، بے پہچان اپنا بھیو گھلاٹیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی کر پروان، مقامے حق اپنا پردہ لاپس۔ ساچا کلمہ دُھر دا نام دے دان، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں اکھیاں مار دھیان، جوتی جاتے ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر ہوئی سُنسان، سچ وست نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سُلطان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ پتا پوت کر پروان، پرم پُرکھ اپنا سنگ بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پروردگار میری دُعا، دست بدست سپس نوٹیا۔ محمدے زبی عرشے نوا فرشے مزی توزونے خُدا زبلو زوگ موزینے شوا ذکیتل زمو شمیول شوی کُستو نزو وزیتے وجا جگے نگد دینائے فزگ نورے زبا رُشناٹے زوا کزینے کُو زمینے زود دھرتیئے خاک الاہی پاک پت پت پُت اپنا رنگ رنگائیا۔ حضرتے مۇسی مۇد زکوعم زود سنیتل زوی عرشے توی ذوکو زما نورے رہنما مُرشدے بدو مُریدے دُعا پروردگارے خُدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ حضرتے مسیہے مَوَن یسُوہے کون جامءلُو موسے رضا اگستے دُعا زمیول زود عرشے کود ازین عطا تزیول چیا زکوی زوؤ چشمے نرُو جاہدے مود جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ عیسائے صلیب تختائے نجیب نوزانے شوی فرشانے وسیع دو جہانے طبی تزلو زنبو فضلو وضو کرشمائے کبو کیددائے دوو برستے براہ جُنہا دُعا جکمی زوی جوزو سمی اکیجول پتائے پدر دوزائے پسر نورائے بدر

شہائے زودر زمیول جما چینے زوی رُبینے مزی مقبرائے وضو مؤجودے شبو نوره نوره نورانے زمگ شہنشاہے شفق شفے شفیع
 مُجیتجانے روی وزیول وزد نزونے کھڑد حضرتے کرا بشرطے دُعا دُسرته وجہ فطرتے مدعا مُبیول موی کزانے کوی چاروزما نوری
 خدا گاڈے گزو گزیول گم مُجتامے جُمائجنیا جگی زاہو زبی جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کمزن کھو زمزن نوی شانے شبَد دو جہانے زبذ زیکی زوا فرشے دُعا نوری خدا خادم خدمت
 خود مالک لیکھے آپ لکھائیا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پرہو میرے دکھ بھجن، بہو ساگران پار دینا کرائیا۔ میرے شاہو بھوپ آد جگادی نرنجن، جوتی جاتے دینی مان وڈیائیا۔
 جن بھگتاں دھوڑ کرا دے اپنے مجن، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ساچا نام نیترا پا دے انجن، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم بنا لے سجن،
 ساجن ہو کے میل ملائیا۔ تیرے سنت سہیلے کوڑی کَریا مات تجن، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ شبدی دھار ہو کے گجن، بھے بہو سر نہ کھئے
 رکھائیا۔ گھر گھر تیرے نام ندھانی ناد وجن، بن ڈھولک چھینے کر شنوائیا۔ بن تیل باقی دیپک جگن، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ پیار
 وچ کرنا مگن، مستی نام خمار چڑھائیا۔ پوتر کرنا گُرمکھاں بدن، تن وجود دُرمت میل دھوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں
 پار کرائیا۔ لیکھے لاؤنا ناڑی ماس ہڈن، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کَریا شرع دی میٹنی حدن، حدود اپنی
 اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن
 بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگن، نو دوار ایکنکار پنڈھ دینا مکائیا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گہنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے جن بھگنو پرم پُرکھ دا مانو رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ امرت دھار وپائے کایا گنگ، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ آتم پر ماتم بخشے سنگ، سکلا ساتھی آپ ہو جائیا۔ جگت ترسنا میٹے بھکھ ننگ، وست ست سچ ورتائیا۔ جگت وکار کرے نہ تنگ، پنج وکار رہن نہ پائیا۔ منوآ منسا نال کرے نہ جنگ، جھگڑا کوڑ دئے مٹائیا۔ کیرپا کرے آپ سورا سرینگ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ ٹھاڈی منزل ٹھاڈے اندر ویکھے لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ٹھانوں ست سروپ اپنا درسائے ہنگ، پاربرسم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب ہوئے سپھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگنو پرہ دی سرن منگو سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جو لہنا دینا دئے چکا، جگ چوڑی پندھ مکائیا۔ بھانڈا بھرم دئے بھنا، بھيو ابھید آپ گھلائیآ۔ ساچا مارگ دئے سمجھا، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ اگمی رمز دئے لگا، نام اشارہ اک سمجھائیا۔ پریم دا رس دئے چکھا، بن رسنا رس جنائیا۔ ٹھاڈی بینتی قبول کرے دُعا، دو جہاناں مالک ہوئے سپھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوڑی اکو اک صدا، صدقے واری جس توں سارے گھول گھائیا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سُندر سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُور *

دھرنی کہے پرہو دین دُنی اٹھا دے ستی، سویا جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے دھرم دھار سہا دے رُتی، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا پنج تت بتیں، بُتخانیان کر رُشنائیا۔ دین دُنی میرے اُتے رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں درد دینا مٹائیا۔ مانو ذاتی کر سکھی، سکھ ساگراں وچوں پرگٹائیا۔ پیار بنا دے مانس ماٹھی، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ککھی، بھگت جنم دیوے دھرم دھار دی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے اکو جگا دے دیا باقی، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ مہربان ہو کلاپاتی، پت پریشور دیا کھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ

چند چمکائیا۔ اپنا کھیل وکھا بہُ بھاتی، بدھاتے اپنا بھیو چُکائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ امرت بوند بخش دے سواتی، امیوں رس آپ چوائیا۔ میری کلجگ اتم پُچھ واتی، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو دین دنی دا انتشکرن کر شدھ، پوتر تن وجود کرائیا۔ نرمل سب دی کردے بُدھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا تیرا جائے سچھ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا دپیک جائے بُجھ، ست سچ جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ وقت اتم رہیا پُچ، پوجن یوگ تیری سرنائیا۔ اپنا بھیو کھلا دے گجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں رو پکاراں نانی بسدھ، بے سدھا ہو کے دیاں دُہائیا۔ میرے اُتے تیرے حُکم دا ہونا یُدھ، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں آ کے ویکھنا خُد، خود مالک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سہائتا کرے نہ کوئی بن تُدھ، تُدھ بن سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۴ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ بستی تیغا سنگھ والی ضلع فروزپور *

دھرنی کہے چوڈاں لوک میرے بنو حامی، ہمساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ چوڈاں طبق میرا سُنو پیغامی، پیغمبران دی دھار نال ملائیا۔ بے انت کنت بھگونت لیکھا ویکھو دو جہان تمامی، طمع لالچ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا گھر مندر ویکھو مٹی خاک گرامی، گرہ گرہ پردہ آپ چُکائیا۔ میرے چار کُنٹ ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ مان رہیا نہ کیسے کلے نام کلامی، کائنات گئی بھلائی۔ تُوں شاہو بھوپ یرگن دھار آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ میں نو نو سجدیاں وچ دیاں سلامی، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس جھکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے ناتا جوڑ دے باہمی، براہمن گوڑے اپنا رنگ رنگائیا۔ میری مُشکل کر آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا شاہو بھوپ سُلطانی، شہنشاہ جلوہ گر نور الہیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے وکھا دے آگئی جھلک، جھاکی دین دُنی بدلائیا۔ تُوں دو جہاناں مالک، مہربان اک اکھوائیا۔ دین دُنی تیرا اشارہ ویکھے پلک، پلکان دے اوپلے پردہ دینا اُٹھائیا۔ کی لہنا دینا تیرا نال مؤت ملک، شنکر رائے دھرم کی سمجھائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو سندیسہ دتا بدیہی جنک، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ بے شک تیرا کھیل وار آنک، آنک کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ تیرا وسیرا واسی پُری گھنک، گھنٹیا تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی نُوں لا دے تنک، جوتی جاتے ہو سہائیا۔ میرا انتشکرن دا میٹ دے شنک، شنکا کوڑ دینا مٹائیا۔ میرا سہا دے دوار بنک، بنک دواری آؤنا چائیں چائیا۔ اکو رنگ رنگا دے راؤ رنگ، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا کھیل دس دے گہرا، گہر گمبھیر بھيو چُکائیا۔ جگت جہان رہن دیویں کوئی نہ بہرہ، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ کلجگ کوڑ دین دُنی بدل دے لہرا، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے مُشاہرہ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سارے ڈھولا گائیا۔ جوتی جاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو ستگر شبد دا لا کے پھرہ، دوسر سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اکو سہا دے بستی، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ نام خُماری چاڑھ دے مستی، مست مستانہ رُوپ وکھائیا۔ دھار بخش دے اپنے رس دی، بن رسنا رس چکھائیا۔ سرشٹی ونجارن ہو جائے تیرے جس دی، صفت صلاحی تیرے ڈھولے گائیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ دے مس دی، نوری چند کرے رُشنائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں نسدی، نو ست بھجاں واہو داہیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں پھراں دسدی، تیرا خوشیاں ڈھولا گائیا۔ تُوں کھیل وکھا دے اپنی پرتکھ دی، پاربرہم پرہہ پردہ آپ چُکائیا۔ ستجگ دھار چلا دے دھرم دھار دے رتھ دی، رتھواہی ہو کے سوہا پائیا۔ میں یارڑے تیرا ستھر گھتدی، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ دین دُنی ونجارن ہو جائے گُرم دی، من مت اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ جھٹ نارد کہے دھرنی تُوں کی منگیں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کپڑا ساچا سنگ، سنگی کون اکھوائیا۔ اُٹھ ویکھ لے ستگر شبد دا آگئی تَرنگ، جو پرا پستی مدھم بیکھری تریا دی دھار تون پرے درڑائیا۔ دو جہاناں پار لنگھ،

پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دباآیا۔ نال نام ندھان وجائے مردنگ، نرگن دھار کرے شنوائیا۔ جس نوں کھندے سورا سربنگ، اوہ کرتا دھردرگاہیا۔ جس نے اتم لیکھا مُکاؤنا جمناسرستی گوداوری گنگ، گنگوتری بھیو رہے نہ رائیا۔ اُس دے کول انوکھا نرالا ڈھنگ، بھیو سکے نہ کھئے کھلاآیا۔ اوہ صاحب سلطان سورا سربنگ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے حُکم نال تیرے اُتے ہونا جنگ، جنگجو بنے دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاآیا۔ نارد کہے دھرنیئے سُن لے دھر دا ڈھول ڈھمگا، ڈھٹیا گوبند والا نال ملاآیا۔ جس دا صدی چوڈھویں وعدہ اقرار پکا، سنگ محمد چار یار دین گواہیا۔ جو مؤسیٰ دھار بنیا سکا، سکلا سنگ رکھائیا۔ جس عیسیٰ بھیو چُکایا یکا، واحد اکو نور الاہیا۔ جس نے نرگن دھار سرگن نانک ولّ تکا، گوبند پردہ آپ اُٹھائیا۔ اوہدا اتم لیکھا نال ہونا بورا کگا، کائنات حُکم ورتاآیا۔ شرع دا لیکھ مُکاؤنا لیکھا ویکھے مدینہ مکہ، کعبہ اسماعیل نال ملاآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دھردرگاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے کی رو رو کریں پکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرے اُتے بدلن والیاں بہاراں، پتّ ٹہنی رہے کُلاآیا۔ کرے کھیل ہر اگم اپارا، اپرپر اپنا حُکم ورتاآیا۔ جس آشا پوری کرنی تیئی اوتارا، ترے گن اتینا ہوئے سہائیا۔ پیغمبران وعدہ جان قول اقرار، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جس گرواں لیکھا پورا کرنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملاآیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارا، دو جہان سری بھگوان کرے رُشنائیا۔ ایکا شبدا ناد وجائے نگارہ، نرگن دھار آپ درڑائیا۔ تیرے اُتے نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ شبدا دھار ہووے گھلوگھارا، گھائل بُندی ویکھنی خلق خُداآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتاآیا۔

* ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی *

دھرنی کہے پرہ میرے اُتوں میٹ کوڑ اندھیرا، اندھ آتم پر ماتم دے مٹائیا۔ اکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، ست سچ مل کے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں نام جنا دے ٹوں میرا میں تیرا، دو جا راگ ناد نہ کھئے درڑائیا۔ ہر گھٹ انتر نرنتر پریم پریتی کر دے چاؤ گھنیرا، چار کُنٹ دہ دشا اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگون تیری آس رکھائیا۔ نام ندھانا بخش اکما منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن لیکھے لاؤنا جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ٹوں مالک خالق آد جگاد بے انت، پروردگار سانجھے یار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن کر پوت، پت پتیت کر خلق خدائیا۔ جوتی جاتے سب دا بن مت، مٹر پیارے دیا کھائیا۔ مانو ذاتی کر پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا ویکھا نِت نوت، نو نو لاگاں پائیا۔ ٹوں آد جگادی میرا پت، پت پریشور دھردرگاپیا۔ میری شہنجنی لوک مات کردے تھت، دوس رین اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کر مہربانی، مہر نظر نظر ٹکائیا۔ میرا لیکھا بدل مستک وچ پیشانی، پیشین گوئیاں پورب نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ طغیانی، نو ست رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی ست دھرم دی بخش نشانی، نشانہ جگت جہان بدلائیا۔ سب دی منزل اکو ہووے رُحانی، رُوح بُت اپنا بھیو چکائیا۔ ٹوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نام دا داتا دانی، وست امولک اک ورتائیا۔ چار جگ توں وکھری بودھ آگادھ اپنی دس دے بانی، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائییا۔ جلوہ گر نور بخش نورانی، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ تینوں عیسیٰ مٹیا باپ اسمانی، موسیٰ منہ دے بہار دھیان لگائیا۔ محمد تیری گائی کلامی، کائنات سُنائیا۔ نانک نرگن سرگن دھار شبد جنایا سننامی، ست ست تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا شاہو بھوپ انامی، سچکھنڈ واسی اک اکھوائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میری شرع دی کٹ غلامی، زنجیر رہن کھئے نہ پائیا۔ مانو جاتی تک تمامی، طمع لوہہ کوڑ ہنکار ویکھ وکھائیا۔ میرے انتشکرن کٹ پریشانی،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہہ مینوں بخش دے اکو ست، ست ستوادی ہو کے دیا کھائیا۔ مانو ذاتی کوڑ کِریا وچ نہ ایلے رت، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ ہر ہر دے بخش دے برہم مت، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلائییا۔ آتم پر ماتم جوتی دھار جوڑ دے نت، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار واسطہ رہی گھت، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو بخش دے اکو دھرم، دھرم دھار اک پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے دے دے جرم، کلجگ جنم جنم وچوں بدلائیا۔ دین دنی دے اندروں کڈھ دے بہرم، بہانڈا بہرم بھیو بہنائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات ورن برن، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ اکو ست ستوادی تیری ہووے سرن، دو جا اشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نیتر کھول دے ہرن پھرن، نج لوچن نین کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ڈھولا سارے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی گھاڑن گھڑن، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ لہنا دینا ایکنکار وچ سنسار میٹ دے سپس دھڑن، پنج تے اکو رنگ رنگائیا۔ مانو ذاتی آپ بنھا لے اپنے لڑن، پلو گنڈھ نہ کھئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگادی کرنی کرن، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔

* ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی گیٹ فروزپور شہر *

نارد کہے دھرنیے میں سچکھنڈ دواریوں آیا، بن قدمان اپنا قدم اٹھائیا۔ ستگر شبد درگاہ ساچی مقامے حق اک حکم جنایا، نراکھراں نراکھر دھار سنائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں اکو راگ درڑایا، بن جگت ودیا نام کلیمیاں باہر سنائیا۔ خوشیاں نال وشن برہما شو بھیو کھلایا، بھیو ابھیدا دتا سمجھائیا۔ پھر ستجگ تریتا دواپرنیوں نیوں سپس جھکایا، نرمانتا وچ رہے درڑائیا۔ ناردا جے دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جانا کھیل ویکھنا بے پرواہیا، بے پرواہ کی اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے جھٹ مینوں نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا پچھلا چیتا آیا، چیتن ہو

کے دتا سُنائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا لہنا دینا جانے سرب سبایا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھٹ میں پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار
 سانجھے یار بن سب سب جھکایا، بن ہتھان دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک دُھردرگابیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں دُور دُراڈا آیا تھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ میرے انتشکرن ستگر شبد نے دتا ہٹھ،
 دھیرج دھیر دھرم دھار دِرڑائیا۔ میں تیرے اُتے تک کے آیا تیرتھ اٹھسٹھ، جل دھارا انتر زرنتر دھیان لگائیا۔ میں پھر کے آیا مندر مسجد
 شودوالے مٹھ، گرو دوارے چرچاں چراگاہاں پھول پھلایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ست دھرم دا دسیا نہ کتے اکٹھ، دین مذہب پریم پریتی
 وچ نہ کھئے سہائیا۔ دھرم دا بُرج تیرے اُتوں گیا ڈھٹھ، نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا را اگنی لائی پھرے بھٹھیللا بھٹھ، سانتک ست
 نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم کی ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں سچکھنڈ
 دواویوں آیا دُوڑا، دو جہان نوجوان مرد مردان ہو کے پندھ مُکائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں میں پندھ مُکا کے آیا سوڑا، بھڑی گلی
 بھجیا واہو داہیا۔ جان تیرے اُتے نگاہ ماری جیو جہان جگت ہویا کوڑا، امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی رس نہ کھئے ٹپکائیا۔ جھٹ
 میتوں حُکم سندیسہ دتا جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کی کھیل کرے براہمن گوڑا، گوبند دھار ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ پھیر نگاہ ماری میتوں
 سسے اُپر نظر آیا ہوڑا، سو پُرکھ زرنجن اپنا بیہو چُکائیا۔ ہنگ برہم آتم پرما تم دھار کس بدھ ہووے جوڑا، ہاپے ٹپی بھگت بھگوان مل کے
 وجے ودھائیا۔ جھٹ اگنی دھار وچ میں شبدی سُنایا اکو دوہرا، دو جہاناں سری بھگوانا آپ سُنائیا۔ جان نگاہ ماری جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا میتوں نظری آیا اکو بانکا شوہرا، شوہر جس نوں کہہ کے سارے سب نوئیا۔ پھیر کی تکیا نو کھنڈ پرتھی دسے اندھ گھورا، اندھ
 اگیان سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ جیوان جگت جگیا سوآں من کلپنا ہو گئی وانگ چورا، ست ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں آ کے تیرے اُتے تکیا کی، کامل مُرشد کی
 وکھائیا۔ پوتر ربیا کوئی نہ جی، جیون جگتی سارے گئے بھلایا۔ پیار رہیا کیسے نہ پتر دھی، پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ انت واسا دسدا سب
 دا ساڈھے تن ہتھ سین، زویداس چمارا دئے گواہیا۔ دھرم دھار دا بیجے کوئی نہ بی، پت ٹہنی پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا پورا ہونا

جو گرداس نے کہا ویہہ اکیہ، بیس اکیسا ہر جگدیشا اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر،
 ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں تیرے اُتے دھرم دھار کوئی نہ تکیا، تقویٰ حق نہ کھئے رکھائیا۔ ساجن میت دسے کوئی نہ سکیا،
 سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نگاہ ماری مدینہ مکیا، کعبیاں پھول پھلائییا۔ جھگڑا ویکھیا بُوڑے گکیا، عیسیٰ اسم اپنے وچ جنائیا۔ ست پیار
 رہیا نہ جنہاں گوبند امرت چھکیا، پریتی وچ نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا اپنا کھیل کرے جگت ہتھو ہتھیا، لہنا سمجھ کسے نہ آئییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے نارد جے تُوں آئیوں دُوڑ ڈراڈا،
 نرگن ہو کے پندھ مکائیا۔ نگاہ مار لے دین دُنی پنج تت ناڑی ماس ہاڈا، تن وجوڈاں پھول پھلائییا۔ ہُن بھرم بھلیکھا کابدا، بھانڈا بھرم دینا
 بھٹائییا۔ ست سچ دا سُنے کھئے نہ نادا، دُھن آتمک راگ نہ کھئے درڑائییا۔ شبد سُنے نہ کھئے بودھ اگادھا، بُدھی وچ جیو جنت بھجن واہو داہیا۔
 کی میرے اُتے کھیل ورتے پُرکھ پُرکھوتم موہن مادھو مادھا، مالک خالق کی اپنی کار کھائییا۔ اوہ وقت یاد کر لے جو سندیسہ دے کے گیا
 کرشن رادھا، رادھکا کہے کے بیہو چُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائییا۔ نارد کہے
 دھرنیئے بے شک تُوں پرہ تون منگان منگیان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے اُتے کیتے جگ چوکریاں لنگھیاں، ستجگ تریتا
 دوایرکلجگ بھجے واہو داہیا۔ کتنے اوتار پیغمبر گرو بنائے سنگیا، تن وجوڈاں ویکھ وکھائییا۔ کتینیاں کتھان کہانیاں سُنیاں چنگیاں، چار جگ
 دے شاستر رہے درڑائییا۔ ہُن نگاہ مار لے پرکرتی پنجہیاں، رجو طمعو ستو ویکھ وکھائییا۔ تیرے اُتے کسے تُوں پتہ نہیں کتینیاں دھاراں
 مندیاں چنگیاں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جگت جگیاسوآں نیتر اکھیاں ہوئیاں اندھیاں، نج نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ انتر نرنتر منزلاں
 مُک نہ جاون پندھیاں، نو دوارے ڈیرہ کھئے نہ ڈھاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا سُنے کھئے نہ چھندیاں، انحد نادی راگ نہ کھئے شنوائیا۔ اوہ ویکھ لے
 میرے کول جگ چوکرئی پُرانیاں سندھیاں، جس دی جگت ودیا سار نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہ پاتشاہ سورا سرنگیا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔

* ۲۵ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سردول سنگھ دے گرہ فروزیر چھاؤنی *

دھرنی کہے پرہو دین دنی دی پوتر کر بڈھ، پت پت پت اپنے رنگ رنگائیا۔ من کلپنا کوڑی کیریا کر شدھ، ہوئے ہنگنا گڑھ ٹرائیا۔
 پنج وکار ایکنکار گھر گھر کرے نہ یڈھ، تن وجود حق محبوب اپنا بھیو کھلایا۔ میں رو رو پکاراں دھرت نانی بسدھ، بے سدھ ہو کے
 تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑ کڑیارا میٹ دے جگ، ستجگ ست دھرم دھرم پرگٹایا۔ ایس دی انت اخیر بے نظیر
 اڈھ گئی پنگ، پوجنیوگ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ سچ دوار سرب سنسار تیرا ایکا جائے سچھ، آتم پرماٹم میل میلنا چائیں چائیا۔ دو
 جہاناں نوجوانا سری بھگوانا اپنا بھیو کھول دے گجھ، پردہ اوہلا تن وجود رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دھار دا چاڑھ دے رنگ، رنگت کلجگ کیریا کوڑ مٹایا۔ جو
 سندیسہ دے کے گیا سادھو سربنگ، سرب دے مالک دینی مان وڈیایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں تیرا بھیو کھلایا بھجنگ، بھجنگیاں لہنے
 دینے پور کرائیا۔ میرے اتوں کلجگ اندھ اندھیرا میٹ دے اندھ، ست سچ کر رُشنایا۔ ستجگ سچ چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر
 رُشنایا۔ کوڑی کیریا سرشٹی درشٹی اندرون کڈھ دے گند، منسا من ہوئے نہ کھئے ہلکایا۔ ہر گھٹ اندر جگت دوار ویکھنا لنگھ، جوتی
 جاتے پُکھ بدھاتے پندھ مکاؤنا چائیں چائیا۔ مہربان ہو کے آتم دھار پرماٹم اپنے لا لے انگ، انگیکار اک وکھایا۔ امرت سوما نچھر دھار
 وہا دے گنگ، بوند سوانتی ناہ گول ٹپکایا۔ میرے پُکھ اکالے دین دیا لے توں میرا میں تیرا دین دنی گائے چھند، سوہلا ڈھولا اک سمجھایا۔
 میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ سیس نوٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا
 - دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ستجگ کر پرکاش، پرکاش ہووے خلق خدایا۔ توں مالک خالق میرا اک ابنش، ابناشی کرتا نور الاہیا۔
 دھرم دی دھار میرے اُتے پوا دے راس، آتم پرماٹم گوپی کاہن مل کے وجے ودھایا۔ میرا انتشکرن نہ رہے اُداس، چنتا غمی غم خوار دینی
 مٹایا۔ نام جپاؤنا اپنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنی دھار پرگٹایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے مالک پرتھمی آکاش، سچکھنڈ نواسی اپنی
 دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پرہو ستجگ میرے اُتے

ہووے پرگٹ، پرگنا میرا دے سہائیا۔ پرکاش کر دے تن وجود ہر گھٹ، مانس مانو مانکھ اپنا بھیو چکائیا۔ تیرا نور ظہور دے لٹ لٹ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ایکا نور دینا چمکائیا۔ دین مذہب ذات پات میرے اُتے رہے نہ وٹ، مانو ذاتی ایکا رنگ رنگائیا۔ شرع شریعت جگت دھار دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب اِکو وست ورتائیا۔ آتم سیج سرشٹ سہا دے کھٹ، سینگھاسن آسن سوہا پائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر اپنی کروٹ وٹ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ نام ندھانا امرت امیوں رس چٹ، دُھر دا میگھ آپ برسائیا۔ میرے اُتون کلجگ کوڑ کڑیار دا میٹ دے پھٹ، شرع چھری قصائی نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو نام کلمہ تیرا سرشٹ سبائی لے رٹ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں دھرت نانی تیرے کولوں منگاں خالی ہتھ، وست اگم اتہا دینی ورتائیا۔ مِتر پیارے تیرے ستھر گئی لتھ، یارڑے تیری سیج ہنڈھائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اگم اتہاپیا۔ مینوں سچ دھرم دی دے دے وٹھ، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑ کِریا کڑیار متھ، متھن کر کِریا کوڑ خلق خُدائیا۔

* ۲۶ کٹک شہنشاہی سمت ۱۱ برہم گھاریاں دے آشرم وچ فروزپُڑ شہر *

برہم گھاری آتم دھار تریپت، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا ایکنکار پروردگار ویکھ وکھائیا۔ کِس منزل گرہ ٹکانے ہوئی استھت، آسن سینگھاسن کون ڈیرہ لائیا۔ برہم ویتا انتر نیتا شوئے شو کِس دوارے ملیا مت، مِتر پیارا ایکنکارا مل کے وجے ودھائیا۔ کون پیار وچ سنسار من کلپنا رہے نہ وچ چت، چت وٹ ٹھگوری تن وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ کون ویلا کون گھڑی جھٹ وقت کیہڑی تھت، گھڑی پل کون رنگ رنگائیا۔ سچ دوار کیہڑا گرہ کیہڑا مندر جتھے پرما تم آتم کرے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل نِت، نِت نوت جیو جنت سادھ سنت ویکھنہارا ساچا چائیں چائیا۔ اوہ آد دھار ایکنکار شو شوئے سب دا

مات پت، پتا پُوت اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ترپت
 دھار جو میٹھہارا ترسنا، ترے گن اتیتا بے پرواہیا۔ جس دی یاد وچ شنکر شو برہما وشنا، وشو دا مالک اگم اتھاپیا۔ جس دا کھیل آد
 جُگاد نت نوتنا، قلم شاہی شاہی کاغذاں اکھراں نال لیکھ لیکھنا، چار جُگ دے شاستر صفت صلاحیا۔ جس دے کول جُگ بدلن دی دھار
 اپنی بدھنا، انک کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 دُھردرگاپیا۔ ترپت نگاہ مارنی کتک دوس دہاڑا چھبی، پروشٹا سوہنا رنگ رنگایا۔ جلوہ گر نور نورانہ تکنا ربی، پارپرہم برہم اپنا کھیل
 وکھایا۔ سب دا مالک دُھردرگاہی طبعی، جگت روگ سوگ دے مٹایا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے سبھی، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ
 لاگن پائیا۔ جیہڑا ملدا کدی کدی، قدیم دا مالک اک اکھوایا۔ اوہ سچ دوارے آ گیا ابھی، سچکھنڈ نواسی اپنا نور جوت کر رُشنایا۔
 جیہڑا بھگتاں ملن دا سدا لبی، لالچ مَحَبَّت والا رکھایا۔ جس دی زمیں اسماناں باہر گدی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو کلجُگ کوڑی
 کِریا دھرنی دھرت دھول دھول اتوں رہیا کڈھی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہن کھنڈ نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار و بھچار ہنکار لین دیوے کسے
 نہ وڈھی، رشوت کوڑ نہ کھنڈ جنایا۔ اُس دی انت اخیر دو چار دی سب دے واسطے صدی، صدے ویکھے خلق خُدایا۔ جس نے ہر تن
 وجود سریر اندرون نام شبد دی دھار نال کڈھنی بدی، بدکاری دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ ترپت نگاہ مارنی پن نیتراں جگت سنسار، نیچ نیتراں اکھ کھلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تکنا اگم
 اپار، الکھ اگوچر نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا پروردگار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جس نوں جھکدے رہے تیئی اوتار، راما
 کرشنا ڈھولے گایا۔ جس دا نانک گوہند کیتا ستکار، ستنام کہہ کے صفت صلاحیا۔ اوہ کلجُگ اتم آ گیا جوتی جاتا ہو کے خبردار،
 بے خبراں رہیا اُٹھایا۔ اُٹھو ویکھو نیتر کھولو جیوو جنتو سادھو سنتو ویکھو شاہ پاتشاہ سچی سرکار، سچ سوامی اکو نظری آیا۔ جس
 کلجُگ کوڑا دین دنی دے اندرون کڈھنا باہر، ستجُگ سچ سچ پرگٹایا۔ اوہ اگلے سال وچ ہون والا ظاہر، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔
 دُو جے سال جوتی جوت کرے اجیار، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ تیجے سال نو کھنڈ پرتھی مارے مار، ستان دیپاں ویکھ وکھایا۔ ہندو مُسلم

سِکھ عیسائی پارسی بودھی جینی سارے روون دھاہاں مار، دھیج دھیہ نہ کھئے دھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرتی اُتے اُٹے چہار، مٹی
 خاک دیوے دُبائیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ کجے روون زارو زار، بن نیتر نیناں نیر ویاٹیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی کرے پُکار، تیرتھ
 سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ گرتھ شاستر وید پُران انجیل قرآن بائبل تُریت گُرو گرتھ اکھڑ اکھڑ ویکھن نین آگھاڑ، کون دوار ایکنکار پاربرہم برہم میلا
 میلے سہج سُبھائیا۔ جس دین دُنی دا لہنا دینا پُورب قرضہ دینا اُتار، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ اوہ آگیا جوت جگا گیا شبد سُنا گیا
 ڈنک وجا گیا سَت سرُپ ہو کے وچ سنسار، سَت ستوادی برہم برہمادی پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جہنوں تکدے رہے جُگ چار،
 آسا رکھدے گئے اوتار، پیغمبر جھک کے سجیدیاں وچ کھندے گئے پروردگار، گُرو گردیو چرن دھوڑی لاؤندے رہے چہار، چار جُگ دے
 شاستر آس رکھائیا۔ جس نوں پاربرہم پت پریشور امام اماما نُور اہ سب نے مٹیا پروردگار، یامین کہہ کے سیس نوایا۔ اوہ جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا نہکلنکا کل کلکی اوتار، کل کلیش دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا صاحب اک گوسائیا۔ اوہ آگیا نرگن داتا شو شوئے شکتی، جس نوں آد شکت سیس نوایا۔ اوہ بھگتاں بھگون ویکھے کایا مندر اندر
 سَت سَت دی بھگتی، بھگون ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جو لہنا دینا تن وجوداں جانے بوند رکتی، ہڈ ماس ناڑی بھیو رہے نہ رائیا۔ اوہ پرم
 پُرکھ پرما تم سرب آتما دا مالک اکو ویکتی، جس دی گت کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ دھرتی اُتے دھول اُتے دھرم دی دھار دا مالک آگیا شرطی،
 شرطیہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں ساریاں مٹنا ندھ پرتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ اُس دی اک دو تین سال دی سوہنی برسی، برس
 برس دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جس نے سب دی میٹھی ہوس حرصی، ترسنا کوڑی دئے گوائیا۔ اوہ امرت میگھ نام ندھانا سیری بھگوانا بوند
 سواتی کایا مندر اندر ناہی کول اُلٹا کے رہیا برسی، سانتک سَت سَت ورتائیا۔ جس دی آتما نرگن دھار پرما تم ہووے درسی، بن جگت
 نیتراں اپنا درس دکھائیا۔ اُس دی کیسے گُرمکھ وِرنے کول سَت سچ دی پرچی، پراچین دے لیکھے ویکھے دکھائیا۔ جس دے کول سب دی آد
 جُگاد دی عرضی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اگم اتھاپیا۔ اوہ کلجگ بدلن دا بڑا غرضی، غرض اپنی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ پر ہُن اُس نے بغیر
 کیسے دی اچھیا توں ورت لینی اپنی مرضی، مریض ویکھے خلق خُدائیا۔ اوہدا کھیل ہونا اسچر جی، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ شاہو

بهوُپ اوہ سُلطان نوجوان سِری بھگوان مرد مردان کھیل جانے اپنے گھر دی، گرہ بیٹھا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس دی دھار آد جُگاد چوٹی
 جڑ دی، چیتن اپنا بھیو چُکائیا۔ جس دی وِدیا گرتھ شاستراں دی دھار نال جگت من مت بُدھی وچ پڑھدی، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ اوہ
 اتم سرِشٹی کھیل کرے سپس دھڑ دی، درِشٹی اندر اپنا پردہ لاپیا۔ اوہ شاہو بہوُپ سُلطان وڈا وِششٹی، وِشیشتا وچ اپنا گن دئے
 سمجھائیا۔ جس دی پیار دی دھار پن اکھڑاں توں نراکھڑ دھار سب کچھ لکھدی، لیکھ لیکھراج گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کُماری ترپت ویکھنی ترے گن دی دھار، ترے گن اتیتا دئے وکھائیا۔ جو
 پرگٹ ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وِشن برہما شو اپنا سنگ بنائیا۔ جس نوں پوُجدا رہے سدا جُگ چار،
 سَنجُگ تریتا دواپرکجُگ بیٹھے نین اُٹھائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گئے تیئی اوتار، پیغمبر گروُ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو آگیا جوت جگا گیا
 ڈگمگا گیا بھیو کھلا گیا پردہ لاه گیا شبد وِجا گیا ناد سنا گیا آپ اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس وِشو دے
 مالک نوں بنا اکھڑاں توں ویکھنا جو سب دے اندر اپنا کرے پیار، پریم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ مِتراں دا مِتر تے یاراں دا یار، سَجناں دا
 سَجن اک اُکھوائیا۔ جدوں وسے تن دے اندر کایا مندر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اُکھوائیا۔ ترپت برہم کُماری، کُمار ویکھنا شبد انادی دُھردرگاپیا۔ جس دی آتما نال سدا
 یاری، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ جیہڑا پریم دا سدا وِپاری، وِنج اِکو اک کرائیا۔ جیہڑا ویکھنہارا نو دِواری، گھر گھر اندر کھوج کھوجائیا۔
 جس دی منزل نہیں دُشواری، دُشمن پنجے اندروں باہر کدھائیا۔ اوہ دیونہارا امرت رس نِجھر جھرنا بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھاری، امیوں رس
 جام آپ پیائیا۔ اوہ بَخشنہارا شبد اگتی ناد دُھنکاری، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جیہڑا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگاوے دیپ جوت اُجیاری،
 پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ اوہ منچ اُتے بیٹھا شاہو بہوُپ شہنشاہ سُلطان جس دی آد جُگاد سِکداری، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ نِرگن
 نِرویر نِراکار نِراور دِگار سانجھا یاری، میت میتا اک اُکھوائیا۔ اوہ برہم دی دھار پاربرہم پت پریشور اپنا کھیل کرے اگم اپاری، الکھ
 اگوچر اک اُکھوائیا۔ جس نوں شوئے شکتی کہہ کے سارے کرن نِمسکاری، نمو نمو کہہ کے سارے سپس نِوائیا۔ اوہ پاربرہم پت پریشور

پرم پُرکھ پُرکھوتم سرب کلا جس دا کھیل کلجگ اتم واری، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا ایتھے اونھے دو جہاناں لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سرگن نرگن اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کھیل کرے بن وڈ سنساری، سنسار دا سوارتھ آکارتھ اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گردپ سینگھ دے گرہ پنڈ توتاں والا ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پکار کردے اسگاہ تھل، مہیئل تیرا دھیان لگائیا۔ آشا رکھ کے گئے بیٹھے سمنڈ ساگر جل، جلدھارا دھیان لگائیا۔ پورب لہنا تک لے جو قول کیتا نال بل، باون ہو کے گیا درڑائیا۔ کلجگ انت کیسے ٹاہن رہیا نہ پھل، پت ٹہنی گئے گملائییا۔ نو کھنڈ پرتمھی میرے اُتے ودھیا چھل، کپٹ وچ خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ سنڈیسہ مینوں گھل، شبدي شبد درڑائیا۔ میں ہوواں تیرے ول، تیرا سنگ اک بنائیا۔ کوڑی کرپا میٹاں کل، کل کاتیاں کراں صفائیا۔ پنچ وکار رہے نہ دل، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ دئی دویتی میٹاں سل، اتم پرماٹم میلا میلاں سرہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے جنم کرم دی ٹی گنڈھیں، کلجگ اگنی تت تت بُجھائیا۔ نام بھنڈارا اکو ونڈیں، چارے گنٹاں آپ ورتائیا۔ میری آشا ہون نہ دیویں رنڈی، کنت سہاگ تیری سرنائیا۔ لیکھا رہن نہ دیویں کیر جنڈی، اکو ایشٹ دینا پرگٹائیا۔ مانس رہے نہ کھئے پاکھنڈی، بھانڈا بہرم بہاو دینا بھٹائیا۔ تیرے ملن دا مارگ اکو ہووے ڈنڈی، ڈنڈاوت سب نوں اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں کلجگ اگن میٹ دے تت، تتو تت اک سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بدل دے مت، من مت دا لیکھا دے مکائیا۔ جگت وکار نہ ابلے رت، رکت بوند لیکھے لینی لائیا۔ اتم دھار بنا دے نت، پرماٹم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ٹوں نرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، بے وطنان دے مالک دیا کھائیا۔ تیرے آگے واسطہ رہی گھت، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے

اُتوں کوڑ کڑیارا کڈھ بھرشٹ، بھانڈا بھرم بھوؤ بھٹائیا۔ ایکا مارگ دس دے سرِشٹ، سریشٹ اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جاتے اکو تیرا ہووے
 ایشٹ، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ لہنا پورا کر دے رام وششٹ، وشیاں توں باہر سنگ نبھائیا۔ تیری آد جگادی بھوکھتاں والی لکھت،
 اوتار پیغمبر گرو گئے درڑائیا۔ کلجگ کریا کوڑ کر دے نشٹ، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے اُتوں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم سمجھا دے اپنی ذات،
 پارپرہم برہم اپنا بھیو چُکائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین
 مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نور ظہور اپنا بخش دے کملاپات، پت پریشور دیا کمائیا۔ نگاہ مار لے دھرنی کہے میرے اُتے لوک مات،
 بن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، امرت جام بخش دے بوند سوانت، سوانتی اکتی اپنی اک ورتائیا۔

* ۲۶ کٹک شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ رُکنا مونگلا ضلع فروزپور *

نارد کہے دھرنیئے تیرے اُتے تکیا اندھ گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی انتشکرن دی دھارا ہو گئی ہور دی ہور،
 اور دا اور دین دُنی روپ بدلائیا۔ مانس مانو اک دو جے نال کردے کھور، جھگڑے وچ دسی خلق خُدائیا۔ سچ دا منتر فرنا پھرے کسے نہ
 پھور، نام ندھانا نادی ناد نہ کھئے وجائیا۔ مانس جنم جگت جگیا سواں جائے مول نہ سور، ستگر سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں حیران ہو
 گیا دھرم دی چاروں کُنٹ کئی گئی ڈور، تندو تندی تند نہ کھئے بٹھائیا۔ جھٹ مینوں پنچ وکارے پے گئے چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار
 اپنی لے انگریائیا۔ میں اچی کوک پایا شور، دروہی دتی تھاوں تھائیا۔ میرا کوئی نہ چلیا زور، بلہین ہو کے دیاں درڑائیا۔ کیوں دین دُنی کھان
 والی ہو گئی پنچھی ڈھور، پشوآں کھلاں رہے لہائیا۔ کسے دا بھاگ نہ دسے متھور، متھرا دا کابن رہیا جنائیا۔ میں پرہوؤ دا سندیسہ دین

آیا بطور، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں نگاہ مار لے کر کے غور، کی گہر گمبھیر حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے پرہیو پیار وچ پا گلوکڑی، بن بہیاں باہو اٹھائیآ۔ جس دی مُحبّت وچ آد جُگاد
 جکڑی، زنجیر سکیا نہ کھئے تڑائیآ۔ تُوں ہوویں نہ دین دُنی نال من متڑی، منسا کلجگ نال رلائیآ۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطان اِکو تول تولنا
 اگئی تکرڑی، جس دا ترازو نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ نارد
 کہے دھرنیئے تُوں اپنے ویکھ لے وال دھولے، دھولے بن اکھاں دھیان لگائیآ۔ نگاہ مار لے اقرار قوَلے، وعدے پچھلے ویکھ وکھائیآ۔ کس بدھ
 پُرکھ اکالا تیرے اُتے موَلے، موَلا اپنا روپ پرگٹائیآ۔ امرت رس تینوں بخشے اگئی گوَلے، گوَل دی دھار برہما کی سمجھائیآ۔ دین دُنی دے
 مانو تے پگلے، ویکھنہارا تھاؤں تھائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیارے تے بگلے، پڑے ویکھے تھاؤں تھائیآ۔ فی تیرے لہنے دینے مُکائے سگلے، سگلا
 سنگی ہوئے سہائیآ۔ جنہ لیکھے لاؤنے کوچھے کملے کنگلے، غریب نائیاں اپنی گود ٹیکائیآ۔ جو کلجگ انت آیا گر اوتار پیغمبراں پیراں بدلے،
 جوتی جاتا ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دی ویکھنی حدوُد حق منزلے، منزل منزل سارے پنڈھ مُکائیآ۔ جس دا اِکو ڈھولا ہونا نام ندھان اگئی
 ۱۱۷۲ غزلے، گائن گا گا آپ سُنائیآ۔ جس دے شبد اگئی ساز کھڑکنے بن ڈھولک چھینے طبلے، تبلیغ سب نوں دئے جنائیآ۔ اوہ پُرکھ اکالا دین
 دیا لا تیرا پردہ اتم کج لئے، سر سر اپنا ہتھ ٹیکائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے تُوں خوشیاں دے وچ بھج لے، بن قدماں قدم اٹھائیآ۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے اُتوں آپے
 لہ لے، جن بھگتاں کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۶ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سمپورن سنگھ دے گرہ پنڈ چک ندھانا ضلع فروزپور *

کلجگ کہے دھرنیئے میرا گالے ڈھولا، بن رسنا جہوا بئی دندان صفت صلاحیا۔ میں چوتھا جگ پر پڑکھ دا بن کے آیا گولا، گولک دھرم دھار دی تیرے اتوں خالی دتی کرائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں کیسے اوتار کلا چوڈاں سولہ، اپنی کل دتی ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتھی مایا ممتا موہ دا پا کے رولا، دھیرج دھرم دتا بلائیا۔ کوڑ کڑیاں وچ سنسار ہٹ اگما کھولا، خلق دے مالک مینوں دتی مان وڈیائیا۔ میں جھوٹھ ونجارا بن گیا تولا، دین دنی تولان تھاون تھائیا۔ میں کیسے دے اندر بھیو رہن دتا نہیں پردہ اوہلا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ نی تیرے اُتے صدی چوڈھویں انت میں کھیلن والا خون دا ہولا، ہوئی ہوئی اپنا کھیل پرگٹائیا۔ توں وعدہ تک لے چار جگ دا اقرار قول، گول نیناں کی تینوں رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے کلجگا میرا پر پڑکھ بھگونت، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس نوں جگ چوڑی گاؤندے بھگت سنت، صوفی سوپلے ڈھولے رہے سنائیا۔ جس دا نام ندھانا اگما منت، منتو میرا حل کرائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، جاگرت جوت کرے ژسنائیا۔ اوہ تیرے کوڑ کڑیاں دا کرنہارا انت، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے بناوے بنت، گھڑن بھنہار ڈھردرگاہیا۔ جس دی مہا ایتھے اوتھے دو جہان اگت، کتنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اوہ تیرا توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم سب نوں دئے سمجھائیا۔ بڈھی توں باہر بودھ آگادھا بن کے پنڈت، توں میرا میں تیرا سکھیا سچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک گوسائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرا مالک خالق والی دو جہان، جو بن ونا سیری بھگوتتا نور الاہیا۔ جس نے زرگن دھار مینوں دتا دان، وست اگم اتھار ورتائیا۔ میں پھیری دروبی وچ جہان، چار کنت دہ دشا اپنا حکم ورتائیا۔ دھرم رہن دتا نہیں وچ زمیں آسمان، دھولے ویکھنا نین اٹھائیا۔ جدھر تکیں مانو ذاتی تینوں دسے بے ایمان، بیوہ ہوئی خلق خدائیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کیسے دا دھرم ایمان، عمل تکتے تھاون تھائیا۔ میرا کوڑ ہویا پردھان، نو ست بھجے واہو داہیا۔ توں ہو نہ جائیں حیران، حیرانی وچ گر لائیا۔ میرا لہنا دینا نال شرع شیطان، شریعت اپنا سنگ نبھائیا۔ میں یودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکِ گوسائیا۔ دھرنی کہے کلجگا نہ ایویں پا شور، اُچی کوک کوک سُنائیا۔
 ذرا تک لے نال غور، گہر گمبہیر کی حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا تیری دفن ہووے وچ گور، مڑھی مسان روون مارن دھاپیا۔ تیری
 دی کئی جانی ڈور، کٹاکش پرہ اپنا نام لگائیا۔ جس لیکھا رہن نہیں دینا ٹھگ چور، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا میٹے اندھیرا گھور،
 نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ دین دُنی دا لیکھا کر دیوے اور کا اور، اور دا اور روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ گوسائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں پرہ دا پُت ناپاک، پاک رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی مٹی اڈاواں
 خاک، دھوڑی زمیں اسمان وکھائیا۔ میں چوٹھا جگ بن کے آیا چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر منوآ کیتا عاق، من کا
 منکا آپ بھوئیا۔ سچ دوارے کھول سکے کوئی نہ تاک، پردہ اوبلا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں جگت آسو چڑھ کے پورے کراں تیرے واک، واقف کار
 بنیا خلق خُدائیا۔ دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی سجن ساک، میت پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر مالک اکِ اکھوئیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا مالک اگم سوامی، شہنشاہ اکِ اکھوئیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن
 ویکھے خلق خُدائیا۔ جس تیرے اُتے نرگن دھار کیتی مہربانی، مہربان مہربان بیدو نور الہیا۔ اُس نے تیری میٹنی کوڑ نشانی، نشانہ
 ستجگ سچ جھلائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اتم دے فانی، فنا فی اللہ دے خلق خُدائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جھگڑا میٹنا جسم
 جسمانی، رُوح بُت ابناشی اچت اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ ویس وٹائے دیا کھائے جوت جگائے جس نوں پیغمبراں کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اِکو
 اکِ اکھوئیا۔ جس دا حقیقت والا کلمہ ہووے کلامی، کائنات کرے پڑھائیا۔ تیری میٹے زین اندھیری شامی، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔
 اوہ شاہو بھوپ سُلطانی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی مالک خالق دو جہانی، دوہری نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل وکھائیا۔

* ۲۷ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کرئیل سنگھ، اقبال سنگھ، راج سنگھ عجیب سنگھ، نچھتر سنگھ دے نوت فریدکوٹ *
 دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کِریا کر، کِریا ندھان نوجوان سِری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرحہ بدھاتے میرا سہنجنا کر
 دے گھر، ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ دین دِیال مینوں دے دے اِکو اگتا ور، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ست دپ دھرم دھار میرا بنا دے سروور سر، دُرمت میل کلجگ کوڑ کُڑیا دھوائیا۔ دین دِیالے مایا ممتا موہ وکار چکا دے ڈر،
 ہوئے ہنگتا رہن نہ پائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی میں تیرا بھانا رہی جر، ستجگ تربتا دواپر کلجگ نو نو سِیس جھکائیا۔ مہربانا نوجوانا
 میرا خالی بھنڈارا بھر، نام ندھان وست اگم اتھاپ ورتائیا۔ در درویشن ہو کے تیرے دوارے گئی کھڑ، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاپیا۔
 میرے اُتوں توڑ ہنکاری گڑھ، نمرتا اپنی دے ورتائیا۔ جھگڑا مُکا دے چیتن جڑ، چوٹی اِکو رنگ سہائیا۔ میں تیرا پلُو اِکو لیا پھڑ، دوسر
 اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دا گھاڑن دینا گھڑ، ستجگ سچ سچ دینا ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا راکنکار تیرے حُکم وچ جائے
 ہڑ، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے نگاہ مار لے جلدی، بن نیتر لوچن نینار اکھ اُٹھائیا۔ دھار ویکھ لے کلجگ کل دی، کل کاتی اپنا پھیرا
 پائیا۔ سار پا لے مہیئل جل تھل دی، تھل اسگاہ روون مارن دھائیا۔ میری آشا پوری کر دے باون دھار بل دی، ترسنا تیرے چرن ٹکائیا۔
 بے شک تیری کھیل اچھل اچھل دی، ول چھل اپنا بھیو دینا کھلائییا۔ میں سچ دوار اِکنکار درگاہ ساچی تیرا ملدی، سچکھنڈ نواسی پُرحہ
 ابناشی ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے
 اُتے دھرم دھار اُچا دے جگ، جگتی اپنی نال رلائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا لیکھا جائے پُگ، پوجنیوگ تیری سرنائیا۔ دین دُنی دی انتشکرن
 اُجل کر دے بڈھ، بیک اپنا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا دہ دشا نہ جائے کُد، قُدرت دے قادر ہونا آپ سہائیا۔ نگاہ مار لے ٹلے تھل اسگاہ ساگر
 سُمند، مہیئل اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پرہو
 ستجگ ساچا دھرم دوارا لا، دھرم دی دھار دھار وڈپائیا۔ پُرحہ اکالے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا گواہ، شہادت

چار جُگ بھگتائیا۔ گرنہ شاستر نال ملا، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ وشن برہما شو اٹھا، ترے گن اتیتے دیا کمائیا۔ کروڑ تیتسیا دے پلا، سويا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبدي اپنا ڈنک وجا، دو جہاناں کر شنوائیا۔ راؤ رنکاں پھول پھلا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی بے پرواہ، رہبر اکو نور الابیا۔ تُوں مالک واحد اک خدا، گاڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ کابن کابنا اکو رہیا اکھوا، رام راما روپ سمائیا۔ موسیٰ تینوں رہیا دھیا، عیسیٰ بن لوچن نین اکھ کھلائییا۔ محمد ڈھولے رہیا گا، چار یاری مل کے وجے ودھائییا۔ نانک نرگن سرگن ست ست نام رہیا درڑا، ڈنکا گویند فتح رہیا وجائییا۔ انت سب نے دھرنی کہے مینوں دتا سنا، بن رسنا جہوا شبد سنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت آوے بے پرواہ، بے پرواہ نور الابیا۔ جو کلجگ کوڑی کیریا دئے گوا، دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچے جنم دئے دوا، ست ست وچوں پرگنائیا۔ ایکا نام کلمہ دئے پڑھا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار دئے وکھا، اکو گرہ وجدی رہے ودھائییا۔ اکو نام ندھانا سیری بھگوانا دئے درڑا، دوسر اکھر نہ کھئے پڑھائییا۔ دھرنیئے تُوں لکھ لکھ لینا شکر منا، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے مالک خالق الابی نور خدا، خدی دا ڈیرہ اتم دیوے ڈھاپیا۔ مٹی خاکے تیرے نالوں کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اکو فرمان شنیدیشہ دیوے سدا، حُکم اکو اک جنائییا۔ تُوں اُس نوں سیس دینا نو، نو نو لاگنا پائیا۔ تیری انت کنت بھگونت کلجگ پکڑے بانہ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ کلجگ جیواں بدھی رہن نہ دیوے وانگ کان، ڈرمت میل دیوے دھوائیا۔ اکو ایکنکارا سارے چن ناں، تُوں میرا میں تیرا کہہ کے ڈھولے گائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائییا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میری آ کے پالے سار، سرگن نرگن اپنا بھیو چُکائییا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی تیرا کھیل اپر اپار، لکھ اگوچر اپنا پردہ دے کھلائییا۔ میں مانگت ہو کے کھڑی تیرے دوار، دوارکا واسی کابن کرشن اپنے نال ملائییا۔ رام راما دے سہار، دسترہ بیٹا میری دئے گواپیا۔ باون بن اکھراں بن لیکھار، شہادت دھر دی دئے بھگتائییا۔ پیغمبر تیرا کرن انتظار، موسیٰ عیسیٰ محمد بیٹھے نین اٹھائییا۔ گر گر تیرا ویکھن نور اُجیار، جوتی جاتے کر رُشنائییا۔ دھرنی کہے میں رو رو کراں گریہ زار، بن نیتر نیناں نیر وپائییا۔ سمبل دے مالک جوتی جاتے ہو جا ظاہر،

ظاہر ظہور اپنی کر رُسنائیا۔ میرا ہو لا کر دے انت کنت بھگونت کلجگ کوڑ کڑیاں دا بہار، مایا ممتا موہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دکھیارن تیرے
 آگے کراں پکار، پُنے پُنے سیس نوائیا۔ تُوں ویکھنہارا اک اکلّا ایکنکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ میں چاہندی تیری چرن کول
 دھوڑی لاواں چہار، ٹکے ست سچ رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ
 نواسی پُرکھ ابناشی مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی مہربانا، محبوب کی تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے آد
 جگاد نوجوانا، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں ہندیاں کیوں بدل
 گیا زمانہ، زمیں زماں دوویں روون مارن دھاپیا۔ تُوں مالک خالق وسنہار اُتے اسمانا، اسم اعظم اپنا دے سمجھائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے
 گئے کرشنا کابنا، گھنٹیا سٹیا پردہ گیا اٹھائیا۔ پیغمبران دتا حق پیغاما، یووی جو عرشے نواں فرشتے خُدا نور الہیا۔ گرو گُردیو تیرا وجا کے
 گئے دملمہ، ڈنکا جگت جہان سُنائیا۔ ستگر شبد پہرنا بانا، روپ رنگ ریکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا اکو نام ہووے تریا تون باہر ترانہ،
 سُن سُن سکھویت جگت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چارے بانی تیرا سُنن نام ندھانا، پرا پستنی مدھم بیکھری ویکھن نین اٹھائیا۔ چارے کھانی تینوں
 کرن پروانا، اندج جیرج اُتہج سینج سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر پُرکھ بلوانا، بل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا
 میٹ نِشانہ، ستجگ سچ دھرم پرگٹائیا۔ تُوں میرا رحیم رحمتاں والا رحمانا، رُوح بُتان کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وست امولک میری جھولی پاؤنا اگما دانا، جس نون دانش
 ور سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔

* ۲۷ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کہیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا شہر ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے پرہو میرا دین دنی دا تک لے کوٹ، نو تو چار دے مالک دھیان لگائیا۔ مانس مانو مانکھ تیرا نور الہی اگتی جوت، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے ست سروپ نظری آئیا۔ نرگن زرویر نرنکار سب دے اندرون کڈھ دے کھوٹ، مورکھ موڑھ اگیان اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑ گزیارا سماں بیت گیا بہت، سرشٹی درشٹی اندر لیکھا لہنا دینا چکائیا۔ نو دوارے جگت واسنا دھرم دی دھار کھول دے سوت، سوئی سرت اکال مورت آپ اٹھائیا۔ پرم پڑکھ پرماتم اتما تیری گوت، دوسر ورن برن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو میں مانگت کھڑی حضور، حاضر ہو کے سپس نوائیا۔ امرت رس بخش دے کپور، پوتر اپنا نام پرگٹائیا۔ جوتی جاتے اجالا دے دے نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میرا پندھ مکا دے نیڑا دور، دو جہاناں واٹ رہے نہ رائیا۔ میری بینتی بنے کر منظور، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، ترت ویکھنا تھاون تھائیا۔ جو سندیسہ دتا سولی چڑھن لگیاں منصور، منسا تیرے رنگ رنگائیا۔ میں دُکھاں وچ ہوئی مجبور، مہربان میرا لہنا دینا دینا چکائیا۔ میرے تون کلجگ کریا میٹ دے کوڑ، کوڑ کُٹب دے مٹائیا۔ میں چاہندی تیری اکو دھوڑ، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ دین دنی چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ماٹی تن خاکی رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں نوجوانا اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرا اکو وجے دُنکا، دُور و جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا ست دوار سہا دے بنکا، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ مان بخش دے راؤ رنکا، شاہ کنگالان اکو سنگ بنائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا جنکا، تریتا جگ دئے گواہیا۔ دین دنی دا اندرون پھیر دے من کا منکا، منسا منسا وچوں بدلائیا۔ تون مالک خالق واسی پری گھنکا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تون بودھ اکادھا پنڈتا، نراکھ کر پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بنا دے سنکنا، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ جھگڑا مکا دے پنج تن کا، تنوت اکو بھیو کھلائییا۔ لیکھا رہے نہ خوشی غم کا، غم خوار لہنا دینا دینا مٹائیا۔ ونجارا رہے نہ کوئی درشٹی چم کا، چم

درِشٹی دینی بدلائیا۔ جگت جہان ونجارا ہووے اِکو دھرم کا، دھرم دی دھار دینی پرگنائیا۔ رُوپ انُوپ وکھاؤنا اِکو برہم کا، پاربرہم پردہ
 آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے اُتے بھیو
 کھول دے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جُگ چوکڑی میرے اُتوں میٹ سنتاپ، سگلے سنگی ہو سہائیا۔ کلجُگ کوڑ ککرم رہے نہ پاپ،
 دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جگت اندھیرا میٹ دے رات، شمع نُور جوت کر رُشنائیا۔ انت کنت بھگونت میری پُچھ وات، واتاؤرن تک خلق
 خُدائیا۔ چرن پریتی اِکو بخش دے اپنا نات، دُوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرا کوڑ ککرم دا لیکھا مُکا دے کھات، پچھلا لہنا رہے نہ رائیا۔
 لیکھا لیکھ دے نال قلم دوات، شاہی اپنا رنگ رنگائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ لوک مات، ماتر بھومی دے وڈیائیا۔ تُوں میرا سوامی کملاپات،
 پت پریشور اک اکھوائیا۔ بن نیناں میرے ول جھاک، جھاک مئی خاکی اُتے اپنی آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے دھرنی نرگن داتا ہو کے آواں گا، ہر پُرکھ نرنجن ہو کے ویس وٹاواں گا۔
 ایکنکار ہو کے بھیو چُکاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے پھیرا پاواں گا۔ سِری بھگوانا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔
 پاربرہم اپنا پردہ آپ چُکاواں گا۔ سَتگر شبد شبد اُٹھاواں گا۔ وِشن برہما شو نال ملاواں گا۔ اوتار پیغمبر گروُ سنگ بناواں گا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ڈگمگاواں گا۔ چار جُگ دا لہنا دینا تیری جھولی پاواں گا۔ چار جُگ دے شاستر بھول پھلاواں گا۔ اکھڑ اکھڑ لیکھ
 لیکھاواں گا۔ پتر پتر گنڈھ پاواں گا۔ جو گوہند یارڑا لٹھا ستھر، سیج سہنجی سوبھا پاواں گا۔ دھرتیئے مُول ویا نہ اتھر، تیرے ہنجهوآں
 ہار بناواں گا۔ میری مہا سدا اکٹھن، اکٹھ کتھا آپ درڑاواں گا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کر کے متھن، سَتجُگ سچ چند آپ چمکاواں گا۔ تیری
 پیج آواں رکھن، نرگن ہو کے ویس وٹاواں گا۔ اِکو ڈھولا میرا نام سارے چین، تُوں میرا میں تیرا راگ درڑاواں گا۔ اِکو گھاٹ ہووے پتن،
 سرِشٹی اِکو گھر سہاواں گا۔ کیسے دا چلے کوئی نہ یتن، بیتھارتھ اپنا حُکم ورتاواں گا۔ تیرا پوتر کر کے لوک مات دا وطن، بے وطنان اپنا کھیل
 کھلاواں گا۔ سچ دوار دا کھول دے ہٹن، سچ نام اک ورتاواں گا۔ کلجُگ کوڑی کِریا ڈوری آواں کٹن، کٹاکش اپنا حُکم سمجھاواں گا۔
 امرت آتم نِجھر جھرنیوں بوند سوانتی آواں جھٹن، بجر کپاٹی پردہ آپ کھلاواں گا۔ شبد انادی ناد گھر گھر سناواں ندن، انحد نادی ناد

وجاواں گا۔ جوتی دیکھ کایا مندر اندر جگن، نُوْر نُوْرانہ ہو کے ڈگمگاواں گا۔ بھاگ لگا کے سرِشٹی کایا ماٹی بدن، تن وجوڈاں ویکھ
 وکھاواں گا۔ تُوں خوشیاں نال پھیر لگیں بھجَن، بھجن بندگی سب دی آپ بدلاواں گا۔ اِکو چرن دھوڑ کرا کے مجن، سر سرورر اک
 وکھاواں گا۔ تیرے پردے آواں کجَن، سر سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ تیرا لیکھا رہن نہ دیواں ادھن، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈاواں گا۔ میں نُوْر
 الاہی نظر اِکو آواں ربن، جلوہ جلوہ گر آپ پرگٹاواں گا۔ جس تُوں کھندے گوپال مورت مدن، موہنی اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھاواں گا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں تیرا شکر مناواں گی۔ جوتی جاتے
 پُرکھ بدھاتے تیرے گن گلاواں گی۔ دین دیال دیا یدھ ٹھاگر، تیری دھوڑی خاک رماواں گی۔ اکم اتھاہ میرے گہر گمبھیر ساگر، سرورر
 تیرے وچ نہاواں گی۔ میرا نرم کرم کرنا اُجاگر، دُرمت میل میل دھواواں گی۔ اِکو نام دی بنا سوڈاگر، ونج اِکو اک رکھاواں گی۔ تُوں میرا
 کریم قادر، فُدرت دے مالک تیری اوٹ تکاواں گی۔ جو اشارہ دے کے گیا گر تیغ بہادر، اوہ وست تیرے کولوں منگ منگاواں گی۔ تُوں
 میرا پدر مادر، مات پت تینوں اک رکھاواں گی۔ میری آس کھولنی نندر، سوادھان ہو کے تیرا شکر مناواں گی۔ میرے گرہ دا قفل توڑنا
 جندر، زندگانی تیرے چرن ٹکاواں گی۔ جو آشا رکھ کے گیا کابن واسی متھرا بن بندر، بندو تیرا راہ تکاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہواں گی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نرگن جوت جوت رُشناواں گا۔ جوتی جاتا
 ہو کے ویس وٹاواں گا۔ پُرکھ بدھاتا کرنی کار کھاواں گا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ستجگ ست چند چمکاواں گا۔ تینوں بنا کے پھیر دھرم
 دی ماتا، دھرنیئے تیرا درد ونڈاواں گا۔ اتم آ کے پُچھاں واتا، وارث ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ مینوں سب نے کہا جوتی جاتا، جاگرت جوت
 اک پرگٹاواں گا۔ تیرا بھیو کھلاواں باطن اگئی سناواں باتا، جگت ودیا نہ کھئے درڑاواں گا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، رشتہ فرشتیاں باہر
 سمجھاواں گا۔ تیری کلجگ کوڑ دی میٹ کے واٹا، اگلا مارگ اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کھاواں گا۔ دھرنی کہے پرہوؤ جد میرے اُتے آؤگے۔ دین دیال ویس وٹاؤگے۔ جوتی جاتے جوت جگاؤگے۔ شبدا
 انادی ناد سناؤگے۔ بودھ اکادھی آپ پڑھاؤگے۔ موہن مادھو مادھی درس دکھاؤگے۔ میں نانی کملی کوچھی تینوں رہی ارادھی، ارادھنا

میری لیکھے پاؤگے۔ میں چار جُگ دی سِدھی سادی، صدقے واری تیرے اتوں گھولی گھول گھاؤگے۔ میرے پرہو پرماتم جُگ بدلن دی تینوں وادی، کی میرا وعدہ پور کراؤگے۔ اوہ ویکھ لؤ کلجُگ دی کیتی ودھی آبادی، جن سنکھیا کپڑی کھاٹ سہاؤگے۔ تیری کھیل پرہو کس بدھ ورتنی ڈاڈھی، بیہو ابھید آپ جناؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناؤگے۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی روپ انوپ پرگناواں گا۔ شاہو بھوپ اکھواواں گا۔ ست سروپ درسواں گا۔ ستگر شبد دلارا پوت، اک اٹھاواں گا۔ جو پھرے تیری چارے کوٹ، دہ دشا آپ درڑاواں گا۔ جو ہر ہردے ویکھے جوٹھ جھوٹھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ویکھ وکھاواں گا۔ جس دا چار جُگ دے شاستر دین ثبوت، سو مالک ہو کے کار کھاواں گا۔ نگاہ مار کے وچ کایا بُت، بُتخانیان پردہ لاہواں گا۔ تیرے اُتے سہنجنی کراں رُت، رُتڑی اپنے نال مہکاواں گا۔ کھیل کراں بن ابناشی اچت، چیتن اپنا حُکم جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاواں گا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری رکھاں اڈیک، آمد وچ دھیان لگائیا۔ مینوں شبدي دس تاریخ، تاریخ دے درڑائیا۔ کس بدھ میرے اُتوں میٹیں اندھیرا تاریک، کلجُگ کیرپا کوڑ دئیں گوائیا۔ کس بدھ ساچے نام کلمے کریں تبلیغ، دین دُنی دُنی پڑھائیا۔ میری آسا منسا پوری کریں اُمید، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ کس دھار نال چار جُگ دا لیکھا کریں تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتائیا۔ تُوں سچکھنڈ دا وسنیک، میں دھرنی لوک مات تیرا راہ تکائیا۔ کون کوٹے آئی میرے نزدیک، مینوں سہج نال سمجھائیا۔ تُوں مالک لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ مینوں ساچی دس پریت، پریت ہو کے دے سمجھائیا۔ میری کایا کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بھجھائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ کلجُگ وچ ستجُگ بدل دے ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ تُوں ہر گھٹ وسنا چیت، من ٹھگوری دے چُکائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیویں ہست کپٹ، اوچاں نیچاں گنڈھ پوائیا۔ بے شک تیرا روپ سدا انڈیٹھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ مینوں چاڑھ دے رنگ بسیٹھ، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ میرے ول کروٹ بدل لے پیٹھ، سنکھ ہو کے درس دکھائیا۔ کلجُگ جیو رہن دینے نہیں کوڑے ریٹھ، امرت رس اندر دینا بھرائیا۔ ہر رسنا نام بخشنا میٹھ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تُوں مالک خالق پت پت پت، پاؤن باؤن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنیئے میں کلجگ کوڑ مٹاواں گا۔ مَورکھ موڑھ سگھڑ بناواں گا۔ تینوں
 بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے سچ خاک رماواں گا۔ کلجگ توڑ کے گڑھ غرور، ہوئے ہنگتا میٹ مٹاواں گا۔ ساچے نام دا دے سرور، سرتی
 شبد نال جڑاواں گا۔ سمنکھ ہو کے حاضر حضور، حضرتان دے لیکھے پور کراواں گا۔ کلجگ پائے نہ تیرے اُتے فتور، فتویٰ اِکو وار لواواں
 گا۔ ایہہ جگ میرے مزدور، مزدوری سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ ساچی وست نام دے بھریور، تیری اؤنتا تیری جھولی پاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دھرنی کہے پرہو نرگن میرے اُتے آئیگا۔ ست امولک
 وست اک ورتائیگا۔ میری کایا گولک آپ ٹکائیگا۔ دین دُئی خوشی نال ورتائیگا۔ تیرا لہنا دینا پیس پیسے ایکا نایا اوتار اُنی، اُنیسے کی اپنی
 کھیل کھلائیگا۔ تُوں وڈ داتا گن گنی، گہر گمبھیر کی اپنا حُکم ورتائیگا۔ تُوں لکھ چوراسی چھانی پُنی، کِس بدھ سب دے لیکھے جھولی
 پائیگا۔ میں اِکو سُننی چاہندی تیری دُھنی، دُھن آتمک راگ کی درڑائیگا۔ تُوں مالک کُن کُنی، کُل مالک کی حُکم ورتائیگا۔ میں تینوں
 ویکھاں کِس بدھ ہوویں صلح کُلی، سب دا ساچا سنگ نبھائیگا۔ جھگڑا میٹ کے جاپ بلیں، اجپا جاپ آپ جپائیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت
 نور رشناواں گا۔ بھگت سہیلے آپ اُٹھاواں گا۔ گر چیلے میل ملاواں گا۔ سجن سہیلے رنگ رنگاواں گا۔ سب نالوں وکھرے کر نویلے، اپنا بھیو
 درڑاواں گا۔ سجن سہیلے سنگ سہاواں گا۔ آتم پر ماتم کر کے میلے، پاربرہم برہم وچ رکھاواں گا۔ آون جاون کٹ کے دھرم رائے دی جیلے،
 چوراسی پندھ مُکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد پردہ آپ اُٹھاواں گا۔ دھرنی، پردہ آپ
 چُکاواں گا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں گا۔ بن کے جگت سہیل سنگ رکھاواں گا۔ دیپ جگا کے بن باقی تیل ڈگمگاواں گا۔ -----
 --- اپنی کل ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھاواں گا۔ دھرنی کہے پرہو
 میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کِریا کوڑ میٹ بغاوت، بغلگیر کر خلق خُداِیا۔ ساچے نام دی
 دے سخاوت، سُنن اوتار پیغمبران گرواں پور کرائیا۔ دُھر دے نام دی دے امانت، حق حق میرے اُتے ٹکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری زین

شامت، سَتَجُک سچ کر رُشنائیا۔ میں مُورکھ مُوڑھ اَنجانت، تُوں دیونہار گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار صحیح سلامت، سدا سدا در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، در دوار اپنے دے مانت، مان نایاں اپنے انگ لگائیا۔

* ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ مکھر سنگھ دے گرہ پنڈ برگاڑی ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے پرہو میرے ویکھ لے ڈُونگھے ساگر، سُمند سرووراں دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی گاگر، تن وجوڈاں بھول پُھلائییا۔ تیرے نام دا بنے نہ کھئے سوڈاگر، ونج حق نہ کھئے کرائیا۔ نرمل کرم ہوئے نہ کیسے اُجاگر، ڈُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملے کیسے نہ آدر، درس تیرا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں کرتا کریم قادر، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ آد جگادی سورپیر بہادر، مہابلی نُور الہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ڈُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرناں میری قدم بوسی، بن رسنا جہوا مُکھ رس اپنے اندر ٹیکائیا۔ میرے اُتے دین دنی ہوئی دوشی، دوش ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ میں بے حال ہوئی وچ بے ہوشی، سُرتی سچ رہی نہ رائیا۔ مان گیا جگت وِدیا کوشی، کُشلتا وچ دے نہ خلق خُدائیا۔ سچ پیار وچ رہے نہ کوئی مدھ ہوشی، مدھر دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے کر گئے خاموشی، نعرہ ڈنک شبد نہ کھئے وجائیا۔ دُنیا کوڑ کُڑیاری دی دھار ہو گئی پوشی، پیشین گوئیاں تیریاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پردہ لاه نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا جوشی، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں مستک لاواں تیری دھول، دھرم دھار وڈیائیا۔ میرے اُتوں کوڑ دا میٹ اصُول، اصل وصل دے یار خُدائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر رسُول، رسنا جہوا جگت سُنائیا۔ سو پُرکھ اکالے کر قبُول، کامل مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا اصل چُکا دے مُول، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں ڈُھر دا

کنت کتھول، سوامی ٹھاکر اک اکھوائیا۔ اشارہ دے دے شنکر دھار ترسول، ترے گن اتیتے آپ درڑائیا۔ تیرا حکم ہووے معقول، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن
 کول میرا ہووے سر سر، تن خاکی ماٹی تیری بھیٹ کرائیا۔ تون کریا ندھان کریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اتون جائے
 ہڑ، ہر پردے کر صفائیا۔ پوتر کر دے ناری نر، نر نرائن دیا کمائیا۔ میں مانگت ہوئی تیرے در، درگاہ ساچی سیس جھکائیا۔ تون پُرکھ
 اکال کریا میرے اتے کر، کرنہار تیری بے پرواہیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول اتے دھر، دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ اکو ویدیا سرشٹی
 درشٹی اندر تیری جائے پڑھ، نام کلمہ اک سمجھائیا۔ جھگڑا مکا دے سیس دھڑ، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ ہووے قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ،
 ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جگت جہان اگنی آگ جائے نہ سڑ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ پر ماتم بندھا لے اپنے لڑ، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔
 میں سچ دوار ایکنکار تیرے ڈھولے رہی پڑھ، درگاہ ساچی سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو تون آد جگادی دیون یوگ، جگتی تیری بے پرواہیا۔ میرا ستجگ نال کر سنیوگ، میلا میل
 سہج سبھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کٹ دے روگ، ہووے ہنگتا دور کرائیا۔ اپنا درس دے اموگھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نام ندھان
 بخش دے چوگ، چغلی نندیا رہے نہ رائیا۔ چرن پریتی دے دے جوگ، جگیشراں اپنے رنگ سمائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے بھوگ، بھسمر
 ہو کے کھیل کھلائیا۔ جگت شرع پا نہ سکے ویوگ، وچھوڑا اندرون باہر کڈھائیا۔ میرے اتے تیری ماتو ذاتی مانے موج، مجلس بھگتاں
 نال رکھائیا۔ تیرے شبد دی بن تیری کریا نہ ہووے کھوج، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ست دھرم دا
 میرے اتے کر دے چوج، چوجی پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن کرن روز، روزانہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا بھیو کھلا
 دے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم شبد نام ندھانا آگادھ بودھ، بدھی تون پرے بھیو دینا جنائیا۔

* ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنکھ دے گرہ پنڈ واندر ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے راجن، شاہ سلطان نوجوان تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آد جگادی ساجن، ست ستوادی برہم برہمادی تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکار وجاونہار اگئی نادن، دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری شنوائیا۔ آد نرنجن ہو مہربان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اباشی کرتے دینا دان، داتے دانی آپ ورتائیا۔ سری بھگوان کرپا کرنی مہان، کرپن ہو کے منگ منگائیا۔ پاربرہم پرہم میری کریں پہچان، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ ستگر شبد آد جگادی نوجوان، سورپیر بلوان اپنی لے انگڑائیا۔ وشن برہما شو دسنا کھیل مہان، بیو ابھیدا آپ کھلائی۔ اوتار پیغمبر گرو بینتی کرو پروان، پرا پسنی مدھم بیکھری تون باہر رہی سُنائیا۔ میرے اُتے ستجگ تریتا دوپریتیا کلجگ ہویا مات پردھان، نو ست اپنا کھیل کھلائی۔ مایا ممتا کرپا کوڑ ہوئی شیطان، شرع شریعت اپنی کل ورتائیا۔ ست دھرم دا نو کھنڈ ست دیپ رہیا نہ کھنڈ نشان، نشانی دین دنی بدلائیا۔ میں صدی چوڈھویں ہوئی انت حیران، حیرانی وچ میری دُبائیا۔ چار کُنٹ ہوویں نگاہبان، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھنا چائیں چائیا۔ چار جگ دے شاستر کوک کوک سنان، دروہی دروہی کر سُنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جل دھارا سانتک ست دے نہ کھنڈ وچ جہان، امرت میگھ میگھ نہ کھنڈ برسائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ پھردے بے ایمان، گروڈوارے چرچاں چراگاہاں کھوج کھوج کھوج گئی۔ پھر گئی دروہی میرے وچ زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سنگ نہ کھنڈ بنائیا۔ سچکھنڈ نواسیو سارے اکٹھے ہو کے آؤ میرے دھرم والے میدان، دُور ڈراڈے اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنے نام کلمے منتر اکھراں والے ویکھو کلام، کائنات اندر دھیان لگائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیشین گوئیاں وچ پیغام، پیشتر پردہ دیو کھلائی۔ نگاہ مار لو اپنے دین مذہب وچ ایمان، عمل ویکھو خلق خدائیا۔ ہردے وسے نہ کیسے بھگوان، رسنا جہوا بلان نال سارے گائیا۔ امرت رس ملے نہ کیسے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ نہ کھنڈ مٹائیا۔ شبد انادی سُنے نہ کھنڈ دھنکان، انحد نادی ناد نہ کھنڈ شنوائیا۔ دیپک جوتی کایا مندر نظر نہ آئے مہان، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ میرا نو کھنڈ دوارا ہویا سنج مسان، ساچا سنگ نہ کھنڈ نبھائی۔ دھرنی کہے میں رو رو کے چار جگ تون وکھرا دیاں بیان، جس نوں کلم بند سکے نہ کھنڈ کرائیا۔ کوئی کاتب لیکھ لیکھاری لیکھ سکے نہ جگت جہان، قلم شاہی چلے نہ کھنڈ چترائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نو سو

چُرانوے چوڳڙی جُگ دا دین لگی بیان، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری اِکو اِک الکھ، الکھ اگوچر دیاں درڑائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، پاربریم پت پریشور اپنا ویس
 وٹائیا۔ جوں بھاوے مینوں لینا رکھ، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ دھرم دھار دی میری جھولی ویکھ لے سکھ، وست نام نظر کھئے نہ آئیا۔
 میں سچ سنیہڑا اِکو رہی دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیواں جنتاں تیرا رہیا پریم نہ رس، رستہ دین دُنی گئی بھلائییا۔ سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناشی شبد انیالا تیر مار کس، قسم کھا کے رہی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دھرم نشانہ گیا مٹ، مٹی خاک ہو کے دیاں دُہائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے رہی لٹ،
 لٹاں کھول کے میری دُہائیا۔ دُنی دا اِشٹ ہو گیا پتھر اِٹ، پابناں پُوچے خلق خُدائیا۔ تیرے شاستر ست دھرم دے گرتھ ٹکیاں اُتے رہے
 وک، قیمت ہٹو ہٹ پوائیا۔ تیرے نام ندھان دی سرتی وچ رہی کیسے نہ سیک، شبدي شبد نہ کھئے سہائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا
 میرا لیکھ آگے آپے لکھ، بھوکھ پچھلے نال ملائییا۔ ساچا رہیا نہ کھئے مُرید سکھ، پنڈت پاندھا تلک للائی جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ آہ ویکھ لے
 میرے کول اوتار پیغمبراں گرواں والی چٹ، جس دا حرف حروف سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرنیئے تیرے اُتے کلجگ اتم پُرکھ اکالا تیرا ہونا مت،
 مٹر پیارا اِک اکھوائیا۔ جو نرگن ہو کے کرے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت ٹھگوری کڈھ چت، منسا من دُور کرائیا۔ تیری
 سہنجی کرے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا وقت سہنجنا آپے لئے نچٹھ، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ اپنا روپ پرگٹائے انڈٹھ، جگ نیتر
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نام ندھانا رس دیوے مٹھ، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ جُگ بدلنا جس دی دھار آد جگاد نِت، نو تیرے آوے چل کے
 دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جُگاد شاہو بھوپ پُرکھ اکالا ابناشی اچت، پروردگار سانجھا یار ایکنکار اکل کل دھاری اپنی کل لئے پرگٹائیا۔

* ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ستنام سنگھ دے گرہ پنڈ دہڑی خانہ ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پرہہ بخش دے امرت بوند سوانتی، ستگر داتے پُرکھ بدھاتے دیا کھائیا۔ آتم پرما تم دین دنی سمجھا دے اپنی ذاتی، پاربرہم برہم اپنا بیہو کھلائیا۔ نجھر جھرنا امرت رس بخش دے بوند سوانتی، ناہی کول کول اٹھائیا۔ میں تیرا کھیل تکدی رہی سدا بہہ بھانتی، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھیا چائیں چائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ میرے اتوں میٹ کراتی، کریا کوڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا پوتر سینہ کر دے کر دے ٹھنڈی چھاتی، چھتر دھاریا تیرے آگے منگ منگائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ نرگن جوت جگا دے باقی، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ست دھرم دی میرے اُتے ہووے پر بھاتی، پرہو اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر میری پُچھے واتی، لاشریک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار کوڑ گڑیا رہن دینی کوئی نہ ہائی، جھوٹھا ونج جگت نہ کھئے کرائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنی منزل دس دے گھاٹی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے میرا شنک، سنسا انتر رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ سہا دے میرا بنک، ست دیپ تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے راؤ رنگ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پیار دی ہر پردے لا دے تنک، جگت جگیا سواں سوئی سرتی دے جگائیا۔ مائس ذاتی اندروں پھیر دے من کا منک، منسا کوڑ نہ ہوئے بلکائیا۔ توں پرما تم آتم دھار سب دا کنت، کنٹول اکو اک اکھوائیا۔ ستجگ ساچی ست دھرم میرے اُتے بنا دے بنت، گھڑن بھنہار تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا بھوکھتاں وچ اشارہ دے کے گئے اوتار پیغمبر گرو دھر دے سنت، بھگت بھگونت تیری اوٹ تکائیا۔ میرے اُتے تیرا اکو نام ندھانا ہووے منت، پُرکھ اکال اکو تیرا ایشٹ منائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے مہر کر دے اپنی دھارا وکھا دے نہکنک، کل کلکی اپنی کل ورتائیا۔ مہربان محبوب امام اماما میرا سہا دے بنک، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا ہر پردے اُچے چھنت، ساچا ڈھولا اکو اک گائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب سب ہووے تیری دھرم دی سنگت، سگلے سنگی بہ رنگی اپنی کھیل وکھائیا۔ دین دنی دا گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سب توں دے درڑائیا۔ میں تیرے دوار پروردگار سانجھے یار ایکنکار ہوئی منگت، در ٹھانڈے خالی جھولی رہی وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میری آسا ویکھ بہہ پُرانی، پُنہ پُنہ کر کے سیس نوئیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانی، سچکھنڈ نواسی اگم اتھاپیا۔ میری کلجگ اتم دُکھاں والی کہانی، دھرم نشانی نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم میل ملے کیسے نہ ہانی، سُرُتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ منوآ کوڑ منسا وچ کرے شیطان، شریعت شرع چاروں کُنٹ بھجے واپو داہیا۔ تُوں مالک خالق دو جہاناں نُورِ الہ اسمانی، اسم اعظم اپنا دے درڑائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت میرے اندروں کڈھ حیرانی، حیرت وچ تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، برہم برہمادی شبد انادی دو جہانی، دو جہاناں مالک خالق تیری آس رکھائیا۔

* ۲۸ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ پنڈ ہررائے پُر ضلع بٹھنڈا *

دھرنی کہے پرہ میرے اُتے کرپا کر، کرپا ندھان سِری بھگوان دیا کھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی میرے اگم ہر، کرتے پُرکھ قدرت دے قادر تیری اک سرنائیا۔ مہربانا نوجوانا میرا سہنجنا کر دے گھر، گرہ مندر نو ست اندر وچ ودھائیا۔ ست سوامی انترجامی میرا پوتر کر دے سر، سروور اکو اک وکھائیا۔ تُوں میرا مالک خالق نرائن نر، دو جہاناں والی دُھر درگاپیا۔ میرا کلجگ کوڑ گُڑیارے چکا دے بھ۔ ڈر، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں جگ چوگری تیرا بھانا رہی جر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرا دھرم دوارا ایکا کھول، وست ست سچ ورتائیا۔ شبد اگم اکو بول، انبولت دے درڑائیا۔ دو جہاناں وچا دے دُھر دا ڈھول، ڈنکا اکو کر شنوائیا۔ ہبھے وست تیرے کول، ہمساجن دینی ورتائیا۔ جس دا بھیو پا سکے نہ کوئی پنڈت پاندھا روئل، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ ہر گھٹ اندر انتشکرن جا موئل، موؤلا ہو کے اپنا کھیل ورتائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا میرا پورا کر دے قول، اقرار تیرے چرن ٹکائیا۔ میں متتان کردی دینن ہو کے دھول، دیال دینی مان وڈیائیا۔ پرہ پُرکھ پر ماتم تیرے اُتوں آپا آپ دیواں گھول، ہوں گھولی گھول گھائیا۔ میرے اُتوں آ کے کوڑ دا ت وروئل، بابل ہو کے ویکھ

دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دھرم دوارا کر دے اُجلا،
 اُگن آتھن تیری وجے ودھائیا۔ میرا بھیو کھلا دے آد جُگاد مُڈھلا، مدھ دا پردہ رہے نہ رائیا۔ نو نو چار دے مالک کھول دے گنجھلا،
 گوہند پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تُوں موہن مادھو اکال مورت مدھسودن اک اگئی مُندرا، مُدّتاں دا مالک نظری آئیا۔ میرا کونا گوشہ ویکھ
 لے کُندرا، سُمند ساگراں پھول پُھلایا۔ میرا لیکھا جگت دھار نہیں کوئی اُنگلا، بِندسیاں گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پُرکھوتم دیا ندھ، ٹھاکر سوامی تیری بے پرواہیا۔
 کلجگ انت سری بھگوت سدی ودی دا لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرے کول انوکھی بدھ، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا تک لے آگم، اگتّے
 تیرے چرن ٹیکائیا۔ میرا رُپ نہیں تتاں والا برہم، پاربرہم پردہ دینا اُٹھائیا۔ میرا ہڈ ماس ناڑی نہیں چرم، چمدرِشٹی نہ کھئے رکھائیا۔ میرا دین
 دُئی والا نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کھئے جنائیا۔ میرا دیناں مذہباں والا نہیں دھرم، حصّے دین دُئی رکھائیا۔ مینوں اکو تیری اوٹ سہارا تیرے
 چرن، چرنودک تیرا لے کے خوشی بنائیا۔ میرا آد جُگاد تیرے نال وعدہ تیرے نال پرن، پرم پُرکھ پرماتم دیاں درڑائیا۔ جوہن وتے سری
 بھگوتے میرا آپے پھڑ لے لڑن، پلو اپنے نال بندھائیا۔ میں سچ دوار ایکنکار تیری منزل لگی چڑھن، چوٹھے جُگ دے مالک ہونا آپ
 سہائیا۔ تُوں آد جُگادی برہم برہمادی ہار بھنّ گھڑن، سمرتھ پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتوں جھگڑا مُکا دے سیس دھڑن، دھڑے بازی
 دین دُئی نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پرماتم تیرا ڈھولا پڑھن، پرم پُرکھ تیرا نام دھیائیا۔ میرے اُتے نہ کوئی ذات نہ کوئی پات
 نہ کوئی ہووے ورن برن، دین مذہب تیرا نُور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے
 منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں آد جُگاد رہیں ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ میرے اُتوں کل کلکی ہو کے میٹ کلش، کل کاتیاں
 کر صفائیا۔ گوہند سُوڑے تیرا سنگ ہووے دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ میں سُن دی کی مہا تیری کرے سہنسر مُکھ شیش، دو
 سہنسر جہوا نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تیرا درشن کرنا چاہندی سمبل دیش، ساڈھے تیّ بتھ وجدی ویکھاں ودھائیا۔ تُوں شاہ

سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ جوتی جاتا اک نریش، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیرے دوارے زرگن داتے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں تیرے چرن ٹیکائیا۔ تیرا اکو حکم سُننا چاہندی وشیش، وشیاں تون باہر دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے ٹھانڈے درگاہ ساچی زرگن دھار ہوئی پیش، پچھلا لیکھا نال ملائیا۔

* ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ بسنت کور دے گرہ پنڈ سماں سر ضلع بٹھنڈا * ❁

دھرنی کہے پرہوؤ میں تیری گھالن ربی گھال، گھائل ہو کے جُگ جُگ سیو کھائیا۔ جوتی جاتے میری آ کے سُرَت سنبھال، سبمل نواسی اپنی دیا کھائیا۔ ست وست مینوں دے دے اپنا دھن مال، امولک اکو اک ورتائیا۔ میری بینتی من سوال، آرزو تیرے چرن ٹیکائیا۔ دھرم دا پھل لگا دے دین دُنی دے ڈال، پت ٹہنی مانس ذاتی آپ مہکائیا۔ زرگن داتے آتم پرما تم ہو کے سب دے وس نال، اک اکلے اپنا میل ملائیا۔ کلجگ کوڑی کَریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دیناں بندھپ ہو دیاں، دین دُنی دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں انت اخیر ہوئی بے حال، بہل ہو کے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری کلجگ انت میٹ بے چینی، دھیج دھرم دھار درڑائیا۔ نو کھنڈ رہے نہ رات اندھیری رینی، کلجگ کوڑ کُریار مٹائیا۔ تون میرا آد جگاد ساک سیئی، سجن اک اکھوائیا۔ اوہ آشا تک لے جو اشارہ دتا گنگا جمنا سُرستی ترے بینی، ترے گن اتینے تیرے چرن ٹیکائیا۔ کلجگ اتم ندی کوڑ دی وہنی، ست دھرم جائے رُڑھائیا۔ جو کوک کے کہا بھگت سیئی، آپ اپنا حال سُنائیا۔ تون مالک نر نرائی، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ ساڈی بینتی اکو اک کہنی، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے دیاں سُنائیا۔ میرے اتوں تیرے حکم نال کلجگ کوڑ کُریار کندھ ڈھہنی، چہر چہن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا انتشکرن اٹھا دے سوتا، ستی لے جگائیا۔ میرا دُرمت پاپ کلیور جائے دھوتا، پاپاں ہوئے صفائیا۔

میرے مہربانا سِری بھگوانا میرا انتشکرن تیرے چرن روتا، رو رو دیاں دُہائیا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جس ویلے نانک دھار ماریا غوطہ، گوتم دی دھار کی درڑائیا۔ میں پے گئی کلجگ اتم وچ سوچاں، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں اکو ستجگ سچ سچ نون لوجاں، لوجن نین اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نرگن دھار تینوں تکدی، تقدیر دے مالک دھیان لگائیا۔ میں کھیل ویکھنا چاہندی اکو یک دی، جو یکے بعد دیگرے اپنا دھیان لگائیا۔ میری آشا آد جگاد پگ دی، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں کتھا کہانی دساں سچ دی، سنیہڑا سچ سچ درڑائیا۔ میرے اُتے دین دُنی کلجگ اگنی دے وچ مچدی، امرت میگھ سکے نہ کھئے برسائیا۔ میں تیری دھار ویکھنا چاہندی پریشور پت دی، پاربرہم پرہ ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے واسطہ گھتدی، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ تون اکو دھار بخش دے برہم مت دی، پاربرہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، آد جگاد جگ چوگری تیری کھیل سدا ست دی، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فریدکوٹ * *

نارد کہے دھرنیے میں سچکھنڈ دواریوں آیا دوڑا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ سچ سندیسہ سن لے کی دیوے براہمن گوڑا، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا ایتھ اوتھ نرگن سرگن اکو بوڑا، بوڑی دندا جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا مارگ رستہ دین دُنی تون سوڑا، جگت جکیاسو لنگھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس مینوں اکو وست دتی سسے اُپر وکھایا ہوڑا، سو پُرکھ نرنجن بھو کھلائی۔ ہاپے اُپر ٹپی ہنگ برہم بنایا جوڑا، جوڑی جگت جگدیش بنائیا۔ جس دی کوچھیے کلیئے تینوں اتم لوڑا، لڑیندا ساجن دُھردرگاہیا۔ اون ہس کے کہا میرا وقت رہ گیا تھوڑا، تھڑیے تھڑکیئے تیرا لیکھا دیاں مکائیا۔ اکو بودھ آگادھا یاد کر لے شبدي دھار گوہند والا دوہرا، دو اکھراں جس دی ونڈ

ونڈائیا۔ اوہ پاربرہم پت پرمیشور جوتی جاتا بانکا چھورا، شوہر سب دا نور الاہیا۔ جس تیرا کلجگ انت لیکھا مکاؤنا اندھ گھورا، گھوری ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ لہنا دینا مکائے ٹھگ چورا، چاروں کُنٹ پھول پھلایا۔ تیرے اُتے جن بھگتاں بھاگ کرے متھورا، متھیا دسے خلق خدائیا۔ اُس دا ویس ہونا اور دا اورا، ہور دا ہور روپ وٹایا۔ جس دا حکم فرمان سندیس چار جگ توں باہر وکھرا کورا، جگت ملاوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا شبدا اگئی دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں بنا تن وجود پھرے دوڑا، آد جگادی بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرا درگاہ ساچی دا سُن پیغام، پیغمبراں توں باہر دیاں درڑائیا۔ جس وچ سجدہ نہیں کوئی سلام، سلام علیکم کہہ کے سیس نوٹایا۔ نی اوہ مالک خالق نور الہ اکم امام، مٹا موہ نہ کھئے جنائیا۔ جس تیرے اُتے دین دُنی ویکھنی عوام، عام بھیو سمجھے کھئے نہ راتیا۔ جو کلجگ کوڑی کریا میٹے اندھیری زین شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ چوڈاں طبقات لیکھا رہن نہ دیوے تمام، طمع لالچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا اکو کلمہ کائنات ہونا نام، نام ندھانا اک درڑائیا۔ اوسے دے گیت ڈھولے سارے گان، گا گا شکر منائیا۔ جو مالک خالق ہووے دو جہان، والی زمیں آسمان اکھوئیا۔ جو شرع میٹے جگت جگت شیطان، شریعت اپنے رنگ رنگائیا۔ محمد لہنا دینا کرے پروان، چار یاری بیٹھی سیس نوٹایا۔ صدی چوڈھویں میٹ نشان، نشانہ دھرم دھار جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں خبر اگئی دتی نہکلنک، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا اکو نام دماملہ وجنا ڈنک، فتح گوہند رنگ رنگائیا۔ جس تیرا سہاؤنا دوار بنک، نو ست ویکھے چائیں چائیا۔ بھیو کھلائے راؤ رنگ، اوچ نیچ گنڈھ پوائیا۔ تیرے اندروں کڈھے شنک، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو نام دی لائے تنک، چاروں کُنٹ کھچے واہو داہیا۔ دین دُنی دا من کا منکا پھیرے منک، منسا منسا وچوں بدلائیا۔ جس دا شبدا انبالا تیر سمجھ سکے نہ کھئے دھنش، کمان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی گاؤندے سادھ سنت سہنس، اگنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ اُس نے تیرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی بنائے اکو بنس، بنساولی آپ اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے مینوں خبر دتی اگے کلگی، جس نوں کلکی کہہ کے سارے

گائیا۔ جس دی کھیل نہیں کسے ورگی، ورگ سکے کھئے نہ لائیا۔ اوبدی دھار اپنے اکھ گھر دی، گھرانہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی دھار آد جگاد سبھ کچھ کردی، کرتا پُرکھ نر الاہیا۔ اُس دے کولوں لکھ چوراسی ڈردی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں آشا اوسے کولوں پڑھدی، نراکھر دئے سمجھائیا۔ اوسے دی کھیل تن وجود سپس دھڑ دی، پنج تت اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ لہنا دینا انت تیری جھولی پائے باقی رہے نہ چیتن جڑ دی، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نہائیا۔ نارد کہے دھرنی سُن لے شبد ستگرُو سندیس، شبد ستگر کی جنائیا۔ میں آد جگادی نر نریش، نر نرائن دتی وڈیائیا۔ میرا نہ مچھ نہ داہڑی کیس، مُونڈ مُندایا نہ رُوپ بنائیا۔ میرا ناتا گوہند دھار نال دس دسمیش، دہ دشا کھیل کھلائیا۔ میں آد جگاد رہاں ہمیش، جیون مرن نہ رُوپ بدلائیا۔ میرا اتم واسا ہونا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں سُنیا سرب احوال، جو نرگن دھار دتا درڑائیا۔ تُوں نگا نہنا نڈھا بال، جگ جگ بھجیں واہو داہیا۔ تیرے آگے کران سوال، جواب طلبی وچ منگ منگائیا۔ سچ دس کس بدھ پرہ لیکھا مُکاوے شاہ کنگال، پاتشاہ اپنا لیکھ چکائیا۔ دھرنی اُتے میری کرے سنہال، کس بدھ سمبل سوہیا پائیا۔ کس بدھ اوتار پیغمبر گرو رکھے نال، وشن برہما شو جوڑ جڑائیا۔ کس بدھ حُکم جنائے کال مہاکال، رائے دھرم چتر گپت لئے اُٹھائیا۔ لاڑی موٹ کس بدھ کرے حال حال، بھجے واہو داہیا۔ کون وقت سہنجنا کپڑی تھت آکے ویکھے مُریدان حال، میرا مُرشد دُھردرگاہیا۔ کون کوٹے پہلوں کرے زوال، ظاہر ہو کے دئے درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر کس بدھ اپنا بھوکھت دین وکھال، پیشین گوئیاں پن ہتھان اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیے سو پُرکھ نرنجن رُوپ بدلاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا نر درساویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ ابناشی کرتا سوہیا پاوایگا۔ سری بھگوان حُکم ورتاویگا۔ پاربرہم آپ سناویگا۔ شبدی شبد ڈنک وجاویگا۔ وشن برہما شو اُٹھاویگا۔ دُھر دا حُکم سندیس اکو اک درڑاویگا۔ ایک جوت ایک دھار ایک شبد گنڈھ پواویگا۔ ایک رُوپ آپ نرنکار، دوسر ویس نہ کھئے وٹاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سناویگا۔ لوآن پُریاں برہمنڈان کھنڈان کر کے پار، دھرنی

دھرت دھول دھول تیرا دوارا بنک وڈیاویگا۔ ساڈھے تین ہتھ ویکھ مندر اپار، سوہنا اپنا روپ جناویگا۔ سمبل بہہ سچی سرکار، ساچا سوہلا ڈھولا راگ جناویگا۔ تُوں کوچھئے کھیئے کریں نمسکار، تیرا سیس جگدیش اپنے لیکھے لاویگا۔ اُس دے چرن جاویں بلہار، بلہاری تیرا درد دکھ مٹاویگا۔ کلجگ کورٹا تیرے وچوں کڈھ باہر، دھولے تیرا بہار دُور کراویگا۔ جو آسا رکھ کے گیا زویداس چار، چم درستی سب دا ڈیرہ ڈھاویگا۔ اکو رنگ رنگاویے پُرکھ نار، نار کنت اپنی کھیل کھلاویگا۔ تیرے اُتے بسنت کرے بہار، بھگت سہیلے گلشن باغ آپ مہکاویگا۔ تُوں ویکھنا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ایکا دیپ ہونے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ ایکو امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار، تیری ترسنا بھکھ مٹاویگا۔ اکو شبد دیوے دھنکار، انحد نادى ناد سناویگا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ ہونے گرو دوار، اکو پُرکھ اکالا دین دیالا ایشٹ ایشٹ سہاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے کرنا جیکار، دو جا راگ نہ کھئے الاویگا۔ نارد کہے دھرنیئے میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نمسکار، سو سوامی انترجامی تیرے اُتے اپنا حکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن سد پاونہارا سار، مہاسارتھی ہو کے تیرا سنگ نبھاویگا۔

* ۲۹ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فریدکوٹ *

ستگر نانک جنائی اک گل، ہور ہونے جھکھنا جھاکھ۔ جو باون دسی دوارے بل، پن اکھراں نراکھہ دھار آکھ۔ رام جنائی لنکا دھار وچ جل، ہنوںت سمجھایا ساکھ۔ کرشن بھیو کھلایا پل، ارجن پردہ لاه پرتاکھ۔ مؤسی اوسے دھار وچ گیا رل، جس گل دی ہور نہیں کوئی شاخ۔ عیسیٰ اوسے منزل پیا چل، جیہڑی گل اندروں گئی بھاکھ۔ محمد اوہو دوارا لیا مل، جتھے اک گل دا یولے زو جمتا زوی عرشے نوز یوزو زما رحمتے خدا نورے نزا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دھردرگاپیا۔ نانک گل جگت دھار آگئی، اکھڑ لیکھ نہ کھئے بناٹیا۔ گائی جائے نہ کیسے پون سوامی دمی، رسنا جہوا نہ کھئے چٹرائیا۔ کیسے قلم شاہی دی دھار وچوں نہیں جی، کاغذان رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جس دی جوین جوانی پُرانی نہیں نویں، نو نو چار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ

لکھی جائے نہ کدی شاستراں والے پتی، حرؤفاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بدھی جائے کسے نہ کئی، ہتھو ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ وسے کدے نہ کسے
 چھپر چھٹی، جگت دواریاں ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ اوبدا لیکھا نہیں وجودت تنی، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش نہ ویس وٹائیا۔ اوہ سنی جائے
 کدے نہ کتیں، سروناں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ جگت مایا والی نہیں کوئی دھنی، دھناڈھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ شرع وچ جائے کدے نہ ڈٹی،
 مذہباں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ گھڑی جائے نہ بھٹی، دوہاں توں باہر اپنا روپ درسائیا۔ اوہ بنی نہیں کسے دی وٹی، نار ہو کے کنت نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ کسے دی دختر بنی نہیں چٹی، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ اوبدی دھار نہیں کوئی اچی لمی، نیکن نیکا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ آد جگاد
 جگ چوکڑی کدے نہ ہوئے نکھی، نہکرمن روپ نہ کھئے اکھوائیا۔ اوہ گگن گگنتر زمیں اسمان دے سکے نہ تھمی، سہارے دی لوڑ نہ کھئے
 رکھائیا۔ اوہ ہتھ نہ آوے کسے ودیا والی گلے، بُدھی نال چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ چھل وچ کسے کولوں جائے نہ چھلی، اچھل اچھل اپنی کھیل
 کھلائی۔ اوہنوں کھوجدے گئے کوٹن کوٹ پیغمبر پیر ولی، ولی عہد دھیان لگائیا۔ اوہ اشارہ دے کے گیا محمد دھار علی، ابوبقر نیر نیتاں نیر
 وہائیا۔ اوبدا سپس کدے کسے رکھیا نہیں تلی، طلباں دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نانک دی اک گلّ جدوں آوے تے آوے بھگتاں دی ساچی
 گلی، نو دواریاں دے اُتے اپنا حکم سنائیا۔ جتھے جوت دی دھار آپے پھلی آپے پھلی، پتّ ٹہنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ گلّ ستگر شبد دی
 اک پریم دھار دی کلی، کلمیاں توں باہر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ چکائیا۔ اک گلّ نانک دھار سدا نادن، اناد انادی دھن جنائیا۔ برہم دھار سدا برہمدان، برہمنڈاں ویکھے سدا چائیں چائیا۔ جس
 دی خبر آد جگادن، جگ چوکڑی میٹن کھئے نہ پائیا۔ اوہ اک گلّ اوتار پیغمبر گرو سدا ارادھن، بن من منسا ڈھولے گائیا۔ اوہ بھگتاں نال
 سدا بھگتی دھار دسے سادھن، صدق صبوری اپنا سنگ جنائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند مار کے آوازن، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ اوہ ویکھو
 نور نورانہ شاہ سلطانا شاہو بھوپ راج راجن، نر نرکارا نور الابیا۔ جس نے آد جگاد ساچی ساچی ساچن، ساچن ہار اک اکھوائیا۔ اُس
 دا بھيو اکو باطن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 ساچی گلّ اکم اتھاہ، ستگر نانک نام وچوں درڑائیا۔ جس دا ستگر شبد سدا ملاح، جگ جگ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس دی عقل

بُدھی دے سکے نہ کھئے صلاح، مشورے وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ ہتھ نہ آوے تھل اسگاہ، مہیئل کھوجن چائیں چائیا۔ اُس دا مالک اِکو بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس اُتے سَتگر دیا دیوے کہا، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ بنا جگت شاستراں توں اک گل دئے سمجھا، گل گل وچوں پرگٹائیا۔ جس گل وچوں نظری آوے نور الہ، نور نورانہ دُھردرگاہیا۔ بیہو کھلائے پردہ لاہ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ گل کہے واہ واہ، واپگرُو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ گل کہے میں نانک دھارا، دھرم دھرم جنائیا۔ میرا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بہنڈاری سنگھاری سمجھ نہ پائیا۔ میرا ناتا نال نرگن جوت جوت نرنکارا، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جس دی شبد آواز بن رسنا چہوا تے راگ سُنئے بن تند ستارا، آپ اپنا ناد درڑائیا۔ اُس دا کھیل پر اپارا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ دُھر دے شبد دی دُھر دی سیکھیا جس دا اکھراں نال نہیں تکرارا، جھگڑا دین دُنی نہ کھئے جنائیا۔ اُس گل دا مالک اِکو ایکنکارا، جو جُگ جُگ جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ کایا مندر اندر کھول کے بند کواڑا، ترے گن اتینتا پردہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نانک دھار اک گل سنی سنت کمار، براہ سُن کے خوشی بنائیا۔ یگے پُرش ہویا خبردار، حیگریو گا گا ڈھولے گائیا۔ نر نرائن بن رسنا دئے اُچار، کپلمن کہہ کہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ پرتھو پرتھم گل سُن کے پر اپار، متس مل کے خوشی بنائیا۔ کچھپ نے پائی اک گل دی سار، سمند ساگر رڑ کے چائیں چائیا۔ دھنتر سُن کے پر اپار، کھیل کھلایا خلق خُدائیا۔ باون ہو کے آپ ہوشیار، پرہلاد اک گل دتی سمجھائیا۔ ہری ہر کھیل کیتا اپار، دھرو دا پردہ اندرے اندر اُٹھائیا۔ گج دا لہنا دینا دتا اُتار، تندوا تند تند کٹائیا۔ رام ہنؤونت اِکو گل تے کر وچار، گل وکڑی لئی پائیا۔ اک گل دا کھیل اپار، وید ویاسا سُن سُن خوشی بنائیا۔ کرشن اک گل ارجن دتی پریم نال ادھار، اُدر دا لیکھا دتا مٹائیا۔ چار جُگ دے شاستر اک گل اُتے کرن اِظہار، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سَتگر نانک دی اک گل جس گل وچ مل جائے اک ایکنکار، اک اِکلا ملے دُھر دا ماہیا۔ دُوچی لوڑ رہے نہ وچ سنسار، سَتگر شبد جس دی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اک گل سَتگر نانک دی انگد سنی نال پیار، پرتی وچ سمائیا۔ امرداس

پائی سار، بن سروناں وِجی ودھائیا۔ رام داس کیتا خبردار، رام راما پردہ آپ اُٹھائیا۔ ستگر ارجن اک گلّ دا بن کے لیکھ لیکھار، گرو گرتھ
 گردیو دتا بنائیا۔ گرو ہر گوہند اک گلّ سن کے ہو تیار، شستر اپنے تن پہنائیا۔ ہررائے گلّ سنی بن رسنا جہوا انتر آئی دھنکار، جگت
 ناداں باہر وِجی ودھائیا۔ ہرکشن سن کے اگتی گلّ چھڈ گیا سنسار، بال اوستھا اکو گلّ وِچ سمائیا۔ جس گلّ نال گر تیغ بہادر اپنا سپس
 دتا وار، جگدیش نال مل کے وِجی ودھائیا۔ اک گلّ دا گوہند بنیا پریدار، کھنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ اک گلّ پچھے دھرم دی رکھیا کیتی بن آپ
 کرتار، قدرت دا قادر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اک گلّ دا بھیو کھلایا اپنے پنج پیار، پریم پریم وِچوں جنائیا۔ اک گلّ سن کے پُرکھ اکال، پنٹھ
 خالصہ دتا رچائیا۔ ستگر دی اک گلّ جے کوئی مئے نہ اوہ ڈبے وِچ سنسار، چوراسی وِچ کدے نہ آئیا۔ اوہ اک گلّ ایہہ سدا سدا اُس پرہو
 نوں کرو نمسکار، ڈنڈاوت وِچ اوسے نوں سپس نوئیا۔ جس دے جگ چوکرئی انیک انتت اگت نام قلم شاہی کاغذاں نال لکھے بن لیکھار،
 کاتب ہو کے قلم دتی چلائیا۔ اُس اک نام توں آد جگاد جگ چوکرئی کوئی نہیں باہر، جس گلّ وِچوں دو جہان ستگر نانک دھار دتے
 پرگٹائیا۔ سو اک گلّ سکھاں دے پردے اندر گر گوہند رکھ کے گیا آپ نال پیار، بنس سرپنس دین دنی وِچ جگت بھیٹ کرائیا۔ اکثر اخیر
 کلجگ دی دھار وِچ اُس گلّ نوں مٹیگا سرب سنسار، نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اوسے گلّ دی قیمت پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد برہم برہماد جگ چوکرئی کھیل شبد
 شبد دی دھار، ست ست دا ست اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پرہو ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی اپنا ڈیرہ لائیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے میرے اُتے ہو پرگٹ، پرگنے دین دنی مذہب مذہب ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی جوت پرکاش کر لٹ لٹ، نور نورانے شاہ سلطانے اپنا رنگ وکھائیا۔ میرے اُتوں شرع شریعت میٹ پھٹ، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تے، بُتخانیان کر صفائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا ایکا ویکھاں ہٹ، ہٹوانے اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ اکو سروور اکو وکھا دے تیرتھ تے، کنارہ اکو نظری آئیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا سرشٹی تیرائے رٹ، کلمہ کائنات اک سمجھائیا۔ اکو امرت رس نچھر جھرنیوں دینا جھٹ، جھٹکے حلالی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ دین مذہب دی دھار ایکنکار رہے کوئی نہ وٹ، مانس مانو مائکھ اکو رنگ رنگائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے رہی ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے مندر مسجد شودوالے مٹھ، چرچاں گرو دواریاں پھول پھلایا۔ دروہی پھر گئی تیرتھ اٹھسٹھ، جلدھارا بن نیر نینان نیر وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ٹوں میرا قدرت دا قادر، رحیم کریم اک اکھوائیا۔ سچ دوارے بخش دے آدر، عدل انصاف میری جھولی پائیا۔ سچکھنڈ نواسی یودھا سورپیر بہادر، بلدھاری تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا میٹ دے جگت مقتول قاتل، شرع دی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا گرہ وکھا دے دھام مقدس بیتل، بے وطنان اپنے سنگ رکھائیا۔ کلجگ میٹ زین اندھیری راتن، ستجگ نوری چند چند چمکائیا۔ میں اکو بینتی در تیرے آئی آگھن، بن رسنا جہوا دیاں سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں بخش دے ساچا ساتھن، سکلا سنگی آپ ہو جائیا۔ دیا کما دے ناتھ اناتھن، دینن ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات اذاتن، مانو اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا پورن ہووے جگ، جگتی اپنی دے درڑائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا لے کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مایا ساڑ سکے نہ آگ، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتان درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ نام خُماری بخش دے مد، مدھر دھن دے سنائیا۔ جگت واسنا میٹ کے

حد، حد حدود اپنی اک وکھائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے ہوون گد گد، گداگر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری دھار ہووے نہ کدے الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۳۰ کٹک شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فریدکوٹ * ❁

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش دے امرت رس، نجھر جھرنا نرنکار آپ پرگٹائیا۔ منوآ من سب دا ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شبدا انیالا تیر مار کس، تن وجوداں پار کرائیا۔ اندر رہے نہ زین اندھیری مس، نوری چند چند چمکائیا۔ تیرا میلا ہووے ہس ہس، ہستی ویکھن نور الہیا۔ سد بھگت بھگوان دا اکو ہووے جس، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ میں وی ویکھاں نس نس، نوواں کھنڈاں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش سچ پریت، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ آتم پرماٹم سب دا ہووے گیت، ڈھولا گاون چائیں چائیا۔ اندروں پوتر کر دے نیت، نیتوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کایا ماٹی کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بھجائیا۔ مائس جنم لین جیت، جگ جیون داتے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش دے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اندروں کر دے بڈھ بیک، پت پت پت ڈرمت میل دھوئیا۔ ٹوں آد جگادی ایکنکارا ایک، اک اکلا ڈھردرگاپیا۔ ترے گن مایا لگن نہ دینا سیک، تتو تت نہ کھئے تپائیا۔ درشن دینا نیتن نیت، نیج لوچن نین کر رُشنائیا۔ آتم پرماٹم بخش دے ہیت، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تن وجود اندر کھول دے بہیت، بھانڈا بہرم بہرم بھٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں منگتی ہوئی ویراگن، برہوں وچ گولائیا۔ مینوں کر دے وڈ وڈ بھاگن، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں نال ہوواں سہاگن، رنڈیا مات رہے نہ رائیا۔ ہرجن سنت سہیلے تیرے میرے اُتے جاگن،

جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دے پردیوں سُننا راگن، دُوسر اور نہ کھئے شنوائیا۔ ہرجن ہنس بنا لے کاگن، قُدرت دے قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تُوں آد جُگاد غریب نوازن، غریب نہانیاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن آپ سوار نے کاگن، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ سُرچیت کور دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے پرہ میرے ایکنکار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے عرض رہی گزار، گزارش وچ سیس جھکائیا۔ تُوں آد جُگادی بخشہار، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جاتے تُوں دیونہار داتار، دیاندھ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے انتشکر آئی وچار، بن رسنا جہوا دیاں سُنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے چرن کول جاواں بلہار، بل اپنا آپ کرائیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں رہیا پیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نگاہ مار لے وچ سنسار، ست ستوادی اپنی اکھ کھلائی۔ مہربان ہو کے گردیال سنگھ دا تارنا سب پروار، گرو دے لال اپنی گود ٹکائیا۔ جس گرہ وچ ستجگ ساچے دیا باقی ہونا اجیار، کملاپاتی تیری خوشی دی وچے ودھائیا۔ سو گرہ مندر سوہے بنک دوار، خوشی خوشی دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تُوں کرہارا کرتارا، میرا مالک اک اکھوائیا۔ میں مانگت کھڑی تیرے دوارا، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ تُوں بھرنا سچ بھنڈارا، ست ستوادی وست نام ورتائیا۔ میں تیرے چرن جاواں بلہارا، سر سر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تُوں بخشنا اکو نام ادھارا، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بننا میت مُرارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اندرون میٹنا اندھ اندھیارا، اندھ اگیان دینا چُکائیا۔ گھر سہنجنا پھیر بناؤنا دوبارہ، دوسرا اپنا کھیل کھلائی۔ تُوں پاربرہم پت پرمیشور آد جُگادی ست سہارا، سہائک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیری نانی بسدھا، بہل ہو کے دیاں ڈہائیا۔ تُوں جن بھگتاں پوتر کر دے بُدھا، بُدھ بیک آپ بنائیا۔ سچ پیار دا مارگ کر دے سدھا، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من کلپنا میٹ دے بُدھا، تن وجود نہ کھئے لڑائیا۔ اپنا ہیو کھول دے گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرے پیار دا اکو ہووے مدعا، مُدّتاں دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا ویکھ پُرانا، سہج سہج نال جنائیا۔ راوی دا کنڈھا تک ٹکانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جنھے سُرجیت دا لیکھا لیکھا تے لیکھا لیکھا مہانا، مہا اکتھ اکتھ سُنائیا۔ اوس شبد نوں کیسے نہیں پہچانا، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ اوسے حکم وچ بدل گیا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔ اگلا شبد ہور فرمانا، فُرنیاں توں باہر سمجھائیا۔ پھیر اوہو منزل اوہو حق اوہو ٹکانا، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ مان تان رہے وچ جہانا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی کریں پروانہ، پرم پُرکھ پرہ تیری آس رکھائیا۔ تیرا بھگت سنت گُرمکھ گُرسکھ ایتھے اوتھے ہوئے نہ کدے بیگانہ، دوسر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ چرن کول اُپر دھول اپنا بخش دے اک دھیانا، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ سچ پروار ہووے پروانہ، پرم پُرکھ تیری شمع جوت آپ اپنے وچ جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی مہربان مہربانا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔

* ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پُرکھ اکالے ہتھ میرے سیس ٹکاؤنا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پاربرہم پت پریشور میرا لہنا دینا پور کراؤنا، کرنی دے کرتے قدرت دے قادر تیری سرنائیا۔ ستگر شبد شبدی دھار ہو کے ڈنک و جاؤنا، دو جہاناں نوجوانا آپ سُنائیا۔ ہیو ابھیدا اچھل اچھیدا اگم اتھاہ آپ کھلاؤنا، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پروردگار سانجھے یار ایکا جلوہ نور چمکاؤنا، نور الہ اپنا آپ پرگٹائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں لہنا دینا سب دا ویکھ وکھاؤنا، بھوکھت پیشین گوئیاں پردے پردیاں وچوں کھلائییا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا کس بدھ انت

ہٹاؤنا، نو ست رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا میری گودی گود کون وار تھت ٹکاؤنا، سمت سمتی بھیو چکائیا۔ ماٹو ذاتی کون وقت سہنجنا میرے اُتے وکھاؤنا، نیج نیتر لوچن نین کر رُشناٹیا۔ کون نام نہکام ہو کے اکو اک جپاؤنا، بن رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کس بدھ دیویں وست اگم اتھہا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ ٹو مالک خالق میرا بے پرواہ، بے عیب نور الہیا۔ میں نو ست پھران نال چا، بھجان واہو داہیا۔ میرے بھاگ لگاؤنا ٹلے تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل رنگ رنگائیا۔ میں دین دنی دی بھاگان والی پھیر بناں مان، ممتا کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے جھگڑا رہے نہ سورگان، پشو پنچھیاں کھل نہ کھئے لہائیا۔ ساری سریشٹی دریشٹی انتر تیرا اکو اچھے ناں، ناؤں نرنکار دینا درڑائیا۔ کلجگ جیواں بدھی رہے نہ کان، ہنس گرمکھ لینے بناٹیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میں تیرا تکدی راہ، بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھائیا۔ ٹو سچ سوامی میرا بننا انت ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے انتشکرن اگم تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ مہربانا میرا کلجگ اتم دے دے حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا میرے اتوں میٹ دے شک، شکوہ دین دنی رہن نہ پائیا۔ ٹو میرا ٹھاکر سوامی پرمیشور پت، پاربرہم نور الہیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے واسطہ رہی گھت، دھرنی دھرت دھول ہو کے منگ منگائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا جوتی جوت میرے اُتے آجانا وت، بے وطنان دے مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بن قدماں آجا میرے اُتے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ست سوامی میرے بھاگ جگا دے ستے، آلس نندرا دین دنی وچوں باہر کڈھائیا۔ میرے پرم پُرکھ اناشی اچھے، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ ست دھرم دی سہا دے رتے، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ تیرا ستجگ ست دلارا پہلا جگ تیری دھاروں اٹھے، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ تیرا ستگر شبد صاحب سوامی تھے، مہربان ہو کے میرا لہنا دئے چکائیا۔ بھاگ لگا دے میری چارے کوٹے گھئے، اُتر پورب پچھم دکھن تیری وجدی رہے ودھائیا۔ امرت جام رس پیا دے اپنا اکو گھئے، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے کولوں میرا پلّو چھئے، بندھن

آگے نہ کھٹے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ در ساچے الکھ جگاواں گی۔ سو پُرکھ زرنجن واسطہ پاواں گی۔ ابناشی کرتے سیس نواواں گی۔ سری بھگوان دھوڑی خاک رماواں گی۔ پاربرہم ویکھ ویکھ بگساواں گی۔ ستگر شبد شبد اپنے انگ لگاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا تیرے چرن ٹیکاواں گی۔ ساچی آشا اک رکھاواں گی۔ چرن بھرواسا منگ منگاواں گی۔ میرے اُتے پاؤنی آگئی راسا، ایکو ترسنا تیرے چرن ٹیکاواں گی۔ ٹوں مالک پرتھمی آکشا، گگن گگنتر تیرا کھیل ویکھ وکھاواں گی۔ ستجگ ست دھرم میرا تیرے اُتے ہووے بھرواسا، کلجگ اندھ اندھیرا تیرے قدم ٹیکاواں گی۔ ٹوں میرا شہنشاہ شاہو شاباشا، شاہ پاتشاہ تیرے دوارے اپنی خالی جھولی بھراواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا تیرے آگے ٹیکاواں گی۔ دھرنی کہے پرہہ میرا انت آخیری سماں، کلجگ دھار دھار جنائیا۔ مینوں لالچ نہیں کوئی طمع، موہ جگت نہ کھٹے رکھائیا۔ خوشی نہیں کوئی غما، تیرے بھانے وچ سہائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے کلجگ بدل دے نواں، نو ست دا پنڈھ مکائیا۔ ست دھرم دی دھار ہووے رواں، رہبر ہووے اکو نور الہیہا۔ جوتی جوت جگا دے اکو شمع، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے جو بھیو کھلایا چوڈاں سو تہہ انک دا پٹنا، پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لہیہا۔ جو اشارہ دے کے گیا جٹ دھٹا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جو زویداس کہا پانہا گنڈھن والے چما، چم درِشٹی باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرا ستجگ ست دُلارا آویگا۔ ابناشی اچت تیرا ڈھولا گویگا۔ میری سہنجنی ہووے رُت، رُتری تیرے نال مہکویگا۔ جس دا مالک تیرا گوبند دُلارا ست، دوجا سنگ نہ کھٹے رکھاویگا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی پنج تت بُت، بُتخانیان ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ کوڑ گُریارا میرے اُتوں جاوے چھپ، لہندے چڑھدے دکھن پہاڑ نظر نہ آویگا۔ میرے اُتے رہے نہ مول اندھیرا گھپ، نوری چند چند اک رُشناویگا۔ میری چار جگ دی ترسنا میٹے بھکھ، ممتا موہ اور نہ کھٹے جناویگا۔ ٹوں آتم پرما تم سرِشٹ سبائی دینا سکھ، سکھ ساگر اکو ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایکا رنگ رنگاؤنا مائس مانو مانکھ، مانکھتا اپنا دھرم دھرم سمجھاویگا۔

* ۳۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فریدکوٹ * *

نارد کہے دھرنیئے میں تینوں کرن آیا مخول، مسخری مسخرہ ہو کے دیاں اڈائیا۔ نی میں آد جگاد جگ چوکڑی پرہ دا پاندھا رول، پنڈت بودھ اکادھا اک اکھوائیا۔ توں مٹی خاک دھرت نانی دھول، دھولے تینوں دیاں سُنائیا۔ میرے کول چار جگ دا گر اتار پیغمبران والا قول، اقرار نامہ اپنے وچ چھپائیا۔ جس نوں دُنیدار سکے کوئی نہ پھول، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اُس وچ اگو آگما پرہو دا بول، شبدا دی شبدا دھار درڑائیا۔ توں دھرنی دھول رہنا اڈول، اڈل ہو کے دیاں جنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم دا اگو سُنیں آگما بول، جو انبولت دے سُنائیا۔ نی تیرے اُتے دین دُنی دا ہوون والا گھول، نو ست لے انگرائیا۔ دیناں مذہباں شرع دی دھار اک دوجے نال کرنا کلول، کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ جگت دوارا جگت جگدیشر دینا کھول، خالق خلق اک وکھائیا۔ جتھے جوتی جاتا ہو کے جائے مؤل، مؤلا اپنا بھیو چُکائیا۔ توں اُس دے اُتوں اپنا آپ دیویں گھول، گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں آیا بن کے پاندھی راہی، بن قدماں قدم ٹکائیا۔ نی توں دوویں بھجا اُٹھا لے بابیں، بن بابواں لے انگرائیا۔ اُچی کوک کے دے ڈھائی، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا ہونا سہائی، سہائک نائک اگو نظری آئیا۔ میری کلجگ کوڑ گریار دی دھونی شاہی، شہنشاہ اپنا اگو رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا پورا کردے گوہند دا لنگھ گیا ڈھیا ڈھائی، ڈھونکے وچ اپنا پندھ مُکائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھنا چاہندی تھل اسگاہی، جل دھارا پردہ دینا اُٹھائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آگم اتھاپی، الکھ آگوچر اک اکھوائیا۔ میری ستگرُ شبد دے گواہی، شہادت تیرے نام بھگتائیا۔ مہربان ہو کے مہر نگاہ اُٹھائی، بن نیناں نین تکائیا۔ میں تیرا جلوہ تکان تورا نے جس دا نور ہووے الہی، عالمین کہہ کے سیس نوئیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا، مینوں دس دے کس بدھ کلجگ اتم ہووے تباہی، طوبی طوبی کرے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے نی تیرے اُتے کتک مہینہ لنگھیا، کرم کانڈ دا بھیو نہ کوئے کھلائییا۔ سچ دس توں کی پرہو توں منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ کی سندیسہ دیوے سورا سربنگیا، شاہ پاتشاہ اپنا حکم جنائیا۔ کس بدھ تیرا میٹے غم رنجیا، رنجش انتر رہن نہ پائیا۔

جس لہنا دینا مُکاؤنا تارا چندیا، صدی چوڈھویں لیکھا لیکھے وچوں وکھائیا۔ جن عیسیٰ موسیٰ محمد مُکاؤنا پنڈھیا، مُسافر دین دُنی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے حُکم وچ سب نے لاؤنا اپنا پنجیا، پنچم دا مالک کی اپنا حُکم درڑائیا۔ اوہ ویکھ لے کلجگ مُسافر اپنا پنڈھ مُکا کے تیرے اُتوں لنگھیا، بھجے واہو داہیا۔ نی ویکھ لے پرہ تون پُچھ لے تیری کپھڑی کوٹے ہونا جنگیا، جھگڑا ہووے خلق خُدائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دا حُکم بن جگت دوار تون ویکھ لے ٹنگیا، جگت سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے تون کی کجھ کیتا دن تیس، مینوں دے درڑائیا۔ کپھڑا پیسن لیا پیس، سیوک ہو کے سیوا کی کھائیا۔ کی حُکم سندیسہ سُنیا ہر جگدیش، جگدیشر کی درڑائیا۔ کس بدھ چہتر جھلنا اگے سیس، جس دا دھڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس لہنا دینا میٹنا پیس پیس، اک اکیس اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے کتک دوس دہارا آخیری اج دا، عاجزے تینوں دیاں سُنائیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دِیالا جُگ جُگ پردے کجدا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہدا نام دممامہ دو جہاناں وجدا، شبد انادی ناد سُنائیا۔ نی تیرا ویلا مٹی خاکے ساچے حج دا، حضرتان دا مالک تک لے نور الہیا۔ جس دا دیپک جوتی اکو جگدا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اوہ کھیل کھیلن والا تیرے اُتے کلجگ کوڑ کڑیاری اگ دا، تتو تتان دئے جلائییا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو گیا سدا، ہوکے شبد والے درڑائیا۔ اوہدا نور نورانہ ویکھ لے رُپ سورے سرگ دا، فُدرت دا قادر کی اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے حُکم وچ آد جُگاد جُگ چوکری بجھدا، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جس نوں جگت جہان پھرے لہدا، ٹلے پریت ویکھن تھائوں تھائیا۔ اوہدا میلا کلجگ انت سبب دا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے کتک کولوں لے لے حق صلاح، حقیقت اپنا بھیو چُکائیا۔ نی تیرا پردہ اوہلا دئے اُٹھا، مُکھ گھنگٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا میل ملائے نال اُس بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خُدا، خود مالک نور الہیا۔ جس دے آگے سجدیاں وچ کردے گئے دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سُلطانا امام اماما گیا آ، جس دی آمد وچ سارے سیس نوائیا۔ نی تینوں کپھڑا چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا دے سمجھائیا۔ اُچی کوک سُننا دے نال بانہ، بابوبل آپ

پرگٹائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار نورِ الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ جو میری آسا منسا پوری دئے کرا، ترسنا جگت جگت مٹائیا۔ میرے کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، کتک دا کرم میرے لیکھے پائیا۔ مینوں اکو نام دئے سنا، بن رسنا رسن سمجھائیا۔ میں چرن کول ہو نانی دھول سپس دیاں ٹکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگادی نرگن نرگن میرا رہنما، رحمتاں دا مالک خالق اکو نظری آئیا۔

* پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت کور دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فریدکوٹ * *

ستگر سچا شاہو ہے، آد جگادی ایک۔ وڈ داتا بے پرواہو ہے، بخشے چرن سرن سچ ٹیک۔ مہربان اگم اتھاہو ہے، کھیلے کھیل وار انیک۔ حکم سندیسہ دیوے ڈھردرگاہوں ہے، جن بھگتاں کرے بُدھ بیک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، ترے گن مایا میٹے سیک۔ ستگر سچا شاہو بھوپ، ہر کرتا ڈھردرگاہ۔ کھیلے کھیل بن رنگ روپ، مالک ہو کے دو جہاں۔ بھاگ لگائے کایا پنج بھوت، جن بھگتاں ہوئے سہا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، نرگن نرور اپنا بھیو کھلاہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما۔ ستگر ساچا آد ہے، آد نرنجن پُرکھ ابناش۔ جو وسے برہم برہما ہے، جگ جگ کھیل کھیلے تماش۔ وجاؤنہارا ساچا ناد ہے، لیکھا جانے پون سواس۔ میٹنہارا واد وواد ہے، جن بھگت سہیلے کرے اپنے داس۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن مائس جنم کرے راس۔ ستگر ساچا آد نرنجن، نرور اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ نیت نام ندھانا پائے کجل، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی آپ اکھوائیا۔ ستگر ساچا ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہار سرب سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری نال ملائیا۔ جن بھگتاں دیونہار داتارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن

پرتی بخش پیارا، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم جوتی کر اجیارا، اُجل اپنا آپ کرائیا۔

* پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فریدکوٹ * ❁

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں ہووے گرہ سہنجنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن سرگن دینی مان وڈیائیا۔ مہربان نوجوان سری بھگوان دیک دھار جگاؤنا نور درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر کایا گاگر وچوں پار کرائیا۔ نیج نیت نام ندھان پاؤنا اگما انجنا، اندھ اگیان وچ جہان رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا سچ سوامی اکال مورت مدنا، مدھسوڈن اک اکھوائیا۔ تن وجود ماٹی خاک پوتر کرنا بدنا، سریر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری چرن دھوڑی اکو ہووے مجنا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ تُوں آد جگادی ایتھے اوتھے دو جہاناں سکلا سبجنا، سکلا سنگی بھُ رنگی نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت میرا سہاؤن دوارا بنک، گرہ مندر میرے وجے ودھائیا۔ تیرے شبد دی دھار لگے تنک، سرتی شبد وچ سمائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا وار آنک، آنک کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال جو سندیسہ دتا جنک، دیہہ بدیہہ اپنا حکم درڑائیا۔ جو آشا رکھی گمار سنت، برہما بیٹا بھویو گیا چکائیا۔ اُس بدھ میری بناؤنی بنت، گھڑن بھتنہار تیری وڈیائیا۔ میں سُننا چاہندی بھگتاں انتر اکو منت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں بودھ آگادھا شبدی دھار اگما پنڈت، نراکھڑ اکھڑ دھار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت سہیلے آد جگادی مت، مٹر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوگری نت، سنجگ تربتا دواپرکجگ دئے گواہیا۔ پروردگار سانجھے یار ہو کے کرنا بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ٹھگوری رہے نہ کھئے من چت، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ تیرا

لیکھا آد جُگاد جُگ چوڑی نت نوت، نرگن سرگن تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے سُهنجنی کر دے مگھ دی پہلی تھت، تھت وار اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم سچکھنڈ نواسی دُھر دے پت، پتا پُرکھ اکال تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت سہیلے تیرے ہوون اگھے، اگن آتھن ملے وڈیائیا۔ میں کران پکار ہو بے سدھے، بسدھا ہو کے دیاں جنائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر بھیو کھولنے گجھے، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بھاؤ رہن نہیں دینے ایکا دوجے، دوجا ایکا ایکے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ اپنے نال رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری آد جُگادی جن بھگتاں نال پریت، پریت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرچلائی اگتی ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ تیرا اکو ڈھولا تُوں میرا میں تیرا گیت، آتم پرماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ مہربان ہو کے ملے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھیو چکائیا۔ جن بھگتاں کایا رکھنی سدا ٹھنڈی سیت، امرت میگھ نام برسائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی سدیوی رہی پیت، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ تُوں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ میرا تیرے قدماں جھکے سیس، جگدیش تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا بیس اکیس، ویہ اکیہ تیرا رنگ جن بھگتاں انتر نرنتر نظری آئیا۔

مما کہے میری سچ دھرم دی دھار وچوں پرگٹے اوہ، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ پریتم ہو کے بھگتاں کرے موہ، مُحبت اپنے نال جڑائیا۔ نام جنا کے سوہنگ سو، ستگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا آگے رہے نہ دو، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا کایا مندر اندر ڈھوآ دیوے ڈھو، وست امل اٹل ورتائیا۔ جس تُوں ایتھے اوتھے سکے کوئی نہ کھوہ، ٹھگ چور یار نہ کھئے چرائیا۔ گرہ گرہ اندر بخشے لو، لوئن اپنا اک کھلائییا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ آتم پرماتم جاوے چھوہ، نرگن

نرگن و جے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گھگھا کہے جن بھکت پرہو دا
 بنے گھرانہ، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ ہرجن کدے نہ کرے بیگانہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دوس زین دیوے نام ترانہ، تُریا دی دھار وچوں
 پرگٹائیا۔ اپنا بھیو کھلا دے نوجوانا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ وست امولک دیوے دانا، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ نام پریتی پریم بھکتی
 تے نام دھن دولت دا دیوے خزانہ، جگت وچ نکھٹ کدے نہ جائیا۔ جس دے نال جگت دی سرشٹی درشٹی وچوں بھگتاں دا بدل جائے
 زمانہ، جس دی زمیں زماں دوویں دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر ویکھن اتوں اسمانا، سچکھنڈ دواویوں بن نیناں نین اُٹھائیا۔ وشن برہما شو کرے
 پرناما، نو نو سیس جھکائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں سنگ نہانا، سکلا سنگی اک ہو آئیا۔ جس نے دین دُنی وچوں درد دُکھ مٹانا،
 مٹی خاک دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ رارا کہے میرا
 بھگتاں نال پرہو بنایا رشتہ، رشتیداری نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا بھیو پا سکے نہ جبرائیل فرشتہ، میکائیل اسرافیل بیٹھن سیس نوائیا۔ جیہڑا
 پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ نیتر کیسے نہیں دسدا، اوہ بھگتاں اندر مل مل اپنی خوشی بنائیا۔ جو سچ سوامی انترجامی ہو کے لیکھا پھرے
 لکھدا، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے گوبند دھار گُرمکھ بنا روپ ساچے سکھ دا، جس سکھی وچوں سکھیا ساچی لے
 پرگٹائیا۔ بھکت بھگوان دا ویروا نہیں کوئی دُور نیڑے وتھ دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا چن شبد ستگر یاد رکھنا پہلی مگھ دی تھت
 دا، تھت وار جس نوں سارے سیس نوائیا۔ ایہہ حکم اکما اوس ابناشی اچت دا، جو چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ بھکت بھگوان دا آتم پر ماتم
 آگے دا میلا جوں نانا پتا پت دا، پوت سپوتے اپنی گود اُٹھائیا۔ جس مہربان دا بھنڈارا دیندیاں کدے نہیں مُکدا، دیونہار دُھردرگاہیا۔
 اُس دا لایا بوٹا بھکت کدے نہیں سُکدا، چار جگ دے شاستر اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ مگھ کہے پرہو تیرے ستگر شبد دا قول اقرار، اقرار نامے چار جگ دے نال ملائیا۔ دین دُنی توں
 وکھری تیری ست سچ دی دھار، دھرم دی دھار تیری بے پرواہیا۔ ہرجن سنت سہیلے لینے تار، تُرت اپنا بھیو چُکائیا۔ راتی سُتیاں دینا
 دیدار، دینے جاگدیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ غریب نائیاں ست سچ دے بھریں بھنڈار، دیندیاں توٹ کدے نہ آئیا۔ توں

دیونہارا ایکنکار، اک اکلّا دُھر دا ماہیا۔ غریب نانیاں پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار اُتے شبد دی دھار ہو کے رہنا برقرار، اؤنتا وچ اؤنتا جگت نہ کھئے رکھائیا۔

جن بھگتو تہاڈے نال نہیں ہووے گا چھل، سرشٹی چھل وچ ساری لیتی پھسائیا۔ تہاڈے نال نہیں ہووے گا ول، ولولیاں وچ دین دنی دئے ڈبائیا۔ تہاڈے اندر جاوے رل، جھگڑا ویکھے خلق خدائیا۔ تہاڈا ہووے نہ وچھوڑا پل، پلکان دے پچھے نظر آوے دُھر دا ماہیا۔ ایہہ اج دی گھڑی سُلکھنی کپور سنگھ دے گھر دی گل، گلوکڑی سب نال لئے پائیا۔ بھوویں کوئی جل وسے بھوویں وسے وچ تھل، جنگل پہاڑاں اُتے ویکھے چائیں چائیا۔ سمراتا ایہہ اوہ وعدہ اوہ قول اقرار جیہڑا کیتا سی نال راجے بل، بل دا لہنا بھیر چوتھے جگ جھولی پائیا۔ اوہ لال بستر پہنن والیا ذرا ہن بدل کے ویکھے کیہڑا نہچل دھام اٹل، تینوں ستیاں ستیاں سب کچھ دینا دکھائیا۔ جس دے نال زمیں آسمان رہے ہل، تھرتھراہٹ وچ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نہ چھل رسیا نہ چھدر، شہنشاہ پورب لیکھ چکائیا۔ بھگتو اوہ مان ملنا، جیہڑا تہانوں آگے لگا دئے بدر، جس دی سداما دئے گواہیا۔ آگے پرہو اُدھر جاندا سی اُدھر جاندا سی ہن آگیا تہاڈے پیار والی وچ سدھر، سدھا ہو کے اپنا مارگ دئے دکھائیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی انک کلا دی بدھن، بدھاں دا مالک دُھردرگاہیا۔ بھگتاں دے تن وجود سینے نام ندھانے نال آئے ودھن، ودیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ چھل کہے پرہو تیری اچھل اچھل دی آد جگادی دھار، تیری بے پرواہیا۔ پر اج توں اسیں تیرے بھگت نوں کران کے نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ تیرے پریم دا ہر پردے آویگا پیار، پریم پریم وچوں پرگنائیا۔ خوشیاں دی خوشحالی ویکھاں کے بہار، پت تہنی پھل پھل مہکائیا۔ جس دا وچھوڑا جھلیا پچھلے جگ وچ سنسار، اوہ کلجگ اتم لہنے دئے مکائیا۔ بھگتاں دا بھگتی وچ تیرے در تے ہووے ادھیکار، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیا۔ پرماتھ

سوارتھ دوہاں وچ پیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دا دھرم تے دھرم دا جیکار، جے جیکار دُھن وجدی رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چھل ول کلجگ کل بھگتاں وچوں وکھرا دتا گھل، جو سرشٹی وچ جا کے جائے رل، محل گُرمکھاں دے رہن کھئے نہ پائیا۔

او یسُو، او مسیح، آ کے اپنا ویکھ لباس، لبریز ویکھ خلق خُدائیا۔ یوروشلم دی دھار وچوں کر قیاس، بنا عقل بُدھی تون کھوج کھوجائیا۔ جس دھار وچ تیرے گل وچ پئی پھاس، صلیب صلیب وچوں پرگٹائیا۔ اُس تون سمجھ نہ سکے شنکر گیلاش، کلادھاری کی کل اپنے ہتھ رکھائیا۔ کی حُکم دیوے تیرا باپ اُتے آکاش، اسماناں دا مالک دُھردرگاہیا۔ جس دے اُتے تینوں وشواس، وشو دا پردہ دتا گھلائی۔ اوہ مسیح، جس ویلے تیری صلیب تون الگ کیتی سی لاش، تینوں ایہو چٹا بستر دتا پہنائیا۔ تون ہس کے کہا میری وپہویں صدی دے انت ایہ کھیل ہووے گا خاص، یورپ دی دھرتی دئے گواہیا۔ جس دا لیکھ لیکھیا سی بلگاریا جوگوسلاویا دے پاس، جگتی اکھراں وچ چھپائیا۔ نال لہنا دینا سی بل دا جس دے یگ وچ اوتھوں وستو آئی سی خاص، آسومید یگ وچ ٹکائیا۔ اُس ویلے براڑ سی سمرات، سُرپیر بہادر یودھا اپنا بل پرگٹائیا۔ ایہہ اچ دا نہیں ایہہ چار جگ دا اتھاس، جگ چوکڑی کھیل دُھر دی چلی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چٹا کہے میں چٹا تے بھگت لال، لال چٹا اک دوجے وچ سہائیا۔ جنہاں دا اکو دوارا تے اکو دھرمسال، گرہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے جلوہ جوت تے نور جلال، جگ ویکھن نیتر تے نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ جس دا بنا ستگر شبد تون کوئی ہور نہیں دلال، وچولا بھیو نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہائیا۔ چٹا کہے میں کوئی بستر کپڑا نہیں دھاگا سوت، سچ سچ دیاں جنائیا۔ میرا ناتا نہیں کوئی تن وجود قلبوت، ہڈ ماس ناڑی مل کے خوشی بنائیا۔ میں تے صرف بھگت بھگوان دا دین آیا ثبوت، پورب لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ بھگوان نالوں سدا بھگت ہندا مضبوط، جو دین دنی وچ سماج راج دیاں ٹکراں کھا کھا اپنا آپ پھیر لئے اٹھائیا۔ پرہو جودوں کِرپا کیتی بھگتاں دے

سِر تے رکھیا تاج، نِرگن بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ جدوں مہر کیتی تے اندر ماری آواز، سُنیاں لیا جگائیا۔ جدوں کِرپا کیتی تے نویں ساجنا لئی ساج، ساجن ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ گِرْمکھو گِرْمکھو صوفیو سنتو بھگت بھگوان کدے نہیں ہندے ناراض، جگت دے وبار وچ اپنا کھیل کھیلن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ چٹا بستر کھے میں بن باہواں والا چوگا، جس نوں الفی کہہ کے سارے گائیا۔ میرا رُپ پرگٹیا وچ موگا، میرے جنم نوں جنم وچوں ملی وڈیائیا۔ میں ہو گیا اُس دے جوگا، جس دی جگتی سمجھ کئے نہ پائیا۔ میرا لہنا رسیا نہیں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق نہ کئے وڈیائیا۔ دھن بھاگ پہلی مگھر مینوں مل گیا موقع، جو مسیح اکھراں توں بنا نر اکھر دھار گیا سمجھائیا۔ ایہہ کیسے نوں دسیا نہیں سُنایا نہیں سمجھایا نہیں اندرون پرہو دی دھار دے پیار نے پیدا کیتا شوفا، جو شوفا تے سوگ دوویں کھیل وکھائیا۔ ایس منزل تے بنا بھگتاں توں ہور کوئی نہیں پہنچا، دوار نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہو اشارہ دتا گوہند نے جس ویلے میرا بیت گیا ڈھٹیا تے میں لا کے اٹھیا ڈھونکا، آپ اپنی لے انگرائیا۔ میرا کیسے نوں پتہ نہیں لگنا کیہڑا پٹنا تے کیہڑا پوٹا، کون دوار اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت نِرگن سرگن اپنی کھیل کھلائے اپنے مارگ دی آپ چلائے رُونسا، ریتی ریتی اپنے وچوں پرگٹایا۔

* پہلی مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

دھرنی کھے چار جگ دے شاسترو مینوں دسو اپنی کتھا، کہانی خوشیاں نال درڑائیا۔ پردہ لاپوو یتھارتھ یتھا، یدی یدی دیو سمجھائیا۔ کی لہنا دینا دین دنی دا تہاڈا ہتھو ہتھا، لیکھا کون در رکھائیا۔ کیوں دین دنی تہانوں ٹیکدی متھا، مستک لیکھ کی سمجھائیا۔ کی تہاڈی دھار دا چلدا رتھا، رتھوہیو دیو سمجھائیا۔ جھٹ نارد آ کے زور دی ہسا، تالی بن ہتھاں دتی وجائیا۔ دھرنیئے میں پُجا پندھ مکا کے

مسان، مسیا رین اندھیری کلجگ نال ملائیا۔ بن قدمان آیا نسا، بھجیا واہو داہیا۔ میں اکو دھار تکی ہوڑا اُتے سسا، ستگر شبد شبد
 وڈیائیا۔ بابا پپی تکی نال اکھاں، ست نیر اک گھلایا۔ مینوں بھل گیا کیشنا شکلا پکھا، اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو مینوں دسو اپنی کہانی، کہات
 جگت نہ کھئے جنائیا۔ کیہڑا اکھڑا کیہڑی بانی، بان انیالا تیر لگائیا۔ لہنا دینا مکائے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج لیکھ رہے نہ رائیا۔
 سرتی شبد ملائے ہانی، میل ملانا سچ سبھائیا۔ لیکھا رہے نہ جیو پرانی، آون جاون گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو تسیں اکھراں والے گرتھ، پوجن یوگ نظری
 آئیا۔ ٹھاڈا سب دا کیہڑا کیہڑا پنٹھ، پنٹھیؤ مینوں دیو سمجھائیا۔ ٹھاڈا کھیل کیہڑی دھار وچ بہگتی آگت اسنکھ، پردہ پردہ دیو اُٹھائیا۔
 ٹھاڈا کیہڑا چلہ تیر کمان دھنکھ، جو انیالا دیوں چلائییا۔ کیہڑا نام ندھانا سنکھ، جگت جگت کرے شنوائیا۔ کیہڑا پریم پیار والا بنس،
 بنساولی کون ہو جائیا۔ کیہڑی دھار ہووے بنس، کاگ بنس روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو اپنا خوشیاں والا دسو حال، حالت بیتی دیو درڑائیا۔ کیہڑا ٹھاڈا وجے
 تال، کون راگ کرے شنوائیا۔ کیہڑی گھالن رہے گھال، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کیہڑا مندر سہایا دھرمسال، کون بنک دتی وڈیائیا۔
 کون شاہ بنایا کنگال، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ کون پھل لگایا ڈال، پت ٹہنی کون مہکائیا۔ اپنی اپنی دسو چال، کس بدھ بھجے واہو داہیا۔
 کیہڑی وست سچا دھن مال، کون دوار دیو ورتائیا۔ کس بدھ پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ بھے رکھائیا۔ کس بدھ مُرشد ہو کے مُریدان پُچھو
 حال، حالات ویکھوں تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ شاستر
 کہن دھرنیئے اسیں پُراتن پُرانے چار جگ، جگتی نال پرہ نے دتا پرگٹائیا۔ انت ساڈی اودھ رہی پُگ، پوجنیوگ اپنا حکم ورتائیا۔ سانوں
 پڑھ کے کلجگ جیواں پوتر ہووے نہ بُدھ، بییک نظر کھئے نہ آئیا۔ ست وچ دسے کیسے نہ سُدھ، سرتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ منوآ من رہیا
 گد، بھجے واہو داہیا۔ پنچ وکارا کرے یُدھ، گھر گھر ویکھ لڑائیا۔ سانوں اپنی رہی نہ سُدھ، بسدھا تینوں دئیے سمجھائیا۔ ساڈا دھرم دا

دپیک گیا بُجھ، جوتی نُو نُو نہ کھئے چمکائیا۔ دھرم نشانہ گیا اُد، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ساڈی سب دی دین دُنی نُو مارنگ ایونگ گڈ، گاڈ دے حُکم وچ سیس نوائیا۔ اسیں بے شک سڑنا نہیں نال کسے وُد، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈا لہنا دینا اِکو پُرکھ اکال نال سُڈ، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے اسیں کی دسیئے اپنی سدھر، صدے وچ دئیے دہائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ قدر، قُدرت دے قادر دئیے سُنائیا۔ ساڈی سُنے دُهن کھئے نہ مدھر، آتمک ناد سُنن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیارے پایا غدر، نو ست اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے تُوں ساڈا انتشکرن چار جُگ چینا، کھوج کیتی چائیں چائیا۔ ساڈے وچوں دسے نہ کھئے کمینہ، کوجھا کلا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا سب دا مالک اِکو رام رحیا، مہربان سِری بھگوان اِک اکھوائیا۔ جس ستجگ تریتا دواپر کلجگ کیتی ترمیا، تقسیم کیتی خلق خُدائیا۔ اوہ انت سِری بھگونت آگیا اپنی اُتے سیا، حد حدو داں ویکھ وکھائیا۔ جس دا مارگ جگت نظر نہ آوے مہینہ، مہینہ مکھر دئے گواہیا۔ اُس دا حُکم ورتنا لوک تینا، تریلوکی اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دا اِکو رنگ چڑھدا بھینا، بھنڑی زین دئے گواہیا۔ اُس دے پیار وچ سب دا ہووے مرنا جینا، دُوچی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے آتما کرنی اپنے ادھینا، پرماتما ہو کے حُکم سُنائیا۔ نی ساڈا لہنا دینا پوربلا پراچینا، پچھلا چار جُگ دا چلیا آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے اسیں پرہو اُکے کرن والے عرضوئی، سچ دئیے سُنائیا۔ سانوں ملے کھئے نہ ڈھوئی، ڈھولکیاں چھینیاں نال سانوں رہے پرچائیا۔ سانوں پڑھ کے پرہو تیرا پیارا بنے کوئی کوئی، کوٹاں وچوں کوئی بھگت سہیلا نظری آئیا۔ ساڈی تیرے سچکھنڈ دوار دروہی، دویے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈی پت گئی کھوہی، خلق دے خالق ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے اوہ تک لے مکھر مہینہ چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ اپنی خوشی بنائیا۔ اُس دے وچ جن بھگتاں اِکو اکھ پڑھیا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سب دے اندروں تھے ہنکاری گڑھیا، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ ترے گن اگن کھئے نہ سڑیا، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ آتم دھار ہرجن

سنت سُہیلا جائے پھڑیا، پر ماتم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے ساڈی اکو اک ارداس، بن ہتھاں سیس سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساٹوں سدّ لے اپنے پاس، پاسا دین دئی بدلائیا۔ ساڈے اُتے رہیا نہ کیسے وشواس، وشیاں وچ خلق خُدائیا۔ ساڈا پیار ہویا پاش پاش، ٹکڑے ٹکڑے دین دئی دکھائیا۔ ساڈے وچوں پرہوؤ نوں کرے نہ کھئے تلاش، کھوجن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ہر نامے سب دی خالی دسے لاش، لشکر پنج وکارا نظری آئیا۔ تیرے نال پریم نال کریئے چن بلاس، بھاؤنا تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن اسیں کہیئے دھرم نال، ست سچ جنائیا۔ ساڈی پرہوؤ لیکھے لے گھال، جو گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ اسیں نڈھے چار جُگ دے اوہدے بال، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ساڈی سرت کلجگ انت لے سنہال، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار لے جا اپنے نال، لوک مات دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ستگر شبد سب دا سانجھا ہووے بجال، جس نوں شرع بند نہ کھئے رکھائیا۔ نو کھنڈ تیرے اُتے وجاوے تال، تلواڑا اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگت سُہیلے پرگٹائے اپنے لال، لالن اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنی ساڈا رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم دواریاں ویکھ وکھائیا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈا نہ کوئی تن وجود ماٹی چرم، بڈ ماس ناڑی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈے اُتے دین دئی نوں پے گئی بھرم، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ پیار رہیا نہ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے لڑائیا۔ اسیں وی چاہندے آگے اکو پُرکھ اکال دی ہووے سرن، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو ڈھولا ماٹو ذاتی سارے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ اکو منزل گرہ گھر سوامی چڑھن، باہر کھوجن دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے پرہوؤ دے بھگت سُہیلے مت، متر پیارے آپ پرگٹائیا۔ انتر نرنتر کرے بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست سوامی وسے چت، چت وت ٹھگوری رہن مؤل نہ پائیا۔ دُھردرگاہی بنے بت، بت پریشور اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل آد جگادنت، نرگن سرگن روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے پرم پُرکھ کھیل کھلاویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگاوِیگا۔
 دین دُنی آپ بدلاویگا۔ جن بھگتاں سوہنگ چوگ آپ چُکاوِیگا۔ آتم درسی دس کے جوگ، جُکیشِر اِکو اک اکھواویگا۔ ہوئے ہنگتا کٹ
 کے روگ، نون-سو-اکھَر اک دِرڑاویگا۔ جگت موہ وکارا میٹ کے سوگ، چنتا غم دُور کراویگا۔ آتم رہے نہ کیسے وِجوگ، وِجوگی وِچھڑے
 جوڑ جُڑاویگا۔ جن بھگتاں درشن دیندا رہے اموگھ، سوئی سُرَت سُرَت اُٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکاوِیگا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے پرہ سُنائے اِکو گاتھا، گہر گمبہر آپ سُنائیا۔ تُوں وی ٹیکنا اُس
 نوں ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ سرب کلا سمراتھا، اکل کل دھاری نُوں الاہیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہاتھو ہاتھا، اُدھار نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جن بھگتاں لیکھ بنائے مستک ماتھا، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا سنگ آپ پرگٹائیا۔ چار جُگ دے شاستر کہن دھرنیئے ساڈی چلے نہ کھئے دلیل، دلدار اپنا حُکم ورتائیا۔ ساڈی سُنے نہ کھئے اپیل، بھیو
 سکے نہ کھئے جنائیا۔ ساڈا وُکلا نہیں کوئی وکیل، وکالتاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈا شاہو بھوپ سُلطانا کلجُگ کِریا کوڑ کرے تبدیل، تبدیلی
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ چھیل چھیل، نُوں نُوں انہ اک اکھوائیا۔ جس نُوں خوار کر نہ سکن خلیل، خادم ہو کے سارے
 سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دا رنگ رنگائیا۔ مگھر کہے چار جُگ دے شاسترو
 پرہو دا نام ہونا اچیرا، اوچو اوچ دئے وڈیائیا۔ جس دا اِکو ساجن ہونا سٹیا، سٹمکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا گوہند
 والے ڈھٹیا، ڈھونکا لاوے چائیں چائیا۔ جس نے پریم وچ گاؤنا تھٹیا تھٹیا، دٹیا دٹیا کر کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، جس دا بھیو کھئے نہ پٹیا، نہکلنک اپنی کل ورتائیا۔

* ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ آتما سنگھ ملووالے دے نوت ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پرہ تاردا، جگ جگ بے پرواہ۔ جن مرن سواردا، چوراسی پنڈھ مکا۔ آتم پرما تم پیچ سواردا، جوتی جاتا اپنے وچ ملا۔ جو مالک بنے سچے گھربار دا، سچ دوارا اک سہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آگم اتہا۔ بھگت جنن پرہ کایا چولی رنگدا، چاڑھے رنگ نرنکار۔ پیار بنے ساچے سنگ دا، دو جہاناں پاوے سار۔ پریم ہووے انگیکار انگ دا، اپنا آپ میل ملائے سنسار۔ ونجارا ہووے نام شبد مردنگ دا، سُنائے دُھن آپ کرتار۔ جس لیکھ مُکاؤنا کایا ماٹی تہ پنج دا، پنچم پردہ دئے اتار۔ وقت سہائے سویر سنجہ دا، اٹھے پھر پاوے سار۔ وقت رہے نہ غمی رنج دا، خوشیاں دسے آپ بہار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ایکنکار۔ جن بھگت پرہ جگ جگ میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ نت نوت اپنا کھیل کھیلے، جگ جگ ویکھے چائیں چائیا۔ ست سچ بنا سہیلے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین دُنیا نالوں کر کے وپلے، سچکھنڈ ساچے دئے ٹکائیا۔ ناتا رہے نہ دھرم رائے دی جیلے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگتاں پرہ میٹنہارا رنجا، رنجش رہن کھئے نہ پائیا۔ بیہو کھلائے شبد انادی پنچہ، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ نیتروگن نہ دیوے انجھا، ہنجنہوآں ہار بنائیا۔ مایا دھار لیکھا مول نہ جانے کارو گنجا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں میلے ہر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ناتواں ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ سہنجنی کرے رات، زٹری اپنے نال مہکائیا۔ پریم پریتی وچ ملے کملاپات، پت پریشور دُھردرگاہیا۔ جس دا نرگن سرگن لہنا دینا وچ لوک مات، ماتر بھومی اُتے اپنا حکم ورتائیا۔

جن بھگتاں پرہ لیکھے لائے جیون، جیون سنگھ ملی وڈیائیا۔ ناتا ٹٹیا ساڈھے تین ہتھ سیون، سیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پیار ملیا نراکھ دھار نیون، ست سچ وڈیائیا۔ نام رس سچکھنڈ دوار، گرمکھ گرمکھاں نال رل کے پیون، بن رسنا رس چکھن چائیں چائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتاں پرہہ نیتر وگن نہ دیوے انجھا، ہنجهوآں ہار نہ کھئے بنائیا۔ چنتا غم میٹے رنجا، رنجش اندروں دئے کڈھائیا۔ ست دھرم دا ایکا دئے اندا، اند اند وچوں وکھائیا۔ ایکا نام سُنائے چھندا، ساچا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جس دی مستی وچ خوشی ہووے بندہ، بندگی وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سن بکرمی اُنی سؤ اٹھونجا، جگت جگت ملی وڈیائیا۔ جو جگت دہاڑا بھگتاں والا چنگا، ساچا در اکو اک سہائیا۔ جس دی جنی ہر کور اپنے لایا انگا، سر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ ہیرا سنگھ مانیا اندا، پتا پوت ایکا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جیوں سنگھ کہے مینوں جیوں مل گیا سکھ دا، ناتا تٹیا جگت لوکائیا۔ میرا تن وجود دھرنی اُتے دسا مُردا، میں مُرید مُرشد وچ مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ میں پیارا ہویا اکو شبد ستگر دا، ستگر شبد وچ مل کے وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا رہیا نہ دیوت سُر دا، سرتی جگت نہ کھئے بھوائیا۔ میرا لہنا دینا مُکیا دین دنی اندھ گھور دا، سچ دوار ایکنکار دتی وڈیائیا۔ جو آد جگاد جن بھگتاں سدا لوڑدا، لڑیندا ساجن اگم اتھاپیا۔ اوہ انت کنت بھگوت ہو کے بھڑدا، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ شاہ آسوار بنائے اپنے شبدی گھوڑ دا، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ آد جگاد جن بھگتاں پھرے لوڑدا، لڑیندا ساجن ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ جیوں سنگھ کہے مینوں ملیا گھر پُرانا، پورب لیکھا نال ملائیا۔ میں ویکھ کے ہویا خیرانا، چارے کنتاں اکو اک رُشنائیا۔ جھٹ چیت سنگھ نے مینوں پہچانا، ہس کے دتا سُنائیا۔ دس عملیا، عملی کولوں کی پینا کھانا، کیہڑی وست دیاں ٹکائیا۔ جھٹ پال سنگھ نے دوہاں دا اکو رنگ وکھانا، دوسر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ایہہ گھر سہنجنا جتھے وسے سری بھگوانا، جگت ترسنا رہے لوڑ نہ رائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے اکو گاؤنا ترانہ، دوجا راگ نہ کھئے درڑائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم وچ سمانا، تن وجوداں لیکھا رہے نہ رائیا۔ کِریا کری آپ بھگوانا، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوار دتا ٹکانا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دنی مُک گیا آون جانا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہاناں، دوسری دھار ایکنکار اپنی کھیل کھلائیا۔

* ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دُور جیٹھووال ضلع امرتسر پیارو جیٹھووال والی دے نوت * *

آد جُگاد کھیل پرہوؤ الکھ دا، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ نرگن سرگن روپ دھرے پرتکھ دا، پاربریم پرہ اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پرما تم بھیو
 چُکائے وکھ دا، سگلا سنگی اک ہو جائیا۔ مالک بنے شاہ سلطان کوڈی ککھ دا، قیمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا ئیا۔ بھگت جنن پرہ تارنہارا، آد جُگادی آپ۔ سنت جنن پرہ اُدھارنہارا، ایک
 جپائے جاپ۔ گُرمکھاں بھیو کھلاونہارا، سچ سندیسہ دیوے نام اکٹا پات۔ گُرسکھاں ہر رنگ چڑھاونہارا، سچ پریتی ایکنکارا بخشے دات۔
 صوفیاں سنگ نبھاونہارا، جلوہ گر ہو کے پُچھے وات۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن سچ
 سوامی جوڑے نات۔ جن بھگتاں پرہ میلدا، نرگن سرگن کھیل اپار۔ ساچے سنتاں سنگ کھیلدا، سُرتی شبد دیوے دُھنکار۔ گُرمکھاں
 دھام وکھائے نویل دا، جتھے وسے آپ شہنشاہ نرنکار۔ گُرسکھاں کھیل کھلائے گُرو گر چیل دا، سُرتی شبد ادھار۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پیج سوار۔ بھگت جنن پرہ ویکھدا، پن نیتر لوچن نین اُٹھا۔ سنت جنن لیکھا
 مُکائے پُورب لیکھ دا، لہنا جھولی پا۔ گُرمکھاں پردہ لاپے اپنے بھیکھ دا، جوتی جاتا کر رُشنا۔ گُرسکھاں گرہ گرہ آپے ویکھدا، ویکھنہار نُور
 الاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوا۔ بھگت جنن پرہ آد جُگادی پت، پت
 پرمیشور اک اکھوا۔ سنت جنن کرے ساچا پت، پتکاری ہو کے اپنے انگ لگا۔ گُرمکھاں درشن دیوے نت، نیج لوچن نین کر رُشنا۔
 گُرسکھاں آتم پرما تم دھار بنے مت، میل ملاواں سہج سُبھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک اک اکھوا۔ جن بھگت جُگ جُگ رکھدے اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ ساچے سنت نام نگارہ لاون چوٹ، چوٹی چڑھ کے
 دھیان لگائیا۔ گُرمکھاں ساچا بنک دوارا تک کوٹ، قلعہ ایکنکارا اپنا ویکھ وکھائیا۔ گُرسکھ آنیوں ڈگ نہ سکے بوٹ، پھڑ باہوں ستگر
 چرن آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے نام
 ندھان، نراکھ وچوں پڑھائیا۔ ساچے سنتاں بخشے امرت رس اکٹا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ گُرمکھاں سچ سندیسہ دیوے

آن، جُگ جُگ ساچی سیو کھائیا۔ گُرسکھاں لہنا دینا پُورا کرے وچ جہان، جاگرت جوت بِن ورن گوت آپ درسائیا۔ سَتگر شبد ہو کے دیوے دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے ہون پروان، سنتن سنگ اپنی گنڈھ پوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سچ بھومکا دس استھان، گرہ اکو اک ویکھ وکھائیا۔ جس گھر وسے شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اوہ ویکھنہارا نوجوان، نو کھنڈ پرتھی نوبت نام جنائیا۔ جُگ جُگ لوک مات ہو پردھان، سَتجگ تریتا دواپراپنا کھیل کھلائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا کلجگ میٹے اندھیری راتا سَتجگ سچ کرے پروان، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت سہیلے سَت سَت وچ مل جان، جوتی جاتے مل کے وجے ودھائیا۔ مانو ذاتی پھیر لیکھا رہے نہ آن جان، پاندھیاں پندھ دینے مکائیا۔ سچکھنڈ دوارے ایکنکار ہووے آپ مہربان، مہبان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جُگ جُگ بھگت سنت گُرمکھ گُرسکھ لے پھچان، پنچم تت لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔

۱۲۲۰

* ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی نرنجن کور دے نوت پند جلالاباد تھو والی کھوبی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے چوڈاں لوک دھرو دھیان، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اٹھائیا۔ چوڈاں طبق ہو سوادھان، آس نندرا غفلت رہن کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں رتن ویکھو اپنا اپنا نشان، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ چوڈاں وِدیا سُن لو بِناکان، بن سروناں شبد جنائیا۔ چوڈاں مکھڑ کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ آد جُگادی ہو مہربان، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبراں دیوے دان، گروآں وست امل اٹل جھولی آپ بھرائیا۔ سَت ستوادی دے کے نام ندھان، نرگن سرگن دے سمجھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دھرم دوار، پرہ میرے اُتے دتی مان وڈیائیا۔ میں نو نو کران نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ دھوڑی مستک لاواں چھار، ٹکے سچ خاک رمائیا۔ نرگن دھار کران دیدار، بن نیتر لوچن نین درشن پائیا۔ خوشیاں وچ ڈھولے گا کران اظہار،

صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ ٹوں بخشنہار اک کرتار، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ میرے اُتے لہنا دینا جگ چوکڑی لئی وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے دیوے تار، تارنہار تیری بے پرواہیا۔ میں مانگت در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنت ساجن لاؤنے پار، گرمکھ گرمکھ گود اٹھائیا۔ تیرا حق دا حق ہووے دربار، منزل سچ سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا در وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے کول تیری تحریر، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جگت شرع دی توڑ زنجیر، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت سہیلے آپے دیوے دھیر، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ امرت رس نچھ دے کے سیر، سرتی شبد نال جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، امیر غریب نہ ونڈ وندائیا۔ بھیو کھلا کے بے نظیر، نظراں توں اولے پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری شکتی آد جگاد شوئے، شہروز سیس نوائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا لا نت نوت ہے، ہوسی بھی تیرا نام اکو اک جنائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا رکھن بھے، بھو اور نہ کھئے جنائیا۔ میں خوشیاں نال سب ٹوں رہی کہے، بن رسنا جہوا رہی درڑائیا۔ جن بھگتو جس نے اک وار سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی بولی جے، جے جے کار دو جہان کرائیا۔ اوبدا جھگڑا دین دنی مٹے دوئے، دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرماٹم وچ ہووے لے، نور نور وچ سمائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ جاوے اپنے گرہ، مندر اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا حکم سندیسہ سچ، ساجنوا سچ تیری وڈیائیا۔ میرے لوں لوں اندر گیا رچ، تیری رچنا تکان چائیں چائیا۔ میں جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈے ویکھن والی کچھ، کنچن گرھ تیرا پیار نظری آئیا۔ جس دی دھار وچ اکو اک ملے سچ، سچ سمگری نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال پاواں شور، چھوہر بانکے کی تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے دین دنی دا مارگ بدل دتا ہور دا ہور، اور دی اور کھیل کھلائی۔ جن بھگتاں پریم پیار وچ دتا تور، مُحبت اپنی وچ سائیا۔ جھگڑا مُکا کے مڑھی گور، گہر گور اپنا رنگ رنگائیا۔ جو جن پنکھی پنچھی نہ کھائے ڈھور، پشوآن کھل نہ کھئے لہائیا۔ اُس دا

مانس جنم تیرے چرن کول جائے سؤر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک گوسائینیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو بھگت سہیلا کدے نہ ہووے مُردا، مُردا مُرید مُرشد وچ سہائیا۔ جس حُکم منیا ساچے ستگر دا، گر کی
 کہنی چلے شبدا رضائیا۔ اوہ مالک بنے سچکھنڈ دوارے دُھر دا، درگاہ ساچی چلے چائیں چائینیا۔ شوہ دریا کدے نہ رُڑھا، چؤراسی ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ اوہدا لیکھا مکے اندھ گھور دا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جن بھگت صوفی ناتا رہے نہ گور مڑھ، جل دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ جو تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گئے
 پڑھ، سوہنگ اکھڑے پرواہیا۔ اوہ ناتا چھڈ کے سپس دھڑ، تن وجود ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی منزل آتم دھار گئے چڑھ، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ ستگر شبدا پھڑ کے لڑ، سچکھنڈ بھجن واہو داہیا۔ درگاہ ساچی جان کھڑ، سو پُرکھ نرنجن مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں آتم کرے ہاسی، ہس بس خوشی بنائیا۔
 لوک مات ہووے بند خلاصی، ناتا شرع نہ کھئے جنائیا۔ لہنا دینا مکے لکھ چؤراسی، چارے کہانی نہ کھئے بھوئیا۔ مانس جنم ہووے رہراسی،
 رستہ ملے دُھردرگاہیا۔ لیکھے لگے گایا شبدا سواسی، ساہ ساہ پرہہ دے وچ سہائیا۔ پندھ مکے پرتھمی آکاشی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سچ دوار ہووے واسی، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جتھے اکو نؤر جوت پرکاشی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ نال شنکر کیلاشی،
 شنبھو شنکر بھے نہ کھئے رکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت آتما آپے کرے تلاشی، کھوچے تھاون تھائینیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائینیا۔ آتما کہے میرا گھر سچکھنڈ پُرانا، پُرانا اٹھاراں بھيو کھئے نہ پائیا۔ میرا مالک خالق شاہ
 سلطانا، شہنشاہ نؤر الاہیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ میرا سچکھنڈ سچا سچ ٹکانا، جس تُوں سکے نہ کھئے
 بدلائیا۔ میرا بستر بن لیف تلالی سرانہ، کھٹیا کھاٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا پیار نال سری بھگوانا، جو بھگوان آگم اتھاپیا۔ جس اپنے در کیتا
 پروانا، پرم پُرکھ ہو کے دتی وڈیائیا۔ میں خوشیاں نال کران بسراما، سکھاسن سوہیا پائیا۔ میرے پروار دا میرے پیار وچوں شکرانہ،
 خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس دا مات لوک دا بدل گیا زمانہ، درگاہ ساچی ملی مان وڈیائیا۔ میرا چُکیا آون جانا، لیکھا دھرت رہیا نہ رائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گھر وکھایا اک مہانا، مہما اکتھ کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی داتو دے نوت پند رام پُر ضلع امرتسر *

پنج تت کہن سانوں ملی اگئی دات، دین دیال دتی وڈیائیا۔ مہربان ہویا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائیا۔ ستگر شبد ہو کے پُچھی وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ پریت جوڑ کے نات، رشتہ دُھر دا آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی پچھلا لیکھا ویکھ کھات، لہنا پُورب نال ملایا۔ نام ندھانا رس دے بوند سوانت، انرس اپنا دتا چکھائیا۔ سرتی اندر درشن دیندا رہیا اکانت، اک اکلا دُھر دا ماہیا۔ کھیل وکھاؤندا رہیا بہہ بدھ بھانت، بھاؤنا اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن ساڈے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈی جنم دی میٹی حرص، ہوس پُورب رہی نہ رائیا۔ اکتالی سال دی سیوا لا کے پورے کیتے برس، دوس زین اپنی خوشی بنائیا۔ چنتا غم مٹا کے ہرکھ، سوگ اندروں دتا چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھا رہیا نہ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ بے شک دُنیا وچ سانوں ساڑیا نال آگ، لکڑی کاٹھ گنڈھ پوائیا۔ ساڈا مالک اک سورا سرگ، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس نے تتاں نالوں تت کر الگ، اپ تیج وائے پرتھی آکھ دھرنی لیکھا رہن دتا نہ رائیا۔ جس گرہ آتما دیپک گیا جگ، اوسے گھر ملے وڈیائیا۔ مہربان ہویا سورا سرگ، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جتھے دیپک نور نورانہ بن تیل باقی رہیا جگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن ساڈا پنجان دا اکو نام داتو، داتا مل کے خوشی بنائیا۔ جس اتم پُچھی آپے واتو، میل ملایا چائیں چائیا۔ جھگڑا مکا کے لوک ماتو، سچکھنڈ سچ دتی

سرنائیا۔ لیکھا لکھا کے نال قلم دواتو، شاہی شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ پندھ مکایا ادھواٹو، چوڑاسی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوار پنج تت کہن گئے سما، لیکھا چار جگ توں پہلا نظری آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں واسطے چلایا نواں راہ، رہبر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ تت آتما ہون نہ دتی جُدا، سچکھنڈ سچ دتی وڈیائیا۔ دوہاں اکا در بہا، ایکا گرہ سو بہا پائیا۔ اکا نُور نُور مِلا، ایکا جوت جوت سمائیا۔ ایکا در دوار ٹکا، ٹکا دھوڑی بن خاک مستک لائیا۔ جس دا ستگر شبد گواہ، شہادت اپنا نام بھگتائیا۔ دھرم دا مارگ دتا جنا، جاگرت جوت آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں پنجان تتاں لیکھا آتما نال دئے مُکا، تتاں وچ تت پھیر ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن سانوں ملیا گھر ٹکانا، گرہ مندر ملی وڈیائیا۔ ساڈا مُکیا آون جانا، چوڑاسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوت نُور تکیا مہانا، جس وچ اپ تیج وئے پرتھمی آکاش ہو کے گئے سمائیا۔ رُپ رنگ ریکھ ربیا نہ وچ جہانا، مئی خاک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکیا زمیں اسمانا، گگن منڈلاں پندھ ربیا نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کیتا پروانا، پرم پُرکھ دتی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن بے شک داتو نام سریر، پنج تت جگت وڈیائیا۔ جس دے اندر نُور نُورانی اک تصویر، جس نوں تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑی ہتھ نہ آوے کیسے فقیر، جو فقیریاں والے ڈھولے گائیا۔ میرا لہنا دینا نال گھر گمبھیر، جو گور ہو کے گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ داتو کہے میتوں یاد سمت بکرمی ویہہ سو اٹھ، جیٹھ مہینہ نظری آئیا۔ میں صاحب ستگر چرنی گئی ڈھٹھ، نو نو سپس جھکائیا۔ میرے پردے اندر ربیا نہ ہتھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کلپنا اگنی لگی مٹھ، جگت برہوں انتر اپنا رنگ بدلایا۔ جھٹ ستگر میرے پُشت پناہ تے ماریا ہتھ، سہج نال سمجھائیا۔ ٹوں سُن شبد اکتھ، بن رسنا دیاں سنائیا۔ جگت واسنا جگت دی وتھ، جگیا سواں نال رکھائیا۔ تیرا نُور تیرا آتما رُپ پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وچ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ تت کہن انتر نرنتر آیا دھرواس، جگت ممتا نہ کھئے رکھائیا۔ اکو نام اک وشواس، اکو شبد وچ سمائیا۔ جس دی دھار وچوں پوری

ہوئی آس، ترسنا جگت دتی مٹائیا۔ انت لیکھا ربیا نہ نال شنکر گیلاش، کلادھاری نہ کھٹے چٹرائیا۔ چتر گپت لیکھ وکھا سکیا نہ کھٹے
 خاص، رائے دھرم نہ ویکھن پائیا۔ لاڑی مؤت پھرے اداس، خوشی غمی نظر کھٹے نہ آئیا۔ ستگر شبد کر آپ تلاش، ہرجن کھوجیا چائیں
 چائیا۔ جوتی دھار ہو کے آیا پاس، پاسا دین دئی بدلائیا۔ آتم دھار لیکھا لا پون سواس، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگائیا۔ پندھ مکا پرتھی
 آکاش، گگن گگنتران چرناں ہیٹھ دباآیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی سچکھنڈ ٹکایا چرن پُرکھ ابناش، دوسر در نظر کھٹے نہ آئیا۔ نال لیکھا مکا
 تتاں والی لاش، اپ تیج وائے پرتھی آکاش، جگت ناتا مات ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 مالک اک گوسائیا۔ آتما کہے میرا در کر سہنجنا، سوبھاؤنت آپ سہائیا۔ دیپک جگے آد نرنجنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکو پریم پیار پریتی
 ہووے مجنا، دوسر لوڑ رہی نہ رائیا۔ گھر سوامی دسے سبجنا، ہر کرتا نور الاہیا۔ جس دا روپ انوپ گوپال مؤرت مدنا، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ جس دی دھار وچ مل کے نہ کوئی بندگی رہی نہ بھجنا، سمرن دی لوڑ نہ کھٹے رکھائیا۔ جتھے اکو روپ اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا ونڈ
 نہ کھٹے ونڈائیا۔ جتھے دھتا جٹ سین نائی پھرے سدھنا، رویداس اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بنک اک سہائیا۔ آتما کہے میں بھگتاں ملیا جا، جانکاری کیتی چائیں چائیا۔ سب نے خوشیاں وچ کیتا واہ واہ، واہ واہ
 تیری بے پرواہیا۔ پال سنگھ نے آواز ماری لے کے ناں، پن رسنا دتا سنائیا۔ چیت سنگھ ہس کے تاڑی دتی لا، دوہاں ہتھان ہتھ ملائیا۔
 بشن کور کہا داتو تون کتھوں گئی آ، کپڑا پندھ مکائیا۔ تیجا سنگھ ہس کے کہے نہ میں تیرا پُت بنیا نہ تون میری بنی ماں، پینتی سال
 لاریاں وچ لنگھائیا۔ اُس پرہو دا کھیل ویکھ لے جس نے تیرا گھر دتا وسا، پُت پوتریاں نال سوبھا پائیا۔ سوہن سنگھ دا سوہنا رہ جائے
 دُنیا وچ ناں، نام ندھانا پرہہ وست جھولی دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے آکے پچھے سارے سچکھنڈ دیوے پُچا، جگت دے وچھڑے درگاہ ساچی لئے ملائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سنگھ دے گرہ جموں شہر * *

نارد کہے دھرنیئے اچ خوشیاں نال مینوں آئی ہاسی، بنسٹمکھ ہو کے تینوں دیاں جنائیا۔ چار جگ دی میرے اندروں نکلی اُداسی،
 خیرانی پریشانی اپنا روپ بدلائیا۔ پھیر بنا مکھ توں آئی کھانسی، بن زبان توں سواس توں اپنا روپ بدلائیا۔ جھٹ مینوں اشارہ دتا شنکر
 کیلاشی، کلا اپنی اگم پرگٹائیا۔ برہمے برہم دھار دواوا وشواسی، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ وشنوں اپنی دھار کر پرکاشی، میرا پردہ دتا
 چکائیا۔ ستگر شبد اشارہ دتا نarda تک لے باؤن والے رشی تیراں سو ستاسی، سطح بلندی دھرنی دھرت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے دھولے کھول لے اکھیاں، بن نیر نین
 اٹھائیا۔ تیرے اُتے کھیل ہونا الکھنا الکھیا، الکھ اگوچر کی اپنی کار کھائیا۔ نالے ہس کے کہیا میں تینوں خبراں اگمیاں دسیاں، دہ دشا
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جیہڑیاں آشا جگ چوگری میرے اندر وسیاں، واسطہ زرگن نال رکھائیا۔ اوہ بدھیاں گئیاں نہیں کیسے نال تاراں رسیاں،
 گنڈھ سکے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ڈھردرگاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے
 ستگر شبد کولوں کر جانکاری، انجانے تینوں دیاں جنائیا۔ جس دی کھیل آد جگاد نیاری، زرگن سرگن ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ سد پاؤنہارا ساری، مہاسارتھی ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سیکداری، راج راجانا نوجوانا
 اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا جانے سدا جگ چاری، جگ چوگری اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں باؤن دھار لگی پیاری، بل دوار سوہا پائیا۔
 اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا جوتی جاتا ایکنکاری، اکل کل اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے آہ ویکھ پرائیاں کاپیاں، کپل من کی گیا جنائیا۔ جیہڑیاں بن اکھراں توں چھاپیاں، شاہی ونڈ
 نہ کھئے ونڈائیا۔ بن اکھراں مار لے جھاکیاں، بن نیناں نین تکائیا۔ ایہدے وچوں دسن اگمیاں پاتیاں، پترکاگر اوتار پیغمبر جو جنائیا۔ کلجگ
 ہونیاں انت اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پینا ذات پاتیاں، دین مذہب کرے لڑائیا۔ نام کلمہ اک دو جے مارے کاتیاں،
 شرع شریعت سنگ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کھیل ہونا ڈونگھے کھاتیا، خطرہ ہووے خلق خدائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا پُچھے

واتیا، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے
 نارد تُوں بھُپُرانا پاندھا، پنڈتا دیاں سمجھائیا۔ کدھروں آیا تھکا ماندا، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ کیوں تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، بن
 اکھراں صفت صلاحیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں ونجارا بنیا اکو ناں دا، ناؤں زینکار اک سُنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کلجگ اتم سور گان دا،
 ڈھوراں پشوآں کھل نہ کھئے لہائیا۔ فی تیرا لہنا دینا پورا کرنا دھرنی مان دا، ممتا والیئے تینوں دیاں سُنائیا۔ اوہدا وقت سہنجنا خوشیاں والا
 چاء دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ جس دا گوبند ڈھولا گایا واہ واہ دا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ خصم خصمانہ اگم اتھاہ دا، الکھ اگوچر
 نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میرے کول
 بے خبراں دیاں خبراں، بے خبرے تینوں دیاں جنائیا۔ جس نوں سُن کے رہے نہ کھئے بے صبرا، صبر صبوری اک درسائیا۔ جس وچ دین
 دُنیا دیاں دھاراں میٹے غدراں، جھگڑا رہے نہ خلق خُدائیا۔ آتم پر ماتم پاوے قدران، فُدرت دا قادر نور الاہیا۔ تیریاں پوریاں کرے سدھراں،
 صدمے تیرے دئے مٹائیا۔ مہربان ہو کے مہر دیاں کرے نظراں، نظریہ اپنا اک جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو ویکھے شجرہ،
 شہنشاہ ہو کے دھیان لگائیا۔ تُوں یاد کر لے جو محمد نوں سندیسہ دتا ایلجبرا، جبرائیل کی جنائیا۔ صدی چوڈھویں نور نورانہ اترے اتوں
 امبرا، زمیں زماں دھیان لگائیا۔ آواز سُنائے اگمے منبرا، محراباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نگاہ مارے جوہاں کندراں، کایا کعبے پھول پھلایا۔ دین
 دُنی شرع دا توڑے جنڈرا، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ منوآ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاوے بندرا، بندگی اپنی اک وکھائیا۔ جھگڑا میٹ مسیتاں
 مندراں، دوارا اکو اک درسائیا۔ مانو ذاتی جھگڑا رہے نہ پشوآں ڈنگراں، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پر اک گل یاد رکھ جس کھیل ویکھنا
 جوہاں جنگلاں، ٹلے پہاڑاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ڈھردرگاہیا۔ نارد
 کہے دھرنیئے، آہ ویکھ لے لائناں دو چار، چار جگ دا بھیو کھلائییا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں دی پکار، پٹہ پٹہ کر کے سپس نوائیا۔ باؤن
 خوشیاں نال سُنے سُننپہار، آپ اپنی خوشی بنائیا۔ نالے چرناں نال دھوڑ اڈا کے چہار، سب دے اُتے دتی سٹائیا۔ نالے اکھڑ اکھڑ دس
 کے وید چار، برہما دا لیکھا پور کرائیا۔ اتھرن اُتے ہتھ پھیریا نو وار، بن ہتھان ہتھ ٹکائیا۔ رشیو ہونا خبردار، آلس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔

کلجگ اتم کل کلکی ہونے اوتار، نہکلنک ناؤں رکھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا اُس دے نال ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین
 گواہیا۔ جگ جگ وچھڑے آپے میلے میلنہار، وچھوڑا پورب دئے چکائیا۔ نال ہس کے کپا تسان سمت شہنشاہی ویکھنا اک اک دی دھار،
 ایک ایک نال ملائیا۔ سمل دا مالک ہو کے پاوے تہاڈی سار، ستگر شبد شبد وڈیائیا۔ نالے خوشیاں نال باؤن کیتا اشار، سینت دتی
 لگائیا۔ جس بھوجن دا تسیں ویکھ کے آئے بھنڈار، ان کھا کھا خوشی بنائیا۔ اوہناں وچوں خوشیاں وچ بہتیاں کپا پکار، کوک کوک سنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ باؤن پھیر خوشیاں نال تیراں سو ستاسی دھار
 تکی، رشی رکھیشراں ویکھ وکھائیا۔ سب نوں حکم دتا اپنے پردے کرو پکی، کچی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ اکھاں میٹو دھیان دھرو کپھڑی
 روٹی کھادھی پکی، پکوان کپھڑا نظری آئیا۔ جاں سب نے دھیان دھریا یوگوسلاویا دی نظر آئی مگی، جو نو دا نے لیاندے چائیں چائیا۔
 جس دا رس پیار وچ سب نے لیا چھکی، شکوہ اور رہیا نہ رائیا۔ جھٹ باؤن نے آواز دتی حقی، حقیقت دتی درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تیراں سو ستاسی رشی ہونے خاموش، مکھ دند جہوا نہ کھئے
 بلائیا۔ سب نے اپنی اپنی بدلی ہوش، منسا من دی دور کرائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اپنے کایا ماٹی والے پوش، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ پھیر بنا
 بدھی توں پے گئے وچ سوچ، سمجھ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جھٹ باؤن نے اندروں بھاؤنا بدلی لوچ، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جھٹ نو دا نے ہس کے لگے کہن، ریشیاں اندر ڈھولے
 گائیا۔ تہاڈا کچھ لیکھا لکھیا جانا وچ رمائن، بالمیک دئے گواہیا۔ تہاڈا کاسن نے بننا سین، سجن اک اکھوائیا۔ پیغمبران بنا مہائن، سوہنا
 سنگ بنائیا۔ گرواں دینا دین، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا وینا وہن، نو ست اپنا روپ بدلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دبالا
 تہاڈا لیکھا لہنا آوے دین، دین دنی وچوں کھوج کھوجائیا۔ تسان بیٹھنا نال چین، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھٹ اشارہ دتا اٹھکے
 چوڈاں رتناں وچوں کام دھین، ایراپت ہاتھی کی سنائیا۔ کی لہنا دینا تہاڈا وچ بندوائن، بھارت بھاؤنا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو دا نے کہن رشیو پرہو نے تہاڈے اُتے کرنی مہر، مہربان ہو کے دیا

کھائیا۔ ٹہانوں مانس جنم ملنا پھیر، پھیری کلجگ نال ملائیا۔ لیکھا جانے ستگر شبد ہو کے شیر، سنگھ اپنا حکم بدلائیا۔ ٹہاڈا چوراسی
 والا مؤل نہ ہووے گیڑ، جوئی جوئن نہ کھئے بھوائیا۔ اتم لہنا دینا دئے نیڑ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں حساب رہے نہ زبر
 زیر، ہندسہ ہندسہ نہ کھئے بدلائیا۔ اُس ویلے ٹہاڈا پکوان تیراں سو ستاسی ہووے سیر، مکی مکہ کعبہ دھار بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تیراں سو ستاسی سیر کہے اسیں سچ روپ بدلاواں گے۔ روپ
 انوپ آپ درسواں گے۔ شاہو بھوپ سنگ رکھاواں گے۔ انگ انگ نال ملاواں گے۔ بھجنگ ہو کے ڈھولے گاواں گے۔ مردنگ دھر دا
 نام سناواں گے۔ ماجھا مالوا دواہ لنگھ، جمون اپنی گنڈھ پواواں گے۔ چار جگ دی ڈوری اک پتنگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جوڑ
 جڑواں گے۔ آتم پر ماتم دھار ہووے برہم ہنگ، ہنگ برہم اپنا کھیل کھلاواں گے۔ جو پچھلی پچھے گئی لنگھ، اگلا لہنا جن بھگتاں جھولی
 پاواں گے۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا ہووے نال پنج، پنچم پردہ آپ اٹھاواں گے۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رنج، رنجش وچ کدے نہ آواں گے۔ پھیر
 خوشیاں نال دین دنی دا ویکھیئے جنگ، جھگرے وچ اپنی خوشی مناواں گے۔ چھپی پوہ دی ساڈی ونڈ، اتم لوحاں اُتے اپنا آپ تپاواں گے۔
 پھیر کھیل ویکھنا وچ نوکھنڈ، ستاں دیپاں پردہ لاہواں گے۔ چارے کوٹ پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت سب دی پھول پھلاواں گے۔ پھرے دروہی وچ
 وربھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھاواں گے۔ چھپی پوہ کہے میں شہنشاہی
 سمت گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھائیا۔ میرے ایکے نال ایکے نال مل کے تتاں دی ہووے اک قطارا، تریلوکی دھار جنائیا۔
 وشن برہما شو نال دئے اشارہ، بن سینت سینت سمجھائیا۔ رجو طمعو ستو نال رووے زارو زارا، بن نیناں نیر وہائیا۔ تریلوکی کرے پکارا،
 دروہی تیرا نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھپی پوہ کہے اک سو
 گیاراں گرمکھ پھڑ کے آون سوٹیاں، سچے کھبے ہتھ پھڑائیا۔ اک سو گیاراں بدھیاں ہوون لنگوٹیاں، رکھی رکھیشرا اپنی کار کھائیا۔ اک سو
 گیاراں پائیاں ہوون سیس ٹوپیاں، مستک ٹکے لال لگائیا۔ اک سو گیاراں بنیاں ہوون گوپیاں، بن کاہن خوشی بنائیا۔ اک سو گیاراں
 کچھڑ چکیاں ہوون پوتیاں، ست سال توں ودھ عمر نہ کھئے جنائیا۔ اک سو گیاراں جگائیاں ہوون جوتیاں، دیپک چار مکھ سہائیا۔ اک

سو گیاراں تُریاں آون نہ جاگن نہ سوتیاں، اکھّ اکھّ وچوں بدلائیا۔ اک سو گیاراں کول گیاراں گیاراں ہوون روٹیاں، سیس سیس اُتے ٹکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ چھّی پوہ کہے اک سو گیاراں پاؤندے آون
 بہنگڑا، کپڑیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک سو گیاراں روپ بنیا ہووے اندھڑا، ڈنگوریاں ہتھیاں وچ پھڑائیا۔ اک سو گیاراں گُرمکھ بنیا ہووے
 لنگڑا، سِدھا پیر نہ کھئے رکھائیا۔ اک سو گیاراں کُردا آوے جھگڑا، ہتھو ہتھ لڑائیا۔ اک سو گیاراں دے کول کلجگ دا ہووے کھڑا، لیکھا
 پچھلا نال ملّائیا۔ اک سو گیاراں گُرمکھ روپ بنیا ہووے بغلا پپڑا، اندروں ہور باہروں ہور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ چھّی پوہ کہے اک سو گیاراں بییاں ہوون گاندیاں، گیت دھر دے ماہیا۔
 اک سو گیاراں لال پائیاں ہوون پراندیاں، سندھور متھے وچ چھّھائیا۔ اک سو گیاراں مٹھا رس ہوون کھاندیاں، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 اک سو گیاراں چھلے پائے ہوون چاندیاں، اُنکل چھوٹی جگت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چھّی پوہ کہے میرا وقت دباڑا سوہنا ہووے جگ، مینوں سوہنی ملے وڈیائیا۔ گیاراں لوحاں بیٹھ بلے گی اگ،
 گیاراں گیاراں گُرمکھ سیو کھائیا۔ گیاراں وچ اک پاڑ کے سٹی جائیگی پگ، پورب لیکھے لیکھ مکھائیا۔ گیاراں مار کے کول رکھے جان گے
 کگ، نو نو فٹ اچے دینے بندھائیا۔ نو نو گُرمکھ ماجھا مالوا دواہ جموں بیٹھنکے الگ الگ، سوہنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھّی پوہ کہے مینوں لیکھا یاد آ گیا جو رام دی دھار کیتا نال کیکئی،
 سہج نال سمجھائیا۔ جس دا لیکھا جگت دھار مِترئی، متا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا وشا لیکھا نہیں کسے اُتے بہی، کاغذ چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ نالے رام سندیسہ دتا بھرت بھئی، بھئی دیاں درڑائیا۔ نالے ہتھ نال پائے صحیح، سہج نال سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم سب دی
 پت گئی، لجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند دا لنگھنا ڈھٹیا ڈھٹی، ڈھونکا جگت لگائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونا جو اشارہ کیتا دُرگا اشٹبھج مئی، مہیا
 ہو کے گئی سمجھائیا۔ چھّی پوہ شہنشاہی سمت گیاراں جن بھگتاں لنگر پکے مکئی، مکمل دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھّی پوہ کہے پنجاں پیاریاں اپنا آپ لینا سنبھال، سمبل دا واسی کھیل کھلائی۔ سچے

گٹ نال لال رنگ دا بدھا ہووے رومال، گنڈھاں پنج پنج بندھائیا۔ پنجاں لکھاریاں اپنے کھلے رکھنے وال، پگڑیاں سیس اُتے ٹکائیا۔ پنجاں درباریاں اک کول رکھنی ڈھال، پورب لہنا گوہند سنگ بنائیا۔ پھیر کلجگ آکے کرے سوال، اپنا سنگ بنائیا۔ کس بدھ میرا ہووے زوال، مینوں دیو سمجھائیا۔ ستگر شبد بنے دلال، وچولا ڈھردرگاہیا۔ بھيو کھلے پُرکھ اکال، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھئی پوہ کہے میں خوشیاں نال آیا، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ جس میرا وقت سُہایا، سوہنی دتی وڈیائیا۔ میں کوڑ گڑیاری گرمکھاں اندرون کڈھاؤنی مایا، ممتا موہ وکار رہن کھئے نہ پائیا۔ اک سندیس نر نریش دئے سُنايا، کایا مندر اندر درڑائیا۔ سُرتی شبد میل ملایا، شبد سُرت وچ ملایا۔ جس نے اگلا لیکھ دینا بدلایا، بدلی کرے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد انت جگا جگنت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل رہیا کھلایا، کھیلنہار ایکنکار اکم اتھاپیا۔

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اتم جیت سنگھ دے گرہ جموں شہر *

نؤ دا نے کہن ساڈا لیکھا نال نو کھنڈ، نواں کھنڈاں وچوں کینپرکھ ملے وڈیائیا۔ ہرورکھ ساڈی ہوئی ونڈ، بھارت میلا لیا ملایا۔ اسیں پھرنا وچ وربھنڈ، بھجنا واہو داہیا۔ دین دُنی دا ویکھنا کوڑ پاکھنڈ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جن بھگتاں انتر پاؤنی ٹھنڈ، کلجگ اگنی باہر کڈھائیا۔ اتم پرماٹم بندھاؤنی گنڈھ، سُرتی شبد نال ملایا۔ لیکھا ویکھنا سوہیہ چند، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ ساڈا خوشی ہونا بند بند، بندگی سچ وچ سمائیا۔ ساڈا لیکھا نال گوہند پُری اند، اندر چھٹن لگیاں گیا سمجھائیا۔ ساڈے انتر زرتتر اوہ منگ، جو مانگت ہو کے دئیے سُنائیا۔ جو آشا رکھی رویداس دی دھار سچ کنارے گنگ، گنگوتری نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ نؤ دا نے کہن ساڈا ناتا نال نو گرہ، برہسپت اپنا رنگ رنگائیا۔ شنی سانوں رہیا کہ، کوک کوک سُنائیا۔ منگل ہس کے منگے اگئی سیا، شہنشاہ آکے جھولی ڈاپیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دُنی اتوں میٹ دوی،

دویش رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا ہر تھان ہووے بھے، بھے وچ برہمنڈ کھنڈ سیس نوآئیا۔ تیرا اکو نام ندھانا سیری بھگوانا دو جہاناں رہے، رستہ اکو دینا وکھائیا۔ جگت دے مارگ پورب تکنے گہ، گریہاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نو دانے کہن پرم پُرکھ پرہہ سانوں بخش دے نو ندھ، نو نو دا پنڈھ مکھائیا۔ جن بھگتاں کارج کر دے سدھ، سدھی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے کول آگھی بدھ، بدھنا دا لیکھا دے چکائیا۔ انتر آتم زگن دھار ہو کے ودھ، ودیا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ امرت دھار ویا دے ساگر سیندھ، سیندھو اپنی دیا کھائیا۔ مستک دھوڑا رما دے انج، جو بندرابن دا کاہن گیا سمجھائیا۔ تون جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لہنا دینا پورا کر دے وچ پنڈ، بھارت کھنڈی اپنا رنگ رنگائیا۔ اسیں آد جگادی تیری پنڈ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تون مہربان بخشند، رحمت اپنی آپ درسائیا۔ جن بھگتاں اندرون میٹنی چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی گئی گہند، گہر گمبھیر گور تڈھ بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔

۱۲۳۲

۱۲۳۲

* ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ باغو دیوی دے نوت جموں شہر وزارت روڈ *

دھرنی کہے میرا بھاگ ہونا ادا، ادا است ملے وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں دھول ہو بسدھا، بے سدھ ویکھاں خلق خدائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا سہادی وچ بدھا، بدھی تون پرے دھیان لگائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا پُجا، گھڑی پل تھت وار دئے گواہیا۔ کلجگ اتم میرے اُتے کریا کوڑ دا اُجڑنا جھگا، جگت دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو دھر دا حکم ہوونا آگھا، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ جس وچوں ست دھرم پوتر نکلنا ددھا، زگن سرگن اپنا بھو چکائیا۔ میرا لیکھا لہنا پورا ہونا جو ستگر ارجن اشارہ دتا بابا بڈھا، پن بڈھپیوں گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرا ہونا وڈ وڈ بھاگ، بھگون دئے وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے جگنے چراغ، چاروں کُنٹ کُنٹ رُشنائیا۔ میرے انتر اُچے اک ویراگ، پرہوں نال سُنائیا۔ پرہو نے

سب توں وکھرا دھرم دا دسنا اک تیاگ، ترے گن اتینا آپ جنائیا۔ جس نال ہنس بنا کاگ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ بھگت پھلواری
 بغیچہ مہکنا باغ، گلشن اپنے رنگ رنگائیا۔ جو اشارہ کیتا وشنوں بہہ کے باسک شیشا ناگ، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ پرہہ دا کھیل ہونا
 اوتار پیغمبران گرواں بعد، جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلائیا۔ مانس مانو کرے آزاد، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ وست دے کے داد، خالی
 جھولی آپ بھرائیا۔ سچکھنڈ دوار کر آباد، درگاہ سچ سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چوراسی وچ ہون نہ دیوے برباد، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

دھرنی کہے میتوں یاد آوندا وقت پُرانا، پُنہ پُنہ کر کے سیس نوئیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا نر نرائنا، پنچم پنچم گنڈھ پوائیا۔ کپل
 مَن دا یاد اک کہنا، جو بن رسنا گیا سنائیا۔ دتا ترے ویکھے پریم دھار دے نیناں، نیتر نیتر وچوں بدلائیا۔ رکھو اشارہ کیتا وچ بندوائنا،
 بھارت اپنی گنڈھ پوائیا۔ پرتھو کہہ ساک سجن سینا، سنگر پُرکھ اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرتھو کہے میں دھرنی کیتا متھن، دھر دے حکم ملی وڈیائیا۔ دھول دی جھولی بھری سکھن، وست
 سچ پرگٹائیا۔ دھول نوں دان دتا ہتھن، خوشیاں جھولی پائیا۔ دھرت دی پیج آیا رکھن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پرتھو کہے میں دھرنی وچوں کڈھیا ان، جگت دھار دھار سمجھائیا۔ سرشٹی
 بیڑا دتا ہتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ جگت ترسنا پوری کیتی من، منسا سنگ رکھائیا۔ جس نوں کھا کے سارے کہن دھن دھن، دھن تیری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ان کہے میں آیا وچ جگ، پرہہ
 دتی مان وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا نال آگ، اگنی میرا تت تپائیا۔ میں رہ نہ سکاں الگ، وکھرا گرہ نہ کھئے جنائیا۔ میتوں حکم دتا سورے

سریگ، ہر کرتے دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوں بھگوان، آد جگادی میری رکھی کوئی نہ حد، حدوُداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رام کور دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

ان کہے میرا بنا بُدھی توں اک دھیان، دھرم دھار جنائیا۔ میرا اکھراں والا نہیں کوئی گیان، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ مینوں سب نے
کیتا پروان، مانس مانو اپنا سنگ بنائیا۔ پشو پنچھی جیو جنت سارے کھان، کھا کھا خوشی بنائیا۔ مینوں ستجگ وچ راجے بل کیتا
پردھان، پردھانگی میرے اشومیدھ یگ وچ میرا پہلی وار پکیا پکوان، نو ست میری خوشی بنائیا۔ جگت جگیاسو تپسوی مئی رشی مینوں
دیون مان، میرا ساچا سنگ بنائیا۔ میں پرسدھ ہویا وچ جہان، دین دنی وچ ودھائیا۔ میرے کارن باؤن پرگٹ ہویا بھگوان، بالان
پردھان اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں
بھگوان، ست ستوادی دتا دان، دیاوان ہو کے دیا کھائیا۔

* ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پھمن سنگھ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

پکوان کہے میں ان ہو کے پکدا، بھوجن میرا نام وڈیائیا۔ میں سیوک بنیا اکو مالک یک دا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکری
مؤل نہ اکدا، غصہ گلا نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں امیر غریب چھکدا، پردھ بال جوان میرا سنگ رکھائیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو حق دا،
حقیقت وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پکوان کہے میرا ناتا نال
جگیاسو، جگت دھار درڑائیا۔ میرا لیکھا پون سواسو، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا واسا وچ پرتھی آکسو، دوہاں وچ رہ کے اپنی

خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پکوان کہے میں پکن والی روٹی، اگنی تت تت جلائیا۔ سڑ کے میری واشنا رہے نہ کھوٹی، خواہش دین دُنی بدلایا۔ میں منزل حقیقی ویکھاں اگنی چوٹی، چوٹا ہو کے دھیان لگائیا۔ مینوں باون سہج نال لائی سوٹی، سُنتیاں دتا اُٹھائیا۔ نال اشارہ کیتا تیراں سو ستاسی ویکھ رشی جنہاں بدھی تیڑ لنگوٹی، بستر تن نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ان دی رکھ کے آئے اوٹی، بھگون سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نویں دھار سوچنی سوچی، سچ سچ سُنائیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا ہونا نال روداس چارے موچی، چرپٹا اپنی گنڈھ بندھائیا۔ پھیر وٹنی پئے خاموشی، مُکھ پچن نہ کھئے سُنائیا۔ انتر رکھنی پئے مدھ ہوشی، مدھر دُھن نہ کھئے سُنوائیا۔ جس دا لیکھا لہے کیسے نہ کوشی، کُشلتا کہہ نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے بن کے اگما خانہ فروشی، فرستیاں باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے دین دُنی تکی دوشی، دوش اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ جسدا بھیو پائے کھئے نہ جوشی، ودیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ دو جہاناں بنے رُپوشی، پوشیدہ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی انتر نرنتر ویکھنہار بے ہوشی، ہوش حواس دین دُنی ویکھ وکھائیا۔

۱۲۳۵

۱۲۳۵

* ۲۲ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگنے دیوی دے گرہ جموں شہر *

دھرنی کہے میں ہو کے بھاگاں بھری، دھرت دھول دھول خوشی منائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم کِرپا کری، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک ہوئے سہائیا۔ جو میرا لہنا دینا پورا کرے گھر گھری، گرہ مندر انتر ویکھے چائیں چائیا۔ میری انتشکرن دھار ٹھری، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ میں اک سوامی پر پُرکھ دی سرنی پری، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر ڈھولے گائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہویا میرا ہری، جو ہر پردے ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر رس ملیا اگما بھوگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ میرا پورن پورا پچھلا ہویا جوگ، جگتی جگت نال وڈیائیا۔ گھر ٹھاگر میلا کیتا

سنجوج، جُگ وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ درشن دے آپ اموگھ، امرت رس دے چوائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر کٹ دے روگ، چنتا دکھ دے مٹائیا۔ کرم دا رہے نہ کھئے سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ کرپال، کرپا ندھ اک اکھوائیا۔ آد جگادی دین دپال، دیا ندھ اکم اتھاپیا۔ جُگ جُگ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے لال، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ سب دی پوری کرے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ دینن من کے بینتی در سوال، آشا اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ستگر ہو کے کرے سنہال، سمبل دا مالک دُھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دکھ کہے میں گرہ مندر جانا چھڈ، دلدر نظر کھئے نہ آئیا۔ پوتر کران سب دے ہڈ، ناڑی ماس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھاگ لگے اندھیری کھڈ، ست سچ بھئے رُشنائیا۔ دھرم دی دھار دھرم نشانہ ستگر شبدا دیوے گڈ، کوڑ کڑیارا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دوس دباڑا اج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دپالا سدا سد پردے لئے کج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن لہنا دینا لیکھا پورا کرے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنی اک درسائیا۔

* ۲۲ مکھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوم پرکاش امبا رائے اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے میں خوشیاں ڈھولا گونا، بن رسنا جہوا راگ درڑائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا باونا، بل دوار اکم جنائیا۔ تیرے اُتے لہنا دینا ہونا رام راونا، رمیا اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا تک لے کرشنا کاہننا، گھنٹیا کی وڈیائیا۔ کس بدھ پیغمبران پکڑنا دامنا، دامنگیر اکھوائیا۔ گروآن منتر جاناؤنا ستنامنا، ست ست سمجھائیا۔ انت کلجگ ہونا اندھیرا شامنا، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کرپا ودھنی کامنا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ دین دنی اندھیرا ہووے شامنا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے گرامنا، گرہ مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس ویلے کرپا کرے سری بھگوانا، ہر کرتا نور الہیا۔ جس دا دپیک جوت ہووے رُشنانا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔

جن بھگتاں پردے بخشے چاننا، چند ستار بھیت چُکائیا۔ دھرم دی دھار پوری کرے کامنا، حرص ہوس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کرپا کیتی آپ بھگونت، بھگون گیا
 سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا ہووے کلجگ انت، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ ساچا نام ندھانا دیوے منت، منتو سب دا حل کرائیا۔
 نور نورانہ آپ بنائے اپنی بنت، گھڑن بھننہار ویکھ وکھائیا۔ ہرجن اُچائے اپنے سنت، بھگن میلا سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے
 چھنت، سنسا اندروں دئے گوائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ستجگ سچ بنائے بنت، گھڑن بھننہار آپ
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا لہنا دینا کرے پور، پورن
 برہم درڑائیا۔ میرا مالک خالق بنے حضور، حضرتان دا مالک نور الہیہا۔ چار جگ دا پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔
 ستجگ سچ دس دستور، سیکھیا دیوے تھاؤں تھائیا۔ من منسا میٹ مغرور، عُرت اندروں باہر کڈھائیا۔ ساچے نام دا بخش سرور،
 سُرتی شبد شبد ملائیا۔ جن بھگت آسا منسا کرے پور، ترسنا دین دُئی نہ کھئے رکھائیا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور، در دروازہ اک گھلائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک آد نرنجنا، نرور پُرکھ
 اکھوائیا۔ آد جگادی ساک سبنا، سگلا سنگ بنائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ میرا پوتر کرے بدنا، تن ماٹی خاک رنگ
 چڑھائیا۔ میرے اُتے لیکھے لاوے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نایاں ہوئے سہائیا۔ کلجگ شرع دی میٹے حدنا، حدود اپنی اک درڑائیا۔ جس دا
 دیپک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس جن بھگتاں سچ دوارے سدنا، سچکھنڈ ساچے دئے ٹکائیا۔ اوہدا نام دماملہ ڈنکا اگئی
 وجنا، جس تُوں جگت سروں سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں رہن نہ دیوے الگنا، پھڑ پھڑ باہوں میل ملائیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سومناٹھ دے گرہ پنڈ امبارائے اکھنور ضلع جموں *

دھرم یگ دی اگئی رتی، زٹری ستگر شبد نال وڈیائیا۔ گھرت دی دینی پئے نہ کوئی اہوٹی، پون سنگ نہ کھئے ملاییا۔ تن رماؤنی پئے نہ خاک بھوٹی، تلک لاٹ نہ کھئے وکھاییا۔ ست دی دھار سندیسہ دیوے بن کے دوٹی، دو جہان حکم جناییا۔ جو بھاگ لگائے کایا پنج تت قلبوٹی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ رنگاییا۔ جس دی دھار وچ جوت نرنکار ہووے چھوٹی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلاییا۔ دھرم یگ دی دھرم دی ہووے کریا، جگتی بھگتاں نال بناییا۔ بھگت دوارا پریم نال ہووے کھریا، محبت چاروں کنت سوبھا پائییا۔ امرت رس سب دے اندر ہووے سریا، پن رسنا رس چکھاییا۔ ستگر شبد ویکھنہارا ہووے گھر تھریا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن میل ملاواں ہووے وچھڑیاں چریا، چری وچھنے جوڑ جڑاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلاییا۔ دھرم یگ دی بھگتاں نال ہووے ریتی، جگت شرع نہ کھئے رکھاییا۔ پریم پُرکھ دی دھار ہووے پرتی، پریم اکو نظری آئییا۔ انتشکرن کایا ہووے ٹھانڈھی سیتی، اگنی تت نہ کھئے تپاییا۔ ہر پردے اندر ٹوں میرا میں تیرا ہووے گیتی، سوہنگ ڈھولا سچ پڑھاییا۔ من منسا ترے گن نالوں ہووے اتیتی، ترے بھون دھنی نال مل کے وجے ودھاییا۔ جن بھگتاں اک اک خُون دا ٹپکا کڈھنا اپنی چچی، دست دایاں خوشی بناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چچی کہے میرا سہاگی چھاپ چھلا، کنت بھگونت دئے وڈیائیا۔ میرا پورب لہنا جس ویلے پہلی وار یاد کیتا محمد اللہ، اللہ حق ہو دا نعرہ لاییا۔ پن تیل باقی دیپک جوتی بلا، بل باون دھار نظری آئییا۔ چوڈاں طبقات تکیا اک اکلا، نور نورانہ نظری آئییا۔ جو وسے جل تھلا، مہیئل رہیا سائییا۔ جو حکم سندیسہ رہیا گھلا، پیغام بے پرواہییا۔ جو وسنہارا دھام اٹلا، درگاہ ساچی سچکھنڈ ساچے سوبھا پائییا۔ اوہ سمبل سنگھاسن اکو ملا، ابناشن ہو کے ڈیرہ لاییا۔ جس دا کھیل اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کھیل کھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھاییا۔ یگ کہے میرا کھان دا سب توں وکھرا ہونا طریقہ، جگت شاستر کہن کچھ نہ پائییا۔ میرا اصول ہونا نیکن نیکا، نیکیاں وڈیاں اکو رنگ چڑھاییا۔ میرا پیار ہونا جیو

جی کا، پاربرہم برہم مل کے خوشی بنائیا۔ میں لہنا دینا مکاؤنا ساڈھے تن ہتھ سپں کا، جو روداس چہارا گیا جنائیا۔ میں لیکھا پورا کرنا گرداس دی دھار ویہہ اکیہ دا، ایکنکارا اپنے سنگ رکھائیا۔ میں دین دینا محمد روزے تیہہ دا، بتیس اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ یگ کہے میرا چار جگ تون وکھرا ہونا جوگ، جگتی پرہہ دینی سمجھائیا۔ میرا بھگتاں نال ہونا سنیوگ، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرا زرگن دھار لاؤنا بھوگ، بھوگیاں رس نہ کھئے چکھائیا۔ جس نال ساچے سنتاں مٹنا ویوگ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردا انتر دینا سودھ، سدی ودی دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھاں انتر آتم کرنا بودھ، بڈھی تون پرے پرے جنائیا۔ گرسکھاں بھيو کھلاؤنا گوجھ، سرتی شبدي سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے دیوے درس اموگھ، آدرش اپنا دئے جنائیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جہاں اکھنور ضلع جموں جیون سنگھ دے گرہ *

چھبی پوہ کہے میرے یگ دی وکھری ہونی تاثیر، جس دا رس سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس جن بھگتاں اندرون بدل دینی ضمیر، زمیں اسمان دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا کبیر، بھوجن سادھواں والا درڑائیا۔ جس دی امرداس کیتی تعمیر، جگت جگت نال وڈیائیا۔ جس نوں چار جگ دے شاستراں ونڈیا وچ کھنڈ کھیر، بھوجن بھگوان دتی وڈیائیا۔ جس دی بل نوں باون دسی تدبیر، طریقہ گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت ویکھنا انت اخیر، بن نیتر نین اٹھائیا۔ دین دنی شرع دی چلنی اُتے لکیر، ماتو ذاتی ونڈ ونڈائیا۔ فقیریاں وچ ونڈے جان فقیر، فاقیاں وچ خلق خدائیا۔ شرع دی بھجے جائے زنجیر، جگت سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اُس ویلے کیرپا کرے بے نظیر، نظراں تون اوپلے بے پرواہیا۔ جو دو جہاناں پینڈا آوے چیر، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ جن بھگتاں پریم دا ہووے لنگر بھوجن، یگ جگتی والا درڑائیا۔ کاگ بھسنڈ ویکھن آوے اٹھائی ہزار چھڈ کے یوجن، زمیں اسماناں وچ دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تکن مؤجن، بن تن وجود خوشی بنائیا۔ وشن برہما شو

بن تن وجود سوچن، جگت بُدھی نہ سنگ بنائیا۔ کروڑ تیتسسا ویکھے اپنے لوجن، نیتز نیتز وچوں بدلائیا۔ برہمے دا لیکھا پورا کرنا جو لہنا کپال موچن، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا بھگت ترلوچن، تریا توں باہر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے میریاں سب توں وکھریاں ہونیاں بلیاں، بلیدان سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو آشا رکھیاں پیغمبران ولیاں، ولی عہد دُھر دے ہو کے گئے جنائیا۔ جنہاں نال انتر نرنتر رُوحاں جان سلّیاں، آر پار تیر انیالا نام لگائیا۔ بن باغاں توں محکن کلیاں، بن پھل پھل مہکائیا۔ جس کارن مندران وچ وجدیاں رسیاں ٹلّیاں، جُگ چوکرّی ریتی چلی آئیا۔ جس دھار وچ جن بھگتاں تکیاں پرہ دیاں گلیاں، کوچے دھرم دھار پھول پھلائییا۔ جس لہنے وچ صوفیاں پائیاں جلیاں، نیچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ جس پیار وچ آتم ہوئیاں جھلیاں، جھلک تک نور الاہیا۔ اُس دیاں کھیلاں جُگ جُگ اولیاں، اول اللہ ہو کے کھیل کھلائییا۔ جس نے سچ دی دھار وچ ساچیاں جگہ ملیاں، سینگھاسن آسن اک وڈیائییا۔ جس اوتار پیغمبران گرواں جگدیاں جوتاں لوک مات گھلیاں، شبدي شبد نال گُرمائیا۔ ساچے پریم نال پھلیاں، پھلی بھوت دتا کرائیا۔ اوہ کھیل کھیلے جل تھلیاں، مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں آتما رہن نہ دیوے اکلّیاں، دوس زین مل کے وچے ودھائیا۔ جس دے پیار وچ نو سو چرانوے لیاؤندیان ہوون مکی دیاں چھلیاں، گیتی دانے نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، دین دُنی پاونہار ترتھلیاں، تھل اسکاہاں اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ جہاں تحصیل اکھنور ضلع جموں *

چھبی پوہ کہے جن بھگتو چڑیاں ہوون خُماریاں، مستی نام والی رکھائیا۔ آتما دیاں پرماٹما نال لگیاں ہوون یاریاں، یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جتھے ونڈ نہیں پُرکھ ناریاں، نرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ ایہ لہنے دینے ستجگ دے ادھاریا، کلجگ انت پور کرائیا۔ نو سو

چُرانوے چوڪڙي جُگ پڇهون تهاڙي آئي واريا، وارث هو ڪي ويڪهه دهردرگاڻيا۔ جيھڙياں رُوڇاں اڄ تڪ رھياں ڪوارياں، چھي پوه سب
 نوں لئ پرنائيا۔ پھير پھرنا پئ نہ بنڪ دواڙياں، چوراسي گھر رين ڪئ نہ پائيا۔ لوڙ رھ نہ وشنون بھنڌاريا، شنڪر بھ نہ ڪئ جنائيا۔ برھم
 ڪنڀاں نہ پين اُساڙياں، برھم دھار نہ ڪئ وڏياڻيا۔ جن بھگتو تُساں ڪر ڪر آؤنا ہوشيارياں، آپ اپني لے انڪڙائيا۔ تهاڙياں پريم دياں پريم وچون
 پرگت ہيون دھارياں، دھرنی دھرت دھول دھول ويڪھ خوشي بنايا۔ تهاڙا رُوپ اگما ہونا اُس پرھو دياں لاڙياں، جو ڪنت سُھاگ آد جُگاد
 اڪھوئيا۔ جس پار ڪراؤنا جنگل جوہ اُجاڙ پھاڙاں والياں ڪھاڙياں، تھل اسگاڻاں پار ڪرائيا۔ پرڪاش دينا ناڙ ناڙياں، اندھ اندھيرا اندرون دئ
 گوائيا۔ جس ليڪھ لاؤنا جنگل جوہاں والياں جھاڙياں، پابناں پتھراں دئ گواڻيا۔ اوھ ويڪھنھارا تهاڙي تن وجود سرير ڪايا والياں ماڙياں،
 اندر بيٺھا سوڀا پائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساڇا ہر، سڇ دا مالڪ بے پرواڻيا۔ چھي پوه ڪبے جن
 بھگتو چڙھياں ہيون خرمستياں، خوشياں ڏھولے گاڻيا۔ سب دياں رُوڇاں پرھو دے پيار وچ ہيون ہسدياں، ہست ڪيٹ نہ ڪئ وڏياڻيا۔
 انتر خواہشاں بھرياں ہيون جس دياں، صفتاں نال صلاحيا۔ سنگتاں خوشياں نال آون ہسدياں، دھر دے ڏھولے گاڻيا۔ سدا بھگت
 دوارے رين وسدياں، وصل يار بخشے نور الاڻيا۔ پيار مُحبت وچ پھرن نسدياں، بھجن واہو داہيا۔ پياسياں ہيون امرت رس دياں، ين
 رسنا رس دئ چڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساڇا ہر، نہڪنڪ نرائن نر، مھاراج شيرسنگھ وشنون
 بھگان، سرن سرنائي ہيون ڏھندياں، ڏھيہ ڏھيہ دھوڙي خاک رماڻيا۔

* ۲۳ مگھر شھنشاہي سمت ۱۱ جيون سنگھ دے نوٽ پنڌ جھان تحصيل اڪھنور ضلع جمون *

جيون سنگھ سدا جگ جيؤ، جيوت جي مرن توں بعد وي دئ وڏياڻيا۔ تيرا پرم پُرڪھ پرماتم بنيا دھر دا پيؤ، پُت پوترياں دي تھان
 تيرا نام ڪرے رُشناڻيا۔ تيرے پريم دا رس مٹھا تے سب توں وڪھرا گھرت گھيو، جگت مدھانیاں توں باہر نظري آيا۔ چار جُگ تڪ تيرا نام

رہے گا توں دا توں، ترے گن اتینا ہوئے سہائیا۔ جے کوئی پُچھے تاریا کیوں، کیہڑی کیتی کمائیا۔ توں فرید دا اوہ ساتھی جس ویلے برسدا سی
 میوں، ہتھ جوڑ کے پرہ دے آگے واسطہ پائیا۔ جے اس دے نال نہیوں، کیوں مینوں وچھوڑیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جھٹ آواز آئی ایہہ تتان والا فرید، انتر میرا دھیان لگائیا۔ جے توں وی میری
 کرنی دید، دیدہ دانستہ درشن دیواں چائیں چائیا۔ پر وڈی آشا رکھنی پینی امید، ترسنا توں باہر سمجھائیا۔ نالے حکم وچ کیتی تاکید،
 خوشیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا بھیو کھلائی۔ شبد کہا سن ویراگی،
 ویراگیا دیاں درڑائیا۔ ہن دُنیا جانی تیاگی، چھڈنی خلق خدائیا۔ پھیر کریا کرے تیرا کنت سہاگی، مالک دُھردرگاہیا۔ تیرا وڈ وڈ ہووے
 بھاگی، بھاگ وان تینوں دئے بنائیا۔ تیری آتما پھیر ہووے جاگی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے اندر اُچائے اپنا اکٹا راگی، جگت
 راگاں توں باہر شنوائیا۔ تیرا جیون زندگی جگت ہووے سادی، سادھنا تیرے وچ رکھائیا۔ جس ویلے بھارت دی بھارت نالوں بدلی آبادی،
 کنڈھی گھاٹ تے تیرا کنڈھا دئے بدلائیا۔ ایہو کھیل پرہو دی ہونی ڈاڈھی، جس نال پاک ہند وند دتی وندائیا۔ اُس ویلے فرید نے اپنا روپ
 بنا کے اک باندی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جھٹ سندیسہ ملیا ایہہ کھیل میرے گھران دی، گھرانہ میرا دُھردرگاہیا۔ اس دے پچھے میں
 ضرور بنان گا پاندھی، پندھ مُکائے میلا ملیا چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوار پھیر وساواں جتھے جا کے آتما پھیر کدے نہیں آندی، جنم مرن وچ
 کدے نہ آئیا۔ اوہ آشا پوری تے پورن ستگر کیتی دُھراں دی، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو دھار جانے انتر آتم خواہشاں والے سُران دی، سُرتی توں باہر
 اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۳ مگھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ پنڈ امبا رائے تحصیل اکھنور ضلع جموں *

چھبی پوہ کہے میرا لیکھا اکتھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ میرا لہنا دینا نال چار جگ دی بانی، اکھراں اکھراں مل کے خوشی بنائیا۔ میرا ناتا جڑیا نال چارے کہانی، اندج جیرج اُنہج سینج مل کے وجے ودھائیا۔ میری جگ چوکڑی آشا دے پُرانی، پُران اٹھاراں جس دا راہ تکائیا۔ میرا لہنا دینا نال سُرَت شبد ہانی، سکلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔ میں سندیسہ دیواں ہو کے جان جانی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جو بھگت دوار چھبی پوہ نوں ویاہی آئے سوانی، اپنی خوشی بنائیا۔ گرہ دُدھ رڑک کے آئے نال مدھانی، آگے دُدھ دی توٹ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کلمہ پڑھے کلیانی، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ آتما پرہو دے نام دی بنے شاہنی، گھاٹا دین دُنی چُکائیا۔ جو یزگن دھار نانک ڈھولا گایا پٹھانی، اٹھترے ستانوے اپنا کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگت گھروں کر کے آون بندن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ مستک لا کے آون چندن، بندی سوہنی سوہیا پائیا۔ انتر آتم ہووے اندن، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ کلپنا چھڈی ہووے بھیکھ پکھنڈن، کِرپا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ جگت وکارا اندروں کڈھن، ست ستوادی رنگ چڑھائیا۔ کھیل ویکھن برہم برہمنڈن، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون چھندن، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ جگت جہان دی حد لنگھن، شرع مذہب نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبد دے لاگن انگن، انکیکار اک ہو جائیا۔ بن رسنا جہوا وستو منگن، آشا آشا وچوں بدلائییا۔ اک اک چُہارا سب نے لیاؤنا جس نال لگے سکن، سنگی کرتا اپنا رنگ بنائیا۔ جس دا لہنا دینا ت پَنجن، پنچم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگت دھار ہووے نال بونجن، باون اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وست سچ آوے اگئی وٹن، دانی ہو کے دیا کھائیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ امبارائے تحصیل اکھنور ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تہانوں برہمنڈ کھنڈ دین ودھائیاں، خوشیاں والے ڈھولے گیت راگ سنائیا۔ ٹساں چار ورن اٹھاراں برن روپ بنا
 بھائی بھائیاں، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار جگ دیاں پچھلیاں دھونیاں شاہیاں، کالکھ ٹکا رہن کھئے نہ پائیا۔ گرتھ شاستر تہاڈیاں دین
 گواہیاں، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ تہاڈا اکو روپ ہووے جٹ جھیور چھمبے نائیاں، کینہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تہاڈا اک انکڑا بدل جائے وچ
 دہائیاں، ایکے نال زیرو صفرا مل کے وچ ودھائیا۔ تہاڈیاں لیکھے لگنیاں تون میرا میں تیرا ٹکان گائیاں، آتم پرما تم سنگ بنائیا۔ تہاڈیاں
 پریتاں پریتم اپنے نال لائیاں، لاونہارا اک اکھوائیا۔ ایتھے اوتھے نہ ہوون جدائیاں، جز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نے اپنیاں بھجاں سوار کے
 آونیاں باہیناں، باہو بل پرگٹائیا۔ نمسکاراں کر کے آونا اپنیاں مائیاں، جو بھگتاں جنم دیون بن دھن جنیندی مائیا۔ تہاڈیاں لیکھے لگنیاں کیتیاں
 واپیاں، وعدے پوریلے پور کرائیا۔ ٹساں لال کر کے آونیاں کلائییاں، کلمیاں والیاں دا لیکھا دینا مکائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں کھیل کھلاؤنا
 ڈھائی ڈھائیاں، ڈھٹیا گوہند والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے تھان تھائیا، تھان تھنتر جگت نرنتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن لال دے گرہ پنڈ بمبھڑوا تحصیل اکھنور ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیئے میں پھر کے آیا شرکن غربی، مشرق مغرب دھیان لگائیا۔ دین دنی دی حالت ویکھی اندروں درہی، مایا ممتا موہ وچ
 بلکائیا۔ میں ہندسیاں نال دیندا رہیا ضربی، انکڑے انکڑیاں نال ملائیا۔ پھیر آواز سنی وچ عربی، عرب عربانیاں کی سنائیا۔ جس وچ
 رہیا کیسے دا نہیں کوئی دردی، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت شرع دھار ہوئی کردی، قتل گاہ دے لوکائیا۔ دین دنی ویکھی مردی، مردا
 مرید مرشد وچ نہ کھئے سمائیا۔ اک ہور خبر دساں کل دی، کلجگ کی اپنی کلا ورتائیا۔ جس کھیل بدلی جل تھل دی، مہیئل پردہ دئے
 اٹھائیا۔ جس نال آشا رلی بل دی، باون حکم ورتائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے کی اپنا حکم ورتائیا۔ میں کھیل

تکی اگئی جھل دی، جھلک تکی نور الہیہ۔ جو سب نوں پھرے چھادی، اچھل چھل ہو کے کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں پیار وچ رلدی، رل مل اپنا سنگ بنایا۔ جس دی جھونڈی پنج تت کایا مائی کھل دی، خالق ہو کے اپنا ڈیرہ لایا۔ اُس دی منزل حقیقی اٹل دی، اُچ اگم اتھار نور الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں سچ کراں آداب، بن سجیدیاں سیس دیاں جھکایا۔ میں سنی اگئی رباب، جو بن تند ستار کرے شنوایا۔ مینوں سندیسہ دتا اک چناب، چند تاریاں وچوں باہر شنوایا۔ میرا وینا وچ ویندا آب، جل دھارا روپ پرگٹایا۔ میرا پورب لہنا تک حساب، خواجہ خضر نال ملایا۔ جس دا پہلا تیجا باب، بھاگ دوجا سوبھا پایا۔ جس وچوں اکو پُرکھ اکال دی منگی امداد، دوسر اوٹ نہ کھئے تکایا۔ جو مالک ہو کے واحد، وانجی کرے خلق خدایا۔ جس دی بھتی نہیں تعداد، اک اکلا دھردرگاہیا۔ جس دی ست سچ جائداد، مالک اکو نور الہیہ۔ اوہ سب دا منگن والا جواب، جواب طلبی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھایا۔ نارد کہے دھرنیئے توں سن لے اگئی بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ نگاہ مار لے چارے کھانی، چارے کُٹ ویکھ وکھایا۔ امرت رس تک لے پانی، جلدھارا کھوج کھوجایا۔ سگھڑ سُچجی بن سوانی، لوک مات لے انگڑایا۔ تیری پچھلی کتھا ہوئی پُرانی، اگلا پردہ دیاں اٹھایا۔ پُرکھ اکالا بنیا جان جانی، جاننہار اک ہو آیا۔ توں اُس دے بننا در سوانی، نمرتا وچ سیس نوایا۔ اوہ بسدھا تیری کرے پہچانی، پشچاتاپ دئے بنایا۔ جس لہنا دینا تکنا انجیل قرآنی، کُلا کھنڈ دا مالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ توں اُس دا نور ظہور تکنا اک نورانی، جوتی جاتا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیئے چناب کی کُچھ کھندا، کہہ کہہ کی درڑایا۔ کی اشارہ دیوے دشا لہندا، لہنا پورب نال ملایا۔ کس بدھ چار یار سنگ محمد نال بھندا، مگہ کعبہ ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ مگہ کعبہ کیہڑی دھار ڈھندا، آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ عیسیٰ موسیٰ کیہڑی دھار کھندا، جگت لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے میری نارد سن اگئی پکار، بن رسنا ڈھولے گایا۔ توں آد جگادی میت مُرار، مٹر پیارا اک اکھوایا۔ ست ستوادی سانجھا یار، میل ملیا چائیں چائیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ

اُدھار، پُورب لیکھا دے سمجھائیا۔ مینوں پرتھو نے کیتا سوپکار، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سندیسہ دتا جس ویلے آوے چوویاں اوتار، جوتی جاتا دگمگائیا۔ بھگتاں دی پیج دینی سوار، لہنا تیرے نال رکھائیا۔ تُوں ہونا خبردار، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ ویکھنا نین آگھاڑ، بن لوچناں راہ تکائیا۔ اوہ آوے جنگل جوہاں وچوں پہاڑ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ چوی مگھر خوشیاں نال کیتی نمسکار، چرن چھوہ کے خوشی بنائیا۔ نال اپنا کریں اظہار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جھٹ جھناں رو پیا زارو زار، بن نیناں نیر وبائیا۔ میرا میت مُرارا ایکنکار، اک اکلّا اک اکھوائیا۔ جس چوی مگھر پورا کیتا ہر بھگت دوار، تھت وار سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ بھگتاں دتا پیار، پریم وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے میرا اکو مالک نور الہی چنّا، جو چنّ آب وچوں نظری آئیا۔ میرا حد نہیں کوئی بٹّ، ونڈن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا سندیسہ دے کے گیا جٹ دھنّا، پتھر پابنناں نال سُنائیا۔ جس ویلے گوبند لاؤنا اکو کتا، کائنات توں باہر پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے میری اکو اک ارداس، بینتی سچ سُنائیا۔ میں جانا چاہندا بھگتاں پاس، خوشی خوشی پندھ مکائیا۔ چوھی مگھر نو گرسکھ میرے وچوں نو بھرن گلاس، پانی جس نوں کہے لوکائیا۔ چھبی پوہ نوں میرا امرت بنا کے ستگر بھگتاں دی پاوے وچ راس، جل جل وچ سہائیا۔ چنّ ویکھے اتوں آکاش، سو رہ اپنی اکھ اٹھائیا۔ شنکر خوشی نال تھے بہہ گیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ برہما چل کے آوے پاس، برہم ویتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وشنو وشنو دی دھار پاوے راس، خوشیاں راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا پورا کرے وشواس، وشنو دا مالک ہو کے ساچا سنگ بنائیا۔

* ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شو رام دے گرہ اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے اُتے بینتی کہے جھناں دا آب، آب حیات دینا خلق خُداآیا۔ مہربان مہر کرنی مِتر احباب، مِتر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس وچ لیکھا رہے نہ پُن صواب، شرع شرع نظر کھنہ نہ آئیا۔ ست ستوادی تیری اک امداد، دوسر لوڑ نہ کھنہ رکھائیا۔ تُوں نور نورانہ شاہ سلطانا مالک اک واحد، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا آد جگاد تیرے نال عہد، عہدنامہ ویکھنا چائیں چائیا۔ اوہ وقت سہنجنا چوھی مگھڑ دا پُجیا شاید، بھلیکھا جگت نہ کھنہ رکھائیا۔ جس وچ ست حکم ہونا راج، سندیس ملنا دھردرگاہیا۔ بھو کھلاؤنا اپنا آپ سہج، محو پردہ آپ چکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے جائز، جائزہ لینا خلق خُداآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری دھول دی دھار ویکھ اکھنور، نور نورانے دھیان لگائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ تیرے شبہ ناد دی تُوں، تریا توں باہر ڈھولے رہی گائیا۔ میری آسا منسا پوری کرنی میرے مالک حق حضور، حضراتاں دے حضرت تیری اوٹ تکائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا منصور، منسا دین دنی باہر بدلائیا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طور، قدرت دے قادر ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرا جلوہ گر اکو ہووے نور، نور نورانے نظری آئیا۔ میرا پندھ رہے نہ دور، دور ڈراڈے لہنا دینا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ آب کہے میرے خُدا ولیال زمو جُخطہ دُعا چشمے چمی حرفے دوی مُنسے ازا قدرتے خُدا قدرتے قادر کریم تیری بے پرواہیا۔ آب کہے میں پریت چوٹیاں والا وہن، جلدھارا روپ بنائیا۔ اک سندیسہ دھر دا آیا کہن، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سب دا مالک خالق اکو سجن سین، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جو ستجگ تریتا دوپرکجگ سب دا دیوے لہن دین، دیونہار اک گوسائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا جن بھگتاں درشن دکھائے اپنے نین، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد جگ چوکرئی سارے بہن، سر سکے نہ کھنہ اٹھائیا۔ جس دا لیکھا وشو دی دھار بالمیک لکھیا وچ رمائن، رام راما دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چناب کہے میرا لیکھا نال سنت کمار، برہما ست ست وڈیائیا۔ براہ دے کے گیا اشار، بن سینت سینت جگت

سمجھائیا۔ یکے پُرش کیتا پیار، حیکریب دتی وڈیائیا۔ نر نرائن دتا ادھار، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کپل مَن بول جیکار، سانکھ یوگ دتا
 سمجھائیا۔ دتاترے کھول کواڑ، میرا پردہ گیا کھلائیا۔ رکھو بخش کے دھوڑی چھار، مستک ٹکا دتا رمائیا۔ پرتھو امرت رس بنا کے ٹھنڈا
 ٹھار، جل دھارا روپ سائیا۔ متس دور ڈراڈا کہہ کے گیا پکار، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ کچھپ نگاہ لئی مار، مندرا اپنی پٹھ اُٹھائیا۔
 دھنتر میرا کیتا اظہار، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ ہنس ہو کے کھیل کیتا کرتار، قدرت مالک بھیو کھلائیا۔ باون میرا لیا کے جل دھار،
 راجے بل دتی وڈیائیا۔ موہنی روپ مینوں کیتا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ نر نرائن ہر ہری سچ حکم دس سرکار، سہج سہج نال
 سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا پورب لیکھا میں دساں نال پیار، پریم تیرے آگے واسطہ پائیا۔ شنکر کیلاشی مینوں سندیسہ دے کے گیا اپنی وار،
 وارث ہو کے گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے میں آد
 جگادی جھلا، بھجان واہو داہیا۔ میرا روپ نہیں اکلا، پابن پاتھر میرا سنگ بنائیا۔ میں پھراں وچ تھلاں، اسگاہاں رنگ رنگائیا۔ میرا اکو
 اک سوامی پکڑیا پلا، پلو اپنے نال بندھائیا۔ گہر گمبھیر وچ رلا، روپ اپنا لیا بدلایا۔ جس نے شبد سندیسہ اکو گھلا، سنیہڑا
 دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چناب کہے میرے پکار دے اٹاں
 پتھر، پابن دھیان لگائیا۔ نیتز ورولن اتھر، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ بن رسنا جہوا کتھن، ڈھولے گاؤن دھر دے ماہیا۔ ساڈی پیج آویں
 رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوں بندرابن واسی گوکل دی دھار جمن کنارے کھادا مکھن، مکھن موہن مادھو اپنا کھیل کھلائیا۔ اسیں وی
 تیرا یارڑے بننا ستھر، سوہنی سیج بنائیا۔ ساڈا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھن، ہتھیلیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ تیرے دیک بھگت سہیلے میرے
 کندھیں گھاٹ جگن، آر پار کرن رُسنائیا۔ میں تیری مستی وچ ہونا مگن، سچ خُماری دینی چڑھائیا۔ جس ویلے میرے اتوں لگا لنگھن،
 لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ مینوں ایوں جاپدا دو چار سال وچ لگن والی اگن، بنا تیرے آب توں پرہو سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ توں گوپال مورت
 موہن مادھو مدن، مدھسوڈن اک اکھوائیا۔ تیرے نام دمالمے نو کھنڈ پرتھی وچن، بن ڈنکیاں ہٹے شنوائیا۔ میں جل دی دھار جوتی جاتے
 پُرکھ بدھاتے ست سروپ تینوں آواں سدن، صدقے واری گھول گھائیا۔ جھٹ نگاہ مار لے کجھ جھگڑا چھڑن والا وچ عدن، انصاف ہتھ

کيسے نہ آئيا۔ چينا رُسا سارے بهجن، پاتالين ونڈ دتی ونڈائيا۔ انگلينڈ ہالينڈ اک دوجے نال گجن، گج دا ليکھا سَتجگ والا پور کرائيا۔ جو باون بل دوارے شکر پروست کھا کلجگ اتم ويلے مائس مانو کوڑی کريا نال هووے دجن، اگنی اگنی آگ تپائيا۔ کيسے دا پوتر نہيں رہنا بدن، پت پُنت نہ کھئے کرائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائيا۔ چناب کہے سُن مِتر پيارے مگھرا، تيرا پروشٹا چوئيسا نظری آيا۔ ميرياں آد آد پرائياں سدھراں، سجدّا تينوں دياں سُنائيا۔ ميرياں جگت عاشقاں پائيا قدراں، قُدرت دا قادر انت ميرا ليکھا پور کرائيا۔ جو اِشارہ دتا منا بدرا، پردہ پردياں وچوں اُٹھائيا۔ پر ميں حيران هو گیا ميرے آر پار کنڈھی پين والا غدرا، گداگر دسے جگت لوکائيا۔ اوہ ويکھ لے کلجگ سب دا کڈھکے بيٹھا شجرہ، لينڈ مارک دھيان دھيان وچ ٹکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا پيا۔ چناب کہے جن بھگنو بھگتی مارگ سدا انڈٹھ، جگ نيتر نظر کيسے نہ آيا۔ سفر پنڈھ مُکا سکے کوئی نہ سوا گيٹھ، ماروڈنڈ جس دی دئے گواپيا۔ کلجگ انت سري بھگونت ہتھ رکھ آپ تھادی پٹھ، پُشت پناہ آپ ٹکائيا۔ نام ندهانا انتر رس ديوے مٹھ، بن رسنا جہوا ديوے چکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شيرسينگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اکو مات اکو پت، پت پرميشور دوجا نظر کھئے نہ آيا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ باری رام دے گرہ پنڈ ديئي پُر تحصيل اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے سچ پرگٹا دے دھرم، ست دے مالک ہونا سہائيا۔ دين دنی دا بدل دے کرم، کرم کانڈ دا ليکھا پور پور کرائيا۔ انتر درشٹی رہے کيسے نہ چرم، چم درشٹی دے بدلائيا۔ دين مذہب دا ميٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹائيا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات برن، ورنان ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ اکو پاربرہم برہم تیری هووے سرن، سرنگت اکو اک رکھائيا۔ سرشٹی درشٹی اندر پوجے تیرے چرن، کائنات قدم بوسی کرکے شکر منائيا۔ جن بھگتاں کھول دے نيتر برن پھرن، نج لوچن نين کر رُشنائيا۔ تُوں ميرا ميں تيرا ڈھولا سارے

پڑھن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری منزل چڑھن، درگاہ ساچی میل میلنا چائیں چائیا۔ میں کلجگ انت بینتی آئی کرن، کرتے پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے لگے جگ ست، کلجگ کوڑ گُریار مٹائیا۔ ہر پردے اُچے برہم مت، پاربرہم پردہ دینا اُٹھائیا۔ دین مذہب شرع دی دھار نہ اُبلے رت، مُتَعَصَب نظر کھئے نہ آئی۔ دین دِیال میری رکھنی پت، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتے آجات، بے وطنان دے مالک پھیرا پائیا۔ میں صدی چوڈھویں واسطہ رہی گھت، نو نو سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کلجگ میٹ کوڑ گُریارا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ چار کُنٹ رہے نہ دھوآن دھارا، اُتر پُورب پچھم دکھن اِکو رنگ رنگائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے ونجارا، دین مذہب ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ تیرا اِکو نام ہووے جیکارا، جے جیکار کرے خلق خُداِیا۔ تیرا اِکو ہووے دوارا، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی جتھے بیٹھ کے سیس نوٹیا۔ تیرا اِکو نام ہووے بھنڈارا، وست امولک اِک ٹکائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سِکدارا، شہنشاہ نُور الہیہ۔ نو کھنڈ ست دِپ پا سارا، آکاش پاتالان اپنا دھیان لگائیا۔ تیرے حُکم توں ہوئے کوئی نہ باہرا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جاتے ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑ میٹ پسارا، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ لہنا دینا پُورا کر دے پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو کلجگ ویکھ لے کنڈھی گھاٹ، پتھراں اُتے دھیان لگائیا۔ جس دی مُکدی دسے نہ واٹ، اگلا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ویکھ لے حضرت عیسیٰ کُردا ٹاک، اکھڑ اکھڑاں نال ملائی۔ سب دا پُورا کرنا بھوکھت واک، پیشین گوئیان محمد نال ملائی۔ جو وید ویاسا گیا آکھ، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ جو نانک گوبند بھاکھیا گئی بھاکھ، بھیکھادھاری اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ کلجگ اتم میری پت راکھ، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ ساچا درشن دے ساکھیات، سُخن پچھلا پُور کرائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ دے کاغذات، اکھڑاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو تیرا دو جہاناں ہووے جاپ، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ستجگ ساچا جاوے آ، آمد وچ خوشی

بنائیا۔ جس نوں سارے کہن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو بن گواہ، شہادت نام کلمے والی بھگتائیا۔ کلجگ اندھ اندھیرا دے گوا، ستجگ سچ کر رُشنائیا۔ آشا پوری کر دے جو رکھ کے گیا بابا آدم نال مائی ہوا، آدم ہوا اپنے رنگ دکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا دے مٹا، رین اندھیری رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ گریار دا ڈیرہ ڈھا، مٹی خاک وچ ملائیا۔ ستجگ سچ دھام اُچا، اُپا تیری کرے خلق خُدائیا۔ تُوں مالک خالق واحد اک خُدا، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ میں چرن کول سپس رہی نو، نو نو لاگاں پائیا۔ انت اخیر میرا گواہ بنے جھناں، چنّ آب اپنا روپ دکھائیا۔ جیہڑا وہناں وچ وہن والا دریا، درے در تیرے سپس نوائیا۔ تُوں رحمتاں والا اک خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ تیرے آگے واسطہ رہی پا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ میرے اُتے دے ٹکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک نام رمائیا۔ میں کوچھی کملی دھرت نہانی میری پکڑ لے بانہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر حق حقیقت والا کر نیاں، عدل انصاف اپنا دینا کرائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جاں، دھرنی ہو کے لاگاں پائیا۔ تُوں آد جگادی پُرکھ اکالا پتا ماں، مات پت اکو اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرا نگر کھیڑا وسا دے گراں، گرہ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ تیرے چرن کول سدا سدا سد بل بل جاں، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تُوں میرا مالک ٹھاکر سوامی رہنما، رہبر اکو نظری آئیا۔ میرا انتشکرن چنتا دکھ میٹ دے غما، غم خوار ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں بے زبان ہو کے نرگن داتے تیرے آگے کہاں، کہاوت جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے نرگن جوت جگا اگتی شمع، شمع دیپ جوت اکو کرے رُشنائیا۔

* ۲۴ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کلدیپ راج دے گرہ پنڈ مٹھی تحصیل اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے سُن میرے پرہو بے پرواہ، بے انت کنت بھگونت تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق جوتی جاتا اگم اتھاہ، نور نورانہ نوجوانا سری بھگوانا اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن سرگن بنہار ملاح، کھیوٹ کھیٹا دو جہان سری بھگوان اک ہو آئیا۔ میں آد جگادی

دھرنی دھرت جس نُون چوڑاسی جوئی کہے ساڈی ماں، ممتا وچ دو جہان بھجّان واہو داہیا۔ میرے نو کھنڈ ستّ دیپ بن گواہ، شہادت
 دوس زین بھگتائیا۔ اوتار پیغمبر گر میرے نال دین صلاح، مشورہ ستگر شبد شبد جنائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری منظور کرنی اک
 دُعا، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں رہبر رحیم مالک اک نور الہ، عالمین تیرا لیکھا تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 مہربانا نوجوانا گرھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں بودھ آگادھا بن اکھ دھار پنڈتی، ودیا ستّ ستّ دھار درڑائیا۔
 کلجگ کوڑی کِریا میٹ دے کلپنا رہے نہ جیواں من کی، منسا ممتا والی دُور کرائیا۔ جُغلی نندیا میٹ دے سرون کئی دی، کائنات دے مالک
 ہونا آپ سہائیا۔ تن وجوداں اندر اپنی دھار جنا دے برہم دی، پاربرہم پرہہ پردہ آپ اٹھائیا۔ ساچی ریتی دس دے اپنے دھرم دی، دھرنی
 ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ درِشٹی رہے نہ کیسے چرم دی، چم درِشٹی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے نال کر لے ہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا سوامی بن جا
 نیتن نیت، نچ نیتر کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں اپنا دس دے بہیت، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ میرے اُتے رُت کردے بسنتی
 چیت، چیتن کر خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے
 پرہو میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جگ جہاں دے کنڈھی، کنڈھی گھاٹ بیٹھی دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں تیری ونڈ ونڈی، حصّے
 حصّیاں وچوں جنائیا۔ میرے اُتے اکو مارگ پا دے سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دے بدلائیا۔ کیسے دی آتم پرما تم رہن نہ دیویں رنڈی،
 کنت سہاگ ہو کے لے پرنائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹ پاکھنڈی، مایا ممتا موہ نہ ہوئے ہلکائیا۔ جیواں جنتاں اندروں واسنا کڈھ دے گندی،
 امرت رس بوند سواتی جام پیائیا۔ سچ پرکاش نور نورانہ چاڑھ دے اپنا چندی، جگت جہان ڈگمگائیا۔ شرع دی رہے نہ کھئے پابندی، دینا
 مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ آيو میرے اُتے بتھیری لنگھی، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ ستجگ ساچا میرے اُتے دے ارمبھی، جو ارمبھا
 پری چوڈاں رتناں وچوں گئی آس رکھائیا۔ میں چاہندی جیو جنت تیرا نام کلمہ تُوں میرا میں تیرا گاون چھندی، سوہلا ڈھولا اکو راگ

دِرڑائیا۔ نیتِ لوجن نین کسے دی اکھ رہے نہ اندھی، اندھ آگیان سِری بھگوان دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میری دھار ویکھ لے بھگوت، بھگون تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتوں میٹ عداوت، عدل انصاف اپنا دے سمجھائیا۔ ساچے نام دی دے نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تیری میرے اُتے امانت، ایمان داری نال تیرے چرن ٹکائیا۔ مہربانا تُوں ہر پردیوں کڈھ بغاوت، بغلگیر کر خلق خُدائیا۔ ساچے کلمے دی کر سخاوت، سُخن اوتار پیغمبران گرواں پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرے نال کر لے قول اقرار، وعدہ اِکو اِک رکھائیا۔ دوسر رہے نہ کھئے تکرار، جھگڑا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سب کچھ کرنیہار، قُدرت دا قادر نُور الہیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں تیرا دوار، دوارکاواسی نال ملائیا۔ مینوں رام رمیا ہو کے سندیسہ دے کے گیا وچ سنسار، سہج سہج نال دِرڑائیا۔ وید ویاسا بن لیکھار، لیکھ لیکھیا چائیں چائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر چوہیسا جگدیشا نہکلنک کل کلکی اوتار، امام اماما نُور الہیا۔ سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی سانجھا پروردگار، یامبین محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے خُداوند مالک خود خنسے زو عرشے وضو چشنائے وُزد دُعاے بسدھ زخمیول زوی نُورے توی زمباؤل زما میرے رہنما نُور نُورانے تیری بے پرواہیا۔ میرے موزلے رُحق شاہے فک کلمائے تُوک دستے دُعا منظورے خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا مہربانا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ وست امولک میری جھولی پا دے دانا، داتے اپنی دیا کھائیا۔ تُوں بزگن جوت آد جگادی نُوجوانا، مرد مردانہ اِک اکھوائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے کلجگ بدل جائے زمانہ، زمین زماں دے مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ تُوں میرا خصم خصمانہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تینڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میں در تینڈے منگدی، آسا اِکو اِک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر صدی ' ویکھ لو جاندی لنگھدی، بن قداما بھجے واہو داہیا۔ دین دُنی دی دھار ویکھ لو بھکھ ننگ دی،

گھر گھر رزق نہ کھئے سبائیا۔ کھیل ویکھ لو کایا تت پنج دی، پنج وکار کرے لڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میرے اُتے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیاری
 ہوئی جنگ دی، جھگڑا دسے خلق خُدائیا۔ پتہ نہیں کی حالت ہونی برہمنڈ دی، ورہنڈ ہو کے دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دے پتا، پاتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے نال کرنا
 ہیتا، بَستکاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں پاربرہم پت پریشور اچتا، پروردگار اک اکھوائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری سہا دے رُتا، رُتری
 اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جھٹ نارد آگیا، کہے دھرنیئے
 کِس آگے پاویں روؤلا، کوک کوک سُنائیا۔ نی اوہ بے پرواہ پروردگار اگئی مؤلا، جو مؤلیا ہر گھٹ تھائیں نظری آئیا۔ تُوں اوتار پیغمبراں
 گرواں دا وعدہ تک لے اقرار قولا، گول نین کی جنائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا کابنا کرشنا سندر سؤلا، ساوریا کی جنائیا۔ کی بھیو چُکایا
 گویند جنّ امرت دھار چھکائی پاہلا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت تیرے اُتوں بہار کرے ہوؤلا، ہوؤلی ہوؤلی اپنا حُکم ورتائیا۔
 نی جس دا جوتی جامہ تے نظر نہیں آؤنا کیسے چولا، چوچی پریتم ہو کے کھیل کھلائییا۔ تُوں اوسے دا اکو گاؤنا ڈھولا، جو ڈھول ماہی دو
 جہان نظری آئیا۔ جس نے سچ دوارا تیرے اُتے ہونا کھولا، خلق دا خالق ہو کے پردہ دئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم اُس دا سُننا
 بولا، انبولت دئے سُنائیا۔ جس دا ستگر شبدی شبد ہوئے وچولا، وچلا پردہ دئے چُکائیا۔ لکھ چوراسی نرگن دھار بنے تولا، نام کنڈا
 برہمنڈاں وچ اکو اک اُٹھائیا۔ جس دا نانک ستگر بنیا گولا، اوہ تیری گولک ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چوکرئی شبدی دھار شبد شبد دا
 سوہلا، سو پُرکھ نرنجن اپنا بھیو دئے کھلائییا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں شہر ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دین دنی بئے ہڑیاں، دروہی تیرا نام خدائیا۔ ہر پردے اندر واشنا تک لے کوڑیاں، کوڑی کریا جگت ترسنا نال ہلکائیا۔ تیری منزل حقیقی چڑھے کوئی نہ پوڑیاں، پوڑی ڈنڈا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دھرم دیاں گلیاں ہوئیاں سوڑیاں، سچ مارگ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں دوس رین پھردی دوڑی آن، بھجآن واہو داہیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں پریتاں تیرے نالوں چھوڑیاں، سچ پریم نہ کھئے رکھائیا۔ من کلپنا سکے کوئی نہ ہوڑیا، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ آتم پرما تم ملن مول نہ جوڑیاں، ساچا سنگ نہ رکھائیا۔ تون نگاہ مار لے میرے وچ اندھ گھوڑیاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں کردے چوریاں، ٹھگی تیرے نال کھائیا۔ مانس جنم رُو حان کیسے نہ سوڑیاں، سُرتی شبد نہ کھئے سمائیا۔ دیناں مذہباں ودھیاں کھوڑیاں، جھگڑے وچ خلق خدائیا۔ بن تیری کریا بھاگ ہون نہ کیسے متھوڑیا، متھن ہندی دسی لوکائیا۔ میرے پریم پُرکھ پرما تم میں تیرے اُتے سٹیاں ڈوریاں، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن تیری ساچی لوڑیا، لڑیندے سجن دینی مان وڈیائیا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سدھرو دیوی دُمانا نوت جیوڑیاں شہر جموں *

دھرنی کہے میرے دھرم دھار دے ماہی، محبوب تیری سرنائیا۔ آد جگادی نرگن سرگن راہی، رہبر تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے تھل اسگاہی، جل تھل مہیٹل کھوج کھوجائیا۔ ٹلے پربت سمند ساگر ویکھنے چائیں چائیں، بن نیتر لوچن نیناں اکھ کھلائییا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے اندھیرا گیا چھائی، شہنشاہ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میری تیرے آگے سچکھنڈ دوار دُہائی، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ میرا لہنا دینا پورب دے چکائی، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں خوشیاں نال دیواں سدا، صدقے واری اپنا آپ گھول گھائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر

گرواں والیاں ویکھ لے حدان، حدوڈان دین دُنی پھول پھلائیآ۔ ماٹو ذاتی بدلیاں ویکھ لے جدان، یدی یدی اپنا پھیرا پائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرے حکم وچ بدھا، دوسرا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ایس ویلے ماٹو ذاتی کرے دغا، دھوکھے وچ کوڑ لوکائیآ۔ دھرم دا ودھے کوئی نہ آگا، جھوٹھ اپنا ڈنک وجائیآ۔ کلجگ جیو پیڑا ہو گیا بگا، گرمکھ ہنس نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھرم دی سیس رہی کیسے نہ پگا، اوڈھن ہتھ نہ کھئے ٹکائیآ۔ تیرا درس کیسے نوں ہووے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوار پندھ نہ کھئے رکھائیآ۔ شبدی ناد سُنے نہ کھئے انخدا، دُهن آتمک راگ نہ کھئے شنوائیآ۔ دیپک جوت کیسے گرہ نہ دے جگا، تن وجود نہ کھئے رُشنائیآ۔ تُوں صاحب سلطان سورا سربگا، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے اپنا ہتھ بدھا، بندگی وچ سیس نوائیآ۔ میرے اُتے کلجگ کیریا کوڑ میٹ دے دھبنا، داغ موہ وکار رہن کھئے نہ پائیآ۔ تُوں میرا پتا پریتم دُھر دا ابا، امی جان تُوں ہی نظری آئیآ۔ میں تیری سرن سرنائی اکو لگا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا میرے نال ہندا جگ چوگری کدی کدا، قدیم دے مالک دینی مان وڈیائیآ۔

۱۲۵۶

۱۲۵۶

* ۲۵ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ یشپال رجوال جیوڑیاں شہر جموں *

دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا لے لے مٹی خاک وجود، ماٹی ہو کے دھوڑی خاک رمائیآ۔ تُوں مہربان حق محبوب، مُحبّت تیری وچ سمائیآ۔ تیرا عالیشان عروج، عالی جاہ تیری وڈ وڈیائیآ۔ میں چاہندی شرع دی میٹ میرے اُتوں حدوڈ، مُتعب رہن کھئے نہ پائیآ۔ دُنی دویت کر دے نیست و نابوڈ، جڑ لوک مات اکھڑائیآ۔ ماٹو ذاتی بھاگ لگا دے کایا ماٹی پنج بھوٹ، تتوت اپنا رنگ رنگائیآ۔ پوتر کر دے جگت وکارے والے قلبوت، کایا کعبہ اک سمجھائیآ۔ سچ پرتی وچ کر محدود، حد دین دُنی رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دین دُنی دی بدل دے عادت، عدل انصاف

اپنا اک جنائیا۔ ہر پردیوں سچ پیار دی پرگٹا عبادت، اول اللہ تیرا نام نظری آئیا۔ سچ پیار بخش سداقت، سدا سدا اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 کوڑی کریا میٹ جہالت، تن وجوداں اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا نام بخش اک امانت، ایمان دھرم اپنا اک سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق
 صحیح سلامت، صلح گل نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی
 کہے پرہو میرے اُتے لیکھا بنا دے ست ستواد، سچ دھرم نال ملائیا۔ تُوں سوامی میرا آد جگاد، جگ چوکر تیری بے پرواہیا۔ سچ دی
 وست بخش دے داد، داتے دانی جھولی پائیا۔ تیرے نام دا اکو سنان ناد، نادى دُھن دینی پرگٹائیا۔ لہنا دینا ویکھاں وچ برہما، برہمانڈ
 وجدی رہے ودھائیا۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ تیرا سندیسہ ہووے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔
 ہرجن سنت سہیلے ہر گھٹ اندر اپنی بخش دے یاد، یادداشت پورب نال ملائیا۔ میری کوچھی کملی دی کر امداد، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔
 تُوں مالک خالق اکو واحد، واہ واہ تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا دھرم دا کھیڑا نو کھنڈ پرتھی کر آباد، کلجگ کریا کوڑ مٹائیا۔ جگت
 جکیاسو تیرے وچ ہون وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ ہر پردے اُچے تیری یاد، سوہلا ڈھولا تیرا نام سنائیا۔ میرا کھیڑا اُچڑیا کر آباد،
 ہرجن ساچے مات پرگٹائیا۔ دین دُنی دی سرتی اندروں جائے جاگ، جگتی اپنی نال جگائیا۔ مایا موہ نہ ڈسنی ڈسے ناگ، وس اندروں باہر
 دینی کڈھائیا۔ بنس بدھی رہن نہ کاگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پاپاں کر صفائیا۔ گھر سوامی کر دے وڈ وڈ بھاگ،
 ٹھاگر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے تیرا اکو نام لین ارادھ، دوجا رس نہ کھئے چکھائیا۔ تُوں میرا موہن مادھو
 مادھ، مدھر دُھن کریں شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنو بھگوان، دھرنی کہے میرا پوربلا دھو دے داغ، پت پت پت دینی مان وڈیائیا۔

* ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ ہمیر پُر کونا ضلع جموں *

دھرنی کہے ستگر شبد میرے گردیوا، دیو آتما پر ماتما ہو کے دینی مان وڈیائیا۔ امرت رس نچر دھار شبدی بخش اگتا میوہ، بن رسنا رس انرس دینا چکھائیا۔ تُوں وسنہارا درگاہ ساچی سچکھنڈ دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ تیری صفت کر سکے نہ کوئی رسنا جہوا، من مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن دھار آد جگادی الکھ ابھیوا، اگوچر تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد تیرا کھیل ویکھاں اگتا، اگڑے دینی مان وڈیائیا۔ میرے اُتے دین دُنی دا لہنا دینا میٹنا درشتی چما، چم درشتی رہن کھئے نہ پائیا۔ نو ست میٹنا چنتا غما، غم خوار ہو کے ویکھنا تھائوں تھائیا۔ مایا ممتا رہے کھئے نہ طمع، لالچ وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ اکو نور جوت جگاؤنا شمع، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ اکو حکم سندیس سناؤنا بنا کتاں، انتر نرنتر کرنی آپ شنوائیا۔ اکو نام جیاؤنا بن رسنا جہوا پون سوامی دما، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ دین مذہب شرع دا رہے کوئی نہ بنا، جگت حدو دا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ اگلا وقت کریں نہ ما، لمحہ لمحہ اپنے لیکھے لائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نیانی ہو کے کہواں، کہہ کہہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا میرے اُتوں بدل دے سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔

* ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے نوت جموں شہر *

دھرنی کہے میرے ستگر شبد اگڑے میتا، مٹر پیارے سیس نوائیا۔ دین دُنی دی میرے اُتے بدل دے ریتا، ریتوان تیری سرنائیا۔ تُوں مالک ٹھا کر ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ مانو ذاتی اندروں بدل دے نیتا، باہروں کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسجد شودوالے مٹھ مسیتا، گرودوار چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انتشکرن سب دا کر دے ٹھانڈا سیتا، کلجگ اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے اپنی پریتا، پریتم ہو کے میل ملایا۔ اکو حکم نام کلمہ دس حدیثا، حضرتان توں باہر کر پڑھائیا۔

ستگر شبد تُوں آد جُگاد میرے اُتے احسان کیتا، اوتار پیغمبر گر میرا سنگ بنائیا۔ ہُن نگاہ مار لے کلجگ اتم بیتا، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بچنو دیوی سروال جموں شہر *

دھرنی کہے میرے ستگر شبد دیاؤ، دیندھ تیری وڈیائیا۔ مہربان مہبان بیدو کرپالو، کیرپاندھ تیری سرنائیا۔ تڈھ بن میرا وقت نہ کھئے سمبھالو، سمبل دے مالک ہونا سہائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے جو نانک قول کیتا نال لالو، لالو گیا درڑائیا۔ میرے اُتے کلجگ دی دھار میٹ کے ستجگ کر دے چالو، چار جگ دا لیکھا دے مکائیا۔ تڈھ بن میرا دکھڑا کون گھالو، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا حکم آد جگاد بے مثالو، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میریاں اوتاراں پیغمبران گرواں نال آشان، آشا دیاں جنائیا۔ مینوں سب نے دتا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ پیشین گوئیاں وچ دتا دھرواسا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کلجگ اتم آوے پُرکھ ابناشا، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ کھیل کھیلے پرتھی آکشا، گگن گگنترن ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں پاوے راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا تکی تماشا، تماشین بن بے پرواہیا۔ ماٹو ذاتی بن ہرنامے خالی ویکھے لاشا، لشکر شاہی کھوج کھوجائیا۔ نال سندیسہ دیوے شنکر کیلاشا، کلادھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد اوتار پیغمبر گرواں پوریاں کر دے بانیاں، بان انیا لے تیر چلائییا۔ چار جگ دیاں لیکھے لا لے کتھا کہانیاں، اکھڑ اکھڑاں نال ملائییا۔ لہنا دینا تک لے جیو پرانیاں، تن وجوداں پھول پھلائییا۔ نگاہ مار لے چارے کہانیاں، اندج جیرج اُتہج سیج پردہ لاپیا۔ پھل رہیا کیسے نہ ٹاپنیاں، پھل سکے نہ کھئے مہکائیا۔ سب

دیاں خواہشاں پیاسیاں ہوئیاں بنا امرت پانیاں، ترسنا سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ رُو حان آتما نام دیاں رہیاں مَول نہ شاہنیاں، خالی ہتھ رہیاں گُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائیآ۔ دھرنی کہے سَتگر شبد اوتار پیغمبر گر جو میری بھر کے گئے حامی، حمایت سَتگر شبد نال رکھائیآ۔ تُوں ویکھنہارا انترجامی، انتشکرن ویکھنا چائیں چائیا۔ کی حالت ہوئی میرے اُتے نام کلمیاں والی کلامی، کائنات کھوج کھوجائیآ۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی نشانی، نشانہ دین دُنی بدلائیآ۔ میرے اُتے مہربان ہو کے کرنی مہربانی، مہر نظر نظر اُٹھائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ طُغیانی، ممتا موہ گرہ رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے سَتگر شبد گر اوتار پیغمبر مینوں ماردے باکاں، دُھر دا حُکم کی دیاں جنائیآ۔ میرے اُتوں دین دُنی دا میٹ دے ساک، ساکھیات اپنا حُکم ورتائیآ۔ دھرم دی دھار کھول دے تاکا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ میرا چار جگ دا پورا کر دے گھاٹا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ پچھلا پندھ مُکا دے واٹا، اگلا مارگ اک درسائیآ۔ کلجگ کھیل مُکا دے سوانگ بازی گر ناٹا، سَتجگ سچ دے اُچائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا پورا کر دے تُوں سرب کلا سمراتھا، سمرتھ اکتھ تیرے ہتھ وڈیآیا۔

۱۲۶.

۱۲۶.

* ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرہات سنگھ دے گرہ پنڈ ہمیرپر کونا ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تہاٹوں دیاں ودھائیاں، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ میں پندھ مار کے آیا وچوں یلے کاہیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میریاں چار جگ دیاں ست شبد نال سائیاں، وعدہ قول اقرار پور کرائیا۔ جو بھگتاں میل میلے بھائی بھائیاں، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ میریاں کوک کوک دُہائیاں، دو جہان شنوائیا۔ پرہہ اکو سب دا دُھر دا ماہیا، محبوب اک اکھوائیا۔ جس نے بھگتاں نال پریتاں لائیاں، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ تہاڈیاں میٹن آیا شاہیاں، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں دساں کھیل اپاری، اپرمپر کی جنائیا۔ جس دی جُگ چوڑی پچھوں آئی واری، وارتا اپنی
 دئے بدلائیا۔ شبد سندیسہ دیوے دُھر دی دھاری، سچکھنڈ دوار جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کرے خبرداری، سویا رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جس دی آسا رکھی جُگ چاری، ستجگ تریتا دواپرکلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر کل کلکی اوتاری، نہکلنک
 ناؤں پرگٹائیا۔ امام اماما نرگن جوت کر اُجیاری، اُجالا دو جہان وکھائیا۔ اوہدا لہنا دینا چنّ آب دے آر پاری، پاربرہم برہم اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جو لیکھا ویکھنہارا سرشٹی درشٹی انتر ساری، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ مالک ٹھاکر سوامی نر ناری، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ جو
 بھگت سہیلے جاوے تاری، تارنہار اک اکھوائیا۔ ایہہ کونا کنڈھی گھاٹ جتھے نام دا ہندا سی پُجاری، پوُجا اپنے انتر کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ بنائیا۔ نارد کہے بھگتو ایس دھرنی اُتے موسیٰ کیتا دھیان، بنا خواب توں
 اکھ اُٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنے سینے اُتے لایا نشان، نشانی دین دُنی وکھائیا۔ حضرت محمد اپنی لیکھا وچ قرآن، چنّ جے زو کہہ کے گیا
 سُنائیا۔ جس دا بھیو اُج تک کڈھ سکیا نہیں اسلام، علماں چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ ایسے دھار نانک اپنیاں پواں وچ لایا نشان، کھبی اُنگل نال
 لگائیا۔ گوبند کھچ کے تیر کمان، چلہ گیا اُٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا واہ میرے بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جو سب دے لہنے دینے
 بینتی کرے پروان، پرہم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ ستگر شبد ہس کے کہا ایہہ کھیل بڑا مہان، مہما اکتھ کتھ سمجھائیا۔ گوبند کلجگ انت کرے
 کھیل آپ نوجوان، جوہن ونت بے پرواہیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے وچ میدان، بلدھاری ہو کے اپنا بل پرگٹائیا۔ سب دے لہنے
 دینے لیکھے پورب پورے کرے مہربان، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے مینوں پرائیاں یاد اُوندیاں ریتیاں، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جو پُران اٹھاراں وچ وید ویاسے دُھر دے
 شبد دیاں گلان کیتیاں، بن اکھراں اکھ درڑائیا۔ محمد کہا جس دے حُکم وچ چوڈاں صدیاں بیتیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گوبند کہا جس کارن
 بھگتاں خُون کڈھنا اپنیاں وچوں چیچیاں، چیک چہاڑا پئے وچ خلق خُدائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی اُجڑنیاں باغیچیاں، بن باغبان توں راکھا نظر کھئے

نہ آئیا۔ ایہہ ہس کے دسَن جہناں دیاں نکیاں نکیاں گیٹیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، جو آد جُگاد بدلنہارا ریتیاں، ریتیاں اک اکھوآئیا۔

* ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کروڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ہمیر پُر کونا ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تہانوں کیہڑی دیواں صلاح، مشورہ کی جنائیا۔ سب دا مالک اک ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ جو ویکھنہارا تھل اسگاہ، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ جو تہاڈا ہوئے سہا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، نمستے اپنے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں دُھر دا دسَن بھیت، بھيو اگم کھلائیا۔ جس دین دنی دی دھار بدلنی تے بھگتاں ویکھے نیتن نیت، نچ نیت دھیان لگائیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی جانہار کھیت، کھتا کھتا دھیان لگائیا۔ اوہ سُنو کی پُکاردی چناب والی ریت، اپنا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اج خوشیاں والا دوس، دپیک دیوالی پرہ دی نظری آئیا۔ سب دی پوری ہووے ہوس، حرص آگے رہے نہ رائیا۔ وید مدم چنشم دُمستے دُمولا زویئل چانے زی الکولز کلونے مولل فرشائے اولّ عرشائے اوش۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں انتر آتم دیوے رس، امیوں رس اپنا نام چوآئیا۔

* ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ ڈڑ ضلع جموں *

چنّ آب جدّم جلدھار سدّم پاپن کار قدم پُرانے پوستم مُستونگ مُستونگ مُستونگ بیدے بولی عرشے زولی کروہوؤ نوا جوئے زوا
 زک مم زن پھیؤمیں دیزو گوئنگ تُخم کوؤ زم زم زکھویؤل عرشانے زود زمئو جُماؤ کُندیندے رضو شرفے شواؤ ٹکھل ممبائی جس گوہند دائم دائم
 دائم دویئے زمؤ چنابے رضوؤ زکھلیء - جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ آب چنّ
 چوئیا، جوہنگی ملوا، زخمے زو جوئیا، کوزے رنگ مزہ۔ شاہو وست جمنیا زسیؤل زبا۔ زوا چوڈاں طبق چُکھنیا، چاروں کُٹ بے پرواہ۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیآ۔ چناب کہے میریاں جُگ چوؤکری دیاں خواہاں،
 خبر خبر وچوں جنائیا۔ میریاں کوئن کوٹ وار آداباں، نو نو سیس جھکائیآ۔ میرا لیکھ ویکھنا چار جُگ دے شاستراں وچ کتباں، کُتب
 خانیاں باہر کھوج کھوجائیآ۔ میرا حرف حرؤفاں نال شرع دا بنیا اک محرابا، محبوب دتی مان وڈیائیآ۔ میرا جُگ جُگ دا لہنا تے لیکھا اتم
 پنج-آبا، پنچم دی دھار ہو کے دیاں سچ سنائیآ۔ جو نانک اشارہ کیتا دجلے دے کُٹھے بہہ کے وچ بغداد وچا کے ربابا، پن ستار تون
 ستار بلائیآ۔ چوڈاں لوکاں تون باہر سنی گئی آوازا، ترے بھون سُنن چائیں چائیا۔ جس وچ سندیسہ دتا کلجگ انت سِری بھگونت جدوں
 آیا آویگا شہنشاہ راجاں دا راجا، راج رجان اک اکھوائیا۔ جدوں رُپ دھریا انوہ دھریا شاہو بھوپ دھریا ہریا وید ویاس لکھیا ہم سوتی
 مستوی مزو مستے وجہ آوے تے آوے دیس ماجھا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اُس ویلے ماٹو نہ سویا نہ جاگا، اُس نندرا غفلت وچ دسے خلق
 خُدائیآ۔ اوہ بے پرواہ بے پرواہی دا رُپ سب تون وڈا بننا پاندھا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیآ۔ اُس دا اکو کھیل تے اکو دھار جن
 بھگتاں دے گن ہووے گاؤندا، گا گا خوشی منائیآ۔ ستجگ بناؤندا ہووے تے کلجگ ہووے ڈھاؤندا، چناب کہے میں اُس ویلے کھلوتا
 ہوواں دوویں ہتھ باندھا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ تون میرا میں تیرا کُندھی گھاٹ اُتے ہووے گاؤندا، گا گا خوشی پرگٹائیآ۔ جس جھگڑا
 مٹاؤنا سؤر گاں دا، پشوآن کھل نہ کھئے لہائیآ۔ آگے اکو مارگ لاؤنا تے پیار بناؤنا دھرتی مان دا، ممتا پچھلی دئے مٹائیآ۔ اکو جیکارا ہونا دُھر
 دے ناں دا، ناؤں نرنکارا سارے گائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔

چناب کہے بھگتو میں کوئی پانی نہیں ہے وگدا، وہناں وچ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں جُگ چوڑی اُس پرہوؤ نؤں رہیا لہدا، جس میری بنت
 بنائیا۔ دھنّ بھاگ ہُن ویلا بنیا سبب دا، گھر آیا دُھر دا ماہیا۔ جن جھگڑا میٹنا دین مذہب دی حد دا، حدوڈ اپنی دئے وکھائیا۔ جس نے
 اِکو کلمہ کائنات پرگٹ کرنا الاہی نؤر ربّ دا، یامین کہہ کے جس نؤں سارے سپس نوائیا۔ مینوں ایوں جاپدا چناب کہے چار جُگ تک
 ضرور لیکھا یاد رہے گا اچّ دا، اگلا سَتجگ تریتا دواپرکجگ رشی مُنی ایسے دا ڈھولا گائیا۔ کیوں پُرکھ اکال دا ڈنکا سدا رہنا وجدا، جس
 نؤں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک گوسائیا۔ چناب کہے او جن
 بھگتو کی تُسیں بُہتے نہیں تھکے، تھکاوٹ مینوں دیو سمجھائیا۔ تہانوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا مدینے مکّے، کعبیاں وچ پئے ڈہائیا۔ چاروں کُنٹ
 اِک دوّجے نؤں ملنے دھکے، دھکو دھگی ہووے خلق خُدائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار نے ساری سرِشٹی لنگھا دینی وچوں سوئی دے
 نکے، ناکا بندی اگے پچھے دوویں تھان کرائیا۔ کیسے دی قیمت نہیں رہنی جگت والے ٹکے، لکھ کروڑی خاک وچ ملائیا۔ تہانوں ہوئی ہوئی
 ہوئی سارے دس دینے پتے، پت پریشور کی اپنا حُکم ورتائیا۔ کِس کارن گویند نے بولیا ڈنکا فتح، فاتحہ ہووے تھانوں تھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چناب کہے جن بھگتو خوشی والی داہاری، دوہرا تال
 بنائیا۔ چوڈاں طبقاں وچ پھرے محمد نال سنگ چار یاری، بھجے واہو داہیا۔ علی کوک کوک کے کہا پکاری، ڈھولا اِکو اِک سُنائیا۔ صدی
 چوڈھویں آواز رہی ماری، ہوکا دیوے تھانوں تھائیا۔ آو کلمیاں دے ویاری، ونج کرو چائیں چائیا۔ اوہ نوری اللہ پروردگار سب دا سانجھا
 یاری، یرانے سب نالوں رہیا ٹرائیا۔ مینوں ایوں دِسدا دھرتی اُتے اُون والی خواری، خواہ امخواہ ہندی ویکھی لوکائیا۔ کیسے دی پت نہیں
 رہنی پگ تے داہڑی، لجاوان نظر کھئے نہ آئیا۔ چناب نے کہا سب نے لکنا جنگلان تے میری کندھیاں والی وچ جھاڑی، جھاڑی جھاڑی
 رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اِک رکھائیا۔ دھرنی کہے وے چناب مینوں
 کوئی گلّ دس سُچھی، میرے اُتے وہن والیا اپنا بھيو کھلائیا۔ میں وی اُس پرہوؤ دے حُکم وچ بھجی، جو بندھن سب نؤں رہیا پائیا۔
 چناب کہے دھرنی اماں اُس دی جوت ویکھ اگتی جگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نی تیرے اُتے بُجھاؤن آیا اگنی لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ

ڈھاپیا۔ اوہ نو کھنڈ پرتھی پھردا اجی پچی، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جھٹ نارد آ کے کہے اوئے جھناؤ، جھلاں وچ پھرن والیا کجھ مینوں دے سمجھائیا۔ تینوں دسدے نہیں کیتھے پھردے کیتو تے راہو، اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو گرہ روون واہو داہو، نیتراں توں بنا نیر وبائیا۔ تینوں پتہ نہیں کیوں تُوں اچے پنج سال دسن ڈہ پیا اگاہو، آگے پتہ نہیں کہو جہا وقت آوے کس بدھ رووے خلق خدائیا۔ تُوں سہج نال دس اپنی دھرتی ماؤں، امی تُوں دے جنائیا۔ اوہ مالک خالق بے پرواہو، آگم اتھاہ نور الاہیا۔ جو کلجگ اُجاڑ کے تے ستجگ تیرے اُتے وساؤ، وصلے یار دیوے چائیں چائیا۔ جس نوں حضرت محمد کہا مُردے مقبریاں وچوں جگاؤ، اوہ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی آسا رکھی اوہ آبِ حیات پلاؤ، جامِ اکو حقیقی نال ملائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا پچھلی کیتی سب دی اپنے لیکھے پاؤ، آگے اپنا حُکم چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے نارد تُوں کدھروں آگیا پنڈا، پھردا پھردا اپنا پنڈھ مکائیا۔ نارد کہے میں ویکھن آیا تیرے جھناں دا کنڈھا، جھلیئے تینوں دیاں سنائیا۔ بے شک اس دے وگن والا پانی ٹھنڈا، ایس دے آر پار اگنی لگے تھائوں تھائیا۔ میں بودی والا پنڈا سِروں نہیں گنجا، سب کجھ تینوں دیاں سمجھائیا۔ آہ ویکھ لے کلجگ انت صدی چوڈھویں اخیر محمد نے بنا اکھراں حرفاں لایا پنجہ، پنجاں دریاواں دے اندر آوے میرا ماہیا۔ میرا امام اماما نور الہی جیہڑا کیسے دی ککھ وچوں نہیں جمّا، جنی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نوں لالچ نہیں کوئی طمع، تامس میٹے خلق خدائیا۔ اُس نے مارگ لاؤنا تُوں، نو کھنڈ پرتھی اکو رنگ رنگائیا۔ چوڈاں طبق سہاؤنا سماں، سوہنی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی کہے دھرنیئے میں وی چوڈھویں آئی، آہستہ آہستہ اپنا پنڈھ مکائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا بابا آدم حوّا مائی، سہج سہج نال سنائیا۔ بنا اکھیاں تون بیٹھی نین اٹھائی، بن نیناں راہ تکائیا۔ اوہ پروردگار سانجھا یار کس بدھ آوے نور الہی، اللہ بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے پچھلیاں دی پچھلیاں نالوں کرنی جدائی، وچھوڑا ویکھے تھائوں تھائیا۔ آب تکے تھل اسگاہی، سُمند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے دھرتے دھولے

دھولے اپنا ویکھ لے حال، حالت ویکھ جگت لوکائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے کال، مہاکال کی سمجھائیا۔ چترگیت کی لیکھے ربیا وکھال، رائے دھرم انکڑے کی سمجھائیا۔ لاڑی مؤت کس بدھ پائے دھمال، نچے ٹپے کدے چائیں چائیا۔ کس طریقے ڈھنگ نال سمبل وچ بہہ کے تیری کرے سنہال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد دلارا ہووے نال بال، دُولھا اکو اک پرگٹائیا۔ تیری نو سو چرانوے چوکرئی جگ دی پوری کرے گھال، جو گھالنا لئی گھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں پورا کرے سوال، آسا ترسنا نال ملائیا۔ اپنا آگے دسے جمال، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ میں اُس دا دین آیا احوال، سچ نال سنائیا۔ جو بہکت سہیلے گرسکھ گرمکھ ہرجن سد رکھے اپنے نال، میلا میلے چائیں چائیا۔ تیرے اتوں کلجگ کریا کوڑ دا میٹے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنت تیری کرنہارا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھے تھاون تھائیا۔

* ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ در ضلع جموں *

دھرنی کہے زین سبائی مینوں پیندیاں رہیاں باکان، حکم سندیس ملدا رہیا ماہیا۔ اٹھ ویکھ بنا نیتراں توں اپنا خاک، خاک مٹی ہو کے دھیان لگائیا۔ نی تیرا چوتھے جگ دا پچھلے سمیں نالوں وکھرا ساک، ستجگ تریتا دواپر جس دی دین گواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھ لے اپنا علاقہ، عقل بدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے ستگر شبد پُرکھ اکال دا نگا کاکا، کائنات دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُس توں لہنا دینا اپنی جھولی پا لے باقا، جو باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنے گرہ دا کھول دے تاکا، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا محمد دی دھار صدی چودھویں ہونا ڈھاکا، سپارے پورب دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیئے اپنا پچھلا ویکھ حساب، انکڑے جگت نہ کھئے ملائیا۔ بن اکھراں تک کیتاب، جو کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹکائیا۔ بنا اٹاں پتھراں توں ویکھ محراب، جتھے وسے دھر دا ماہیا۔ بن سیس جگدیش کر آداب، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جو

تینوں کلجگ کوڑی کریا نالوں کرے آزاد، آزادی اپنے ہتھ رکھائیا۔ تُوں اُس نوں مٹنا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن تینوں دے سُنائیا۔ بن
 رسنا جہوا لینا ارادھ، پردے انتر لینا وسائیا۔ اُس دا شبد سندیس سُن لے بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس نے اوتار
 پیغمبر گرواں کولوں لینا جواب، جواب طلبی منگے تهاؤں تھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا انت کنت بھگونت تیری کرے امداد، سپس
 جگدیش اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میں زین
 سبائی تکدی رہی بنا اکھیاں، نیترا کہہ نہ کھٹے کھلائییا۔ مینوں اشارہ دیون کاہن دیاں سکھیاں، سخا سہیلا تک لے دُھر دا ماہیا۔ جس دے
 ستھر وچ آد جگاد اوتار پیغمبر گرو دھاراں لٹھیاں، یارڑا اکو سیج سہائیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹیا، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ بھاگ لگائے کایا
 مٹیاں، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ جس دے کولوں جن بھگتاں کھٹیاں کھٹیاں، لاہا دیوے چائیں چائیا۔ اوہدا روپ انویا وانگ بازی گر
 ٹیا، نٹوا اپنا سوانگ ورتائیا۔ حکم وچ جگ چوکریاں پٹیاں، صدی چوڈھویں بیسویں اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دے حکم وچ دیناں مذہباں
 اوتاراں پیغمبراں گرواں رکھیاں پٹیاں، حصیدار مانو ذاتی اکھوائیا۔ جس دے بھانے وچ ارجن دھار بیٹھی لوحاں تتیاں، تتوت سنگ نہ
 کھٹے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک نور الاہیا۔ دھرنی کہے میں وی زین سبائی پھری
 بھجدی، بھجن بندگی تکی خلق خدائیا۔ کلجگ کوڑ گریارے مینوں ہاتھ نہ آئی مہانے ونجھ دی، جل تھل مہیٹل ویکھ وکھائیا۔ میں لڑائی
 تکی تہاں اندر وکار پنج دی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لڑدے تهاؤں تھائیا۔ دین دُنی دی آشا تکی رنج دی، رنجش وچ خلق خدائیا۔ شاہ
 سلطاناں واشنا ویکھی جنگ دی، تو ست اپنا نین اٹھائیا۔ پتہ نہیں کی کھیل ورتنی آگے سورے سرینگ دی، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیا۔
 میرے اُتے کھیل ہوئی زین اندھیری اندھ دی، ساچا چند نہ کھٹے چمکائیا۔ مینوں ایوں دسدا اکو دھار شبد رہنی ہنگ برہم دی، پاربرہم
 پرہہ اپنا حکم ورتائیا۔ دین دُنی دی درشتی بدلنی چم دی، چم درشتی دا لیکھا دے چکائیا۔ سوجھ دینی اپنے برہم دی، پاربرہم پرہہ اپنا حکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے
 دین دُنی دے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا سب دی جھولی پائیا۔

* ۲۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرتاپ سنگھ دے گرہ در ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو میرا کلجگ نال جٹ، جوڑی دار چوٹھا جگ سنگی نظری آئیا۔ میں خوشی نال جھناں تے پھردے توں پھڑ لیاندا سچے گٹ، بن ہتھاں ہتھ ٹکائیا۔ ایہہ مکھوں بولدا نہیں ہوئی ہوئی ہلاوے بٹ، اندرے اندر اپنے ڈھولے گائیا۔ مینوں اشارے کردا ناردا میں چاروں کٹ پاؤنی لٹ، لٹیرا بناں تھاوں تھائیا۔ نو ست دھرم دی جڑ دینی پٹ، بن پٹنے والے سکے نہ کھئے پچائیا۔ اُمت اُمیتیاں ویکھ لؤ بھاگ گئے نکھٹ، صدی چوڈھویں روپ بدلائیا۔ سیکھ مُرد گرواں پیغمبراں نالوں گئے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دھردرگاہیا۔ کلجگ کہے بھگتو تسیں میرا کرو آگن، خوشیاں نال ڈھولے گائیا۔ میں نارد دا پھڑ کے آیا دامن، بن پلو گنڈھ بنھائیا۔ میری اتم ویکھو کامن، کامنا تھانوں دیاں سمجھائیا۔ میں پرواہ نہیں کردا راما رامن، کِشنا کاہنا بھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں لیکھا نہیں جاندا پیغمبراں والی کلامن، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں ڈر نہیں رہیا ستنامن، ست وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا کس بدھ ہویا نال براہمن، براہمن کی جنائیا۔ ساڈا سٹمکھ آہمن ساہمن، پٹھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ بن اکھیاں ہووے چانن، بن نیناں نین رُشنائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانن، بھگون اپنی کار بھگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ کلجگ کہے بھگتو تسیں میرا کرو شکرانہ، شکرئے وچ ڈھولے گائیا۔ میں تھادا درشن پانا، پا پا خوشی بنائیا۔ کیوں تھادا پرہ دے نال یارانہ، یاری سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تھادا مالک اک سری بھگوانا، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تھادا سب دا اکو گانا، تون میرا میں تیرا دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تھادا اکو مندر مکانا، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ تھادا اکو دھرم نشانہ، ستاں دیاں ست جوت کرے رُشنائیا۔ تھادا اکو ایشٹ مہانا، ایشٹ دیو سوامی اکو سوہیا پائیا۔ تھادا اکو تریا توں باہر ترانہ، ترے گن اتتا مل کے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو ہن اڈیکاں کاہدیاں، قدرت قادر کھیل کھلائییا۔ جگ بدلنا جس دیاں وادیاں، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ میریاں اجڑن والیاں آبادیاں، آبادکار رہن کھئے نہ پائیا۔ پوترے کچھڑ چکنے ملنے نہیں دادیاں، پتا پوت ہووے جدائیا۔ ماں پت لڈا سکے نہ لاڈیاں، گودی

گود نہ کھئے وڈیائیا۔ راگ گاؤ نے ملنے نہیں ڈھاڈھیاں، سُرنگے کم کسے نہ آئیا۔ راہ لبھنے نہیں گاڈیاں، گاڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ جہناں دے آس پاس
 زلنیاں ہاڈیاں، گنگا گنگوتری ویکھے نین اُٹھائیا۔ جس دا اشارہ دتا حضرت عیسیٰ ویہویں صدی کی حالت ہونی ہاڈیاں، بنا لکڑی وڈن توں
 سڑے خلق خُدائیا۔ سب نے لہنے دینے دینے جنہاں نے سوراں نال گواں کھاڈھیاں، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیواں کلجگ کہے میں
 تکن والا اُپاڈھیاں، جو مل کے کیتیاں چائیں چائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھاں چرچاں وچ ہونیاں نہیں کسے دیاں شادیاں، چراگاہاں وچ
 پھرے خلق خُدائیا۔ لاگ لینے نہیں کسے لاگیاں، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ ایشٹ رہنا نہیں حقیقی مزاجیاں، مزہ سب توں دیوے چکھائیا۔
 تسبیاں ہتھ نہیں رہنیاں قاضیاں، کلمہ کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ سر جھکنے نہیں سجدے وچ نمازیاں، روزے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کہے جن
 بھگتو میرا زور نہیں کول پنجابیاں، جنہاں دا مالک دھردرگاہیا۔ میں نیوں نیوں کراں آدایاں، جھک جھک لاگاں پائیا۔ دین دُنی دا میل
 ہون نہیں دینا دیوراں نال بھاپیاں، بہین بھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ کہے میرے ہتھ پھڑائیاں چابیاں، رائے دھرم
 نال مل کے دوزخاں دے بُوے دینے کھلائییا۔ پر ایہ کھیل اُدوں شُرُوع ہونا جدوں جگت کِرسانا پاؤنیاں واڈھیاں، کلجگ کہے میری فصل
 ماٹو ذاتی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو
 بھگوان، اِکو شبد سُنائے ناد اناڈیا، انحد اناہت اپنا حُکم درڑائیا۔

* ۲۷ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ حیات محمد دے گرہ پنڈ سروٹ تحصیل اکھنور ضلع جموں *

زمین خاکی کہے میرا مالک اک خُدا، نور نورانہ شاہ سلطانا نور الابیہا۔ جو آد جگاد نہ ہوئے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں
 اُس دے قدماں ہوواں فدا، فطرت اوسے دی جھولی پائیا۔ جس نے کوڑ کِریا کائنات وچوں کرنی الوداع، مارگ رستہ اگلا اک سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا نور نورانہ اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا
 اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا سچ درگاہ، مقامے حق سوہبا پائیا۔ جس توں سارے کہن نور الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ میں اُس توں بنا سجدیاں

سِر دیواں جھکا، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ میری قبول کرے دُعا، منظوری اپنے ہتھ وکھائیا۔ میرے اُتے پرگٹ کرے الل صُبح، شب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک خالق اک قدیم، قُدرت قادر اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا درگاہ ساچی عالیشان عظیم، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جس دی سچ مُحبّت والی تعلیم، تہذیب اپنی دئے سمجھائیا۔ اوہ دیونہارا آپ تنظیم، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نگاہ مارے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ میں شُکرانے وچ کہان یامبین، مہربان میرے نُور خُدائیا۔ جس دے حُکم وچ سارے ادھین، سِر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میرے کول اوس دی گوئی پیشین، پیشتر حضرت گیا سُنائیا۔ جس دا اِکو قاعدہ اِکو قوانین، قانون اِکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میری دُعا زوی عرشے مزو خوزنے زود جمبائے مزو زکھمل زیوُل جکُستائے خُدا خود مالک نُور الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے حضرتے نوی زلیوُل گوشے کبازی زوُل جمستے موی حضرتے نبی نسوُلے مول زوئے جنغم موستی فرشے جگائے عرشے دُعا دستے جنغم دِنلو نلیلو میرے وجزی محو مہسل مزہفتائے زو رستو جنغم موستی نوستی عظیمہ ازا میرے رہنما رہبر نُور الہیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک اِکلا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو وسے درگاہ ساچی سچ محلہ، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس نے نام کلمہ کائنات گھلا، پیغام سندیسہ دیوے دُھردرگاہیا۔ اوہ انت کنت بھگونت نُور الہی ہو کے پھڑے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ اوہ ویکھنہارا جلاں تھلاں، سُنند ساگراں تَلے پربتیاں پہاڑ چوٹیاں پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، محبان بیدو نُور الہیہا۔ جو وسے ست سچ عروُج، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو سب نوں رکھے محفوظ، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جو جاننہارا کایا قلبوت، تن وجوداں پردے آپ اُٹھائیا۔ جو لہنے دینے پورے کرے خانیاں بُت، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ جو اپنی سوہنی کرے رُت، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پروردگار سانجھا یار مُریداں دیوے سچ تمیز،

پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ زندگی حیاتی وچوں جس بدھ حیات بنایا اپنا عزیز، اجل دا لیکھا دتا مکائیا۔ نور نورانہ پوری کرے ریجھ، بن
 نینان نیتز اپنا نور کر زُشنائیا۔ جس نال رُوح بُت دوویں جان پتیج، میلا ہووے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا سُنھنجا ہووے محرابا، محبوبِ ملے نورِ الہیہا۔ جو لیکھا مُکائے دو دو آبا،
 دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جو آشا پوری کرے چٹابا، چناب اپنی خوشی بنائیا۔ جس نے سب دا ویکھنا پُن صوابا، لیکھا جانے تھاون
 تھائیا۔ اوس دا بہرم بھلیکھا کاہدا، بہانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جس دا پیغمبران نال مُعاہدہ، قول اقرار توڑ نیہائیا۔ بنا صوفیاں بھگتاں تون کوئی
 لے سکے نہ فائدہ، نقصان وچ خلق خُدائیا۔ اوس دا کیسے نہ آوے جائزا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کھاوے رحمت، رحیم رحمان دیا کھائیا۔ میرے نال ہووے سہمت،
 میری آشا پور کرائیا۔ جس جھگڑا میٹنا دھوتی تہمت، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ میری لیکھے لاوے محنت، صدی سدیوی جو بیٹھی سیو کھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں سجدہ کران صحیح سلامت،
 دُھردرگاہی سیس نوئیا۔ جس دی اُمت میری نیامت، امانت اپنے اُتے رکھائیا۔ جس دی کلمہ دے کے گیا ضمانت، شہادت رسولاں والی
 پائیا۔ اُس دا لہنا دینا دُھر دے حُکم دا جان سکے نہ کھئے انجانت، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ اپنی لیاوے قیامت، قائم مقام
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ قیامت کہے میرا لہنا دینا
 لیکھا نال روزے حشر، بھيو ابھیدا دیاں گھلائیآ۔ میں خوشیاں نال اپنا وقت کیتا بسر، بشرطے اپنا پردہ دیاں اُٹھائیا۔ پتہ نہیں کی دین دُنی دا
 ہونا حشر، حاصل ضرب نظر کچھ نہ آئیآ۔ کس بدھ لہنا دینا مُکنا نال اعشاریئے کسر، کسر اعشاریئے نال اُڈائیآ۔ دُھر دے حُکم دا میرا
 ہونا جشن، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ جس کارن شہادت ہوئی حُسنِ حسن، عباس دئے گواہیا۔ فرشتے اپنی دھار نسن، بھجن واہو داہیا۔
 چند ستار مل مل ہسن، نِشانہ اُمتی اُمت درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک ہتھ اپنی تدبیر، طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چار جُگ دے شاستر جو کر کے گئے تحریر، اکھڑ اکھڑاں نال

مِلائیآ۔ نام کلمیاں وچ ہوئی تقریر، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ کِس بدھ صدی چوڈھویں ہونا انت آخیر، آخر حُکم ورتے ڈھردرگاہیا۔ جو واحد بے نظیر، نظر وچ کیسے نہ آئیآ۔ جس دی کھچ سکے نہ کھئے تصویر، تصوّر کر مُصوّر سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ اوہ پروردگار پیراں دا پیر، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ جس شرع توڑنے زنجیر، رستہ رہبر اِکو اِک وکھائیآ۔ جس دا آبِ حیات امرت رس ہونا سیر، سُرتی شبد نال جُڑائیآ۔ اوہ اِکو رنگ رنگائے شاہ حقیر، غریب نہانیاں انگ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوُن بھگوان، جو ست سچ ایمان کرے تعمیر، کامل مُرشد ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔

* ۲۸ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے کول بھوکھتاں دا کھڑا، جس دی گنتی گنت نہ کھئے گنئیآ۔ جس دا اشارہ دتا وید ویاس وچ پُراں گرڑا، اکھڑ اکھڑاں نال الاتیا۔ کلجگ کوڑ گُریار دا سماں آؤنا کرڑا، دین دُنی چلے نہ کھئے چترائیآ۔ سرشٹی پوُجے قبراں مرڑاں، مساناں سپس نوائیا۔ دین مذہب ہونا جھگڑا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے سپتس رکھیاں دسیاں ساکھیاں، سُخن بنا رسنا جہوا بول جنائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت کھیلے کھیل الکھنا الاکھیا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے کہنا پُڑکھ سمراتھیا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے انا تھ انا تھیا، غریب نہانیاں ویکھ وکھائیآ۔ سب دا لہنا دینا چُکائے مستک ماتھیا، پورب ویکھے چائیں چائیا۔ یزگُن جوت پرکاش کرے جوت للائیآ، نُور نُورانہ ڈگمگائیآ۔ کلجگ اتم میٹے واٹیا، پینڈا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ ساڈی اِکو آواز ساتا ساتیا، سہج سہج نال جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جھگڑا میٹنا ذاتی ہم ذاتیا، اجاتی اپنا حُکم ورتائیآ۔ دھرنی کہے مینوُن اشارہ دتا اگئی رام، رام بیٹا دسرتھ نال ملائیآ۔ اُٹھ نگاہ مار تمام، طمع

لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ تن وجود ویکھ ماٹی چام، پنجان تتان دھیان رکھائیا۔ کس بدھ شرع دے ہونے غلام، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ نام
 کلمہ بنے اسلام، اسم اعظم اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی
 کہے مینوں کاہن نے ماریاں کانیاں، انیالا تیر چلائی۔ اگئی سنائیاں بانیاں، پن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ کلجگ دسیاں انت نشانیاں، نشانہ دین
 دنی سمجھائیا۔ منزلاں رہنیاں نہیں رُحانیاں، مُحبّت وچ نہ کھئے سمائیا۔ آتما ہونیاں بیگانیاں، پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ گرنتھ شاستر بن
 جانے دین دنی دیاں کہانیاں، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دروہی پھرنی چارے کہانیاں، انڈج جیرج اُتبھج سینج سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں پیغمبراں کیتے اشارے،
 حضرت حضرتان سنگ سنگ بنائیا۔ کی حکم ورتنے پروردگارے، پیغام دتے تھاؤں تھائیا۔ صدی پيسویں چوڈھویں تکے نظارے، نظریہ
 اپنا اک بنائیا۔ دین دنی دی نئی پُجی انت کنارے، ساحل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نو ست ہونے خوارے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تن
 وجوداں اندر ہونے ہاہاکارے، ہوئیاں وچ خلق خُدائی۔ کھیلے کھیل پروردگارے، سانجھا یار نور الہیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں سندیسہ دتا ستگر نانک، نرگن سرگن دھار جنائیا۔ تیرے اُتے
 ہونا وقت بھہ بھیانک، اندھ اندھیرا جاوے چھائیا۔ ست دھرم دی رہے نہ کھئے امانت، کلجگ کوڑی کریا اپنا روپ بدلائی۔ مانو ذاتی
 درشتی وچوں ہوئے آنجانت، سرشتی بُدھی کم کیسے نہ آئی۔ اُس ویلے پرم پُرکھ پرہ تیرے اُتے کھیل کرے اچانک، اچنچیت اپنا حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے ولے تیر انیالا کھچیا گر گوبند،
 سنگھ اپنا روپ بدلائی۔ سچ پیار دی دے کھئے نہ بند، پیار وچ نظر کھئے نہ آئی۔ دھرنی تیری میٹے کھئے نہ چند، چنتا دُور نہ کھئے کرائیا۔ اک
 دوجے دی دین دنی کرے بند، یندیا وچ خلق خُدائی۔ اُس ویلے شبہ دھار میرا کھیل ہونا وچ ہند، بھارت اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جاتا
 ہووے نال پُرکھ اکالا مرگند، سورپیر اک اکھوائیا۔ جس دا امرت رس دو جہاناں ہووے ساگر سِندھ، پن وہناں وہن وہائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے مینوں ستگر شبہ سنایا ترانہ، ثریا توں باہر

سُنائیا۔ میں ہو گئی حیرانا، حیرانی وچ اپنا نین اٹھائیا۔ جھٹ سُنیا اگئی گانا، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا سوہلا ہونا تھاؤں تھائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشانہ، سَتجگ سچ دے پرگٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا وقت سہانا، ستاں دیپاں وجے نام ودھائیا۔ دھرنی کہے میں اپنے انتشکرن کیتا پروانا، پرم پُرکھ سیس نوٹیا۔ قدم بوسی وچ کراں سلاما، سجدے وچ اپنا سر جھکائیا۔ میرے شہنشاہ سلطانا، امام اماما تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، میرے مالک آد جگادی دو جہاناں، سرگن نرگن سرگن دوسری اپنی کھیل کھلائیا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہالپر سنبل ضلع جموں *

دھرنی کہے میں سُن کے شبہ سندیس، اپنے نال لئی انگریٹیا۔ میرا مالک اک نریش، نر نرائن اک اکھوٹیا۔ جس دا سَت ڈلارا دس دسمیش، گوبند سورا اک اکھوٹیا۔ جو میرے اوتوں میٹے کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیسا سیس نوٹیا۔ میں اُس نوں کراں آدیس، نو نو لاگاں پائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، ہم ساجن اک ہو آئی۔ میں اُس دے ہونا پیش، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مُلا شیخ، مسائکاں اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لاؤنا سنبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جس دی صفت کرے سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوا نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ڈھردرگاہ دی سنی خبر اپاری، اپرمپر دتی سُنائیا۔ میرے انتشکرن آئی ہوشیاری، آس نندرا دتی گوائیا۔ میں بنا نیتراں ویکھیا نین آگھاڑی، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ مینوں نظری آیا جوتی جاتا زینکاری، اک اکلا ڈھر دا ماہیا۔ جس دے حُکم وچ پیغمبر گر اوتاری، سیس جگدیش بیٹھے جھکائیا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ تُوں میرا میں تیرا رہے اچاری، دوسر راگ نہ کھئے درڑائیا۔ اکو دھن ہووے ڈھنکاری، اکو ناد کرے شنوٹیا۔ اکو رس ملے ٹھنڈا ٹھاری، امیوں رس اکو سوہیا پائیا۔ اکو جوت ہووے اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکداری، پُرکھ اکالا سوہیا پائیا۔ اکو سچ سنگھاسن سوہے درباری، جس دی پاوا

چول نظر کھئے نہ آئيا۔ اكو پُرکھ اڪالا دين دَيالا پروردگار بيٺها دُهردرباري، دو جهانان مالڪ اڪ اڪھوائيا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے ميٺنی کلجگ زين اندھياري، سَتجگ ساچا چند چمڪائيا۔ ميں اُس دے چرن کول کراں نِمسڪاري، نو نو دھوڑی خاک رمائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری مُشکل دُور کرے دُشواری، دو جهانان رہن کھئے نہ پائيا۔

* ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو ساچے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے اندر وڑ کے ويکھ وکھائيا۔ من واسنا کوڑی کِریا اندرون کڈھ دے کھوٹ، ہوئے ہنگتا رہن کھئے نہ پائيا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا بخش اتوٹ، اٹھ اپنی ديا کھائيا۔ تن وجود نگارے اپنی لا دے چوٹ، سوئی سُرقي آپ اُٹھائيا۔ بھاگ لگا دے پنجاں تتان والے کوٹ، قلعہ گڑھ بنک دوار اڪ سُهائيا۔ پرکاش کردے نرمل جوت، جوتی جاتے اندھ اندھيرا دے مٹائيا۔ تيرا آتما تيرے اُتے ہووے موہت، مُحبت اپنے نال رکھائيا۔ پرکاش کر دے میرے اُتے مات لوک، پرلوک دے مالڪ اپنا پردہ لاپيا۔ لکھ چوراسی جيو جنت سادھ سنت تيرا گاون سلوک، سوہلا ڈھولا اكو دينا سمجھائيا۔ نام خُماری دے مدھ ہوش، مدھر دُھن ناد کر شنوائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائيا۔ دھرنی کہے پرہو ساچی بخش دے نام خُماری، دين دُنی دے انتر دھيان لگائيا۔ اكو تيرا چرن کول سب دا ہوئے ادھاری، ادر دا ليکھا دے مُکائيا۔ چار ورن اٹھاراں برن پيچ دے سواری، دين مذہبان ونڈ دے ونڈائيا۔ میرے اُتے جو آسا رکھ کے گئے پيغمبر گر اوتاری، اوتر ہو کے ويکھ وکھائيا۔ ميں نو کھنڈ پرتھمی تیری سدا پنھاری، جگ جگ تیری سیوا کھائيا۔ میرے ست پُرکھ ست ديپ رہے پُکاری، کوک کوک سنائيا۔ پُرکھ اڪالے دين دَيالے کلجگ ميٹ زين اندھياري، اندھ اگیان دے گوائيا۔ سرشٹی درشٹی اندرون اپنی کر پُجاری، اِشٹ اكو اڪ وکھائيا۔ تون شاہو بھوپ نرنکاری، نروبر نور لاپيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ايکا دينا دُھر دا ور، ديونہار تیری وڈ وڈيائيا۔ دھرنی کہے

پرہو میری نو کھنڈ سہا دے بستی، گرہ اکو سوہا پائیا۔ سچ پیار دی دے دے مستی، مست مستانے جیو جنت لے بنائیا۔ سب نوں اکو نظر آوے تیری ہستی، ہست کیت اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا لہنا دینا دے دے دستی، ہتھو ہتھ دینا پھڑائیا۔ میں جگ چوکری تیرے حکم وچ رہی نسدی، بھجان واہو داہیا۔ ونجاری بنی رہی تیرے جس دی، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ ہن میرے اُتے زین اندھیری مس دی، کلجگ کوڑ گریار دے چکائیا۔ لو دے دے اپنے نبج نیترا اکھ دی، بن اکھیاں اپنا نور چمکائیا۔ میری منگ میرے پروردگار سانجھے یار حق دی، حقیقت دے مالک دینی جھولی پائیا۔ میں نو سو چرانوے چوکری جگ رہی تکدی، ویکھدی رہی تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں بخش دے اکم پیارا، پریم پریتی وچ ہووے سرشت سبائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ لے انت کنارہ، نیا نوکا کنڈھی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کھئے ادھارا، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ چاروں کنت کوڑ گریارا، نو کھنڈ پرتھی اپنا ڈنک وجائیا۔ دھرم دا دھرم رہیا نہ کھئے دوارا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے روواں ماراں دہاپیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سکدارا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے تک لے دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دیناں مذہباں لگا اکھاڑا، دوس زین کرے لڑائیا۔ پنجاں تتاں اندر جھگڑا پایا لگی آگ بہتر ناڑا، ہڈ ماس شانت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہو کی دھرنی رہی پکار، سچ دے سنائیا۔ میں وی تیرا برخوردار، چوتھا جگ بالا نڈھا نظری آئیا۔ میرا لہنا دینا وچار، وچرکے دیاں سنائیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی کرنا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ میں اٹھسٹھ تیرتھ ویکھنے وچ سنسار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھیان لگائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پھرنا گرو دوار، بھجنا واہو داہیا۔ چار جگ دے شاستراں گرتھاں پاؤنی سار، اکھڑ اکھڑ دھیان لگائیا۔ توں صاحب سلطان میرا سکدار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میرا وعدہ قول اقرار، گوہند نال دیاں سمجھائیا۔ ماچھو واڑے جس نال کیتا تکرار، خوشیاں دا خوشیاں ڈھولا گائیا۔ اون سندیس دتا جس ویلے میرا ڈھٹیا ہویا انت کنار، آر پار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دین دنی ہووے خوار، خالص رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی

وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو دے دے نام ست، ست ستوادی سب دی جھولی پائیا۔ ہر پردے اُچے برہم مت، پاربرہم مل کے
 وجے ودھائیا۔ ایش جیو جھگڑا رہے نہ تے، تتوت دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا وچ نہ اُبلے رت، رتن امولک ہیرے ہرجن لے بنائیا۔ تُوں
 سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ کوڑ گُریارا میرے اُتوں متھ، متھن کر کوڑ لوکائیا۔ میرے خالی ویکھ لے ہتھ، ہتھیں خالی جھولی
 ڈاہیا۔ وست امولک کریا ندھان ہو کے گھت، اتوٹ اٹھ دے ورتائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر میری رکھنی پت، پت
 پرمیشور تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبران گرواں والے خط، جو حرف حرُوف نظری آئیا۔ ایسے کارن تیرے چرن کول
 دھول ہو کے واسطہ رہی گھت، دھرنی دھرت اپنا سیس نوائیا۔ تُوں میرے اُتے آؤنا وت، بے وطنان دے مالک اپنی دیا کھائیا۔ لکھ
 چوڑاسی جیو جنت ویکھنے ٹہنی پت، پھل پھل پھول پھلائییا۔ تُوں میری جانتی مت گت، گت مت تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے اپنا وعدہ
 تک لے جس کارن گوہند ہنڈھایا تیرا ستھر ستھ، یارڑے سولان سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کر لے دُھر سنجوگ، ستجگ وچھڑی کلجگ لے ملائییا۔ انتر آتم دے کے ساچا
 بھوگ، بن رسنا رس چکھائیا۔ میرا تیرا اکو ہووے جوگ، جگتی جگت دینی سمجھائیا۔ میرے اندرون کڈھ دے چنتا سوگ، غمی غم
 خوار ہو کے دے مٹائییا۔ تیرا نام کلمہ ہووے آگادھ بودھ، بڈھی تون پرے کر پڑھائیا۔ اپنی سرشٹی درشٹی وچوں لے سودھ، ودی سُدی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ تُوں سُرپیر بہادر یودھن یودھ، یُدھشٹر دا لیکھا پور کرائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کریا لاه دے بوجھ، مایا ممتا موہ
 وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکنکار اکو تیری رکھی اوٹ، اوڑک تیرے چرن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد برہم برہماد شبدا اناد پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار
 سانجھے یار صاحب سوامی انترجامی اکو تیرا ستگر شبد ہُت، ہُتے گرو میرے کم کسے نہ آئیا۔

* ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بہان دے گرہ سئی خُرد ضلع جوں *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے ادھاریا، آد جگادی تیری آس رکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پاؤنی ساریا، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار لے ایکنکاریا، اکل کل دھاری دھیان لگائیا۔ آد نرنجن نرنجن جوت کر اُجاریا، اُجالا ہووے تھاوں تھائیا۔ ابناشی کرتے میری پاؤنی ساریا، ساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ سِری بھگوان سُن پُکاریا، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ پاربرہم پرہ تیرے آگے میریاں گریہ زاریاں، یں نیتر لوچن نیناں نیر وپائیا۔ ستگر شبد میریاں تک لے خواریاں، دُکھی ہو کے رہی سُنائیا۔ وشن برہما شو میرے لہنے دینے تکنے کی حکم سچّی سرکاریا، ہر کرتا اک درڑائیا۔ اوتارو ویکھو کِس بدھ پرم پُرکھ دی آؤنی واریا، وارث ہو کے دھیان لگائیا۔ پیغمبرو اُس محبوب دیاں دسو یاریاں، جویرا نے توڑ نبھائیا۔ گرو گُردیو پردیاں وچوں پردہ لہو کی کھیل دُھر درباریا، ہر کرتا کی سُنائیا۔ ستجگ تریتا دوا پر میرے اُتے کھیلاں ہوئیاں نیاریاں، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت دہ دشا راتاں اندھیریاں کالیاں، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کی آشا رکھی اشٹبھج جوالیا، سنگھ شیر کی جنائیا۔ مانو ذاتی پھل رسیا کیسے نہ ٹاہنیاں، پت پھل گئے گملائییا۔ میں کوجھی کملی ہوئی نائیاں، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ میرے پرم پُرکھ پر ماتم اپنیاں تک لے چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مار لے چارے بانیاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری ویکھ وکھائیا۔ چوتھے جگ در تیرے بنی سوایا، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرا در دیا ونڈ لے درد، دین دُئی ویکھ وکھائیا۔ توں یودھا سورپیر مردانہ مرد، تُدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اُتوں شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ دا پندھ مُکائیا۔ میری چرن کول دھول نانی دی عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، فاضل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تکنا اسچرج، اچرج لیل دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر صاحب گوسئیا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میری پکڑ لے بہیاں، باہو بل اپنا نال ملائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا ڈوب دے نئیا، نوکا نام اپنی اک چلائییا۔ میرا لہنا دینا لیکھا تک لے کڈھکے اپنی بہیا، حساب انکڑیاں نال ملائییا۔ میں سرن سرنائیاں اکو تیری پئیاں، پاربرہم تیری دھوڑی

خاک رمائیا۔ گوہند دی دھار لنگھ گیا ڈھٹیا، ڈھولا تینوں رہی سُنائیا۔ میرے اُتے تیرا سَتگر شبد اِکو ہووے گوئیا، گائن کرے تھاوں
 تھائیا۔ میں دھرن نانی جگت جگیا سُوآں مئیا، ممتا وچ دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کھول دوارا دھرم، دھرم دھرم دی دھار اِک پرگٹائیا۔ جتھے درشٹی رہے مَوَل نہ چرم،
 چم درشٹی دینی مُکائیا۔ ماو ذاتی میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ میرا پوتر کرنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ سَتجگ ساچے دے
 دے جرم، آپ بن جنیندی مائیا۔ میرے سینے ٹکاؤنا اپنا چرن، چرنودک جام دینا پیائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کر
 رُسنائیا۔ تُوں سَتگر تارن ترن، تارنہار تیری وڈیائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے تیرے جیو جنت سادھ سنت تیرا اِکو ڈھولا پڑھن، تُوں میرا
 میں تیرا دُوجا راگ نہ کھئے جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری منزل چڑھن، پروردگار سانجھے یار تیرا درشن پائیا۔ سچکھنڈ دوار
 ایکنکار درگاہ ساچی ورن، ساچے دھام مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے
 مالک ہونا سہائیا۔ جھٹ کلجگ آگیا کی دھرنیئے منگیں منگاں، مینوں دے جنائیا۔ میرے نالوں تینوں کپڑا سماں ملیگا چنگا، چنگی طرح
 دے درڑائیا۔ اوہ ویکھ لے کی کھیل ہویا جمنا سُرستی گنگا، گنگوتری رہی سُنائیا۔ ناری پُرش جنہاں وچ نہاؤندا ننگا، پردہ اُپر نہ کھئے
 ٹکائیا۔ پنڈتاں پاندھیاں حال ہو گیا مندا، شاستر ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت جگیا سُوآں نیتر ہو گیا اندھا، ایہ میری بے پرواہیا۔ ممتا لالچ
 بنایا دھندا، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ منوآ من واسنا وچ کیتا گندہ، پتت پُتت نہ کھئے کرائیا۔ ساچی منزل چڑھ سکے کوئی نہ پوڑی
 ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دتی بدلائیا۔ آتما پرماٹما نالوں کیتا رنڈا، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے جدھر ویکھیں تیرے اُتے
 کھیل کھلایا بھیکھ پاکھنڈا، میرے ورگا کھلاڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تُوں میرا انت کراؤنا چاہندی تے ویکھن والی کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دیاں
 جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھڑکے کھنڈا، کھنڈر دے تیری خلق خدائیا۔ سوہنیاں پاؤن والا ونڈاں، حصے دھر دے حُکم نال جنائیا۔ اپنا لہنا
 دینا حساب اگلا کڈھاں، کڈھکے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میرا سب توں وکھرا اصول، اصل دیاں جنائیا۔ میری کرنی تُوں کوئی نہ جاوے بھول، اگلے جگ گاون چائیں

چائیا۔ میں مان رہن نہیں دتا شنکر والی ترسول، تریلوکی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ملن دتا نہیں کنت کٹھول، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے بنائیا۔ شبد پنکھوڑا سکے نہ کوئی جھول، ہلارا حق نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر چرن دی مستک لا سکے کوئی نہ دھول، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ کلجگ کہے دھرنئے جے میلا ویکھنا انت اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ تیرے نیتر وگنا نیر، نین ہنجھوآں ہار بنائیا۔ میرے کول بڑی انوکھی تدبیر، تریکا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو پچھلی کیتی اُتے مارنی لکیر، پچھلا لیکھا پور دینا مکائیا۔ اپنے کوڑ دا مارنا تیر، انیالا اک وکھائیا۔ جس لہنا دینا مکاونا پیغمبر پیر، شرع شریعت وچوں مٹائیا۔ ماتو ذاتی ملے کوئی نہ دھیر، دھیرج سکے نہ کھئے رکھائیا۔ کسے ہتھ نہیں آؤنا نیر، جل تھل ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرنئے میں بڑا چالاک، چالاکي سمجھ کسے نہ آئیا۔ تون مٹی دسن والی خاک، خاکے تینوں دیاں درڑائیا۔ ذرا میرے ول جھاک، نیتر نین اکھ مکائیا۔ پنچ وکارا میرا متر پیارا ساک، سجن کوڑ گڑیارا نال ملائیا۔ میں مایا ممتا نال کراں ٹاک، دوسر اکھ نہ کدے ملائیا۔ میرا سب دے نال وعدہ ویکھ لے بھوکھتاں نال واک، واقفکار ہو کے دیاں جنائیا۔ مینوں یاد کیتا حضرت عیسیٰ اپنے اُتے کلاک، کلا دھاری کلجگ کی اپنی کل ورتائیا۔ جس دین مذہب دا پیغمبراں نالوں کرنا طلاق، اگلا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ رُوح بُت رہن دینا نہیں کوئی پاک، پلپت کراں خلق خُدائیا۔ میرے حکم دے سارے ہونے چاک، چاکر کراں خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے دھرنئے مینوں ویکھ لے میں سورپیر بہادر، یودھا اک اکھوائیا۔ جس تون مان دتا کریم قادر، قدرت دا قادر دئے وڈیائیا۔ تون مینوں دے آدر، آدرش تینوں اپنا دیاں وکھائیا۔ میرا کرم ہویا اجاگر، کوڑی کرپا وچی ودھائیا۔ میں ساری سرشٹی کیتی اپنے وکار والی سوڈاگر، گھر گھر کوڑ وست دتی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے کلجگ کیوں کوڑ دا پاویں رولا، کوک کوک سُنائیا۔ اپنا تک لے اقرار قولاً، گول نین کی جنائیا۔ جس تون پیغمبراں کہہ مؤلا، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ میرے اُتے تیرا بہار کرے ہولا، نو کھنڈ ست دیپ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا سچ دوار اکو تے اکو ہونا ڈھولا، نام ندھانا اک درڑائیا۔ اوہ دین دنی

وچ جوتی جاتا اپنا بدلے چولا، چوجی اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو بنیا گولا، سیوک ہو کے سیو کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے کلجگ تیرا وقت رہ گیا تھوڑا، تھڑیا تھڑکیا تینوں دیاں جنایا۔ کوڑ نال تیرا نہیں رہنا جوڑا، جوڑی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ اوہ تک لے سسے والا ہوڑا، سو پُرکھ کی سمجھائیا۔ جو ہنگ برہم دا مالک ہو کے بھڑا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تیرا رس رہن نہ دیوے کوڑا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جوتی جاتا بن کے براہمن کوڑا، وید ویاسا لیکھا پور کرائیا۔ تیرا مارگ آگے رہے نہ سوڑا، بھپڑی گلی دئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے کلجگ تیرا وقت گیا لنگھ، صدی چوڈھویں پيسویں دئے گواہیا۔ تیرے تئن والے انگ، انگیکار نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا بدلن والا رنگ، کوڑی کرپا رنگت دئے مٹائیا۔ تیرا اتم ہون والا جنگ، جنگجو ہویا دھردرگاہیا۔ کجھ انت آخری اُس توں لے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑا تیری کئے بھکھ ننگ، کوڑی ترسنا دئے مٹائیا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگیاں لئے ترائیا۔ اُس نشان میٹنا تارا چند، اُمت نبی رسؤل دی دئے گواہیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی کرے بند بند، بندگی دین دنی بدلائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے کندھ، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت جہان ہونے کوئی نہ اندھ، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ جس دے حکم وچ سارے ہون پابند، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس نے سب دا ڈھولا گاؤنا چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ تُوں میرے اتوں جانا ونبج، ونجھ مہانیاں ہاتھ کھئے نہ آئیا۔ انت وچھڑن لگیاں کلجگا کریں مؤل نہ رنج، رنجش اپنے وچ رکھائیا۔ اپنی جھولی پا کے لے جانا وکارا پنج، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اپنی گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے کلجگ پرہہ کھیلے کھیل نیارا، نراکار نرنکار بے پرواہیا۔ جنھ ستجگ سچ پرگٹاؤنا دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ میرے اُتے بھگت سُپیلے میلے نال شبد اشارہ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ تیرا اندھ اندھیرا میٹے اندھیرا، نوری چند کرے رُشنائیا۔ شبد نادی دے دھنکارا، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ امرت رس بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترسنا کوڑ بھجھائیا۔ بھگت سُپیلے بنا اپنا پروارا، پر پُرکھ پرہہ ویکھے چائیں چائیا۔ دین دیال ہو کے دیوے چرن سہارا، چرن کول اک سرنائیا۔ ساچے نام دا دے جیکارا، جے جیکار کرائیا۔

بھگت وچھل بن گِردھارا، گِرور اپنا رنگ رنگائیا۔ بھید کھلا کے پُکھ نارا، نر نرائن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہووے ظاہرا،
 ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس تُوں سب نے مَنیا کل کلکی اوتارا، نہکلنک اک اکھوائیا۔ امام اماما ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔
 اوہ تیرا لہنا دینا رہیا وچارا، چھپیا رہن کچھ نہ پائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرم دی دھار نال سُنائیا۔ کلجگ کہے دھرنیئے میں
 وی اُس دے حُکم دی کراں انتظارا، بیٹھا راہ تکائیا۔ کِس ویلے آوے میرا پروردگارا، نُر نورانہ نُر الاہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میری پاوے
 سارا، پُکھ اکالا دین دیا دیا کمائیا۔ میں اُس دی چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، دھوڑی خاک رمائیا۔ بھگت بھگتاں نال مل کے تُوں
 میرا میں تیرا لاواں جیکارا، جے جے کار وچ اپنا آپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 صاحب اک گوسائیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے کلجگ کی دھرنی نال کریں بات، مترا دے سمجھائیا۔ تُوں کی کرم کیتا لوک مات، ماتر بھومی دئے
 گواہیا۔ نگاہ مار لے اج دی رات، بن نیتر نینان نین اُٹھائیا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے کلاپات، پت پرمیشور کی سمجھائیا۔ بن نیتر لوچن
 نینان مار لے جہات، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ جو لیکھا لکھیا جائے نال قلم دوات، شاہی شہادت دئے بھگتائیا۔ اوہ پُکھ اکالا دین دیا انت
 بھگتاں پُچھے وات، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کہے نارد، میرا وی اوبو باپ، پتا اکو اک اکھوائیا۔ جس دا بن رسنا کراں
 جاپ، ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ میں بڑا خوش، میری بدلی پرم پُکھ نے کرنی آپ، اوتار پیغمبران گرواں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میرا مالک ہو کے
 پُچھے بات، سوامی ہو کے دئے وڈیائیا۔ میں وی سچکھنڈ ستجگ تریتا دواپرنال مل کے اپنا سہاواں پرانت، سوہنے در ملے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیونہارا بوند
 سوانت، امرت امیوں رس انرس اپنا آپ پیائیا۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گرہ سئ کلان ضلع جموں *

دھرنی کہے دھر دا پتیا آیاہو، اویاں ایہاں اپنا کھیل کھلائیو ری۔ جوگیا پتیا جوہن ویتیا ویس وٹائیو او، زمنے زو نؤرے نزا نؤر نؤر
 رُشنائیو ری۔ بھگون شاہو بے پرواہو اپنا کھیل کھلائیو او، پروردگار موزلی زو زبکا زہی جھپنا ہی شبدی سئیا موکو بینا پردہ آپ اٹھائیو
 ری۔ مُرشد مہبانے محبوب نؤر رُشنائیو ری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیو ری۔
 کرنی کار کھاوت رے۔ بھیو ابھید کھلاوت رے۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوت رے۔ شبدا انادی ناد وجاوت رے۔ جوتی نؤر نؤر رُشناوت
 رے۔ ظاہر ظہور پردہ آپ اٹھاوت رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتاوت رے۔ کاکو کاپتیا مٹرے اسمے
 زکوے ظو جہاناں اے۔ جوہن ویتا شاہ شوزی ندے آست نؤر نؤر انہ اے۔ میکا میتا تیہی دینو اسمے چشمہ چشمہ چومس رُوح زمانو
 رے۔ نانک میتا گوبند رتیا شاہو بھوپ سُلطانو رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ
 نوجوانو رے۔ نو جوہن کا میتا ایہو، اسمے نؤر چُشانہ اے۔ شاہے شودا الپھل جُگا مست روپ مستانہ اے۔ دو جہاناں واحد وجودا،
 پیغمبراں حُکم سنانا اے۔ شاہے شوپجا راہو محوی اوتر کھیل کھلانا اے۔ وید عدم بھیو مدم موستی مَلاست ہزوے ہو، حضرت شاہ سُلطانا
 اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی
 برہم برہمادی شبدا انادی اپنا حُکم ورتانا اے۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سئ کلان ضلع جموں *

دھرنی کہے میرا دھولا دھتیا، رہبر نؤر الاہتوا۔ ساول سُندریا سرنی پتیا، کومل نین مہاٹوا۔ رام رمٹیا جوت جگتیا، شاہو بھوپ
 افلاطو آ۔ نانک گوبند کھیل کھلتیا، بھیو کھئے نہ پاٹو آ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ صاحب

اک ودھاٹوآ۔ دھرنی کہے موکو میتا مِترے میا آئیو ری۔ جوتی جاتا ٹھانڈا سینتا، اگنی آگ بُجھائیو ری۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتیتا، تریا کھیل کھلائیو ری۔ چار چوئی دس کھوئی کھیلے کھیل اپنی ریتا، بھیو اولّا اپنا آپ چُھپائیو ری۔ جو سینتا رام اشارہ کیتا، کاہنا کرشنا اپنا نام پرگٹائیو ری۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیو ری۔ دھرنی کہے میرا پردہ کاجو، اوہاں چیکن کا چکایا ای۔ دوویں نین نیر تے واجھوں، چہہرے پرواہیا ای۔ مانو ذاتی پیر سب دا سانجھو، گوہند کھیل کھلایا ای۔ اس دے آگے ہست باندھو، بندنا وچ سیس جھکایا ای۔ میرا ٹھا کر سوامی سرب بخشانڈو، بخشنہارا اکو نظری آیا ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نر نرائن نور پرگٹایا ای۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند منوال کیمپ سئ کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پرگٹو بھوئی، بھاونا میری پور کرائیا۔ مہربان میرا میاں سئیا، ساجن اک اکھوئیا۔ جس دے حُکم کھیل کھلایا، گوہند بالے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ آ اوہ لیکھا منگو کاڈھو بہیا، بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا محبوب اوزی اول نور الاہیا۔ جگلے مضلی شوہو شانہ دوزخ بہشت نوزلی اعلے چشمے دید چشمے جودو چشمے آدھ چشمے مد، چشم چشم چمکانا او۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانا او۔ دھرنی کہے میرا دھرم دیالو، دھر دا ماہی آیا اے۔ پرم پُرکھ میرا بن کرپالو، کرپاندھ ویکھ وکھایا اے۔ میرے سر تے دیوے دھرم دا سالو، اوڈھن اکو نام ٹکایا اے۔ جس نوں دین دئی نو کھنڈ پرتھمی بھالو، بھالیاں ہتھ کیسے نہ آیا اے۔ جس دے حُکم وچ اوتار پیغمبر گرو گھالنا گھالو، گھائل ہو کے سیو کھایا اے۔ اوہ انت کنت بھگونت کلجگ اتم آپ سمبھالو، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھایا اے۔ میرے اتوں ترے گن مایا میٹے جنجالو، جاگرت جوت کرے رُشنایا اے۔ ستجگ سچ دھرم کرے اُجالو، کلجگ اندھ اندھیر گویا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھایا اے۔ دھرنی کہے میں نمو نمو کران نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں

وچ سیس جھکائیا۔ کَریا کرے میرے اُتے میرا نرنکار، نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نور نورانہ بن کے پروردگار، سانجھا یار اپنا حُکم ورتائیا۔ میرا چار جُگ دا لہنا دینا پورب قرضہ دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ میں خوشیاں وچ ڈھولے گاواں تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی دھار، پاربرہم برہم مل کے وچے ودھائیا۔ میرے نو کھنڈ ست دیپ کرن جے جے کار، جے جے کار کرے خلق خُدائیا۔ دھرنی کہے میں دھول ہو کے جاواں بل بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچ سیکدار، سدا سدا سد سر میرے ہتھ ٹیکائیا۔

* ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہا سنگھ دے گرہ دھنگالی ضلع جوں *

دھرنی کہے صاحب میکو الزیزل زوختے زو عرشے وزی عرشے تزی فرشے تزی نورے نوز شاہے شوز شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا پر م پُرکھ پر ماتم، پورن برہم جنائیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے مہاتم، بھیو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہدا لہنا دینا مانو ذاتی ساری جاتم، مانس مانکھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک میتو، متیا ڈھردرگاہیا۔ شاہو بھوپ ہر ٹھانڈا سیتو، اگنی تت بُجھائیا۔ جُگ جُگ بدلنہارا ریتو، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جیواں جنتاں پرکھنہارا نیتو، ویکھنہارا ڈھردرگاہیا۔ جو جھکڑا میٹے مندر مسیتو، کعبیاں پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے صاحب ہمارو، میتو میتا اک اکھوائیو رے۔ جوتی جاتا نور اُجیارو، دو جہاناں ڈگمگائیو رے۔ جس دا کھیل سرب سنسارو، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو آپ جگائیو رے۔ جو لہنا دینا جانے پیغمبر گر اوتارو، ترے لوء باہر ترے بھون ہو کے دھنی اپنا حُکم ورتائیو رے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیو رے۔ دھرنی کہے میرا ویکھ دھرم دوارا، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ

پاوے سارا، چار کُنٹ دہ دشا پردہ دئے اُٹھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر تکه دھواں دھارا، پنج وکارا ویکھے خلق خُدائیا۔ دیناں مذہباں تکه شرع
 شریعت والی کھارا، دئی دویتی کھوج کھوجائیا۔ من منسا کوڑی کیریا ویکھے آکھاڑا، موہ وکارا کھوجے چائیں چائیا۔ سو صاحب سُلطانا
 نوجوانا جس نون سب نے مٹیا دھر دا لاڑا، گہر گمبھیر بے نظیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا پر م پُرکھ پر ماتم اکا بندھو، بندھن میرے دئے کٹائیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی گہر گمبھیر
 ساگر سندھو، امرت میگھ اپنا نام برسائیا۔ کلجگ انت اندھ اگیان اندھیرا میٹے اندھو، اندھ آتم کرے رُشنائیا۔ تون میرا میں تیرا نرگن نرگن
 سُنائے چھندو، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جو آتم پر ماتم پار پریم بریم دیونہار اندو، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دے حکم وچ کلجگ
 انت اخیر جگت جہان وچوں لنگھو، دھرنی دھرت دھول دھول رہن مول نہ پائیا۔ ستجگ ساچا میرے نال کرے سبندھو، سکلا سنگ
 وکھائیا۔ میرے انتشکرن سینے پاوے ٹھنڈو، اگی اگ اگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک سوامی، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جو آد جگادی انتراجمی، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جس دے حکم
 وچ کلجگ کوڑی کیریا ہوئی پردھانی، نو ست اپنا بل پرگٹائیا۔ ست دھرم دی مٹی گئی نشانی، نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو
 اندر ہوئی حیرانی، سکھ مُرید ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ منوآ من منسا نال مل کے کرے شیطانی، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مان رہیا نہ
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنی، کھانی بانی سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جلدھارا رووے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی
 رہی گُرائیا۔ پیار رہیا نہ مانو ذاتی جیرج والی کھانی، پریم دی پریتی وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، مالک خالق آد جگادی دو جہانی، نور نورانی نور نور جوت کرے
 رُشنائیا۔

* ۲۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ اندر وڑدیاں ہی دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو چاڑھو رے مستی، مسل مسل لے انگریا۔ دھار بخش اپنے رس دی، بن رسنا رس چکھائیا۔ میں ونجارن ہوواں تیرے جس دی، صفتان ڈھولے گائیا۔ بن قدماں ہوواں نسدی، بھجان واہو داہیا۔ خوشیاں ہوواں ہسدی، ہرجن ویکھ خوشی بنائیا۔ میری آشا نہیں کوئی رو سس دی، سو ریہ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میرے اتوں میٹ رین اندھیری مس دی، اندھ اگیان دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے موہے کاہو کرو سختی، سُخن اگم جنائیا۔ میرا لہنا پورب ویکھو لکھتی، لکھ لکھ گر اوتار پیغمبر کی جنائیا۔ جنہاں دی آشا نال میرے اُتے آؤنی کم بختی، کمینی ہو کے دیاں سُنائیا۔ دروہی میریا سوامیا، میرے اُتے تیری سرشٹی نہیں رہنی وسدی، وصل یار تیرا کرن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ آشا ناگن سب توں پھرے ڈسدی، گرہ گرہ ڈنگ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں خوشیاں نال جھومان، جھوم جھوم خوشی بنائیا۔ بن رسنا جہوا صاحب دے چرن چومان، بن لبان لب جھہائیا۔ جس نے کھیل تکنا میرے اُتے مذہباں والے ہجومان، لیکھے جانے تھاون تھائیا۔ پر اک خوشی اُس نے ضرور رچھیا کرنی اپنیاں بھگتاں پچیاں معصومان، ننہیاں بالیاں اپنی گود اٹھائیا۔ پر اُس دا کھیل ہونا نہ معلوما، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس میرے اتوں کلجگ دا بدل دینا قانونا، قاعدہ قواعد پچھلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں سیج سہائی گدی، سُکھاسن اک بنائیا۔ جس دے حکم وچ بیتی جاندی صدی، بھجے واہو داہیا۔ میں اوسے دے حکم وچ بدھی، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ سپتس رکھیاں دی آشا کارن جگ چوکڑی دا مالک آوے کدی کدی، قدیم دا لیکھا پور کرائیا۔ ایتھے اوہناں دی دھونی دی راکھ دبی، جتھے تیجی وار آسن چرناں والا چھہائیا۔ جل دی دھارا کدی ہندی سی نیکی جہی ڈگی، جس توں تلاب کہہ کے رسنا والے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نواں کھیل دھرنی کہے جن بھگتو میرے اُتے بیٹھا وڈھی، جو وڈو ویکھے خلق خدائیا۔

* ۲۹ مگھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ لچھمن سنگھ دے گرہ رات نوں سئ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، آد جگاد سمرتھ۔ ستگر سچا جانیئے، مہا جگ جگ اکتھ۔ ستگر سچا جانیئے، نرگن سرگن چلائے رتھ۔ ستگر سچا جانیئے، نام ندھانا دیوے وتھ۔ ستگر سچا جانیئے، کوڑ وکارا دیوے متھ۔ ستگر سچا جانیئے، جس درشن سگل وسورے جان لتھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی جس دی مہا سدا اکتھ۔ ستگر سچا جانیئے، آد جگادی گہر گمہیر۔ ستگر سچا جانیئے، جو نرگن نرویر بے نظیر۔ ستگر سچا جانیئے، جو شہنشاہ پیراں دا پیر۔ ستگر سچا جانیئے، جس دی کھچ نہ سکے کھتے تصویر۔ ستگر سچا جانیئے، جو انتر نرنتر دیوے دھیر۔ ستگر سچا جانیئے، جو امرت بخشے سیر۔ ستگر سچا جانیئے، جو جھگڑا میٹے شاہ حقیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک گنی گہیر۔ ستگر سچا جانیئے، ایکا ایک سری بھگونت۔ ستگر سچا جانیئے، آد جگادی دھر دا کنت۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا اکو نام ندھانا منت۔ ستگر سچا جانیئے، جس دی مہا سدا اگنت۔ ستگر سچا جانیئے، جو ہرجن بنائے سنت۔ ستگر سچا جانیئے، جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت۔ ستگر سچا جانیئے، جو میل ملائے بھگتاں سنکت۔ ستگر سچا جانیئے، جو بودھ اکادھا ہوئے پنڈت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی توڑے ہوئے ہنگت۔ ستگر سچا جانیئے، پرم پُرکھ کرپال۔ ستگر سچا جانیئے، دیناں بندھپ دین دیاں۔ ستگر سچا جانیئے، سچکھنڈ وکھائے سچی دھر مسال۔ ستگر سچا جانیئے، جوت جگائے بے مثال۔ ستگر سچا جانیئے، جو اپنی گودی لئے سوال۔ ستگر سچا جانیئے، ناتا توڑے کال مہاکال۔ ستگر سچا جانیئے، گرمکھ اٹھائے اپنے بال۔ ستگر سچا جانیئے، لکھ چوراسی وچوں کرے بحال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن سچ کرے پرتپال۔ ستگر سچا جانیئے، دیوے گہر سہنجنا۔ ستگر سچا جانیئے، چرن دھوڑ کرائے مجنا۔ ستگر سچا جانیئے، نیت نام پائے انجنا۔ ستگر سچا جانیئے، درد دکھ ہوئے بھ۔ بھنجنا۔ ستگر سچا جانیئے، جو دیوے سچ اندنا۔ ستگر سچا جانیئے، جو اک جنائے چھندنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ کرائے بندنا۔ ستگر سچا جانیئے، جو اک جنائے اک اکلّا دھر دا ساقی۔ ستگر سچا جانیئے، جو لہنا دینا دیوے باقی۔ ستگر سچا جانیئے، جو بند

کیواڑا کھولے تاکی۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بھاگ لگائے کایا ماٹی خاکی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِکو پُچھے واتی۔ سَتگر سچا جانیئے، دھام وکھائے نہچل۔ سَتگر سچا جانیئے، بیڑا پار کرائے جل تھل۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درس دِکھائے گھڑی گھڑی پل پل۔ سَتگر سچا جانیئے، آد جُگادی آپ۔ سَتگر سچا جانیئے، جو جن بھگتاں بھٹے مائی باپ۔ سَتگر سچا جانیئے، ترے گن میٹے تاپ۔ سَتگر سچا جانیئے، روگ سوگ گوائے سنتاپ۔ سَتگر سچا جانیئے، لیکھا رہن نہ دیوے پاپ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا سچ چپائے جاپ۔ سَتگر سچا جانیئے، اِبناشی اچت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو لیکھا جانے کایا پنج بھت۔ سَتگر سچا جانیئے، جس سچکھنڈ ٹکایا یجن سنگھ لچھمن سنگھ دا سُت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو سُنہجنی کرے رُت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھے لائے کایا بُت۔ سَتگر سچا جانیئے، ہر شہنشاہ شاباش۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بھگتاں پوری کرے آس۔ سَتگر سچا جانیئے، گرمکھ سچکھنڈ دوار دئے نواس۔ سَتگر سچا جانیئے، جو ہرجن سنت سہیلے بھیجے پال سنگھ دے پاس۔ سَتگر سچا جانیئے، جو گرمکھ پنڈھ مکائے پرتھی آکاش۔ سَتگر سچا جانیئے، مانس جنم کرائے رہراس۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بھگتاں بدلے لوک مات آوے خاص۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بنس سربنس ہون نہ دیوے اُداس۔ سَتگر سچا جانیئے، جو لہنا دینا میٹے شنکر کیلاش۔ سَتگر سچا جانیئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن وکھائے اپنا سچا گھر بار، جتھے اِکو پئے راس۔

* ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گوڑھا رام دے گرہ سئی خُرد ضلع جموں *

سَتگر سچا جانیئے، جو آد جُگادی ایک۔ سَتگر سچا جانیئے، جن بھگتاں دیوے ساچی ٹیک۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بُدھ کرے بییک۔ سَتگر سچا جانیئے، جو سُرتی شبدی نال کرے نیک۔ سَتگر سچا جانیئے، جو آتم پرما تم کرائے بیت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو کوڑی کِریا کرے کھیت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو درشن دیوے نیتن نیت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو انتر انتشکرن کھولے بھیت۔ سَتگر سچا جانیئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچا لے چیت۔ سَتگر سچا جانیئے، آد جُگادی ایکنکارا۔

ستگر سچا جانیئے، برہم برہماد جو ویکھنہارا۔ ستگر سچا جانیئے، دو جہاناں پاوے سارا۔ ستگر سچا جانیئے، لکھ چوراسی ویکھ ویکھنہارا۔ ستگر سچا جانیئے، جن بھگتاں کرے پیارا۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا اکو نام جیکارا۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا اوتار پیغمبر گر دین سہارا۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا نور جوت اُجیارا۔ ستگر سچا جانیئے، جو شبدي ناد دے دھنکارا۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا آد جگاد پسارا۔ ستگر سچا جانیئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچا اوتارا۔

* ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، پرہم پُرکھ سلطان۔ ستگر سچا جانیئے، والی دو جہان۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا ستگر شبد بلوان۔ ستگر سچا جانیئے، جس نوں وشن برہما شو سیس جھکان۔ ستگر سچا جانیئے، جو اوتاراں دیوے دان۔ ستگر سچا جانیئے، جو پیغمبران کلمہ دے مہان۔ ستگر سچا جانیئے، جو گرو گُردیو کرے پروان۔ ستگر سچا جانیئے، جو ویکھنہارا زمیں اسمان۔ ستگر سچا جانیئے، جو ترے گن پنج ت کرے پردھان۔ ستگر سچا جانیئے، جو لکھ چوراسی کرے دھیان۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا اکو نام ندھان۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا روپ انوپ مہان۔ ستگر سچا جانیئے، جو جگ جگ کرے کلیان۔ ستگر سچا جانیئے، جو کلجگ انت ہووے پردھان۔ ستگر سچا جانیئے، جو کوڑی کرپا میٹے نشان۔ ستگر سچا جانیئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان۔

* ۲۹ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرشنا دیوی دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، سو پُرکھ نرنجن میتا۔ ستگر سچا جانیئے، ہر پُرکھ نرنجن ترے گن اتیتا۔ ستگر سچا جانیئے، ایکنکارا ٹھانڈا سینتا۔ ستگر سچا جانیئے، آد نرنجن دھر دا میتا۔ ستگر سچا جانیئے، ابناشی کرتا بدلنہارا ریتا۔ ستگر سچا جانیئے، سری بھگوان پتت پُنتتا۔

سَتگر سچا جانیئے، پارہم پرہ آپے جانے اپنا کیتا۔ سَتگر سچا جانیئے، سَتگر شبد سدا سدا انڈیٹھا۔ سَتگر سچا جانیئے، جو دیوے نام
 رس میٹھا۔ سَتگر سچا جانیئے، آد انت دئے نہ پیٹھا۔ سَتگر سچا جانیئے، جو سڑیا نہیں گوہند والے انگیٹھا۔ اوہ سَتگر کلجگ انت پچھانیئے،
 جو بھگتاں چاڑھ رنگ جیٹھا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ہانیئے، مٹھا کرے کوڑا ریٹھا۔ دو جہاناں بن کے شاہ سلطانئیئے، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی دُھر دا میتا۔ سَتگر سچا جانیئے، شبد گرو گدیو۔ سَتگر سچا جانیئے، آد
 جگادی نہکیو۔ سَتگر سچا جانیئے، جو وسے نہچل دھام نہکیو۔ سَتگر سچا جانیئے، جو جگ جگ بھگتاں کرے سیو۔ سَتگر سچا
 جانیئے، جو دیوے نام رس میو۔ سَتگر سچا جانیئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی الکھ
 ابھیو۔ سَتگر سچا جانیئے، نور نورانہ نور۔ سَتگر سچا جانیئے، جو سدا سدا حضور۔ سَتگر سچا جانیئے، سرب کلا بھرپور۔ سَتگر سچا
 جانیئے، آد جگادی یودھا سور۔ سَتگر سچا جانیئے، جو آسا منسا کرے پور۔ سَتگر سچا جانیئے، جو وسے کدے نہ نیڑے دور۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی مستی دئے سرور۔ سَتگر سچا جانیئے، جودھا سور پیر بلونت۔ سَتگر
 سچا جانیئے، آد جگادی اگما کنت۔ سَتگر سچا جانیئے، پر پُرکھ بھگونت۔ سَتگر سچا جانیئے، جس دی مہا سدا انت۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ چاڑھ رنگ بسنت۔ سَتگر سچا جانیئے، جو کلجگ انت سہائے۔ سَتگر سچا
 جانیئے، جو جوتی جاتا ویس وٹائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو شبد ناد درڑائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو بھکت سہیلے مات اٹھائے۔ سَتگر سچا
 جانیئے، جگ وچھڑے میل ملائے۔ سَتگر سچا جانیئے، پھڑ باہوں گود ٹکائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو گھر گھر ہوئے سہائے۔ سَتگر سچا
 جانیئے، جو لہنا دینا پورب جھولی پائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو کنڈھی گھاٹاں ویکھ وکھائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو غریب نائیاں گلے
 لگائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جو ستجگ لیکھا کلجگ پور کرائے۔ سَتگر سچا جانیئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون ہو کے اپنے رنگ رنگائے۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، جوتی جاتا آد جگاد۔ ستگر سچا جانیئے، جو وسنہارا برہم برہماد۔ ستگر سچا جانیئے، نام سُنائے اُحد ناد۔
 ستگر سچا جانیئے، ست سچ دیوے ساچی داد۔ ستگر سچا جانیئے، کوڑ وکار میٹے وواد۔ ستگر سچا جانیئے، تن وجوداں دیوے سادھ۔
 ستگر سچا جانیئے، مہربان موہن مادھو مادھ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جو وسنہارا باہر سُن
 سادھ۔ ستگر سچا جانیئے، دُھر دا پروردگار۔ ستگر سچا جانیئے، نورا الہی سانجھا یار۔ ستگر سچا جانیئے، جو صوفی بنائے برخوردار۔
 ستگر سچا جانیئے، رہبر ہووے وچ سنسار۔ ستگر سچا جانیئے، میل ملائے اپنی دھار۔ ستگر سچا جانیئے، کلمہ دئے اپر اپار۔ ستگر
 سچا جانیئے، جو کڈھے باہر وچوں ڈونگھی غار۔ ستگر سچا جانیئے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو
 بھوپ سچي سرکار۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا آد جگادی دھرم۔ ستگر سچا جانیئے، جو بھيو کھلائے برہم۔ ستگر سچا جانیئے، جو
 لیکھا جانے کانڈ کرم۔ ستگر سچا جانیئے، جون ونا اک جو بھاگ لگائے کایا ماٹی چرم۔ ستگر سچا جانیئے، جن بھگتاں لیکھے لائے جرم۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی مالک دُھر پرم۔ ستگر سچا جانیئے، جو پریم پریتی بخشے
 سیک۔ ستگر سچا جانیئے، جو زرگن دھارا کرے پت۔ ستگر سچا جانیئے، پاربرہم اناشی اچت۔ ستگر سچا جانیئے، جو کھیلے کھیل نت
 نوٹ۔ ستگر سچا جانیئے، جو بھگتاں کرے شہنجی تھت۔ ستگر سچا جانیئے، آد جگادی پت۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے تن وجودی رت۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، دیوے ست سنتوکھ۔ ستگر سچا جانیئے، بخشے ساچی موکھ۔ ستگر سچا جانیئے، میٹے ہرکھ سوگ۔ ستگر
 سچا جانیئے، نام چُکائے دُھر دی چوک۔ ستگر سچا جانیئے، میٹے جنم کرم وجوک۔ ستگر سچا جانیئے، آتم پرما تم کرے سنجوک۔ ستگر

سچا جانیئے، دیوے درس اموگھ۔ ستگر سچا جانیئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی رسیا
 ہووے آتم بھوگ۔ ستگر سچا جانیئے، پرم پُرکھ بدھاتا۔ ستگر سچا جانیئے، آتم پرما تم جوڑے ناتا۔ ستگر سچا جانیئے، امرت بوند پیائے
 سوانتا۔ ستگر سچا جانیئے، دیوے درس اک اکتا۔ ستگر سچا جانیئے، جنم کرم دا لیکھا میٹھے کھاتے۔ ستگر سچا جانیئے، اتم انت پُچھے
 واتا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا بوند
 سوانتا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہشن سنگھ دے گرہ دھنگالی کپ ضلع جموں *

ستگر سچا جانیئے، ہووے ستگر ڈھر۔ ستگر سچا جانیئے، جوتی جاتا بنے گر۔ ستگر سچا جانیئے، شبد ناد سُنائے سُر۔ ستگر
 سچا جانیئے، پرکاش کرے اندھیر گھر۔ ستگر سچا جانیئے، جو انتر آتم نال پئے تڑ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک من منسا میٹھے سُر۔ ستگر سچا جانیئے، دیوے ساچی بُدھ۔ ستگر سچا جانیئے، ہرجن نرمل کرے دُدھ۔ ستگر
 سچا جانیئے، مان دولے اُتے بسدھ۔ ستگر سچا جانیئے، پنچ وکارا میٹھے یُدھ۔ ستگر سچا جانیئے، جس دا دوارا جائے سُجھ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے آتھن آگ۔ ستگر سچا جانیئے، آد جگادی شکت۔ ستگر سچا جانیئے،
 جو ویکھے اپنی دھار بھگت۔ ستگر سچا جانیئے، جو شہنجانا کرے وقت۔ ستگر سچا جانیئے، جو لیکھے لاوے بوند رکت۔ ستگر سچا
 جانیئے، جو پار کرائے دین دنی وچوں ہرجن ساچے فقط۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے بوند رکت۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا آپ پرہ، اک اکلّا ایکنکار۔ ستگر سچا آپ پرہ، سچکھنڈ نواسی پروردگار۔ ستگر سچا آپ پرہ، دو جہاناں پاوے
سار۔ ستگر سچا آپ پرہ، دھرنی دھرت کرے پسا۔ ستگر سچا آپ پرہ، لکھ چوراسی دے ادھار۔ ستگر سچا آپ پرہ، جگ
جگ لے اوتار۔ ستگر سچا آپ پرہ، آتم پر ماتم میلا میلے کنت بہتار۔ ستگر سچا آپ پرہ، شبد اناد دے ڈھنکار۔ ستگر سچا آپ پرہ،
امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ ستگر سچا آپ پرہ، بھگت سہیلے لے اُہار۔ ستگر سچا آپ پرہ، لوک مات بنے میت مُرار۔ ستگر سچا آپ
پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو
بھوپ سچا سیکدار۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جاتا کھلا پاتی۔ ستگر سچا آپ پرہ، کھیلے کھیل لوک ماتی۔ ستگر سچا آپ پرہ، دیونہارا ڈھر دی
داتی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جن بھگتاں امرت بخشے بوند سوانتی۔ ستگر سچا آپ پرہ، درشن دیوے اک اکتی۔ ستگر سچا آپ پرہ،
ویس وٹائے بہ بدھ بھانتی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا میٹے ذات پاتی۔
ستگر سچا آپ پرہ، نرگن گہر گمبھیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے سریر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو سب
نوٹ کرے تعمیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو امرت رس بخشے ٹھنڈا سیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جگ جگ دیونہارا سیر۔ ستگر سچا آپ
پرہ، دین دُئی دی بدلنہارا ضمیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچا کھنڈا نام وکھائے اکو شمشیر۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سینگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا آپ پرہ، پورن پُرکھ ابناشی۔ ستگر سچا آپ پرہ، شہنشاہ شاہو بھوپ شاہاشی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جاتا سچکھنڈ نواسی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو کھیل کھیل پرتھی آکاشی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو منڈل منڈپ پاوے راسی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو آتم دھار کرے پرکاشی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو بھگتاں میٹے جنم جنم اداسی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو جگ جگ سیوک ہووے داس داسی۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہارا بند خلاصی۔ ستگر سچا آپ پرہ، آد جگاد توڑے بندھنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، انتر دیوے سکھ اندنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، نور نورانہ چاڑھے چندنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، سچ شبد سُنائے چھندنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، تن وجود چاڑھے رنگنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، شاہو بھوپ سورا سرینگنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جس بھگت دوارے بھگتاں اندر لنگھنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو نانا توڑے وکار پنچنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، نیر نام ندھانا پاوے انجنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، دین دیال سدا بخشندنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، دیونہارا پرماندنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو اٹھائے اپنے کندھنا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے وچ وربھندنا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ چنو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا آپ پرہ، بے انت اکم اتھاہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، نرگن زرویر نور الاہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، آد جگادی بے پرواہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، جگ چوکرئی بے ملاح۔ ستگر سچا آپ پرہ، اوتار پیغمبران گرواں دیوے شبد صلاح۔ ستگر سچا آپ پرہ، صفتاں وچ کرائے واہ واہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، لیکھا جانے تھل اسگاہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، جن بھگتاں ہوئے سہا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوا۔ ستگر سچا آپ پرہ، بن روپ رنگ۔ ستگر

سچّا آپ پرہ، شاہو بھوپ سورا سربنگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، نام ندھانا وجائے مردنگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، امرت دھار ویاے آگئی گنگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جن بھگتاں اندر جائے لنگھ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، آتم سیج سہائے پلنگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، کٹنہارا بھکھ ننگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، ہرجن لگائے اپنے انگ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا سورا سربنگ۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچّا آپ پرہ، جگ چوکڑی جگا جگنتر۔ ستگر سچّا آپ پرہ، ست ست بنائے بنتر۔ ستگر سچّا آپ پرہ، کھیلے کھیل گگن گگنتر۔ ستگر سچّا آپ پرہ، نام ندھان جنائے منتر۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں وسے سدا نرتتر۔ ستگر سچّا آپ پرہ، گوہند گوہند گوہندا۔ ستگر سچّا آپ پرہ، دین دیال سدا بخشنا۔ ستگر سچّا آپ پرہ، گہر گور گئی گہندا۔ ستگر سچّا آپ پرہ، وست اموک نام دیندا۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جن بھگتاں رکھے سدا زندہ۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار سدا رہندا۔ ستگر سچّا آپ پرہ، مہربان محبوب۔ ستگر سچّا آپ پرہ، وسے عرش عروج۔ ستگر سچّا آپ پرہ، ہر گھٹ دے موجود۔ ستگر سچّا آپ پرہ، منزل حق دے مقصود۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جگ جگ کوریا کرے نیست و نابود۔ ستگر سچّا آپ پرہ، نو کھنڈ پرتھی دے اک حدود۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ میٹنہارا دوج۔ ستگر سچّا آپ پرہ، سچکھنڈ نواسی۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت نور پرکاشی۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جو انتر گھٹ نواسی۔ ستگر سچّا آپ پرہ، جو لیکھا جانے شنکر کیلاشی۔ ستگر سچّا آپ پرہ، بھگتاں اندرون میٹے اداسی۔ ستگر سچّا آپ پرہ، آپے ہوتے نام سواسی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہو شاباشی۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بلیر سینگہ انگریز سینگہ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

ستگر سچا آپ پرہ، نت نوت سدا بخشندو۔ ستگر سچا آپ پرہ، ٹھاکر سوامی ساگر سندنہو۔ ستگر سچا آپ پرہ، جیو جنت ویکھے اپنی بندو۔ ستگر سچا آپ پرہ، جو کھیل کھلائے مسلم بندو۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ صاحب گئی گھندو۔ ستگر سچا آپ پرہ، نوجوانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، شاہ سلطانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، مرد مردانہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، والی دو جہاناں۔ ستگر سچا آپ پرہ، جگ جگ پرے بانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، کلجگ انت ہوئے پردھانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، ہرجن ویکھے وچ جہاناں۔ ستگر سچا آپ پرہ، بھگت سپیلے بخشے چرن دھیانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، آتم جوتی بنے کاہنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سچا آپ پرہ، بن منگیان دیوے دانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، شمع نور جوت رُشناں۔ ستگر سچا آپ پرہ، کھیلے کھیل سدا بدھناں۔ ستگر سچا آپ پرہ، دین دنی بدلے زمانہ۔ ستگر سچا آپ پرہ، لیکھا جانے زمیں اسمانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا کرتا پُرکھ بھگوانا۔ ستگر سچا آپ پرہ، چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر۔ ستگر سچا آپ پرہ، پردہ لاپے بجر کپاٹی پتھر۔ ستگر سچا آپ پرہ، نیتز ورولن نہ دیوے اتھر۔ ستگر سچا آپ پرہ، بھگتاں سیج ہندھائے ستھر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا شبد جنائے اکتھی کتن۔ ستگر سچا آپ پرہ، بن تتان تت سریر۔ ستگر سچا آپ پرہ، شاہ پیراں دا پیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، در درویشی فقیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، نظریے باہر دسے بے نظیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر۔ ستگر سچا آپ پرہ، ایک ایک بے پرواہیا۔ ستگر سچا آپ پرہ، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ستگر سچا آپ پرہ، رچن رچائے ترے گن مایا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جن بھگتاں ہوئے آپ سپایا۔ ستگر سچا آپ پرہ، ہرجن گودی لے اٹھایا۔ ستگر سچا آپ پرہ، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ستگر سچا آپ پرہ، کلجگ اتم لے ترایا۔ ستگر سچا آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان شاہو بھوپ بھوپ سُلطان، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ویکل سنگھ دے گرہ دھنگالی کپ ضلع جموں *

سِتگر سچّا آپ پرہ، مالک برہمنڈ کھنڈ ترے بھون۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، لیکھا جانے لکھ چوراسی سواس پون۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، امرت میگھ نیرالا بخشے سون۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جو وسے کوٹے چارے چون۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا میٹے ذات ورن۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، دو جہاناں والی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، پھل ویکھنہارا چوراسی لکھ ڈالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، ترے گن مایا توڑے جگت جنجالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، بھيو کھلائے پُرکھ اکالا آپ حالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، کلجگ میٹے زین اندھیری کالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جس دا لہنا دینا مشرق مغرب جنون دے شمالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ربیا بھالی۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، نرگن نراکار۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، وسنہار سچ سچے دربار۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، کلجگ اتم ہووے ظاہر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، کل کلکی لئے اوتار۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، نام شبد کرے جیکار۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست دیوے آپ کرتار۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، قُدرت قادر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جن بھگتاں دیوے درگاہ آدر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، دو جہاناں بنے پدر مادر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، ہرجن کرے جگت اُجاگر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، بھاگ لگائے کایا گاگر۔ سِتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ داتا دانی ونج کرائے دھر دا بن سوڈاگر۔ سِتگر سچّا جانئے، جس دتا تن وجود۔ سِتگر سچّا جانئے، جو اصل نال چُکائے سوڈ۔ سِتگر سچّا جانئے، ستیاں جاگدیاں دیوے سُوچھ۔ سِتگر سچّا جانئے، پردہ لاه کے بُجھائے اپنی بُوچھ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھ

مُکائے انتشکرن گوجھ۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جاتا اگم۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جنی ککھ پئے کدے نہ جم۔ سَتگر سچّا آپ پرہ،
 تن وجوڈ نہ رکھے کایا ماٹی چم۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، لیکھا جانے آتم دھار برہم۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جگ جگ پرگٹائے دُھر دا دھرم۔
 سَتگر سچّا آپ پرہ، دین دُنی دا مینہارا بہرم۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 اپنا جانے ساچا کرم۔ سَتگر سچّا جانئے، کارج کرے سدھ۔ سَتگر سچّا جانئے، میل ملانے اپنی بدھ۔ سَتگر سچّا جانئے، گھر دیوے نو
 ندھ۔ سَتگر سچّا جانئے، تن من انتر دئے ودھ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن بنائے اپنے ساچے
 رند۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، بے انت بے عیب۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، دو جہاناں سَتگر صاحب۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، اوتار پیغمبر گر
 بھیجے اپنے نائب۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، اپنا کھیلے کھیل عجائب۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جگ جگ پورا کرے وعد۔ سَتگر سچّا آپ پرہ،
 ہرجن رہن نہ دیوے علیحد۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جن بھگتاں لکھ چوراسی کٹے قید۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پورا کرے فرائض۔ سَتگر پورا جانئے، سَتگر ساچا شبد۔ سَتگر پورا جانئے، جو
 سب نوں دیوے ادب۔ سَتگر پورا جانئے، جو ہر گھٹ ہووے جذب۔ سَتگر پورا جانئے، جو جھگڑا میٹے دین مذہب۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دُنی کلجگ اتم کرے تعجب۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جگت وِ دیا باہر۔ سَتگر سچّا
 آپ پرہ، شبدی شبد ہووے ظاہر۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، دو جہاناں پاوے سار۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جاتا لئے اوتار۔ سَتگر
 سچّا آپ پرہ، کلجگ میٹے اندھ اندھیار۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، ہر بھگت سہیلے جاوے تار۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، گرمکھ گرسکھ بخشے
 چرن پیار۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار۔ سَتگر سچّا آپ پرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ہرجن لائے پار کنار۔ سَتگر سچّا جانئے، جو دُھر دا ساچا سٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے، آد جگادی پت مٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے،
 نام چڑھائے ساچی نٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے، جو لیکھ مُکائے رائے دھرم دی وِ سٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے، جو لوک مات پکڑے بہیا۔ سَتگر
 سچّا جانئے، جو آیا گوہند بعد ڈھٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے، جوتی جوت نور رُشنٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے، شبد ناد بجٹیا۔ سَتگر سچّا جانئے،

امرت رس جام پیوئیا۔ ستگر سچا جائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سو سئی وچ آکے بھگتاں دے لیکھ اُتے بائے صحیحیا۔

* ۳۰ مکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بابو رام دے گرہ پنڈ دیوان گڑھ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ کرتار، قدرت دے قادر بے عیب نور الہیہا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاسار، پاربرسم پت پرمیشور اپنا نین اٹھائیا۔ مینوں سنڈیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبد انادی دُھن کر شنوائیا۔ میں جگ چوکڑی کردی رہی انتظار، ستجگ تریتا دوپراہ تکائیا۔ کلجگ اتم دے ادھار، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تک لے دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ست دیپ باباکار، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ جل تھل مہیئل کر رہے اظہار، دُھر دے ماہی تیرے ڈھولے گائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تک لے آپ اپنی وچوں دھار، مہیئل پردہ آپ اٹھائیا۔ چارے کُنٹ ہاباکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا ویکھ لے کلجگ کاتی، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ نو ست اندھیرا راتی، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دے نہ کھئے جماعتی، تیرا سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ کوڑ گریار مارے کاتی، جگت انیالا تیر چلائی۔ جس ست دھرم دی ونھ دتی چھاتی، چھتردھاری بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریم دی دے کھئے نہ للائی، اُجالا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا لوک ماتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ سچ دینی سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے کلجگ کوڑ گریارا، ست سچ دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت ہویا دکھیارا، سادھ سنت دین دُباٹیا۔ جگت شاستراں رہیا نہ کھئے پیارا، مُحبت وچ نہ کھئے سمائیا۔ اکھڑ اکھڑ کرے پُکارا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ توں مہربان محبوب سچا سکدارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ ستگر شبد دئے اشارہ، حُکم حُکم وچوں جنائیا۔ جو دین دُنی ویکھے سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

سچ دا بھيو آپ گھلايا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا تک لے جگت جگ آخیری، آخر دیاں درڑائیا۔ میرے انتشکرن آئی دلگیری، چنتا دکھ وچ میری ڈبائیا۔ کایا رہی نہ کیسے دی پیری، مُرید مُرشد سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ چاروں کُنٹ بجهیا شرع زنجیری، سنگل مذہب نہ کھئے تڑائیا۔ انتشکرن بدل سکے نہ کھئے ضمیری، منسا من نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں مالک خالق بے نظیری، نظریہ میرے اتوں بدلایا۔ ست دھرم دی کر تعمیری، ستجگ سچ پرگٹایا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریا بستر لاه دے چیری، تن وجود رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ویکھ پابندی، شرع شریعت دھیان لگائیا۔ میں پھس گئی دین مذہب دی وچ پھندی، پلو سکے نہ کھئے چھڈایا۔ اوتار پیغمبران گرواں میرے نال کیتی سندھی، قول اقرار گئے تڑائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال ہووے سورا سربنگی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے حکم وچ بیسویں چودھویں صدی جاوے لنگھی، اپنا پندھ مکھایا۔ اوہ دھرنی تیری کھئے تنگی، تنگ دست ویکھے خلق خدایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جگت فرنگی، فیصلہ اپنا حکم سمجھایا۔ نانا تکنا پرکرتی پنجھی، پنجم تت کھوج کھوجایا۔ اوہدا ستگر شبد اکو ہونا دلارا جنگی، دولہا اکو سوہا پائیا۔ تیری پشت پناہ ہون نہ دیوے ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری انتر آشا کرے ٹھنڈی، کلجگ آگنی آگ بھجھایا۔

* ۳۰ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مکھووالی ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرے آگے سوالیا، زردھن ہو کے منگ منگایا۔ دھرم دی دھار میری جھولی ہوئی خالی، ست وست رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے مستک چڑھیاں رہیاں نہ لالیاں، پریم رنگ نہ کھئے رنگایا۔ تُوں مالک خالق دھر دا والیا، وارث ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ میری ہوئی زین اندھیری کالیا، کلجگ کوڑ اندھیرا چھایا۔ پت رہیا نہ کیسے ڈالی آ، پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ میں جگ جگ تیریاں گھالان گھالیاں، ستجگ تریتا دوپرسیو کھایا۔ کلجگ اتم کر رکھوالیا، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں جُگا جُگنتر منگدی، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ میرے اُتے
 صدی سدیوی ویکھ لے لنگھدی، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دین دُنی دی تیاری ہوئی جنگ دی، جنگجو دسے لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی گھڑی
 آؤنی تنگ دی، تنگ دست دسے تیری خلق خُدائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں جمناسُستی گوداوری گنگ دی، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن
 دھائیا۔ انت نشانی مٹنی تارا چند دی، اُمت نبی رسول سنگ محمد دے گواہیا۔ اکو آواز آؤنی تُوں میرا میں تیرا چھند دی، دوسر سرون
 سُنن کچھ نہ پائیا۔ میرے اُتے کلا میٹنی اندھیرے اندھ دی، انتر نرنتر اپنی کر رُشنائیا۔ دین دُنی دی واسنا من دی رہے نہ گند دی، بُدھ
 بیبک دینی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے اُتوں
 میٹ دُبا، نفرت رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو مارگ اپنادس دے سِدھا، دین مذہب دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے کول آد جُگادی شبد گرو دی
 بدھا، بدھنا دا لیکھا اپنے چرن ٹُکائیا۔ تیرے پیار نال ہر پردا جائے ودھا، تن من اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے گرہ وجے ودھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ تیرا ست دھرم دا وجے ڈنکا، ڈورُو تیرا نام خُدائیا۔ میرا اکو سہا دے
 بنکا، بنک دوارا تیرا نظری آئیا۔ اکو مان بخش دے راؤ رنگا، امیر غریب دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ کچھ لیکھا لہنا یاد کر لے بھگت سہیلے جنکا،
 کی کہہ کے گیا درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِبالا اتم کھیل کرے وچ پُری گھنکا، گھنک پُر واسی اپنی کل ورتائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سِری
 بھگوانا میرا میٹ دے شنکا، شنکر برہما وشن نال ملائیا۔ تیرا رُوپ انوپ میں تکدی رہی وار آنکا، آنک کل دھاری تیری بے پرواہیا۔
 کلجگ انت سِری بھگونت سَتجگ میرے اُتے بنا دے بنتا، گھڑن بھننہار اپنی دیا کھائیا۔ دین دُنی دے اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا،
 ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بنا اکھراں جگت جہان بن پنڈتا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مول من کا، منسا کوڑ دینی مٹائیا۔
 بھنڈارا دے دے نام سچ دھن کا، مایا ممتا نہ ہوئے ہلکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے اپنے بھگت جن کا، ڈھر دی بن جنیدی مائیا۔ اوہلا رہے نہ
 پاربرہم برہم کا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اکو سہارا ہووے تیرے چرن کا، چرنودک جام پيائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن کا، دین مذہب نہ
 ونڈ ونڈائیا۔ سب دا مارگ ہووے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن کا، سوہنگ شبد سچ پڑھائیا۔ مارگ ہووے تیری منزل چڑھن کا، درگاہ

ساجی سوہیا پائیا۔ پیار ہووے تیرے درشن کرن کا، نیج نیتز لوچن نین دینی رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق بہن گھڑن کا، گھڑن بہنہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا غم مُکا دے ڈرن کا، بھہ بھو چُکائیا۔ میرا پیار بنا دے اپنا پلُو پھڑن کا، بن ہتھاں ہتھ پھڑائیا۔ جھگڑا مٹا دے چوٹی چڑھن کا، چیتن اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک کرنی کرن کا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۳۰ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ مگھوالی ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے مالک دُھر دے آد، پُرکھ پُرکھوتم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل برہم برہما، برہمانڈ تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے حُکم دی سُن دی رہی ناد، ڈھولے دُھردرگاہیا۔ دین دُنی دے تکی رہی فساد، جھگڑے اوتار پیغمبران گروآں ویکھ وکھائیا۔ میرے کول سب دی گنتی انکڑیاں والی تعداد، بندسیاں وچ دیاں جنائیا۔ نالے جھک جھک کران آداب، سیس سیس نوائیا۔ میرے سب توں اعلیٰ جناب، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ میرا اتم ویکھ مزاج، طبیعت اندروں پھول پھلایا۔ دھرم دا رہیا کھنہ نہ راج، حکومت سچ نہ کھنہ کرائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کھنہ سماج، سچ وچ نہ کھنہ سائیا۔ میری بینتی سُن لے آج، عاجز ہو کے دیاں درڑائیا۔ میری انت کنت بھگونت رکھ لے لاج، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں شہنشاہ گرو مہاراج، مہربان دُھردرگاہیا۔ مینوں دے نہ دیویں جواب، مہربان ہو کے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سچ دی پوری کر دے منسا، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب اکو بنا دے بنسا، بنساولی اکو اک سمجھائیا۔ ساچے روپ پرگٹا دے بنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ منوآ من مار دے کنسا، دُھر دے کاہن دیا کھائیا۔ تیرا کھیل انیک انک کل دھاری سہنسا، سہنسر مُکھ باسک ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کر دے در پوت، پت پٹیت بنائیا۔ ہر پردے وسنا چت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں درشن دینا نت، نیج نیتز کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل سدا نوت، نرگن

ویکھنا چائیں چائیا۔ ٹوں مالک خالق میرا پت، پت پریشور اک اکھوئیا۔ کلجگ اتم کرنا پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری سہنجی کرنی تھت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرے چرناں جاواں لٹ، لٹاں کھول کے دیاں ڈھائیا۔ میرے اُتوں کوڑا لیکھا میٹ دے پتھر اٹ، پاپناں سیس نہ کھئے نوائیا۔ تیرے گرتھ شاستر ٹکیاں وچ جان نہ وک، قیمت جگت کھئے نہ پائیا۔ میرا ٹھنڈا کر دے سینہ شانت کر دے اندروں پک، حکمت اپنی نال کرائیا۔ ٹوں مالک خالق سب دا اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے جاواں ٹک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا خواہش سب توں وڈی سب توں نک، نیکی نیکی ہو کے تیرے چرن ٹکائیا۔

* ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مگھوالی ضلع جموں *

دھرنی کہے پرہو میرا دھرم نہ رہیا سہاگ، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کلجگ انت نکھٹے بھاگ، بھگون تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ نیج نیتر لوچن نین کھلے کیسے نہ جاگ، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیا۔ انتشکرن نہ اُچے ویراگ، ویری پنج باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ مایا ممتا کرے نہ کھئے تیاگ، ترے گن اتیتے تیرے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ سچ جوت جگے نہ کھئے چراغ، پن تیل باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی ہوئی کاگ، کاگ وانگ رہے گر لائیا۔ سچ سرنائی ایکنکارے تیری جائے کھئے نہ لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا اتم ویکھ لے دکھڑا، دکھیارن ہو کے دیاں جنائیا۔ اتم رہیا کیسے نہ مکھڑا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ جگت جگیا سو اُلٹا دے رُکھڑا، دس دس ماس پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ مایا ممتا ہویا بھکھڑا، جگت ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ میرے اندر پیار رہیا نہ کیسے مٹکھڑا، مانو سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا دکھ دلدر کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دین دنی دے اندروں کڈھ وٹ، وٹنا اپنا نام چھپائیا۔ شرع

شریعت میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ ٹوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ میں تیرے ستھر واسطہ رہی گھت، نو نولاگاں پائیا۔ دین دُنی دی بدل دے مت، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ ست سچ رنگ رنگا دے پنج تت، تتو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہیو تڈھ بن میرا دوجا ناہی کھئے، سگلا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ دُرمت میل کھئے نہ دھوئے، پاپاں کرے نہ کھئے صفائیا۔ میں کلجگ اتم رہی روئے، بن نیناں نیر وہائیا۔ مینڈھی سیس رہی کھوہے، سہاگی روپ نہ کھئے بنائیا۔ میں واسطہ پاواں ہتھ جوڑ کے دوئے، دو جہاناں مالک ہونا سہائیا۔ سچ وست نام مینوں دے دے ڈھوئے، اگم اتھاہ میری جھولی آپ بھرائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دی ہوئے لوئے، لوئن بھگتاں نج نیترا اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھگت سہیلے اٹھا سوئے، سرتی وچ اکال مورت سوئن رہن کھئے نہ پائیا۔

۱۳۰۵

* ۳۰ مگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ دروازے اندر وڑدیاں پنڈ سیڑ ضلع جموں *

مگھ کہے میرا پروشٹا تیس، تیس بتیسا دین گواہیا۔ خوشیاں ڈھولے گاؤں راگ چھتیس، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے سنائیا۔ جس دا لہنا بیس اکیس، اک اکلّا اک اکھوائیا۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونا حدیث، ہر پردے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ مگھ کہے میرا تیسواں پروشٹا، پریشد راجا دھیان لگائیا۔ نگاہ مارے رام دھار ویشٹا، ویشیاں توں باہر کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ دین دُنی دا اکو ہونا ایشٹا، ایشٹ دیو اک منائیا۔ جن بھگتاں پورا کرنا نسچا، نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا مکاؤنا جس جس دا، جس جسم ضمیر ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکالا جگ نیترا نہیں دسدا، سو لوچن نین نج کرے رُشنائیا۔ جس بھیو چکاؤنا کلجگ کوڑی کریا وس دا، وشو دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُس دا امرت سوما اکو رسدا، رسک رسک اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

۱۳۰۵

ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ مگھر تیس کہے میرا مہینہ جاندا مُکدا، مُکمل دیاں جنائیا۔ میں بنا پرہو توں آد جُگاد کیسے نہ جھکدا، سیس اور نہ کیسے نوائیا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ ونجارا بنیا رسیا اکو ٹک دا، سوہنگ ڈھولا گاواں چائیں چائیا۔ جس دا شبد آگتا بتر ہو کے بُکدا، دو جہان کرے شنوائیا۔ اُس دا بھیو نہیں ہن لک دا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس دے حکم وچ کلجگ پینڈا جاندا مُکدا، بھجے واپو داہیا۔ کوڑ کڑیارا بوٹا جاندا سُکدا، ہرا سنج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سہیلا اپنی رت دا، رتڑی اپنے حکم وچ مہکائیا۔

* ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں *

نارد کہے میرے آشا آئی انتری، انتشکرن دھیان لگائیا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی پرہ دے چرناں وچوں چرائی جنتری، جس دا حرف حرؤف سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جھٹ مینوں ستگر شبد پچھدا ڈھر دا منتری، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ ناردا ایہنوں ہتھ نہ لا ایہدے وچ جُگان جُگان دی بسنتری، جس نوں اگتی کہہ کے سارے گائیا۔ کتے لے نہ جاویں گگن گگنتری، منڈل منڈپاں نال رکھائیا۔ اس دا بھیو پا سکیا نہیں دھنوتری، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ایہ بڑی گن ندھان گنوتری، گن کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پچھیا ستگر شبد منترالے، منتو مینوں دے سمجھائیا۔ ایہ رکھنی کیہڑے ودیالے، کون ویدیارتھیاں دینی پڑھائیا۔ کیہڑے دسنے حرف حرؤف سُکھالے، اکھراں نال ملائیا۔ کیہڑے مندر سہاؤنی دھرمسالے، گرو دوار کس ٹکائیا۔ کیہڑا سیکھیا ایہدی سیکھالے، کرے سچ پڑھائیا۔ جھٹ ستگر شبد دتا احوالے، اہل نال جنائیا۔ ناردا ایہدے حرف نہیں نیلے کالے، شاہی قلم نہ کھئے لکھائیا۔ ایہ جگ جگ گھالنا گھالے، نت نت سیو کھائیا۔ جس نوں پرم پُرکھ پرماتم اپنے چرناں ہیٹھاں ڈالے، دوسر جگ نہ کھئے ٹکائیا۔ اس دے حکم وچ پچھے جگ بیت گتے ہالے، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کر گئے

کھیل نرالے، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اس دی سار آپے پالئے، پاونہار اک اکھوائیا۔

* ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

نارد کہے ستگر شبد ایہہ جنتری کابدی، مینوں دے سمجھائیا۔ ستگر شبد کہا ایہدے وچ وڈیائی واہ واہ دی، واہ واہ کہہ کے خوشی بنائیا۔ ایہہ ونجارن جگ چوڑی راہ دی، رستہ ویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ کھیوٹ تھل اسگاہ دی، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ ایہہ خبر سندیسے دیندی کی وڈیائی ہونی پرہو دے ناں دی، کی نام ندھان دئے سمجھائیا۔ ایہہ سرتی ویکھے دین دنی دی دھرنی ماں دی، ممتا وچ کھوج کھوجائیا۔ ایہہ اُس ویلے خبر دسدی جس ویلے دین دنی دی درشتی ہندی کان دی، پشو پنچھیاں کھل لہائیا۔ ایہہ خبر دیوے سچکھنڈ سچے گراں دی، درگاہ ساچی بھيو کھلائی۔ ایہدی مسل اپنی صلاح دی، مشورہ سنگ نہ کیے رکھائیا۔ پر اس دی کھیل اپنے داء دی، جگ چوڑی اپنا داؤ لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے جنتریے توں اپنا کھول دے بھيو، کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ میں وی کر لاسیو، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جنتری کہے نارد میرا مالک جو وسے دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جس دی نہ رسنا نہ چہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ اوہ ٹھاکر میرا جو سب دا دیوی دیو، دیوا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جُکندر سِنگھ دے گرہ پنڈ سیرِ ضلع جموں *

جنتری کہے ناردا میرا لیکھا نہیں کوئی وادھو، وِ دیا والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھیو میرا پا سکے کوئی نہ سادھو، سُرتی وچ نہ کھئے لیائیا۔
 میرا لہنا دینا بودھ اکادھو، بُدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ مینوں ناردا اوہ سمجھے جہڑا میرے پرم پُرکھ دی سرنی لاگو، دوجا بھیو کھئے نہ
 پائیا۔ ویکھ میں کوئی وسن والی نہیں پنجابو، پنچم گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ میں کیتا نہیں کسے نوں کدے آدابو، سجدیاں وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔
 مینوں کر سکے نہ کھئے قابو، بن کامل مُرشد میرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا سَتگر شبد آد جُگادی اِکو آگو، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسائیا۔ نارد کہے میں جھٹ پتری کھولی، بن ورقیاں دتا
 اُٹھائیا۔ اندروں اگئی سنی بولی، انبولت دتی جنائیا۔ میں پنڈتا اُس پرہو دی گولی، جس دی گولک ویکھن کھئے نہ پائیا۔ مینوں جگت وچ
 نہ کوئی رولیں، رولا پا کے دیاں سُنائیا۔ میں اِکو دے چرناں گھول گھولی، اپنا آپ گھول گھائیا۔ اِکو دی پریت وچ موئی، جو میرا موّلا دھر
 دا ماہیا۔ میرا لہنا دینا اوتار پیغمبر گرواں نال قوئی، وعدے سب دے ویکھ وکھائیا۔ میرا اُس ویلے وقت سُنجننا ہندا جس ویلے بہار چُک
 سکے نہ دھوئی، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ
 رنگائیا۔ نارد کہے میں پُرانا پنڈت میری بودی ویکھ لے ہلدی، بن پون ہلارے کھائیا۔ نی تُوں مینوں آشا دسدے اپنے دل دی، پردہ پردیاں
 وچوں اُٹھائیا۔ کس بدھ بن اکھراں والیئے ملدی، ملنی کون کرائیا۔ جنتری کہا ناردا میری کھیل اگے چھن دی، جس دا وقت نہ کھئے
 سمجھائیا۔ میرا بھید نہ پُچھ کھلیا کوجھیا مورکھا ایہہ سرشٹی دا اتم لیکھا تے میری لیکھنی دن تِن دی، تِنّاں دناں وچ تریلوکی رہن کھئے نہ پائیا۔
 ذرا اکھ تک میری نشانی ویکھ لے چنّ دی، چنتا اندر نہ کھئے رکھائیا۔ میری کھیل ان بن دی، بندرابن دے کاہن میری سمجھ کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم
 وچ میں دو جہاناں مندی، منتی اپنے وچ چھپائیا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جُکندر سِنکھ، سنتوکھ سِنکھ، سوہن سِنکھ، جگدیش سِنکھ دے نوت پند سِرِ ضلع جموں *

جنتری کہے میرا جگت نہیں ودھان، قاعدہ قاتوں نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا دو جہان، زمیں اسمان اپنے وچ بند کرائیا۔ میرے وچ چھپ کے بیٹھے نو سو چرانوے چوکڑی جُگ دے رام کاہن، پیغمبر ایمان نال اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرو گُردیواں اندر چھپا کے ستنام، ست ست اپنا رنگ رنگائیا۔ میری کر سکے نہ کوئی پہچان، بے پہچان ہو کے پرہہ چرناں ہیٹھاں آسن لائیا۔ میں کدے نہیں وکی وشن برہما شو والی دکان، ہتھو ہٹ نہ کھئے بھوئیا۔ میری سکھیا سنی نہیں کیسے نے کان، کائنات نہ کھئے جنائیا۔ میرا لہنا دینا نال سیری بھگوان، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے وچ اکو حکم جو سدا سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا دُھردرگاہیا۔ نارد کہے میں وی پنڈت پُرانا آدیا، آد پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں وی جوت دی دھار شبدی بودھ آگادھیا، اکھراں والی کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ جُگ جُگ ویکھنا میری بن گئی آدیا، عادت پرہہ نے دتی بنائیا۔ میری منسا انسا سادیا، سیدھا سادا نظری آئیا۔ میرے کول شرم حیا کاہدیا، پردہ دے اٹھائیا۔ میرا وی مالک اکو انادیا، اناد انادی جو اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ جنتری کہے نارد پهلون میرے پرہہ دے چرن چُم، بن رسنا رس چکھائیا۔ پھر چاروں کُنٹ گھم، نو نو لاگا پائیا۔ پھیر اُس دے ویکھ گن، جو اوگن دئے مٹائیا۔ پھیر ستگر شبد دا حکم سن، جو سُنہیڑے رہیا گھلائیا۔ میں وی اوسے دی جانا دُھن، جو دُھنی ناد وجائیا۔ جو مالک خالق کُن، کُل مالک اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں دُھر دی جنتری دا ویکھیا لگن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا ویکھ لے ننگا ہو گیا بدن، اوڈھن تن نہ کھئے رکھائیا۔ میں پھرے منڈل گگن، بھجیا واپو داہیا۔ کی کھیل حکم ورتنا مورت مدن، مدھ سوڈھن کی دِرڑائیا۔ نو کھنڈ ویکھ لے اپنی حدن، حدو داں دھیان لگائیا۔ بن اکھراں تون جو جنترالیا تکیا اوہ صاف کہے تیرے اُتے لگن والی آگن، آگنی سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی پائے اُف کر لے لیا باوا، ہوکیاں وچ جنائیا۔ وے نارد پنڈتا میں کدھر نوں جاواں، کون کوٹے اپنا پنڈھ بنائیا۔ جھٹ نارد کہا دھرنیئے نی میں وی اچے نتھاواں،

گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ آدوویں اُچیاں گڈھیئے باہواں، واسطہ پرہو دے آگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ جھٹ جنتری کہے ناردا تُوں کیوں میریاں کریں باتاں، باطن بھیو نہ کوئی سمجھائیا۔ میرے وچ پہلی سطر ویکھ لے جس وچ حصہ ونڈیا ذاتاں پاتاں، آخر دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ پھیر اگلا ویکھ لے کھاتہ، خطرے وچ خلق خُدائیا۔ دو جی لائن وچ دھرنی دھرت دھول دا اکو احاطہ، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی چھپر چھن نہ کوئی رہنی چھاتا، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھ لے سب دا اکو ہونا داتا، داتا دانی اک اکھوئیا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لوک ماتا، لوک مات اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام سوغاتا، وست سچ سچ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جنتری کہے ناردا میں تینوں آئی سمجھاؤں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ میرا بھیو پا نہ سکے پانی پوئن، اُنجا پوئن رہی گُرائیا۔ میرے وچ لیکھا ویکھ لے لیکھیا رام راؤن، بن اکھراں اکھر لیکھ بنائیا۔ کابن کرشن لہنا لیکھیا جو تینوں آئی سناؤن، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ کلجگ انت جو سب دا لیکھا آئے مکاؤن، مکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے آئے ملاؤن، وچھڑیاں میل ملائیا۔ اکو نام ندھان آئے سمجھاؤن، سکھیا سچ سمجھائیا۔ اپنا آپ بردے آئے وساؤن، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ دین دُنی وچ سٹے آئے اٹھاؤن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ پتری کہے ناردا تُوں اپنے سر تے چُک لے چار جُگ دی پیڑ، اکھراں والے گرتھ اٹھائیا۔ نارد کہا میری تے پیڑ کردی ہڈی ریڑ، بل نظر کھئے نہ آئیا۔ میں مات لوک وچ جانا راہ وچ بڑی بھیر، دیوت سُر کروڑ تینتیسا بیٹھے جھرمٹ پائیا۔ میں چھیتی چھیتی پُجنا پندھ مکاؤنا پنڈ سیڑ، سیڑی پوڑی دُنڈا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جتھے لہنا دینا مُکدا ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں بھجّا نٹھا آیا میری بودی نوں لگی ہوا، ٹھنڈی ٹھار ہو کے مینوں رہی سُنائیا۔ پرہو دے آگے کُچھ میری کر دُعا، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کِس بدھ جُگ بدلنا نوں، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ میں خوشیاں دے وچ کہوں، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ نارد کہے بودی بلا کے پہلاں اُس دی چرنی ڈھواں، ڈھیہہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ میں پھیر پُچھاں پرہو جنہاں بھگتاں دے کولوں

روٹی کھادھی سی جواں، کچے گنڈھیاں بھوک لوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ بودی کہے ناردا سُن میری آگمی گل، انوکھی دیاں جنائیا۔ پرم پُرکھ سب دے نال کھیڈ رہیا چھل، اچھل چھل دھاری ہو کے اپنا چھل کھائیا۔ مانو ذاتی ہویا بھگتاں ول، ولولے سب دے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے وچوں کلجگ کل، کلمہ نام اپنا اک پڑھائیا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا راجے بل، باؤن دی دھار دئے گواہیا۔ جنہاں دا اشومیدھ یگ دی دھار لنگر جانا چل، چلدی پھردی ویکھے خلق خُدائیا۔ جگ چوکڑی دا پورب ملنا پھل، آگے پھلی بھوت دئے بنائیا۔ جنم مرن دا میٹنا سل، آون جاون رہے نہ رائیا۔ بودی کہے ناردا انت بھگوت بھگون دی دھار وچ پردھ بال جاون سارے جانے رل، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایتھے ہُن نمسکار کرتے آپاں جائیے چل، بھجیئے واہو داہیا۔ جموں سنگت نون دس جا جھناں دے نواں گلاساں دا بھل نہیں جانا جل، لیاؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، بھگت سہیلا بھگتاں ہویا آپ ول، ولولے سب دے ویکھ وکھائیا۔

۱۳۱۱

۱۳۱۱

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نون * *

پوہ کہے میں مہینہ دسواں، دس دس ماس مات گرہ رہن والیو سب نون دیاں جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے پرہ دیاں بدالیاں رسماں، اصول معقول اپنا آپ پرگنائیا۔ جس دے پیار وچ اوتار پیغمبران گرواں کھادھیاں قسماں، سوگنداں وچ جنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جگت ضمیر جساں، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ جس دا عقل بڈھی توں باہر ہونا کرشمہ، وڈیا وچ ودت سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جس دا لیکھ نرالا ستگر شبد آگے لکھنا، لیکھ درڑائے ڈھردرگاہیا۔ جس دین دنی جنائی متھنا، متھیا دتے خلق خُدائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا بن کے ڈھر دا پتتا، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس کلجگ انت نچھنا، مالک خالق اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ستجگ ست دھرم دا رس دیکھے متھنا، انرس آپ چکھائیا۔ جس دے پیار وچ دو جہان وکنا، دین دنی قیمت رہے نہ رائیا۔ جو آتم پرماتم کرے پتتا، پتکاری

ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل نت نوتنا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ سو ویکھنہارا میری تھتتا، پہلا پروشٹا دھیان لگائیا۔ میں اُس دے
 چرناں وچ لٹنا، آپ اپنا دیاں مٹائیا۔ جس جھگڑا میٹنا پتھر اٹنا، پابناں سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ پوہ کہے میرا پروشٹا آیا، دسم دھار ملے وڈیائیا۔ میں اکو نور نورانہ ویکھ وکھایا، جوتی
 جاتا دُھردرگاہیا۔ جو نام ندھان سِری بھگوان ہو کے رہیا سُنایا، انحد نادى ناد جنائیا۔ امرت امیوں رس رہیا جام پیایا، بن رسنا رس
 چکھائیا۔ جو دِپک جوتی جوت رہیا جگایا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ اوہ پت پریشور میرا وقت دئے سہایا، سوہنی دئے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا لوک مات آیا وقت، ویکتیاں دیاں جنائیا۔
 میرے صاحب دی ویکھو شکت، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ جو مان دیوے ہرجن سہیلے بھگت، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ غریب نہانیاں
 ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ لیکھے لائے بینتی عرض، آرزو سب دی پھول پھلایا۔ کلجگ بدلنا جس نوں غرض، غرض کے اپنا حکم
 دئے ورتائیا۔ دین دُنی دی پُٹھی سدھی ویکھ نرد، نر نرائن ہو کے پھیرا پائیا۔ نوکھنڈ پرتھی میٹے اندھیرا گرد، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ پوہ
 کہے بے شک میرا مہینہ دِسدا سرد، ٹھنڈک جگت نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا مالک بے پرواہیا۔ پوہ کہے میرا وقت سہنجنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کِریا کرے آد نرنجنا، نروریر بھیمو کھلایا۔ جس دا دِپک اکو
 جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سب دا بنے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ میں وی اوسے کولوں منگنا، بھگتو سب نوں دیاں
 جنائیا۔ جس ٹھاڈے تن وجود چارھنی رنگنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام ندھانا پاوے کنگنا، جگت دھات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک بن کے
 مورت گوپال مدنا، مدھسودن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس اکو رنگ رنگیا اعلیٰ ادنی، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا اکو ڈنکا راؤ
 رنگا اندر وجنا، نو سٹ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ
 کہے میں آیا دین دُنی دی وچ دھار، دھرنی دھرت دھول پھیرا پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میتوں دئے ادھار، بن سپس ہتھ ٹکائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 میری پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا دئے ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آد نرنجن جوت کرے اُجیار، بن تیل باقی

ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا کرے خبردار، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ سِری بھگوان چرن دھوڑی بخشے چہار، ٹکے ست نام لگائیا۔ پاربرہم ویکھے
 ویکھنہار، بن نینان نین اٹھائیا۔ ستگر شبد میرا کرے شنکار، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ میں ہو کے خبردار، ہوکا دیوان تھاوں تھائیا۔ دُنیا دارو
 جگت جگیا سواو نیندر غفلت وچوں ہووو باہر، آس رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا ہویا ظاہر، ظاہر ظہور ہو کے
 ڈگمگائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس دے سب کچھ اختیار، مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈاہیا۔ اوہ لیکھا لہنا دینا جانے سچکھنڈ
 سچے دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا بن تیل باقی اپنا دیپ کرے اُجیار، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اُس نوں کرنی سرب
 نے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ سیس جھکائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا کل کلکی اوتار، امام اماما اپنا کھیل وکھائیا۔ جو ویکھے
 وگسے ویکھنہار، ویکھنہارا نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پوہ کہے میرا
 پہلا دوس دہارا، دیوہڑی سیس نوٹیا۔ میں ویکھاں پُرکھ اکال اگئی لاڑا، جو لکھ چوراسی آتم دھار رہیا پرنائیا۔ جس دا پُریاں لوآں
 برہمنڈاں کھنڈاں باہر اکھاڑا، گگن گگنتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ انت کنت بھگوت جن بھگتاں رنگ چاڑھے گاڑھا، دو جہان اتر کدے نہ
 جائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے اکھاڑا، نو ست برہم مت پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوٹیا۔ پوہ کہے میرا دوس سہاونا لوک مات، متاگر اوتار پیغمبران نال پکائیا۔ جو چار جگ دے کے گئے
 دات، دانی ہو کے جگت ورتائیا۔ جس دا حکم سندیسہ دیندے گئے نال قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا
 کلجگ اتم پرگٹ ہویا آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا تُوں میرا میں تیرا جاپ، جگ جیون داتا ہو کے دئے وڈیائیا۔ ترے گن میٹے تینو
 تاپ، اگئی تے دئے گوائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی جوڑے نات، آتم پرما تم میلا
 میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پوہ کہے میرا دوس سہاونا پہلا،
 پہلی وار جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ وسے اگے محلا، محل اٹل ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے انگھلا، آس نندرا
 وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ دو جہاناں سِری بھگوانا ہو کے کرے سیلا، سیرگاہ بنائے خلق خدائیا۔ جو بھگتاں اندر ویکھے پہلاں، چہل پہل اپنا

رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ جھٹ نارد آ گیا کہے سُن لے پوہ
 پیاریا، مِترا تینوں دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑی تُوں پھریا وچ سنساریا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بھجیا واپو داہیا۔ اپنا لہنا دینا تک پیغمبر
 گرو اوتاریا، تن وجوداں سنگ بنائیا۔ جنہاں کھیلیا کھیل وچ سنساریا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھائیا۔ ہُن کلجُگ اتم اُس
 پرہو دی واریا، جو وارث ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس کوڑی کِریا میٹنا اندھ اندھیاریا، سَتجُگ سچ کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا سب دا قرض
 دئے اُتاریا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس لیکھا اک دو تِن چار پنج دی دھار وچاریا، چھ ست اٹھ نو دس رہن کھئے نہ پائیا۔
 دس دس پیس دا بھيو نیاریا، پیس پیسا آپ سمجھائیا۔ اک اکیسا ایکنکاریا، اک اکلّا دُھر دا ماہیا۔ جو تیرا میٹے اندھ اندھیاریا، نوری
 چند کرے رُشنائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا چند ستاریا، سطح بُندی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ اک اُٹھائیا۔ نارد کہے سُن پوہ پیارے ٹھنڈیا، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرا لیکھا دھرنی دھرت دھول توں باہر ٹنگیا، زمیں
 اسماناں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میتھوں پُچھ نالے مینوں کہہ پُرانے پنڈیا، پنڈتا مینوں دے درڑائیا۔ میں پھیر بھيو کھولاں کوٹن کوٹ کوٹ
 برہمنڈیا، برہمنڈاں کھنڈاں پردہ دیاں اُٹھائیا۔ نال لیکھا دساں کی لہنا گوبند والے کھنڈیا، کھڑگاں دھار کی چٹرائیا۔ کس بدھ حُکم ورتنا
 ست رنگ ڈنڈیا، ڈنڈاوت سب دی دیاں بدلائیا۔ لیکھا مُکاوے جیرج انڈیا، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پوہ کہے سُن نارد پاندھے، بودی والیا تینوں دیاں جنائیا۔ میرے اُتے احسان
 بڑے نے دھرتی ماں دے، ممتا وچ ویکھے نین اُٹھائیا۔ کیوں کلجُگ جیو اندروں روپ بن گئے کان دے، کاگ وانگ گُرائیا۔ ونجارے رہے نہ
 پرہو دے ناں دے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سہاگی چوڑے لال نہیں رہے بانہ دے، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جگت ونجارے بن گئے
 ہاں وچ ہاں دے، سچ جھوٹھ سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 گوسائیا۔ نارد کہے پوہ جی، اوہ ویکھ لُو نور الاہی ربی، مہبان بیدو کہہ کے سپس نوائیا۔ جس دا میل ہویا سببی، سمجھ وچ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جس دے حُکم وچ بیتدی جاندی ویہویں چوڈھویں صدی، صدے وچ خلق خدائیا۔ اوہ ویکھنہارا جگت وکار دی ندی، وہناں

کھوج کھوجائیا۔ بے شک دھرنی اُتے آؤندا کدی کدی، قدیم دا مالک نور الہیہا۔ جس نوں پیغمبران کہا نور الہی ربی، رب عالمین کہہ
 کے سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا وقت سہائے پوہ چھبی، شہنشاہ ہو کے رنگ
 رنگائیا۔ پوہ کہے میرا چھبی پروشٹا کس بدھ ہووے چنگا، پنڈتا مینوں دے جنائیا۔ کی میں پوتر جل منگاواں وچوں گنگا، گوداوری جمن
 سُرسی نال ملائیا۔ کی میں خوشیاں وچ وچاواں مردنگا، بن سارنگ ساز کھڑکائیا۔ کی میں نو کھنڈ پرتھی لنگھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ نارد
 کہا مترا اُس دے کولوں منگ اگتی منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑا سچ پریم دا رنگے رنگا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا اوہ بھیو
 کھلائے برہم ہنگا، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ جس دے حکم وچ پچھلا وقت لنگھا، آگے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا دوس آویگا۔ سہنجنا پرہو سہاویگا۔ ساچا نیترا انجنا آپ
 پاویگا۔ دھوڑی جمن خاک رماویگا۔ لیکھ لاوے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف آپ کماویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ چھبی پوہ کہے میرا اکو ہونا ارادہ، ایشٹ دیو اک منائیا۔ اکو شبد ہووے بودھ آگادھا، بُدھی توں
 باہر پڑھائیا۔ میرا تن وجود ہووے سادہ، سادگی اک سمجھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشن رادھا، رادھکا گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت بن کے موہن مادھو مادھا، مدھر دھن دئے سنائیا۔ جس دے پیار وچ ستگر نانک وچائی ربابا، ستار ستار وچوں بدلائیا۔
 اوہ شاہو بھوپ بن رنگ روپ دھر دا نوبا، نبی رسولاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سجیدیاں وچ کردے آدابا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس
 دی صفت وچ چار جگ دے گرتھ شاستر لکھیاں گئیاں کیتاباں، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ اوہ اپنا ضرور پورا کرے وعدہ، واحد اپنا پردہ
 لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے وشن برہما شو آون
 گے۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری پھیرا پاؤن گے۔ آ کے ویکھن بنک دواری، بھگت دوارے سیس جھکوں گے۔ جتھے جگے جوت زینکاری،
 اُجالا ویکھ کے خوشی مناؤن گے۔ کروڑ تیتیس کرے نمسکاری، دھوڑی خاک سرب رماؤن گے۔ اوتار تیتی ویکھن نال ہوشیاری، بن نیترا
 لوچن نین اکھ کھلاؤن گے۔ پیغمبر دھوڑی لاؤن چھاری، قدم بوسی کر کے اپنا شکر مناؤن گے۔ گرو گودیو بول جیکاری، توں ہی توں ہی

ڈھولا راگ الاؤن گے۔ ستگر شبد اپنا کھیل کھیلے اپنی واری، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھاؤن گے۔ پوہ کہے سُن ناردا میری آشا پُرانی، پُران اٹھاراں سمجھ نہ آئیا۔ جگت وِ دیا باہر کہانی، عقل بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے ودوانی، وِ دیا جگت نہ کھئے وِ دیا آئیا۔ جس دا بھیو دسیا پُرکھ اکالے شاہ سُلطانی، شہنشاہ گیا درڑائیا۔ جس ویلے اندھ اندھیرا ہویا زمیں اسمانی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ پانی، آبِ حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ منزل حق نہ رہی رُوحانی، رُوح بُت روون مارن دھاپیا۔ پتا پُرکھ اکال کیسے نہ ملے اُتے اسمانی، اِسْم اعظم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو چھبی پوہ نوں آؤنا نال دلیری، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سب دی آشا اِکو ہونی میں نرگن دھار تیری، دوْجا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا کرے اپنی مہری، مہر نظر اُٹھائیا۔ آتما بنائے اپنی چیری، چری وچھنیاں لے ملائیا۔ جس دی نوں سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پھیری، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِک گوسائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنیاں اپنیاں دسنیاں جوانیاں، جو بن وِ تئو دیو وکھائیا۔ ستجگ دیاں پرگٹ کرن آؤنیاں نشانیاں، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ اندروں کدھکے آؤنیاں بے ایمانیاں، کوڑی کرپا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھدے آؤنا بانیاں، بان انیالا تیر پرہو دئے چلائیا۔ ہس ہس کے کہندے آؤنا ساڈا جھگڑا مُکیا چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتہج سینج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اسیں اُس پرہو دیاں بنیاں سوانیاں، جو آد جگادی دھر دا ماہیا۔ جو سچکھنڈ دوار ایکنکار دیوے مانیاں، نانیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھگتو خصم بنو کہ سوانی، سہج نال دیو سُنائیا۔ سُرَت بنو کہ شبد ہانی، میلا سہج سُبھائیا۔ امرت رس بنو کہ جل دھار پانی، بھیو دیو کھلائیا۔ چرناں وچ رہنا کہ وسنا چار کھانی، پردہ دینا اُٹھائیا۔ پچھلی کیتی تہاڈی پچھے ہوئی پُرانی، آگے نواں رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنیاں چڑھ کے ویکھو منزلاں کوٹیاں، کوٹاں وچوں دھیان لگائیا۔ نگاہ مارو اپنیاں چوٹیاں، چوٹے بنکے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے اندر واسنا رہن نہ کھوٹیاں، کھوٹے کھرے روپ بدلائیا۔ تہاڈیاں دُرمت میلان جان

دھوتیاں، پت پُنت آپ بنائیا۔ ٹھاڈیاں آتما رہن نہ سوتیاں، سْتیاں لئے جگائیا۔ سب نے یاد رکھنا ٹھاڈیاں دھاراں پرہ دیاں گوتیاں، آتم
 پر ماتم دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے بھگتو
 ٹھاڈا وقت سہاؤنا لکی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ ٹھاڈی پرہو دے نال پکی، وعدہ بھل کدے نہ جائیا۔ ٹھاڈا پیغمبران نال لیکھ حتی، حقیقت
 دا مالک دئے سمجھائیا۔ ٹھاڈے پیار وچ اپنی دھار نال رہیا تکی، تقویٰ ٹھاڈا رہیا بنائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا جے باؤن دی دھار مکی، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ست رنگا کہے میں وی ویکھاں کھیل شاہ نوابے، کی
 کرتا کار کھائیا۔ جو لہنا دینا چکائے جل جل آب، آب حیات دئے پئیایا۔ جس دا کھیل ہونا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ پھیر
 نگاہ مارنی وچ کعبے، قبران وچ مُرید مُرشد سارے ویکھ وکھائیا۔ پھیر سجدیاں والے تکنے آداے، اُمت اُمتی پھول پھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ بھگتو نارد کہے مینوں گلان نہیں آوندیاں باہلیاں، بہتا شور نہ کھئے
 مچائیا۔ ٹھاڈے اندر چڑھیاں ہوون لالیاں، لالن مل کے وجے ودھائیا۔ ٹھاڈیاں جھولیاں ہوون خالیاں، خالی جھولی پرہ دے آگے ڈاہیا۔
 ٹھاڈیاں آشاں بنیاں ہوون سوالیاں، سوال اکو اک جنائیا۔ پرہو پھلوں ساڈے اندرون راتاں میٹ اندھیریاں کالیاں، گل مالک ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ اسیں نہیں ویکھنا چاہندے جگت دیاں دیوالیاں، دیپک ساڈے انتر دے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگدے منگدے نہ جانا تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آتیا۔ پرہو کولوں
 منگنا ٹھاڈا حق، حقیقت دے مالک آگے واسطہ پائیا۔ پتہ نہیں کس ویلے مہربان ہو کے نام وستو ٹھاڈی جھولی اندر دیوے رکھ، رکھک
 ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ ٹھاڈا وچھوڑا میٹے رہن نہ دیوے وکھ، وکھرا گرہ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ مہربان ہو کے نیج نیتر دب نیتر کھول
 کے اکھ، بن اکھراں توں اپنا نام دئے سمجھائیا۔ سدا سدا سد پرہو بھگتاں دا کردا آیا پکھ، جگت حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے بھگتو پرہو نے نویں دسنی ڈنڈاوت، بندگی بندگی
 وچوں بدلایا۔ پریم پیار دی کرنی سخاوت، سُخن اوتار پیغمبران گرواں پور کرائیا۔ گرسکھو گرسکھ نال کرے نہ کھئے عداوت، جھگڑا اندرون

دینا مکائیا۔ پرہو دا پیار تے گرسکھاں دی نیامت، گرسکھو گرسکھاں وچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری آہ پئی تسبیح تے اوہ سٹی مالا، اکو مالک نوں سیس نوائیا۔ جس نے سب دا کڈھ دتا دیوالہ، دھن دؤلت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ دا کرم ککرم میٹنا کالا، کالکھ ٹکے سب دے دئے گوائیا۔ ترے گن مایا میٹنا جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سب دا حل کرے سوالا، جو سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ نارد کہے میرا جی کدا جن بھگتو چھبی پوہ نوں ہر بھگت دوار تے نو سو چرانوے دیپکاں دی ویکھاں دیپ مالا، دیا باقی کملاپاتی اپنے ہتھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ہر بھگت سنت سہیلیاں کرے آپ سمبھالا، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلباغ سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے انترائے ویراگ، ویراگن ہو کے دیاں جنائیا۔ میں چاہندی پرہو تیریاں بھگتاں دا ٹھکیا رہے باغ، باغیچہ گلشن تیرا نظری آئیا۔ دُرمت میل سب دا دھوونا داغ، کوڑی کیرپا رہے نہ رائیا۔ دیپک جوت جگاؤنا چراغ، پن تیل باقی کر رُشنائیا۔ جگت ترسنا ترے گن میٹنی آگ، اگنی تت بُجھائیا۔ گرمکھ ہنس بناؤنے پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ تیری سرن سرنائے ہرجن جاوون لاگ، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے بھگتاں منگدی جیون، زندگی وچوں زندگی دینی بدلائیا۔ تیرے پیار وچ سارے تھیون، ہوئے ہنگتا گرھ دینا تڑائیا۔ پن سیس جگدیش سارے تینوں نیون، نو نو لاگن پائیا۔ نوں جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ کایا سیون، سٹیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں چاہندی چرن چرنو دک سارے تیرا پیون، انرس اپنا دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی

کہے پرہو میں تیرے بھگتاں رہی لوڑ، لڑیندے ساجن دینی وڈیائیا۔ میری جگت ترسنا پوری کرنی تھوڑ، بہتی منگ نہ کھئے منگائیا۔ توں دو
 جہاناں سری بھگوانا پھرن والا اکھئے گھوڑ، جو بھجے واہو داہیا۔ میری آسا منسا جن بھگتاں اندروں وکھ کڈھنی کوڑ، کڑن رہن کھئے نہ
 پائیا۔ پنج وکارا ایکنکارا دینا ہوڑ، ہوکا دیوے تھاون تھائیا۔ سچ دس دے کس بدھ تیرے شبد دا وچنا میرے سپنے پوڑ، پوڑی ڈنڈا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ کس بدھ کھیل کرے براہمن گوڑ، برہما بھیو بھیو کی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیریاں بھگتاں رباں پوجدی، پوجن یوگ دینی وڈیائیا۔ مینوں سرتی دینی ساچی بوجھ دی،
 سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ ہر پردیو واسنا کڈھنی دوج دی، دتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ میں کھیل تکاں تیرے شبد گرو اودھوت دی، جو
 دو جہاناں حکم ورتائیا۔ میں ونجان تیری پنج تت کایا بھوت دی، پنچم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھنا اپنا رنگ، رنگت اکھ رنگائیا۔ جو بن پیسے دھیلے تیرا
 دیوے سنگ، سگلے سنگی تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کیتے میرے اُتے گئے لنگھ، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے
 آگے ہوئی نہیں میں کدے تنگ، تنگ دست نہ کدے رکھائیا۔ آگے ہرجن ساچے نام دھارا نال رنگ، رنگت کوڑ رہن نہ پائیا۔ سدا سدا
 سچ تیرا نام وجے مردنگ، دھن انادی ناد کرے شنوائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے نال پنچ، پنچم میتے دینی مان وڈیائیا۔ نہ کوئی ہرکھ
 سوگ نہ رنج، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے
 پرہو جن بھگتاں لیکھے لے تن وجوڈ مٹی، خاک اپنے رنگ رنگائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے لٹی، لٹاں کھول کے دیاں دھائیا۔
 تیری کھیل اکھ اتھاہ دی پرہو میرے اُتے دھرم چلا دے بٹی، ہٹوانا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں بھرنی پئے نہ چٹی،
 چیٹک اپنا نام دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، پچھلے لہنے دینے پورب دتے کٹی، آگے کٹاکش ہرجن اپنا نام لگائیا۔

* ۵ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر نہال بائی بٹالا دے نوٹ پرلوک سدھارن اُپرانت *

بھگت اُدھارے آپ پرہے، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ سنت اُدھارے آپ پرہے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گُرمکھ اُدھارے آپ پرہے، پت پرمیشور نور الہیا۔ گُرسکھ اُدھارے آپ پرہے، نرگن نرور اپنی کل ورتائیا۔ ہرجن اُدھارے آپ پرہے، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، اُدھارنہارا ایکنکار۔ سنت اُدھارے آپ پرہے، ویکھے وگسے پاوے سار۔ گُرمکھ اُدھارے آپ پرہے، لوک ماتی کھیل نیار۔ گُرسکھ اُدھارے آپ پرہے، ویکھنہارا کایا ماٹی بنک دوار۔ ہرجن اُدھارے آپ پرہے، جگ جگ کھیل سچّی سرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، آد جگادی اک اکلا۔ سنت اُدھارے آپ پرہے، ویکھنہارا سچکھنڈ سچ محلہ۔ گُرمکھ اُدھارے آپ پرہے، پار لنگھائے مہیئل جل تھلا۔ گُرسکھ اُدھارے آپ پرہے، دیوے محل اٹلا۔ ہرجن اُدھارے آپ پرہے، دین دنی میٹے سلا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وسنہارا نیہچل دھام اولّا۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، دیوے نام ندھان۔ سنت اُدھارے آپ پرہے، بخشے سچ استھان۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، گرہ مندر ویکھے آن۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، نام سُنائے سچّی دُھنکان۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، لوک ماتی کر پہچان۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، ویکھنہارا والی دو جہان۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، دین دیال سدا بخشند۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، خوشی رکھائے بند بند۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، انتر آتم دئے اند۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، سوہنگ شبد جپائے چھند۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، دئی دویتی ڈھاپے کندھ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، آون جاون میٹے پندھ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، سچ دوارا آپے لنگھ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، ویکھنہارا سیج پلنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، آد جگادی چاڑھنہارا رنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار نیہائے اپنا سنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، منزل چُکائے واٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، پار کرئے آون جاون گھائی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہے، جنم مرن میٹے پندھ واٹی۔ بھگت اُدھارے

آپ پرہ، سچ سیج سہائے اپنی کھاٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، لیکھے لائے کایا پنج تت مائی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، جس مئیا جنم دتا امیر سینگھ گلاٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، دُرمت میل دیوے کاٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، آپے لیکھے لائے جیون زندگی حیاتی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، اپنے گرہ دیپ جگائے کملاپاتی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، لہنا دینا لیکھا رہے نہ لوک ماتی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، درگاہ ساچی امرت دیوے بوند سوانتی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میٹنہار اندھیری راتی۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، جُگ جُگ کھیل اپار۔ سنت اُدھارے آپ پرہ، پھڑ پھڑ لائے پار۔ گُرمکھ اُدھارے آپ پرہ، لکھ چوراسی وچوں کرے باہر۔ گُرسکھ اُدھارے آپ پرہ، جم کی پھاسی رکھے باہر۔ ہرجن اُدھارے آپ پرہ، گرہ دیوے درس اپار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا میتا ایکنکار۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، آد جُگادی کھیل۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، دُھر دا سجن سہیل۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، میلے سنجوگی میل۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، وکھائے دھام نویل۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، رائے دھرم دی کٹے جیل۔ بھگت اُدھارے آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد برہم برہما، نرگن سرگن بنے سجن سہیل۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی نہنگ سینگھ، پریتم سینگھ،

دلپ سینگھ، رتن سینگھ، ایشر سینگھ، بہان سینگھ،

کشمیر سینگھ، جوگا سینگھ، جاگیر سینگھ *

نارد کہے سُن دھرم دھار بسدھا، دھولے تینوں دیاں جنائیا۔ نگاہ مار کی اشارہ دے کے گیا بڈھا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت تیرا بھاگ کرے آدا، جس دی آدے است ہووے رُشنائیا۔ جو کلجگ کوڑی کیریا ویکھنہارا مُدعا، مُدتاں دا مالک دیا کھائیا۔ جس ستجگ ست پرکاش کرنا آگھا، چار کُنٹ کُنٹ رُشنائیا۔ تیری جوانی جوین پھیر ہووے یوا، بڈھیپا کل رہے نہ رائیا۔ دوس

رین اٹھے پھر دسے الل صُبح، امرت رس اِکو اِک بھرائیا۔ دِپِک پرکاش کرے جوت دھار بُجھا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جس دے حُکم وِچ
 اوتار پیغمبر گُرو رِہیا رُجھا، رُجھیواں دین مذہب جنائیا۔ اوہ بدلنہارا تیرے اُتوں کلجُگا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ نارد کہے سُن دھرنی دھرت، دھولے دیاں جنائیا۔ اپنا وعدہ قَوْل اِقرار
 تک لے شرط، شرع توں باہر دھیان لگائیا۔ تیرا سوامی ٹھاکر بے پرواہی آیا پرت، پت پرمیشور دُھردرگاپیا۔ جس دا کھیل سدا اُتے
 عرش، عرشی پریم دُھردرگاپیا۔ ست پیار مُحبّت میگھ رِہیا برس، نام نِدھانا رس ٹپکائیا۔ اُس دا خوشیاں والا برس، برسی چھبی پوہ
 وڈیائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنا نام درسائیا۔ سب دی پُورب میٹے حرص، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ مان دیوے اُتے
 فرش، فرشتے خاکی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ نارد کہے
 دھرنی دھولے لے سُن، انسنت دیاں جنائیا۔ ساچے صاحب دے تک لو گُن، گُن نِدھان بے پرواہیا۔ جو لکھ چُوراسی کرے چھان پُن،
 کھوجے تھاوں تھائیا۔ ویکھ وکھائے رکھ مَن، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اُس دا بھیو جانے کون گُن، کہن کچھ نہ پائیا۔ جو اُپجاونہارا ساچی
 دُھن، دُھن اتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے تینوں
 سارے کہندے دھول، دھرم دھار جنائیا۔ تُوں اپنا تک لے قَوْل، اِقرار نامہ ویکھ وکھائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں انتر رس ملے پاہل، بن رسنا
 رس چکھائیا۔ کِس بدھ پرم پُرکھ ہردے جائے مؤل، مؤلا اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا بھیو کوئی پا سکے نہ رؤل، گنتی گنت نہ کئے گنائیا۔ اوہ
 تیرا لہنا دینا کلجُگ کورٹا بھار کرے ہؤل، ہؤلی ہؤلی اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کرشنا سانول سندر سؤل، سانوریا ہو
 کے بھیو کھلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا تیرا کھیل ویکھے اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جائیا۔ تُوں کوچھی کملی رہیں نہ مؤل انہول، سْتیئے لے
 انگرٹایا۔ اوہ سچ ترازو تیرے اُتے تولے تول، نام کندھا ہتھ اُٹھائیا۔ جس نے سچ دوارا لیا کھول، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ جس دا آتم
 پرماٹم دُھر دا ساچا بول، انبولت راگ درڑائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں کرے چوبل، چولا کایا ماٹی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنی کھیل تک پُرکھ سمراتھا، کی کرتا کھیل کھلائیا۔

جس دا لہنا دینا جگ جگ ہتھو ہاتھا، جگت اُدھار نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ سدا سہیلا جن بھگتاں دیوے ساتھا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ جو سدا سدا سہانک ہووے اناٹھ اناٹھا، غریب نہانیاں دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا راتھا، رتھ رتھوہی دُھردرگاہیا۔ سو صاحب سوامی چھبی پوہ جن بھگتاں دیوے ساتھا، سگلا سنگی اک ہو آئیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا تریلوکی ناٹھا، کاہنا کاہن کاہن وڈیائیا۔ جس دی شبدي دھار اگئی گاتھا، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے درس ہرجن سگل وسورے جائے لاتھا، سنتاپ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنے گرہ تک بھگت دوار، جن بھگت سہیلے سوہیا پائیا۔ جنہاں دا پورب لہنا دینا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ سنگ بنائیا۔ اوہ ست سچ دے بن کے سیوادار، دوس رین سیو کھائیا۔ انتر انتر سچ پریتی کرن پیار، پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ میں چاہندا، دھرنی، تون اوہناں دے جاویں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ خوشیاں نال کریں اظہار، سوہنے ڈھولے گائیا۔ نارد کہے میں وی کراں جے جیکار، ڈھولا اک سنائیا۔ دھرنی کہے ناردا، اوہناں دی دھوڑی میری چھار، میرے مستک وچ ودھائیا۔ میں چاہندی ہر بھگت دوار رہن والے بھگتاں دے گل وچ اک اک ہووے ہار، چھبی پوہ اپنی رت سہائیا۔ مستک کھنڈے دی چھوہی ہووے دھار، کھڑگاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تون میرا میں تیرا بولدے ہون جیکار، تون ہی تون ہی ڈھولا گائیا۔ ہر سنگت دے ہوون وچ ادھکار، ادھ وچ اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے میں وی ویکھاں ضرور ووبار، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ دھرنی کہے میں وی کراں انتظار، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ دویاں دا وعدہ اک اقرار، قول چھبی پوہ جنائیا۔ ایہ ویلا سوہنا ہووے وقت چار، چار چار دا سنگ بنائیا۔ ونڈ نہیں کوئی پُرکھ نار، پردھ بال حصہ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، دیونہار سچ پیار، پریتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۶ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

چھبی پوه کہے میری بھنڑی رین آئی شب، شہروز جن بھگتاں دیاں وڈیائیاں۔ مہربان نوجوان سری بھگوان میرے اُتے کیریا کر دے
بہہ، آد جگادی برہم برہمادی اپنی دیا کھائیا۔ تُوں نور الہ اکم اتہا بے پرواہی رب، پاربرہم پت پرمیشور تیری آس رکھائیا۔ میں جگ
چوکڑی پورب ویکھے سب، ستجگ تریتا دواپرکجگ دھیان لگائیا۔ تیرا نور ظہور تکدا ربیا جلوہ گر نال سبب، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن پوه چھبی میرے دُلا رے سْت،
سْتیا لے انگرائیا۔ ذرا کھیڈ تک ابناشی اچت، چیتن دو جہان کرائیا۔ جس دی دھرم دھار دی مؤلنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جس
اکو اٹھانا بن تتاں تون شبد دُلا رے سْت، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جو لکھ چوراسی ویکھے خانہ بُت، تن وجوداں پھول پھلایا۔ جس دا
لہنا دینا نال ابناشی اچت، زرگن اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
پُرکھ اکال کہے میرے شبد دُلا رے دُولھے، بن تتاں لے انگرائیا۔ حکم سُننا کنت کنٹولے، ہر کرتا کی سُنائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی کدے
نہ بھولے، نو نو چار دئے گواہیا۔ جس دا آد جگاد اک اصو لے، دوسر حکم نہ کوئی بدلائیا۔ اوہ مالک کنت کنٹولے، زرگن نور نور الہیا۔
جس تینوں جھلائے اپنے جھولے، بن جنی گود ٹکائیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو بھولے، مہک اپنے وچوں مہکائیا۔ ساچی بخش
چرن دی دھولے، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ دھر دا کھیل دس معقولے، سچ فرمانا اک سُنائیا۔ اوہناں کیریا نال ترے گن مایا پنج تت
وصو لے، بخشش رحمت دھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔
چھبی پوه کہے میرے پرم پُرکھ جے ستگر تیرا شبد دُلا رے، شبدی شبد اک اکھوائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت روپ الہیا۔ جس دا
اکو تُوں ہی کنت بہتارا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جو وسے نہچل دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا نور تیری جوت
اُجیارا، ظہور اکو اک پرگٹائیا۔ جس دا لہنا دینا اکم اپارا، اپرمپر ایہ تیری بے پرواہیا۔ جس نے تینوں مٹر بنایا یارا، ساجن سچ سُنائیا۔
اوہ کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دئے گواہیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی تیری چلدی رہی دھارا، لکھ

چوراسی کھیل کھلائیآ۔ رُوپ دھردا رہوں پیغمبر گر اوتارا، نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ نام شبد دا دیندا رہوں سہارا، کلمیاں نال وڈیائیآ۔
 گرتھ شاستراں کردا رہوں مظاہرا، صفتاں صفت وڈیائیآ۔ اکھراں نال بول جیکارا، ڈھولے راگ درڑائیآ۔ آپ پھیر وس کے سب توں باہرا،
 بیو ابھیدا اک چھپائیآ۔ چھپی پوہ کہے میں کران نمسکارا، نو نو سپس جھکائیآ۔ اج میرا اتم سریشٹ نو سو چرانوے چوکڑی جگ توں بعد
 تیوہارا، دوس اپنا رنگ رنگائیآ۔ اک حکم سندیسہ دے دے بن رسنا جہوا کر اشارہ، بن لوچن نین نین سمجھائیآ۔ تُوں شاہو بھوپ میرا
 نرنکارا، نرویر پُرکھ الاہیا۔ جس طرح آد جگاد جگ چوکڑی تُوں بدلدا رہوں دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلائیآ۔ میں نو نو کران نمسکارا،
 ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔
 چھپی پوہ کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں نال منگاں دانا، دا تے دانی دینا ورتائیآ۔ تُوں مالک رحیم رحمانا، نُوں
 نورانہ نُوں الاہیا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جودھا سورپیر مردانہ، بھے سب تُوں رہیا جنائیآ۔ لکھ چوراسی تیرا کھیل
 مہانا، مہا کتھ کتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیآ۔ چھپی پوہ کہے میرے
 پرم پُرکھ سمرتھ، صاحب تیری سرنائیآ۔ میرے ویکھ لے خالی ہتھ، وست نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ کورڈ دا چلدا رتھ، رتھوہی تیرا حکم مئے
 چائیں چائیا۔ جو تیرے پیار وچ تیرے ستھر گیا لتھ، یارڑے سیج بندھائیآ۔ اوس دی اوس تُوں دے دے وتھ، وست اپنی آپ ورتائیآ۔
 میں تینوں خوشیاں نال ٹیکاں متھ، مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ نیتز نیر وباواں اتھ، ہنچھوآں ہار بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دُھردرگاہیا۔ چھپی پوہ کہے پرہو میں در دا بنیا بھکھاری، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی تیری واری، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرُو کر کے گئے اشاری، سینت تیرا نام لگائیآ۔
 بیو ابھیدا کھول کے گئے تُوں کلکی اوتاری، اکل کل اپنی کھیل کھلائیآ۔ لہنا دینا جگ چوکڑی سب دا دیوے وارو واری، وارث ہو کے
 ویکھ وکھائیآ۔ میں تیرے چرن دھوڑ لاواں چھاری، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیآ۔ میری اک بینتی اکو وار نمسکاری، ڈنڈاوت کہہ کے سپس
 جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیآ۔ چھپی پوہ کہے پرہو میری اکو اک

عرضوئی، عرض آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوہ بن اور نہ دیسے کوئی، دُتیا بھاؤ نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہان ملے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیا۔ سارے تیرے نام دی پا کے گئے دروہی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تُوہ بن میری آسا پوری کدے نہ ہوئی، ہوکا دے کے دیاں
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے دوس خوشی بنائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہو وشن برہما شو دے
 دے سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ تیئی اوتار تیرے حُکم وچ آوے بدھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پیغمبراں اک آواز دینی اکو سناؤنا ندا،
 دُھن دُھنیوں باہر جنائیا۔ گرو گُردیو آؤن سچ دوارے اپنی جگہ، بن قداماں قدم اُٹھائیا۔ دیوت سُر تیری سرنی ہووے لگا، اند اندراسن
 سرب تجائیا۔ اکو شبد نگارہ سب دا ہووے وجا، دُوجا ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جگ چوکڑی جو تیری کر کے گئے گجا، در در منگ کے
 خوشی بنائیا۔ تیرے حُکم دی مَدے رہے رضا، رازق رِزق رحیم تیری بے پرواہیا۔ میں آج اوہناں دے پچناں دا لینا چاہندا مزہ، بن رسنا
 رس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے چھبی پوہ ستگر شبد
 میرا سُر پیر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دے کول میرے نام دا انیالا تیر، دو جہان چلائییا۔ جس دے حُکم وچ اوتار پیغمبر پیر، گرو
 گُردیو سیو کھائیا۔ جو سب نوں دیونہارا دھیر، دھیر جوان اک اکھوائیا۔ جس دے کول حق تدبیر، طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں اُس نوں
 اکو وار دے چھڈی واد اشیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نے کلجگ کرنا انت اخیر، آپ اپنا کھیل کھلائییا۔ ست سچ کرنا تعمیر، محل اٹل
 اک وڈیائییا۔ دین دُنی بدلنی ضمیر، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول میرے حُکم دی شمشیر، شرع دا لیکھا دئے مکائیا۔ جس دی
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جاگیر، جگہ جگہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ سب دی بدلنہارا تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائیا۔ جس
 نے پچھلی کیتی اُتے مارنی لکیر، لائن عین دینی وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہیں دینا خمیر، اصل اصل وچوں پرگٹائییا۔ جس دا
 اکو پریم دا بستر ہونا چیر، چری وچھنیاں لئے ملائییا۔ چھبی پوہ کہے میں اپنے نگ نال کڈھاں لکیر، بن مٹی خاک دیاں وکھائیا۔ میرے نور
 نور نے شاہ سلطانی مینوں بنا اکھیاں توں ستگر شبد دی وکھا تصویر، جس نوں مُصوّر تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو وشن برہما شو سُنو حُکم اپارا، اپرپر کی

جنائیا۔ جو زرگن سرگن کھیلے کھیل وچ سنسارا، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ جو نور الابی پروردگارا، شاہو بھوپ اگم اتھابیا۔ سو دھرنی دھرت دھول دھول جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جس دا چھبی پوہ دا خوشیاں والا تیوہارا، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ جس دا سہنجنا ہر بہگت دوارا، بھگون ہو کے حکم ورتائیا۔ اکتھے ہو کے چلو پیغمبر گر اوتارا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سارے اکتھے لاوو اکو نعرہ، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ دے کے آئے اشارہ، پیشین گوئیاں وچ جنائیا۔ اوہ امام اماما نہکنک کل کلکی اوتارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل ہونا چار جگ توں باہرا، بھيو سکے کھئے نہ پائیا۔ اوس دے در تے بنا سیس توں کریئے جا نمسکارا، بن سجدیاں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر سچکھنڈ وچوں لو انگڑائی، بن تتاں خوشی بنائیا۔ اک دوجے نال بنا زبان توں کرو صلاحی، تن وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دے شاستر تھادی دین گواہی، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ خوشیاں دا دوس دہارا بنا قدماں توں بنو راہی، بھجو واہو داہیا۔ وشن برہما شو پھڑ آگے لو لائی، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ سُرپت راجا اند پچھے آوے چائیں چائیں، کروڑ تیتیس سنگ ملائیا۔ گن گندھرب کیر یشپ ڈھولے سوپلے گان بن ہتھاں اٹھاؤن باہیں، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نالے بنا سریر توں بن آگے راہی، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر تسیں سارے اک جوت دی دھار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی مندر نہ دوار، گہربار نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی نام کلمہ نہ رسنا والی جے جے کار، اکھراں والی نہ کھئے لکھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب شرع دی کٹار، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی مؤنڈ منڈایا نہ سیس بٹھے دستار، تن وجود ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے اکو وار ہووو خبردار، بے خبر خبر پہنچائیا۔ تھادا لوک مات ہندا انتظار، چھبی پوہ اڈیکے چائیں چائیا۔ سارے اک دوجے ول کرن اشار، بن سینت سینت لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سارے اکتھے نسیئے، بھجیئے واہو داہیا۔ خوشیاں دے وچ ہسیئے، ہستی تک بے پرواہیا۔ جن بہگت دوارے وسیئے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو میرا اگم سنديسه، بن اکھراں دیاں درڑائیا۔ سب دا اکو ماہی محبوب نر نریشا، نر
 نرائن نور الہیہا۔ جس دا نہ مچھ داہڑی کوئی کیسا، مؤنڈ مُنڈایا نظری کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی بدلے بھیسا، بھیکھادھاری اک اکھوائیا۔
 جس دا انت آخیری بے نظیری لہنا دینا نال گویند دس دسمیشا، دہ دشا باہر سمجھائیا۔ تُساں اوس نوں لہنا ستگر شبد کہے، تے لہنا
 وچوں سمل دیسا، دوجا دھام نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں وچ آئے سمجھائیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ،
 جنم مرن نہ کھئے جنائیا۔ جس کلجگ انت میٹنا کلیشا، کل کلکی نور الہیہا۔ اوہدا لہنا دینا دو جہان دیس پردیسا، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج
 کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے چھبی پوہ تیری پورب
 کی صلاح، مشورہ دے جنائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں کہے واہ واہ، واہ واہ پرہو دی بے پرواہیا۔ جس نے وقت سہنجنا دتا سہا، سوہنی
 دتی وڈیائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو دین دنی دے ملاح، بیڑا جگت والا چلائییا۔ نام کلمہ گئے الا، اکھراں وچ سُنائیا۔ مُکھوں
 کہہ کے گئے اوہ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے اج دوس دہاڑا لوک مات، سوہنی خوشی بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تہاڈی اکو دسے جماعت، دوسر ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دی سہنجنی ہوئی رات، بھڑی زین خوشی بنائیا۔ ساریاں اکٹھیاں اکو وار دسنی بات، باطن پردہ دینا کھلائییا۔ سچکھنڈ
 نواسیو دھرتی اُتے ویکھو مار جہات، بھگت دوارے دھیان لگائیا۔ جتھے بھگت سہیلے بیٹھے جنہاں دا اکو پتا تے اکو مات، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جنہاں دی صاحب سوامی پُچھن آیا وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نالے خصم بنے سوامی بنے نالے ہووے کملاپات، پت پریشور
 اک اکھوائیا۔ جس دا کدے نہ ہووے دیانت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوگری نہ کدے کرے پشچاتاپ، چنتا غمی نہ کوئی
 رکھائیا۔ جس دا دو جہاناں اکو جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا صاحب اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اکو نور جوت اگم، تن ماٹی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ بن جننی چھبی پوہ پرہو دے
 دوارے پرہو دی دھاروں پئے جم، جننی اکو نظری آئیا۔ جس نے سب نوں وکھاؤنا آتم دھار تکو سرشٹی دا انتشکرن برہم، پاربرہم اپنا حکم

ورتائیا۔ نو ست میٹنا بھانت والا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ست سچ دا ستوادی ہو کے دسنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آد جگادی جس دا اکو دھرم، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ زندگی وچ جیون وچ کدے نہ مرتا، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ میں سب دے دکھ کلیش ہرتا، نت نت ویکھ وکھائیا۔ میں اکو ونجارا دھر دے در دا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے بھے وچ جگت جہان ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرا کلمہ نام سندیس پڑھدا، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ میں نت جگ جگ نواں گھاڑن گھڑدا، گھڑنہار اک اکھوائیا۔ میں مالک دو جہاناں گڑھ دا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے اوتارو بھگت دوار ویکھو نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ سنت کمار کہے میں گیا آ، سوہنی خوشی بنائیا۔ براہ کہے میں ویکھیا بے پرواہ، یگے پُرش نال ملائیا۔ حیکریو کہے مینوں سوہنا لگا تھان، نر نرائن صفت صلاحیا۔ کیل من کہے میں ڈھولا لوں گا، دتاترے سیس نوائیا۔ رکھو کہے ایہو پتا تے ایہو ماں، پرتھو کہے ایسے دی بے پرواہیا۔ متس کہے ایہہ وسے تھل اسگاہ، کچھپ کہے اپنا رنگ رنگائیا۔ دھنتر کہے سب دے لہنے دینے دئے مکا، موہنی اپنا روپ وٹائیا۔ ہنسا کہے ایسے دے گن بن رسنا جہوا رہے گا، صفتان صفت صلاحیا۔ ہری ہر کہے میرا لیکھا جانے کوئی نہ، نرسنگھ ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ نر نرائن سکے نہ کوئی وڈیا، بھيو سکے نہ کھئے جنائیا۔ باون کہے میں سب توں نگا وڈا روپ بنا، چھوٹا اپنا آپ رکھائیا۔ بل دے نال ناتا لیا جڑا، بل دوارے آیا واہو داہیا۔ جس دا اسمیدھ یگ دا لہنا نو کھنڈ پرتھی آسو دتا دوڑا، بھجیا واہو داہیا۔ ریشیاں مٹیاں لیا منگا، تپسویاں سنگ بنائیا۔ بھانت بھانت دا پکوان لیا پکا، سوہنی خوشی بنائیا۔ پریم پریتی وچ لیا چھکا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سارے بل دے دوارے کہن واہ واہ، واہ واہ راجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اگوں باون بول کے رہیا سنا، چار وید جس دی دین گواہیا۔ او رکھيو مٹیو کس دا بھوک آئے لو، سچ دیو سُنائیا۔ کس بدھ پرہو نوں پرگٹ لیا کرا، پرگنا بل دا سوہنا پائیا۔ سارے ہو گئے حیراں، حیرانی وچ ویکھن تھائیں تھائیا۔ جھٹ باون نے اشارہ کیتا جب تک ہنس بڈھی نہ ہووے کان، کاگ ہنس نہ روپ بدلایا۔ اوناں چر نہ آوے بے

پرواہ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے اوہ ایہو
 دوس دہاڑا، چار جُگ دے شاستر سمجھ سکے نہ رائیا۔ بل باؤن آگے کڈھے ہاڑا، ہوکیاں وچ دُہائیا۔ باؤن بنا ناچ توں لا کے آگھاڑا، چھوٹا
 وڈا اپنا رُوپ بدلایا۔ نہ اوہ بال تے نہ اوہ لاڑا، بڈھا سوہنا رُوپ وکھائیا۔ نہ مکھ دند نہ دسن داہڑاں، مچھ داہڑی نہ کھئے ودھائیا۔ جان
 بل نے پھیر تکیا نہ جسم دسے نہ ناڑاں، ہڈ ماس ویکھن کھئے نہ پائیا۔ باؤن نے پھیر رُوپ دھر لیا دوبارہ، سوہنا کھیل کھلایا۔ نالے خوشی
 نال دتا اشارہ، کلجگ دتا وکھائیا۔ اوہ ویکھ لے اندھ اندھیارا، نور نورانہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ میرا کھیل ہونا دوبارہ، دوسری کل ورتائیا۔
 جس دا بھيو پائے نہ کھئے سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو تے لے بلایا۔ نالے ہتھ تے ہتھ ماریا میرا کھیل سب توں
 نیارا، نیراکار نیرنکار ہو کے دیاں وکھائیا۔ میں چاہندا اے راجن تیرا وڈا ہووے دربارا، سوہنی وجے ودھائیا۔ پر میتوں وسن لئی اک دھام
 بخش دے جس وچ کراں گزارا، کرم ڈھائی منگ منگائیا۔ نالے پنڈت ہو کے گاواں تیریاں واراں، سوہنے ڈھولے دیاں سُنائیا۔ کیوں نالے
 رِشیاں ول ویکھیا نہ ایہہ پُرکھ تے نہ ایہہ ناراں، استری مرد رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ ایہناں دے ہنڈیاں ایہناں دے پیار وچ پرگٹ نہیں ہویا
 کرتارا، کرنی دا کرتا اپنا رُوپ بدلایا۔ میں تے بڈھا براہمن بن کے بھکھارا، بھجیاں واسو داہیا۔ میں ان پانی تیرا مکھ نہیں لایا نہ رسن چھپایا
 نہ کیتا پیارا، پریم پریتی وچ دیاں سُنائیا۔ جھٹ بل رو پیا زارو زارا، نیناں نیر وہائیا۔ میں بھگت اُس پرہو دا پیارا، جو بھگون ڈھردرگاہیا۔
 جس دے نام دا میرے اندر ڈھنکارا، ڈھن نادى ناد سُنائیا۔ ایہہ گھربار سب تمارا، میرا کچھ نظر نہ آئیا۔ ڈھائی کرماں ساری دھرت جتھوں
 چاہوں اپنا بنا لو دوارا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ باؤن پریم نال جل منگایا چوٹی چھڈائی شکر پروہت نوں کہا آ جا مترا یارا، او تیری تیری
 تیرے نال گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ شکر پروہت نے ست
 چولیاں چھڈیاں پانی، ہتھان اتوں رڑھائیا۔ اُس ویلے باؤن نے بولی اک اگمی بانی، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ نالے آتم کہا نالے پرما تم کہا
 دوہاں دی دھار سکے نہ کھئے پچھانی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پھیر کہا میں ہی راجا تے میں ہی رانی، دو جا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پھیر
 کہا میں ہی زمیں تے میں اسمانی، دو جہانی اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر کہا میں ہی فقیر درویش بھکھاری میں ہی شاہ سُلطانی، شہنشاہ اک

اکھوائیا۔ پھیر بولیا ایہہ رسنا نہیں زبانی، کایا کلمہ کائنات نہ کھئے جنائیا۔ اوہ نہیں ایہہ کوئی منزل نہیں رُوحانی، رُوح بُت نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہہ جوت اوہ جس توں نراکار نرکار کہے جس دا کھیل مہانی، مہا کتھ کتھ وڈیائیا۔ پھیر اشارہ دتا اوئے بل ذرا نگاہ مار لے ستجگ گیا تریتا گیا دواپرگیا اوہ کلجگ دی نشانی، نشانہ دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے لکھ چوراسی جیو جنت سارے پُپس چھانیں، کھوجنا تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چھپی پوہ پھیر اک دم باؤن ٹیک لے اپنے گوڈے، بل آگے دھیان لگائیا۔ پھیر ہلؤن کے بل دے موڈھے، اشارہ دتا کرائیا۔ جھٹ بل نے اپنے انتشکرن پردے سودھے، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی لالچ رکھیا نہ کوئی لوبھے، ممتا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ بل کہے پائے پائے اوہ پُرانا پنڈیا، پنڈتا دیاں جنائیا۔ میں پریم دا پکوان ستاں رنگاں وچ بٹھ کے ونڈیا، جس دی توٹ رہی نہ رائیا۔ میں آکو پوڑی تکی آکو منزل ویکھی آکو چڑھیا ڈنڈیا، جس نے میری ڈنڈاوت دتی بدلائییا۔ باؤن اشارہ کیتا بل توں لپھڑ ماریا کھیل وکھایا اوہ ویکھ کلجگ وچ گوبند دا کھنڈیا، جو کھڑگاں کرے صفائیا۔ نالے پریم پیار دا امرت اگتا ونڈیا، پن رسنا دتا چکھائیا۔ جھٹ بل نے اپنے گھٹ کے دندیا، دنداں ہیٹھاں جیہ لئی رکھائیا۔ جھٹ باؤن نے اشارہ کیتا بل اوہ ویکھ لے کلجگ وچ نشان ہونا تارا چندیا، فُدرت دا قادر کی اپنا کھیل کرائیا۔ شرع دے نال شرع ٹکراؤنی پرہہ دا نام کلمہ ڈھال بنے تلوار بنے تے مارے بندگی والے بندیاں، دھرم دی دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ اوسے ویلے پھیر باؤن نے کہا اے بل میں تیتھوں صرف ڈھائی قدماں تھان منگیا، بہتی منگ نہ کھئے منگائیا۔ اوسے ویلے بل نے خوشیاں دے وچ مٹیا، اپنی منسا دتی رکھائیا۔ باؤن کہا آہ میری لائن عین ایہو گوبند دا اتم ہونا کتیا، گرو گرتھ جس دی دئے گواہیا۔ اُس توں آگے نہ کوئی دین چلے نہ مذہب چلے نہ شرع رہے نہ حد رہے نہ بتیا، لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ جو سرشٹی ہونی کھن کھتیاں، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بل کہا اے باؤن میرے بھگوان، میری تیرے چرن ڈھائیا۔ میرا پروان کر پکوان، جو تیرے آگے رکھائیا۔ باؤن نے زمیں ویکھی پھیر ویکھیا اسمان، اسمان زمیں توں باہر اپنے اندر دھیان لگائیا۔ پھیر کیتا دھیان، دو جہاناں پرے کھوج کھوجائیا۔ پھیر بولیا بنا زبان، شبد دا شبد دتا سُنائیا۔

اے بل تیری دھار وچ میں آیا تے ستجگ دا انت کران، کرنی دا کرتا ہو کے دیاں درڑائیا۔ ترنتے واسطے آؤنا رام، رام دی رام پائے دہائیا۔
 پھیر آجانا کرشن کاہن، گھنٹیا ہو کے کھیل کھلائی۔ پھیر پیغمبران توں دینا پیغام، سندیسے دھر سنائیا۔ پھیر نانک توں دے کے ستنام،
 منتر دینا جنائیا۔ گوہند توں واپگرؤ دی فتح دا ڈنکا دینا وچ جہان، جو بن ہتھان جائے کھڑکائیا۔ سچ پچھیں جدوں سارے ہی لنگھ گئے پھیر
 آپ ہو کے آواں بھگوان، بھگتاں دا میلا سہج سُبھائی لواں کرائیا۔ اُس توں سکے کوئی نہ جان، جو جانی جاننہار اکو دھر دا ماہیا۔ جس دی
 اکھر کر نہ سکن کلیان، کلمے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس ویلے میرا ایسا ہونا ودھان، جس توں جگت ودیا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ ایسا
 ہونا فرمان، جو بنا اکھراں توں بنا ودیا توں دیاں درڑائیا۔ پر اُس توں میری کرپا توں بغیر کوئی نہیں کریگا پروان، پروانہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔
 جھٹ بل چرنی ڈگا آن، چرناں اُتے سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ
 اُٹھائیا۔ بل کہا میرے صاحب سوامیا، ساچن ساچے میت۔ میرے انتشکرن دے انترجامیا، تیری ویکھاں اکمڑی ریت۔ دھر دے شبد دے
 نام دے بانیا، مینوں کر دے ٹھانڈا سیت۔ ایہہ سب تیریاں کھانیاں پکانیاں، جگ جگ دی چلی ریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ترے گن اتیت۔ باؤن کہا، بل، پہلوں اپنا پورا کر اقرار، کرماں ڈھائی منگ منگائیا۔ بل نے
 مکھ چوں چن دتا اچار، خوشی نال سنائیا۔ بلکہ دی دھرتی کرن لگی پکار، توں ہی توں ہی تیری وڈ وڈیائیا۔ جھٹ باؤن نے کیتا آکار،
 اپنا آپ بدلائیا۔ پہلا قدم چُکیا ڈوور رکھیا جس دی گرنتھ شاستر پائن نہ سار، گرڑ پُراں دئے گواہیا۔ دوسرا قدم ٹرانٹو دی دھار، آگے
 لیکھا سمجھ کیچھ نہ آئی۔ پتہ نہیں کیہڑا روپ بنا کے وکھا دتا بل توں جس وچ کئی کوٹ چھپ گئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 سارے چرنی ڈگ ڈگ سیس نوائیا۔ اوس پھڑ کے قدم کیتی پکار، پنے پنے پنے سیس نوائیا۔ جھٹ باؤن نے اپنا آپ سنکوچ لیا تے آگیا گٹھ
 مٹھ دا روپ بنا کے پھیر دوچی وار، دوہری اپنی کھیل کھلائی۔ نالے ہس کے کہا، اے بل، پرہو دا لہنا دینا سدا جگ چار، جگ
 چوڑی کھیل چلیا آئی۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ آوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے پیار وچ نام کلمے دئے
 اچار، سوہنے ڈھولے سوہلے راگ سنائیا۔ راگ ناد اُس دا کرن اظہار، آپ اپنی سر بنائیا۔ پر تینوں سچ دساں جس ویلے بن کے آیا کل

کلکی اوتار، نہکلنک اپنی کل پرگٹائیا۔ امام اِماما نُور اُجیار، جوتی جاتا نُور اِلابیا۔ پہلوں اُن وڈا ہونا تے پھیر ایڈا چھوٹا بننا کہ لبھنا نہیں
 وچ کیسے سنسار، جگ نیتز ویکھن کوئی نہ پائیا۔ جیہڑا میں تینوں پہلوں دسیا گوہند دا اوہ بننا مِتر مُرار، ماچھوواڑے دی سیج ہنڈھائیا۔
 پھیر دوبارہ ہووے ظاہر، سمبل اپنی کل ورتائیا۔ گوہند شبد گرو تے جوت دا جوت ہووے اُجیار، جوتی جاتا سوہیا پائیا۔ اپنا حُکم کرے
 سب توں باہر، جس دا اکھڑ اکھڑ سمجھے نہ کھئے سمجھائیا۔ جھٹ بل نے دھیان دھر کے اندر کیتی پُکار، اپنا سواس مستک توں اُپر لیا
 کھچائیا۔ سوا گِٹھ دے وچ کر کے اُجیار، آگے پچھے ویکھ وکھائیا۔ مارو ڈنڈ نوں کہا تیرا وی نہیں کوئی وبار، تیرا سنگ نہ کھئے چٹرائیا۔ دسم
 دواری نوں کہا اوہ تُوں وی آدھ وچکار، بیٹھی آسن لائیا۔ میرا محبوب میرا سوامی مالک بیٹھا اپنے سچے درے دربار، سچکھنڈ ساچے
 سوہیا پائیا۔ جھٹ پریم وچ بنا نیتراں توں نگاہ لئی مار، بنا اکھیاں درشن پائیا۔ بنا رسنا توں سنی شبد دی دھار، انسنت دتی درڑائیا۔
 اوئے بل، ہُن میں تیرے آیا اک دے دوار، تیرے دوار نوں دواں وڈیائیا۔ پر کلجگ وچ جس ویلے ست دھرم توں دُور ہو گیا سنسار،
 اوتار پیغمبراں گرواں میرے شبد نام دا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ اُس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہوواں ظاہر، ظاہر ہو کے اپنا کھیل
 کھلائیا۔ چار جگ دے نہیں نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کر لوں ایکا وار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی
 شاستر تے سمرت تے وید پُراناں دا دسنا نہیں ووبار، رسنا جہوا نہ کوئی کران پڑھائیا۔ جس نوں چاہواں گا او سے نوں دیواں گا تار، ایہہ
 میری بے پرواہیا۔ کیوں میں مالک خالق دو جہاناں دا مختیار، مختیار سب کچھ اپنے حُکم وچ چلائیا۔ بل کہا پرہو میں تیری بھگتی دا اپنے
 اندر بھریا بھنڈار، دوس رین تیرے ڈھولے گائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تیرے چرناں اتوں دتی وار، بھینٹا تیرے آگے ٹکائیا۔ بھگت بننا بڑا دُشوار،
 بن بھگتیوں کوئی پرہو نوں ملن کدے نہ پائیا۔ جھٹ باون کہا او بل جس نے میرا روپ بنایا ساکار، تے تتان کھیل کھلائیا۔ اوہ شہنشاہ
 سب دا سکدار، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جدوں چاہوے جس نوں چاہوے بنا بھگتیوں لا دیوے پار، پر پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہدے
 چرناں دی دھوڑ تے سچکھنڈ دا دوار، دوویں اکو روپ دئے وکھائیا۔ باون پھیر ویکھیا او بل، بے شک اوس ویلے کلجگ نے کرنا دھواں
 دھار، دھر دے حُکم وچ کلجگ سیو کھائیا۔ پھر وی بھگت سہیلا ہو کے پھڑ باہوں لوں اُبار، کوجھیاں کھلیاں اپنے گلے لگائیا۔ پر اک گل

یاد رکھیں ایہ وقت اودوں سہاؤنا ہووے گا، جدوں نامے دی دھار دا بنیگا بھگت دوار، جس دی ستر بہتر چہتر تے پنج پنج دین گواہیا۔
 ایہناں اکھراں دا چار جگ دے شاستر کر نہیں سکدے وستھار، جگت دے ودیا والے بھیو نہ کھئے پائیا۔ پر یاد رکھیں بل نو سو چرانوے
 چوکڑی جگ پرہو دے نام دے ڈنک وجدے رہے سنسار، اوسے دے گن گائیا۔ پر کلجگ انت بھگتاں دا ایسا بننا میت مرار، متر پیارا
 ہو کے اپنی گود ٹکائیا۔ آپ بہاویں مات لوک وچ کچھ کرے پر بھگتاں نوں ضرور سچکھنڈ لیاویگا اپنی گود اٹھال، بنا لٹاں باہواں توں بھجے
 واپو داہیا۔ پر اوہ وقت یاد رکھیں اوہ لیکھا اودوں مکننا جس ویلے سمت شہنشاہی اک اک نوں ملا کے تے آؤنا گیاراں دا سال، سال بسالا
 اپنی کھیل کھلائییا۔ کیوں پرہو دے بھگت تے پرہو دے لال، تے لالن ہو کے اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چہی پوہ کہے باون نے بل نوں ور دتے اٹ، بنا لیکھ لیکھنی دتی وڈیائیا۔ شبد سنائے بنا بلان
 بٹ، جہوا رسنا نہ کھئے بلائییا۔ لیکھ لیکھ بنا قلم شاہی تے انگلاں ہتھان گٹ، لال رنگ دتا چڑھائییا۔ نالے اشارہ کیتا بھگت بھگوان پرتی
 کدے نہ جاوے ٹٹ، ٹٹیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا کدے نہ جاوے چھٹ، چھٹکی لو پھیر لے لگائییا۔ پر اک پرہو وچ وڈا گن،
 جدوں چاہے لوک مات دے بوٹے پٹ، تے سچکھنڈ اپنے در لے لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا صاحب اپنا حکم ورتائییا۔ چہی پوہ کہے اوہ ویکھو گرو اتار پیغمبر کدے سوئے بیٹھے استھان، اپنا آسن لائییا۔ نالے نور نالے جوت
 نالے پرکاش نالے ست سروپ بھگوان، بھگون وچ سمائییا۔ نالے داتے نالے بھکاری نالے منگتے نالے منگن دان، اپنی جھولی ڈاہیا۔ نالے
 ویکھن زمیں اسمان، دو جہاناں راہ تکائییا۔ نالے تکن اپنے فرمان، جو بھوکھتاں وچ آئے لکھائییا۔ نالے سناؤن سینا رام، کی رمیا کرے
 ڈھردرگاہیا۔ نال سندیسے دیون کاہن، کاہن تیرے کاہن دی کی وڈیائییا۔ پیغمبر کہن ساڈا امام، جلوہ گر نور الایہیا۔ گرو گردیو کہن اسیں
 اوسے دے روپ وچوں ہوئے پردھان، جس نے مات لوک دتی وڈیائییا۔ جس دا سندیسہ سُنیا بنا کان، انادی دھن وچ شنوائیا۔ اوہ شاہو
 بھوپ انت آوے سلطان، مالک ڈھردرگاہیا۔ جس نوں سارے کرن پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ سانوں ایوں جاپدا سب نوں اوہ مالک
 خالق والی دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائییا۔ جس نے اپنا حکم سناؤنا بنا کان، شبدي شبد شبد کرے جنائییا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہو میرا پُرانا تیرے نال لہنا، سَتجگ دے گواہیا۔ تینوں ضرور پئیگا دینا، مُکر کدے نہ جائیا۔ میں چاہندا جے تُوں سَتگر بیں تے بھگتاں تُوں درشن دیویں دے جاگدیاں تے راتی سَتیاں اپنے نیناں، ساکھیات نظری آئیا۔ پھیر میں چاہندا تُوں ایہناں دے اندر وڑ کے بہنا، کایا مندر سوہبا پائیا۔ پھیر میں چاہندا انہاں اندر بل بخش دے ہر پردے وچ جنہاں تیرا بھانا سہنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہور کِرپا کر دے اپنے پیار دا انتر نرنتر پا دے گہنا، دو جہان سکے نہ کھئے چُرائیا۔ مہربان ہو جا اینہاں تُوں لاڑی مَوّت نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ کِرپالو ہور کِرپا کر دے چوراسی وچ نہ پئے پینا، جم کی پھاسی دینی کٹائیا۔ ہور مہربان ہو جا ایہ تیرے بھگت نہیں طرفیناں، سَت ڈلارے تیرے نظری آئیا۔ چھبی پوہ کہے میں چاہندا جن بھگتو جے بھگت جے تے بن جاؤ بھائی بھیناں، بُری اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ویکھ لو تھائے وینہدیاں جگت جہان کِس وین وچ وینا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جگت جہان دُھر دے حُکم دے نال کھپنا، خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ بالمیکی یاد رکھ کِس طریقے نال لکھی سی رمائنا، اوہ چمپارا کِس طریقے نال پرہ دے نال گنڈھ پوائیا۔ تسیں کپدے ساک کپڑا تھانڈا سجن کپڑا تھانڈا سینا، کِس دے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب حُکم ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو اوئے آگے لڑائیاں جھگڑے ہندے رہے تیر کماناں تے کھنڈے، جگت شرع وچ لڑائیا۔ اوتار پیغمبران تُوں ونڈ دیتیاں ونڈے، حصے تھوڑے تھوڑے پائیا۔ نام دے چڑھا کے نکے نکے ڈنڈے، پوڑیاں اُتے لمکائیا۔ اپنے اپنے دھرم تے مذہب دے جھلا کے جھنڈے، دین دُنی گئے وکھائیا۔ پر پھیر وی پرہ نے سب تُوں جنایا کلجگ اتم آؤنا کنڈھے، کنڈھی گھاٹ سارے بیٹھے آسن لائیا۔ انت اخیر اکو گاؤنا سب نے چھندے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پچھلیاں جگ پچھے بڑے لے لے لنگھے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پر یاد رکھیو، جس ویلے گوہند دی دھار بنی تے شبد دی دھار وچوں آواز آئی، گوہند، دو اک دی دھار میری اگی تے تیرے اگی ہوونے کنگھے دے دندے، دندیاں پیہن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنان چر میں دوبارہ نہ آیا اوناں چر نشان مٹنا نہیں تارا تے چندے، چند ستار ویکھن راہ تکائیا۔ اوہ کھیل ایسا ہونا پرہو دے نام اُتوں لڑنے بندیاں نال بندے، بندگی والا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل ہونے تھانڈے وینہدیاں وینہدیاں بڑے اچھے، اچانک اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ محمد نے آس

رکھی ایہہ جدوں شروع ہووے تے ہووے میرے یک شنبے، یکے بعد دیگرے حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ پتہ نہیں بھگتو کپہڑا ویلا کپہڑی سُلکھنی
 گھڑی تے تہاڈا پرہوؤ اپنا کھیل ارمبھے، ارمبھا پری چوڈاں رتناں والی گئی سمجھائیا۔ ایہہ کوئی کھیل تہاڈا نہیں بھگوان دی دھار تے جس نے
 کراؤنے دین دُنی دے دنکے، دغیاں وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم
 اک سُنائیا۔ چھبی پوہ کہے اوئے ناردا تُوں کیوں لُکيا، اوہ میرے دُور دُور بودی بلائیا۔ نارد کہے اوئے مِترا مینوں اے دِسدا جویں پچھلیاں
 دا پینڈا مُکيا، آگے راہ کھپڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ تُوں ملن واسطے سب نے بتھیریاں لائے تُکيا، توڑا لا کے گئے سمجھائیا۔ پر براہمن کھندا میں
 اوہ بُڈھا اوہ پُرانا پنڈا جیہڑا آد جُگاد اِکو پرہوؤ تُوں جھُکيا، دُو جے سیس نہ کدے نوائیا۔ نہ میں ہریا نہ میں سُکيا، اپنا آپ نہ کھئے بدلائی۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ نارد کہے چھبی پوہ مِترا میں سُنیاں بڑیاں گلاں،
 دُوروں دُوروں دھیان لگائیا۔ میں جان دا گھڑی گھڑی پل پلاں، پلکان دے پچھے بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا پھردا جنگلاں جوہاں تے وچ
 جھلاں، جھلا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس تُوں محمد ورگیاں رسُولاں کہا اللہ، عالمن تیری بے پرواہیا۔ مینوں ایوؤں جاپدا اوہ پھیر اک
 اِکلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس دا حُکم ورتنا جلاں تھلاں، مہیئل اپنا پھیرا پائیا۔ اوہ ایوؤں جاپدا جویں اپنیاں بھگتاں دا میں آ
 گیا سلا، سلل ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دُھردرگاہیا۔ نارد
 کہے بھگتو، او مِترو، او پیاریو سجنو او سنگیو ساتھیو میں سچ دساں ایہہ پرہوؤ بڑا دھوکھے باز، جُگ جُگ اپنی کھیل کھلائی۔ اپنے نام دی
 وڈیائی واسطے اپنی بدل دیندا آواز، اکھراں نال اکھر دئے بدلائی۔ پھیر تویں تویں ساجنائے ساچ، ایہہ ایہدی بے پرواہیا۔ کدی سَتجگ
 تُوں کدی ترتے تُوں کدی دواپرتوں دے کے راج، رعیت لکھ چوڑاسی سنگ بنائیا۔ کدی کلجگ دی کھول کے جاگ، کوڑی کِرپا پلُو دئے
 پھڑائیا۔ سوہنا مایا ممتا موہ دا لگا کے باغ، کوڑ کُریارا بوٹا لایا تھاوں تھائیا۔ پر یاد رکھیو، ایہہ اُس وقت اشارہ ہویا سی جس ویلے گوہند
 نے پہلے دِن اڈایا سی باز، بازی دین دُنی اُلٹائیا۔ او میرے توں بعد آویگا میرا مہاراج، چوہیسا دُھردرگاہیا۔ جس نے سب توں لیتا جواب،
 پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو پیشین گوئیاں وچ پیغمبراں لیا خواب، سب دے لیکھے ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس تُوں جُگ جُگ ساریاں کیتا

آداب، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ اون اک گل کرنی بنا کیسے کرنی توں اپنیاں بھگتاں دی ضرور کرنی امداد، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نالے
 ڈرمت دے دھونے اندروں داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ گرمکھاں دے پچھے اپنی کھول کے جاگ، راتی ستیاں گھر گھر درس وکھائیا۔ پھیر وڈے
 وڈے کرنے بھاگ، بھاگاں والے دینے بنائیا۔ جگت دیاں دیپ مالان نوں چھڈ کے تے بھگت دوارے اُتے جگا کے چراغ، اوہ نوؤ سوؤ چرانوے
 چوکڑی جُگ دے وچھڑے ہٹے چراغو تہاڈی کر دینی رُشنائیا۔ تسیں بے شک دھرم رائے دے آگے پھرنا نال مجاج، آکڑ نال جانا چائیں
 چائیا۔ کہنا، اوئے اسیں نہیں سنت اسیں نہیں سادھ، اسیں نام جپن دا کلے پڑھن دا کوئی نہیں رکھیا رواج، اسیں کیسے گرتھ شاستر دے
 نہیں محتاج، ساڈا کوئی نہیں نواب، ساڈا اکو شہنشاہ پاتشاہ، جس نے سب دی ساجنا لئی ساج، ساجن ہو کے ملیا دُھر دا ماہیا۔ اوہ آیا
 سب توں بعد، اپنا پھیرا پائیا۔ ہُن سانوں کی لوڑ تے کیہڑی پڑھیئے کتاب، تے کتب خانیاں نوں پھولن کاہنوں جائیا۔ کیوں اکو محبوب ملیا
 اکو صاحبِ ملیا جس دا سب توں وکھرا حساب، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ آہ کہندا، نارد، میں چھبی پوہ بنیا بڈھا اوئے بڑا پُرانا میں نوؤ کھنڈ
 ویکھے، ست دیپ ویکھے، اتار ویکھے، پیغمبر ویکھے، بھگت ویکھے، سنت ویکھے، پُری ویکھے کھیل ویکھے، میں نہیں تکیا کی کھیل ہونا،
 پر میری اج جاگ کھل گئی، اکھاں کھل گئیاں تے میتوں نظر آیا وچ پنجاب، جو پنجاں تتاں دے لیکھے دئے مکائیا۔ کیوں جس دن ستگر
 نانک نے پہلے دن وجائی سی رباب، تند ستار ستار وچوں بلائیا۔ اوہے دا مردانے نوں آیا سی خواب، جو بغداد آیا سمجھائیا۔ اُس رباب
 دی دھار وچ ہونا فساد، جھگڑا خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیائیا۔
 نارد کہے چھبی پوہ، بھئی کڈا سوہنا دہاڑا تیرا چنگا، چنگا نظری آئیا۔ اوہ تک لے دُور دُراٹے جھنا سُرستی گوداوری تے نال کھلوتی گنگا،
 گو ماتا ہتھ وچ پھڑ کے ویکھن نین اٹھائیا۔ نالے سوچن کس بدھ بھگت دوارا جائے لنگھا، اپنا قدم اٹھائیا۔ پر میں پنڈت آگون سروں دسیا
 ننگا، بودی ربیا بلائیا۔ پھیر نگاہ ماری اک سُنایا چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نالے اوہناں نوں سہج نال کہا کلیو جے باہروں
 ویکھوگیاں تے تتاں والا بندہ، اندر ویکھوگیاں اوہ مالک دُھر دا ماہیا۔ جس نوں سجدے کردے تارا چندا، سوریہ اپنا آپ چھپائیا۔ جس دا
 نوؤ سوؤ چرانوے چوکڑی دا سفر لمبا، لمحہ لمحہ کر کے دتا مکائیا۔ نی ہُن حیران ہو جاوگیاں اُس دا کھیل بڑا اچنبھا، حیرانی وچ سب نوں

رہیا پائیا۔ تسیں ویکھو چنگی طرح اُس دیاں بلدیاں دو ٹنگاں، دو ٹنگاں والا ہو کے دو جہان رہیا بھوئیا۔ ایہہ اُس بڑا چنگا سوچیا
 ڈھنگا، جیہڑا طریقہ چار جُگ نہ کیسے سمجھائیا۔ نہ کوئی تیر نہ کوئی بھتھا نہ کوئی ہتھ وچ بھڑے کھنڈا، نہ کوئی فوج تے لشکر شاہی نظری
 آئیا۔ میں خیران ہو گیا اکو بنا کے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وکھائیآ۔ گنگا کہے سُن وے پنڈتا پاندھیا، ساڈی اک ارداس۔ بھگت دوارے آوندے جانڈیاں، تینوں دئے
 شاباش۔ بن رسنا پینڈیا کھانڈیا، جیوت بنا سواس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنیا تون آ جا
 ساڈے پاس۔ جھٹ نارد کہے میں بودی رہیا سوار، متھے تیوڑی نہ کھئے رکھائیآ۔ نی میں پُجیا بھگت دوار، اپنا پندھ مکائیآ۔ اکو مٹیا دھر دا
 یار، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ جو جُگ جُگ کھیل کرے اپار، اپرپر سوامی اک اکھوائیا۔ پہلوں باہروں اُس تون کرو نمسکار، ڈنڈاوت
 وچ سیس جھکائیآ۔ پھیر دھوڑی لاؤ چہار، کیوں چندن دے ٹکے بھگت سہیلے لا کے گئے چائیں چائیا۔ پھیر بنو بھکار، خالی جھولیاں آگے
 ڈاہیا۔ کرپا کر ساڈے کرتار، قُدرت دے قادر دُھردرگاہیا۔ ساڈا کلجگ دا لہنا دینا اتتر لے وچار، وچرکے دئے سُنائیآ۔ دین دنی ہوئی
 وبھچار، گکرماں بھری لوکائیآ۔ ساڈے تیرتھ تٹ کنار ہوئے خوار، جگت رہی نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیآ۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی چارے جوڑن ہتھ، بھگتو بھگت دوارے سیس نوائیا۔ نالے کہن
 پرہو تون پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ جس طرح تون بھگتاں تون دیندا این وتھ، ایسے طرح ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ کیوں تون بے
 پرواہ اگم اتھ تیرے گوبند گیا ستھر لتھ، اوہ سوہنی تیری سیج ہنڈھائیآ۔ جے ہن تون کلجگ انت بھگتاں ول کیتی اپنی اکھ، او اکھیاں
 والیاں تون اپنیاں اکھیاں وچ ملائیآ۔ سانوں آیں دسدا تون سب تون نرالا تے وکھرا اینہاں دا کیتا پکھ، سر اینہاں دے ہتھ ٹکائیآ۔ ایسے
 کر کے چھبی پوہ دا دہارا تے بھگتاں نال رہیا وس، بھگتاں تون بنا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ایہہ بھگت سہیلے چنگے جنہاں دا پرہو ہو کے گاوے
 جس، صفتاں دے ڈھولے گائیآ۔ مہربان ہو کے بنا منگیاں اینہاں دے اندر دیوے رس، انتر آتم اپنا رس چکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ گنگا کہے نی جمنا سُرستی، سُنئیو لو انگریئیآ۔ نی گوداوری اوہ گوبند دی

دھار تک اگتی ہستی، بن نیتراں ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے او چو کھٹیو اوہ بھگتاں دی ویکھو ہستی، جتھے بھگت سہیلے آسن لائیا۔ اوتھے ویکھو پرہو دی دھار کڈی ہستی، بنا سواساں تے ناماں توں جھولی پائیا۔ اکو وڈیائی تے اکو کھیل جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر آتما پرماتما دے پیار وچ ہسدی، بنا بلاں توں رہی مسکرائیا۔ دُنیا دی دھار وچ نہیں پھسدی، دیناں مذہباں دا لیکھا رہے مکائیا۔ ایہہ آشا پوری ہوئی ایس دھرتی اُتے لو تے کُش دی، بالمیک دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے لیکھے رہیا مکائیا۔ نارد کہے چھبی پوہ کچھ اوتار پیغمبراں گرواں دی لے دلیل، جو بنا زبان توں دین سُنائیا۔ جنہاں دی درگاہ وچ منظور ہوئی اپیل، جو آسا رکھ کے گئے دُھردرگاہیا۔ او مالک جنہاں دا چھیل چھیل، نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ واہوا واہوا آشا آون لئدیاں، پلُو گل وچ پائیا۔ بن ہتھاں توں آون پٹدیاں، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ہنچھو اکھاں دے وچوں سیٹدیاں، نیناں نیر وپائیا۔ کیوں اوہ ونجاریاں ستگر شبدا اگتی چٹ دیاں، جو چٹے اُتے کالا رہیا پائیا۔ حُکم وچ کوئن کوٹ جگ چوکریاں ٹکدیاں، جو ٹکے گرمکھاں دے مستک رہیا لگائیا۔ آنک وار بھگتاں دیاں خواہشاں اُس دے پیار وچ وکدیاں، جس دی قیمت کرتا آپے پائیا۔ کوئن کوٹ اوسے دے پیار وچ سیکدیاں، اپنا آپ سکاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت اک وڈیائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میتوں ایوں لگدا تُساں اج کھادھی مکئی دی روٹی، دندان داہڑاں بیٹھ دباٹیا۔ پر یاد کریو ایس دے پچھے تہاڈا لہنا دینا مُک گیا جنم کوئن کوٹی، کوئن کوٹ جنم دا لیکھا دتا مکائیا۔ تُسیں پھیر ماتا گریہ وچ نہیں بننا بوٹی، رکت بوند جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تہاڈے اندر رہن نہیں دینی واسنا کھوٹی، کھوٹیوں کھرے دینا بناٹیا۔ اُس جس کارن تہانوں بٹھا دتی لنگوٹی، دھرم دی دھار وچ دینا جڑائیا۔ جس پیار وچ ہتھ وچ پھڑا دتی سوٹی، بلدھاری دینے وکھائیا۔ تہانوں بنا بھگتی توں چاڑھ کے دُھر دی چوٹی، او اندر دے چوٹیو تہانوں اپنے نام دی چوٹ دینی لگائیا۔ بے شک تہاڈی آیو کلجگ وچ بہت چھوٹی، ہزاراں برسوں تپسیا نہ کھئے کھائیا۔ پھر وی تہانوں ملا کے اپنی اوس اگتی جوتی، جس جوت وچوں تہاڈی جوت دتی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے بھگتو

بھگت دوارے آ کے نہ رہنا سوتے، سوتیو لو انگڑائیا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا تہاڈے کایا تے، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ اُس نوں اچ کہہ دیو جاں
 بھگت بنا لے جا اپنے بنا پتے، جاں سوت ڈلارے بنا کے اپنی گود بکائیا۔ تہاڈی آتما دی دھار ایتھے اوتھے دو جہان جگت واسنا کوئی نہ لے،
 پرہو لٹیریا لٹیریا سانوں لٹ کے لے جا اپنی دھردرگاپیا۔ جتھے پھیر رائے دھرم مول نہ کئے، مار کٹ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آون جان گیترا
 چکے، چکے ہو کے سُننا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک وڈیائیا۔ سوت
 رنگا کہے کچھ میرے اندر وچارا، جن بھگتو او تہانوں دیاں سُنائیا۔ تسیں دسو کی کھیل کرے کرتارا، قُدرت دا قادر کی اپنی کار کھائیا۔ کس
 بدھ پرگٹ ہو گیا چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا اپنا روپ بدلایا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، گرو گُردیو اپنا رنگ رنگایا۔
 شبدي شبد دا لا کے نعرہ، نر نرائن رہیا سُنائیا۔ بنا تتاں توں ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا ویس وٹایا۔ بنا بھگتیوں تہانوں کرے پیارا،
 پریتم ہو کے اپنی گود بکائیا۔ پر تسیں سچ دسو، پرہو دے پیار وچ آتما دی دھار وچ دھرم دیاں بنوگے ناراں، استری پُرش جگت ونڈ نہ
 کھئے ونڈایا۔ سارے بھگت جن اپنے اپنے ہتھ وچ پھرن اک اک چھپارا، چھوہرو بانکیو اپنے مکھ نوں سگن لو لگایا۔ پر یاد رکھیو اچ توں
 وعدہ تہاڈے نال قول اقرار، جس نوں کوئی میٹ نہ سکے وچ سنسارا، سنساری بھنداری سنگھاری وشن برہما شو تہاڈی دین گواہیا۔
 تسیں جدوں جاؤگے تے جاؤگے وچ سچکھنڈ دوارا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ایسے طرح تہاڈے نال چلانگا تے تہاڈے اُتے دیواں گا پھرہ، آہ آہ
 کر کے سب نوں رہیا سُنائیا۔ کیوں میں مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دا کھیل کیتا اپارا، اپرمپر ہو کے اپنی کار دیاں بھگتایا۔ میں کوئی
 بندہ نہیں انسان نہیں، شبد گرو تے گرو دا کھیل اپارا، اپرمپر ہو کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا در اک وڈیائیا۔ چھپی پوہ کہے پرہو لا دے اپنی چھپر، سوہنا رنگ رنگایا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان اک رہبر،
 نور نورانہ نور الاہیا۔ اک اکھر اک ورد جہنوں کہہ دیندے آل ٹوگیدر، واہ واہ عالمین تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایک دے دے اپنا ور، واگ دوجیاں ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ ستگر شبد کہے، بھگتو، دوسر ہتھ نہ واگ پھڑاواں گا۔ شاہ آسوار
 اک اکھواواں گا۔ دو جہاناں بن تتاں آسو دوڑاواں گا۔ سری بھگوانا ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ نوجوانا ہو کے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناواں گا۔ نارد ساریاں پُرانیاں کڈھی آؤندا چٹھیاں، بنا چٹھی رسین
 توں پندھ مُکائیا۔ خبراں دسی جاندا مٹھیاں مٹھیاں، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ سندیسے دیوے جنہاں دیاں آساں اک پرہو اُتے ٹُکیاں، ٹُکے
 مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہناں دا روپ بن گیا جو ہاپے اُتے ٹُپیاں، ہنگ برہم پاربرہم وچ سمائیا۔ دھاراں ہو گئیاں چٹیاں، کالا
 رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ انت اوہناں نوں گینیاں نہیں پینیاں گئیاں، بنا سوچن سمجھن توں سچکھنڈ دوار جانا چائیں چائیا۔ جنہاں دیاں سدا
 بہاراں خوشیاں والیاں ہونیاں متیاں، دوس وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اج دا دہارا تے اج دیاں تھتیاں، تے اج دی زین تہاڈی دئے گواہیا۔ بہاویں
 جگ چوکرپاں پچھے لنگھ گئیاں کتیاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک
 سُہائیا۔ سچ دوارا کہے او پرہو کپڑے تیرے بھگت، بھگون دے دکھائیا۔ اسیں تکیئے وچ جگت، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ جنہاں
 نال تیرا وعدہ قول اقرار شرط، دھر دا سنگ بنائیا۔ جنہاں پچھے آئیوں پرت، پت پریشور روپ بدلائیا۔ جو پرگٹا کے اُپر دھرت، دھول
 دئے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے والی عرش، عرشی پریم کھیل کھلایا۔ مان دے کے گیاراں شہنشاہی سمت برس، برسی بھگتاں ربیا منائیا۔
 مہربان ہو کے کیتا ترس، رحمت آپ کھائیا۔ جنم جنم دی میٹی حرص، آگے ہوس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دوار کہے میں آد جگادی منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے مہربانا نوجوانا
 سِری بھگوانا پیار بخش دے ساچی سنگتا، سنگل شرع والا کٹایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنائیا۔ توں بودھ آگادھا
 بُدھی توں باہر دا پنڈتا، نراکھڑ کر پڑھائیا۔ پرکاش دے دے اپنے نور اگتی چن کا، اندھ اندھیر گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ منوئے من کا، ممتا موہ
 دینا مٹائیا۔ مارگ دسنا اپنے دھرم کا، دھرنی دھرت دھول سُہائیا۔ آگلا لیکھا پچھلا لیکھا ویکھنا بھگتاں جرم کا، جنم جنم دا پندھ مُکائیا۔
 جھگڑا رہن نہیں دینا کایا ماٹی چرم کا، چم دِرشٹی دینی بدلائیا۔ پندھ مُکا دے ورن برن کا، کھتری برہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 ایکا نام ندھانا تیرا ہووے پڑھن کا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آکو مارگ ہووے تیرے منزل چڑھن کا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آکو در
 دروازہ غریب نوازا تیرا ہووے سچکھنڈ ورن کا، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آکو سہارا ایکنکارا پروردگارا تیرا ہووے سرن کا،

سرنگت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساچا سنگی بن جا آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جُگ جنم دا میٹ دے پاپ، پتت پُنیت دے کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ ترے گن تینو تاپ، رجو طمعو ستو نہ کھئے لڑائیا۔ سچ سوامی انترجامی بن جا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ تُدھ پن دُوجا دے نہ کھئے لوک مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی اجّ دی رات، چھبی پوہ جگت وڈیائیا۔ دوس دوس دوس ودھدی جائے جماعت، سوہنا سنگ بنائیا۔ تُوں درشن دیندے رہنا آپ اِکانت، اک اکلے ملنا چائیں چائیا۔ ہرجن انتر رکھنا شانت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اپنا بناؤنا پرانت، ستان دِپیاں اِکو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے صاحب ہونا سہائیا۔ دُھر دے صاحب ہونا سہائیا۔ جھگڑا میٹنا سہائک، اپنی دیا کما۔ آد جُگادی دُھر دے نائک، مہربان مہربان مہرواں۔ جن بھگتاں کرنی حمایت، سر سر اپنا ہتھ ٹکا۔ جھگڑا میٹنا شرانت، انتر پردہ دینا کھلا۔ ساچے نام دی کرنی عنایت، بخشش کرنی نور الہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سب دی قبول کر دُعا۔ چھبی پوہ کہے میں اپنا وقت کران سہنجنا، سوہنی رت سہائیا۔ کِریا کر میرے زرنجنا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ دین دیال درد دُکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیترا پا دے نام انجنا، اگیان اندھ دینا مٹائیا۔ آتم پرماتم بنا دُھر دا سجنّا، سکلا سنگ رکھائیا۔ بنا چرناں توں کرا دے اپنا مجنا، پریم دھوڑی خاک رمائیا۔ لیکھے لے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نہائیاں ہو سہائیا۔ تُوں گویال مورت مدنا، مدھ سوڈھن اک اکھوائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا تیرے دوارے سدھنا، قصائی قسم کھا کے چھری سٹائیا۔ کلجگ اتم تیری کِریا بنا کیسے نہیں مائل تُوں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ہُن لہنا دینا پورا کر دے سبھنا، سبب بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ تینتھوں رہے کوئی نہ اڈنا، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ اجّ وعدہ قول اقرار کر لا جو بھگت بنیا اس نوں مائل نہیں چھڈنا، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ اندروں آتما تے باہروں پریم کراؤنا بدنا، تن وجوداں رنگ چڑھائیا۔ نو کھنڈ وچ بھگتاں دِپیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگنا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اِکو منزل بخشنی اِکو بخشنا پدنا، پد یاترا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ سچ وست دے دے اگما دان، نام ندھانا آپ ورتائیا۔ پن رسنا

پیا دے جام، حقیقی اک ورتائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، شرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ دُھر دا بن آپ امام، عمل ویکھنے خلق خُدائیا۔
 تیری رسوُلاں توں پرے دی ہووے کلام، کائنات دِرڑائیا۔ تُوں مالک خالق اک امام، تُوں نُوں نُوں دُھردرگاہیا۔ صوفیاں دا کر لے انتظام،
 بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایا چام، چم دِرِشٹی دینی بدلایا۔ منسا پوری کرنی جو سندیسہ دے کے گیا رام، بن واسی ہو
 کے دھیان لگائیا۔ جو اشارہ دتا ارجن تُوں کاہن، گھنٹیا ہو کے گیا سنائیا۔ جو موسیٰ نے کہا میرا صاحب میٹے اندھیری شام، شمع نُوں کر
 رُشنائیا۔ عیسیٰ اسم دسیا سب تُوں تمام، طرح طرح نال دِرڑائیا۔ محمد اشارہ دتا نال چار یاری عوام، نراکھر اکھراں دھار جنائیا۔ نانک
 زرگن سرگن دس کے منتر ستنام، نام نام وچوں پرگٹایا۔ گوہند مارگ دس کے آسان، اصل گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل
 کرے مہان، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لے پہچان، گر چیلے ویکھ وکھائیا۔ راتی ستیاں درشن دیوے آن، آنا فنا اپنا پردہ
 لاپیا۔ انتر انتر دیوے گیان، انتشکرن کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک وکھائیا۔
 بھگت دوار کہے جن بھگتو پرہو بناؤنا میت، مٹر اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگادی ریت، ریتوان دُھردرگاہیا۔ جو ویکھنہارا سب دی
 نیت، اندر بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس تھادی کایا کرنی تھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیا۔
 سارے تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، جو گوہند گیا سمجھائیا۔ جس نال سب تُوں کرے پت پت پُنت، دُرمت میل
 دھوائیا۔ سد سے تھادے بیچ، باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے گھر گرہ کوئی نہیں اُوچ تے نیچ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 اوہ مان دیونہارا ہست کیٹ، شاہ سلطاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ پر اوس دا کھیل کلجگ انت انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دُنی ول
 سٹا دے کر پیٹھ، کروٹ اپنی نہ کھئے بدلایا۔ جن بھگتاں انتر رس بخش کے میٹھ، انرس رہیا چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وکھائیا۔ سچ در وکھائیا۔ دین دیال دیا کھائیا۔ شاہ کنگال رنگ رنگائیا۔ جلوہ نُوں جمال
 پرگٹائیا۔ دیپک جوتی بال، اندھیر چُکائیا۔ کایا وکھا کے سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ بھگت سہیلے آپے بہال، اپنا سنگ
 بنائے گا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، کوچھے کلمے گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا

پور کرائیگا۔ سچ لیکھا پور کراواں گا۔ حاضر حضور ہو کے درس دکھاواں گا۔ جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، سو لہنا سب دی
 جھولی پاواں گا۔ جس نوں عیسیٰ کہا حضور، حضراتاں دا مالک ہو کے رنگ رنگاواں گا۔ جس نوں محمد کہا غفور، غفلت سب دی دُور
 کراواں گا۔ جس نوں نانک کیتا منظور، منظوری سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ جس نوں گوہند پتا منیا ضرور، ضرورت سب دی جھولی
 پاواں گا۔ بے شک پرہیو دا کھیل اگما نور، نور نورانہ ہو کے ڈگمگاواں گا۔ کلجگ لیکھ مٹا کے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکاواں گا۔ ستگر شبد بھگت سہیلے تارنے، بن کے
 جگت ملاح۔ سب دے کاج سوارنے، پورب لہن چکا۔ پورب کرم نہ مول وچارنے، لہنا ہتھو ہتھ پھڑا۔ جو سندیسے دتے گوہند یار نے،
 ستھر سیج ہنڈھا۔ اوہ پکے وعدے قول اقرار نے، جس نوں سکے نہ کھئے مٹا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل دئے کھلا۔ ستگر شبد جن بھگت ویکھنے جگ، جگ جیون داتا دئے سنائیا۔ اترو وڑ کے بجاہوئی ترسنا آگ، تنوت نہ
 کھئے تپائیا۔ ہنس بناؤنے پھڑ پھڑ کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ میلنا چائیں چائیا۔ کوئی
 رہن نہیں دینا لپک، سرگ نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ
 ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا بناں سنگی، سکلا ساتھی اک اکھوائیا۔ جگ چوگری آسا منسا پوری کراں جو پورب منگ منگی،
 لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دی میٹاں تنگی، تنگدست دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب نوں کراں کار انگی، اپنے انگ لگائیا۔ نور نورانہ نور
 چمکاواں چندی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دین مذہب توڑ پابندی، شرع دا لیکھا دیاں مکائیا۔ جن بھگتاں نیچ نیچ لوجن نین اکھ رہن نہ
 دیواں اندھی، اندھ اگیان دیاں گوائیا۔ پچھلی جو پچھے لنگھی، آگے اپنا سنگ بنائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں پرکرتی پنجھی، پنچ تت دیواں
 مان وڈیائیا۔ منوآ جھگڑا کرے نہ بن کے جنگی، شستر ہوئے والا دیاں سٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہر پردے دسنا چھندی، سوہنگ
 ڈھولا صفت صلاحیا۔ سب دا بہار چکنا اپنے کندھی، سر بوجھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر دا سنگی اک ہو آئیا۔ ڈھر دا سنگی بن کے آیا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جن بھگت سہیلے لئے تریا، آد جگادی ہو ملاح۔ ساچا

سنگ آپ رکھایا، نرگن سرگن جوڑ جڑا۔ بھیو ابھیدا دئے کھلایا، بجر کپائی پردہ آپ تڑا۔ امرت آتم جام پیایا، نجھر جھرنا آپ جھرا۔ جوتی
 دیپک دئے جگایا، بن تیل باقی کر رُشنا۔ درشن دیوے تهاؤں تھانیا، دُور دُراڈا پندھ مُکا۔ جنہاں خوشی نال چھبی پوہ منایا، منسا من
 پورن پوری دئے کرا۔ روگاں سوگاں ڈیرہ ڈھایا، دردیاں درد لئے ونڈا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 صاحب ہو سہا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈا لہنا دینا نال پُرکھ اکال، اکل کل دھاری گنڈھ پوائیا۔ جو آد جگادی دین دیاں، دیا نڈھ
 اک اکھوائیا۔ جو نانا توڑے کال مہاکال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر بھگت سہیلے بنا کے اپنے لال، گودی گود لئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا توڑ
 جنجال، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ ستگر شبد ہو کے کرے سنبھال، سبمل وچ بہ کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نور
 نورانہ کر رُشناٹیا۔ جنم جنم دی لیکھے لئے گھال، کیتی گھال جھولی پائیا۔ آکے جنم مرن دا رہے نہ کھئے سوال، کرم کرم دا پندھ مُکائیا۔ پھل
 لگاوے جن بھگتاں کایا ڈال، پت تہنی روم روم مہکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لکھ چوراسی وچوں بہال، کھوجے تهاؤں تھانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملاٹیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ تُساں دوس دہاڑا سہایا میرا، میں نو نو لاگاں پائیا۔ تُساں ڈھولا گایا تُوں میرا میں تیرا دوہرا، دو جہان وجی ودھائیا۔ تہاڈا
 مٹر پیارا ستگر شبد بانکا چھورا، شوہر ملیا دھر دا ماہیا۔ جس دا کھیل اور دا اورا، اور دی اوری کار کھائیا۔ اوہ تہاٹوں ویکھن والا
 تے نال غورا، گہر گمبھیر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس تُوں پیار نال تُسیں کردے چورا، چار جگ دے لیکھے دئے مُکائیا۔ تہاڈا مانس جنم
 آون جاون سورا، کرم دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چھبی
 پوہ کہے میرا دوس اج دا تیوبار، سوہنا روپ بنائیا۔ جس وچ بھگتاں کھڑی گلزار، گلشن سوہنا نظری آتیا۔ بسنت دے بہار، پت تہنی
 رہی مہکائیا۔ اکو روپ دے ناری نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ست شبد سچ سن دھنکار، انحد نادی راگ درڑائیا۔ امرت رس
 پیون تھنڈا تھار، امیوں رس آپ پیائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا باقی کھلاپاتی کرے اجیار، اجالا دیوے تهاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈا مٹے دھندھوکارا، اندھ اگیان دئے گوائیا۔

کِریا کرے آپ نرنکارا، نرویر ہوئے سہائیا۔ جس دا آد جگاد پَسارا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ساچے نام دا دئے بھنڈارا، اتوٹ اٹٹ آپ
 ورتائیا۔ جس دا لیکھ اگم اپارا، اگوچر رہیا سُنائیا۔ سو تہاڈی پاوَنہارا سارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نے اپنا روپ دھریا دوبارہ،
 دوہرا سب نوں رنگ چڑھائیا۔ گھر گھر ٹھاکر بن کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک رکھائیا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو میری سب نوں ڈنڈاوت، بن سجدے سیس نوائیا۔ پریمیو بھگتاں نال
 کریو نہ کھئے عداوت، مُحبت وچ سہائیا۔ پرہو دواویوں ملے نام نیامت، اتملی دات ورتائیا۔ جو آد جگادی صحیح سلامت، سچکھنڈ نواسی
 اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ آؤن والی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔
 جگ چوکرئی پچھوں بھگتو تہانوں آج دتی تہاڈی امانت، تہاڈی جھولی پائیا۔ لیکھا آگے نہ رہے کوئی بناوٹ، سوہنی اپنی گنڈھ رکھائیا۔ بنا
 منگیاں کیتی سخاوت، رحمت رحیم جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک وکھائیا۔ سچ
 دوار اکٹڑا، جن بھگت دوارا ایک۔ جتھے جھگڑا نہیں ماٹی چمڑا، بُدھی کرے بیک۔ سب دا اکو نظری آئے امی امڑا، اکو بخشے چرن ٹیک۔
 لالچ رکھائے نہ کوئی دمڑی دمڑا، ترے گن مایا میٹے سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہارا ٹیک۔ جن
 بھگتاں ٹیک بخشدا، آد جگادی آپ۔ جوتی جاتا ہو کے پرتدا، نرگن نرویر نراکار نرنکار کرے ویس انیک۔ جو ونجارا اپنے پورب لہنے لیکھے
 شرط دا، آد جگادی دھارے بھیکھ۔ جس دے حکم وچ بھانا ورتدا، نہ کوئی سکے میٹ۔ اوہ کلجگ اتم لہنا دینا لیکھا پورا کرے دھرنی
 دھرت دا، جو کرے ساچا ہیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، سدا پیارا ہووے بھگتاں ہیت دا، ہتکاری ایکنکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

ستائی پوہ کہے دو ست دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اکو روپ ہو گیا گرو گر چیلا، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ میل ملیا ہر دھر دے سجن سہیلا، ساجن میت اک اکھوائیا۔ جس دا وقت کدے نہ ہوئے ڈھیلا، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اگم آکیلا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ میلا کہے میرا دو ست دا ہویا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میرے انتشکرن رہیا نہ پاپ، پوت کیتا دھردرگاہیا۔ مہربان ہو کے بخشیا جاپ، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا سنائیا۔ میرے انتشکرن رہیا نہ کھئے سنتاپ، ست سچ دتا پرگٹائیا۔ مہربان ہو کے پُچھی وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری سہنجی کیتی رات، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ جوڑ جڑایا بھگتاں والی جماعت، اکھڑ اکو اک سمجھائیا۔ لیکھ لکھایا قلم دوات، شاہی میں کھئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے ماری جہات، دھردرگاہی بھجیا واپو داہیا۔ کلجگ اتم پُچھی وات، واتاؤرن تک خلق خدائیا۔ ساچا وقت سہنجنا کیتا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول وحی ودھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں ہو گیا آپ اکانت، اک اکلا اپنا روپ وکھائیا۔ پھیر ویکھے چار جگ دے کھات، کھاتے ڈونگھے پھول پھلایا۔ جان نگاہ ماری چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین دنی دا کھیل بہ بدھ بھانت، دیناں مذہباں رنگ رنگائیا۔ پردا کیسے نہ دسیا شانت، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ میں کھوجے نو پرات، دیپاں ستاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ویکھ وکھائیا۔ ستائی پوہ کہے میل ملایا میرے پرہو میتے، متر پیارے دتی ودیائیا۔ میرا انتشکرن ہویا ٹھانڈا سیتے، اگنی تت تت بھجھائیا۔ میں نگاہ ماری کس بدھ پچھلے جگ پیتے، ستجگ تریتا دواپراپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ واسطے کی قول اقرار پیغمبران گرواں کیتے، وعدے وعدیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ لیکھا تکیا دین دنی مندر مسیتے، کعبیاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستائی پوہ کہے میرا لیکھا عجب، عجیب دیاں درڑائیا۔ دین دنی دا لہنا ویکھاں تے ہون والا غضب، حیرانی وچ سنائیا۔ نالے پُرکھ اکال نون کراں ادب، قدمان وچ سیس نوٹیا۔ کس بدھ لہنا دینا مکنا دین مذہب، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی تیرے

وچ ہونی جذب، جگہ وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کِس بدھ اُٹھاویں اپنا قدم، قُدرت دے قادر اپنا کھیل
 کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دو ست کہن اسیں دوویں ہوئے اِکھئے،
 میل ملایا دُھردرگاہیا۔ پرہ دے پیار وچ بن گئے پٹھے، مُرید مُرشد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن قدماں پھریئے تھے، بھجیئے واہو داہیا۔ سانوں
 سارے کردے تھئے، مخول رہے اڈائیا۔ اسیں اِکو حُکم نوں بنھیا اپنی گھئے، گنڈھ سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ نالے تکیئے اُس پرہو دے پٹے، جو پٹے
 والا گیا سمجھائیآ۔ جس دی قیمت رُپا سونا چاندی نہیں کوئی ٹکے، بٹو ہٹ نہ کھئے وکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسائیا۔ ستائی پوہ کہے دو ست دا میرا اِک گروہ، سوہنا سنگ بنائیا۔ اِس دا لیکھا نال سوہنگ
 سو، سو پُرکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ آتم پرما تم دھار رہے نہ دو، دوآ ایکا ایکا دوئے وچ سہائیا۔ جو ست ستوادی ہو کے بخشے لو، لوئن اپنا آپ
 کھلائیآ۔ امرت رس نچھر جھرنا دیوے چوہ، بوند سواتی آپ ٹپکائیآ۔ ست ستوادی آپے ہو، ہوکا دیوے تھائوں تھائیا۔ سمت شہنشاہی
 گیارا تے دوس دہارا ستائی پوہ، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کوئن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیآ۔ اوہ بھگتاں جوگا
 گیا ہو، ہوکے وچ ویکھے خلق خُدائیا۔ آتم پرما تم بخشے موہ، مُحبّت اپنے نال رکھائیآ۔ پارپرہم برہم نال جاوے چھوہ، شوہر بانکا سوہنا
 نظری آئیآ۔ کوڑی کِرپا جن بھگتاں اندروں لئے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائیآ۔ سچ نام دا ڈھوا دیوے ڈھو، وست اگم آپ ورتائیآ۔ بن
 جگت نیتراں دیوے لو، لوچن نین آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔
 ستائی پوہ کہے میرے پرہو دی اگمی ستیا، ست ستوادی اِک اکھوائیا۔ جو پریم پریتی اندر متیا، متس جس دا لیکھا گیا سمجھائیآ۔ جو
 سچ خُماری وچ رتیا، رتن امولک ہیرے ہرجن لئے بنائیا۔ جس دے اگے سب نے واسطہ گھتیا، ستھر گوہند یار بندھائیآ۔ جس کھیل
 کھلایا لوحاں تتیاں، توی روی اپنا حُکم ورتائیآ۔ جو گھر گھر جگا ونہارا بتیا، باطن پردہ دئے اُٹھائیآ۔ بیج بیجے ساچے وتیا، نام ندھانا اِک
 پرگٹائیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جگ چھتیا، چھتی راگ دین گواہیا۔ جو لیکھا جانے گھٹ گھٹیا، لکھ چوراسی پھول پھلائیآ۔ اوہلا رہن نہ
 دیوے کایا مٹیا، مٹکے سب دے پھول پھلائیآ۔ جس دا لہنا دینا کوئی سمجھ نہ سکے وچ چوڈاں لوک ہٹیا، چوڈاں طبق نہ بھیو کھلائیآ۔ اُس

اُتے بنا بھگتاں ڈوراں کسے نہ سٹیّا، آسا جگت نہ کھئے رکھائیّا۔ جوت دیپ جگائے بنا وٹیّاں، پن تیل باقی ڈگمگائیّا۔ اوہ کھیل کرے کلجگ بازی گر نٹیّا، سوانگی اپنا سوانگ بدلائیّا۔ جس دے پیار وچ جن بھگتاں رُو حان گئیّاں پھٹیّاں، انیالا تیر چلائیّا۔ جن جھگڑا مُکایا دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شوڈر ویش چوہڑے چمیار جٹیّاں، جٹا جوٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیّا۔ اوہ اکو پڑھاوَنہارا پٹیّا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیّا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑیاں آتما کیتیاں اکتھیاں، میلا ملیا سہج سُبھائیّا۔ دُوں ڈراڈیوں جو بھج بھج آئیّاں تھئیّاں، اپنا پنڈھ مُکائیّا۔ اوہناں لیکھ مُکایا تیرتھ اٹھسٹھیا، گنگا گوداوری جمنّا سُرسی لوڑ رہے نہ رائیّا۔ اوہناں جگت جہان دیاں حدان ٹپیّاں، ٹاپوّاں پنڈھ مُکائیّا۔ اوہناں دیاں پرہ دے نال پے گئیّاں حصّے پٹیّاں، دُھر دی گنڈھ بٹھائیّا۔ جس دا وزن نہ تولے نہ رتیّاں، جگت ترازو کنڈا نہ کھئے ٹلائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائنیّا۔ دو ست کہے اسیں دوویں گئے جڑ، جوڑی ہر جگدیش بنائیّا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار دی رہے نہ تھڑ، تھڑے تھڑکیو دئے وڈیائیّا۔ جو سچکھنڈ دواریوں آیا مُڑ، مُڑ کے اپنا روپ بدلائیّا۔ چڑھ کے شبدا گمے گھوڑ، ویکھے تھاوں تھائیّا۔ کلجگ انت اوس پرہو نوں تہاڈی پے کئی لوڑ، لڑیندے سجنو تہانوں لیا ملائیّا۔ دین دُنی دتی ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیّا۔ تسیں کر کے ویکھو غوڑ، گہر گمبھیر کی اپنا کھیل کھلائیّا۔ جیہڑا لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے بیٹھا چور، چوری چوری اپنی کھیل کھلائیّا۔ تہاڈے ساہمنے جوتی جاتا اور کا اور، اورا کھیل کھلائیّا۔ پریم ہو کے اپنے نال لئے تور، تریا توں پرے اپنا حُکم سنائیّا۔ بے شک دھرتی اُتے اندھ گھور، گھوری ہو کے بھجے واہو داہیّا۔ تہاڈے سب دے بھاگ متھور، جنہاں ملیا دُھر دا ماہیّا۔ اپنے ہتھ پھڑ کے ڈور، دو جہاناں رہیا اڈائیّا۔ اوہ ویکھو رائے دھرم کوک پکارے پاوے شور، شہنشاہ رہیا سنائیّا۔ تیرے آگے نہیں میرا زور، طاقت نظر کھئے نہ آئیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیّا۔ دو ست کہن ساڈا ویکھو اکو روپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیّا۔ ساڈا مالک شاہو بھوپ، شہنشاہ دُھردرگاپیّا۔ جس دا آد جگاد ست سروپ، ست ستوادی وڈ وڈیائیّا۔ جس دا اکو شبدا دلارا پُوت، پتا پُرکھ اکال سوہبا پائیّا۔ اُس دا حُکم سندیسہ اگم دوت، دو جہان بھجے واہو داہیّا۔ جس دے حُکم وچ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کر گئے کوچ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیّا۔ اوہ کلجگ انت سیری

بھگونت اپنا کھیل کرے مضبوط، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ جو وکھ وکھ رُوپ بنائے کایا قلبوت، دیناں مذہباں کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ دو ستّ کہن اسان پُرکھ اکالا اک مناؤنا، نو نو سِیس جھکائیا۔
 اِکو دا ڈھولا گاؤنا، جو مالک دُھردرگاہیا۔ اِکو دا ناد و جاؤنا، جس دا سُر تال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اِکو دا ڈنک و جاؤنا، جو دو جہان کرے
 شنوائیا۔ اِکو دا درشن پاؤنا، جو جوتی جاتا نُور الاہیا۔ اِکو مالک ویکھ وکھاؤنا، جو مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دو ستّ کہن اسین رُوپ بنایا بابا سسّا، ستگر شبد دتی وڈیائیا۔ جنہاں مل کے
 میٹنی رین اندھیری سسّا، نُوری چند چند چمکائیا۔ دین دُنی شرع دا کٹنا رسّا، رستہ اِکو دینا وکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھاؤنا و سّا،
 واسطہ بھگتاں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دو ستّ کہن ساڈا
 جگت بِندسا بن دا ستائی، ست ستوادی دتا سمجھائیا۔ اسین سچ سندیسہ رہے سُنائی، سُننا چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا آگے لیکھیا کتے
 ناہیں، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا مالک بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو جگ جگ کھیل رہیا کھلائ، کھیلنہار آپ ہو
 جائیا۔ جس نوں کہندے آد جگاد وڈا دائی، داؤ اپنا رہیا لگائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکڑی بدلدی شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم
 سُنائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ دا ماہی، محبوب نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال سچے شہنشاہی، وچھوڑے وچ
 وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب دا ناتا جوڑے بہیناں بھائی، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کیتا گوبند ڈھٹیا ڈھائی، ڈھونکے دا مالک
 نُور الاہیا۔ سو شبد سندیسہ رہیا سُنائی، انسنت اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت کر سُنائی، نُور نُورانہ رہیا چمکائیا۔ بہرم بھلیکھا رہے نہ
 رائی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جو پورن ستگر پورن وچ سمائی، پورن رُوپ نظری آئیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا تن وجود تن سریر
 جگت اتھاہی، اتھاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ستائی پوہ کہے ایس تن وجود دا لیکھا بنیا چک ستائی، دوآ نرگن سرگن ساتا ست نال مل کے وجی
 ودھائیا۔ جے پورن نہ ہندا شیرسنگھ نوں تتاں والی کرنی نہ پیندی جدائی، جُز اپنا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بہاویں آد توں لے کے انت تک ایس
 دی سمجھی نہیں کیسے لمبائی، لما چوڑا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ رُوپ اتویا شاہو بھویا بنیا الاہی، علیحدہ اپنا حُکم ورتائیا۔ نالے مِتر دوست

ساجن بھگتو نالے ٹھاڈا ماہی، محبوب اک اکھوائیا۔ جے ایس دا لیکھا سُنا پھیر اکھیاں لو کھلائی، نین بند نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ تک لو جس دے پیار وچ گوبند کھنڈا گیا اٹھائی، کھڑگان ڈیراں ڈھاپیا۔ اوہ دُھر دا مالک گوبند نال اوہدا گوسائیں، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات نہ کوئی ونڈ ونڈائی، حصہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کس بدھ سچکھنڈ نواسی بھگتو ٹھاڈے نال یاری لائی، یارانہ ٹھاڈے نال نبھائیا۔ بے شک ایہہ کرن والا دو جہاناں دی واہی، جس توں واسگرُو کہہ کے سارے گائیا۔ ایہہ تن وجود جس دا لہنا دینا نال ستائی، ستیا سب توں دئے سمجھائیا۔ جس اندر ستگر دھار شبد سہائی، سہاں اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دو ست کہے میں اکھراں والا انک، قلم شاہی میرا رُوپ بنائیا۔ میرا اکو دوارا تے اکو بنک، گرہ اکو نظری آئیا۔ میرا انتر انتر رہیا کوئی نہ شنک، سنسا دتا چُکائیا۔ مینوں یاد آ گیا جو وعدہ قول اقرار کیتا رام دوارے جنک، سینتا سچ سچ درڑائیا۔ نی ستیا مئیا اوہ کھیل کھیلے وار انک، رام دا رام اگم اتھاپیا۔ نگاہ مار لے جس دا جگ جگ وچنا ڈنک، ڈورُو اپنا نام جنائیا۔ جس انت اک دوارا سہاؤنا بنک، بنک دواہی آپ ہو جائیا۔ جس لیکھے لاؤنے راؤ رنگ، غریب ناناں دئے وڈیائیا۔ سچ نام دی لا کے تنک، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ پتہ نہیں اوہ کس بدھ پرگٹ ہونا وچ پُری گھنک، گھنئیے دا لیکھا دئے چُکائیا۔ پھیر نویں بنا کے بنت، اپنا رُوپ بدلائی۔ جس توں سمجھے نہ کوئی سادھ نہ سنت، جگت وِدیا نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دو ست کہے بھگتو میں کھولن لگا پردہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں دھیان دھریا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی دا کھیل ویکھیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے وچ لوکائیا۔ جیو جنت ویکھیا سڑدا، کلجگ مایا رہی جلائی۔ جگت جگیا سُو ویکھیا ڈھولے گیت نام کلمے پڑھدا، اکھراں والے صفت صلاحیا۔ میں حیران ہو گیا بنا بھگتاں توں پرہو اندر کیسے نہیں وڑدا، گرہ مندر نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ نارد کہے پوہ ستائی سچنا اوئے نہ مار توں شیخیاں، میں سہج نال جنائیا۔ ویکھ پُراناں لیکھیاں، بن اکھراں دیاں وکھائیا۔ جیہڑیاں جگت نیتراں نال کیسے نہیں ویکھیاں، رسنا نال نہ کھئے پڑھائیا۔ اُس وچ لہنا دینا دو جہان دیس پردیسیا، برہمنڈ کھنڈ حکم جنائیا۔ جس دا حکم سندیسہ

دِتا گِر اوتار پیغمبران لوک مات دے بدیشیا، جگت جہان جہان درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا گوبند نال دس دسمیشیا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔
 جو آد جگاد رہے ہمیشیا، بمساجن اک اکھوائیا۔ جس دے آگے سب نے بھگتیاں پیشیاں، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ لہنے مکنے گنپت
 گنیشیا، دیوت سُر نہ کھئے چڑائیا۔ کلجگ کور کیریا تکی جس کلیشیا، کل کاتی اپنا روپ جنائیا۔ جس لہنا دینا دین دنی چکاؤنا ملیچھیا،
 ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دو ست کہے میرا مالک
 نور ثورانی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی شبد اگتی بانی، جگ جگ بان انیالا تیر چلائی۔ جس دا آد جگاد کھیل مہانی، مہا اکتھ کتھ
 سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا وید پُرانی، شاستر سمرت رنگ رنگائیا۔ سو سندیسہ دیوے انجیل قرآنی، اکھراں نالوں بدلایا۔ جس دا
 نام ندھانا ستنامی، ست ستوادی ہو کے دئے درڑائیا۔ جو دیونہارا ستگر شبد شبد پیغامی، دھر دا حکم اک سنائیا۔ اُس دی کرے نہ کھئے
 پہچانی، بے پہچان اک اکھوائیا۔ کلجگ انت بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پتہ نہیں کیوں بن کے آگیا داتا دانی،
 دیاوان آپ ہو جائیا۔ سب دا بن کے جان جانی، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے منزل رُوحانی، رُوح بُت میلا میلیا سہج
 سُبھائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ آوے اسمانی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دی محمد سنی کلامی، کائنات گیا درڑائیا۔ اوہ بن کے
 دھر امامی، عملان تون ربت نور الایہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا مکاوے جسم جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اندرون دئے بدلایا۔ جس دا
 لہنا دینا نال چارے کھانی، چارے بانی سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ
 کھلائی۔ ستائی پوہ کہے جن بھگتو تھادا کڈا وڈا بھاگ، بھگون دئے وڈیائیا۔ تھادا کڈا وڈا ویراگ، پریم پریتی رہیا پرگنائیا۔ تھادا کڈا وڈا
 تیاگ، جگت دین دنی آئے تجائیا۔ تھادا کڈا وڈا چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تھادا کڈا وڈا کنت سہاگ، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ رین کہے میں بھنڑی بھنی، بھگتو دیاں جنائیا۔ تھادی
 بھگتی جگ جنم دی میتھوں جائے نہ گنی، دو ست دا مالک جو اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا لہنا کوئی جان سکے نہ لوک تینی، تریلوک بھو نہ
 کھئے کھلائی۔ تھادی پوربلی وست ویکھو انی، جس دا بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ تھادے اندر نام خُماری پرہو دی پریتی تے مستی بھنی، بھنڑی رین

نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ رین کہے میں بھاگاں بھری، میرا بھرم رہیا نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے کِریا کری، کِریں ہو کے سیس نوئیا۔ جو بھگتاں میتا اکو نرائن نری، نر نرائن اک اکھوائیا۔ آتم دھار جس نے وری، کنت کنتوبل دُھر دا ماہیا۔ میں وی اُس دی سرنی پری، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی خبر ستگر شبد سُنائے کھری، سہج سہج درڑائیا۔ بہنڑیئے کلجگ مُول نہ ڈریں، اندھ اندھیر ویکھنا تھاوں تھائیا۔ پرہو دا بھانا سِر تے جریں، سِر پرہ چرناں وچ ٹکائیا۔ اُس نے کوئی رہن نہیں دینا شرعی، شریعت دا لیکھا دینا مُکائیا۔ نال فیصلہ کیتا اج توں جن بھگت کیتے بری، ضمانت کیسے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں اک وار گایا اوہناں دی آتما لئی وری، ور داتا اکو اک اکھوائیا۔ جس دا روپ الہی نرائن نری، نر ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دو ست کہے اسیں خوشیاں دے وچ ہسدے، ہستی تک بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے سچکھنڈ دوارے خوشیاں دے وچ نسدے، بھجن واہو داہیا۔ جو ونجارے پرہو دے جس دے، صفتی ڈھولے گائیا۔ جنہاں دے اشارے نہیں کوئی اکھ دے، سینت ت نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ پیارے ہو گئے پرہو پرتکھ دے، ساکھیاں ویکھ کے خوشی بنائیا۔ اوہ وسیرے چھڈ کے رہنے وکھ دے، گھر اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستائی پوہ کہے بھگتو تہاڈا پرہو جگت دا سوامی، سمبل بیٹھا سوہا پائیا۔ پریمیاں دا انترجامی، چوراسی دا کھیل کھلائی۔ جس نوں ساریاں دتی سلامی، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اکھراں نال کہہ کے گئے اَنامی، انعام لین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ مالک دو جہانی، دوہرا اپنا ویس وٹائیا۔ تہاڈی بھگتی بھگتو کئی جگ دی پُرانی، پُران اٹھاراں دے نہ سکن گواہیا۔ کیسے دے کول نہیں کوئی نشانی، نشانہ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ کی وچاری لکھے قلم تے کانی، جو حُکم دے اندر بھجے واہو داہیا۔ جدوں تہاڈا وعدہ ہویا اوتار پیغمبراں گرواں نال ہویا بنا زبان توں شبد دی کلامی، شبد شبد نال سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم رین اندھیری ہوئی شامی، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائی۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکالا اگم امامی، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا سرب تمامی، طمع لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ مانس ذاتی کٹ غلامی، عُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

سنگ آپ بنائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھکتو میں سب نوں رہیا جھک، نو نو سیس جھکائیا۔ دھن بھاگ میرے جس وچ تساں توں میرا
 میں تیرا گائی سوہنگ ٹک، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ تہاڈے انتر اوہلا رہیا کوئی نہ لک، پردہ نشیں پردہ دتا اٹھائیا۔ تہاڈا لیکھا لہنا دینا اون
 جاون گیا مک، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوار جاندیاں کیسے نہیں جانا رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ پُچھو ستگر شبد دے حکم
 نال ایہ تہانوں اپنی ہتھیں کھڑیگا چُک، چُکنے ہو کے انت سمیں ویکھنا چائیں چائیا۔ تہاڈا پیار والا ایتھے رہ جانا مکھ، سریر سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرے جُگ دے بھکیو تہاڈی مٹاؤنی بھکھ، ترسنا آگے نہ کھئے رکھائیا۔ مات گریہ دی تہاں تہاڈا سچکھنڈ بوٹا
 لاؤنا رُکھ، رُکھیاں سُکیاں کھان والیو اپنے وچ لینا ملائیا۔ جس دے واسطے سارے اوتار پیغمبر گرو سُکھنا گئے سکھ، پنجابی بولی سُکھی
 ساندی تہاڈے گھر آگیا تہاڈا ماہیا۔ ہن ویکھیو کدھر نوں بدل جاندا رُخ، آگا پچھا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھکتو مینوں آیا بڑا اندنا، اند تہاڈے انتر ویکھ وکھائیا۔ جو آکو
 پرہو نوں کردے بندنا، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ اوسے دی چرن دھوڑ دا ٹکا لا کے مستک چندنا، چند سورہ دا لیکھا دتا مکائیا۔ جس
 نے جُگ جنم دے وچھڑیاں نوں اپنے نال گنڈھنا، آگے سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تہاڈے پیار وچ ساچا پیار تہانوں وندنا، تہاڈے کایا مندر اندر دینا
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھکتو تہاڈی بھکتی
 پرہ دی یاد، جو ہر پردے دتی ٹکائیا۔ تہاڈا تن وجود کھیڑا کر آباد، سوہنا نگر سہائیا۔ نام ست دی دے کے داد، اتوٹ اٹ ورتائیا۔
 بھیو کھلا کے بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے دتا سمجھائیا۔ تہاڈا مالک سوامی تہاڈے وچ ہویا وساد، روپ انوکھا اپنے وچ رکھائیا۔ جو آیا
 سب توں بعد، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ اُس دا سناؤ خوشیاں والا ناد، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جدوں ملیا کریگا تے پچیاں وانگ کریگا لاڈ،
 پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہیوئے سہائیا۔ ستائی پوہ کہے پرہو نوں
 دو ست دا مالک، مہبان پیدو اک اکھوائیا۔ نور الہی اکما خالق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستگر شبد تیرا بنے ثالث، وچولا اور نہ کھئے رکھائیا۔
 جس دے حکم وچ جن بھکت نکلتے خالص، خالص روپ وکھائیا۔ جنہاں نوں مذہب دا نہیں کوئی لالس، لالچ وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ آد

جُگادی تیرے بالک، بچے نئے نظری آئیا۔ تُوں صحیح سلامت اوہناں دا بننا پرتپالک، سرِ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ ستگر شبد کہے سُن نی کلمے کانیئے، کوچھیئے کلمیئے لے انگڑائیا۔ اپنے اندر کر ساودھانیئے، ست سرُپ وچ سہائیا۔ تُوں سمجھ نہ سکی نراکھ دھار بانیئے، اکھراں نال اپنی خوشی بنائیا۔ تینوں کی پتہ بھگتاں دی کیہڑی منزل رُوحانیئے، زمیں اسماناں وچ ویکھن کھئے نہ پائییا۔ فی تیرا لہنا دینا نال زمیں اسمانیئے، اُنگلاں وچ وڑ کے اپنی خوشی بنائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اوہ مالک تک جس نوں ساریاں کہا بے پہچانیئے، پہچان وچ پہچان نہ کھئے سمجھائییا۔ اوہ لیکھا ویکھن آگیا چارے کھانیئے، خالص اپنا رُپ بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپییا۔ قلم کہے میرے مالکا میں کی لکھن یوگ، میری کی چٹرائیا۔ جدوں کریا کیتی ستگر شبد اپنے پریم دا دتا سنجوگ، میلا لیا ملائییا۔ میرا نہ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میں لکھن جوگی نہیں تیرے نام پیار دی کاغذاں اُتے تھ تھ چُگدی چوگ، جہوا اپنی وچوں کٹایا۔ مینوں تیرے پیار دے اکھراں وچوں پریم دی ملے مَوج، محبوب تیری بے پرواہییا۔ چار جُگ وچ گر اوتار پیغمبراں جتنی جتنی تیری کیتی کھوج، کھوجی بن کے تیرا اتنا اتنا لیکھا گئے لکھائییا۔ مینوں کوئی نہیں آئی سوجھ، سوجھی وچ نہ کھئے انگڑائییا۔ مینوں تے ایوں جاپدا پرہو تیرے حُکم دا بڑا وڈا بوجھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ بہاویں میں کوٹن کوٹ جُگ چوکڑی لیکھدی زوہاں روز، دوس زین بھجاں واہو داہییا۔ پر پھیر وی مینوں پتہ نہیں لگدا تیرا اگلا کیہڑا چوج، چوجی پریم کی اپنی کھیل کھلائییا۔ میں آد انت دی کر نہ سکی سوچ، سمجھ وچ چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں پتہ نہیں کی ہُن کھیل کیتا وچ جنبو دیپ تے آگے کی کھیل ہو جانا کروچ، کی کلا دینی ورتائییا۔ میری دُہائی تیرے حُکم تک میری نہیں کوئی پہنچ، ویکھن کچھ نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک تیرے ہتھ وڈپائییا۔ کانی کہے پرہو میں ویکھ بڑے بڑے تیرے رُپ سرگن دھار تیرے کاتب، قُدرت دے قادر تیرے ڈھولے گائییا۔ میں پر اج تیرے ساہمنے ہو کے کہاں مُخاطب، بنا مُکھ تون دیاں سُنائییا۔ اوئے مالکا سوامیاں اوئے ٹھاکرا انترجامیا میں جدوں بھجی تے بھجی تیری جانب، اپنا پندھ مُکائییا۔ میں حیران ہو گئی میرے نال لیکھ لکھن والا کوئی نہیں رہیا تے اک تُوں رہیا صحیح سلامت، صاحب سورا میرا نظری آئییا۔ ہُن انت کنت

بھگونت میں ہو گئی تیری طالب، دوسرے اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میں چاہندی اینہاں بھگتاں واسطے اپنا حُکم لکھا دے واجب، جس دا لیکھا
 سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سچکھنڈ نواسیا پُرکھ ابناشیا جے تُوں اینہاں دے پچھے پچھے اپنا کیتا تعاقب، بھجیا واپو داہیا۔ میری نانی دی لاج رکھیں
 تے بھگتاں دی ویکھیں شرافت، شرع وچوں سب نوں باہر کڈھائیا۔ میں کوئی ودوان نہیں عارف، علم وچ نہ کھئے چترائیا۔ میں بھگتاں نوں
 اک گلّ دسنی اس پرہو نال خوشیاں نال آتما پرماٹما پرماٹما آتما اک دو جے دا کر لو تَعارف، دوسرے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پرہو میں کوئن
 جُگاں دی تھکی ٹٹی ماندی اج پہلی وار اپنی زبان توں جیہڑی وچوں کٹائی اینہاں غریباں دی کرن لگی سفارش، نو نو سپس نوٹیا۔ میرے
 توں لکھی ہوئی بھگتاں دی کدی نہ بدل جائے عبارت، اکھڑ اکھڑ دین گواہیا۔ میں کوئی پرہو تیرے گھروں کرنی نہیں تجارت، سوڈاگراں والی
 نیتی نہ کھئے رکھائیا۔ اوتاراں کہا پیغمبران کہا گرواں کہا جدوں آویگا تے آویگا وچ بھارت، بھار بھگتاں دا اپنے سر ٹکائیا۔ جھٹ نارد کہندا
 کچھ میں وی کر لوں شرارت، کلمے تینوں دیاں سُنائیا۔ چل ذرا اُس دے چرناں دی کر زیارت، جو ذرے ذرے وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے کلمے تُوں بڑا سوہنا لکھدی، لکھ لکھ
 اپنی خوشی بنائیا۔ پر سچ دس کی وڈیائی سکھ دی، جو گوبند گیا سمجھائیا۔ قلم کہے نارد ا مینوں کچھ نہیں دسدی، دیدے جگت دے کم
 کیسے نہ آئیا۔ میں کی کران سریشٹی بھر گئی اندروں وکھ دی، وس بھری لوکائیا۔ میں تے اُس صاحب دے چرناں اُتے لئدی، لمی پے کے
 دیاں ڈھائیا۔ اوہ پرہو اوہ میریا مالکا سوامیا تینوں چھڈ کے دُنیا ونجاری ہو گئی پتھر اٹّ دی، مندر مسجداں سپس نوٹیا۔ قلم کہے میں دو
 مُنہ بنا کے پٹدی، بٹنے والیا میری آ کے ویکھ لے حالت تے نیناں نیر نیر وہائیا۔ جھٹ نارد نے اک نشانی کڈھ لئی چٹّ دی، چٹا حرف چٹے
 اُتے سوہنا پائیا۔ نی قلمے نی کائیئے تُوں کی کہیں جِناں چر پرہو دی کیرپا نہ ہووے اناں چر بھگتاں دی سرتی کدے نہیں ٹکدی، متھے ٹکے
 لاؤن والا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ قلم کہے سُن
 لے پنڈتا براہمننا، اوئے نارد تینوں دیاں سُنائیا۔ ذرا میرے ول مُکھ تاں کر ساہمننا، ساہمنے ہو کے اکھاں لے اٹھائیا۔ جے میں نہ ہندی کیسے
 تُوں کی پتہ لگنا سی کیہڑا اوتار تے کیہڑا پیغمبر کیہڑا بنیا ضامننا، ضامن کون اکھوائیا۔ میں اوہ وچولی جیہڑی اکھراں نال اکھڑ ملا کے ستگر

شبد دا پھڑاواں دامنا، دامنگیر سب نوں اِکو گیا سمجھائیا۔ جس نے انت سب دی میٹنی کامنا، کامل مُرشد ہو کے آوے دُھر دا ماہیا۔
 میں اُس دا گیت تے اُس دا ڈھولا گاونا، اوسے دی صفت صلاحیا۔ پر سچ دساں اوہ پرہوُ بنا بھگتاں توں کیسے نہیں راونا، رام دا رام جو
 اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائییا۔ نارد کہے، قلمے نی تُوں کانی
 بڑی چالاک، چالاکے تینوں دیاں جنائیا۔ مودھے مُنہ چلن والیئے ذرا میرے ول جھاک، بن نیناں نین اُٹھائییا۔ اپنا کھول کے ویکھ تاک، پردہ
 پردیاں وچوں آپ چُکائییا۔ نی سچ دس تیرا کھدے نال ساک، سچن کس نوں لیا بنائییا۔ جیہڑا اوتار پیغمبر گرو آیا تُوں اُس دی چڑھ گئیوں
 ڈھاک، اوسے دے حُکم وچ بھجی واپو داہیا۔ دُھر دے نام کلمے لکھ لکھ تُوں دُنیا وچ رہن نہیں دتا اتفاق، شرع دے حصے وکھ وکھ
 سمجھائییا۔ پر یاد رکھ جس ویلے حضرت عیسیٰ اُس نوری اللہ دا اک ویکھیا کلاک، اُس دی کلا قُدرت دے وچ نظری آئییا۔ پھیر اُس
 دھیان دھریا اوتار پیغمبر گرو بیٹھے وچ نکے نکے بلاک، بریکٹ وچ آسن دتے وکھائییا۔ پھیر حیران ہو کے تکیا سارے دسے مٹی خاک، تن
 وجود رہن کھئے نہ پائییا۔ پھیر کہا تُوں میرے گاڈ تُوں ہی اِکو پاک، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائییا۔ قلم کہے نارد ا میرے بنا کوئی کر نہ سکے تحریر، تقریر نشان نہ کھئے رکھائییا۔ ستگر شبد میرا پاتشاہ
 تے میں حُکم مَن والا اُس دا وزیر، جُگ جُگ اپنی سیو کھائییا۔ میں نہ جے ہوواں پھر چار جُگ دے شاستراں دی کرے نہ کھئے تعمیر،
 دین دُنی وچ ویکھن کھئے نہ پائییا۔ میرے لیکھ وچ سب دا ہندا رہیا اخیر، آخر دیاں درڑائییا۔ مینوں اِکو مٹھا رس ملدا رہیا پرہوُ دے نام دا
 سیر، جو نت نت جُگ جُگ پی پی خوشی بنائییا۔ جُگ چوکریاں بیت گئے میری بدلی نہیں کیسے تقدیر، تدبیر اور نہ کھئے سمجھائییا۔ سارے
 چاہندے رہے پیر فقیر، میرے ول دھیان لگائییا۔ جے دُھر دا پیغام آوے الہام ہووے اسپں وی ایس پیار وچ اپنا لہنا پرگٹائیے وچوں سریر،
 شرع شرع سنگ رکھائییا۔ پر قلم کہے اک دن لکھدیاں لکھدیاں لکھدیاں مینوں اک شبد اُتے نو وار چُکیا کبیر، چُک کے مستک نال
 ٹھکرائیا۔ نی قلمے نی کانیئے نی جو بن والیئے جوانیئے جے تُوں لیکھ نہ لکھیں تے کیسے نوں پتہ نہ لگے کہ دین دُنیا وچ کپھڑی آؤن والی بھیر،
 بھوکھتاں بھو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِکو حُکم ورتائییا۔ قلم کہے

ميں ڪراڻ نه ڪڍي گستاخي، غصّو وڃ ڪڍي نه آيا۔ جدون مهربان مہر ڪري تہ ميڙا بنه ساڻهي، سگلا سنگ بنايا۔ اُس دي مٿان
 آهي، آڪھڙا گنڏھ رکھيا۔ جس دا لہنا دينا الڪھنا الڪھي، اگم اتھاه بے پرواھيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪري ڪھيل
 ساڇا ہر، سڇ دا سنگ آپ بنايا۔ نارد ڪھي قلم جے ٿوڻ آڊ جُگادي لڪھن والي، لڪھ لڪھ لڪھ بنايا۔ جے ٿوڻ صفت ڪري جوت اڪالي،
 جُگ جُگ سيو ڪھائيا۔ تينوڻ اڪ خبر دساڻ سُڪھالي، سھج نال سُنائيا۔ نگاه مار لے ڪلجُگ پُهل رھيا ڪيسے نه ڏالي، پت ٿهني گئے ڪھلايا۔
 دين دُنيا تيرے سڇ لڪھ لڪھ توڻ هو گئي خالي، ست وست اندر نه ڪھي ٽڪائيا۔ ڪلجُگ ٿوڻ تک ڪيس بدھ چڙهي لالي، جو بن وٺتا بھجے
 واھو داھيا۔ جے ٿوڻ ٺن سرت نه سمبھالي، اپنا آپ اپن وچون پرگڻائيا۔ ڪيس بدھ رين مٿے اندھيري ڪالي، اندھ اڳيان رھن نه پائيا۔ قلم ڪھا
 وے ناردا ميں هو گئي بے حالي، بھبل هو ڪے دياڻ سُنائيا۔ ميرے لڪھ نے دسي انت آوڻا سب دا مالي، مالڪ اڪ اڪھوئيا۔ جس دا
 جلوه جوت ٿور جلالي، دو جھاناڻ ڪري سُنائيا۔ اُس دي گھالن رھي گھالي، نت نت سيو ڪھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ديونھارا ساڇا ور، سڇ دا پردھ آپ اُٺھائيا۔ نارد ڪھي ڪھي تيري سيوا هووے پروان، سڇ دياڻ درڙائيا۔ سُن سنديسہ سري بھگوان،
 ہر ڪرتا ڪي جنايا۔ جس جُگ جُگ ڪيتا ڪھيل مھان، ستجُگ تريتو دواپراپنا حُڪم ورتائيا۔ اوھ ڪلجُگ هويا پردھان، جودھا سورپير نور
 الھيا۔ جس بھگت سھيل ڪيتے پروان، پروانے اپنے لے بنايا۔ ني اوھ تيرے لڪھ وچون سب ٿوڻ دين لگا دان، داتا هو ڪے ديا ڪھائيا۔ قلم
 ڪھي ڪافي ميں ناردا بنو انجان، اپني چلے نه ڪھي چٽرائيا۔ جے ستگر شبد ڪرپا ڪيتي ميں وي نچاڻ ٿپاڻ ڪاغذاڻ اُتے وچ جھان، سوھنا اپنا ناچ
 وڪھائيا۔ جے اوھ مهربان هو ڪيا تہ ميں وي اُس ٿوڻ ڪھي دينا جھان، ايھ پنجاڻي بولي پنجاڻياڻ وچون مينوڻ نظري آيا۔ قلم ڪھي ميں اڃ
 لڪھ دينا او پرھو جے ٿوڻ وسدا اُتے اسمان، ذرا ايھناڻ بھگتاڻ ول مار دھيان جو تيرا راھ ٽڪائيا۔ ايتھ اونھ لڪھا رھے نه ڪيسے دا اپنے ڪرھ
 ڪري پروان، پرم پُڪھ تيرے بٽھ وڏيايا۔ ٿوڻ ڪرني دا ڪرتا قُدرت دا قادر رحمتاڻ دا رحمان، نور نورانه اڪ اڪھوئيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا دُھر دا ور، دُھر دي وست آپ ورتائيا۔ ستائي پوه ڪھي ميرے صاحب ست ستواديا، ستگر شاھو بھوپ۔
 ميرے مالڪ آڊ جُگاديا، تيرا ڪھيل بنا رنگ روپ۔ جُگ بدلنا تيري واديا، ميرے مالڪ حق محبوب۔ ٺن ويڪھ لے ڪلجُگ ڪوڙ آبادياڻ،

نگاہ مار لے وچ پنج بھوت۔ آتم پر ماتم ہوئیاں کسے نہ شادیاں، جھگڑا دسیا چارے کوٹ۔ جن بھگتاں تیرے نال پریتاں ڈاڈھیاں، ایک دھاگا
 اک بنا لے سوت۔ ستگر شبد ہو کے لڈا لے لاڈیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ وکھاؤنا عرش
 عروج۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی سْت ڈلارے، دولہیا دیاں جنائیا۔ میرے بھگت نہ رہن کوارے، میل میلنا چائیں چائیا۔ جنہاں رسنا
 لائے چھہارے، سوہنا سگن بنائیا۔ اوہناں دے پروار تارنے سارے، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ درشن دینا ہو کے ظاہرے، ظاہر ظہور
 نظری آئیا۔ ونڈ رکھنی نہیں پُرکھ تے نارے، بردھ بالان حصہ نہ کھئے جنائیا۔ وڈے چھوٹے بھگت میرے ڈلارے، بچے سوہنے نئے نظری آئیا۔
 جنہاں نوں پریم دے دینے ہلارے، دو جہاناں پار کرائیا۔ جتھے نہ کوئی منڈل منڈپ نہ کوئی سوریہ چند ستارے، وشن برہما شو نظر کھئے نہ
 آئیا۔ نہ کوئی کاتب نہ لکھارے، نہ کوئی رسنا شبد اُچارے، نہ کوئی کئی سُنے دھنکارارے، راگ ناد نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی تت پنج
 پسارے، نہ کوئی برہم مت دئے ادھارے، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو نور جوت اُجیارے، جتھے بیٹھا شاہو بھوپ سرکارے، نور نورانہ
 سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں کھڑنا اوس دوارے، جتھے نہ کوئی منزل تے نہ کوئی چُبارے، جتھے چوٹی دا مالک چوٹا اکو سوہیا پائیا۔ جیہڑا آد
 جُگاد جُگ چوکڑی اپنیاں بھگتاں نہ کدے وسارے، وسریاں اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک اکو نظری آئیا۔ ستگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے پتا، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرا بھگتاں دے نال پتا، پنتکاری ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ ایسی کرپا کرنی آگے رہن نہیں دینا کوئی دوچتا، چت وت ٹھگوری اندروں دینی کڈھائیا۔ سب نوں پریم وچ بنا کے اپنا
 میتا، متر پیارے تیرے وچ ملائیا۔ نو کھنڈ پرتمی میرا نکا جہا خطہ، جو کوئن کوٹ برہمنڈاں کھنڈاں وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو ایس جنم دی نہیں کوئی بھگتی،
 بھگتی دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈا پور بلا لہنا تے دینا پیا شرطی، کیوں شرط اوتار پیغمبر گرو پرہو نال گئے لگائیا۔ دھر دے نام تے دھر
 دے حُکم نال تہانوں کیتا بھرتی، وڈا چھوٹا قد نہ کھئے وکھائیا۔ تہانوں سنبھالان والا اکو ندھ پرتی، جس نوں پریشور کہہ کے سارے گائیا۔
 ستگر شبد کہے پتہ نہیں کیوں دیالو ہو گیا تے کیوں بھاگ لگا دتا ایس آ کے دھرتی، دھرتی دھرت دھول دھول دا لیکھا پور کرائیا۔ جس

نے کھیل درسایا مالک بن کے عرشی، عرشی پریتم اگم اتھایا۔ سمت شہنشاہی گیاراں اک اک دی دھار آتما پرماٹما دی مناؤن آگیا برسی، برساں دی عمر والیو تھادا لیکھا اپنے نال ملائیا۔ مہربان ہو کے کیتا ترسی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آون جاون جنم کرم مرن دی میٹھے حرصی، ہوس جگت نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں دے سمیں *

سمت شہنشاہی یاراں کہے اک اک دا ہویا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پرماٹم بنیا جاپ، جگت اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ہونے وڈ پرتاپ، پرتاپی دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دا لیکھا نال اگنی باپ، پتا پُرکھ اکال گود ٹکائیا۔ کوٹن کوٹ جنم اتار کے پاپ، پنت پُنت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اک اک دا ہویا سنگ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ آد جگادی جگ چوکرئی جس پوری کیتی منگ، ستجگ تریتا دواپرکجگ ترسنا پور کرائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سنگ، سکلا سنگی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مرد مردانہ ہو کے وجائے مردنگ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن دھار آپے لنگھ، منزل بیٹھا سوہیا پائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک بنائیا۔ اک اک کہے ساڈا اکو گھر، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سوامی اکو اگما ور، جو جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا شہنجننا ہونے در، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ بھے بھو چکائے ڈر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو کرپا رہیا کر، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ نرگن دھار نرائن نر، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے گئے پر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری جس دے ڈھولے گائیا۔ اوہ

وسنہارا باہر شریعت شر، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے
 سہائیا۔ اک اک کہے اک اک دا میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو جگ جگ بدلنہارا ریتا، ریتیان اگم اتہاپیا۔ جوتی دھار ترے گن اتیتا،
 ترے بھون دھنی آپ ہو آئیا۔ جو بھگتاں انتر کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی جگت نہ کھئے جلائییا۔ سچ دھار بخش کے سچ پریتا، پریم ہو کے ویکھ
 وکھائییا۔ جھگڑا مکا کے مندر مسیتا، گرو دوار اکو اک درسائییا۔ جتھے دھرم دھار حدیثا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائییا۔ مہربان ہوئے جگدیشا،
 جگدیشر دیا کھائییا۔ پورب لہنا سب دی جھولی پاوے جو پورب کرم کیتا، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جو اشارہ دے کے گیا گھنئییا
 کاہن وچ گیتا، دھیائے اٹھاراں دین گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائییا۔ اک اک
 کہے میں ایکا اکھ پڑھیا، پستک ہتھ نہ کھئے اٹھائییا۔ اکو منزل چڑھیا، جتھے ملے دھر دا ماہیا۔ اک دوارے کھڑیا، سچ گرہ سوہا پائییا۔
 جتھے پرم پُرکھ پرما تم میرا پلو بھڑیا، اک نال مل کے وجی ودھائییا۔ میرا لہنا دینا آتم پرما تم دھار جگت ناتا سیس دھڑیا، تن وجود کھیل
 کھلائییا۔ سچ سوامی انترجامی نرگن ہو کے پلو بھڑیا، بن ہتھان ہتھ اٹھائییا۔ میں اُس صاحب سوامی چرن کول سرنائی پریا، دھوڑی خاک
 رمائییا۔ جس نال اک اک دا کارج سریا، اگلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کھائییا۔ اک کہے میرا اکو روپ ایکا، ایکنکار دتی وڈیائییا۔ جس نے بخشی دھر دی ٹیکا، ٹکے مستک خاک رمائییا۔ میرا انتشکرن کر
 بیکا، پنت پنت بنائییا۔ ترے گن لا نہ سکے سیکا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ مینوں اکو گھر وکھایا سوہرا پیکا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔
 جس گھر ستگر شبد شبد دا ٹھیکا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ مینوں پراتن نو سو چرانوے چوڑی جگ دا چیتا، چیتن ہو کے دیاں
 درڑائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دا اکو ہونا نیتا، جو نیچ نیتر ویکھ وکھائییا۔ جس دھرم دھار دا اگلا کھولنا بھیتا، ستجگ سچ دے
 وڈیائییا۔ سچ سنگھاسن ہونا لیٹا، سیج سہنجنی سوہا پائییا۔ جوتی جاتا ہو کے بنے کھیوٹ کھیٹا، ملاح بے پرواہ اک اکھوائیا۔ جن بھگت
 سہیلا بناؤنا بیٹی بیٹا، پتا پوت گود اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔
 اک کہے میں ایکا اکو، اک اک نال مل کے وجی ودھائییا۔ جن بھگتو بھگت دوارے ٹکو، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائییا۔ چرن کول اک

پرہو دے وکو، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند سیکھو، سیکھیا اپنے اندر لینی ٹکائیا۔ مانو ذاتی دین مذہب ذات
 پات روپ دے اکو، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پیار دا سنگنا والا دہارا اکو متھو، ہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پوہ اٹھائی
 اتم سریشٹ چار جگ دی تھتو، تھت وار اپنا رنگ رنگائیا۔ اتم پر ماتم دھار پیارے متو، متر پیارا دئے وڈیائیا۔ تسیں بھگت سہیلے بننا
 پتوں، پستکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو تہاڈا ناتا جوڑے تہاڈے چتو، چت وت تھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اک کہے میں اکو ایکا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ میں اکو بھکھیا منگان، مانگت
 ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں اک اک رنگن رنگاں، آد جگادی اتر نہ جائیا۔ میں اکو منزل لنگھاں، جتھے ملے بے پرواہیا۔ میں کدے گیا نہیں
 گوداوری گنگا، گنگوتری ویکھن پائیا۔ میں بنیا نہیں کدے کوئی پنڈا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ میں پھردا وچ برہمنڈاں، بھجیاں واہو
 داہیا۔ میں ویکھاں جیرج انڈا، اٹبھج سیج کھوج کھوجائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ تکیاں ونڈاں، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ انت
 نگاہ ماری کلجگ دسیا اتم کنڈھا، کنڈھی گھاٹ ویکھ وکھائیا۔ جاں گوہ کر کے تکیا جگت سنسار انتر نرنتر اتم پر ماتم دھار رنڈا، سہاگی
 کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کیسے کم نہ آوے حلوہ کھیر منڈا، جگت رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ اک کہے میں اک اکلّا، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ میں وسان سدا سچ محلہ، گرہ اکو سوہیا پائیا۔ میں
 ویکھاں جلاں تھلاں، مہپئل کھوج کھوجائیا۔ میں جانا گھڑی پلاں، تھت واراں پردہ لاہیا۔ میں لہنا دینا تکان رام کاہن نور الاهی اللہ،
 علماں توں باہر دیاں جنائیا۔ میں نام ست واپگر و پھڑیا ویکھیا پلا، پلک پلک کھوج کھوجائیا۔ میں پھریا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دے
 جھلا، جنگل جوہاں پنڈھ مکائیا۔ جدھر تکیا کوڑ وکار دا دلا، دلیری دسی لوکائیا۔ ست دھرم دا کیسے ہتھ نہ دسیا چھلا، جگت کنگن
 کم کیسے نہ آئیا۔ مینوں چیتا آ گیا کی گوبند اشارہ دتا ڈلا، تھل مارو دین گواہیا۔ کلجگ انت اپنا بولنا ہلا، حالت وگرے خلق خدائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اک کہے میں اک دا منگتا، مانگت ہو کے جھولی
 ڈاہیا۔ پریم بخش دے ساچی سنگتا، ستگر ہو کے ہو سہائیا۔ لیکھا مکا دے بھکھا ننگتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پریم پیار بخش دے

کایا ماٹی تن کا، تن وجوداں رنگ رنگائیا۔ ہنکار میٹ دے منسا من کا، منوآ دے بدلائیا۔ پرکاش کر دے اپنے چنّ کا، نوری چنّ چنّ
 رُشنائیا۔ لالچ رہے کیسے نہ دهن کا، دهن دؤلت اپنا پیار دینا ورتائیا۔ ونجارا رہے کوئی نہ کئی کا، کائنات دا لیکھا دینا مُکائیا۔ وسیرا وکھا
 دے اپنے چہرّ چہرّ کا، جو پن باڈھیاں بنت بنائیا۔ میں اکو آس رکھاں اک اک کہے تون سوامی ہونا ساچے جن کا، بھگتاں دینی مان
 وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ دهرم رائے دے ڈنّ کا، ڈنکا اپنا نام دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ساچا در اک وکھائیا۔ اک کہے میرا اک دا اک اشارہ، جو سینت سب تون اک سمجھائیا۔ جو کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری جس دی سیو کھائیا۔ اوہ نرگن دھار نہکلنک اوتارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ امام اماما بن سکدارا، دُھر امام اک اکھوائیا۔ جوتی
 نور نور چمتکارا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ شبدي دھار دئے دُھنکارا، انحد نادی ناد سُنائیا۔ امرت رس بخشے ٹھنڈی ٹھارا، آگنی تت بُجھائیا۔
 جو جن بھگتاں کرے پیارا، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی پرگٹ ہو کے آپ دوبارہ، دوہری کل ورتائیا۔ ستجگ سچ چلائے
 ووبارا، ووباری اپنا حُکم ورتائیا۔ اکو مان دیوے پُرکھ نارا، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ اک کہے میرا اک اک دے نال رشتہ، دوجا سنگی نہ کھئے بنائیا۔ جس دا اشارہ دیندا گیا
 جبرائیل فرشتہ، پیغام محمد محبوب دتا سُنائیا۔ اُس دا لیکھا لہنا آہستہ آہستہ، سہج سہج اپنی کھیل کھلائییا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر
 اکو جس دا ہونا ایشٹا، ایشٹ دیو اک سمجھائیا۔ جو لیکھا جانے دین دنی سرشٹا، سریشٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا لیکھ جنایا رام چندر
 وششٹا، وشیاں تون باہر سمجھائیا۔ اُس دا دهرم دی دھار ہونا گرہستا، گرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں اندر بخشنا نسچا، ساچی
 دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اک کہے میں اک تون رہیا
 ارادھی، بھگتو دیاں جنائیا۔ میری آد جگاد دی وادی، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ ستگر شبد بن انادی، دُھر دا حُکم سُنائیا۔

* ۲۹ پوه شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات * ❁

جن بھگتاں سدا لوہڑی، لڑیندا ساجن دئے وڈیائیا۔ چرن پرتی بخشے گڑ دی روڑی، بن رسنا رس چکھائیا۔ شبدی دھار چڑھا کے گھوڑی، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے جوڑی، سوہنا دھر دا رنگ رنگائیا۔ جگت وکارا اندروں ہوڑی، ہوڑا سسے والا دئے وکھائیا۔ من منسا اپنے ول موڑی، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ وست ایہہ دتی تھوڑی، تھوڑا تھوڑا رس جھولی پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آپ گیا ہڑی، آپ اپنی دیا کھائیا۔ وکار مدھ انتر رسن نہ دیوے کوڑی، رس امرت نام بھرائیا۔ پار کرا دے بھڑی گلی سوڑی، مارگ اکو اک وکھائیا۔ راگاں وچوں راگ اُچیا کوڑی، لوہڑی دے دن دی ایہو وڈی وڈیائیا۔ نانک دھار جو شبد جنایا پوڑی، ایسے دوس کیتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکھائیا۔ لوہڑی کہے میں جگ جگ لوڑدی، آشا اپنے اندر رکھائیا۔ بھگت بھگوان نال جوڑدی، جگ جگ دی ریتی چلی آئیا۔ میرا دوس اوہ جس وچ سب توں پہلاں پوجا ہوئی بوہڑ دی، پپلاں سیس نوائیا۔ یگے پُرش دی دھار حیگریو دے موڑدی، پردہ پردیاں وچوں کھلائییا۔ باون دی دھار جس دی کھیل براہمن گوڑ دی، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔ میری آد جگادی دھار سدا دوڑدی، بھجے واہو داہیا۔ میرا دوس دباڑا اوہ جس وچ پوجا چلی پہلی وار تلاب جوہڑ دی، جل دھارا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ لوہڑی کہے میں جگ جگ لوڑدی ساجن، سجنواں دھردرگاہیا۔ جو دو جہاناں راجن، شاہو بھوپ نور الاہیا۔ میرا دوس اوہ جس وچ جگت دا لہنا دینا دینا لہنا بنا نال مہاجن، جگت ہٹاں کھیل کھلائییا۔ میرے دوس پہلی وار کپل من ماری آوازن، خوشیاں نال سنائیا۔ سانکھ یوگ دسیا اپنی ماتن، ریتی دین دنی بدلائیا۔ میرے دوس جگت دنداسا شروع ہویا سی داتن، قدرت دے رنگ نوں جگت رنگ وچ بدلائیا۔ میرے دوس وچ متس جل دھار کیتا اُدگھاٹن، مچھ کچھ سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ لوہڑی کہے میں دوس بھگتاں بھگوان نال ملیا میل، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ دین دنی نوں کلپنا دا چڑھیا تیل، ہوئے ہنگتا سنگ رکھائیا۔ پیار تھیا سجن سہیل، ساچا سنگ نہ کھئے

بنائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتاں پرہ دے پیار وچ ودھی ویل، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ لوہڑی کہے میرے دوس رڑکیا گیا ساگر، سگلی سریشٹ جنائیا۔ امرت بھریا گیا اگئی گاگر، جس نوں
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ونجارے بنائے دھرم سوڈاگر، سوہنی وست وکھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دیوے مان مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ لوہڑی کہے سمنڈ ساگر لیکھا مکایا ادھ، حصہ ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔
 اک پاسے امرت تے اک پاسے مد، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ راکشش دیوت دوویں لئے سد، پریم نال بٹایا۔ دوویں اک دوجے نالوں آگے بہن
 ودھ، اپنی خوشی وکھائیا۔ لوہڑی کہے میرا دوس سہاونا جس وچ کلس جگ ----- راکش مد وچ لپٹایا۔ دوباں دی دھار دتی
 ونڈ، پرہ اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوڑی رہے ہنڈھ، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتاں ملے دین دایا، امرت رس چکھائیا۔ راکشاں ملے مد پیالہ، مٹی خاک
 سر وچ چھاپیا۔ سرگن دی دھار نرگن دا کھیل کھیل نرالا، دوویں رنگ میرے دوس وچ رکھائیا۔ میں غمی خوشی دوباں وچ ہوئی
 بے حال، آپ اپنا گئی بھلائی۔ پریم پُرکھ پرما تم اپنا کھیل کیتا بھگتاں مارگ دے سُکھالا، سچ رنگ رنگائیا۔ مۇرکھ مُگدھ کر بے حال،
 جگت واسنا وچ ہلکائی۔ لوہڑی کہے جن بھگتو تہاڈے دھن بھاگ جنہاں انتر پرہو پریم دی مالا، جگت منکے پھیرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔
 تہاڈا گھر گرہ مندر سریر پرہو دی دھرمسالہ، دوارا ساچا سوہا پائیا۔ لوہڑی کہے لڑیندا ساجن ملیا گھر گویالا، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔
 میرا نگا جہا احوالا، اہل نال دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو ویکھنہارا شاہ کنگالا، پاتشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

دھول کہے جن بھگتو خوشیاں والا دہاڑا ماگھ، پہلا پروشٹا دئے وڈیائیا۔ ہر پردا انتر انتر ہووے باغ باغ، روم روم کلی کلی مہکائیا۔
 انتر نرنتر اُچے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ گھر جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر
 مٹائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ہر بھگت سہیلے ساجن جاون جاگ، نج نیتر لوچن نین نین کھلایا۔
 وقت سہنجنا ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ کیریا کور مٹائے آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو سچ ماگھ دا کرو مجن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دُھر
 سوامی تکو سجن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے نام دماے وجن، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیپک جوتی جگن، اندھ
 اندھیرا دُور کرائیا۔ جس دا لہنا دینا جن بھگتاں ساچے بدن، تن وجوداں ویکھ وکھائیا۔ جو نام دیپک دیوے سدن، سدا سد اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ چرن دھوڑ
 کرو اشنان، ایشٹ دیو اک منائیا۔ پوتر ویکھو اک استھان، جو پنت پنت دئے کرائیا۔ اکو نام ڈھولا سُنو کان، گیت گوبند اک الاہیا۔
 ایک مندر تکو مکان، گرہ اکو اک سہائیا۔ اکو چرن کول کرو دھیان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ماگھ کہے جگ جگ جن بھگت سہیلا
 دُھر دا نہاؤن نہاوے، جگت مچنا لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُرمت میل نرنتر گواوے، پاپاں کرے صفائیا۔ چرن کول اکو سیس نواوے، دوسر اوٹ
 نہ کھئے تکائیا۔ جگت تیرتھ تٹ کنارے نہ ویکھن پاوے، پاندھی بنے جگت نہ راہیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا اپنی دیا کہاوے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 گھر سوامی ویکھ وکھاوے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔
 ماگھ کہے جن بھگتو میرا دوس سُلکھنا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ ہر بھگت سہیلے ورو لے لکھ چوراسی وچوں مکھنا، نام مدھانا اک ٹکائیا۔
 کیریا کرے الکھ الکھنا، آگوچر دیا کھائیا۔ جو جگ جگ چلاوے رتھنا، رتھواہی بنے دُھر دا ماہیا۔ جس نے جگت جہان متھنا، پچیا رہن

کھئے نہ پائیا۔ اوہ جن بھگت کدے نہ موڑے سکھنا، سچ وست نام ورتائیا۔ دھوڑی چرن چھپائے متھنا، مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو پرہ چرن دھوڑ سچا نہاؤنا، آد جگاد
 ملے وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر اک مناؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ مہربان
 محبوب اک دھیائونا، در اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ مالک
 کہے میرا جن بھگت نال سنگ، سکلا سنگی پُرکھ اکال جنائیا۔ جو نام ندھانا چاڑھ رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ شبد دھار وجائے
 مردنگ، دین دُنی سنائیا۔ اوہ صاحب سورا سرنگ، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی گئے لنگھ، بھجن واہو داہیا۔
 اوہ آتما سیج سہائے پلنگ، سکھ آسن سوہیا پائیا۔ بھاگ ہون نہ دیوے کدے مند، مندبھاگیاں لئے اٹھائیا۔ جس لیکھے لاؤنا نشان تارا چند،
 سورہ کھوج کھوجائیا۔ اوہ بھگت دیونہار اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ اتم بن بخشند، بخشش رحمت رہیا ورتائیا۔ بھگت آون
 جاون میٹ کے پندھ، لیکھا اگلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔
 ماگھ کہے میرا دھرم پیغام، سرشٹ درشٹ جنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا سییا ٹوں رام، رام رام بھيو چکائیا۔ جو اشارہ دتا گھنئیے
 شاما، رادھا کھیل تکنا سری بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا ویس ہونا زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ اپنا روپ رنگ رنگائیا۔
 پیغمبران کہہ دھر اماما، عملان توں رہت نور الاہیا۔ گرو گودیوان کہہ صاحب سلطانا، پُرکھ اکالا وڈ وڈیائیا۔ جوتی دھار پہن کے جامہ،
 جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ لہنا دینا جانے زمیں اسمانا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سہیلے کرے پروانا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ بینتی کرے
 پروانا، پرہ پُرکھ پرہ اپنی دیا کھائیا۔

* ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال، درشن سنگھ دے گرہ پنڈ دُسانجھ ضلع جالندھر * *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش پیار، پیا پریم ہو کے دیا کھائیا۔ گھر سوامی درشن دے دیدار، نج گرہ پردہ آپ اٹھائیا۔ میرے آد
جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں بھکار، در تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں دیونہار داتار، داتا دانی
دُھردرگاہیا۔ میری آشا پوری کر دے سچکھنڈ نواسی دُھر دے یار، مِت پیارے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی دس اگتی بولی، انبولت راگ درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے انتر آتم جاون
مؤلی، مؤلا اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی لہنے تک لے اقرار قوٰلی، گول نین بن نیناں نین اٹھائیا۔ کوچھی کملی میں نانی دھرت دھوٰلی،
دھول ہو کے آس رکھائیا۔ میری بینتی من لے میں کوچھی کملی، کملاپت تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں موہن مادھو میرا ساول سولی، ساوریا
اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں انتر دے
دے اپنا درس، نج لوچن نین کر رُشناٹیا۔ نچھر دھاروں بوند سوانتی اگتی برس، جگت ترسنا پیاس مٹائیا۔ کوڑی کِریا میٹ دے حرص،
ہوس اور نہ کھئے رکھائیا۔ مہربان ہو کے کر دے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ میرا سہنجنا ہووے تیرا برس، برسی پریم اپنے رنگ رنگائیا۔ نگاہ
مار لے میرے اُتے فرش، فرشے خاکی دھیان لگائیا۔ تُوں وسنہارا اُتے عرش، عرشی پریم تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش اگم پریٹ، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ کایا ماٹی تن
وجود کر دے ٹھانڈا سیت، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاون گیت، آتم پرماٹم مل کے وجے ودھائیا۔ ٹھگوری جگت
کوڑی کِریا رہے مؤل نہ چیت، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ لکھ چوراسی وچ پرکھنہارے نیت، نیتوان تیری وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں جھگڑا
مکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ کِریا کر دے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے ساجن میت محبوب، مہربان تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں گرہ
ہو موجود، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ دین دنی دی چھڈ حدود، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ تیرا عالیشان دسے عروچ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میل

مِلا منزل حق مقصود، باطن پردہ آپ چُکائیا۔ لیکھا رہے نہ ہزارا درود، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پریم پریتی تیرا ہووے ثبوت، ثابت اپنا
 رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا قلبوت، کعبہ اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار
 کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں کر دے وڈ وڈ بھاگ، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گھر دپیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔
 سچ پریتی بخش ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گُرمکھ ہنس بنا کاگ، کاگ ہنس روپ بدلائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پتت
 پُنت آپ جنائیا۔ سوئی سرتی جن بھگتاں جائے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ترے گُن مایا آپ بُجھا دے آگ، ترے گُن اتیتے دیا کمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو بھگتاں انتر کر نواس، نج گھر
 اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچی جوت دے پرکاش، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ پندھ مُکا دے پرتھی آکاش، گگن گگنتر لیکھ رہے نہ رائیا۔ ساچے
 منڈل وکھا دے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ستگر شبد دا دے دھرواس، دھیرج دھرم دھار سمجھائیا۔ لیکھے لاؤنا سواس سواس،
 ساہ ساہ تیرے رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے
 پرہو درد دُکھ بھہ بہنجننا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں نیت نام ندھان پا دے انجنا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ کِریا کر سوامی سجننا،
 ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تڈھ بن پردہ کیسے نہ کجنا، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 ست سچ اپنی وکھا دے رچنا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچٹا، کنچن گڑھ آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ دھرنی کہے سدا بھگت پیاسا پیار، پیارے لال دئے گواہیا۔ درشن
 سینگھ مانگے درس دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ دویاں دا اِکو گھر ہووے تیرا چرن دوار، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ شبد ناد دے دُھنکار،
 دُھن آتمک راگ سنائیا۔ امرت رس بخشنا ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا بوند سوانتی کول ناہ ٹپکائیا۔ آتم جوتی کر اُجیار، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔
 گھر سہنجننا کر آپ کرتار، قُدرت قادر دیا کمائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکدار، کرتا پُرکھ اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں انتر نرتنر چاڑھ دے رنگ، رنگت اپنی اِک پرگٹائیا۔ سچ

دوار ویکھنا لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نادی شبد سنا مردنگ، دهن آتمک اک درڑائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، بن پاوا چول سوبھا پائیا۔ بھيو چکا دے برہم ہنگ، پاربرہم پرہہ پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم پرما تم بخش دے سنگ، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو تون دیونہار سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری مہما سدا اکتھ، جگ جگ ڈھولے گائیا۔ جن بھگتاں بخش اگئی وتھ، وست اتول اٹل ورتائیا۔ خالی رہے کوئی نہ ہتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو اج دوس دہارا ماگھ چار، چار جگ دا لیکھا دے مکائیا۔ کرپا کر آپ زرنکار، زرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ باہوں دے تار، تارنہار دیا کھائیا۔ اپنے متر بنا لے یار، یارڑے اپنی گنڈھ پوائیا۔ اک وکھاؤنا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ جتھوں آؤنا پئے نہ دوجی وار، جننی جنم دیوے کھئے نہ مائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لہنا دینا رہے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ بنائیا۔ تون زرنگن زرویر کل کلکی اوتار، کل کاتیاں کر صفائیا۔ میں نیانی منگتی تیرے در بھکار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در وجدی رہے ودھائیا۔ ماگھ کہے میرا دوس دہارا چوتھا، چوتھے جگ جنائیا۔ جن بھگتاں پرہو مارگ دسیا سوکھا، بھیرٹی گلی نہ کھئے رکھائیا۔ پڑھنا پئے کیسے نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے اٹھائیا۔ ہرجن رہے کھئے نہ سوتا، ستیاں لئے جگائیا۔ سچ دوار مارن والا غوطہ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے بھگتاں دُرمت میل پاپ کلیور دھوتا، کلجگ کرپا کوڑ کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں سر رکھ ہتھ، کلجگ دھیان لگائیا۔ تون سرب کلا سمرتھ، بے پرواہ اگم اتھاپیا۔ سچ پریم دی دے دے وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ تیری مہما گاون اکتھ، دھر دے ڈھولے گائیا۔ تیرے سرب چرن جاون ڈھٹھ، گول نین اکھ اکھ دینی کھلائییا۔ سب دے لیکھے لاؤنے جگت دھارت اتھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ سنگ رلائییا۔ جن بھگتاں بخشنا انتشکرن ہتھ، ست سنتوکھ وچ سہائیا۔ سب دا اکو دوار ہووے اکتھ، دوجا در ویکھن کھئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں چرن کول دھول نیانی ہو کے جاواں ڈھٹھ، بن دھوڑی تیری خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں درس دِکھاؤنا تھ تھ، بن قدمان
بھجنا دو جہان واہو داہیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سینگھ سوڈھیاں دے نوٹ پنڈ دُسانجھ ضلع جالندھر *

ماگھ کہے میری بینتی کر پروان، پروشٹا پنج پنج نال ملائیا۔ نگاہ مار سِری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی
دُھر دے کاہن، رام راما نور الاہیا۔ جوتی جاتے کر پہچان، بے پہچان پردہ آپ اُٹھائیا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائیا۔
برہمنڈ کھنڈ تیرے ڈھولے گان، پُری لوء وجدی رہے ودھائیا۔ سچ دوار اکو منگاں دان، داتا ہو کے جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ماگھ کہے پرہہ جن بھگتاں ترس کمانا، رحمت اپنی آپ کھائیا۔
جگت جگدیش ہو کے ویکھ وکھاؤنا، بن نیتر لوچن نین اکھ اُٹھائیا۔ سر سِر اپنا ہتھ ٹکاؤنا، دوسر اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ امرت آم جام
پیاؤنا، رس نچھر اگم جھرائیا۔ شبد انادی ناد وجاؤنا، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ دیپک جوتی ڈگمگاؤنا، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ جن
بھگت سہیلا گود اُٹھاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ انتر آتم پردہ لاہنا، نچ نیتر اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ماگھ کہے پرہہو جن بھگتاں دے دے دات، داتے دانی دیا کھائیا۔ کلجگ اتم پُچھ وات، وارث ہو کے
ویکھ وکھائیا۔ بنا زبان توں کر بات، باطن پردہ دے اُٹھائیا۔ امرت بخش بوند سوانت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگت کہن پرہہو پنچم پروشٹا آیا، اپنی خوشی بنائیا۔ ہرجن چرن دھوڑی
دے ٹھایا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ترے گن لیکھا میٹ مایا، ممتا موہ ہنکار گوائیا۔ سچ سوامی بخش اپنی ساچی چھایا، دوجا نظر کھئے نہ
آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے نام خُہاری، مست
مستانے آپ بنائیا۔ تیرے نام دے ہوئے ادھاری، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ساڈی پیچ دینی سواری، سر سِر اپنا ہتھ ٹکاؤنا۔ ونڈ رہے نہ

پُرکھ ناری، نر نرائن اِکو رنگ رنگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سِکداری، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ ساڈی تیرے چرن کولِ نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا
 وچ سِیس جھکائیا۔ تیرے در تے بنیئے پُجاری، پُوچا سِل رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں کِریا کریں اپاری، اپرمپر دینی مان وڈیائیا۔ ساچی پِرتی نہ
 جائے توڑ یاری، یرانے سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ہرجن کرے نہ کھئے غداری، گرو گُردیو لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈے اندروں میٹ تاریکی، اندھیرا رہن کِچھ نہ پائیا۔ تیرے وچ حق
 توفیقی، طاقتور نُور الہیہ۔ ساڈی کایا کر ٹھانڈی سیتی، اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ وچ ستجگ بدل ریتی، ریتیان ہو سہائیا۔ لیکھا
 رہے نہ مندر مسیتی، کعبہ اِکو اِک وکھائیا۔ تیرے چرن اُپر دھولِ ملدی رہے پِرتی، پِرتیم ملنا چائیں چائیا۔ تُوں واحد لاشریکی، واحد نُور
 الہیہ۔ تیرے وچ حق توفیقی، تُخے دینے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن تیری بھل جان نہ ریتی، ریتیان اپنا رنگ دینا رنگائیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بتالا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرگ، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ میرے مہربان نوجوان سری بھگوان میرے اتوں بچھا دے
 اگ، نو ست تتوت نہ کھئے تپائیا۔ زرگن دھار سرشٹی درشٹی اندر ویکھ لے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ
 جیو بغلے بن گئے بپ، کاگ ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آتم دھار تیرے نالوں ہونے الگ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مہربان محبوب تیرا
 درشن بائے نہ کھئے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ
 جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے کلجگ کوڑ، کِریا ککر رہن کھئے نہ پائیا۔ جیو جنت چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑ، اندھ آتم
 کر رُشنائیا۔ نام ندھان رنگ چارھ دے گوڑھ، دُرمٹ میل انتر زرنتر دے دھوائیا۔ ست ستوادی جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، چرن
 چرنودک مستک ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو

میرا دوارا کر پوت، پت پت ہو سہائیا۔ تیرا کھیل آد جگادی نت، نوٹ اپنا کھیل کھلایا۔ ٹھاکر سوامی میرے دھر دے پت، پت پرمیشور تیری اوٹ تکایا۔ کلجگ انت سری بھگوان کر پت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جگت جگیاسواں ٹھگوری ربن نہ دیویں چت، منسا من نہ کھئے ہلکایا۔ میری سہنجی سہاونی کر دے تھت، پروشٹا پنج ماگھ وڈیایا۔ زرگن سرگن تیرا کھیل کھیل گئے اوتار پیغمبر گرکت، کیتے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کملاپات، پت پرمیشور تیری اوٹ تکایا۔ میرے اُتے ویکھ اندھیری رات، کلجگ اندھ اندھیرا چھایا۔ امرت ملے نہ کیسے بوند سوانت، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جھگڑا تک ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ تیرا درس نج نیتر نہ ہووے کیسے اکانت، اک اکلے تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک میری پُچھ بات، پروردگار سانجھے یار ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پرہ میریاں انت انت اڈیکان، بن نیناں نین اٹھایا۔ جو اوتار پیغمبر گرواں دسیاں تاریخان، تواریخان باہر جنایا۔ تیرا کھیل حق حقیقت کی کا، کلمیاں باہر پڑھایا۔ تیرے وچ اگم توفیقا، تحفہ دینا چائیں چائیا۔ آتم پرماتم سرشٹی درشٹی اندر دے پریتاں، پریم ہو کے ویکھ وکھایا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ مانو ذاتی تیرا اکو ڈھولا گائے گیتا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ انتشکرن سب دا کر دے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پرہو میں در بھکھارن منگتی، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دنی گڑھ توڑ دے ہووے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ پیار بنا دے چار ورن اٹھاراں برن اکو سنگتی، ہندو مسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ من دی، منسا موہ نہ کھئے ہلکایا۔ انت نشانی میٹ دے تارا چنّ دی، محمد آسا نال ملایا۔ میرے اُتے گھڑی رہے نہ غم دی، غم خوار خوشی دینی پرگٹایا۔ سرشٹی ونجارن رہے نہ درشٹی چمّ دی، چمّ درشٹی دا لیکھا دینا مکٹایا۔ تیری اکو دھار ہووے آتم پرماتم پاربرہم برہم دی، پرہم پُرکھ پرہہ اپنا رنگ رنگٹایا۔ سب نوں اکو اوٹ ہووے تیری سرن دی، دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھایا۔ کھیل مکا دے کایا ماٹی دھڑن دی، تن وجود نہ کھئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا منزل دس دے اپنی چڑھن دی، نام پوڑی ڈنڈا اکو

اک وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے آد جگادی رام، رمیا تیری بے پرواہیا۔ میرے ست ستوادی شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ میرے شاہو بھوپ امام، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ تیرے چرن کول پرنام، بن سیس سیس جھکائیا۔ میں چاہندی دین مذہب دا جھگڑا میٹ تمام، شرع دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام کلمہ دے پیغام، پیغمبران باہر کر شنوائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تیرا اکو ہووے جاپ، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے تاپ، ترے گن اتیتے اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی اندروں کڈھ سنتاپ، جھگڑا شرع رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن کملاپات، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار مار جہات، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں میٹ دے کوڑ گڑیاں، کل کاتی رہن نہ پائیا۔ نو ست برہم مت کر اجیار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے آگے منگ منگائیا۔ نو ست تیرا ہووے جے جیکار، جیو جنت سادھ سنت تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیری ہووے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ بھگت وچھل میرے گردھار، بھگون میری آسا پور کرائیا۔ سنت سُہیلے گرو گُر چیلے دینے تار، تارنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کردی رہی انتظار، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اٹھائیا۔ کون ویلا کل کلکی آوے اوتار، نہکنکا اپنا پھیرا پائیا۔ امام اماما ہووے سکدار، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا جانے پیغمبر گُر اوتار، بھوکھتاں پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار تیرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ میں کوچھی کھلی مٹی خاک تیری چرن دھوڑی لاواں چھار، شہنشاہ تیرے رنگ وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو مہربان ہو کے تٹھ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاں میری گودی وچوں جائے اٹھ، ستجگ سچ دے وڈیائیا۔ جو تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، آتم میلا میل سہج سُبھائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جنہاں دی لو گئی چھٹ، چھٹکی لو لے لگائیا۔ نام بھنڈارا دے

اٹٹ، اتوٹ آپ ورتائیا۔ تیرے اُتے اِکو اوٹ، اوڑک در تیرے واسطہ پائیا۔ شبد نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میرے انتشکرن وچوں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ تُوں سچ سوامی پُرکھ اکالا ستگر اِکو بہت، بہتے گروآں لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں پرکاش تکان تیرا نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن تیری آوے نہ کیسے سوچ، سوچ سمجھ عقل بُدھی جگت چلے نہ کھئے چترائیا۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

بہگت جنان ہر میتڑا، پرم پُرکھ کرتار۔ سنت جنان ملائے میل انڈیٹھڑا، دُھر درگابی کنت بہتار۔ گُرمکھاں رنگ چاڑھ جیٹھڑا، اُتر نہ جائے وچ سنسار۔ گُرسکھاں مٹھا کرے کوڑا ریٹھڑا، وکھ اندرون کڈھے باہر۔ ہرجن وکھائے دھام انڈیٹھڑا، پردہ پردیاں وچوں اُتار۔ جُگ جُگ ویکھنہارا کایا چیتھڑا، جوتی جاتا اگم اپار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ بہگت جنان سد رنگدا، رنگت اگم اتھاپیا۔ ساچے سنتاں اندر آپے لنگھدا، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ گُرمکھاں ونج کرائے ساچے سنگ دا، سکلا سنگی آپ ہو جائیا۔ گُرسکھاں اِشنان کرائے چرن دھوڑ گنگ دا، گنگوتری لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہرجن بھیو کھلاوے آتم سیج پلنگ دا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ بہگت جنان پرہہ میلدا، میلنہار کرتار۔ سنت جنان کھیل کھلائے سجن سہیل دا، آد جگادی ایکنکار۔ گُرمکھاں بھیو کھلائے بن باقی تیل دا، جوتی جاتا ڈگمکائے۔ گُرمکھاں گُرسکھاں دھام وکھائے اپنا نویل دا، پردہ اوہلا انت اُٹھائے۔ ہرجن لیکھ وکھائے گرو گُرجیل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائے۔ بہگت جنان پرہہ سجن، ستگر دین دِیال۔ سنت جنان کرائے مچنا، بنائے دُھر دے لال۔

گرمکھاں بنے پردہ کجنا، نام ندھانا دئے دوشال۔ گرسکھ ساچے چرن کول دیوے جگہنا، دھرم دوار دئے وکھال۔ ہرجن نام خُماری کرے مگنا، کرنی دا کرتا پُرکھ اکال۔ کھیل کھلائے مؤرت گوپال مدنا، - موہن مادھو دُھر دا سَجنا، - جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بیہو چُکائے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف آپ کھائے۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

بھگت سہیلا آپ پرہ، آد جُگادی میت۔ بھگت سہیلا آپ پرہ، جُگ جُگ چلائے ریت۔ گرمکھ سہیلا آپ پرہ، کرائے پنت پُنت۔ گرسکھ سہیلا آپ پرہ، سد وسنہارا چیت۔ ہرجن سہیلا آپ پرہ، انتر پرکھنہارا نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ اک پریت۔ بھگت جنان پرہ تاردا، تارنہارا ایک۔ ساچے سنتاں پیج سواردا، نت نت بخشے اپنی ٹیک۔ گرمکھاں پندھ نواردا، ترے گن جگت لائے نہ سیک۔ گرسکھ اپنے آپ اُہاردا، اک اکلّا ایکنکار ایک۔ ہرجن روگ سوگ نواردا، انتشکرن کرے بُدھ بیک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک جو کھیل کرے انیک۔ بھگت جنان پرہو سُنائے اگتی بولا، انبولت آپ جنائے میت۔ ساچے سنتاں اکو سُنائے ڈھولا، بن رسنا جہوا گیت۔ گرمکھاں بنے آپ وچولا، جھگڑا مکائے مندر مسیت۔ گرسکھاں کرے بہار ہوؤلا، مہربان ترے گن اتیت۔ ہرجن وسے سدا کولا، چرن پریتی بخشے پریت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ سچ چلائے ریت۔ بھگت جن پرہ چرن کول سہاؤندے، سوہنی ملے وڈیائیا۔ سنت سہیلے نو نو سیس نواؤندے، بن چرناں دھوڑی خاک رمائیا۔ گرمکھ اکو ڈھولا گاؤندے، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرسکھ نو نو سیس جھکاؤندے، چرن کول کول سرنائیا۔ ہرجن اپنا آپ بھیٹ چڑھاؤندے، مان تان نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں پرہ لیکھا میٹے جنم دا، ایتھے اوتھے پندھ مکائیا۔ ساچے سنتاں لہنا رہے نہ کوئی کرم دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھ رہے کوئی نہ بھرمدا، بھرانٹ دا لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرسکھ ونجارا رہے نہ کوئی ورن برن دا،

ہے، جو لیکھا جانے جیو جنت کرم۔ پورن ستگر آپ ہے، جو زرگن زرگن سرگن سرگن جنائے دھرم۔ پورن ستگر آپ ہے، جس دا جنی گکھوں ہوئے کدے نہ جرم۔ پورن ستگر آپ ہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو پر۔ پورن ستگر آپ پرہ، بن ت وجود سریر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو ستگر شبد کرے تعمیر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس دی وشن برہما شو تصویر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو زرگن نراکار نرنکار بے نظیر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس دا آد انت نہ جانے کھئے اخیر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو آد جگادی جن بھگتاں دیونہارا دھیر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو شرع شریعت کٹنہار زنجیر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگادی جگ جگ بدلے نہ کھئے تعمیر۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت سنگھ دے گرہ بٹالا شہر ضلع گرداس پُر * *

پورن ستگر آپ پرہ، آد جگادی اک اکلّا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو وسنہارا جلا تھلا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو آتم دھار پرماتم ہو کے رلا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو بھاگ لگائے بھگتاں ساڈھے تین ہتھ محلہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو دئی دویتی میٹنہارا سلا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو سچ سندیسہ نام ندھانا رسیا گھلا۔ پورن ستگر آپ پرہ، نور نورانہ نور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو ہر گھٹ حاضر حضور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو مستی دیوے نام سرور۔ پورن ستگر آپ پرہ، ہوئے ہنگتا گرھ توڑے غرور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو شبد انادی دیوے نور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جن بھگتاں آسا منسا کرے پور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو پندھ مکائے نیڑے دور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جنم جنم دے بخش دیوے قصور۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس دا نام کلمہ اوتار پیغمبر گرواں کیتا مشہور۔ پورن ستگر آپ پرہ، چار جگ دے شاستر جس دے مزدور۔

پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سرب کلا بھرپور۔ پورن ستگر آپ پرہ، ہر شاہو شہانہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، سو پُرکھ نرنجن نوجوانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، ایکنکار بلی بلوانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، آد نرنجن ڈگمگانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، ابناشی کرتا والی دو جہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، سری بھگوان نوجوانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، پاربرہم کھیلے کھیل مہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو سچکھنڈ سہائے سچ ٹکانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس دا تھر گھر چرن کول مہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو ست دلارا شبد کرے پردھانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو وشن برہما شو پرگٹائے نشانہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو ترے گن مایا پنج تہ کھیل کھلائے جگت جہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو چارے کھانی لکھ چوراسی دیوے دانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو پری لوء برہمنڈ کھنڈ گن گگنتر سہائے اگم استھانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس دا لہنا دینا ترے بھون زمیں اسمانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو اوتر ہو کے پھرے بانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو شبدي شبد سُنائے ترانہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو امرت رس پرگٹائے مہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو دیپک جوت جگائے پن تیل باقی کھیلے کھیل مہانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس پیغمبران دتا دھر کلمہ اگم پیغاما۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس گرو گودیو دسیا ناما۔ پورن ستگر آپ پرہ، جس چار جگ دے شاستر اکھراں نال کیتے پردھانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو جگ جگ جن بھگتاں دیوے مانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، ساچے سنتاں ویکھے مار دھیانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، گرمکھ اپنی گود اٹھانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، گرسکھاں دیوے درس گن ندھانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، مريد مُرشد کرے پروانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جگ چوکڑی بدلا جاوے نشانہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو کلجگ اتم سندیسہ دیوے دھر فرمانا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگادی برہم برہمادی شبدي دھار نوجوانا، مرد مردانہ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میں ساچا میت، مٹر پیارا آد جگاد اکھوئیا۔ بنا تن وجود توں ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بن رسنا جہوا
 اگنی گیت، بن اکھراں کران شنوئیا۔ بن وسان دہرے مندر مسیت، شودوالے مٹھاں ہتھ کتے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میری اولڑی
 ریت، ریتیوان ہو کے دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دس کے سچ پریت، حقیقت حق کلمہ نام سمجھائیا۔ جگ بدلنا میرے پیار دی ساچی
 ریت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکھائیا۔ چار جگ دے شاستر میرا صفتی ڈھولا گیت، اکھراں نال اکھر مل کے سوپلے گائیا۔ میں سدا
 سہیلا پُنت، پتتاں کران صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر
 شبد کہے میں آد جگادی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ دو جہاناں بناں ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دیواں
 صلاح، نام ندھانا اک درڑائیا۔ جس دی صفت وچ سارے کہن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ میرا کھیل تھل اسگاہ، مہیٹل اپنا رنگ
 رنگائیا۔ لکھ چوراسی پکڑنہارا بانہ، چارے کھانی پھول پھلایا۔ وسنہار اکھتہاں، ہر گھٹ انتر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی جاتا، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ میرا مالک
 پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پت پریشور نور نورانہ نور الاہیا۔ جس اکھڑی اگنی دتی داتا، وست امولک اک ورتائیا۔ میرا کھیل سدا سد لوک
 ماتا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ اتم بھیو ابھیدا کھولاں جس دی اگنی ہووے گاتھا، کی اگڑا کار کھائیا۔
 سندیسہ دیوے پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو ہووے سہائی اناتھ اناتھا، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا چکائے سب دا پورب
 مستک ماتھا، لیکھا لیکھے وچوں کھوج کھوجائیا۔ میں اوس دا بن کے داسی داسا، نت نت سیو کھائیا۔ کلجگ انت اوسے دا رکھ بھرواسا،
 نو نو سیس جھکائیا۔ جس دا کھیل ہونا پرتھی آکشا، گگن گگنتران ویکھ وکھائیا۔ جو ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت تماش، تماشین
 ڈھردرگاہیا۔ جس دا نور جوت پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں اُس دی جگ چوکڑی رکھ کے بیٹھا آسا، نو سو چرانوے جگ چوکڑی
 دین گواہیا۔ جس دی یاد وچ راہ تے شکر اُتے کیلاشا، کلادھاری بن نینان نین اٹھائیا۔ برہما بدل کے اپنا پاسا، کروٹ کروٹ وچوں

بدلائیا۔ وِشَنوُ وِشَوَ دا تَکے خِلاصَ، بِن اَکھراں پھول پھلایا۔ سَتَگر شَبَد کَہے مِیں سَب نُوں دِیونہار دِلاسا، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دِیونہارا ساچا ور، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشَنوُ بھگوان، آد جُگادی شاہو شاہاباشا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو اِک اِیکنکار سب دا ماہیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ورسہ سینگھ دے گرہ پنڈ سیری ہر گوبندپُر ضلع گرداس پُر *

چوُمکھیا کَہے میری چاروں کُنٹ لو، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں بخشی لو، لوئن اگما اِک کھلایا۔ مِیں بنا سرونان تون شبد سُنیا سو، بِن اَکھراں ڈھولا گایا۔ ہنگ برہم رُپ گیا ہو، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کوٹ برہمنڈ دا مالک اِک اکھوایا۔ جس دی آد جُگادی دھار دو، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ ساچا رس اگما دیوے چو، بِن رسنا رس چکھایا۔ پریم ہو کے کرے موہ، مُحبت اپنے نال جڑایا۔ جس دے نال جاوے چھوہ، شوہر بانکا اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دِیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ چوُمکھیا کَہے میری بہ پُرانی آس، آشا انتر انتر جنایا۔ میرا تیل باقی نال پرکاش، جگت جگت نال وڈیایا۔ کی میرا لہنا دینا اُپر کنڈھ بیاس، جل دھار وہن کی سُنائیا۔ کی آسا رکھ کے گیا وید ویاس، پُران اٹھاراں دا مالک اپنا بھیو جنایا۔ کی اِشارہ دِتا شنکر اُتون کیلاش، کلادھاری کی سمجھایا۔ برہمے کِس بدھ دھروایا دھرواس، دھرم دھرم نال سمجھایا۔ وِشَنوُ وِشَوَ دا بھیو کھول خلاص، خالق پردہ دِتا اٹھایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ساچے کنڈھ آوے پُرکھ اِبناش، گھاٹ پتن ویکھ وکھایا۔ جس دی آتم پرما تم پینی راس، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دِیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ چوُمکھیا کَہے میرے وچوں پُکارن بٹیاں، کوک کوک سُنائیا۔ چار جُگ اوتار پیغمبران گرواں دھرنی دھرت دھول تے رکھیاں پٹیاں، حصے مذہبان والے ونڈ ونڈایا۔ پرہہ دا نام نَدھانا جگت ورتایا وچ رتیاں، جس دی قیمت نہ کھئے چکایا۔ بھیو اہیدا کھلایا راگ چھتیاں، ڈھولے سوپلے صفت صلاحیا۔ گن گایا دند بٹیاں، بنیسے مل کے وجے ودھایا۔

وڈیائی دتی من متیاں، عقل بُدھی چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 چوٹمکھیا کہے وید ویاس مینوں دتی سکھیا، جگت وِدیا سمجھ کِچھ نہ آئیا۔ جس دا لیکھا کافی پُٹھی کر کے لیکھیا، شاہی شرع دھار نہ کھئے
 جنائیا۔ بنا نیتراں توں سب کُچھ دسیا، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ پھیر پریم دی پائی بھچھیا، بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ انت جس ویلے
 سچ کتے نہ دسیا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ہوئے ہنگتا گھر گھر کوڑی ہووے وِسیا، وکھ بھری ہووے لوکائیا۔ سچ سینگھاسن بن پرہو
 کِریا کھئے نہ ہووے لٹیا، اباشن ملن کھئے نہ پائیا۔ منوآ کیسے نہ ہووے ٹکیا، سرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔ جگت پوجا ہونی پتھر اٹیا، گرتھ
 شاستراں رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے کلجگ انت کھیل کرے پر پُکھ سمرتھیا، ہر کرتا ڈھدرگاپیا۔ جو بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھیا،
 پورب لیکھا جھولی پائیا۔ دیپک کہے میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ کون ویلا جس ویلے آئے ماہی نسیا، ڈھر دا مالک
 بے پرواہیا۔ کلجگ رین میٹے اندھیری مسیا، ستجگ سچ چند کرے رُشنائییا۔ چاروں کُنٹ اکو نام چلائے گنھیا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم
 مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں
 بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں مالک خالق پرتپالک بے پرواہیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنونا ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میرا وقت سہنجنا، پُکھ اکال دین دیاں سوہنی دئے وڈیائییا۔ میرا دیا دیپک دو جہان جگنا، بن تیل باقی کھلا پاتی
 کرے رُشنائییا۔ میرا نام ندھانا ڈنکا وجنا، نو ست برہم مت آپ سمجھائیا۔ میں میت مُرارا بننا سجننا، ستگر ساچا اک اکھوائیا۔ جس دے
 حکم نال کلجگ کوڑ کُریارا بھجنا، بھجے واہو داہیا۔ دھرم نگارہ اکو وجنا، چار کُنٹ کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں پردہ کجنا، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ لیکھے لاؤنا کایا ماٹی بدنا، تن وجوداں رنگ رنگائیا۔ بھيو مٹاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نائیاں گود سہائیا۔ جگت شرع دی میٹنی حدنا،

دیناں مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر سنت سہیلے ساچے لبہنا، گرمکھ گُر گُر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں جودھا سورپیر بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ نرگن دھار مرد مردانہ، بے عیب نور الاہیا۔ میرا جگ جگ کھیل مہانا، نت نت اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانا جیو جہانا، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ دُھر دا دیواں نام ندھانا، دھرم نشانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ کھیل کھلندڑا، وڈ کھلاڑی بے پرواہ۔ گُر اوتار پیغمبر حُکم ورتندڑا، نام سندیسہ اک سنا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھ لکھندڑا، گرتھ شاستر رنگ رنگا۔ نام کلمے جگ پڑھندڑا، اکھڑ اکھڑاں جوڑ جڑا۔ سچ سندیسے سد سُنندڑا، سکھ ساگر روپ بے پرواہ۔ جن بھگت سہیلے اٹھاواں اپنے کندھڑا، دو جہاناں بناں ملاح۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤنا چھندڑا، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیا۔ آتم پرماٹم دیواں اندڑا، بجر کپاٹی پردہ آپ اٹھا۔ شبدی دھنّ ناد سُنندڑا، انحد راگ درڑا۔ امرت آتم جام پلندڑا، ناہی کول کول اٹا۔ دیپک جوتی جوت جگندڑا، بن تیل باقی کر رُشنا۔ دین دیاں بن بخشندڑا، بخشش رحمت آپ کما۔ بھگت سہیلے ویکھ وکھندڑا، لکھ چوراسی پھول پھلا۔ ساچا ڈھولا اک سُنندڑا، نام ندھانا آپ اُپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بن بے پرواہ۔ ستگر شبد کہے میں داتا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ میرا ناؤں گن ندھانی، گنوتتا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں اُتے کران مہربانی، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ مستک بھاگ بناواں پیشانی، بیشتر اپنا رنگ رنگائیا۔ تن وجود منزل دیواں رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ میرا کھیل اُپر اسمانی، اسم اعظم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں مالک دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ مینوں جھکدے زمیں اسمانی، برہمنڈ کھنڈ سیس نوایا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں منزل دیواں اک رُوحانی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا جان جانی، جانہارا ایکنکار پروردگار سانجھا یار آگم اتھاپیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ رندھیر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنونا ضلع گرداس پُر * *

ستگر شبد کہے میں ست دلارا ہر دا، آد انت جگا جگنت دھر دی سیو کھائیا۔ میں مالک سچکھنڈ دوارے ساچے گھر دا، گرہ مندر اکو سوہیا پائیا۔ تھر گھر اپنا آسن دھردا، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ میرا سنگ نرائن نر دا، دوسر میت نہ کھئے جنائیا۔ جگ جگ ساچے گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو دئے وڈیائیا۔ بن اکھراں اگمی وڈیا آپے پڑھدا، نراکھر دھار آپ سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ میں لکھ چوراسی اندر جوتی جاتا ہو کے وڑدا، سچ سوامی ہو کے سوہیا پائیا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈردا، بھے سب نوں آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میری آد جگاد مہربانی، مہربان ہو کے دیاں جنائیا۔ وشن برہما شو بنا دانی، دیاوان ہو کے وست اگم ورتائیا۔ لکھ چوراسی رجو طمعو ستو پنج تت پرگٹا نشانی، نشانہ دین دنی وکھائیا۔ جوتی نور جگا مہانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبدي شبد سنا بانی، انحد اپنا راگ سنائیا۔ امرت رس بخش ٹھنڈا پانی، امیوں رس اپنا آپ پرگٹائیا۔ سرگن اُتے کراں مہربانی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوتر روپ دھران جگت جہانی، بیو ابھیدا آپ چکائیا۔ نام ندھانا کر پردھانی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ آتم پرما تم دے گیانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پاربرہم برہم میلا شاہ سلطانی، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایش جیو وکھاواں کھیل مہانی، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دی دھار کراں پردھانی، ست ست اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکڑی دھر دی ونڈ ونڈانی، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا کھیل وکھائیا۔ پیغمبران بخش پد نربانی، کلمہ حق حق سمجھائیا۔ گرواں بخش نام گن ندھانی، نام ست ست درڑائیا۔ میرا کھیل بہہ بدھ بھانی، بہہ بھانتی اپنا رنگ رنگائیا۔ جودھا سورپیر وڈ بلوانی، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کلجگ کرپا کوڑ ویکھاں مار دھیانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے کراں پروانی، پرم پُرکھ نال میلان سہج سبھائیا۔ میری آد جگاد اک جوانی، جوہن ورتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لہنا دینا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ کادیاں ضلع گرداس پُر * *

ستگر شبد کہے میں سدا سدا دهن ونت، دھناڈھی دھر دا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا صفتاں والا منت، ڈھولے سوپے راگاں ناداں وچ سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر گاؤندے رہن سنت، صوفی فقیر فقیریاں وچ جنائیا۔ میں جگ جگ دین دنی بناؤندا رہواں بنت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ میرا لیکھا جانے کھئے نہ آد انت، بے انت ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ میرا لہنا دینا نال چوراسی جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی اپنا بھیو چکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بناؤندا رہواں بنت، گھڑن بھننہار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری سدا سدا مہا بے انت، شاستر سمرت وید پُران کہن کچھ نہ پائیا۔ میں اک اکلا دو جہاناں پنڈت، جگت ویدیا باہر میری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ جس دا دو جہان جھلے نشان، نشانہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جو زرگن سرگن سب دا بے پردھان، پردھانگی اپنا حکم پرگٹایا۔ کھیلاں کھیل زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ حکم ورتایا۔ دھرم دا دھرم جھلاواں نشان، جگت جہان سوہبا پائیا۔ نام کلمیاں دا دیواں دان، اوتار پیغمبران گرواں جھولی جگت بھرائیا۔ بن اکھراں دے گیان، اکھراں نال کراواں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میں مہابلی جگ سورا، سورپیر اک اکھوائیا۔ میرا روپ اگتی تورا، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ دو جہانی حاضر حضورا، حضرتان توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ چار جگ میرے سرب مزدورا، چاکر ہو کے بھجن واہو داہیا۔ میرا حکم سرب کلا بھرپورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میں انت کلجگ کوڑی کریا کرم میٹنا کوڑا، جگت جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچی چرن بخشنی دھوڑا، ٹکے مستک خاک نام رمایا۔ چتر سگھڑ بناؤنا مورتکھ موڑھا، اندھ اگیان دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتا پُرکھ دئے وڈیایا۔ جیوت روپ کدے نہ مرتا، جیون مرن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نرائن نر دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگ چوکڑی سب کچھ کردا، قدرت قادر دتی وڈیایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو بنایا اپنا بردا، بندگی وچ سارے سپس نوائیا۔ بھیو کھلا کے ساچے گھر دا، سچکھنڈ پردہ دتا چکائیا۔ شبد انادی

دُھن اگئی گھلدا، بن سروناں کران شنوائیا۔ امرت رس بھنڈارا دیواں بوند سوانتی جل دا، جل تھل مہیئل لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا لیکھا آد جُگادی اچھل اچھل دا، ول چھل اپنا کھیل کھلایا۔ کیسے نوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ انت لیکھا پورا کرنا کلجگ کل دا، کل کاتیاں کران صفایا۔ مل پاؤنا نانک والی اک گل دا، جس دی شبد شبد شنوائیا۔ لہنا دینا ویکھنا راج بل دا، باؤن پردہ بھیو اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے آتم پرما تم دھار بھگتاں وچ رلدا، روپ انوپ شاہو بھوپ ست سروپ اپنا آپ درڑایا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنکھ دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میں آد جُگادی راجن، شاہو بھوپ بن رنگ روپ اک اکھوائیا۔ جُگ چوکرئی نت نوت ساجاں ساجن، رچنہار ایکنکار دتی وڈیائیا۔ دین دیال بنان غریب نوازن، دین اپنا رنگ رنگایا۔ اوتار پیغمبران گرواں کھولان جاگن، نام کلمہ کر شنوائیا۔ بن رسنا جہوا ماراں آوازن، مکھ دند بن تیرے ڈھولے دیاں درڑایا۔ لوک مات کران وڈ وڈ بھاگن، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ستجگ تریتا دوایرکلجگ سدا سدا مینوں ارادھن، صفتی صفتی راک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماایا۔ ستگر شبد کہے میں شاہو بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اپنا حکم چلائیا۔ میرا حکم سندیسہ نام گن ندھانا، گہر گمبھیر بے نظیر ہو کے دیاں درڑایا۔ چار جُگ دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن میرا صفتی گاون گانا، اکھراں نال اکھر ملا کے ڈھولا راک سنایا۔ میں انتر نرنتر لکھ چوراسی ہوواں جانی جانا، چارے کھانی چارے بانی اپنا حکم ورتایا۔ میرا روپ انوپا جگ نیر سکے نہ کھئے پہچانا، بے پہچان ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گُر میرے حکم دا سن فرمانا، سندیسہ دیون تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستگر شبد کہے میں سرب کلا سمرتھ، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ میری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ

سکے نہ رائیا۔ جُگ چوڑی چلاواں رتھ، رتھوہی بن کے دُھر دا ماہیا۔ نام کلمیاں دسّاں گتھ، جگت وِ دیا نال وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے
سِر رکھاں اپنا ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ٲکائیا۔ میرے پیار وچ گوہند ستھر بیٹھا گتھ، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میرا کھیل جُگا جُگنت وت،
بے وطنان ویکھاں چاؤ چائیا۔ میرا سوامی اِکو پریشور پت، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کلجگ اتم لکھ چوراسی ویکھنہارا اُبلدی رت،
گھٹ گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ لہنا دینا مُکاواں ترے گن مایا پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جُگاد برہم برہما
شبدا اناد اِکو مت، من مت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوملی ضلع گرداس پُ * ۱۳۸۷

ستگر شبدا کہے میں شہنشاہ اگم، اگمڑے دتی مان وڈیائیا۔ جنی ککھوں کدے نہ پواں جم، جنیندی بنے کھئے نہ مائیا۔ ہرکھ سوگ
نہ بھئے کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ میرا ناتا نہیں نال ہڈ ماس ناڑی جم، جم درشتی نہ کھئے بدلائییا۔ میرا آد جُگادی اِکو کرم، کرم کانڈ
توں باہر دیاں سمجھائییا۔ میرا ناتا آتم دھار سدا پر، پر پُکھ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ ستگر شبدا کہے میں تن وجود نہیں خاکی، ماٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میرا مالک خالق اِکو نور الاهی
پاکی، پت پاون دُھردرگاہیا۔ جو مہربان ہو کے سدا رہیا جھاکی، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اُٹھائییا۔ نوجوان سِری بھگوان کھول وکھائی تاکی،
پردہ پردیاں وچوں اُٹھائییا۔ میں شبدا شبدا دھار چڑھ اگمے راکی، بھجان واہو داہیا۔ میری سب توں وکھری چال بانکی، باقاعدہ جُگ
جُگ سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائییا۔ ستگر شبدا کہے میں شاہو
شاہ شہانہ، بھوپت بھوپ اِک اکھوائیا۔ راجس راج راجانا، دو جہاناں وڈ وڈیائیا۔ جودھا سور مرد مردانہ، مہابلی وڈ وڈیائیا۔ آد انت
جُگا جُگنت حُکرانا، سندیسے دُھر دے دھرم سُنائییا۔ کھیلان کھیل زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں رنگ رنگائییا۔ لکھ چوراسی وچ ہو

پردھانا، گھٹ گھٹ انتر سوہا پائیا۔ ساچا نام سنديسہ سناواں بناکانا، انحد نادی ناد جنائیا۔ گر اوتار پیغمبران تن وجود بنا نشانہ، نشانہ دین دنی وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، ایکنکار رُپ سائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بخشی ٹیک، ہر پُرکھ نرنجن ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ ایکنکار کیتا بیک، آد نرنجن جوتی نور نور کر رُسنائیا۔ ابناشی کرتا کھول اپنا بہیت، سری بھگوان پردہ رہیا اٹھائیا۔ پاربرہم وسے نیت نیت، دُور دُراڈا پندہ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل جس دا پاوے کوئی نہ بہیت، پردہ پردیاں وچوں نہ کھئے اٹھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نیت نوت جن بھگتاں کدا سدا بہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم میل ملا رُت کران بسنتی چیت، چیتن سرتی شبد نال کرائیا۔ جگت وکارا انتشکرن کران کھیت، ہوئے ہنگتا گڑھ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میں دو جہاناں مالک، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا صاحب سوامی ایکنکارا اکو خالق، جس دی وجدی رہے ودھائیا۔ جس دی دھار وچ ہوواں پرتپالک، سرشٹی درشٹی اندر ویکھ وکھائیا۔ میں نوجوان پرم پُرکھ دا بالک، آیو آد جگاد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نرا مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا لہنا دینا جنائے دھرم دھار دے ثالث، صاحب ستگر ہو کے دیاں سُنائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھچندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانے پُر ضلع گرداس پُر *

کلجگ کہے ستگر شبد میرے دین دیال، دیا ندھ ٹھاکر سوامی تیری بے پرواہیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی میری لیکھے لاؤنی گھال، گھائل ہو کے لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول تیری سیو کھائیا۔ مہربان محبوب سچ مُحبّت رکھنی چرناں نال، چرنودک دُھر دا جام دینا پيائیا۔ سچ دوار ایکنکار بخشنا اگتی دھرمسال، دو جہاناں باہر پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے سُن کلجگ میتے، مِت پیارے تیری وڈیائیا۔ مینوں یاد تیرے قول اقرار کیتے، وعدے بھل کدے نہ جائیا۔ بے شک تیرے سال تھوڑے پیتے، چار لکھ بئی ہزار ویکھن چائیں چائیا۔ تُوں کھیل اگمڑے کیتے، اوتار پیغمبر گرو تیری دین گواہیا۔ تُوں پوتر رہن دتی نہیں کیسے دی نیتے، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیا۔ ہر گھٹ اندر وسیا چیتے، چت ٹھگوری من نال ملائیا۔ تن وجود ماٹی خاک رہن نہیں دتے پُنتے، پت کیتی خلق خدائیا۔ جھگڑے بائے مندر مسیتے، مسجد شِودوالے مٹھ گرو دوار روون مارن دھاپیا۔ دین دنی کھیل کھلایا اُچ نیچے، ذات پاتی رنگ رنگائیا۔ دین مذہب جگت ویکھ باغ باغیچے، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ تیرا کوڑ گڑیا ر نو کھنڈ پرتھی پھریا اک حدیثے، حضراتاں توں باہر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ کلجگ کہے، ستگر شبد، میرا نام کل کاتی، کلوا ہو کے دیاں جنائیا۔ تیرے پیار دی مینوں ملی بوند سوانتی، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیرے حکم دی میرے کول اگتی پاتی، جس دی بن حرف حرُوف لکھائیا۔ جس اُتے مہر لائی کلا پاتی، پت پریشور دتی وڈیائیا۔ بے شک میری تھوڑی جہی حیاتی، حیاتی دین دنی دتی بدلائیا۔ ذرا نگاہ مار لے ساکھیا تی، ستمکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں سرشٹی درشٹی اندر ویکھیا مار کے جھاتی، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلایا۔ دھرم دی رہن دتی نہیں پرہاتی، جوٹھ جھوٹھ دتی وڈیائیا۔ جھگڑا پایا دین مذہب شرع کاغذاتی، اکھڑ اکھڑاں نال لڑائیا۔ میرا روپ تک لے بھ بڈھ بھاتی، نو ست ویکھ وکھائیا۔ میں پوتر رہن دتی نہیں کیسے دی چھاتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ رچائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں جو سندیسہ دتا پیشین گوئیاں وچ سو ویکھ لے کھیل تماشی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ساچے منڈل پاوے کھئے نہ راسی، رستہ رام رحیم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ تُوں بڑا سوریر سلطان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ تیرا کوڑ گڑیا ر وڈ بلوان، نو کھنڈ پرتھی بھجے واہو داہیا۔ تیری مایا ممتا دھریا روپ شیطان، منسا دین دنی بھرمائیا۔ تن وجوداں اندر کر گھمسان، من مت بڈھ دتی ٹکرائیا۔ ساچا رس ملے نہ کیسے پین کھان، جگت ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ جگت و دیا ہوئی حیران، حیرانی وچ گر لائیا۔ ہوکا دیون شاستر سمرت وید پُراں، انجیل قرآن ربی سُنائیا۔ اٹھسٹھ

تیرتھ گنگا گوداوری جمن سُرستی نیر نیناں نیر وہان، بن ہنجهوآں چہہر لائیا۔ سارے بینتی کرن نگاہ مار سِری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑ گریارے ہر پردا کیتا بے ایمان، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ کلجگ کہے پرہو میری پشت دے دے تھاپی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں صدی چوڈھویں بناں وڈ پرتاپی، بیسویں ویکھاں تھاوں تھائیا۔ دھرم دا رہن دینا نہیں جاپی، تیرا ناؤں نہ کھئے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کراں پاپی، پت پت پت سکے نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندرون بدلاں حیاتی، جیون سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ میرا شبدی شبد پیار، بن ہتھان سیس ٹکائیا۔ تون ہونا خبردار، جگت جہان لے انگڑائیا۔ چار کٹ دہ دشا بھجنا وارو وار، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پندھ مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بول جیکار، ڈھولا سوہلا اک سُنائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو پرہ دا کھیل ہونا اپار، اپرمپر سوامی رہیا جنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا سنگ محمد چار یار، صدی چوڈھویں لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جس دے آگے عیسیٰ کری پکار، صدی بیسویں نین اٹھائیا۔ اوہ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الہیا۔ جس دی یاد وچ وید ویاسا بن لکھار، بھوکھت بھوکھتاں وچوں درڑائیا۔ گوبند ڈھٹیا دے ادھار، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ تیرا انت ہونا اندھ اندھیار، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ ستگر شبد تیرا بنے سہار، سہاک ناک اکو نظری آئیا۔ تون چرن کول کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ اوہ مالک خالق تیرا سانجھا یار، پروردگار نور الہیا۔ جس دا لہنا دینا مقروض قرضہ دینا اتار، پنجاں سالان تون مُنیاد ودھ نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا کلجگ ویکھیا نین آگھاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس لہنا دینا آد جگاد جگ چوگری دو جہان ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پرت سمند ساگران پھول پھلائییا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ کور دے گرہ پنڈ فٹوننگل ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میں دھر دا شاہو، بھوٹ بھوٹ ست سرُپ دتی وڈیائیا۔ آد جگادی اگم اتھابو، الکھ اگوچر اک اکھوئیا۔ جگ چوگری بے پرواہو، بے پرواہی وچ سائیا۔ دو جہاناں بناں ملاحو، کھیوٹ کھیٹا روپ بدلایا۔ لہنا دینا جانا تھل اسگاہو، زمیں زمان کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی ہو کے بخشاں ناؤں، ناؤں نرنکارا اک سنایا۔ رسنا جہوا صفت صلاحی کران واہو واہو، ڈھولا سوہلا اگم جنایا۔ آتم پر ماتم کھیل کھلاواں روپ درسواں پتا ماؤں، پوت سپوتا اک اٹھایا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے ہنس بناواں کاؤں، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی یار، مٹر پیارا اک اکھوئیا۔ میرا روپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ میری آواز بنا تند ستار، بنا مکھ زبان دیاں سنایا۔ میرا حکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میرا کھیل پیغمبر گر اوتار، دھرنی دھرت دھول دھول پرگٹایا۔ سچ سندیسہ دیواں دیونہار، نر نریشا ہو کے آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد جگادی وقت سہنجنا، سوہنا رنگ رنگایا۔ کھیل کھلاواں ہو کے درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر ہرجن پار کرایا۔ نیت نام ندھان پاواں انجنا، لوچن اکھ اکھ کھلایا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملان سجنا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ لیکھے لاواں اعلیٰ ادنیٰ، ایہہ دھر دی بے پرواہیا۔ کھیل کھلاواں تن ماٹی سریر بدنا، وجوداں اندر سوہیا پائیا۔ جس دا ڈنکا کلجگ اتم وجنا، جگت جہان کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میرا شبدی اکو ڈنک، بن سروناں کرے شنوئیا۔ سہاؤنہارا اکو دوارا بنک، بنک دواوی اکو سوہیا پائیا۔ پھیرنہارا من کا منک، منسا منسا وچوں بدلایا۔ سو لیکھا پورا کران جو دے کے گیا جنک، بھگت بھگوان کھیل کھلایا۔ جس بدھ روپ دھراں آنک، آنک کل دھاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ پردہ چکدا، بھو ابھید آپ کھلایا۔ نام جاناں اگمی ٹک دا، تون میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس نال لیکھا دو جہاناں مکدا، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوئیا۔ ہرجن

میت مُرا جھکدا، نو نو سیس نوائیا۔ منزل پوڑی آگے کوئی نہ رُکدا، بن قدام بھجے واہو داہیا۔ مہربان محبوب ہو کے سنت سہیلے
 گودی چُکدا، بن ہتھان ہتھ چُھائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی تتان والے مائس منکھ دا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو رنگ نہ کھئے
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پردہ
 لاپے اولے لک دا، ست ستوادی برہم برہمادی اِکو نظری آئی۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر * *

سَنگر شبد کہے میں نرگن دھار گہر گمبھیر، جگ نیتر نظر کسے نہ آئی۔ آد جُگادی شاہو بھوپ لاتصویر، تصوّر مُصوّر سکے نہ کھئے
 کرائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ شرع دی رکھی نہ کوئی زنجیر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں میرے حُکم دی اگئی تدبیر،
 طریقہ اپنے وچ چُھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ سَنگر شبد کہے میرا
 کھیل اپارا، اپرپر ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا مالک شاہو بھوپ نرنکارا، نرویر نور الاہیا۔ جس دے گرہ کراں نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا
 سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جو دیوے وست اپارا، آپ اپنی آپ ورتائیا۔ میں خوشیاں وچ لاواں نعرہ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔
 جس تُوں سمجھ سکے نہ کھئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سَنگر شبد کہے میں دُھر دا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک
 سناؤنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ اوتار پیغمبر گر سوادھان کراؤنا، ست ستوادی ہو کے آپ درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہاؤنا، درگاہ
 ساچی اک سہائیا۔ تھر گھر اپنا رنگ رنگاؤنا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا در اک سہائیا۔ سَنگر شبد کہے میں سچ نام درڑاواں گا۔ بودھ آگادھا بھیو کھلاواں گا۔ جودھن جودھ اک اکھواواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگاواں گا۔ در ساچے اکھ جگائیکا۔ سَنگر شبد منگ

منگائیگا۔ در ٹھانڈے جھولی ڈاہیگا۔ پُرکھ اکالا دیا کمائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دا بھیو آپ کھلائیگا۔ ستگر شبد کہے میری اکو ہووے منگ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرے صاحب سورے سرینگ، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ کیتے جگ چوکریاں گئے لنگھ، نو سو چرانوے چوکرئی اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرے ڈھولے سوہلے راگ ناد گاؤندے رہے نال مردنگ، سر تال نچن ٹپن واپو داہیا۔ ٹوں شاہو بھوپ بن رنگ رُپ سورا سرینگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ مینوں اکو بخش دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میں چاہندا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو گاوے چھند، اکو ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اکو آواز آئے بنا رسنا جہوا بتی دند، بندنا تیری وچ سیس سرب جھکائیا۔ اکو نور نورانے شاہ سلطانے تیرا چڑھیا ہووے چند، بن چن ستار کرے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر خوشی کر دے بند بند، بندھن شرع والے ٹڑائیا۔ گھٹ سوامی انترجامی گرہ مندر اپنا ویکھنا لنگھ، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ آتم سیج سہا سچ پلنگ، بن پاوا چول جو سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہو ستجگ دھرم کھول دے ہٹ، ہٹوانا اکو نام رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گریارے ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو ہووے کنارہ تٹ، تیرتھ اکو اک درسائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک کروٹ وٹ، پروردگار سانجھے یار لے انگڑائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبران گرواں تیرے در تے ہویا اکٹھ، سچکھنڈ دوارے سارے بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دی آسا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو در تیرے جوت رُشناؤندے نے۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سچکھنڈ کھنڈ سہاؤندے نے۔ سب دی پیشین گوئیاں والی سن باتے، بھوکھتاں تیرے چرن ٹکاؤندے نے۔ کلجگ اتم ہوئی اندھیری راتے، چاروں کُنٹ ویکھ وکھاؤندے نے۔ ست دھرم دی سنے کھئے نہ گاتھ، رسنا جہوا جگت جہان جیو سارے گاؤندے نے۔ بھاگ ادے ہون نہ مستک ماتھ، تلک للاٹی باہروں سرب لگاؤندے نے۔ کِرپا کر پُرکھ سمراتھ، در تیرے اکھ جگاؤندے نے۔ کلجگ اتم لہنا دینا دے دے ہاتھو ہاتھ، پچھلا ادھار تیری جھولی پاؤندے نے۔ جو سندھیے دے کے گیا تریلوکی ناتھ، کاہنا کرشنا سنگ رلاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاؤندے نے۔ ستگر شبد کہے پرہو دیونہار سوامی، صاحب تیری

سرنائیا۔ آد جگادی انترجامی، کلجگ ویکھنا چائیں چائیا۔ نام سندیسہ سُنے نہ کھئے کلامی، پیغمبر رہے گر لائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دھرم دی ہوئی بدنامی، کیریا کوڑ کوڑ وڈیائیا۔ دین مذہب شرع دی ہوئی غلامی، زنجیر سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی پیئے کھئے نہ پانی، امیوں رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ شبد ناد دھن سُنے کھئے نہ بانی، دھن آتمک راگ نہ کھئے درڑائیا۔ آتم پر ماتم میل نہ ہووے شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا کلجگ انت کر مہربانی، محبوب مُحبت اپنی دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہو بھوپ تیری سرنائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میرا لیکھا بہ بدھ بھانتی، جگ چوکڑی ریتی دھر دی چلی آئیا۔ کلجگ انت ویکھا اندھیری راتی، نو ست بن اکھاں دھیان لگائیا۔ کس بدھ جھگڑا میٹے ذات پاتی، دین مذہب رہے نہ کھئے لڑائیا۔ مالک خالق سب نوں نظر آئے اک اکتی، اک اکلّا دھردرگاہیا۔ جو دیونہارا امرت بوند سوانتی، نجھر جھرنیوں امیوں رس آپ چوائیا۔ جو بھگتاں پُچھنہارا واتی، واتا ورن تے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگاد ریاں ہمیش، جگ جگ اپنا کھیل کھلائییا۔ دو جہاناں بن کے نر نریش، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں بھجّان واہو داہیا۔ جس دا اتم لہنا دینا نال گوبند دس دسمیش، دہ دشا توں باہر ویکھا چائیں چائیا۔ جس دا اشارہ سہنسر مُکھ دے کے گیا شیش، دو سہنسر جہوا صفت صلاحیا۔ جس کلجگ کوڑ گُریارا انت میٹنا کلش، کل کاتی دھردرگاہیا۔ جس نوں سب کرن آدیس، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ وسنہارا سمل دیس، دیس دستنتران پنڈھ مکائیا۔ جس دے آگے چار جگ دے شاستر ہوون پیش، پیشین گوئیاں اوتار پیغمبران گرواں ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دا مالک اک اگم، اگمڑی کار

کھائیا۔ لیکھا جانا لکھ چوڑاسی جیو برہم، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ دین دُنی دا ایشٹ تکان دیناں مذہباں ویکھاں دھرم، دھرم دی دھار
 کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبران گروآں قول اقرار ویکھاں پرن، جو بن رسنا جہوا ڈھولے گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل آد جگاد اولّا، اولڑی کار کھائیا۔ میں ویکھنہارا جلاں تھلاں،
 مہیئل کھوجاں چائیں چائیا۔ جو نرگن نرور ہو کے شبد سندیسہ رسیا گھلا، بن اکھراں اکھر جنائیا۔ جس نون حضرت محمد نور الہی کہا
 اللہ، عالمین یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار ہو کے پھرن والا پلا، دستگیر ہو کے اپنا
 دست اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کلمہ اگم کلام،
 کائنات سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں سب نون دیونہارا پیغام، بن الفیے کراں پڑھائیا۔ جلوہ گر نور نورانہ شاہ سلطانا تکو امام، عملان تون ربت
 نور الہیہ۔ جس نون سارے کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ کلجگ انت صدی چوڈھویں سب دا کرن والا انتظام،
 بندوبست اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جس شرع دے جھگڑے میٹنے تمام، تمنا اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ مذہب دا رہن نہیں دینا کھئے غلام، شرع زنجیر دینے
 کھائیا۔ اکو کلمہ دس کے نام، کائنات دینا سمجھائیا۔ اکو دھرم وکھا نشان، نشانہ تارا چند مٹائیا۔ اکو مندر سہا مکان، بنک دوارا اک
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا ہونا وقت سہاونا،
 سوہنی ملے وڈیائیا۔ ماتو ذاتی اکو دوہرا گاونا، اکو ایشٹ ہووے دھر دا ماہیا۔ مانس مانکھ اکو ایشٹ مناونا، دوسر سیس نہ کھئے
 جھکائیا۔ اکو پُرکھ اکالے سب نے پکڑنا دامنا، دامنگیر اک ہو جائیا۔ جو میٹنہارا کلجگ اندھ اندھیری شامنا، شمع نور جوت کرے
 رُشنائیا۔ جس نون سب نے کہنا گوڑ براہمننا، برہم و دیا اپنی اک درڑائیا۔ دین دُنی دے انتر نرنتر کوڑی کِریا میٹے طامنا، ترسنا ترکھا دئے
 بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، بھگوان
 ہو کے بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پرہ پوری کرے منگ، ستگر شبد شبد دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم بخشے دھر دا سنگ، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ تن وجود کایا ماٹی اندر جاوے لنگھ، سچ سوامی ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی سیج شہنجی سہائے پلنگ، سکھ آسن بیٹھے دھر دا ماہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد نادی ناد کرے شنوئیا۔ امرت دھار ویاے اگھی گنگ، گنگا گنگوتری جس نوں سیس نوئیا۔ بن سروناں تون میرا میں تیرا جنائے چھند، بن اکھراں اکھراں پڑھائیا۔ گرہ مندر اندر دیوے آپ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کرے پرکاش بن سورہ چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنی وچ رکھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی توڑے پھند، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ بھگت جنان پرہ تارنہارا، جگ جگ دیوے مان وڈیائیا۔ زرگن ہو کے سرگن پاوے سارا، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھے تھاون تھائیا۔ اوہ سنت سہیلا بنائے میت مرارا، مٹر پیارا بنے دھر دا ماہیا۔ گرمکھاں دیوے نام اپارا، انتر زرنتر اکو نام جنائیا۔ گرمکھاں دے کے حق اشارہ، سینت دھر دی اک سمجھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے کرتارا، قدرت قادر دھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم دس جیکارا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر اُجیارا، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھگت جنان پرہ ویکھن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ زرگن زرگن کرے سنجوگ، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جگت جگت دا کٹے ویوگ، سرتی شبد شبد سہائیا۔ بغیر رس تون دیوے اپنا بھوگ، بھسمڑ اپنی کھیل کھلائی۔ ہوئے ہنگتا کٹ روگ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے جوگ، جگتی پاربرہم برہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ بھگت جنان پرہ ویکھے لوک مات، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ نام ندھانا دیوے اگھی دات، وست اموک اک ورتائیا۔ انتر انتر بخش کے بوند سوانت، رس اکو اک چکھائیا۔ تن وجود کرے شانت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے درشن دیوے آپ اکانت، اک اکلا ملے دھر دا ماہیا۔ بن رسنا جہوا کرے بات، باطن پردہ دے کھلائی۔ جن بھگتاں

پُچھنہارا وات، ویکھے وگسے تهاؤں تھائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، رشتہ اکو اک وکھائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھنہارا وات، مہربان محبوب اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ تاردا، تارنہارا ایک۔ جگ جگ جنم سواردا، بخشے ڈھر دی ٹیک۔ لکھ چوراسی وچوں اُبھاردا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ پرکاش دیوے جوت اُجیار دا، نظری آئے نیتن نیت۔ شبد سُنائے اپنی ڈھنکار دا، انتر بُدھی کرے بیک۔ گھر وکھائے سچکھنڈ دوار دا، پر ماتم ہو کے آتم کرے ہیٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی بھگتن میتا ٹھانڈا سیتا انک کل دھاری پروردگاری کھولنہارا اپنا ہیٹ۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُلکھنی دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہن پرہہ انتر آتم دے دے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ پنج تت تیرے مانس مانو مانکھ، رجو طمعو ستو مل کے خوشی بنائیا۔ مات گرہہ دا لوک ماتی رکھ، اُلٹا دین دُنی جنائیا۔ سانوں اپنی گودی چُک، نو نو دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ساڈا آون جاون پتت پاؤن پینڈا جاوے مُک، لکھ چوراسی پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ اسپں تیرا نام ڈھولا اکو گاؤنا چائندے ٹک، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈا میٹ دے اگنی تت، تتوت نہ کھئے جلائییا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ انتشکرن دے برہم مت، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا روپ دے ست، ست ستوادی ہو کے دھیان لگائیا۔ چرن پریتی اپنے نال جوڑ لے نت، ناتواں تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرے پیار نوں ترسدے، دوس زین دھیان لگائیا۔ اٹھے پھر تن وجود بھٹکدے، من منسا تیرے چرن لگائیا۔ مہربانا سری بھگوانا امرت میگھ نام برس دے، بوندا بانڈی چرن پریتی اک جنائیا۔ ساڈے لیکھے مکا دے سوگ ہرکھ دے،

چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ بھگت کہن پرہ دے دے نام ادھارا، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تون شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ وست امولک دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کھائیا۔ ساڈا خالی بھر بھنڈارا، اتوٹ اٹ بے پرواہیا۔ ہر پردیوں نکلے تیرا نام جیکارا، تون ہی تون ہی راگ الاٹیا۔ شبدی ناد دے دھنکارا، دھن آتمک راگ دے درڑائیا۔ امرت رس بخش ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت تت گوائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیارا، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول کریئے نمسکارا، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں پاؤنی سارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو در منگیئے تیرا سچ دوارا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرینس کور دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے پرہو میں دور ڈراڈا آیا دوڑا، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ دو جہان سری بھگوان تیرا تکیا اگئی پوڑا، جس دی جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں مینوں مارگ دسدا رہیا سوڑا، آکاش پاتال گگن گگنتر گلی کوچیاں پنڈھ مکائیا۔ تیرا لہنا دینا تکنا چاہندا براہمن گوڑا، وید ویاسا میری آسا پور کرائیا۔ دین دنی دا پھل ویکھیا نو کھنڈ پرتھی کوڑا، گرتن بھری خلق خدائیا۔ جان نگاہ ماری مینوں سسے اُپر دسیا ہوڑا، سو پُرکھ نرنجن کی تیری بے پرواہیا۔ جان اکھ کھولی ہنگ برہم پاؤن والا موڑا، آتم پرما تم پردہ رہیا اٹھائیا۔ میں تیرا آد جگادی بال بانکا چھوہرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنی دینی مان وڈیائیا۔ نارد کہے میں بھجائٹھا آیا مکا کے پنڈھ، جگت جہان بن چرناں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ مینوں کوک پکارن تارا چند، نشان اُمت والا دے دہائیا۔ پنڈتا اوہ نگاہ مار لے جو سندیسہ گوبند دے کے گیا پُری اند، بن رسنا جھوا ڈھولا دھر دا نام جنائیا۔ جس وچ اکو تون میرا میں تیرا چھند، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں دور ڈراڈا آیا، بنیا

پاندھی راہیا۔ میرا مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دے دوارے اکو الکھ جگایا، اکو سیس نوآئیا۔ سو سندیسہ رہیا سُنایا،
 ین اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ دین دُنی تکنا ویکھنا خلق سبایا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوآئیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ پرتھی تکیا، ین نیتز لوچن نین اٹھائیا۔ ساچن میت رہیا کھے نہ سکیا، متر
 پیارا دے کھے نہ خلق خُدائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، کعبے رہے کُرائیا۔ میں جھٹ گُراں اوتاراں پیغمبراں والا کڈھیا پٹیا، جس اُتے لیکھا
 لکھیا بے پرواہیا۔ کلجگ انت دین دُنی دی قیمت رہنی نہیں ٹکیا، چار کُنٹ دہ دشا کھیلے کھیل اگم اتھایا۔ درِشٹی سرِشٹی ہونی ونجاری
 پاہن پتھر وٹیا، پُرکھ اکالے دین دیا لے سیس سکے نہ کھے جھکائیا۔ پرہو دا نام وچن ہٹو ہٹیا، گرتھ شاستر ٹکیاں اتوں اپنا رنگ لین بدلائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوآئیا۔ نارد کہے میں بن بن آیا راہی، دُھر رہبر دتی
 وڈیائیا۔ گُراں اوتار پیغمبر دین صلاحی، مشورہ اکو اک سُنایا۔ وشن برہما شو سندیسہ دیون چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ تُوں
 پنڈت براہمن نور نورانہ نور الاہی، ظہور اکو اک وکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھ سکے نہ چار جگ دی شاہی، قلم کاغذ نہ کھے وڈیائیا۔ تیرا مالک
 پرتپالک دُھردرگاہی، دو جہاناں والی اک اکھوآئیا۔ جس لوک ماتی کھیل رچائی، رچنا اپنی آپ جنایا۔ تُوں پنڈتا پنچنا او سے تھائیں، بھجنا
 واپو داہیا۔ اک سندیسہ دینا سُنائی، تینوں سہج سہج درڑایا۔ نارد ہس کے کہا پہلوں دوویں اٹھاؤ باہیں، بن ہتھان ہتھ وکھائیا۔
 سارے اشٹ متو اکو ماہی، دوجا نظر کھے نہ آئیا۔ پھیر سارے میری شہادت دیو گواہی، اکو نام بھگتایا۔ میں لوک مات سندیسہ دیواں
 اگم اتھایا، الکھ اگوچر دیاں جنایا۔ نالے نگاہ مار لو گوبند دا بیت گیا ڈھٹیا ڈھائی، ڈھونکیاں وچوں اپنی لے انگڑایا۔ جس اُتے لیکھا
 لکھیا کلجگ انت سری بھگونت میٹنی کوڑی شاہی، شہنشاہ اکو سوہا پائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا روپ الاہی، اللہ واپگرؤ کہہ کے
 جس تُوں سارے گائیا۔ اُس دا اکو ہندسہ اکو نراکھ دھار اکائی، ایکنکار دے وڈیائیا۔ نارد کہے میں اُس دا لہنا دینا دینا سمجھائی، ین ودیا
 جگت جگت نال درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
 بھگوان، ویکھنہارا آد جگاد نرگن سرگن تھائیں، دو جہان تھان تھنتر ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر * ۱۴۰۰

نارد کہے کی سندیسہ دتا بابا آدم مائی حوّا، پون پانی توں باہر بھیو جنائیا۔ کھیل کرے پروردگار سانجھا یار اک نواں، نو ستّ دا مالک دھردرگاہیا۔ جس دے پیغمبر اوتار گرو ہونے گواہ، شہادت نام کلمیاں والی بھگتائیا۔ اُس دین دُنی دا بدل دینا سماں، جگت سمجھ توں باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا کایا ماٹی چمّا، چمّ درشتی سب دی دے بدلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سب دی درساؤنی آماں، امی جان اک سمجھائیا۔ نارد کہے میں جھٹ وچ آگیا غمی نال غما، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ نیتر نیر وپایا بن اکھیاں چھم چھما، چھپر دتی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں بن اکھراں کیتی ارداس، بن رسنا جہوا دتی جنائیا۔ نگاہ مار پُرکھ انباش، انباشی کرتے دھیان لگائیا۔ دین دُنی دا تیرے اُتے رسیا نہ کوئی وشواس، وشیاں بھری لوکائیا۔ جھگڑا تک پرتھی آکاش، نو ستّ دھیان لگائیا۔ سچ پریم دی پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ میرا انتشکرن ہویا اُداس، خیرانی وچ میری دُبائیا۔ نام کلمہ تیرا رسیا کیسے نہ پاس، چار جگ دے شاستر رہے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک پرگٹائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں ویکھی تیری دین دُنی، دو جہاناں دے مالک دھیان لگائیا۔ دھرم دا رسیا نہ کھئے گئی، اوگن بھری جگت لوکائیا۔ تیری شبد آواز کیسے نہ سنی، دُھن آتم نہ کھئے درڑائیا۔ میں جو دیکھیا تینوں دساں ہنی، ابھی دیاں سنائیا۔ پورب لیکھا یاد آگیا جس ویلے دواپرلیکھا چُکیا اٹھاراں اکشونی، کاہن کرشن دے گواہیا۔ ایس ویلے دین دُنی دی جن سنکھیا ودھ گئی بہ گئی، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے صاحب حُکم ورتائیا۔ نارد کہے پرہو میں چار کُنٹ تیرا پھر کے ویکھیا جگ، جگ جیون داتے دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ تن وجوداں اندر لگی آگ، امرت میگھ تیرا نام نہ کھئے برسائیا۔ ساچی سنگت سنت سادھ ویکھے کوئی نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کوڑ کرپا کام واشنا سارے کیتے الپگ، پت پریشور تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ تُوں سوامی شہنشاہ سرپگ، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ میں تیری سرن چرن خوشیاں نال رسیا لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی آتم دھار پرماتم تیرے نالوں ہوئی الگ، پاربرہم برہم رنگ نہ

کھئے چڑھائیا۔ بنا پون توں تتی وا رہی وگ، تن وجوداں رہی جلائیآ۔ سچ دوار ایکنکار میری اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات دا در دروازہ لنگھ، غریب نوازا ہو کے پھیرا پائیا۔ اکو نام شبد و جا مردنگ، مرد مردانے دے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا کلجگ اتم کر بھنگ، بھاونا ست سچ زرگن دھار آپ پرگنائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میرا وجن والا مردنگا، مرد مردانہ نوجوانا ہو کے دیاں وجائیا۔ سندیس سناؤنا جو سُنائے سورا سربنگا، پُرکھ اکالا دین دیا لا ڈھردرگاہیا۔ جس دے حکم وچ ستجگ تریتا دواپرلنگھا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان جیو ہوون والا دنکا، جھگڑے وچ دے سے خلق خدائیا۔ بن بھگتاں آتم پرما تم ہووے کیسے نہ رنگا، رنگت نام نہ کھئے چڑھائیا۔ نیترووے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، تیرتھ تٹ رہے گر لائیا۔ ست ستوادی سچ لائے کوئی نہ انگا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ دھرم دا سپس ہو گیا ننگا، اوڈھن سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت جگیا سو کوڑ گریار ویکھ لے دھندا، دھرم دی دھار ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بندگی وچ دے سے کوئی نہ بندہ، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ انتر زرتھ ملے نہ کیسے اندا، ست سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گائے کوئی نہ چھندا، رسنا جہوا بتی دند جگت جہان ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل ہونا انہونا، دو جہاناں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھیرج دھیر نہ کیسے دھراؤنا، دھرم دی دھار ویکھن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں ویہویں انت کراؤنا، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پندھ مکاؤنا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیغمبران بھوکھت لیکھا جھولی پاؤنا، پیشین گوئیاں حکم نال جنائیا۔ ستجگ ست دھرم پرگناؤنا، پرگنا نو کھنڈ سمجھائیا۔ اکو نام نام درڑاؤنا، جگت جہان سچ سُنائیآ۔ اکو ایشٹ دیو وکھاؤنا، بن پُرکھ اکال دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اکو مندر دوار سہاؤنا، بنک اکو وچے ودھائیا۔ دین

مذہب دا پندھ مُکاؤنا، شرع شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ذات پات دا ڈیرہ ڈھاؤنا، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم برہم بھیو کھلاؤنا، پاربرہم پرہ پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ستگر شبدا کہے میرا کھیل ہونا اپارا، اپرمپر سوامی دئے وڈیائیا۔ کلجگ میٹنا اندھ اندھیارا، اگیان رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم کرنا اُجیارا، ست سچ نال ملائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دئے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دھول پرگٹ ہووے اپنی دھارا، دھرم دی دھار نال ملائیا۔ چار ورنان ایکو سرنا، پرہہ بخشے ایکنکارا، پروردگار دئے سرنائیا۔ سب دا اکو ہووے نعرہ، تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم سرشٹی درشٹی اندر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبدا کہے میرا ہووے اگم فرمانا، فرنیان توں باہر جنائیا۔ کس بدھ پُرکھ اکالا دین دیا لا ورتے اپنا بھانا، جگت جہان نوجوان سری بھگوان بے پرواہیا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو حکم درڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گرہ مندر ملے نہ کیسے ٹکانا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت پھرے خلق خدائیا۔ کوٹان وچوں جن بھگت سہیلے جنہاں پرہہ بخشے چرن دھیانا، نیج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ آتم درشٹی دیوے نام ندھانا، گنوتنا اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھائے اگم مکانا، جس دی چہر چہن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی نوجوانا، جوہن ونا اک اکھوائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر *

نارد کہے ستگر شبدا دھر دا حکم دس اپار، اپرمپر ہو کے بھیو چُکائیا۔ جس نال سچکھنڈ اوتار پیغمبر گر ہوون خبردار، جوت دھار لین انگرائیا۔ وشن برہما شو ہوون ہوشیار، ہوشیاری اپنے وچوں پرگنائیا۔ دیوت سر ہوون خبردار، آس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تیرا حکم سندیسہ ہووے شبدا دی دھار، نراکھر دھار وچوں سمجھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کی لہنا دینا کلجگ جیو جنت انت سنسار، نو

ست اپنا دھیان لگائیا۔ کس بدھ مٹے دھواں دھار، دھرم دی دھار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ نارد کہے ستگر شبد کس بدھ کراویں عدل، انصاف کی جنائیا۔ کس بدھ کلجگ دیویں بدل، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ کون دھارا کلجگ کوڑی کِریا کریں قتل، مقتول دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے دھرنی والے وطن، بے وطنان دی دھار کھوج کھوجائیا۔ کی پیغمبران لیکھا صدی چوڈھویں والے پتن، کنڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ بھگت سہیلے ویکھیں رتن، امولک ہیرے آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کی اپنا حُکم ورتائیا۔ نارد کہے ستگر شبد کی تیرا ہووے فرمانا، جگت فُرنیاں باہر درڑائیا۔ کس بدھ انت آخر ورتے بھانا، بھاوی کپھڑا رنگ رنگائیا۔ تخت نواسی کوئی رہے نہ راجا رانا، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی سچ ملے نہ کیسے کھانا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے ستگر شبد میں وی پنڈت پُرانا تیرا آد جُگادی، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ میں کھیل تکنا تیرا برہم برہمادی، برہمنڈاں کھوج کھوجائیا۔ مینوں سنا دے اگم نادی، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ تینوں جُگ بدلن دی سدا وادی، کلجگ اتم لیکھا دینا چُکائیا۔ سچ دس نو کھنڈ پرتھی کیتی رہے آبادی، انکڑے سہج نال سمجھائیا۔ ستجگ ست دھرم دی کون دھار ہووے سادھی، سہج سہج اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ ستگر شبد کہے سُن نارد پنڈے، بن تن وجود دے براہمن تینوں دیاں جنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی میں شبدی دھار ونڈے، جگت حصہ سمجھ کیسے نہ آئییا۔ آپے جانا منزل پوڑی ڈنڈے، ڈنڈاوت ویکھاں تھاون تھائیا۔ میرا حُکم ورتدا بھہ ہندا شبد دھار دے کھنڈے، جگت شستر ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ انت آخر ویکھ لے کنڈھے، صدی چوڈھویں بیٹھی اکھ کھلائییا۔ دروہی پھرنی وچ و رہنڈے، بھنڈی ہونی تھاون تھائیا۔ چار کُنٹ چمکنی چنڈ پرچنڈے، چنڈالکا اپنا روپ بدلایا۔ آتم دھار پرماتم نال کوئی نہ گنڈھے، وچھوڑے وچ دسے خلق خُدائیا۔ یسوہ دی آشا دھار کہے جدوں ایہہ کھیل ورتیا محمد دا یکشمبے، تے مسیح دا دن ہووے سنڈے، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر تون خوشی مناؤنی پنڈت پنڈے، پاندھیا تینوں دیاں درڑائیا۔ نارد ہس کے کہا کس بدھ

جن بھگتاں سینے کریں ٹھنڈے، اگنی تت بُجھائیا۔ ستگر شبد کہہ ناردا جو تُوں میرا میں تیرا گاؤندے چھندے، تنہاں میلا میلاں سپج سُبھائیا۔ بنا سوریہ چند تون دیواں پرکاش اگنی چندے، تُوں تُوںانہ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، یرگن دھار سدا بخشندے، بخشش رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیپو دے گرہ پنڈ دوست پُر ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میں کرن والا مہربانی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ لہنا دینا ویکھاں دین دُنی دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لوک مات دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا تکاں سرِشٹی درِشٹی اندر بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ کیسے نوں نظر آوے نہ باپ اسمانی، اسم اعظم ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا تت جسمانی، ضمیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی کلجگ کوڑ ہويا پردھانی، ست دیپ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں دین دُنی دی حالت، بن نیتز لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دسے جہالت، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ دھرم دی رہی نہ کھئے عدالت، انصاف حق نہ کھئے کھائیا۔ انتر نرتز کرے نہ کھئے عبادت، رسنا جہوا سارے ڈھولے گائیا۔ دھرم دی دھار دسے نہ کھئے عمارت، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ کیتی تجارت، جگت جہان اپنا ہٹ چلائیا۔ جیاں جنتاں سادھاں سنتاں نراکھہ دھار دسے نہ کھئے اگنی عبارت، بن حرف حرُوفاں حکم سنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائینا۔ ستگر شبد کہے میرا حکم ہونا اکو ایک، اک اکلّا دیاں درڑائیا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، ٹیکے دھوڑی خاک رمائیا۔ مانو ذاتی کرنی بڈھ بیک، پت پُنت آپ بنائیا۔ ترے گن مایا لا سکے نہ سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساڈھے تِن ہتھ کھولنا بہیت، بھيو ابھید دینا جنائیا۔ درس دکھاؤنا نیتن نیت، نج نیتز لوچن نین اکھ کر رُشنائیا۔ آتم پرماٹم دسنا ساچا بہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرم دی دھار مؤلے رُت بسنتی چیت، پت ٹہنی پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا

ساچا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا کھیل ہووے اولّا، اول اِکو نُور جنائیا۔ سچکھنڈ جناواں حق محلہ، درگاہ ساچی اِک سمجھائیا۔ جِتھے نرگن نرگن جوتی جاتا ہو کے اپنی دھار رلا، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار سہائے اپنا محلہ، محل اٹل اِکو سوبھا پائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھّ چوڑاسی جیو جنت جلا تھلا، مہیئل اپنا حُکم ورتائیا۔ اُس دا دِپیک جوتی سچ دوار اِکو بلا، بن تیل باقی کھلا پاتی دُگمگائیا۔ جس نام ندھانا وچ جہان شبدي دھار اِکو گھلا، تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم سِکھیا سچ دِرڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ جس دے حُکم نال کلجگ اتم اِکو بولنا ہلا، حالت ویکھنی خلق خُدائیا۔ دین دُنی پکڑنہارا پلا، پلُو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگادی اچھل اچھلا، ول چھلہدھاری ایکنکاری پروردگاری آپ اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کِشن سنگھ دے گرہ پنڈ آلہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

نارد کہے جن بھگنو سوچ سوچو اُنکل رکھ کے اپنی تھوڈی، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ پھر ہتھ لگاؤ اپنے اپنے گوڈیں، ستکار نال اپنا آپ لُو اُٹھائیا۔ مین وی تہاڈا ساتھی پرہو دا بھگت پُرانا موڈھی، موڈھیان توں پھڑ کے دیاں ہلائییا۔ مینوں سچ دسو صُبح پرہو دے کول رہو کے کہ گھر دی کرو کے گوڈی، لیکھا پچھلا دیاں جنائیا۔ مین وی پلے ہتھ کے رکھی زویداس چمارے والی کوڈی، کسیرا اپنے کول رکھائیا۔ نالے ہتھ پھیر کے اپنی بودی، بُدھی والیو دیاں جنائیا۔ اندروں کایا کر لُو اپنی سوجھی، سمجھ سمجھ نال سمجھائیا۔ اوہ ویکھو گنگا گنگوتری آؤندی گاؤندی، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ سُرستی جس دی یاد وچ اؤنسیاں پاؤندی، گئیاں گئے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِک گوسائیا۔ نارد کہے مین کہا پیر خواجے، خِضرا لے انگڑائیا۔ نگاہ مار لے تک لے دُھر دے راجے، جو شاہو بھوپ نُور الاہیا۔ اُس ویس وٹایا کملیا دیس ماجھے، مجلس بھگتان نال رکھائیا۔ جنہ اندر نال تیرے رشتے کرنے سانجھے، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جس دے حُکم وچ میگھ برسنے جھانجے، کئی کئی دئے ٹپکائیا۔ تُوں اپنے کاسے ویکھ لے کِس بدھ بھرے

گانجے، کلس اندرا ہتھ اٹھائیا۔ میرے اُس پرہو دے آگے ہتھ باندھے، بندنا وچ سیس نوائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو سارے گاندے، گا گا شکر منائیا۔ اوہ لہنے دینے تے چار جگ دے جو بھگت تھکے ماندے، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جس گیت سوپلے درڑائے آگے ناں دے، ناؤں نرنکار اک درڑائیا۔ اوہدے کھیل تکنے تھل اسگاہ دے، گہر گمبھیر جو گور اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیوے وڈیائیا۔ نارد کہے خواجیا ویکھ لے خضرا، خلعت اپنے دھیان لگائیا۔ جس کارن محمد نے کیتا حجرا، حجرہ ویکھنا بے پروا ہیا۔ جس دے نال لوک پرلوک چوڈاں طبق سدھرا، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق قادر قدرا، نور نورانہ نور اہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پرہو دا نور نورانہ چڑا، چچیاں والیو دیاں جنائیا۔ بڈھیوانو میں بڑا خچرا، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ میرا لیکھا لکھیا نہیں گیا کیسے وچ سطران، حرفاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا پرہو نے آد جگاد جگ چوکری سفید رکھیا پترا پترا، پترکا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ مینوں ایوں جاپدا آگے کوئی ہون والا خطرہ، کھتری براہمن شوڈر ویشاں دیاں جنائیا۔ بہاویں میں بہرپرانہ پنڈت مینوں کہندے ستر بہتر، ستران دی دھار بہتر تے بہتران دی دھار دا گوبند ماہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے بھگتو تھانوں پتہ گوبند نے کیہڑی لکھی چھئی، ہتھ مستک اُتے پٹھا دتا ٹکائیا۔ کیہڑی عبارت بنائی مٹھی، جس نوں رسنا جہوا مکھ بتی دند پڑھ نہ کھئے سنائیا۔ کیہڑی قلم شاہی اٹھائی انڈھئی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی اکو سطر تے لمبائی سوا گٹھی، ماروڈنڈ دئے گواہیا۔ اوسے نوں تک کے دو جہان دی دھار دھرنی دھرت دھول دھول دھرتی نہانی ہو کے پٹی، دہتھڑ دہتھڑ دو ہتھان والی لائیا۔ پھیر اکھیاں ملیاں نگاہ ماری نظر آئی ہاے والی ٹپی، جس دا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گرنتھ ودیا وچ دس نہ سکن لپی، جگت جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ اوپلے وچ ایہو دھار جو بھگتو میں لئی وچار بھگت بھگوان بھگوان بھگت دی ہووے ہتی، ہنکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں نے اکو وار اکو منزل ہووے مٹھی، مٹھیا چھڈ جگت لوکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا کہ آج دا پروشٹا ماگھ تیراں تے اتم دسی تھتی، تھت وار اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے بھگتو میں تہاڈے اندر باہر گھنندا، بھجّان واہو داہیا۔ پرہو دوارے آؤن والیو تہاڈے چرن
 چمدا، مئی خاک اپنی رسنا نال چھہائیا۔ تہانوں پتہ نہیں کیہڑا سماں ہن دا، ہن ہن دیاں درڑائیا۔ کس کارن تہانوں بھگتو شبد پڑھن
 والیاں نوں رہیا چن دا، چن چن کے رہیا اٹھائیا۔ ایہہ اشارہ سی ستگر شبد دا نگارہ سی اوہدی دھن دا، جگت دی دھنیوں باہر وجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پر میں تہانوں اک گلّ دسنی تہاڈے گھر دی،
 اپنے گھر وچ رہن والیو اپنی لینی انگڑائیا۔ میرے کول تہاڈی پچھلی کہانی پر دی، پرائیو تہانوں نوں ہور دیاں سنائیا۔ سچ پچھو بہاویں
 تسیں کوجھے تے کملے تہاڈے کولوں دھرم رائے دی دھار ڈردی، بھے اپنے سیس رکھائیا۔ بے شک تہاڈی من کلپنا جگت واسنا وچ لڑدی،
 دوس رین بھجے واہو داہیا۔ پر پرہو دی کریا نال تہاڈی آتما سچکھنڈ دی منزل چڑھدی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈی کھیل ویکھی تن
 وجود دھڑ دی، ساڈھے تن ہتھ اندر بھول بھلائییا۔ تہاڈا ایسے کر کے لیکھا لہنا وڈا، تہاڈی آتما توں میرا میں تیرا پڑھدی، سوہنگ اکھڑ
 وکھر تہانوں دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے بھگتو میں
 پچھے بھل آیا اپنی بغلی، ٹھنڈ نے مینوں دتا بھلائییا۔ میں سویرے تہانوں ہور گلّ سناواں گا اگلی، آگے دا آگے پردہ لاپیا۔ بہاویں میں
 پنڈت پُرانا پھرن والا وچ جنگلی، جوہاں بھجّان واہو داہیا۔ پر میں سویرے نوں اپنی ہور سٹ دینی سنگلی، سکے سنگیو تہانوں دیاں
 سمجھائیا۔ بے شک میری آشا بڑی کنکلی، کوجھا کھلا ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے میری پچھے رہ گئی کتاب، جو بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ جس دا اکو حصہ اکو باب، بابت اکو
 اک سمجھائیا۔ میں اوہ رکھ کے آیا پرہو دے چرناں والی وچ محراب، جگت کتب خانیاں نہ کدے ٹکائیا۔ بے شک میں پھردا پھردا آگیا
 دھرنی اتے پنج آب، پنجاں تتاں والیو سچ دیاں درڑائیا۔ جو اوتاراں پیغمبراں گرواں لئے خواب، جگت سفیناں باہر دھیان لگائیا۔ صبح
 اوہناں دا سچ سچ دیاں گا جواب، سندیسے دھر دے نال ملائییا۔ نالے میری بودی تند ستار وجائے رباب، سوہنا تال بنائیا۔ تسیں وی
 تھوڑی جہی مینوں دینی امداد، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ جے بھگت بنے تے پرہو توں رکھیا کرو یاد، لوک لاج رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں

ایہہ آگیا اوتاراں پیغمبران گروآں دے بعد، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے تہاڈا کھیڑا سدا رکھنا آباد، دو جہاناں وچ اجڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا نام اگما خوشیاں نال سُننا ناد، انا دی دُهن دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا جانے اکو واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ اہڑھ پنڈی ضلع گرداس پُر *

پورن ستگر آپ پرہ، آد جگادی پروردگار۔ پورن ستگر آپ پرہ، اک اکلّا ایکنکار۔ پورن ستگر آپ پرہ، نرگن سرگن سانجھا یار۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت کرے اجیار۔ پورن ستگر آپ پرہ، شبد ناد دئے دُهنکار۔ پورن ستگر آپ پرہ، امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ پورن ستگر آپ پرہ، پنڈھ مکائے نو دوار۔ پورن ستگر آپ پرہ، جگت ترسنا دئے مار۔ پورن ستگر آپ پرہ، نام ندھانا دئے خمار۔ پورن ستگر آپ پرہ، لیکھا جانے اندر باہر۔ پورن ستگر آپ پرہ، جگ جگ بھگتاں دئے ادھار۔ پورن ستگر آپ پرہ، لکھ چوراسی لیکھا دئے نوار۔ پورن ستگر آپ پرہ، درگاہ ساچی سچکھنڈ بخشے چرن پیار۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی بٹھے دھار۔ پورن ستگر آپ پرہ، الکھ لکھینا۔ پورن ستگر آپ پرہ، شاہو شاباش وڈ پرینتا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو بھئے سہائی دین دینا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جو جن کے لیکھے لائے بھگتاں ماگھ مہینہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، پرہ سچ پریتی دسے مرنا جینا۔ پورن ستگر آپ پرہ، جھگڑا مکائے لوک تینا۔ پورن ستگر آپ پرہ، ہرجن ٹھانڈا کرے سینہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، گرمکھ پیاس بچھائے جوں جل مینا۔ پورن ستگر آپ پرہ، لوک مات پرگٹائے اگم نکینہ۔ پورن ستگر آپ پرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی ہرجن لیکھ مکائے لوک تینا، ترے گن مایا پنج تت اپنے لیکھے لائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پورن ستگر مٹنا، پاربرہم کرتار۔ جس جگ جگ بیڑا بنھنا، بنھنہار سچی سرکار۔ جن بھگتاں بخشے سچ اندنا، چرن پریتی آگم پیار۔ نتم مہکائے واس چندنا، ہرجن ساچے لئے ابار۔ اکو دتے دھر دی بندنا، ایشٹ دیو آپ کرتار۔ گھر سوامی بنے سچنا، ہر ٹھا کر میت مرار۔ جس دا آگئی وجے ندنا، آتم دتے سچی دھنکار۔ جس دا روپ موہن مدنا، رنگ ریکھ توں باہر۔ جو لیکھے لائے اعلیٰ ادنیٰ، ہرجن بنے میت مرار۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی بدنا، پنج تت کرے شنکار۔ جس دا اکو دیپک جگنا، جگت جہان ہونے اُجیار۔ اوہ میٹنہار شرع دی حدنا، آپ وسے حدوداں باہر۔ جس دا کیتا کیسے نہ ردنا، جگ جگ پاوَنہارا سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو لہنا دینا لیکھا پورا کرے جن بھگتاں تت پنجننا، پنچم میتا ٹھانڈا سیتا اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ دے نوٹ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پورن ستگر جانیئے، ہر داتا بے پرواہ۔ جس دی مہما اکتھ کہانیئے، قلم شاہی چلے نہ کھئے چترا۔ جو لیکھا جانے دو جہانیئے، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تھل اسگاہ۔ تِس دا کریئے اک چرن دھیانیئے، جو سدا سدا ہونے سہا۔ توں میرا میں تیرا گائیے بانیئے، جو لہنا دینا دتے مکا۔ پنڈھ رہے نہ چارے کہانیئے، آون جاون لہنا دتے چکا۔ سو صاحب سوامی جو دیونہارا امرت رس پانیئے، پت پرمیشور نور الہ۔ آتم پر ماتم بنے بانیئے، دھر سنجوگی میل ملا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ پورن ستگر جانیئے، آد انت بھگونت۔ پورن ستگر جانیئے، زرگن دھار جوتی کنت۔ پورن ستگر جانیئے، جو انتر آتم دیوے اپنا منت۔ پورن ستگر جانیئے، جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت۔ پورن ستگر جانیئے، جو میل ملائے ساچی سنگت۔ پورن ستگر جانیئے، جو بودھ آگادھا ہووے پنڈت۔ پورن ستگر جانیئے، جو ہرجن لیکھے لائے اپنے سنت۔ پورن ستگر جانیئے، جو بنائے ساچی بنت۔ پورن ستگر جانیئے، جس دی

مہما سدا آگت۔ پورن ستگر جانیئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں میرا میں تیرا، نرگن نرگن دسے اپنا چھنت۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتا سینگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر * ۱۴۱۰

پورا ستگر کھوجدا، آد جگادی آپ۔ پریم دسے اپنے جوگ دا، دُھر دا نام چپائے جاپ۔ لیکھا میٹے ہوئے روگ دا، ممتا موہ نہ رہے سنتاپ۔ رس دیوے آگے بھوگ دا، دین دُنی دا میٹ سنتاپ۔ میل ملائے دُھر سنجوگ دا، نرگن بن کے مائی باپ۔ جھکڑا میٹے جگت وِجوگ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن لیکھے لائے آپ۔ پورن ستگر پائیے، ستگر پورن میت۔ سدا سدا گن گائیے، پردے رکھیئے چیت۔ نت نت درشن پائیے، تن کرے ٹھانڈا سیت۔ رسنا ڈھولے گائیے، ہوئیے پت پت پُنت۔ چرن دھوڑی خاک رمائیے، ترے گن نالوں کرے اتیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد وسنہارا چیت۔ پورن ستگر پیکھیئے، نیتر لوچن نین اپار۔ جو وسے دیس پردیسیئے، دو جہاناں پاوے سار۔ جس تُوں جھکدے برہما وشن شو مہیشیئے، کروڑ تیتساکرے نمسکار۔ جو جگ جگ دیوے نام سندیسیئے، دُھن آتمک راگ وجائے ستار۔ جو کلجگ اتم دھرے بھیکھیئے، کل کلکی رُپ اپار۔ جو وسے سمبل دیسیئے، ساڈھے تین ہتھ محل مینار۔ جس دا نہ مچھ دابڑی نہ کیسیئے، مؤنڈ مُنڈائے نہ وچ سنسار۔ جو جن بھگتاں کڈھے بہرماں بہرم بھلیکھیئے، بھانڈا بہرم بھو نوار۔ جس لہنا دینا پورا کرنا مُلا شیخیئے، ویکھنہار سرب سنسار۔ جس دا لہنا دینا نال گوہند دس دسمیشیئے، کل کلکی ہووے ظاہر۔ جو آد جگادی رہے ہمیشیئے، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگادی دُھر دا ساجن میت مُرار۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میرے پورن ستگر دیوا، دیو دیوا تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا مینوں دس دے دھرم دی دھار سیوا، ست سچ نال کھائیا۔ امرت رس بخش دے اکھا میوہ، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ تیری صفت کراں بن رسنا جہوا، ڈھولے نو ست سنائیا۔ توں مالک میرا اکھ ابھوا، اگوچر اک اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نہکیوا، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے ستگر شبد اپنا پیار دے دے انڈٹھا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جس وچ رس ہووے اگھی مٹھا، رسنا چکھن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو کر دے کوڑا ریٹھا مٹھا، امیوں رس آپ چوائیا۔ میں تیرے دوارے پٹاں، پٹنے والا نال ملائیا۔ ستگر شبد، دین دنی پوجا کردی پتھر اٹاں، پابناں سیس نوائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کیسے چٹا، ست ستوادی تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ ست دھرم کلجگ کوڑی کریا نال پھٹا، نو کھنڈ پرتمی اپنا روپ بدلائیا۔ میں اکو ڈوری تیرے آتے سٹاں، آشا تیرے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ نارد کہے ستگر شبد ساچی دے دے نام نشانی، نشانہ دین دنی بدلائیا۔ دھرم دی دھار دس ایمانی، عمل اکو اک سمجھائیا۔ جگت جھگڑا میٹ جسمانی، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ توں مالک نور نورانی اسمانی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ شرع دا لیکھا مکا جسمانی، جسم ضمیر سب دی دے بدلائیا۔ توں مالک خالق گن ندھانی، گہر گمبھیر تیری وڈ وڈیائیا۔ توں دیونہارا داتا دانی، دیاندھ اکھوائیا۔ نارد کہے میری چار جگ دی آشا پرائی، پنے پنے کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا باہر شاستر سمرت وید پرائی، انجیل قرآنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ توں دیونہار جوتی جاتا نور نورانی، اللہ عالمین اک اکھوائیا۔ تیرا دے کوئی نہ ثانی، لاشریک پروردگار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مینوں بخش دے پد نربانی، نربان اپنا حکم سنائیا۔ توں آد جگادی جان جانی، جانہار اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دس آسانی، اصل وصل یار اپنا دینا کرائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر * *

ستگر پورن سد بخشنند، بخشنہار اکھوائیا۔ جن بھگت شہیلے بنائے اپنی بند، بندرابن دے کابن دا لیکھا دئے مُکائیا۔ داتا دانی بنے گئی گہند، گہر گور اپنی کار کھائیا۔ انتشکرن میٹے سدا چند، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ مہربان ہووے داتا گئی گہند، گہر گور اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت دھار بخشنے ساگر سندنہ، بوند سوانتی آپ ٹیکائیا۔ پیار مُحبّت بخشنے اپنا چہند، سر سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اک وکھائیا۔ پورن ستگر تاردا، تارنہارا آپ۔ جن بھگتاں پیج سواردا، کلجگ میٹ اندھیری رات۔ درشن دیوے آپ نرنکار دا، بن نیتر نیناں مار جہات۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے لوک مات۔ پورن ستگر دین دیا لا، دیا ندھ اکھوائیا۔ کلجگ اتم بنے رکھوالا، رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ چرن کول بخشنے سچ سچی دھرمسالہ، سچ دوار اک جنائیا۔ ترے گن مایا توڑے کوڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم گل پائے اگتی مالا، تون میرا میں تیرا منکا من کا دئے بھوائیا۔ جن بھگتاں سدا چلائے اپنی چالا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو رنگ رنگائے شاہ کنگالا، غریب نایانیاں ہٹے سہائیا۔ نردھن سردھن بنے دلالا، وچولا اک بے پرواہیا۔ ہرجن لیکھے لائے گھالا، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ گرمکھ اٹھائے اپنے بالا، پچن اپنی گود وکھائیا۔ گرسکھاں کرے آپ سمبھالا، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو دین احوالا، سو مالک بنے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد بنے سدا پرتیالا، پرتیالک ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر * *

دھرنی کہے پرہو میں نانی مئی، خاک دھوڑ چرن لینی بنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرناں وچ لٹی، لٹاں کھول کے سیس نوائیا۔ مینوں در دواویوں باہر نہ سیس، سچ گرہ دینی وڈیائیا۔ میں جگ چوکریاں گندی رہی گئی، گنتی گنت نہ کھئے سمجھائیا۔ میری آسا سب توں ویکھ لے نکئی، نکئی ہو کے دیاں جنائیا۔ میری ترسنا ہون نہ دیویں پھکی، امرت رس دینا بھرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے پیار وچ وکی، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا لہنا دینا قلم شاہی دھار نال لکھی، لیکھا اگلا اپنے نال بنائیا۔ میں چاہندی دھرم دی دھار میرے اُتے اکو ہووے سکھی، جو ساکھیاں تیرا درشن پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری جھولی پا دے بھکھی، بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو آسا رکھ کے گئے سپتس رکھی، رکھیشر ہو کے دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی اندروں کوڑ گڑیاری میٹ دے وسی، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بخش دے سچ پریتی حصی، حصیدار لے بنائیا۔ پر میں حیران ہو گئی تیرا درشہندا کوٹاں وچوں کیسے کسی، کس بدھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے مینوں چار جگ دے شاستراں کہا خاک، خاک سار ہو کے سیس نوائیا۔ میرا تن وجود کر دے پاک، پنت پُنت اپنی دیا کھائیا۔ نالے لیکھا تک لے اوتار پیغمبراں والے واک، گرو گُردیو گئے بنائیا۔ بنا تیرے توں میرا نہیں کوئی سجن ساک، سخا سخائی نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے ست دھرم دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میں تیری سیوک داسی چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میری آسا مٹل رہے نہ عاق، نون سو-اکھر دینا درڑائیا۔ میرا نو کھنڈ پرتھی تیرے چرناں دا ہووے بلاک، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم آتم دھار سب دا کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دین دُنی دا اکو ہووے جاپ، اکو تیرا ڈھولا گائیا۔ اکو سب دا بن مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑ میٹ دے پاپ، پاپیاں کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری چنتا میٹ روگ سنتاپ، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرے پرہو کلاپاتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ کِریا کر لوک ماتى، نگاہبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن چُہا دے میرے سینے چھاتی، چھتردھاریا تیری وڈ وڈیائیا۔ میں درشن کرنا چاہندی اک اکاتی، اک اکلے پردہ دینا اٹھائیا۔ مینوں سہج نال سندیسہ دے کے گیا نارد پنڈا، دھرنیے میں تیرے اُتے آواں اجّ دی راتی، پورب لیکھا نال ملائیا۔ کھیل دساں بہُ بدھ بھاتی، بھانت بھانت دا پردہ دیاں اٹھائیا۔ بھاویں کيسے نوں دس نہ آئے میری جاتی، رُوپ رنگ ریکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا لکھیا جاوے نال قلم دواتی، کاغذاں وجی ودھائیا۔ میں پرکاش کراں پرہو دا بنا تیل باقی، بن دیکھاں ڈگمگائیا۔ جس نے پُچھنی تیری واتى، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا تیرے اتوں کڈھنی نار کم ذاتى، جوٹھ جھوٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دھرم دی بناؤنی سچ پرہاتی، پرہو اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری بدل دیوے حیاتی، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرے نور الہی ربا، پروردگار تیری سرنائیا۔ میرے آد جگادی ابا، مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا آؤنا ہندا نال سببا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑ کِریا میٹ دے دھبّا، ڈرمت داغ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس کارن حضرت محمد کنائیاں لبان، اُس دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ میں تیرے چرن کول اپنا ہتھ بدھا، بندگی وچ سپس نوائیا۔ تیرا حُکم مندی سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ میں راہ تکدی کدے کدا، قدیم دی دھیان لگائیا۔ میری پوتر کر دے جگ، تھان تھنتر سوہیا پائیا۔ دھرم دی دھار میرا ہووے آگا، سچ نال مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا ست سروپ پریم دی دھار دے بگا، بگ پڑے گرمکھ ہنس لے بنائیا۔ کلجگ جیو تک الپگا، سرگ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ پردہ آپ چکائیا۔ میں تیری سرن سرنائی لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا

گرہ مندر اکو ہووے چنگا، چاروں کُنٹ دینا سمجھائیا۔ تیری چھوہ ساچی دھار ہووے گنگا، گنگوتری بیٹھی سیس جھکائیا۔ میں اکو بینتی کر کے وست منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پرم پُرکھ تیرا بھگت رہے کوئی نہ بُکھا ننگا، غریب زانیاں ہونا سہائیا۔ آپ اپنے لاؤنا انگا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ تیرا نام وجے مردنگا، مرد مردانے دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں سدا چاہندی تیری سنگا، سگلے سنگی بہرنگی اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پرہو میں جگ جگ بن قدمان توں بھجی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوڑی سیوا کر مول نہ رچی، ترسنا تیرے پیار رکھائیا۔ میرے مہربانا توں میرے اُتے جگ جگ آؤندا نال سبھی، سبب نال اپنا پھیرا پائیا۔ آپے کھیل کھلاویں اوتار پیغمبر گروآں دھار گدی، دین دُنی رنگ رنگائیا۔ میں تیرا کھیل تکدی رہی سدی ودی، اماوس پونم نال ملائیا۔ انت تینوں سارے گئے سدی، سدے دتے چائیں چائیا۔ جس ویلے کلجگ کریا کوڑ ودھی بدی، بندہ پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا واشنا ہونی گندی، سچ وچ نہ کھئے سہائیا۔ دین دُنی نیتر اکھ ہونی اندھی، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے صدی بیسویں جاندی ہونی لنگھی، چوڈھویں اپنا پنڈھ مکھائیا۔ گوہند دے کنگھے دی سکھاں سر وچ پھیرنی نہیں کنگھی، گرمت جان بھلائیا۔ جھگڑا پینا پرکرتی پنجھی، پنجان تتان پریم نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار پھرنا میرے اُتے جنگی، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچ مَحبت کیتوں ملنی نہیں منگی، خیر بی خیر یا اللہ جھولی کھئے نہ پائیا۔ اُس ویلے تیرا اکو سٹ ڈلارا اٹھے بھجنگی، بنا بھجان توں شبد نور الہیا۔ جس نے کھیل کرنی چنگی، چنگی طرح درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے لاؤنے اپنے انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جس دے چرناں وچ جمنا سُستی گوداوری پھرنی کنگی، بھجے چائیں چائیا۔ اُس من منوآ ویکھنا فرنگی، گرہ گرہ انتر دھیان لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن چک کے اپنے کندھی، کندھی گھاٹ پار لنگھائیا۔ چوراسی والی کٹ کے بندی، بندنا اکو نام سمجھائیا۔ جنہاں نے توں میرا میں تیرا گاؤنا چھندی، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آتم پرما تم دینا سچ اندی، اند دے مالک اند اند وچوں پرگٹائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے مینوں بڑی مُشکل کتاب لہی، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں باہر دھیان لگائیا۔ جس وچ لیکھا لیکھا اوہ نور الہی ربی، نور نورانہ شاہ سلطانا اکم اتھاپیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبر پھرن نبی، رسول بھجن واپو داہیا۔ اُس دا کھیل ہویا سببی، صاحب اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے حکم وچ سرشٹی درشٹی بدھی، بندنا وچ سارے سیس نوائیا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر ویکھنہارا چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھٹائیا۔ جس دا حکم سندیسہ فرمان ملن والا یدی، یدی یدپ دے درڑائیا۔ اُس دھرنی پاپاں تھلیوں کڈھنی دبی، بہار ہولا دے کرائیا۔ جس دے پریم پیار دی دھار اگتی مدھی، مدھسودن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی پریت آد جگاد جگ چوکرئی بھگتاں نال لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ اگنی لگی، نو ست دھیان لگائیا۔ شاہو بھوپ سورا سربگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نارد کہے اُس دی بنا تیل باقی جوت جگی، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ جو ہرجن بناوے ہنس کگی، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگی، پردہ بجر کپاٹ گھلاٹیا۔ امرت دھار وپائے اگتی ندی، جگت سرووراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس قائم رہن دینی نہیں کیسے دی گدی، گداگر کرے خلق خدائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی دی بدی، بدلہ چکاوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے میری کتاب دے بن اکھراں، جگت و دیا نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہدا لہنا دینا نہیں اٹاں پتھراں، پاپناں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اُس دا اشارہ دتا گوبند یارڑے والے ستھرا، سوہنی سیج بنائیا۔ جس دا نیر واپاوندے بن اکھیاں والیاں اتھراں، بن ہنجھوآں بار بنائیا۔ جس دی یاد کر کے گیا کرشنا کاہنا وچ متھرا، گوکل گوپال دھیان لگائیا۔ اُس دا بھیو ابھیدا مُشکل ہووے کتھنا، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جس نوں یاد کر کے گیا رام ست دسرتھنا، تریتا دے گواہیا۔ اُس نے کوڑ کڑیارا کلجگ متھنا،

متھن کرے خلق خُدائیا۔ سب دا لہنا دینا چُکاوے ہتھو ہتھنا، جگت اُدھار نہ کھئے جنائیا۔ بھگت سُہیلا انتر آتم رہن دیوے کوئی نہ سکھنا،
 سَتگر داتا ہو کے نام دئے ورتائیا۔ جس دے حُکم وچ کلجگ کوڑ کُریارا تھنا، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا مکے اٹھسٹھنا، تیرتھ تٹ رنگ
 رنگائیا۔ لہنا جانے مندر مسجد شِودوالے مٹھنا، گروُدوارے چرچاں ویکھ وکھائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی اکِ سمرتھنا، ہرِ کرتا اکم اتھاپیا۔
 جس بھگت سُہیلا لوک مات رکھنا، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ ساچے سنتاں انتر وسنا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں مارگ اِکو دسنا، دہ
 دشا کرے پڑھائیا۔ گرسکھاں دیوے نام نِدهانا رسنا، بن رسنا رس چکھائیا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری مسنا، سَتجگ تُوڑ چند کرے
 رُشنائیا۔ جس دی یاد وچ اوتار پیغمبر گر خوشیاں دے وچ ہسنا، ہستی تک دُھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اکِ درسائیا۔ نارد کہے میری کِتاب کسے ہتھ نہ آوے وچوں مکُتب، کُتب خانیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ عقل
 بُدھی نال اُس دا کڈھے کوئی نہ مطلب، جگت وِدیا نہ کھئے جنائیا۔ جگت جگیا سُو بنے نہ کھئے مُنصف، انصاف سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اکِ ورتائیا۔ نارد کہے میری کِتاب دا کوئی نہ جانے ورقہ، صفحہ سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ جس وچ بھیو اِکو نرائن نر دا، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اوہدا لہنا دینا سچکھنڈ ساچے گھر دا، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہدا
 حساب اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ کدا، انکڑیاں گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک دُھردرگاپیا۔ نارد کہے میری کِتاب بڑی پُرانی، نو سُو چُرانوے چوکڑی جگ جس دے ڈھولے گائیا۔ چار جگ دے شاستراں وچوں
 لہے نہ نشانی، نشانہ سکے نہ کھئے جنائیا۔ کسے اوتار پیغمبر گرو لکھی نہیں کہانی، کاغذ دین دُنی نہ کھئے بنائیا۔ اوہ صفتاں والی نہیں بانی، شرع
 سنگ نہ کھئے جنائیا۔ اوہدا لہنا دینا پُرکھ اکالے نال دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہرِ، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ نارد کہے میری کِتاب بڑی نِریالی، نِراکار دتی وڈیائیا۔ اوہ بنا اکھراں تون خالی، لائن ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ اوہ کسے نے لوک مات نہیں سمبھالی، بنا سمبل دے مالک ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس دی سب تون وکھری چالی، چال نِریالی اکِ
 دِرڑائیا۔ جس وچ سَتگر شبد کرے دلالی، وچولا دو جہان اکھوائیا۔ جس دے پیار وچ نو سُو چُرانوے چوکڑی جگ گھالن گھالی،

سَتَجُگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکایا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 بے پروا ہیا۔ نارد کہے میری کتاب دا کی کہنا، کہہ کے کی جنائیا۔ کِس بدھ بھگتاں بھگوان ویکھے دُھر دے نیناں، جگ نیتز لوچن نین آکھ نہ
 کھئے اُٹھائیا۔ کِس دھار وچوں بنے ساک سجن سینا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ کِس مُحبت وچ دیوے دینا، لہنا پچھلا لئے پرگٹائیا۔ آگے نانا
 رہن نہ دیوے طرفیناں، طرفداری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی یاد وچ بالمیک لکھی رمائنا، رام رام دی دئے دُہائیا۔ جس دی یاد وچ
 ارجن کرشن دا مٹیا کہنا، گیتا اپنا سنگ بنائیا۔ اوسے دی دھار وچ سب نے وہنا، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے کلجگ انت بُرج
 ہنکاری دُھنا، دُھیہہ دُھیہہ خاک بنائیا۔ میری کتاب کہندی ضرور جھگڑا ہووے رُسا چائنا، چین وچ بیٹھا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں اِس
 وچ لکھیا کہتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سیکھ عیسائی پارسا بودھی جینی کلجگ کوڑ کرپا دا ضرور پاویکا کہنا، تن شنکار مایا ممتا
 والا رکھائیا۔ بوئے ہنگتا کوڑ گُریار دا وہن وہنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میری کتاب وچ لکھیا آ جانی جلدی جلدی گنگیے، گوداوری جمناسُستی نال ملائیا۔ شُبھ دِباڑا
 وقت سہنجنا پرہہ کولوں کچھ منگیے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر کولوں کدے نہ سنگیے، نیتز نین نہ کھئے شرمائیا۔
 جو کٹنہارا سب دی پھندیے، شرع زنجیر رہیا تڑائیا۔ گنگا کہے، وے نارد، تُوں بڑا پُرانا دُھنگیے، طریقہ اور دے دِرڑائیا۔ کی کھیل ہونی
 راوی کنڈھیے، کنڈھاگھاٹ کی جنائیا۔ آج دی پون ویکھ لے ٹھنڈیے، اگنی تت بُجھائیا۔ کِس بدھ پرہہ دے نال نانا گنڈھیے، گنڈھ سکے
 نہ کھئے کھلائییا۔ نارد کہے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دا نُور چند نوچندیے، چند چاندنا اک رُشنائیا۔
 گنگا کہے، وے نارد، کیہڑی منگ منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وے پنڈیا، گنجیا، میرا اوڈھن بنا سپس ننگا، کھلی مینڈھی
 دیاں دُہائیا۔ میریاں راہ وچ بھجڈیاں تھدیاں ڈگ کے ٹٹ گئیاں ونگاں، تن شنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا لہنگا مُول رہیا نہ چنگا، چنگی
 طرح سمجھائیا۔ میں باہواں چُک کے دساں، وے راوی دے آر پار ہون والا دنگا، دغے بازی وچ دسے خلق خُدائیا۔ پنڈتا پُرانیا، کچھ
 اپنا غم دس دے رنجا، رنجش دے جنائیا۔ نارد کہے نی کملیو میں کی کراں جتھے ستگر شبد نے لایا پنجم، پنجاں دریاواں دا لیکھا اپنے چرناں

ہیٹھ دباٹیا۔ ایسے نوں محمد نے کہا سی میرا کھیل ہووے ہووے یکشمبہ، صدی چوڈھویں سنگ بناٹیا۔ اُس ویلے بندگی والا رہے کوئی نہ بندہ، بندھن وچ دسے خلق خُداٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوٹیا۔ نارد کہے میری کتاب کی کُچھ کہندی، سُنن والیو بنا کتاں توں رہی سُنٹیا۔ جس وچ لیکھ لکھیا پرہہ دی دھار ورتی تے ورتی دشا لہندی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ایوں دسدا، اک دوجے دے پچھے اُمت نال اُمت کہندی، کہہ کہہ اپنا رنگ بدلاٹیا۔ عیسیٰ دی دھار آگے ہو ہو ڈپندی، سال ایہو نظری آٹیا۔ جس کارن محمد نے ہتھاں نال لائی مہندی، رنگلے رنگ رنگ دینا رنگاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاٹیا۔ گنگا کہے نارد اکہنوں ماریں داے، دبدبیاں وچ سُنٹیا۔ اوہ ویکھ لے شنکر گیللاش وچوں جھاکے، بن نیناں نین اٹھاٹیا۔ ستگر شبد جس کھیل کھیلنا تے پورے کرنے پیغمبراں والے واکے، پیشین گوٹیاں نال ملاٹیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقات کھولن والا تاکے، کھڑکی اپنے ہتھ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتاٹیا۔ نارد کہے میری کتاب وچ بنا قلم شاہی توں وجیاں لیکاں، لائن لائن لائن لائن وچوں ملاٹیا۔ جس وچ ہونیاں حق توفیق، طاقتور اکو نور الایہیا۔ جس نے دین دُنیا دیاں بدلنیاں طبیعتاں، ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاویں کتنے کلمے شرع دیاں دین نصیحتاں، سُنن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی پيسویں چوڈھویں انت سب دیاں پوریاں ہوٹیاں وصیتاں، وصل یار دا سکے نہ کھئے ہنڈھاٹیا۔ سارے خالی دسنے مندر مسیتاں، کعبیاں پینی دباٹیا۔ نارد کہے بھگتو بنا پرہو توں توڑ نہنیاں نہیں کیسے دیاں پریتاں، بنا پریتم توں ملن کھئے نہ پائیا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا، کرنی توں سکے نہ کھئے پچاٹیا۔ ستجگ کلجگ وچوں بدل جانیاں ریتاں، ریتیان دئے وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتاٹیا۔ نارد کہے میری کتاب نہ نکئی نہ وڈی، جگت نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ نہ کیسے نوں لہی نہ کیسے نے چھڈی، ہتھاں وچ نہ کھئے اٹھاٹیا۔ نہ کیسے تہہ خانیاں وچ دبی، اندر سکیا نہ کھئے چھپاٹیا۔ اس وچ لیکھ لکھیا جس ویلے کلجگ دُنیا ہوئی لی، لبان کٹاؤن والا ثابت نظر کھئے نہ آٹیا۔ اُس ویلے مالک نور الایہی آئے رتی، یامبین کہہ کے جس نوں سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنٹیا۔ کتاب کہے مینوں پڑھے نہ کھئے،

کوک کوک میری دُہائیا۔ اندر وڑ نہ مینوں کھئے جوہے، طاقت سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا لیکھا نال نہیں کھئے تریلوکی ناتھ گیا درڑائیا۔
 میں کدی زمیں اسماناں آئی نہیں اُتے بھوئیں، بھوئیں تلونڈی وچ نانک گیا جنائیا۔ مینوں پیار مُحبت وچ دُئی دار کھئے نہ موہے، مُحبت وچ نہ
 کھئے پھسائیا۔ میں آد جگادی جگ چوکرئی ویکھاں جہاں دئے، دوزخ بہشتاں توں باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری کیتاب دی سب توں پہلی قطار، قُدرت قادر بھيو کھلائیا۔
 جیہڑا بنے تہاڈا یار، یرانے بھگتاں نال رکھائیا۔ کلجگ اتم کل کلکی اوتار، اوتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امام اِماما نُور اُجیار، جوتی جاتا
 دُگمگائیا۔ نہکُنکا ہو کے پاوے سار، مہاسارتھی اک اکھوائیا۔ سب دا بنے کنت بہتار، کنتوبل اک اکھوائیا۔ پھڑ باہوں جائے تار، تارنہار
 اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا تہاڈے نال وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ اوہ اُتر کے آوے اپنی دھار، جس نوں
 جنے کھئے نہ مائیا۔ ایکا نام کلمہ دئے جیکار، ڈھولے دُھر دے آپ سُنائیا۔ تُساں جینا صرف پنج وار، پنجان تتاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ پھیر
 جنم نہیں لینا دوجی وار وچ سنسار، چوراسی پھاسی نہ گل لٹکائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ رائے دھرم کہے
 بھگتو میری کیتاب دی پہلی ویکھو نیکی جہی کتار، جو قُدرت قادر دا بھيو کھلائیا۔ سچ پُچھو جس نے اک وار کر دتی نِمسکار، دو جہان
 دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سچا گرہ گھر بخشے سچکھنڈ دوار، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جتھے سدا خوشیاں والی بہار، خزاں روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ نارد کہے بھگتو میں تہاتھوں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ بہاویں تُسیں اندر بیٹھے رہے میں بھجدا ربیا باہر، مینوں پریم نال
 آواز نہ کسے لگائیا۔ میں پچھلی راتی کر کے گیا ساں خبردار، اگلی راتیں ضرور آواں چائیں چائیا۔ بہاویں اندر دیوتا میرے پیار وچ اپنیاں
 بوندیاں ربیا وار، خواجہ خوشی نال اپنی دابڑی ربیا ہلائیا۔ میں وی ہس کے کہا اوئے یار، یاراں دے یار کی تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے نال
 سنگی ساتھی گنگا گنگوتری گوداوری جمنا سُرستی جنہاں دی گنتی چار، چوتھے جگ آئیاں پنڈھ مُکائیا۔ جے اوہناں دے ناں مدیناں
 والے، پر اوہ بے نہیں نار، پرہ دی دھار دھار دھار وچوں سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تُسیں اندر، گنگا گوداوری جمنا سُرستی باہر ویکھو گاندیاں، دُھر دے ڈھولے گائیا۔

نالے کہن بھگتو ساڈیاں بارش وچ بھج گئیاں پراندیاں، اوڈھن سیس دئے ڈہائیا۔ ساڈے ہتھیں چھلے رہے نہ سونے چاندیاں، ٹکیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اسیں دُور ڈراڈیاں پرہو دے حُکم دیاں باندھیاں، بندنا وچ سیس نوائیا۔ چار جُگ دیاں تھکیاں ماندیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ ہُن جگت حیا شرماں کاہدیاں، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ اسیں چھڈ کے آئیاں تیرتھ اٹھسٹھیاں، تٹاں آئیاں تجائیا۔ اسیں جُگ چوکڑی بتھیریاں بھریاں چٹیاں، چیٹک جگت والا رکھائیا۔ وے پریمیو پیاریو، ساڈے وچ مُردیاں دیاں ہڈیاں سٹیاں، سٹاں ساڈے سینے وچ لگائیا۔ ساڈے وہناں دیاں دھاراں وچ پھردے ٹٹیاں، ٹکیاں ٹکیاں توں پانی ساڈا پنڈت رہے وکائیا۔ اسیں پرہو دے پیار وچھوڑے وچ پھٹیاں، پٹی پیار نہ کھئے بندھائیا۔ ٹہانوں پتہ نہیں کس طرح اچ مینہ وچ اپنیاں وہناں دیاں دھاراں آئیاں ٹپیاں، بن قدم اٹھائیا۔ کیوں ساڈیاں پرہو نال پریتاں پکیاں، کچی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں بھاویں چارے بھیناں نہیں سکیاں، اک دوجے نال مل کے خوشی بنائیا۔ سانوں اُس ویلے یاد کیتا سی جس ویلے ارجن بیٹھا سی لوحاں تئیاں، راوی رو کے واسطہ پائیا۔ نی میریو سہیلیو ٹہاڈیاں میرے نال کدوں ہونگیاں حصے پٹیاں، پتتاں تے آ کے ملنا چائیں چائیا۔ میں کیہڑی صفت کراں کی سناواں راگ چھتیاں، پریم پیار کس بدھ وکھائیا۔ ساریاں ہس کے کہا راوی اسیں او سے دا ستھر بیٹھیاں گھتیاں، جس دی سیج بنا پیار نہ کھئے بندھائیا۔ جس ویلے ساڈی قیمت رہنی نہیں تولے رتیاں، جگت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو میری کتاب دی نیکی جہی لکیری، نکیو نکیو نکیو ٹہانوں دیاں جنائیا۔ ستگر دا حُکم متنا سب توں وڈی فقیری، لکے فکرے وچ دو جہان دا لیکھا دئے مکائیا۔ شرع دی گلوں کٹ دیوے زنجیری، جگت سنگل دئے ٹڑائیا۔ گھر درشن دیوے بے نظیری، نظراں توں اوہلے اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ پریمیو جدوں ملدا بھگتاں نوں ملدا تقدیری، تقدیر پچھلی دئے بدلائیا۔ کیوں اوہدے ہتھ ساچی تدبیری، بنا بھگتیوں پار کرائیا۔ کیوں اوہدی منزل اک آخیری، بنا اکھراں توں دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک سہائیا۔ نارد کہے بھگتو اک میرا نکا جہا اشارہ، عیش و عشرت کرن والیو ٹہانوں دیاں جنائیا۔ بے شک ایہہ راوی دا کنارہ، کندھا گھاٹ جگت والا اکھوائیا۔ ایس دا ناں رہنا سدا جُگ چارا، چار جُگ ایسے دا ڈھولا گائیا۔ ٹہاڈیاں کتھا کہانیاں صفتاں دیاں واراں،

ستگر شبد شبد شبد سنائیا۔ ایہ پورب وعدہ آج دا قول اقرارا، آگلا لیکھا پھیر دئے سمجھائیا۔ تہاڈا سب دا آؤنا جانا منظور ہویا تے ستگر سر تے دئے پیارا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ بھگنو تہاڈے اندر سدا سدا سدا پرہو دے پیار دیاں رہن بہاراں، روم روم پت تہنیاں وانگ مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان دیون والا ادھارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پور * *

نارد کہے جن بھگنو میں پُرانا پنڈو، جگت ودیا باہر میری پڑھائیا۔ میں پھردا آیا وچ برہمنڈو، برہمنڈاں پنڈھ مکائیا۔ میں نگاہ ماری وچ نوکھنڈو، نو نو کھوج کھوجائیا۔ میرے انتر آئی ٹھنڈو، سانتک ست سوہا پائیا۔ میرا صاحب سوامی جن بھگتاں وست آگئی ونڈو، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے نال گنڈھو، گنڈھنہار اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں دا لیکھا مکاؤنا کریر جنڈو، ایشٹ اپنا اک سمجھائیا۔ نانا توڑ بھیکھ پاکھنڈو، ست سچ رنگ رنگائیا۔ کلجگ کورئی کرپا ڈنڈو، ڈنڈاوت اپنی دئے درسائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنڈھو، کنڈھا گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ نارد کہے جن بھگنو میں پُرانا پاندھا، جگت تلک نہ کھئے لگائیا۔ آکو ڈھولا گاؤندا، تون میرا میں تیرا راگ الائییا۔ آکو ایشٹ مناندا، سیس جگدیش نوائیا۔ آکو پیندا کھاندا، بن رسنا رس چکھائیا۔ آکو دوارے جاندا، پرہو چرن سچی سرنائیا۔ آکو تیرتھ نہاندا، مچن چرن دھوڑ سمجھائیا۔ آکو سنگھاسن سہاندا، پرہ نال مل کے خوشی بنائیا۔ آکو راگ الاندا، صفتاں ڈھولے گائیا۔ میں پتر بنیا نہیں کیسے ماں دا، پتا پُرکھ اکال گود ٹکائیا۔ میرا لہنا دینا نہیں سور گاں دا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں ونجارا آکو ناں دا، ناؤں زرنکارا دیاں سمجھائیا۔ کلجگ اتم روپ ویکھیا کاں دا، چاروں کُنٹ کُنٹ بلکائیا۔ سہارا دے کوئی نہ بانہہ دا، بازو بل نہ کھئے پرگٹائیا۔ دین دُنی دا لیکھا تکیا داء دا، دھوکھے وچ

خلق خُدا ئیا۔ ہُن وقت سُهِنجنا ہونا محمد والے خُدا دا، خود مالک اپنا کھیل کھلایا۔ جس وقت مُکاؤنا جُدا دا، جُز وکھرا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ تہاڈا پریم ہونا اِکو فِدا دا، فِطرت جگت نہ کھئے رکھایا۔ اُس دا حُکم ورتنا اپنی ادا دا، عدالت سچ سچ کھایا۔ کلجگ لیکھا پورا کرنا الوداع دا، سَتجگ آمد وچ خوشی بنایا۔ پیغمبران لہنا مُکاؤنا دُعا دا، دیئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اگے لہنا دینا ہونا اِکو رہنما دا، رہبر اِکو نظری آئیا۔ میرا وقت سُهِنجنا ہونا چا دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں مان ودھنا بھگت دوارے تھان دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، ایکا حُکم سُنائے دُھر دے ناں دا، ناؤں نرنکارا اک درڑایا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنی دے گرہ پنڈ آدی ضلع گرداس پُر * *

نارد کہے جن بھگتو میں براہمن پُرانا بڈھا، بڈھاپے وچ دیاں جنایا۔ میرا سریر ہو گیا ڈڈا، انگہین ہو کے دیاں جنایا۔ مینوں چاروں کُنٹ وجدا تھڈا، ٹھوکران مارے خلق خُدا ئیا۔ میرا ہوش حواس اڈا، سرتی سرت نہ کھئے رکھایا۔ میں وڑ گیا کلجگ دی اندھیری گھڈا، باہر سکے نہ کھئے کڈھایا۔ مینوں یاد آگیا اک سندیسہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں باہر سُنایا۔ ناردا جس ویلے پریم پُرکھ آیا اُتے بڈھا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تس دین دُنی میٹنی دُبھا، دوہری اپنی کل ورتایا۔ اوہدا آسو شبد اِکو ہووے کُدا، قُدرت دا قادر کھیل کھلایا۔ جس دے حُکم وچ نو سٹ دا ہونا یڈھا، یودھا اپنا حُکم ورتایا۔ اِکو حُکم نام ہونا اگھا، اگھن آتھن وچے ودھایا۔ جس دے نام کلمیاں دا لین نہیں دینا بھگا، حصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اتم لہنا دینا پورا کرنا کلجگا، کل کاتیاں کرے صفایا۔ ست دھرم ورونا پانی وچوں دُدا، چھاچھ دا لیکھا رہے نہ رایا۔ بھگتاں سچ سہاؤنا جھگا، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جنہاں دا وقت سُهِنجنا پُگا، پوجن یوگ دئے بنایا۔ سچ پریتی پیار دسے لگا، لوئن نیترا کھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، اِکو اپنا نام کرے ادا، اُدے است ڈنکا دئے وجایا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرجن سنکھ دے گرہ پنڈ نوشہرا ضلع گرداس پُر * *

ستگر سچا ساکھیات، دھر درگاہی میت۔ ہرجن بنائے پارجات، کریا کر ترے گن اتیت۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، کایا کرے ٹھانڈی
سیت۔ لوک مات پچھے بات، پرم پُرکھ پت پُنت۔ نرگن دھار سرگن رس دیوے بوند سوانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہرجن اتم رکھے ذات۔ ستگر سچا میتر، متر پیارا ایک۔ جو بھگت سہیلے کرے پت پُنتیتر، دیونہارا
دھر دی ٹیک۔ چوراسی وچوں بدلے نیترا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ مٹھا کرے کایا کوڑا ریٹھڑا، نج نیترا آپے ویکھ۔ گھر وکھائے اک
انڈیٹھڑا، جتھے وسے صاحب وسیخ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک نریش۔ ستگر سچا
نر نریش ہے، آد جگادی ایک۔ وسے سچکھنڈ ساچے دیش ہے، روپ انوپ دھرے انیک۔ جس دا لہنا دینا وشن برہما شیو گنیش ہے،
اوتار پیغمبر گرواں دئے سندیس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکم ویشیش۔ ستگر
سچا ست ستوت ہے، ست ستوادی آپ۔ آتم پر ماتم دھر دا کنت ہے، تون میرا میں تیرا دسے جاپ۔ ہرجن بنائے ساچی بنت ہے،
ترے گن میٹے تینو تاپ۔ جس دی مہا سدا اگت ہے، ہرجن مٹاؤنہارا روگ سنتاپ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
ساچا ور، ست ستوادی دھر دا باپ۔ ستگر ساچا اکم ہے، الکھ اگوچر آد۔ جس دا لیکھا نال برہم ہے، لہنا جانے سرب برہما۔ جن
بھگتاں لیکھے لاوے پون سواسی دم ہے، شبدا انادی سناؤنہارا ناد۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم ہے، بھيو کھلائے بودھ آگادھ۔ ہرجن اتم کرے
کرم ہے، پردا انتر سادھ۔ مایا ممتا میٹے بھرم ہے، انتر وکھ گوئے واد وواد۔ سچ پریتی بخشے چرن ہے، سنت سہیلے آپے لادھ۔ نیترا
کھولے ہرن پھرن ہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، ہر بھگت ہرجن سدا لیکھا جانے آد جگاد۔

* ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ عطر سنگھ، چتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر * ۱۲۲۵

ستگر شبد اکما چوجی، جگ جگ اپنا چوج کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سوجھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ چرن پریتی
بخشے روزی، رازق رزق رحیم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم بنے مؤجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ بڈھی توں پرے دا بنے گوجھی، اندھ
اگیان دئے مٹائیا۔ ہرجن ہر جاوے سودھی، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
سچ دوار اک سہائیا۔ ستگر شبد آد جگادی پریی، پیار محبت وچ وڈیائیا۔ نام ندھان دا بن کے نیی، نمرتا جگ جگ سمجھائیا۔ جس
لہنا دینا رکھیا کٹ بیی، گو بند سنگ بنائیا۔ جو اشارہ دتا کامدھینی، رتن رتناں وچوں سمجھائیا۔ جو بھیو کھلایا بھگت سینی، بن
سینت گیا سمجھائیا۔ جو بھیو چکایا بالیک رمینی، رمیا رام رام وڈیائیا۔ جو گھنئیے ارجن دسی کہنی، کہہ کہہ گیا سُنائیا۔ جو اشارہ نانک
دھار دتا ترے بینی، تریلوکاں باہر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ وڈیائیا۔
ستگر شبد کہے میں پرہہ دا پیارا بلو، بالک اکو نظری آئیا۔ جیہڑا جگ جگ میرا حکم سندیسہ گھلو، لوک مات مات وڈیائیا۔ گر اوتار
بیغمبراں پھڑائے پلو، گنڈھ اکو نام جنائیا۔ اُس دا بھانا بھگت سہیلا کوئی جھلو، جھلک ویکھے چائیں چائیا۔ اوہ سب توں وڈا اچھل اچھلو،
ول چھل دھاری اپنی کھیل پرگٹائیا۔ جو سچ سنگھاسن سمبل ملو، مالک ہو کے سو بھا پائیا۔ جس دا نام ندھانا بھلو، نشانہ اکو اک
اکھوائیا۔ جس کلجگ اتم میٹنا کلو، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم رلو، رل مل اپنا کھیل کھلایا۔ کوڑ کڑیاری کرپا سلو،
انیالا اپنا تیر چلائییا۔ سار پاوے تھل جلو، مہیٹل ویکھے چائیں چائیا۔ جو سہاونہارا نہچل دھام اٹلو، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ اتم کوڑی کرپا
دلو، دلیر وکار دئے گوائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان سنگھ، تریلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میں راوی آر پار لنگھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا کھٹا پیر ویکھو ننگا، کنڈے خار مینوں رہے ستائیا۔ دُور ڈراڈی بھجی پھرے گنگا، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ میں جھٹ رُوپ بدلیا کلجگ جیواں ورگا بن گیا بندہ، بندگی والا رُوپ درسائیا۔ اکھاں میٹ کے ہو گیا اندھا، ڈنگوری ہتھ وچ اٹھائیا۔ ٹکراں ماراں نال کندھا، کنڈھی گھاٹ ویکھ وکھائیا۔ نال نشان اٹھا لیا تارا چندا، چند ستار نال ملائیا۔ پھیر گاؤن ڈہ پیا تُوں میرا میں تیرا چھندا، سو بلا ڈھولا گائیا۔ جھٹ گنگا کہے تُوں کدھروں آ گیا پنڈا، پنڈتا مینوں دے سمجھائیا۔ میں اشارہ دتا اوہ ویکھ لے گویند والا کھنڈا، جو کھنڈر کرے لوکائیا۔ جس دا رُوپ ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت دین دنی بدلائیا۔ جس دا لیکھا ہونا وچ برہمنڈاں، نوکھنڈاں کھوجے چائیں چائیا۔ لیکھ وکھائے جیرج انڈا، اُتہج سینج سنگ بنائیا۔ جس میٹنا بھیکھ پکھنڈا، کلجگ کیریا کوڑ کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں راوی دی ویکھی اک چھل، اُچھل اُچھل رہی جنائیا۔ وے پنڈتا کچھ لیکھا یاد کر لے لہنا راجے بل، باؤن کی گیا درڑائیا۔ کلجگ دا اتم تک لے پھل، پھلی بھوت ہوئی لوکائیا۔ نارد دی سُن لے اک گل، جو دو جہاناں گیا جنائیا۔ ذرا میرے ہور آگے چل، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر ویکھنا کلجگ کل، کلوا کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو اشارہ دیندا عرب والے تھل، کعبیاں نین اٹھائیا۔ پھیر میری پار کر جھل، سرکڑے کاہیاں پنڈھ مکائیا۔ آگے ویکھ عیسیٰ والا دل، اپنی لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ڈھردرگاہیا۔ راوی کہے ناردا میرے ول ویکھ لے بنا اکھیاں، نیتر لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کی جمن اُتے اشارہ دتا کاہن سکھیاں، گوکل کی سمجھائیا۔ سینتا رام دے کہنے آشا رکھیاں، بناسی کی سمجھائیا۔ کی عیسیٰ خبراں سچیاں دسیاں، یوہنا گیا درڑائیا۔ کس بدھ محمد بٹھیاں رسیاں، چار یاراں سنگ بنائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں اوسے دے وچ پھسی آں، پھند سکے نہ کھنڈے کٹائیا۔ میں وبنان وچ جاندی نسی آں، بھجیاں واہو داہیا۔ میرے اندر پیندیاں غشیاں، پائے اف میری ڈبائیا۔ میرے وچ تڑپھن جل ہوڑے مچھیاں، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ نالے ستگر ارجن دیاں آسا تپیاں، بنا اگنی ت جلائییا۔ راوی کہے ناردا میرے آر پار تپن والیاں بھٹھیاں، بھٹھیالا کلجگ نظری

آئیا۔ سب دیاں آشا ہوئیاں اِکٹھیاں، کہہ کہہ رہیاں درڑائیا۔ میں واہو داہی پھراں تھی آں، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا ہتھ پُکھ سمرتھیا، سمرتھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو مالک خالق کلجگ رتھیا، رتھوایی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں اوسے دے ستھر لٹھی آں، یارڑے اِکو سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میریاں شرع دیاں کٹن والا رسیاں، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دئے سمجھائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ تریلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُ * *

راوی کہے میرے گھاٹ پھرے محمد دی خواہش، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ مقبریاں کردی پھرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ کوک کوک پُکارے میں ویکھنا چاہندی لاش تے لاش، لشکر نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے اشارہ دیوے شنکر اُتے کیلاش، سہج نال درڑائیا۔ مینوں تیرے اُتے بھروسے وچ جنائیا۔ میرا لہنا دینا تک لے خاص، بیو ابھیدا بیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ راوی کہے مینوں پوناں آگتیاں ٹھنڈیاں، سانتک ست ست ورتائیا۔ مینوں یاد آگتیاں زویداس دیاں جتیاں گنڈھیاں، پانپیاں سنگ بنائیا۔ جس اشارہ دتا میرے کندھیاں، سہج سہج سُنائیا۔ جس ویلے پرہو پیار توں آتما ہوئیاں رنڈیاں، ساچا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین دنی دیاں دھارا جانیاں ونڈیاں، مذہباں نال ٹکرائیا۔ سینتاں مارن میریاں آراں رمبیاں، بن اکھاں اکھ جنائیا۔ اُس ویلے لیکھا مُکنا جگت پکھنڈیاں ڈمبیاں، بھیکھادھاری ویکھے تھاوں تھائیا۔ صدی بیسویں چوڈھویں جانڈیاں ہونیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سب دیاں پٹھاں ہونیاں ننگیاں، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سہاگناں سپس نہیں واہنا نال کنگھیاں، ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ایہہ آشا رکھی گوہند دھار کوی بونجیاں، باون بل نوں گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ راوی کہے محمد دی آشا اشارہ دیوے صدی چوڈھویں گولی، دُور ڈراڈی رہی جنائیا۔ میرا مالک خالق پروردگار سانجھا یار کھیلن والا ہولی، ہولی ہولی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو امام اماما بدل کے آگیا چولی، ویس اوہسا اپنا آپ بدلائی۔

میتوں اکو بنا اکھراں توں دسی اُس نے بولی، انبولت راگ جنائیا۔ کلجگ انت سچ دوارا رہیا کھولی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیآ۔ راوی کہے گولیئے، میریاں سُن لے ہاکاں، آسا محمد نال ملائیآ۔ شرع دا جگت جہان علاقہ، ونڈن ونڈ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دے کول سب توں وکھرا خاکہ، خاک سار کرے لوکائیآ۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے سب دا باقا، حساب اگلا نہ کیسے جنائیا۔ جس دا حُکم ورتنا تے کھیل شروع ہونا ڈھاکہ، ڈھیہہ ڈھیہہ خاک بنائیا۔ اوہ پنڈھ مار کے ویکھے اپنیاں واٹاں، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ چوڈاں طبقات کھول کے ویکھے ہاٹا، چوڈاں لوکان دھیان لگائیآ۔ صدی چوڈھویں دا سب توں وکھرا ہووے ساکہ، انت اخیر بے نظیر اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، شبد گھوڑے آسو چڑھے آگے راکا، راکب ہو کے دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر * *

نارد کہے میں روپ دھر لیا آگے سکھ دا، سکھیا سچ سچ سمجھائیآ۔ ونجارا بن گیا پرہو دی بھکھ دا، بھکھیا نام منگ منگائیآ۔ نین اٹھایا تکیا، کی لیکھے ستگر لکھدا، لہنے کی سمجھائیآ۔ نالے حصہ کڈھیا بھوکھ دا، بھوکھتاں پھول پھلائیآ۔ جیہڑا سوامی کیسے نہیں دسا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ اوہ پریم بنیا کس کس دا، کس نوں اپنی گود ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے میں نگاہ ماری پار ارار، راوی رمتا رمتا کھوج کھوجائیآ۔ میتوں نظر آیا بھگت وچھل گردھار، گروڑ اپنا کھیل کھلائیآ۔ جو بھگت سہیلا بن کے میت مُرار، مِت پیرا سخا سخائیآ۔ ہرجن ساچے رہیا تار، تارنہار دیا کھائیآ۔ جنم جنم دی پیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ ایہہ کھیل کرے کرتار، قدرت قادر نور الہیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سنگ محمد چار یار، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیآ۔ امام اماما ہو اجیار، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ جس دا لیکھا زویداس نے لکھیا نال رمبی آر، بن اکھراں اکھڑ بنائیا۔ جس لہنا دینا قرضہ دینا اُتار، اُتر پورب ویکھ وکھائیآ۔ پچھم دکھن پاؤنی سار، پچیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ وڈ سیکدار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میری کتاب دا اکٹا کٹا، کائنات بھیو کھلائیآ۔ جس وچ نشان تارا چٹا، چن ستار دئے وڈیآئیآ۔ جس وچ شرع دا حد بتا، حدوڈاں رہیا وکھائیآ۔ جس وچ کھیل منسا والا مٹا، مٹا نال وڈیآئیآ۔ جس وچ لہنا جٹ دھٹا، سہج سہج سمجھائیآ۔ جس وچ دہرا نامے دا چہر چہٹا، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے اس وچ اکھی اک سہاری، پورب لیکھ جنائیآ۔ جس وچ پرہ دی جوت نرنکاری، نرویر نظری آئیآ۔ جو سب دا میت ماری، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا شبدا نام جیکاری، ڈھولا دو جہان سنائیآ۔ جو شاہو بھوپ سیکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جو جگ چوکرئی لئے اوتاری، نرگن سرگن روپ بدلایآ۔ سو کھیلے کھیل نیاری، نرویر ڈھردرگاہیا۔ بھگن میتا ٹھانڈا ٹھاری، اگنی تت بھجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے میری کتاب وچ تکو بہاری دا مول، سوہنا بھیو کھلائیآ۔ جس وچ دھرم دا اگم اصول، اصل اصل وچوں پرگٹائیآ۔ جس دا نانا نال شنکر والی ترسول، تریلوکی دھار درڑائیآ۔ جس دا مالک کنت کنتوبل، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو کدے نہ جائے بھول، اہل ڈھردرگاہیا۔ جو مالک کنت کنتوبل، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا پیغمبر نال رسول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے میری کتاب دا انوکھا تکو اونکر، اوڑک دیاں جنائیآ۔ جس وچ لہنا چارے جگ چوکر، چوکرئی گنڈھ پوائیا۔ اوہدا انت آخری لہنا پچھوکر، پچھلا دئے درڑائیآ۔ اوہدا حصہ تکیا بنا بھی کھاتے تون روکر، اڈھار نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیآ۔ نارد کہے میری کتاب دا ویکھو ڈلینکڑا، دوویں دھارا سمجھائیآ۔ جس دی گنتی نہیں اکائی دہائی

سینکڑا، ہندسیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ جگ جگ بدلن والا پینٹڑا، دین دنی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں ویکھنہارا ہینکڑا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ضلع گرداس پور *

نارد کہے میری کتاب دی کی کہانی، کہہ کہہ کی جنائیا۔ جس دا روپ نور ثورانی، نور ثورانے وچ سائیا۔ جس دی صفتاں والی نہیں کوئی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ اوہدا اکو مالک خالق جان جانی، جانہار ڈھردرگاہیا۔ جس دے سدا سدا رکھاں چرن دھیانی، بن چرناں خاک رمائیا۔ جس نور پیغمبراں کہا باپ اسمانی، اسم اعظم نور الہیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دے چرن کول کران دھیانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میری کتاب دی نراکھہر دھار کتھا، کتھنی کتھ نہ کھئے سنائیا۔ جس وچ اکو حکم فرمان یتھارتھ یتھا، جو یادو کاہن گیا درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، نرگن داتا ڈھردرگاہیا۔ جس دا دھرم دی دھار ستجگ چلنا رتھا، رتھواہی بنے بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا پور کرائے ہتھو ہتھا، ادھار رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھانا وتھا، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میری کتاب حکم انوکھا دس دی، دو جہان جنائیا۔ بن مکھ دندان تون ہس دی، ہستی تک نور الہیا۔ اوہ بنی ونجاری اک صاحب دے جس دی، صفتی ڈھولے گائیا۔ پرہن ہو گئی آگے رس دی، بن رسنا رس چکھے چائیں چائیا۔ ایہ کتھا کہانی نہیں کیسے دے وس دی، واسطہ پرہ دے نال جڑائیا۔ اوہدا لیکھا آگما جس وچ کھیل کلجگ رین اندھیری مس دی، چند چاندنا نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا جگت جہان پھرے ڈس دی، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ نگاہ ثابت رہنی نہیں کیسے آگہ دی، بیج نیتر کھولن کھئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں دھارا ہونی وکھ دی، آتم پرماٹم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پرہو دے چرناں ہونی ڈھٹھدی، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے اُتے وڈیائی رہی نہیں مندر مسجد شوڈآلے مٹھ

دی، گرو دوار چرچ رہے کُرائیا۔ کھیل ویکھ لے کلجگ کوڑ کُریارے ہٹ دی، کوڑی کریا نال ہٹ کُھلایا۔ میرے پُکھ اکالے دین دیا لے تیری دھار ہووے تے ہووے انوکھے جٹ دی، جٹا جوٹ سمجھ کُھئے نہ پائیا۔ جس دے حُکم وچ صدی چوڈھویں جاندی ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ کلا ورتنی اُس سمرتھ دی، جس نوں سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کتاب کہے میں ستھر لتھدی، سیج یارڑا اگم ہنڈھایا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُ * ۱۲۳۱

کلجگ کہے میرا روپ اگتا کل کاتی، کلوا ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے پیار وچ نو کھنڈ پرتھی کیتی اندھیری راتی، ست دیپ سچ چند نہ کُھئے چمکایا۔ کسے دا پردہ کُھلے نہ باطن باقی، انتر نرنتر بھیو کُھئے نہ پائیا۔ میں دین دنی دی زندگی وچوں بدلی حیاتی، جیون جیون وچوں دتا بدلائی۔ میرے سوامی انترجامی نگاہ مار لے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ میں جھگڑا پا کے اکھراں والا کاغذاتی، دین دنی دتی ٹکرائیا۔ دھرم دی کوڑ کُریار نال ونہ دتی چھاتی، چھتردھاری رہن کُھئے نہ پائیا۔ دھرم دی جگے کُھئے نہ باقی، کملاپاتی تیری بے پرواہیا۔ تن وجوداں اندر سب دے بنیا گھاتی، گھاؤ ممتا موہ لگایا۔ پُکھ اکالے دین دیا لے میری اتم پُچھ واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ میری نیکی جہی بینتی چھوٹی جہی باقی، سہج سہج نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا ست سب توں وکھرا اول، عالمین دینی سرنائی۔ میں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرنی والا ویکھیا محلہ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ نگاہ ماری جلا تھلاں، مہیئل بھجیا واہو داہیا۔ تیرے پیار دا میرے انتر آیا بلا، بلدھاری ہو کے سیو کمائی۔ جس کارن محمد تینوں کہا اللہ، یولے زو فرشے طلوه زکھم مؤا نورے رشنا تیری بے پرواہیا۔ میری قبول کر دُعا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ کلجگ کہے میرے مالک خالق میرے ول

جھاک، بن نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ نگاہ مار لے کلمیاں والے وچ کائنات، دو جہاناں نو جونا سیری بھگوانا پردہ آپ اٹھائیا۔ میری سب توں وکھری نرالی دین دنی دے مالک بات، باطن بھیو ابھید اپنا دتا کھلایا۔ جس دی صورت اکال مؤرت رہن نہیں دتی اکانت، عقل بُدھی دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ امرت بوند پیئے نہ کھئے سوانت، آب حیات ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرے سوامیا انتریامیا میرے کھیل تک لے بہ بہانت، آنک کل دھاریا انک روپ اپنا آپ وکھائیا۔ میں جھگڑا پا کے ذات پات، دین دنی دتی لڑائیا۔ پردا کیسے دا رہن نہیں دتا شانت، ست وچ نہ کھئے سائیا۔ میرا سب توں وکھرا ڈونگھا تک لے کھات، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میرے ستگر شبدي شبد دولھے، دو جہاناں مالک تیری سرنائیا۔ مینوں تیرے قول اقرار اچے نہیں بھولے، اہل تیری بے پرواہیا۔ میں دھرم دے قائم رہن نہیں دتے اصولے، اصل وصل تیرا یار نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پیار دے لوے کھئے نہ جھولے، منزل حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ تیری چرن سرن دی کیسے لین نہ دیواں دھولے، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا بچہ ننھا، نو نو چار دے مالک دینی وڈیائیا۔ میرے وچ گوبند نے اکو تیرے حکم دا لایا کتا، کائنات سمجھ کیچھ نہ آئیا۔ جس وچ دین دنی دا انت آخیری دسیا بتا، جگت حدوداں ڈیرہ ڈھائیا۔ جس نوں پُرکھ اکالے دین دیا لے نوں کہا اپنا چنا، جوتی جاتے اپنا نور نور چمکائیا۔ جس دا وسیرا بنا چھپر چھتا، جگت محل ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ میرا اُس بے نظیر لاشریک پروردگار نوں پھڑا دے پلا، پلو اکو گنڈھ بندھائیا۔ جیہڑا آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دھار اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے اوتار پیغمبران گرواں نرگن سرگن دھار لوک مات گھلا، تن وجوداں دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا اکو ست دُلارا، بن تتان نظری آئیا۔ تیری رضا دا متدا رہیا اشارہ، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جاتے تیرے چرن کول رکھدا رہیا سہارا، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ بن اکھراں پڑھدا رہیا تے لاؤندا رہیا جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نوں میرا صاحب سوامی پروردگارا، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ تیرا روپ انویا شاہو بھوپا کل کلکی اوتارا، آنک کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ نوں امام اماما

ہوویں ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ کریں رُشنائیا۔ جس دا کھیل دو جہان ہووے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ مینوں تیرے چرن کول
 سہارا، چرنودک لے کے خوشی بنائیا۔ لیکھا تک لے پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دا موسیٰ عیسیٰ محمد دئے اشارہ،
 بن سینت سینت لگائیا۔ اُس دا انت تک کنارہ، گھاٹ پتن پھول پھلائییا۔ اوہ سانجھا میت مُرارا، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ بے شک میرا چار
 کُنٹ اندھیارا، اندھ اگیان وچ رکھی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔
 کلجگ کہے پرہو میرے وچ کی انہونیاں ہوئیاں، مینوں سمجھ کُچھ نہ آئیا۔ ذرا ویکھ لے پیغمبراں والیاں پیشین گوئیاں، جو پیشتر گئے
 درڑائیا۔ بھوکھتاں نال اوتاراں آساں تک پروئیاں، پریم پریم نال درڑائیا۔ کلجگ انت سرتیاں اٹھنیاں نہیں سوئیاں، شبدی میل نہ کھئے
 ملائییا۔ دھرم دیاں پریتاں جانیاں کھوپیاں، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پھرنیاں دروپیاں، بن نیتر لوچن رووے خلق خدائیا۔
 آتما پرمتا نال جانیاں نہیں چھوپیاں، پارپریم بریم میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی وست اکو منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پرہو تینوں میرا اکو سجدہ سلام، سلاماں لین والیا دیاں جنائیا۔ میرے کول تیرا اگئی کلام، جس
 نوں کائنات وچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی شرع وچ سارے بھئے غلام، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ٹوں نور نورانہ شاہ سلطانا اک امام،
 عملاں توں ربت نور الابییا۔ جن صدی چوڈھویں سنگ چار یار محمد لیکھا میٹنا تمام، طمع لالچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس میرا انت کنت
 بھگونت ہو کے کرنا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ بے شک میری زین اندھیری شام، شمع نور جوت چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پرہو میریاں ویکھ مہربانیاں، مہربان تیری
 اوٹ تکائیا۔ میرے حکم نال نو کھنڈ پرتھی اندر بھریاں بے ایمانیاں، بیوہ ہوئی خلق خدائیا۔ دھرم دیاں رہیاں نہ کھئے نشانیاں، نشان تارا چند
 دئے گواہیا۔ میں کوڑ گڑیار دیاں گھر گھر ماریاں کانیاں، جوٹھ جھوٹھ انیالا تیر چلائییا۔ پریم رہن نہیں دتا رسنا والیاں بانیاں، جہوا ڈھولے
 سارے گائیا۔ مان رہیا نہیں اٹھسٹھ پانیاں، سرووراں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مُحبت رہی نہیں جیو پرانیاں، پُراں اٹھاراں دین گواہیا۔ تیرے
 نام دیاں سرتیاں مول رہیاں نہ شاہنیاں، کوڈی کوڈی اپنے ہتھ وکائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر گھٹ جان جانیاں، جاننہار ویکھنا

چائیں چائیا۔ میں جھگڑا پایا وچ چارے کھانیاں، اندج جیرج اُتہج سینج پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ بیہو کھولے کھئے نہ چارے بانیاں، پرا پسنتی مدہم بیکھری رنگ نہ کھئے سائیا۔ منزل حق ملے نہ مؤل رُوحنیاں، رُوچ بُت کرے نہ کھئے صفائیا۔ جس دا عیسیٰ کہا لیکھا میرا باپ اسمانیاں، محمد اسم اعظم اوسے نوں کہہ کے گیا سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا باہر جسم جسمانیاں، تن وجوداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ذرا نگاہ مار لے مجید قرآنیاں، گرہ کایا کعبیاں والا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ کلجگ کہے پرہوؤ میں الکھ جگاؤندا ہاں۔ لکھ چوراسی وچوں اپنے بھگت سنت صوفی کڈھ لے خالص، خالص تیرے در تے ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ دین دُنی دے مالک منگ منگاؤندا ہاں۔ کِرپا کرنی خلق دے خالق، در ٹھانڈے سیس نوؤندا ہاں۔ جنہاں دے اندر میرے پیار دا لالچ، لوبھیاں رائے دھرم ہتھ پھڑاؤندا ہاں۔ میں تیرے حکم نال نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لاؤن والا ماچس، اگنی تت تت جلاؤندا ہاں۔ تیرے نال میرا لیکھا تُوں میرا مالک اکو واستک، واسطہ تیرے آگے پاؤندا ہاں۔ تیری دین دُنی تیرے نالوں کیتی ناستک، بن تیری کِرپا آستک ویکھن کھئے نہ پاؤندا ہاں۔ میں دھرم دی کیسے کول رہن نہیں دتی وراثت، خالی ہتھ سرب درساؤندا ہاں۔ میں چائندا پرہوؤ بھلن والیاں اتم ستگر شبد دی دے وچ حراست، آگے ہو نہ جتھوں کوئی چھداؤندا ہاں۔ تیرے آگے میرے مہربانا کیسے دی چلے کی سیاست، بدھی والیاں میں بھرانٹ بھلیکھیاں وچ بھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤ بھگوان، آد جگادی اکو دینا دان، میرے صاحب سری بھگوان، کرنی دے کرتے قدرت دے قادر در تیرے واسطہ پاؤندا ہاں۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر * ۱۲۳۵

ستگر شبد کہے سُنو حُکم دُھر زرنکاری، سو پُرکھ زرنجن اگم اتہاہ کی درڑائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بھیو ابھیدا کی دسے کھیل اپاری، اپرمپر سوامی انتریامی بھیو کی جنائیا۔ ایکنکار شاہ سیکدار کی سندیسہ دیوے اپنی دھاری، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا حُکم ورتائیا۔ آد زرنجنا جوتی جاتا کِس بدھ نُو جوت کرے اُجیاری، اُجالا ہر گوپالا اپنا آپ پرگٹائیا۔ ابناشی کرتا دُگھ ہرتا کی کھیلے کھیل دو جہاناں باہری، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کی اپنا حُکم ورتائیا۔ سِری بھگوان نوجوان کِس بدھ پردہ رسیا اتاری، اُتر پُورب پچھم دکھن نو ست اپنا بھیو چُکائیا۔ پاربرہم پت پریشور جس دا لہنا دینا سدا جُگ چاری، کلجگ انت سِری بھگونت کی اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد یودھا سُو رپیر بلی بلکاری، بلدھاری کی اپنی کار کھائیا۔ کِس بدھ وشن برہما شو دیوت سُر پاوے ساری، گن گندھرب رسیا بلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے وگسے کِس بدھ ہووے خواری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ لہنا دینا ویکھے تیئی اوتاری، راما کرشنا بھیو رہے نہ رائیا۔ پیغمبراں دیونہار ہلاری، رسولاں نبیاں رسیا جگائیا۔ گر گردیو پاوے ساری، گر گر اپنی کھیل کھلائییا۔ پرم پُرکھ پرماتم زرنجن نُو جوت کر اُجیاری، اُجالا کرے تهاؤں تھائیا۔ ناد شبد جنائے دُھنکاری، انحد نادى ناد سُنائیا۔ امرت رس بخش کے ٹھنڈا ٹھاری، امیوں رس آپ چوائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پاونہارا ساری، مہاسارتھی اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لیکھا دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے سِری بھگوان، بھگون ہو کے کی درڑائیا۔ نوکھنڈ لیکھا مار دھیان، بن نیتر نینان نین اُٹھائیا۔ کِس بدھ شرع ہوئی شیطان، شریعت اپنا رُوپ بدلایا۔ دھرم دا رسیا نہ کھئے ودھان، وِدیا چلے نہ کھئے چڑائیا۔ ایشٹ دسے نہ سیتا رام، کرشن کاہن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ثابت رسیا نہ کیسے ایمان، پیغمبراں رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ ست سچ دا دیوے کھئے نہ دان، گر گردیو منتر انگ نہ کھئے لگائیا۔ جدھر ویکھیا اودھر پھرے شیطان، بھجے واہو داہیا۔ میں دو جہاناں حُکمران، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حُکم کرارا، فُدرت قادر دئے وڈیائیا۔ میں لہنا دینا ویکھنا سرب سنسارا، سنساری

بہنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ لہنا دینا تکنا تیئی اوتارا، اوتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پیغمبران دسنا اگم اشارہ، جگت سینت باہر سمجھائیا۔
 گر گردیو دس بھیو نیارا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ چوتھے جگ کران کھیل نیارا، نیاں کاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کس
 بدھ میٹاں اندھیارا، اندھ آتم رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ سچ ست کس بدھ ہیوے اُجیارا، لوک مات دھرنی دھرت دھول لئے انگڑائیا۔ کس
 بدھ اکو ایشٹ ہیوے زرنکارا، بنا پُرکھ اکال سپس نہ کھئے نوائیا۔ اکو نام کلمہ ہیوے جیکارا، رسنا ڈھولا اکو گیت گائیا۔ اکو مندر مسیت ہووے
 گروڈوارا، چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو پرم پُرکھ ہووے نمسکارا، اکو قدم بوسی وچ سارے لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حکم ہونا اگم، جس نوں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میں
 سندیسہ دیونہارا وشنو نال برہما، برہمانڈ دیاں درڑائیا۔ شنکر رہے کوئی نہ بھرما، شنبھو دیاں جنائیا۔ تے ویکھو دین دنی دا کرما، کرم
 کانڈا کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا تکو کایا ماٹی چرما، چم درشتی دھیان لگائیا۔ نگاہ مارو ورنان برنان، کھتری براہمن شوڈر ویش کھوج
 کھوجائیا۔ دیناں مذہباں ویکھو دھرما، دھرنی دھرت دھول دھول پردہ لاپیا۔ اگلا حکم پُرکھ اکالے آپ کرنا، کرنی دا کرتا کی درڑائیا۔ نو
 کھنڈ پرتھی ست دیپ ماتو مائس مائکھ اپنا کیتا بھرنا، بھانڈا بھرم بھو نہ کھئے بھنائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دا بھانا سب نے
 جرننا، اوتار پیغمبر گر سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ گریار جگت بنکار مایا متا اگنی سڑنا، تتوت تت جلائییا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیا لے پروردگار سانجھے یار نواں گھاڑن گھاڑنا، گھڑن بھنہار اک اکھوائیا۔ جس دے حکم نال توں میرا میں تیرا سب نے اکو ڈھولا پڑھنا،
 آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار سب نے دھام اگمے وڑنا، جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی
 منزل حق حقیقی لاشریکی آتم دھار چڑھنا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اکو دوارے
 کھڑنا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد
 کہے میں اکو دھر دا سنگی، آد جگاد اکھوائیا۔ میرا کھیل سدا بہ رنگی، بھیو سکے نہ کھئے پائیا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکرئی
 لنگھی، نو تو چار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوتار پیغمبران گروآں وست دیواں امنگی، دھر دا نام کلمہ جھولی پائیا۔ شرع دی دھار چلاواں چنگی،

جُگ جُگ دُھر دی بے پرواہیا۔ سچ پریم دا دیواں انندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دیناں مذہباں لا پابندی، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ نراکھر دھار پرگٹا کے چھندی، نام کلمے دیاں درڑائیا۔ جو رسنا جہوا گاون بئی دندی، مُکھ ہوٹھاں نال صلاحیا۔ وچ حُکم دی رکھ کے کندھی، حصے دین دُنی وکھائیا۔ پھیر شبد دھار سب نال کیتی سندھی، بن حرف حرُوف لکھائیا۔ اپنے حُکم دی رکھ وچ پابندی، اوتار پیغمبراں گرواں حُکم درڑائیا۔ جگت دی دھار مذہب دی دُندی، دُنداوت دتی سمجھائیا۔ اتم سب نے لیکھا جانا چھدی، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد برہم برہماد سچ نشان نوجوان دو جہان رہیا گڈی، گاڈ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر * *

ستگر سچا تاردا، تارنہارا ایک۔ جُگ جُگ پیج سوار دا، بخشے دُھر دی ٹیک۔ بان اینالا تیر ماردا، کرے بُدھ بیک۔ رس دیوے امرت دھوڑی چہار دا، ترے گن مایا لائے نہ سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن بنائے سٹ ڈلارے نیک۔ ستگر سدا رنگدا، کایا چولی میت۔ پیارا بنے دُھر دے سنگ دا، ساچی سچ چلائے ریت۔ پیار مُحبت وچ اندر لنگھدا، جھگڑا مٹا مندر مسیت۔ نام سُنائے اپنے مردنگ دا، ترے گن ہو اتیت۔ پردہ لاپے دُئی دویتی کندھ دا، کھیل وکھائے آپ انڈیٹھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن کوڑے مٹھے کرے ریٹھ۔ ستگر شبد سدا بخشنڈرا، بخشنہار سوامی۔ بھیو ابھید کھنڈرا، پردہ لاپے انترجامی۔ سچ دھام سوہنڈرا، گرہ مندر دِسائے اَنامی۔ اکو رنگ چڑھنڈرا، اترے نہ دو جہانی۔ بھیو ابھید کھنڈرا، منزل دسے اگم رُوحانی۔ ساچا سنگ نبھنڈرا، پردہ لاپے مستک پیشانی۔ شبدي ناد سُنڈرا، بن رسنا سُنائے بانی۔ جوتی جوت جگنڈرا، بن تیل باقی دیا کرے نورانی۔ گھر گرمکھ میل ملنڈرا، پنڈھ مکائے دو جہانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت نیتر ہرجن رہن دیوے نہ اندھڑا، نور نورانہ کر اُجیار۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرجن سِنگھ دے گرہ پنڈ سِنل سکول ضلع گرداس پُر *

سَتگر ساچا سدا بے انت، پروردگار سانجھا یار اگم اکھوائیندا۔ آد جگادی دو جہاناں بے دُھر دا کنت، کنت کنتوہل اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا دیوے منت، منتر نرنتر اکو اک درڑائیندا۔ ہرجن بھگت بنائے اپنے سنت، ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے بھیو کھلائیندا۔ مانس جنم بنائے ساچی بنت، گھڑن بھنہار اپنا حکم سمجھائیندا۔ مایا ممتا موہ وکار لیکھا رہے نہ اگت، گنتی گنت نہ کھئے جنائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، ورنان برنن ڈیرہ ڈھائیندا۔ بودھ اکادھا دین دُنی دا بن کے پنڈت، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ بھیو کھلا کے بہشت جتت، درگاہ ساچی سچکھنڈ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سَتگر پورا پرم پُرکھ پرماتم، پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو میل ملائے نرگن دھار آتم، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پردہ اوہلا رہن نہ دیوے کایا اندر باطن، پوشیدہ اپنا کھیل کھلائیا۔ انتر نرنتر میٹے اندھیری راتن، نوری جوت چند کرے رُشناٹیا۔ بھگت سُہیلا ٹھانڈا سیتا ہرجن آپے پُچھے واتن، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم پیج سوارے وچ لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر شبدا جن بھگت سُہیلا میت، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی جگت نرالی ریت، ریتوان اپنا بھیو چُکائیا۔ پردہ لاه کے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھیو کھلائیا۔ تون میرا میں تیرا بن رسنا جہوا دس کے گیت، گوبند میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دوس زین وسے چیت، چت وت ٹھکوری من نہ کھئے جنائیا۔ سنت سُہیلے گرو گرو چیلے کرے پنت پُنیت، دُرمت میل انتر نرنتر دئے دھوائیا۔ ایکارنگ رنگائے دیا کلمے ہست کیت، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھ، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا آپ درسائیا۔ جا کے وسے بیٹھلو بیٹھ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سَتگر شبدا آد جگادی گوبندا، گوبند گوبند گوبند روپ سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں گنی گپندا، گہر گور گمبھیر بے پرواہیا۔ جو نام ندھانا نرگن دھار دندا، دیونہارا ایکنکارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکری نت نوت نرگن ہو کے سد بخشنا،

رحمت رحیم اپنی آپ کھائیا۔ ہرجن سد میٹنہارا چندا، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ گرمکھ گرسکھ اپنی بنائے بندا، بندرابن دے کاہن دا لیکھا دئے مکھائیا۔ امرت دھار وپائے کایا اندر ساگر سیندھا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ بجر کپائی توڑ کے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ بھگت سہیلا دین دیال سدا بخشندا، بخشنہارا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا جیو پنڈا، انڈ پنڈ برہمنڈ پردہ پردیاں وچوں چکھائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ سینل سکول ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میری اگئی سکھیا، کاغد قلم شاہی کھیل نہ کھئے جنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں پاواں بھچھیا، بھکھک بھکھاریاں جھولی دیاں بھرائیا۔ میری جگت جہان توں باہر دی سکھیا، سچ سوامی انترجامی ہو کے پردہ دیاں اٹھائیا۔ جگت جہان دساں مٹھیا، لوک مات سد رہن کھئے نہ پائیا۔ اگلا مارگ دساں انڈٹھیا، نج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ امرت رس چکھاواں نجھر مٹھیا، بن رسنا رس بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میں بھیو اگما کھولدا، نام ندھانا اک جنائیا۔ ڈنک وجاواں اگمے ڈھول دا، جگت سرنگا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پردہ لاہواں آتم پرما تم کول دا، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جتھے جوت سروپی پُرکھ اکالا مؤل دا، مؤلا ہو کے نظری آئیا۔ اوہ وعدہ پورا کرے اقرار قول دا، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جیہڑا بجر کپائی پردے کھولدا، ترکھی پنڈھ رہے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ورولدا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ بن رسنا جھوا بتی دند بولدا، تُوں میرا میں تیرا راگ سُنائیا۔ بن تکڑ ترازو تولدا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں چولی رنگدا، رنگنہارا میت مُرار۔ مالک بنے دھر دے سنگ دا، وچھوڑا رہے نہ وچ سنسار۔ امرت جام پیائے اگئی گنگ دا، بن رسنا جھوا ٹھنڈا ٹھار۔ ناد سُنائے دھر مردنگ دا، انحد نادی دھن دئے دھنکار۔ گرسکھاں انتر نرنتر لنگھ دا، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ سُکھ دیوے سچ اند دا، اندپُر واسی دئے ادھار۔ لیکھا مکائے بھرماں والی کندھ دا،

قدرت دا قادر دے سانجھا یار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ایکنکار۔ ستگر شبد کہے
 بجزم ناوڑلی زمو نرُخطہ زوا عرشے دُعا گل مزبول زَم زہو وزی زمائے زکل وُزل وُخم زگو عرشے جوتی فرشے مزو قدرتے قادر کرتا پُرکہ
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا حُکم
 چانوچستی امزے وری زفتو زوی، نُرے کوی گوشائے خود محمدے زود زمینے زخن اسمانے زون چوڈاں طبقے طلّوہ فرشے وضو عرشے نزو
 نُر نُرانہ نُر الاہیا۔ ستگر شبد کہے میرا حُکم گہر گمبھیرا، گور گور گور درڑائیا۔ میرا لیکھا بے نظیرا، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا
 حُکم شبد شمشیرا، شرع دے لیکھے دئے مکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کبیرا، قبران توں باہر سُنائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا لاتصویرا،
 جس نوں تصوّر مُصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ شاہو بھوپ دین دنی دی بدن والا تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکم اتھاپیا۔ ستگر شبد کہے وید مدھم زوستے زدم ناخلسے زوا رہنمائے خُدا یدیوم زوی
 زما زول زَم نُرے زوی زخم زخم زکھو کمل وزنزی بے نزی لاشریک شرکت توں باہر اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دا آد جُگاد جُگ چوگری دُھر دے حُکم دا
 حُکم ہووے شُرُوع، شرع شریعت جگت جگت سمجھ کھئے نہ آئییا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیانو دے گرہ پنڈ سینمل سکول ضلع گرداس پُر *

ستگر سدا غریب نواز، غریب نائیاں دئے وڈیائیا۔ جُگ جُگ سوارنہارا کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ ست دھرم دا سیس پہنائے
 تاج، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سرشٹی وچوں مار اُٹھائے آواز، سوئی سُرَت جگائیا۔ جنم جنم دا لیکھا دئے وچ سماج، سمگری
 دُھر دا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کھائیا۔ ستگر پورا جن بھگتاں کرے
 اُتم بھاگ، بھگوان ہو کے دیا کھائیا۔ انتر اُچائے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔

سوئی سُرّتی جائے جاگ، شبِ ناد کرے شنوائیا۔ ہرجن وڈے وڈ کرے بھاگ، بھگون سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ترے گن مایا نہ ڈسے ناگ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ گھر دیپک جگائے چراغ، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ ستگر میلا ہووے کنت سہاگ، وچھوڑا جگت رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھگونت آتم اپنے ہتھ پکڑے واگ، دوسر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کریا بجاونہارا آگ، امرت میگھ میکھلا آگم برسائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنکھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

جن بھگتو تہاڈا پیار بڑا اتملا، قیمت ستگر دئے چکائیا۔ سچ پریتی دا گپھا دیوے کھلا، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جس دی قیمت کوئی چکا سکے نہ مّلا، گنتی گنت وچ نہ کھئے لیائیا۔ مُحبّت وچ حقیقی بخشے صلح، صلح کُل دئے وڈیائیا۔ جو چرن دوارے آگیا بھلا، بھلیاں بھٹکیاں پھڑ پھڑ پار کرائیا۔ اک اک دے پچھے تار کے جانا کُلا، کلونتا ہو کے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار بہتا وڈا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ اکو رنگ رنگائے بڈھا نڈھا، جواناں اپنا سنگ رکھائیا۔ دھرم دی دھار نشانہ تہاڈے پردے اندر گڈا، سکول دی کوئل کوک کوک سنائیا۔ تہاڈا بھاگ متھور ستگر دھرم دوار بنائے اڈا، اڈی چوٹی تک رنگ دئے رنگائیا۔ بے شک تسیں وسدے کاہیاں کانیاں وچ کھڈا، اپنا آسن لائیا۔ تہاڈے نال راتیں سُنتیاں دے جاگدیاں لڈاوے لڈا، پھڑ پھڑ بابوں گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار کڈا سوہنا، سوہنیوں سوہنا نظری آئیا۔ تہانوں ستگر اپنی مُحبّت وچ موہنا، موہ اکو اک رکھائیا۔ تہاڈا جنم جنم دا پاپ دھونا، دُرمت کرے صفائیا۔ تہاڈے کایا مندر اندر سوّنا، سچ سنکھاسن آسن لائیا۔ تَساں پریم نال آتم سیجا پلنگ وچھاؤنا، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیا۔ کانیاں کنڈیاں وچ تہاڈے گرہ گرہ بھاگ لگاؤنا، بھاگاں والیو وڈ بھاگ دئے بنائیا۔ چار جگ دے شاستراں تہاڈے

پچیاں دا ناں گاؤنا، نیا دے ودیائیا۔ تُساں سُکھ دی نیندے ستگر دی گودی سؤنا، جتھوں سُتیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ دھرم رائے نوں دھکے مار
 کے پرے ہٹاؤنا، چتر گپت تہانوں ویکھن کدے نہ پائیا۔ جدوں چاہوگے درشن گھر گھر آدکھاؤنا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تہاڈا پیار دا گایا
 ستگر پیار وچ لیکھے لاؤنا، اگلا لیکھ ہور بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 رکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی رسنا جہوا بڑی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ ستگر تہاڈی کرے دلالی، وچولا اکو سوبھا پائیا۔ جلوہ نور
 بخشے لالی، لالن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی پیار مُحبّت دھار باہلی، بہ اپنا روپ درسائیا۔ جیہڑی سچ دی گھال گھالی، لیکھے تہاڈے
 لئے لگائیا۔ پھل لگاوے پت ڈالی، ٹہنی ٹہنی اپنے رنگ مہکائیا۔ تہاڈیاں جھولیاں بھرے خالی، وست امل اٹل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سکول دی دھرتی کہے پرہو میری اک ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔
 ساڈھے تن دن بالمیک نے ایتھے رکھیا سی واس، آشا رام لو کُش کُش ودیائیا۔ نالے چن بولیا خاص، سہج نال سنائیا۔ جس ویلے آوے
 پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھردرگابیا۔ بھگتاں نال مل کے خوشی دی پاوے راس، آتم پرماتم گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کیسے نوں ہون نہ دیوے
 اداس، چنتا غمی اندروں باہر کڈھائیا۔ اوسے دے لہنے پچھے سب دی کر کے جائے بند خلاص، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سدا سہیلا
 اک اکیلا نیچ نیتز لوچن اپنا نور کرے پرکاش، اندھ اگیان مٹائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو میں تہانوں خوشیاں نال دیواں شاباش، سر سر
 تہاڈے ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈی بینتی منظور ہوئی ارداس، ارداسا سودھن دی پھیر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ پنڈہیم راج پُر تحصیل ہیرا نگر ڈاک خانہ پتو کوٹ ضلع کٹھوے * *

بھگتاں اندر ہر وسدا، نُوں نُوں کر اُجیار۔ آتم پر ماتم مارگ دسدا، پاربرہم برہم میلا میلے کنت بہتار۔ صفتی ڈھولا اکو دسدا، نُوں
میرا میں تیرا شبد اُچار۔ بھنڈارا دیوے امیوں رس دا، بوند سوانتی آپ نرنکار۔ منوآ دہ دشا نہ ہووے نسدا، سرتی شبد پاوے سار۔ تیر
انیلا اکو کسدا، کوڑی کریا مارے مار۔ میٹے وقت ڈھیلا رین مس دا، جوتی جاتا ہوتے آپ اُجیار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ایکنکار۔ جن بھگتاں ہر میلدا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ناتا جوڑے سجن سہیل دا، سچکھنڈ واسی
دیا کھائیا۔ جگ جگ کھیل اگما کھیلدا، نرگن سرگن لے ملائیا۔ ناتا توڑے جگت نویل دا، دھر سنجوگی ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھگت جن پرہنج نیتر کھولے اکھ، لوچن نین جگت نہ کھتے
وڈیائیا۔ شاہو بھوپتی ست سرُوپی درس دیوے پرتکھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچوں لے رکھ، رکھک ہو کے دیا
کھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار نالوں کرے وکھ، اگنی تہ نہ کھتے تپائیا۔ بھنڈارے خالی بھرے سکھ، وست نام نام ورتائیا۔ اک جیکارا دتے
الکھ، نُوں میرا میں تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔
جن بھگتاں پرہدے اگتی پریت، پریم ہو کے دیا کھائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، جگت اگنی نہ کھتے تپائیا۔ بن رسنا جہوا دتے گیت،
سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ جھگڑا میٹے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ جتھے وسے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے آسن لائیا۔
جن بھگتاں ہتھ رکھے پُشت پناہ پیٹھ، جگ جگ اپنی دیا کھائیا۔ کایا مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، رس امرت نام بھرائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ
بسیتھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ جن
بھگتاں پرہدے کایا چولا رنگدا، رنگنہار کرتار۔ ساتھ بخشے دھر دے سنگ دا، آتم پر ماتم میلا نال کنت بہتار۔ امرت رس دھار ویائے اگتی
گنگ دا، جہرنا جھرائے اپر اپار۔ آسن سہائے آتم سیج پلنگ دا، پُرکھ ابناشی میت مُرار۔ نام سُنائے شبد انادی مردنگ دا، دُھن آتمک دئے
دُھنکار۔ امرت میگھ برسائے ٹھنڈ دا، کول ناہی اُلٹی کر بوند بخشے دھر دی دھار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت جنان پرہہ ویکھن یوگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست ستوادی اکو بخشے یوگ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے سنجوگ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ انتر نرنتر ہوئے ہنگتا کڈھے روگ، مایا ممتا نہ کھئے بلکائیا۔ ست سچ دی بخشے چوگ، جُغلی نندیا باہر رکھائیا۔ بن رسنا جہوا آتم رس دا دیوے بھوگ، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ جنم جنم دا میٹے ویوگ، سنجوگی میلا سہج سُبھائیا۔ کرم کانڈ دا رہے کھئے نہ روگ، اکو رنگت اپنی دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ساچا سنگ نبھاونہارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ آد جُگادی دیونہارا، جوتی جاتا دُھر دا ماہیا۔ بھگت سہیلے میلنہارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سریشٹی دریشٹی انتر نرنتر کھولنہارا، پردہ بجر کپاٹ تڑائیا۔ ناد دُھن سُناونہارا، انحد ناد ناد کرے شنوائیا۔ دیپک جوتی جوت جگاونہارا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا آد جُگادی ویکھنہارا، ویکھے وگسے تھاون تھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بھگون ہو کے پاوے سارا، پاربرہم پت پریشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، جس دا آد انت نہ پاراوارا، بے انت بے انت کہہ کے سارے رہے گائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میں ویکھاں کلجگ انت، انتشکرن تکان خلق خدائیا۔ مہربان سری بھگون کریا کرے انت، آنک کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر ویکھاں دھرم دھار دا منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ کون کایا چولی رنگ چڑھائے بسنت، پت تہنی پھل پھل مات مہکائیا۔ کون بنائے ساچی بنت، ساچے رنگ کون سائیا۔ گرہ ویکھاں ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی دے ویکھاں پنڈت، جگت ودیا پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھاں جگت جہان سریشٹی، سریشٹ اپنا پردہ لاپیا۔ دھرم دی دھار تکان انت نرنتر ایشٹی، ایشٹ دیو کون منائیا۔ نال لیکھا

ويڪهاڻ جو رام دتا وششٹی، وشياں تون باهر سمجھائيا۔ جس دا ليکھا نہيں ٿاڪ جستي، پسندسے انکڙے ونڌ نہ کڙے ونڌائيا۔ جس نون
 سمجھ سکے نہ کڙے گريستی، من مت بدھ نہ کڙے چٽڙائيا۔ جس دی دھار نيتر نہيں دسدي، لوچن ويڪھن کڙے نہ پائيا۔ اوھ کھيل آگتي پُرکھ
 اکالے پت دی، پت پرميشور اپنا حُکم ورتائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٺھائيا۔
 ستگر شبد کہے ميں پردہ دينا چُک، چوٽھے جُگ بھيو کھلايا۔ اوہلا رپے کڙے نہ لُک، بھيو ابھيدا دياں جنائيا۔ جس بدھ کلجُگ کوڙي
 کريا پينڌا جاوے مُک، آگے پنڊھ نہ کڙے وکھائيا۔ تون ميں تيرا آتم پرماتم سب دی هووے ٿُک، ڏھولا سوہلا اڪو راگ درڙائيا۔ پُرکھ
 اکالے دين ديا لے پروردگار سانجھے يار سارے جاون جھُک، ڏنڌاوت بندنا سجدياں وچ سيس نوايا۔ جو کلجُگ انت سري بھگونت جوتي
 جاتا هو کے اپنی گودي لے چُک، چارون گنڌ دھيان لگائيا۔ جس دی منزل وچ ہرجن کوئی نہ جاوے رُک، دوس زين بھجے واہو داہيا۔
 جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اڪ گوسائنيا۔ ستگر شبد کہے ميں هووے کھيل نرالا، نرآڪار
 درڙائيا۔ ديپک جگا جوت اکالا، اڪل کل دھاري کھيل کھلايا۔ ست سروپ بن دين ديا لا، دينن ويڪھاں چائين چائنيا۔ سمبل دا مالک هو
 کے سب دی کران سمبھالا، سر سر اپنا ہتھ ٿڪائيا۔ حُکمے وچ رکھ کال مہاکالا، اپنی کار کھائيا۔ اوتار پيغمبر گر جو سنديسہ دے کے گئے
 ست سچ دی دھرمسالہ، درگاہ ساچی سچ جنائيا۔ تنہاں دی بيننتی ويڪھاں نال سوا لا، پردہ پردياں وچون اُٺھائيا۔ جوتي جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائيا۔ سچ کرنی کار کھائيا۔ سو پُرکھ نرنجن کھيل کھلائيگا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 حُکم ورتائيا۔ ايکنکار آپ سُنائيا۔ آد نرنجن ڏگمگائيا۔ ابناشی کرتا سوہا پائيا۔ سري بھگوان بھيو چُکائيا۔ پاربرہم پردہ آپ اُٺھائيا۔
 ستگر شبد ناد جنائيا۔ برہم برہماد آپ سُنائيا۔ وشن برہما شو آپ اُٺھائيا۔ دو جہان ويڪھ وکھائيا۔ تریلوکی پردہ آپ لاپيگا۔ سچ
 سلوکی اڪ سمجھائے گا۔ اوتار پيغمبر گر نال ملائيا۔ ستجُگ تريتا دواپرکلجُگ ويڪھ وکھائيا۔ بھيو ابھيدا اچھل اچھيدا آپ چُکائيا۔ چار
 ورنان اٺھاراں برنان اپنا سنگ رکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نيھائيا۔ ساچا
 سنگ آپ نيھاويگا۔ شبد نام مردنگ و جاويگا۔ دو جہاناں آپ لنگھ، پُرياں لوآن ويڪھ وکھائيا۔ بھگت سھيلے لاوے انگ، انگيکار آپ هو

جاویگا۔ سرِشٹی تکه بُکھ ننگ، نو ستّ اپنا بھیو چُکاوِگا۔ جگت دی دھارا ویکھے گنگ، گنگوتری اپنا سنگ جناویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈاویگا۔ ساچی ونڈ آپ ونڈائیکا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیکا۔
 پُریا لوآں پردہ لاپے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیکا۔ سچ کرنی کار کھایگا۔
 سو پُکھ زرنجن ویکھ وکھایگا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھایگا۔ دُھر دا ڈھولا ڈنک و جاویگا۔ دھار رُپ اپنا مولا، مالک ہو کے ویکھ وکھایگا۔
 اوتار پیغمبران گروآں تک کے قولا، اقرار سب دے توڑ نہاویگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بہار سب دا کر کے ہولا، ستگر ساچا سچ
 پرگٹاویگا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کرشن کاہن سُندر سولا، ساوریا اپنا سنگ بناویگا۔ جو ہر گھٹ اندر مولا، مالک ہو کے ویکھ
 وکھایگا۔ جس نوں سارے کہندے نوں الاہی اول، عالمین ہو کے رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا در اک سہاویگا۔ ساچا در سہاوی سہنجنا، سوہاؤنت کرتار۔ جوت جگائے آد زرنجنا، جوتی جاتا ہووے اُجیار۔ کِریا
 کرے دین دیاں درد دکھ بھہ بھنجنا، پت پریشور رُپ اپار۔ جس دا اکو دپیک جگنا، دو جہاناں کرے اُجیار۔ جس دا نام ندھانا ڈنکا
 وجنا، لکھ چوراسی کرے خبردار۔ جس دا چرن دوارا اکو ہووے مجنا، دیونہارا دھوڑی چہار۔ سرِشٹی درِشٹی اندر بنے سجننا، پیا پریم
 ایکنکار۔ جو جن بھگتاں چاڑھن والا رنگنا، رنگے رنگ اپر اپار۔ جس نوں کہندے گویال مورت مدنا، مدھ سوڈن کھیل کرے اپار۔ جس
 لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں بھیو دیوے نوار۔ جس کلجگ کوڑ کڑیاں دھرنی اُتوں کڈھنا، ہر پردیوں کڈھنا باہر۔ ست دھرم
 نشان گڈنا، دو جہاناں دئے سہار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ ستگر
 سچا شاہو بھوپ، کرنہار کرتارا۔ کھیلے کھیل سدا بن رنگ رُپ، اک اکلّا ایکنکار۔ شبد دلارا جس دا پوت، دو جہاناں ویکھنہارا۔ آد
 جُگادی بنے دوت، دھرنی دھرت دھول دھول آوے جاوے وارو وارا۔ چار جُگ دے شاستر اُس دا دیون ثبوت، جو لکھیا لیکھ وچ
 سنسارا۔ جس دا لہنا دینا چارے کوٹ، نو کھنڈ پرتھی پاوے سارا۔ کلجگ اتم میٹے جوٹھ جھوٹھ، ست دھرم ست کرے اُجیار۔ جن
 بھگتاں اُتے جاوے تھہ، میل ملاوے اپنی دھارا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی بُت، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ ستجگ سہنجنی کرے رُت، ساچی

رُڑی دئے ہلارا۔ کِریا کرے ابناشی اچت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی، پاربرہم پت پریشور پروردگار ایکنکار اک اکلّا سانجھا یارا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ پہاڑو چک ضلع گرداس پُر * *

ستگر شبد کہے کلجگ لوک مات وچوں کر تیاری، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیری گھر گھر ودھی خواری، خالص روپ تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپرادھ کگرم نال لگائے یاری، مٹر پیارا سچا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چارے گنٹ زین ہوئی اندھیاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ دینا مذہباں اندر پئی ہاہاکاری، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار چرچاں کرے نہ کوئی بتکاری، پیار مہبت وچ نہ کھئے سہائیا۔ جدھر ویکھاں دھواں دھاری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم میلا ملے نہ کیسے کنت بہتاری، سرتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ من کلپنا تن وجوڈاں اندر کرے غداری، دھرم دی دھار نرنتر رہن کھئے نہ پائیا۔ چوتھے جگ تون دھرنی دھرت دھول دھول اتوں ہونا باہری، جیواں جنتاں اندر رہن مول نہ پائیا۔ ایہہ حکم سندیسہ اک اکلّا دیوے ایکنکاری، پروردگار سانجھا یار نور الہیہ۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں کھیل دسی بن لکھاری، کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ امام اماما نور نورانہ شاہ سلطانا کل کلکی اوتاری، اوتر ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دھرم اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ دین دنی دا چھڈ دے لیکھا، تتو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ منسا من نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بہتائیا۔ اوہ تک لے لیکھا مکن والا امت شرع رسولان شیخا، نبیاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ تیرا گرہ وڈھیا کلیشا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیشا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ اوبدا حکم ورتنا لوک مات ویشیا، وشیان تون باہر دیاں سنائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیندا وشن برہما شو گیشا، گنپت اپنی دھار پرگٹائیا۔ تیرا لہنا دینا انت کنت بھگونت ویکھے جو رہے سدا ہمیشہ، ہم ساچن ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی

کار کھائیا۔ سَتگرُ شبد کہے کلجگ تیرا لوک مات رہے نہ کوڑ، کوڑ کریا رہن نہ پائیا۔ سَتگرُ دیونہارا ساچی چرن دھوڑ، ٹکے مستک
 خاک رمائیا۔ چترُ سگھڑ بناوے مَورکہ موڑھ، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ انتر نرنتر دیوے درس جن بھگتاں آپ حضور، حضرتان توں باہر
 پردہ دئے چُکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے نَور، نَور نَورانہ دو جہاناں ڈگمگائیا۔ نام خُماری مستی دیوے سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ من
 منسا کوڑی کریا پائے نہ تن فُتور، فتویٰ دیوے تهاؤں تھائیا۔ جس محمد دا لہنا دینا پورا کرنا صدی چوڈھویں ضرور، ضرورت تیرے نال
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتگرُ شبد کہے، کلجگ لوک مات
 وچوں جا، جلدی جلدی اپنا پنڈھ مَکائیا۔ پُرکہ اکالے دین دیا لے سپس نوا، چرن کول کول چرن لے سرنائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر
 گرو بنا گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ نام کلمیاں نال لے رلا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گرتھ شاستر اکھراں دا لیکھ دے درزا، بیہو ابھیدا
 بھید چُکائیا۔ کی کھیل کرے بے پرواہ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس نے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند لہنا دینا دینا چُکا، تئی
 اوتاراں لیکھا جھولی پائیا۔ پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھے تهاؤں تھان، بھوکھتاں بن نیناں نین تکائیا۔ جس سب دا لہنا دینا دینا چُکا، چُکتی
 کرے خلق خُدائیا۔ جس نوں سب نے واحد متیا نَور الہ، عالمین کہہ کے سپس نوائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکہ بدھاتا نرگن نَور کرے رُشنا، دو
 جہاناں ڈگمگائیا۔ جو بھگت سہیلے لے پرگتا، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس مانو ذاتی چار ورن اٹھاراں برن ہندو مُسلم سکھ عیسائی
 اکو نام دینا چیا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دئے درڑائیا۔ اکو ایشٹ سریشٹ دریشٹ اندر دئے سنا، انسنت اپنا حُکم دئے ورتائیا۔ اکو
 امرت رس نچھر جھرنا جام دئے پیا، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ اکو سندیسہ دیوے ہو کے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتجگ
 ساچے لوک مات تک لے راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی اُتے جانا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ پرہ چرن کول دھوڑی لاؤنی
 مستک شاہ، خاکی خاک خاک رمائیا۔ ست ست تیرا گواہ، شہادت اکو نام بھگتائیا۔ کلجگ اندھ اندھیر مٹا، لوک مات رہن نہ پائیا۔
 ساچا دیپ کر رُشنا، نَور نَورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 سَتگرُ شبد کہے سَتجگ لوک مات آویگا۔ سو پُرکہ نرنجن دیا کھایگا۔ ہر پُرکہ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ایکنکارا حُکم سناویگا۔ آد نرنجن

جوت رُشناویگا۔ ابناشی کرتا سوہا پاویکا۔ سِری بھگوان ڈگمگاویکا۔ پاربرہم پرہہ اپنا بھیو چُکاویکا۔ سَتگر شبد ڈنک وجاویکا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گر سنگ رکھاویکا۔ شبد انادی وجا مردنگ، دو جہاناں آپ درڑاویکا۔ پُریاں لوآں آپے لنگھ، برہمنڈاں کھنڈاں آپ سُناویکا۔ نشان میٹ کے تارا چند، نوری چند چند رُشناویگا۔ کلجگ تیرا میٹ کے پندھ، سَتجگ سچ سچ اُچاویکا۔ جس وچ اکو ہونا تُوں میرا میں تیرا چھند، آتم پرما تم راگ درڑاویکا۔ اکو کٹھنہارا پھند، بندھن بند نہ کھئے رکھاویکا۔ سو دین دیال ہویا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کھاویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ویکھ وکھاویکا۔ سَتگر شبد کہے سَتجگ سچ چلائے دھرم، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ انتر بھیو کھلائے آتم برہم، پاربرہم پردہ دئے چُکائیا۔ دین دنی دا بدل دیوے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا مُکائے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر بہائیا۔ سچ پریتی منزل حقیقی دیوے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے انتر آتم آوے پھڑن، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ اوہ مالک خالق گھاڑن گھڑن، گھڑن بہنہار اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دی ودیا چار جگ دے شاستر پڑھن، اوتار پیغمبر گر صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کلجگ تیرا لیکھ مُکائے سپس دھڑن، تن وجود ماٹی خاک تتو ت وند نہ کھئے وندائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ، سورن سنگھ، بھجن سنگھ، لال سنگھ، باوا سنگھ، بلکار سنگھ دے گرہ

دینا نگر ضلع گرداس پُ *

سَتگر شبد کہے کلجگ چھڈ دے جگت جہان، دین دنی اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ کہے میرے سَتگرُو مہربان، مہربان تیری سرنائیا۔ میں پرہہ دا جودھا سْت نوجوان، جوہن وندا اک اکھوائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ویکھاں مار دھیان، مانس مانو ماٹکھ کھوج کھوجائیا۔ جوٹھ جھوٹھ سندیسہ دیواں فرمان، فُرنے من دے نال کرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار اندر دھراں شیطان، دھیرج دھیر رہن کھئے نہ

پائیا۔ پردے وسن دیوان نہ کیسے گیان، اگیاتنا وچ کیتی خلق خُدائیا۔ میں بولدا نہیں نال زبان، اپنی کرنی دا کرتب دیاں دکھائیا۔ میں ثابت رہن دتا نہیں کیسے دا ایمان، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سیوا کیتی مہان، دوس رین بھجان واہو داہیا۔ میری بینتی کریں پروان، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے ستگر شبدر میرے ول مار لے جھاکئی، بن نینان نین اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا دس دے باقی، کی لیکھا ربیا جنائیا۔ پردہ چک کے تک لے تاکی، میں تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میں ثابت رہن دتا نہیں بندہ کوئی خاکی، خاک سار کیتی لوکائیا۔ منوا گھر گھر کر کے عاقی، کوڑی منسا نال ملائیا۔ جدھر ویکھیں اودھر کیتی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میری تیرے چرناں وچ بن اکھراں توں آگئی پاتی، پترکا دیاں ٹیکائیا۔ جس وچ تکیں میری چار لکھ بٹی ہزار سال دی حیاتی، قلم شاہی کاغذ میری دئے گواہیا۔ تُوں میرا مالک خالق کملا پاتی، در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ ستگر شبدر کہے سُن کلجگ سجنا، تینوں دیا جنائیا۔ تیرا اتم کوڑ گریار دا ٹھیکر بھجنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اکو جودھا سور گوبند نام دمامہ وچنا، ڈنکا نو ست سنائیا۔ جس دے پرکاش دا اکو دیپک اکھا جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُسنائیا۔ جس دے پیار وچ ہونا اعلیٰ ادنیٰ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوبدا کیسے تُوں نظر نہیں آؤنا بدنا، تن وجود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اُس نے سب دا پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبدر کہے کلجگ تینوں ہونا پینا وکھ، دھرنی دھرت دھول سنگ نہ کھئے جنائیا۔ اکو حکم سُن دھر جیکارا الکھ، الکھ اگوچر اکم اتہا کی جنائیا۔ گوبند دھار جو پُرکھ اکال دے ستھر گیا لتھ، یارڑے دی سیج یارڑا بن بندھائیا۔ جس نیہاں ہیٹھ بالے دتے رکھ، بالی بڈھ ملی وڈیائیا۔ تیری آئیو عمر اوہ گھٹا گئے ہزاراں لکھ، لکھینیا تیرا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ ہُن ویکھ لے تیرا چاروں کُنٹ کوڑ دا ہٹ، ہٹوانیا نظری آئیا۔ دھرم دا کنارہ رہن دتا نہیں کوئی تھ، تیرتھ سارے دین دہائیا۔ دھرم دا نشانہ وچ جہاناں دتا پٹ، پٹنے والا تیرا لیکھا اتم ویکھے چائیں چائیا۔ بے شک تیرا روپ ٹٹوانٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ ہُن اپنا لیکھا سنبھال لے جھٹ، جلدی جلدی اپنا پنڈھ مکائیا۔ ستگر شبدر یودھا سور پیر ہون والا پرگٹ، پرگٹ ہو کے

اپنا بل پرگٹائیا۔ جس تیری کوڑ کُڑیا دی ڈوری دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ سُن لے دُھر فرمانا، جگت فُرنیاں باہر جنائیا۔ کی کھیل کرے دُھر دا رانا،
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا جگ جگ کھیل مہانا، ستجگ تریتا دواپراپنا حُکم ورتائیا۔ اُس نے اتم تیرا لہنا دینا چکاؤنا، چوکٹا
 ہو کے ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ جس نوں کہندے شاہو بھوپ سُلطانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے جگت جہانا، جیواں جنتاں
 سادھاں سنتاں ویکھ وکھائیا۔ جس تینوں دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دتا مانا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ انت اُس دا تینوں مننا پینا بھانا،
 صدی چوڈھویں بیسویں دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد
 کہے کلجگ تیرے پُرب لیکھے پیتے، ویکھنا دھیان لگائیا۔ اگلے کھیل ہونے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی کی جنائیا۔ جس دے حُکم وچ
 جگ چوکڑی بدلے رتے، ریتیان اک اکھوائیا۔ جس نے فرمانے شبد اگتی دھار کیتے، نراکھ دھار وچوں دتے پرگٹائیا۔ جو سب دا
 سانجھا بنے مپتے، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو جگ بدلنہارا گیتے، گوبند گوبند گوبند دُھر دا ماہیا۔ جس تیرے وچوں انت جھگڑے میٹھے
 مندر مسیتے، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے
 میرے ستگر شبد میری نو نمونمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میری اک بینتی درگاہ ساچی سچکھنڈ سچے دربار، در
 درویش ہو کے دیاں جنائیا۔ جو لیکھا دے کے گئے پیغمبر اوتار، لوک مات مات درڑائیا۔ میرا لہنا دینا ہتھ کل کلکی اوتار، نہکنا ویکھے
 چائیں چائیا۔ امام اماماں ہونے اک سیکدار، سر سر اپنا حُکم ورتائیا۔ میں اُس دے آگے نو نو کران نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ
 سیس جھکائیا۔ جس دا یودھا سؤربیر اکو ست ڈلار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دے حُکم وچ اسیں جگ چار، ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ سارے سیس نوائیا۔ جے اُس نے میرا لیکھا مکاؤنا اتم وار، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ میں قدم بوسی کر کے دھوڑی مستک
 لاواں چہار، ٹکے بن خاک خاک رمائیا۔ جس دے حُکم نال سرشٹی درشٹی اندروں ہواں باہر، دھرنی دھرت دھول دھول دا پندھ مکائیا۔
 پر میرا انت اخیر دین دنی نوں ضرور کریگا خوار، نو ست پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ نوکھنڈ ہووے گا دھواں دھار، ست پرکاش نہ کھئے کرائیا۔

کھنڈا کھڑگ چمکے تلوار، تیر ترکش کمان خوشی بنائیا۔ لاڑی موٹ بنے نچار، چارے کُنٹ نچے چائیں چائیا۔ چتر گپت ویکھے کھیل اپار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ رائے دھرم بنے لیکھار، لیکھا لیکھے چائیں چائیا۔ شنکر نے ہونا خبردار، ترسول اپنی ہتھ اُٹھائیا۔ پتہ نہیں میرے انت وچ کون بچیکا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ایہہ حکم ورتنا میرے پُرکھ اکال، جس نون نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جس دی آد جگاد اولڑی چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی آپ رکھائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سنگھ دے گرہ دینا نگر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے بھگنو میرا سُن لو گاؤنا، گا گا دیاں سُنائیا۔ جے تَساں پرہہ تُوں پاؤنا، میں وی بھجّاں واہو داہیا۔ جے تَساں مینوں نہیں بلاؤنا، پھر وی دیو سُنائیا۔ میں ستگر شبد تُوں کہنا مینہہ اچے نہیں ہٹاؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تہانوں خوشیاں دے وچ ہساؤنا، ایہہ میری ریتی چلی آئیا۔ تَسیں وی کریو جو من بھاؤنا، میں وی اپنی کھیل کھلائی۔ پر مینوں اک دکھ مینوں کسے نہیں بنایا کدی اپنا پرابنا، خوشیاں نال نہ کھتے بہائیا۔ پر میرا وی کھیل انوکھا، کدھرے بناؤنا تے کدھرے ڈھاؤنا، گلاں باتاں نال اپنا دل پرچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے بھگتو میری کہانی وکھری، وکھریو دیاں جنائیا۔ مینوں گنگا نے کیتی مسخری، مخول دتا اڈائیا۔ میں وی چن کیتا سرسری، سہج نال سُنائیا۔ جے تُوں میرے نال چلنا اوہ ویکھ لے بارش برس رہی، بوندا باندی سوہیا پائیا۔ اوہ کہے میں پرہو دے درشن تُوں ترس رہی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ میں کہا گنگیے چل چلیے پرہو دوار، بھجیے واہو داہیا۔ اوہ سوچاں کرن لگی وچار، انگل ٹھوڈی اُتے ٹکائیا۔ باہر تک لے، پنڈتا، برکھا پیندی موسلا دھار، میگھلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کس بدھ ہوئے باہر، چلیے واہو داہیا۔ میں جھٹ سینت دتی مار، اشارے نال جنائیا۔ ذرا ویکھ لے نین آگھاڑ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ نی کھلیے اوہ تک پرہہ دے

میت مُرار، جو بھجے پھرن چائیں چائیا۔ بُڈھے بال ہوئے ہوشیار، جواناں لئی انگرٹیا۔ ایہہ لہنا دینا اوہ جو گوبند نے کیتا سی سر سے دے آر پار، سراسر اکو حُکم جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِبالا جس ویلے موہے دئے پیار، گُرمکھاں رنگ رنگائیا۔ اوہناں تُوں پوہ نہ سکے سردی تن نہ سکے ٹھار، سیتلتا نظر کھئے نہ آئیا۔ نی گنگیئے تُوں وی اُٹھ کے گا دے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان دی جے جیکار، جے جیکار کرن والیئے دُکھ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ نی اوہ شاہو بھوپ سلطان جیہڑا سب دا میت مُرار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جے مُحبت پائی تے نبھا لے توڑ اُس نال یار، جس دا یارانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اندر دیوتا کی کرے اپنی وچار، سوچ سمجھ دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ حُکم دا بدھا برکھا کرے اپنی وچوں دھار، دھرنی اُتے سوہیا پائیا۔ بھگتاں تُوں بنا بھگتی تون پرہے نے بنا دتی اگتی بہار، جس بہار دی سار کھئے نہ پائیا۔ مینوں بڑی خوشی میں خوشی ویکھی بھگت سہیلیاں اندر پُرکھ نار، پردھ جوان اکو رنگ بیٹھے سوہیا پائیا۔ چل نی گنگیئے آپاں کر کے ایتھے نمسکار، پچھے بھجیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا سدا ادھار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

۱۲۵۳

۱۲۵۳

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سنگھ دے گرہ دینا نگر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے گنگوتریئے کُجھ اپنا سُنا دے گیت، لہنگے والیئے لہر نال جنائیا۔ کون تیرے وسدا چیت، چیتن ہو کے دے درڑائیا۔ تیری کِس دے نال پریت، پریم کہہ کے کِس تُوں سیس نوئیا۔ کِس دی مُحبت وچ جُگ چوکڑی گئے بیت، اپنا پندھ مُکائیا۔ کون کرے تینوں ٹھنڈی سیت، اگنی تے بُجھائیا۔ گنگا کہے ناردا اکو پُرکھ اکالا وسیا میرے چیت، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس کیتا ترے گن نالوں مینوں ایت، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ میری ست سچ دی بدل گئی ریت، ریتوان دتی وڈیائیا۔ میں سب کُچھ لیا چیت، ہار دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ گنگا کہے ناردا میرے اندر وسیا اکو سوامی، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جو سدا سدا سد انترجامی، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ میں اوسے دی دھار نانی، نانی ہو کے سیس

نوائیا۔ بے شک میرا وہنا والا دھار پانی، جلدھارا جگت نظری آئیا۔ میرا روپ انو پ مہانی، مؤرت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بھاویں جسم نہیں جسمانی، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ میں اکو جوت نورانی، نور نورانے دتی وڈیائیا۔ میری سدھراں بھری جوانی، جوین وتی اک اکھوائیا۔ میں سدا رباں مستانی، مستی پرہ دی وچ سمائیا۔ میری کتھا کیسے گائی نہیں زبانی، جہوا گن نہ کھئے درڑائیا۔ میرا پریم وسدا اتے اسمانی، عرشاں دا مالک ڈھدرگاہیا۔ جس نے میری بینتی مانی، منسا پوری رہیا کرائیا۔ میں اوسے دے کراں چرن دھیانی، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچ سلطانی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال چند اتے شانتی دیوی دے گرہ پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر *

ہر بھگت شہیلا دھنّ ہے، جس پایا ہر ہر رام۔ ہر سنت شہیلا دھنّ ہے، جس ملیا ڈھر دا شام۔ گرمکھ شہیلا دھنّ ہے، جس پیائے اکٹا جام۔ گرسکھ شہیلا دھنّ ہے، جس پورن کرے کام۔ ہرجن شہیلا دھنّ ہے، جس نام ندھانا دیوے دام۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ کرے پروان۔ بھگت شہیلا دھنّ ہے، ست ستوادی لال۔ ہر سنت شہیلا دھنّ ہے، آد جگادی بال۔ گرمکھ شہیلا دھنّ ہے، پرہ وسے سدا نال۔ گرسکھ شہیلا دھنّ ہے، جس دیوے نام سچا دھنّ مال۔ ہرجن شہیلا دھنّ ہے، جس کرے سدا پرتپال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے شاہ کنگال۔ بھگت شہیلا دھنّ ہے، ہر ملے کنت بہتارا۔ سنت شہیلا دھنّ ہے، گرہ پائے اک دوارا۔ گرمکھ شہیلا دھنّ ہے، جس دیوے پون نام ہلارا۔ ہرجن شہیلا دھنّ ہے، جو نو نو کرے نمسکارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شاہو بھوپ سیکدارا۔ بھگت شہیلا دھنّ ہے، ہر میلے ڈھر سنجوگ۔ سنت شہیلا دھنّ ہے، انتر مٹے ہوئے روگ۔ گرمکھ شہیلا دھنّ ہے، جس نام ندھانا ملی ساچی چوگ۔ گرسکھ شہیلا دھنّ ہے، جس جنم جنم دا مٹے وجوگ۔ ہر بھگت شہیلا دھنّ ہے، جنہاں دیوے درس

اموگھ- جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن کٹنہارا روگ۔ ہر بہگت سُہیلا دھنّ ہے، جُگ جُگ ملے مان۔ ہر بہگت سُہیلا دھنّ ہے، بن اکھراں دیوے گیان۔ ہر بہگت سُہیلا دھنّ ہے، گھر مندر وکھائے نشان۔ ہر بہگت سُہیلا دھنّ ہے، ستگر بنے جانی جان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شاہو بھوپ سلطان۔ ہر بہگت سُہیلا دھنّ ہے، ملے میت مُرارا۔ ہر سنت سُہیلا دھنّ ہے، گرہ دیپک جوت ہٹے اُجیارا۔ گرُمکھ سُہیلا دھنّ ہے، جس دی پاونہارا سارا۔ گرِسکھ سُہیلا دھنّ ہے، جس دا لہنا دینا دیوے قرض اُتارا۔ ہرجن سُہیلا دھنّ ہے، جنہاں ملیا شاہو بھوپ سیکدارا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چوہیسا ہر جگدیشا پيس اکیسا اک اوتارا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلدیو سنگھ کِرشنا رانی دے نوت پنڈ بہیم پُر ضلع گرداس پُر *

ستگر پورا سیویئے، آد پُرکھ کرتار۔ داتا الکھ ابھیویئے، جوتی جاتا ہر نرنکار۔ وڈ وڈا دیوی دیویئے، شاہو بھوپ سچّی سرکار۔ جو نرگن دھار سدا نہکیویئے، وسے نہچل دھام نیار۔ جس دے گن گائیے رسنا جہویئے، مُکھ صفتی صفت صلاح۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پرتی اک ادھار۔ ستگر سچا منیئے، پرم پُرکھ اگم۔ وڈ داتا سورا دھنّ دھتیئے، جو ہرجن بنائے کرم۔ شبد سُنائے بنا کتیئے، بھاگ لگائے کایا ماٹی چرم۔ کرے پرکاش جوتی چتیئے، نیتر کھولے ہرن پھرن۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب اک گسنیئے۔ ستگر پورا بھیٹیئے، شاہو بھوپ سلطان۔ جو آد جگادی کھیوٹ کھیٹیئے، مالک خالق دو جہان۔ جو ہرجن بنائے بیٹی بیٹیئے، دیونہارا ساچا مان۔ جس دا حُکم چلے جُگ کیتیئے، کرتا پُرکھ نوجوان۔ جن بھگتاں کرے ہیتیئے، دیونہارا ساچا دان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک سِری بھگوان۔ ستگر پورا گائیے، گنوتتا گن میت۔ گھر سوامی دُھر دا پائیے، سد وسے انتر چیت۔ نچ نیتر درس جنائیے، جو انتر بدلنہارا نیت۔ چرن کول پگسائیے، بخشے

حق پریت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکِ گوسائیں۔ ستگر ساچا پوجیئے، اکو پوجن یوگ۔ بہرم چُکائے ایکا دُجیئے، دیوے درس اموگہ۔ گھر سوامی ساچا سوجھیئے، جو جھگڑا میٹے ہرکھ سوگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داتا مدھسُودن سُدھیے، میٹنہارا ہرکھ سوگ۔ ستگر سچا جانیئے، دینا بندھپ دین دیا۔ گھر اکو اکِ وکھانیئے، سچکھنڈ سچّی دھرمسال۔ جتھے دیپک جوت جگے مہانیئے، بن تیل باقی کرے کھیل کمال۔ شبد سُنائے اگئی بانیئے، جس دا سمجھے نہ کوئی سُر تال۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانیئے، سچ سرور سہائے تال۔ گُرمکھاں بخشے چرن دھیانیئے، لیکھے لائے اپنے ہرجن ساچے لال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھ گُرسکھ گود اٹھائے اپنے بال۔

* ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُ * ۱۲۵۶

ستگر شبد کہے میرا مالک اکم اتھابو، پارہرم پت پریشور سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی وسے سچکھنڈ اگے تھاون، تھان تھنتر اکو سوہا پائیا۔ جس دا نام ندھانا نوجوانا پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگتن میتا ٹھانڈا سینا ہرجن بنے پتا ماؤں، سٹ دُلا رے اپنی گود اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تھاوایاں دیوے اپنا سچا تھاون، چرن پریتی ساچی ریتی آپ جنائیا۔ انتر نرنتر رسنا جہوا صفت صلاح کرائے واہو واہو، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہرجن پکڑنہارا باہوں، پھڑ پھڑ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا لہنا دینا تھل اسگاہو، مہیٹل کھوجے چائیں چائیا۔ تِس سوامی انترجامی گھٹ نواسی چرن دھوڑی مستک لاؤ، خاکی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میرا مالک سوامی ہر گمبھیرا، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی تتو تت ویکھ سکے نہ کھئے تصویرا، تصور کر نہ کھئے جنائیا۔ جو آد جگادی بے نظیرا، نر نرائن نورا لاپیا۔ جس بھيو کھلایا بھگت کبیرا، پردہ قبراں باہر اٹھائیا۔ جس لیکھے لایا

رويداس كسيرا، چميارے دتی وڈيايا۔ سو كتنھارا شرع زنجيرا، تن وجود رہن كھئے نہ پائيا۔ جو ليکھا مکائے غريب اميرا، دينان مذہبان لہنا
 دئے چکائيا۔ اُس دا نام کھنڈا شمشيرا، دو جہاناں بھہ وکھائيا۔ اُس دی آگم اتھاه تدبيرا، طريقہ سمجھ کيسے نہ آيا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کريپا کر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائيا۔ ستگر شبد کہے ميں پُرکھ اکالا دين ديا لا سرب گن ونت، گن کاری اک
 اکھوائيا۔ جس نے آد آد بنائی اپنی بنت، انت انت اپنے وچ سمائيا۔ جس دی مہا سدا آگت، ليکھا ليکھ نہ کھئے درڑائيا۔ جس دا اکو نام
 ندھانا منت، تُوں ميں تيرا ڈھولا دئے سمجھائيا۔ بودھ آگادھانے پنڈت، بڈھی تون باہر دئے پڑھائيا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ
 برہم دئے سمجھائيا۔ جس نوں کھوجدے کوٹن کوٹی سنت، ست ستوادى ہو کے دھيان لگائيا۔ اوہ ليکھا جاننھارا جيو جنت، جاگرت جوت
 بن ورن گوت کرے رُشنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائيا۔ ستگر
 شبد کہے ميں مالک پروردگارا، بے عيب نور الہيا۔ جس نوں سب نے ميا سانجھا يارا، يامبين کہہ کے سيس نوئيا۔ اوہ نور نورانہ ہوئے
 اجيارا، جوتی جاتا ڈگمگائيا۔ جس دا اکو کلمہ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائيا۔ اُس دا ليکھا اتم دين دُني دا جھگڑا دسے وچ
 قاہرہ، قہر ورتے خلق خُدايا۔ جس دا آگي سو کوس دا ہونا دائرہ، دوہری اپنی ونڈ ونڈائيا۔ حضرت عيسى موسیٰ محمد مل کے کرنا
 مُشاعرہ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائيا۔ اُمت نبی رسولان رہے کوئی نہ باہرا، بہرحال دئے جنائيا۔ ستگر شبد کہے ميں حکم دا لگن والا
 پھرہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ديونھارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوائيا۔ ستگر شبد کہے
 ميں ليکھا نال گوبند گوبند گوبند، گر گوبند گيا درڑائيا۔ جس دا مالک اک بخشنند، رحمت رحيم رحمان کھائيا۔ جس دی آد جگاد جگ
 چوکڑی لکھ چوراسی بند، بندرابن دا کاہن گيا سمجھائيا۔ جس دا امرت رس ساگر سِندھ، گہر گمبھير گور آپ پرگٹائيا۔ جہنوں سيس
 نوائے کروڑ تيتيسا سُرپت اند، اند اندراسن ريبيا تجائيا۔ وشن برہما شو جس دی دھار وچوں دھار ليکھا جانے جيو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ اپنی
 کار بھگنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ديونھارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائيا۔ ستگر شبد کہے ميں آد جگادی
 نہکرما، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائيا۔ جنی ککھ کدے نہ جرما، جنم مرن وچ کدے نہ آيا۔ جگ جگ لکھ چوراسی ميٹنھارا بہرما، بہانڈا بہرم بھو

بھٹائیا۔ جھگڑا چُکاوَنہارا ورنان برنن، چارے کھانی پھول پُھلائیآ۔ اک سمجھاوَن والا پرہو پربہ دی سرنا، سرنگت اک درڑائیا۔ دھوڑی لاونہارا خاک آگے چرنا، بن مٹی خاک خاک رمائیا۔ جس پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ اتم اپنا کھیل کرنا، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ انت اخیر اوسے دا پلا پھڑنا، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ جس دی منزل حقیقی سچکھنڈ دوارے چڑھنا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر شبدا کہے جس دے حُکم نال بن کھنڈے کھڑگ تلواراں مینوں پئے لڑنا، دو جہاناں دُھر دا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ ستگر شبدا کہے سب دا مالک پُرکھ اباشی، اباشی کرتا اک اکھوائیا۔ جو شہنشاہ شاہو شاہاشی، شاہ پاتشاہ نور الہیآ۔ جو ویکھنہارا لکھ چوراسی، چارے کٹٹاں پھول پُھلائیآ۔ جن دھرنی دھرت دھول دی لاہنی اُداسی، چنتا غمی وچوں باہر کڈھائیآ۔ کلجگ کوڑ گڑیار کولوں کراؤنی خُلاصی، بندی چھوڑ آپ ہو جائیا۔ ساچے منڈل پاؤنی راسی، رستہ دین دُنی اک سمجھائیآ۔ ہر پردے بننا وشواسی، وشیاں توں باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا دینا لیکھا پورا کرنا شنکر نال کیلاشی، کلادھاری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا سواس پون سواسی، ساہ ساہ اپنا نام چپائیآ۔ اکو نور جوت جوت ہووے پرکاشی، پرکاش کرے تھاوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہو شاہاشی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکنکارا اک اکلّا پروردگارا سانجھا یارا نور نورانہ نور الہیآ۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

ستگر پورا پیارا ہووے لڈ دا، پریتی چرن کول جنائیآ۔ وسیرا دسے اپنے گرہ اڈ دا، گھر گھر وچ بھیو چکائیآ۔ لیکھا جنائے ناڑی ماس ہڈ دا، تن وجود پھول پُھلائیآ۔ سچ نام نشانہ گڈدا، دُھن ناد کر شنوائیا۔ بھگت سپیلے کدے نہ چھڈدا، پھڑ باہوں میل ملائیآ۔ رس چھڈا کے مچھی ڈڈ دا، امرت رس دئے چکھائیآ۔ کوڑی کِریا سدا وڈھدا، تن وجود رہن نہ پائیآ۔ لیکھا مکا اندھیری کھڈ دا، دیا باقی کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر پورا نہ کدے وچھوڑ دا،

وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دُھر سنجوگی میل جوڑدا، جوڑی آتم پر ماتم اک سمجھائیا۔ خزانہ پورا کرے تھوڑ دا، نام اٹھ ورتائیا۔ بھگتاں لیکھا
 ویکھے لوڑ دا، وست امل جھولی دئے بھرائیا۔ کوڑی کیریا شوہ دریائے روڑھدا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جُگ جُگ نرگن سرگن ہو کے آپے
 بھڑدا، ہرجن ویکھے تھائوں تھائیا۔ رس گوائے پھکا کوڑ دا، امرت رس آپ چوائیا۔ نہاؤن مکائے تیرتھ تھ جوہڑ دا، چرن دھوڑ اشنان کرائیا۔
 جو روپ دھرے برہمن گوڑ دا، پاربرہم پت پریشور اگم اتھاپیا۔ آگے مارگ رہن نہ دیوے سوڑ دا، بھیرئی گلی پار کرائیا۔ ڈنڈا دس اکو
 اگے پوڑ دا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر پورا سچا
 سچ خداوند، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ سارے پابند، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم دسنہارا چھند، سوہنگ ڈھولا
 دئے سمجھائیا۔ نیج گھر اپنا دیوے اگم اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ دئی دویتی ڈھا کے کندھ، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بنا سوہرہ چند
 چاڑھ کے چند، جوتی جاتا کرے ژشنائیا۔ دین دیال بن بخشند، بھگت سہیلے اپنی گود کھائیا۔ بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگان لئے
 ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگان، ست سچ
 ست دا کرے پابند، وچھوڑے وچ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوندر سنگھ دے گرہ پنڈ رنجیت باغ ضلع گرداس پور * *

ستگر و سرے نہ کدے سواس، ساہ ساہ جن بھگتاں اندر سمائیا۔ کایا مندر و سے سدا پاس، ساڈھے تین ہتھ انتر نرتن اپنا ڈیرہ
 لائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کرے پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں دئے کڈھائیا۔ شبدا انادی دھن دئے دھرواس، دھرم دی دھار آپ سمجھائیا۔ نیجہر
 جھرنا بوند سوانتی جام پیائے بنا گلاس، ناہی کول کول اٹھائیا۔ مانس جنم ست ستوادی ہو کے کرے راس، رستہ وابستا ہو کے اپنا اک
 سمجھائیا۔ جگت و شیاں توں باہر دئے وشواس، وشو دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار پاوے راس، سرتی شبدا گوپی کاہن
 ناچ نچائیا۔ جھگڑا میٹ کے پرتھی آکاش، گگن گگنتران لیکھا دئے مکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک دیونہار دھرواس، دھرم دی دھار اک

دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد نہ کدے وچھوڑدا، وچھڑیاں
 میل ملائیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑدا، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنج وکارا اندروں ہوڑدا، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ منوا دہ دشا توں آپے
 موڑدا، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شاہ آسوار بنائے ہرجن اپنے گھوڑ دا، دو جہاناں آپ دوڑائیا۔ لیکھا ویکھے جنم کرم دی لوڑ دا، لڑیندا
 ساجن ہوئے سہائیا۔ نام سمرن دا لیکھا پورا کرے تھوڑ دا، انملی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساچا نام نہ وسرے تن وجود، ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ دین دیا لا ملے اکم محبوب، مُحبت والا نور الاہیا۔
 جس دی منزل حق مقصود، جگت جہان دا پندھ مکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا اندروں کرے نیست و نابود، جڑ چیتن اپنے رنگ رنگائیا۔
 لیکھا جانے کایا ماٹی پنج تت بھوت، تتوت دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ ساچا نام نہ وسرے جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پندھ مکائیا۔ مہر کرے آ
 سورا سرگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مایا ساڑ سکے نہ آگ، اگنی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ دین دنی دی دھار وچوں کرے الگ، آتم پرما تم اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ سواس سواس چپو ہرنام، ہر پردے دھیان رکھائیا۔ جس دا سب توں وکھرا جام، جگت نشیاں
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیرا میٹے شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ درشن دیوے آپ سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو
 ویکھنہارا دین دنی تمام، کھوجنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس نوں سجدے کردے سلام، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نام چپنا رسنا جہوا بئی دند، مکھ ہوٹھ صفت صلاحیا۔ دین دیاں سدا
 بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ انتر زرنتر دیوے اکم اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسے سارے دئے
 چُکائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی ڈھر دے لیکھے پائیا۔ کرے پرکاش بنا سوریہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آون جاون میٹے پندھ، لکھ
 چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ساچا نام چپو ہر ایک،

ایکا ایک دیوے وڈیائیا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سو دین دایالا پُرکھ اکالا کرے بُدھ بییکا، پنت پُنت آپ کرائیا۔ ہرجن سنت سُہیلے بھیو چُکائے ایکنکار ایکا، اک اک نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا نام اکٹرا، آد جُگادی اگم۔ جس دی قیمت نہ کوئی پیسا دمڑا، نہ کوئی لیکھ چُکائے مانس ذاتی وچ جرم۔ دین دِیال ہوواں بخشنڈرا، جُگ جُگ جن بھگتاں میٹاں بھرم۔ نرگن ہو کے رنگ رنگندرا، سرگن سچ دساں دھرم۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی برہم برہمادی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکنکارا پروردگارا بخشنہارا ساچی سرن۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سرُپ سینگھ دے گرہ سکھ شاہ فقیر دے نال شہر گرداس پُر *

ہوٹلہو مقامے یک جدیوم زوی عرشے نزی زوولے مُزا نورانے نرا واعدے خُدا یک زمی ہوزو شو سے زوا زکٹائے وضو زُستو زُستی زمی زوی زخنو میسی زوا زوائے خُدا محمدے رجوع گوشے زود شاہے نود۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ چشمے نورانے نکھستوں زوی زم دواؤ زن زم چائے زوؤ نستے مؤائے دستے دُعاے فرشے ادائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بیٹل دھام ہوٹلہو، حق حق جنائیا۔ جتھے لیکھا نہیں بُت رُوح، بُت توں باہر اپنا حُکم جنائیا۔ جتھے اکو آواز اڈاں تُوں ہی تُوں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق اللہ ہو اناہو، دو جہاناں باہر اپنا بھیو چُکائیا۔ جتھے نہ کوئی حد نہ کوئی حدود نہ کوئی جنگل نہ کوئی جوہ، مہبان بیدو بی خیر یا اللہ اکو نور نور الاہیا۔ زفتی اللہ مفتے جو دستے دو حشرے نوش پیشین پیشانی رُپوش نظرے نزع نیرن نیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ ہو تلوہو حق حقیقت جتھے نہ کوئی شکوہ نہ کوئی شک، شکوک رہن کھئے نہ پائیا۔ بن نیتر لوچن نین جس ویکھیا اُس کہا انا الحق، حقیقت دا مالک بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔

کہن سُنن دیاں دوویں باتاں، باطن بھیو کھلایا۔ اچ خوشیاں والیاں پریم دیاں راتاں، رُتڑی پرہ دے نال مہکایا۔ جس وچ بھگتاں
 ملنیاں اگئی داتاں، داتا ہو کے آپ ورتایا۔ سَمکھ بیٹھیاں دے اندر وڑ کے ماریاں جھاتاں، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ بجر کپاٹ کھول کے
 تاکا، اوہلا اوہلے وچوں چُکایا۔ سَتگر شبد مار کے ہاکاں، ہوکا حق حق سُنایا۔ اُٹھ سُنیا آتما میریا نکیا جہا کاکا، او ککو پچو تینوں لوان
 جگایا۔ جے تینوں جنی نہیں چُکیا سَتگر چُک لئے اپنی ڈھاکا، پھڑ باہوں گود اُٹھایا۔ تیرا میرا آد انت دا ساک، رشتہ فرشتیاں باہر
 سمجھایا۔ کچھ میرے کولوں لہنا دینا لے لے باقا، باقاعدہ جھولی دیواں پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حُکم اک ورتایا۔ گل وچوں گل جائے لہ، لبان وچوں نکلی اپنا رنگ بدلائی۔ شبد شبد دا میلا ہُندا نال سبب، وقت سُنجنا دئے
 گواہیا۔ جس نوں عاشق معشوق رہے دوویں لہ، بن نیناں نین اُٹھایا۔ نالے کہن پتہ نہیں کپڑا نور الہی رب، یامین کہہ کے جس نوں
 سیس نوایا۔ اوہ بے پرواہ اگم اتہاہ پروردگار سانجھا یار کپڑے ویلے اپنا نور پرگٹ کرے جہب، کایا مندر اندر پردہ آپ اُٹھایا۔ پیدیا پریم ہو
 کے جگت جہان توں باہر اپنی دسے حد، حدوڈ اپنی اکو اک وکھایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا بنا سازاں وجے ند، انحد نادی ناد درڑایا۔
 دیپک بن تیل باقی رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 اک اکھوایا۔ گل کہے میرا گل وچوں نکلے روپ، سوہنی بنت بنایا۔ میں ویکھاں اکو ست سرُپ، جوتی جاتا دُھردرگاہیا۔ جو سب دا
 شہنشاہ بھوپ، پاتشاہ نور الہیا۔ جس دا سَتگر شبد ڈلارا دوت، دو جہان کرے شنوایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں جدوں لہے لہے
 بھگتاں والی کوٹ، کایا کُٹیا اندروں اپنا پردہ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 اکھوایا۔ گل کہے میں نہ وڈی نہ چھوٹی، میرا آکار نظر کیسے نہ آئی۔ میرا بھیو پا سکے نہ کوٹن کوٹی، انگت ڈھولے گئے گایا۔ میں سب توں
 نیڑے سب توں دُور چڑھ کے بیٹھی اگئی چوٹی، جتھے بن سَتگر توں ویکھن کھئے نہ پائی۔ بے شک میں بیکھری بانی وچ بولی جاندی نال
 ہوٹھیں، پر میری دھار سب توں باہر نظری آئی۔ میں کدے نہ ہوئی کھوٹی، کھوٹیاں کھرے دیاں بنایا۔ میرا نانا نال اُس پریم پُرکھ دی
 جوتی، جو جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔

سَترِ سچا پری پورن، پورن سترِ اک اکھوائیا۔ جو سب دے وسے نیڑے دورن، نیج گھر بیٹھا آسن لائیا۔ جس نوں کہندے
 حاضر حضورن، حضور اکو دھردر گاہیا۔ جو داتا جودھا سوربیر سورن، شکتی شالی بے پرواہیا۔ جو دیوے ناد شبد اگمی تورن، ثریا دا
 بیو چکائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑن، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھن، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ
 چوراسی کٹ کے جوڑن، پھاسی دھرم رائے نہ کھئے رکھائیا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھن، آپ اپنے وچ ملائیا۔ نانا توڑ کے کوڑ کوڑن،
 کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

واہ واہ کہے میں آد جگادی واہ، واہ واہ کہہ کے سارے پرہو دا گن گائیا۔ میرا مالک بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ آد
 جگادی بنے ملاح، جگ جگ کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جدوں چاہے اپنا بدل دیوے نان، ناؤں زینکارا آپ ہو جائیا۔ آپے
 پتا آپے ماں، آپے بنے جنیندی مائیا۔ غریب نائیاں نتھاویاں دیونہارا تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ کے بانہ، اکٹھے کیتے
 چائیں چائیا۔ جنہاں دے انتر نرت بڈھی رین نہ دیوے کان، ہنس روپ لے بدلائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تے ہتھ کھیرے گراں، کایا ماٹی پھول پھلائیا۔ ہرجن جس نوں کہندے واہ واہ، واپگر تیری بے پرواہیا۔ اوہ
 پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ جگ جن بھگتاں کول جاوے آ، دھر دا بن کے پاندھی راہیا۔ بیو ابھیدا دئے کھلا، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ واہ کہے جو واہ واہ کہن، کہہ کہہ خوشی بنائیا۔ اوہناں
 دا نانا جڑیا نال نرین، نر ہر ویکھے چائیں چائیا۔ بن جگت نیتراں توں درشن پان اگمے نین، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی
 ٹھا کر مل جائے ساک سین، سجن اکو سوبھا پائیا۔ جس دے پیار وچ بھگتاں نوں بھل جان بھائی بھین، مات پت نظر کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی

ساری دسے طرفین، بنا پُرکھ اکال توں سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ واہ واہ کیتیاں بنا اوہناں نوں نہ آوے چین، واہ واہ کہہ کے پرہو دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔

ستگر شبَد کہے بخش دے اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ نور نورانیا نوری چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ بنا رسنا جہوا توں توں میرا میں تیرا شبَدی دھار گائے چہند، ڈھولا سوہلا اک درڑائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی تیری وچ سہائیا۔ دئی دویتی اندر رہے نہ کندھ، بہانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ مانس جنم بھاگ ہون نہ دیویں مند، مند بھاگی لینا ترائیا۔ تیرے دواویوں اکو منگان منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ تن وجود کایا ماٹی رنگ، رنگت اکو اک رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ ساچا اند بخش دے پُرکھ اکالے، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ دینا بندھپ دین دیا لے، دیا بندھ تیری وڈیائیا۔ پھل لا کے کایا پنج تت دے ڈالے، پت ٹہنی دے مہکائیا۔ دیا باقی جوت جگا نرالے، پن تیل باقی کر رُشنائیا۔ تیری منزل راہ ملے سُکھالے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سچا اند ستگر سیوا، سیوا سچ وڈیائیا۔ مہربان ہووے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرے جو وسے دھام نہکیوا، اٹل محل سوہا پائیا۔ سچ پیار دا انترلاوے تھیوا، کوستک منیا روپ بدلائیا۔ پوتر کرے رسنا جہوا، سواس سواس وچ سہائیا۔ نام پدارتھ دے کے اکٹا میوہ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کرائیا۔ اند دیوے پرہو تن ماٹی ساچے مندر، تتو تت درڑائیا۔ پرکاش کر کے ڈونگھی گندر، اندھ اندھیر دئے چُکائیا۔ ترے دھاتو توڑ کے چندر، رجو طمعو ستو دا لیکھا دئے چُکائیا۔ منوآ دہ دشا نہ دھائے بندر، شبَد ڈوری نال بندھائیا۔ پرکاش دے کے بنا سورہ چندر، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ نج گھر واسی وسے سدا سنگن، سگلا سنگ بنائیا۔ جگت وکار توڑ کے پھندن، ڈوری شبَد تند بندھائیا۔ جنہاں نوں لائے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔

تہاں نون دیوے سچ اندن، اندپر واسی ہونے آپ سہائیا۔ جو آد جگادی ٹٹی آوے گنڈھن، وچھڑیاں میل ملائیا۔ اُس نون اکو ڈنڈاوت اکو بدن، اکو سجدہ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔

نہ کوئی ایکا نہ کوئی دو، دوآ ایک وچ سہائیا۔ ایکا دوآ اکو گئے ہو، بن ایکے دوئے توں آپے ہوکا دیوے تهاؤں تھائیا۔ جوتی دھار بن نرموہ، نور نورانہ نور کرے رُشنائیا۔ جس نون کہندے زرنجن پُرکھ سو، سو صاحب بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن اپنی کرکے لو، بن لوئناں کرے رُشنائیا۔ زرنکار زرنکار بھیو مٹا کے دوآ دو، دتیا لیکھا دئے چکائیا۔ آد زرنجن آپے کرکے اپنی لو، بن ایکے دوئے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ابناشی کرتا جس دا بھیو نہ جانے کو، بے انت کہہ کے سارے گائیا۔ سری بھگوان اپنا آپ آپے لئے جوہ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پاربرہم ایکے دوئے نالوں ہو نرموہ، مُحبت مُحبت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔

۱۲۶۵

۱۲۶۵

اک توں ہووے دو، دو اک روپ سہائیا۔ اک دوئے توں کرن کھوہ کھوہ، اپہ کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے اک دوئے نال جان چھوہ، مل مل کے اک دوئے وچ سہائیا۔ آپ آپے اپنا آپ ہو، آپ اپنا لینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر سچا سری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ستگر سچا نوجوان، بال پردہ نہ روپ بدلائیا۔ ستگر سچا مہربان، محبوب نور الاہیا۔ ستگر سچا دیوے دان، وست نام ندھان ورتائیا۔ ستگر سچا وکھائے دھرم نشان، نشانہ دین دنی بدلائیا۔ ستگر سچا دیوے اکم گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ ستگر سچا بھاگ لگائے ساڈھے تین ہتھ گرام، محل اٹل اک سہائیا۔ ستگر سچا دیک جوت جگائے مہان، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ ستگر سچا شبد ناد سُنائے دھنکان، انحد نادى راگ درڑائیا۔ ستگر سچا امرت رس دیوے پین کھان، نجھر جھرنا بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ ستگر سچا گھر سوامی ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ

رائیا۔ ستگر سچا چرن پرتی بخشے دھیان، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ ستگر سچا جس دا آد جگادی اک ودھان، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر سچا سیری بھگونت، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو آد
 جگادی کنت، کنتوبل دھردرگاپیا۔ جس دا نام ندھانا منت، منتو دو جہان حل کرائیا۔ جس دا میل ملاواں نال ساچے سنت، ساچن ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ اپنی مہا دتے اگت، گنتی گنت نہ کھئے سمجھائیا۔ دھرم دھار دی بنائے بنت، گھاڑت اپنی گھاڑن لئے گھڑائیا۔ گڑھ توڑ کے
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، آتم پرما تم ساچا
 سنگ جنائیا۔ لیکھا مکا کے بہشت جت، چرن کول بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر سچا پرم پُرکھ انباشی، انباشی کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی منڈل منڈپ راسی، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔
 جو سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو شاہو بھوپ شاباشی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی لکھ چوراسی داسی، سیوک ہو
 کے سیو کھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں دئے وشواسی، وشا اپنا نام سمجھائیا۔ جو تن وجوداں زرگن جوت کرے پرکاشی، پرکاشوان اک
 اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا وشن برہما شو شنکر نال کیلاشی، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ اوہ بھگتاں سنتاں میٹنہار اُداسی، چنتا غم غم خوار
 دئے گوائیا۔ نام جپائے بنا پون سواسی، اچا جاپ وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ ستگر پورا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دین دایا، دیا ندھ بھيو اٹھائیندا۔ وسنہار سچکھنڈ سچی
 دھرمسالہ، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ جس دا شبد دلارا لالا، لالن اکو رنگ رنگائیندا۔ جو جگ جگ کھیلے کھیل نیرالا، نیراکار ساکار
 روپ وٹائیندا۔ دھرنی دھرت دھول دھول لوک مات بنے دلالا، وچولا ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان نو جوان ہو کے دئے سکھالا، صفتی
 صفت صفت وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ ستگر پورا نام دیوے
 سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن دیا کھائیا۔ آتم پرما تم آپے جائے ہو، ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ بھيو چکائے دوانگ دو، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔
 سچ پرکاش کرے لو، آد زرنجن کر رُشنائیا۔ آپ اپنا آپے لئے جوہ، انباشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ اپنا اپنے نال بندھائے موہ، سیری بھگوان کھیل

کھلایا۔ پاربرہم اپنا لیکھا اپنے وچ رکھے نہ اک نہ دو، دوآ ایکا اپنا کھیل کھلایا۔ سترگر شبد ڈھوآ دیوے ڈھو، سچ وست وست ورتایا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سوہنگ سو آد دی دھارا، وشن برہما شو دتی وڈیایا۔ شبدي شبدي کھیل اپارا، اپرپر سوامی آپ جنایا۔ جس دا کھیل ترے گن باہرا، پنچم تت نہ کھئے وڈیایا۔ جو لیکھا جانے وشن برہما شو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنی سیو لگایا۔ جس دا آد جگادی سندیسہ ایکا اکو وارا، اک اکلآ دئے درڑایا۔ جس لکھ چوراسی ترے گن مایا پنچ تت کیتا پسارا، رجو طمعو ستو اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنی کھیل کھلایا۔ آتم پرما تم دے ادھارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تون میرا میں تیرا اپرپر سوامی لا کے نعرہ، سوہنگ ست ست سمجھایا۔ ہنگ برہم دا پار کنارہ، پت پریشور بھیو چکایا۔ انت جوت جوت وچ ایکا روپ نراکارا، ساکار سنگ نہ کھئے رکھایا۔ جس دا وسیرا سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی مقامے حق سوہیا پائی۔ جس دا روپ اوتار پیغمبر گرو بھیوے ساکارا، تن وجوداں کھیل کھلایا۔ جوتی جاتا ہو کے ظاہرا، پُرکھ بدھاتا ویکھ وکھایا۔ نام شبد دے سچی دھنکارا، دھن آتمک راگ درڑایا۔ امرت بخش اگما ٹھنڈا ٹھارا، ست ستوادی بن رسنا جہوا جام پیایا۔ لوک مات دئے ادھارا، ادر دا لیکھا دتا مکایا۔ جنہاں رسنا جہوا ڈھولا گایا گیت سنایا میت مرارا، متر پیارا اک اکھوایا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن بھیوے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کرے زشنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سوہنگ دھار آد جگادی، اکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پرہہ دا کھیل برہمادی، برہمانڈ اپنا حکم چلایا۔ آتم پرما تم سدا انادی، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ایہ حکم سندیسہ بودھ اگادھی، بدھی توں پرے پڑھایا۔ جیہڑی رسنا نال نہ جائے ارادھی، سواساں نال کھئے نہ گایا۔ جوتی دھار جوت وسادی، وشو دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سوہنگ اکھری جاپ جگت دا گاؤنا، صفتی ڈھولے گایا۔ بھگتاں سوہنگ روپ سرؤپ وچ سماؤنا، اپنا آپ مٹایا۔ گھر پرما تم اکو بہاؤنا، سیج سہنجی جو سہایا۔ بن اکھیاں درشن پاؤنا، نیج نیتر نین کھلایا۔ بن سیس سیس جھکاؤنا، نو نو لگنا پائی۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سچ پریتی وچ مناؤنا، پیار محبت وچ منگ منگایا۔

جس نے دسم دواری پردہ لاہنا، بھیو ابھید رہے نہ رائیا۔ بھگت بھگوان اکو گھر وساؤنا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر سچا آتم پر ماتم جوڑ جوڑے، جوڑی ہر جگدیش کرائیا۔ نام
 اگے چاڑھے گھوڑے، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن قدماں چرناں دوڑے، بھجے واہو داہیا۔ پندھ مکائے بھیڑے سوڑے، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ پھل چھڈے مٹھے کوڑے، جگت رس نہ کھئے چکھائیا۔ انت اکو چڑھے ستگر سچے پوڑے، پوڑی ڈنڈا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے
 صاحب سوامی آپے بھڑے، بھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 جنہاں نوں ستگر سوہنگ سو جاپ دسیا، لوک مات کیتی پڑھائیا۔ دوس رین انتر نرنتر آپے وسیا، روم روم وچ سہائیا۔ ساڈھے تین کروڑ
 دی میٹے رین اندھیری مسیا، نوری چند چند چمکائیا۔ بن رسنا جہوا جپائے کتھیا، کتھنی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ کیرپا کرے پُرکھ سمرتھیا، ہر
 کرتا دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھیا، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ جو پریم پریتی وچ ستھر لٹھیا، یارڑا سیج دئے سہائیا۔
 لہنا دینا پورب لیکھے لئے مستک متھیا، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ جو نرگن نروریر نرکار نرکار دو جہاناں پھرے نسیا، بھجے واہو
 داہیا۔ جس سسے اُتے ہوڑا لایا تے اپنا بھیو دسیا، ہنگ برہم بھیو آپ گھلائییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کرے پرکاش بنا رو سسیا، بن
 سواریہ چن ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نرگن دھار پُرکھ بدھاتا،
 بدھ اپنے ہتھ وکھائیا۔ جو ہوئے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، پاربرہم برہم میل لئے ملائییا۔ ایش جیو
 دس کے گاتھا، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد ہو کے دیوے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جو تن وجوداں چلاونہارا راتھا، رتھ
 رتھوہی دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد جس نوں
 دیوے دان، دتیا وان دئے ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر مکان، مکہ کعبہ اکو اک سہائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے آن، پروردگار پھیرا پائیا۔
 جس دے ڈھولے صوفی سنت فقیر بھگت سہیلے گان، گا گا شکر منائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کیرپا کرے سری بھگوان، بھگون ہو کے

ویکھ وکھائیا۔ غریب نمانے کوچھے کھلے کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی لیکھا جانے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے نوٹ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

کرم سنگھ دا کرم ہویا نہکرمی، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی آتما پھیر لوک مات کدے نہ جنی، جنم وچ کدے نہ آئیا۔ اکو جگہ ملی تے ملی پُرکھ اکال دی چرنی، جتھے جگت والا چرن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دئے وڈیائیا۔ آتما کہے میں پُجی سچکھنڈ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ پنڈھ مکا کے برہمنڈ کھنڈ، بھجی واہو داہیا۔ میرا لیکھا رسیا نہ جیرج انڈ، اُتہج سینج ناتا گئی ٹڑائیا۔ ستگر شبد نے اپنے نال پائی گنڈھ، جس نوں سکیا نہ کھئے کھلائییا۔ رائے دھرم ویکھ کے پاؤندا رہ گیا ڈنڈ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ شنکر نے کہا ایہہ نہیں تیری ونڈ، سنگھاری ہو کے دیاں سُنائیا۔ کیوں اس نوں ستگر شبد نے پائی ٹھنڈ، جگت دی آگنی نہ کھئے تپائیا۔ ایہہ سدا دی سہاگن وچھوڑا چُکیا رنڈ، رنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اس دا نواس استھان ہونا وچ سچکھنڈ، تھر گھر بہہ کے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ آتما کہے میرا سچ گھر ہویا وسیرا، سوہنی ملی وڈیائیا۔ نہ ایتھے سورہ چند نہ کوئی جگت پرکاش نہ اندھیرا، سد اکو رنگ ویکھ وکھائیا۔ میں جدھر تکاں بھگتاں دا ڈیرہ، بنا بھگتاں توں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھاں اوتار پیغمبر گرو ایتھے مارن پھیرا، جوت جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ میرے صاحب نے میرا کیتا حق نیڑا، حقیقت دے مالک نے حق میرا میری جھولی پائیا۔ دھن بھاگ میں آ کے آن کے ویکھیا پرہو چرن دا کھپڑا، جتھے کھڑکی گنڈی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں خیران ہو گئی ایتھے کوئی نہیں کیسے دا جھپڑا، جھگڑے والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے اک دو جے نوں کہن نوں میرا میں تیرا، میں تیرا نوں میرا، اکو روپ وچ اکو روپ گئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سد سے نیڑن نیڑا، دُور ڈراڈا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُندر سینگھ دے گرہ پنڈ رو سے ضلع گرداس پُر * *

ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر ہووو سوادھان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اکو لو انگڑائیا۔ بن نیتر لوچن نیتان نگاہ مارو زمیں اسمان، دھرنی اُتے ویکھو چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دی دھار ویکھو ودھان، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھلائیآ۔ آتم پرما تم ربیا نہ کھئے گیان، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ شبد انادی سُنے نہ کھئے دھنکان، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس نجر جھرنا ملے نہ کیسے پین کھان، بوند سواتی ناہی کول نہ کھئے ٹپکائیآ۔ من کلپنا پھرے شیطان، شرع شریعت کرے لڑائیآ۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے کیسے نہ آن، نج نیتر لوچن نین درس کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر لوک مات مارو جھاتی، درگاہ ساچی پردہ آپ اٹھائیآ۔ کیوں ٹھاڈے ہُنڈیاں ہوئی اندھیری راتی، ٹوری چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ کیوں جھگڑا پیا کاغذاتی، اکھڑ اکھڑ ویکھ وکھائیآ۔ سب دا لہنا تکو بہہ بدھ بھاتی، بھیو ابھید دینا جنائیآ۔ کیسے پردے وسیا نہیں کملاپاتی، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیآ۔ سب دی زندگی تکو حیاتی، جیون جیون وچوں ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو اپنے دین مذہب، مشورہ میرے نال بنائیآ۔ کیسے دا ربیا کوئی نہ ادب، آداب وچ سیس نہ کھئے جھکائیآ۔ کلجگ کِریا کوڑ کیتا غضب، حیرانی وچ سرب کُرائیا۔ دھرم دی دھار مایا ممتا وچ ہوئی جذب، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی تکو تشدد، جھگڑا دین دنی سمجھائیآ۔ صوفی سنت فقیر بھگت سہیلے کوٹاں وچوں دو چار عدد، بھتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تسیں جیواں جنتاں کیوں نہیں کردے مدد، ہر پردے اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیآ۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر دھرنی دھرت دھول دھول ویکھو کھیل اکم، اکمڑے ہو کے دھیان لگائیآ۔ کیسے بھیو نہ چُکے اپنے برہم، پاربرہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ سب دی درشٹی ہوئی چرم، چم درشٹی ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیآ۔ کوڑ کُریارا بنیا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ سچ دا ربیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول رہی کُرائیا۔ اپنا وعدہ قول اقرار تکو پرن، جو پیشین گوئیاں وچ آئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد دھر دیاؤ، دینا بندھپ تیری بے پرواہیا۔ توں مالک خالق
 سچکھنڈ سچی دھرمسالو، درگاہ ساچی مقامے حق سوہا پائیا۔ اسیں لاڈلے تیرے ست نئے بالو، بچپن تیرے چرن ٹکائیا۔ اسان سب کجھ
 تکیا دین دُنی دا حالو، حالت بگڑی خلق خدائیا۔ تڈھ بن کلجگ انت نہ کھئے سمبالو، سمبل دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا
 پورا کر دے جو ستگر نانک دے کے گیا پت کالو، کل کاتی ڈیرہ ڈھائیا۔ ست دھرم تیرے حکم نال ہووے چالو، چوتھے جگ دا لیکھا دے
 مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ستگر شبد دھر
 دے کھیوٹ کھیٹے، دو جہان دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اسیں جگ چوکڑی تیرے پیٹے، بچپن تیرے چرن ٹکائیا۔ سدا سُکھاسن تیری
 سیجا لیٹے، ست سروپ وچ سہائیا۔ سانوں یاد وعدے قول اقرار کیتے، جو کرتا پُرکھ دئے درڑائیا۔ ساڈے اتم سب دے سمیں پیتے، پچھلے
 بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ ہُن آگے تیرے حکم دی چلے ریتے، ریتیان تیری سرنائیا۔ جھگڑے مُکا دے مندر مسیتے، کایا کعبہ اک جنائیا۔ آتم
 پر ماتم سب دا ہووے میتے، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ ستگر شبد ہر پردے وسنا چیتے، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی دی
 پوتر کر دے نیتے، نیتیان تیری سرنائیا۔ تیرا اکو حکم ہووے حدیثے، حضرتان توں باہر کر پڑھائیا۔ ساڈے لیکھے مُکا بیس بیسے، اک اکیسے
 تیری اوٹ تکائیا۔ انت کنت بھگونت اکو چہتر جھلے تیرے سپسے، جگت جگدیش تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر دھر دا حکم درڑاواں گا۔ سو پُرکھ زرنجن
 سکلا سنگ رکھاواں گا۔ ہر پُرکھ زرنجن میل ملاواں گا۔ ایکنکارا جوڑ جڑاواں گا۔ آد زرنجن نور رشناواں گا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاواں گا۔
 سری بھگوان بھیو چکاواں گا۔ پاربرہم برہم سنگ رکھاواں گا۔ ستگر شبد ہو کے ڈنک وجاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول دھول، سمبل
 اکو بنک سہاواں گا۔ دھر دا بن کے پنڈت پاندھا رول، فُر نے فُر نیاں وچوں پرگٹاواں گا۔ سب دے وعدے پورے کران قول، کرنی دا کرتا آپ
 ہو جاواں گا۔ جو آشا رکھ کے گیا کرشنا کاہنا ساول سؤل، ساوریا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ ہر گھٹ انت زرنتر جاواں مؤل، مؤل ہو کے
 بھیو چکاواں گا۔ آپ سدا ریاں اڈول، اڈل ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ کلجگ انت پورا تولان تول، ترازو کنڈا نام ہتھ اٹھاواں گا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتاواں گا۔ ستگر شبد کہے دھر حکم اکم ورتائیکا۔ دین دیاں دیا کھائیکا۔ لہنا دینا سچ دا ویکھ وکھائیکا۔ چار جگ دے شاستر نال ملائیکا۔ اکھڑ اکھڑ پھول پھلائیگا۔ بھیو ابھیدا آپ چکائیکا۔ اچھل اچھیدا ہو کے ویکھ وکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیکا۔ ساچا حکم اک درڑاویگا۔ دو جہاناں آپ سناویگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ گر اوتار پیغمبرو، لیکھا سب دی جھولی پاویکا۔ جو وسنہارا دیس پردیسا، دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ جو وعدہ کیتا گوبند دس دسمیشا، دہ دشا اپنا رنگ رنگاویگا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی آپ سہاویگا۔ جس دا نام گائے سہنسر مکھ شیشا، دو سہنسر جہوا نال وڈیاویگا۔ جگ بدلنا اُس دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں پھول پھلاویگا۔ اوہ مالک خالق نر نریشا، نر نرائن نور رشناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاویگا۔ ستگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر سُنو حکم گردیوا، دیو آتما دھار جنائیا۔ سب دی لیکھ لاوے سیوا، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جس دے گن گائے نال رسنا جہوا، بتی دند صفت صلاحیا۔ اوہ مالک خالق الکھ ابھیوا، اگوچر اکم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دھام سچے نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سدا مہربان، مہربان مہربان مہربان مہربان اتھاپیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پرہہ بخشے دات، نام ندھان جھولی پائیا۔ کایا مندر اندر پچھے وات، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں مارے جہات، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، آتم پرما تم میل ملائیا۔ در وکھاوے اکم اکانت، نور نورانہ نظری آئیا۔ تن وجود کرے شانت، اگنی تت بچھائیا۔ لہنا دینا ویکھ لوک مات، دھرتی دھرت دھول دھول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے انگ لگائیا۔ بھگت جنان پرہہ ساچا میترا، متر پیارا ایک۔ جو وسے دھام انڈیٹھڑا، سچکھنڈ دوارے دئے

ٹیک۔ نام جنائے اگم میٹھڑا، بُدھی کرے بیک۔ اگنی تت نہ لائے سیکڑا، نظری آئے نیتن نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں سد پیاردا، پریتم دُھردرگاہیا۔ آد جُگاد نہ کدے وساردا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نام سندیسہ دیوے راگ سُنائے اگمی ستار دا، بن کینگ ستار ہلائیآ۔ شبد سُنائے انادی دُھنکار دا، انحد نادی ناد درڑائیا۔ پرکاش ہووے جوت اُجیار دا، نُوَر نُوَرانہ سوبھا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیآ۔ بھگت جنان بھگون رنگدا، کایا چولی نام مجیٹھ۔ میل بخشے دُھر دے سنگ دا، لیکھے لائے کوڑے ریٹھ۔ نام سُنائے دُھر مردنگ دا، پُرکھ اکالا بیٹھلو بیٹھ۔ رس دیوے انوکھے اند دا، گرہ مندر وکھا انڈیٹھ۔ جھگڑا میٹے وکار پنج دا، شبد سُهہاگی سُنائے گیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں ویکھنہارا، جُگ جُگ ویس وٹائیآ۔ کل کلکی لئے اوتارا، کل کاتیاں پندھ مُکائیآ۔ بھگت سُهہیلا ویکھاں میت مُرا، مِت پیارا لوان جگائیآ۔ راتی سُتیاں کراں دیدارا، بن نیتر لوجن نین اکھ کُھلائیآ۔ نظری آوے پروردگارا، سانجھا یار نُوَر الہیا۔ جس دا سب نے دتا اشارہ، گرنتھ شاستر کوک کوک درڑائیا۔ اوہ آوے کل کلکی اوتارا، نہکلنکا دُھر امام اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں رنگاں چولی، تن وجود دُھر دا رنگ چڑھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دساں بولی، پاربرہم برہم میلا میلان سہج سُبھائیآ۔ سرگن دھار ہو کے کھیلاں بولی، ہر کرتا ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں ادھاراں، اُدر دا لیکھ مُکائیآ۔ مانس جنم جنم سدھاراں، سُدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ کلجگ اتم تکان کنارہ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچے رنگ رنگائیآ۔ بھگت جنان ستگر شبد کہے میں میتا، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جو وسیا ہرگھٹ چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جیہڑا نہ مریا نہ جیتا، جیون جُگت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس گھر گھر ست سچ بخشنی پریتا، پریتم ہو کے میل ملائیآ۔ اوہ بدلنہارا نیتا، نیتوان وڈ

وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، سب دا انتشکرن کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت بُجھائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سینگھ دے گرہ پنڈ رسؤل پُر ضلع گرداس پُر *

اوتار پیغمبر گر کہن پرہ سادے انتشکرن آئی حیرانی، حیرت وچ تیرے آگے سیس نوائیا۔ سادے دیناں مذہباں اندر آئی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی لوکائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کھئے نشانی، کلجگ کِریا کوڑ ہلکائیا۔ جھگڑا تک لے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج رہی گُرائیا۔ پیار رہیا نہ کیسے اکھراں والی بانی، نام کلمے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دین مذہب دی شرع ہوئی شیطان، شریعت بیٹھی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سادے دھر دے کلاپات، پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے لوک مات، یرگن ہو کے سرگن ویکھ وکھائیا۔ سادے نام کلمے گرتھ شاستر لیکھا تک لے کاغذات، اکھڑ اکھڑ پھول پھلایا۔ جھگڑا مٹے نہ دین مذہب ذات پات، اذاتی رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ اک دو جے دا کرن گھات، گھاؤ کوڑی کِریا رہے لگائیا۔ ست دی رہی نہ کھئے جماعت، ودیا حق نہ کھئے پڑھائیا۔ جدھر تکیے ہوئی اندھیری رات، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اتم ساڈی پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار اکو منگیئے دات، اکٹھے ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سادے نام کلمیاں رہیا کھئے نہ رس، رستہ دین دُنی گئی بدلایا۔ منوآ ہوئے کیسے نہ وس، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ پرکاش ملے نہ کیسے رو سس، سوریہ چند پندھ نہ کھئے مکائیا۔ پروردگار سانجھے یار کرتے پُرکھ مارگ اگما دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ ہر ہردے انتر نرنتر تیرا ہووے جس، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ انیلا تیر مار کس، نام ندھانا اک چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہ دھر دا اکو دے دے جاپ، جگ جیون داتے دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ سنتاپ، ست سنتوکھ اک

سمجھائیا۔ جیواں جنتاں دُرمت میل دھو پاپ، پت پُت آپ کرائیا۔ لوک مات پرگٹ ہو آپ، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارے الکھ جگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ آ جا اُتے دھرت، دھول دھول دا لیکھا دے مکائیا۔ نُور نُور انے شاہ سُلطانے نگاہ مار لے اپنی دھرت، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی پیشین گوئیاں وچ ساڈے نال کیتی شرط، بھوکھتاں وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ بے شک تُوں مالک والی عرش، عرشی پریم نُور الاہیا۔ انت نگاہ مار لے اُتے فرش، فرشے خاکی زمیں زمان دھیان لگائیا۔ جوتی جاتا ہو کے دے درس، بن نیتز نیناں کر رُشنائیا۔ ساڈی چار جُگ دی حرص، ستجگ تریتا دواپرتیرے ڈھولے رہے گائیا۔ مہربانا مہربانا مہربانا اپنا کر دے ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ہر پردے اندر میگھ دے برس، بوند سواتی گول نابھ وچوں ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ کرپا کر کرتار، قُدرت قادر دیا کھائیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ مہربان ہو کے پا سار، مہاسارتھی اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا نال ہووے کل کلکی اوتار، نہکلنک اپنا ڈنک وجائیا۔ سمبل سہا اپنا دھام نیار، ترے گن اتیتے اپنا آسن لائیا۔ امام اماما ہو سکدار، نُور الہ نرگن نُور کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا سانجھا یار، بے عیب اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بھوکھتاں وچ آئے اُچار، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ محمد لیکھا مُکنا صدی چوڈھویں نال چار یار، عیسیٰ یسویں اپنا انک بنائیا۔ گوہند دا ڈھٹیا ویکھ وچ سنسار، گھڑی پل اپنی کھوج کھوجائیا۔ وید ویاسا جس دا بنیا لیکھار، کاتب ہو کے قلم چلائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سچے سرکار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ دین دُنی بن نیتز نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہویا دھواں دھار، نُوری چند نہ کھتے چمکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقرُوض تیرے آگے منگ منگائیا۔ تیرے چرن کول ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کریئے نمسکار، بن سیس جگدیش نیوں نیوں لگیئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی تیرا انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پریشور بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سمائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ فتوہر ضلع گرداس پُر * *

دھرنی کہے پروردگار میرے نرنکارا، نراکار تیری سرنائیا۔ میری بینتی سُن پُکارا، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سیکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ستگر شبد تیرا ڈلارا، دُلہا دو جہان سوہا پائیا۔ جس دے حُکم وچ آئے تیئی اوتارا، اوتر ہو کے کھیل کھلایا۔ جس پیغمبران دتا اشارہ، سینت کلمیاں والی لگائیا۔ گروآں گردیو دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار جگ دے شاستران بن لکھارا، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ نام کلمہ کر اُجیارا، اکھڑ اکھڑاں نال وڈیائیا۔ میں روواں زارو زارا، دھرنی کوک کوک سُنائیا۔ میرے انتشکرن دی سُن لے ہاباکارا، ہوکیاں وچ میری ڈہائیا۔ کلجگ ودھیا کوڑ گڑیارا، کلکاتی نظری آئی۔ نو کھنڈ پرتھی اندھ اندھیارا، ست دیپ دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ میں جدھر تکان دھوواں دھارا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پوتر رہیا نہیں کوئی دھرم دوارا، مندر مسجد شوہوالے مٹھ گرو دوار چرچ رہے سُنائیا۔ تیرتھ تھ روون زارو زارا، گنگا گوداوری جمن سُرستی بن نیناں نیر وہائیا۔ تیرے نام دا دے نہ کھئے پیارا، پیا پریتم تینوں ملن کھئے نہ پائیا۔ دیا باقی تیرے گرہ نہ ہوئے اُجیارا، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا نام شبد اگما سُنے نہ کھئے دھنکارا، انحد ناد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سواتی ناہی گول نہ کھئے ٹپکائیا۔ من منسا وچ ہویا ہنکارا، گڑھ کوڑ بیٹھا بنائیا۔ ترسنا سب نوں کرے خوارا، پنچ وکار نال ملایا۔ ترے گن چاروں کُنٹ اپنا کیتا ورتارا، ورتمان ویکھ خلق خدایا۔ تیرا پیار رہیا نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ مینوں کہہ کے گئے پیغمبر گر اوتارا، سندیسہ بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کل کلکی آوے اپنی دھارا، نہکلنکا روپ الہیا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ میں تیری کرنی انتظارا، راہ تکان چائیں چائیا۔ کون ویلا میرا صاحب سوامی مینوں دئے سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکارا، دھرنی ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سنگ رکھائیا۔ میں تیری دھوڑ مستک لاواں چھارا، ٹکے شہنشاہ رمائیا۔ تُوں ست دھرم ستجگ میرے اُتے کر اُجیارا، اُجرت کلجگ دئے چکائیا۔ تیرا اکو اشٹ دین دنی دا ہوئے پیارا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے نام دا دو جہان ہووے اک جیکارا، تُوں میرا میں تیرا آتم پرمام ڈھولا سارے لین گائیا۔ تیرا اکو ہووے ڈھردرگاہی سچ

دربارا، در دروازہ اک کھلائیآ۔ ڈنڈاوت بندنا سجیدیاں وچ تینوں اکو گرہ ہووے نمسکارا، مندر مسجد شودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ ٹوں پنجان تتان دیونہار ادھارا، ترے گن اپنا حکم ورتائیآ۔ دھرنی کہے پرہو میری سُن لے گریہ زارا، نیتر نیناں نیر وائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سمبل دے مالک ہو جا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹائیآ۔ تیرا ستگر شب دو جہان تیرا لائے نعرہ، ڈھولا گیت اک سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا آد انت جگا جگنت سری بھگونت میرا لہنا دینا دے ادھارا، مانگت ہو کے خالی جھولی آگے ڈاپیآ۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ فتویر ضلع گرداس پُر *

ستگر شب دو دھر دا مابی، مہربان اک اکھوائیندا۔ جگ جگ دو جہان بنے رابی، رہبر ہو کے کھیل کھلائیندا۔ ویکھنہارا تھل اسگاہی، ٹلے پرت پھول پھلائیندا۔ لکھ چوراسی پردہ رسیا اٹھائی، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ نام سندیسہ اک سنائی، انسنت آپ سنائیندا۔ ہرجن اٹھائے پھڑ پھڑ باہیں، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ستگر شب دو جہاناں پاندھی، آد جگاد اک اکھوائیآ۔ جس دی دھار ٹوں میرا میں تیرا گاندی، برہم برہما دئے سنائیآ۔ جس دے بنا سب دی پت جاندی، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیآ۔ کرے کھیل کلجگ کوڑی کریا کاں دی، جیواں جنتاں اندر دھیان لگائیآ۔ وڈیائی ویکھے دھر دے ناں دی، نام ندھانا کی جنائیآ۔ رحمت ویکھے اوتار پیغمبران گرواں چھان دی، کس بدھ سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ترسنا تھے دھرنی دھول ماں دی، ماتر بھومی ہو کے کی جنائیآ۔ جگ ویکھے اپنے پوتر تھان دی، تھنتران کھوج کھوجائیآ۔ پکار سنے سور گاں دی، پشو کوک کوک کی سنائیآ۔ وڈیائی ویکھے اپنے ستگر شب دو واہ واہ دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائیآ۔ ستگر شب دو ویکھنہارا آد جگادی، جگ جگ دھیان لگائیآ۔ جس دی دھار سدا سادی، بدھی وچ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ اوہ ویکھنہارا لکھ چوراسی آبادی، چارے کھانی پھول پھلائیآ۔ جو اوتار پیغمبران گرواں کولوں حکم پچھے جواہی، جوابطلی اک

رکھائیا۔ اپنے اپنے بھگت سنت سکھ مُرید پورے مینوں دسو شتابی، جلدی جلدی حُکم سنائیا۔ جو ویکھنہارا سچ دوار محرابی، محبوب نورا الہیہا۔ سو بھگتاں دی منزل دی دئے آزادی، آزاد اپنا نام چپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس نون آد جگاد سارے رہے ارادھی، ارادھنا وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔

❖ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اٹھوال ضلع گرداس پُ ❖

دھرنی کہے پرہو ہر پردے بخش دے اپنا نام، انتر نرنتر آپ ٹکائیا۔ امرت رس حقیقی پیا دے جام، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ اندھیر مٹا دے ساڈھے تن ہتھ انتر شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے پنج تت گرام، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ من منسا کوڑی کِریا تیرے چرن کرے پرنام، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے کلجگ کوڑ کُریا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا کر اُجیارا، نو ست کرے رُشنائیا۔ اکو اشٹ دیو ہووے نرنکارا، جو سب دا پتا مائیا۔ اکو نام کلمہ تیرا ہووے نعرہ، آتم پر ماتم ڈھولا سارے گائیا۔ تون پُکھ اکالا سانجھا پروردگارا، نور نورانہ نور الہیہا۔ مینوں تیرے چرناں دا سہارا، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، شبداں شبداں شبداں جنائیا۔ تون ٹھاکر میرا کل کلکی اوتارا، نہکلنکا اگم اتھاپیا۔ مہربانا سِری بھگوانا میری پا سارا، مہاسارتھی اپنا ویس وٹائیا۔ میری ڈنداوت بندنا تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ تون جوتی جاتا پُکھ بدھاتا جگت جگدیشا چوئیس اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے اتوں میٹ دے دھوان دھارا، اندھ اگیان رین نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُکھ بدھاتے تیرے چرن دھوڑ پن مستک لاواں چھارا، شہنشاہ میری ڈرمت میل دینی دھوائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ شکار ماچھیاں ضلع گرداس پُر *

اوتار پیغمبر گر کہن پرہہ ساڈی اگم ڈنڈاوت بندنا، سجدیاں وچ سیس نواٹیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے آد جگادی دُھر دے سبجنا، صاحب سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کوڑی کیریا توڑ دے پھندنا، جگت جنجال دے گوائیا۔ تیرے حُکم وچ کلجگ کوڑ کڑیارا اتم لنگھنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اکو دوار ایکنکار پروردگار تیرا منگنا، دوسر ایشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ میٹ جگت اندھیار، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تک وبھچار، ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ ساچی سکھیا رہی نہ وچ سنسار، انتر آتم تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولدے سرب جیکار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے رُشناٹیا۔ ساڈے بھوکھتاں لینا وچار، پیشین گوئیاں تیرے چرن ٹکائیا۔ اسیں تیرا کل کلکی کردے انتظار، نہکلنک تیری اوٹ رکھائیا۔ امام اماما دُھر دے پروردگار، سانجھے یار نور الہیہا۔ سرشٹی درشٹی اندر آن کے پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چودھویں نگاہ مار، چوڈاں طبق کھوج کھوجائیا۔ پیس پیسے ہو خبردار، حضرت عیسیٰ نین اٹھائیا۔ موسیٰ کوک کوک کرے پکار، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ ستگر شبد دئے اشار، گوبند ڈھولا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا دے چُکائیا۔ تیرے در تے سارے ہیوئے بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ چار جگ دے شاستر بن اکھیاں روون زارو زار، بن نیناں نیر وبائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے ستکار، دھرم دی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ سانوں پڑھ پڑھ تھکا سنسار، پر پُرکھ تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ من کلپنا دین دنی اندر ودھیا ہنکار، وبھچار سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اگم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن صاحب سورے سرہگ، ہر کرتے دُھردرگاہیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا بدل دے جگ، جگتی اپنی نال بدلائیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے آگ، پنج تت نہ کھئے تپائیا۔ سرشٹی درشٹی جو تیرے نالوں ہوئی الگ، میلا میل سہج سُبھائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اٹھائیا۔ تیری سرن سرنائی آتم دھار دین دنی جائے لگ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں آد جگادی نور الہی رب، مہبان پیدو اک اکھوائیا۔ دُھر دے رام

کاہن تینوں رہے سد، سدے دیئے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں کر گد گد، خوشیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ ماٹو ذاتی اکو بنا لے جد، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں اتم شرع دی میٹ دے حد، شریعت اکو دے دکھائیا۔ تیرا نام ندھانا دو جہاناں وجے ند، برہمنڈاں کھنڈاں کر شنوائیا۔ ذات پات میٹ دے حد، حدوڈ اکو اک ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی اکو اک ارداس، عرض عرضوئی تیرے چرن ٹکائیا۔ ٹوں شہنشاہ شاہو شاباش، ہر کرتا نور الہیہا۔ کلجگ اتم لہنا دینا تک لے خاص، خالص سریشٹی ویکھ خلق خدائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرے اُتے رہیا نہ کیسے وشواس، وشو دا بھیو نہ کھئے چکائیا۔ تن وجوداں اندر ہیوئے نہ کھئے پرکاش، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ نام رمیا دے نہ کیسے سواس، ساہ ساہ نہ کھئے دھیائیا۔ منوآ من ہویا بدمعاش، بدی کرے تھاوں تھائیا۔ سندیسہ دے دے شنکر کیلاش، کلا دھاری دے درڑائیا۔ کلجگ اتم دھرنی اتوں کر وناس، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی سرب گنتاس، گنوتے سری بھگوتے آدن اتے تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کاشی رام دے گرہ سُنیا ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پرہو میرا لیکھے لا لے چرم، چم دریشٹی دے بدلائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی پرگٹ کر دے ساچا دھرم، دھرم دی دھار ایکنکار دے پرگٹائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ہر پردیوں کڈھ دے بھرم، پاربرہم پت پرمیشور اپنا رنگ رنگائیا۔ نہکرمی نہکامی میرا سریشٹ کر دے کرم، قدرت دے قادر اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ میرے اُتے دے دے جرم، آپ بن جنیدی مائیا۔ جھگڑا مُکا دے ذات ورن، برناں لیکھا رہے نہ رائیا۔ اکو اوٹ ہووے تیرے چرن، چرنودک جام دینا پیائیا۔ نو ست تیری ہووے سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، آتم پرماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے سارے منزل تیری چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو اک دکھائیا۔ دین مذہب دی دھار وچ نہ لڑن، پاربرہم برہم میلنا سہج سُبھائیا۔ تیرے بھ-وچ جیو جنت سادھ سنت

میرے اُتے ڈرن، بھے۔ بھو سب دے سر رکھائیا۔ تُوں آد جُگادی بھنّ گھڑن، گھڑن بھنّہار اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ دے تن وجود دھڑن، آتم پر ماتم دے سمجھائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے سارے وڑن، درگاہ ساچی پاندھی لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے سو پُرکھ نرنجن، پر ماتم تیری بے پرواہیا۔ کِرپا کر دے ہر پُرکھ نرنجن، نرور تیری سرنائیا۔ ایکنکارے میرے درد دکھ بھے بھنجن، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پرکاش کر دے آد نرنجن، نرور نرور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے بن سجن، مِتِر پیارا اک اکھوائیا۔ سری بھگوان تیری کِرپا نال کوڑ کڑیاریے بھانڈے بھجن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پت پریشور پارہم تیرے نوری دیپک جگن، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ ستگر شبد دماے وجن، دو جہاناں کر شنوائیا۔ وشن برہما شو سارے اُٹھ اُٹھ بھجن، سیوا کرن چائیں چائیا۔ دیوت سُر کروڑ تینتیس آسن سنگھاسن تجن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے چرن کول لین سرنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا میرے اُتوں کلجگ کوڑ بچھا دے اگن، اگنی تت نہ کھئے بچھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر آتم پر ماتم دے دے بھجن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ کوڑی کِرپا سرشٹی درشٹی اندرون کڈھن، تن وجود ماٹی خاک پت پت دے کرائیا۔ تُوں آد جُگادی نرور الہی رتن، یامبین تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگارا، نرور الہ تیری سرنائیا۔ میں آد جُگادی تیری خدمتگارا، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں نرور نورانی شاہ سُلطانی بھوپت بھوپ سچا شاہ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی پتے کوئن وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری کیتے گئے سیو کھائیا۔ آد انت جگا جگنت تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا بنا سیس تون نمسکارا، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ہر پردیوں کڈھ دے باہرا، مانس مانو مانکھ انتر نرنتر کر صفائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ میٹ دے دھواں دھارا، نوری چند چند چمکائیا۔ میرا پورب لہنا تیرے نال ادھارا، قُدرت دے قادر دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی دینا بندھپ دین دیاں، دیا ندھ آپ اکھوائیا۔ سد وسین سچکھنڈ سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہیا

پائیا۔ تیرا اکو دُولھا دُلا ر سْت بال، شبدی شبد شبد پرگٹائیا۔ جو جُگ چوکڑی سب دی کرے سنبھال، سمبل دے مالک انت میرا لیکھا دینا چُکائیا۔ تُوں ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھردرگاہیا۔ سَت دھرم دا پھل رہیا نہ میرے ڈال، پتّ ٹہنی گئی کُملائیا۔ تیرے نام بنا میں مات لوک ہوئی کنگال، کوچھی کھلی ہو کے منگ منگائیا۔ تیرا ماٹو ہویا بے حال، بہل ہو کے رہیا کُرائیا۔ مینوں ایوں جاپدا سب دے سِر تے کوکدا کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ چتر گپت رائے دھرم نوں لیکھے رہیا وکھال، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ لاڑی موٹ پائے دھمال، نچے کدے پئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آد تون مٹی خاک، خاکی روپ سائیا۔ تُوں میرے اُتے کلجگ جیواں انتر کھلا دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ آتم پرما تم بن جا سجن ساک، پاربرہم برہم میلا میل چائیں چائیا۔ شبد اگے گھوڑے چڑھ راک، جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ ہتھ پھڑ لے بن اکھراں بھوکھتاں والے واک، جو اوتار پیغمبر گر گردیو جنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا نو جوانا ہر پردا کر دے پاک، پتت پُنیت دے بنائیا۔ نگاہ مار بن اکھراں جھاک، نج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ میں دھرت نانی آد جگادی تیری چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ میرا لہنا دینا پورب میری جھولی پا دے باق باق، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میں بینتی کراں حضور، حضرتان دے مالک سیس نوئیا۔ تیرا سَت سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میری آسا منسا پور، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ میرے اُتوں کلجگ کڈھ دے کِرپا کوڑ، کوڑ کُٹب دے مٹائیا۔ نرگن جوت دا بخش دے نور، ہر پردے کر رُشنائیا۔ ساچے نام دی دے دے نور، تریا دی دھار دے پرگٹائیا۔ امرت رس دا دے سرور، سرتی شبد نال ملائیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو آسا رکھ کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، فُدرت دے قادر ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ لہنا منگے ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹُکائیا۔ محمد تینوں کہہ کے یا غفور، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ تیرا لیکھا نہیں نیڑے دور، دور دُراڈے دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے بے پرواہیا۔ مینوں تیرے چرن کول بھرواسا، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں مالک خالق پر تھی آکاشا، گگن گگنتر تیری وڈیائیا۔ تُوں دو

جہاناں پاوَنہارا راسا، لکھّ چوڑاسی آتم پر ماتم گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میں تیری جُگ جُگ داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا حُکم سنديسہ کی سُننا چاہندا شنکر کیلاشا، کل دھاری دے درڑائیا۔ کِس بدھ کلجُگ اتم ہونا تماشا، تماشین بنا دُھر دے ماہیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے مینوں ایوں جايدا جویں میرے اُتے چڑھنی لاش تے لاشا، لشکر خاک رُوپ سہائیا۔ تُوں دین دُنی دا بدلن والا پاشا، پُشت پناہ میری ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی دا گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اپنے نام دی اکو دس دے پنکتی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب بنا دے ساچی سنکتی، سگلے سنگی اپنا سنگ نبھائیا۔ کوڑی کِرپا اندروں کڈھ دے من دی، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے گوبند سْت دُلا رے چنّ دی، جو چوٹھے جُگ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ میں چاہندی سرِشٹی لوبھی نہ رہے دھنّ دی، مایا ممتا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ ونجاری رہے نہ چُغلی کُنّ دی، کائنات دا پردہ دینا کھلائییا۔ اکو سکھیا دے دے سترگر شبد دھار برہم دی، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ میں آشاوند ستجُگ دے جرم دی، جنم جنم وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے چلا دے دھار ساچے دھرم دی، ایکنکار اپنا نام درڑائیا۔

* ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر مانگے سنگت دے نوٹ *

سترگر پورن پورن اُپدیشے، آد جُگاد شبد جنائیا۔ جس دی سکھیا سُنن وشن برہما شو مہیشے، مہکھاسر اپنی خوشی بنائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر سُنن سنديسے، بن سندھیا سرگھی رہیا درڑائیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیشے، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو نرگن سرگن بدلنہارا بھیسے، بھیکھا دھاری اگم اتھابیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسے، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جو تن وجوداں میٹنہار کلیشے، کل

کاتیاں کرے صفائیا۔ جس دا مُچھ داہڑی نہ کوئی کیسے، تن وجود نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا شبد ستگر دس دسمیشے، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔
 جس دا آد جگاد جگ چوکڑی حکم نہ نریشے، نہ ہر اک اکھوائیا۔ جس دی صفت صلاح کرے سہنسر مکھ شیشے، شہنشاہ دھردرگاہیا۔
 جگ بدلنا جس دا پیشے، پیشین گوئیاں اوتار پیغمبر گر گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر پورن پورن بول، انبولت راگ درڑائیا۔ سوامی ہو کے وسے کول، گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ نام ندھان دئے
 انتول، اٹل آپ ورتائیا۔ سچ دوارا دیوے کھول، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ شبد انادی وجا کے ڈھول، سوئی سرت دئے جگائیا۔ بجر
 کپاٹی پردہ کھول، بھيو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن کرے چوبل، چوجی پریم رنگ رنگائیا۔ سوامی ہو کے جائے مؤل، مؤلا ہو
 کے اپنا کھیل کھلائی۔ پنچ وکار کرے نہ گھول، تن وجود کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر پورن پورا، پور رہیا سرب ٹھائیا۔ آد جگادی دھر دا نورا، جوتی جاتا اگم اتھائیا۔ شبد انادی اگتی
 نورا، نریا باہر درڑائیا۔ نت نوت حاضر حضورا، حضرتان باہر دھردرگاہیا۔ اشارہ دیونہارا موسیٰ اُتے کوہ طورا، قدرت قادر نور الہیا۔
 جس دی مستی نام سرورا، سرتی شبد وچ سہائیا۔ اوہ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے ضرورا، ضرورت ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا نام
 کلمہ مشہورا، ستگر شبد نال صلاحیا۔ جس دا پندھ نہیں نیرن دورا، دور دراڈا اکو رنگ سہائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا کرپہارا مہرا،
 مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستگر پورن پورن ایک،
 ایکنکار روپ سہائیا۔ آد جگادی دیونہارا ٹیک، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ کرپہارا بدھ بییک، پنت پنت کرائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 اگتی تت نہ کھئے تپائیا۔ ہرجن سنت سہیلے بنائے نیک، نکا وڈا وڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر پورن پورن دیوے جاپ، جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ سچ سوامی انترجامی پرگٹ ہوئے آپ، آپ اپنا
 پردہ لہیا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، اگتی تت نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنی ذات، آتم پرما تم سنگ بنائیا۔ امرت بخش کے بوند
 سوانت، جہرنا نچھ دئے جہرائیا۔ درس دکھائے آپ اکانت، اک اکلا دھر دا ماہیا۔ جن بھگتاں پچھے اتم وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔

مہربان ہو کے لیکھے لاوے پریم پیار دی رات، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ نام ندھانا دیوے دات، امل آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بخشنہارا امرت بوند سوانت، ترسنا ترکھا میٹے سہج سُبھائیا۔

* پہلی بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

ستگر شبد کہے میری رُت بسنت، پُھل پُھلواڑی جگت بھگت مہکائیا۔ جنہاں دا مالک خالق اکو کنت، نر ہر نرائن نور الہیا۔ جو سب دی بناونہارا بنت، گھڑن بھنہارا اکم اتھائیا۔ آد جگادی سدا بے انت، بے عیب نور الہیا۔ جس دا نام ندھانا اکما منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ اوہ آد جگادی جگ چوڑی ویکھنہارا اپنے سنت، ست ستوادی ہو کے دھیان لگائیا۔ انتر نرنتر توڑنہارا ہوئے گڑھ ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ مانو ذاتی ویکھنہارا اکو پنکت، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا نے انادی پنڈت، سکھیا ساکھیات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میری بھگتاں نال بہار، پت ٹہنی پھل پُھل مہکائیا۔ جنہاں دا مٹر پیارا اکو یار، نر نرنکار نظری آئیا۔ جو انتر نرنتر نرگن ہو کے پاوے سار، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ اکھ اکوچر اکم اتھاہ دیونہارا ادھار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دے نام دی رُت مؤلی بنی رہے گزار، گلشن لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اُس دے چرن کول کول بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، پن سیس سیس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ جگ پاونہارا سار، مہاسارتھی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میری سب توں اولڑی رُت، رُڑی اکو دھار مہکائیا۔ جس نوں ویکھنہارا ابناشی اچت، پت پریشور دھردرگاہیا۔ جس صاحب سوامی مینوں بنایا دلارا ست، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے کایا ماٹی بُت، بُتخائیاں پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ ستگر شبد کہے میری رُڑی

اگئی مؤلی، مؤلا مالک دئے وڈیائیا۔ خوشی ہوئی اُپر دھوئی، دھرنی دھرت دھول لئی انگریائیا۔ میں لیکھا تکیا اوتار پیغمبر قوئی، گرو
 گردیو نال ملاییا۔ جس دی دھار سب توں الہی اولی، عالمین اک اکھواییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ چکاییا۔ ستگر شبد کہے سُن پھلگن سجن میت، مترا دیاں جناییا۔ اک سندیسہ سُن لے دھر دا گیت، جو گوبند
 گوبند گوبند دھار درڑاییا۔ جس دے نال لکھ چوراسی ہووے پت پت، ڈرمت میل گوائیا۔ تن وجوداں کرے ٹھانڈا سیت، اگئی ت ت نہ
 کئی تپاییا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبہ اکو اک وکھاییا۔ ترے گن نالوں کرے اتیت، ترے بھون دھنی نال ملاییا۔ سدا سہیلا وسے
 چیت، چت وت ٹھگوری رہے نہ راییا۔ آتم پرما تم ہووے پریت، پریم ملے دھر دا ماہیا۔ مانس جنم لئے جیت، ہار وچ کدے نہ آئییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میرا وقت سہنجنا، پرہ
 سوہنی دئے وڈیائیا۔ کریا کرے آد نرنجنا، زوریر نور الہیایا۔ جس توں کھندے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کراییا۔ اُس دا چرن دھوڑ
 نیر پاواں انجنا، اندھ اگیان مٹاییا۔ گھر سوامی ملے سجن، ٹھاکر اکم اتھاپیا۔ جس سچ دا پردہ کجنا، سر سر ہتھ ٹکاییا۔ در ٹھانڈے اوتار
 پیغمبر گر سجن، شبدی شبد شبد شنواییا۔ جس دا اکو ڈنکا وجنا، ناد انادی دھن وجاییا۔ جس دا امرت پی پی سب نے رجن، پن
 رسنا رس چکھاییا۔ جس دا اکو نور دیپک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشناییا۔ اوہ سوامی گوپال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھواییا۔
 جس شرع دی میٹنی حدنا، حدوداں لیکھا دئے مکاییا۔ ایک رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنی، اوچ نیچ ونڈ نہ کئی ونڈاییا۔ اکو نام کلمہ ہووے دھر دا
 بھجنا، بندگی بندگی وچوں پرگٹاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھواییا۔ پھلگن
 کہے ستگر شبد میری پھل پھلواری تک، ہرجن لوک مات دھیان لگاییا۔ جنہاں دا لیکھا نال حقیقت حق، لاشریک دئے وڈیائیا۔ جگت
 مارگ پیار وچ جان نہ تھک، پاندھی ہو کے بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دا آتم پرما تم قول اقرار پگ، وعدہ سکے نہ کئی بھلاییا۔ اوہناں دا
 مالک اکو نور نورانہ یک، وعدے ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 چکاییا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میری ویکھ لے دھرنی دھرت، دھول دھول دھیان لگاییا۔ نگاہ مار لے زرگن دھار پرت، پت پریشور

رُوپ بدلائيا۔ قَوْل تک لے گر اوتار پیغمبران والی شرط، شرع توں باہر کھوج کھوجائیا۔ بن نیتراں نگاہ مار لے اتوں عرش، عرشی پریم تیرے آگے واسطہ پائیا۔ مہربان محبوب ہو کے میرے اُتے کردے ترس، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ میرا خوشیاں والا شہنشاہی اک اک برس، برسی تیرے پریم وچ رکھائیا۔ جُگ چوکڑی میری پورب میٹ دے حرص، ہوس آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگائیا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میرے ول کر دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں جودھا سوریہ نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ آد جگادی حکمران، شاہو بھوپ سہج سکھدائیا۔ میرے اُتے ہونا مہربان، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ میں کلجگ اتم منگاں دان، داتا ہو کے دینا ورتائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا کاپن، گھنٹیا ہو کے گیا درڑائیا۔ پیغمبران دتا پیغام، بن الفیہ سنائیا۔ ساڈا مالک خالق اک امام، عملوں توں رہت نور الہیا۔ جو انت سب دا کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو کلمہ دئے کلام، کائنات اک پڑھائیا۔ اکو سجدہ دسے سلام، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو پیار محبت بنائے وچ عوام، عام دا لیکھا دئے مکائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، زنجیر مذہباں دئے تڑائیا۔ نام حقیقی پیائے جام، امیوں رس آپ چکھائیا۔ جگت اندھرا میٹے شام، شمع جوت نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے سُن پھگنا، سوہنیاں دیاں جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن چاڑھے رنگنا، رنگنہار اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا منائے سگنا، سوہنا سنگ رکھائیا۔ ایکنکار وجائے ندنا، نادی دُھن سنائیا۔ آد زرنجن دپیک جگنا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ اباشی کرتے میل ملاؤنا سجننا، ساجن میت دُھردرگاہیا۔ سری بھگوان لیکھے لاوے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف آپ کھائیا۔ پاربرہم پت پریشور ہو کے گجننا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ ستگر شبد دا اکو ڈنکا وجنا، جس توں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو بھجننا، بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے پھلگن اوتار پیغمبر گر آؤن گے، بن قدم قدم اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھ وکھاؤن گے، جگت اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ پچھلا حساب سرب مکاؤن گے، ستجگ تریتا دواپرنال ملائیا۔ پُرکھ اکالے آگے سیس نواؤن گے، نو نو لاگن پائیا۔ دُھر دے حکم حکم وکھاؤن گے، پردے پردیاں وچوں چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک انتر نرنتر آپ وساؤن گے۔ ستگر شبد کہے پھلگن ویکھ لے دُھر دا وقت، جگت گھڑی پل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کی لہنا دینا پرہو دا نال جگت، جگدیش کی اپنی کھیل کھلایا۔ کس بدھ لیکھا جانے دھرت، دھول دی دھار پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پرمیشور نور الاہیا۔ بھاگ لگاوے اُتے فرش، مٹی خاک دئے وڈیایا۔ غریب نائیاں کرے ترس، رحمت اپنی آپ کھایا۔ سچ پیار دا میگھ دیوے برس، امرت اپنا جام پیایا۔ پُورب جنم دا لاہوے قرض، مقروض ہو کے آپ چُکایا۔ غریب نائیاں پوری کرے غرض، اپنی غرض نہ کھئے رکھایا۔ ایہہ پرہو دا کھیل ہونا اسچرج، اسچرج لیلآ آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکو اک گوسائیا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میرے اُتے کر مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ست دھرم دی نظر آوے نشانی، نشانہ کِریا کوڑ مٹایا۔ سچ پیار دا بن دانی، داتا ہو کے دے ورتایا۔ جھگڑا میٹ جسم جسمانی، تن وجود نفرت نہ کھئے رکھایا۔ تینوں حضرت عیسیٰ کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اکو دے سمجھایا۔ محمد کوک کے کہا میرا مالک نور نورانی، اللہ اللہ اک اکھوایا۔ زیتو زوا عرشے نوا موستی زمو عرشے زوؤ فرشے دُعا میرے خُدا چکستی مووجا نزو کبا وزی یکم بیئزل زمتو زکھی نورے نزا مہربان اک اکھوایا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میں کی دساں کہانی، کہاوت کی جنایا۔ میری جگ جگ دی رت پُرانی، بسنت کہے کے سارے گائیا۔ میں آگے منگاں تویں تویں نشانی، نشانہ اپنا دینا سمجھایا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ نہ رہے بیگانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سب نوں ست دھرم دے ایمانی، عمل اکو اک سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ جگت جسمانی، ضمیر اندرون دینی بدلائی۔ تیری منزل اک رُوحانی، رُوچ بُتاں کر صفایا۔ دیناں مذہباں دا جھگڑا میٹ دیوانی، اتم فیصلہ حق سُنایا۔ تُوں شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ اک اکھوایا۔ وسنہارا سچکھنڈ مقامی، مقامے حق تیری رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ پھلگن کہے ستگر شبد میری اک بینتی، پئے وچ سیس نوایا۔ اکو اپنے نام دی دس دے پنگتی، بہو دیا لوڑ رہے نہ رایا۔ اتم پر ماتم بنے پنڈتی، سیکھیا ساکھیات سمجھایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم بھیو چُکایا۔ کلپنا رہے نہ کیسے من دی، ممتا موہ نہ کھئے ہلکایا۔ نشانی تک لے تارے چنّ دی، چند ستار ویکھن نین اٹھایا۔ تیری وڈیائی ہووے دھنّ دھنّ دی، نو ستّ وچے ودھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی آسا اک رکھائیا۔ پھلگن کہے ستگر شبد تیرا اکو ہووے ناؤں،
 ناؤں نرنکار دینا درڑائیا۔ اکو بننا پتا ماؤں، پرم پُرکھ رُپ درسائیا۔ اکو نگر کھیڑا وکھاؤنا گاؤں، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ اکو پیار وچ
 پھڑنا بابوں، پُوت سپُوتے آپ اُٹھائیا۔ اپنے ملن دا ہر پردے بخشنا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ بے شک تیرے مانس مانکھ بھلے
 راہوں، مانو راہی اپنے لے بنائیا۔ ہنس بنا لے پھڑ پھڑ کاؤں، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ جھگڑا میٹ دے سُر گاؤں، پشوآن پنچھیاں کھل نہ کھئے
 لہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرے نام دی ہونے واہو واہو، واہ واہ واہنگر تیری وجے ودھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کر نیاؤں،
 انصاف آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے سُن پھلگن
 دُھر دا حُکم اپار، اپرمپر کی جنائیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، چوکرئی اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ قدرت دا قادر ایکنکار، اک اکلا نُر
 الاہیا۔ جس دا جگ چوکرئی پسا، ویکھنہارا دُھردرگاہیا۔ میں اُس دا برخوردار، نتا اکو نظری آئیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت
 بے انت اکھوائیا۔ اُس دا حُکم سندیسہ پرگٹ ہونا وچوں میری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول درڑائیا۔ جس دے حُکم وچ وشن برہما
 شو ہونے خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر جوت وچوں جوت کر اُجیار، نُر نُر وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے ستگر شبد بے شک تیرا حُکم مٹھا، سد بھانے وچ سہائیا۔
 میتوں کھیل دس سد انڈٹھا، جگت نیتز نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد کہے سب دا لیکھا ویکھ لے چٹا، کالی دھار باہر درڑائیا۔ ست دھرم
 دا دُھ پھٹا، کلجگ کور نال وڈیائیا۔ جس دا اتم نکلنا سٹا، سٹیبازی ویکھے خلق خُدائیا۔ کسے دا ایشٹ رہنا نہیں پتھر اٹاں، پاہناں
 سپس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پھلگن کہے میرا پروشٹا پہلا آیا،
 سوہنی خوشی بنائیا۔ در ٹھانڈے منگ منگایا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کِریا کر بے پرواہیا، بے پرواہے دیا کھائیا۔ میری آسا ویکھ وکھایا،
 چار جگ دی پچھلی نال ملائیا۔ کی باؤن سندیسہ گیا سُنایا، بل دوار دوار درڑائیا۔ سپتس رکھیاں ڈھولا کی گایا، شبد انادی دُھن
 جنائیا۔ بھیلنی رام کی سمجھایا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ بدر دا لیکھا ویکھ وکھایا، سُدائے کرشن نال وڈیائیا۔ مونسے جلوہ اکو پایا، پروردگار

سیس نوآئیا۔ عیسیٰ صلیب گل لٹکایا، سندیسہ دتا چائیں چائیا۔ محمد چار یاری میل ملایا، پروردگار کھیل کھلایا۔ نانک منتر ست درڑایا، ست ست وچوں سمجھائیا۔ گوہند ڈنکا فتح وجایا، فاتحہ پڑھے خلق خدائیا۔ ستگر شبد اکو وڈیایا، جو آد جگاد سب دا پتا مائیا۔ جو جگ جگ ویس وٹایا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پھلگن کہے میرا دھرم سندیسہ، ست سچ وچوں جنائیا۔ میرا مالک اکو نر نیشا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم ساچن اک اکھوائیا۔ جس دے حکمے وچ برہما شو مہیشا، گپت گیشا بیٹھے سیس نوآئیا۔ اُس دا دو جہان دا مالک اکو گوہند دس دسمیشا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جو کلجگ اتم میٹے کوڑ کلیشا، کل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی صفت وڈیائی کرے سہنسر مکھ شیشا، دو سہنسر جہوا گن گائیا۔ اوہ اتم لہنا دینا پورا کرے ملا شیخا، مسائکان ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ سچ در سہاؤنہارا، ہر کرتا میت مرار۔ جوتی جوت جگاؤنہارا، پر پڑکھ پڑکھ کرتار۔ انادی ناد وجاؤنہارا، قدرت قادر پروردگار۔ جگ جگ ویس وٹاؤنہارا، آد نرنجن نور اجیار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی پاؤنہارا سار۔ ساچی سار سہالدا، جگ جگ آد نرنکار۔ کھیل کرے کمال دا، قدرت قادر ہو اجیار۔ لیکھا مکائے ترے گن جنجال دا، رجو طمعو ستو دئے نوار۔ کھیل کھیلے کال مہاکال دا، آد جگادی روپ اپار۔ پرکاش دیوے جو جمال دا، جاگرت جوت جوت اجیار۔ لہنا دینا پورا کرے گوہند لال دا، شاہو بھوپ وڈ سیکدار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آپ پروردگار۔ پروردگار نور الہ، الکہ آگوچر اک اکھوائیا۔ نرگن نرگن بن ملاح، بیڑا سرگن سرگن آپ چلائیا۔ نام ندھانا دے اگم اتھاہ، الکہ آگوچر آپ ورتائیا۔ جگ جگ حکم سندیسہ دئے سنا، اوتار پیغمبر گر شبد شبد سنائیا۔ مارگ دین دنی لگا، دیناں مذہبان رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ سو پڑکھ نرنجن کھیل کھلاؤندا اے۔ ہر پڑکھ نرنجن ویکھ وکھاؤندا اے۔ ایکنکارا ویس وٹاؤندا اے۔ آد نرنجن نور رشناؤندا اے۔ سری بھگوان سوہیا پاؤندا اے۔ ابناشی کرتا ڈنک وجاؤندا

اے۔ پاربرہم پرہہ پردہ لا ہندا اے۔ ستگر شبد حکم ورتاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ اوتار پیغمبر گر بھیو کھلاؤندا اے۔
 ستجگ تریتا دواپرچگ جگ آپ بدلاؤندا اے۔ کلجگ اتم انک کل دھاری اپنی کل پرگٹاؤندا اے۔ اچھل چھل بن کے وڈ سنساری، ول
 چھل اپنی کار کھاؤندا اے۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے جیو سنساری، عقل بڈھی وچ کدے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھاؤندا اے۔ سچ پردہ آپ اٹھائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو چکائیگا۔
 ایکنکارا پردہ آپ اٹھائیگا۔ آد نرنجن نور رُشنائیگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھائیگا۔ سری بھگوان خوشی بنائے گا۔ پاربرہم پرہہ اپنی ونڈ ونڈائیگا۔
 ستگر شبد حکم جنائیگا۔ جس اوتار پیغمبران گروآں دتا ادب، آداب سب دا ویکھ وکھائیگا۔ جس دی چار جگ سارے لیندے
 رہے مدد، مُدّتاں دا مالک بھیو چکائیگا۔ جس دین دُنی دا میثنا تشدد، شرع دا لیکھا پور کرائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیگا۔ سچ کرنی کار کھائیگا۔ دین دیاں کھائیگا۔ کیرپال ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ ہرجن بھگت
 سہیلے لال آپ اٹھائیگا۔ دیوے نام سچا دھن مال، امل اٹل آپ ورتاویگا۔ کلجگ چلے اولڑی چال، چال نرالی اک وکھائیگا۔ مرد مردانہ
 ڈیرہ لایگا۔ نوجوانا نظری آویگا۔ سری بھگوانا روپ درساویگا۔ شاہ سلطانا حکم ورتاویگا۔ کلجگ لیکھا تک جیو جہانا، جاگرت جوت
 جوت رُشناویگا۔ جس دے حکم وچ ورتنا بھانا، بھائی اپنے حکم رکھائیگا۔ بھلگن کہے میں اُس پرہو دے چرن کول کران دھیانا، جو
 چرنودک جام پیاویگا۔ بھگت سہیلا بن کے بھگتاں دیوے مانا، ایہان اندروں باہر کڈھائیگا۔ اُس دی چرن دھوڑ کران ایشنانا، جو دُرمت
 میل دھواویگا۔ جو لیکھا مکائے پتھر اٹاں پائناں، جگت شرع نہ ونڈ ونڈائیگا۔ جس دا اکو ایشٹ ہووے زمیں اسمانا، گگن گگنتران اکو
 روپ درساویگا۔ جس نوں منڈل منڈپ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کرن پروانہ، پرہ پُرکھ اک اکھواویگا۔ جو کلجگ اتم جوتی جاتا پھر
 کے بانا، بان انیالا تیر چلاویگا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاما، سجدے سب دے ویکھ وکھائیگا۔ جس دا منتر گاؤندے ستناما، ست
 ستوادی بھیو کھلاویگا۔ جس دا ایشٹ جنایا سینتا رام، رام ویشٹ میل ملاویگا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، سرتی شبد کھوج کھجائیگا۔
 جن بھگتاں انتر نرتز وکھائے اگم نشانہ، نشانہ دین دُنی بدلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک

نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی جانی جانا، جاننہار ایکنکار پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی دربارا سنگھ دے سسکار سمیں پنڈ ملووال ضلع امرتسر *

تت کہن ساڈا ناؤں سنگھ دربارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش مل کے خوشی بنائیا۔ آتما کہے میرا پریم اکو پیارا، پریم پُرکھ پرما تم دھردرگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا میت مُرارا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا اکو ایک سچکھنڈ سچا دوارا، جوتی جاتا ہو کے سوہیا پائیا۔ میرا اُس دے نال قول اقرارا، وعدہ پچھلا دیاں جنائیا۔ ارجن گر دتا جگت سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میرا نُور دا نُور پَسارا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ راوی کنڈھا دئے ہلارا، بن پوناں پون جھولے رہے جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ راوی کہے میں نیانی مینوں سارے کھندے راوی، وہن پانی والے جنائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا جس دا تول تولیا اکو ستگر ساویں، سانوریا اپنی کار کھائیا۔ جس دے پیار وچ کراؤندی پھردی بھاوی، بھجے واپو داہیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد جگ چوکڑی بدل جاندی شاہی، شہنشاہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اوسے دے پیار وچ آتما کہے میں یرگن ہو کے بنی رہی راہی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھجی واپو داہیا۔ اوتار پیغمبران گرواں میری دینی گواہی، شہادت شبد شبد نام بھگنائیا۔ چار جگ دے شاستر میرے ڈھولے رہے گائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آتما کہے میں بڑی سہاگن، کنت کنتوبل میرا اکو نظری آئیا۔ میں جگ جگ بنی رہی وڈبھاگن، بھاگاں والی ہو کے دیاں سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ میرے انتر اُچدا رہیا ویراگن، ویری اندرون نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دین دنی دی بنی رہی تیاگن، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ میرے پریم پُرکھ نے مینوں اکو بخشیا اپنا ساتھن، ست سچ سمجھائیا۔ میں تیرا موہن مادھو مادھن، محبوب اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تت کہن ساڈا نال ناتا مائی باپ، پوت

کہہ کے سانوں گائیا۔ اندر ویکھے کوئی نہ مار جہات، آتم دُھر دا نُور الاہیا۔ جس دا اکو مالک کلاپات، پت پرمیشور دُھردرگاہیا۔ جس
 دی نُور نُورانہ ذات، اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس مائس جنم دتی دات، داتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی ہو گیا جے اُن کِریا کر دتی اچ دی
 پچھلی رات، پہلی پھلگن دئے وڈیائیا۔ دُو جے پر وشٹے میری پُچھی وات، آتم پرماتم اپنے رنگ رنگائیا۔ میں بیٹھ گئی اِکانت، جگت ترسنا نہ
 کھئے رکھائیا۔ میرا انتشکرن ہو گیا شانت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پنج تت جگت دی پائے کھات، حصہ دین دُنی تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ پنج تت کہن بے شک اسپن تتان والا سریر، مئی خاک نظری آئیا۔
 تُوں مالک گہر گمبہر، گور تیری سرنائیا۔ تُوں داتا بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈی آشا پوری کر دے جو کہہ کے گیا کبیر،
 قبران تون باہر سُنائیا۔ کلجگ اتم پُرکھ اکالا دین دِیالا ساچا مارگ کرے تعمیر، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے ہتھ سب دی
 تقدیر، تدبیر اپنی نال جنائیا۔ کی ہو گیا تن وجود بستر لتھا چیر، جگت اپنا آپ بدلایا۔ آتماگت کے گئی وچوں وہیر، بھجی واہو داہیا۔
 امرت رس ملیا اگما سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 آتما کہے میں بڑی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا ناتا جُر گیا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ میں ویکھیا سچکھنڈ سچی
 دھرمسالی، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جتھے پرم پُرکھ میری کرے رکھوالی، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں نانی نڈھی اوسے دی بالی،
 اوسے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ آتما کہے میرا ستگر ہویا دِیال،
 پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ مینوں اپنے آپ لیا سنبھال، سمل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا ناتا تٹا کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر
 گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لیکھا آگے نہ کھئے بنائیا۔ شنکر ویکھ کے ہوئے بے حال، شنبھو اپنا نین بدلایا۔ برہما خوشیاں وچ وجائے تال،
 وشنوں ڈھولا اکو گائیا۔ اوتار پیغمبر گر پریم نال پُچھن میرا حال، پیار مُحبت وچوں پرگٹایا۔ میں ہس کے کہا میں اُس پرہو دا نُور نُورانہ
 آتما لال، جو لالن اِک اکھوائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جان میں پندھ مُکا کے پہنچی تے مینوں
 مل گیا سنگھ پال، آپ اپنی خوشی بنائیا۔ جھٹ بسنت کور نے ماری چھال، بن تتان لئی انگرٹایا۔ بشن کور نے کہا آ جا میرے لال،

تینوں گودی لوں ٹکائیا۔ گربخش سنگھ کہے میرا وی ایہو گرہ ایہو دوار اکو کرے سنبھال، جو نور نورانہ نظری آئیا۔ جیوں سنگھ کہے ویکھ
 لے سب توں وکھرا جدا اینھے تال، جگت تلواڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جے پھل لگا پت پوتے ہیرا سنگھ دے ڈال، پت ٹہنی مات
 مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ تت کہن اسیں دربارا سنگھ دا وجود،
 جگت نیتر نظری آئیا۔ اسیں چھڈ دتی دنیا والی حدود، گھر بار آئے تجائیا۔ ساڈی اکو منزل حق مقصود، بے پرواہ دتی وکھائیا۔ جو مالک
 خالق سدا موجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ ساٹوں ضرور رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈی آشا انتر لے بوجھ، دسن دی لوڑ رہے
 نہ رائیا۔ ساڈا بھیو کھولے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 صاحب اک گوسائیا۔ آتما کہے میں دربارا سنگھ دے تتان نوں ویکھ کے ہسدی، دور ڈراڈا دھیان لگائیا۔ جس وچ رہی ساں وسدی،
 اُس دا ناتا آئی ٹرائیا۔ ہن لاش بن گئی زین اندھیری مس دی، بن آتما نور نہ کھئے چمکائیا۔ جیہڑی بھری سی جگت وڈیائی جس دی،
 صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوبدی اتم کھیل ہونی ماٹی خاک بھس دی، بھسم اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ آتما کہے سُنو پرہو بھگت جگت سنسار، جگیا سواو دیاں جنائیا۔ سندیسہ دیوان سرب
 پروار، بنس سربنس آپ سمجھائیا۔ ٹھاڈا میرے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا ستگر شبد نال قول اقرار، وعدے پچھلے
 دیاں سمجھائیا۔ جس کیریا کیتی اپر اپار، اپر مپر سوامی دتی وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دے انتر ادھار، زرتیر میلا میلیا سہج سہائیا۔ مینوں
 خوشی ہوئی میتھوں جگت جھوٹھا چھٹیا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو میری دین گواہیا۔ میری بسنت سچکھنڈ
 مؤلی بہار، زرتی پرہ دے نال مہکائیا۔ میں سندیسہ دیوان اتم وار، بن رسنا جہوا ڈھولا دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ آتما کہے میرے سُنو ساک سجن سین، سنبندھیو دیاں جنائیا۔ بے شک تسیں تتان
 والے بھائی بھین، مات پت نار پتر دھی نظری آئیا۔ میں سب نوں سچکھنڈ دواویوں آئی کہن، کہہ کہہ دیاں درڑائیا۔ میرے ویراگ وچ کھئے نہ
 پاوے وین، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ میں کوئی ہو نہیں گئی طرفین، دتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ میں اکو چھڈیا تے آگے مینوں مل گیا سچا مہین،

جتھے مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار مینوں دتا بہن، تھر گھر بیٹھی اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ آتما کہے سُنو تن وجود دے پتر دھیاں، نار دُباگن سہاگن نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا ساڈھے تِن ہتھ دی سیا، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ میرا دین دُنی نالوں نرمل ہویا جیا، جیون داتے دتی ودیائیا۔ پریمیو پیاریو تسیں وی میرے مگر آؤن دا کرو ہیا، حیلے نال پُجنا چائیں چائیا۔ جس دھرم دی دھار کِہا گوبند نے پچیاں دی دھار وچ رکھائی نیہاں، نینہہ گوبند گوبند گوبند گیا بندھائیا۔ اوسے دے پیار وچ آتما کہے مینوں مل گیا اوہ پیا، جس توں پرم پُرکھ پرما تم کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا کھیل اوسے نے کیا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن گرمکھو بھگتو مینوں رکھ دیو اُتے سیڑھی، خوشیاں نال دینا ٹکائیا۔ سدا بنس سربنس چلدی رہے پرہو پیار وچ پیڑھی، آگے دا لیکھا آگے لینا بنائیا۔ ساری سریشٹی کہندی آگے گلی بھیڑی، بن ستگر پندھ نہ کھئے مکائیا۔ میں حقیقت والی منزل چڑھ گئی آخیری، آخر ملیا دُھر دا ماہیا۔ میری دین دُنی دی ٹٹ گئی زنجیری، کڑی نال کڑی نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ آتما کہے میرے ول ویکھ کے کڈی منجیت توں ودھی حرص، ہوس وچ ڈھولے رہیا گائیا۔ توں جگت دا میرا چاچا تے مینوں میگھ لین دے برس، بوندا باندى تیرے اُتے ٹپکائیا۔ بے شک تیرا آسن اُتے فرش، میں عرش وچ بیٹھا کول دُھر دے ماہیا۔ پر پیار کرنا بھگتاں دا سدا فرض، پرہ نے ریتی دتی چلائیا۔ منجیت کہے میں چھوٹیاں چھوٹیاں ویراں توں کہاں گا تسیں بن جائیوسور پیر بہادر، دوندر مہندر رون کھئے نہ پائیا۔ ایس سریر دی نہیں آتما دی سی پرہو توں غرض، اپنی غرض پچھے دربارا سنگھ توں لے کے گیا چائیں چائیا۔ ایہ کوئی کھیل نہیں اسچرج، آد جگادی ریتی دُھر دی چلی آئیا۔ پر پیار وچ رہنا ایہو تہاڈا ساچا درد، دردیو تہانوں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ تت کہن جس ویلے سانوں اگنی لاؤنی آگ، آگواکو ویکھ وکھائیا۔ اسیں بہاویں پروار نالوں ہون لگے الگ، وکھرا اپنا گھر لیا بنائیا۔ چھڈن لگے جگ، دین دُنی نالوں ناتا لیا تڑائیا۔ ساڈی بینتی آگے صاحب سورے سرگ، سپس چرناں وچ ٹکائیا۔ ساڈی وی دھار سچکھنڈ لے جانی آج، آتما نال

تت مل کے تیرے گھر وچ سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سیڑھی کہے مینوں پریم نال بناؤنا، سوہنی بنت بنائیا۔ دربارا سنگھ نوں میرے وچ ٹکاؤنا، ٹِگا مستک والا دئے گواہیا۔ سارے پروار سربنس نے شکر مناؤنا، خوشی خوشی خوشی وچ ڈھولے گائیا۔ ایہ اپنے گھر نوں چلیا جو لوک مات دا پرائنا، مہانی کھا کے بھجیا واہو داہیا۔ جس دھرتی اُتے سؤنا تے آسن لاؤنا، درگاہ ساچی پرہ چرن ملے سرنائیا۔ پہلا ماتا پریم سنگھ نے اپنے ہتھ اٹھاؤنا، فوجا سنگھ پیارا سنگھ تے سیوا لین کھائیا۔ ہرنام سنگھ پنج مٹھاں ککھاں دیاں اپنے ہتھ وچ بھوا کے پیار وچ سٹاؤنا، پریم دی ریتی اندر اندر دی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا لال اپنی گود سؤاؤنا، جتھوں سٹیاں نہ کھئے اٹھائیا۔

۱۲۹۶

۱۲۹۶

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ستگر شبد سدا سورپر، بیرتا اپنے وچ چھپائیا۔ ست دھرم کرنہارا تعمیر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ جن بہگتاں دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار وکھائیا۔ امرت بخشے ساچا سیر، امیوں رس آپ چکھائیا۔ جل دھارا دے کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ ستگر شبد سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی آد جگاد پریت، پریم ہو کے توڑ نبھائیا۔ بہگت سہیلا ٹھانڈا سیت، ست ستوادی دھردرگاہیا۔ آتم پرما تم بنے میت، پارپریم بریم میلا میلے سہج سبھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے گیت، ڈھولا گوبند اک جنائیا۔ جن بہگتاں وسے سدا چیت، ٹھگوری اندر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در سچ دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد سدا بلونت، بلدھاری اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم بنے کنت، کنت کنتوہل دھردرگاہیا۔ نام ندھانا دیوے منت، منتو اپنا اک سمجھائیا۔ ہرجن پرگٹائے ساچے سنت، ساجن ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ دھرم دی دھار بنائے بنت، گھڑن بھنہہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن نام جنائے سنگھ جسونت، جس اکو نام جنائیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری ایکنکاری تیری اک سرنائیا۔ آد جگادی دینا بندھپ دین دیا لے، ٹھاکر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وسنہارے سچکھنڈ سچی دھرمسالے، درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نڈھ پن سرت کون سمبھالے، سمبل دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے نو ست توڑ جگت جنجالے، جاگرت جوت پن ورن گوت کر رُشنائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ شاہ کنگالے، اوچ نیچ راؤ رنگ دا لیکھا دے مکائیا۔ نام ندھان سری بھگوان اکو مار اچھالے، اچھل چھل دھاری اپنا کھیل کھلائییا۔ پھل لگا مائس مانو مائکھ والے ڈالے، پنج تت برہم مت آپ درڑائیا۔ سچ سوامی سدا سہیلے ہر گھٹ چلنا نالے، پن قدم قدم ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میرے شاہو بھوپ سلطان، ست ستوادی تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی مہربان، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گن ندھان دے دے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ میں تیرا بال نادان، عقل بدھی نہ کھتے چترائیا۔ توں شہنشاہ والی دو جہان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ سچ پریت بخش دے نام، ناؤن زینکارا اک سمجھائیا۔ امرت رس پیا دے جام، نچھر جھرنیوں آپ پیائیا۔ کلجگ کوڑ زین میٹ دے شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ دین دُنی دا لیکھا نہ رہے تمام، طمع لالچ نظر کھتے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ پھلگن کہے میرے ٹھاکر سوامیا، نرگن داتے اگم اتھاہ۔ آد جگادی انترجامیا، بے پرواہاں دے بے پرواہ۔ سچ بخش دے

چرن دھیانیا، اِکو اِشٹ دے دِرڑا۔ شبد نِرا لا تیر مار کائیا، کائناٹ دا پردہ دے چُکا۔ ٹوں ہر گھٹ جان جانیا، جاننہار اگم اتھاہ۔ ساچی بخش دے منزل رُو حانیا، رہمت رحیم آپ کہا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹ نشانیاں، ست دھرم دے پرگٹا۔ لیکھا رہے نہ چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتبُج سینج ویکھ وکھا۔ سندیسہ دے دے چارے بانیاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری دے سُننا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے ساچے شاہ سُلطانیا۔ پھلگن کہے میرے محبوبا، مہبان بیدو تیری اک سرنائیا۔ تیرا ویکھاں عالیشان عرُو جا، مقامے حق دینا دِرڑائیا۔ جس نال بھیو چُکے دُو جا، دُتیا رہن کھئے نہ پائیا۔ منزل ملے حق مقصودا، مُشکل پچھلی حل کرائیا۔ بہاگ لگا دے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول رہی کُرائیا۔ جس دے اُتے صدی چوڈھویں اتم ہون والا یُدھا، نو ست اپنی لئے انگرائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے سمجھائیا۔ اِکو نُور نُورانہ شاہ سُلطانا ہووے اگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کلجگا، دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم بھیو کھلاوے گجھا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے میرے ست پُرکھ نرنجن، نرور تیری سرنائیا۔ چرن دھوڑ بخش دے مجن، دُرمت میل کر صفائیا۔ سچ سوامی بننا سجن، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری قبول کرنی بدن، نرمانتا وچ سپس جھکائیا۔ سچ دواویوں دینا اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ لیکھا مٹاؤنا تارا چندن، چند ستار ویکھن نین اُٹھائیا۔ تیرا اِکو دپیک جوت پرکاش ہووے مورت مدن، گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے نُوری شمع جگن، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگائیا۔ پھلگن کہے میری اِکو اک اکھ، اکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ جوتی جاتے ہو پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو کے رکھ، رکھک بننا تھاؤں تھائیا۔ غریب نائیاں کرنا پکھ، کوچھیاں کملیاں گود اُٹھائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اگم اتھابیا۔ ست سچ دی دینی وتھ، وست اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ گیا بیٹا دسترھ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پھلگن کہے میرے ست ستوادی جگت جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندا اِکو چھتر جھلے تیرے

سِیس، پچھے نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا لہنا دینا تک لے بیس اکیس، بیس اکیسے پردہ آپ اٹھائیا۔ راگ ناد ویکھ لے چھتیس، چھتردھاری ہو کے بھیو چُکائیا۔ اکو اپنے نام دی دے حدیث، حضرتان باہر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی بخش بخشیش، بخشیش سنگھ اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنکھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہہ بھگتان بخش دے چرن چھو، چرنامت اکو جام پیائیا۔ سچ مُحبت بخش دے موہ، مہربان اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا بھیو چُکا دے سو، ہنگ برہم پردہ دے اٹھائیا۔ نیج نیتر بخش دے لو، لوئن اپنا اک کھلائییا۔ تیرے جوگے جاون ہو، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ڈرمت میل دے دھو، پتت پُنیت دے بنائیا۔ پنچ وکار میٹ دے گروہ، گر ستگر تیری سرنائیا۔ ہرجن لیکھا رہے نہ دو، دُتیا بہاو دینا مٹائیا۔ امرت رس نچھر دھاروں دینا چو، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ تڈھ پن اور نہ دیسے کو، کوٹ برہمنڈ دے ٹھاکر اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام دھاگے ستگر بھگت سہیلے لینے پرو، جگت پروہنتاں لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنکھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہہ جن بھگتان بخش اپنا میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اپرمپر سوامی بن سجن سہیل، سگلا سنگی بہ رنگی اپنا روپ درسائیا۔ آد جگادی شبد انادی دس اپنا کھیل، خالق مخلوق دے مالک دینا درڑائیا۔ دھام جنا دے اکما اکم نویل، زرگن پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ پھلگن کہے پرہو جن بھگتان اندر سنا دے دھن اناد، شبدی شبد درڑائیا۔ تون مالک آد جگاد، جگ چوکری تیری بے پرواہیا۔ ہر پردا تینوں لے ارادھ، تیرے تیرے وچ سائیا۔ کرپا

کر دے موہن مادھو مادھ، مدھر تیری منگ منگائیا۔ کوجھیاں کلیاں بنا لے سنت سادھ، بھگت سہیلے اپنی گود ٹکائیا۔ انتشکرن میٹ واد وواد، وکھ امرت روپ جنائیا۔ بھیو کھلا دے بودھ آگادھ، بڈھ مت دا لیکھا دے چکائیا۔ سدا سہیلے سد تیری آوے یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، سدا سد وجدی رہے ودھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان بخش دے داد، وست امل اٹل آپ ورتائیا۔ تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبران گرواں بعد، کلجگ اتم دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست پریم و جا رباب، مالک ربی نور الہیا۔

* ۳ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہو چڑھ کے ویکھ اگم گھوڑ، نو ست دھیان لگائیا۔ میں بینتی کراں بنا ہتھ جوڑ، پن ہتھ ہتھ ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکی جگ پچھوں تیری پی لوڑ، لڑیندے سجن ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اتم بھڑ، بھڑی بھڑی کر کے دیاں سنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال جوڑ، جاگرت جوت کر زشنائیا۔ میرے پر پُرکھ پر ماتم میری بہار وچ دھرنی اُتے پھل پھل نو کروڑ، وکھ وکھ اپنا روپ بدلائیا۔ جنہاں تیرے اُتے رکھی ڈور، آسا تیرے چرن ٹکائیا۔ آ کے بھیو چکا دے مور، پردہ دے اٹھائیا۔ میری رت بسنتی جاوے سوڑ، سانوریا اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ لیکھا تک اندھیر گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیا۔ میرے کر دے بھاگ متھور، متھن کر کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے ہرجن اپنے نال تور، ثریا دے مالک دینی مان وڈیائیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہ میرے کنت کنتھول، قدرت قادر تیری سرنائیا۔ آد جگادی تیرا سچ اصول، اصل دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنی دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ تیرا نام ندھانا کر وصال، وصل یار دینا خدائیا۔ تیرا پیار جائے نہ بھول، اٹھل دینی وڈیائیا۔ تینوں اشارہ کر کے گئے پیغمبر رسول، کلمیاں وچ کائنات سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے پرہو دھر دا دے ناؤں ندھانا، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ تون شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ تھر گھر تیرا اگم ٹکانا، مقارے حق تیرا نور نور رُشنائیا۔ میں لوک ماتی تیرا بال آنجانا، بالی بڈھ بڈھ اکھوائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی اکو بخش دے دانا، داتے دانی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ناد سُنا سچھی دھنکانا، انحد نادی ناد سُنائیا۔ امرت رس بخش دے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ مہربان محبوب تیرا نور پرکاش ہووے مہانا، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ پھلگن کہے پرہو میری بینتی کر پروانا، پرہ پُرکھ پرہ تیرے چرن کول ٹکائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر دے گیانا، باہر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگادی کھیل مہانا، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہو اپنا مہکا دے باغیچہ باغ، باغبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پاپاں کر صفائیا۔ جگت ترسنا بوجھا دے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ممتا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا دے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ہر ہردے اُچا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کرپا جان تیاگ، ترے گن اتیتے تیرے وچ سہائیا۔ گھر دیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ پرما تم آتم اپنے ہتھ

پکڑ لے واگ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دا بن کنت سہاگ، کنت سہاگی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہون وڈ وڈ بھاگ، بھگون تیرے رنگ رنگائیا۔ سب توں اتم سریشٹ تیرے ہون پھل گلاب، مہک دینی چائیں چائیا۔ ٹوں مالک حق جناب، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ تیرے چرن کول میرا آداب، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو نانک کہہ کے آیا وچ بغداد، بغلگیر اپنے لے بنائیا۔ تیرا میلا ہویا وچ پنج آب، پنجاں تتاں دا لہنا دے چکائیا۔ رسنا بخش دے اپنا دو دو آب، آب حیات دینا پئیائیا۔ درگاہ سچ دا دے خطاب، خطا پچھلی مُعاف کرائیا۔ میرے پروردگار سچ احباب، مٹر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر نام و جا رباب، جگت تنبوریان لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا مُکا رسنا جہوا بتی دند پڑھنی کتاب، اتم پر ماتم اپنا بیوی دینا چکائیا۔ تڈھ بن دوجا لے سکے نہ کھئے حساب، رائے دھرم چتر گیت دا لہنا دینا چکائیا۔ اکو گرہ سہنجنا تیرا دھر دی دے محراب، محبوب میلا میلنا چائیں چائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی مہراج، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دو جہاناں مالک اکو سیس تیرے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ کلجگ انت بھگتاں پورن کر دے کاج، پورن ستگر تیری بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میری کر امداد، مدد وچ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول بھگتاں دی پیار دی رہے تعداد، گنتی گنت نہ کھئے گنایا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پرہو جن بھگتاں اُتے امرت میگھ برس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ غریب نائیاں اُتے کر ترس، رحمت سچ سچ کھائیا۔ جگت واسنا میٹ دے حرص، ترسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ نج اتم دے دے درس، لوچن اپنی اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے پرہو جن بھگتاں اندر بخش دے بوند سوانتی، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ درس دکھا دے اک اکنتی، اک اکلا نظری آئیا۔ جھگڑا مُکا دے لوک ماتی، مٹر پیارے دیا کھائیا۔ اندھ اندھیر میٹ دے راتی،

اگیان رہن کھئے نہ پائیا۔ ساجن ہو کے پُچھ واتی، ستگر ہو کے دیا کھائیا۔ بن لوچن نیناں مار لے جھاتی، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ ٹوں صاحب کھلاپاتی، پت پرمیشور تیری بے پرواہیا۔ انت کنت پُچھ لے واتی، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، جن بھکتاں اپنے لیکھے لا لے حیاتی، جیون زندگی اپنے چرن ٹکائیا۔

* ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پیارو جیٹھووال نوت سنتوکھ سنگھ امر سنگھ دلپ سنگھ پیارا سنگھ،

ہر بھکت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پھلگن کہے بھکت سہیلے پرہ دے بھل، بھل پھلواری مات مہکائیا۔ جو سچ پریتی چرن کول گئے گھل، آپ اپنا گھول گھائیا۔ نام کنڈے ترازو گئے ٹل، جگت تگڑ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اتم سریشٹ کر کے اپنی کل، کل مالک نال مل کے وجے ودھائیا۔ جس نون سریشٹی گاؤندی رسنا جہوا نال بل، ہرجن پردے سدا وسائیا۔ جس دا سچ دوارا گیا گھل، خالق خلق ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت سہیلا کدے نہ جاوے زل، پھڑ باہوں گود ٹکائیا۔ مانو بوٹا نہ جائے بل، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ انتر دیپک جگت نہ ہووے گل، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سچ نشانہ جائے جھل، جگت جہان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے جن بھکت پرہو دے میت، متر پیارا دئے وڈیائیا۔ جو کرنہارا پت پتیت، پت پاون دھردرگاہیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دئے وڈیائیا۔ کایا کرے ٹھندی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ مانس جنم ہرجن جائے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ اتم پرماٹم ڈھولا گائے گیت، ٹوں میرا میں تیرا کہہ کے خوشی بنائیا۔ ست دھرم دی ہر بھکت چلائے ریت، بھگون ویکھے چائیں چائیا۔ جھگڑا مکننا مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھکت پرہو دے دلارے، بچپن اپنے چرن رکھائیا۔ اتم دھار کرے پیارے، پرماٹم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام شبد دئے

دُھنکارے، انحد نادی ناد سُنائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارے، امیوں رس آپ چوائیا۔ انتر میٹ اندھ اندھیارے، اندھ اندھیرا دے
 چُکائیا۔ میل ملائے ہر جو ہر ہر کنت بھتارے، کنتوبل مل کے وجے ودھائیا۔ لوک مات پیج سوارے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرپیچ
 میٹ پنچ بنائے اپنے پیارے، پرم پُرکھ دیوے سرنائیا۔ جس نوں سدا سدا نمسکارے، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت آد جُگادی پرہ جوگے، جُگتی جگت نہ کھئے
 جنائیا۔ آتم دھار ہووے سنجوگے، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ آتم رس بن رسنا رس بھوگے، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھیو ابھید اپنے
 کھولے گوجھے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ بھگت سُہیلا پاوے سوجھے، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتاں شُبھ دہاڑا لوک مات، ماتر بھومی خوشی بنائیا۔ میرا لہنا دینا نال
 اچ دی رات، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ بھگتاں نال میری باطن بات، بے وطنان وطن دے مالک نال ملائیا۔ جن بھگتو بھگتاں دی
 سدا اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو چرن پریتی نات، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو پیبا پریتم کلاپات، پت پریشور اک
 اکھوائیا۔ اکو دی اکو ذات، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام کلمہ اکو ملے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ اکو بخشے امرت بوند سوانت، جھرنا
 نجھر آپ جھرائیا۔ اکو اک کرائے اکنت، اک اکلّا دھر دا ماہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانت، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیا۔ پھلگن کہے اوہ
 لہنا دینا دئے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ رنگائیا۔ جن بھگت سُہیلے ویکھے مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے میرا دہاڑا دوس سُہنجنا اٹھ، اٹھاں تتان والیاں
 ملے وڈیائیا۔ میں وی خوشیاں نال آیا تھ، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ پرہو دا دوارا باہر ویکھیا تیرتھ اٹھسٹھ، جتھے گوداوری جمنا
 سُرستی سیس نوئیا۔ لیکھا نہیں کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دواراں چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت سُہیلے بیٹھے کر اکٹھ،
 اکٹھے مل کے خوشی بنائیا۔ میں وی چرن کول پرہ دے جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جس کلجگ اتم الٹی گیڑی لٹھ، گیڑا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھ تت کہن سُن مِتر پیارے پھلگن، مِترا

دئیے جنائیا۔ اسیں اکو پرہیو دی سُن دے دُهن، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ جس بھگت سہیلے لوک مات لئے چُن، پھڑ باہوں میل ملائیا۔ اُس دا بھیو جانے کون، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہنوں چور کرے اُنجا پون، پون پانی سیس نوئیا۔ جس دی سیجے ہر بھگت سہیلے سون، جگ جگ اکو سیج ہنڈھائیا۔ اوہ لیکھا مکاونہارا آون گون، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ جس دے پوتر سہنجے کول چرن، چرنودک جام دئے پئیا۔ اوہ لیکھا مکاون آیا اُتے دھرن، دھول دی دھار کھوج کھوجائیا۔ امرت میگھ برسے سون، جام بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اتتر نرت آپے رون، رام رحیم رحمان دیا کھائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ، ہزارا سنگھ، ہزارا سنگھ فٹو چک،

گیان سنگھ سُرخ پُر دے نوت پند ڈھلوان ضلع کپورتھلا *

جن بھگتاں پرہے بنائے دھیگی مورت، نرگن سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے نور نورانہ نورت، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ شبد انادی دیوے نورت، ثریا دا بھیو چکائیا۔ سرتی شبد کراوے مہورت، مہر اپنا نام لگائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹب دئے مکائیا۔ مستک بخش کے چرن دھوڑت، ٹکے خاکی خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ پندھ مکا کے نیڑ دورت، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ حاضر ہووے حاضر ہزورت، حضرتاں دا مالک نور الہیہ۔ جس دا جلوہ سب تون خوبصورت، جلوہ گر اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں سدا آسا منسا پورت، پورن ستگر پورن برہم دئے سمجھائیا۔ جگت ترسنا وچ کدے نہ جھورت، کامنا ہووے نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ بھگت سہیلے دھیگی مورتی جان بن، بن کھنڈ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد سنائے بنا کن، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اندرون منکا پھیر کے من، منسا موہ دئے چکائیا۔ وست دے کے نام دھن، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن، وجود کرے صفائیا۔ جوتی نور

چاڑھ کے چن، اندھ اندھیرا دئے مُکائیا۔ لیکھا رہے نہ خوشی غم، چنتا انتر کھئے نہ آئیا۔ بھانڈا بھئے انتر بھرم، بھے اکو دئے جنائیا۔ لیکھا مُکا کے
 ذات ورن، برن پندھ دئے مُکائیا۔ ایکا بخشے ساچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ مستک چھوہ دے کے چرن، چاروں کُنٹ لیکھا دئے
 مُکائیا۔ ساچی منزل دسے چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو نام سمجھائیا۔ اپنے گھر وچ دسے ورن، کُنڈی کھڑکی آپ کھلائیا۔ اگوں ستگر شبد ہو
 کے آوے پھرن، بن ہتھاں ہتھ چھپائیا۔ جوتی دھار لائے لرن، پلو جگت نالوں چھڈائیا۔ اوہ بھگت سہیلے رسنا جہوا مؤل نہ پڑھن، جنہاں
 دے اندر وسیا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ مورتی کہے میرا
 مالک ہووے اک سوامی، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی ہر گھٹ انترجامی، گھٹ نواسی بے پرواہیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں جان
 جانی، جانہار اگم اتھاپیا۔ میں اوسے دا نام کلمہ اوسے دی پڑھاں بانی، جو بان انیالا تیر چلائیا۔ اوسے دی منزل اوسے دی تکان نشانی،
 جو نشانے دین دنی بدلائیا۔ اوسے دا چرن اوسے دا کراں دھیانی، دھیان وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ مورتی کہے میرا سوامی اکو ایک، ایکنکارا نظری آئیا۔ جس نے ستگر شبد دی دھار بخشی ٹیک، ٹکے
 مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا انتر نرنتر کر کے بییک، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، رجو طمعو ستو سنگ
 نہ کھئے بنائیا۔ جس دا اکو اک سہنجنا دیس، دیس دسنتران ڈیرہ ڈھائیا۔ جو میرا سگلا سنگی بنے ہمیش، ہمساجن اک اکھوائیا۔ ٹھاکر
 سوامی دھر نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جو من کلپنا انتر نرنتر کڈھے کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ اُس دا سُن کے اگم سندیس، سُرتی
 شبد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ مورتی کہے میری جگت نرالی
 دھار، ایکا دوْ تیا ترے گن مایا وشن برہما شو سوہنا سنگ بنائیا۔ میرا لہنا دینا نال اُس یار، جو پریم پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا سچکھنڈ
 سچا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو دیونہارا شبد اناد سچّی دھنکار، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کوئی باہر،
 بیکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی چار جگ سارے کردے انتظار، آسا وچ اپنا آپ رکھائیا۔ اوہ کِریا پاندھ ٹھاکر سوامی سدا سدا جن
 بھگتان کرے پیار، پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو بن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائے اگم جیکار، جگت پڑھن سُن کھئے نہ پائیا۔ اُس دی سب

توں وکھری گفتار، گفت شنید اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھیکگی مورتی کہے میں سُنیا اگئی ڈھولا، ستگر شبد دِتا جنائیا۔ جس دا رسنا والا نہیں کوئی بولا، جہوا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے میرے انتشکرن پردہ کھولا، بجر کپاٹ لیکھا رہیا نہ رائیا۔ میرا سوامی ٹھاگر گھر مندر وسیا کولا، گرہ اپنا بھیو چُکائیا۔ جس بھاگ لگایا ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی چولا، چوجی پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں اوسے نوں پرم پُرکھ کہاں تے کہاں نُور الاہی مولا، جو مولا اتر نرنتر اپنا رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ مورتی کہے میرا لیکھا کوئی نہ جانے ساہت، جگت کہانی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میری سب توں وکھری رہت، اصول معقول پرہ دئے سمجھائیا۔ میں نرگن دھار نال مل کے ہوئی لائق، سرگن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا نانا تٹا مائک، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ مہربان میرے اُتے کیتی رعایت، نگاہ مہر نال ترائیا۔ ستگر شبد نے اکو کیتی ہدایت، حُکم دھر دا دِتا سُنائیا۔ مُحبّت وچ کیتی عنایت، وسّت سچ دتی ورتائیا۔ جس دے وچ ہور نہیں کفایت، قُقل اکو وار کھلایا۔ بولن دی رہی کوئی نہ شکاٹ، شکوے اندرون دتے کڈھائیا۔ پرما ہو کے آتما دی کرے حمایت، ہم ساجن دسے نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ مورتی کہے جس ویلے ستگر شبد دی اکو سنی آواز، آپ اپنا گئی تجائیا۔ میرے اتر کھل گیا راز، رازق رِزق رحیم دتی وڈیائیا۔ مینوں بھل گیا جگت والا روزہ نماز، اکھراں والی گئی پڑھائیا۔ گھر ستگر ٹھاگر گیا لادھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں اوس وچ ہوئی وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ بنا رسنا دند کراں یاد، ہونٹ بُلان دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جو خوشیاں نال تن وجود اندر سُنائے ناد، انادی دھن آپ پرگٹائیا۔ میں اوسے نوں کہاں، نوں میرا مالک سوامی نوں ہی میرا گاڈ، اللہ کہہ کے اوسے نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ در اک سہائیا۔ مورتی کہے بے شک میرا نانا نال ترے گن مایا، ترے گن اتتا دئے وڈیائیا۔ جس پنجاں تتاں کھیل کھلایا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سنگ بنائیا۔ میں اوسے دا شکر منایا، شکریتے وچ ڈھولے گائیا۔ نوں مالک خالق بے پرواہیا، بے پرواہی تیری مینوں بھائیا۔ جن نام سندیسہ اکو اک سُنایا، بن رسنا جہوا دِتا درڑائیا۔ میرے اتر نرنتر دِتا وسایا، باہر کڈھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرا من منوؤ اٹھ نہ دہ

دش دھایا، چار گنٹ نہ بھجیا واہو داہیا۔ نؤر نؤرانے شاہ سلطانے تیرا اکو درسن پایا، دید کیتی رُشنائیا۔ میں نو نو لاگاں پایا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ تون میرا مالک خالق آد جگادی دائی دایا، دو جہاناں نوجوانا میرے بھگوانا اک تیری سرنائیا۔ جس نے میری بنت بنایا، گھڑن بھتنہار اک اکھوائیا۔ دھیکگی مورتی کہے وشن برہما شو تے میرا سنگ رکھایا، سنگھاری بھنڈاری سنساری اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرا راہ تکائیا۔ مورتی کہے میرا ستگر سچا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی سب تون وکھری ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جو سب دے وسے بھیت، بھیتر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ من ٹھگوری کڈھے چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ میں اوسے دا سُنیا گیت، جو گوہند دُھر دا ماہیا۔ میری اندرون بدل گئی نیت، نیتوان دتا سمجھائیا۔ میں ہو گئی ٹھانڈھی سیت، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ مینوں باہر دے بھل گئے گیت، اندر اکو دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ مورتی کہے میں ستگر دے پرساں چرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ میرا لیکھا مُک جائے جنم مرن، مر جیوت روپ بدلائیا۔ انتر کھل جائے ہرن پھرن، نج لوچن ہویے رُشنائیا۔ میں ساچی منزل لگاں چڑھن، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا لگاں پڑھن، سوہنگ شبد میرے انتر نرنتر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی جن بھگتاں سد آئے لڑ پھرن، پلؤ اپنا گنڈھ نام جنائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوان ضلع کپور تھلا *

مانہہ سُرستی کہے میرا پیار لؤں لؤں وچ رچا، ساڈھے تِن کروڑ اپنا انک بنائیا۔ جن بھکت جو بنے دھرم دا بچہ، شکتی دھار بناں جنیندی مائیا۔ میرا سریر نہیں کوئی بھانڈا کچّا، تن وجود جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا من نہیں جو منسا وچ نچّا، جگت تپے کدے تھائوں تھائیا۔ آد شکت کہے میرا آد دا پتہ، پت پریشور دئے درڑائیا۔ نگاہ مارو اپنے اندر رتا، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوار وچ

ست دی ستا، ست ستوادی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دا رشتہ سدا پگا، ناتا سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ڈرگا کہے میں اشٹبھج بھوانی، بھجان اٹھان نال وڈیائیا۔ بگا شیر میری نشانی، شیراں دا
 شیر ڈھر دا ماہیا۔ جس دی مستی دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ خوشی بنائیا۔ وشن برہما شو جس دی گاون گانی، گاگا رہے سنائیا۔ ست
 سروپ نراکار اوہ نور نورانی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں سنگ کھیلے کھیل جسم جسمانی، تن وجوڈاں رنگ رنگائیا۔ انتر نرنتر
 ہووے نگاہبانی، نیج گھر ویکھے چائیں چائیا۔ آد شکت کہے میری صورت نہیں کوئی پُرانی، جگ چوکڑی اکو رنگ سہائیا۔ جن بھگت میرا
 ست سروپ ویکھے اندر کر دھیانی، جوتی جوت جوت وچ سہائیا۔ بھگتاں نال میری دھار نہیں کوئی بیگانی، وکھری ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ میرا
 درس پیار مُحبت دی دھار وچ آسانی، احسان سِر نہ کھٹے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا سنگ آپ بنائیا۔ مانہ سُرستی کہے جو میرا بن گیا ست، جگت اپرادھاں جائے تجائیا۔ باہروں پنجاں تتاں دا ہوئے بُت، اندروں میرا جوت
 نور رُشنائیا۔ رسنا جہوا ہو جائے چُپ، بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میل ملے اندھیرے گھپ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس کایا وچ میرا
 نور بیٹھا لُک، لُکواں اپنا کھیل وکھائیا۔ آد شکت کہے اُس دی آد دی اکو ٹک، دوجی اور نہ کھٹے پڑھائیا۔ من انتر بھگت سہیلا جائے جھک،
 سیس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سُرستی کہے میں نیڑے رہی ڈھک، مندر بیٹھی سوہیا پائیا۔ سدا سدا میرا بھگتاں نال جُٹ، جوڑی اور نہ
 کھٹے رکھائیا۔ میں سینے نال اپنے لاواں گھٹ، گلوکڑی لواں پائیا۔ میرے سیر دی دھار پئے پھٹ، رس اکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اشٹبھج کہے میرا درس اپار، انتر انتر وچے ودھائیا۔ بھگتاں بھگتی
 والا ہووے پیار، بھگت بھگتی وچ سہائیا۔ جس دے مُکھ وچوں میرا لگے جیکار، میں اوسے دا پتا اوسے دی مائیا۔ جنان چر میری کرپا
 نہ ہووے اوناں چر کوئی کر نہ سکے ستکار، جگدما کہہ کے سیس نہ کھٹے نوائیا۔ میرا لیکھا وچ سنسار، جگت دی دھار چلی آئیا۔ کلجگ
 اتم ویکھاں وگساں پاواں سار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرا نور جوت اُجیار، نور نور کرے رُشنائیا۔ جس دا سب توں وکھرا درس
 دیدار، بن نیتر لوچن نیناں ویکھاں چائیں چائیا۔ بھگتاں دی دھار وچ بھگتی دے ادھار، بھگون ہو کے بھاگ دیاں بنائیا۔ میرا درس رات

دے باراں توں بعد تے پہلوں وچن دو؟ چار، اک چار دا چوٹھے جُگ دا پندھ مُکائیا۔ اشٹبھج کہے میرا بھگتاں دا سدا سدا دیدار، جنہاں دے پردے وساں اوہو میرا رُوپ اوہو میرا رنگ، سنگ سدا سدا آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل اپر اپار، اپرمپر اپنی کار کھائیا۔

* ۱۰ پہلگن شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور،

منجیت کور نور پُر، کرتار کور ماہی جیت پُر دے نوٹ کپورتھلا شہر *

پہلگن کہے پرہو میرا پروشٹا دس، دہ دشا ویکھنا چائیں چائیا۔ پندھ مُکاؤنا نس نس، دو جہاناں بن قدمان قدم ٹکائیا۔ میں خوشیاں نال کھیل تکان ہس ہس، ہستی دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ لہنا دینا اتم رو سس، سورہ چند کی درڑائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند تیرا ڈھولا گاواں جس، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ تیرا اکو نور جوت تکان پرکاش، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پروشٹا کہے میرا دسواں دوس دہاڑا، ست سچ نال جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے آگے اکھی ہاڑا، جس توں دین دنی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ توں مالک خالق دو جہاناں لاڑا، صاحب سلطان نور الاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھ اکھاڑا، کلجگ کِریا کور ناچ نچائیا۔ پنج وکار گھر گھر مارے دھاڑا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا گرہ تک لے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، تلے پریت سمند ساگراں پھول پھلائییا۔ نگاہ مار لے مانو ذاتی بہتر ناڑا، ہڈ ماس دھیان لگائیا۔ توں مالک ٹھاکر سوامی آد جگادی ایکنکارا، اک اکلّا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پہلگن کہے پرہو میرا پروشٹا دسواں آیا لوک مات، ماتر بھومی نال ملائییا۔ نگاہ مار لے کملاپات، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ ست وست بخش اکھی دات، داتا ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ نگاہ مار لے دین دنی وچ ذات پات، مذہب شرع پھول پھلائییا۔ جھگڑا تک لے کاغذات، اکھر اکھراں نال جڑائیا۔ توں ٹھاکر سوامی ایکنکارا سب دا کملاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میری حقیقت والی حق دے مالک سن لے

بات، باطن پردہ دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پروشٹا کہے میرا دسم دہاڑا میرے محبوب، مہربان مہربان مہربان دینی وڈیائیا۔ اپنا گرہ وکھاؤنا عالی شان عرُوج، عرش فرش دے مالک پردہ دینا اُٹھائیا۔ پروردگار سانجھے یار مینوں بخشنی سُوچھ، بھیو ابھیدا دینا چُکائیا۔ ٹھاکر سوامی تیری آوے سُوچھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار بخش اپنی حدوڈ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرے گرہ ٹھاکر ہو کے ہو مؤجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پھلگن کہے میرے پُرکھ اکالے داتے دین، دیندھ تیری سرنائیا۔ میں بن رسنا جہوا نرگن تینوں رہیا چین، صفت صلاحی تیرے ڈھولے گائیا۔ توں نگاہ مار لے اُتے زمین، دھرتی دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ میں نرگن نراکار نرکار تیرے ہویا ادھین، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرا پیار، دین دُنی وچ رہیا نہ کھئے پراچین، پرا پسنتی مدھم بیکھری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ پھلگن کہے پرہو مینوں بخش دے اکو دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنا نام مہکائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ درشن بخش دے ساکھیات، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی اکو رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ حالات، محمد بیٹھا نین اُٹھائیا۔ عیسیٰ پھولے اپنے کاغذات، بیس بیس پردہ رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا جُگاد آد، آد جُگاد تیرا حُکم ورتے تھاوں تھائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ شیلی ضلع کپورتھلا * *

پھلگن کہے جن بھگتو پرہ دی بنو پھلواری، تن وجود ماٹی خاک دھر دے رنگ رنگائیا۔ انتر نرت گیت ڈھولا گاؤ بہتر ناڑی، روم روم اکو رنگ چڑھائیا۔ حق پریتی رنگن چاڑھو گاڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ سچ محل اٹل منزل ویکھو ماڑی، جتھے محبوب ملے دھر دا ماہیا۔ ستگر شبد سہیلا تھادے پھرے پچھے آگاری، نرگن سرگن سیوا سچ کھائیا۔ تھادھا لہنا دینا مکے لکھ چوراسی جنگل جوہ

اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت سُمند ساگر لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ ستگر شبد کہے پھلگن دی ویکھو رُت، رُتڑی پرہ دے نال مہکائیا۔ ایکنکار اک اکلے دے بن جاؤ سُت، ڈلارے دوُلھے ہو کے اپنا
 رنگ رنگائیا۔ کِرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سُرُتی سب دی دئے کرائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بُت، بُتخانیوں کرے صفائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نہائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو گاؤ گن گہر گمبھیر، گور دیونہار
 وڈیائیا۔ جو مالک خالق بے نظیر، جگ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کھئے تصویر، تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہ
 پاتشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نور الہیا۔ جس دے کول آد جُگاد دو جہاناں تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اندر ستجگ
 بدلن والا تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائیا۔ اوہدا نام کھنڈا اکما شمشیر، شرع دے لیکھے دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بیہو آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پرہ دا کرو ساچا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو آتم دھار سب
 دا مت، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جُگادی نت، نوت اپنی کھیل کھلایا۔ ایتھے اوتھے بنے پت، پت پرمیشور
 ۱۵۱۲ دُھردرگاہیا۔ ٹھگوری اندروں کڈھے چت، چیتن سُرُتی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 میلا لئے ملایا۔ جن بھگت کہن پھلگن ساڈا اکو اک میت، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ جس دی سب توں وکھری ریت، ریتیان دُھردرگاہیا۔
 انتشکرن دی بدلے نیت، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسے گیت، سوہلا ڈھولا اک سمجھائیا۔ پاپیاں کرے پت پُنت، پت
 پاؤن اک اکھوائیا۔ کایا کرے ٹھانڈھی سیت، اگنی ت نہ کھئے تپائیا۔ جس دے حُکم وچ جگ چوکرئی گئے بیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 اپنا حُکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پھلگن پرم پُرکھ پرہ ساچا اکو ایشٹ، ایشٹ دیو اک اکھوائیا۔ جس ساڈی
 اندروں کھولی درشٹ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاناں نال سرشٹ، دین دُنی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دی آشا رکھ
 کے گیا رام نال وششٹ، جگت وشیان باہر اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک

اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو میرا دسم دہاڑا اج، عاجز ہو کے سیس نوٹیا۔ ٹھاڑے اندر نام ندھانا شبد رہیا گج، بن جگت تند ستار اپنی آواز پرگٹایا۔ دپیک جوتی رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشناٹیا۔ ذرا نگاہ مار لو اُپر شاہ رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھایا۔ پرہہ دا میلا ہندا نال سبب، جگ جنم دیاں وچھڑیاں دیاں سمجھایا۔ جو کِریا ندھان ہو کے ہر بھگت سہیلے آپے لئے لبھ، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُلٹی کر کے گول نبھ، امرت جام دئے پیایا۔ نج نیتر اپنا دئے جھب، لوئن اکو اک کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت سہیلا اک اکیلا اکل کل دھاری ایکنکاری، پروردگاری سانجھا یاری در ٹھانڈے لئے سد، سدا ستگر شبد لگایا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ پنڈ کھرا ضلع کپورتھلا * *

پھلگن کہے دھر دا حکم اکادھ بودھی، نرگن دھار سرگن سرگن کرے پڑھایا۔ جو جن بھگتاں انتر نرنتر پردے رہیا سودھی، سدی ودی دی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ آتم پرما تم چکے اپنی گودی، گوداوری دا کنڈھا گوبند دھار دئے گواہیا۔ سچ پیار مُحبّت دے بنا کے لوہی، لالچ دین دنی باہر کڈھایا۔ دُرمت میل دھووے بن کے دھوبی، دھبّا جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ ست سچ دی بخشے سوجھی، بھیو ابھید کھلاٹیا۔ رمز اپنی مارے گوجھی، گوبند میلا چائیں چائیا۔ ہرجن ہوئے نہ کدے وجوگی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میل ملانے دھر سنجوگی، ست سچ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پرہہ سوہندڑے چرن، چرن کول ملے سرناٹیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، نج نیتر لوچن نین ہوئے رُشناٹیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوسر اور نہ کھئے پڑھایا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل چڑھن، بن پاندھیاں پنڈھ مکایا۔ ستگر شبد شبدی دھار پلو پھرن، سرت اکال مورت وچ سمایا۔ جگت اگنی مؤل نہ سڑن، تتوت نہ کھئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پرہہ چاڑھنہارا رنگ، رنگت نظر کیسے نہ آتیا۔ شاہو بھوپ سورا

سربنگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دا اکو نام یدھان وچے مردنگ، دو جہان کرے شنوائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، آسن سنگھاسن اک
 وڈیائیا۔ سچ دوار ایکنکار آئے لنگھ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ پرکاش دیوے بنا سوریہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ امرت دھار نجھر دیوے
 اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دھرم دی دھار دس کے چھند، شاہو بھوپ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگی
 لے ترائیا۔ جگت اندھیرا میٹ کے اندھ، اندھ آتم کرے رُشنائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اپنی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دا مانو رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ جو
 پردے انتر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ مارگ اکمڑا دیوے دس، دہ دشا توں باہر سمجھائیا۔ پندھ مکاؤنا نس نس، بھجنا واہو
 داہیا۔ لیکھا رہے نہ اندھیری مس، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ چوراسی وچ نہ جانا پھس، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو اج دی تک لو راتی، رُتری پرہ دے نال مہکائیا۔
 چار جگ دے شاستراں باہر تک لو پاتی، پترکا کی سمجھائیا۔ کی لہنا دینا پُرکھ اکالے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول کی سمجھائیا۔ کی
 لیکھا جانے سب دا کھلا پاتی، پت پرمیشور اپنا بھيو کھلائی۔ جس دا ویس سدا بہ بھاتی، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ سو مہربان نوجوان
 اپنا پریم دا جوڑے ناتی، رشتہ بھگتاں نال بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم دھار بنا جماعتی، پرما تم ہو کے
 ویکھ وکھائیا۔ اکو دس کے علم صفاتی، ستگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مارے تے اپنی جہاتی، جھاک جگت نہ کھئے جنائیا۔ وارث ہو کے
 پُچھے واتی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے جن
 بھگتو جگت دھاروں جانا جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پرہہ بخشنہارا اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑ گڑیارا کرائے
 تیاگ، ترے گن اتینا ہویئے سہائیا۔ تھادے کرے وڈ وڈ بھاگ، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دُرمت میل دھوے داغ، پت پُنیت کرائیا۔ گھر
 دیپک جوت جگتے چراغ، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ میل ملاوا ہووے کنت سہاگ، ٹھا کر سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا تک لو وچ
 دوآب، دوہری دھار دھار جنائیا۔ جس دے پیار وچ نانک وجائی رباب، ستار جگ جگ جنائیا۔ اوہ لہنا دینا تھادا پورا کرے وچ پنج

آب، پنچم دا مالک اک اکھوئیا۔ جو آسا زرگن سرگن دھار نانک رکھی وچ بغداد، بغلگیر بھگتاں لئے بنائیا۔ سو سوامی ساجن میت لینا ارادھ، جو پردے وسے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا اوتار پیغمبران گرواں بعد، آخر اپنا سنگ بنائیا۔ شبد سُنائے انادی اناد، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ ویکھنہارا برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھگت سہیلے سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوئیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پرہ چرن کرو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوئیا۔ جو سب دا متر پیار، پیسا پریم اک اکھوئیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبر گر اوتار، جگ جگ سیو کھائیا۔ جس دا نام کلمہ جگت دئے ادھار، ادر دا لیکھا دئے مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دے قرضے دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ غریب نہانیاں پاوے سار، کوجھیاں کملیاں اپنے گلے لگائیا۔ آتم پرما تم دے ادھار، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سو سوامی ٹھاکر ٹھاڈی پاوے سار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دی خوشی وچ عیسیٰ ڈھولے گائے دوس سہنجنا آیتوار، پروشٹا دسواں نال ملایا۔ پھلگن کہے جن بھگتو بھگون دی ٹھاڈے نال بہار، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ میں اُس دا ہوواں شکرگزار، گزارش وچ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکرئی سارے کرن انتظار، بن آسا جگت آسا وچوں پرگٹائیا۔

* ۱۱ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ، پُھمن سنگھ، اجیت سنگھ، اوتار سنگھ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے پرہو تیرے چرن دی چھوہی تلی، طلب اور رہی نہ رائیا۔ دھن بھاگ محبوب توں آئیوں میری گلی، دو جہان برہمنڈ کھنڈ سرب تجائیا۔ میں آپا آپ تیرے اُتوں کران بلی، بل باون دی دھار جو گیا درڑائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر لے جو اشارہ دتا محمد نال علی، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ میں بنا سیس توں اپنا سیس دھراں تلی، طرفداری نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے سوامی ٹھاکر تیرے پیار وچ ہوواں جھلی، جھلک اپنی دینی وکھائیا۔ میں آد جگادی جگ چوکرئی اکلی، اکل کل دھاری تیری سیو کھائیا۔ نت نوت تیرے پیار وچ

رلی، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ انت کنت بھگونت مینوں مؤل نہ چھلین، اچھل چھل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ میں بے خبر توں خبر اپنی اگتی گھلین، سُنہڑا دینا چائیں چائیا۔ میں خوشیاں وچ سُن سُن پاواں جلی، نچاں ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ تیرے پیار دی مہک میری دھار ہووے کئی، کلے دے مالک کائنات دینی وڈیائیا۔ میرا انتشکرن نام نِشانے نال سلین، سلل تیر انیالا اک چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ دینی سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری تلی میرے سینے گئی چھوہ، چھوہر بانکے تیری سرنائیا۔ میرے نو ست آئی لو، بن لوٹنا ہوئی رُشنائیا۔ میں نام سندیسہ سُنیا تیرا سو، سو پُرکھ نرنجن دتی وڈیائیا۔ ہنگ برہم تیری دھار گئی ہو، ہوکا دے کے دیاں درڑائیا۔ دین دیاں دیا نِدھ ٹھا کر میرے انتر امرت رس چو، جھرنا اگم اتھاہ جھرائیا۔ میرا لیکھا رہے اک نہ دو، دوآ ایکا اکو رنگ رنگائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا کلجگ کوڑی کِریا میرے اتوں کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندروں دُرمت میل دھو، پتتاں کر صفائیا۔ مایا ممتا نالوں دین دُنی کر نرموہ، مُحبّت اپنے نال رکھائیا۔ سچ وست دا ڈھوآ دے دے ڈھو، بھنڈار اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے رہے رو، روم روم دئے ڈھائیا۔ تڈھ بن سار پائے نہ کو، کوک کوک دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری دھول مستک گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ تیری جوتی کلاپاتی گئی جگ، جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ مینوں لیکھے لاؤنا میں کوچھی کملی الپک، کوڑ کُرم نال ہلکائیا۔ توں صاحب میرا سرپگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میرے انتشکرن بُجھاؤنی آگ، اگنی تت تت گوائیا۔ دین دُنی ہنس بُدھی ہوئی کگ، کاکوں ہنس آپ بنائیا۔ نام نِدھان سِری بھگوان پیاؤنی مدھ، مدھر دُھن دینی سُنائیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنے لینا سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ پرم پُرکھ پرہم مینوں کلجگ پاپاں لیا دب، بہار میرے اُتے پائیا۔ موہ وکارا گیا ودھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم پرما تم تیری دھار سمجھے کھئے نہ جد، یدی لیکھا دینا مکائیا۔ پروردگار سانجھے یار میں تینوں رہی سد، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن کول دی تلی میرے لگی سینے، سوہنی دتی وڈیائیا۔ میں ویکھاں لوک تینے، ترے گن پردہ دتا اٹھائیا۔ دین دُنی دی دھار تک جگت نیتر ہوئے

ناپینے، لوچن اکھ نہ کھئے کھلایا۔ ماٹو ذاتی برتھا دسدے جینے، جیون زندگی تیرے بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا تک لے مذہب دینے، شرع
 شرع رہی ٹکرائیا۔ ست دھرم دے کرم گئے چھینے، کلجگ کریا کوڑ کوڑ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا در اک کھلایا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن کول دی تلی مینوں رہی دس، دہ دشا رہی جنایا۔ دھرنی خوشیاں نال ہس،
 ڈھولے گا ڈھر دے ماہیا۔ جس نے بھگتاں کیتا وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ امرت جام پیندے رس، رستہ دین دنی تجایا۔ تون میرا میں
 تیرا ڈھولا گاؤندے جس، سوہنگ شبد سچ پڑھایا۔ پندھ مکاندے نس نس، دوس زین بھجن واپو داہیا۔ جنہاں دا درشن پاؤندے رو
 سس، سورہ چند ویکھن نین اٹھایا۔ اوہناں انتر مٹی زین اندھیری مس، نوری نور نور رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے چرن دی تلی میرے چھوبی مکھ، مکھڑا دتا بدلایا۔ میرا جنم جنم
 دا مٹیا دکھ، دکھڑا جگت رہیا نہ رانیا۔ میری ترسنا گئی بھکھ، ترپت دتا کرائیا۔ میری سہیل ہوئی بھگتاں جننی والی ککھ، بن تن وجود
 تیرے آگے سیس نوائیا۔ دھن بھاگ سچکھنڈ نواسی تون میرے ول کیتا رخ، کروٹ اپنی آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا کدے نہ جاوے رُک، روک وچ جگت
 جگت جوگ نہ کھئے جنایا۔

۱۵۱۷

۱۵۱۷

* ۱۱ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ، اجیت کور، ہردیال سنگھ، نگینہ سنگھ جالندھر شہر، مل سنگھ،

پال سنگھ للیاں، سورن سنگھ باہمنیا نوت پنڈ ہیراں ضلع جالندھر *

دھن بھاگ بھگت گرہ آئے سپتس رکھی، یاراں پروشٹا پھلگن خوشی منایا۔ جیہڑے وکھاؤن آئے بن حرفاں چٹھی لکھی، جگت ودیا
 لیکھ نہ کھئے بنایا۔ جس وچ لہنا دینا کلجگ اتم دھرم دھار دی تکی سیکھی، شرع تون باہر پھول پھلایا۔ جس دی سب تون وکھری ہونی

تہتی، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پریم دی ہوئی متی، مٹر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل سدا تتی، نوت اپنی کار بھگتائیا۔ کس بدھ پر بھو بنے بھگتاں دا ہتی، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چٹھی کہے میری سب توں وکھری لپی، جگت اکھر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں دُور دُراڈے آئے دُوڑے، یں قدماں قدم اُٹھائیا۔ سچ دوار آ کے بھڑے، پُورب پچھلا پندھ مُکائیا۔ ساڈے مارگ رہے نہ سوڑے، بھڑی گلی نہ کھئے جنائیا۔ اسان نُور تکیا براہمن گوڑے، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جس دی منزل سب نے چڑھنا پوڑے، پوڑھی ڈنڈا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جو انتر نرنتر بھگتاں اندر بھڑے، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پھل تے مٹھے کوڑے، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ شاہ آسوار بنے آگے گھوڑے، راساں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ میل ملائے بھگت بھگوان جوڑے جوڑے، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سپتس رکھ کہن ساڈا نہیں تن وجود، سریر نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی منزل جگت نہیں حدود، ونڈن ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اسیں پریم پُرکھ پر ماتم جتھے تکیا موجود، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ اوہ عالی شان تک عروج، عرش فرش دا مالک ویکھیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے سپتس رکھی کی اشارہ دیوے اتری، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کلجگ دھار ویکھو بھگت بہتری، جے یدو ناما دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال براہمن کھتری، شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہدا نام ندھانا اکو منتری، ماتر بھومی دئے جنائیا۔ جس کھیل تکتی دین دُنی دی انتری، انتشکرن تے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ سپتس رکھی کہن سانوں سوہنا لگا گرہ، گھر گھر وچ جی ودھائیا۔ جتھے بھگت سہیلا گُرمکھ رہے، تن وجود رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آ کے ہے، سچ سینگھاسن سوہنا پائیا۔ دوہاں دے پیار دی وگدی نیں، جگت ویناں باہر وکھائیا۔ جو آد جگادی اکو ہے، انت انت آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد آ کے کہے سُنو رکھی ست، ستان دیاں دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی تکو برہم مت، پاربرہم کی بھيو کھلایا۔ سچ ست سنتوکھ دھیرج جانو یت، کایا انتر نرنتر پھول پھلایا۔ گھٹ

گھٹ میلا ویکھو پرمیشور پت، پاربرہم پرہ مل کے کس در خوشی بنائیا۔ لکھ چوراسی ابلدی ویکھو رت، تن وجوداں کھوج کھوجائیا۔ کوڑ گڑیارا کلجگ دا چلدا ویکھو رتھ، کس بدھ چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جس دے گوہند ستھر گیا لتھ، یارڑا کہہ کے سیج ہنڈھائیا۔ اوہ لہنا دینا دیونہارا ہتھو ہتھ، انت لیکھا کی جنائیا۔ کس بدھ سرشٹی دیوے متھ، متھن کرے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سپتس رکھ کہن نارد اسیں دسنا کی، کہن کچھ نہ پائیا۔ جو مالک خالق جگت جی، آد جگادی دھردرگاہیا۔ اُس لیکھا پورا کرنا روداس چارے ساڈھ تہ ہتھ سپں، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا دینا ویکھنا گرداس وہہ اکیہ، ایکنکارا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس کلجگ انتر دھرم دا بیجنا بی، کریا کوڑ جگت اکھ کھلائییا۔ امرت نام آگما برسنا مینہ، اگنی تت تت گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن نارد پرم پُرکھ ہویا دیال، دیاندھ دیا کھائیا۔ بھگتاں گرہ ویکھے دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ ہرجن ویکھ اپنا لال، لال لال رنگ رنگائیا۔ پورب جنم دی لیکھے پاوے گھال، گھائل اپنے چرن ٹکائیا۔ نوری جلوہ دے جلال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کھیل کیتا کمال، کھلاپاتی ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں پھل لگائے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ آ کے ویکھے مُریداں حال، مُرشد مالک دھردرگاہیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ پریتی چرن کول لئے بھال، در اکو اک وکھائیا۔ آتم پرما تم سد رکھے اپنے نال، ناتا جگت جگت ٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکھائیا۔ نارد کہے سپتس رکھی ویکھو ہرجن میت، مترو دھیان لگائیا۔ جس دے انتر اک پریت، پریت مل کے خوشی بنائیا۔ ترے گن نالوں ہو اتیت، ترے گن اتیت نال مل کے وجے ودھائیا۔ مانس جنم جنم جگ جیت، جگ جیون داتے وچ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گیت، گوہند میلا میلیا سہج سُبھائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ چلا کے اگنی ریت، ریتیوان دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سپتس رکھ کہن سُن نارد مئی، مَنیشرا دیئے جنائیا۔ ہر بھگت سہیلا وڈ گن گنی، گہر گمبہر رنگ سہائیا۔ جس دے اندر پریم دی دھنی، دھن آتمک راگ

دِرڑائیا۔ اُس دی پُکار پُکھ اکال آپے سُنی، اِنسنت دتی دِرڑائیا۔ اوہ لہنا دینا چُکاون والا ہُنی، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نُون کھندے مالک کُئی، کُل مالک نُون الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے سپتس رکھی او اِکھئے ماریئے جھاکئی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ پریہ دوار دی کھلی ویکھیئے تاکی، کِس بدھ پردہ آپ چُکائیا۔ کون دھار جن بھگتاں لہنا دیوے باقی، باقاعدہ لیکھا چُکائیا۔ لیکھے لاوے تن خاکی، ماٹی تن سنگ نبھائیا۔ پورا کرے بھوکھت واکی، واقف کار آپ ہو آئیا۔ نام ندھان دا بن کے ساقی، جام پیالہ اگم پیائیا۔ مہربان ہو کے پُچھے واکی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو بھگتاں لیکھے لاوے گیاراں پھگن دی راتی، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ ایہہ کتھا کہانی ساچی، ست سچ نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جن بھگتاں وست دیوے جو اندرے اندر گواچی، گم رہن کھئے نہ پائیا۔

۱۵۲۰

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے نوت پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

سپتس رکھیاں وچوں بولے بہاردواج، بن رسنا جہوا خوشیاں ڈھولا گائیا۔ میرا وقت سہنجنا آیا آج، عاجز ہو کے سپس نوایا۔ سِری بھگوان بھگتاں سوارے کاج، جُگ جُگ دئے وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ دین دنی سماج، سمگری ست سچ ورتائیا۔ نام ندھانے چڑھا جہاز، لیکھا دو جہان بنائیا۔ جس دی یاد وچ اوتار رہے ارادھ، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ اوہ پُکھ پُکھوتم موہن مادھو مادھ، موہنی موہن اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ ہر بھگت سہیلے ہوئے آباد، دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لائیا۔ دوس رین کرن یاد، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سو سوامی سُننہارا فریاد، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بہاردواج کہے میرا دوس دہاڑا چنگا، پُکھ اکال دین دیاں دئے وڈیائیا۔ میرا پورب لیکھا پچھے لنگھا، آگے بھگتاں نال مل کے وچے ودھائیا۔ جنہاں دی چرن چھوہ وچ پھرے گنگا، گنگوتری بھجے واہو داہیا۔ جتھے اکو شبدا نام مردنگا، دھن آتمک راگ دِرڑائیا۔

۱۵۲۰

لیکھا جانے سؤرا سربنگا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ میں اُس دے کولوں وست اگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا بھگت سیس رہے اوڈھن نہ ننگا، اوڈھن نام ندھانا دینا پائیا۔ نیتز نین رہے نہ اندھا، نچ نیتز دینا کھلاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے چھندا، سوہنگ وجدی رہے ودھائیا۔ انتشکرن نہ رہے گندہ، پتت پُنت دینا بناٹیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اجنہا، اچرج لپلا دینی درڑائیا۔ سیوادار ویکھاں پری ارنبا، چوڈاں رتناں کھوج کھوجائیا۔ میرا قول اقرار تیرے سندھا، سرگھی سندھیا باہر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بہار اٹھا لے اپنے کندھا، کندھیں بیٹھے پار لنگھائیا۔ لیکھا پورا کر دے گوبند والے کھنڈا، کھڑگاں بھیو رہے نہ رائیا۔ بودھ آگادھی بن کے پنڈا، آتم پر ماتم پرہ و دیا دینی سمجھائیا۔ جن بھگتاں اتتر رہے نہ بھیکھ پاکھنڈا، کریا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ساچی منزل چڑھا دے اپنے پوڑی ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنے چرن رکھائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش کور دے گرہ پنڈ سُنڑا ضلع جالندھر *

خوشیاں نال بولے سپتس رکھیاں وچوں اتری، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا شوڈر ویش براہمن کھتری، ذاتاں پاتاں بھیو چُکائیا۔ کی نارد نرگن دھار کھول کے دسے پتری، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ سچ پیار وچوں دین دنی ہوئی نخطری، خطرے وچ خلق خُدائیا۔ کلجگ آبو ہوئی بہتری ستری، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ اتری کہے پرہوؤ میں ویکھاں اُتر پورب پچھم دکھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ دین دنی دا پردا ہویا سکھن، پردے نام نہ کھئے وسائیا۔ میں نگاہ ماری پُشکر کروچ دیپ لکھن، جنبو اپنا دھیان لگائیا۔ تھہ بن لجا کوئی نہ آوے رکھن، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا اشارہ دسن، بن سینت جگت لگائیا۔ پُرکھ اکالا اکو آوے جگت سمرتن، سمرتنہ اکتھ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے متھن، متھیا ویکھے خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھن، پورب جنم دا جھولی پائیا۔ شبد ناد سُنائے ندن،

انحد نادى ناد جنائيا۔ گھر سوامى آوے سَدَن، سَتياں لئے جگائيا۔ کَریا کرے گوپال مؤرت مدن، پاربرہم پرہہ ڈھردرگاہيا۔ جو دین دُنى دی ميٹے حدن، در دوار اکو اک وکھائيا۔ جس دے پيار وچ بھگت سُپيلے بھجَن، جگت سکے نہ کھئے چھڈائيا۔ سو پُرکھ اکالا دین دَيالا پردے آوے کجَن، کرنی دا کرتا نُور الاہيا۔ سَتگر دھار بنے سَجَن، سوامى ہو کے ويکھ وکھائيا۔ چرن دھوڑ کرائے مَجَن، دُرمت ميل دھوئيا۔ اکو اک سمجھائے بدنن، بندگی بندگی وچوں پرگٹائيا۔ جن بھگتاں بھاگ ہون نہ دیوے مندَن، مندبھاگیاں لئے ترائيا۔ نِج آتم دے اندن، اند اند وچوں پرگٹائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سُوَرا سرِگن، سرِگ الپک جیواں لئے ترائيا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہہ میری جُگ جُگ ویکھ لے گھالا، گھائل ہو کے جُگ جُگ سیو کھائيا۔ دھرت دھول دھول ویکھ سچي دھرمسالہ، دھرم دے مالک دھیان لگائيا۔ میری حالت ہوئی بے حالا، بہل ہو کے دیاں جنائيا۔ کلجگ وکھری چلی چالا، چال نِراى اک پرگٹائيا۔ جگت جگياسو منکیاں والی پھردے مالا، من کا منکا نہ کھئے بھوئيا۔ سب دا پردا اندروں دے کالا، کالکھ سکے نہ کھئے دھوئيا۔ ترے گن ودھیا کوڑ جنجالا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائيا۔ دھرنی کہے پرہہو جن بھگت سُپيلے ویکھ جن، جننی بن دُھر دی مائيا۔ من منسا ویکھ لے من، ممتا موہ کھوج کھوجائيا۔ جگت واسنا تک لے دھن، تن وجوداں دھیان لگائيا۔ واشنا تک لے سرون کَن، تیرا نام سُنن کھئے نہ پائيا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا ست نُور دا چاڑھ دے چن، چند چاندنی کر رُشنائيا۔ ہرجن نیتر رہے کوئی نہ اٹھ، اندھ اگیان دینا مٹائيا۔ درس دِکھا دے اپنا بن چھپری چھن، شہنشاہ اپنا پردہ اٹھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائيا۔ دھرنی کہے پرہہو جن بھگتاں بن

جنیندی ماں، ممتا موہ وِکار مٹائیا۔ ہنس بُدی بنا دے کان، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیا۔ اِکو تیرا اُچے ناں، ناؤں نرنکارا تیرے ڈھولے گائیا۔ چرن کول دس دے تھان، استھان اِکو اِک سہائیا۔ غریب نہانیاں پکڑ لے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جان، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوون بھگوان، شبدی دھار کر دے ہاں، نہ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریتَم سنگھ، گرنام سنگھ، مہندر کور نوت پند جندیا لا ضلع جالندھر *

نارد کہے پرہو میں گیا وچ کعبہ، مقبریاں اندر دھیان لگائیا۔ میں تکیا مائی ہوا دے نال آدم بابا، بابا آدم کہہ کے جس نوں سارے گائیا۔ اُس مینوں پیار وچ ماریا دابا، زور نال سُنائیا۔ پنڈتا دین دُنی نوں آون والا عذابا، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جھٹ مینوں نظر آیا نانک والا چہابا، تکر ڈھر دا نظری آئیا۔ پھیر نور تکیا ظہور تکیا میں کیتی جھٹ آدابا، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جوابا، جواب طلبی وچ سارے چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جھٹ اشارہ ملیا ناردا ذرا ویکھ لے وچ دواہ، دوہری کھیل پرہ اپنی آپ کرائیا۔ جس دی اوتار پیغمبران گرواں منگی امدادا، آمد وچ بیٹھے نین اٹھائیا۔ اوہدا روپ اتوپ ست سرُپ سادہ، سادگی وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہدا حکم سندیس فرمان بودھ آگادھا، بُدی توں پرے رہیا درڑائیا۔ جس دی یاد وچ کرشن سندیسہ دتا رادھا، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ اُس کاہن دا کلجگ انت بھگتاں نال ہونا وادھا، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ اوہدا ست سرُپ ہونا موہن مادھو مادھا، مدھر ڈھن دئے سُنائیا۔ جس چار جگ دے شاستراں دی سُنئی فریادا، اکھڑ اکھڑ بیٹھن سیس نوائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھووے داغا، پت پت پُت دئے کرائیا۔ اوسے دی دھار اوسے دے پیار وچ سکلا سنگی ہووے والا بازاں، بازی دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس کلجگ انت سوارنا کاجا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جس دا ظہور ہونا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس دے پیار وچ نانک ستار و جائی ربابا، جنک دی دھار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے مینوں ویکھ ہوئی مدہوشی، ہوش و حواس نہ کھئے رکھائیا۔ میرے انتر آئی خاموشی، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ میں نگاہ ماری چار جگ دے ویکھے کوشی، اکھڑ اکھڑ پھول پھلایا۔ پھیر تکیا دین دُنی ہوئی دوشی، دوست مٹر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جان ہور جانا سرشٹی کامنا ہوئی پوشی، پوشیدہ بیو نہ کھئے کھلایا۔ میں جھٹ پے گیا سوچیں، سوچ سوچ وچوں پرگٹایا۔ جھٹ اشارہ دتا مینوں روداس چمارے موجی، رمبی آر رہیا پلایا۔ اوہ تک کھیل پریم چوچی، جو چولا آیا بدلائیا۔ جن بھگتاں بن کے کھوجی، کھوج کرے تھاون تھائیا۔ جو نام ندھان دیونہارا روزی، رازق رزق رحیم نور الہیہ۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا لوک مات بنا کے موجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ دُرمٹ میل دھووے بن کے دھوبی، دھبے جنم جنم دے رہیا مٹایا۔ اندر وڑ وڑ کے پردے رہیا سودھی، شدھ اپنا نام سمجھائیا۔ نارد کہے میں حیران ہو گیا غریب نائیاں چُکی پھرے گودی، گوداوری دا کنڈھا گوبند دی دھار اپنے نال رکھائیا۔ ایسے خوشی وچ میری پلدی دے بودی، بُدھ دے اشارے رہی سمجھائیا۔ جس پریم وچ اکھیا بنا پرہو دی کپا کیسے توں آونی نہیں سوچی، سمجھ جگت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا ہرجن میل کرے سنجوگی، جگ جگ وچھڑے اپنا میل کرائیا۔ آتم دھار در بنے بھوگی، بھسمڑ اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دی دھار ویکھے ورودهی، شدھ ہرجن آپ کرائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ چیا کلاں، پریم سنگھ، مہندر پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہ مینوں بخش دے ساچا دھرم، دھول دھول دھرت ہو کے منگ منگائیا۔ دین دُنی دا انتر نرنتر بدل دے کرم، نہکرمی اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار نہ رہے کیسے دی ماٹی چرم، چم درشٹی ڈیرہ دینا ڈھایا۔ ذات پات دا میٹ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھٹایا۔ پردہ لاه دے اپنے بہرم، پار بہرم پرہ بیو کھلایا۔ ستجگ ساچے میرے اُتے دے دے جرم، آپے بن جنیدی مائیا۔ توں آد جگادی سب کچھ

کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ میں تیرا آئی لڑ پھڑن، پلُو اپنی گنڈھ پوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، دُوںسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پت پر میشور تیری منزل حقیقی چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا میٹ دے چوٹی جڑن، جڑ چیتن کھوج کھوجائیا۔ کلجگ جیواں گڑھ توڑ دے ہنکاری گڑھن، ہنگ برہم پاربرہم بیہو چکائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں نیج نیتر کھول دے ہرن پھرن، جگت نیتر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تیری آئی سرن، سرنگت دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دا کھول اکم دوارا، ایکنکار اکو اک جنائیا۔ سب دا سانجھا بن پروردگارا، نور نورانہ نور الاہیا۔ میں تیرے در منگتی بناں بھکھارا، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں جگت جگدیش چو بیسا اوتارا، اوتری تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گُر اوتارا، اوتری تیری راہ تکائیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکلّا پروردگارا، پاربرہم پت پر میشور تیری بے پرواہیا۔ میں دھول تیری چرن دھوڑ لاواں چھارا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ میرے اُتے زور ہو کے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ دے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست وست سچ دے ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا بخش دے نام ندھان، زرگن ہو کے دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم دے گیان، پاربرہم برہم میل ملائیا۔ ایش جیو کر کلیان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ بیس پیسے ہو مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ میں بالی بُدھ نادان، عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اکم اتھاپیا۔ میری بینتی کر پروان، پرہم پُرکھ تیرے چرن کول ٹکائیا۔ میرے آد جگادی بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ ست سچ دا میرے اُتے جھلا نشان، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ تیرا اکو حکم ورتے زمیں اسمان، زمیں زمان دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پرگٹا دے ست، ست ستوادی دیا کھائیا۔ مانو ذاتی بخش برہم مت، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ اگنی ابلے مول نہ تت، تتو اکو اک تت سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ دھیرج ست بخش دے یت، سنتوکھ سب دی جھولی پائیا۔ تُوں پر میشور کلاپت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ زرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، بے وطنان لے ترائیا۔

آہ ویکھ لے میرے کول تیرا بن اکھراں والا خط، خطوطاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں دھرم دی بخش نشانی، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جو رکھ کے گئی دُرگا اشٹبھج بھوانی، بہاؤنا تیرے نال رکھائیا۔ جو اشارہ دتا راون رام کھیل ہووے مہانی، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ جو تیرا بھوکھ لکھیا وید ویاس نال کانی، شاہی کاغذ رنگ چڑھائیا۔ جو کاہن کرشن حکم دتا فرمائی، فرنیاں باہر سُنائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا عیسیٰ میرا باپ آوے اسماعلی، اسم اعظم نور الایہیا۔ جس نوں محمد کہہ میرا خُدا الوزو نؤرے نزع دوسطے زمو عرشے کرے فرمائی، زمیں زماں دئے وڈیائیا۔ نانک نرگن دھار کر دھیانی، سرگن تت تت سمجھائیا۔ گوہند ہس کے کہہ اوہ پُرکھ اکال کرے مہربانی، مہبان پیدو اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تن وجود جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دئے بدلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی پُرانی، پُنہ پُنہ کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نہیں زبانی، چار جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا مار دھیانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ سُلطانی، شاہو بھوپ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مانو ذاتی منزل رہی نہ کھئے رُوحانی، رُوح بُت دوویں روون مارن دھائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے کسے نہ پانی، اگنی تت نہ کھئے گوائیا۔ میں اکو اک تیرے چرن کول کراں دھیانی، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم ستجگ ساچا بخش دے گن ندھانی، گنوتے ساچے کنتے سری بھگوتے آدن اتے تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر گرمیز سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو کھیل تکو پون پانی، خوشیاں وچوں اپنی خوشی بنائیا۔ اتر زرتتر سُنو شبد آگتی بانی، انحد نادى ناد
 شنوائیا۔ پرم پُرکھ دی دسے اکتھ کہانی، جس نوں کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جو لیکھا مُکاوے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پنڈھ
 رپے نہ رائیا۔ سچ دوار ایکنکار دیوے مانی، چرن کول اُپر دھول بخش سرنائیا۔ سُرَت شبد ملائے ساچا ہانی، گھر گھر وچ میل ملایا۔
 پارپرہم برہم دس کے منزل اک رُوحانی، رُوح بُت رنگ رنگائیا۔ تہاڈے پردے وسے جس نوں عیسیٰ کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اک
 اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا چُکائے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلائیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی سب دا جان جانی، جاننہار اک
 اکھوائیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیاالا سچ پیار دا بنیا دانی، مُحبّت تہاڈے اندر چُکائیا۔ چرن دھوڑ کرائے اگم اشنانی، دُرمت میل دھوائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو ہر پردا کر پوت، ہرجن پتت
 پُنت بنائیا۔ آتم پرماٹم بن مت، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں درشن دے نت، نچ نیتر اکھ کھلائییا۔ سدا سہیلے وسنا چت، ٹھگوری
 چت رپے نہ رائیا۔ بجر کپاٹ کھول دے بہت، پردہ اندرے اندر چُکائیا۔ نچ نیتر پینا دس، دہ دشا کر رُشنائیا۔ جگت وکار اندروں کڈھنی
 وس، وشا اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو کِریا
 کر دے دین دیاال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آپ سنبھال، سمبل دے مالک بے پرواہیا۔ میری پورب لیکھے لائے گھال،
 گھائل ہو کے سپس نوائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، نو کھنڈ پرتھی پت تہنی دے مہکائیا۔ میری بینتی اک سوال، سوالن ہو کے جھولی
 ڈاہیا۔ ستگر شبد وچولا ہووے تیرا اک دلال، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دے بھ وچ دسے کال مہاکال، رائے دھرم نہ سپس اُٹھائیا۔
 چتر گپت نہ لیکھا سکے وکھال، لاڑی مؤت نین نین شرمائیا۔ تون شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا جلوہ تکان جلال، نور نورانے کرنا نور رُشنائیا۔
 بھاگ لگا دے جیوان جنتاں کایا ماٹی کھال، خلق دے خالق دیا کھائیا۔ میرے اُتے ست سچ بنا دھرمسال، در سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ
 وست دے دھن مال، نام ندھان اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی

کہے پرہ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا سوہے بنک دوارا، سچکھنڈ
 وجے ودھائیا۔ تیرا دُلہا ستگر شبد دُلارا، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جس دا وشن برہما شو پَسارا، ترے گن لیکھا نال ملایا۔ پنجان
 تتان دیونہار ادھارا، پنچم میتا اک اکھوائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، اوتری دھیان لگایا۔ کلجگ انت سری بھگونت،
 میری پا سارا، مہاسارتھی اپنا کھیل کھلایا۔ چار کُٹ دہ دشا میٹ دے دھندوکارا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ نرمل جوتی کر اُجیارا، جوتی
 جاتے اپنا رنگ رنگایا۔ میں سدا سدا سد جاواں بلہارا، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تُوں پریم پُرکھ پُرکھوتم سب دا سانجھا یارا، پروردگار تُوں
 الاہیا۔ جوتی جاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ وکھایا۔ دھرنی کہے میری تیرے آگے پُکارا، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تَدھ پن اور نہ کھئے سہارا، سہائک نائک
 ایکنکار اک اکلا تُوں ہی نظری آئی۔

* ۱۳ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ کہر سنگھ، دلپ کور، درشن سنگھ، سرجیت سنگھ، گیجو، چہو، بھجن کور،
 گرداور سنگھ، جگندر سنگھ، اودھم کور، ہری پُر بھجن کور پنڈ زڑکا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے جن بھگتو میرا سینہ ہویا ٹھنڈا، بھگن میرے انتر نرتن ٹھنڈک دئے ورتایا۔ میں خوشیاں نال تہانوں پرہ دی چرن
 دھوڑی ونڈاں، بن بتھان جھولی سب دی دیاں ٹکایا۔ تَساں سچ پریم دیاں دینیاں گنڈھان، جس تُوں جگت جہان سکے نہ کھئے کھلایا۔
 کیوں ایہ لیکھا لہنا کلجگ آخیری کنڈھا، کنڈھی گھاٹ سارے ویکھن تھانوں تھانیا۔ جگت جگیا سواں کور کرم چکیاں پنڈاں، بہار سکے نہ
 کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میتوں بڑی
 لگدی سردی، ست سچ دیاں جنایا۔ اٹھو ویکھو کھیل نرائن نر دی، کی نر ہر اپنی کار بھگتایا۔ جس سار پائی تہاڈے گھر دی، گرہ

گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ جس آسا ترسنا سب دی میٹنی زر دی، جورو زر نہ کھئے چٹرائیا۔ کھیل رہن نہیں دینی شرع شر دی، شریعت پینڈا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو باہر تکو نارد پنڈت پاندھا، کس بدھ بودی رہیا پلائیا۔ تون ہی تون ہی ڈھولا گاندا، گا گا خوشی بنائیا۔ ونجارا بن کے اکو نارد، تریا پندھ مکائیا۔ ہتھ لیکھا پھڑیا سور گان دا، جگت جہان رہیا جنائیا۔ نال وکھاوے روپ کلجگ کوڑ کڑیارے کان دا، جو کاگ وانگ کڑلایا۔ نالے اشارہ دیوے بانہ دا، دو جہان رہیا پلائیا۔ پھیر ڈھولا گائے واہ واہ دا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تون مالک تھل اسگاہ دا، جنگل جوہاں تیری بے پرواہیا۔ میں پاندھی بنیا تیرے راہ دا، رہبر تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں تھائے کولوں اکو پرتی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں آیا بنا لتاں ٹنگاں، بن تن وجود سریر پندھ مکائیا۔ میرا سیس ویکھ لو ننگا، اوڈھن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میری پٹھ تے ستگر شبد نے لایا پنجه، پنج آب وچ جانا چائیں چائیا۔ میرے کول لیکھا جو گوبند دسیا دھار بونجا، جس دا لہنا باون گیا درڑائیا۔ بے شک میں چار جگ دا پنڈا، بن اکھراں کراں پڑھائیا۔ سچ دساں نو سو چرانوے چوکرئی جگ رہیا رنڈا، ناری نر نرائن حصے کھئے نہ پائیا۔ میں پھردا رہیا وچ برہمنڈاں، پُریاں لوآں بھجان واہو داہیا۔ مینوں نگاہ آوندا گوبند والا کھنڈا، جو کھڑگان باہر سوہا پائیا۔ جس اشارہ دتا ست دھار دی دھار وچوں پرگٹے ست رنگا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلائیا۔ جس دین دنی دا میٹنا بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کیرپا کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے سُن دھرنیئے، دھولے تینوں دیاں جنائیا۔ کی کھیل پرہو نے کرنی اے، کرتا پُرکھ کی درڑائیا۔ کی ٹک اگمی سب نے پڑھنی اے، بن ودیا کرے پڑھائیا۔ کپڑی منزل سرشٹی درشٹی اندر چڑھنی اے، چوٹھے جگ بھيو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے نارد مینوں کھول دے بھید، ابھيو دے جنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اکو ڈھولا گا لے جھو، اکو صفت صلاحیا۔ اکو رس چکھ لے میو، بن رسنا رس بنائیا۔ اکو پر پُرکھ وڈ دیوی دیو، دیو آتما جس دی سرنائیا۔ نی اوہ وسنہارا سچکھنڈ دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے سُن نارد براہمن، پنڈیا دیاں جنائیا۔ مینوں دسدے اُس دی بہاؤنا، کی بہاؤ رہیا سمجھائیا۔ کِس بدھ پکڑایا اپنا دامنا، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس وعدہ پورا کرنا بل باؤنا، بلدھاری ویس وٹائیا۔ جو لیکھا لیکھے لائے رام راونا، رمٹیا بنے دُھردرگاہیا۔ جس منسا پوری کرنی کرشنا کابننا، گھنٹیا اپنا سنگ جنائیا۔ جس پیغمبران پکڑاؤنا دامنا، دستگیر بے نظیر آپ اکھوائیا۔ جس نانک گوبند کھیل کھلاؤنا، اوہ خالق خلق ویکھے چائیں چائیا۔ جس اکو ڈنکا شبد وجاؤنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ دھرنی کہے جس توں سب نے سپس نواؤنا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جگت ترسنا میٹے طامنا، ترے گن اتیتا دیا کھائیا۔ جس نے ستجگ مارگ لاونا، کلجگ کِریا کوڑ چکائیا۔ اُس دے بل بل سب نے جاونا، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ مالک اک جگدیش، جگدیش دُھردرگاہیا۔ جس توں جھکنے سارے سپس، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بیس بیس، بیس بیسا اک اکھوائیا۔ جس دا اکو کلمہ ہیوئے سچ حدیث، حضراتاں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دا نام سندیسہ باہر راگ چھتیس، چھتیس بتیس صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی پیسن رہیا پیس، ستجگ تریتا دواپراپنی کار کھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں جس دی کرے کھئے نہ ریس، دوسر روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے ناردا میں ویکھ لے کوچھی کلی، اپنی سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ اگلا ہیو دسدے کوچھی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ نارد کہے دھرنیئے میں نہیں کوئی کلجگ والا جوگی، تن وجود شنگار بنائیا۔ میں کوئی واسنا والا نہیں بھوگی، ترسنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ میں نہیں کوئی وچھوڑے والا وچوگی، وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں تے پرہو دا بھگت موچی، مجلس بھگتاں سنگ رکھائیا۔ مینوں ستگر شبد بنایا کھوچی، کھوج کڈھیا چائیں چائیا۔ جتھے وسیا میرا پریم چوچی، چوچی اپنا ویس وٹائیا۔ جو بن کے آگادھ بودھی، بُدھی توں پرے دئے سمجھائیا۔ دُرمت میل دھووی بن کے دھووی، دُبدھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیئے جے پریم پُرکھ توں پاؤنا، پون پانی نال ملائییا۔ پہلوں اپنا آپ اٹھاؤنا، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ پھیر ست شنگار کراؤنا، ویس اویسا روپ دھرائیا

- نیتر نام ندھانا کجَل پاؤنا، جگت اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ بن مینڈھی سیس گنداؤنا، سوہنا روپ دھرائیا۔ سچ پیار دا اوڈھن اکو اُپر ٹکاؤنا، ٹکا دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ پھر دین دنی تجاؤنا، جگت رشتہ نہ کھئے جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اپنا حصہ ویکھ وکھاؤنا، ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی دھیان لگاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھولے دھرم نال سمجھائیا۔ سب توں پہلوں میرے پرم پُرکھ پرماتم جس دا درشن پاؤنا، دید عید کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے نارد میں پرتھم روپ بناواں گی۔ ایک ایکنکار ایشٹ مناواں گی۔ دوجا ایکا بھاؤ چکاواں گی۔ تیجا تین لوکاں باہر ویکھ وکھاواں گی۔ چوتھا چوتھی منزل چڑھ، نین اٹھاواں گی۔ پنجم پنجواں پلو اکو پھڑ، ساچی گنڈھ بندھاواں گی۔ چھیواں ویکھ اکھا در، در دوارا اک کھلاواں گی۔ ستواں ست ستوادى مل کے ہر، پردے اپنے آپ وساواں گی۔ اٹھواں اٹھ تتاں رہے نہ ڈر، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نواواں گی۔ نوویں واسنا رہے کوئی نہ گھر، گرہ مندر اکو سوہا پاواں گی۔ دسویں مل کے اپنے نرائن نر، نر ہر وچ ساواں گی۔ جھٹ نارد ہس کے کہا دھرنی ہن ہور دا بھانا جر، ذرہ ذرہ تیرا کھیل تون بن رسنا کہہ میں اوسے دے حکم وچ سیس نواواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک مناواں گی۔ دھرنی کہے نارد میں کوکاں ماراں، آجا میرے کھلاپاتیا۔ مینوں تیرے نال بہاراں، اتم میری پُچھے واتیا۔ میں تن وجود شنگاراں، بن نیناں ماراں جھاتیا۔ میریاں ویکھ لے سنمل والیاں تاراں، پردہ لاه دے وچوں رین اندھیری راتیا۔ تیری دھوڑی لاواں چھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپا کر دے لوک ماتیا۔ نارد کہے دھرنی اوہ لوک مات وچ آیا، جگ نیتر نظر کسے نہ آتیا۔ جوتی نور نور رُشنایا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شبد انادی ناد سُنایا، سوہلا ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں درشن پایا، بن نین نین بگسائیا۔ وشن برہما شو شکر منایا، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جس نے چار جگ دا لیکھا اپنے چرناں بیٹھ دبا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا دائی دایا، دو جہاناں مالک بیٹھے سہائیا۔ نی اُس نے سمبل اپنا ڈیرہ لایا، بنک دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس بھيو ابھید کھلایا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کوٹاں وچوں کھلیئے کوئی ورا اُس نے بھگت سہیلا جگایا، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک

گوسائیا۔ دھرنی کہے ناردا کی کھیل سِری بھگانے، بھگون کی جنائیا۔ نارد کہے سُن دھرنی دھرت دھول دھول رکانے، جون وتئیے تینوں
 دیاں سُنائیا۔ اوہ پرم پُرکھ شہنشاہ سُلطانے، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دا جُگ جُگ کھیل مہانے، چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو وسے
 سچکھنڈ مکانے، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جس دے نام دے اوتار پیغمبراں گرواں گائے ترانے، تریا وچ بہہ کے ڈھولے گائیا۔ جس نے لکھ
 چوراسی جیو جنت کیتے بیگانے، تیرے اُتے کھیل کھلائیا۔ اُس دا کھیل اولّا جو لیکھا جانے دو جہانے، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ نی پتہ
 نہیں اجّ آگیا کیہڑے بہانے، جن بھگتاں وچ بیٹھا سوہبا پائیا۔ جس دے سچ سچ دے یرانے، یارانہ اتم پرما تم نال رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 دس کلامے، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جس دے حُکم وچ بدل گئے زمانے، جُگ چوکڑی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ انت کھیل کرے مہانے، مہا
 کتھ کتھ درڑائیا۔ جس دے پیار وچ ہرجن ہوئے دیوانے، مستی وچ بھجن چائیں چائیا۔ اندر دیوت سُر میگھ برسائے، خواجا خضر خوشی
 بنائیا۔ وشن برہما شو اُس دے چرن دبانے، بن ہتھان ہتھ لگائیا۔ اُٹھ بنا اکھیاں اکھیاں کھول جے اُس دے درشن پانے، درشن تینوں دیاں
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنی کھول اکھیاں، جگت
 نیتراں باہر جنائیا۔ جس جُگ جُگ تیریاں لاجاں رکھیاں، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس کھیل کھلایا کابن نال سکھیاں، سخاوت کیتی چائیں
 چائیا۔ اوہ مالک الکھ الکھیا، اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دے ستھر لتھیاں، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا پرہہ نوں اک آدیس، نو نو سیس نوائیا۔ میں حیران ہو گئی کیہڑا کیتا
 اولڑا ویس، ویس اوہ اپنا لیا بدلائیا۔ وے نہ مچھ دابڑی نہ کیس، جوتی جاتا ہو کے سوہبا پائیا۔ جیہڑا سدا رہے ہمیش، جنم مرن
 وچ کدے نہ آئیا۔ جس دوارے دے اوتار پیغمبر گرو درویش، بھکھیا منگن تھاؤں تھائیا۔ جس دے گن گاؤے سہنسر مُکھ شیش،
 صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جس سُت دُلارا بنایا گوہند دس دسمیش، دہ دشا دا بھیو آپ چُکائیا۔ اوہ مالک نر نریش، نر ہر اکو نظری
 آئیا۔ میں اوسے دے چرن کول ہوئی پیش، پیشین گوئیاں پچھلیاں ہتھ اُٹھائیا۔ میرے سوامی ٹھاکر میرے اُتوں میٹ کلش، کل کاتیاں ڈیرہ
 ڈھائیا۔ اُس سُننا دتا جنا دتا میرا ستگر شبد دیون والا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے پرہو بڑا چھلیا، اچھل چھلداہاری اک اکھوائیا۔ آد جگادی بڑا بلیا، بلدھاری ڈھردرگاہیا۔ اُس دے حکم وچ کتنے پھردے اوتار پیغمبر گرو ولیا، ولی عہد نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا لہنا دینا جل تھل مہیئل سمنڈ ساگر رلیا، ٹلے پربت چوٹیاں بیٹھا آسن لائیا۔ نی اوہ تیریاں نو کھنڈ دیاں ویکھن والا گلیاں، کوچا کوچا پھول پھلاٹیا۔ ستان دیاں تک کس بدھ کلجگ پائے جلیاں، نچے تپے گدے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا نہچل دھام اٹلیا، اٹل محل اکو اک سہائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنت سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہو میرے اتوں بھجا دے بسنتر، اگنی تت نہ کھئے جلاٹیا۔ اکو نام ندھانا دے دے منتر، کلمہ سچ سچ درڑائیا۔ لیکھا پورا کر دے جگا جگنتر، جگ چوڑی پنڈھ مکائیا۔ تیرا لہنا دینا نرگن دھار نرنتر، زرویر تیری سرنائیا۔ پردہ اوبلا رہے نہ گگن گگنتر، زمیں اسمان دو جہان بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں کلجگ کوڑ بھجا دے آگ، آگن تیرے وچ راہ تکائیا۔ کریا کر سورے سرگ، ہر کرتے ڈھردرگاہیا۔ دیا باقی کلاپاتی میرا نور جائے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے دین دُنی نالوں کر الگ، گرہ وکھرا اک وکھائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ دے اٹھائیا۔ ہنس روپ بنا لے کگ، کاگوں ہنس مانک موتی چوگ چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتوں میٹ دے ڈھندھوکارا، دھول ہو کے سپس نوٹیا۔ توں میرا ایکنکارا، اکل کل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں سانجھا پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ تیرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سنگ رکھائیا۔ میرے اتوں کوڑی کریا لاه دے بہارا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ستجگ سچ کر اُجیارا، ست ست دیا کھائیا۔ تیرے نام دا اکو سنان نرہ، نر نرائن دیاں درڑائیا۔ اکو گھر ہووے سچ دوارا، بھگت وچھل دینا وکھائیا۔ اکو چرن کول ہووے نسکارا، ڈنڈاوت بندنا اکو ویکھ

وکھائیا۔ اکو ایشٹ ہووے سنسارا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پُور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرے اُتوں میٹ اندھ اندھیار، اندھ آتم کر رُشنائیا۔ سچ پریتی دے پیار، پرہم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ بھاگ لگاؤنا میرے نوُ کھنڈ دوار، ستان دِپیاں سو بھا پائیا۔ میں خوشیاں وچ دھوڑی لاواں چہار، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ بن نیتر لوچن کراں دیدار، بن اکھیاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سُنہنجا اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میرے اُتے جن بھگتاں میلنا آپ، اپنی دِیا کمائیا۔ آتم پرما تم بخشنا جاپ، جگ جیون داتے ہونا سہائیا۔ کوڑ کگرم رہے کوئی نہ پاپ، جنم دا لیکھا دینا چُکائیا۔ سچکھنڈ نواسی آپ بننا دُھر دا باپ، پتا پوٹ گود اُٹھائیا۔ جھگڑا میٹ کوڑ سنتاپ، سنسا دین دُنی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا انتر نرنتر کِرپا کوڑ جگت میٹ سنتاپ، ست ستوادی ست اپنا رنگ رنگائیا۔

۱۵۳۲

۱۵۳۲

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سینگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہوُ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت نرگن دھار آپ چڑھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے لے انگ، انگیکار ایکنکار پروردگار آپ ہو جائیا۔ نام ندھان سری بھگوان مرد مردان سوڑے سرینگ، کرنی دے کرتے قُدرت دے قادر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نانی کوچھی کملی سچ دوارے رہی منگ، مانگت ہو کے در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیا لے جن بھگتاں کایا مندر اندر لنگھ، نوُ دوار دا پنڈھ مکائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ شبد اگما وجا مردنگ، تال تلواڑا سمجھ کسے نہ آئیا۔ نجھر جھرنا امرت سوما بوند سوانتی ویا اپنی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی جس نوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دِیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ جن بھگت سہیلے بنا لوک مات، دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ نام ندھان

بخش دے دات، اگمڑی اٹل آپ ورتائیا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ دے رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ مہربان ہو کے پُچھ وات، محبوب ہو کے پردہ آپ اُٹھائیا۔ جھگڑا میٹ دے دین مذہب ذات پات، اوج نیچ شرع نہ کھئے لڑائیا۔ چرن پریتی نو ست جوڑ دے نات، رشتہ رشتیاں باہر بنائیا۔ تیرا درس نرگن سرگن کرے اک اکانت، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ میرے مہربانا میرے اُتے دھرم دی دھار بخش دے شانت، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں میل ملاؤنا ساچے گرہ، مندر اکو اک سوہیا پائیا۔ جتھے آد جگادی نرگن دھار رہے، نور نورانہ نوجوانا سوہیا پائیا۔ جگت دئی میٹنی دوئے، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گئے کہے، حکم سندیسہ تیرا نام درڑائیا۔ توں سب توں دیونہارا بھے، بہاؤ اپنا آپ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں انتر کھول دے درشٹی، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ناتا توڑ دے کوڑی نالوں سرشٹی، سریشٹ اپنا میل ملائیا۔ لہنا تک لے جو رام سندیسہ دتا وششٹی، وشیاں باہر درڑائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد باہر سورگ بہشتی، کسنبھڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیری دھار ایکنکار کیسے نہ دسدی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں کھیل تکنا چاہندی، کلجگ اتم کل اک دی، اک اکلے میرا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں رت وکھا دے بسنتی، بسمل اپنے وچ کرائیا۔ تیرے نام دی پڑھن اکو پنکتی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ انتر گڑھ رہے نہ ہوئے ہنکتی، ہنگ برہم دینا درڑائیا۔ ترسنا کوڑ میٹنی من دی، منسا اٹھ نہ دہ دشا دھائیا۔ چُغلی نندیا چُھڈاؤنی کت دی، کائنات دا لیکھا دینا مکائیا۔ اکو خبر دسنی جوتی جاتے اپنے برہم دی، پاربرہم پرہ اپنی دیا کمائیا۔ کرنی رہے نہ کیسے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چُکائیا۔ منزل دسنی حقیقی دھرم دی، جتھے آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ وڈیائی دینی اپنی سرن دی، چرن کول اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو دے دے اگما نام، نراکھہ دھار وچوں پرگنائیا۔ بن رسنا جہوا پیا دے جام، بتی دند نہ کھئے چترائیا۔ اتم پرما تم میل میل دے رام، رام دے رام تیری دُہائیا۔ انتر اندھیرا چُکا دے شام، شام سُندر اپنا پردہ

لاہیا۔ بھاگ لگا دے بھگتاں ساڈھے تِن ہتھ گرام، نگر کھیڑا اک سُہائیا۔ پوتر کر دے کایا ماٹی چام، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان رحیم رحمان، رحمت اپنی دینی کھائیا۔ مالک خالق زمیں آسمان، زمیں زماں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ہر بھگت سُہیلے درگاہ ساچی سچکھنڈ کر پروان، پرم پُرکھ پرہہ اپنا سنگ بنائیا۔ لوک مات مار دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ ویکھ شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ آتم پر ماتم رہیا نہ کسے گیان، انتر نرنتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگادی سدا مہربان، مہبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلے وال ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہو پھل لگا دے میری پت ٹہنی، بھگت میتے اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن بخش دے ساچی رہنی، رحمت رحمان آپ کھائیا۔ ستگر شبد دی سارے مَن کہنی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا درشن کرن نیج نیج، نیر اکھ کھلائییا۔ میں چرن کول نرگن دھار تیرے ڈھنی، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ مینوؤں دوس زین نہ آوے چینی، چنتا غم رہی جلائییا۔ کیوں، سرِشٹی میرے اُتے اک دوجے نال کھنی، خطرہ دسے خلق خُدائیا۔ میری جل دی دھار پوتر رہنی نہیں ترینی، ترے گن اتیتے تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑ کِریا ندی اُمت وہنی، دیناں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری سُن لے اگتی ساکھی، سکھے سکھائے دیاں جنائیا۔ یاد کر لے شبد دھار جو مینوؤں گل آکھی، بن اکھراں دتی سُنائیا۔ اوہ لہنا چیتے کر لے، جس کارن گوبند سکھی بنائی وِساکھی، وساہ کے اپنا حُکم ورتائیا۔ تڈھ بن انت کرے کوئی نہ راکھی، رکھک نظر کھئے نہ آئییا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بخش دے گستاخی، غصہ گلہ تیرے چرن ٹکائیا۔ میں نرگن ہو کے منگن آئی مُعافی، در تیرے سیس نوائیا۔ تُوں شہنشاہ بن انصافی، عدل اپنا اک کرائیا۔ مینوؤں یاد آؤندی بُلے والی اوہ کافی، جو قافلے دین دُنی گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پرہہ دھرمو، دھول دے مالک دیا کھائیا۔ میرا نو ستّ بدل دے کرمو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندروں کھلا دے بھرمو، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چرمو، چمّ درِشٹی دے گوائیا۔ تیرا نور ظہور نظر آوے اِکو پرمو، برہمنڈ کھنڈ دے مالک پردہ دینا کھلائیآ۔ چرن دھوڑ نھا دے میں تیری آئی سرنو، سرنگت اِک رکھائیا۔ تُوں سب کچھ کرنی کرتا کرنو، قدرت دا قادر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نیھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں اِکو دے دِلاسا، جگت چنتا رہے نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ کران باسا، ہستی تک بے پرواپیا۔ بھيو ابھیدا کھول خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں کھلائیآ۔ کِس بدھ تیرا نور ہووے پرکاشا، جوتی جاتے نظری آئیآ۔ کی حکم ورتے شنکر گیلاشا، کلادھاری دینا درڑائیا۔ مینوں تیرے اُتے وشواسا، وشو دے مالک دینا سمجھائیا۔ میں آد جگاد تیری داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل سچ تیری ویکھاں راسا، ستّ ستوادى پِن گوپی کاہن دینی وکھائیا۔

۱۵۳۷

۱۵۳۷

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ جج ضلع جالندھر *

دھرنی کہے میری آسا پوری کر دے باون دھار بل دی، بلدھاری ایکنکاری پروردگاری تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا میرے اتوں کلا میٹ دے کلجگ کل دی، کل کاتیاں ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ من کلپنا نو کھنڈ پرتمی مانو ذاتی پھرے چھلدی، اچھل چھلدھاری ہونا آپ سہائیا۔ تیری کھیل آد جگاد جگ چوکڑی جل تھل دی، مہیئل تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوتتا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ میرے آد جگادی کنتا، کنتوبل تیری سرنائیا۔ ستجگ سچ دھار بنا دے بنتا، گھڑن بھنہار تیری بے پرواپیا۔ مانو ذاتی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بدھی توں پرے دا ایکنکار اِکو پنڈتا، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن میری ساچی بنا دے سنگتا، دین مذہب شرع

ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تن وجود ماٹی خاک جھگڑا رہے کوئی نہ من دا، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے برہم دا، پاربرہم پرہم
 پردہ آپ چُکائیا۔ نشانہ دس دے ساچے دھرم دا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ سہارا بخش دے اپنی سرن دا، سرنگت
 اک درڑائیا۔ نام جنا دے اکو ڈھولا پڑھن دا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا مارگ ہووے اکو سچکھنڈ دوارے چڑھن دا، آگے
 ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر دُلہا پیارا ہووے اگوں پھڑن دا، زِرگن زِرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ تُوں مالک خالق کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ اگم
 اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نمو نمو نمو
 دُنڈاوت، بندنا کہہ کہہ سیس نوائیا۔ سچ پیار دی دے نیامت، نام ندھانا جھولی پائیا۔ تُوں سوامی ٹھاکر صحیح سلامت، ستگر داتا اگم
 اتھاپیا۔ نو سُو چرانوے چوکرزی جُگ دی میری پورب جھولی پا نیامت، وست امولک آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کِرپا میٹ اندھیری
 شامت، شمع نُور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے
 میرے زرنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ دو جہاناں سانجھے یار، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میں مانگت کھڑی تیرے چرن دوار، بھکھک ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہار شاہ سِکدار، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ نو ست برہم مت پا سار، پرتھم پرتھی اُتے دھیان لگائیا۔ میرے
 اُتوں میٹ دے دھواں دھار، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ ستجگ ساچا کر اُجیار، اُجالا ہووے تھاون تھائیا۔ ہر پردے اُچے تیرے نام دا
 جیکار، جے جیکار کرے خلق خُدائیا۔ نگاہ مار لے زرویر ہو کے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔
 جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو ساچی بخش دے چرن دھوڑی، ٹکے مستک خاک نام رمائیا۔ رنگت جگت چاڑھ دے
 گوڑھی، دو جہان اُتر نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مَورکھ موڑھی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تُوں جوتی جاتا اکو نُوری، نُور نُورانہ نُور
 الاہیا۔ وعدہ چیتے کر لے جو موسیٰ کیتا اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر جنائیا۔ جو آشا عیسیٰ رکھی چڑھن لگیاں سولی، صلیب گل وچ
 لٹکائیا۔ محمد چار یاری سنگ تیری شرع قبولی، قُدرت دے قادر ویکھنا نین اُٹھائیا۔ کلجگ بدلنا تیرے واسطے کھیل معمولی، مُشکل میری

حل کرائیا۔ نانک گوہند قول کدے نہ بھولیں، اہل تیری وڈیائیا۔ لہنا دینا لکھّ چوڑاسی کولوں وِصُولیں، وصل یار ویکھنا بھگتاں چائیں چائیا۔ تُوں مالک خالق کنت کنتھولی، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو ہرجن بخش دے چرن پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ تیری دھوڑی لاواں مستک چہار، شہنشاہ ٹکے نام رمائیا۔ نج نیتر بخشنا درس دیدار، لوچن اکھّ اکھّ کھلائیا۔ ناد شبد دینی دھنکار، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ امرت بخشنا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ تُوں دیونہار زرنکار، نروہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرے بھگت وچھل گردھار، گرور تیری وڈ وڈیائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن سد رکھنا اپنے چرن دوار، چرنودک دُھر دا جام پیائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لوک مات وچ سنگھ سنسار، ستگر ہو کے دیا کھائیا۔ آون جاون پنت پاؤن لکھّ چوڑاسی گیڑ دینا نور، جم کی پھاسی رہن مول نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کھئے سہار، سہاک ناک دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

۱۵۳۹

۱۵۳۹

* ۱۴ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ حضورا سنگھ، نچھتر کور پنڈ گرایاں ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پرہہ نگاہ مار لے میرے دیپ لکھن، اکھ اکھنے نین اٹھائیا۔ گرہ گرہ ست وست توں ہویا سکھن، سچ نام نظر کھئے نہ آئیا۔ تڈھ بن لجا آوے کھئے نہ رکھن، سر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ رین اندھیری تک لے مسن، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرے مہربانا میں تینوں آئی دسن، دہ دشا دھیان لگائیا۔ بن قدمان آئی نسن، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو پُشکر دیپ تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا جھولی پا دے حق، حقیقت دے مالک ہو سہائیا۔ تیرا نور ظہور بھلیا سب نوں یک، جوتی جاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میں نو ست تیرا روپ ہو کے گئی تھک، بھجاں واہو داہیا۔ میرے وچ مانو ذاتی پیا شک، تیرا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا

ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا دیپ ویکھ لے کروچ، کرہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ جتھے میری چلے کوئی نہ پہنچ، طاقت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری سرشٹی دی ست سچ رہی نہ سوچ، دھرم دی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ نگاہ کھلے نہ کیسے لوچن لوچ، نیتر نین نین نہ کھئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ جنبو دیپ دا ویکھ کنارہ، جگت گھاٹ دینے تجائیا۔ چاروں گنٹ ہاکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نیتر رووے پُرکھ نارا، استری مرد دین ڈہائیا۔ کیرپا کر دے سانجھے یارا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکدارا، حکمران دُھردرگاہیا۔ تیرے چرن کول سہارا، دوسراوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا دیپ تک لے سان، ستگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا رہیا کتے نہ مان، ابھان بھری تیری لوکائیا۔ دھرم دا دے نہ کھئے نشان، نشانے دین دُنی بدلایا۔ کیرپا کوڑ ہوئی پردھان، نچے پٹے کدے تھاؤں تھائیا۔ مُحبت وچ رہیا نہ کھئے انسان، انسانیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، خیرت وچ دیاں سُنائیا۔ کیرپا کر میرے سری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا دیپ ویکھ لے سلمل، ثالث ہو کے دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے مہیئل جل تھل، اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم تیرے نال سکے کوئی نہ رل، سرتی شبد نہ کھئے سہائیا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ پھل، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ نگاہ مار لے کلجگ کوڑی کیرپا کل، کل کاتیاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا تک لے دیپ گُشا، گچھ کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس دی دھار وچ کٹائیاں لبان مُچھان، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ اوہ دین دیا لے تیرے نالوں مانو رُسا، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ اوہناں دے اندر شرع دھار دا عُصہ، گلہ تیرے اُتے جنائیا۔ سب دا کوڑ گگرم دا تک لے جُسا، جُسم ضمیراں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے دیپ ست ویکھ لے وکھرے وکھرے، وکھری دھار جنائیا۔ چوٹی چڑھ کے تک لے سِخرے، ستگر ہو کے پردہ آپ چُکائیا۔ میں تیرے ڈھولے گاواں فقرے، سوہلے راگ جنائیا۔ تُوں میرا کر ذکرے، ذکر اپنے نال رکھائیا۔

میری آشا تیری دھاروں نترے، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو بن جائیں پیارا مترے، متر پیارا اک اکھوائیا۔ میرے کلجگ انت سِری بھگونت میٹ دے فکرے، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ نگاہ مار لے دیپ جتنے، جیتے کیتے تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹدھ پن کوئی نہ کھولے بھیتے، بھيو ابھیدا باہر چار ویداں آپ دینا درڑائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دے اتم سسکار سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

آتما کہے میں نہ جنمی نہ مری، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ میں سدا سدا پرہہ چرن لگ تری، تارنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرپا کری، کرتے پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں اٹھاراں دوس رہی ٹھری، نو اٹھاراں پندھ مکائیا۔ مہربان ہویا میرا محبوب ہری، ہردے میرے آسن لائیا۔ میں خوشیاں وچ رہی بھری، جگت واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ سندیسہ سُن دی رہی نر ہری، نرائن کی درڑائیا۔ کس بدھ آؤنا سچکھنڈ دوارے گھری، گھرانے سوہیا پائیا۔ مینوں خوشی ہوئی باراں پھگن میری آتما گئی وری، وارث ملیا اکو دُھر دا ماہیا۔ جس لکھ چوراسی وچوں کیتا بری، فیصلہ حق سُنائیا۔ میں سب نوں خبر سُنواں گھری، سچ سچ درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے خوشی بڑی، دُکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پرم پُرکھ دی منزل چڑھی، پوڑی ڈنڈا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار اکو اک کھڑی، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ جس پرہو نے میرے انت پیار وچ لائی جھڑی، ٹھنڈک سب نوں دیوے پائیا۔ میرا ناتا تٹیا پنج تت ساڈھے تِن ہتھ دی گڑھی، جگت بوند رکت لیکھا رہیا نہ رائیا۔ میں پرم پُرکھ دے پیار وچ سیوا کیتی بڑی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ میرا پروار میرے پچھوں سوگ کرے نہ ذری، ذرے ذرے وچ وس کے دیاں جنائیا۔ میں بجھ گئی اُس اک پرہو دی لڑی، جتھوں لڑ نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار وسایا بٹھایا تھر گھری، بنتی کہے میری بنت آپ بنائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سینگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر * *

پھلگن کہے پرہو میرا پروشٹا پندراں، اک پنج دے مالک دینی وڈیائیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں کایا مندرا، ڈھر دے مالک دیا دے کماٹیا۔ لیکھا تک لے ست ستوادی اپنے اندرا، انتشکرن دے مالک ہونا سہائیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے چندرا، ترے گن اتیتے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندرا، بن تیل باقی دیا دیپک کر رُشناٹیا۔ منوآ دہ دیش اُٹھ نہ دھاوے بندرا، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ پھلگن کہے پرہو میرا پندراں پروشٹا آیا آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں پردے کج، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتے نرگن سرگن درشن دے رج، رجو طمعو ستو دا لیکھا دینا مکائیا۔ کریا ندھان ٹھا کر سوامی جو تیرے چرن کول آئے بھج، دُور ڈراٹے پندھ مکائیا۔ سوڈھیاں پنڈ بیٹھے سج، سنتوکھ موکھ نال مل کے وحی ودھائیا۔ بنا کعبیاں کراؤنا حج، حاجت سب دی پور کرائیا۔ تیرا نام ندھانا ڈنکا ہر پردے جائے وج، وجہ سمجھ کھئے نہ آتیا۔ پرہو بھگتاں تے کریا کرن دا کوئی بنا لے پج، پنج پگڑیاں بنھاؤن والیاں سد لیکھا دینا مکائیا۔ تُوں نور الاہی ایکنکارا اکو رب، ربے عالمین کہہ کے سارے تینوں گائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں تیرا میلا ہویا نال سبب، سب دا لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ میں خوشیاں نال ہوواں گد گد، گہر گمبھیر تیرے ڈھولے گائیا۔ جن بھگت سہیلے آتم دھار پرما تم تیری دسن جد،یدی یڈپ اپنا میلا لینا ملاٹیا۔ نام خُماری چاڑھ دے مدھ، مدھر دھن اک سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات رہے کوئی نہ حد، حدود اکو دینی سمجھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربگ، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ کلجگ کریا کوڑ بچھا دے آگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا درشن دے دے اُپر شاہ رگ، نو دواریاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ بے شک ہرجن تیرے جیو الپگ، تُوں تارنہار اک گوسائینا۔ کلجگ اگنی تتی وا رہی وگ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ پھلگن کہے پرہو میرا پروشٹا اک پنج دی دھار، انک انک نال ملاٹیا۔ تُوں پروردگار سانجھا یار، نور نورانہ نور الاہیا۔ شاہو بھوپ میرا سیکدار، ست ستوادی آگم اتھائیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل اپار، اپرمپر

سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں ڈنڈاوت بندنا وچ کرانِ نمسکار، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ پندراں پھلگن کہے میں دساں اپنی کہانی، دُھر دے حُکم نال جنائیا۔ میری آشا بھُ پُرانی، پُران اٹھارن بھیو کھئے
 نہ آئیا۔ کیسے آگے دسی نہیں نال زبانی، اکھراں رنگ نہ کھئے رنگایا۔ میرا لہنا دینا نہیں نال چار کہانی، انڈج جیرج اُتُبھج سینج ونڈ نہ کھئے
 ونڈایا۔ میرا ناتا نہیں جگت جیو پُرانی، پون سواسی سنگ نہ کھئے بنایا۔ میرا مالک خالق شاہ سُلطانی، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس میرے
 اُتے کرنی مہربانی، محبوب نور الابیہا۔ جس دا جسم نہیں جسمانی، تن وجود نہ کھئے رکھایا۔ اوہ جوتی جاتا جلوہ گر نور نورانی، ظہور
 اپنا دئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پندراں پھلگن کہے میرا پروشٹا
 آیا لوک مات، ماتر بھومی خوشی بنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پُچھنی وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ ایہہ چھوٹی جیہی بل
 دوارے دی بات، جو باون گیا سمجھایا۔ کلجگ انت جھگڑا پینا ذات پات، دین دنی کرے لڑایا۔ نو کھنڈ پرتھی اندھیری ہوئی رات،
 ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کھئے جماعت، جملہ اکھر نہ کھئے پڑھایا۔ پُرکھ اکالا پُچھے کیسے نہ وات، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ نو
 کھنڈ پرتھی آیا گھاٹ، گھائل ہونے خلق خدایا۔ ساجن میت دئے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ انتر زرتتر پر بھو دی سنے کھئے نہ
 گاتھ، پردے ہر نہ کھئے وسایا۔ لہنا دینا مکے نہ کیسے مستک ماتھ، پورب لیکھ نہ کھئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتایا۔ اک پنج کہے ساڈا دوہاں دا اگم ملاپ، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ اک پنج دا اکو جاپ،
 پنج تت دین گواہیا۔ جنہاں دا اکو مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ جو میٹنہارا روگ سنناپ، جگت دُکھڑے دُور کرائیا۔ جنم جنم دا
 لاپے پاپ، پتت پُنت بنایا۔ جس دے بھ وچ سارے رہے کانپ، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ اُس دا سب توں وڈا پرتاپ، پرم پُرکھ اپنا
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اک پنج کہے ساڈا لیکھا نال بل،
 بل دوارا دئے گواہیا۔ جتھے باون آیا چل، براہمن پردھ روپ پرگٹایا۔ بن شاستراں کرے کوئی نہ گل، وید چارے رہیا سنایا۔ ہتھ وچ
 امرت پھڑ کے جل، کلس زمیں اسمان بھوایا۔ جھٹ اپنا روپ بدلے پل پل، جس دی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ پون پانی جائے رل، تن وجوداں

بھيو چُکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پندراں پھلگن کہے مینوں یاد پچھلا
 لہنا، سچ دیاں جنائیا۔ بل دوار باون دا کہنا، کہہ کے گیا سُنائیا۔ نال لیکھ دسیا بالمیک والی رمائنا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ رام رام دا
 کھیل دسیا جس نوں سمجھے نہ کھئے طرفیناں، وید ویاسا ونڈ ونڈائیا۔ کرشن کاہن کی حُکم سندیسہ دیوے نر نرائنا، نر ہر اپنا حُکم ورتائیا۔
 کِس بدھ پیغمبران بھانا سہنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کون دوارے گروآں دیوے دینا، دیونہار آپ ہو جائیا۔ شبدي دھار سندیسہ دتا،
 بل، اُٹھ ویکھ لے اپنے نیناں، بن اکھیاں اکھ کھلایا۔ کلجگ انت کوڑی کِریا وپن وپنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساجن میت دسے کوئی نہ
 سینا، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نانا تھے بھائی بھیناں، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوار کیسے نہ بہنا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی
 کِریا تن شنگار مایا ممتا سب نے پاؤنا کہنا، تن وجود ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ باون کہا بل، کلجگ اتم آویگا۔ اچھل اچھل اپنی کھیل کھلاویگا، جل تھل مہیئل بھيو چُکاوایگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھایگا۔ بل، کلجگ دی ویکھ نشانیا، نشانے تینوں دیاں جنائیا۔
 نو کھنڈ پرتھی ہوتے حیرانی، حیرت سب دے اندر چھائیا۔ چار جگ دی سکھیا ہونی پُرانی، پرم پُرکھ دے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر جو دین دُنی دے بن کے بانی، بان انیالا نام تیر چلائییا۔ اوہناں دا حُکم ہووے شاہ سُلطانی، شہنشاہ نال مل کے دین سُنائیا۔ کلجگ
 انت اپنی چڑھے جوین وتی جوانی، بل بل اپنالے پرگٹایا۔ ہر پردے بھرے بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہووے خلق خُدائیا۔ نو کھنڈ پرتھی
 ست دپ دسے پریشانی، پشچاتاپ گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ آتما پرماٹما نالوں ہووے بیگانی، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس ویلے جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا مہربان ہو کے کرے مہربانی، محبوب اپنی کل پرگٹایا۔ لوک مات نگاہ مارے جس نوں پیغمبران متیا باپ اسمانی، اسم
 اعظم اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ باون کہا بل، کلجگ اتم
 آویگا۔ نو ست اندھیرا چھاویگا۔ جوت نور نہ کھئے رُشناویگا۔ شبد نور نہ کھئے سُنایگا۔ نام سرور نہ کھئے چڑھاویگا۔ جو موسیٰ کہہ کے گیا کوہ
 طور، فُدرت دا قادر کی اپنا حُکم ورتاویگا۔ جس عیسیٰ کیتا منظور، سولی صلیب اپنے رنگ رنگاویگا۔ جس محمد دسیا دستور، کایا کعبہ

اک درڑاویگا۔ جس نانک یرگن سرگن نام ست کرنا بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھناویگا۔ جس گوبند دھار ہونا حاضر حضور، ست دوارا اک
 وکھاویگا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت اپنا کھیل کرے ضرور، ظاہر ظہور ہو کے ویس وٹاویگا۔ جس دا اکو اک ہووے نور، نور نورانہ
 ڈگمگاویگا۔ کلجگ کیریا میٹے کور، کورڑی کیریا شوہ دریاے زڑھاویگا۔ چتر سگھڑ بناوے مورکھ مؤڑھ، اندھ اگیان اندرون باہر کڈھاویگا۔
 مانو ذاتی اکو بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے خاک خاک رماویگا۔ آتم پرما تم چاڑھ کے رنگ گوڑھ، ڈرمت میل آپ ڈھاویگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویگا۔ باون کہا بل، نگاہ مار لے کلجگ ----- دھار جگہ،
 بھومکا استھان ویکھ وکھائیا۔ جتھے کھیل کرے سورا سرگا، پاربرسم پت پریشور نور الاہیا۔ اوہنوں سب نے کہنا مالک دھر دا ربا،
 یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جاتا من کے ابا، امی جان کہہ کے اوسے نور سیس جھکائیا۔ جس دا اوتار پیغمبران دینا سدا، سد سدا
 کے خوشی بنائیا۔ جس سب دیاں میٹیاں حدان، حدود اکو اک وکھائیا۔ اُس دے حکم وچ دو جہان ہونا بدھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو
 حکم سندیس فرمان سب تے ہونا لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ جس کلجگ نو ست ویکھنی آگا، تتو تت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بل کہا سن باون بھگونت، بھگونت دے درڑائیا۔ اوہ کس
 بدھ لیکھا ویکھے جیو جنت، لہنا کلجگ جھولی پائیا۔ باون کہا اوہ بودھ آگادھا ہووے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ آتم دھار گڑھ
 توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ اکو نام دس کے منیا منت، منسا سب دی حل کرائیا۔ آتم دھار پرما تم ہووے کنت،
 کنتوبل اک اکھوائیا۔ اوہ وقت شہاونا رت ہووے بسنت، اک پنج پھلگن دئے گواہیا۔ جو جن بھگتاں لیکھا مکائے سورگ بہشت جنت،
 سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اپنے گرہ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ بل
 کہے باون پرہہ کس بدھل اوے انکیا، انگیکار بھگت اکھوائیا۔ آسا منسا پوریاں کرے منکیاں، دیونہار دھردرگاہیا۔ جس دے نال آد جگاد
 پریتاں لگیان، پریمی پریم نور الاہیا۔ اُس دا میلا سدا شہیلا آتم دھار سنگیا، سگلا سنگ اک بنائیا۔ جس دے چرن چھوہے گوداوری
 جمناسرستی گنگیا، چرن چھوہ کے خوشی بنائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی لنگھیاں، ستجگ تریتا دواپر بھجے واہو داہیا۔ کلجگ

کوڑی کریا پُشتان کرے ننگیاں، اوڈھن سیس نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھنہار شرع دیاں ونڈیاں، مانس ماٹو مانکھ کھوج کھوجائیا۔ جس دیاں سب دے نال سندھیاں، قول اقراراں بھول پھلایا۔ اوہ چاڑھے نُوں چند نوچندیا، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پرکرتی پنجھیاں، پنجاں تتاں اپ تیج وائے پرتھی آکھ اپنے رنگ رنگایا۔ اون بھگتاں سر پگاں رکھیاں رنگ برنگیاں، گلشن لوک مات والا دئے مہکایا۔ جس کارن تلواراں کراوے ننگیاں، کھڑگ کھڑگ نال کھڑکایا۔ دین دُنی دے مارگ اوچڑ راہ ہونے ڈنڈیاں، رستہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ پھیر سب دا توڑے مان گھنڈیا، شاہ سلطاناں خاک رمایا۔ جس دے حکم وچ چارے گنٹاں ہونیاں رنڈیاں، ساچا کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھایا۔ لیکھا مُکنا دین دُنی دے پکھنڈیاں، بنا پرہو دے بھگتاں اتم رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر دے بھلیاں سب دیاں وڈھویاں جانیاں کنڈیاں، کنڈھا گھاٹ ہتھ کھئے نہ آئیا۔ بن ستگر شبداں توں وچھڑیاں رُوچاں نہیں جانیاں گنڈھیاں، اتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ بنا ستگر گوہند توں چکنا نہیں کسے اپنے کندھیاں، دین دُنی دا بھار نہ کھئے ونڈایا۔ بل کہے باون نے شبداں دھار کیتیاں سندھیاں، جگت لکھت لیکھ قلم شاہی کانیاں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جس لیکھے پورے کرنے جیرج انڈیا، اُتہج سیتج ویکھے چائیں چائیا۔ پندراں پھلگن کہے میں خوشی وچ اُس پرہو دے گاواں چھندیا، جو شہنشاہ اک اکھوایا۔ جو لکھ چوراسی دیونہار انڈیا، اند دا مالک اندپر واسی نال مل کے اند دئے بنایا۔ دین دُنی دیاں اندروں واسنا کڈھے گندیاں، نام رس انرس آپ چکھایا۔ کلجگ دیاں عمران رہنیاں نہیں لمبیاں، لانبو ستگر شبداں رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دے حکم وچ پُریاں لوآں رہیاں کبیاں، تھرتھراہٹ وچ دسے خلق خدایا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ملکہا سنگھ محل گلا، پریم کور پنڈ سیلا خرد ضلع ہوشیار پور *

دھرنی کہے میرے آد جگادی رام، رمیا سٹیا تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نرویر نراکار اکڑے شام، شاہ سلطان سیری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ نور نورانے نوجوانے میرے اک امام، عملان توں رہت تیری بے پرواہیا۔ دین دیاں دیا نڈھ ٹھا کر اکو سب نوں پیا حقیقی جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ ہر پردے انتر نرنتر تیرا اچے اکو نام، نام نڈھانا اک پرگٹائیا۔ شاہو بھوپ میرے سلطان، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میری بینتی کر پروان، پریم پُرکھ پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں دین دنی دا میرے اتوں بدل دے ودھان، حکم اکو اک درڑائیا۔ آتم پرما تم پاربریم بریم سب دا ہووے دھرم ایمان، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولے گان، نرگن نرگن مل کے وجے ودھائیا۔ وقت سہنجنا انت میرا پہچان، بے پہچان پردہ آپ اٹھائیا۔ میں بالی بڈھ آنجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اتوں شرع میٹ شیطان، کھتری براہمن شوڈر ویش بنے نہ جگت قصائیا۔ ست ستوادی بخش اکھا دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ تُوں انتر نرنتر سب دا جانی جان، جاننہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ساچے نام دی بخش دے وست، واستو اپنی دیا کھائیا۔ نام خُماری چاڑھ دے مست، مست مستانے جیو لے بنائیا۔ مہربان محبوب ہو کے سب دا پھڑ دست، دستگیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دے کپٹ ہست، اوچ نیچ ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی والی اکھی عرش، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے منگان دھول تیری فرش، فیصلہ حق حق دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتے بخش دے نام نڈھانا، دیا نڈھ دیا کھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ میری بینتی کریں در پروان، پریم پُرکھ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹ نشانہ، نشانہ دین دنی بدلایا۔ اکو کلمہ دھر پیغام دے میرے اماما، تیری آمد وچ بیٹھی راہ تکائیا۔ تُوں نرگن نرویر نراکار میرے اتے ہو پردھانا، پردھانگی تیری سوہا پائیا۔ نو ست تیرا جھلے اکو دھرم نشانہ، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ہر پردا گاوے تیرا گانا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ

آئیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت میری کلجگ اتم کر کلیانا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا اکو نام ندھانا ہووے گیت، نو ست وج ودھائیا۔ آتم پر ماتم بنا دے پریت،
 پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سنا دے گیت، ڈھولا سوہلا اک سنائیا۔ جوتی جاتے ہر گھٹ وس جا چیت، چت وت
 ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی پوتر شدھ کر دے نیت، نیتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر پردہ کھول دے بہتر بہت، اوہلا
 اوہلیاں وچوں اٹھائیا۔ تن وجود کر دے ٹھانڈے سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا دس دے مارگ اگم، اگمڑے
 دے جنائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے برہم، پاربرہم پردہ رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی ست دھار بخش دے جرم، جنم جنم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔
 کلجگ کِریا کوڑ میٹ دے کرم، کٹمب رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پردے باہر کڈھ دے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ کیسے دی درشٹی سرشٹی
 وچ رہے نہ چرم، چم درشٹی دا لیکھا دینا مکائیا۔ جھگڑا مکا دے ذات ورن، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب
 مؤل نہ لڑن، جھگڑا رہے نہ خلق خدائیا۔ اکو ڈھولا تیرا پڑھن، سوہنگ اکھڑ آتم پر ماتم دینا سمجھائیا۔ اکو منزل مانو ذاتی تیری حقیقی
 چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ چوراسی پھاسی والا میٹنا ڈرن، بھو اپنا اک رکھائیا۔ سرتی شبد پھراؤنا لڑن، کئی اپنی گنڈھ بندھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری نمو نو ڈنڈاوت، سجدیاں
 وچ بن سیس سیس نوائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میرے اتوں میٹ بغاوت، بغلگیر کر خلق خدائیا۔ ساچے نام دی بخش سخاوت، مہبان
 بیدو اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو نام کلمہ تیری ہووے نیامت، انرس اپنا دینا چکھائیا۔ تون سوامی ٹھا کر صحیح سلامت، پروردگار نور الہیہ۔
 تن وجود شرع رہے نہ کھئے بناوٹ، بندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیری دھار تیرا حکم ہووے حق قیامت، قدرت قادر تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ تون آد جگادی صحیح سلامت، ست ستوادی برہم برہمادی اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں بالی بڈھ آنجانت، میری چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کر دے وقت

سُہنجنا، سوہنی لوک مات دے وڈیائیا - پُرکھ اکالے آد زرنجنا، زرویر تیری سرنائیا۔ میرے دُکھاں دُور کر دے میرے دُھردرگاہی سبجنا، سجنوآ تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں کہندے درد دُکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ تُوں گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تینوں اک اکلے اپنے محلے سدنا، نو کھنڈ ست دپ تیرے چرناں ہیٹھ ٹکائیا - تُوں کلجگ انت سری بھگونت میری رکھنی لجننا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سچ پیار دی اکو سب تُوں دسنی بندنا، بندگی وچ سارے سیس نوائیا۔ جگ نیتر کوئی رہن نہ دیویں اندھنا، اندھ آتم دینا مٹائیا۔ تیرا اکو ناد انادی وجنا، دو جہان کریں شنوائیا۔ تیرا اکو دپیک جگنا، جوتی جاتے نظری آئیا۔ تیرے حکم وچ کلجگ میرے اتوں بھجنا، بن قدم قدم اٹھائیا۔ ستجگ تیری دھار وچوں لگنا، دھرنی دھول دھول کہے میرے اتے دینا ٹکائیا۔ میں خوشیاں والی تیری چرن دھوڑ مناواں سگنا، سگلے سنگی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نراکار زرویر زرنکار ست نام چاڑھ دے رنگنا، رنگت اپنی اک چڑھائیا۔ در ٹھانڈا اکو تیرا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈابیا۔ دھرنی کہے پرہو میری قبول کریں بندنا، بندگی وچ تیرے چرن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنی، عدل انصاف اپنا حق کمائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گریپال سنگھ دے گرہ پنڈ سکرولی ضلع ہوشیارپور *

دھرنی کہے میرے پر پُرکھ پرہ سچیا، ست ستوادی تیری اوٹ رکھائیا۔ کیرپا کر دے بھگتاں اپنیاں چچیاں، چچن اپنی گود ٹکائیا۔ لوں لوں اندر ہوویں رچیا، رچنا اپنی اک سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بھانڈے کچچیا، کنچن گرہ بنائیا۔ منوآ دہ دشا پھرے نہ نچچیا، منسا موہ دینی مٹائیا - تیرے نام ندھان وچ ہرجن ہووے رتیا، رتن امولک ہیرا لینا بنائیا۔ سچ پریتی وچ ہووے متیا، مت متانتر ڈیرہ ڈھائیا۔ آتم دھار بخش دے ستیا، ست ستوادی دیا کمائیا۔ چرن کول جوڑ لے تئیا، پریتی پریم اک وکھائیا۔ کوڑ وکار ہنکار اندروں کر دے ہتیا، تن وجود رہن کھئے نہ پائیا - جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنے

ویکھ لے بھگت سہیلے بچے نئے، زرگنِ نرویرِ نراکارِ زرنکارِ دھیان لگائیا۔ جو میرے اُتے دھرم دی دھار چڑھے چئے، چنّ چند نُوَرِ رُشنائیا۔
 تنہاں دے انترِ نرنترِ شبد سُنا دے بنا کئے، سروناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ انترِ آتمِ پرماتمِ دھارِ تینوں مئے، من منسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت
 جہاں ولوں بیڑا کرنا بیئے، پن ونجھ مہانیاں پار کرائیا۔ لہنے دینے لیکھے پورے کرنے بھاگ لگاؤنا بنا چھپر چھئے، تتوت تت دینی وڈیائیا۔ باہر
 کڈھنا وچوں چنتا غمے، غم خوار ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا
 پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت سہیلے لہ لے اپنے مت، مِتِ پیارے دیا کھائیا۔ جنہاں دے انتر تیرا اکو پت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
 سوہنگ رہے گائیا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارے چت، ٹھگوری چت دینی گوائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی
 بخشنی اک سرنائیا۔ انترِ نرنترِ پرماتم تیری ہووے پریت، پت پریشور تینوں سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا وچوں بدلنی نیت، نیتوان
 ہونا سہائیا۔ کایا کرنی ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں کر پت، بکتاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرویر ہو کے درشن دینا نیت، نج نیت لوجن نین اکھ
 کھلائیا۔ کوئی ویکھیں نہ وار تھت، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دُھر دی دیا کھاواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں آتم پرماتم جوڑ کے ناتا، پاربرہم
 برہم میل ملاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ ست دھرم چلا کے راتھا، ہرجن اُپر آپ ٹکاواں گا۔
 لہنا دینا دے کے پورب مستک ماتھا، جنم جنم دا جھولی آپ ٹکاواں گا۔ سہائی ہو انا تھ انا تھ، غریباں گود اٹھاواں گا۔ بن کے سرب کلا
 سمراتھا، سمرتھ ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ سچ
 کرنی کار کھائیا۔ دین دیا دیا کھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ پھڑ بابوں میل ملائیا۔ رنگ نویل اک چڑھائیا۔ سجن سہیل سکلا
 سنگ رکھائیا۔ جوت جگا کے پن باقی تیل، اندھ اندھیر مٹائیا۔ لہنا دینا مُکا کے گرو گُر چیل، سُرتی شبد شبد سہائیا۔ ایتھے اوتھے بن
 کے سجن سہیل، سکلا سنگ رکھائیا۔ اچرج کر کے اپنا کھیل، خالق خلق پردہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت سُہیلے پردہ لاہیکا۔ سچ پردہ آپ اُٹھایگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن میل ملاویگا۔ ایکنکارا ویکھ وکھایگا۔ آد زرنجن نُوڑ چمکاوایگا۔ ابناشی کرتا سوہبا پاوایگا۔ سری بھگوان سنگ نہاویگا۔ پارہرہم پرہہ پردہ آپ اُٹھایگا۔ ستگر شبد ناد سُناویگا۔ اوتار پیغمبر گرو نال ملاویگا۔ وشن برہما شو اُٹھایگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا ہولا بہار کراویگا۔ بن کے نُوڑ الاہی اول، واحد اپنی کل ورتاویگا۔ جوگر اوتار پیغمبران نال کیتا قول، اقرار سب دے ویکھ وکھایگا۔ جن بھگتاں اندر جائے مول، مولا ہو کے اپنا بھیو چکاوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دھر دی دھار سُندر ساول سول، ساوریا اپنی کار کماویگا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت سنگھ، نصیب کور پنڈ ڈوڈا رسیانا ضلع ہوشیارپور *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرے سگلے سنگی، بہ رنگی اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مینوں سپس توں کیتا ننگی، اوڈھن جگت جہان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اپنی دھار تک لو جس وچ صدی سدیوی جاندی لنگھی، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ دین دنی آشا اتر زرنتر ہوئی گندی، گہر گمبھیر بے نظیر ملن کھئے نہ پائیا۔ نج نیتر نین اکھ جگیا سواں ہوئی اندھی، لوچن سکے نہ کھئے کھلائیا۔ سب دے اُتے کلجگ کوڑ گریارے لائی پابندی، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گا سکے کھئے نہ چھندی، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ من منوا جگت وکار پھرے کوڑ دی ڈنڈی، ڈنڈاوت حق حق نہ کھئے کھائیا۔ نو ست ہویا پاکھنڈی، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ آتم دھار سب دی پر ماتم نال سکے کھئے نہ گنڈھی، ٹٹیاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے اُتے مارو جھاتی، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اُٹھائیا۔ لیکھا تکو لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہر ہردے ہوئے اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جیوں وچوں جیوں پریم دی رہی نہ کھئے حیاتی، زندگی

وچوں زندگی ساچے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سینتا سُرتی پر ماتم دے ساتھی، سگلے سنگی نظری آئیا۔ میں بینتی کراں بنا جوڑ کے ہاتھی، بن
 سیس سیس جھکائیا۔ اپنا اپنا نام کلمہ تکو گاتھی، اکھڑ اکھڑ پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، قدرت دا قادر بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبروں اپنے اپنے تکو سکھ مُرید، مُرشد بن نیناں نیناں اٹھائیا۔ ست دھرم دی رہی کھئے نہ
 دید، دیدہ دانستہ پرہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ اپنے حُکم دی بن اکھڑاں تکو رسید، شرع توں باہر کرو پڑھائیا۔ جس وچ دُھر حُکم نال کر کے
 گئے تاکید، سندیسہ حق سنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سب دی پوری کر دے اُمید، آسا ترسنا دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ میں
 اوسے دی کر رہی اُدیک، راہ تکل چائیں چائیا۔ جس بدھ میرا اندھیرا مٹے تاریک، جگت جہان ہونے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی نرگن دھار ہو کے آواں گے۔ سو پُرکھ نرنجن
 نال لیاواں گے۔ ہر پُرکھ نرنجن سنگ بناواں گے۔ ایکنکارا گنڈھ پواواں گے۔ آد نرنجن نور رُشناواں گے۔ اناشی کرتا جو بیٹھائے اپنے کندھ،
 قدرت قادر ویکھ وکھاواں گے۔ سیری بھگوان جو میٹنہارا پنڈھ، سو سوامی سنگ رکھاواں گے۔ پاربرہم جو سدا سدا بخشند، دین دِیال
 اپنی گنڈھ رکھاواں گے۔ ستگر شبد جس دی سب نے کھادھی سوگند، سو سورپیر اک اٹھاواں گے۔ جن چار جگ ساڈی پائی ونڈ،
 حصے اوسے دے چرن ٹیکاواں گے۔ جو چار ورنناں اٹھاراں برناں دیناں مذہباں پاؤنہارا ٹھنڈ، ٹھنڈک اکو اک وکھاواں گے۔ دھرنیئے تینوں دیون
 آئیے اند، اند اند وچوں وکھاواں گے۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا اکو چھند، سوہلا راگ اک سناواں گے۔ جس دے حُکم وچ ستجگ
 تریتا دواپرگیا لنگھ، کلجگ اوسے دے چرن ٹیکاواں گے۔ تیرا بھاگ ہون نہ دئیے مند، مندبھاگے تیرا رنگ رنگاواں گے۔ ساڈا مالک خالق
 صاحب سورا سربنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل اک کھلاواں گے۔ دھرنی کہے اوتار
 پیغمبر گر آؤ جلدی، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل تکو کلجگ کل دی، کی کاتیاں رہیا چلائی۔ نو کھنڈ پرتھی آگ ویکھو بلدی، امرت
 میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مینوں یاد آؤندی نانک والی اک گل دی، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ میرے اتوں دُھر دے حُکم دی گھڑی کدے نہ

ٹلدی، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ
وِشنوں بھگوان، جس دی کھیل آد جُگاد نہچل دھام اٹل دی، درگاہ ساچی مقامے حق ساچی جوت رہیا جگائیا۔

* ۱۶ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، مُنشا سنگھ، چرن کور، گردپ کور پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر *

نارد کہے جن بھگنو اج دی تکو تریک، توارنچ پورب چار جُگ دی نال ملائیا۔ جگت شرع دی ٹپ کے ویکھو لیک، جتھے لائن
نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہ دا مارگ جانو باریک، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نارد کہے میں حیران ہو گیا آگے تسیں کردے تے اج ستگر ٹھاڈی
کیتی اڈیک، کھیل نرالی نظری آئیا۔ نالے کوک کے ماری چیک، دروہی دروہی کر سُنائیا۔ اصلیت بھیو دساں حقیق، حقیقت وچ
دِرڑائیا۔ جیہڑا صاحب لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ آگے تون ٹھاڈے وسے سدا نزدیک، دُور دُرڈاڈے پنڈھ مُکائیا۔ اُس دے
وچ حق توفیق، طاقتور نور الہیہ۔ جس دین دُنی دی بدل دینی ریت، ریتوان دُھر دا ماہیا۔ ٹھاڈا بنیا رہے میت، متر پیارا آپ ہو
جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ نارد کہے میں کی دساں خلاصہ، بھیو
ابھید جنائیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہس ہس کے دیاں جنائیا۔ میں پھر کے آیا پرتھی آکشا، گگن گگنتران پنڈھ مُکائیا۔ میں تکنا
رہیا بھگتاں والی راسا، رستے سارے کھوج کھوجائیا۔ دھیان دھردا رہیا پون سواسا، سواس سواسا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے بھگتو آہ ویکھو میرے کول وجی لکیر، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہہ
اشارہ دے کے گیا کبیر، قبران تون باہر دِرڑائیا۔ تون صاحب میرا بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جے میں جھاڑیاں وچ لُکیا اوبلا
رکھیا کیر، جنڈیاں ونڈ ونڈائیا۔ میری سُن لے تقریر، بن اکھراں دیاں سُنائیا۔ میری ویکھ لے تحریر، بن قلم شاہی لکھائیا۔ تون صاحب
پیراں دا پیر، پت پرمیشور دُھردرگابیا۔ نگاہ مار لے کلجگ آخیر، پردہ آخر آپ اُٹھائیا۔ اپنی بدل لیتی تدبیر، طریقہ اپنے وچوں پرگٹائیا۔

جس ویلے جن بھگتاں دی بدن آئیوں تقدیر، تکبر دین دُنی تجائیا۔ تُوں اوہناں دے دُور دُراٹے بن جگت اکھاں تون ویکھیں سریر، سُرُقی
 شبد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ کبیر کِہا سُن میرے بے پرواہ،
 وڈ تیری بے پرواہیا۔ میرا پیار دا لیکھا سہج سُبھا، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں تیرے پیار دی سیوا لئی کما، کمالا لوئی نال ملاییا۔
 تُوں پھر وی لاؤندا رہیا داء، اچھل چھل اپنی کار بھگتائیا۔ تُوں بے شک پروردگار بے پرواہ، نُوں نُوں نُوں نُوں الہیا۔ میں وی تیرا بھگت
 رہیا اکھوا، بھگن تیری اوٹ رکھائیا۔ میں دھرنی اُتے دو اکھر رہیا پا، اُنگلاں اپنیاں نال چُھائیا۔ دھول بناؤنی سچ گواہ، شہادت میری
 دئے بھگتائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم گیا آ، آپ اپنا پنہ پندھ مُکائیا۔ تُوں بن کے آؤنا سچ ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا ہونا وچ
 جہاں، دین دُنی سنگ رلائییا۔ میں دھرم سندیسہ دیاں سُننا، افسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا بھگتاں نال پینا واہ، واہ واہ تیری وجدی رہے
 ودھائیا۔ سولاں پروشٹا بھگن دا جس دا رہنا ناں، جگت ملنی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کبیر کِہا سُن میرے سچ سوامی، سماں تیرے چرن سہائیا۔ سدا سہیلے انتریامی، انت تیری اوٹ
 تکائیا۔ ہُن میں بھگت بن کے تیری کران غلامی، دوس رین تیرا دھیان لگائیا۔ پھیر سندیسہ دیاں پیغامی، ستگر شبد نال ملاییا۔ جس
 ویلے کلجگ اتم آئیوں بن عوامی، عملوں تون رہت نُوں الہیا۔ اُس ویلے کھیل تکنی تمامی، طمع لالچ نظر کھئے نہ آئییا۔ کلجگ اندھیرا ہونا
 شامی، شمع نُوں جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ تیرا بھگتاں ناتا جُرنا باہمی، جس نُوں سکے نہ کھئے تڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کبیر کِہا میں تینوں کردا یاد، یارڑے تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں مِتہ پیارا آد، آد پُرکھ اک
 اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ جگاد، چوکڑی اپنا سنگ بنائیا۔ جگت ویکھنہارا واد وواد، چوراسی لکھ پھول بھلائییا۔ تیرا حُکم سندیسہ اکو
 وجے ناد، جگت جہان کرے شنوائیا۔ تیرا کھیل ہونا اتار پیغمبران گروآں بعد، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ کوئی سمجھ سکے سنت نہ سادھ،
 سادھنا وچ دسے نہ خلق خُدائیا۔ بنا موہن مادھو مادھ، مڈھسودن تیری بے پرواہیا۔ میتوں میں چا پدا تیرا لیکھا ہونا وچ دوآب، دو
 دھاراں جل دین گواہیا۔ اُس ویلے تُوں بھگتاں نُوں آپ کرنا آباد، تیری اک یاد نال نُوں سو چرانوے چوکڑی جگ جنم دے لیکھے رہن نہ

رائيا۔ بھگت سُہيلا بن کے دينی داد، جو دادو دے دہرے گوبند گیا سُنائيا۔ بھگت سُہيلے اپنے چرناں وچ کریں آباد، دوجا کھیڑا نظر کھئے نہ آئيا۔ جس کارن تینوں حضرت عیسیٰ موسیٰ مٹیا گاڈ، گاڈ کہہ کے سیس نوائيا۔ سو پُرکھہ نرنجن اپنا لداؤنا لاد، پریم پِرتی اک جنائيا۔ دین دنی دے وچوں باہر کاڈھ، چرن کول دینی سرنائيا۔ رنگ رنگاؤنا کایا ماٹی ہاڈ، چم درشتی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ سولان پھلگن کہے مینوں یاد گل پُرانی، پورن ستگر دیاں جنائيا۔ تیرا کھیل بڑا مہانی، مہا کہن کچھ نہ پائيا۔ تُوں آد جگادی جگ دا بانی، مالک خالق اک اکھوئيا۔ دو جہاناں تیری کھیل تُوں تُوں، نور تُوں نظر آئيا۔ تیرے چرن کول کراں دھیانی، دھوڑی مستک خاک رمائيا۔ تیرا لہنا ویکھ اُتے اسمانی، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ پھلگن کہے پرہو تیرا کھیل تکیا باقاعدہ، باقاعدگی اکو نظری آئيا۔ تیرا پورا تکیا وعدہ، واحد تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھگتاں نالوں ہویا نہ کدے علیحدہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ خوشیاں نال اج سب تُوں دے دے فائدہ، جگ جنم دے گھاٹے پور کرائيا۔ ایتھے اشارہ نہیں کیسے دی رائے دا، متا سکے نہ کھئے جنائيا۔ تُوں مالک بن کے بھگتاں گرہ دا، گھر گھر ویکھیں چائیں چائيا۔ جنہاں نعرہ لگایا تیری جے دا، جے جیکار سچکھنڈ کرائيا۔ سولان پھلگن کہے مینوں ایوں جاپدا جن بھگتو تہاڈا چار جگ ناں رہے گا، چوکری سکے نہ کھئے مٹایا۔ جتھے جتھے بھگت سُہيلا اوتھے اوتھے ستگر اوہناں دے اندر بہیگا، سینگھاسن اپنا آپ لگایا۔ جس ویلے وقت اتم آیا لے دا، لہنے سب دے جھولی پائيا۔ بن بھگتاں پرہ دے چرن کھئے نہ ڈھپيگا، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے جن بھگتو بڑی سہنجی دہاری لنگھی، خوشیاں ڈھولے گائيا۔ من وچ منو کھئے نہ تنگی، چنتا غم نہ کھئے رکھایا۔ ایہ وقت وچھوڑے دا تھوڑا سماں اشارہ گوبند دتا جس ویلے شستر پہنیا جنگی، تن وجود سہایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ساچے بھگتاں پریم وچ رنگیں، جگت دھار دی لوڑ رہے نہ رائيا۔ نراکار ہو کے اوہناں اندر لنگھیں، اپنا پنڈھ مکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوئيا۔ نارد کہے جن بھگتو اک توہیں دسو بات، پرہو دے بچيو پرہو تُوں دیو سُنائيا۔ سچ دسو تہاڈا کھیڑا مذہب تے کھیڑی ذات، کھیڑا

پتا تے کپڑی مائیا۔ کپڑا لیکھا تے کپڑا کھات، حساب کس دے ہتھ پھڑائیا۔ کپڑا پریم کس نال جوڑیا نات، رشتے دار کون اکھوائیا۔ کون
 تہاڈی پُچھنہارا وات، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ نگاہ مارو اپنے اندر جھات، بن جھاکیاں جھاکي لَو بدلائیا۔ پردہ کھول کے ویکھو تاک، او بلا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جو تہاڈی پُچھنہارا وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے اجّ دی رات، رُڑی تہاڈے نال مہکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں آیا اک گلّ کرن، کرمان
 والیو دیاں سُنائیا۔ پہلاں جھگڑا چھڈو ذات پات ورن برن، اُوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھیر سارے اکو تکو پریم پُکھ دی سرن، دُوچی
 اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پھیر سارے مل کے اکو کرو پرن، پریم پُکھ ساڈا اکو پتا اکو مائیا۔ اکو ستگر شبد دا پھڑو لڑن، پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔
 ٹوں میرا میں تیرا ڈھولے لگو پڑھن، آتم پرما تم اکو وجے ودھائیا۔ اکو منزل لگو چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر دے لیکھے لا دیو سِیس
 دھڑن، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ جو سچکھنڈ دواویوں تہانوں آیا پھڑن، جوتی جاتا ہو کے میل ملایا۔ نارد کہے میں اجّ تہاڈے نال آیا لڑن،
 لڑن والیو تہانوں دیاں سُنائیا۔ ستگر شبد دی سرن لے کے تہاڈا ٹٹ جائے ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اکو ستگر شبد دا مٹنا کہنا، جو کہہ کہہ رسیا
 سُنائیا۔ اکو ست ستوادی ویکھنا اپنے نینان، ایشٹ دیو اکو اک جنائیا۔ اکو سرن سرنائی ڈھہنا، دوسر سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ دھام سہنجے
 تہاں ہہنا، ستگر چرن ملے سرنائیا۔ اک دو جے دے بن جاؤ بھائی بھیناں، نیترا کھ نہ کھئے بدلائیا۔ جو اشارہ کیتا بالمیک نے وچ رمانا، رام
 رمیا سب دا مالک ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس نے تہاڈے پیار وچ دین دینا، پریم وچ اپنی خوشی بنائیا۔ ٹساں صرف اکو نام لیتا، اکو دا
 ڈھولا گائیا۔ تہانوں لوڑ رہے نہ کیسے ڈھولک چھیناں، سرنکے مردنگے ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھانا سب نے سہنا، سر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر * *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ کرتار، قُدرت دے قادر کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی سانجھے یار، سدا سہیلے اک اکیلے تیرا کھیل بے پرواہیا۔ آد جُگادی میں مانگت ہو کے بناں بھکھار، بھچھیا اچھیا دھار دینی پائیا۔ کلجگ اتم نگاہ لے مار، بن نیر نیناں اکھ اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کھئے دُھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت نہ کھئے بھجھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھلا پاتی کر اُجیار، نرگن نور نور کر رُشنائیا۔ میری ایتھے اوتھے دو جہاناں سُن پُکار، پُنہ پُنہ سپس نوائیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنا پیار، پریم ہو کے پریم ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں دے دے پیار انوکھا، جگت نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ کیسے نال کرے کوئی نہ دھوکھا، جگت فریب نہ کھئے وڈیائیا۔ چرن پریتی بخش دے پرے موکھا، مکتی دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے کول مُحبت بھنڈارا چوکھا، چار جگ دے مالک دینا ورتائیا۔ اپنے ملن دا مارگ دس دے سوکھا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پڑھنا پئے کھئے نہ پوتھا، پُستک سنگ نہ کھئے جنائیا۔ مہربان ہو مہربانا آپ بہتا، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں پیار بخش دے اند، اند اپنا اک جنائیا۔ سچ حُکم وچ کر پابند، بندھن شرع والے ٹرائیا۔ بن جگت منڈل منڈپ پرکاش دے دے نوری چند، چند چاندنیاں کر رُشنائیا۔ لیکھا کیسے دا رہے نہ بتی دند، رسنا جہوا اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ آتم پر ماتم گاون چھند، ڈھولا سوہلا گوہند ماہیا۔ تن وجود ماٹی خاک خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا پیار جن بھگتاں ہووے ایکا، اک اکلے دینی مان وڈیائیا۔ تیری سرن ہووے ٹیکا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ بڈھ کر بیکا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ترے گن آگ نہ لائے سیکا، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کر دے لیکھا، لکھ کروڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں بھرات نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بہرم بھنّائیا۔ سچ وکھا دے نرگن دھار اپنا دیسا، دہ دشا پردہ آپ اٹھائیا۔ جتھے وسے نر

نریشا، نر ہر اپنا آسن لائیا۔ جو دھام رہے ہمیشہ، ہم ساجن ہو کے دینا دکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا گوبند دس دسمیشا، دو جہان سُنائیا۔ بھگت اُدھارنا پرہو دا آد جُگاد پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دین دئی کلجگ کور کُریار میٹ کلیشا، کل کاتی کلوا انت رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ہردوپہرالا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو سچ پیار بنا دے بنت، گھڑن بھنہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اکو درڑا دے اپنا منت، نام کلمہ دُھردرگاہیا۔ آتم دھار ہو جا کنت، کنتوبل اپنا رنگ رنگائیا۔ بہار کر دے خوشیاں والی بسنت، بسن بنواری ہو سہائیا۔ ست سچ جنا دے چھنت، سنسا اندر رہے نہ رائیا۔ مالک خالق کِرپا کر بے انت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا پیار ہووے نرالا، نرکار دینا درڑائیا۔ تون مالک دین دایالا، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں بنی سدا رکھوالا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ داغ میٹنا کالا، کالکھ ٹکا رہے نہ رائیا۔ جلوہ دینا جوت جلالا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ غریب ننانیاں بنا گویالا، گویال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سدا سدا سد رکھنا اپنے نالا، چرن کول دینی سرنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سب دی لیکھے لا لے گھالا، جو سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جے سیوکاں دا منگن تھوڑا آپ پیار دے دے باہلا، بہ اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن کایا بنا لے سچی دھرمسالہ، در دوارا اک وڈیائیا۔ تیری جگ جگ سد اولڑی چالا، چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم سوہنگ سب دی ہووے مالا، جگت منکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جل پوتا ضلع ہوشیارپور جیت کور دے گرہ

آدم پُر ہریجن سنگھ، سگوال جریئل سنگھ *

دھرنی کہے پُرکھ اکالے کِریا کر، کِریا ندھان سِری بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سچ سوامی نرگن مینوں دے دے ور، پاربرہم پت پرمیشور تیرے چرن سپس نوائیا۔ بھگن میتے ٹھانڈے سیتے ہرجن سُہا دے گھر، گرہ اندر کایا مندر اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں ابناشی کرتا نرائن نر، سِری بھگوان اگم اتھاپیا۔ کِریا ندھان بھو چکا دے ڈر، سپس جگدیش اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہو جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سپس، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ میں جگ جگ تیرا پیسن لیا پیس، نت نت سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں گرہ تیرا ہووے دوارا، دو جہاناں مالک دینی وڈیائیا۔ کلجگ کِریا کور میٹ پسارا، پسر پساری دھیان لگائیا۔ کِریا ندھان کِریا کر دے ست دھرم سچ دی دھارا، اتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میری تیرے چرن کول نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ ٹوں مالک خالق میرا پروردگارا، بے عیب نور الاہیا۔ جن بھگت سہیلے انتر نرنتر دے ادھارا، ادر دا لیکھا دے مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں پوتر کر کایا قلبوت، پن نیتر ویکھنا چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے جن بھوت، خپس جگدیش دینا چکائیا۔ پچھلا رشتہ توڑنا پتا پوت، اگلا لہنا اپنے نال ملائیا۔ آتم پرماٹم ایکا دھاگا میلنا سوت، سوتردھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت دوارے تیرے پیارے پچھلے کر جان کوچ، کوچے گلی جان تجائیا۔ ہرجن ساچی بخش دے سوجھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ ست وروں دے دودھ دا دودھ، چھاچھ دا لیکھا دے مکھائیا۔ ٹوں مالک سوامی ہو موجود، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ ہرجن ساچے رکھ محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ تن وجود، کایا ماٹی کر صفائیا۔ کورٹی جڑ کر نیست و نابود، چیتن اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو سچ گرہ وچوں لیکھا میٹ دے پورب پت، پتراں دی

لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم کر ساچا بہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نج لوچن نین کر رُشنائیا۔ اج دی
 سہنجی کر دے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن مائس جنم تیرے در تے جائے جت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی یاد وچ
 جُگ لنگھ گئے کت، کیتے بھجے واپو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کایا اندر اکو کھول دے بہت، بہتر پردہ دے چُکائیا۔ جن بھگتاں نظری
 آئے وچ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ نام دی مار دے کھچ، سُرُتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بھاگ لگا دے کایا ماٹی ڈُونگھی کھڈ، کھنڈراں والیاں دے
 مان وڈیائیا۔ پوتر کر دے ماس ناڑی ہڈ، تتوت دھیان لگائیا۔ دُئی دویتی ساریاں اندروں دے کڈھ، کایا ماٹی کر صفائیا۔ دھرم نشانہ دے
 گڈ، ست ستوادی آپ جھلائیا۔ تیرا بھگت تیرے نالوں ہووے کدے نہ اڈ، وکھرا گرہ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھولے، دھرم دھار جنائیا۔ میرے سب دے نال اقرار
 قوٰلے، کائنات دا مالک ہو کے دیاں درڑائیا۔ میرا نور تک لے الاہی اولے، علمین ہو کے سب دے وچ سمائیا۔ کُچھ لیکھے یاد کر لے
 کرشن کابن سولے، سانوریا کہہ کے کی گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لہر گھٹ اندر آپے مولے، مؤلا ہو کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں گرہ برس دے امرت مینہ،
 میگھلا اپنا نام برسائیا۔ پوتر کر دے سب دا جی، جیون داتے اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا مُکا دے ساڈھے تِن ہتھ سین، جس دی روداس
 چہارا دئے گواہیا۔ دھرم دا بیج بیجنا سچ دی چلاؤنی لیہ، لائن عین دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں ہردا کر دے شُدھ، پت پت پت آپ بنائیا۔ نرمل کردے بُدھ، دُرمت میل
 رہے نہ رائیا۔ انتر انتر آپا سب نوں جائے سُجھ، سوجھ سمجھ دینی درڑائیا۔ اگلا لیکھا بنا دے کُجھ دا کُجھ، قُدرت دے قادر دیا کمائیا۔
 جنہاں دی پچھلی اودھ گئی پُگ، اوہناں دا آتم اپنے وچ سمائیا۔ جنہاں نے ایسے گھر وچ پچیاں نوں پلاؤنا دُدھ، سیر دھار مُکھ لگائیا۔ پھڑ
 باہوں نرگن ہو کے آپ چُک، چاروں کُنٹ دا پنڈھ مُکائیا۔ کیسے گھر گرہ درخت چوٹی بے کھئے نہ لک، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ تیرے

نام دی گاون ٹک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آگے پردہ رہے نہ اوہلا لک، بھلیکھا بھرانت دینا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ آد جگادی بھگتاں
 میت، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں سب دی ویکھنہارا نیت، نیتوان اک گوسائیا۔ میں سچ بینتی کران تیرا ڈھولا گاواں گیت،
 گوبند گوبند تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا سارا پرپوار بخش دے نال بخشی جائے جیت، جیون داتے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنیے میں پچھلے پتران دیواں سدا،
 سہج نال سُنائیا۔ آؤ چھڈو پچھلیاں حدان، آگلا گھر دیاں وکھائیا۔ دو جہان جس دا حکم کدی کدا، قدیم دا مالک ڈھردرگاہیا۔ تہاڈے
 نال کدے کرے نہ دعا، فریباں وچ کدے نہ آئیا۔ شاہو بھوپ سورا سریگا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جو تہاڈے پیار وچ بھگتاں دے گھر بناوے
 جگ، جگ اپنا حکم ورتائیا۔ تہاڈا آگے دا سوار کے آگا، آگلا لیکھا دئے مکھائیا۔ کلپنا جگت رہے نہ کگا، واسنا کوڑ نہ کوئے ہلکھائیا۔
 سچکھنڈ دوار ایکنکار شبدی دھار پریم نال تہانوں بدھا، بن بھگتیوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں دھرت نانی، مٹی خاک ہو کے سیس نوئیا۔ ٹوں مالک میرا گن ندھانی، گہر گمبھیر
 اک اکھوائیا۔ سب دی پُرانی ویکھ لے نشانی، نشانے اپنے ویکھ وکھائیا۔ ٹوں مالک خالق شاہ سلطانی، شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ میری بینتی
 تیرے چرن کول دھیانی، بن نینان نین تکائیا۔ کیرپا کر کے در آئے تارنے جیو سرب پرپوار پرانی، پورن آسا سب دی پور کرائیا۔ دکھڑے میٹ
 جسم جسمانی، تن وجودان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں آد جگاد جان جانی، جاننہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ روپووالی ضلع ہوشیارپور سُرندر سینگہ سرائیں، امریک سینگہ

میلہ سینگہ بیرم پُر ملہار سینگہ خُردا، ترسیم سینگہ کندھالا شیخ گردیو کور دے نوت *

دھرنی کہے پرہو میری خوشیاں والی کر بہار، بہل ہو کے بے انت تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھگتن کھڑے گلزار، گلشن باغیچہ ماؤ ذاتی دینا مہکائیا۔ ایک رنگ رنگا لے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سانجھا یار، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ میری بینتی تیرے سچ سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ نرگن زرویر ہو کے دے ادھار، عدل انصاف آپ کھائیا۔ کلجگ کیریا کور میرے اتوں نوار، نرگن ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم جن بھگتاں پیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامیا میرے اُتے رہے نہ دھوٹا دھار، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، چوکڑی لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگارا، مہبان تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ اگم سکدارا، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت بنی بھکھارا، درویشن روپ بدلائیا۔ تُوں کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیری بے پرواہیا۔ میرا پورب لہنا دے ادھارا، لیکھا پچھلا ہتھ پھڑائیا۔ میں روواں زارو زارا، بن نیناں نیر وہائیا۔ تُوں قدرت دا قادر بے عیب پروردگارا، نور نورانہ نور الہیا۔ پت پرمیشور میری پاسارا، پارہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ لے مٹی خاک، خاکی ہو کے منگ منگائیا۔ میرا پردہ کھول دے تاک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میں آد جگادی تیری چاک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ مہربانا نوجوانا دین دنی دا انتشکرن کر دے پاک، پنت پنت کر لوکائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں پورے ہوون واک، واقف کار ہونا خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بنا دے سچا ساک، سجن سین اکو نظری آئیا۔ وقت سہنجنا تک عیسیٰ والے کلاک، کل دھاری اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در سچ ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پر ماتم الہی نور، نور نورانے شاہ سلطانے سری بھگوانے تیری بے پرواہیا۔ میری آسا منسا پوری کر ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹکائیا۔ تُوں سدا سدا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ میری بینتی

بے پرواہ کرنی منظور، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو مؤسے نال کیتا اُتے کوہ طوڑ، تریا توں باہر دتا سمجھائیا۔ جو
 نعرہ لا کے گیا منصور، حق حق تیرا حُکم درڑائیا۔ سو میت مُرارے لہنا دے دے ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹکائیا۔ دین دُنی دا
 انتشکرن گڑھ توڑ غرور، غُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، فتویٰ دینا تهاؤں تھائیا۔ اِکو تیرا نام نو کھنڈ ہویے مشہور،
 مشورہ تیرے نال جنائیا۔ میں مہربانا تیری ہواں مشکور، شکرانے وچ سیس جگدیش نوائیا۔ کلجگ کوڑا پندھ رہے نہ دُور، دُور
 ڈراڈے لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں
 دے دے اگئی دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ تُوں آد جگادی میرا پت مات، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ زرگن نرویر وسنہارے اِکانت، اِک
 اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نگاہ مار لے میرے نو پرانت، نو نو دا ڈیرہ ڈھائیا۔ امرت بوند ملے نہ کیسے سوانت، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔
 چاروں کُنٹ اندھیری رات، سوریہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا مکے نہ ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کلجگ انت میری پُچھے وات،
 وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا میٹ دے کاغذات، اکھراں نال اکھر نہ کرے لڑائیا۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بھانت، جگ جگ ریتی چلی آئی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک غریب نوازا، مہبان بیدو
 مہربان میری آسا پور کرائیا۔ جس آد میرا ساجن ساچا، جگ جگ دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ انت سوار دے کاجا، فُدرت دے قادر ویکھناں
 چائیں چائیا۔ وقت سہنجنا کر دے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ ہرجن انتر نرنتر شبد انادی دُھن وجا دے نادا، انحد اپنا راگ
 درڑائیا۔ بھگت سہیلا تیرا ہووے جاگا، آس غفلت نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ نام ستار وجا دے ربابا، پن تندی تند پلائی۔ تینوں جگ
 جگ سارے کرن آدابا، سیس نو نو جگدیش اِک نوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری سچ کر اِمدادا، تیری آمد وچ بیٹھی نین اُٹھائیا۔
 اوہ لیکھا پورا کر دے جو نانک سندیسہ دے کے آیا وچ بغدادا، جو دجلا دریا دئے گواہیا۔ جس دے حُکم نال بدلنا سماجا، سمگری سچ
 سچ ورتائیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا ہونا اتم پنج آبا، پنچم دا میلا میلے سہج سبھائیا۔ حُکم سندیسہ دیوے بودھ آگادھا، بڈھی توں پرے
 کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے کِریا کر میرے بھگوتے،

بھگون تیری آس رکھائیا۔ آد جگاد دُھر دے کتے، کٹھول تیری وڈ وڈیائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے ساچے سنتے، ستگر ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن گڑھ توڑ دے ہومے ہنگتے، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ بڈھی توں پرے بن پنڈتے، جگت اکھراں لیکھ رہے نہ رائیا۔ وشے میٹ دے منسا والے من دے، ممتا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ پاپ دھو دے وجود تن دے، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے برہم دے، پاربرہم پردہ دے چکائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ لے جنم دے، پورب جنم لہنا نال ملایا۔ لیکھے رہن نہ باقی کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہرجن ونجارے بنا لے ساچے دھرم دے، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ونجارے رہن نہ کایا ماٹی چرم دے، چم درستی دے بدلائی۔ جھگڑے رہن نہ ورن برن دے، تن وجوداں کر صفائیا۔ سہارے بخش دے اپنی اکو سرن دے، سرنگت اک درڑایا۔ اشارے دے دے آتم پرما تم تون میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن دے، ودیا دُھر دی آپ جنائیا۔ مارگ دس دے اکو سچکھنڈ دوارے چڑھن دے، جتھے آگے ہو نہ کھئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، بھيو دس دے ہر بھگت سہیلے سچکھنڈ دوارے کھڑن دے، ست ستوادی برہم برہمادی آپ اپنا رنگ رنگایا۔

۱۵۶۲

۱۵۶۲

* ۱۸ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دسوبا ضلع ہوشیارپور خیال سنگھ گلیا دھٹا سنگھ کرا لا گرمیت کور *

دھرنی کہے پرہو نگاہ مار لے میری چارے گٹھ، کوٹ دشا نو ست دھیان لگایا۔ تیری سریشٹی دریشٹی اندروں گئی رٹھ، پاربرہم پت پرمیشور تیرا میل نہ کھئے رکھایا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے مٹھ، مٹھی بھر میرے اُتے نظری آئی۔ تون مہربان ہو کے سری بھگون تھ، پروردگار سانجھے یار اپنی دیا کھایا۔ نگاہ مار لے ماتو ذاتی کایا بُت، بُتخانیں پھول پھلایا۔ ست دھرم دا تیرا رہیا کوئی نہ ست، اپرا دھی دسے خلق خدایا۔ تون پرمیشور سوامی اچت، چیتن سب تون دے کرائیا۔ ست دھرم دی میرے اُتے سہاوے رت، رتھی میرے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری دین دنی بھلی، اہل تیرے

رنگ نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ مایا ممتا وچ رُلی، موہ وکار نہ کھئے تجائیا۔ ٹوں مالک خالق صلح کُلی، نۆر نۆرانہ نۆر الاہیہا۔ بھاگ لگا دے
 ساڈھے تَن ہتھہ کُلی، کلمہ کائنات جنائیا۔ نام ندھان وست دے اٹلی، قیمت دین دُنی چُکائیا۔ تیرا جاپ رسنا جہوا رہے نہ بلیں، پردے
 وسنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری
 سرشٹی تیرے نالوں ہو گئی دُور، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ دُور دُراڈے شاہ سلطانی ہو جا حاضر حضور، حضرتاں دے مالک
 بے عیب نۆر الاہیہا۔ ہر گھٹ انتر زینتر نام خُماری دے سرور، سوئی سرتی دے جگائیا۔ شبد انادی سنا دے تور، تریا دا لیکھا دے
 اُٹھائیا۔ جوتی دھار بخش دے نۆر، اندھ اندھیار رہے نہ رائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپور، پارہم پت پریشور تیرے ہتھہ وڈیائیا۔ کلجگ
 کیریا میٹ دے کوڑ، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ ست سچ دی بخش دے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاکی خاک خاک رمائیا۔ چتر
 سگھڑ بنا لے مۆرکہ مۆڑھ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ربیا کوئی نہ میت سجن، ستگر تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ پردے وسے نہ کیسے تیرا بھجن، بندگی حق نہ کھئے
 کھائیا۔ نام ندھانے ناد مۆل نہ وجن، انحد نادی ناد نہ کھئے درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ٹوں آجا سب دے پردے کجن، سر سر اپنا ہتھہ
 ٹکائیا۔ بن کعبیاں وکھا دے جن، حُجرہ حق حق جنائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ جیو جہان تجن، وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بخش
 اندن، اند اند وچوں پرگٹایا۔ ٹکے مستک لا دے چندن، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ اکو تیرے چرن کول ہووے بدن، بندے بندگی
 وچ سمائیا۔ شرع شریعت کٹ دے تندن، تار ستار اک پلائییا۔ تیری منزل سارے لنکھن، جگت حدوڈاں پندھ مکائیا۔ ٹوں صاحب سؤرا
 سربنگن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ اکو تیرا ڈھولا ہووے نام چھندن، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مٹا دے ت
 پنجن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اکو رنگ دینا رنگائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا نیتر نام پا دے انجن، اندھ آتم پر ماتم کر رُشنائیا۔ تیرا دیپک
 جوت بھگت سہیلے گھر گھر جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ٹوں گوپال مورت مدن، مدھسودن تیرے ہتھہ وڈیائیا۔ دین
 دُنی جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدن، تن وجوداں لیکھا رہے نہ رائیا۔ مہربان ہو کے میرے پردے آویں کجن، سچ سوامی سر میرے ہتھہ

ٹکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ آد نرنجن، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ مین تیرا راہ اڈیکدی کدن، ستجگ تربتا دواپر کلجگ ویکھا نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پرہو اپنی دین دنی ویکھ لے میرے اُتے، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ بھروسہ کیسے رہیا نہ تیرے اُتے، اتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگایا۔ نو کھنڈ پرتھی گوڑھی نیند ستے، ست دیپ لئے نہ کھئے انگڑایا۔ تُوں مالک خالق ابناشی اچتے، چیتن ہو کے دھیان لگایا۔ میری جگت بہار تک لے رتے، خزاں اپنا روپ وکھایا۔ جگت جگیا سو تیرا مارگ گھتھے، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی تیرے پیار وچ رُسے، رستہ نظر کیسے نہ آئیا۔ بن تیری کیرپا وات کوئی نہ پُچھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرے انت کنت بھگونت بھاگ نہ جان نکھئے، کھوٹے کھرے نرگن ہری ہرے، ہر کرتے دینی آپ مان وڈیایا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ شریہ پُر ضلع ہوشیار پور وطن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرم پُرکھ پرہ تیری اکو ٹیکا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا تیرا کھیل تکیا وار انیکا، اوتار پیغمبر گر نرگن سرگن تیرا روپ نظری آئیا۔ دین مذہب دا تیرے حکم دا جگت جہان ٹھیکا، ٹھاگر سوامی انترجامی تیری وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار میرے اُتے اتم دھار کرا دے ایکا، اک اکلے سچ محلے جل تھلے دے مان وڈیایا۔ ترے گن مایا تن وجود لا سکے نہ سیکا، اگنی تت تتو سکے نہ کھئے تپایا۔ ہرجن تن وجود ماٹی خاک انتر نرتن کر دے بڈھ بییکا، من کلپنا کوڑ کیرپا اندرون باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں بھاؤ چکا دے دوجا، دُتیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنا بھیو کھلا دے گوجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ تیرا دوار ایکنکار سب نوں ہووے سوچھا، پروردگار سانجھے یار تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات نیچ اوچا، اچ اگم اتھاہ بے پرواہ دینی مان وڈیایا۔ نو کھنڈ پرتھی

ستّ دِپِ میرا خوشحال کردے کوچا، کوچا گلی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مہربان ہو کے وٹّ کروٹ، پاسا دین دُنی بدلائیا۔ دھرم دی دھار سچ کھول دے ہٹّ، وست امل اٹل وچ ٹکائیا۔ تُوں وسنہارا نرگن دھار گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ اپنا بھیو کھلا دے اک سمجھا دے تیرتہ کنارہ تٹّ، جگت گھاٹاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیر انیالے نام نال ہر پردا ستگر پھٹ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ کھیل میٹ بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ دے جنائیا۔ دُرمت میل ہر پردیوں دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ شرع دین دُنی دی رہے کھئے نہ وٹّ، وٹنا دھرم دھار دینا ملائیا۔ تیرا امرت رس نجہر دھار سارے لین چٹّ، چیٹک اپنا اک درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا اندرون جڑ پٹ، پٹنے والا ستگر نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دین، دیال دیا ندھ تیری سرنائیا۔ اپنا مارگ دس مہین، پنٹھ اکو اک جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک تین، ترے گن اتیتے ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ میں نانی ہو کے ہوئی مسکین، عاجز ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پرہو لیکھا ویکھ لے میرے گھر دا، گرہ مندر گنڈا آپ کھلائیا۔ تیرا آتما تینوں نور کھئے نہ وردا، پت پریشور تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ بھ وچ دسے مول کھئے نہ ڈردا، بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ نو ستّ قلعه بنیا ہنکار گرہ دا، ہوئے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پرماٹم ڈھولا کھئے نہ پڑھدا، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے سمائیا۔ نگاہ مار لے اتر پورب پچھم دکھن لہندا چڑھدا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ساچی منزل محبوب حقیقت والی تیرے در کھئے نہ وڑدا، جوتی جوتی پُرکھ بدھاتے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں بخش دے اکو سرنگت، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میرے دیس پردیسیا آجا وت، بے وطنان دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دِپِ تک لے ابلدی رتّ، امرت میگھ سچ نہ کھئے برسائیا۔ دھرم دی رہی کیسے نہ مت، من مت چار گنٹ ہوئی ہلکائیا۔ دھیرج سنتوکھ رہیا نہ ستّ، ستّ ستوادی تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ میں تیرے آگے واسطہ رہی گھت، نو نو لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا

کہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے تک لے اپنی ماٹو دھار منکھ، مانس کھوج کھوجائیا۔ انتر زرتیر رہیا کیسے نہ سُکھ، سانتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا گھر گھر دتا دُکھ، کلیشان وچ رووے تیری خلق خُدائیا۔ اُجل ہویا کیسے نہ مُکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔
 غریب نہانیاں کئے کوئی نہ بھکھ، سانتک ست نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دھرت نہانی لکھ چوڑاسی ویکھنہاری ول اپنی ککھ، بنا جنم تون بناں
 جنیندی مائیا۔ تُوں پروردگار سانجھے یار ایکنکار امرت جام پیا دے گھٹ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہ آ کے تک اِکلا، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ نو ست میرا ویکھ
 محلہ، جل تھل مہیئل پھول پھلایا۔ پھرنا جنگل جوہ اُجاڑاں وچ جھلاں، تُلے پرت چوٹیاں پندھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تکنا تیرے
 نالوں چھٹیا سب دا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیاں میرے اُتے بولیا ہلا، حالت بدلی خلق خُدائیا۔ تُوں نور الہی عالمین
 اللہ، یامین کہے کے سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کہائیا۔ دھرنی کہے نگاہ
 مار میرے محبوبا، بے عیب دھیان لگائیا۔ پردہ چُک دے عالیشان عرش عروجا، مقامے حق اوہلا رہے نہ رائیا۔ اپنا بھیو دس دے گوجھا،
 پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میں نہانی کُراواں دھرنی دھول دھرت دھول بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں دُہائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ
 دے کے گیا بڈھا، بڈھی تون پرے درڑائیا۔ جس بدھ کلجگ اتم ہونا یڈھا، جُگتی تیرے وچ نظری آئیا۔ ست دھرم کر دے ادا، اُدے
 است کر رُشنائیا۔ اپنے نام دا سب نوں دسدے مدعا، مُدتاں دے مالک بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تیرے حکم وچ کلجگ اتم سماں ہووے پگا، آگے لیکھا جگت نظر کھئے نہ
 آئیا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور لال سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیئے ستگر شبد دس دے اپنا گھاٹا، لیکھا دین دنی منگ منگائیا۔ کوڑ کڑیاں نو ست وکھا دے ہاٹا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ نال لیکھا دس دے کلجگ تٹوے ناٹا، کی سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ امرت رہیا نہ گوہند دھار باٹا، رس رس نہ کھئے چکھائیا۔ خالی ہو گیا تن وجود کایا ماٹا، مٹکی ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم نظر آئے نہ آتم سیج کھاٹا، کھٹیا رو رو دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک کی حکم جنائیا۔ دھرنی کہے نارد میرا ویکھ لے ڈونگھا کھاتہ، خطرے وچ خلق خدائیا۔ ستگر شبد دیاں سن لے باتاں، جو بنا رسنا جہوا ڈھولے رہیا سنائیا۔ جس میرا لہنا دینا مکاؤنا کلجگ میٹنی اندھیری راتا، رڑی اپنے نال مہکائیا۔ جھکڑا رہن نہ دیوے ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں اکو رنگ چڑھائیا۔ اوہ پُچھنہارا ایکنکارا میری واتا، وارث ہو کے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں جوڑنہارا چرن ناٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے اُس دے آگے دس دے اپنا حال، حالت دین دنی جنائیا۔ جو سمبل وچ بہہ کے کرے سنبھال، ستگر داتا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ کال مہاکال، رائے دھرم بیٹھا سیس نوائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا ویکھ ہر گوہند بن گوپال، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس دا ستگر شبد وچولا اک دلال، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جو تیری لیکھ لاوے گھال، گھاٹل ہو کے دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہونے سہائیا۔ دھرنی کہے نارد میں کی دساں حالت، کہن کچھ نہ پائیا۔ دین دنی دے اندر ہوئی جہالت، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دھرم دی دسے نہ کھئے عدالت، کلجگ کریا کوڑ ہلکائیا۔ ساچا نام ملے نہ کیسے نیامت، امرت رس نہ کیسے چکھائیا۔ میرے اُتے آؤن والی قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں اندھیرا ہونا شامت، شمع دیپ نور نہ کھئے رُسنائیا۔ اکو حکم ورتنا پروردگار صحیح سلامت، سانجھا یار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھیو ابھید آپ گھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے پرہ دے آگے دس دے بن نیتر نیناں رو، بھید ابھید جنائیا۔ اوہ جاننہارا دو جہاناں سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جو جھکڑا میٹے دین دنی دا دو، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، فُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔

اُس دا چرن کول دھرنیئے تیرے اُتے جائے چھوہ، چھوہر بانکا اِکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا نو سَت لئے کھوہ، دھوُل دھوُلے تیرا لیکھا پور کرائیا۔ سَت دھرم نال سب دا بخشے موہ، مُحَبَّت اِکو نام جنائیا۔ نِجھر دھاروں امرت رس دیوے چو، بوند سوانتی اگم ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے نارد میں رو کے ماراں دھا، پائے، اُف میری دہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے آ، اگمن وچ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار کر رُشنا، دو جہاناں نور نورانہ نظری آئیا۔ میں کوک پکاراں اُچی کڈھ کے بانہ، بہرحال دیاں سُنائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی تک لے کان، کاگ وانگ سرب کُرائیا۔ تیرے پیارے ہو کے پرہو کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، پشوآں کھل لہائیا۔ ہر پردیوں نکلیا تیرا ناں، ناؤں نرنکارا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میں نانی دھرت سدا رکھ ٹھنڈی چھاں، سدا سہیلے اک اکیلے میری آسا پور کرائیا۔

۱۵۷۰

۱۵۷۰

* ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور کرتار سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیئے پرہہ دا کھیل تک اولا، اول اللہ کی اپنی کل پرگنائیا۔ جوتی دھار کھیل کرے اِکلا، شبدی شبد جنائیا۔ سمبل بہہ گیا سچ محلہ، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، اسکاہاں پھول پھلائییا۔ آتم سنگھاسن اِکو ملا، جس نوں جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پورن ہو کے پورن وچ رلا، رل مل اپنی خوشی بنائیا۔ بھگتاں پھراؤن آ گیا پلا، پلک وچ اپنا میل ملائییا۔ جس دا دپیک سب توں نرالا جلا، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ اُس نے خبر سندیسہ اِکو گھلا، سُنہڑا کی جنائیا۔ میرا حُکم سدا رہے اٹلا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس دے پیار وچ وشن برہما شو پھرے جھلا، جھلک تے نور الاہیا۔ محمد پکار کے کہا اللہ، عالمین تیری وڈیائییا۔ اوہ مہربان ہو کے بھگتاں نام دیوے سُکھلا، ساوریا قیمت ناں کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اُتانہہ ویکھ اُٹھا کے مُکھ، نین نیناں وچوں بدلائیا۔ جس دیاں سارے سُکھناں گئے سُکھ، سُکھیں ساندی آگیا دُھر دا ماہیا۔ جو غریب نایانیاں ونڈے دُکھ، دلدریاں دیا کھائیا۔ سچ نام دی تیرے اُتوں میٹے بُکھ، وست اکم ورتائیا۔ بہاگ لگا کے تیری گکھ، ہرجن ساچے دئے سہائیا۔ کچھ لیکھا اگلا اُس پرہو تون پُچھ، جو پُشت پناہ سب دے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ آگیا پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نور الہیا۔ جس دی سب تون وکھری تاثیر، بھیو سکے کھئے نہ پائیا۔ جس دا اشارہ دتا بن رسنا جہوا کبیر، کعبیاں تون باہر سُنائیا۔ اوہ آگیا تیری بدلن تقدیر، جس دینی وڈیائیا۔ شرع دے توڑے زنجیر، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس نوں لہ سکے نہ کھئے فقیر، فقیریاں والے ڈھولے گائیا۔ اوہدا نور بے نظیر، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ آیا بے تصویر، جس نوں تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس لہنا تیرا دینا اخیر، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ جس لیکھے لایا زویداس چمارے کسیر، کوڈی اپنے ہٹ وکائیا۔ اوہ بدلن والا دین دنی ضمیر، بہگتاں بہگون اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا نام کھنڈا شرع تون باہر شمشیر، دھار دو دھار آپ پرگٹائیا۔ جس ویکھنا جل تھل مہیئل نیر، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جس دھرنی دھول تیرے کلجگ کوڑ دے بدلنے چیر، چری وچھنئیئے تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ ستجگ سچ کرے تعمیر، طمع لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو مان دیوے شاہ حقیر، پاتشاہ دُھردرگاہیا۔ بہگتن میتا بہگتن دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار سمجھائیا۔ مالک ہو کے گنی گہیر، گہر گور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سب دا مالک سب دا مُدیر، مُدتاں دے لیکھے سب دی جھولی پائیا۔

* ۱۹ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ گالڑیاں ضلع ہوشیارپور رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگل سنگھ، گیان چند تے آتم چند تلواڑا *
 دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال باپا، پت پرمیشور بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ ترے گن میرے انتشکرن میٹ دے تاپا، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سینے اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی دے اندروں کڈھ دے پاپا، پت پُنیت آپ کرائیا۔ مہربان محبوب میری اتم پُچھ واتا، واسطہ

تیرے آگے پائیا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹ دے راتا، سَتجگ سچ چند کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم جوڑ دے ناتا، سُرُتی شبد شبد ملائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ اپنا ڈُونگھا دسدے کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تُوں میرا آد جُگادی پت ماتا، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو کریا کر سُوَرے سربنگ، بگ پڑے کلجگ جیو ویکھ وکھائیا۔ مہربان میرے اُتوں بُجھا دے آگ، اگنی تتوت نہ کھئے جلائیا۔ نگاہ مار لے سُرِشٹی درِشٹی اندر جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوار لیکھا آپ مُکائیا۔ ہرجن ہنس بنا لے پھڑ کے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ دین دُنی دی دھار وچوں کر الگ، وکھرا اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن رہے نہ کوئی پُڑا بگ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے انتشکرن کر پوت، پت پُنیت ہووے تیری خلق خُدائیا۔ ہرجن ہردے وس چت، چیتن سُرُتی سب دی آپ کرائیا۔ نج نیر درشن ہووے نت، نور نورانے اپنا نور کر رُشنائیا۔ بھگت سہیلا تیرا اکو ہووے پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نائیاں بن جا مات پت، پت پرمیشور ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آشا تیرے چرن، چرنودک جام دینا پیائیا۔ اکو بخش دُھر دی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ میں لگی تیرے لڑن، پلو تیرا گنڈھ بندھائیا۔ تُوں سب دا لیکھا مُکاؤنا سیس دھڑن، وجوداں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سُرِشٹی درِشٹی اندر تیرا ڈھولا اکو پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راگ لائیا۔ منزل حقیقی سچکھنڈ دوارے ایکنکارے تیرے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار پروردگار سانجھے یار تیرے وڑن، درگاہ ساچی اپنا آسن لائیا۔ جتھے دیا باقی کلاپاتی پت پرمیشور تیرا ہوئے اُجیار، اُجالا دو جہان کرائیا۔ تُوں کریا کرنی بھگت وچھل گردھار، گرور تیرے اُتے اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے ست سچ کر پردھانی، محبوب تیری سرنائیا۔ لیکھے لے جیو پرانی، پورب لہنے جھولی پائیا۔ سب دا شہنشاہ بن سُلطانی، ستی سُرِشٹی درِشٹی اندر لے اُٹھائیا۔ نام ندھان دی مار کانی، کائنات دے ہلائیا۔ لیکھا مُکا دے چارے

کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھنا تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں امرت رس نجر ہووے بوند سوانت دینا پانی، ناہی کول کول اُٹائیا۔ شبدا
 انا دی برہم برہمادی سناؤنی دُھر دی بانی، بان انیلا تیر چلائیا۔ کایا مندر اندر دیپک جوت جگاؤنی مہانی، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ ہرجن
 اندر رہے نہ مول پریشانی، پشچاتاپ دینا مٹائیا۔ اکو دس کے منزل رُوحانی، رُوچ بُت میلنا میلا سہج سُبھائیا۔ تُوں جوتی جاتا سب دا جان
 جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبر گر دے کے گئے نشانی، نشانے دین دُنی بدلایا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا ہووے پردھانی، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہو مین کوجھی کملی نانی، نو نو تیرے چرن کول سِیس نوائیا۔ میرا لہنا
 دینا مُکا دے چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج تیرے چرن ٹکائیا۔ کِریا ندھان میرے اُتے کِریا کر مہانی، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا نال زمیں
 اسمانی، دو جہاناں مالک خالق پرتپالک تیری بے پرواہیا۔

۱۵۷۳

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مکیریاں محلہ بانیاں مکان نمبر ۴۴ ضلع ہوشیارپور ریشم سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے پرہ میرے دُھر دے سنگی، سگلے ساتھی ہر رگھوناتھی پُرکھ سمراتھی تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ وست امولک اتر دے
 دے منگی، رسنا جہوا مُکھ پجن نہ کھئے سُنائیا۔ تیرے حُکم وچ جگ چوکڑی میرے اُتے لنگھی، کلجگ اتھ ویکھنا چائیں چائیا۔ جن بھگت
 سہیلے لے اپنے کار انگی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پُشت ہون نہ دیویں ننگی، پٹھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم کرم دی کٹنی تنگی، دُکھیاں درد
 ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سہا دے سہنجنا
 کھیڑا، نو ست دے وڈیائیا۔ دین مذہب چکا دے جھیڑا، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ ست سچ دا کھلا کر دے ویہڑا، دھرم دی دھار اک
 سمجھائیا۔ جن بھگتاں بٹھ دے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ کر نکھیڑا، ست سچ سچ پرگٹائیا۔ انت اخیر اپنے حُکم دا دے
 دے گیڑا، نو ست دے بھوائیا۔ مہربان ہو کے کِریا ندھان کر مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ ہرجن تیرے چرن ہووے ڈیرہ، دُنداوت بندنا وچ

۱۵۷۳

سیس نوائیا۔ اکو نام گائے توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ درس دکھا دے نج نیتر نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا نہ رہے ادھوری، انتر نرنتر ویکھنا چائیں چائیا۔ کلجگ تک میری مجبوری، دکھی ہو کے رہی سُنائیا۔ نو ست کیرپا ہوئی کوڑی، کوڑ گمب دے لوکائیا۔ تیری خاک مستک چرن لائے کھئے نہ دھوڑی، ٹکے سچ نہ کھئے رمائیا۔ نرگن جوت اپنا پرکاش کر توری، نور نورانے کر رُشنائیا۔ میں بینتی کران سچکھنڈ تیرے حضور، حضرتان دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا راہ تکن ضروری، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت تیرا تكدے راہ، رہبر دینی مان وڈیائیا۔ نرگن دھار بن ملاح، سرگن بیڑا لے ترائیا۔ نام شبد دُھر کلمہ دے صلاح، مشورہ اکو اک درڑائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، کرم کرم دا لیکھا دے مکائیا۔ توں آد جگادی سب دا پتا ماں، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ غریب زائیاں جوتی جاتے پکڑ بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نتھاوایاں بخش دے ساچا تھان، چرن کول دے سرنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناکاں، کاگوں ہنس بنائیا۔ اکو تیرا انتر نرنتر اُچے نان، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جان، آپ آپا تیرے بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری آد جگاد جگ چوکرئی کران واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع ہوشیارپور *

دھرنی کہے پرہو ہو جا بھگتاں جوگا، جگتی اپنی دے سمجھائیا۔ رنگ چاڑھ دے کایا ماٹی چوگا، تن وجود رنگت اکم رنگائیا۔ انتر نرنتر درس دے اموگھا، نج لوچن نین اکھ کھلائییا۔ پارپرہم برہم کر اتم سنجوگا، جگ جنم دے وچھڑے نال ملاییا۔ مایا ممتا ہوئے کٹ

دے روگا، جگت وکار رہن نہ پائیا۔ چنتا غم چُکا دے سوگا، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دا گیان دے دے بودھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ہرجن پردا جائے سودھا، سُدھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ بھگت سُہیلا تیرا ہووے جودھا، جگت جھگڑے دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں دُھر بنا لے ساتھی، سگلے سنگی بہ رنگی اپنی دیا کھائیا۔ نرگن دھار اکل کلا سمراتھی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ہرجن ویکھ انا تھ انا تھی، دینن اپنے گلے لگائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، جوت للائی کر رُشنائیا۔ تُوں صاحب سلطانا سری بھگوانا سرب کلا سمراتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت سُہیلے ویکھ لے کھلے کوچھے، قُدرت دے قادر دیا کھائیا۔ انہاں اتر دے دے سوجھے، سُدھ اپنی دے سمجھائیا۔ جنم جنم دے بہار لاه دے بوجھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا بھگت تینوں مُول نہ کھوجے، گھر گھر درشن دینا چائیں چائیا۔ تیرے پیار وچ شرع دے رکھنے پین نہ روزے، رازق رزق رحیم دینی مان وڈیائیا۔ لالچ موہ مایا رہے نہ لوہے، ممتا کوڑ دینی مٹائیا۔ ہر بھگت سُہیلا تیرے چرن دوارے سوہ جے، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بخش دے مؤجے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے پردے دے سودھے، پنت پُنیت پاربرہم پرہہ کرائیا۔

* ۲۰ بھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سوم راج سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹھ ضلع ہوشیار پُر * *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا سب نوں ڈنڈاوت بندنا نال آداب، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ سچ حضوری میرے دُھر دے جناب، جنا بے عالی کہہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ مہربانو نوجوانو میری کرو امداد، مدد وچ تشدد رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دی دھاروں آ کے میرے اُتے کرو حساب، بن ہندسیاں اکھراں گنت گنائیا۔ بھوکھتاں والی کھول کے تکو کتاب، جس اُتے الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ میرا در

دروازہ ویکھو محراب، محبوب اپنے سنگ رکھائیا۔ میں کلجگ انت سب دی ہوئی محتاج، نو نو لاگان پائیا۔ دھرم دی دھار تکو اپنا دین مذہب سماج، گرہ گرہ اندر دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ جگت جگیا سو ویکھو راج، رعیت پردہ آپ چکائیا۔ تیس چار جگ دے میرے گرو مہاراج، محبوب دھر دے نظری آئیا۔ اوہ لیکھا پورا تکو جو اشارہ دے کے آیا نانک وچ بغداد، بغلگیر تن وجود سرب کرائیا۔ ست ستوادی ہو کے برہم برہمادی ہو کے شبداگم سناؤ ناد، دھن اندروں آپ پرگٹائیا۔ دین دنی دے انتر نرنتر میٹو واد وواد، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا نو کھنڈ کھیڑا میرا کرو آباد، اجڑی بستی دیو وسائیا۔ اکو ڈھولا سوہلا سارے لو ارادہ، اکو مل کے ایکنکارا وچ ودھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں موہن مادھو مادھ، مدھر دھن سدا سنائیا۔ سو سوامی جو سب دے سوارن ہارا کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ اس دی آسا منسا مینوں دس جاؤ آج، عاجز ہو کے سیس نوئیا۔ جس نے سب توں اتھ لیکھا منگنا حساب، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرا ویکھو لہنا، لہنیدار ہو کے سیس نوئیا۔ نو ست تکو اپنے نج نینا، جگ نیت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا سکھ مرید کیوں تہاتھوں ہویا طرفینا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ کیوں نام کلمے چھڈ مایا ممتا پایا گہنا، تن وجود کوڑ شنگار کرائیا۔ آتم پرما تم بنے کوئی نہ ساک سجن سینا، سرتی شبدا نہ کھئے ملائیا۔ کس بدھ برہم دھار پاربرہم نالوں ہوئی طرفیناں، طرفداری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر ویکھو میرے اے ہوئی اندھیری راتی، چار گنٹ کلجگ اندھیرا چھائیا۔ مہربان ہو کے دیو ساچی داتی، دین مذہب دی دھار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا تکو اپنے نام کلمے کاغذاتی، اکھرا اکھرا نال ٹکرائیا۔ سب دی زندگی جیون تکو حیاتی، سواس سواساں پھول پھلائیا۔ پردہ چک کے نگاہ مارو باطن باطنی، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں سب دا وچھوڑا ہویا کملا پاتی، پت پریشور ملن کھئے نہ پائیا۔ سچ پریم دے کیسے نہ ناتی، جوڑی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ میں اک اکل دی دھرنی دھرت دھول دھول میرا لیکھا لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے اے او جلدی، جل تھل مہیئل پنڈھ مکائیا۔ نو ست کوڑی آگ ویکھو بلدی، چار

جُگ دے شاستر دین گواہیا۔ مایا ممتا ہر گھٹ اندر آسن ملدی، موہ وکار سکے نہ کھئے تجائیا۔ گھڑی سہنجنی ہوئی کلجگ کل دی، کل کاتیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ مینوں گلّ یاد آوندی بل دی، جو باون نال مل کے گیا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دے حُکم دی دھار کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈی سار کوئی نہ پاوے پل دی، پلکاں دے پچھے بہن والیو تہاڈا درس کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھو من کلپنا سب نوں پھرے چھلدی، دھوکھے وچ خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے اپنے ویکھو مُرید سکھ، ساکھیاں ہو کے پردہ لاپیا۔ بن اکھراں تکو پورب بھوکھ، پیشین گوئیاں اپنے نال لیائیا۔ میں خوشیاں وچ سب نال کراں بت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا میرے نال نت، نوٹ آؤن والیو تہانوں سیس نوئیا۔ جگت جہان دی ٹھگوری ویکھو چت، چیتن سُرتی نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کِرپا کوڑ سکے نہ کھئے نُجٹھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سُنو حُکم سو، سو پُرکھ زرنجن کرنی دا کرتا کی درڑائیا۔ کی لہنا دینا جانے سب دا زرنجن ہو، ہر پُرکھ زرنجن زرویر زراکار زرنکار ہو جنائیا۔ ایکنکارا جو آد جگادی زرنجن سرگن دھار دو، درد دکھ بھہ بہنجن بھو ساگر کس بدھ پار کرائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پرکاش کرے لو، آد زرنجن انت انت اپنا پردہ لاپیا۔ سری بھگوانا نوجوانا کس بدھ بندھائے موہ، سجن میت مُرارا اک اکھوائیا۔ اباشی کرتا دین دُنی دی کیہڑی دھاروں آوے پرگٹ ہو، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کس بدھ جگت جہان میٹے دویت دو، حد حدود اپنی اک درسائیا۔ ستگر شبد جو کرے کرائے سب دا سانجھا بنائے گروہ، بندگی اکو اک جنائیا۔ تسیں سارے مہربان سب نوں دساں رو، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ اٹھو کاہنو رامو میرے گوپال مؤرت موہن مدن کیوں ہونے نرموہ، مدھسودن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پیغمبرو توری دھار ویکھو لگن جو، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ گرو گُردیو لیکھا جانو اوہ، جو سورا سرگن سمرتھ اکٹھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سب دا میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی آپ اکھوائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ، میانی مُنشی رام، فتح گڑھ جوگندر سنگھ دے نوت

پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر *

دھرنی کہے پرہوؤ میں منگاں ہتھ بدھی، بندنا ڈنڈاوت سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا تیرا لہنا دینا ہندا کدی کدی، قدرت دے قادر قدیم دے مالک تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں پاپاں بھار دبی، بوجھ سکے نہ کھتے اٹھائیا۔ تُوں میرا مہربان مہبان بیدو نور الابی ربی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار ایکنکار میرے اُتوں میٹ دے بدی، بدلہ کریا کوڑ چکائیا۔ لیکھے لا لے پیغمبراں والی صدی، صدقے واری گھول گھائیا۔ کریا ندھان کریا کر دے ابھی، بہتی ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ ماتو ذاتی ہرجن بنا لے سبھی، سبھا ملیچھاں دے مٹائیا۔ تُوں تن وجوداں دا مالک اکو طبعی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ تُوں صاحب میرا سورا سربگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نو ست یرگن دھار ویکھ لے جگ، سرگن پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ یرگن دھار تک لے اپنی حدا، حدوداں ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ میں نانی ہو کے تینوں دیواں سدا، سد سد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرے دکھڑے کر دے دور، دور ڈراڈے دیا کھائیا۔ یرگن دھار میرے حاضر حضور، حضراتاں دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی سدا سدا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانئیا۔ جگ بدلنا تیرا دستور، ریتی جگ چوکڑی چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ کریا کر میرے مہربانا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم جھلا نشانہ، نشانہ دین دنی بدلایا۔ آتم پر ماتم تیرا اکو ہووے گیانا، نام ندھانا اک جنائیا۔ شبدي شبد دھار کھیل دس مہانا، مہا اکتھ کتھ سنائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے گیا رام کابنا، کابنا کابن تیری دھار سمجھائیا۔ بھيو کھلا دے دھر اماما، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ میرے اُتوں دین دنی دا بدل زمانہ، زمیں زماں دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ اوتار پیغمبر گر

شبدی دھار دے کے گئے اقبال، سندیسہ نریشا دُھر دا اک جنائیا۔ تُوں آ کے میری سُرَت سنہال، سمبل دے مالک اپنی دیا کھائیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا دے شاہ کنگال، مانو ذاتی اکو رنگ چڑھائیا۔ نام ندھانا
 سِری بھگوانا ساچا دے دھن مال، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ بھگت سہیلے اپنے ویکھ لے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ میری نو نو چار دی لیکھے لا
 لے گھال، گھائل ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک گھلائییا۔ دھرنی کہے
 پرہہ میرا لیکھا کر دے پورا، پرم پُرکھ دے وڈیائیا۔ کلجگ کِرپا کوڑ میٹ دے کوڑا، ستجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ نرگن سرگن بخش اپنی
 دھوڑا، ٹکے خاک خاک رمائیا۔ چتر سُگھڑ بنا دے مورا کھ موڑھا، پت پت پت بے پرواہیا۔ اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھا، دو جہاناں اتر
 کدے نہ جائیا۔ دُھن آتمک دے سرورا، سرتی شبد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہہ مانو ذاتی چاڑھ دے رنگ، رنگت اگم رنگائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے سنگ، سگلے سنگی ہو سہائیا۔
 شبد اناد و جا مردنگ، دُھن انادی اک درڑائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ لیکھا مُکا دے تت پنج، پنچم شبد کر
 شنوائیا۔ چنتا غمی رہے نہ رنج، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرا دوارا ایکنکارا ویکھا لنگھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں دین دیاں سد
 بخشند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سرِشٹی درِشٹی اندر بخش دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میرا خوشی
 ہووے بند بند، بندگی وچ سپس نوائیا۔ کلجگ کِرپا کوڑ میٹ دے پنڈھ، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دنی
 گاوے چھند، سوہلا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔
 دھرنی کہے پرہو اکو سنا دے شبد اناد، انادی دُھن پرگٹائیا۔ بھيو چُکا دے برہم برہماد، برہمانڈ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں مالک خالق آد
 جُگاد، انت کنت بھگونت تیری اوٹ تکائیا۔ ہر پردا تینوں لے ارادھ، رسنا جہوا تیرے ڈھولے گائیا۔ ہر گھٹ ہو وساد، بسمل ہو کے
 اپنی کھیل کھلائییا۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سنائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ ہووے بودھ آگادھ، بدھی توں پرے کر
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اکو تیرا نام میرے اُتے

وَجے ڈنکا، ڈورُو دو جہان سُنائیا۔ دھرم دوار سُہا دے بنکا، بنک دواری تیری اوٹ تکائیا۔ اکو پیار بخش دے راؤ رنکا، شاہ حقیر اکو در سُہائیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا بھگت جنکا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پرہہ دا کھیل بار آنکا، آنک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دین دُنی دا سرِشٹی درِشٹی اندروں پھیر دے منکا، منسا منسا وچوں بدلائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے برہم کا، پاربرہم پرہہ پردہ آپ اُٹھائیا۔ مارگ دس دے ساچے دھرم دا، چار ورن اٹھاراں برن اک ہووے سرنائیا۔ رستہ دس دے منزل چڑھن دا، سچکھنڈ دوار ایکنکار اک سمجھائیا۔ ڈھولا دس دے آتم پرما تم تیرا گیت پڑھن کا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تُوں مالک خالق آد جگادی گھاڑن گھڑن کا، بھننہار ایکنکار تیری بے پرواہیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ صُورت سنگھ، سنت سنگھ دے گرہ پنڈ ڈالا ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے ستگر شبد میرے اُتے کر مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹ نشانی، نشانہ سچ دھرم دھرم پرگٹائیا۔ انتر آتم ست سچ بخش گیانی، اندھ اگیان رہن کھئے نہ پائیا۔ نرور ہو کے ساچا نام کر پردھانی، پرہہ پُرکھ پرما تم تیری تیرے ہتھ وڈائیا۔ میں دھول دھرت تیرے در منگاں نیانی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے پریم پیار دی تکو دھار، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ نگاہ مارو تیئی اوتار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائیا۔ نو ست ہويا دھاں دھار، توری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم پرما تم ہوئے نہ کوئی جے جے کار، شبدی شبد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پیغمبرو اپنے اپنے تکو کلام، کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ اپنا سجدہ تکو سلام، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس کارن شرع وچ ہوئے غلام، زنجیر بن تند تند بندھائیا۔ کی حُکم سندیسہ دیوے دھر امام، عملان تون ربت تُوں الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے گرو گُردیو سوامی، سر سر دوویں دیاں نوئیا۔ میرے
 انتشکرن دے انترجامی، نرنتر ویکھنا چائیں چائیا۔ نو ست ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ پانی،
 پنکھٹ بیٹھی خلق خدائیا۔ منزل رہی نہ کھئے رُوحانی، جسم جسمانی سارے رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا کی اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت دھول، دھولے تینوں دیاں جنائیا۔ میرا نور الاهی
 اول، عالمین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو رسولاں نال کیتا قول، کائنات دیاں بھگتائیا۔ موزے نو عرشے نزو غمستال مُبائے زوا زخم زو ستل
 دزو مزی نورے نزع فرشے اسمان زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 اُٹھائیا۔ اتار پیغمبر گرو رہے آکھ، بن اکھراں اکھڑ درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں پروردگار سانجھا یار پرگٹ ہووے ساکھیات، ساجن میت
 اپنا بھیو چکائیا۔ جو لہنا دینا میٹنہارا دین مذہب ذات پات، پت پرمیشور پروردگار آگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جوتی جاتا
 ہو کے کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورب دیوے باقی باق، نرگن ہو کے جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی دھولے دیا کھاواں گا۔ جوتی جاتا ہو
 کے ویکھ وکھاواں گا۔ شبد انادی ڈنک وجاواں گا۔ دو جہاناں آپ سناواں گا۔ دوار بنک اک وڈیاواں گا۔ راؤ رنک اکھ کھلاواں گا۔
 مانو ذاتی میٹ کے شنک، سنسے وچ نہ کھئے رکھاواں گا۔ اپنے نام دا اکو دس کے انک، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ شبدی سرتی لا کے
 تنک، میلا آتم پرما تم آپ کراواں گا۔ جو اشارہ دے کے گیا جنک، جانکاری اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاواں گا۔ ساچا حکم آگم ورتائیکا۔ سو پُرکھ نرنجن بھیو کھلائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ
 لاییکا۔ ایکنکارا ویکھ وکھائیکا۔ آد نرنجن ڈگمگائیکا۔ ابناشی کرتا سوہا پائیکا۔ سری بھگوان سنگ نہائیکا۔ پارہم روپ پرگٹائیکا۔ سچ
 دوار اک وڈیائیکا۔ درگاہ ساچی سوہا پائیکا۔ ستگر شبد شبد اُچائیکا۔ وشن برہما شو نال ملائیگا۔ ترے گن اتینا ویکھ وکھائیکا۔ پنچم
 تتاں کھیل کھلائیگا۔ دھرنی دھولے تیرے نال جوڑ آگمی نانا، نانا بدھاتا آپ رکھائیکا۔ اتم پُچھے تیری واتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیکا۔ تیرا

لہنا دینا ویکھے پُورب جُگ چوکڑی دا کھاتہ، خاطر تیری پھیرا پائیکا۔ نو کھنڈ پرتھی تکی اکو احاطہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیکا۔ ستگر شبد کہے دھرنی لوک مات نہ ہو دلگیر، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین
 دِیالا دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑائیا۔ کلجگ اتم ویکھے تیری پیر، پیر پیراں دا مالک نور الہیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کبیر،
 قبران باہر اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ تیری بدل دیوے تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائیا۔ جس دے کول اگئی تدبیر، طریقہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ
 شرع دے توڑے زنجیر، بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مٹا کے غریب امیر، امراپد دا مالک سِر سب دے ہتھ اٹھائیا۔ جس لیکھے لایا
 رَویداس کسیر، گنگا گنگوتری ویکھن سیس نوائیا۔ اوہ امرت رس تینوں دیونہارا سیر، امیوں رس آپ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی اوہ دیونہار دِلاسا، دھرم دی دھرم دھار جنائیا۔
 جس دے اُتے آد جگاد سب دا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اوہ لیکھے مُکائے پرتھی آکشا، گگن گگنتر ویکھے وکھائیا۔ اوہ حُکم دیون والا
 شنکر کیلاشا، کلادھاری کی اپنی کار کھائیا۔ جس وچ فرق آوے نہ تولا ماشہ، رتیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی آد جگاد اکو شبد دی
 بھاشا، جگت وِدیا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ تیرے اُتے ویکھن والا تماشہ، نو ست کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت دھول، دھولے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا
 نور الہی اول، اول اللہ کی کھیل کھلائییا۔ جس دا کھیل آد جگاد جُگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرواں نال قؤل، وعدے سب دے ویکھے
 وکھائیا۔ اوہ نور نورانہ الہی رُپ ساول سؤل، سُندریا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوہ کلجگ انت کنت بھگونت کھیل کرے اچھل اچھل، ول چھل
 اپنی دھار جنائیا۔ جس وعدہ پورا کرنا باون بل، ستجگ جس دی دئے گواہیا۔ ست ستوادی برہم برہادی دھار ہو کے تیرے اُتے آوے
 چل، بن قدمان بنے پاندھی راہیا۔ بھاگ لگائے سمبل سچ محل، آسن سنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی جوت دھار جائے
 رل، نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جو کلا میٹے کلجگ کل، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ انت کنت بھگونت تیرا مسلہ کرے حل، جس دی مشال
 سکے نہ کھئے پائیا۔ پاوے سار سمند ساگر جل تھل، ٹلے پربت پہاڑ مہیئل ویکھے وکھائیا۔ سو سنگھاسن پُرکھ ابناشن لے مل، مالک ہو کے

اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک سُہائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی پیار وچ دیواں دلیری، ہمت پرہ دا نام جنائی۔ نرگن ہو کے مارے پھیری، سرگن ویکھے چائیں چائیا۔ تیرے اتر زرتت خوشی دئے گھنیری، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائی۔ جو کلجگ میٹے زین اندھیری، اندھ آتم کرے رُسنائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویری، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حکم وچ کلجگ ایو لنگھ گئی بتھیری، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ کوڑی کِریا ڈھاہ کے کرے ڈھیری، خاکی خاک وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہربان ہو کے کرے مہری، محبوب مُحبت اپنی اک جنائی۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤدپر ضلع کپورتھلا *

پھلگن کہے میرا پروشٹا دو اک دی دھار، اکیسے جگدیشے تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پاؤنی سار، پارہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائی۔ آد جگادی برہم برہادی سانجھے یار، نور نورانے شاہ سلطانے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون سدا سُہیلا اک اکیلا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرتیری اوٹ تکائی۔ پرم پُرکھ پرماتم نگاہ مار وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ ستگر شبد اکو سب تون کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرا لہنا دینا دئے ادھار، پورب لیکھا جھولی پائی۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اتار، بھوکھتاں لکھتاں وچ سُنائیا۔ کل کلکی آوے نہکلنک اتار، اتری ہو کے ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائی۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے مار لے جھاک، بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھائی۔ کِریا کر دے میرے کھلاپاتی، پت پرمیشور پارہم پرہ تیری اوٹ تکائی۔ انت کنت بھکونت میری پُچھ واتی، نو ست نیناں نیر وہائی۔ دھرم دی رہی نہ کھئے پرہاتی، کلجگ اندھ اندھیرا چھائی۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائی۔ سچ پرتی رہی نہ کیسے ناتی، تیرے چرن کول نہ کھئے سرنائی۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین مذہب ربیا کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ کَریا نِدھان دین دیا لے، دینا ناتھ تیری سرنائیا۔ تَدھ بن میری سُرَت نہ کھئے سمبھالے، سمبل دے مالک ہو سہائیا۔ ترے گن میٹ دے کوڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میرے اُتوں داغ میٹ دے کالے، کَریا کوڑ دے چُکائیا۔ لہنا دینا تک لے حالے، حالت وگڑی خلق خُدائیا۔ کایا مندر سوہے نہ کوئی سچّی دھرمسالے، کعبہ حق نہ کھئے جنائیا۔ پھل لگے کسے نہ ڈالے، ساڈھے تِن ہتھ پتّ ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے شہنشاہ نوابا، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ امرت میگھ بخش دے آبا، آبِ حیات دے برسائیا۔ لیکھا پورا کر دے کول نابھا، بوند سوانتی کھیل کھلائییا۔ میری آشا ویکھ لے کار کراں وچ دواہ، دوہری تیری کھیل ویکھ وکھائیا۔ تُوں سب دا حق جنابا، پیغمبر رسؤل تینوں سیس نوئییا۔ ستگر نانک نرگن سرگن دھار وجائی ربابا، بن تند تند شنوائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جوتی جاتے ہو کے آجا، عاجز ہو کے سیس نوئییا۔ دو جہاناں بن کے راجا، راجن راج ویکھنا چائیں چائیا۔ بھاگ لگا دے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ تیرا سماج ہووے سانجھا، دوسر ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت میرا سوار کاجا، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک تَدھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا والا بازاں، گوبند گوبند تیری دھار درڑائیا۔ مہربان محبوب تَدھ بن کرے نہ کھئے امدادا، آمد وچ تیرا دھیان لگائیا۔ اکو شبد سنا دے دھر انادا، انادی دُھن دے درڑائیا۔ حُکم جانا دے بودھ آگادھا، بُدھی تون پرے کر پڑھائیا۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھا، مادھو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در دینا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو نِگاہ مار لے میرے انتشکرن، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو اوٹ بخش دے اپنے چرن، چرنودک جام دینا پیئیا۔ میرا کھل جائے ہرن پھرن، نِج نیتر کر رُشنائیا۔ اکو سوامی بخش دے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ اکو ڈھولا دس دے پڑھن، نام نِدھانا اک جنائیا۔ اکو منزل دس دے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میرے اُتوں قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جگت جگیا سُو اکو تیرا لڑ بھڑن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں مالک خالق ہار بھن گھڑن، سمرتھ اکتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میری لیکھے لا لے گھال، گھائل ہو کے سپس نوایا۔ ستگر
 شبد وچولا ہونے دلال، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ پھل لگاوے میرے نو کھنڈ دے ڈال، ست دیپ دئے مہکائیا۔ آپے ویکھے مُریداں
 حال، مُرشد بنے ڈھردرگاہیا۔ سچ سوامی انترجامی میرا لہنا دینا تیرے نال، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میرا سہا دے دوارا بنک، بنک دواری ہو کے دیا کھائیا۔ تیرا کھیل
 جگ چوکرئی وار آنک، آنک کل دھاری تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا دین دنی دی انتر نرنتر کڈھ دے شنک، سنسا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ شبدي دھار ایکنکار سرت سوانی لا دے تنک، بن تند ستار اپنے نال بندھائیا۔ ستجگ ست سچ بنا دے بنت، گھڑن
 بھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرماتم سرشٹی درشٹی اندر ہونے منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ تیرے حکھے اندر جیو جنت،
 سادھ سنت جگ جگ تیرا نام دھیائیا۔ تیری مہا آد جگاد سدا آگت، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربان سری بھگوان میری من
 لے مت، نو نو کہہ کے سپس نوایا۔ سچکھنڈ نواسی دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آجا سمیت، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ چوتھے جگ
 میری میٹ دے چنت، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔
 دھرنی کہے پرہوؤ نگاہ مار لے پھلگن دوس دہارا آگی، پروشٹا دوآ ایکا مل کے وجے ودھائیا۔ میری بینتی سب توں وڈی سب توں نیکی،
 نراکار نرنکار تیرے چرن ٹکائیا۔ تیریاں بھگتاں دی سرتی تیرے وچ ہووے ٹکی، ٹکے مستک دھوڑی خاک تیری رمائیا۔ میری لیکھے لا لے
 آج دی متی، مٹر پیارا ہو کے ویکھے دکھائیا۔ نرگن سرگن تیرا کران پتی، ببتکاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چرن کول دھول نانی ہو کے قدماں
 اتے لٹی، لٹاں کھول کے دیاں دکھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری منظور کر لے ہاپے والی ٹپی، ہنگ برہم پاربرہم اپنے رنگ
 رنگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میری دھار کر دے چٹی، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ تیری کھیل ویکھاں انڈٹھی، انڈٹھڑی دینی دکھائیا۔ تیرے کول
 وتار پیغمبراں گروآں والی چٹھی، جو بن اکھراں حرف حرؤفاں میرے انتر گئے ٹکائیا۔ جس دی اکو بات مٹھی، رسنا رس ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ چٹھی دا سب توں دکھرا

لیکھ، جگت اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس بدھ تیرا ہونا اولٹا بھیکھ، تیری بے پرواہیا۔ جس نال میری بدلنی ریکھ، رکھی مٹی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس وچ جھگڑا میٹنا مٹا شیخ، مشائکاں پندھ رہے نہ رائیا۔ تیرا گرہ سہنجنا سمبل دیس، دیس دیسنتران وچ ودھائیا۔ تیرا حکم چلنا نہ نریش، نہ نرائن تیری وڈیائیا۔ جو حکم سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا دشا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میٹے کلش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چوکرئی سدا ہمیش، ہم ساجن راج راجن غریب نوازن تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ جنڈیالا نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں چاڑھ دے مستی، خُماری نرنکاری تیری نظری آئیا۔ جوتی جاتے بھیو کھلا دے اپنی ہستی، ہست کیٹ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے دستی، ادھار اور نہ کھئے جنائیا۔ چرن پریتی بخش دے سستی، قیمت کرتے کھئے نہ پائیا۔ آتم دھار بخش دے درسی، انتر نرنتر میل ملائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرصی، ہوس کوڑی دینی مکائیا۔ تون مہربان مالک عرشی، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کوک پکاراں دھرنی فرشی، مٹی خاک ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت آد جگاد تیرے، جگ جگ دیا کمائیا۔ انتر نرنتر چاؤ بخش گھنیرے، ست ستوادی ہو سہائیا۔ سد ڈھولے گاؤں میرے تیرے، دوسر اشٹ نہ کھئے منائیا۔ دین دنی دے وچوں کڈھ اندھیرے، ست سچ کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو بخش دے مہرے، مہربان اکو رنگ رنگائیا۔ سد درشن دینا سنمکھ ہو چیرے، چری وچھنے لینا ملائیا۔ جھگڑے میٹ دے اندج جیرے، اُتہج سیبج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں لاه دے آس نندر، غفلت رہن کھئے نہ پائیا۔ بجر کپاٹی توڑ چندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندر، کایا ماٹی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ دا ساچا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں میٹ دکھ سنناپ، وسورے سگلے دے گوائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اکو جن اجپا جاپ، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ترے گن مایا میٹ پاپ، ترے گن اتیتے دیا کھائیا۔ کلجگ اتم پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی کملاپات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ نگاہ مار لے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، امرت بخش دے بوند سوانت، امیوں رس نچھروں آپ چوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پرہ میرے اتوں کوڑ کڑیارا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سر سروور اک وکھا دے تٹ، کنارہ گھاٹ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم گھلا دے ہٹ، ہٹوانے اپنی کھیل وکھائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تیرا نام سارے لین رٹ، جھگڑا جگت رہے نہ رائیا۔ شبدا نادی دھن آتمک لگا دے سٹ، ستیاں لے جگائیا۔ کریا ندھان ہو کے بدل کروٹ، پاسا دین دنی بدلایا۔ میں وست منگان جھٹ، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہ میرے دھر دے رام، رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نرویر دھر دے کاہن، کاہن کاہنا تیری بے پرواہیا۔ نور الہی اکم امام، مقامے حق دے مالک اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت میرا کر انتظام، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرو گردیو تیرا لیکھا دس کے گئے عوام، بھیو ابھید جگت گھلائی۔ نگاہ مار لے نو ست میری اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائی۔ نام حقیقی بن رسن پیائے کوئی نہ جام، انرس نہ کھئے چکھائیا۔ میں نو ست ہوئی حیران، حیرت وچ دیاں دہائیا۔ سچ دھرم نہ ربیا ایمان، سر سر نہ کھئے اٹھائیا۔ پھری دروبی وچ جہان، جہالت دسی وچ لوکائیا۔ سچ جھلائے نہ کھئے نشان، نشانے دین دنی بھلائی۔ تُوں مالک خالق میرا مہربان، محبوب نور الہیا۔ میں نیوں نیوں کراں سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میرے اُتے دس اکھی کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جگت اندھیرا میٹ دے شام، بن الفیے سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا

پورا کر دے تمام، طمع لالچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے پرکاش دے سچ سَت، سَت ستوادى دیا کھائیا۔ آتم پرما تم بخش دے نت، رشتہ فرشتیاں باہر جُڑائیا۔ دھرم دی دھار بخش دے مت، مت متانت ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتن امولک گُرمکھ ہیرے لینے بنائیا۔ ٹوں میرا سوامی کلاپت، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر نام ندھانا وست گھت، اٹلی جھولی پائیا۔ ساچے دیس آوت، بے وطنان دے مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے سُنھنجنے ہون دھرم دے ہٹ، دھرم دی دھار دھار وڈیائیا۔ پوتر کرنے تٹ، کنارے سوہا پائیا۔ ہرجن لاہا لین کھٹ، کھٹکا رہے نہ کھئے لوکائیا۔ مہربانا کرپا کرنی جھٹ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تیرا نام ندھانا سارے لین رٹ، رٹا دین دُنی مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر پردا نرگن تیرا نام لے رٹ، سرگن مل کے سرگن وجے ودھائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دوندر سینگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر *

ستگر شبد سدا کرپال، کرپا ندھ اگم اتھاپیا۔ آد جگادی دین دیال، جگ چوکرئی بے پرواہیا۔ ہرجن ویکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے اوتھے کرے سنبھال، دو جہاناں میل ملائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد سدا بخشند، بخشنہار اک اکھوائیا۔ ہرجن دیونہار اند، اند اپنا روپ درسائیا۔ جوتی نور چاڑھ کے چند، جگت اندھیرا دئے مٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ آون جاون پت پاون میٹ دے پنڈھ، جگت راہی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میرا لہنا نال بھگتاں، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ میرے وچ اگتی شکتا، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ لیکھے لاواں بوند رکتا، تن وجود رنگ رنگائیا۔ سنگ رکھاواں دھر دی سنگتا، سگلا سنگی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ پیار دا بناں منگتا، جن بھگتاں آکے جھولی ڈاپیا۔ جنم جنم بناواں ساچی بنتا، گھڑن بھتہ پار دتی وڈیائیا۔ ہرجن لیکھا جانا آدن اتنا، انت اخیر اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں آد جگاد سچ پیار، پریمی پریم ہو کے دیا کمائیا۔ لہنا دینا تک جگت سنسار، دین دنی دھیان لگائیا۔ پورب لیکھا کر وچار، بن وچریاں دئے سمجھائیا۔ کریا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دھردرگاپیا۔ جس پھلگن دی رت سہاؤنی بہار، پھل پھل آپ مہکائیا۔ ہرجن دیوے چرن ادھار، چرن کول کول سرنائیا۔ پریتی بخش سرب پروار، پارپرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن جائے سچ سچے دربار، دربارا سنگھ درگاہ ساچی سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دے سنگ بنتی دا ہویا ادھار، پھلگن دا مہینہ دئے گواہیا۔ پورب لہنا رام وششٹ دا ادھار، بناسی رام دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے پھلگن سچ سنائے سو، پورب لیکھ جنائیا۔ دھرم دی دھار لہنا پچھلا دو، دوہری کھیل کھلائی۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، پردہ سکے نہ کئے اٹھائیا۔ وششٹ دے چیلے رام نال موہ، محبت اندرے اندر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے رام اندر ماری جھاکئی، چیلے وششٹ دھیان لگائیا۔ بن رسنا کیتی باقی، باطن بھیو چکائیا۔ کلجگ اتم آوے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کئے رشنائیا۔ کریا کرے کھلا پاتی، پت پریشور دھردرگاپیا۔ ٹھاڈی پھیر پچھے واتی، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جنم ہووے بہ بھانتی، کرم اکو رنگ رنگائیا۔ اکو در ہووے کھاتی، دوسر ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ اکو جیہی ہووے حیاتی، انتر پرہ دے چرن سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ رام شبدي دھار کپا سُنو میرے میت، گرہائی رنگ رنگائیا۔ ٹھاڈا لیکھا نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دئے وڈیائیا۔ جس ویلے تریتا دواپرگیا پیت، کلجگ اتم کھیل کھلائی۔ بھگت بھگوان چلائے ریت، مارگ اکو اک درسائیا۔ جھگڑا مکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ ساچی بخش چرن

پریت، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ دھرم دی دھار ویکھے نیت، نیتوان اگم اتھاپیا۔ پھلگن کہے میرا دوس دہارا ٹھانڈا سیت، چیترا اوسے دا روپ بنائیا۔ اندر اپنے گاؤے گیت، میلا اپنے سنگ رکھائیا۔ خوشیاں نال خوشیاں والا سماں گیا بیت، پچھلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ اکو سوامی وسیا چیت، چت ٹھگوری دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے وششٹ میتے جگت دھار، تن وجود ملی وڈیائیا۔ کرپا کری بھگت وچھل گردھار، گرور اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا لیکھا دتا اتار، پورب لہنا نال ملائیا۔ پھلگن خوشیاں والی موٹی بہار، بھگت بھگوان مل کے وجی ودھائیا۔ اکو رنگ ہویا سچکھنڈ سچے دوار، دوارکا واسی جتھے بیٹھے آسن لائیا۔ رام وششٹ ویکھن نین آگھاڑ، پن اکھاں اکھ کھلائیا۔ پورب لہنا پورب ادھار، لیکھا اکو وار مکائیا۔ دوویں متر دوویں یار، دوہاں دا لہنا نرگن دھار سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پاونہارا سار، ستگر داتا اک اکھوائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

سمت شہنشاہی باراں کہے چڑھیا اگئی چیت، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی کرے ہیت، ہر پُرکھ نرنجن مالک دھردرگاہیا۔ نرگن ہو کے لیکھا جانے نیتن نیت، ایکنکارا پروردگارا اگم اتھاپیا۔ اک اکلا کھولنہارا بہیت، آد نرنجن درد دکھ بھے۔ بھنجن پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اچھل اچھید، اباشی کرتا حکم ورتائیا۔ جس دی نرگن نرگن دھار ساچی سیدھ، سری بھگوان نوجوان مرد مردان بھیو چکائیا۔ جو ست ستوادی ہو کے کھیلے کھید، پاربرہم پرہ اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی کہے میرا چیت مہینہ شہنجنی رت، رتھی پرہ دے نال مہکائیا۔ جس دا اکو شبد دلارا ست، آپے بنے پتا مائیا۔ جس دا لہنا دینا نال لکھ چوراسی بُت، تن وجوداں سنگ رکھائیا۔ اوہ بھیو ابھیدا کھولے اباشی

اچت، چیتن سب نؤں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چیت کہے میں
چڑھیا لوک مات، متا ستگر شبد جنائیا۔ دُھر سندیسہ دتا پات، پترکا بن قلم شاہی لکھائیا۔ نرگن نرگن جوڑیا نات، تن وجود نہ کھئے
وڈیائیا۔ دُھر فرمانا اپنی بھانت، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک اگم
اتھاییا۔ چیت کہے میں لوک مات چڑھیا، چار جگ دا پنڈھ مکائیا۔ بن اکھراں شبد انوکھا پڑھیا، جس دا لیکھ قلم شاہی نہ کھئے بنائیا۔
جس میرا آد جگادی گھاڑن گھڑیا، روپ رنگ ریکھ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی سرنی پڑیا، بن سیس سیس جھکائیا۔ جس لیکھا
تکنا چوٹی جڑیا، چیتن پردہ دئے گھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چیت
کہے میرے ستگر شبد میتے، مترا تیری سرنائیا۔ میرے نؤ سو چرانوے چوکری جگ پیتے، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا روپ بدلائییا۔
میںوں یاد وعدے قول اقرار جو کیتے، بن اکھراں اکھر لکھائیا۔ نؤں ویکھنہارا آد جگادی ریتے، ریتیان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھائییا۔ چیت کہے میرے ستگر شبد دیاؤ، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ آد جگادی
اگم کریالو، کیرین ہو کے سیس نوائیا۔ میں سدا سدا رہیا تیرا شردھالو، شردھا تیرے چرن بھیٹ کرائیا۔ میں خیران ہو گیا کلجگ انت
کون سمبالو، سمبل دے مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبران دی دھار وچ میرا سال ہو گیا چالو، چار جگ دے بھوکھت دین گواہیا۔
میرے واسطے اشارہ دے کے گیا نانک ست کالو، کلمیاں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در
ٹھانڈے الکھ جکائییا۔ چیت کہے میرے ستگر شبد شہنشاہ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی اگم اتھاہ، الکھ
اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چرن کول بنا سیس سیس لوان نوا، نو نو لاگان پائیا۔ بینتی کراں میرے مالک حق خدا، خادم ہو کے
سیس نوائیا۔ مہربانا میری منظور کر دُعا، دو جہاناں مالک تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا
ور، سچ آسا پور کرائیا۔ چیت کہے میرے ستگر سجن، شبدی شبد دھار تیری وڈیائیا۔ ساچی دھوڑ کرا دے مجن، جگت مٹی خاک دی
لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا اکھراں توں نام ندھانا پا دے کجل، جگت اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ بن رسنا جہوا دے دے بھجن، بتی دند نہ صفت

صلاحیا۔ بنا تن سریر وجود توں میرے پردے آ جا کجّن، مالک بن کے دُھر دا ماہیا۔ میں پریم پریتی وچ میریا محبُوبا تینوں آیا سدن،
 صدقے واری گھول گھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں دے دے اندن، اندن اند وچوں پرگٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرے چرن میری
 بدن، سجیدیاں وچ سپس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر دے کھنڈن، کھنڈا گوبند کھڑگ نام چمکائیا۔ جے سچ بھنڈارا آئیوں ونڈن، نام
 ندھانا دے ورتائیا۔ تیرا لہنا دینا وچ برہمنڈن، برہمانڈ دا لیکھا دے چُکائیا۔ تُوں صاحب سؤرا سرہنگن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تیری
 دھوڑی لاواں مستک اگتی چندن، چند چاندن کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا بھوئے چھندن، سوہلا ڈھولا اک سمجھائیا۔
 بنا جگت رنگ توں چاڑھ دے رنگن، اندٹھ آپ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق ورہنڈن، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ نگاہ مار لے وچ جیرج انڈن،
 اُتُبھج سینج کھوج کھوجائیا۔ دین دیال بن بخشندن، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ تیرے در توں آیا منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ چیت کہے پرہو میرے کول بھوکھتاں والی دھار، دھرنی اُتے
 دھرم نال جنائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا برہما ست گمار، سنت سہج سہج سُنائیا۔ براہ دتا اشار، جگت اشارہ نہ کوئی وڈیائیا۔ یگے
 پُرش دے ادھار، ادر دا لیکھا گیا مکائیا۔ ہاوگریو کیتی پُکار، پُنے پُنے سپس نوایا۔ نر نرین سچّی سرکار، اشٹ گیا سمجھائیا۔ کپل مَن کوک
 کیتی پُکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ دتاترے کیتا اظہار، صفتاں صفت صلاحیا۔ تُوں سب دا میت مُرار، رکھپ دیو گیا درڑائیا۔
 پرتھو دھوڑی لا کے چہار، شہنشاہ تیرے رنگ سہائیا۔ متس بن نیناں نیر وپایا جل دی دھار، سُمند ساگر سنگ بنائیا۔ کچھپ مندرا چُک
 کے پٹھ دے بہار، سُمند ورولیا چائیں چائیا۔ دھنتر ہس کے کہا اگما یار، صاحب سوامی تیری صفت صلاحیا۔ نر سینگھ تیرا کھیل روپ
 اپار، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نر نرائن ہو ہوشیار، دھرو دتا درڑائیا۔ بل باون کر اجیار، پردہ کھولیا چائیں چائیا۔ نیوں نیوں سدا
 کراں نِمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ ہری ہر پردہ کھول نراکار، گج دتا درڑائیا۔ میری بینتی سُن سُننہار، انسنت دیاں درڑائیا۔ رام رام ہو
 کے خبردار، راون بھيو گیا چُکائیا۔ پر سے کھیل کیتا اپار، براہمن کھتری ونڈ ونڈائیا۔ وید ویاسا بن کے جگت لیکھار، پُراں اٹھاراں چار لکھ
 ہزار ستاراں سلوک گیا سمجھائیا۔ کرشن کاہن کیتا خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ دواپرتیری دھار وچوں سانول سندر ہویا باہر، سانوریا

اپنی کار کمائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا روپ اگم اپار، اپرپر تیری وڈ وڈیائیا۔ مؤسئ مَنہ دے سٹیا بہار، کوہ طور رنگ رنگائیا۔
 بُدھ بُدھی دا لیکھا سمجھے نہ کھئے سنسار، سنساری بہنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس نوائیا۔ عیسیٰ صلیب دی چاڑھ کے دھار، پھاسی گل
 لٹکائیا۔ اُس سنديسہ دتا بن رسن جہوا اچار، بن بِلان بُل بِلاییا۔ محمد بنا کے برخوردار، کلمہ کائنات دِرڑائیا۔ انت کوک کے کہا پکار، چار
 یاری نال ملاییا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے پروردگار، بے عیب نور الایہیا۔ نانک زرگن سرگن وجائی ستار، سرگن زرگن کھیل کھلاییا۔
 گوہند کھنڈا کھڑگ کھچ کٹار، کٹاکش دین دنی سمجھاییا۔ تیرا کھیل سب توں باہر، خلق دے خالق بھیو کھئے نہ پائیا۔ پہلی چیت کہے پرہو
 میرا چار جگ دا لہنا پورب ادھار، پورن ستگر دیاں دِرڑائیا۔ میرے پر وشٹے وچ سب نے تیرے آگے کیتی پکار، پُٹہ پُٹہ سیس نوائیا۔
 کلجگ انت سِری بھگونت تیرا کھیل ہووے اپار، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہونا ظاہر، ظاہر ظہور کر رُشناییا۔ نو
 ست تیرا اکو ہوئے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیری جے جے کار، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ سو پُرکھ
 زرنجن سب نوں کرنا خبردار، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن پردہ دین دنی دا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ ایکنکارے
 سانجھے یار، مِتر پیارے دینی وڈیائیا۔ آد زرنجن تیری موئے اگم بہار، رُتری اپنے رنگ رنگائیا۔ ابناشی کرتے بننا شاہو بھوپ سیکدار،
 شہنشاہ اک اکھوایا۔ سِری بھگوان تیرا کھیل ہووے اپار، زرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پت پریشور تڈھ بن دوجا نظر نہ آئے کوئی
 سنسار، سنسا جگت رہے نہ رائیا۔ وشنو ہلونا دے دے اپنی دھار، وشو دے مالک دیا کمائیا۔ برہما برہم دی پاوے سار، برہم ویتا
 ہو کے ویکھ وکھایا۔ شنکر اپنا چُک لے آئے بہار، سنگھاری ہو کے اپنا حُکم ورتایا۔ ترے گن مایا پردہ دئے اُتار، رجو طمعو ستو لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ پنجان تتان پاؤنی سار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ پہلی چیت کہے پرہو میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں توں باہر
 نِمسکار، بن سیس سیس نوائیا۔ تُوں کل کلکی نہکلنک چوہیسا ہر جگدیشا امام اماما نور اُجیار، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکایا۔ ستگر شبد کہے سُن چیتر میتا، جگت مِترا تینوں دیاں
 جنائیا۔ جُگ بدلنا آد جگادی پرہ دی ریتا، ریتوان اک اکھوایا۔ جس دے حُکم وچ ستجگ تریتا دواپریتا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔

سو پُركھ اڪالا دين دِيالا كلجُگ اتم ويڪهنهارا نيتا، نيتيوان اگم اتهاپيا - جس جهگزا ميٺنا مندر مسيتا، كايا كعبياں بهيو چُڪائيا - اپنا بهانا دسنا سب نون ميٺها، سر سر اپنا هتھ ٽُڪائيا - نو ڪهنڊ پرتھي ست ديپ جس دے حُڪم وچ تپن والا انگيٺها، كلجُگ ڪريا ڪوڙ اگني رهيا ڏاھيا - جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا حُڪم آپ ورتائيا - چيت ڪهے سُن ستگر شبد پيارے، پريم نال درڙائيا - ڪي حُڪم ورتے وچ سنسارے، سنساري بهنڌاري سنگھاري ڪي سيو ڪمائيا - ڪي لهنا دينا تيئي اوتارے، اوتري ڪي ڪي حُڪم جنائيا - ڪي ستجُگ ڪلجُگ ڪهيل هووے اهر اهرے، اهرمير سوامي ڪي حُڪم ورتائيا - جس دے حُڪم وچ جُگ چوڪري پيتے سارے، سر سڪے نه ڪهے اُٺائيا - اوھ ڪلجُگ انت سري بهڪونت نرگن نور ڪرے اُجيارے، جوتي جاتا ويس وٺائيا - سمبل به ڪے سچ چُبارے، چارے ڪنٺ ويڪھ وڪھائيا - جو نرگن سرگن سرگن ڪرے دوبرے، دوهری اپني ڪل ورتائيا - ميں اُس دے جاواں بلهارے، بل اپنا آپ ڪرائيا - جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دي ڪرني ڪار ڪمائيا - جهٺ نارد آ ڪے هسّيا، پهلي چيت خوشي بنائيا - ميں دور ڏراڏا آيا نسياء، بن قدامن قدم اُٺائيا - ميں ويڪھيا جگت مايا وچ پهسيا، خیراني وچ دياں ڏٺائيا - چارون ڪنٺ هوئي اندھيري زين مسّيا، نوري چند نه ڪهے چمڪائيا - دهرم دي دھار پے گئي غشياء، سُرتي سُرت نه ڪهے جگائيا - ميں نو ڪهنڊ پرتھي ستان ديپان بنا قدامن ڪچھيا، ڪچھ مچھ دا ليڪھا پور ڪرائيا - ميں هر پردا ويڪھيا پُركھ اڪالا ڪنهے وسيا، ڪون ڪوٽے ڏيرھ لائيا - ڪيس ڪيس نون ڪلجُگ مايا ڏسني ڏسيا، وڪھ اپنا روپ بنائيا - ڪيس ڪيس دا سگل وسورا لٽھيا، ستھر يارڙا سيح بندھائيا - ڪون سُنے شبد انادي ڪتھيا، ڏهن آتمڪ راگ راگ جنائيا - ڪون دنيا دي دھار ٿيڪے متھيا، ڪون پردے هر جو رهيا وسائيا - جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا مالڪ اگم اتهاپيا - نارد ڪهے چيت جي مينون اوے هاسي، هس هس ڪے دياں جنائيا - برهے نون پُچھ لے پنڌتا ڪي تيري ڪهندي راشي، راشي ڪي جنائيا - وشنون نون پُچھ لے ڪيس بدھ دنيا دي مٽے ترسنا پياسي، بھڪھياں بھڪھ گوائيا - شنڪر نون پُچھ لے ڪيس بدھ چوراسي وچون هووے خلاصي، پهاسي جم نه ڪهے لٽڪائيا - رائے دهرم نون پُچھ لے ڪون ويلا مٽے اداسي، چنتا نظر ڪهے نه آيا - چتر گپت تون ليڪھا تک لے ڪي لهنا ديتے حسابي، اڪھراں بندسيان انڪڙياں باهر جنائيا - لاڙي موٽ نون پُچھ شتابي، ڪي ليڪھا دين دني نال بندھائيا - ڪي حُڪم ديوے

حق جنابی، جنا بے عالی کی کہہ کے گیا درڑائیا۔ کون کون کون ہووے امدادی، اس دا کون کون کون سہائیا۔ جھٹ نارد ہس کے کہا پہلی چیت آہ تک لے جو نانک سنديسہ دے کے آیا وچ بغدادی، بغلگیر اپنا آپ کرائیا۔ جتھے نہ عشق حقیقی نہ مجازی، جگت شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کھئے اکھڑ و دیا دسے کیتابی، کُتب خانیاں دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سجدہ نہ بندنا نہ آدابی، نو نو کوئی نہ لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اگم ورتائیا۔ نارد کہے چیت جی میں چار جگ دا پاندھا، بن اکھڑاں و دیا دیاں جنائیا۔ میں بنا جہوا توں گاندا، ڈھولے اگم اتھاپیا۔ میں پُت بنیا نہیں کدے کیسے ماں دا، جننی گود نہ کھئے ٹکائیا۔ میں ونجارا نہیں سور گان دا، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں اشارہ ستگر شبد دتا اگو اگمے ناں دا، ناؤں نرنکارا کہہ کے جس توں سارے گائیا۔ میں ونجارا بنیا اگو تھاں دا، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ اگو سنديسہ سُن لے جس دا بول واہ واہ دا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ مالک تھل اسگاہ دا، مہیئل اپنا کھیل کھلایا۔ جس دو جہان ونجارا بنایا اپنے راہ دا، رہبر بنیا نور الہیا۔ جس دا کلمہ گایا پیغمبراں حق خدا دا، خود مالک اک اکھوائیا۔ اُس دا اصول معقول بدلنا بندگی والی دُعا دا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے چیتا، مینوں نو سو چرانوے چوڑی جگ دا چیتا، چیتا تینوں دیاں کرائیا۔ کچھ میتھوں پُچھ لے بھیتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ وقت یاد کر لے جو ستگر ارجن اشارہ دتا جس ویلے سیس پوائی ریتا، تتی توی دئے گواہیا۔ اگو پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا ہونا نیتا، زرویر نرنکار نرنکار ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ ہو کے نو کھنڈ پرتھی پھرے اپنیاں وچ کھیتاں، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ چیت کہے نارد مئی، مینیشرا کچھ اگلا حکم جنائیا۔ کون حکم ڈھردرگاہ توں سنی، انسنت کی درڑائیا۔ کون داتا وڈ گن گئی، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ نارد کہے چیت جی، اُس دی اگئی ڈھنی، جگت سادھ سمجھ کچھ نہ پائیا۔ اوہ سنديسہ دیوے ہن ہنی، یدی یدی دیاں درڑائیا۔ جس دے حکم وچ لکھ چوراسی چھانی پئی، پُن چھان کر تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے چیت جی، اوہ ویکھو

اوتار پیغمبر گرو پرہو دے دوار، بنک دواری ہو کے سیس نوائیا۔ بنا رسنا جہوا بنا کلمے نام توں کرن جے جے کار، ٹوں میرا میں تیرا دوجا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تن وجود سریر جھکن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک درشن پائیا۔ جس دا روپ نہ مؤنڈ مُنڈایا نہ سیس بدھی
 دستار، تن وجود خاکی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ وسے جوت اُجیار، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ نارد کہے چیت جی، آہ ویکھ میرے کول پُرانی لکھت، لیکھا چار جگ
 دے شاستر سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جس وچ اوہ اگما بھوکھت، جس دیاں پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا اکو ہووے ایشٹ،
 ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ جو سب دی انتر نرنتر کھولنہارا درشٹ، ایشٹ دیو آتما اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا رام وششٹ،
 وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے
 چیت کچھ لیکھا سُن لے اگلا، دُھر دی دھار وچوں جنائیا۔ پرہو بھيو کھولے سکلا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ دین دُنی دا مانو
 ویکھنہارا بیڑا بگ بغلا، بن نیناں دھیان لگائیا۔ جس دین دُنی دی دھار ویکھنی پہاڑ جوہاں جنگلاں، سمنڈ ساگران کھوج کھوجائیا۔ جس
 شرع دے توڑنے سنگلا، سکلا سنگی بہ رنگی اکو نظری آئیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر جگ نیتر کدے نہ ہووے اندھلا، اندھ آتم ویکھے خلق
 خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے چیت، ستگر شبد کی کچھ
 کہندا، کہہ کہہ کی جنائیا۔ جس دا حکم سدا جگ چوکری رہندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد جگ چوکری
 وشن برہما شو بہندا، اوتار پیغمبر گر بیٹھن سیس نوائیا۔ جس دا پیار وچ جیو جنت بھانا سہندا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں ایوں
 دسدا اُس دا جھگڑا پینا کچھ دشا لہندا، محمد دی آسا چار یاری نال پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے چیت جی، میں تینوں کچھ دساں اگتی بھاشا، جس دی لپی اکھراں وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 جس دا بھاو جانے نہ کھئے خلاصہ، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی لبھ کیسے نہ شاخا، شناخت وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ اوہدی پہلی تے
 نہ اوہدی دوجی کلاسا، کلاس ون ٹو دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نہ اوہدا انک لبھ پرتھی آکشا، گگن گگنتران ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دے

حُکم وچ سنکر بھجّا پھرے اُتے کیلاشا، اپنا پندھ مُکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا اس سرِشٹی اُتے چڑھنیاں لاشاں اُتے لاشاں، لشکر شاہی
 اپنے رنگ رنگائیا۔ مینوں اُس اُتے پورا بھرواسا، جو پورن برہم دئے سمجھائیا۔ جس دین دُنی دا سُبھاوک ہی اُلٹا دینا پاشا، پیشتر اپنا بھیو
 چُکائیا۔ تانہیئے چیت جی اوہنوں کھندے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا کہہ کے سیس نوائیا۔ مینوں ایوں جاپدا اُس دھرنی دھرت دھول دھول
 اُتے اپنی اگئی پاؤنی راسا، بن گوپی کاہن اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در
 اک وڈیائی۔ چیت کہے نارد جی تُسیں بڑے پُرانے پاندھے، پاندھیا مینوں دے سمجھائیا۔ جُگ چوکرئی تھکے ماندے، بلہین نظری آئی۔
 جُگ چوکرئی اپنے وطن وقت نال جاندے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ تُسیں ونجارے اِکو ناں دے، دُوجا اکھّر نہ کھئے پڑھائیا۔ کیوں کلجگ جیو
 رُپ بنے کان دے، کاگ وانگ کُرائیا۔ کیوں ونجارے بھئے سُر گان دے، پشوآں کھلّ لہائیا۔ کیوں مان رہے نہیں کسے تھان دے، تھننتر
 روون مارن دھاپیا۔ اوہناں مارگ لبھن نہ ساچے راہ دے، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ کیوں نہیں درشن ہُندے اُس بے پرواہ دے، جو گھٹ
 گھٹ رسیا سمائیا۔ جس دے کھیل تھل اسگاہ دے، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ نارد کہے چیت جی، اوہ مالک اگمّ خُدا، خُدی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں کائنات سمجھیا جُدا، جُز
 وکھرا بیٹھے بنائیا۔ نرگن نُر دل رُبا، رحمتاں دا مالک اک گوسائیا۔ جس دے آگے محمد کیتی دُعا، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ یا وضو ماوستی
 نوا عرشے زوا زلم جگمے نوی فرشے طلّوہ دو جہاناں کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے، چیترا، اوہ سوامی دُھر دا تک، بن نیتراں نین اُٹھائیا۔ جس نے سب دا پورا کرنا حق، حقیقت دو جہان
 نوجوان ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی اندرون کڈھنا شک، شکوے سب دے دئے گوائیا۔ کلجگ دا لیکھا اپنے حُکم نال کرنا فک، دین دُنی
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نو ستّ جنگل جوہ پہاڑ ویکھنے ڈھگ، سُمند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ اوہ واحد مالک اِکو یک، جو یکے بعد
 دیگرے اتار پیغمبراں گرواں اپنا حُکم سُنائیا۔ جس دا اشارہ دیوے عیسیٰ والا کلاک، جگت گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو بنا آواز
 تون کرے ٹک ٹک، ٹاک اپنی بن اکھراں رسیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک

گوسائٹیا۔ چیت کہے نارد جی اچ بڑا دہاڑا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ میرا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھے لنکھا، لنکڑا لولا ہو کے بھجیا
 واپو داہیا۔ میں اوتار پیغمبران گرواں کردیاں ویکھیا دنگا، جگت شاستراں نال لڑائیا۔ پرہ دے حکم دا جدا ویکھیا مردنگا، تن وجوداں
 جو اپنے ڈھولے سنائیا۔ میرا آد جگادی جگ چوکڑی اکو ستگر شبد نال سنگا، سگلا ساتھی اکو اک نظری آئیا۔ جس نے بہار اٹھاؤنا
 اپنے کندھا، کندھی گھاٹ بیٹھی ویکھے خلق خدائیا۔ جس جگ جگ مانو ذاتی پائیاں ونڈاں، حصے تن وجود جنائیا۔ دین مذہب دیاں دے
 کے گندھان، مہر اپنا حکم وکھائیا۔ سب توں پرے دس کے اپنا دوار ٹھنڈا، سچکھنڈ ساچا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ جھٹ کلجگ آگیا شتابی، مستی وچ جنائیا۔ دنیا دارو میرا ویس نہیں کوئی
 پنجابی، پنجاں تتاں والیاں دیاں جنائیا۔ میں کردا نہیں کسے نوں آدابی، سر سر نہ کھئے جھکائیا۔ میرا نہ کوئی جناب نہ جنابی، جنابے اعلیٰ کہہ
 نہ کسے نوں بلائیا۔ نہ کوئی گھرانہ نہ کوئی میرا محرابی، چار دیواری چھپر چھن نہ کھئے چھائیا۔ نہ کوئی میری نار تے نہ میں بنیا کنت سہاگی،
 دولہا جگ نہ کھئے اکھوائیا۔ مینوں شرم حیا کاہدی، کعبے والیاں دینا زلائیا۔ مینوں حکم مل گیا سچکھنڈ توں آدی، آد پُرکھ دتا سمجھائیا۔
 کلجگ انت، پچو، صدی چوڈھویں کر دینی ضرور بربادی، بدلہ چکے تھاون تھائیا۔ نہ کوئی شاہ رہے نوابی، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔
 کلجگ کہے مینوں خوشی ہوئی ڈاڈھی، ڈنڈاوت بندنا کرن والیو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ سب دا اکو پُرکھ اکال گاڈی، جس نوں گاڈ کہہ کے
 موسیٰ عیسیٰ سپس گئے نوائیا۔ اوہ ضرور ویکھن والا دین دنی دی آبادی، تکه تھاون تھائیا۔ جس نے چار جگ دی کھیل کھیلی دین
 مذہب سماجی، سماج وادی اکو ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 جھٹ ستجگ آیا سن اوئے کلجگ ویرا، پہلا چیت گیا آئیا۔ اوہ تیرے وچوں تیری بدلن والی تقدیرا، تدبیر پرہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس
 پرہو دی بنا اکھیاں توں تک لے تصویرا، جس دی تصویر تصور موصور کر نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کبیرا، قبران توں باہر
 درڑائیا۔ اکو سوامی انترجامی گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس دا کسیرا، قسم کھا کے دین دنی دئے اٹائیا۔ جس پریم
 بنایا جٹ چھبے نائی جھیور جھیرا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اک

سہائیا۔ نارد کہے چیت جی، اوہ در کپہڑا، سبجنا مینوں دے درسائیا۔ جتھے مٹ جائے جگت شرع دا جھپڑا، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو پر م
 پُرکھ دا دسے ویہڑا، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے اکو ڈھولا گائیا۔ سہنجنا ہووے کھپڑا، اکو نور جوت رُشنائیا۔ سارے کہن تون میرا میں
 تیرا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی ہو گیا جے ستگر شبد ہو گیا شیرا، شہنشاہ اپنا روپ بدلایا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں اُتے کرے مہرا،
 محبان بیدو بی خیر یا اللہ جس نون سجداں وچ سیس جھکائیا۔ زلوے زو عرشے وزبو تٹخہ زم کلزمائے زیویو نمائے نمائے وزی وزیول زوا
 کنیول غزا مافستے ناخستے جاؤ کو زوی شہنشاہے ازی پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا بنک اک وڈیائیا۔ چیت کہے نارد ا جگ چوگری سنگیا، سکلا سنگ جنائیا۔ کپہڑیاں کپہڑیاں منگان منگیاں، مینوں دے سُنائیا۔
 نارد ہس کے کہہ کئی جگ چوگریاں لنگھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ میں بڑیاں شرع دیاں ویکھیاں تنگیاں، تنگدست ویکھی لوکائیا۔ چوٹیاں
 ویکھیاں ننگیاں، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ جلدھاراں ویکھیاں گنگیاں، جمن سُرستی گوداوری بھجیاں واہو داہیا۔ دین دنی دیاں اکھیاں
 ویکھیاں اندھیاں، نج نیت پرہہ دا درشن کھئے نہ پائیا۔ تن وجود نون شرع دیاں ہوئیاں کندھیاں، پاندھی بن کے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ آہ ویکھ
 لے بنا قلم شاہی کاغذ تون گرو اوتار پیغمبر نراکھ دھار پُرکھ اکال دین دیال نال کیتیاں سندھیاں، جس دا سندیس دے کے گیا گوبند ماہیا
 - جس دے سچکھنڈ وچ نو سو چرانوے چوگری جگ دیاں آشاں ٹنگیاں، ویکھن والا نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہ ضرور کلجگ انت کھیل
 کرے بہ رنگیا، بن رنگت رنگ رنگائیا۔ جس لہنا دینا نال تارا چندیا، سوریہ اپنا سنگ جنائیا۔ جس دے پیار وچ جن بھگت واؤندے
 انجھیاں، ہنجهوآں بار بنائیا۔ اوہ دیونہارا پرمانندیا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جو آتما پرما پرتیاں ٹٹیاں دیوے گنڈھیاں، گنڈھنہار گوپال
 سوامی اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں انتر نرت پاوے ٹھنڈیاں، ترے گن اگنی تت تت بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم آپ پرگٹائیا۔ حکم کہے میں سب دا مالک، بن حکم تون نظر کچھ نہ آئیا۔ آد جگادی سب دا خالق،
 مخلوق اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن سرگن دھار پالک، پالن ہار اگم اتھائیا۔ جوتی جاتا اکو اک سنچالک، ست سچ دا حکم اک ورتائیا۔ میرا
 اکو اک پتا میں اکو اُس دا بالک، اکو میری جنیندی مائیا۔ جگ بدلنا مینوں آد جگادی عادت، جگ چوگری ریتی چلی آئیا۔ نام کلمیاں

بدلاں عبادت، بندگی بندگی وچوں پرگٹائیا۔ ساچی وست دیاں نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ میں سچ دساں اُس دے حُکم وچ آؤن والی
 قیامت، قائم مقام رہن کھئے نہ پائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون رہے نہ کوئی صحیح سلامت، اسلاماعلیکم کہن والے پتہ نہیں کدھر جاون مُکھ چھپائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو چُکائیا۔ حُکم کہے میں دُھر دا آیا دوڑا، بھجیا واہو داہیا۔
 پُرکھ اکال میرا اکو لایا پوڑا، پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں حُکم مٹیا براہمن گوڑا، جس دی ذات سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا مارگ سب
 تون سوڑا، بھڑی گلی پار نہ کھئے کرائیا۔ میں ویکھنہارا پھل مٹھا کوڑا، لکھ چوڑاسی پھول پھلایا۔ دُھر دے حُکم وچ اٹکا سکے کوئی نہ روڑا،
 روڑی سکھ پتھراں تے لیٹ کے نانک گیا سمجھائیا۔ جس دا گوہند گایا دوہرا، دادو دے دہرے آیا سمجھائیا۔ جس دی بھینا کیتا فتح
 سینگھ تے زورا، جُہار اجیت رنگ رنگائیا۔ اُس دا سُت دُلارا ستگر شبد بانکا چھوہرا، نوجوان اکو روپ درسائیا۔ جو پچھے ہور آگے
 ہو جائے ہورا، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ جس دا حُکم لکھ چوڑاسی کلجگ اتم اکو ملنا کورا، جو کوراواں پانڈواں نون کرشن گیا سمجھائیا۔
 کیسے دے سیس اُتے جھلنا نہیں چوڑا، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دنی دا اتتر ہونا بوڑا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ حُکم کہے میں دُھر دی دھار، دھرنی والیو تھانوں دیاں
 جنائیا۔ میرا اکو پُرکھ اکالا یار، یارڑا اک اکھوئیا۔ جو سچکھنڈ وسے سچے دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس نون سب نے مٹیا
 پروردگار، پارہم پت پریشور نور الہیا۔ میں اُس دے حُکم وچ حُکم ہو کے پھراں سدا جگ چار، جگ چوگری اپنا کھیل کھلایا۔
 جس دے پیار وچ بدھے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں سندیسہ دیون آیا دین دنی سنسار، سنساریو جگیا سواو سب
 نون دیاں جنائیا۔ اوہ کل کلکی نہکنکا اوتار، امام امامان نور الہیا۔ سب دے ساہمنے بہ گیا سمبل دھام نیار، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔
 کوٹاں وچوں بھگت سہیلے بنائے دو چار، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نون میرا میں تیرا دس کے اک جیکار، جے جے
 کار دتی کرائیا۔ ویروا رکھیا نہیں کوئی پُرکھ نار، پردھ بال جوان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جو پاونہارا سار، مہاسارنھی
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ڈھولا اک سنائیا۔ چیت کہے جن بھگتو اکو

ڈھولا گاؤنا، گا گا خوشی بنائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر پاؤنا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم سیجا خوشیاں نال سُہاؤنا، سُرتی شبدا
 نال سہائیا۔ جگت واسنا ڈیرہ ڈھائینا، کلپنا تن رہے نہ رائیا۔ اکو ستگر شبدا مناؤنا، پُرکھ اکالا ایشٹ جنائیا۔ پہلی چیت نہ دوس بھلاؤنا،
 بھلیاں مارگ دئے لگائیا۔ جن بھگتو تہانوں سُتیاں پھڑ پھڑ اٹھاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چار جگ دیو وچھڑیو تہانوں آپ ملاؤنا، میلا ہر
 جگدیش کرائیا۔ ستجگ دا ساچا مارگ لاؤنا، ست دھرم دی ساچی دھار پرگٹائیا۔ دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈاؤنا، اکو گھر وسائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چیت کہے بھگتو آیا وقت سہنجنا، پرہ سوہنی دئے
 وڈیائیا۔ کِریا کرے آد زرنجنا، نر نرائن نور الہیا۔ سدا سہیلا درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ درشن دیوے گویال مورت مدنا،
 مدھسودن کھیل کھلائییا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا قصائی سدھنا، صدمے سب
 دے ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی بدنا، تن وجوداں ڈیرہ ڈھائیا۔ سب نے اکو ڈھولا گیت گاؤنا چھندنا، توں میرا میں تیرا اکو
 نور تیرا رُشنائییا۔ اکو صاحب کرنی بدنا، بندگی وچ سیس جھکائییا۔ جو آتم پر ماتم دیوے اندنا، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ جھگڑا میٹے جیرج
 انڈنا، اُتبھج سیتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ مان دیوے وچ ور بھنڈنا، برہمنڈاں پنڈھ مکائییا۔ دوار بنک وکھائے سچکھنڈنا، تھر گھر اپنا رنگ
 رنگائییا۔ جتھے نہ کوئی سوریہ چندنا، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لائے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوئییا۔ جس گوہند
 دھار سب نوں پہنایا کنگنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائییا۔ پہلی چیت کہے جن
 بھگتو تن کایا ماٹی رنگو، رنگت پرہ دئے چڑھائییا۔ چرن پریتی ساچی منگو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دنی وچ نہ سنگو، جگت
 شرع شرع نہ کھئے جنائیا۔ بھگت بن کے دین مذہب دی حد لنگھو، بن قدمان قدم ٹکائییا۔ اپنی جیون جوانی پرہیو پیار وچ ہنڈھو، حیاتی
 کملاپاتی بھیٹ چڑھائییا۔ جے پچھے ٹٹ گئی، پہلی چیت کہے، جن بھگتو اج گنڈھو، جو ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ بن جل دھارا تہاڈے اندر دیوے
 ٹھنڈو، ٹھنڈک اکو اک ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چیت کہے میرے
 مترو بن جاؤ بھگت سہیلے، سٹیا اکو نظری آئییا۔ ستگر شبدا نال کدی کدی ہندے میلے، قدیم دے وچھڑیو تہانوں دیاں سُنائیا۔ کدی

کدی مل کے بہندے گرو چیلے، چیلے گرو وچ سمائیا۔ جس پرہو نوں بہالن خاطر پھردے جنگلیں ییلے، ٹلے پربت چوٹیاں آسن لائیا۔ مات پت بہین بھراواں کولوں ہو کے ویہلے، تن بہوٹیاں خاک رمائیا۔ اوہناں نوں پتہ نہیں کدوں ملے تے ملے کیہڑے ویلے، گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تسیں اک چھن وچ ہن اندروں اک سکنت دین دنی نالوں ہو جاؤ ویہلے، ویہلیو ٹھاڈا سہیلا ٹھاڈے اندر وڑ کے اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا درس اک دکھائیا۔ نارد کہے پرہو میرے کول اک عرضی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ ویکھیں، کلجگ ستگرؤ نہ بنیں فرضی، تتاں والا کھیل کھلائییا۔ نرگن دھار اپنی رکھیں کوئی نہ غرضی، غرض بھگتاں پور کرائیا۔ جے پچھے نہیں بنیا پہلی چیت توں بن جا بھگتاں دا دردی، دردیاں درد لینا ونڈائیا۔ کیسے نوں پوہ نہ سکے شرع دی چھری کردی، قاتل مقتول دا ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ تیری اکو سرن لئی نرائن نر دی، نراں دیا مالکا نراں نوں دینا ترائیا۔ پر یاد کر لے بنا بھگتاں دی آتما توں تینوں کدے نہیں کوئی وردی، جے بھگت نہ ہون رنڈیا تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ ویکھ لے کلجگ کیتی دُنیا تیرے کولوں مول نہیں ڈردی، اوتار پیغمبران گروآں دا بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کرپا روپ بنی ہڑ دی، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ ہنگ برہم دھار جانے نہ کھئے چیتن جڑ دی، ست دے مالک تیرے وچ نہ کھئے سمائیا۔ میں اک خبر دساں تیرے گھر دی، گرہ گرہ دے مالک پردہ دینا چکائیا۔ اوہ گل چیتے کر لے پچھلا سال چیت پر دی، پرائیاں پراناں توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک در ساچے منگ منگائیا۔ چیت کہے جن بھگتو سُنو اگتی سو، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنائیا۔ اک وچ اکا روپ جاوو ہو، ایکا رنگ سمائیا۔ آتما پرماٹما کدے نہ سمجھو دو، دویتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جیہڑے پیار وچ ستکار وچ ستکار وچ اک وار ستگر دی چرن گئے چھوہ، شوہر بانکا اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ دُرمت میل در آیاں دی دیوے دھو، پاپیاں پت پت پُنت بنائیا۔ جگت واسنا اندر وڑ کے لئے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جے بھگتو ٹھاتھوں نہیں مٹیا تے ستگر ہو کے پنجاں وکاراں دا میٹے آپ گروہ، پنجاں تتاں والیو پنچم شبد نال جڑائیا۔ تسیں گھر سٹے ہونا تے ستگر ٹھاڈے اندر وڑ کے دیویگا لو، نین تیجا آپ کھلائییا۔ ٹھانوں اکو کافی سوہنگ سو، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دُنیا نالوں دُنیا والا توڑ کے موہ، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ در دئے وڈیائیا۔ چیت کہے جن بھگتو میری صلاح آگے کدے نہیں جمی، جگت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال کایا ماٹی
 چمی، چم درستی نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ اوگنہار نہیں نکھی، نہکرمن روپ نہ کھئے بنائیا۔ ایہنوں خوشی نہیں کوئی غمی، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیا۔
 ایہنوں لالچ نہیں کوئی تعی، لوبھ موہ نہ کھئے رکھائیا۔ جدوں ویکھوں نویں دی نویں، نویں سال دی سب نوں ملے ودھائیا۔ پھر تہانوں پُچھیا
 کرنکے کپڑا سی اوتار چوی، چوئیسسا جگدیشا کون اکھوائیا۔ پتہ نہیں نو سؤ نژنوںے کروڑ اس دے ضرور بننگے کوی، صفتاں والے ڈھولے
 گائیا۔ ایہہ پانپے گنڈھدیاں اشارہ دتا سی زویداس چمارے زوی، رمی آر سر اُتے رگرائیا۔ بنا زبان توں اکو اکو ٹک گوی، گا گا اپنے وچ
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ چیت کہے جن بھگتو تہاڈا پتہ نہیں
 کدھروں ساتھی لبھیا، بن لبھیاں بن کھوجیاں کھوجی بن کے گیا آئیا۔ میں خیران ہو گیا کس بدھ میل ہویا سببیا، سہج نال میلا لیا ملایا۔
 جس نوں کہندے نور الہی ربیا، قدرت دا قادر نور اکم اتھاپیا۔ جس نے پیار وچ ہر بھگت دوار وچ تہانوں سدیا، سندیسے شبد والے
 جنائیا۔ نام خُماری دے کے مدھیا، رس اکو اک وکھائیا۔ دُھن آتمک راگ درڑا کے ندیا، نادی دُھن دتی جنائیا۔ جن بھگتو اج توں پُرکھ
 اکال دا ڈنکا وجیا، دُھر دے رام دا ڈورؤ کاہن ہو سُنائیا۔ جس دا پیغمبران بنا مکے کجے توں کیتا حجیا، امام اماما نور الہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ چیت کہے بھگتو میرا سمت شہنشاہی چڑھ گیا باراں، اک دو نال
 مل کے وجی ودھائیا۔ بھگتو بھگوان نال سب توں وکھریاں بہاراں، جگت دی بسنت دئے گواہیا۔ کیوں اوہ متر یار یاراں دا یارا، یارانہ آگے
 نہ کھئے تڑائیا۔ جدوں ویکھو تہاڈیاں آتم اُس پرمانتا دیاں ناراں، دوجا کنت ہور نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جگت وڈیائی کسے کم نہیں آوندی نہ سوہون
 تن شنگارہ، بستر بھوشن پریم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 گوسائیا۔ چیت کہے جن بھگتو میں اکو دساں منت، منتر دیاں جنائیا۔ پرہ توں چنگا کپڑا کنت، جو جھتے تے مر جائیا۔ کپڑا وڈا پنڈت،
 جگت پنڈت اکھراں کرن پڑھائیا۔ تہاڈے نالوں کپڑی چنگی سنگت، جتھے چار ورن مل کے بیٹھے اکو رنگ سہائیا۔ سچ پیار دی تہاڈی
 پنکت، نام رس چکھنا چائیں چائیا۔ تہانوں کسے دے آگے کرن نہیں دینی منت، بتھہ بتھہ نہ واسطہ پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت کوئی کر نہ

سکے عِلّت، چوڑاسی سزا نہ کھئے بھگنائیا۔ ٹہانوں لوڑ نہیں ہُن کرن دی ہمت، ستگر ہو کے ٹہانوں اپنی گودی لئے ٹکائیا۔ آون جاون جنم
 مرن چوڑاسی دی میٹے چنت، جگت دی چنتا چکھا وچوں کڈھ کے سچکھنڈ دوار دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہائیا۔ نارد کہے بھگتو میں ٹھاڈے نال کرن والا ہاسی، مسخرہ ہو کے مخول دیاں اڈائیا۔ ٹھاڈی بنا
 بھگتی توں بھگتو ہو گئی بند خلاصی، بندھن آگے رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹہانوں ستکار نال آگے چھڈ کے آوے کیلاسی، کلا پرہہ اپنی دئے
 ورتائیا۔ ٹھاڈا مالک خالق اکو شہنشاہ ابناشی، پاتشاہ دُھردرگابیا۔ جے تسیں بن نہیں سکے وشواسی، تے وشا اپنا ٹھاڈے اندر دئے ٹکائیا۔
 بے شک ٹھاڈا تن وجود رکت بوند ہڈ ناڑی ماسی، جگت جہان نظری آئیا۔ ٹھاڈے مندر اندر اک جوت پرکاشی، جس نوں سوڑیہ چند
 سیس نوائیا۔ جو انت سب دی کر دیوے بند خلاصی، بنا بندگی توں بندیو بندھنا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پہلی چیت کہے سمت شہنشاہی باراں جی، کی باراں زڑی کھیل کھلائی۔ سمت
 کہے سُن چیت مِتر پیارا جی، مِترا دیاں سُنائیا۔ جن بھگت خوارا ہونا کی، خوار ہووے خلق خدائیا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ نے اجّ توں دھرم
 دی رکھی نینہ، مارگ دین دُنی درڑائیا۔ ضرور سب دا لیکھا مُکیگا ساڈھے تِن ہتھ سپیں، رَویداس چمارا دئے گوابیا۔ جو اشارہ دے کے
 گیا گرداس وہہ اکیہ، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 چیت کہے اوہ ویکھو چار یار اُمت دی چُکی آوندے ڈولی، مُردا مُرید وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوہ ویکھو گوبند دی دھار کھیلدے آوندے ہولی،
 ہولا کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ اوہ ویکھو رام ہنونت کوک کے پاؤندے آوندے رولی، دو جہان سُنائیا۔ اوہ تک لو کُورو پانڈو دی دھار
 کرشن نال بیٹھی اُتے بولی، جلدھارا ویکھ وکھائیا۔ کی اشارہ دیوے عیسیٰ ہولی ہولی، سہج نال جنائیا۔ موسیٰ کس بدھ تے اقرار قولی،
 کوہ طُور نال رلائی۔ کی کوک پُکارے دھولی، دھرنی دھرت دھول کی جنائیا۔ سارے کہن صدی چوڈھویں کی سندیسہ دیوے اپنی گولی،
 بن اکھڑاں اکھڑ درڑائیا۔ پہلی چیت جن بھگتاں سنگ شبد اک جنائے بولی، دُھر دی دھار درڑائیا۔ وعدہ پُورا ہووے قولی، اقرار نال
 درڑائیا۔ سب دی خوشیاں والی رت ہووے مولی، مولا ملے دُھردرگابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا لنگن والا پنجه، پنجاں دریاواں وچ رہن والیو دیو جنائیا۔ لیکھا پورا ہون والا جو گوہند
 اشارہ دتا کوی بونجا، باون اکھری نال ملائیا۔ جو سندیسہ دتا کرشن سنایا سنجا، دواپر وڈ وڈیائیا۔ جو منگ منگی کورو دھار اندھا، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ کاہنا کس بدھ کلجگ اتم ہووے دھندا، دھندوکار کی جنائیا۔ کاہن ہس کے کہا بندگی والا رہے کوئی نہ بندہ، بندھنا
 وچ ہووے خلق خدائیا۔ اتر زرتتر ہووے نہ اندا، اندپر واسی گوہند بھيو کھنے نہ پائیا۔ نشان سمجھے نہ کھنے تارا چندا، نبی رسول پردہ نہ کھنے
 اٹھائیا۔ پستک پڑھ سکے کھنے نہ پنڈا، جگت ودیا نہ کھنے چترائیا۔ اُس ویلے ستگر شبد دا آگتی ہووے کھنڈا، کھڑگان توں باہر چمکائیا۔
 جو پچھلیاں میٹے ونڈاں، آگے اکو رنگ رنگائیا۔ ایہ کرشن نے خوشی نال کہا اُس دی نشانی ست رنگ دا ہووے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی
 دئے بدلایا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی ہووے ہنڈھا، ہانڈی سب دی پھوڑ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھکتو میں سب نوں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ دھن
 بھاگ جے تسیں بن کے آئے راہی، قدم قدم پنڈھ مکائیا۔ تہاڈا آگے دا لیکھا مکیا تھل اسگاہی، جگت جہان لہنا دتا چکائیا۔ جس کارن
 گوہند نے بوٹا پٹیا کاہی، گرسکھو تہاڈے اندروں کلجگ دی جڑ دتی اکھڑائیا۔ تہاڈا اکو پتا اکو مائی، اکو ستگر شبد جو سب نوں گود لے
 اٹھائیا۔ پرہو دے پیارے بھکتو خوشی وچ اٹھا دیو باہیں، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اتما پرما آد جگاد سچا ماہی، محبوب ہو
 کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم دھار سارے بھائی بھائی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھنے ونڈائیا۔ یاد رکھ لو پہلی چیت
 ستگر شبد پریتی تہاڈی سرتی نال لائی، لاواں لین والیو لائن اپنی لینی بدلایا۔ تہاڈا پریم ستجگ دی دئے گواہی، شہادت سچ والی
 بھگتائیا۔ خوشیاں دا دوس خوشیاں دی زین خوشیاں دے ڈھولے گائی، گا گا شکر منائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھکتو پرہو نے تہاڈی گھال
 لیکھے لائی، جو گھائل ہو کے آئے پنڈھ مکائیا۔ تہاڈی ڈرمت میل دھووے شاہی، شہنشاہ ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ پہلی چیت کہے میں
 سب دے نو نو لگان پائی، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ شہنشاہی سمت باراں دھوڑی خاک رہیا رمائی، ٹکا اکو مستک نام لگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، آسا منسا سب دی پُور کرائی، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر مؤتا سنگھ شام سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ پُھمن سنگھ دے گرہ *

پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو ستگر سب دی پٹھ تے لاوے پنچہ، پنجان تتان دا لیکھا دئے مکائیا۔ جنم جنم دا ہرکھ سوگ میٹے رنجا، رنجس انتر زرتتر دئے گوائیا۔ ویکھو جھٹ حاضر ہو گیا تیجا سنگھ گنجا، متھے تیوڑی رہیا وکھائیا۔ تیرا کھیل تکیا پن مہانے ونجھا، اتھاہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے پیار وچ 'پُورب پُورب لنگھا، آکے لیکھا دینا سمجھائیا۔ میں آکو وست آگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا سکھ رہے کوئی نہ بھکھا ننگا، گھر گھر دینا رزق سبائیا۔ کسے دا بھاگ ہووے نہ مندا، مندبھاگی دینے ترائیا۔ ہرجن چکنے اپنے کندھا، کندھی گھاٹ پار لنگھائیا۔ میں دو جہان تیرا آکو سُن دا آیا چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ بے شک تیرا تن وجود بندیاں ورگا بندہ، تیری بندگی بے پرواہیا۔ میرے مہربانا نوجوانا گرمکھاں اندروں توڑ دے جندا، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ تُوں مالک گئی گھندا، گھر گور اک اکھوائیا۔ میں بے شک تیری صفت نال کردا رہیا نندا، اپنی خوشی بنائیا۔ انتر آتم تیرا تیری بن گئی بندا، بندراہن دا کاہن نال آیا چائیں چائیا۔ آہ ویکھ لے تیرا بھلوان اندر سنگھ چھندا، بل تیرے نال وڈیائیا۔ ساڈی سدا لئی کھل گئی نندا، آلس رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک ساڈا تن وجود سریر نہیں کوئی پنڈا، انڈ پنڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پُور کرائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا آیا دوس سہنجنا، پرہ سوبنی دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل گوائیا۔ نچ نیتر نرگن دھار پاوے انجنا، جوتی نور کر رُشنائیا۔ جس دا شبدا نادادی ناد وجنا، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دو جہاناں پار کرا کے حدنا، حدوڈ اپنی اک درسائیا۔ جس تُوں کھندے گوپال مورت مدنا، سو سوامی انترجامی دیا کھائیا۔ جس لیکھے

لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھائیا۔ کلجگ کور کڑیارا دھرنی اتوں کڈھنا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم ناتا
 گنڈھنا، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ اکو نام یدھانا ونڈنا، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا سوہنا سہنجننا قول، اقرار دیاں جنائیا۔ میرا جگت جہان توں باہر دا بول، انبولت راگ درڑائیا۔
 میرا سوامی میرے انتر گیا مؤل، مؤلا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے پیار وچ آگیا سنگھ بہول، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ اوہ سچ پریتی آپا گیا
 گھول، گھولی گھول گھائیا۔ اوہدا لیکھا پورا ہویا اُتے دھول، دھرنی بس بس خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پنچم چیت کہے مینوں سب دا آد جگادی چیتا، چیتن سرتی نال جنائیا۔ چار جگ دے گر
 اوتار پیغمبران کھولیا بہیتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ساچا سوامی اکو ہونا نینتا، نر نرائن نور الہیہا۔ جس دیناں مذہبیاں پورا کرنا ٹھیکا،
 ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دے جگ چوکری روپ انیکا، اکل کل دھاری نور الہیہا۔ اوہ کلجگ اتم ویکھے ترے گن مایا سیکا، اگنی
 تت کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں کھولے اپنا بہیتا، بھانڈا بہرم بھو بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دوس سہاوا، سوہنی خوشی بنائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال دا ڈھولا گاواں، گا گا رہیا درڑائیا۔
 اکو مالک خالق ٹھاکر سوامی راواں، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اکو دے چرن کول بل بل جاواں، بلہاری بلہار اپنا آپ درسائیا۔ اکو دی آسا
 آد جگاد رکھاواں، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جو میرا لہنا دینا پورا کرے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ اوسے دے پیار وچ بنا بھجان
 اٹھاواں باہواں، بن ہتھان ہتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنچم جیٹھ
 کہے جن بھگتو سب نے بنا جیٹھے ست، ستیو لو انگرٹایا۔ کریا کرے اباشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی
 بُت، بُتخانیان کرے صفائیا۔ جس دے پیار دی مؤلی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پریمیو پیاریو جگت دی دھار لٹ لٹ، لٹیرے بنا
 تھاون تھائیا۔ کسے دا بھاگ نہ جائے نکھٹ، کھوٹیاں کھرے رہیا بنائیا۔ ہردے یاد رکھنا کوئی لوڑ نہیں بلاؤنے بل بُت، رسنا جہوا نہ کھئے
 چڑائیا۔ تھادی پریتی پرہ نالوں کدے نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جڑائیا۔ اکو وار اج دی زین امرت دے کے جائے گھٹ، بن رسنا رس چکھائیا۔

ہر پردے پریم دی لہر جائے پُھٹ، پُھٹکل دے نہ خلق خُدائیا۔ تن وجود اندروں پئے اُٹھ، اپنی لئے انگڑائیا۔ کِرپا ندھان ہو کے رہیا تھ،
 مہر نظر اُٹھائیا۔ تھادے ویکھے کایا کعبے والی گٹھ، حُجرہ اِکو اِک سُہائیا۔ بے شک لکھ چوراسی وچوں تھوڑے مُٹھ، مُٹھی اپنی وِچ بند
 کرائیا۔ جو پچھلے جُگاں دے گئے رُٹھ، اِج سہجے لئے ملائیا۔ آتم پرما تم بنا کے جُٹ، جوڑی ہر جگدیش وکھائیا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھے
 کُٹ، کایا کُٹیا کرے صفائیا۔ ساچی پریت بخش اُٹھ، اتوٹ اُٹھ ورتائیا۔ سب نوں بنھنے گانے پریم دے گُٹ، محمد آشا نال ملائیا۔ پچھلی
 ریتی پچھے جائے چُھٹ، چُھٹکی لو لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ پنچم
 چیت کہے جن بھگتو پرہ دیونہارا داتا، دیاوان اکھوائیا۔ آد جُگادی برہم گیتا، پاربرہم نور الاہیا۔ جس نے اپنا حُکم پچھاتا، اپنے پریم نال
 وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے ذاتا پاتا، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم تھے نانا، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھائیا۔ جس دا سب توں وکھرا
 کھاتہ، انگڑیاں وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ بھگتاں پُچھن آیا واتا، وارث ہو کے دُھر دا ماہیا۔ راتی سُتیاں کرے باتاں، باطن پردے آپ
 کھلائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، ماتر بھومی اُتے دئے وڈیائیا۔ لیکھے لاؤنی سب دی بھنڑی زین راتا، زُڑی اپنے نال مہکائیا۔ پنچم چیت
 کہے جن بھگتو دھرم رائے توں اِج کھس گیا سب دا کھاتہ، بھلیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حُکم اِک ورتائیا۔ پنچم جیٹھ کہے سُن پنچم شبد پیارے، ساجن سجنوآ دیاں جنائیا۔ آد جُگادی تیرا لہنا دینا سدا جُگ
 چارے، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ تیرے ونجارے بن دے گئے پیغمبر گر اوتارے، ستجگ تریتا دواپرکجگ جگت دئے گواہیا۔ بھگت
 ہندے گئے تیرے سہارے، سنن اپنا رنگ رنگائیا۔ اگلے کھیل دسنے نیارے، نرگن ہو کے بھیو چُکائیا۔ جس کارن تیرے سب نے دتے
 اشارے، بن سینت سینت لگائیا۔ توں کل کلکی اوتارے، نہکلنک نور الاہیا۔ امام اماما پروردگارے، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کِرپا
 کرنی گھٹ گھٹ انتر پاؤنی سارے، مہاسارتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے بھگت تیرے توں بنا رہے کوارے، آتم پرما تم ہر کرتار لینی
 پرنائیا۔ پنچم چیت سمت شہنشاہی باراں پھیر نہیں آؤنا دوبارے، نو سؤ چرانوے چوکڑی دا پنڈھ اگلا نظری آئیا۔ میری اِکو آشا اِکو بینتی
 منظور کر لے باڑے، ہر پردیوں دیاں جنائیا۔ میرے سوامیا انترجامیا اِج رنگن رنگ چاڑھ دے گاڑھے، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔

جیہڑے آگے چار جُگ سچکھنڈ نہیں واڑے، اوہناں نوں آگے لا کے کھڑنا چائیں چائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا دین دیا لا بھگتاں نے کیتا نہیں کرائے
 بہاڑے، تیرے آگے مِتتاں کر کر سیس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی وچوں آگے تیرے چرن کول آکھاڑے، سر سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ درگاہ ساچی مقامے حق دے حقیقت والے بنا لئے لاڑے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 صاحب اک گوسائیا۔ پنچم جیٹھ کہے پرہو جن بھگتاں اندرون میٹ دے غمی، غم خوار دینی مٹائیا۔ کسے دی پچھلی رہے مول نہ کمی،
 اونتائی نظر کھئے نہ آئیا۔ پون سواسی پیارا بنا دمی، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ سب دا جھگڑا میٹنا درشتی چھی، سمدرشتی دینی سمجھائیا۔ اوہ
 آشا ہُن پوری کرنی جو رکھ کے گیا سنت منی، سنگھ سنگھ تیری اوٹ تکائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں دا ہو جاتنی، سگلے سنگی
 اپنا سنگ بنائیا۔ میں بہ کچھ سُن دا رہیا چار جُگ بنا سرون کئی، کائنات دھیان لگائیا۔ تھہ جیوڈ اور دسے نہ کوئی دھنی، دھناڈھ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنچ چیت کہے میرے پنچم میتے،
 مترا دے وڈیائیا۔ یاد کر لے قول اقرار کیتے، وعدے وعدیاں وچوں نال ملاییا۔ تیرے حکم وچ جُگ چوکڑی پیتے، جُگ جُگ گئے پندھ
 مکائیا۔ تیرے کھیل تھے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ تیرے لیکھے ویکھے مندر مسیتے، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ تیرے ستگر
 شبد دی دھار اوتار پیغمبر ویکھے جیتے، پون سواس سواساں نال چلائییا۔ تیرا نام کلمہ سُن دے پڑھدے رہے حدیث، صفتاں وچ صلاحیا۔
 انت اشارہ دتا پیس پیسے، اک اکیسے گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
 پنچم چیت کہے بھگتو آئی رت بہار، بسنت لئے انگڑائیا۔ ملیا یار یاراں دا یار، جس دی یاری بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے سدا جُگ
 چار، چار جُگ دا لیکھا جھولی پائیا۔ اوہ نرگن سرگن کھیل کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوائیا۔ اوہ
 کل کلکی نہکلنکا اوتار، امام اماما نور الاہیا۔ جو سب دی پیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اکو نام ڈھولا دس کے نام جیکار،
 ٹوں میرا میں تیرا راگ درڑائیا۔ آن جاون لکھ چوراسی وچوں کدھکے باہر، جم دی پھاسی دئے ٹڑائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو بخشے سچا
 گہربار، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے بن تیل باقی ہوئے اجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ سنگھاسن کر تیار،

سچکھنڈ دیوے سہائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیا لا ٹھاڈی پاؤن آیا سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جس دے
 حُکم وچ دین دنی لکھ چوراسی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سارے کرن نمسکار، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ اک اکلا سچ محلا
 سمبل بیٹھا دھرم دوار، در دروازہ اک گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔
 پنچم چیت کہے جن بھکتو کسے دی آشا رہے نہ تھڑی، تھڑے تھڑکیاں دئے وڈیائیا۔ ساچی رنگن چاڑھے گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ
 جائیا۔ پرہ دوار بھیو نہیں کوئی مُنڈا کُری، تن وجود نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک اکھوائیا۔ پنچم چیت کہے پرہ میری بھگتاں نال اک ارداس، مل مل کے دیاں جنائیا۔ سد وسنا سب دے پاس، وچھوڑے وچ
 وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بنا بینتی پوری کرنی آس، آس نندرا دُور کرائیا۔ ہر کرنی بندخلاص، بندی توڑ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایک نور جوت
 ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ ہر پردے بخشنا وشواس، جگت وشیاں تون باہر کڈھائیا۔ شبدي سرت پواؤنی راس، گوپی
 کاہن اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگتاں کرنا آپ تلاش، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پنچم چیت کہے میرا خوشیاں والا ماس، مست خُماری
 نام دینی چڑھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا کدے نہ ہوئے اُداس، چنتا غم رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا جنگل جوہ ٹلے پربت پرہاس، سُمند
 ساگر جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ پنچم چیت
 کہے پرہو میری بینتی کرنی قبول، کامل مُرشد دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بخشیں چرن دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ ست سچ ہووے
 اصول، نیم نرماتنا وچ جنائیا۔ ہرجن تیرا پریم کرے قبول، قبران دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا سندیسہ ہووے معقول، مہربان دینا جنائیا۔
 ہرجن کوئی نہ جائے بھول، بھلیاں مارگ لینا لگائیا۔ تُو مالک خالق کنت کنتوبل، ہر کرتا اگم اتھائیا۔ تیرا پریم پنگھوڑا بھگت سہیلے لین
 جھول، ہلارا دو جہان جنائیا۔ تُو مالک خالق پرتپالک اکو کنت کنتوبل، خصم خصمانہ نوجوانا سری بھگوانا اک اکھوائیا۔ ہرجن ادھارنا
 تیرا کھیل معمول، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ پنچم
 چیت کہے پرہو میری آخیری آسا، آسا دیاں جنائیا۔ تیریاں بھگتاں تیرا ہووے بہرواسا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ خوشیاں وچ سارے کرن

ہاسا، ہستی تک نور الہیہا۔ تُوں سب دا ہونا داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جنم کرم دی بدلیں راسا، رستہ اپنا دینا وکھائیا۔
 تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ شاہاشا، پاتشاہ اگم اتھائیا۔ میری بینتی قبول کریں ارداسا، دُعا بے پرواہ تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہر گھٹ انتر تیرا ہووے واسا، نواس
 استھان سری بھگوان جن بھگتاں گرہ اپنا لینا بنائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ رنجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچم میتا ہر ہر سجن، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ آد جگادی پردے کجن، پاربرہم پت پریشور نور الہیہا۔ جس دے نام دماے دو
 جہان وجن، پُری لوء ناد ناد شنوائیا۔ سو پرماٹم آتم دھار کرائے مجن، تن وجود ماٹی خاک لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت شرع دی پار کرے
 حدن، حدود محدود اکو اک وکھائیا۔ جتھے نظر آئے کوئی نہ بدن، بندگی وچوں اکو سیس نوائیا۔ پاربرہم برہم دھار دیوے اندن، اند اند
 وچوں پرگٹائیا۔ پرکاش کرے بن سورہ چندن، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ نام سنائے اگم چھندن، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔
 ہر بھگت سہیلے لائے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ دوجے در جان نہ منگن، کرپا کرے دھر دا ماہیا۔ آون جاون میٹے پنڈھن، درگاہ ساچی
 آپ ٹکائیا۔ جتھے اکو ایکنکارا چاڑھے رنگن، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ ہرجن بھاگ نہ ہووے مندن، مندبھاگی لئے ترائیا۔ لیکھے لا کے
 تت پنجن، پنچم دا مالک ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ پنچم
 میتا ہر سوامی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے دھر دا ماہیا۔ جو ایتھے اونھے سندیسہ دیوے ست نامی،
 ست ستوادی اگم اتھائیا۔ جس دی منزل اگم رُوحانی، رُوچ بُت رنگ رنگائیا۔ ناد شبد دئے دھنکائی، انحد نادی راگ سنائیا۔ امرت رس
 نچھر دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سواتی کول ناہی ٹپکائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت سادھ سنت پرانی، پورن برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین

دِیالا لہنا دینا تکے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا مُکائے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرجیت کور دے نوٹ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچم کہے میرا لیکھا جگت اولّا، اول اللہ کی درڑائیا۔ میں وساں چوڈاں طبق دے باہر محلہ، محمد آشا رہی جنائیا۔ میرا نور ظہور
 اک اکلّا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ لہنا دینا جاناں جلاں تھلاں، مہینل پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی دھار ہو کے انتر زرنتر زرگن نور رلاں، آتم
 پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ شبدي دھار شبد پھڑاواں پلا، پلکان دے پچھے بہ کے اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنچم کہے میرا لہنا دینا نال جگ، جاگرت جوت جوت جگائیا۔ میرا مالک سورا
 سربگ، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جو وسے اُپر شاہ رگ، نو دوار ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کوڑ ترسنا میٹے آگ، تتوت نہ کھئے جلائیآ۔ اوبدا میلا
 ہندا نال سبب، جگ چوگری ریتی چلی آئیآ۔ کھوجیاں سکے کوئی نہ لبہ، بن کِریا ملن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں کہندے نور الہی رب،
 یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ وسنہارا بھگتاں دی حد، حدوڈ اک سمجھائیا۔ جتھے چیت سنگھ دی جد، یدی اپنا پردہ لاپیا۔ نام خُماری
 بخش کے مد، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ شہائیا۔ پنچم کہے
 میرا اکو سکلا سنگی، ہر سنگت سنگ بنائیا۔ جو سب توں وکھری رنگت چاڑھے رنگی، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ جس دی نام
 ستار عجب سُرنگی، سُر ت شبد نال ملائیآ۔ جس دے حکم وچ جگ چوگری لنکھی، ستجگ تریتا دواپر بیٹھے پنڈھ مُکائیا۔ جو سورپیر
 بہادر یودھا جنگی، شترؤ چھتردھاری دئے مٹائیا۔ جس دی نام کٹار کلجگ دھار وچوں ہون والی ننگی، پردہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس دا
 لیکھا لہنا دسدا نال فرنگی، فارس دی کھاڑی دئے گواہیا۔ جس دی زرگن دھار عیسیٰ نال سندھی، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ اُس دے حکم

دی لاؤن والا پابندی، پابند کرے خلق خدائیا۔ جس نوں محمد مٹیا لہنا دینا دیوے یک شمی، وعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس جھگڑا میٹنا پرکرتی پنجھی، پنچم اپنا پردہ لاپیا۔ جس دی بٹھ نہ آوے ونجھی، مہانا سار کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کیریا کوڑ واسنا کڈھے گندی، انتر نرتن کرے صفائیا۔ پرہو دا نام جیائے بنا بلاں دندی، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ اوہ شرع دی میٹن والا کندھی، کندھی گھاٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پرماٹم سب نوں بخشنہارا اندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پنچم کہے سب نے گاؤنا توں میرا میں تیرا چھندی، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ پرہ دین دبال سدا بخشندی، رحمت سچ دیوے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دے حکم وچ آد جگادی جگ چوکڑی لنگھی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیرا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچم کہے پرہ میٹ دئی دویت، پنجان تتان رنگ رنگائیا۔ وست نام کر عنایت، بخشش رحمت اگم کھائیا۔ تیرے حکم دی اکو ہوئے رعیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ دے شرع شرائت، شریعت اپنی اک سمجھائیا۔ آتم پرماٹم کر حمایت، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو تیرے ماتحت، بردے برخوردار نظری آئیا۔ سچ پیار دی نو کھنڈ پرتھی دس دے ربت، پردہ پردیاں وچوں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پنچم کہے پرہ پوتر کر دے تن وجود خاکی، مہربان مہربان دیا کھائیا۔ امرت دھار بن ساقی، جام اکٹا اک پیائیا۔ پورب لیکھا مکا دے باقی، آگے اور نہ کھئے درڑائیا۔ چرن پریت جوڑ لے ناتی، سرن بخش سرنائیا۔ توں مالک دھر دا کملاپاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ کلجگ وچوں ستجگ بدل دے حیاتی، جیون زندگی اپنے وچ ملائیا۔ جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، اکھراں کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو علم دس صفاتی، صفحہ ہستی اپنے لیکھے لائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دئی ذاتی، اذاتی ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ اٹھ پرہ کر پرہاتی، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں پچھے

واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا نام انتر نرنتر دے دے سوغاتی، جگت جھولی نظر کیسے نہ آئیا۔ تیری دھار ایکنکار جگ نیتر نہ جاوے پچھاتی، اکھیاں ویکھن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کر دے لوک ماتی، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انتشکرن بدل دے شانتی، اگنی اگ باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنچ کہے پرہہ انتر نرنتر کر دے اپنا بودھ، بُدھی توں پرے بھیو چُکائیا۔ من منسا دے سودھ، سُدی ودی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی جودھن جودھ، سُرپریر اک اکھوائیا۔ دئی دویت میٹ وروودھ، کلجگ وشیاں باہر کڈھائیا۔ کلپنا کوڑ نہ رہے کروودھ، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ تُوں آد جُگادی جودھن جودھ، سُرپریر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں چرن پریتی بخش دے ساچا لوہہ، جگت لالچ دا انتر لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سجن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچ کہے پرہہو جن بھگتاں اندر چاڑھ دے مستی، مستوانے دا لیکھا سنگھ منی پور کرائیا۔ امرت دھار پرگٹا دے لوڑ رہے نہ گنگا گوداوری جمناسُستی، تیرتھ تٹ کنارے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکنکارے پروردگارے سانجھے یارے تیری نظر آوے ہستی، ہست کپٹاں پردہ آپ اٹھائیا۔ کایا دھار تیری بھگتاں وسدی ہووے ہستی، محل اٹل اک جنائیا۔ پریتم اپنی پریتی بخش دے سستی، پوجا پاٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ من کلپنا نو در پھرے نہ نسدی، دوس زین بھجے نہ واہو داہیا۔ سُرتی شبدا نال پھرے ہسدی، تُوں میرا میں تیرا خوشیاں ڈھولے گاٹیا۔ ہر پردے وڈیائی ہووے تیرے جس دی، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ دھار بخش دے امیوں رس دی، امرت اگما آپ چوائیا۔ تیری جوت اکالن اپنا مارگ ہووے ہسدی، دوس زین بھگتاں بھیو چُکائیا۔ کلجگ کریا کوڑ ہووے ہسدی، تن وجوداں رہن نہ پائیا۔ گھڑی سہنجنی کر دے کلجگ زین اندھیری مس دی، نور نورانے اپنا چند چمکائیا۔ تیری کھیل ہووے الکھنا الکھ دی، الکھ اگوچر تیرے

ہتھ وڈیائیا۔ اپنی دھار پرگٹا دے پرتکھ دی، پاربرہم پرہہ اپنا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن ساڈا پرہہ میلا ہووے تیرے چرن، پنچم پنچم جوڑ جڑائیا۔ بودھ آگادھی بخش دے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ تیرا سوہلا ڈھولا گیت بھگت سہیلے سارے پڑھن، راگ ناد جنائیا۔ سرتی شبدی پلُو پھڑن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ٹوں ہارا بھنن گھڑن، سمرتھ اکتھ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لیکھا مُکا دے چوٹی جڑن، چیتن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سب تیرے پوجن چرن، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے مرن توں بعد پھر نہ ہووے مرن، مر جیوت روپ بدلائییا۔ ٹوں کرپا یدھان کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن تیری اکو ہووے سرن، سرنگت اک جنائیا۔

۱۶۱۵

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر پھمن سنگھ دے گرہ * *

پنچم کہے میں خوشیاں منگ منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا آد جگادی پُرکھ اکالے سدا سنگا، بھگون بھگتاں سنگ بنائیا۔ مینوں یاد آگیا پچھلا سماں لنگھا، پیتی دھار دھار درڑائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا پریم نال سنگھ رنگا، رنگت تیری ویکھ وکھائیا۔ جس کارن تیرا لیکھ لکھایا پری اندا، اند اند اند وچوں پرگٹائیا۔ منی سنگھ نے من توں باہر گایا چھندا، ڈھر دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پنچم کہے پرہو تیرا آد جگادی سچ انصاف، سہج نال جنائیا۔ جھٹ آشا نو کے کہے مینوں کر معاف، ہرنام سنگھ جنائیا۔ جو تیّ واری پچن کیتے گُستاخ، غُصہ جگت جگت جنائیا۔ میرے انتشکرن سب کچھ رہیا بھاکھ، بھیو رہیا نہ رائیا۔ اوہ لیکھا ختم کر دے جو آکھی مُکھ زبان نال تیئی وساکھ، جگت دھار نال درڑائیا۔ بن تیری کرپا میری لیکھے لگے نہ راکھ، جگت تن رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ مہربانا میں اپنی زندگی وچ نو وار تیرے تن دی پائی پوشاک، نو در

۱۶۱۵

دا لیکھا دے مُکائیا۔ میرا لہنا دینا اگلا کرنا صاف، ناتا بھائیاں والا ٹڑائیا۔ کیوں میرے سُت دُلا رے تُوں میرا میں تیرا کردے جاپ، دُھر دا
 ڈھولا گائیا۔ تُوں نرگن ہو کے آیا آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ میری پُچھ لے وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ ترے گن تت رہے نہ تاپ، ترے گن
 اتیتے دیویں مان وڈیائیا۔ دوہاں دا اکو جگت پتا باپ، اکو تن وجود والی مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ پنچم کہے ستگر کِریا کر گن ندھانے، گنوت تیری سرنائیا۔ بنس سر بنس آپ پچھانے، جگ جیون داتے
 دیا کھائیا۔ تیرے سمیں کدے نہ ہوئے پُرانے، پُنہ پُنہ سیس نوئیا۔ تیرا پیار رُوپ بنے نہ کدے بیگانے، دُئی نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن کول ساچا
 دے مانے، سچکھنڈ واسی اپنے رنگ رنگائیا۔ بینتی کر پروانے، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرے لیکھے لا لے پینے کھانے، پارہم پت
 پرمیشور سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُدھ بن میری گت کوئی نہ جانے، جانہار اک ہو آئیا۔ میں تیرے پیار دا بنیا رہیا پہلوانے، کشتی جگت
 والی رکھائیا۔ میرے مُکھ چوں پچن نکلے نال زبانی، رسنا نال سُنائیا۔ اوہ تیر وجدے رہے کانے، کائنات توں باہر دیاں درڑائیا۔ جے آ
 گیوں دھرم دی دھار کر بہانے، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا لہنا دینا پُورب رہے نہ وچ جہانے، جگت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سدا میرے کھڑا رہیں
 ۱۶۱۶ سر بانے، سر تیرے قدم ٹکائیا۔ تھر گھر بخشنا اک مکانے، مقام اپنا دینا وکھائیا۔ سچکھنڈ تیرا نُور تک نُورانے، نُور ظہور دینا پرگھائیا۔
 تُدھ بن انت کنت نہ کوئی پہچانے، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے پنچم لیکھے لگا سنگھ ہر نام، ہر ہر اپنے وچ ملائیا۔ لیکھا رہیا نہ تن وجود ماٹی چام، چم درِشٹی دتی بدلائیا۔
 جس دا لہنا دینا چھٹیا وچوں پنڈ گھونڈ گرام، ساچے مندر اندر ملے سرنائیا۔ پُورب لہنا جھولی پایا تمام، طمع لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کرے
 آپ امام، مہربان دُھردرگاہیا۔ جس نام ندھان پیاؤنا جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدی پلو پھڑاؤنہارا دام، دامنگیر بے نظیر اک ہو آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ سِدھواں ضلع امرتسر منی رام دے گرہ * *

گڈیا کہے میرے جگت نیتر بند، اکھیاں والیو دیاں جنائیا۔ میرے انتر اُس صاحب دا اند، جو اند دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا ڈھولا گاواں بنا بلاں دند، رسنا جگت نہ کھئے پلاٹیا۔ بنا سوریہ چند توں چاڑھ اپنا چند، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا میرا تن سریر بند بند، بندگی اپنی وچ رکھائیا۔ میں جگت کلا دی دھار وچ پابند، اپنی آسا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گڈیا کہے میں چاروں کُنٹ دیکھیا نال غور، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میرا کرم گیا سور، بن جنم توں جنم ملی وڈیائیا۔ میرا لیکھا ہو گیا ہور دا ہور، اور دی اور کار بھگتائیا۔ بھیو چکا کے تور مور، مورتی دا لہنا دینا مکائیا۔ میں کوک پکاراں پاواں شور، سہج سہج نال سنائیا۔ جن بھگتاں سب دی پرہ دے ہتھ وچ ڈور، جو مُریدو مُرشد اپنے رنگ رنگائیا۔ جدھر چاہے چاروں کُنٹ وچوں اودھر دیوے تور، ترت اپنا حکم سنائیا۔ مینوں دین دنی دا دسیا اندھیرا گھور، چاروں کُنٹ چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہباں تکیا کھور، پنج تے دے پتلے جگت کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ وکھائیا۔ گڈیا کہے جن بھگتو میں اپنا سینہ کھول وکھایا چھاتی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جتھے وسے سب دا مالک کھلا پاتی، پت پرمیشور ڈیرہ لائیا۔ بے شک تھادی سواساں والی حیاتی، تن وجوداں سوہا پائیا۔ میں لکڑی دھار میرا لیکھا نال میٹیریل دھاتی، دھول دے اُتے رنگ رنگائیا۔ پر ماتم میرا اپنے چرنا جوڑے ناتی، رشتہ اپنے سنگ وکھائیا۔ میں بنا زبان توں کراں باقی، باطن رہی جنائیا۔ دھن بھاگ میری پرہ پُجھی واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل بہ بدھ بھانتی، بھیو سمجھے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ گڈیا کہے بھگتو میں اک اک پیر پُندی، سہج سہج نال جنائیا۔ تتاں والیو ایہہ گھڑی سہنجی لٹ دی، لٹیریو نام لٹنا چائیں چائیا۔ پرہ درشن نال جیو جنت دھار کدے نہ نکھندی، کھوٹیاں کھرے دئے بنائیا۔ جس قیمت پالئی میرے بُت دی، بن تن سریر دتی وڈیائیا۔ تھانوں بخشش دتی سچ ست دی، ستیو لو انگرائیا۔ اج گھڑی سہنجی بھگت بھگوان دی رت دی، رتڑی اپنے رنگ وکھائیا۔ میں ونجارن ہو گئی ابناشی اچت دی، چیتن ہو کے رہی سنائیا۔ جس ویلے میں آواز سنی

ٹوں میرا میں تیرا ٹک دی، میرا انتر زرنتر ٹخم تاشیر گیا بدلائیا۔ میں بنا سیس توں اُس جگدیش نوں جھکدی، جو سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دھار آپ سمجھائیا۔ گڈیا کہے جن بھگتو تے سریر اپنا تکو، پرہہ سوہنی بنت بنائیا۔ لوک مات پچھانو حقو، حقیقت حقیقت کھوج کھوجائیا۔ اپنا پردہ پرہہ چرن پریتی نال ڈھکو، اوڈھن اکو سیس رکھائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہ پرہہ دی ڈھٹھو، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ سرنگت سرنائی اکو ڈھٹھو، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جھگڑا چک جائے مندر مسجد شودوالے مٹھو، گروڈوار چرچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو تہاڈے لیکھ لاوے تے اٹھو، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بدھ اپنا سنگ بنائیا۔ جس دا نور ظہور پرکاش لٹ لٹو، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹو، گھٹ بھیت سب دے بیٹھا آسن لائیا۔ بھاگ لگائے کایا مٹو، مٹکی ساڈھے تن ہتھ ویکھ وکھائیا۔ اوہ سب دا مالک خالق چھبے جھیور نائی براہمن جنٹو، جٹا جوٹ دا لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُس دی سرن سرنائی اکو ڈھٹھو، جو ڈھٹھیاں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سرب کلا سمرتھو، سمرتھ اکتھ بے پرواہ اگم اتھہ اک اکھوئیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں
ضلع امرتسر (کوٹھی اُتے وسرام دھام تے) *

گیاراں چیت کہے مینوں یاد بکرمی اُنی سو اٹھتالی، پورب لیکھا دیاں سنائیا۔ کوئی آیو نہیں بیتی باہلی، بھتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ منی سنگھ پرہہ دے آگے بنیا سوالی، بینتی وچ سیس نوئیا۔ تیری بھگتی کیتی باہلی، دوس زین بن رسنا ڈھولے گائیا۔ اپنا درس دکھا دے جوت اکالی، پردہ آپ اٹھائیا۔ تیرا گھر ویکھاں سچے دھرمسالی، دھرم دوارا دینا جنائیا۔ پھل لگاؤنا میری ڈالی، پت ٹہنی دینی مہکائیا۔ میرا گرہ رہے نہ خالی، بھرپور دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ گیاراں چیت کہے منی سنگھ ویراگ وچ وبائیاں انجھی، ہنجهوآں ہار بنائیا۔ اپنا چھڈ کے بسترا منجی، مٹی خاک اُتے زل زل کے ماریاں دھاپیا۔

مینوں پیار نہیں پرکرتی پنجھی، پنج تت نہ کھٹے وڈیائیا۔ اکو پرتی تیری لگدی چنگی، بہاویں مٹی خاک وچ رُلائیا۔ نگاہبان ہو کے لاؤنا
 انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ منی سنگھ لیٹ کے
 اُتے مٹی خاک، آسن سوہنا لیا بنائیا۔ بنا اکھاں توں ربیا جھاک، بن نیناں نین تکائیا۔ اپنے گھر دا کھول کے تاک، پردہ دے اُٹھائیا۔ جھٹ
 ستگر شبد دا ہویا واک، واقف کار دتا کرائیا۔ نال ٹام دسیا عسیٰ والے کلاک، کلا دھاری تک دھر دا ماہیا۔ جس دے چرناں چھپاؤنا
 اپنا ناک، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے پچھلا واک، لیکھا اگلا پور کرائیا۔ آسو اگے چڑھے راک، پون پوناں ویکھ
 وکھائیا۔ بنا پاکھر زین توں مارے پلاک، پلکان وچ دو جہاناں پھرے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ گیاراں چیت تھت منی سنگھ نیتراں وہایا نیر، وچھوڑے وچ کُرائیا۔ نک نال کڈھی لکیر، لائن
 دتی بدلائیا۔ اپنے بستر پاڑ کے چیر، مٹی تن اُتے رمائیا۔ مینوں ذبح کر لے بنا شمشیر، تن وجود لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گیاراں چیت کہے شبد سندیسہ آیا پنج پنج دی دھار، انک پچونجا دتا
 بنائیا۔ پنجاں تتاں اندر پنجاں شبدان کیتی دھنکار، شبد شبد شبد وچوں سنائیا۔ منی سہاں اُٹھ ویکھ لے دھر دا یار، یارانہ تیرے نال
 جنائیا۔ جس آؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کھائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، جگ چوکڑی
 سیس نوائیا۔ جو سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ آؤن دا پنچم جیٹھ ہونا اجیار، پُری گھنک وچے ودھائیا۔ بنا تیل باقی
 دیکھ ہونے ظاہر، ظاہر ظہور کرے شنوائیا۔ پچونجا دن کرنی انتظار، ایہہ لیکھا بے پرواہیا۔ گیاراں چیت کہے میں خوشیاں وچ بن گیا
 نچار، نچیا ٹپیا واہو داہیا۔ انتر انتر کیتی وچار، بنا وچریاں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ گیاراں چیت کہے جھٹ منی سنگھ نے اپنے اُتے ہور لائی مٹی، تن وجود خاک رنگ رنگائیا۔ جاں نیتر میٹے
 ہاپے اُتے دسی ٹپی، بن اکھاں نظری آئیا۔ جس دی دھار اگھی چٹی، جگت رنگ نہ کھٹے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہائیا۔ گیاراں چیت کہے مینوں پنچم جیٹھ آؤن لگا یاد، منی سنگھ اندرے اندر دھیان لگائیا۔

جھک کے کیتا آداب، سیس جگدیش نوائیا۔ جھٹ آگے روپ دس پیا سنگھ مہتاب، جو بنا مہتابیاں کرے رُشنائیا۔ جن پنجه لایا اوہ
 مالک آوے پنجان دا وچ پنجاب، پنج پنج نال ملائیا۔ جس دے پیار وچ نانک وجائی رباب، تند ستار بلائیا۔ اوہدا سب توں وکھرا
 خطاب، خطا وچ کدے نہ آئیا۔ جس بھگتاں کرنی امداد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گیاراں چیت کہے مینوں پنج جیٹھ نے دوبارہ دتا آگھ، آؤن توں پہلاں دتا سُنائیا۔ مینوں کرنا معاف، غصہ
 گلہ نہ کھئے جنائیا۔ اجے وچوں لنگھنا مہینہ وساکھ، پھر میں آواں واہو داہیا۔ مینوں خوشیاں وچ آؤندا ہاس، پریم دے ڈھولے گائیا۔ پنجم
 جیٹھ کہے چیت جی میرا جی کدا میں تیرا دیواں ساتھ، دوہاں دا میلا اکو گرہ مل کے وچے ودھائیا۔ چیت کہا، پنج جیٹھ تہاڈا مالک
 انا تہاں دا ناتھ، پُرکھ سمراتھ بے پرواہیا۔ اوہدے آگے جوڑیئے ہاتھ، جو اگلے لہنے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جھٹ منی سہوں کیتا اشارہ، سچ نال جنائیا۔ میں تکیا اگم نظارہ، بن نیتراں ویکھ وکھائیا۔
 جوتی نور دسے چمتکارا، بن تن وجود رُشنائیا۔ اوہ آوے وچ سنسارا، پنجم جیٹھ واہو داہیا۔ پھیر کھیل کرے اپارا، اپرمپر اپنا ویس
 وٹائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، شبدي ڈنک وجائیا۔ گیاراں چیت جس ویلے شہنشاہی سمت اک نال اک مل کے اپنی بدل لئی بہارا، بھیو اپنا
 دئے کھلائیا۔ پنج جیٹھ تیرا چیت نال پورا ہووے قول اقرارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایسے کارن پنج چیت پنج چیت دی دھار پنج جیٹھ
 بنایا لکھارا، لکھاریاں قلم شاہی رنگ چڑھائیا۔ انہاں دوہاں دے ملن نال جگت دی ریتی وچ بدل جانی سب دی دھارا، دھرنی دھرت
 دھول دھول نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ گیاراں چیت کہے
 میری اُنی سو اٹھتالی والی رات، منی سنگھ خوشیاں نال بتائیا۔ اک ہس کے کیتی بات، پردہ پردیاں وچوں کھلائیا۔ جس ویلے کلجگ انت
 کھیل کرے آپ، اپنا رنگ رنگائیا۔ بن کے ڈھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ میری آسا منسا پوری کرے لوک مات، متا اور نہ
 کھئے جنائیا۔ میرا پورب لیکھا ویکھے کھات، بن اکھراں پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا سنگ آپ بنائیا۔ منی سنگھ کہا جس ویلے شہنشاہی سمت گیاراں جاوے آ، اپنا پنڈھ مکائے واہو داہیا۔ شہنشاہی سمت باراں نوں

چڑھے چا، جس دا پروشٹا اپنی دئے گواہیا۔ سب دا لہنا دینا دئے چُکا، لیکھا رہے نہ رائیا۔ نو وار اشارہ کیتا شہنشاہی سمت گیاراں کھیل
 کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ شہنشاہی سمت باراں وچ پنج چیت پنج جیٹھ دا لیکھا اکو رنگ دتا رنگا، گیاراں دی دھار نال
 پرنائیا۔ منی سنگھ دا لہنا دینا دتا چُکا، پورب رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 صاحب اک اکھوائیا۔ شہنشاہی سمت باراں کہے میرا پروشٹا چیت دا گیا آگیاراں، اک اک سنگ لیتا بنائیا۔ میں پریم نال دیاں اشارہ،
 سہج سہج سنائیا۔ لکھاریو ہونا ہوشیارا، منی سنگھ لکھاری تہانوں رہیا سمجھائیا۔ اکٹھے اٹھو سنگھاسن تے چڑھ جاؤ شبد دا بولو
 جیکارا، خویشیاں ڈھولے گائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑ ستگر نوں بخشو چھارا، جو ٹکے لا کے خوشی بنائیا۔ اوہ تہاڈا بنے بھکھارا، بھکھیا
 منگے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ لکھاریو، اپنے چرناں دی
 دیو دھوڑی، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ جن بھکتو رنگت چاڑھو گوڑھی، اتر کدے نہ جائیا۔ منی سنگھ دی لکھت ہووے نہ کوڑی، ست
 سچ دینی بنائیا۔ گیاراں چیت نوں جیہڑی تھلے وچھائی پھوہڑی، پنج جیٹھ نوں ایہ وی بیٹھوں دیوے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گیاراں چیت کہے، جن بھکتو ستگر ستگر ستگر شبد سدا غریب،
 جگ جگ غریبی وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جس دا کھیل سدا عجیب، بھيو سکے کئے نہ پائیا۔ زرگن سرگن دیونہارا ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دئے وڈیائیا۔ منی سنگھ کہے میرے انتر آیا ویراگ،
 گیاراں چیت دیاں جنائیا۔ پرم پُرکھ وڈ وڈ کرے بھاگ، بھاگ ہین لئے ترائیا۔ جوتی دیپ جگائے چراغ، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ ہر
 پردیوں بجاونہارا آگ، اگنی تے گوائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی نام چوگ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دئے وڈیائیا۔ منی سنگھ تیرا لیکھا حساب کیتا پورا، پچھلا رہیا نہ رائیا۔ آگے سچ دی ساچی بخشے
 نورا، نریا توں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت دا دے کے نورا، دو جہان پردہ لاپیا۔ جن بھگتاں نام کرے مشہورا، صفت صفتی ڈھولے گائیا۔

جو آسا رکھی مؤسیٰ اُتے کوہ طُورا، تُرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جُگاد حاضر حضورا، ہر گھٹ اندر اپنا آسن لائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ *

باراں چیت کہے موہے چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے میرا، مہربان محبوب ڈھردرگاہیا۔ جس دا وقت سہنجنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اکو رنگ رنگائے گرو گُریا، چیل گُریا اپنا روپ درسائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹے اندھیرا، اندھ اگیان گوائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہرا، محبوب نور الہیا۔ جس دا نو نو چار پچھوں ہوئے پھیرا، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، بھگت وچھل ڈھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں انتر نرتنر نیج آتم لائے ڈیرہ، آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن اک سہائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لدھیانہ شہر جوگندر سنگھ بگا دے گرہ *

باراں چیت کہے میرا سندیسہ اگئی پاتر، پترکا بن اکھریں نظری آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا دُھر دا چاتر، چاترک ہرجن ویکھے تھائوں تھائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی پرہ پرگٹ ہووے بھگتاں خاطر، خطرہ دین دُنی تجائیا۔ کلجگ رین میٹے اندھیری راتر، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ نام ندھانا دے کے وست سچ ماتر، من مت بُدھ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا، چیت کہے میرا دوس دہارا باراں، زنگن سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ اک دو دی اگئی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سوہیا پائیا۔ کِریا کرے پُرکھ اکالا پروردگارا، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ بھگت سہیلا بن کے میت مُرارا، ساجن ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ لوک مات ست ستوادی ہو کے پاوے سارا، برہم برہمادی پردہ آپ اُٹھائیا۔ بھگت وچھل بن گورور گِردھارا، گھر گمبھیر بے

نظیر دُھر دا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں
بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکارا، پاتشاہ شہنشاہ آگم آگمرا اک اکھوائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کھیرو ضلع سنگرور گریہج کور دے گرہ *

ستگر شبد جن بھگتاں بخش نام خُماری، انتر نرنتر اپنی دیا کھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم بٹھ اگتی دھاری، دھرم دی دھار ایکنکار
پروردگار آپ درڑائیا۔ بھاگ لگا محل اٹل اچ اٹاری، تن وجود حق محبوب اپنی دیا کھائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی زرگن نور جوت کر اُجیاری،
اندھ اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد دُھن ناد دے سچی دُھنکاری، انحد نادى ناد سُنائیا۔ امرت بخش آگم ٹھنڈا ٹھاری، کلجگ اگتی تت
بُجھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو بھوپ سکداری، دو جہاناں مالک خالق اک اکھوائیا۔ تیرے حُکم دی سارے کرن داری، تابعداری وچ سپس
نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں چاڑھ آگم رنگ،
جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم ہو سنگ، سگلے سنگی بہ رنگی اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دُھر دی
ساچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔
ستگر شبد جن بھگتاں بخش دے اپنی مستی، نام خُماری دے چڑھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وکھاتے ہستی، ہست کیتاں پردہ آپ
اُٹھائیا۔ سچ کہانی جانا دے اکتھنا اکتھ دی، جگت کتھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری کھیل سدا پُرکھ سمرتھ دی، ہر کرتے تیری
بے پرواہیا۔ ہرجن آسا پیاسی اکو وٹھ دی، وست امولک کایا گولک اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ بھیو چکا دے آبا آپ، پردہ پردیاں وچوں
اُٹھائیا۔ تُوں زرگن زرگن سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دس دے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا کہن

کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑی، ٹکے ڈھر دے خاک رمائیا۔ انتر نرنتر واسنا رہے نہ کوڑی، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد نوری، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ سب دی لیکھے لہے دینے لا مزدوری، جو دوس رین تیرا نام دھیائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت غریب زانیاں آسا منسا کر دے پوری، پاربرہم پت پریشور دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پندھ مکائے نیرن دوری، دور ڈراڈا ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دھوری شہر ضلع سنگرور مادھا سنگھ، امرجیت کور، بلجیت سنگھ دلجیت سنگھ دے گرہ *
 دھرنی کہے پروردگار میری دروبھی، دو جہاناں مالک خالق تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت سہیلا جگت جہان دے کوئی کوئی، کوٹ کوٹی کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ کلجگ سرشٹی درشٹی مایا ممتا وچ موبی، مہربان محبوب تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ غریب نوازے سرتی سرت اٹھے نہ سوئی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شبد ستار نہ کھئے بلائیا۔ پرم پُرکھ پرماٹم میری تیرے آگے اک عرضوئی، آرزو خواہش تمنا تیرے چرن کول ٹکائیا۔ آہ تک لے میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو دے کے کئے پیشینگوئی، پیشتر تیرا بھیو کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ملے کیسے نہ ڈھوئی، در دوار ایکنکار سوبھا کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دے شاستر بن اکھیاں رہے روئی، بن نینر لوچن نین نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ سلطان، شاہو بھوپ تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہونا نگاہبان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرم دا رہے نہ کھئے نشان، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ سرتی شبدی میلا ہووے نہ ڈھر دے رام، آتم پرماٹم تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار کُنٹ کلجگ کوڑ پھرے شیطان، شرع چھری جگت ہتھ اٹھائیا۔ میں ویکھ ویکھ ہوئی حیران، حیرت اندر میری تیرے آگے دھائیا۔ جدھر تکان جوٹھ جھوٹھ پھرے شیطان، بن قدماں بھجّاں واہو داہیا۔ توں مالک میرا مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرواں نام سندیسے دتے پیغام، کلمے کائنات درڑائیا۔ کلجگ انت سری

بھگونت لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھول چُکاوے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس تُوں جھکنے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سِیس نوایا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے بال نادان، نئے پچے نرگن سرگن نرگن رنگ سہائیا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سلطان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ سُلطانے، ست ستوادی تیری آس تکائیا۔ کِریا کرگن ندھانے، گہر گمبھیر گور میرا لیکھا پور کرائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹ نِشانے، نِشانہ سِری بھگوان اپنا اک سمجھائیا۔ ستجگ ست دھرم کر پردھانے، نام امولک اگم اتھاہ آپ ورتائیا۔ مانس مانو مائکھ آتم دھار تیتھوں رہن نہ بیگانے، پرماتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مندر کایا اندر اگم دس استھانے، بھومکا اکو اک سہائیا۔ جتھے شبد ناد تیرا سُنن دُھنکانے، انحد نادی ناد جنائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوت جگا مہانے، نور نورانے نور ظہور دے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تیرا نام کلمہ اکو گائے ترانے، تریا تون باہر اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں آد جگاد دی تیری منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مانو ذاتی گڑھ توڑ دے ہومے ہنگتی، ہنگ برہم پاربرہم دینا سمجھائیا۔ میل ملاؤنا ساچی سنگتی، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات راؤ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ تون بودھ آگادھا بنا اکھراں تون پنڈتی، نراکھ دھار ایکنکار دینی سمجھائیا۔ آسا ترسنا کوڑ میٹنی من دی، منسا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ شرع شریعت رہے کوئی نہ تن دی، وجود محبوب حق دینا سمجھائیا۔ سرن بخشنی اکو ستگر شبد گوہند سورے چن دی، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ بھيو گھلاؤنا سرشٹی درشٹی آتم دھار برہم دی، پاربرہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ جگت واسنا خواہش رہے نہ چم دی، چم درشٹی دینی گوائیا۔ پون سواس تکنی دم دی، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کِریا کر مہان، مہا کتھ کتھ جنائیا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہوئے پردھان، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر ڈھولے گان، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ کلجگ کِریا کوڑ مٹے نِشان، میرے اُتے نو ست رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا سچ کر پردھان، پردھانگی اکو ہتھ پھڑائیا۔ اکو تیری منزل حقیقی چڑھن سکھ مُسلم ہندو

اِکو دھرم ہووے ایمان، دُوْجا اِشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی گھٹ گھٹ جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، میرا لہنا دینا پُوْرا کرنا مانگت ہو کے منگاں دان، ساچی بھچھیا دُھر دی اِچھیا دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دی دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار بن ہست گولان بن دست دستگیر بے نظیر لاشریک میری جھولی دینی پائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ برنالہ شہر شام سنگھ دے گرہ ضلع سنگرور *

دھرنی کہے پرہو میں نانی دھول، دھرت دھول ہو کے سیس نوائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی پُوْرا کر دے قول، اقرارنامہ ویکھنا چائیں چائیا۔ تُوں بودھ آگادھا بُدھی توں پرے آگتا رول، جس دی ودیا دو جہان سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں آپ اپنا تیرے چرن کول گھولی رہی گھول، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ میرے پرے پُرکھ پرماٹم میرا بھار کر دے ہو، سیس جگدیش بوجھ رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے مینوں کر اڈول، سانک ست ست کرائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا آگم آگتے آگتا ایکا کھول، خالق خلق مخلوق، اپنا رنگ رنگائیا۔ ست ستوادی اپنا تول تول، ترازو نام کنڈا اِکو اک اُٹھائیا۔ سچ دوارا میرے اُتے کھول، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم اِکو نعرہ بول، انبولت دینا سمجھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن وسنا کول، کایا کُلی اپنا آسن لائیا۔ پنچ وکارا میرے اُتے کرے نہ گھول، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں پیبا پریتم میرا سندر ساول سو، سانوریا تیرے آگے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لیتا ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو نگاہ مار لے بنا نیناں، لوچن اکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں نانی جُگ جُگ تیرا بھانا سہنا، سہ سہ اپنی خوشی بنائیا۔ تیرے حُکم وچ سچ سوامی رہنا، انترجامی در تیرے سیس نوائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے بہنا، دُوْجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں نرگن داتا میرا ساک سینا، سچن اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا پُوْرا کر دے جو بالمیک لکھیا باہر رمائنا، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ تیرا پیار نہ رہے طرفینا، طرفداری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچن سہیلا اک اکیلا بنا ساک سینا، مٹر پیارا

میت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میرا لیکھا تک لے آپ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں آد جُگادی دُھر دا باپ، تُدھ بن جمن والی کھئے نہ مائیا۔ تیرا ایتھے اوتھے دو جہاناں پرتاپ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میں کوک پُکاراں دھرنی دھول لوک مات، دھول ہو کے دیاں دُبائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت میرے اُتوں میٹ اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند کرنا رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، پت پرمیشور ہونا آپ سہائیا۔ اکو سندیسہ فرمانا دے دے لوک مات، پترکا اپنی دینی جنائیا۔ میرے بھگونت انت کنت پُچھ میری وات، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی چرن کول جوڑ اپنا نات، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہیو نرگن دھار لا لے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ میری سیج سہا پلنگ، بنا پاوا چول دے وڈیائیا۔ بنا باڈیاں چاڑھ دے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ سدا سہیلے وسنا سنگ، سنگی بہ رنگی اپنی دیا کھائیا۔ میں نانی ہو کے منگان منگ، کوچھی کلی خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میرے اُتے سَتجگ تریتا دواپرگئے لنگھ، کلجگ اتم ویلا گیا آئیا۔ تیرے کول سب تون وکھرا انوکھا ڈھنگ، تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اکو نام ندھانا سِری بھگوانا میرے اُتے وجا مردنگ، دو جہاناں کر شنوائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیارا میرے اُتوں کڈھ ملنگ، چار کُنٹ لیکھا دینا مُکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جمن سُرستی گوداوری گنگ، گنگوتری بیٹھی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میرے محبوب نوجوان، محبان تیری سرنائیا۔ میری بینتی کر پروان، بے عیب نور الاہیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں بالی بُدھ آنجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو کھنڈ میرے ویکھ شرع ہوئی شیطان، ست وچ نہ کھئے سہائیا۔ نو ست بے ایمان، بیوہ روپ دے سے خلق خُدائیا۔ قائم ربیا نہ دھرم ایمان، عمل حق نہ کھئے کھائیا۔ تُوں سَتگر داتا میری بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ ست دھرم دا میری جھولی پا دے دان، وست امل اٹل آپ ورتائیا۔ لہنے دینے لیکھے پورے کر دے جو سییا تُوں کہہ کے گیا رام، رادھا کرشن گیا سمجھائیا۔ جو پیغمبران دتے پیغام، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ جس کارن نرگن نرگن منتر چلایا ستنام، منتر ست سچ سمجھائیا۔ جس دھار وچوں گوہند فتح ڈنک وجایا آن، فاتح کرنا خلق خُدائیا۔ اکو

تیرا حُکم ہووے زمیں اسمان، زمیں زماں دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں بال آنجانی تیری چرن دھوڑی خاک آئی رمان، ین مستک لوان چھہائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم میری بینتی کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر ریہی سُنائیا۔ میرا سندیسہ کوئی سُن سکے نہ سرون کان، تن وجوداں سمجھ کچھ نہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی جانی جان، جانہار تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک رحیم رحمان، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنُوں بھگوان، تُدھ ین میری کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان میرا لہنا پور دینا کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنگرور شہر ہرینس سنگھ دے گرہ *

سَتگر شبد سدا دِیالو، دین دِیال دِیا نِدھ ٹھاکر اک اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری بنے کِرپالو، کِرپا نِدھ نوجوان سری بھگوان بے پرواہیا۔ جس دا کھیل جُگ چوکری بے مثالو، مسل اصل سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا حُکم سندیسہ فرمان کلجگ اتم ہووے چالو، چار کُنٹ دہ دِشا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت انت سمبھالو، سمبل دا مالک اکو حُکم ورتائیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا نانک سِت کالو، اکل کل دھاری پروردگاری سانجھا یار نور اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سَتگر شبد دِیاندھ ٹھاکر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جو آد جُگاد گہر گمبھیر گنوتنا وڈ ساگر، تٹ کِنار نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نام نِدھانا وچ جہانا اک ونج کرائے بن سوڈاگر، سچ وست ین دست آپ پھڑائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، درمت میل انتر نرتتر تن وجوداں کرے آپ صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دین دِیال پرہو سچ سوامی، ست ستوادی برہم برہمادی اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہووے انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔ جو آتم پر ماتم پاربرہم برہم ناتا جوڑے باہمی، ایش جیو جگدیش اپنا رنگ رنگائیا۔ جو نِت نوت سدا سدا ہووے نہکامی، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ سو پُرکھ آکالا دین دِیالا کلجگ میٹے زین اندھیری شامی، شمع نور نور جوت کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو

ذاتی کوڑی کریا لاپے غلامی، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ ایکا بخشے گنوتنا نام گن ندهانی، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر کھیل کرے مہانی، مہا کتھ کتھ سُنائیا۔ امرت رس نِجھر جھرنا بوند سواتی دیوے پانی، ناہی کول کول اُلٹائیا۔ شبد ناد دُهن آتمک بخشے سچ دُهنکائی، مدھر دُهن آپ جنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے نورانی، نور نورانہ نوجوانا شاہ سلطانا اکو نظری آئیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھے جگت جہانی، اندج جیرج اُنہج سینج چارے کھانی پھول پُھلائییا۔ جودھا سورپیر بن بلوانی، بلدھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ مہربان محبوب ہو کے سچ کرے مہربانی، محبان بیدو اپنا کھیل کھلائییا۔ اکو منزل حق دس رُوحانی، رُوح بُت دا پردہ دئے چُکائیا۔ جھگڑا میٹے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دئے بدلائییا۔ شاہو بھوپ بن سلطانی، ستگر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستگر دین دیال سدا دکھ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں دھوڑی چرن کرائے مجن، دُرمت میل اندر باہر رین نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن، سگلا سنگی بہ رنگی اک اکھوائیا۔ نیتر نام ندهانا پاوے انجن، نیج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ دین دُنی دی پار کرائے حدن، حدود اپنی اک درسائیا۔ جتھے دپیک جوتی بن تیل باقی جگن، کملاپاتی نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ ہر بھگت سہیلے سچ پیار وچ کرے مگن، نام خُاری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ ستگر دیال آد جگاد، جگ چوکری دیا کھائیا۔ جس دا لہنا دینا برہم برہماد، برہمانڈ ویکھے چائیں چائیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن دیوے داد، وست امولک نام ندهان اکم ورتائیا۔ جس نوں رسنا جہوا انتر نرتتر سارے رہے ارادھ، سوہلے ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دیالا موہن مادھو مادھ، مدھر دُهن دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جس دی آد انت جُگا جُگنت بن اکھراں والی یاد، حرف حرُوف جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرِ ندر کور دے گرہ پنڈ چھوٹا کو ماجرہ ضلع سنگرور *

ستگر شبد کہے دھر حکم سچی سرکارا، آد جگاد برہم برہماد چلیا آئیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہارا میت مُرارا، ہر پُرکھ نرنجن پردہ اولا
آپ چُکائیا۔ ایکنکار سد پاونہارا سارا، آد نرنجن بودھ آگادھ کرے جنائیا۔ ابناشی کرتا ویکھے وگسے ویکھنہارا، سری بھگوان نوجوان مرد
مردان اپنا بھیو چُکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پاوے سارا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد لہنا دینا جانے سرب
سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ پورب لیکھا تھے پیغمبر گر اوتارا، چار جگ دے شاستران کھوج
کھوجائیا۔ شاہو بھوپ بن وڈ سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہیوئے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ کلجگ کریا
کوڑ میٹے پسارا، اندھ آگیان دئے مٹائیا۔ ست سچ دئے ادھارا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کریا کرے آپ نرنکارا،
نرور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لیکھا جانے جیو جنت پاربرہم پت پرمیشور نرگن سرگن لے اوتارا، اوتری ہو کے
ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جگت و دیا عقل بُدھی بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھیو ابھید سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم میٹے
اندھیری راتی، زٹری دھر دے حکم نال مہکائیا۔ ستجگ ساچی سچ کرے پرہاتی، سندھیا لیکھا رہے نہ رائیا۔ دین دنی جھگڑا میٹے
کاغذاتی، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم جوڑے ساچا ناتی، ایش جیو جگدیش بھیو آپ کھلائیا۔ کریا کرے ہر
کھلاپاتی، پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں امرت بخشے بوند سواتی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے لوک ماتی،
دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ انت کنت بھگونت نرگن ہو کے پچھے واتی، سرگن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار اگنی داتی، نام ندھانا نوجوانا سری بھگوانا
سرشٹی درشٹی اندر آپ ٹکائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلیپ کور دے گرہ پنڈ سنام ضلع سنگرور *

دھرنی کہے دھرم دی دھار بخش دے دھوڑی، ٹکے نام خاک پاکی پاک دے لگائیا۔ دین دیاں دیندھ میرے اتوں کلپنا میٹ دے
 کوڑی، کوڑ گڑیار جگت بریار وچ سنسار رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دنی چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھی، پت پرمیشور پاربرہم در تیرے
 اوٹ تکائیا۔ بزرگن سرگن ساچی رنگت چاڑھ دے گوڑھی، نو ست برہم مت تتوت اتر کدے نہ جائیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان ستگر
 شبد اکو میرے اُتے کرے مشہوری، مشورہ تیرا تیرے نال رکھائیا۔ نام خجاری ایکنکاری پروردگاری دے سروری، سرت اکال مورت اپنے
 نال ملائیا۔ دین دیاں درد دکھ بھے بہنجن تیرا درشن ہووے حضور، حضراتاں دے مالک خلق دے خالق نور نورانے نور دینا چمکائیا۔ آتم
 پرما تم پندھ مکا دے نیڑ دوری، منزل منزل اپنا بھیو کھلائیا۔ میری آسا منسا انت کنت بھگونت کر دے پوری، پاربرہم برہم اپنا بھیو
 کھلائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان سرب کلا بھرپوری، سمرتھ اکتھ اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جلوہ گر نور نورانے آسا منسا ویکھ لے جو آشا
 رکھی کوہ طوری، موسیٰ مسلسل کی گیا درڑائیا۔ جس کارن عسیٰ تیرا جلوہ تکیا نوری، بن نیر لوچن نین درشن پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا تک لے جگ، جاگرت جوت بن
 ورن گوت دھیان لگائیا۔ میرے شاہو بھوپ سربگ، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچوں تیرے نالوں ہوئی الگ، آتم
 پرما تم تیرے رنگ نہ کھئے سمائیا۔ مانو ذاتی ہنس بنی کگ، کرپا کوڑ نال ہلکائیا۔ پنچ وکارا گھر گھر لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔
 مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میری اکو اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہرجن بھگت سہیلے لا لے انگ، انگیکار آپ اک اکھوائیا۔
 مانس جنم ہون نہ دینا بھنگ، سر سر اپنا بٹھ ٹکائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سکھاسن اکو اک وڈیائیا۔ جتھے تیرے نام دا وجے مردنگ،
 انحد نادى ناد شنوائیا۔ امرت رس ملے بنا سُرستی گنگ، گوداوری لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو لنگھ، پردہ پردیاں وچوں
 اُٹھائیا۔ میں کلجگ انت سری بھگونت ہوئی تنگ، تنگدست دے لوکائیا۔ گھر گھر تیرے نام دی ہوئی بھکھ ننگ، سچ وست نہ کھئے
 ورتائیا۔ کیسے بھیو کھلے نہ برہم ہنگ، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ میرے اُتے ستجگ تیرتا دوا پرچھے گیا لنگھ، کلجگ اتم لہنا دے

چُکائیا۔ کوڑ کڑیارا میرے اُتوں میٹ دے جنگ، بن شستراں شتروآں کر صفائیا۔ تیرے نام دا نو کھنڈ پرتھی وجے اک مردنگ، ڈھولا سوہلا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے جگدیشے، جگدیشر تیری سرنائیا۔ زرگن دھار اوتار چوہیسے، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ لہنا دینا تک لے بیس اکیسے، اکل کل دھاری پردہ آپ اٹھائیا۔ دُھر حُکم دیاں ویکھ حدیثے، جو حضرتان گیا جنائیا۔ لہنے دینے تک لے راگ چھتیسے، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تاج رہیا کیسے نہ سیسے، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کرپا کوڑ سب نے نشے پیتے، پیت پیتمبر سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کر جو قوئل اقرار کیتے، وعدے وعدیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ پیغمبراں دے سمیں میرے اُتے پیتے، پچھلے لیکھے رہے مکائیا۔ دین دُنی دی تک لے زرگن دھار نیتے، نیتیوان نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیتے، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آم پر ماتم دین دُنی گائے گیتے، گیت گوہند اک درڑائیا۔ سب دا انتر نرت پوت کر پت پُنیٹے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ہرجن کر دے ٹھانڈے سیتے، کلجگ اگنی آگ بُجھائیا۔ جن بھگتاں سدا وسنا چیتے، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ست ستوادى بنا میتے، مٹر پیارے اپنا بھیو چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکل دین دِیال کلجگ وچوں ستجگ دھرم دی بدل دے رتے، ریتیوان تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوئن کوٹ جگ چوکرئی میرے اُتے پیتے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مکائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھانجلا ضلع سنگرور *

دھرنی کہے پرہو میری بینتی چوڈاں چیت، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چیتن سب نوں دے کرائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر اوتار پیغمبر گر اکو دس ہیت، بتکاری ایکنکاری پروردگاری ہو کے دیا کھائیا۔ نیج آم پر ماتم نظر آویں نیتن نیت، نر نرائن بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکرئی میرا کھیل ویکھ لے لکھ چوراسی کھیت، کھتری براہمن شوڈر ویش پھول پھلائییا۔ پروردگارے سانجھے

یارے تَدھ بن کھولے کھئے نہ بھیت، پردہ پاربرہم برہم سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پر پُرکھ کِرپالے، کِرپا نَدھان تیری سرنائیا۔ دینا بندپ دین دِیالے، دِیانَدھ تیری وڈیائیا۔ مین جُگ چوکرئی تیری گھالان ربی گھالے، سَتجُگ تریتا دواپراپنی سیو کھائیا۔ پت پریشور تَدھ بن میری سُرَت نہ کھئے سمبھالے، سمبل دے مالک سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میرا لہنا دینا اوتار پیغمبر گُر کر کے گئے تیرے حوالے، احوال اور نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم پت پریشور میرے دُرمت میل داغ دھو دے کالے، کلجُگ کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ اکو نام نَدھانا سِری بھگوانا دس دے سُکھالے، سَت ستوادِی برہم برہمادی ہو کے پردہ لاپیا۔ ترے گن مایا ترے گن اتیتے ترے بھون دھنی توڑ جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارا وچ سنسارا اک دسا سچّی دھرمسالے، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ پھل لگا دے میرے چوراسی والے ڈالے، پت ٹہنی سرب دے مہکائیا۔ میری اکو بینتی اک سوالے، منسا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا پورا کر دے لیکھا، لیکھت بھوکھت نال ملائیا۔ کلجُگ کِرپا کوڑ میٹ بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مُلا شیخا، مسائکا لہنا دینا چُکائیا۔ اکو اک اگم اگمڑے میرے اُتے دے سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تون مالک نر نریشا، نر نرائن نور لاپیا۔ جُگ بدلنا تیرا پیشہ، پیشین گوئیاں وچ اوتار پیغمبر گُر گئے درڑائیا۔ تون آد جُگاد سدا رہیں ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو گیشا، گنپت بیٹھا سیس نوٹیا۔ مین چاہندی میرے اُتون کِرپا میٹ کل کلیشا، کل کلکی تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سہا دے بنک، نو سَت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت نور چمکا دے نہکلنک، کل کلکی تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام نَدھانا دو جہاناں سِری بھگوانا وچے ڈنک، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں آپ جکائیا۔ میرے مہربانا میرے اُتون جھگڑا میٹ دے راؤ رنگ، ماتو مانس مائکھ اکو رنگ رنگائیا۔ شبدا انادی برہم برہمادی لا دے تنک، سُرَتی شبدا نال اُٹھائیا۔ اوہ وعدہ پورا کردے جو سندیسہ دے کے گیا جنک، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ تیرا لہنا دینا بار آنک، آنک کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دُنی دا پھیر دے من کا منک، منسا

کوڑی دے مٹائیا۔ ہرجن ہر بنا لے اپنے سنت، سَنگُ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم دھار بنا لے جنت، کنت کنٹوہل اکو اک اکھوائیا۔ تن وجوڈاں ماٹی خاک چاڑھ دے رنگت، رنگ رنگیلے دیا کھائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بنا لے ساچی سنگت، پاربرہم برہم میلا لے ملائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بُدھی توں پرے دے سمجھائیا۔ میری در دوارے ایکنکارے تیرے ممت، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری میٹ دے چنت، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ میرے وچ کلجگ بہار چکن دی رہی نہ ہمت، حوصلہ اپنا بیٹھی ڈھاپیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آ جا لوک مات دی میری سمت، چار کُنٹ دا لیکھا دے مُکائیا۔ نو ست تیرا رہے کوئی نہ نندک، نرگن نرور اپنا رنگ لینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست پیار نرگن دھار آپ اپنا بخش دے وچ ہندوین ہندک، ہند ہند دے مالک نرند تیری بے پرواہیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ چھاجلا ضلع سنگرور * *

دھرنی کہے پرہو میرا پورا کر دے گھاٹا، نام ندھان سری بھگوان اتوٹ اتٹ دے ورتائیا۔ امرت رس تن وجوڈاں بخش اکھا باٹا، بوند سواتی کول ناہی نچھر جھرنا دے جھرائیا۔ سچ دوار ایکنکار نو ست کھول دے ہاٹا، نام ندھان نوجوان سری بھگوان اک ورتائیا۔ سچ سروور دین دیال دا اکو تیرتہ ہووے تاٹا، کنارے گھاٹ اکو سوہا پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اتم کلجگ ویکھ لے واٹا، پاندھی ہو کے بھجی واہو داہیا۔ سیج سہنجنی پوتر رہی کوئی نہ کھاٹا، کھٹیا مٹیا تیرے رنگ نہ کھئے سائیا۔ میں ویراگن جگت تیاگن میرا کھلا تک لے جھاٹا، مینڈھی سپس جگدیش نہ کھئے گندائیا۔ کلجگ کیریا کوڑ کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ ست دھرم دا ہر ہردے اندر پیا سناتا، کیریا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے نظر نہ آئے وچ للاٹا، دھوڑی خاک پاکی پاک مستک نہ کھئے رمائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا رس سکے کوئی نہ چاٹا، چیٹک وچ دے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگارا، مہربان مہبان بیدو تیری آس نکائیا۔ آد جگادی سانجھے یارا، یخمزو زے نُور
 نُور نُور الاہیا۔ میں دھرتی مئی خاک تیری قدم بوسی وچ کراں پیارا، پیار مُحبت تیری اکو نظری آئیا۔ میرے اللہ اگم اتہاہ انت کنت
 بھگونت میری آ کے پا سارا، مہاسارتھی تیرے آگے واسطہ پائیا۔ نو ست بن نیتر لوچن نین تک اندھیارا، اندھ اندھیرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔
 چار جگ دے شاستر کرن پُکارا، پُنه پُنه سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 کھلائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا بہار کر دے ہو لا، دھول ہو کے سیس نوئیا۔ تُوں آد جگادی اکو مولا، مالک خالق پرتپالک نُور الاہیا۔ تیرا
 سب دے نال اقرار قول، وعدے پورب تکیں چائیں چائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کرشن سانول سولا، سانوریا ہو کے گیا درڑائیا۔ پُرکھ
 اکالا دین دیا کالجگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا ہو کے بدلے اپنا چولا، چوچی پریم اپنا کھیل کھلائیا۔ انتر زرتتر نام ندھان سِری بھگوان
 تُوں میرا میں تیرا دے ڈھولا، سوہلا کلمہ کائنات درڑائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ہوئے وچولا، جگ جنم دے وچھڑیاں
 میل ملائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر رہن نہ دیوے اوہلا، بجر کپائی پردہ آپ اٹھائیا۔ من ممتا وچ مول پائے نہ رولا، منسا دہ دیش نہ اٹھ اٹھ
 دھائیا۔ سچ سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تن وجوداں وسنہارا کولا، آتم پرماتم پرماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری ویکھ اندھیری راتی، اندھ آتم دھیان لگائیا۔ تُوں پرِم پُرکھ
 پرماتم کلاپاتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے ہتھ میری زندگی حیاتی، جیون تیرے قدم ٹکائیا۔ انت زرگن زرویر میری پُچھ واتی،
 وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ دیا باقی، نو ست نہ کھئے رُشنائیا۔ پریم دی رہی نہ کھئے پرہاتی، کلجگ کوڑ اندھیرا
 سندھیا رُپ گیا بدلایا۔ بردا پوتر رہیا کھئے نہ چھاتی، شانتی وچ دے نہ خلق خدائیا۔ جھگڑا ویکھ لے لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے
 دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اکو نام
 کلمہ زرگن دھار ایکنکار بخش صفاتی، صفحہ ہستی ہستی کیت ایکنکار اکو رنگ رنگائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کھانگ ضلع سنگرور * *

ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، دھرم دی دھار وچ سنسار بھيو اگم جنائيا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر آوے پرت، پت پرمیشور پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لاپيا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اوتار پیغمبران گروآں پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا لہنا دینا چکاوے تهاؤں تھائیا۔ نرگن دھار ایکنکار جوتی جاتے کرنا درس، بن نیتر لوچن نین نین بگسائیا۔ مہربان محبوب تیرے اُتے کرے ترس، رحمت رحیم رحمان آپ کھائیا۔ نام ندھانا نوجوانا امرت میگھ دیوے برس، کلجگ اگنی تت تت بھجھائیا۔ اوہ ویکھنہارا مالک والی عرش، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ بھاگ لگاوے تیرے فرش، ماٹی خاک رنگ چڑھائیا۔ جس نوں تیری پوری کرنی پینی غرض، اپنی غرض نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسچرج، اچرج لیل دئے ورتائیا۔ جو سب دے لہنے دینے پورے کرے پورب لاپے قرض، مقروض قرضہ سب دا دئے چکائیا۔ نرگن دھار سرگن منظور کرے عرض، آرزو تمنا تیری اپنے چرن بکائیا۔ غریب نایانیاں ونڈے درد، دکھیاں دکھ دئے گوائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کرے تهاؤں تھائیا۔ جگت شرع قتل کرے کیسے نہ کرد، قاتل مقول دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی سو پُرکھ نرنجن دیا کھایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو چکھایگا۔ ایکنکارا پردہ لاپویگا۔ آد نرنجن ڈگمکھایگا۔ ابناشی کرتا سوہیا پویگا۔ سری بھگوان ویس وٹھایگا۔ پاربرہم پرہہ سنگ نبھایگا۔ ستگر شبد شبد اٹھایگا۔ وشن برہما شو بلاویگا۔ کروڑ تیتیسا اپنا حکم ورتایگا۔ گن گندھرب کیر یشپ ناچ نچایگا۔ دُھر دا حکم اپنا آپ سناویگا۔ ترے گن مایا لیکھا لیکھ وکھایگا۔ پنج تت تت درسایگا۔ جو تیئی اوتار دے کے گئے مت، متا سب دا ویکھ وکھایگا۔ جو پیغمبران جوڑیا نت، رشتہ فرشتیاں باہر ویکھ وکھایگا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گدیو دسی مت گت، گہر گمبھیر ہو کے ویکھ وکھایگا۔ جیہڑی تیرے اُتے لکھ چوراسی ایلے رت، رتی رت کھوج کھجایگا۔ جس دے اُتے گوہند یارڑا ستھر گیا گھت، اوہ دھرنی تیری سوہنی سیج سہایگا۔ جس دے کول چار جگ دے بن حرف حرؤفاں خط، خطوطاں پڑھ کے تینوں سمجھایگا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آوے وت، بے وطنے تیرا وطن سہایگا۔ تیرے ویکھے پتن تٹ، گھاٹ کنارے نو ست کھوج کھجایگا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی مٹ،

ساڏھ تڻ ٻٽھ پردہ لاهويگا۔ جس دا نام کلمہ جيو جنت رپے رٿ، اوہ رٿا کريا کوڙ مٿاويگا۔ نام ڍدھانا نوجوانا شبد اگئي مار کے سٿ، سوئي سٿرٿ آپ اٿهاويگا۔ اوہ لهنا دينا تڪ اٿهسٿھ، گنگا گوداوري جمن سٿرتي پھول ٻهلاويگا۔ سار ٻائے مندر مسجد شودوالے مٿھ، گروڊوار چرچا پنڊھ آپ مڪاويگا۔ اوہ پنڊھ اتم ميٿے نٿھ نٿھ، ٻن قداما قدم اٿهاويگا۔ جس تيرے اُتے اوتار ٻيغمبراں گرواں کرنا اڪٿھ، ٻن تتاں سوبها پايوگا۔ اُس دے حُڪم وچ اٿي گزني لٿھ، نو سٿرٿ آپ بهواويگا۔ کلجگ بُرج ٻنڪاري جانے ڏهٿھ، ڏهاہ ڏهاہ خاک ملاويگا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني کريا کر، ديونهارا ساچا ور، سچ دا حُڪم اڪ ورتاويگا۔ ستگر شبد کہے دهرنيئے تيرا مالڪ سوامي اڪ اگم، اگمڙي کار کائيا۔ جيٻڙا جنني کگھوں کدے نہ پئے جم، تن وجود نہ کھي رکھائيا۔ اوہ پاوے سار لکھ چوراسي جيو برہم، پاربرہم ٻو کے ويکھ چائين چائيا۔ جھڪڙا ميٿے درشٿي چم، چم درشٿي ليکھا رپے نہ رائيا۔ ميرے انتر رهن نہ ديوے غم، غم خوار بنے ڏهر دا ماٻيا۔ جو اشارہ دے کے گيا رام، دسترھ بيٺا گيا سُنائيا۔ جو ليکھا بنايا کاٻن گھنڀيا شام، نٿيا گيا سُنائيا۔ سو کھيل کھيلے سري بهگوان، بهگون ميتا ٻے پرواٻيا۔ جس نے جوتي نور موسيٰ وکھايا چن، کوہ طور نور سُنائيا۔ جس حضرت عيسيٰ اپنے اسم نال ڍتا ٻٽھ، صليب گل گل لٿڪائيا۔ جس محمد نور سنديسہ ڍتا ملوزي زکے نوو عرشے طلوع فرشے مؤا نوري خدا خود مالڪ ٻے پرواٻيا۔ اوہ، کوجھيٽے کھليئے تيري قبول کرے دُعا، دو جھاناں مالڪ خالق ٻو کے ويکھ وکھائيا۔ جس دے حُڪم وچ سارے مندے اُس دي رضا، رازق رزق رحيم اڪ اکھوائيا۔ اوہ کلجگ کوڙ کريا تيرے اُتون دئے گوا، گواہ اوتار ٻيغمبر گرو نال ملائيا۔ تون خوشياں ڏهولا ليتا گا، گيت گاؤنا گوبند ماٻيا۔ جو لهنا دينا دئے چڪا، چار جگ دا ليکھا تيري جھولي پائيا۔ پرکھ اڪالا دين ڍيالا نرگن نور جوت کر سُننا، اندھ اندھيرا دئے مٿائيا۔ اندر ڏهن ناد شبد اگم سُننا، انحد راگي راگ ڍرڙائيا۔ انتر اتم نجهر جھرنبون بوند سوانت دئے ٿپکا، ناٻهي کول کول اٿائيا۔ دهرنيئے دهرتے تيرا پوتر کرے تھان، تھان تھنتر دئے وڏيائيا۔ نرگن ٻو کے پکرے بانہ، سرگن اپنا رنگ رنگائيا۔ ستجگ ساچا ديوے لا، مارگ اپنا اڪ سمجھائيا۔ جيو جنت سارے کرن واہ واہ، واٻگرؤ تيري ٻے پرواٻيا۔ تيرے اُتے دهرم دي دھار دئے چلا، مارگ اڪو اڪ سمجھائيا۔ نہ کوئي سور کھائے نہ گان، غريب زانیاں سر اپنا ٻٽھ ٿڪائيا۔ بنس ٻڏھي جگت بنائے کان، ٻيٺر کاگون بنس بنائيا۔ تون ميرا ميں تيرا اتم پرماتم نام دئے جنا، آٻے

بنے جنیندی مائیا۔ سر سر اپنا ہتھ دئے چھہا، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا نگر کھیڑا نو ست و سے گراں، گرہ مندر اندر آوے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑ کُریار وچ سنسار انت انت دئے مٹا، دھرنی دھرت دھول دھول مٹی خاک روپ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موہن سنگھ دے گرہ نابھ شہر وکھ *

دھرنی کہے ستگر شبد میں پرہ نوں کران پریت، پریت پاربرہم پت پرمیشور اک منائیا۔ جو آد جگادی میرے اتے بدلے ریت، جگ چوڑی دھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ جو زرگن ہو کے میری کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گیت، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، اپنا پردہ دئے اُٹھائیا۔ جو جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ویکھنہارا نیت، نیتوان سری بھگوان اکو ایکنکار بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ انتر و سیا بھیتر بھیت، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرواں کہا ترے گن اتیت، ستجگ تریتا دوا پر جس دی دئے گواہیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی اپنا رس دیوے میٹھ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد کیریا کرے پرہو بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ میرا ٹھاکر سوامی بن کے کنت، کنتوبل ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایک نام ندھانا دیوے منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ ہرجن ویکھے دھر دے سنت، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ ستجگ سچ بنائے بنت، کلجگ کیریا کوڑ مٹائیا۔ گرھ توڑ کے بوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے انت، انتشکرن تکی خلق خدائیا۔ سہائک نائک بنے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میری کوچی کملی دی منظور کرے منت، نو نو لاگاں پائیا۔ کلجگ اتم میٹے چنت، دکھ سکھ وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ دی منگ آپ منگائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد کیریا کرے میرا سوامی، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ آد جگادی بن کے انترجامی، ویکھنہارا تھاون

تھائیا۔ میری زین اندھیری میٹے شامی، شمع نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ دین مذہب زنجیر کٹے غلامی، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی منزل دے حق آسانی، اصل وصل یار دے کرائیا۔ جھگڑا میٹے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن کول دھول بخشے اک دھیانی، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ست ستوادی ہو کے دیوے منزل رُوحانی، رُوح بُت اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے اتوں شرع میٹے پُرانی، پُورن برہم دے سمجھائیا۔ میں چرن دھوڑ کران اشنانی، دُرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جان جانی، جاننہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالا شہر *

ستگر شبد کہے دھرنی، بن نیناں نیر ویا نہ ہنجھو، بہل ہو نہ دے ڈھائیا۔ کِریا ندھان سری بھگوان تیرا لہنا دینا لیکھا جانے چنگو، چار جگ دا مالک خالق نؤر الاہیا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے مہانے جگت ونجھو، ساگر سار کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھنہارا جیو جنت تن وجود پنچو، پنچم میتا ٹھانڈا سینا اپنا پردہ لاپیا۔ جو دین دنی دا میٹنہارا رنجو، رنجش تیرے اندروں باہر کڈھائیا۔ جس دا پریم پیار ساگر سندھو، گہر گور اک اکھوائیا۔ جس دین دنیا جھگڑا میٹنا مسلم سکھ عیسائی ہندو، ہندوائن نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دی لکھ چوڑاسی ہندو، بندھن توڑے تھاوں تھائیا۔ جس نؤں جگت جہان رسنا جہوا بئی دند کوئی نہ ہندو، ہندیا وچ دے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی پرہ دیونہارا لہنا، جگ جگ دیا کائیا۔ اوہ ویکھے اتم بنا نیناں، نیر لوچن نین نہ کھئے جنائیا۔ جیہڑا زرگن دھار ایکنکار پروردگار تیرا بنا ساک سینا، ساجن میت جگت جہان سری بھگوان اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا ہو کے دیوے دینا، دیونہار پروردگار اپنا حکم حکم ورتائیا۔ جس دا اتار پیغمبر گر شبدی دھار حکم اکٹڑا سہنا، سر سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دے چرن کول اُپر دھول نو ست ست نو

یینا، پون پانی پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد
 کہے دھرنی کرے کھیل پُرکھ سمراتھی، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جو آد جگادی لیکھا جانے ناتھ اناتھی، غریب نہانیاں دیا کھائیا۔ جس نے چار
 جگ دے اوتار پیغمبر گر تیرے بناؤنے ساتھی، سکلا سنگی بہ رنگی اپنا کھیل کھلائیا۔ تُوں مستک لہنا دینا تک لے ماتھی، پورب
 پورب کھیل کھلائیا۔ جو کلجگ چلاونہارا راتھی، رتھ رتھوہی دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے، دھرنی اوتار پیغمبر گرو تیرے گواہ، شہادت بن اکھراں دینی بھگتائیا۔ بن رسنا جہوا کرن واہ واہ،
 بتی دند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جو تیرا لہنا دینا ویکھن تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل دھیان لگائیا۔ نو ست پھرن واہو داہ، بن قدم قدم
 ٹکائیا۔ دین دُنی دا ویکھن پوتر تھان، تھان تھنتران کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا ویکھن کیوں جھگڑا پیا سورگان، کی پشوآن کل وڈیائیا۔ اوہ
 تیری تمنا والی پکرن بانہ، آسا منسا والی سنگ رکھائیا۔ تیرا ویکھن آون گراں، نو ست کھیڑا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے ستگر شبد آد جگادی سنگی، ستگر تیری اک سرنائیا۔
 میرے اتوں نو سو چرانوے چوگری جگ پچھے لنگھی، ستجگ تربتا دواپرکلجگ اپنا پندھ مکھائیا۔ میرے مہربانا میں مانگت ہو کے منگ
 کدے نہ منگی، بھکھارن ہو کے جھولی کھئے نہ ڈاہیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے دسی کدے نہیں تنگی، دکھی ہو کے دکھ نہ کھئے سنائیا۔
 مہربانا کلجگ اتم میری چوٹی ہو گئی ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ دین دُنی دی انتر نرتنر واشنا ہو گئی گندی، امرت رس نہ کھئے
 چکھائیا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے اندی، اند اند وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کھئے نہ چھندی، شہنشاہ ملن کھئے نہ پائیا۔ سرتی
 شبد سکے کھئے نہ رنگی، رنگت حق نہ کھئے وکھائیا۔ نو ست شرع دی ویکھ پابندی، حد حدوداں پھول پھولائیا۔ میرا نام کلمیاں نال آد جگاد
 دا لیکھا بنا لیکھ تون سندھی، جس دا بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت کنارہ آیا کنڈھی، کنڈھی گھاٹ بیٹھی خلق خدائیا۔ انتر
 نرتنر کیسے آتما ہووے نہ ٹھنڈی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نو ست ہویا پاکھنڈی، بھیکھا دھاری کی تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی پے گئی
 اوجھڑ ڈنڈی، ڈنڈاوت تیری گئے بھلائییا۔ میں ویکھے اپنے بن کھنڈی، ٹلے پربت سمند ساگر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دُھر دا اگم پیغام، پیغمبراں باہر جنائیا۔ تیرا لہنا لیکھا پورا کرے نور الہی امام، عملان توں رست ویکھ وکھائیا۔ جس دین دُنی شرع دی کیتی غلام، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمے دس کلام، کائنات کیتی پڑھائیا۔ لیکھا جانے سرب تمام، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ اوہ کلجگ کوڑ میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے سب دا پکڑیا دام، دامنگیر اک اکھوائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے درشٹی چام، چم درشٹی ڈیرہ ڈھائیا۔ جس دے حُکم وچ دھرنی اُتے آیا اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ اوہ لہنا دینا اتم ویکھنہارا بن اگم امام، اللہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم آپ ورتائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی مٹیا، ماتر بھومیئے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گوبند ڈھئی، ساجنوا نور الہیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا بنا حساب بہئی، کھاتہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا پورا کرن والا گوبند ڈھئی، ڈھونکا ویکھے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھول دھولے کر دھیان، دھرم نال جنائیا۔ اوہ پاربرہم پت پرمیشور نوجوان، سورپیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جو تیرا لہنا دینا چُکائے آن، انا فنا اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نور جھکنے زمیں اسمان، دو جہان بیٹھن سیس نوائیا۔ اوہ تیرا بدل دئے ودھان، جگت و دیا دا لیکھا دئے چُکائیا۔ اکو سندیسہ دیوے دُھر فرمان، فُرنیاں باہر سمجھائیا۔ جس دے حُکم وچ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گان، نو ست گان گا خوشی منائیا۔ تیرا لہنا دینا دین دُنی چُکائے آن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ تیری بینتی دُعا کرے پروان، آرزو خواہش اپنے چرن رکھائیا۔ تُوں انت کلجگ ویکھ نہ ہوئیں حیران، حیرت تیری دُور کرائیا۔ اوہ جودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو کلجگ وچوں ستجگ کرے پردھان، نام ندھانا اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی شاہ سلطان، شہنشاہ شاہو بھوپ بھوپت اک اکھوائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ راج سنگھ دے گرہ پٹیالا شہر *

ساچا حُکم دُھر فرمان، آد جُگاد جُگ چوکڑی آگم اتہاہ اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ اکالا سو پُرکھ نرنجن دیونہارا نوجوان، جوتی جاتا ہو کے آپ درڑائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپ اپنا کر پروان، پرم پُرکھ پرماتم اپنی دیا کھائیا۔ ایکنکارا بن کے وڈ بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ آد نرنجن جوت نؤر جگایا مہان، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا بن پردھان، حُکم فرمانا دیوے چائیں چائیا۔ سِری بھگوان لہنا دینا جانے وچ جہان، نرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کھیلے کھیل مہان، مہا اکتھ وڈیائیا۔ دُھر دا حُکم ستگر شبد کرے پروان، بن اکھراں اکھر جنائیا۔ وشن برہما شو سُن فرمان، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دے حُکم وچ مایا تہ ہویے پردھان، لکھ چوراسی کھیل کھلائیا۔ چارے کھانی دے کے دان، اندج جیرج اُتہج سینج اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن سرگن لیکھا جانے جیو جہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم دیوے آپ نرنکارا، جُگ جُگ آپ جنائیا۔ نرگن سرگن لئے اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلائیا۔ شبد انادی دے دھنکارا، انحد نادی ناد درڑائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جُگ چوکڑی کھیلے کھیل کھیلنہارا، ویکھنہارا تھاور تھائیا۔ جس دا حُکم ورتے سدا جُگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے حُکم وچ لوک مات سندیسہ دے کے گئے تئی اوتارا، ترے گن اتینا تھانڈا سینا اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا نام سندیس کلمہ کائنات ہویا اُجیارا، نو ست برہم مت وجدی رہی ودھائیا۔ جس دے حُکم وچ ڈنڈاوت بندنا سجدے کرن نمسکارا، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک درڑائیا۔ ساچا حُکم اک بھگونت، بھگون آپ جنائیا۔ آد جُگادی جس دا منت، منتو دین دنی درڑائیا۔ بھيو ابھیدا جو کھولنہارا ساچے سنت، ست ستوادی ہو کے پردہ لاپیا۔ نرگن سرگن آتم پرماتم بن کے کنت، کنتوبل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوراسی نال جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہ مالک خالق نرویر سد بے انت، بے عیب نؤر لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ساچا حُکم ورتے آپ آگم، آگمڑی کار کھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال لکھ چوراسی برہم، پاربرہم پرہہ اپنا

بهیو چُکائیا۔ جو زرگن سرگن نت نوت دو جہاناں کرے اپنا کم، دو جہاناں لیکھا نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا ست ستواد اکو دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ بنا جنی توں دیونہارا جرم، آپے بنے جنیندی مائیا۔ جو جگ چوکرئی کھیل کھلاونہارا کایا ماٹی چرم، چم درشتی جگ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ آد جگادی سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ دُھردرگاہیا۔ جس ذات پات بنائی ورن برن، دینا مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گر نام کلمے ڈھولے گیت پڑھن، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائیا۔ جس دے حکم وچ منزل حقیقی چڑھن، بن قدام قدم اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ سچکھنڈ دوارے کھڑن، درگاہ ساچی مقامے حق اکو نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دے حکم وچ کھیل ہووے سریر دھڑن، جگت جگدیش اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر حکم سدا بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیا۔ جس دے حکم وچ ستگر شبد ہونے پردھان، پردھانگی اکو اک جنائیا۔ ساچا نام جنائے نشان، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے حکم وچ برہمنڈ کھنڈ کھیل ہونے زمیں آسمان، زمیں زمان دا مالک اکو نظری آئیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکرئی پیتے وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت ہونے مہربان، مہبان بیدو نور نور الاہیا۔ جو ساچا حکم دُھر سندیسہ درگاہ ساچی کرے فرمان، جگت فرنیان باہر سنائیا۔ ست ستواد برہم برہمادی شبد انادی دیوے دان، بودھ آگادی کرے پڑھائیا۔ جس دے حکم وچ نو ست دوس زین سیو کمان، آد جگاد جگ چوکرئی بھجن واپو داہیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک دو جہاناں حکمران، سر سر اپنا حکم منائیا۔ جس کلجگ کریا کوڑ دھرنی دھرت دھول دھول میٹنا نشان، نشانہ تارا چند دئے مٹائیا۔ ست ست کرے پردھان، ستجگ سچ سچ وڈیائیا۔ جس دے حکم نال ڈھولا گیت منتر نام سارے گان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ آد جگاد اکو حکم سب توں ہووے پروان، پرہم پُرکھ دیونہارا اکم اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ دین دنی دا بدل جانا ودھان، وعدے پورب سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگوان ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲، ۱۰۱ ڈی، ستندر پال دے گرہ پٹیالا *

ہر بھگت سدا بال، بالی بڈھ دئے وڈیائیا۔ مہربان ہو کے کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے چلے نال، آد جگادی ڈھردرگاہیا۔ کلجگ انت کرے سنبھال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ دیوے وست نام سچا دھن مال، دولت اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک رکھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی تن اندر دیوے بال، پن تیل باقی ڈگمگائیا۔ سچ پریتی ایکنکارا رکھے اپنے نال، بھگت میتا اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تین ہتھ کایا ڈال، پت تہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت سدا بالی بڈھ، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ سرتی شبدی بخشے سدھ، ودی سدی دا لیکھا دئے مکائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی جائے سچھ، جگت کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنا دوارا آپے جاوے بچھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پرما تم بھیو کھلائے گجھ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ جن بھگت ہرجن ویکھے اپنے لال، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کایا مندر اندر کھیل کرے کمال، کملاپاتی ڈھردرگاہیا۔ نوری جلوہ بخش جلال، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ پھل لگا کے کایا ماٹی ڈال، پت تہنی روم روم مہکائیا۔ سچ پریتی ناد شبد وجائے تال، تریا دا لیکھا اک درڑائیا۔ گھر سوامی ستگر ٹھاگر چلے نال نال، نت نت اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، اکو رنگ اکو گرہ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہیٹھے سہائیا۔ ہر بھگت دلارا پرہو دا ست، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے جنائیا۔ بھاگ لگائے کایا سہنجی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ دیا کھائے کایا ماٹی بت، بتخانیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آپے لئے پچھ، پُشت پناہ بے پرواہ پاربرہم پت پرمیشور ابناشی کرتا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام کور دے گرہ پٹیلا شہر *

دھرنی کہے پرہو میرا اتم کر دے کرم، نہکرمی ہو کے دیا کمائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے بھگتاں دے دے جرم، جنم کرم دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست ستوادی ست سچ بخش دے دھرم، دھرم دی دھار ایکنکار اک پرگٹائیا۔ سچ پریتی مانو ذاتی ہووے کرم، کوڑی کریا انتر زرتتر باہر کڈھائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چرم، چم درشتی درشتی وچوں باہر کڈھائیا۔ دئی دویتی رہے کوئی نہ بہرم، بہرانت بھلیکھا تن وجوداں کر صفائیا۔ میں پُرکھ اکالے تیری آئی سرن، دھر دے رام تیری سرنائیا۔ تُوں کریا ندھان کریا آئیوں کرن، کرنی دے کرتے دھردرگاہیا۔ میں چاہندی دین دئی تیرا نام ڈھولا اکو پڑھن، گیت سہاگی اکو گائیا۔ منزل حقیقی دھر دی چڑھن، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش دے اپنی دھول، ٹکے سچ نام نام لگائیا۔ نرگن نرگن نرگن دس اصول، سرگن سرگن سرگن مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا نام فرمانا کوئی نہ جائے بھول، اہل دینی وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق اکم کنتوبل، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ تیرے حکم وچ میرے اُتے پیغمبر آئے رسول، لوک ماتی ویس وٹائیا۔ تیرا حکم سندیسہ دیندے گئے معقول، مکمل تیرا بھيو چکائیا۔ سچ پنکھوڑا تیرا گئے جھول، سچ سنگھاسن بیٹھے سوہیا پائیا۔ تیرا مندے گئے اصول، اصل وصل یار تیرا گئے ہندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ہرجن تیرا نام پنکھوڑا لکے جھول، جھلک خلق پلک اولے دینی وکھائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بکرم جیت سنگھ دے گرہ پٹیلا شہر *

بھگتی کہے جن بھگتو میرے بنو سنگی، سگلے ساتھی نظری آئیا۔ میری پشت پناہ ہو گئی ننکی، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں کلجگ مایا کیتا بھکھی ننکی، وست سچ رہی نہ رائیا۔ جگت واشنا پرہو پیار وچ رہی نہ چنگی، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں جگت وڈیا کیتا تنگی، تنگدست ہو کے دیاں سنائیا۔ میری پورب پچھ لنگھی، آگے دا لہنا دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں ہر گھٹ اندر وڑ گیا

جنگی، شستر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہتھ اٹھائیا۔ جس پھیری دروہی وچ وربھنڈی، نوکھنڈی دے دُہائیا۔ دین دُنی دی آسا ہو گئی
 رنڈی، ہرجو کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین مذہب دی رہن دتی نہیں کوئی ڈنڈی، ڈنڈاوت وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ جگت سادھو سنت ہویے
 پاکھنڈی، جگیا سو پریم نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ دا اتم گھاٹ آگیا کنڈھی، ویلا وقت دے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ایکا چو دُھر دا جاپ،
 تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ کلجگ کرپا کوڑ میٹو سنتاپ، ممتا موہ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا منو اکو باپ، پت پریشور دُھردرگاہیا۔
 پاربرہم جوڑو دُھر دا نات، وچھوڑے وچ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ جھگڑا چھڈو ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ اکو میرے نال کرو
 سچی بات، باطن پردہ دیاں چکائیا۔ بن پُرکھ اکالے دین دیا لے پُچھے کوئی نہ وات، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کول چار جگ دا لہنا جو
 اوتار پیغمبران لکھیا نال قلم دوات، شہادت کاغذ رہے بھگتائیا۔ بنا بھگتاں توں دھرم دی رہنی نہیں کوئی جماعت، جملہ اکھڑ کرے نہ کھئے
 پڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئی اندھیری رات، نور نورانہ چند نہ کھئے چمکائیا۔ مانس مائکھ مانو کرے گھات، گھاؤ لگا تھاون تھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا ملے نہ کھئے ساتھی،
 سنگی ہر رنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دین دُنی جگت ہوئی انا تھی، دین ہو کے سیس نوائیا۔ منگان منگ کولوں پُرکھ سمراتھی، در ٹھانڈے
 سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بخش لیں گستاخی، غصہ گلہ جگت نہ کھئے جنائیا۔ مہربان مینوں دین مُعافی، مُشکل میری
 حل کرائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا میرے نال کرے بے انصافی، عدل سچ نہ کھئے جنائیا۔ میں آد جگادی تیری داسی، داستان پچھلی دے گواہیا۔
 جن بھگتاں سنگ میری ہووے رہراسی، دوباں مل کے وجے ودھائیا۔ جن بھگتو ساڈا دوباں دا مالک اکو پُرکھ اناشی، اناشی کرتا
 دُھردرگاہیا۔ جس دے حکم اندر شنکر گیلاشی، کلادھاری بیٹھا سیس نوائیا۔ اوہ میٹنہارا سرب اُداسی، چنتا غمی وچوں باہر کڈھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ وڈیائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو دھرم دھار دا تکو راہ، رستہ
 وابستا اپنے نال بنائیا۔ اکو ستگر شبد دی لوو صلاح، مشورہ اور نہ کھئے جنائیا۔ ستگر پورا بناؤ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بن رسنا

جہوا لؤ گا، ڈھولے سولے صفت صلاحیا۔ جو رہبر بن کے دسے راہ، رستہ اِکو اِک جنائیا۔ جس دا آد جُگادی اگمناں، ناؤں زرنکارا اِک سمجھائیا۔ جو دیونہارا نتھوایاں تھان، تھان تھنتر دئے وڈیائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو اُس پرہو دی پکڑو بانہ، بن ہتھان ہتھ اٹھائیا۔ جیہڑا ہنس پھڑ پھڑ بنائے کان، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا جوتی جاتا ہو کے گیا آ، جس دی آمد وچ سیس نوائیا۔ میں وی اوسے دی تکان سرن سرن، سرنگت اِکو نظری آئیا۔ جس نوں اوتار پیغمبران گرواں کہیا واہ واہ، واحد واپگر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میلا میلے سہج سُبھا، سُبھاوک اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اشوک کمار دے گرہ پٹیللا شہر *

بھگتی کہے پرہو جن بھگت بنا لے اپنی ذات، آتم دھار پرما تم لے پرنائیا۔ زرگن زرگن بنا پتا مات، پاربرہم پت پریشور اپنی گود ٹکائیا۔ جھگڑا میٹنا دین دُنی ذات پات، پت پتوتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی اپنا جوڑ لے نات، زرگن سرگن سرگن زرگن میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تیرا درس اتر زرت کر اِکانت، اِک اکلے سچ محلے دینی مان وڈیائیا۔ نجہر جہرنا بوند بخش دے پریم سوانت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ بن نیتر لوچن نیناں مار جہات، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ست سچ دی اِکو دس اگنی بات، باطن بھیو دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ بھگتی کہے پرہو جن بھگت تیرا گاون گیت، گن گوبند گائیا۔ ساچی کرن پریت، پریم مل کے خوشی بنائیا۔ پوتر ہوئے نیت، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ہووے سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تیرا درشن ہووے بہیت، بھگتاں دینا وکھائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ اِک وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاون گیت، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ مانس جنم لین جگ جیت، جیون دا تے دینی وڈیائیا۔ بھگتی کہے پرہو میری پچھلی پچھے گئی بیت، اگلا لیکھا تیرے چرن ٹکائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ہرجن تیرے گن گاون ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیارا سنگھ دے گرہ راج پُرا شہر ضلع پٹیالا *

دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا تک لے گھر دا، گرہ مندر اندر نو ست دھیان لگائیا۔ تیرا روپ انویا شاہو بھویا نرین نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا انتشکرن سری بھگوان کلجگ کِریا کوڑ کولوں ڈردا، مہربان محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا رس امرت رہیا نہ کیسے سروور سر دا، سُرستی گوداوری جمنگنگا رہی سُنائیا۔ رس انتر نرتز رہیا نہ کیسے جل دا، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ میرا وعدہ قول اقرار تک لے باون دوارے راجے بل دا، پورب لیکھے پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں تیرے در کراں عرضوئی، آرزو آد جگاد دیاں سُنائیا۔ تھہ بن دو جہان نہ دسے کوئی، مالک خالق ثالث نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا انتشکرن تیرے نام دی دئے دروہی، دو جہاناں مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم میرے اُتے ملے کیسے نہ ڈھوئی، پارہم تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ست وست میرے اُتوں گئی کھوہی، خالق تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میرے سپنے اُتے بنا حرفاں لکھی گئی پیشنگوئی، بیشتر اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی کر منظور، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں مالک خالق حاضر حضور، نور نورانہ نور الہیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو آشا رکھی کوہ طور، موسیٰ نین مؤند جنائیا۔ تُوں سب دا ٹھاکر سوامی حاضر حضور، حضرتان دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک واسطہ، واستک دیاں جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا پیار دا ہووے راستہ، رستہ وابستا اپنے نال کرائیا۔ تیرا کھیل تکان آہستہ آہستہ، سہج سہج ویکھ وکھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتھی آکاش دا، گگن گگنتر تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے لہنا دینا پورا کردے پون سواس دا، ساہ ساہ

کھوج کھوجائیا۔ تیرا نور ظہور پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کچھ لیکھا تک لے شنکر کیلاش دا، کلادھاری کی
 درڑائیا۔ وشنوں انتر نرنتر کی کچھ بھاسدا، وشو دے مالک دینا سمجھائیا۔ برہمے برہم دھار کھیل تک لے راس دا، خوشی خوشی وچوں
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتوں پردہ چُک
 دے، کلجگ کِریا کوڑ رہن نہ پائیا۔ بھيو چُکا دے اوپلے لک دے، مہربان تیری سرنائیا۔ حُکم جنا دے اپنی اگھی تُک دے، تُوں میرا
 میں تیرا ڈھولا گائیا۔ وعدے گر اوتار پیغمبران ویکھ لے ڈھکدے، گھڑی پل دین گواہیا۔ نالے اشارے تک لے ستگر شبد دُلا رے سُت
 دے، جو سُتیاں رہیا جگائیا۔ تیرے کھیل ویکھاں ابناشی اچت دے، پاربرہم پرہہ پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے دھرنی، دھرم دھار پرگٹاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے لاواں
 چرنی، چرنودک اکو جام پیواں گا۔ ایکنکار بن کے بخشاں دُھر دی سرنی، سرنگت اک درڑاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے اکو منزل چڑھنی،
 دوجا در نہ کھتے درسواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے نویں گھاڑت گھڑنی، گھڑن بھننہار آپ ہو جاواں گا۔ سری بھگوان ہو کے دُھر دی کرنی کرنی،
 قُدرت دا قادر ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ پاربرہم پت پریشور ہو کے تیرا لہنا دینا مُکواں دھرنی، دھولے تیرا بہار چُکاواں گا۔ توڑ کے
 ہوئے ہنگتی گڑھنی، ہنگتا دُور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلاواں گا۔
 ساچی کھیل کھلائیگا۔ دین دیال دیا کھائیگا۔ دھرنی دھول دھول تیرا بہار ونڈائیگا۔ پُورب ویکھے قؤل، قؤل اقرار توڑ نبھائیگا۔ جو سندیسہ
 دے کے گیا کابن سندر ساول سول، سانوریا اپنی کار کھائیگا۔ جو لہنا دینا محمد دسیا نال نور الابی اول، عالمین ہو کے ویکھے وکھائیگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری آشا ہون نہ
 دیوے بول، پاہل اپنا نام اکو رس چکھائیگا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ کرتار سنگھ دے گرہ راج پُرا شہر ضلع پٹیالا * ❁

دھرنی کہے پرہو مینوں تیری اکو اوٹ، آد انت دے مالک اوڑک تیری آس رکھائیا۔ میرے اُتے جگ چوڑی لنگھ گئے کوٹی کوٹ،
نتِ نت اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرے نام نگارے دی سُن دی رہی چوٹ، بن سروناں ہندی رہی شنوائیا۔ انت سِری بھگونت دین دُنی دے
اندروں کڈھ دے کھوٹ، جگت وکارا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ
رکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو مانو ذاتی بنا لے بھگت، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ میرا سہنجنا کر دے وقت، گھڑی پل مل کے وجے ودھائیا۔
اوتار پیغمبران گروآں پوری ہووے شرط، شہنشاہ دینی مان وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریم تیری بے پرواہیا۔ مہربانا
کر دے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ سچ پریتی میگھ برس، نام ندھانا اک ٹپکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ حرص، ہوس ممتا دے مکائیا۔ نج
گرہ اپنا دے درس، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والا ہووے برس، شہنشاہ تیرے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک آپ اکھوائیا۔ دھرنی کہے پرہو بھگت بنا لے اپنے میت، غریب نانے
انگ لگائیا۔ دوس زین وس چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون گیت، آتم پرما تم تیرے رنگ سمائیا۔ کایا کر دے
ٹھانڈھی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں مہربان پت پت پت، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو بھگت سہیلے وسا دے میرے گھر، گرہ دینی مان وڈیائیا۔ تُوں سوامی ٹھاکر نرائن نر،
ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی پڑ، پارہم تیرے چرناں دھوڑ خاک رمائیا۔ مینوں دُھر دا دے دے ور، بخشش رحمت
میری جھولی پائیا۔ تیرے سنت سہیلے میرے اُتے جاون تر، تارنہار دینی وڈیائیا۔ گرمکھ گرسکھ تیرا بھانا لین جر، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرپا ندھان کرپا دینی
کر، کیرپن تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ، سرین سنگھ، بننا سنگھ، کالا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع گرو کشیتر *

دھرنی کہے پرہو میرا انتشکرن ویکھ لے دھکھدا، ست ستوادی برہم برہمادی ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ چار کنت دہ دشا لہنا دینا تک لے مانو مانس مانکھ دا، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے اپنا دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میرے اُتے وقت رہیا نہ سکھ دا، سکھ ساگر وچ نہ کھئے سمائیا۔ کلجگ کوڑ گریارا ونجارا بنیا دکھ دا، دردی ہو کے درد نہ کھئے ونڈائیا۔ مانو ذاتی لہنا تک لے اٹے رُکھ دا، بن نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لہنا کر دے پورا، پورب نال ملائییا۔ ٹوں یرگن داتا سورا، سورپیر اک اکھوائیا۔ اکو اگتی تیرے نام دی تورا، ثریا توں باہر دینی جنائیا۔ ٹوں سدا سدا سرب کلا بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ اوتار پیغمبران گرواں چن کر دے پورا، پرم پُرکھ پرہ تیری اوٹ رکھائییا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹ دے کوڑا، کرنی دے کرتے دینی اک سرنائیا۔ ست ستوادی بخشنی اپنی چرن دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمائییا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ کلجگ جیو چتر سُگھڑ بنا لے مورکھ موڑھا، پنت پنت آپ کرائیا۔ ہر پردے انتر یرتر گڑھ توڑ غرورا، غربت اندروں باہر کڈھائییا۔ نام خُماری مستی دے سرورا، سُرتی شبد نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائییا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا پا دے میری جھولی، وست اگم دے ورتائییا۔ میں آد جگادی تیری گولی، چاکر ہو کے سیو کھائییا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام شبد دی سن دی رہی بولی، انبولت تیرا راگ بن سروناں سُنیا چائیں چائیا۔ تیری چرن پرتی ساچی نیتی نال آپا رہی گھولی، گھولی گھول گھول گھائییا۔ ٹوں سچ ترازو نام کندھے میرا کرم دھرم تولیں، بن ہتھان ہتھ اٹھائییا۔ ست ستوادی ہو کے اکو دھرم دوارا کھولیں، خالق خلق دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا ویکھاں در سہنجنا، سوہنی بنت بنائیا۔ سوامی بننا درد دکھ بھہ بھنجنا، کلجگ ساگر پار کرائیا۔ نیتر نام ندھانا پاؤنا انجنا، اگیان اندھیر مٹائییا۔ گھر سوامی بننا دھر دا سجننا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائییا۔ چرن دھوڑ کراؤنا مجنا، دُرمت میل کر صفائییا۔ شرع دی رہن دینی کوئی نہ حدنا،

حدود اپنی دینی سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدنا، بدلا چکاؤنا تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم تون لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا میل ملاوا ہندا نال سبنا، ست ستوادی تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا انت کنت بھگونت پردہ کجنا، بن ہتھاں ہتھ سپس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے کھول دھرم دوارا، جو دوارکا واسی گیا جنائیا۔ ست سچ دا دس جیکارا، جے جے کار کرے خلق خدائیا۔ جو پیغمبران لایا نعرہ، وعدہ سب دا پور کرائیا۔ جوتی جاتا ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل وکھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ لے جو جھگڑا ہون والا وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ جگت جکیاسو رہے کوئی نہ بہرہ، بہر حال دیاں درڑائیا۔ تیرا بھیو ابھیدا گمبھیر گہرا، گور تیری سار کھئے نہ پائیا۔ صفت کر سکے کوئی نہ شاعرہ، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مانس مانو مانکھ تیرے در رہے کھئے نہ غیرا، گہر گمبھیر گور اپنا رنگ دینا رنگائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ ٹھیکری ضلع کروکشیتر ہرنس سنگھ دے گرہ سمپورن سنگھ، لکھا سنگھ ٹھیکری، سلوندر سنگھ قومی فارم، رندھیر سنگھ ہرنایا، موہن سنگھ گڑھی لانگری، سوڈاگر سنگھ بھٹہ ماجرہ، بیر سنگھ جیت نگر دے نوت *

دھرنی کہے پرہو ست دھرم دا گھاڑن دے گھڑے، بن جگت ٹھہیاراں بنت بنائیا۔ بے شک میرے اُتے جگ بیت گئے بڑے، چوڑی بھجے واہو داہیا۔ کلجگ اتم کوڑی کیریا تک لے گڑھے، نو ست دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی بنے دھڑے، دھرم دی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب تیرے حکم وچ کھڑے، آپ اپنی لین انگرائیا۔ جگت شرع وچ سڑے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیری سرن کھئے نہ پڑے، قدم بوسی نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کیریا دے وچ ہڑھے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ترے گن مایا دے وچ سڑے، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا تک لے چوٹی جڑے، چیتن بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ تیرا پلو نام نہ کھئے پھڑے، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار کھئے نہ وڑے،

کواڑ بند نہ کھئے ٹڑائیا۔ مینوں ایوں جاپدا پتہ نہیں کس ویلے پین لڑے، جھگڑے وچ خلق خُدائیا۔ تیرے حُکم وچ نو ستّ جان بھڑے، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ میرے اُتے مار دھیان، دھول ہو کے رہی جنائیا۔ تیرے نام دا رہیا نہ کھئے گیان، اگیان اندھیرا گیا چھائیا۔ ساچا مندر دے نہ کھئے مکان، مقامے حق دے مالک تیرا نُور نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دھرم دا مٹ گیا نشان، ستّ رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرت وچ دیاں دُہائیا۔ بُدھ بیک رہی نہ کیسے انسان، انسانیّت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کتھے چھپ گئے رام، کاہن گھنٹیا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیغمبران اسم رہیا نہ کیسے اسلام، اعظم تیری سار کھئے نہ پائیا۔ کدھر دھار چھپ گئی تیری ستنام، ڈنکا فتح سکے نہ کھئے وجائیا۔ پرکاش رہیا نہ کیسے بہان، رُو سس نین شرمائیا۔ بنا نیتراں توں روون زمیں اسمان، زمیں زمان دے مالک میری اک دُہائیا۔ میری بینتی سُن لے بناکان، کائنات دے مالک دیاں درڑائیا۔ تُوں آد جگادی سدا سدا مہربان، محبوب نُور الایہیا۔ میرا لہنا دینا چُکا آن، آپ اپنی دیا کھائیا۔ میں کلجگ انت ہوئی پریشان، پشچاتاپ وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری بینتی اگم، الکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ ستّ دھرم دا میرا بھانڈا ہویا سکھ، وستّ دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ کِرپا یدھان سِری بھگوان اپنا پردہ لاه پرتکھ، پارہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جوں بہاوے تُوں میرا مان لینا رکھ، رکھیا کرنی چائیں چائیا۔ میرے اُتے تیرا ستّ دُلارا ستھر گیا گھت، یارڑے سیج ہنڈھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ستگر شبد تیرا آوے وت، بے وطنان وطن دینا وکھائیا۔ نرگن دھار بن کے کلاپت، پت پریشور ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے آگے نرُویر واسطہ رہی گھت، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اگم اتھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کلجگ رہی ترس، بے ترس ویکھنا چائیں چائیا۔ میری پُورب تک لے حرص، ہوس تیرے چرن ٹکائیا۔ تیرا خوشیاں والا برس، سمت سمتی نال ملائیا۔ جے نرگن دھار کِرپا کریں فرش، فرش دینی وڈیائیا۔ بے شک تُوں واسی عرش، عرشی پریم اکو نظری آئیا۔ آؤن جان دا، میریا مالکا، میتھوں لے لئیں خرچ، سچ پریتی تیرے آگے دیاں ٹکائیا۔ میرے پریم وچ جاویں پرچ، پراچین دا لیکھا دینا مُکائیا۔ میری بینتی اک کیسے مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار

آویں وچ نہ چرچ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی آسن کھئے نہ لائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اسچرچ، اچرچ لایا دینی وکھائیا۔ جے میرے اُتے ترس
 نہیں کرنا بھگت اُدھارنا تیرا فرض، فاضل ہو کے دیا کھائیا۔ میری منظور کر لے عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ جن بھگت اُدھارنا ایہہ
 تیری تینوں غرض، تُوہ بن غرض مند نظر کھئے نہ آئیا۔ غریب نایاں ونڈ لے درد، دیناں دُکھیاں ہو سہائیا۔ تُوں یودھا سُوَریہ مردانہ مرد،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ میرے اُتوں جگت شرع قاتل مقتول دا لیکھا میٹ دے کرد، قُدرت دے قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ میں سُکھنا رہی سُکھی، سُکھ دُکھ دُکھ
 سُکھ وچوں بدلائیا۔ تیرا ڈھولا گاواں بنا مُکھی، بن رسنا صفت صلاحیا۔ اپنا لہنا دینا تگ لے جگت دھار مُکھی، مانس مانو کھوج
 کھوجائیا۔ نو سٹ دی دھار ہوئی دُکھی، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے مٹائیا۔ بن تیری کِرپا بھاگ لگے کسے نہ کُکھی، بھگت جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہوؤ کِرپا لے، کِرپن دے وڈیائیا۔
 تُوہ بن سُرَت کون سمبھالے، سمبل دے مالک مینوں جُگ جُگ ہونا سہائیا۔ میں جُگ جُگ تیری گھالن رہی گھالے، گھائل ہو کے سیو
 کھائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جن بھگت سہیلے میرے اُتوں جگا لے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ
 کنگالے، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے مارگ لا سُکھالے، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغ کالے، کل کلکی
 تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اتار پیغمبر گُر تیرے دے کے گئے احوالے، حالت تینوں دتی جنائیا۔ ساچی وست دے دھن مالے، دُوَلت اتوٹ
 اٹھ ورتائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے زندگی وچوں مرے آپ جوالے، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ کایا مندر وکھا سچی دھرمسالے، پردہ پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ بن تیری کِرپا دیپک جوتی جوت کوئی نہ بالے، تن وجود ہووے نہ کھئے رُشنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا جن بھگتاں توڑ جنجالے،
 جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جیہڑے سدا سد بیٹھے رہن چرن دوالے، دو جہاناں اپنا سنگ بنائیا۔ اکو گھر وکھا دے سچکھنڈ سچی
 دھرمسالے، جتھے چہڑ چہن نہ کھئے چُھائیا۔ میری اک بینتی اکو اک سوالے، ستنگر تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سدا سدا پرتپالے، پرتپالک مالک خالق در تیرے منگ منگائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بلوچ پُر ضلع گروکشیتر ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہیو میں تیری یاد وچ بیٹھی اکانت، اکل کل دھاری ایکنکاری اپنا آسن لائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاربرہم پت پریشور مینوں اپنا دس سدھانت، ست ستوادی ہو کے بھیو ابھید کھلائییا۔ نو ست برہم مت کس بدھ بدلے ودھانت، طریقہ ڈھنگ سادھن دین دنی دنی جنائیا۔ بن نیتر لوچن نینا نو ست برہم مت مار جھات، بن اکھیاں ویکھنا چائیں چائیا۔ میری دروہی وچ لوک مات، پائے اف میری ڈہائییا۔ مانو ذاتی انتشکرن رہیا نہ کیسے اکانت، بدھ بییک نہ کھئے کرائیا۔ تیرا شبد انادی آواز سنے نہ کوئی باطن بات، بے وطن تک لے خلق خدائیا۔ ست ستوادی میری اتم پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائییا۔ دھرنی کہے پرہیو میرا بن جا اگئی سخا، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ تیرا بھیو سمجھے نہ کھئے کروڑی لکھا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ مینوں درشن دے دے بنا اکھاں، اکھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا وقت سہنجھنا ہوئے سلکھا، سوہنی ملے ودیائییا۔ تون صاحب سوامی پُرکھ اکال سمرتھا، سمرتھ تیری سرنائییا۔ اتم پرماں اکو دس دے کتھا، جگت کہانی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سیس جگدیش تیرے چرن جھکے متھا، مستک لہنے سب دے پور کرائیا۔ ستجگ ست دھرم سچ چلا دے رتھا، رتھ رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جس کارن گوبند تیرے ستھر لٹھا، یارڑا سیج گیا ہنڈھائییا۔ تیرے چرن کول اپنا رکھ کے بھتھا، سیس جگدیش دیا نوائیا۔ نالے بس کے کہا پھیر شستر پھڑنا نہیں کوئی وچ بٹھا، شترو روپ نہ کھئے درسائییا۔ اکو سچ نام دی دینی وٹھا، وست اگم اتھاہ ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے پرہیو میرا وسا دے اگما جھگا، جگت جھونڈیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنا نام کردے اگھا، دو جہاناں وچ ودھائییا۔ میں پیار دی دھار ہوئی تیری بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں ڈہائییا۔ اوہ آشا تک لے جو اشارہ کردا بدھا،

بُدھی توں پرے درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دی آشا ویکھ لے مُدعا، جو مُدّتاں توں گئے سمجھائیا۔ میرے مالک خالق میرے اُتے ہون نہ دیویں یُدھا، یُدھشٹر دی آشا دُھر دے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ میری زندگی بدل دے جینی، جیوت جیوت تیری اوٹ تکائیا۔ میری آشا کلجگ ہون نہ دیویں کمینی، کھلاپاتی ہُہ بہانتی اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ میری آشا جگت رہے نہ ہینی، سچ سوامی انترجامی سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں کسے آگے کلجگ انت نہ ہوواں ادھینی، بن تیرے سیس جگدیش نہ کسے نوائیا۔ میری لج پت کلجگ انت جائے نہ چھینی، شہنشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ نہ میں نر نہ مدینی، استری مرد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ میرا نیتر لوچن نہ میں نینہن ناپینی، اندھ اندھیر وچ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ میں ودیا پڑھی نہ میں ویکھی تعلیمی، صفتاں والے ڈھولے کھئے نہ گائیا۔ نہ میرے وچ گڑھ ہنکار نہ دسے کھئے حلیمی، نمرتا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا مالک خالق اک آمینی، یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ تُوں مہربان محبوب حق کریمی، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت میری آسا پوری کردے یقینی، یک واحد تیری اوٹ تکائیا۔ جو مانو جاتی ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیناں مذہباں وچ کیتی تقسیمی، جِصے کلمے نام نال پوائیا۔ ستجگ واسطے نَوین کردے تنظیمی، تعمیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہوُ پرہوُ پرہے میتے، ساجن سجنوُ تیری سرنائیا۔ سدا سدا ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ میرے پوریلے جگ ویکھ لے بیتے، ستجگ تریتا دواپر اپنا پندھ مُکائیا۔ گرتھ شاستراں نام اکھراں ودیا تک لے ریتے، نت نت تیری صفت صلاحیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں نام کلمے تک لے ٹھانڈے سیتے، جگت جگت گئے درڑائیا۔ جس وچ تیرے ملن دے طریقے، رستے رہبر ہو کے گئے وکھائیا۔ دوہری دھار کھیل کھیلے مانس مانو بنائے شریکے، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں لہنے دینے جانے جیو جی کے، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ مینوں یاد آوندے تیرے پورب قول اقرار کیتے، کرنی دے کرتے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بنک اک سُہائیا۔ دھرنی کہے پرہوُ نگاہ مار لے میرے نو سٹ بنک دوارے، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ چھپر چھن دسے نہ کھئے وچ سنسارے، جگت جہانا سری بھگوانا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ

ستگر شبد دیندا رہیا اشارے، بن نیر لوچن نین سینت نام لگائیا۔ کوک کوک دسدے رہے پیغمبر گر اوتارے، ڈھولے سویلے راگاں وچ درڑائیا۔ کلجگ کریا کوڑ دھرنیئے تیرے اُتے کرے پزارے، پشو پنچھی پنکھی مانو سارے روون مارن دھائیا۔ کیسے دا میل ہووے نہ نال مٹر پیارے، پرم پُرکھ پرماتم آتم ملن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی منزل حق پار نہ کھئے اُتارے، اُتر پورب پچھم دکھن نئیا پار کنارے گھاٹ نہ کھئے لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کلجگ پھرے کوڑ گڑیارے بن قدمان واہو داہیا۔ سو وقت سُہیلا اک آکیلا پُرکھ اکالا دین دیا تیری پاوے سارے، پروردگار سانجھا یار ایکنکار اپنی دیا کھائیا۔ مہربان محبوب جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تیری آکے پیچ سوارے مہاسارتھی ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ کوجھیئے کھیئے تیرے بنک دوارے بھگت گرہ سد وسدے رہن وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکڑی کرنی دا کرتا قدرت دا قادر قرض اُتارے، مقروض ہو کے لیکھا جھولی دیوے پائیا۔ توں اُس دے چرن کول دھول ہو کے کریں نمسکارے، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جس کلجگ کریا کوڑ کولوں تیرے کراؤنے چھٹکارے، بندھن دین دنی ٹرائیا۔ اکو نام ڈھولا کلمہ آتم پرماتم دسے جیکارے، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو بھگت سُہیلا گرو گرو چیلا جنائے در دربارے، در دروازہ غریب نوازا اک کھلائیا۔ اکو اشٹ درشٹ انتر زینتر مانس مانکھ متن سارے، دوسر اوٹ نظر کھئے نہ آئی۔ کریا کرے بھگت وچھل پرہو گورور گردھارے، گہر گمبھیر بے نظیر مہر نظر اُٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول توں نو نو مستک دھوڑی لاؤنی چہارے، ٹکے مستک خاک خاک رمائیا۔ اوہ زنگن زرویر زراکار زینکار آد جگادی پروردگارے، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی سب توں دیونہار سہارے، سہائک ناک اکو نظری آئی۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ نانک پُر ضلع کرنال بہان سینگھ، ٹھاکر سینگھ سوہن سینگ

ہ پریم سینگھ جگتار سینگھ نانک پُر نرنجن سینگھ گرمیز سینگھ تھنسر *

کچّا تند کہے میں نانک دی دھار پریم دی کھسی، خالص ثالث اکو ویکھ وکھائیا۔ جس دے حُکم نے پھیریا دیس پردیسی، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا نر نریشی، نرگن نرور نرنکار اگم اتھاپیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے اگم ویدی، ویس انیکا اپنا روپ بدلایا۔ جس دے حُکم وچ پھردے وشن برہما شو مہیشی، آد جگاد بھجن واپو داہیا۔ اوہ مالک خالق نور نورانہ نر نریشی، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال گوہند دس دسمیشی، دہ دشا تون باہر ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ کیریا کوڑ میٹے کلیشی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جس دی صفت صلاح کردا باسک تشکا شیشی، مکھ سہنسر ڈھولے گائیا۔ میری اُس دے چرن کول آدیسی، نو نو لاگان پائیا۔ جس دے آگے کلجگ انت سب دی ہونی پیشی، پیشین گوئیاں اپنا حال سنائیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر نور نورانہ نر نریشی، نرائن ساک سین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک آنک کل دھاری، کلمہ کائنات جنائیا۔ دو جہاناں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جاتا ہو کے نرگن جوت کرے اُجیاری، اُجالا دین دنی آپ کرائیا۔ جو بھگتاں پیچ رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں اُس دے چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوایا۔ ست ستوادی ہو کے جاواں چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو انت کنت بھگونت بھگتاں پیچ رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں اُس دی آد جگاد پنہاری، پٹگھٹ بیٹھی دھیان لگائیا۔ جو نرگن نرور ہو کے پاوے ساری، مہاسارتھی اپنی دیا کھائیا۔ جس دی جگ چوکڑی پچھوں آئی واری، نو نو چار دین گواہیا۔ اوہ کلجگ انت کل کلکی اوتاری، اوتر ہو کے کھیل کھلایا۔ میں اُس دی بن آسا تون ہوواں پُجاری، پوجنیک کہہ کے سیس نوایا۔ جیہڑا میری کلجگ انت کئے دُشواری، دُئی دویتی میٹے تھائوں تھائیا۔ جیواں جنتاں سادھان سنتاں آتم پرما تم دسے یاری، یارڑا سیج اپنی دئے وکھائیا۔ آد جگاد جس دا نور نور اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو بھگتاں دیونہارا نام خُاری، مستی اپنی ہستی وچوں چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

ڪرپا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، سڇ دا حڪم اڪ ورتائيا۔ دهرني ڪهه ميڙا ٺهڪر سوامي سرب گنوت، گهر گمبهر ٻه نظير نظر ڪيسه نه آتيا۔ جو
 آد جڪاد جڪ چوڪڙي بناونهارا بنت، گهڙن بهننهارا اڪنڪار اڪ اڪهوائيا۔ جس دا نام ٺهانا دو جهانان اگما منت، منتو سب ده حل ڪرائيا۔
 جس نوں آد جڪاد گاونده هرجن ساڇه سنت، ست ستوادي ڪهه ڪه سيس نوائيا۔ ميره اٽه جن بهگتان بناونهارا بنت، سر سر اپنا هتھ
 ٺڪائيا۔ گرھ توڙه هوه هنگت، هنگ برهم دئه سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، هرجن ساڇه
 ويڪھ وڪھائيا۔ دهرني ڪهه ميڙا پُڪھ اڪالا الڪھ، الڪھ الڪھنا اڪ اڪهوائيا۔ جو نرگن دهار هو پرتڪھ، پاربرهم پت پرميشور اپنا درس ڊڪھائيا۔
 هرجن بهگت سهيله ڪره وڪھ، ڪلجڪ ڪوڙي ڪرپا وچون باهر ڪڏھائيا۔ سر سوامي ٺهڪر هتھ ده ڪه لئه رڪھ، رڪھيا ڪره تهاون تھائيا۔
 جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، هرجن ساڇه ميل ملائيا۔ دهرني ڪهه ميڙا پرم پُڪھ پرھه پيارا، پريم اڪ
 اڪهوائيا۔ جو بهگتان دئه سهارا، ست ستوادي هو ڪه ويڪھ وڪھائيا۔ گرھ مندر سهائے اڪ دوارا، ٺهڪر هو ڪه پرده لاپيا۔ بن رسنا جهوا بول
 جيڪارا، شبد انادي دهن دئه سنائيا۔ ديا باقي ڪملاپاتي ڪر اڪيارا، جوتي جاتا هو ڪه ڏگمڪائيا۔ امرت رس نجهر جهرنا بوند سوانتي ديوه
 ٺهندي ٺهڪرا، اڪني تت تت بجهائيا۔ بهگت سهيلا بن ڪه اڪنڪارا، اڪل ڪل دھاري هو ڪه ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، در ٺهانڏا اڪ پرگھائيا۔ دهرني ڪهه پرھو جن بهگتان چاڙھ ده رنگ، رنگيله مادھو ديا ڪھائيا۔ نرگن دهار سرگن
 لاهه انگ، انگيڪار اڪ اڪهوائيا۔ شبد ناد سنا مردنگ، انحد نادي ناد وجائيا۔ آتم سيج سها پلنگ، بن پاوا چول وڏيايا۔ ميري آسا پوري
 ڪر ده منگ، مانگت هو ڪه جهولي ڏاھيا۔ جن بهگتان بهيو چڪا ده برهم هنگ، آتم پرماتم مل ڪه وڃه وڏھائيا۔ گهر ٺهڪر سوامي خوشياں
 نال آونا لنگھ، تن وجود حق محبوب اپنا پھيرا پائيا۔ نرگن دات پُڪھ بدھات تون ميڙا تيرا گاونا چھند، سوھلا ڏھولا اڪ سنائيا۔ جن
 بهگتان خوشي ڪرنا بند بند، بندگي اپنه وچ رڪھائيا۔ بن رسنا جهوا دينا انند، انند ده مالڪ اپني ديا ڪھائيا۔ سرتي شبد سماوني پرماند، پرم
 پُڪھ اپني ديا ڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساڇا ور، نهڪنڪ نرائن نر، مھاراج شيرسينگھ وشنون بهگوان،
 دين ديال سدا بخشنند، بخشش رحمت رحيم رحمان ديني ڪھائيا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر ہر بھکت دوار دھیر پُر ترلوک سنگھ ، گرچرن سنگھ ، چندا سنگھ ،
ہریجن سنگھ ، زلدا سنگھ ، مہندر سنگھ ، اوتار سنگھ ، گرہلندر سنگھ ، مہنگا سنگھ ، بھجن سنگھ ،
گردرن سنگھ سرہند ، مل سنگھ فریدآباد *

دھرنی کہے جن بھکتو اپنے چرن چھہاؤ میرے سپس ، صدقے واری گھول گھائیئا۔ تھادے انتر نرنتر مینوں دے حق جگدیش ،
جگدیش دھر دا ماہیا۔ جس دا آد جگاد پیسن رہی پیس ، جگ چوکڑی سیو کھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر ، آپ اپنی کریا کر ، دیونہارا
ساچا ور ، سچ دا حکم اک ورتائیئا۔ دھرنی کہے میری آد جگادی بینتی ، سپس جگدیش نوائیئا۔ میرا لہنا دینا نال سنکتی ، سگلے سنگی اپنا
رنگ وکھائیئا۔ مینوں دو جے در ہون نہ دیویں منکتی ، بھکھک ہو نہ جھولی ڈاپیئا۔ ساچا مان رکھاؤنا وچ سنکتی ، سگلے سنگی اپنا سنگ
نبھائیئا۔ میں بغیر آشا آکو آشا منگدی ، آکو آس رکھائیئا۔ در تیرے اکھ جگاؤندی مائل نہ سنگدی ، سگلے سنگی تیری اوٹ تکائیئا۔ جوتی
جوت سروپ ہر ، آپ اپنی کریا کر ، ایک دینا ساچا ور ، سچ دا حکم اکم ورتائیئا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھکت بنا دے سہیلے ، ساچن دھر
دے نظری آئیئا۔ دین دنی نالوں کردے وپلے ، پریم پریتی تیری وچ سمائیئا۔ آکو رنگ رنگا دے گرو گریچلے ، چیللا گرو وڈ وڈیائیئا۔ لہنے دینے
میرے تک لے میرے جنگل جوہیلے ، اجاڑ پہاڑ لے پرت ساگران دھیان لگائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر ، آپ اپنی کریا کر ، ایک دینا ساچا
ور ، در ساچے اکھ جگائیئا۔ دھرنی کہے جن بھکتو بنا زباں کرو بینتی ، مکھ دند دی لوڑ رہے نہ رائیئا۔ تھادی منظور ہووے پنکتی ، بن
اکھراں اکھ صفت صلاحیا۔ بدھی تون پرے بنو پنڈتی ، جگت ویدا لوڑ رہے نہ رائیئا۔ اپنی دھار تکیو سنکتی ، سگلا سنگ جنائیئا۔ جگت
ترسنا میٹو من دی ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیئا۔ مہبت تکیو گوبند سورے چن دی ، جو چند ستار نشانہ دئے مٹائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر ،
آپ اپنی کریا کر ، دیونہارا ساچا ور ، سچ دا ونج آپ کرائیئا۔ دھرنی کہے پرہو ، میرا بن جا دکھ بھجن ، بہو ساگر پار کرائیئا۔ جن بھکتاں نیترا پا
دے انجن ، نراکار ڈگمگائیئا۔ بنا جگت پرت بن جا سجن ، سر سر تیرے بھیٹ کرائیئا۔ تیرے دیپک جوتی میرے گرہ جگن ، گھٹ گھٹ ہوئے
رُشنائیئا۔ میں سدا سہیلے تیرے وچ ہوواں مگن ، تیرے رنگ سمائیئا۔ تون میری میٹنی آگن ، چنتا چکھا دینی جلائیئا۔ مہربان لاؤنا انگن ،

انگیکار آپ ہو جائیا۔ تیرے در تے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے لیکھے لالے تے پنجن، پنجم میتے اپنے چرن کول رکھائیا۔ آتم دھار پر ماتم بخش دے مجن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نو ست برہم مت تیرے نام نگارے وجن، دو جہان سری بھگوان سُنن چائیں چائیا۔ کوڑ گڑیار میرے اتوں کلجگ کلپنا میٹ دے ہنگ برہمن، پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں اندروں چک دے پردہ، دوت جگت رہے نہ رائیا۔ انتشکرن کیسے رہے نہ سڑدا، اگنی تے بھجائیا۔ سہارا بخشنا اپنے پلو لڑ دا، دین دنی دی گندھ جھڈائیا۔ پریم پیار محبت وچ سچکھنڈ چوٹی ویکھنا چڑھدا، بن قدم قدم ٹکائیا۔ مینوں ایوں جاپدا نو کھنڈ تیرے کولوں مول نہ ڈردا، بھہ سر نہ کھنڈ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرے بھگت تیری کردے ہوون یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ بھاگ لگاؤن اکو تینوں لین ارادہ، دوجا ایشٹ نہ کھنڈ منائیا۔ زرگن داتے پُرکھ بدھاتے موہن مادھو مادھ، مدھر دھن دینی سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت ہرجن ہون نہ دیویں برباد، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے جاپ، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھنڈ نہ آئیا۔ تن وجوداں اپنا دُور کراؤ پاپ، پنت پنت کرے دھردرگاہیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا لگے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ سب نے جینا جاپ، اجپا جاپ آپ درڑائیا۔ سچ پریتی دھرنی دھرت دھول دھول کھیل ویکھنا اک اکانت، کلادھاری کی اپنی کل ورتائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنا آپ کرو شانت، باہروں اگن نہ لاگے رائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی زرگن سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ پُرکھ دے وسو نیڑے، دُور ڈراڈے پنڈھ مکائیا۔ شرع شریعت دے میٹو جھپڑے، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پرتمی میرے خالی دسن ویہڑے، وست نظر کھنڈ نہ آئیا۔ دوس رین تگو جھپڑے، جھگڑے وچ خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن تیری کریا سانوں کوئی نہ چاڑھ دھر دے بیڑے، بیڑی نوکا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو پرہہ دا اکو لو سہارا، سماجک رازک اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ چھٹو
 پسارا، جگ نیتر لوچن نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا بل لو دھارا، دھرنی کہہ کے رہی سُنائیا۔ پچھ جگت واشنا لاؤندی نعرہ، جگت
 حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا پاونہارا سارا، مہاسارتهی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی دیونہارا دان، داتا دانی شاہ سُلطانی ایکنکارا پروردگارا
 سانجھا یارا، مہربان محبوب اک اکھوائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر ہر بھگت دوار دھیر پُر پورن سنگھ، درشن سنگھ، سروپ سنگھ، سُرندر کور،

مہندر کور، رتن سنگھ، کرتار سنگھ، سری ناتھ داس دلی *

دھرنی کہے کِریا کر الف بے دے مالک اب، ابھی یدی یدپ اپنی دیا کمائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار نور الہی رب، یامین کہہ
 کے سیس نوائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا ہرجن سنت سہیلے لبھ، بن نیتر لوچن نیناں ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دی میرے اتوں میٹ دے
 حد، حدود محدود اپنی اک سمجھائیا۔ آتم دھار پروردگار ایکنکار اپنی بنا لے جد، یادو دا لیکھا پور کرائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن سنت سہیلے
 رہن نہ تیتھوں الگ، وکھری دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ توں شہنشاہ پاتشاہ سورا سرگ، ہر کرتا اگم اتھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری جگدی ویکھاں اگمی جوتی، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دینی
 وڈیائیا۔ آتم دھار بھگت سہیلے بنا لے اپنے گوتی، پارہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ ہرجن سُرتی انتر نرنتر رہے نہ سوتی، آلس نندرا کِریا
 کوڑ باہر کڈھائیا۔ ہرجن سنت سہیلے اپنے اٹھا لے مانک موتی، سوہنگ ہنسا اکو چوک چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لیکھا تک بدحالی، حالت ویکھ خلق خُدائیا۔ پھل رہیا نہ دُھر
 دی ڈالی، پت ٹہنی نہ کھئے مہکائیا۔ میری لیکھے لا لے گھال گھالی، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ تڈھ بن انتر نرنتر کرے نہ کھئے دلالی، وچولا

رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنا جلوہ دے دے نورِ جلالی، ظاہرِ ظہورِ کر رُشنائیا۔ میرا بھنڈارا ایکنکارا پروردگارِ سانجھا یارا بھر دے خالی، خالقِ مخلوقِ دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر جن ساچے میلِ ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت سہیلے میرے بنا دے مت، مِتر پیارے دیا کمائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کر پت، بَستکاری ہو کے ایکنکاری دھیان لگائیا۔ جگت ٹھگور یوں کڈھ باہر جن بھگتاں وڑ جا وچ، تن وجودِ حقِ محبوبِ اپنا رنگ رنگائیا۔ میری سہنجی نر نرین کر دے تھت، گھڑی پل دئے گواہیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی ٹھاکر سوامی میرا مت، مِتر پیارا اکم اتھاپیا۔ بن نیتر لوچن نیناں تیرا درشن کران نیت، نیج نیتر دینا کھلائیا۔ کایا ماٹی بجر کپاٹی پردہ پاڑ کھولنا بھت، بھیتر اپنا بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو مینوں کلجگ کیتا کملی کوچھی، قُدرت دے قادر دیاں جنائیا۔ میرے انتر نرنتر ست دھرم دی رہی کوئی نہ سوجھی، ست سچ وچ نہ کھئے ملائیا۔ بُدھی توں پرے دا ملے کھئے نہ بودھی، اُبھو درِشٹ نہ کھئے کھلائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تَدھ بن چُکے کھئے نہ گودی، گوداوری دا کنڈھا گوہند گیا سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل ہونا کلجگ اتم دھار وچ سنسار جس دا لہنا دینا ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن اپنی کل ورتائیا۔ جس دے پیار وچ جن بھگت سہیلے بنے جوگی، جُگیشراں اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دے دُکھ میٹ کے رہن دینا کوئی نہیں روگی، جگت دلداراں ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں اپنی بخش دے دھار، دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کر پیار، ہر پُرکھ نرنجن جوڑ جوڑنا چائیں چائیا۔ ایکنکارے دے ادھار، آد نرنجن کر رُشنائیا۔ اباشی کرتے پا سار، سِری بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پت پریشور دے ادھار، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا لہنا دینا رہے نہ وچ سنسار، دین دُنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تَدھ بن بنے نہ کھئے سہار، سہائک نائک لوک ماتی پُرکھ بدھاتی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر یو-۱۵ گرین پارک ایکسٹینشن مہندر سنگھ سورنجیت کور دے گرہ *

ستگر شبد کہے میری آد جگادی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پرگٹائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ انت نو ست پاواں سارا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا تکان گر اوتارا، پیغمبران بھیو چکائیا۔ ہرجن ویکھاں میت مُرارا، متر پیارا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا پورا کراں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ میرا مالک خالق چوویاں اوتارا، چوویسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جس دا سنت منی سنگھ دلارا، دولہا شبد دھار وڈیائیا۔ جس دا میل گپت ظاہرا، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بول جیکارا، انبولت راگ درڑائیا۔ بن رسنا امرت رس پیوے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت بُجھائیا۔ ست سچ بن ادھارا، ادر دا لیکھا گیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ جگ چوگری سب دی ٹیک، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ نام سندیسہ کلمہ کائنات دیواں نیک، نیکن نیکا ہو کے دین دُنی ورتائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے لواں ویکھ، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ میرا جگ چوگری اولڑا بھیکھ، ویس اویسا آپ درسائیا۔ میرا لہنا دینا گوبند نال دس دسمیش، دہ دشا سنگ بنائیا۔ جو سدا سدا رہے ہمیش، سو میرا روپ الاہیا۔ جس دا سنت منی سنگھ دے کے گیا سندیس، سوبلا ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ جس نوں جھکدے شاہ پاتشاہ راج راجان نریش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس کلجگ انت میٹنا کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ اُس نوں سجدہ اکو آدیس، دھر فرمانا ا جو فرمانیاں وچوں جنائیا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی کرے شیش، شاہ پاتشاہ ہو کے کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی آپ، آپ اپنا بھیو جنائیا۔ نام کلمے صفت صلاح میرا جاپ، اکھراں ڈھولے راگ دیاں درڑائیا۔ نرگن دھار سرگن سب دا مائی باپ، پتا پوت گود ٹکائیا۔ سچ سندیسہ سنیہڑا دیواں پات، پترکا اک سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال کملاپات، پت پرمیشور کی سمجھائیا۔ جو ہرجن بھگت سہیلا جوڑے اپنا نات، بدھاتا ہو کے ویکھ ویکھائیا۔ جو جھگڑا میٹے ذات، پات، دین دُنی دا لہنا دینا دیوے تھاؤں تھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں کلجگ انت میٹنہارا اندھیری رات، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ وسنہارا

سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اِکانت، اکل کل دھاری ایکنکاری اپنا کھیل کھلائیا۔ سو بھگت جنان دیونہارا دُھر دی دات، نام نِدهانا جھولی پائیا۔ لہنا دینا لیکھا پُورا کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن پُچھنہارا وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی گہر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ تن وجود نہ کھئے سریرا، ماٹی چم نہ کھئے وڈیائیا۔ سیس بدھا نہ کھئے چیرا، مؤنڈ مُنڈایا رُپ نہ کھئے درسائیا۔ جس دی ویکھ سکے نہ کھئے تصویرا، مُصوّر تصوّر کر نہ کھئے جنائیا۔ میرا کھیل کلجگ انت اخیرا، آخر دیاں سُنائیا۔ جو سندیسے دے کے گیا کبیرا، فُدرت دا قادر کی اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے لیکھے لایا رَویداس کسیرا، کوڈی قیمت اپنے گھر پائیا۔ اوہ جن بھگتاں زندگی وچوں زندگی کرے تعمیرا، جیوں وچوں جیوں دئے بدلائیا۔ نام نِدهانا سِری بھگوانا امرت رس دیوے سیرا، سُرُتی شبد نال ملایا۔ ست سنتوکھ بخشے دھیرا، دھیرج دھرم دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سندیسہ سینگھ منی، مُنیشراں باہر جنائیا۔ جو دُھر دھار دا بنایا دھنی، دھرت دھول دھول وڈیائیا۔ نام سُنایا بنا کئی، کائنات کیتی پڑھائیا۔ وسیرا کرایا بنا چھپر چھتیں، محل اٹل اک درڑائیا۔ نور جوت پرکاش کر کے چئی، چند چاندنیاں باہر ڈگمگائیا۔ سچ پریتی اکو بنھی، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پیار بنیا تئی، تن وجوداں لیکھا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے سنت منی سینگھ خوشیاں وچ بول جیکارا، سہج نال دتا سمجھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا کھیل ہووے نیارا، نِراکار نِراکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ تیرا ناؤں نرین ہووے چوویاں اوتارا، اوتری تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ لاواں تیرا نعرہ، نر نرین تیرا ڈھولا گائیا۔ میرا لہنا دینا یاد رکھنا اقرارا، قول تیرے چرن ٹکائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرا سنگی پیارا سکھ ہووے تیرا دُلارا، دو جہاناں مالک اپنی گود اُٹھائیا۔ ستگر شبد خوشیاں نال کیتا اظہارا، سہج سہج نال جنائیا۔ تیرا قرضہ مقروض ہو کے لاہواں سارا، لہنا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دا اکو ہویا جیکارا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جھٹ سنت منی سینگھ لایا نعرہ، میں تیرا بنا تتاں تون دُلارا دو جہاناں دے مالک

سچ سرنائیا۔ جھٹ ستگر گوبند دتا اشارہ، جس ویلے سمت شہنشاہی آوے باراں، باراں ماس دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا پورا قول ہووے
 وچ سنسارا، ست ستوادی ہو کے پور کرائیا۔ جھٹ منی سنگھ بنا دھوڑ توں مستک لائی چھارا، ٹکے ساچے نام رمائیا۔ او سے دا لہنا او سے
 دے لیکھے پاؤن آئے آپ کرتارا، قدرت دا قادر دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن
 نر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت پوتر پوت پُنت کرے گھر بارا، گرہ مندر اندر آپ اپنا نام رنگ چڑھائیا۔

* ۲۱ جیت شہنشاہی سمت ۱۲ گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ *

پرائمری کہے میریاں جماعتاں چار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میرا لہنا دینا چار کُٹ دی دھار، چار ورنان ویکھ وکھائیا۔
 چوٹھے جگ ویکھاں نین آگھاڑ، بن نیتر اکھ اکھ اٹھائیا۔ میرا مالک خالق اکو پروردگار، سانجھا یار اکو نور الہیا۔ ستگر شبد جو سندیسہ
 دیوے وارو وار، بھیو ابھیدا اگم کھلائیا۔ میری سکھیا جگت اکھراں باہر، وڈیا وچ ودت نہ کھئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرمکھ ورا پڑھے
 وچ سنسار، جس سر ستگر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میری پہلی جماعت بڑی دشوار، دشمن چاروں کُٹ انتر نرتن نظری آئی۔ میرا لہنا دینا نال نو
 دوار، جگت واشنا سنگ بنائیا۔ دہ دشا کراں وچار، بنا سوچ سمجھ اپنی لواں انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ پرائمری کہے میری جماعت پہلی، ایک ایک ویکھ وکھائیا۔ جس وچ ہوتے نہ کھئے انگہلی، غفلت
 روپ نہ کھئے درسائیا۔ جیہڑی وڈیا بنا زبان توں کہہ لئی، بنا سروناں سُننی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرائمری کہے گرمکھ ورا میری پہلی کرے پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ ستگر شبد اُتے کرے وشواس،
 جگت وشیاں ڈیرہ ڈھائیا۔ تن وجود لیکھا تکی اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بڈھ نال رلائی۔ نو دواریاں نگاہ مارے خاص، پردہ پردیاں
 وچوں چکائیا۔ جس اُتے کریا کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا مالک اک گوسائیا۔ پرائمری کہے جیہڑا ہرجن پہلی پڑھدا، جگت لیکھ شرع نہ کھئے رکھائیا۔ دھرم دی دھار وچ دوجی چڑھدا، چڑھدا لہندا

دکھن پہاڑ اکو تکے دُھر دا ماہیا۔ اندروں قلعہ توڑے ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، جیتن ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ لہنا تکے بہتر نڑ دا، ہڈ ماس کھوج کھوجائیا۔ کھیل تکے سریر دھڑ دا، تن وجود پھول پھلایا۔ جگت دوارے پار کردا، نو دوار دا
 ڈیرہ ڈھایا۔ راہ ویکھے اپنے گھر دا، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک
 ورتایا۔ پرائمری کہے میری دُوجی جماعت چنگی، پہلی نالوں ملے وڈیایا۔ ستگر پیار وچ لاوے انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ آسا پوری
 کرے منگی، منسا جگت ٹکائیا۔ امرت دھار پیائے گنگی، بوند سوانتی کول ناہہ ٹپکائیا۔ منوآ دہ دیش نہ دھائے فرنگی، چار کُنٹ نہ اُٹھ اُٹھ
 دھایا۔ ساچے پیار دی دتے پابندی، نام بندھن وچ بندھایا۔ سچ پریم بنا کے سنبندھی، سگلا سنگ جنایا۔ اندروں دوت دی ڈھائے
 کندھی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ لیکھا مکے پرکرتی پنجهی، پنجان تتاں سنگ بنایا۔ لہنا میٹھے وکار جنگی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ
 رنگ رنگایا۔ جگت واسنا کرے کھئے نہ تنگی، تنگدستی دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُوجی
 اپنے رنگ رنگایا۔ پرائمری کہے جس میری دُوجی کر لئی پور، پورا ستگر دیا کھایا۔ تیجی جماعت دا اک دستور، اصول نیم اک جنایا۔ انتر
 نرنتر رہے نہ کھئے غرور، غریت اندروں باہر کڈھایا۔ ساچے نام دا دئے سرور، سُرتی شبد نال ملایا۔ جگت وکارا کرے چور، کِرپا کوڑ باہر
 کڈھایا۔ امرت رس نال کرے بھرپور، ترسنا جگت گوائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، گھر گھر وچ دئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ تیجی جماعت کہے مینوں گرمکھ ویکھے چنگی طرح، طریقہ ستگر دئے جنایا۔
 جس وچ پابندی نہیں کوئی شرع، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جگت و دیا اکھ نہ کوئی پڑھا، کاغذ قلم نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت سروور لوڑ رہے نہ
 سرا، تیرتھ تھ نہ کھئے چٹرائیا۔ تیجی جماعت وچ ملے اکٹا ورا، ورداتا ہو کے دئے وڈیایا۔ اکو حُکم سنائے کھرا، خالص اکو رنگ رنگایا۔
 امرت جام پیا کے ذرا، ذرے ذرے وچوں اپنا نور درسایا۔ انتر نرنتر جس دے نال ٹھرا، اگنی تت نہ کھئے تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ تیجی جماعت کہے میرے شبد دی اگنی دھن، دُھن آتمک راگ درڑایا۔
 بھگت سہیلا لئے سن، انسنت دئے جنایا۔ ہرجن اپنے لئے چن، کھوجنہارا تھاون تھانیا۔ جس دی سکھیا وچ وڈا گن، اوگن کوڑے باہر

کڈھائیا۔ بھگت سُہیلے سنت میت آہے چُن، آہے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے رکھ مَن، بھيو ابھيدا اپنے وچ چھپائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ تیجی جماعت کہے میری بڑی سوہنی پڑھائی، الف
 بے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا سوہنا ہندسہ اکائی، ایکا ایک سوہنا پائیا۔ جس دی خوشی میرے انتر نہ سکے سہائی، گنتی گنت نہ کھئے جنائیا۔
 میری بُدھی نالوں ہویئے جُدائی، مت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ منوآ دہ دیش نہ اٹھ اٹھ دھائی، نو ست بھجے نہ واہو داہیا۔ اکو میتا ستگر ملے
 گوسائیں، گہر گور اک اکھوائیا۔ جو اپنا پردہ دئے اٹھائی، بجر کپائی رہن نہ پائیا۔ امرت جام بوند سوانتی نچھر جھرنیو دئے پیائی، ناہی گول
 گول اٹھائیا۔ سہنس دل نچے ٹپے چائیں چائیں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ شبد دھن ناد کرے شنوائی، بن سروناں دئے سُنائیا۔ ستگر پورا میری
 پریکھیا لئے چائیں چائیں، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ تیجی جماعت کہے میں وی
 جاواں مُک، مُکمل دیاں درڑائیا۔ اس تون آگے اکو ہووے ٹک، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پرما تم رہے کوئی نہ لک، پردہ پردیاں
 وچوں اٹھائیا۔ چوتھی جماعت وچ ہرجن چڑھ کے ہویئے خوش، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ اکو ستگر شبد ساچی سنتھائے پُچھ، بھيو
 ابھيدا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پرائمری کہے میری جو چڑھ جائے
 چوتھی جماعت، جملہ اکھ نہ کھئے پڑھائیا۔ ستگر اپنی کِریا کرے عنایت، مُفت مُفت ورتائیا۔ دھر دا شبد کرے ہدایت، بن اکھراں دئے
 سمجھائیا۔ مہربان ہو کے ساچی کرے حمایت، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کھائیا۔ چوتھی جماعت کہے میرے اُتے میرا صاحب کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں کوٹاں وچوں پڑھے کوئی جیو پرانی،
 جس اُپر ستگر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہدا لہنا دینا مُک جائے نالوں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیئج ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار ورن نہ کرن
 پریشانی، برناں ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچی منزل اکو ملے رُوحانی، رُوح بُت تون باہر وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں جسم جسمانی، جسم
 ضمیر دئے بدلایا۔ جتھے لیکھا نہیں قلم کانی، کاغذ شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چوتھی جماعت نون پڑھ سکے نہ کوئی عقل والا ودوانی، بُدھی دی
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس اُتے ستگر کِریا کرے اوہ میری ودیا کرے پہچانی، بن اکھراں اکھ ویکھ وکھائیا۔ جتھے لہنا دینا نہیں زمیں اسمانی،

مندلاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چوٹھی کہے میرا لیکھا نہیں کوئی پنڈتی، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا لہنا دینا نہیں کوئی ہنگتی، ہنکار گڑھ نہ کھئے رکھائیا۔ میری ترسنا نہیں کوئی من دی، ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ میں ونجاری نہیں کدے کن دی، سروناں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چوٹھی جماعت کہے جن بھگتو میری اکو اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ میری منزل دا لیکھا نال کھلاپات، پت پرمیشور مل کے وجے ودھائیا۔ اکو گرہ اکو دوارا جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سوریہ چند نہ کھئے ودیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرائمری کہے میری پڑھائی جگت جماعتاں چار، چارے کھانی چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولیاں وچ صفت صلاحیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی میرا یار، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ میری خوشیاں والی بہار، رت مؤلے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پرائمری کہے میری پڑھائی دی اگئی دھرمسال، مکتب سچ حق جنائیا۔ جس دی ودیا بے مثال، مسل سکے نہ کھئے جنائیا۔ جتھے مُرشد مُریدان پُچھے حال، مالک بے پرواہیا۔ اوتھے اکو اک سوال، بن اکھراں جنائیا۔ جس اُپر کِریا کرے دین دیاں، دیاںدھ ہونے سہائیا۔ اُس دی سیکھیا بڑی کمال، کامل مُرشد ہو کے دئے جنائیا۔ جس ودیا نوں پڑھ کے کدے نہ ہووے زوال، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ چوٹھی جماعت وچوں چوٹھی منزل ہونے بحال، چوٹھے پد دا مالک ملے دھر دا ماہیا۔ جو ماسٹر ٹیچر اُستاد ہو کے آپے لئے سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوٹھی جماعت کہے میرے توں آگے کوئی نہ جاندا، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ چوٹھے گھر دے ڈھولے ہرجن گاؤندا، بن رسنا راگ درڑائیا۔ اکو سندیسہ واہ واہ دا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا بنا اکھراں والے ناں دا، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوٹھی جماعت کہے ذرا تکنا نال غور، گھر گور جنائیا۔ مینوں خوشیاں نال پڑھ کے ودیا پوری کیتی بلونت کور، لیکھا دین دئی مکائیا۔ جس دا مانس جنم گیا سور، سوہرے بیئے اکو گھر ملی ودیائیا۔ دھر دا مالک ملیا بانکا شوہر، شہنشاہ نور الہیا۔

جو آد جُگادی بھگتاں جائے بھڑ، جگت جہان ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جو مٹھے رس کرے کوڑ، کڑتن اندروں باہر کڈھائیا۔ جس دا لیکھا نال
 براہمن کوڑ، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ پہلی دوجی تیجی بھج کے چوٹھی منزل چڑھ گئی پوڑ، بن قدمان قدم ٹکائیا۔ جس دا مارگ رہیا
 نہ سوڑ، بھڑی گلی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ بلونت کور کہے
 جن بھگتو میں جماعت چوٹھی بن اکھراں توں پڑھی، پڑھن والیو دیاں جنائیا۔ میری ودیا دو جہاناں بڑی، بن اکھراں ملی وڈیائیا۔ جس نے
 میری سُلکھنی کیتی گھڑی، وقت پل نال وڈیائیا۔ بِن سِنگھ دے ماسٹر سَتگر شبد نے میری بانہ بھڑی، بن بستھاں ہتھ اُٹھائیا۔ پرامری
 پڑھ کے بھگتو میں سچکھنڈ دوارے کھڑی، کھڑی کھڑوتی سب نوں دیاں سمجھائیا۔ جگت ودیا والے تن سڑ گئے وچ تن دی مڑھی، مساناں
 وچ آسن لائیا۔ میری آتما پرماٹما نال مل کے کھری دی کھری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں سَتگر شبد نے کِرپا کری، کرنی دے کرتے دتی
 وڈیائیا۔ میں پُج گئی اپنے اکمے گھری، جس گھرانے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ بلونت آتما کہے میں چوٹھی جماعت پڑھ کے ہو گئی پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ ڈھولا گلاواں بنا پون
 سواس، ساہ ساہ نہ کھئے چٹرائیا۔ پندھ مُکا کے پرتھی آکاش، گگن گگنتران ڈیرہ ڈھائیا۔ ست سچ دی ویکھاں راس، بن گوپی کاہن سوہیا
 پائیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ ہرجن آم دھار بیٹھے بن چرناں چرناں پاس، سوہنا سنگ بنائیا۔ میرا خوشیاں وچ
 نکلے باس، ہس ہس کے دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پرہو دی چرن پرتی چوٹھی منزل دی کلاس، چوٹھے پد دا لہنا جگت دی حد حدود دئے
 مکائیا۔ جتھے سَتگر شبد دیوے شاباش، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھو چوٹھی جماعت پڑھن والیو سب دا اتم سچکھنڈ وچ ہونا نواس،
 جگت جماعتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سُبھائیا۔ آتما کہے میں
 چوٹھی جماعت پڑھی نرالی، نرگن نرور دتی پڑھائیا۔ بن اکھراں ودیا دس سکھالی، سوہنی سچی دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا لہنا تک لو حالی،
 ہر پردے دیاں جنائیا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ سوالی، طالب علم بنا علم توں کرے شنوائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ اکالا جوت اکالی، اکل کل
 دھاری اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ پرامری کہے جن بھگتو میرے

توں آکے نہیں کوئی پریم، پرا پسنٹی مدھم بیکھری میرے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا آد جُگادی نیم، حُکم حُکم وچوں سمجھائیا۔ جو
 زرگن سرگن سرگن زرگن دیونہارا دین، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ چوتھی جماعت کہے میرا اکو چوتھا پد، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ سنتو بھگتو صوفیو، تہاڈی منزل دی اگئی حد، حدود
 اکو اک جنائیا۔ جتھے بنا جگت ساز توں وجے ند، انحد نادی ناد سنائیا۔ بنا تیل باقی دیپک توں جوت جائے جگ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔
 جگت وڈیا نالوں ہو جان الگ، ہرجن ہرجن ہرجن ملے مان وڈیائیا۔ ایہہ وڈیا ستگر پورا دیوے سرگ، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ جس دے
 پڑھن نال جگت وڈیا بوجھ جائے آگ، سانتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا
 حُکم ورتائیا۔ پرائمری کہے جس نون میری وڈیا پڑھن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ ستگر شبد شبد مناؤ، منسا اور نہ کھئے درڑائیا۔ پر
 پُرکھ پرماٹم منو ڈھر دا پتا ماؤں، دوسر اور نہ کھئے جنیندی مائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم آتم اکو رنگ سماؤ، جگت رنگت رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ
 سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی آپا بھیٹ کراؤ، سرگن زرگن زرگن سرگن اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جو آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی ایتھے اوتھے دو جہان پکڑے
 باہوں، مالک خالق پرتپالک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہرنس سنگھ دے گرہ گرگاؤں شہر *

ہری دا بنس بھگوان دا پریوار، بھگت سہیلے سوبھا پائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا سدا جگ چار، جگت جگت جگ چوکری اپنا رنگ
 رنگائیا۔ پیار مُحبت والی سدا مہکدی رہے بہار، پت تہنی پھل پھل اپنے رنگ رنگائیا۔ ویکھے وگسے پاؤنہارا سار، مہربان اپنی دیا کھائیا۔
 لوک ماتى گلشن حق ویکھے گلزار، ہرجن نو ست دھیان لگائیا۔ جنہاں دے انتر نرتت اک جیکار، تون میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تنہاں دا

مالک میت مُرار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا اپار، اپر پیر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گہر گمبھیر اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جن بھگتاں پیج دیوے سوار، صاحب سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دا لہنا دئے نوار، کرم کرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وڈیائیا۔ ہری کہے میرا بنس سُہاوا، ہرجن ساچے سوہیا پائیا۔ جنہاں دے
 اُپر پریم پیار دا دعوا، دعوے دار اک اکھوائیا۔ اوہناں دا وزن سچ دوار سانواں، کنڈا تول ترازو اکو اک وکھائیا۔ بنا اکھراں توں چرن کول
 لگائے نانواں، بن حرف حرؤف پڑھیاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔
 ہری بنس کہے میرا دھرم دھار دا ناواں، ناؤں نرنکار دتی وڈیائیا۔ میریاں پریم پیار دیاں باہواں، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بلونت کہے میں
 ہربنس پُت پالیا ودھ کے نالوں ماواں، آپ اپنی گود ٹکائیا۔ میرا ستگر سوامی سر رکھے جس دے چھاواں، مہربان ہو کے دیا کھائیا۔ میں
 اوسے دے بل بل جاواں، جس سچکھنڈ دوار مینوں دتی وڈیائیا۔ جس دے پیار وچ ہربھگت رہے نہ کھئے نتھاواں، تھان تھنتر اپنا اک
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ جھٹ سنت منی سنگھ دھار رہی پُکار،
 خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا پورب لہنا چُکیا اُدھار، در سچ ملی وڈیائیا۔ کریا کری آپ نرنکار، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بشن سنگھ بن
 وشن برہما شو دتا تار، بن شنکر لیکھا دتا مُکائیا۔ خوشیاں وچ رکھ پروار، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جو آد جگادی لہنا دینا دیوے وچ
 سنسار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا اک اوڈھن جو ----- بخشے بخشش والی کار، رحمت رحمت وچوں کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا میت مُرار، مٹر پیارا اک
 اکھوائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سینگھ، جیٹھا سینگھ، بیر سینگھ، بٹھلانا پنڈ مانک پُر کلر ضلع انبالہ *
 دھرنی کہے میرے اُتے جُگ چوکرئی جاندی لنگھی، پاندھی بن کے بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر میں منگ کدے نہ منگی،
 کلجگ اتم مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پٹھ ہو گئی ننگی، پُشت پناہ بے پرواہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ مہربان سری
 بھگوان جگت وست رہی کھئے نہ چنگی، چار کُنٹ کُنٹ کُر لائیا۔ جھگڑا مٹے نہ پرکرتی پنجھی، پنچم تت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے انتشکرن
 آؤندی رنجی، رنجش وچ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری
 حالت ویکھ لے جگت، دین دُنی دے مالک دھیان لگائیا۔ ست سہیلے اپنا تگ لے وقت، گھڑی پل پل نال ملائیا۔ تُوں ساجن میتا ٹھانڈا
 سینا ایکنکارا اکو فقط، فقرہ سوہلا ڈھولا دے جنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اوتار پیغمبران گروآں نال شرط، شہنشاہ ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔
 میں تیرے پیار وچ ایکنکار ہوواں مست، مست مستانی منزل رُوحانی وچ لینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن دا دُکھ، بن نیتر لوچن دھیان لگائیا۔ مانو جاتی دھار تک
 مانکھ، مانس مانس وچوں پکڑ اُٹھائیا۔ نو ست سچ پیار دی میرے اُتے پئی اگمڑی بھکھ، ترسنا تریت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ الکھ جگائیا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھول جگت دھار دی دھرت، ست سچ
 دیاں درڑائیا۔ تیرا مالک خالق ٹھاکر سوامی آوے پرت، پت پریشور ڈھردرگاپیا۔ جس دی جُگ چوکرئی شبدي دھار اگئی شرط، شرع
 دے لیکھے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی
 دین دِیال دِیا کماویگا۔ پُرکھ اکالا ویس وٹاویگا۔ دُھر دا دے اگم سندیس، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگاویگا۔ کلجگ میٹے انت کلیش، کل
 کاتیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ بھيو کھلائے جو وسے آد جگاد ہمیش، ہم ساجن اک جاناویگا۔ جو سندیس دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا
 حُکم آپ ورتاویگا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ انتر آتم دیوے دُھر سندیس، ساچی سکھیا سکھ سمجھاویگا۔ جو
 آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھاویگا۔ جس دے حُکم اندر سارے ہوئے پیش، پیشنگوئی آپ درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے دیا کماویگا۔ ستگر شبد کہے دھرنی تیرا پورا ہووے حق، حقیقت دا مالک دئے وڈیائیا۔ تیرا سنسا میٹے شک، شکوہ اندرون دئے کڈھائیا۔ تُوں بن نیتر لوچن نیناں لہنا تگ، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ ستگر شبد کہے دھرنی سُن حُکم سِری بھگونت، ہر کرتا کی درڑائیا۔ جو آد جگادی میرا کنت، کنت کنٹوبل نور الاہیا۔ جو کایا چولی رنگ چاڑھے اگمی رنگت، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میری بن رسنا جہوا پکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ میرا لہنا دینا تک لو وچ سنسار، سنساری بھنداری سنگھاری کی اپنا حُکم ورتائیا۔ دھر دے حُکم وچ نو کھنڈ پرتھی ہونی جے جیکار، ستاں دیپاں ڈھولا اکو لینا گائیا۔ ستگر شبد پرم پُرکھ دا اکو ہونا برخوردار، عزیز تمیز آپ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی جاتا دیونہارا دان، وست امولک اٹل اٹل داتا دانی ہو کے جن بھگتاں دھولے دھولے دھرنی دھرت تیری جھولی نال بھرائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر ککر ضلع روپڑ *

دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں ناتا جوڑ، دو جہاناں مالک خالق تیری آس رکھائیا۔ امرت رس مٹھے بنا دے کوڑ، کوڑی کِریا تن وجود باہر کڈھائیا۔ منوآ دہ دِش نہ اٹھ اٹھ جاوے دوڑ، چار کُنٹ نہ کھئے ہلکائیا۔ گھر سوامی وکھا دے اپنا اگما پوڑ، بن پوڑی ڈنڈے منزل دینی چڑھائیا۔ تینوں اوتاراں نرگن دھار منیا براہمن گوڑ، گوہند دھار تیرا روپ اگم اتھاپیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر سچ دوارے آپے بہڑ، گرمکھ گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ میری بینتی، بن بٹھاں ہتھ رہی جوڑ، نو نو کہہ کے سیس نوایا۔ دو جہاناں ٹھاکر درشن دے چڑھ اگم گھوڑ، پینڈا دو جہان مکائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میرے اتوں دے ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ کلجگ انتر ست دھرم دا پا دے موڑ، دھر دا حُکم حُکم جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں کدی نہ جاویں چھوڑ، چھٹکی لو لینی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگت بنا لے دُھر دے چیلے، چیلا گر اپنا کھیل کھلائیآ۔ آتم پر ماتم
 کر میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ساچے سہیلے، ساجن تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کِریا کردے آد جگادی اک آکیلے، اکل
 کل دھاری اپنی دیا کھائیآ۔ بھيو کھلا دے اپنے دھام نویلے، سچکھنڈ پردہ دے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیآ۔ دھرنی کہے کِریا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیآ۔ جگ چوکڑی نرگن تیرا پیسن رہی
 پیس، جگ جگ ساچی سیو کھائیآ۔ تیرے نام کلمے سُن دی رہی حدیث، حضرت رسول پیغمبر گئے جنائیآ۔ تُوں مالک خالق پرتپالک
 ایکنکارا اک اکیس، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ میرا لہنا دینا پورا کردے پیس پیس، آد جگادی اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دا پردہ آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے پرہو ہرجن اپنے بنا لے سنت، ست ستوادی ہو کے دیا کھائیآ۔
 آتم پر ماتم دھار بن جا کنت، کنتوبل تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جیوں وچوں جیوں زندگی زندگی والی بنا دے بنت، گھڑن بھنہار اپنا رنگ رنگائیآ۔
 تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاون منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیآ۔ تُوں بودھ آگادھا
 اگما پنڈت، بن اکھراں کر پڑھائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنا لے اکو سنگت، سگلے سنگی بہ رنگی اپنی دیا کھائیآ۔ دھرنی کہے میں در
 تیرے بنی منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری قبول کرنی بینتی منت، مہربان ہونا سہائیآ۔ جن بھگتاں انتشکرن کڈھنی چنت،
 چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ اپنے ملن دی بخشنی ہمت، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ میرے اتے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا رہے کوئی نہ نندک، ست
 ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دین دُنی تیرے نام دے ڈھولے گائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے سمت، چار کُنٹ دے مالک اپنی دیا کھائیآ۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چوئی کلاں ضلع روپڑ *

دھرنی کہے پرہہ جن بھگتاں بخش دے چرن ٹیکا، ٹکے دھوڑی خاک پاکی پاک تیرے لین لگائیا۔ آتم پرما تم اپنا پیار بخش دے ایکا، ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ ترے گن مایا تن وجود لا سکے نہ سیکا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ انتر زرتتر بڈھی من کر بیکا، پنت پنت کرائیا۔ ہرجن سنت سہیلے گر چیلے بنا لے نیکا، نکے وڈے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو گھر وکھا دے سوہرا پیکا، ساوریا ہو کے اپنا سنگ بنائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرا کھیل تکیا وار انیکا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں بخش نام انما، جگت قیمت نہ کھئے لگائیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھا دے کھلا، خلق دے مالک دینی وڈیائیا۔ ڈھر دا نام چیا دے بن رسنا جہوا بلان، بتی دند کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ کلا، کائنات دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ نو ست تیرا بھگت سہیلا میرے اُتے ہووے پھلیا پھلا، پت ٹہنی سچ پریت والی مہکائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی دسنی صلح کلا، کل مالک اپنا بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پرہو جن بھگتاں کرنا آپ پیار، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے دینا درس دیدار، بن نیتر لوچن نین اپنا نور نور چمکائیا۔ سچ دوار ایکنکار امرت بخشنا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی ناہی کول کول اٹائیا۔ شبد انادی بن رسنا جہوا سناونی ڈھنکار، ڈھن آتمک راگ درڑائیا۔ بن تیل دیا باقی کملاپاتی کر اجیار، جوتی جاتے ہو کے اپنا نور دینا چمکائیا۔ دھرنی کہے میری بینتی تیرے سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ تون دیونہارا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو در بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے اُتے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ تیرا حکم سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اکو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے دین دنی وچوں لاؤنے پار، پار برہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ، بن کھئے نہ بائے سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شہر چنڈی گڑھ گردیو سنگھ، نرمل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرم پُ رکھ پرماتم میری پاؤنی سار، مہاسارتھی ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ سو پُ رکھ نرنجن نڈھ بن دئے نہ کھئے ادھار، ہر پُ رکھ نرنجن سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ایکنکار لہنا دینا میرا لینا وچار، آد نرنجن بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھائیا۔ اباشی کرتے دُھر دا بنا میت مرار، سیری بھگوان سگلے سنگی بہ رنگی اپنی کھیل دینی وکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور بن نیتر نیناں میں کراں گریہ زار، اُف پائے میری دُہائیا۔ جوتی جاتے پُ رکھ بدھاتے نرگن میری پاؤنی سار، ساجن میت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد اکٹا میرا سنگی بنا دے تیرا ست دُلاں، دُولھا اکو نظری آئیا۔ جس نوں جنی جنے نہ کھئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوائیا۔ تُوں پیس پیسا ہر جگدیشا کل کلکی اوتار، نہکلنک امام اماما اک اکھوائیا۔ نو ست میرا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقروض ہو کے لیکھا دے مُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میرے اُتے ہویا اندھیار، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ پُ رکھ اکالے دین دیا لے تیرا دے نہ کھئے میت مرار، سانجھے یار تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اگم سُنائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے بنو سنگی، سگلے سنگی اک اکھوائیا۔ میری دھرم دی دھار ویکھو ہوئی ننگی، ست سچ رہن کھئے نہ پائیا۔ میری پُشت پناہ جگت جہان ہوئی ننگی، پیٹھ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے ویہندیا ستجگ تریتا دواپر دھار لنگھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ انت سچ پرکاش کیسے رہیا نہ مُول نو چندی، چند چاندنا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آشا ترسنا جگت واسنا وچ لگی پابندی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ سب دی نیتر اکھ ہو گئی اندھی، اندھ اندھیرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم گائے کھئے نہ چھندی، شہنشاہ تیری منزل حق چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک درڑائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا چُک کے ویکھو پردہ، بن ہتھوں ہتھ لگائیا۔ دین مذہب جگت جہان ویکھو سڑدا، اگنی تت تت تپائیا۔ کلجگ کیریا کوڑ وچ جاوے ہڑدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نو ست گرہ بنیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے ہنگنا نہ کھئے مٹائیا۔ میرا لہنا دینا تکو چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنا اپنا ویکھو ایشٹ، ایشٹ دیو کی جنائیا۔

نگاہ مارو وچ سرِشٹ، سریشٹ اپنی سیو کھائیا۔ کوڑ واشنا سب نوں کیتا بھرشٹ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ لیکھا لہنا تکو جو رام اشارہ کیتا
 وششٹ، وششٹ گردیو کی وڈیائیا۔ جو پیغمبران لیکھا لیکھیا نال آگئی لکھت، کاغذ قلم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اپنا اپنا ویکھو بھوکھت، پیشین
 گوئیاں ہتھ اٹھائیا۔ دین دُنی جگت دھار اتم ہندی جاندی نشٹ، چاروں کُنٹ کُنٹ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تڈھ پن دھیرج دھیر دھرم دی دھار دیوے کوئی نہ صدق،
 صبوری نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گڑھ شہر ہرچرن سنگھ دے گرہ *

سَترِج بختے ساچا ناؤں، نر نرنکارا آپ درڑائیا۔ جن بھگت اٹھائے بھڑ کے باہوں، آپ اپنی دیا کھائیا۔ نائیاں دیوے ساچا تھاؤں، سر
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا نگر گراؤں، ساڈھے تِن ہتھ وجے
 ودھائیا۔ سدا سہیلا بختے ٹھنڈی چھاؤں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دو جہاناں جن بھگتاں بنے پتا ماؤں، گُرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ سرشٹی
 درشٹی اندر لیکھا جانے بے پرواہو، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک اکھوائیا۔ سَترِج سچا صاحب بختند، قُدرت قادر اک اکھوائیا۔ ہرجن بنائے اپنی بند، پتا پوت گود ٹکائیا۔ جنم جنم دی میٹے چند، کرم
 کرم دی ریکھ مٹائیا۔ داتا بن کے گہر گمبھیر گئی گہند، گور ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا دیوے ساگر سندھ، امرت امیوں رس جام
 پیائیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سگلی میٹے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد گئی گہند، گنونتا دُھر دا کنتا اک اکھوائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گڑھ شہر سورگ واسی کرم سنگھ دے نوت * ❁

آتما کہے میرے پُرکھ نرنجن سو، سویم تیرا رُوپ انُوپ نظری آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیری دھار نہیں کوئی دو، نرگن نرویر نراکار نرنکار تیری وڈ وڈیائیا۔ ایکنکار سچ پیار تیرا مینوں لے موہ، مُحبت مہربان اکو تیرے نال رکھائیا۔ آد نرنجن بنا تیل باقی بخشیں اگئی لو، پن لوئن لوچن نین ویکھاں چائیں چائیا۔ ابناشی کرتے تَدھ پن دسے نہ کو، قُدرت دے قادر تیری بے پرواہیا۔ سِری بھگوان میں تیرا ست سرُوپ تیرے نال جاواں چھوہ، شوہر بانکے تیرا تیرے وچ سہائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور تُوں میرا میں تیرا اکو تُوں جاواں ہو، ہوکا حق حق سُنائیا۔ ست وست نرگن رس اپنا اگما چو، جس تُوں رسنا جہوا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ آتما کہے پرہو میں تیرا آد جُگادی ست، پن جنی لوک مات کھیل کھلایا۔ تُوں مالک خالق پاربرہم ابناشی اچت، اگم اتہاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نت نوت میری سہنجنی تیرے نال ہووے رُت، رُتری دو جہان نوجوان سِری بھگوان تیرے نال مہکائیا۔ بے شک میرا لہنا دینا تن وجود ماٹی خاک پنجان تتاں والے بُت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ آتما کہے پرہو میں تیرا آد جُگادی نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا سرب کلا بھریور، پاربرہم پت پرمیشور دھردرگاہیا۔ نرگن نرگن سد دیندا رہیں سرور، مستی اپنی آپ چڑھائیا۔ چوراسی وچ کھیل کھلایا ایہ تیرا حُکم ضرور، ضرورت تیری نال وڈیائیا۔ میں کدے نہیں ہویا مجبور، مُشکل آگے نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں شہنشاہ سُلطانا سِری بھگوانا جُگ چوکرئی تیرا دستور، مریدا تیری تیرے وچوں نظری آئیا۔ میں انڈج جیرج اُنہج سینج چارے کھانیاں وچ تیرا بنان مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں آد جُگادی سدا سد حاضر حضور، ہرجو اپنا آپ لے پرگٹایا۔ میں تیرا ٹھاکر سوامی ہوواں مشکور، شکرانے وچ سپس نوائیا۔ تیرے شبد انادی دُھن دی سُننا تُوں، تریا توں باہر تیری شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ آتما کہے پرہو میں آد جُگادی تیرا سنبندھی، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیا۔ تیرے حُکم دی میرے اُتے پابندی، جُگ جُگ تیری بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی چارے کھانی نال ساچی سندھی، شرط دھرت اُتے لگائیا۔ میری خواہش

تمّا کدے نہ ہوئی مندی، واسنا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ زرگن دھار تیرا سدا سدا اندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرے ظہور دا آگٹا چندی، جس نون جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ آتما کہے پرہو میں چارے کھانیاں ویکھیاں نال پیار، پریم بن نیناں نین اٹھائیا۔ انڈج جیرج پاؤنی سار، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، سرگن زرگن زرگن تیرے رنگ رنگائیا۔ میں سدا سدا وساں کایا مندر اندر تٹاں والی دیوار، چھپر چھن جگت نہ کھئے جنائیا۔ تیرے حکم دا سدا کراں انتظار، ویکھاں بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دُھردرگاہیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ آتما کہے میں تیرا ست دلارا لال، دولہو دولہ اک اکھوائیا۔ میری سدا سدا کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چارے کھانی میری تگنی گھال، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائییا۔ میری بینتی اکو سوال، چرن کول دیاں جنائیا۔ آتما کہے پرہو جے میں نہ ہندا کیتھوں لکھ چوراسی تن وجود سریر کدا کوئی سنہال، ساتھی سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ نون کس نون پریم نال کہنو اپنا بال، نٹھاں کہہ کے خوشی بنائیا۔ جگ چوکرئی لکھ چوراسی اندر وڑ کے تیرا کھیل کھلاؤندا رہیا کمال، کامل مُرشد ایہ تیری دتی وڈیائییا۔ انت میری بینتی سن لے حال، حالت دیاں جنائیا۔ پتہ نہیں کوٹاں وار میرے جسم نون کھا گیا کال، لاڑی مؤت تن وجود پرنائیا۔ چتر گیت لیکھے گیا وکھال، رائے دھرم دیوے جگت سزائیا۔ میرا کھیل تیرے حکم وچ جس نون سکے نہ کھئے سنہال، سمبل دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ آتما کہے پرہو میں سدا سدا نرلیپ، زرگن تیرا تیرا روپ درسائیا۔ بن تیرے اور نہ کوئی میرا ہیت، ہتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ نون مالک سوامی نیتن نیت، نیرن نیرا دُھردرگاہیا۔ میری بینتی سن لے پروشٹا ویکھ لے تیئی مہینہ چیت، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ آتما کہے پرہو میری اکو آسا جگت، دین دنی دے مالک دیاں جنائیا۔ جدوں کرپا کریں مینوں بناویں اپنا بھگت، بنا بھگتی تون دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگادی میری تیرے نال نام شرع والی

شرط، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن سرگن ہو کے جدوں آویں اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول پھیرا پائیا۔ جودھا سُرورِ بنیں مردانہ مرد، مدد میری کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرورِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ آتما کہے جے بھگت بناویں لوک مات، مہربان دیا کھائیا۔ چرن پریتی جوڑیں نات، رشتہ اکو اک سمجھائیا۔ نرگن ہو کے میری چُچھیں وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ سڑاں نہ پاواں وفات، مقبریاں وچ نہ کھئے دبائیا۔ میرا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں پر م پُرکھ میرا پتا مات، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لہنا دینا تیرے انتر ڈونگھا کھات، جگت کھاتہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرورِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ آتما کہے بھگت بنا دیویں جنم، آپ بنیں جنیندی مائیا۔ سچ پریتی بخشنا دھرم، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ اکو پرساں تیرے چرن، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو تیری ہووے سرن، سرنگت اک جنائیا۔ اکو نیتز کھولنا ہرن پھرن، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ بھے چکاؤنا مرن ڈرن، بھو اپنا اک درڑائیا۔ تیری ودیا تیرے پیار وچ لگاں پڑھن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ساچی منزل پن قدمان لگاں چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو ویکھ وکھائیا۔ نرور تیرا پھڑنا لڑن، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جس ویلے لیکھا چُکے سریر دھڑن، پنجاں تتاں ہونے جدائیا۔ تُوں کرپا کرنی کرنی دے کرتے اپنی بخشنی سرن، در دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرورِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آتما کہے پرہو میرا لیکھا تن وجوداں نال جگت سریر، ماٹی خاک مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں مالک خالق میرا پیراں دا پیر، حضرتاں دا حضرت نور الہیہ۔ آد جگادی دستگیر، ساجن میت نور الہیہ۔ سدا سدا کرنا اپنے بغلگیر، وچھوڑے وچ وچھوڑا نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا نام پیائیں سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ مہر نال مہربان بدلنی تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ میں تیرا نور نہ شاہ نہ حقیر، پاتشاہ روپ نہ کھئے درسائیا۔ تُوں مالک خالق بے نظیر، نظراں تون اوپلے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرورِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ آتما کہے پرہو میرا ویکھیں نہ جگت دھار دا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اکو پریم پھڑاؤنا لڑن، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مالک خالق ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیائیا۔ میرا لہنا مکاؤنا چوٹی جڑن، چیتن اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرورِ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ آتما کہے میں کرم سنگھ دی دھار، قُدرت دے قادر تیری وڈیائیا۔ میتھوں چُھٹ گیا سنسار، جگت ناتا کوڑ رہیا نہ رائیا۔ میں بنا پوڑی ڈنڈے منزل پنڈھ مُکایا دُشوار، دوٹی دُشمن نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتگر شبد مینوں کیتا آپ پیار، پریمی ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ لے کے گیا سچکھنڈ سچے دربار، تھر گھر تیرے چرن کول دتا ٹکائیا۔ میں بن رسنا جہوا توں گیا بلہار، بولن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ آگے بھگت سُپیلے ملے میت مُرار، مٹر پیارے سوہنے نظری آئیا۔ جیہڑے اکو نور جوت اُجیار، جوتی جاتے وچ سہائیا۔ میں خوشیاں وچ اکو بولیا بنا رسن جیکار، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتگر دُولھے شبد آگے بن ہتھان مینوں دتا پیار، بن سہس دتی وڈیائیا۔ بنا وجود کیتی نِمسکار، بن ڈنڈاوت سیس نوٹیا۔ مینوں سوہنا ملیا گھر بار، سچکھنڈ وجی ودھائیا۔ میرا سندیسہ اکو اک جگت پریوار، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر دیاں جنائیا۔ بنا پرہو توں چوڑاسی وچوں کرے کوئی نہ پار، بنا سَتگر شبد نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگتو دین دُنی وچ رہنا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ غفلت نندرا دیو اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھو نین اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دا سانجھا یار، پروردگار نور الاہیا۔ جو کلجگ انت سری بھگونت سب دے لہنے دیوے قرض اُتار، لیکھا پورب نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کل ورتائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گرھ شہر امر چند دے گرہ *

جن بھگتاں پرہہ بخش دے جوگ، جگتی اکو اک جنائیا۔ چنتا غم مٹا دے سوگ، ہرکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تن وجود رہے نہ روگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ زرگن دھار درس دے اموگھ، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ انتر آتم پرما تم بخش بھوگ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جگت وچھوڑا رہے نہ کھئے وچوگ، سنجوگی ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔

جن بھگتاں پرہہ دے دے درس نرالا، جگ نیتز باہر جنائیا۔ کرپا کر دین دایالا، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ بھگت وچھل بن رکھوالا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لا لے گھالا، ستگر اپنا سنگ بنائیا۔ سچ پیار دی بنا منکیاں بخش دے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ اپنے ملن دا مارگ دس سکھالا، جگت اوجھڑ راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھل لگا دے کایا ماٹی ڈالا، تن وجود اپنے رنگ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ جن بھگتاں پرہہ ہونا سدا سہا، سہائک نائک اکو نظری آئیا۔ دین دیاں دینا دینی کہا، کرپاندھ کرپن ہونا سہائیا۔ رکھیا کرنی تھاوں تھان، تھنتران دینی مان وڈیائیا۔ بن ہتھان پکڑنی بانہہ، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ آپے بننا پتا مان، آتم پر ماتم ہونا جنیندی مائیا۔ نام ندھانا اکو دینا درڑا، درڑھ وشواس اپنا دینا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہر نظر اک ٹکا، ٹکے دھوڑی مستک خاک وچ رمائیا۔

۱۶۸۳

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بڑیڑی نیڑے چنڈی گڑھ نتھا سنگھ جاگیر سنگھ بٹہ سنگھ کرنیل سنگھ نصیب کور *
 دھرنی کہے جن بھگتو اکو پُرکھ اکال بناؤ سخا، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اگم اتھاپیا۔ جو لہنا دینا نرگن سرگن پورا کرے وچوں لکھان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جو لہنا دینا تن وجود ماٹی خاک جانے ککھان، ایتھے اوتھے دو جہاناں ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا پروردگار سانجھا یار جو ہردے اندر وسا، واستو وصل یار اک جنائیا۔ جو بن رسنا جہوا بٹی دند انتر نرنتر دیونہارا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ جس دا جوت تور پرکاش بن رو سسا، دیا باقی کھلا پاتی گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ جو آد جگاد برہم برہما دھار پھرے نسا، سرگن لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ اُس دی صفت صلاح بن اکھراں والا جسا، ڈھولا سوہلا اپنا دئے سمجھائیا۔ جو انتر نرنتر کلجگ میٹے رین اندھیری مسا، مستی نام خُماری ایکنکاری دئے چڑھائیا۔ جس دے حکم وچ مان ملن والا اکو سستا، ہوڑا اپنا انگ بنائیا۔ بابا ٹپی نال پھرے نسا، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم

۱۶۸۳

اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دے بنو سنگی، سکلا سنگ بنائیا۔ دیوے وست امنگی، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ کِریا کرے سؤرا سربنگی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جاتا ہو کے لاوے انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تہاڈی پُشت پناہ ہون نہ دیوے ننگی، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دی کھیل سدا چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ جس دے حُکم وچ نو سؤ چُرانوے چوکرئی جُگ لنگھی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ جن بھگتاں نیتر لوچن نین اکھ ہون نہ دیوے اندھی، نؤر نؤر نؤر کرے رُشنائیا۔ سچ پیار مُحبّت وچ سارے اُس دے نال کر لؤ سندھی، وچولا سَتگر شبد شبد بنائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے پرکرتی پنجھی، پنجاں تتاں اپنا سنگ بنائیا۔ اُس دے پیار وچ بنا وچھوڑیوں ویاؤ انجھی، بن نیناں نیر وپائیا۔ جو سُرتی تہاڈی اپنے نال لئے گنڈھی، گنڈھنہار گویال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ نج آتم پرماتم دھار دیوے ٹھنڈی، اگنی تت تت بُجھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اندروں واسنا کڈھو گندی، کِریا کوڑ نہ کھئے ہلکائیا۔ گھر پرکاش تکنا چند نو چندی، نؤر نؤرانہ دئے چمکائیا۔ نام گاؤنا بن بٹی دندیں، انحد نادى ناد کرے شنوائیا۔ مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دے بن جاؤ اگمے بالے، اکو سمجھو پتا مائیا۔ جو مہربان مہر کرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری پروردگاری اپنی دیا کھائیا۔ جھگڑا چھڈو شاہ کنگالے، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پھل لگاؤ اپنے کایا والے ڈالے، پت ٹہنی لؤ مہکائیا۔ پھیر پرم پُرکھ پرماتم جن بھگتو آپ سمبھالے، سمبل دا مالک ہو کے دیا کھائیا۔ ترے گن میٹے کوڑ جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا کھیل اگما ہونا حالے، حالت ویکھے خلق خُدائیا۔ اوہ ترے گن میٹے کوڑ جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے جن بھگتو گن گاؤ اک گوہند، گوہند گوہند دھار سہائیا۔ انتشکرن مٹاؤ چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ درشن پاؤ ہر گہر گمبھیر گنی گہند، گور ویکھ وکھائیا۔ جس دی آتم دھار سارے بند، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہدا لہنا دینا ویکھو نال بھارت ہند، ہندوائن نرائن کی دِرڑائیا۔ جس دا امرت رس ساگر سِندھ، سِندھو بندو ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا سد میٹنہارا چند، چنتا چکھا جگت نہ کھئے جلائییا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بڑھیڑی نیڑے چنڈی گڑھ مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کرپا کر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ایکنکاری اپنی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ میری بنا سچی دھرمسال،
گروڈوارا گردیو اکو اک جنائیا۔ امرت رس سر سروور اکو دے وکھال، جل تھل مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دے وست
سچا دھن مال، اتوٹ اٹھ دین دنی ورتائیا۔ پھل لگا دے میرے چوراسی والے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ بھگت سُہیلے میرے اُتے بہال،
سنت ساجن ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ تک اپنے لال، گُرسکھ اپنی گود بٹکائیا۔ میرا لیکھا پورا کردے پچھلی گھالی گھال، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔
ست ستوادی ستگر شبد میرا وچولا بنا دلال، جگت جہان خوشی بنائیا۔ جو ویکھنہارا حق حلال، حقیقت کھو جے تھاوں تھائیا۔ تیرا
سندیسہ دیوے بے مثال، مسل اپنی اک جنائیا۔ کلجگ کرپا کوڑ کرے زوال، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جوتی جلوہ دے جمال، جاگرت
جوت کر رُشنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھال، پنجان تتان مائس مانو مائکھ دے وڈیائیا۔ جھگڑا مکائے شاہ کنگال، امیر غریب رہن کھئے نہ پائیا۔
تیرے نام دا دین دنی وجائے اکو تال، تال تلوڑا اک درسائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوواں خوشحال، خوش خبری مینوں دے سُنائیا۔
اوہ لہنا دینا پورا کیتا جو گوبند کیتا نال روال، روال سر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ میں نو ست خوشیاں وچ پاواں دھمال، نچاں ٹپاں گداں
چائیں چائیا۔ میرے اُتوں ترے گن مایا میٹ جگت جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری کر سنہال، سمبل
دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا دینا تگ لے حال، حالت تک خلق خدائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کلجگ کوڑ نگارہ ڈنک
رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ پن
بنے نہ کھئے پرتپال، پرتپالک خالق بالک ہو کے تیرے چرن کول دھول نانی سپس نوائیا۔

* ۲۴ چیت ششہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گھڑوآ ضلع روپڑ سُرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو اکو ایشٹ منو سیری بھگوانے، سیری بھگوان نوجوان نظری آئیا۔ جس دے آد جگاد جگ چوکڑی کھیل مہانے، ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے حکم جنائیا۔ جس دے ستگر شبد نال لہنے دینے دو جہانے، نرگن نرگن ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جو وشن برہما شو دتے کھیل مہانے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس اوتار پیغمبر گر کھیل وکھایا زمیں اسمانے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اُس دے حکم سندیسے پُرانے، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جس دے حکم وچ بدل جانے زمانے، ظاہر ظہور اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بھيو پا سکن نہ علم علمانے، عالماں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانے، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پرگٹ ہوئے دو جہانے، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جو بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں پہچانے، پیشتر اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا اکو ہوئے گانے، تُوں میرا میں تیرا راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دا تکو درس، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ تھادی جنم جنم دی مٹے حرص، ہوس اگلی دئے چکائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی حق کھائیا۔ میرے اُتے سمت شہنشاہی باراں خوشیاں والا برس، جس دی برسی چار جگ دے شاستر لین منائیا۔ اپنی جنم کرم دی میٹو حرص، ہوس کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نگاہ مارو اُتے فرش، بن نیتز نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائینیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اندرو اندر بدلو نیتا، نرت سرت اکو رنگ رنگائیا۔ پچھلا جیون چھٹو پیتا، آگے پرہ دے رنگ سہائیا۔ اکو سوامی جانو میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو تن وجود کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بھجھائیا۔ جیہڑا نرگن دھار سدا جگ جیتا، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جس دے سب توں وکھری نرالی ریتا، نرور ہر ہو کے رہیا چلائییا۔ سو جھگڑا مٹائے مندر مسیتا، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ ست دھرم دی ست ستوادی ہو کے کرے تاکیدہ، ڈھر دا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے امیدان، ترسنا ترکھا جگت جگت بھجھائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گھڑوا ضلع روپڑ گردیو سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد سچا گردیوا، دیو آتما اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ لیکھے لائے سیوا، سیوک سیوا اپنا انگ بنائیا۔ نام ندھانا
سری بھگوانا بخشے اکھی میوہ، امرت رس اپنا آپ چکھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے جہوا، رسنا گن نہ کھئے وڈیائیا۔ سو سوامی الکھ
ابھیوا، الکھنا اپنی کار بھگنائیا۔ جو وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، سچکھنڈ آسن لائیا۔ جن بھگتاں آد جگاد دوسرا کرن دیوے نہ کدے کریوا،
کرنی دا کرتا مالک آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار آپ سہائیا۔ ستگر شبد جن
بھگتاں پوری کرے منسا، آسا ترسنا اپنے نال ملائیا۔ ست ستوادی ہو کے بخشے بھرواسا، چرن کول دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر پرکاشا،
اندھ اگیان دئے بھجھائیا۔ لیکھے لائے پون سواسا، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے رتی نہ ماشہ، اتول اٹل اپنی
وست ورتائیا۔ انتر آتم نرنتر مل مل کرے ہاسا، ہستی اپنی اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
دا مالک اک اکھوائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں پردا کرے شدھ، سدی ودی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرمل پوتر کرے بڈھ، چتر چلتر اپنا دئے
سہائیا۔ نام خُماری مستی وچ کرے بے شدھ، بڈھا اُتے دئے وڈیائیا۔ پنچ وکار انتر کرے نہ یڈھ، جس نون ملیا ڈھر دا ماہیا۔ سو لہنا دینا
پورا کرے کلجگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہرجن بھاگ آپے کرے آگھ، آگن آتھن دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو پریہ پریتی جگت نرالی، نراکار دئے جنائیا۔ بنا ستگر کریا کیسے کولوں
جائے نہ سمبھالی، سمبھل کے قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دی کریا نال تھے جگت جنجالی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ بھگتاں پچھے اپنی گھال
رہیا گھالی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ بنا جان پچھان کرے دلالی، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ بھاگ لگا کے کایا دھرمسالی، دھرم دوارا اک
درڑائیا۔ پھل لگا کے جنم کرم دی ڈالی، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن
نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت سہیلے نو ست نرگن ہو کے رہیا بھالی، بھيو اپنا اپنے وچوں پرگنائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ زڑکی ضلع روپڑ سیوا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرا تیرے آگے ہاڑا، نرگن نرویر نراکار نرکار واسطہ پائیا۔ مینوں تن وجود آگ لگی بنا ناڑاں، سریر بے نظیر جگ نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کلجگ کیریا کوڑ لایا اکھاڑا، پنچ وکارا نچے چائیں چائیا۔ پھری دروبی ٹلے جوہ اجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگر روون مارن دھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے نام دا منگن آئے کوئی نہ واڑا، سچ دوار ایکنکار الکھ نہ کھئے جگائیا۔ نو ست برہم مت کلجگ چبا گیا اپنیاں تھلے داڑھاں، بھہ بہیت کیتی خلق خدائیا۔ میری بینتی تیرے آگے میرا لیکھ لاؤنا اج دا دہاڑا، دوہاڑی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو کیریا کر سورے سرگ، پڑکھ اکال تیری سرنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کگ، کاکوں ہنس روپ وٹائیا۔ ترے گن میرے اتوں بوجھا دے آگ، تتو تت نہ کھئے جلائییا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اٹھائیا۔ ساچے نام دا وجا اگتی ند، انحد نادی ناد کر شنوائیا۔ جگت کیریا کوڑ میٹ دے حد، حدود محبوب اپنی اک سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر توں میرا میں تیرا گاوے چھند، آتم پر ماتم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ بن رسنا جہوا جیو جنت آتم دھار بخش اند، پرمانند وچ سہائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی میٹ دے کندھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ماٹو ذاتی خوشی کردے بند بند، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ بنا سوریہ چند توں چاڑھ دے چند، نور نورانے اپنا نور دے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری دھار تک لے آپ، دھول ہو کے دیاں جنائیا۔ بن تیری کیریا مٹے مؤل نہ پاپ، پت پت نہ کھئے کرائیا۔ میرے انتشکرن انتر نرتنر میٹ روگ سنتاپ، سنسا کیریا کوڑ دے مٹائیا۔ توں مالک خالق میرا دھر دا کملاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ سچ پریتی جگت ریتی بخش اپنا نات، پریم ہو کے میل ملایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پُچھے وات، واسطہ تیرے چرن رکھائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی دیونہارا دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں پُچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو ست میرے اتوں میٹ اندھیری رات، رٹڑی اپنے نال مہکائیا۔ پردہ کھول دے باطن بات، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے

اپنی کر مہربانی، محبوب تیری سرنائیا۔ دین دیا لے ساچی وست دینی اگم نشانی، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ اکو منزل دے رُوحانی، رُوح بُت وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا میٹ جسم جسمانی، تتوت دے سمجھائیا۔ دُھر دا کلمہ نام دس پیغامی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو رنگ رنگائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اپنی منزل دس آسانی، اصل وصل یار دے کرائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے پیار دی ہووے حق قُربانی، کربلیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آب حیات امرت رس پیا دے ٹھنڈا پانی، نجھہر جھرنیوں بوند سوانت آپ ٹپکائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دیناں مذہباں بن جا بانی، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ اگم اتھاہ کوئی لکھ نہ سکے قلم کانی، کائنات وچ بھيو کھئے نہ پائیا۔ میری بینتی پروردگار سانجھے یار اکو مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا لہنا کر دے پُورا، پُورن برہم دے جنائیا۔ مالک خالق بن حاضر حضورا، حضرتان توں باہر لہنا دے سمجھائیا۔ جگ بدلناں تیرا دستورا، آد جگادی ریتی چلی آئیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میں دھرنی ہوئی مجبورا، مُشکل وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ آسا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طورا، ثریا توں باہر گیا درڑائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ اسمانی نورا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ محمد دی آشا دُھر امام کلمہ کائنات دا لیکھا نہ رہے ادھورا، حدود محدود اک جنائیا۔ میں تیری پروردگار ہوواں مشکورا، شکرانے وچ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سرب کلا بھرپورا، سمرتھ اکتھ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ شیخ پُر ضلع روپڑ ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

شرع کہے سُن میرے انترجامی، انتر زرتتر جگت جہان دھیان لگائیا۔ میری دھار وچ نو ست ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُنی دا ناتا جڑے مول نہ باہمی، ایکا رنگ نہ کھئے سمائیا۔ دیناں مذہباں وچ میں ہوئی نہکامی، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ شرع جگت بدھی غلامی، بندھن دین دُنی وکھائیا۔ جھگڑا پایا تیرے کلمے نال کلامی، کائنات دتی لڑائیا۔ میرے انتر کلجگ آئی خامی، خاموش

بیٹھی دیاں دُہائیا۔ میرا سندیس تیرے چرن کول پیغامی، پیغمبراں دے مالک دیاں درڑائیا۔ دھرنی دھول اُتوں جھگڑا میٹ اسمانی، اسم اعظم
 اک سمجھائیا۔ میرے اُتے کرنی مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا رہے نہ کوئی انسانی، مائس مائو مائس تیرے رنگ
 رنگائیا۔ میری شرع شریعت کر بیگانی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ سُلطانی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میں جگت کوچھی ہوئی
 نہانی، نو نو لاگاں پائیا۔ میرا لہنا دینا لوک مات چکا آسانی، اصل اپنا حُکم ورتائیا۔ میرے پیار وچ اوتار پیغمبراں گرواں دینی پئی قربانی،
 کربلا شہادت رہیا بھگتائیا۔ میں جھگڑا پایا جسمانی، ضمیر سب دی اندرون دتی بدلائیا۔ تُوں میرا مالک ایکا ایک اسلامی، اسم اعظم تُوں
 الاہیا۔ میری بینتی کریں پروانی، پرم پُرکھ پُرکھ درڑائیا۔ میری اکھراں والی نہیں کہانی، شبدي دھار منگ منگائیا۔ میرا جھگڑا مُکا دے نالوں
 جیرج کہانی، تن وجود لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیائیا۔ شرع کہے
 پرہو میرا جھگڑا تگ لے لوک مات، مت متانتراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ میرا لیکھا تگ لے ذات پات، دین مذہب پھول پھلایا۔ میری اکو بینتی اکو
 بات، باطن بھیو دینا چُکائیا۔ کِرپا کر دے میرے کملاپات، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ سچ پریتی مائو ذاتی اپنا جوڑ لے نات، دین
 دُنی دا لیکھا آپ نہ کھئے لکھائیا۔ چار کُنٹ دا جھگڑا میٹ دے کاغذات، نراکھر کر پڑھائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا پت مات، پت پرمیشور
 اک اکھوائیا۔ لیکھا رہن نہ دینا کاغذات، آتم پرماتم دینا سمجھائیا۔ انت کنت بھگونت میری پُچھنی وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں
 پیغمبراں ول رہی جھاک، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیا۔ کون ویلا میرا لہنا دینا مکے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حُکم اک منائیا۔ شرع کہے پرہو میری شریعت مُکا دے جلدی، بہتی دیر نہ
 کھئے لگائیا۔ کلجگ کلا میٹ دے کل دی، کل کاتیاں کر صفائیا۔ کپٹ کھیل رہے نہ چھل دی، اچھل چھل دھاری ہو سہائیا۔ ونڈ رہے نہ
 پانی جل دی، تیرتھاں رنگ رنگائیا۔ کھیل ویکھ لے ماروتھل دی، کچے رہے کُرائیا۔ شرع کہے میں تیرا حُکم سندیسہ رہی جھادی، سر سر
 نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیائیا۔ شرع کہے پرہو میرا لہنا دینا مُکا جہانا، دین دُنی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کِرپا کر میرے بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں سچ دھرم دس اک نشانہ، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ دھرم دی دھار

اِکو وکھا دھرم نشانہ، جگت جہان کر شنوائیا۔ تُوں مہابلی سُلطانا، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ شرع کہے میری بینتی کر پروانہ، پر م پُرکھ تیرے چرن کُکائیا۔ میرا لیکھا لہنا تک زمیں اسماناں، زمیں اسمان دے مالک ہونا سہائیا۔ میں چاہندی تیرا اِکو اِشٹ ہووے سری بھگوانا، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ تیرے نام کلے دا اِکو ہووے گانا، نو ست مل کے ڈھولا گائیا۔ میرا وقت سہنجنا شہنشاہ کر شہانہ، شاہو بھوپ اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹی درشٹی اِکو بخش دھیانا، چرن کول اِک سرنائیا۔ شرع حدود رہے نہ کھئے وچ انسانا، انسانیت سب تُوں دینی درڑائیا۔ میری دھار ستجگ وچ بدلے نال بدل دئیں زمانہ، زمیں زماں اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست سچ دا بخش دے دانا، داتے دانی دیاوان اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شیخ پُر ضلع روپڑ مہر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پرہو میرا اگھا کردے دھرم، دھرم دی دھار ایکنکار دینی پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دھرنی دھول دھول اُتے دے دے جرم، جنم جنم دے مالک دیا کھائیا۔ ساچے سنناں سرشٹی درشٹی اندر بدل دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ دین دُنی دا اندروں میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ اِکو ٹیک بخش دے چرن، چرنودک دُھر دا جام پیائیا۔ ست ستوادی پُرکھ اکالے تیری ہووے سرن، سرنگت اِک رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، اِکو راگ صفت صلاحیا۔ اِکو منزل محبوب تیری چڑھن، بھجن بن کے پاندھی راہیا۔ اِکو سچکھنڈ دوارے ورن، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تُوں زرگن نرویر لاؤنا اپنے لڑن، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرم کہے پرہو میرا دھرم دھار دا بنا دے جگ، جگتی اپنی نال بنائیا۔ بھگت سہیلے لوک مات چُگ، چُغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا نام بخش دے آتھن آگ، اُدے است تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ہرجن پوتر کر بڈھ، بیکی اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرمل صاف کردے شُدھ، بڈھا اُتے دے وڈیائیا۔ لیکھے لے جنی والا دُدھ، بٹی دھار سپس بخشائیا۔ تُوں دیونہارا سب کُجھ، فُدرت دا قادر اِک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیپک لوک مات جائے نہ بُجھ، جوتی جوت کرنی زُشنائیا۔ سگلا

سنگی نہ دے بن تڈھ، ساچا مان نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در آپ سہائیا۔ دھرم کہے پرہو میرا کھول دے دھرم دوارا، دھرم دی دھار نال جنائیا۔ سچ وست نال آگتی دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو ہووے دوارا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر یرگن دھار بن سہارا، سہائک نائک اکو اک اکھوائیا۔ تُوں قدرت قادر بے عیب پروردگارا، نُوں نُوں نُوں نُوں الاہیا۔ آد جگادی سانجھا میت مُرارا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ دھرتی اتوں دین مذہب جھگڑا میٹ جگت سنسارا، شرع شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ مانو ذاتی تیرے چرن کول کرے نمسکارا، نو نو لاگے پائیا۔ تُوں سب تُوں دیونہار داتارا، دیاںدھ اکھوائیا۔ بھگت وچھل بن گردھارا، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلا نظری آئے میت مُرارا، مِت پیرا تیری بے پرواہیا۔ ہرجن ساچے گنڈھ پا وچ سنسارا، پتا پوت گود سہائیا۔ دھرتی کہے میں نو نو کران نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ اک سیکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا چرن کول سب دا سانجھا ہوئے دوارا، دو جہاناں مالک دینی وڈیائیا۔ تیرا نُوں ظہور پرکاش ہووے چوویاں اوتارا، چوویسے جگدیشے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن انت نہ کھئے سہارا، سہائک جگت جگت نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ دھیان پُر ضلع روپڑ پچن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پرہ ست سچ دس دے راہ، مانو جاتی اکو مارگ لائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بوجھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تیرا اکو نام لین گا، گوہند سوہلا ڈھولا اک سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں پکڑ لے بانہ، آتم پر ماتم میلا ملاؤنا چائیں چائیا۔ دھرتی دھرت دھول دھول تیرا پوجن ہووے اک تھان، اکو دوار دے وڈیائیا۔ کھیل تک لا جوتی جاتے ہو کے تھل اسگاہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ دے مٹا، مایا ممتا موہ نہ ہوئے ہلکائیا۔ ساچا مارگ اکو اک درسا، دہ دشا پردہ لاپیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ، پارہسم پت پرمیشور نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔

دھرم کہے پرہہ میرا دین دُنی نال کر پیار، مُحبت ستگر شبد بنائیا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ کھار، دُئی دویتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ذات پات
 دا کرے نہ کوئی وچار، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا اکو ایشٹ سریشٹ ہووے سرب سنسار، دو جہاناں اکو رنگ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا
 نام ہیوئے جے جے کار، سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ اکو چرن کول ہووے نمسکار، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم کہے میرا دھرم دوارا دھول اُتے سب
 نوں دئے ادھار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی وست اگم ورتائیا۔ دھرم کہے
 میرا دھرم دوارا اگما کھول، خالق خلق دے وڈیائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا شبدی دھار بول، دو جہاناں کر پڑھائیا۔ دھرم دا دھرم ترازو
 کنڈے جگت تولنا تول، لکھ چوراسی اپنے ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا پروردگارا سانجھے یارا اکو کھول، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ توں
 میرا میں تیرا آتم پرما تم سارے تیرا ڈھولا لین بول، انبولت دینا سُنائیا۔ نرگن سرگن وسنا سدا کول، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جگت
 جگیا سو، میرے سچ سوامی رہے نہ میرے کول، بھلیاں مارگ دینا لائیا۔ اپنا وعدہ تگ لے اوتار پیغمبران گرواں والا قول، اقرار نامہ ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرم کہے پرہہ دھرم دی دھار بنا دے
 مانکھ، مانس اپنے رنگ رنگائیا۔ شرع دا رہے نہ کسے دکھ، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ممتا موہ نہ کلیے بھکھ، ترسنا کوڑ دینی مٹائیا۔ سُپھل
 کراؤنی جگت جنی ککھ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ اُجل کرنا لوک مات مکھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب میرے گوسائیا۔ دھرم کہے پرہہ میرا دھرم دوارا ہووے ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ مانو
 ذاتی اکو ہووے ٹیک، ٹکے دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ ہر پردے اندر کر بُدھ بیک، پت پت پت آپ کرائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 اگنی تت دینا بھجائیا۔ ترے گن مایا لا سکے نہ سیک، امرت میگھ دینا برسائیا۔ تیرا کھیل سدا سد نیک، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ست دھرم دھرم دی
 دھار ایکنکار اپنی بخشنی دھر دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک خاک رمائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سنت ۱۲ پنڈ دھنوری ضلع روپڑ لچھمن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو ست دھرم پرگٹا دے مات، جگت جگت اپنی دیا کھائیا۔ غریب نائیاں دین دنی پُچھ وات، کوجھیاں کھلیاں ہو سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میٹ اندھیری رات، ستجگ ست چند کر رُشنائیا۔ ورنان برنن سچ پرتی بخش اپنی دات، وست امل اٹل آپ ورتائیا۔ تون سب دا سوامی ٹھا کر کھلاپات، پت پرمیشور اگم اتھایا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مائس ذاتی اندر مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اُتے دھرم دی دھار کر آگھی، نرگن زرویر دیا کھائیا۔ کلجگ اوڈھ ویکھ لے پُگی، اپنا بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ میں رو پکاراں دھرت نانی بسدھی، بے سدھ ہو کے رہی جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں پوتر کر دے بدھی، من کلپنا کوڑ مٹائیا۔ نام انیا لے تیر نال سب دی سرتی جائے ودھی، انتر نرنتر لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پرہو ستجگ دھرم دوارا کھول، مٹی خاک دے ودیائیا۔ شبد انادی اگما بول، انبولت راگ درڑائیا۔ ماتو ذاتی دین دنی دھرم ترازو تول، کنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ بجر کپاٹی جیواں جنتاں سادھاں سنتاں پردے کھول، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر گھٹ انتر سوامی ہو کے جا مؤل، مؤلا اپنا بھیو کھلائییا۔ اوتار پیغمبر گروآں اتم پورا کردے قول، اقرار نامہ اپنے رنگ رنگائیا۔ میں کوجھی کھلی جگت نانی دھول، دھول ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ دھرنی کہے پرہو اکو بخش دے دھر دا چرن، چرنودک ساچا جام پیائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے ذات پات ورن، برن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تون میرا میں تیرا اتم پر ماتم نو ست ڈھولا پڑھن، تن مندر اندر سب دے وجدی رہے ودھائیا۔ تیری منزل حقیقی لاشریکی پروردگار ساچے چڑھن، درگاہ ساچی مقامے حق سچکھنڈ ساچے مل کے وجے ودھائیا۔ تون آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہار بھن گھڑن، سمرتھ اکتھ تیری تیرے ہتھ ودیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کھائیا۔ دھرنی کہے پرہو دھر دا تیرا ہووے نور اجالا، اندھ اگیان مٹایا۔ اتم پر ماتم مارگ دس سکھالا، پاربرہم برہم میلا ہوئے سہج سبھائیا۔ سرت شبد اکو دسنی

سچی دھرمسالہ، گردوارا اکو نظری آئیا۔ پھل لگا دے میرے اُتے مائس والے ڈالا، ساڈھے تِن کروڑ پتّ ٹہنی روم روم مہکائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ ہر پردیوں کڈھ جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ست نام آتم پرما تم بن رسنا جہوا بنا مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تِن ہتھ جیو اپنا گھر سُہا لا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیرا اکو دھرم ہووے اُجاگر، نو ست برہم مت دینی مان وڈیائیا۔ میرا نرمل کرم کر اُجاگر، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار پروردگار دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ اکو وست نام ونج کرا سوڈاگر، امل اٹل میری جھولی پائیا۔ تون یودھا سورپیر بہادر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر، کریم رحیم نور الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوچ نیچ میٹ دے دکھ، آتم برہم سرب سمجھائیا۔ اُجل کر سب دا مکھ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ میری پوتر کر دے ککھ، در تیرے واسطہ پائیا۔ مہربان ہو کے ٹٹھ، سری بھگوان سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، شبدي دھار لینے ملائیا۔ نگاہ مارنی میری اُتر پورب پچھم دکھن والی گٹھ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا سماں سہنجنا کردے وقت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ میں برہوں ویراگن وچ جگت، جگت جگت دے مالک دینی وڈیائیا۔ مانو ذاتی پر م پُرکھ اپنے بنا لے بھگت، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہر پردے انتر اپنی بخش دے شکت، شکتی شالی تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دی لیکھے لا لے بوند رکت، تن وجوداں کر صفائیا۔ شرع دا رہن دیویں نہ کوئی فرق، مذہباں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آد جگادی اوتار پیغمبراں وعدے پورے کردے شرط، شرع عام اپنا حکم ورتائیا۔ میں رو رو دُہائی دیواں نہانی دھرت، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ کِریا کر دے میری مٹی خاک اُتے فرش، عرش دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار دے درس، بن نیتر لوچن نین اپنا نور نور درسائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سِر بھگوانا نو ست اپنا امرت برس، میگھ میگھلا اگم ٹپکائیا۔ میری آد انت دی میٹ حرص، ہوس کوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے

دین دیا لے میرے اُتے کر ترس، رحمت اپنی حق کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرے اُتے نگاہ مارنی پرت، پت پرمیشور میری آشا آشا وچوں پور کرائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ دھنوری ضلع روپڑ درشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو پرہو دے بنو بالے، جیون بچن پرہ دی جھولی پائیا۔ کیرپا کر پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے آپ سمبالے، سمبل دا مالک اگم اتھاپیا۔ دوس زین کرے پرتپالے، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تھادے مارگ رکھے سکھالے، سکھ ساگراں وچ سمائیا۔ جنم جنم دے داغ دھووے کالے، کالکھ کالی شاہی بگا دئے گوائیا۔ ممتا موہ وکار توڑے جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بے سدھاں آپ سمبالے، بسدھا اُتے دیوے مان وڈیائیا۔ بھاگ لگاوے جنم کرم دے ڈالے، پت تھنی آپ مہکائیا۔ لیکھے لاوے نام چن دی گھالے، سیوا اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار وکھائے سچکھنڈ سچے دھرمسالے، درگاہ اکو نظری آئیا۔ جتھے امیر غریب اکو در بہالے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہ دے بنو ڈلارے سٹ، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ ایشٹ متو ابناشی اچت، پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ تھادھی سہنجی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تھادے لیکھے لائے کایا ماٹی تن پنج بھت، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہو دے بچے بنو ندھان، اپنی رکھو نہ کھئے چٹرائیا۔ چرن پرتی منگو دان، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سو دیونہار سری بھگوان، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان بیٹھن سیس نوائیا۔ جس دے حکم وچ کھیل کھیلیا رام کاہن، کاہن کاہنا اک اکھوائیا۔ جس پیغمبران کلمہ دتا مہان، صفتی صفت وڈیائیا۔ جو گرواں گر شبد کر پروان، پرم پُرکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو کلجگ انت لہنا دینا چکائے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ انتر آتم بن پڑھیاں دئے گیان، درشٹی

اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن بھگت سہیلے لوک مات پہچان، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ لکھ چوڑاسی کر پُن چھان، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہو دا ایشٹ منو تمام، طمع لالچ جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی دُھر امام، نور نورانہ نور الہیا۔ جس دی اکھراں والی صفت صلاحی کلام، کائنات دئے درڑائیا۔ جس دے حکم وچ دین مذہب غلام، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو سوامی انترجامی دیونہارا ساچا پیغام، سُنہڑا اکو اک سُنائیا۔ شرع دا رہو نہ کھئے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھائیا۔ نام حقیقی پیاؤ جام، ساقی ہو کے ہتھ بھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہو دا لیکھا ویکھو اکائی، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ جس دا لہنا سینکڑے نال نہیں دہائی، ہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ دیونہارا داتا اگم اتھاپی، لکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو نام پیالہ جن بھگتاں دیوے بنا جگت صُراحی، بن رسنا رس چکھائیا۔ رندو پینا چائیں چائیں، اکھان میٹ دھیان لگائیا۔ جس دی پیائی کدے اترے ناہیں، اُتر پورب پچھم دکھن اکو رنگ رنگائیا۔ ساقی تگنا دُھر دا ماہی، بندہ خاکی نظر کھئے نہ آئیا۔ مدہوش ہو کے ڈھولا گاؤنا چائیں چائیں، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ کھیل وکھائے تھل اسگاہی، استھل اپنا گرہ جنائیا۔ سو سوامی ستگر لہنا دینا لیکھے لئے لگائی، نرگن ہو کے سرگن میل ملائیا۔ جگت مُسافر دو جہاناں ستگر بن کے راہی، رہبر ہو کے رہیا درڑائیا۔ جن بھگتو دھرنی کہے پرہو دے ملن دی سب نوں ودھائی، جس دی جگت وِدیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھن بھاگ تُساں مستک دھوڑی میری مٹی پرہو چرن خاک رمائی، روم روم وچ سمائیا۔ جس سچ مُحبّت وچ تہاڈا لیکھا لیکھے لیا لائی، آون جاون سب دا سُپھل کرائیا۔ میں اچی کوک پکاراں کڈھ کے باہیں، بُدھی توں باہر دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے توڑ نبھائی، ایتھے اوتھ اگے ہو نہ کھئے تڑائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گوسلاں ضلع روپڑ اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے آد جگادی دُھر گوبند، گوبند دھار ایکنکار تیری سرنائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار گئی گہند، گہر گمبہر بے نظیر تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دیاں وڈ کیرپال سد بخشند، رحمت رحیم رحمان دیا دینی کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری میٹنی چند، چنتا چکھا غمی وچوں غم خوار باہر کڈھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت قدرت قادر کرنی کرتے تیری سارے بند، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری آسا منسا ویکھ لے دھرت، دھول دھول دھرنی ہو کے سیس نوائیا۔ آد جگادی برہم برہادی ستگر شب دھار ویکھ لے شرط، جو نرگن سرگن اوتار پیغمبران گروآں شبدی گنڈھ پوائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانان ست ستوادی والی عرش، عرشی پریم بے پرواہ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری ستجگ تریتا دوپرکلجگ تیرے انت کنت بھگونت ملن دی حرص، پاربرہم پت پریشور پروردگار دینی مٹائیا۔ میں بنا تن وجود ماٹی خاک تیرا پاؤنا چاہندی درش، اپ تیج وائے پرتمھی آکاش نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میرا خوشیاں والا لوک ماتی برس، برسی تیرے چرن چرن منائیا۔ کیرپا ندھان نوجوان سری بھگوان رحمت وچوں کرنا ترس، رحیم رحمان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا وقت تیرے چرن کول بیوئے سہنجنا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ کیرپا کر دے کیرپال آد نرنجنا، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں نرگن نرویر سدا سدا درد دکھ بھے بھنجنا، پروردگار سانجھا یار نور الہ اک اکھوائیا۔ مہربانا نام ندھان نیج نیتر ساچا پا دے انجنا، اندھ اگیان جیو جہان دے مٹائیا۔ جگت شرع دی میٹ دے حدنا، حدود محدود اک سمجھائیا۔ جتھے تیرا شب دنادی دُھن آتمک راگ وجائے ندنا، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک مدھ سوڈن مدنا، اکال مورت تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چاہندی لیکھے لا لے اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ راؤ رنک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری آسا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا قصائی سدھنا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جھگڑا مانو جاتی میٹ دے تن وجود بدنا، سریر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ گہر سوامی ٹھا کر کرا دے اکو ججنا، جگت حُجریاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں خوشیاں نال میرے محبوب تینوں اپنے گرہ

سدنا، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ مینوں اوتار پیغمبران گروآں کہا اُس دا دیپک جوت اکو جگنا، بن تیل باقی کھلا پاتی کرے رُشنائیا۔ جس نے مہربان ہو کے جن بھگت سہیلے آپے لبھنا، نو ست برہم مت دھیان لگائیا۔ بنا جگت نگاریاں دو جہاناں ڈنکا وچنا، راؤ رنگ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے اک اکیلے آد جگادی برہم برہمادی پروردگار سانجھے یار ایکنکار میرا انت کنت بھگونت کلجگ پردہ کچنا، سر سمرتھ ہتھ اپنا اک ٹکائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ *

دھرنی کہے کریا کر سری بھگوان، بھگون بھگونت ہو کے دیا کھائیا۔ آد جگادی شبد انادی وڈ مہربان، مہبان محبوب نور الہیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن نوجوان، جوتی جاتے تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن نرویر نراکار تیرا کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ میں بالی بڈھ بڈھ انجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ توں لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ ستگر شبد تیرا دولہا نوجوان، سورپیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی سدا حکمران، سندیسہ دیوے تھاوں تھائیا۔ جس دا دھرنی کہے میرے اُتے ودھان، دھر دا حکم حکم پرگٹائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ او سے دا سُن دی رہی وکھیان، نراکھر دھار شبد اکھراں وچ درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دا دیندے گئے بیان، سوہلے ڈھولے راگ سُنائیا۔ جس نام کلمے دین دُئی کیتے پروان، پرہم پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ اوہ داتا دانی گہر گمبھیر وڈ پردھان، پردھانگی اپنی اک جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی مڈے رہے آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ مہابلی تیرا سٹ دلارا بن تتاں دے نہ کیسے انسان، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت میری بینتی کرے پروان، پرہم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں ویکھ میں ہوئی حیران، حیرت وچ جنائیا۔ اوہ کس بدھ میری کرن آیا کلیان، کلمہ کائنات درڑائیا۔ تن وجود نہ دے کوئی مسان، ماٹی خاک نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی شبد اگمی دھنکان، دھر دا حکم حکم سُنائیا۔ اوہ بھگت سہیلا تیرا روپ گن ندھان، گنوت کی درڑائیا۔ دھر دا شبد سُنایا بنا کان، کائنات دتا سُنائیا۔ پھیر ہو گیا مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں انتشکرن دے

گیان، بن رسنا جہوا کری پڑھائیا۔ میل ملایا اُتے زمیں آن، اسماناں پندھ مُکائیا۔ میں چرن دھوڑی خاک لگی رمان، ٹکے مستک بن مستک آپ چُھپائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لگی گان، بن رسنا راگ الایہیا۔ اُس اگم دتا فرمان، سندیسہ اک جنائیا۔ دھرنیئے دھولے دھولے تیرے اُتے دھرم دا بدل دینا نشان، ستاں دیپاں اِکو رنگ وکھائیا۔ جس دی آشا رکھ کے گیا پیر دوارے کابن، سُداما صدقے واری گھول گھائیا۔ جس نوں رام بھیلنی کیتا پروان، پرم پُڑکھ ہونے سہائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دُھردرگاہیا۔ جس دے سنگ بھگتاں دا بنا ودھان، جگت دھارا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُس کِریا کیتی آپ نوجوان، جو بن وتے کھیل کھلائییا۔ بھگت سہیلا آتم دھار لیاندا وچ میدان، تن وجود خوشی بنائیا۔ ستاں رنگاں کایا مندر اندر دتا دھیان، جاگیر سنگھ پرہ جُگتی نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ نشان کہے سُن سنگھ جاگیر، جاگرت جوت دھیان لگائیا۔ آد جُگادی پرہ دا کھیل بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دی شرح توں باہر تصویر، جگت تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُڑکھ بدھاتا لوک مات آیا گھت وپیر، بن قدمان قدم اُٹھائیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا بھگتاں وچوں بھگت کبیر، قبران کعبیاں باہر سُنائیا۔ اوہ شاہو بھوپ جو دین دُئی دی بدلن والا ضمیر، زمیں زماں دا مالک اک اکھوائیا۔ جو آد جُگادی سب دی بدلن والا تقدیر، تکبران ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ست رنگا کہے جن بھگت کدے نہ ہونے وچھوڑا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بھگتن بھگتن سنگ جوڑا، جوڑی ہر جگدیش بنائیا۔ ایہ پچھلا پورب تھوڑا جہا روڑا، جو روڑاں اُتے سوتا نانک حکم گیا درڑائیا۔ راہ لنگھدیاں دوہاں نے تھوڑا جہا پچن بولیا کوڑا، مُسافر کہہ سُنائیا۔ تینوں کس دی لوڑا، کیوں پتھراں سیج ہنڈھائیا۔ کیوں باہر سوتا وانگ چورا، اپنا آپ چُھپائیا۔ اسیں پرہو دے پیارے اوہ ساڈا میکا سوہرا، دوویں رنگ وکھائیا۔ ساڈا اِکو بانکا چھوہرا، اپنا رنگ وکھائیا۔ پتہ نہیں تینوں درس دتا ہے تھوڑا تھوڑا، ذرا ذرا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ سنگر نانک ہس کے بولیا، اِکو پچن سُنائیا۔ بنا کندے توں ترازو تولیا، مٹھی اپنی دتی وکھائیا۔ بھیو اگما کھولیا، سہج نال سمجھائیا۔ نساں چھڈنا اِک چولیا، تن وجود رہن نہ پائیا۔ پھیر اشارہ دتا نال کیتا قولیا، اقرار دتا

سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ کڑیارا مؤلیا، نو ست اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا آوے اُپر دھوئلیا، دھرم دی دھار سمجھائیا۔ جس دا اکو
 شبد نگارہ ہووے اڈولیا، دو جہان دئے ڈلائیآ۔ سچ سندیس رکھنا تُساں کولیا، اپنے انتر لینا ٹکائیا۔ اوہ شبد دوارا دھرنی اُتے دیوے کھولیا،
 خالق خلق خلق سمجھائیا۔ ٹھاڈا میل سُبھاوک ہووے انبھولیا، سُرتی وچ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ سال اٹھاراں پریم والا رکھے ڈھولیا، ڈنکا ڈنکے
 نال وجائیا۔ پھیر مایا دا چاڑھے اگم ورولیا، جھکھڑ دین دُنی وکھائیا۔ ٹھاڈا اچ دا ہاسا پورا کرے قوئیا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک سُنائیا۔ جھٹ ستگر نانک دھرم دا لایا اکھاڑ، خوشیاں ڈھولا
 گائیا۔ وقت سُنجننا کیتا وچ اُجاڑ، سوہنی ملی وڈیائیآ۔ شبد سندیسہ دتا تار تار، دُھر دا حُکم حُکم درڑائیا۔ ٹھاڈے اگ لگنی نار نار،
 اگنی ت نہ کھئے بُجھائیا۔ ٹھانوں ضرور وچھوڑا ہونا جو پچن بولیا مار، میرا صاحب گوسائیں مینوں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جگت وکارا ہووے
 دھاڑ، ڈاکہ مارے تھانوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے
 سُن ست رنگ نشانیا، نشانہ دین دُنی بدلائیآ۔ دُھر دا حُکم ہووے پروانیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ گرمکھ کی جانن بال آنجانیان، کی پرہ
 دی بے پرواہیا۔ وڈیائی چلے نہ چتر سُکھڑ سیانیاں، بُدھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا کھیل سدا سدا اوہ چلاونہارا اپنے وچ بھانیا، جگ
 جگ حُکم ورتائیا۔ جگت مایا کھیل چُکے کانیا، جگتی پرہ دئے سمجھائیا۔ جس دا پیار رسیا نہیں راجے رانیاں، شاہ سلطاناں خاک ملائیآ۔ گر
 گوہند سٹ کے سرسا والے مہانیاں، گرمکھاں گیا درڑائیا۔ اکو رکھو ستگر چرن دھیانیاں، جو دیونہارا ہوئے سبھی تھائیا۔ جو خالی بھرے
 خزانیاں، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ گرمکھ گرسکھ پیار رہے نہ جگت وانگ بے گانیاں، پریتی پریم پریم اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگا کہے جگت مایا بھگتاں دے چرن چم، دھولی خاک خاک رمائیآ۔
 ٹوں کلجگ بتھیرا لیا گھم، گھنن گھیری وچ کیتی جگت لکائیا۔ اگلا حُکم سُن، انسنت کی سُنائیا۔ جس پرہو دا کھیل ہونا پھن، فرنے سب
 دے بند کرائیا۔ جس چوراسی وچوں بھگت سہیلے لے چن، چار کُٹ دے لیکھے دے مکھائیآ۔ دویت دی تھان اچ توں بھگتاں دے اندر پریم
 دی آ جائے دُھن، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ پچھے نالوں آگے بہتا بخشے گن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ستّ رنگا کہے، اٹھ میرے نوجوان سینگھ جاگیر وچ جگت دین دُنی دا نشانہ بنیا تے جس دی
 چھایا وچ بیٹھے بھگت، برہمنڈ کھنڈ جس نوں سیس نوائیا۔ بھگتو تہاڈا وچھوڑے دا پچھلا ساری سنگت دا کٹ دتا بخت، وقت نال اپنا
 رنگ رنگائیا۔ تہاڈی لیکھے لا کے بوند رکت، جنی دا لہنا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک گوسائیا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے بھگتو تسیں اُس پرہو دے ست، جس دُلا رے تہانوں لیا بنائیا۔ تسیں کوئی پنجاں تتاں والے نہیں
 بُت، بُتخائیاں دی نہیں کوئی وڈیائیا۔ تہاڈا مالک ابناشی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ بھجن سینگھ چھیتی آجا دوہاں دی اکو جہی کر
 دیاں رت، زُٹری اپنے چرن مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستّ رنگ
 کہے جاگیر سینگھ میرا سکلا سنگی، جس نوں ملی مان وڈیائیا۔ چار جگ دی دھار جس میرے چرناں وچ کیتی ننگی، میرا روپ انوپ دتا
 درسائیا۔ جس دے پیار وچ میری ستجگ تریتا دواپر کلجگ والی چوکڑی لنگھی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دی صفت وڈیائی کیتی گوبند دھار
 گوی بونجی، باون اپنا پردہ لاپیا۔ جس دی یاد وچ نیر ویاے جمنا سُرستی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ بیٹھے نین وبائیا۔ سو شاہو بھوپ سورا
 سربنگی، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ بھگتو جس دا حکم مہربان ہو کے اچ توں سب دی کٹ دتی تنگی، تنگدست رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر پرکاش
 دیوے نور جو چند چڑھائے نو چندی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھائیا۔ سب دی انتشکرن دی دھار کرے ٹھنڈی، امرت میگھ نام برسائیا۔ دھر دی
 دات داتا ہو کے رہیا ونڈی، امل اٹل تہاڈی کایا چولی دئے ٹکائیا۔ ہرجن ہر بھگت رہن دیوے نہ کھئے پاکھنڈی، بھیکھادھاری بھیکھ نہ کھئے
 درسائیا، بھگتو بھگت بھگوان پریم دی اکو ڈنڈی، جو ڈنڈاوت دین دُنی بدلائیا۔ جگت واسنا کلجگ کلپنا مایا والی منڈی، کوڑ ونج دین
 دُنی وکھائیا۔ جس نے توں میرا میں تیرا آتم پرما تم گایا چھندی، سنسا جگت والا چکائیا۔ نرنتر دیونہارا انندی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں بلہار، بل بل اپنا آپ
 کرائیا۔ میرا تہاڈے نال سدا پیار، جگ چوکڑی ریتی چلی آئیا۔ کیوں، کیرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دھردرگاپیا۔ جیہڑا جگ جگ
 جنم جنم دے وچھڑے میلے یار، میل ملوا کرے چائیں چائیا۔ جس نے تہاڈا ساریاں دا سانجھا بنایا اکو بھگت دوار، بھگتو تہانوں دتی

وڈیائیا۔ بھگتو اُس دا اکو جھلدا رہے نشان، نشانہ دین دُنی وکھائیا۔ تھادی پیار مُحبت دی دھار آپ کرے پروان، پرم پُرکھ پرماتم ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ انبالہ سنگت تھادے تن وجود وکھڑے اندروں سب دی پیاری اکو جان، جس نوں آتما کہہ کے پرماتما اپنا رنگ رنگائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے خوشیاں نال مل کے سارے گان، خوشی وچوں خوشی لینی پرگٹائیا۔ تسیں کوئی تتاں والے نہیں انسان، بھگون بھگونت کِریا کر کے بھگت دتے بنائیا۔ دھرنی کہے ہر سنگت میں وی خوشیاں وچ تھادی ساریاں دی چرن دھوڑی خاک لگی رمان، ارمان اپنے پرہ دے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا جن بھگتو تھادے اُتے مہربان، مہربانی دی نشانی، تھادے پیار دی زندگی مُحبت دی زندگانی، جیون وچوں جیون، حیاتی وچوں حیاتی، کلاپتی پت پرمیشور ہو کے اندروں دتے بدلائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری سُنو پُکار، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تسیں آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی کھیل کھیلنہارے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ تھادا لہنا دینا ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ چار، چوتھے جُگ رو رو دیاں دُہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہویا دھواں دھار، ست دیپ دیپ نہ کھنڈ رُشنائیا۔ مانو ذاتی انتر نرنتر دھرم دا رہیا نہ کھنڈ پیار، پریتی وچ پریم ملن کھنڈ نہ پائیا۔ جدھر تگاں پنچ وکار سب نوں رہیا للکار، بھے بھو اپنا رہیا جنائیا۔ کلجگ کوڑ تن وجوداں کیتا شنگار، مایا ممتا موہ کپڑا رنگ رنگائیا۔ میں نانی برہوں وچھوڑے وچ روواں زارو زار، بن نیت لوجن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر زرگن دھار سُنو پُکارا، پُنه پُنه سپس نوائیا۔ شبدی دھار دیو سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تھادا سب دا قول اقرارا، وعدہ پورب ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں امرت رس بخشو تھندا تھارا، آب حیات جام پیائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میرے اُتے نہ رہے پسارا، نشانہ دین دُنی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر بن اکھیاں نیتراں تکو لوک مات، نو ست دھیان لگائیا۔ میری اتم
 پُچھے کوئی نہ وات، وارث رہن کھئے نہ پائیا۔ میری شبدا اگمی سُنو باطن بات، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ست ستوادی ہو کے جوڑو نات،
 آتم پر ماتم میل ملاؤ چائیں چائیا۔ انتر زرتتر دیناں مذہباں سرتی کرو اکانت، منوآ دہ دِش نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر پریم دی پاوو بھکھ، وست ست ست ورتائیا۔ اپنی دھار ویکھو
 مُرید سیکھ، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جو کاغذ قلم شاہی نال لیکھا لئے لیکھ، بھوکھتاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن، شبدا دھار آوان گے۔ سو پُرکھ زرنجن نال لیاواں گے۔ ہر پُرکھ زرنجن
 سنگ رکھاواں گے۔ ایکنکارا میل ملاواں گے۔ آد زرنجن جوڑ جڑاواں گے۔ ابناشی کرتا گوڑ براہمن بھیو گھلاواں گے۔ سری بھگوان لگاؤنہارا جو
 اکو پوڑ، دو جہاناں پندھ مُکاواں گے۔ پاربرہم جس دا مارگ کدے نہ ہووے سوڑ، ستگر شبدا نال اُٹھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گے۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھول دھول کر بھرواسا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔
 کِریا کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھردرگاپیا۔ جس دا انتر ساچا واسا، بھریور رہیا سرب ٹھائیا۔ اُس دا نور ظہور ہووے پرکاشا، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ دھرم دی دھار تینوں دیئے دلاسا، دھیرج دھیر نال دھرائیا۔ اوہ کھیل کرے پرتھی آکاشا، گگن گگنتریاں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا کرے ناسا، ناستک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حُکم اک ورتائیا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی سُن دھول کر دھیان، ست سچ جنائیا۔ کِریا کرے سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری بینتی کرے
 پروان، پریم پُرکھ دُھردرگاپیا۔ کلجگ کِریا کوڑ میٹے نشان، ستجگ سچ سچ جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو بخشے چرن دھیان، ایشٹ دیو اک
 سمجھائیا۔ آتم پر ماتم سارے ڈھولا گان، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کِریا کرے مہان، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان،
 جوہن ونا سری بھگونتنا آدن اتنا اک اکھوائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرچیم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ * ۱۷۰۵

دھرنی کہے بھگتو میں کی دساں، صفتاں توں باہر صفت بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ بنا دند مکھ جہوا توں ہساں، بن تن وجود خوشی بناٹیا۔ بن قدماں چاروں کُنٹ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ دھن بھاگ پرہہ ملیا مینوں مسان، جو مسیا زین اندھیری دئے گوائیا۔ اوہدے چرناں ہیٹھاں وسان، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں کی کراں صفت صلاح، صلاحن یوگ بے پرواہیا۔ جو نرگن ہو کے بنیا میرا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جو لیکھا جانے میرا تھل اسگاہ، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ پردہ پردیاں وچوں دئے چکا، چاروں کُنٹ کرے رُشناٹیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر میرا مہرواں، محبوب نور الاہیا۔ جس دے قدماں اتوں بل بل جاں، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ اوہ ست ستوادی ہو کے میری پکڑن آیا بانہہ، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو کے کرے نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دیاں ٹھاکر ہو کے سر میرے رکھے چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ دا خوشیاں وچ کرو شکرانہ، انتر نرنتر ڈھولے گائیا۔ جو آگیا والی دو جہاناں، دوہری کل ورتائیا۔ جوتی جاتا پھر کے بانا، انیالا تیر چلاٹیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوانا، ہر کرتا ڈھردرگاہیا۔ مینوں سندیسہ دیوے فرمانا، بن اکھراں اکھڑ جنائیا۔ میں سُن کے ہوئی حیرانا، حیرت میرے وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلاٹیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرہہ تکو گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دی دسے نہ کھئے تصویر، تصور کر نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا نور بے نظیر، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا جن بھگتاں تت سریر، تن وجوداں پھول پھلاٹیا۔ امرت آم نچھر بخشے سیر، بوند سواتی آپ ٹپکائیا۔ شبد انادی دئے -----، دھن آتمک راگ سُنائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بدلے تقدیر، تکبر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو بھگتاں اندر رہن نہ دیوے خمیر، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم دی انتر کرے تعمیر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ شرع دی کٹ زنجیر، شریعت لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو متو اک سِری بھگونت، بھگون اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دھر دا

کنت، کنتھیل بے پرواہیا۔ جس دا نام یدھانا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ ماٹو ذاتی بناونہارا بنت، گھڑن بھنہنہار دُھردرگاہیا۔ ست ستوادی بنو سنت، ست ست وچ سمائیا۔ گڑھ توڑو ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے درڑائیا۔ جگت و دیا باہر بناوے پنڈت، بُدھی توں باہر کرے شنوائیا۔ لہنا دینا مُکا دے بہشت جتت، سورگ اپنا گرہ دکھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے درسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب بنا کے اپنی سنگت، سگلا سنگی بہ رنگی اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت سہیلا دو جے در بنے نہ منگت، بھچھیا دین دُنی منگن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے آد انت، انتشکرن ویکھے تھاو تھائیا۔

